

R- 15243

Dictionarium historicum ac

POETICVM: OMNIA GENTIVM,
hominum, locorum, fluminum, ac montium anti-
qua recentioraque ad sacras ac prophanas hi-
storias, poetarumque fabulas intelli-
gendas necessaria vocabula,
bono ordine com-
plectens.

A Carolo Stephano, illius authore, postremo hoc
labore multum adauctum, ut ex notis singulis
accessionum adscriptis facile conspicias.

Handwritten notes in cursive script, including 'G. de la Cruz' and other illegible text.

Cura deest Fulso:

LVTETIAE.

Apud Ioannem Macæum, sub Scuto Britannia,
monte D. Hylarij.

1561.

Cum priuilegio Regis.

2 400 40 MADE IN SPAIN

15.243

Dictionary historicum ac

POETICVM: OMNIA GENTIVM,
hominum, locorum, fluminum, ac montium anti-
qua recentioraque ad sacras ac prophanas hi-
storias, poetarumque fabulas intelli-
gendas necessaria vocabula,
bono ordine com-
plectens.

A Carolo Stephano, illius authore, postremo hoc
labore multum adauctum, ut ex notis singulis
accessionum adscriptis facile conspicias.

Handwritten notes in cursive script, partially illegible.

Cura deest Fulso:

LVTETIAE.

Apud Ioannem Macæum, sub Scuto Britannia,
monte D. Hylarij.

1561.

Cum priuilegio Regis.

Priuilege du Roy.

CHARLES par la grace de Dieu Roy de France A nos amez & feaulx Conseillers tenans nos cours de parlement de Paris, Rouem Tholose Bordeaux Diion Ays Grenoble, Bretraignie baillifz preuosts & Senechaulx desdicts lieux Lyon Poictiers Orleans Tours Bourges Angers Champaigne. Et à tous nos autres Iusticiers Salut & dilection. Notre bien amé Jehan Macé lung des vingtquatre libraires Iurez de nostre Vniuersité de Paris : Nous à fait Remonstrer que puiſnagueres il à Recouuert à grans fraictz labours & Impenses vng liure Intitulé *Dictionarium Poëticum & historicum propriorum nominum Flumiorum, montium. &c.* Reueu corrigé & amplifié par Maistre Charle Estienne docteur en Medecine & autres gens scauans. Lequel liure pour estre trefaile & profitable à la Republication & augmentatiō des bonnes lettres, ledict exposant feroit volūtiers Imprimer. Mais il doubte que pour le frustrer de ses iustes Labours fraiz & impēses aulcū aultres le voullissent semblablement Imprimer s'il n'auoit surce noz lettres de prouisiō & priuilege cōuenables: hūblemēt requierēt icelles nous à ces causes inclinās liberallement à la Supplication dudict Jehan Macé A Iceluy auons donné & octroyé & de nostre grace especialle par ces presentes donnons & octroyons priuilege congé Licence & permissiō de Imprimer ou faire Imprimer & exposer en vente ledict liure iusques au temps & terme de six ans à compter du Iour quil sera paracheuē de Imprimer. Pendant lequel temps auons expressement Inhibé & defendu, inhibons & deffendons à tous autres marchans libraires Imprimeurs & autres personne quil appartiendra de icelluy Imprimer ou exposer en vente sans le consentement dudict exposant. Sur peine aux contreuenans de confiscation desdicts liures demande arbitraire, & de tous despens dommages & interestz enuers ledict Macé: Auquel en oultre auons permis & permeçtons que en mettant ou faisant mettre au commencement ou à la fin dudict liure vng sommaire ou extraict du contenu en ces presentes. Elles soient teues pour suffisamment notiffies & veues à la notice & congnoissance de tous: Sans que aucun en puisse pretendre cause dignorance. Si vous mandons & à chacun de vous endroict soy & sicomme à luy appartiendra, commeçtons & expressement enioiagnons que de nos present priuilege congé Licence & permissiō & de tout le contenu cy dessus vous faictes souffrez & laissez ledict Jehan Macé & ceulx qui de luy auront droict Ioyr & vser plainement & paisiblement tous troubles & empeschementz au contraire cessans. Et à ce faire & souffrir contraignez ou faictes contraindre tous ceulx qui pour ce feront à contraindre par toutes voyes deues & raisonnables, nonobstant oppositiōs ou appellatiōn quelzcoques & sans preiudice d'icelles. Pour lesquelles ne voullons estre differé: car tel est nostre plaisir. Nonobstant comme dessus & quelconque lectres à ce contraire. Donnē à Paris le 19. iour de Mars Lan de grace 1560. Et de nostre Regne le premier.

PAR LE CONSEIL

Deccourlay

CAROLVS STEPHANVS

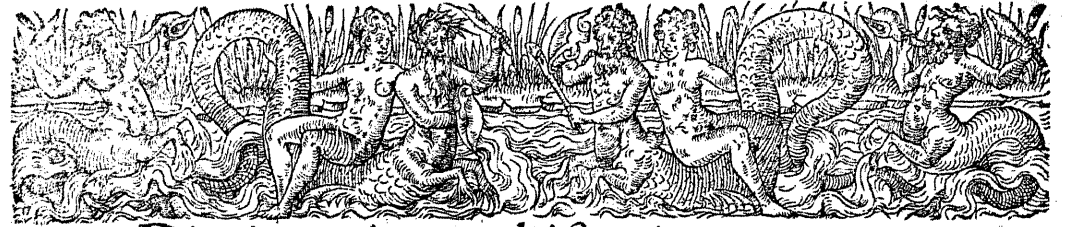
Lectori S.

N iterum prodit, Lector, noster hic historicus index multò quam antea locupletior ac cumulatior, è quo tanquam è thesauro locupletissimo, historiæ tum veterum, tum recentiorum arcana, fabulæque poetarum summa iucunditate ac facilitate licet depromere. Nam quæcumque Pausanias, Appianus, Plinius, Philo Iudæus, Iosephus, Stephanus, veteresque reliqui, ac è recentioribus nonnulli autores classici, de figmentis poetis: de Clarissimorum virorum ac heroum nobilium dictis ac gestis: de regionum vrbiūque situ: de gentium moribus, de fluminum, montium, sylvarūque descriptione fusissimè literis mandarunt, hic qua breuitate fieri potuit, fideliter pertractata reperies. Quem laborem è propensiore animo licet grauioribus negociis detentus ac prope modum districtus, suscepi, quò tibi grata omnia semper esse comperi, quæ hæctenus ex nostri ingenij tenui officina prodierunt. Vale.

Sed heus obsecro: Dum huic labori successiuis horis operam impendo meam ac nonnulla alia, quæ in rem tuam aliquando futura sunt, mecum paulò subtilius commentor: regis erga nos munificentia à quibusdam etiam mihi multis nominibus denictissimis, inuideri ac oblaterari audio: Sed quid agas? mala mēs, malus animus: obstrepant quantum velint meo nomini ac fama: insidientur, vt lubet, nostris regis stipendiis, nunquam tamen me à suscepta semel, ac iam in multos annos prouecta iuuanda augēde, que vtilitatis publicæ industria, quantulacumque ea sit, detertere aut auocare poterunt. Tu verò, lector, si qua te pietas moueat, æstantibus & malefanis huiuscemodi hominibus meliorem mentem opta: nos verò grata tui animi significatione, ad maiora in tuorum studiorum vtilitatem excogitanda accende: Interim dum grauiora tibi propediem molimur, habeto hunc nostrum iudicem historicum, & renatum & auctum in testimonium meæ erga te penitus obligatæ voluntatis.

Iterum Vale.

Dictionary historicum ac POETICVM.

A A

AARON, filius Amram Moſis frater hebraeorum primus Pontifex cōſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quōd ille balbus eſſet. † Vnde vt teſtis eſt philo. Iudæus lib. de migratione Abraham, dictus eſt Aaron frater Moſis id eſt eloquentia philoſophiæ vel fermo mentis, quōd ſi quando Moſes vir totus contemplatione deditus ad populū verba facturū eſſet, opera Aaronis fratris id eſt eloquentiæ quæ philoſophiæ germana eſt iteretur. Hoc deſuncto Eleazarus iunior ſacerdos cōſtitutus eſt. Iosephus lib. Antiquit. 4. cap. 2. & 3.
* Natus 58. 2371. pont. cōſecratus 63. 2454. moritur 70. 2497.
Aaron, Saracenorum Ammirhas, in Aſſiæ prouincias duxit exercitum, quocum Nicephorus Conſtantinopolitanus Imperator iniquiſſimis legibus fœdus iicit. Blondus.
Aaron, Perſarum rex, ingentia munera & Elephantem Carolo Magno primo Romanorum Imperatori miſit. A Emil. lib. 7.
Aſbai, filius Machati. 2. Reg. 23.
* Aalac mons eſt in ſyria cuius nomen aliis diuidentē, aliis vero leuem, id eſt limpīdum ſeu lubricum ſignificat.

A B

* **Aba** Xenophanis filia quæ olbi ſiliciæ vrbis tyrannidem quam pater procuratorio nomine adminiſtrarat, cultu obſequiſſique ab Antonio & cleopatra ſibi impetrauit. vide ſtrab. lib. 14.
* **Abahius**, Nilus fluuius dicitur (vt ſcribit Paulus Iouius lib. 18. hiſt.) quaſi amniū pater quod poſt longum & tortuoſum curſum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat.
* **Abaldir** lapis eſt teſte priſc. à Saturno pro ioue deuoratus: cum enim eſſet in fatiſ futurum, & Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret quocumque ex ope vxore partus ſuſcipiebat, deuorabat. Eam ob cauſam ope iouem in lucæ editum ſeruari cupiens, Saturnum decipit, lapide in os eius iniecto, qui abaddir dictus eſt.
* **Abarus** nomen proditoris cuiuſdam arabum vni

primarij, qui in Craſſum ſyriæ prouinciæ profecti expeditionē in parthos ſuſcipientem ſua aſtutia in calamitoſum excidium compulſit. Appianus in Parthico.

Aba, oppidum in Arabia ſœlici, Ptol. Ciuitas Phocidis, Straboni & Ariſtoteli. Italiæ & Cariæ, Stephano. Mons Armenia, vnde oritur Euphrates, Plinio lib. 5. cap. 24.

* **Aba**, Vngarorū rex, Auſtriam & Bauariam depopularus eſt, Leonis pontificis temporibus.

* **Ababus** Samara Rex inſolentiſſimus poſt patrem amarium regno potiturus eſt.

Abacena, ciuitas Medorū, & itē Sicilia. Ptolemæo. **Abacenum**, vrbis Sicilia. Steph.

* **Abacuch** Propheta 10. numer. anno mundi 4602. Danieli in lacu leonū prandium attulit. Propheciæ ſuæ librum edidit.

Abæ, Abarum, oppidum Phocidis. Strabo. † Phocēſium vrbis eſt (inquit Pauſanias in Beotica lib. 10.) à Philippo Macedone, cū cæteras euertiffet, ob id relicta, quod eius populus ſacrilegij expers eſſet.

* **Abæi** Phocēſium regionis populi, in Phocidem ab argis commigrarūt, atque illic Apollinis templum inſtruxerunt ex quo ille oracula reddebat, quod vna cum vrbe, ac populo tandem à Xerxis exercitu funditus euerſum fuit.

* **Abaga** Tartarium Rex, & Armenia Hieroſolyman recuperauit. Sabell.

Abagarus, Perſarū Rex. * ad Chriſtum (dum in terris degeret) pro ſanitate recuperanda literas miſit: qui Arrania regis nuntio reſpondit, ſe ad ea quæ patris erant, hic vehementiſſ. intentum eſſe: vbi autem ad cœlum aſcendiſſet futurum eſſe, vt per illos quos iſthic mitteret curarent. Sabell. anno mundi 4162.

Abala, oppidum in Africa. Plin. lib. 6. cap. 29.

* **Abala**, portu Meſſalię proximus, ad quem auſugit Cæſar, aduerſus Pompeiū dimicans app. lib. 5.

Abali, populi India, de quibus Plinius 6. 19. 10.

Abalites, ſinus maris Troglodytici. Plin. 6. 29. 42. vide **AVALITES**.

Abalus, inſula maris Oceani Plin. 27. 1. 88.

Abana, fluuius Damafci, à radicibus Libani, in ſyriacum effunditur mare, 4. reg. 5.

Abantias, insula maris Mediterranei, Bœotia: propinqua alio nomine postea Eubœa, alio, Eubœa dicta, cuius incolæ abantes dicuntur. Aristarchus in secundum Homeri.

***Abantidas**, post Cliniam Arati patrem Syncinorum tyrannidem occupavit, ab indigenis quibusdam paulo post interemptus. Paus. in Corinthiaca. 2.

Abantes, Ionum populi inter Achiuos. Herodotus lib. primo. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pötum, vide Stephanum de urbibus, & Plinium lib. 5. cap. 12.

***Abates populi** (inquit Pausanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati. Theonum in regione quam abantidem appellarunt construxerunt, quam tandem amiserunt, postea Corcyram ducti.

Abantis, idis, insula Bœotia: quæ & Abantias dicta est Stephano.

Abartæ, populi ad Indum fluium, Plin. 6. 20. 30. **Abarborea**, Nais nympha apud Homerum: ex qua Bucollium Aesapum & Pedasum genuit.

Abarca, vel Sanctius ab Arci, tertius Nauaræ Rex, aduersus Saracenos prosperè pugnavit, Aragonia: regnum auxit. Volaterranus. Ritius.

Abarimon, Scythia: regio iuxta Imaum montem supra Anthrophagos, in qua sylvestres homines, auertis post crura plantis, maximam habent velocitatem, passimque cum feris vagantur. Plinius 2. 7. 9.

Abaris, viri proprium, de quo sic Cælius cap. 21. lib. 9. **Abarim** Hyperboreum, ferunt sagittam per orbem terræ circumtulisse, nihil omnino vescentem. Hunc Abarim, Scythæ filium non ignarum literarum oracula scripsisse traditur, quæ Scythica nuncupantur, & nuptias Hebri fluminis: Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo sagittâ acceperat quam diximus. † De Scythia Græciam venit anno mundi. 3391. Euseb. Huius & Gregorius meminit in epitaphio ad magnum Basilium. Hæctenus Cælius. Ouid. 5. Metamor. Caucasumque, Abarim, Sperchionidemque Lycetum. Et Virgilius Aeneid. 9.

Padumque, Hebesumque subit, Rhæsumque, Abarimque.

Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Parianæ. Steph.

Abaron, filius Matthatiæ filij Ioannis primo. Machab. 2.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lyncei ex Hypermetra coniuge filius (sunt tamen qui Béli filium faciunt) homo bellicosus & accerrimi ingenij: regnavit annis viginti tribus, inquit Eusebius. Pater fuit Præti & Acrisij, & avus Persei, à quo postea Argiuorum reges Abantiadæ dicti. regnavit an. 23. anno mundi. 2581.

***Abas**, antis. Yates, Abarum Phocensium vrbs conditor filius Cymeï & Hypermetræ Danai filij. Pausanias in Phocica lib. 10.

Abas, comes Aeneæ, de quo Virgilius lib. 10. Vnâ toruus Abas, &c. Et alibi,

Aere cauo clypeum magni gestamen Abantis. Idem. 1. Aeneid.

Et quæ novus Abas, & quæ grandævus Acestes. **Abas Centaurus**, Ixionis & Nubis filius. Inde Abantius, possessivum.

Abas apud Thuscios regnavit annis x v. ab hoc positi sunt Abij Thuscii. Manetho. anno mundi 2584.

Abantias, dicta est Atalanta, neptis Abantis & Iasij filia. Musæus, -nec Abantias aures. Præterit ipsa tuas.

Abases, Aegyptij vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circumdatas. Strabo lib. 17. Vide **ABATOS**.

Abâges, Scythia: populi, vicini Sanigis. Stephan. **Abâster**, vnus ex equis Plutonis quo significatur niger. Nâ tribus fertur equis, vt est in fabulis, quorum primus Methæus dicitur qui interpretatur obscurus, secundus Abaster, tertius Nonius, quæ sonat tepens. Aliâs abastus. Io. Bocatius cap. 6. lib. 8. vide **ALASTOR**, sic enim scribi debet.

Abatia oppidum in municipio Federicorij & Ventraminorum. P. Bemus. lib. 9.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemesæ trophæum, quod religione impediti diruere non poterant. Cæl. lib. 7. cap. 53.

Abatos, insula in extremis Aegypti ad paludem Memphiticam, in qua sepultus fuit Osiris rex: quasi inaccessible dicta, quod ad illam propter limi & papyrorum copiam difficillimus sit aditus, vbi primum Nilus magno fragore descendit Lucan. lib. 10.

Hinc Abatos, quâ nostra colit veneranda vetustas Terra potens. Hoc nomine etiam vocatus est locus vltra Aegyptum & Aethiops, iuxta paludem Stygem: ab a priuatiua particula, & **Abatos** id est vado. Latini huiusmodi loca, ad quæ difficilis datur accessus, inuia vocant, siue auia. Vide **ABASES**.

Abarus, Arabum Rex, anno mundi 4010.

***Abasa** insula Aethiopia: Saccæ vicina. sunt qui volunt esse Scythia: Pausa.

Abbarim, mons excelsus, diuidens terram Amœ & Euphratis à terra promissionis, contra Hiericho, Iordanem vsque fluium protendens radicem: Insignis Moïsi inelyti Iudæorum Ducis morte.

***Abbas** Lyncei & Hypermetræ filius. 12. Argiuorum rex. Prithum & Acrisium filios reliquit: regnavit annos 23. Abbas Pausan.

***Abbas** sicutus Paucormitanus, qui in decreta & decretalia scripsit. apud Senas heretræ vrbe docuit. anno 1418.

***Abbacollenses** Saxonæ populi veluti pagani pastores, quod eam vitam agerent aduersus Abbatem sancti Galli bellum gesserint. Mutius.

Abda, pater Adoniram. 3. reg. 6. 4.

***Abdala** Saracenus, Tolæti rex, Tifesia. Alphonfi Quieri, Veremundi filij, vxorē duxit. quæ illius

nuptias detrectas post abdase decessum sese perpetuo cenobio dicavit volaterr.

1 bda, pater Cis Leuitz. 2. paral. 29.

Abdaram Saracenus, Hispania: rex, à Radamiro rege Gallicia: superatus. Liuthprand. lib. 5. cap. 1.

Abdaristenfes, populi. Plin. lib. 4. cap. 10. Sed correctus legitur Audaristenfes.

Abdastartus, Tyri rex, regnavit annis nouem.

Abdeel, pater Selenia: Hierem. 36.

Abdecammarnus, Saracenorij & Hispaniarum rex. anno à nato Christo 826.

Abdera, vrbs Thracia: Democriti philosophi, & Protagoræ sophistæ patria: quam Diomedis soror condidit, & à se cognominavit, Ouidius, Aute deuocat certis Abdera diebus. dicta ab Abderito Herculis deliciis, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules posteaquam pugnavit cum Diomede Abderam condidit. Hæc postea collapsa, Clazomene à Clazomeniis ex Asia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt, vocata est: iuxta quam Bistonium stagnum fuisse dicitur, in quo cuncta natantia demerguntur. Sciendum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantum, secundum Abderon singulari. Plin. 4. 11. 33. Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solanus ab Diomedis Thracum regis sorore conditum meminerunt, anno mundi 3113.

Abdera, oppidum Hispania: Bætica: & insula apud Samoethracen. Authores. Plin. 4. 12. 104. & Ptolemaus libro tertio.

Abdera pulchra, Teium colonia. vide Chiliades Eralmi.

Abderana, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Brachinonensem Gerundensemque deuastauit. Blond. lib. Decade. 2. anno à Christo 827.

Abderites, ex Abdera natus.

Abderita, populi Thracia: qui cum à muribus acranis vexarentur, coacti sunt natale solum relinquere, & alias querere sedes: hos Cassander in vltimis Macedonia: partibus suscepit, pactione inita cum eis de pace. anno mundi 3650.

Abdias, dispensator domus regis Achab. 3. reg. 18. propheta item **Abdias** Amos, quem Hieronymus sub Achab fuisse refert.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad. 1. paral. 6.

Abdimélech, Saracenorum rex, Africam inuasit, à qua, per Ioannem Magistrum militum fugatus est. Acmyl. lib. 2. anno à Christo nato. 962.

***Abdon**, Propheta vir Dei Hieroboam super altare excelsorum filiusque suis mortem interminatus est, cui interminanti manum arefcere fecit. contra præceptum domini in domo falsi Prophe tæ comedit, quam obrem dū reuerteretur Hierosolymam in via à leone est interfectus.

Abdon, filius Micha. 2. paralip. 34. qui 4. reg. 22. Achobor dicitur.

***Abdon** & Senem ex corduba Persarum vrbe oriundi martyres, sub Decio passi sunt anno post natum Christum. 254.

***Abdon Hylonis** filius de tribu Ephraim, Israelitarum princeps Ioseph lib. 5.

Abdon, ciuitas in tribu Asar. Iosue 21.

Abdon, filius Hillel de tribu Ephraim, x v. Hebræorum iudex, iudicauit annis v 1 1 1. iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdua, fluius. Plin. 3. 16. 35. & 3. 19. 10. sed aliâs legitur **Abdua**.

Abecacus, Siracorum rex, apud Strabonem lib. 11.

Abecæ, populi in Achaia non procul ab Aliphireis & Pyrgensibus. Plinius 4. 6. 3.

***Abidiranus** Saracenorum rex, aduersus Carolum Magnum potentissime dimicauit. Garduâ transfessus Burdegala diripuit, omnique impietate defœdauit. Sabel.

Abel, filius Adam, à Caim fratre suo interfectus, Gen. 4. Hic pastor pecorū dicitur in sacris quod totus contemplationi esset deditus, non eloquentia, vide Philonem Iudæum.

Abel, ciuitas, quæ (vt inquit Hieronymus) x 1 1 mil. à Gaddaris orientem versus distat. 1. reg. 6. Est & villa in v 1 1. Philadelphæ lapide, vbi Iephte cum Ammonitis manum conferuit.

Abel magim, ciuitas à rege Afa per Benadad expugnata. 3. reg. 15. 2. Paral. 16.

Abel mehula, vicus in Aulone. Hieronym. iudic. 7. 3. reg. 4.

Abel fatim, locus in deserto ad meridiem. Moabitaram, non procul à Iordane, à spinarum copia nomen habens. num. 33. Iol. 3.

Abella, vrbs supra Neapolim, vnde auellanæ nuces Macrobio & Virgilio, Et qui maliferæ despectant mœnia Abellæ. vulgò hodie Bella dicitur.

Abellinum, Italia: oppidum, quod item Auellinum dicitur. Plin. 3. 5. 110. 111.

Abellinates, Italia: populi, antè Protropi appellati. Plin. 3. 11. 34. 35. Idem Auellinates Lucia: no appellantur: nam inter B & V magna est affinitas.

***Abenalibeticum** regnum Hispania:.

***Aberdonia** regio Scotia: Munster lib. 2.

***Aberides**, Deus antiquorū qui deinde saturnus appellatus est, cœli & vestæ filius.

Abes, ciuitas in tribu Issachar. Iosue 19.

Abesamis, Syria: oppidum, quondam à Semiramide conditum. Plin. 6. 28. 13.

Abesân, iudex in Israel de Bethlehem. Iudic. 12.

***Abessa**, nonus Hebræorum iudex post Ephthen regnavit. nonnulli Bor esse aiunt qui ex vxore Moabitide xxx. masculos totidemque foeminas suscepit. is alio nomine abfariis vel abessanus dicebatur Sabel. 6. lib. 1. Enneadis.

Abessalom, pater Maacha, marris Abiam. 3. reg. 15. Alio nomine vocatus Vriël. 2. paral. 13.

Abesse, oppidum apud Hermandrum fluium. Plin. 6. 23. 1.

Abi, vel **Abia**, mater Ezechia: regis. 2. paral. 29. 4. reg. 18.

Abia, filius Samuelis propheta: 1. reg. 8.

*Abia, ciuitas maritima in Messenia, quæ à saltu por-
cino x x. potissimum stadiis distat. Iram olim
nominarunt & vnam ex septem oppidis quæ
agamemnonem Achilli promississe Homerus
scripsit.

*Abia, Hercules filia, Hylli nutrix in Iram ciuitatē
secessit quam de suo nomine Abiam appellauit,
ibique fanum eiusdem nominis condidit.

Abiam, filius Roboam, quartus Iudæorum rex, re-
gnare cepit x v i i anno Ieroboam, regnauit-
que annis i i i. Vicit bello Ieroboam, periere ex
Israel l. millia virorum. 2. paral. 15.

Abiathar filius Achimelech sacerdotis, summus sa-
cerdos tempore Dauidis regis Iudæ anno mun-
di 2896.

Abica, vide H Y L E A.

*Abibalus Tyrionum rex, Salomonis contempora-
neus & amicus: Iosephus lib. 1. contra Appionē.

Abida, filius Madian, filij Abrahæ. Gene. 25.

Abidan, filius Gedeonis. num. 1.

*Abidiramus vel Abidirannos Sarracenorū rex po-
tentissimus, qui ab Eudone aquitanie principe
aduersus Carolum Gallie regem in auxiliū aduo-
carus Burdegalam ac pictauos populos corde ra-
pinis ac incendio Christiani nominis odio com-
pleuit. Sabell. lib. Eunead. 8. & munsterus lib. 2.

Abiel, filius Seror. 1. reg. 9. pater Ner. 1. reg. 14.

Abiēser, filius Manasse. Iosue 17. vnus ex fortibus
Dauid. 2. reg. 23. 1. paral. 2.

Abigail, vxor Dauid, mortuo Nabal. 1. Paralip. 3.
Est & filia Naas, Soror Saruiz, mater Ioab. 2.
reg. 17.

*Abiga fluuius numidia.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum, nu-
mer. 3. vxor item Roboam, filij Salmon. 2. pa-
ralip. 11. vxor denique Abifur filij Semei filij O-
nam, 1. paralip. 2.

*Abilon decimus Hebræorum iudex qui post Efe-
bonem principatum suscipiens iudicauit Israelē
annis 10.

*Abilius Episcopus Alexandria.

Abij, populi Scythiæ, quos ait Solinus ex Albiano
fluuio dici iuxta quem habitant: vel nonnullis,
quod sine vitastabili, aut domicilio sint in cur-
ribus degentes. Horum meminit Stephanus
& Homerus.

Γαλατοφάγοι, Αβίωντι θηροφάγοι ενδρωσίων.

Iustissimos vocat, quod in pace sine bello de-
gant, vel quod ex temporalis victu vtantur. Ple-
raque enim Scytharum nomina ex moribus ad-
ita commentaque sunt, vt Galactophagi, Anthro-
pophagi, Abij author Volaterranus.

Abila, oppidum Elyfæi prophete patria in regione
Decapolitana. Plin. 5. 18. 6. Syriæ oppidum (aliàs
Abilla) meminit Stephanus. Vide A B Y L E A.

*Abdis mons ex Africa procumbens de quo Stra-
bo lib. 3.

Abimadatus qui & Amylinus Euilmérodach, &
Amildabacus, decimus Babyloniorū rex, regna-
uit annis x x i. Iosephus lib. 10. cap. 13.

Abimélech, filius Gideonis ex Droma concubina:
occisus l x x fratribus filijs Gideonis, tyrannide
imperium inuasit: regnauit annis tribus. iudic. 9.
Ioseph lib. 5. cap. 7.

Abinadab, filius Isai patris Dauid, 1. reg. 16. filius
Saul, 1. paralip. 8.

Abinoem, pater Barac, ducis exercitus populi Iu-
dæorum. iudic. 4.

Abiram, primogenitus Higel, reedificatoris Ieri-
cho. 3. reg. 16.

Abiron, filius Eliab. num. 16.

Abis fluuius in Danubium influens, qui & Absus
dicitur, author Althamerus.

Abisac, virgo adolescentula quæ calefaciebat regē
Dauid senio confectum. 3. reg. 1.

Abisai, filius Saruiz, sororis Abigail, frater Ioab. 1.
reg. 26.

Abisaris, regio Indiæ, apud Strabonem lib. 15.

Abisontes, populi inter Alpinas gentes. Plinius 4.
20. 18.

Abissa & Abiffama, Arabiæ fœlicis ciuitas. Ptole-
mæus.

Abissac, filius Phinees, filij Eleasar, filij Aaron, 1.
paralip. 6. filius item Bela filij Benjamin, filij Ia-
cob, 1. paralip. 8.

Abissur, filius Semei, filij Onam, filij Gerameel. 1.
paralip. 2.

Abital, mater Saphatiz, filij Dauid. 1. reg. 3. 1. paral. 3.

Abitob, filius Melusim. 1. paral. 3.

Abiu, filius Aaron, filij Amram, filij Caath, filij Le-
ui exod. 6.

Abiud, filius Bela, filij Benjamin. 1. paralip. 8.

Ablatius Aegyptius. prænc. 111. Cos. Olimp. 277.
anno. 2. vrb. cond. 1082. Chr. Domini, 331. quo an-
no Constantinopolis dedicata noua Roma.

Abléti, populi non procul à Pergamo, qui parent
Myfias. Strabo libro 13.

Abner, princeps militiæ Saul, filius Ner, patruelis
Saul. 1. reg. 14.

Abnoba, mōs Germaniæ, in quo oritur Danubius.
Plin. lib. 4. cap. 12.

Abobrica, Hispaniæ insigne oppidum. Plin. 4. 20. 12

Aboccis, oppidum. Plin. 6. 29. 57.

*Aboco cretus dux bæotiorum. Plut. in Atato.

Abolani, populi in Latio, Albenfibus proximi.
Plin. 3. 5. 38.

*Aboduti populiveteres Francorum focij siti iuxta
finem Oceani maris in extremis Germaniæ fi-
nibus: hi Caroli magni Fræcorū regis opem im-
plorarunt in reprimendis velatorum hostium
exursionibus Plutarch. in Carolo magno.

Abolla, vrbs Siciliæ. Steph.

*Abona fluuius est Britannia.

Aboni, oppidum paruum iuxta Euxinum pontum.
Stephanus.

Aboriense, Romanorum oppidum in Africa. Plin.
lib. 4. cap. 5.

Aborigenes, populi montani, quos Chamezenus
A egyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat.
A ntiquissimi fuerunt, & primi tenuerunt agrum

populi Romani: sic dicti, quod visi sint editi sine
patribus, quasi sine origine: aut quod ex varia gē-
tium colluione mixti essent. Hi postea aduētū
Aenæ Phrygibus iuncti, Latini appellati sunt,
Romamque cōdiderunt. Salustius. Liuius. Dio-
nyfius Arcades fuisse, & cum cœnotro Lycaonis
Arcadiæ regis filio in Italiam venisse tradit. Plin.
3. 5. 12. Stephan. Berofus.

Aborras, fluuius Anthemisiam urbem præterfluens,
non procul ab Euphrate in Asia. Strab. lib. 16.

Aborus, fluuius. Stephanus in Rhæfina.

Abōris, vrbs Aegyptia. Stephanus.

*Abraces dux copiarum Artaxerxis: Xenoph. lib. 1.
de Cyri expeditione.

*Abradatas rex Susorum fuit & maritus Pantheæ
nobilissimæ matronæ, Xenoph. lib. 7. pædiæ Cy-
ri: vide Panthea:

Abram, primus patriarcha, pater excelsus interpre-
tatur: quem Deus ab iis quæ videntur, ad inuisi-
bilia prohibens: Non vocaberis, inquit Abram,
sed Abrahā erit nomen tuum, quia multarum te-
gentium patrem posui. Iussu Dei patriam ac pa-
rentes reliquit, abiitque in Canaan assumpto
Loth cognato suo. genef. 12. Se suosque circunci-
dit. Genef. 17. Duas habuit vxores. Saram & Ce-
tulam, ex qua sex filios suscepit. Gen. 25. Ioseph.
lib. 1. cap. 23.

*Abra vel Abraham, bassi, Othommani postremi no-
stra memoria Turcarum imperatoris filius cum
repudiata matre in Persiam ad Sultatum concedens
bellum aduersus patrem gessit: quo, per pa-
tris insidias sedato, dum se reuocato filio impe-
rij totus habenas traditurum affirmat: dūm que
patris præcepto filius ad eius genua deuolutus
veniam petit, à duobus gennifferis, fortissimo ar-
cus neruo ad collum filij deuoluto, misere suf-
focatus est.

Abram nomen ciuitatis. Iosue 19.

Abretana, pars Myfiæ: ita dicta à Bretica nympa.

Abretanus, Iupiter, Myfius deus ab Abreta, quæ est
Myfia sic vocatus: cuius sacerdos fuit Cleon, la-
tro prius insignis: deinde Antonij, postea Augu-
sti militiæ præfēct.

Abretini, aliàs Abroteni, Myfiæ populi. Plin. 5. 30. 14

Abrinata, populi Pontici. Stephanus.

Abrincatui, Galliæ Lugdunensium populi, iuxta Vene-
ros. Plinius 4. 38. 1.

Abrodiaetus, cognomen Parrasij, Vlyffis pictoris
nobilissimi: Latinè delicatus & elegans: Herculē
Lyndi fecit, asseuerans eum à se talem pi-
ctum, qualem sæpe in quiete vidisset. Plin. lib. 35.
cap. 10.

*Abrocomes filius Darij persarum ducis. Herod.
libro 7.

Abron, Abronis, vir ob nimiam vitæ mollitiem fa-
mosus. Abrom enim, mollis & delicatus.

*Abronichus legatus missus à Themistocle bellū
aduersus lacedæmonios gerente ad explorandā
murorum vrbs Lacedæmonis altitudinem Thu-
cyd. lib. 1.

Abroni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulgò Arcani.

Abron, pictor Samius, de quo Plinius. libr. 35.
cap. 10.

Abros, gens Tarentinorum ad mare Adriaticum.
Stephanus.

Abrotonium, scemina delicata, & amplexibus apta,
vt Glycerium, Philotium, Dorcium, Sophroniū:
quæ (teste Prisciano lib. 5. vbi de generib.) quan-
uis habeant articulos foemininos, declinationē
tamen & formam tam apud Latinos, quā apud
Græcos seruos neutrorum.

Abrotinum, Africa oppidum. Plin. 5. 4. 21. & Stra-
bo lib. 17. Steph.

Abrotine, vrbs Myfiæ. Steph. vide A B R E T I N I.

Abruzzi, vide P R A E G V T I I.

Abs, vide A P S: nam ꝑ Græcum vtroque modo ef-
fertur.

Abſalon, filius Dauid de Maacha. 2. reg. 3.

*Abſalō, Vualdemar, collectaneus Dauorum. pont.
Max.

Abſander, decimus nonus Atheniensium rex, regna-
uit annis decem.

Abſarus, fluuius Iberiæ, quem Ptolemæus Abſonū
vocat.

Abſarus, fluuius & castellum. Plin. 6. 3. 7. & 9. 6. 5. &
capite 10. 65.

Abſarus, vel Abſartus, amnis Armeniæ in Pontum
defluens: qui cū Pariedris montibus Armeniā mi-
norem claudit.

† Abſepus fluuius est, Asiæ apud lampſacum oppi-
dum præterfluens, ex quo Priapus fuit obſceni-
tate virilium cognitus.

Abſiles gens. Plin. 6. 4. 18.

*Abſilis seu Abſilia fluuius est in Asia latiam præ-
terfluens ciuitatem.

Abſimarus, Tiberius l x v i i Romanorum Impe-
rator, regnauit annis septem. Aemil. lib. 2.

Abſinthij populi, teste Herodoto lib. 6. iuxta Pon-
tum habitant, vbi mons eiusdem nominis habe-
tur. Ouidius lib. 5. de Trist. à quibus herba no-
men habet.

Abſituis, oppidum Asiæ. Plin. lib. 6. cap. 26.

*Abſoros vna ex insulis maris Adriatici, vicina ve-
netis Illyrico adhaerens litōri in qua secundum
Ptolemæum duæ sunt ciuitates: Pomp. Mel. li-
bro tertio.

Abſuritanum, oppidum. Plin. 5. 4. 8. (aliàs Abſirita-
num) vide infra.

Abſyrtēs, Colchorum fluuius, in Adriaticum ma-
re sese exonerans, ab Abſyrtō à Medea ibidem
interempto sic appellatus. Lucanus lib. 3.
Et cadit Adriaticas spumans Abſyrtus in vndas.
Abſyrtides, insulæ in Adriatico mari vel iuxta Istrū,
à fratre Medæ ibi interfecto nomine Abſyrtō sic
appellatæ. Plin. lib. 3. cap. 36. 12. Steph.

Abſyrtum, insula. Plin. 3. 21.

Abſyrtus, Aetæ regis Colchorum, & ipſæ filius
alio nomine Aegialeus dictus, quem soror eius
Medea cum Iasone discedēs membratim discer-
ptum circunquaque discecit, vt sequentem se pa-
a iij

trem in colligendis ofsibus occupatum remoraretur, ne eam à fuga retraheret, vnde locus ille dictus est Tomos, id est incisio, & fluius iuxta quem id fecit Absyrtus vocatus. Sunt tamen qui Absyrtum non ex eadem mare cum Medea, sed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alij nec à sore discerptum volunt, sed per Istrum fluium cum fugientibus in Illyriam ad insulas Prygeidas venisse. Absyrtum Diodorus Egialum vocat. Huius meminit Cicero libro tertio de natura deorum, Pacuuium poetam citans. Absyrti fabulam describit Ouidius 3. Tristium, Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius, Lucas & Theon interpretes lib. 4. Argon.

* Absyrtus, fluius Colchorum ex sanguine Absyrti fratris Medea & ab eadem cum Iafone fugiente occisi denominatus: Boccat, & Plini. libr. 3.

Absyrtus, author Græcus, scripsit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina, quem pulcherrimum & emendatissimum habet Antonius Vicecomes, Mediolanus.

Abudiacum, vrbs Vindelicarum. Ptolem.

Abula, vrbs Hispania. Ptolem.

Abumalach, Saracenorum & Hispanorum rex, cum Carolo Magno fœdus inuit.

* Abundantius consul Romanus.

Abûpus, Britannia fluius maximus. Ptolem.

* Abus fluius Epyri in finibus Apolloniæ Strabo.

Abutucensë, oppidum, Plin. 5. 4. 29.

Abydêni, populi, ab Abydo ciuitate Asiæ, cum à Philippo Macedonum rege sic opprimerentur, vt nulla liberandæ obfidionis spes superesset, multa multitudinem tanta inuasit rabies, vt se suasque uxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudelissimè interficerent, ne in hostis venirent potestatem. Quam historiam imprimis memorabilem fufissimè narrat Linius Decadis 4. lib. 1.

Abydon, onis, regio Macedonia. Steph. & Suidas.

Abydos, vrbs Asia, à Milefis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Sestos in Europa opponitur, intercedente angusto mari à casu virginis Helle sponte nuncupato. Id cum Asiam ab Europa diuidat, Xerxes ponte coniunxit. Musæus, Ζεὺς δὲ ἕννεμι λ' Ἐβδος, ἑννεμίον ἕρροθι πόντου. Γέγονις εἰσι πόλις. Paul. d. p. 8. Η μὲν σὺνδὲν ἑννεμι, ἡ δὲ πάλαιον ἔβδον, Ἄμφω τῶν πάλαιων περικαλλέων ἀστῆρας, ἡ μὲν Ἰκλιαι ἀλλοιοι.

Abydi, tres ciuitates. Steph.

Abydos, patria Leandri. Virgil. lib. 1. Georg. Fontus & Ostiferi fauces restantur Abydi. Et dicitur hæc Abydos & hoc Abydum, hinc Abydæus & Abydenus. Ouidius. Mittit Abydenus quam mallet ferre salutem, Si cadat vnda maris Sesta puella tibi. Plin. 4. 17. 44. & 5. 32. 2. Est item Aegypti oppidum, Æmmonis regia, & Osiris templum inclytum.

Plin. 5. 9. 73.

Abydi, lapis colitur. Plin. 2. 60. 7.

Abyla, mons excelsus Mauritaniae, Caspæ monti qui in Hispania est oppositus, quos ambos Hercules columnas dicitur, olim perpetuo iugo coniuncti, sed ab Hercule separati: & sic in promissum terris mare, quod in hodiernum vsque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixisse dicitur, cum boues Geryonis vestigaret, perinde ac vltima ibidem esset orbis meta. Plin. in Prolo. 3. 20. & 25. 5. De his Stephanus & Dionysius. Libyc.

Ἀβύλα ἦτοι πύματι μὲν ἀγωνῶν ἐπὶ Ἰβήρων, Γέτων ἀκίνοιο πρὸς Ἰαυρον, ἐπὶ οἱ ἀκρὴ Σηλλαδων ἀβύλα κέται μία, τῆς δὲ ἑτέρας τῆς τερησσοῦ χαρῆσσα.

Sed vltimus clarorum Iberorum terminus Oceano, proximus est occiduo, cui præcelsa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tartessos. Vbi multa Eufstadius scribit. Et notandum est Alybam dici à Græcis, & non Abylâ, sedque fortè per Metathesin: omnino per ypsilon scribi oportere clarum est.

Abyla, Syriæ oppidum, iuxta quod sitæ sunt Arca, Ampelocissa, Gabe. Plin. cap. 1. lib. 3. Hodie Acuta dicitur. Vide A B I L A.

Abylli, populi iuxta Nidum, Trocloditis vicini, Stephanus.

Abzan, decimustertius Hebræorum dux, regnavit annis v r r. Hunc R. Salomon & Chaldæus Paraphrastes Booz esse dicunt: cuius atare fames oborta est maxima, qua Noemi cum marito & filiis terram Iudæ relinquere necessitate compulsæ est: post aliquot annos cum Ruth nuru sua rediens, Booz Ruth uxorem duxit.

Abziritanum, oppidum. Plin. 5. 4. 32.

Abzoa, populi. Plin. 6. 13. 23.

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ postea Ptolemais dicta est Straboni. Plinio autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæsaris.

Acabênc, mons in finibus Aegypti. Ptolem.

Acabis, villa in Cyrenaiça regione. Ptolem.

Acacêsum, vrbs Arcadia, ab Acaco Lycaonis filio. Stephanus.

* Acacius scriptor Cæsariensis. Euseb.

* Acacius Patriarcha fuit Constantinopolitanus, vir imprimis pius & Leoni Imperatori gratissimus: Suidas.

* Acacius Rhetor insignis, qui Libanij & Iuliani temporibus floruit: Suidas.

Academia, locus nemorosus, ab Athenis mille passus distans: ab Academo Heroe, vt Eupolidi placet, Ἐν ὑσείοις δρυμοῖσι ἀκαδημία ἐστὶν. hoc est, In ambrosiis vmbrosis Academii dei. Horatius, Atque intèr sylvas Academii querere verum. Eupolidis senarium interpretatus videtur: nam aliàs θεῶν legitur, non θεῶν. Ibi natus est Plato: vbi cum philosopharetur, studendi vsu & discipulorum fre-

quentia, morumque celebritate insignis fuit. Vnde Laertius,

Ἐὼν πάντων δὲ ἡγῆτο πλατῶνας ἀλλὰ ἀγορευτῆς. ἡ δὲ πῆσι τὴν ἰσογῆσος διδ' ἑκαδέμου Διδάξας ἐπὶ ἑμῶσι ὑπὸ Λυρῆσιον ἴσσι. Id est, Hos inter dux ille Plato cellissimus ibat: Cuius ab ore melos manabat, quale eadem Arbutis lepidula modulatur voce cicada.

Antea per scribebatur Academia. Eratque Academia gymnasium inferius, cum superiori gymnasio nomen esset Lycæum. Nam inferior ambulatione & superior dicebantur. Lycæum verò nomen fuit scholæ Aristotelicæ.

Acadêmici philosophi dicti sunt qui Platonem sequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil sciri posse asserbant. Est enim duplex Academia, verus & noua.

Acadêmia, villa memoratu digna, ab Auerno lacu Puteolos tendentibus imposita litori, celebrata porticu & nemore: quam Cicero academiam vocabat ab exemplo Athenarum, ibi compositis voluminibus eiusdem nominibus, in qua & monumentum sibi instaurauerat. Plin. lib. 31. cap. 2. & 23. ca. 2.

* Acadinus fons est Sicilia iuxta delos lacus, palicis fratribus sacros, ad quem iuramenti veritatem explorare solent ad hunc modum: Iuramenti verba tabulis ligneis inscribentur, easque in fontem deiciant: quæ supernatantes iuramenti integritatem: demersæ, periurium iudicabant.

Acadta, oppidum in Arabia felici. Ptolem.

Acallis, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem à quibus Cydonia & Oaxæ Cretæ vrbes. Steph.

Acalandrum, flumen. Plin. lib. 3. cap. 11. Strab.

* Acalanthis nobilissimi canis nomen vnde est Iud Aristoph.

Ἀκαλανθὶς ἐσθλάμιον τοῦ ἀκαλλίτου

Acalanthis festinabunda ocellatos parit Cælius Rhod. lib. 17. cap. 28. & Erasim. in Chil.

* Acallis, idis, minois filia & mater Oaxi. Steph. de vrbe Oaxus, inquit est oppidum cretæ ab Oaxo filio Acallis, quæ fuit minois filia.

Acámanthis, insula, vide A C M A S.

Acamarchis, nympa, Oceani filia. Dio. lib. 6.

Acamantis, olim dicebatur Cyprus. Stephanus

* Acamantium vrbs in maiori Phrygia opus Acamantis filij Thefei, qui quâ in expeditione aduersus Solyms se strenue gessit, locum vrbs condendæ à patre impetrauit: Steph.

Acamas, vnus ex Tracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer. Illiad. 2.

Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & diis similibus habebatur. Est præterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamantis vocitata est. Strabo lib. 15. Huius promontorium Plinius meminit. 5. 31. 9.

Acamas, vide S Y N N A D A.

Acam, feony'fis vel Cypreoni'fis, fluius. Plin. 5. 49.

Acánthon, mons. Plin. 4. 28.

Acan, filius Efer, filij Seir Horraei. gen. 36.

Acánna, emporium circa rubrum mare. Steph.

Acanthius est promontorium Magnesiæ.

Acánthus, puer regius conuersus in florem sui nominis. Est item ciuitas Aegypti prope Memphim. Plin. 4. 10. 21. & cap. 58. 5. 4. & 7. 31. 47.

Acánthus oppidum in Macedonia, siue Aetolia, quæ est vrbs Atamanum, in qua mutas esse cicadas Stephanus scripsit. aliàs Acánthos.

Acánthus, insula. Plin. 5. 31. 49. & Herod. lib. 7.

A capeáta, populi. Plin. 6. 7. 9.

Acápis, fluius Azia apud Lazos populos.

Acar, filius Ram primogeniti Ieram. cel. 1. paral. 2.

Acara, oppidum in medio Pannonia.

Acarássus, vrbs Lycia. Strab.

* Acaria fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Eurytheo caput amputauit. Strabo.

Acáris, vel Carides, Phrygia vrbs. Steph.

Acarnania, regio & pars Epiri, mensa medio sinu Ambracio. Plin. 2. 9. 2. 2. & 4. 1. 9. 15. In hac est oppidum Leucas. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Aetolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pinus mons qui Acheloum parit. Steph. Est & regio quadam parua in Aegypto dicta Acarnania. Seruius in lib. 5. Aneid. Et ciuitas non procul à Siraculis. Cic. in Verrem. in qua Olympij Iouis antiquissimum sanum fuit, quæ à Gotthis exusta est. Huius incolæ Acainanes dicti, quorum meminit Thucid. lib. 4.

Acárne, oppidum. Plin. 4. 9. 4.

Acáron, ciuitas Palæstina, quæ Cæsarea vocatur, & arboris genus. Plin. lib. 15. cap. 7. Scribitur aliàs Accaron.

Acárrha, vrbs Achaia. Steph.

Acásta, nympa, Oceani & Theryos filia. Vide A C T A S T A.

Acástus, Pelia Theffalorum regis filius, venator sagittis clarus. Ouid. libro 8. Metamor. uxorem Creceidem, siue Hypoliten duxit, quæ cum Pelium amaret, neque ille contra huius amori obsequi vellet, Pelium vitæ de stupri appellatione apud virum accusauit. Itaque Acástus Pelio ceu venationis causa, in saltum Pelij montis abducto, ibique omnibus armis spoliato, feris laceandum præbuit: verum Chion siue Mercurius, interueniens, accepta Vulcani machæra, Pelium liberauit, qui postea domum reuersus, Acástum cum uxore interfecit.

* Acaciū naus erat actuaria. Iulius pollux ait suiffe velum in naui maximū, sicut minimū dolonē. actuariæ vero naues dicuntur a ziles & prestantes celeritate Salust. his actuariæ naues circiter xxx. onerariæ decem.

† Acaton est mons aetolia.

Accla Laurentia, Faustuli regij pastoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna solertia gubernauit. Hæc vocata est Lupa, eod quod nobile scortum fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auariciam. Seruius.

- *Accabicoti chicae populi sunt in Mauritania non procul ab Atlante monte. Steph.
 Accábicus murus, oppidum circa Herculis columnas, à Carthaginensibus conditum. Steph.
 Accaron, vrbs in tribu Dam. Ierem. 25. Iosue. 13. & 15.
 Accéni, populi Arabiae, iuxta colum rubri maris. Steph.
 *Accitana Colonia est in Hisp. citeriore in conuentu Chartaginensi. Plin. lib. 3. cap. 3.
 Acci, vrbs Hispaniae, Ptolemaeo: Acti olim dicta.
 *Accipitrum ciuitas prope Thebas Strabo. lib. 17.
 Accisi, populi. Plin. 6. 7. 13.
 Accitania, coloni. Plin. 3. 3. 16.
 Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano consulibus, duriusculus Ciceroni ad Atticum, & Licinio scriptor ferreus appellatus: quod dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem se praestiterit. Quintilianus pro suo candore id vitij in tempora reicit. Tanti cum fecit Brutus, vt eius versibus & templa & monumenta ornaret, eoque simulato, statuum in aede Camœnarum praegrandi statura, formaque posuerit, alioqui puillus erat.
 Accius Pisauriensis, cuius accusationi Cicero pro Cluentio respōdit, quemque in Oratore suo inter claros oratores refert. Fuit rursus alius Accius Nauis, cuius idem Cicero 1. de diuinat. meminit. Vide A C T I V S.
 *Acco mulier iam decrepita, quum faciē (quam ad speculum explorabat) Senio deformatam conspiceret animi egritudine in insaniam lapsa est. Cœl. Thod. lib. 6. cap. 19.
 *Acco rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos Caesar in Com. lib. 6.
 *Accursius Florētinus nobilis Iurisperitus Euseb. Accusidorum, colonia. Ptolem. vrbs Allobrogum in Gallia, hodie Gratianopolis. Gal. Grenoble.
 Ace, oppidum Phœniciae. Stephan. alijs Ptolemais. Plin. 5. 19. 8.
 Acédici, populi Italiae. Plin. 3. 12. 10.
 Acéla, vrbs, Lyciae. Steph.
 Acélum, oppidum Galliae Cisalpinae in Taurisci agro: vnde Acelinus Romanus, fauitia famosus inter recentiores historias. Hodie Asulum dicitur: nunc reginae Cypri Corneliae pratorium. Alij volunt esse oppidum à Patauio ad decimum lapidem versus Ateste & Montagnanum. Plin. 3. 19. 8.
 Acénris, Agyptiorum rex, regnauit annis x i i.
 *Acengeros Aegyptum rexit annis 12. Euseb.
 Acéphali, hœretici quidam dicti sunt, quoniam nullius eorum inuenitur author. Hi duarum in Christo substantiarum proprietatem negant, & vnam in eius persona praedicant naturam.
 Acera, vel vt alij, Acerra, antiquissima vrbs Campaniae non longè à Neapoli, quam Clanius amnis praeterfluit: huius frequens inundatio eam penè exhaustit. Plin. 3. 14. 14. Virgil. lib. 2. Georg. & vacuis Clanius non aequus Accris. Meminit

- eius & Horatius. Acerrani, incolae Acerrarum. Plin. 3. 5. 1. 2.
 *Acerba vel Acerua nomen est Sichæi mariti Didonis Carthaginensis Bocat.
 *Aceratus apud Herod. lib. 8. nomen est prophetae qui solus reliquis fugientibus remansit Delphis, Xerxe suis copiis Delphum oppugnante.
 *Aceronius Proculus. pran. Cn. Cos. Olymp. 203. an. 4. vrb. cond. 784. Chr. D. 33. cum collega. C. Pontio Nigro. Olimp. 204. an. 1. vrb. cond. 789. Christi D. 38.
 Aceruētis, oppidum. Plin. 4. 11. 21.
 *Acerra, vrbs inter padū & Alpes, quam obsederunt Marcellus & Cornelius. Coss.
 *Aces fluuius in Asia Parthorum regionem irrigans de quo herod. lib. 1.
 Acésa, ciuitas Macedoniae. Steph.
 *Acesus Nouatianorum Episcopus sub Constan. Imperatore, de quo Suidas.
 *Acéside ara Apollini consecrata in Ida monte Paus. in Eliaca. lib. 5.
 Acésaménæ, ciuitas Macedoniae, ab Acésameno rege Pieriae. Steph.
 Acésias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Acésias medicatus est. vide Erasmus in Chiliadibus.
 Acésnes, fluuius, idem qui Tanais, Steph.
 Acésinus, fluuius Persiae, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tanta magnitudinis nasci, vt singula internodia incolis praestent vicem nauigij. Plin. 4. 12. 159. & cap. 20. 6. 3. Gemmifer, lib. 37. cap. 13.
 *Acésius natione Patarenis nobilis artifex qui primus vna cum Helicone, Caristio, pepulum Palladis Poliadis contexuisse fertur: vnde natum proverbium, Acésij & Heliconis opera: de his quae singulari artificio confecta videntur: Erasmus in Chil.
 *Acésius Epitheton est Apollinis apud Macrobr.
 *Acésseus nomen nauae cuiusdam, qui propter agnauit, ita prorogare solebat nauigationem, vt se diceret Lunam magis opportunam expectare: vnde natum proverbium Acésseij Luna: in comperendinatos: Eras.
 *Achaus decimus Iouis filius qui à suo nomine Achæos vel Achiuos populos quibus imperabat denominauit Bocat. lib. 11.
 Acésta, vrbs Siciliae, ab Aceste rege sic nominata, quae eadem postea Segesta dicta est. Seruius in 5. Aeneid. In hac partem suorum reliquit Aeneas, cum peteret Italiam. Virg. lib. 5. Aeneid. Vrbem appellabant permisso nomine Acestam. Meminit etiam Stephanus.
 Acéstai populi. Plin. 3. 8. 21.
 Acéstes, filius Crinisi fluminis Siciliae ex Egesta Troiana muliere. Virg. lib. 5. Aeneid. - occurrit Acestes.
 Horridus in iaculis, & pelle Libyfidis vrsae: Troia Criniso conceptum flumine mater. Quam

- Quae genuit: veterum nō immemor ille parentū. Hic iam senex primò Anchisen & Aeneam Italiam perentes suscepit hospitio, & mortuum Anchisen vnā cum Aenea in Eryce monte Siciliae sepeliuit. Demum iterum à Carthagine descendrem Aeneam, quò illum venti pepulerant suscepit, vbi Aeneas condita inualidis focis ciuitate eam vocauit Acestam.
 Acéstes rex Siciliae factus, Troianos ibidem benigno suscepit hospitio, abeuntes vino & aliis etiam munibus, memor veteris amicitiae, liberalissimè prosequutus est. Virgil. 1. Aeneid. Vina bonus quae deinde cadis onerarat Acestes. Acestes, fluuius Italiae nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephalam urbem condidit.
 *Acéstius Xenoclis filia, Themistoclis vxor, septem vitæ suae tempore vidit faciferos, auum Sophoclem, proauum Leonem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, Maritū Themistocle & Theophrastum filium. Paus. in Attica lib. 1.
 *Acéstium nomen mulieris apud Pausaniam.
 *Acestis fluuius Indiae nauigabilis iuxta quem Alexander Macedo Bucephalam urbem condidit.
 Acéstórides, Atheniensium Imperator. an. 3460.
 Acéum oppidum Colchidis in ripa Phasidis.
 Achab, v i i. Israelitarū rex, regnauit annis x x i i. impietate omnes antecessores suos superauit, filiam Ethbaad Iesabel duxit vxorem, in bello aduersus Benadad occisus est. anno. 3027.
 *Achabyros Mons est excelsus Rhodi in cuius cacumine Iouis extabat templum: ait Diodorus Siculus.
 Achab ciuitas in qua regnauit Nimrod. gen. 10. quae nunc dicitur Nisibis.
 Achæi, Ponti accolae, Orchomeniorum colonia. vide A C H A E V S. Plin. 4. 7. 29. & cap. 5. 6. 7. & cap. 11. 6. 6. à Q. Caccilio victi anno. 3918.
 Achæorum portus. Plin. 4. 12. 155. & cap. 30. 5. 17.
 Achæorum statio. Plin. 4. 11. 45.
 Achæmenes, rex Persarum ditissimus. Horat. lib. 2. Carm. à quo postea omnes reges descenderunt vsque ad Darium. Hinc Persae dicti sunt Achæmenij & Achæmenidae. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan. 2. -coniuret in arma Mundus, Achæmenis decurrant Medica Suis Agmina, &c. Vide A C H A E M E N I A & A C H I M E R E S. infra.
 Achæménia, pars Persidis, ab Achæmene Aegæi filio. Stephanus. Vnde Achæmenius, id est Persicus vel Particus. Lucanus, Passus Achæmenis longè decurrere campis.
 Achæménides, vn° ex focis. Vlyssis. Virg. 3. Aeneid. Sum patria ex Itacha, comes infœlicis Vlyssi: Nominis Achæmenides, Troiam genitore Adamasto Paupere (mansissetque vtinam fortuna) profectus. Ibidem, Talia monstrabat relegens errata retrorsum Littora Achæmenides, comes infœlicis Vlyssi. Hic fugientibus Græcis ceteris cum Vlysse apud

- Cyclopa derelictus est, postea tamen Aeneae ad eundem locum nauigati comes factus Cyclopi manus effugit. Virg. lib. 3. Aeneid.
 Achæus vel Achiuus, Achilaeus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, idem dicuntur Homero, vt scribit Plin.
 Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulò iunior Sophocle, tragœdias x x i i i docuit, vicit aut vna. Fuit & alter iunior item tragicus qui & ipse vnā reliquit. author Suidas.
 Achæia, regio Graeciae vndique circuncapta mari, praeterquam à Septentrione, cuius caput est Corinthus: ab Achæo Iouis, seu, vt alij volunt, Xuthi filio, quae primò Danae Herodoto. dicta fuit, à Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi & Achiui & Danai dicti. Deinde Aegialæa, à rege Aegialæo dicta est Plin. Achæia prouincia ab Isthmo incipit: antè Aegialos vocabatur, propter vrbes in littore dispositas. Græci enim ἀγία-λιον vocant littus. Est etiam alia Achæia in Peloponneso, quae habet ab ortu solis partem Aegæi maris, ab occasu Epirum, à Septentrione Macedoniae, à Meridie Creticum pelagus. In ea sunt Thebæ Bœotiae & Megarea, quae Megaridi regioni nomen dedit. Eadem dicta est Peloponnesus, Nunc vulgò Morea. Vide Plinium, Strabonem lib. 8. & Stephanum. condita. 2566. Terræ motu cōcussa: 3573. in prouinciā redacta 4037.
 *Achæicum bellum. Olimp. 158. ann. 2. vrb. cond. 606. P. Cornelio Scipione Africano, Aemilio, & C. Druso. Coss.
 Achæia, libertate donata à Domitio Nerone, Plin. 4. 9. 6. Mersa, Plin. 2. 92. 1. Achæiae descriptio, Plin. lib. 4. cap. 5. per totum: & Ptol. lib. 3. ca. 15. Achæiae asini quales, Plin. 8. 43. 3.
 Achæis, idis, & Achaida, dæ: sicut Persis, & Persida, Thebais, Thebaida, Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius,
 Ah quoties dices, quam pauper Achæia nostra est.
 *Achæicarus vates quidam apud Bosphoranos Strabo. lib. 16.
 Achæis, oppidum. Plin. 6. 16. 13.
 Achæicum mare, Achæiae Graecorum prouinciæ adiacens, vbi Achæia meridiem & occidentem spectat.
 *Achaly Sarracenorum rex, qui post Caliphum Mahumeto successit anno à Christo nato. 637. Euseb. χαλὴν λιμὴν, sinus maris apud Troadem, sic denominatus, quod ibi Achæorum classis, bello permanente, hospitata sit: in hoc est Sigæum oppidum. Recipit praeterea Scamandrum & Simoenta fluuios. Plin. 4. 11. 45. vocat Achæorū stationē.
 *Achæus Erethriæus poeta tragicus Paulo iunior Sophocle floruit Olymp. 74. docuit Tragœdias, 44. vicit vna.
 Achana, fluuius in Arabia. Plin. 6. 28. 27.
 Achani, vel Acharni, populi iuxta Scythiam. Stephanus.
 *Achar Zebedei filius
 Acharaca ciuitas est vicina Sardis Strabo. lib. 14.

Achar, nomē ciuitatis, quæ nūc Nizibis appellatur.
 *Achardeus fluius e caucaso in Mæotin defluens
 Strabo lib. 11.1
 Acharitanum, oppidum in Africa. Plin. 5. 4. 37.
 Acharna, pars tribus Aencidis. Stephan.
 Acharni, Vide A C H A N I.
 *Acharnis vir Senatorius atque militaris qui occur
 rens Mario & nō salutaris, à Marianis coram gla
 diis necatus est: Signū enim suis dederat Marius,
 vt omnes quibus salutaris non respondissent
 resalutarētque, necarent. Plut. in Mario.
 Achates, fluius Siciliæ, & gemma apud eum flu
 uium reperta.
 Achates, fidus comes Aeneæ, à solitudine dictus,
 quæ principum comes esse solet.
 *Achatius Palestinensis Episcopus. Cōstantini Imp.
 temporibus. an. à Christo. 354.
 Achaz, x v Iudæorum rex an. 3192. regnavit an. x v r.
 impius, regē Afsyriorū adorauit, templū clausit.
 Achazib, vrbs tribus Afer, iudicum 1. quæ Achzib
 Iosue 19. dicitur.
 Achedorus, fluius Macedoniæ, Apolloniā à Thes
 salonica diuidens. Volater.
 Achelous, Aetoliæ rex, à quo fluius eiusdem no
 minis, à Pindo oriens, & Aetoliam ab Acarnania
 diuidens, in Maleacum sinum defluit. Thoas an
 tē appellabatur à celeritate.
 Achelous, a, um, pro Aqueus ponitur. Georg. 1. Po
 culaque inuentis Acheloa miscuit vis. Veteres
 enim aquam omnem Acheloon nuncupauere,
 quod primus post diluuiū erupisse terra fertur:
 siue quoddam Achelous in Græcia omniū fluiorum
 celeberrimus fuit. De hoc Marobius lib. 5. ca. 18.
 Hinc Acheloides nymphæ dictæ sunt: nam A
 cheloiæ & Achelois patronymica sunt. Ouid.
 -vobis Acheloides vndæ, &c.
 Acheloa pocula, vasa aquaria.
 Acetilous, Epiri vel Aetoliæ fluius, nomen sub
 Acheloo rege mutauit, qui cū Alemæone è Thes
 salia profectus, apud eum cōsedit. fabulam eius
 refert Diodorus lib. 5. Achelous insulam Ar
 temitam continenti annexit. Plin. 4. 1. 15. Vide
 Paracheloiæ.
 Achelous, filius Oceani & Terræ, seu Tethyos, vt
 haber Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Ter
 ræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deia
 nira Oenei Calidoniæ regis filia: sed videns Her
 culem fortiorem, se vertit primò in serpentem,
 deinde in taurum, cui Hercules amputauit cor
 nu, quod Copiæ comiti fortunæ datum est: sed
 postea Achelous Amaltheæ cornu Herculi de
 dit, atq; ita suū recepit. Tandem ab Hercule vi
 ctus, se in sui nominis fluiū gemino cornu in
 signitum occultauit. Nam reuera Achelous, Græ
 ciæ fluius, duobus alueis per fines Perthæbiorū
 in Maliacum sinum effunditur. Stephanus hunc
 fluium prius Thoantem dictum scribit: deinde
 ab Acheloo, qui ex Thessalia cum Alemæone
 venerat, sic nominatum. Perotus.
 Achemon, qui & Achmon, vnus Cercopū, qui vnā

cum fratre Basalo nullo non iniuriarū genere in
 obuium quemque debacchabatur. Hicce erat ma
 ter Sennonis nomine, mulier fatidica, quæ filios
 cauere iussit, nequādo in Melampygm incide
 rent. Euenit, vt Hercules aliquando sub arbore
 quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Ac
 cefferunt Cercopes fratres, & Herculem dormiē
 tem ipsius armis aggredi tentarunt: At ille pro
 tinus insidias sentiens, correptos ac victos de
 claua à tergo suspendit leporum ritu, atque ad
 eum modum gestabat. Capitibus itaque penden
 tes deorsum demissis, posticum Herculis nigris
 pilis horridum atque hispidum viderunt. Qua
 propter materni moniti memores, hac de re in
 ter se confabulabantur. Quod simulac audiuit
 Hercules, cognomine delectatus, & in risum so
 lutus, vinculis eos liberatos dimisit. Erasim. in
 prouerbio, Ne in Melampygm incidas. Memine
 runt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazian
 zenus.
 Achemes, Agypti præses. 3477.
 Acherdus, pars tribus Hippotheon tidis. Steph.
 *Acherois, populus Alba dictus, siue quod ad ripā
 fluij Acherontis nascebatur, siue quod inter fœ
 lices arbores, quæ diis inferis sacræ erant soleat
 numerari: siue vt Pausanias refert quod Hercules
 huius apud inferos conspectæ ramum ad supe
 ros attulerit. Arist. cōtra, populū nigram ita no
 minatam refert. vide Latius apud Ruellium lib.
 7. cap. 119.
 Acheron, filius Cereris absque patre, quem cū in
 abdito Crætæ specu peperisset (is autē lucē aspi
 cere non auderet) ad inferos defluxit, ibique in
 fernalis fluius effectus est. Alij Titanis & Ter
 ræ filiū faciūt, & ob id à Ioue ad inferos deiectū
 ferunt, quod sitientibus Titanis limpidas præsti
 tisset aquas.
 Acheron, Episi fluius, iuxta Pandosiam vrbe, ex
 Acherusia palude Thesprotiæ profluens, multif
 que fluiis auctus, in sinum Ambraciū influēs.
 Acheron fluius in agro Brutio, vbi Alexander Mo
 lossorum rex à Lucanis trucidatus est, Dodonæo
 deceptus oraculo, quo iubebatur Acherusiam a
 quam, Pandosiamque vrbe cauere.
 Acheron, Italiæ fluius. Plin. 3. 5. 135. & cap. 1. 4. 7.
 Acheron, fluius in Heraclea Pontica, vbi Hercu
 les canē infernalem eduxit. Theocriti interpres.
 Acheron, palus infernalis, sine gaudio dista. Stra
 boni lacus est prope Auernum montem. lib. 4.
 *Acherontia ciuitas paruz Apuliz in monte sita,
 quam ob hoc nidum appellauit Hora. lib. Carm.
 Mirum quod foret omnibus quicūque celsæ ni
 dum Acherontiz, &c.
 Acherontini, populi Brutiorum. Plin. 35. 15.
 Achetæ, vrbs, inter Padum & Alpes. Stephan. Vide
 A C E R R A E.
 Achères, Aegyptiorum rex, regnavit annis V I I I.
 Acherusia, palus inter Capuam & Auerfam, per a
 perta plana prope Cumas diffusa. Plin. 3. 5. 105.
 Acherusia, fluius ibidem. Dionysius in 2. Biblio

thecæ historiæ, De sepulchris Aegyptiorum qui
 Heliopolim accolunt, tradit paludem esse Ache
 rusia n, in quam immitatū cadauera, in vltio
 rem ripā deferenda nauim vrò ipsam qua trai
 ciuntur, barim, hoc est onerariam appellari. Inde
 nata de Charonte, qui animas transuehebat Sty
 gem, fabellam.
 Acherusia, specus iuxta Heracleam vrbe in littore
 maris Euxini, ad manes vsq; peruius, ex quo Cer
 berum ad superos tractū incolæ memorant. Pli
 nius. 6. 1. 20.
 Acherusa, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriēs:
 item lacus Thesprotiæ in Epiro, ex quo omnis
 Acheron profuit, qui in Ambraciū sinum deser
 tur. auctores Pomponius & Strabo lib. 5.
 Achæus, rex Tauri.
 Achia, siue Achias, filius Achitob fratris Ichabod, 1.
 reg. 14. Filius item Ierameel filij Efron, 1. paral. 2.
 *Achilaon Rabulontis annis decem rexit Israel an
 ni mundi. 2790.
 *Achillas Episcopus decimus septimus Alexādriz
 anno domini. 324.
 *Achillas Ptolomæi exercitus ductor cui demanda
 ta fuit cura cadis Pompeij Plut. in Pomp.
 Achillea, insula quæ & Leuce, Borysthenis ostio ob
 iecta, quod ibi Achilles sepulchrum ostenditur.
 Mela & Plin. 5. 37. 41. & 4. 12. 155. & ca. 13. 46. Achil
 lis insulam nulla auis transuolat. Plin. 10. 29. 10.
 Vide Achilleus cursus, Achilleon & Achilles.
 Meminit Stephanus & huius, & alterius Achilleæ
 vici in ostio Mæotidis. Strabo. lib. 13.
 Achilleon, oppidū Troadis iuxta ramulum Achil
 lis, à Mitylineis conditum, vbi clasis eius stete
 rat. Pli. 5. 30. 12. Est & castellum prope Smyrnam,
 & locus in Sicilia, & vicus, & portus Mefenes.
 Stephanus.
 Αχιλλος ὀρέμος, Achilleus cursus, peninsula est pro
 pe Borysthenem. Plin. 4. 12. 156. Pomp. & Strab.
 lib. 7. & Steph.
 Achilles, genit. Achilles vel Achilli, Pelei & Theti
 dis filius, quem adhuc infantem mater stygiis vn
 dis immerfit, quamobrē inuulnerabilis toto cor
 pore factus est, præterq; in ea pedis parte, qua cō
 prehensus ab ipsa fuerat, dum ablueretur. Tradit
 us est educandus Chironi Thessalo, sub quo bel
 licis artibus ac musicæ exercitio proficeret. Hūc
 autem cum mater ex oraculo didicisset in expe
 ditione Troiana periturum, si eō cū ceteris Græ
 ciæ ducibus proficisceretur, iam adultū inter Ly
 comedis regis filias furtim occuluit, & ne pro
 deretur, muliebri habitu eum induit, vbi cum ali
 quādiu delituisse, Deidamiā regis filiā vitauit,
 ex qua Pyrrhum suscepit. Postremò tamen ab V
 lyffe astu compertus, ad bellum ductus est. Troia
 enim, absente Achille expugnari non poterat.
 Porò in bello post multas res præclarissimè ge
 stas, ad eō ob creptam sibi ab Agamemnone Bri
 seida indignatus est, vt aliquādiu bello abstine
 rit, neque vllis precibus reduci potuerit. Verūm
 Patrocli amici coniunctissimi morte permotus,

denuò ad bellum profectus, Hectorem interfe
 cit, quem mortuum & currui alligatum, ter circū
 vrbs muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli
 vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit:
 occisus est tandem à Paride, dum coniugium Po
 lixenes speraret, & in Sigæo sepultus. De quo
 Plinius 4. 12. 55. & cap. 30. 5. 31.
 Achillis, Achillidos, insula in Ponto Euxino ad Bo
 rysthenem, teste Plinio cap. 13. lib. 4. Vide suprā
 Achillea cum sequentibus.
 Achimæas, Pater Achinoam vxoris regis Saul, 1. reg.
 14. Filius autē Sadoc sacerdotis, 2. reg. 15. 1. paral. 6.
 Achimán, Filius Enac, nume. 13.
 Achimélech, Nomen sacerdotis. 1. regum 21. Item
 filius Abiathar, 2. regum 8, qui 1. paralip. 18. Abi
 mélech dicitur.
 Achimenes, filius Bacchemonis, filij Perse: qui Ach
 menis populis nomen dedit, in quibus impera
 uit, à quo Achimenes regio.
 Achimenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bel
 lerophonis. Achæmenes legendum puto.
 *Achimenes regio ab Achimeneide denominata.
 *Achimenes vnus ex sociis vlyssis.
 *Achimenes filius Bacchemonis filij Persei, qui
 Achimeneis populis quib; sperabat nomē dedit.
 Achimoth, Filius Elcana. 1. paral. 6.
 Achinoam, Nomē vxoris regis Saul, 1. reg. 14. Vxor
 Item David Iezrahelitis, 1. reg. 25. 2. paral. 3.
 Achior, dux filiorum Ammon. iudith. 5.
 Achiram, Filius Benjamin. num. 26.
 Achis, rex Gerh. 1. reg. 27.
 Achisamec, Pater Ooliab, de tribu Dan. exod. 31.
 Achisaris, oppidum. Plin. 6. 3. 24.
 Achisarmi, Aphricæ populi, quorum meminit Pli
 nius cap. 30. lib. 6.
 Achitæ, populi. Plin. 6. 18. 49.
 Achitorb, Pater Achimélech sacerdotis, 1. reg. 12. Pa
 ter item Sadoc, 2. reg. 8. 1. paral. 6. 9.
 Achitophel, Consiliarius regis David, 2. reg. 15. Pa
 ter Eliam, 2. reg. 23. 1. paral. 27.
 *Achladæus apud Paulaniā. lib. 4. dux est quē Ari
 stomenes interfecit.
 Achnæ, Vide I C H N E.
 Achnæ, vrbs Thessaliæ, & alia Bœotiz. Steph.
 Achne, insulæ nomen, apud Plinium. lib. 5. sic enim
 ait, Rhodiorum insulæ Carpathus, quæ mari no
 men dedit: Casos, Achne olim.
 Ahoali, oppidum Arabiz. Plin. 6. 28. 63.
 Achóbor, Filius Michai, 4. reg. 22. Pater item Bala
 nam septimi regis in Edom, gen. 36.
 Achola, ciuitas Africæ, apud Ptolemæum.
 Achólla vrbs Lybiæ, non procul à Syrtibus, colonia
 Melitæorum. Steph.
 *Achon, consiliarius, Suenoni Saxeno male consu
 luit,
 *Achomates Barazetis Turcarum Imperatoris fi
 lius qui seipsum Asiæ regem designauit, tandē
 que à patre Turcarum Imperator electus ac de
 signatus est. Paul. Iouius libro 14. Hyft. sui tem
 poris.

- Achomæ, & Achoméni, populi Arabiæ felicitis. Steph. Vide ACHRAMA.
- Achor, vallis in tribu Iuda, iof. 15. ad septentrionem Iericho haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Israelitici populi appellationem habes, & non ab Achan sacrilego, qui illic lapidatus est propter anathematis furtu. iof. 7.
- Achorus, 111 Aegyptiorum rex, regnavit annis. xii.
- Achorus, 1111 Aegypti rex, regnavit annis 1 x.
- Achsa, filia Caleb, 1. paral. 2. quæ iofue 15. & iud. 1 Axa scribitur.
- Achshaph, vrbs in tribu Aser, iof. 11. quæ cap. 19. scribitur Azaph. Hæc Hieronymo Chafalus dicitur in octavo lapide Diocæsariæ ad radicem montis Thabor in campestribus sita.
- Achrâdina, pars Syracusarum, & insula in vicinia Steph.
- Achrâdus, untis, tribus Atticæ. Steph.
- Achriana, vrbs Hyrcaniæ Steph.
- Achymbrus & Achymbradus sunt ciuitates in Asia prope Imolum montem sitas à suis conditoribus denominatæ Strabo lib. 15.
- Achrâ, Ptolemæo est ciuitas in tribu Iudæ. iof. 15. 19.
- A'ibi, Aciborum, locus est in Samaria Europæ, vt scribit Ptolemæus.
- Aciconius dux gallus in ea expeditione quam galli aduersus paroniam susceperunt pauf. lib. 10.
- Acidalia, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci ~~ἀκιδάλια~~ dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui est in Orchomeno Bœotia ciuitate, in quo se Gratiæ lauant quæ Veneri sunt sacratæ: Ipse enim & Liberi filii sunt, nec immeritò: Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur Hæstenus Seruius. Virg. 1. Aeneid. -at memor ille Matris Acidaliæ, &c. Vide Bocattium.
- *Acedon fluius est in sphagia insula strabo. lib. 8.
- *Acid. ius fons est in campania ægris oculis medici confuetus.
- Acienfes, Italia populi, Albensibus & Albanis finitimi. Plin. 35. 138.
- A'cila, emporii nomen, ex quo nauigatur in Indiâ, Plin. 6. 23. 41.
- *Acilefima ciuitas in armenia strabo. lib. 11.
- *Acilius fons est in scilia denominatus ab acibe iuvene quodam siculo, qui à polyphemo interceptus Galathee nymphæ amantia suæ precibus in montem sui nominis à neptuno conuersus fuit: Boccat.
- *Acilius Auiola prænom. XX. Cos cum collega Q. Afinio Marcellino olymp. 208. an. 2. vrb. cond. 806. Chr. Do. 56.
- *Acilius Auiola XX XX. F. Cos. cū collega. C. Cornelio Panfa, Olymp. 225. an. 2. vrb. cond. 874. Christi. 123.
- *Acilius Auiola præ. XX. Cos: cum Gordiano Imp. olymp. 254. an. 3. vrb. cond. 991. Christi do.

- 240.
- *Acilius Balbus prænom. M. L. F. k. N. Cos. cum collega. L. Quintio Flaminio Olymp. 127. an. 3. vrb. cond. 604.
- *Acilius Balbus, prænom. XX. XX. F. L. N. Cos. cum collega. C. portio Catone. Olymp. 166. an. 3. vrb. cond. 640.
- *Acilius Faustinus prænom. XX. XX. F. N. X. N. Cos. Olymp. 247. an. 2. vrb. cond. 962. Christ. D. 211.
- Acilius Glabrio prænom. XX. C. F. L. N. Cos. cum collega. F. Cornelio Scipione Nasica, Olymp. 147. an. 2. vrb. cond. 565.
- *Acilius glabrio prænom. XX. M. F. C. N. Cos. Q. Postumio suffectus collega secundus fuit. Q. Opimij. Olymp. 156. ann. 3. vrb. cond. 600.
- *Acilius glabrio, prænom. XX. XX. E. M. N. Cos. cum collega. C. Calpurnio Pifone frugi, olymp. 78. anno. 2. vrb. cond. 687.
- *Acilius Glubrio, prænom. XX. Cos. cum collega M. Vrbio. Traiano Crinito. Olymp. 217. an. 3. vrb. cond. 843. Christi. D. 92.
- A'cilius Glubrio prænom. XX. XX. F. XX. N. Cos. cum collega. C. Bellicio Torquato. Olymp. 225. anno 4. vrb. cond. 876. Christi D. 125.
- *Acilius Glabrio prænom. Sex. XX. F. Cos. cum collega C. Valerio Omollo, Vero. Olymp. 232. an. 4. vrb. cond. 904. Christi D. 153.
- *Acilius Glabrio prænom. Sex. XX. F. Cos. it, vnà cum commodo Olymp. 241. an. 2. vrb. cond. 938. Christi D. 187.
- *Acilius Glabrio prænom. xx. Cos. Olymp. 258. an. 4. vrb. cond. 1008. Christo D. 157.
- *Acilius Rufus prænom. IIIII. Cos. cum collega C. Cæcilio classico Olymp. 220. an. 2. vrb. cond. 854. Christi do. 103. k. iul.
- *Acilius Rufus prænom. IIII. Cos. Olymp. 275. an. 2. vrb. cond. 1074. Chr. D. 325. collegam habuit Anitium Rufinum Conf.
- Acimbrio, oppidum Bæticæ Hispaniæ. Plin. 3. 1. 57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.
- A'cina, Arabiæ oppidum. Plin. 12. 96.
- *Acinacis apud hærod. lib. 4. martis est simulachru, cui scythæ populi quotannis hostias cum aliorum pecorum tum equorum offerunt.
- Acicolus Auiola, & Cornelius Panfa Romani Consules & collega.
- A'ciris, Italiæ fluius apud Plinium. Voloterranus.
- Acinipo, Vide ACIMBRO.
- Acis, Fauni & Simæthidis nymphæ filius, pulcherri mus pastor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aspernaretur, ab eodem iaxo illius perit, cuius Galatea misera in fluium (aliàs fontem) sui nominis permutauit, qui in Aetna monte oriens, in mare Siculum deferretur. Ouid. lib. 13. Metam. Hæc alii in Acilium, Siciliæ fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Fastorum. Præterit & ripas herbifer Acis tuas.
- Acis, Siciliæ fluius, ~~ὄρεϊ τῷ ἀκίδι ἰσμεῖται τῆ βίβλατος~~, Theocriti interpres. Acis etiã vocabatur Siphnus

- insula.
- Acis, insula vna ex Cicladibus, authore Plinio 4. cap. 12.
- *Acitani gens hispana apud quam martis simulachrum radiis ornatum maxima religione colitur Macro. lib. 11.
- Acitauones, Plinio, populi inter Alpinas gætes lib. 3. cap. 20.
- Acithius, fluius Siciliæ. Ptolem.
- A'citon, insula prope Cretam, vt scribit Plinius. Vide Acytos.
- *Acilifeua ciuitas in armenia minore lib. 11. strabo. Aetæ datus.
- Acliulfus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.
- A'cmatha, Arabiæ regio, vide Amatha in Stephano.
- Acme septimij amantia cuius meminit Carul.
- Acmenæ nymphæ veneris quarum ara extabat in olympia pauf. lib. 5.
- Acmodés, insula in mari Britannico, vt Plinius author est lib. 4. cap. 17.
- Acmon & Acmonium, vide Dzantes.
- Acmonenses, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ. Plinius 5. 29. 8. & Ptolemæus.
- Acmonia, vrbs Phrygiæ, ab Acmone Manei filio condita. Stephanus. Vide Acmonenses.
- Acmonides, vnus Cylopus, vide Brontes.
- Acmonium, ciuitas quædam, diuersa ab Acmonia. Est & Acmonium, nemus circa Thermooontem Aco Catulinius Philomanus Rom. Consul, Limenij collega. Sic autem Omphrius. acon. Fabius. Carulinius Philonianus. Cos. in occidente olymp. 281. an. 4. vrb. cond. 1100. chr. do. 349.
- Acône, portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lycô flumini appositus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acherusia specu. Vide Aconæ apud Stephanum, qui & insulâ hoc nomine facere videtur, è regione Eudæmonis ciuitatis Calcædonis propter cotes plurimas illic nascentes, dictam.
- Acôetes, vir pauper, & vt indicat etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metamor. 3.
- Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acôetes: Patria Mæonia est, humili de plebe parentes: Non mihi quæ duri colerent pater arua iuueni, Lanigerosum greges, non vlla armenta reliquit. Pauper & ipse fuit, linôque solebat & hamis Decipere, & calamo salientes ducere pisces. Ars illi sua census erat, cum traderet artem, Accipe quas habeo studii successor & hæres, Dixit, opes, moriensque mihi nihil ille reliquit Præter aquas: vnum hoc possum appellare paternum.
- *Acolitami oppidum liberu est in africa proprie dicta ab ea parte qua tractum cyrenaicum spectat Pl. lib. 5. c. 4.
- Acontæus, venator egregius. Statius lib. 7. Thebaid. -donec flammatus Acontæus Surge virum, cui facta feras proferrenere virtus.

- Silius lib. 6.
- Et cuius nunquam fugisse hastilia cerui Præ rapida potuere fuga, venator Acontæus.
- Acóntium, oppidum Arcadiæ ab Acontio Lycaonis filio: & aliud Eubœæ. Steph.
- Acóntius, iuuenis ex Cæa insula, in Delum ad Dianæ sacra profectus, in amorem Cydippes nobilis puellæ exarsit: sed cum eadem potiri non posset, nouam fraudem commentus, in pomo hos versus scripsit, Iuro tibi sanæ per mystica sacra Dianæ, Me tibi venturum comitem, sponsumque futurum Hoc pomum Acontius iecit in sinum Cydippes, quæ versus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta est. Vnde Virg. Quale fuit malum, quod littera pinxit Aconti, Quæ lecta cupido pacta puella viro est.
- Acóntius, Magnesiæ mons, vel Bœotia, Plinio 4. 7. 15. & Straboni, lib. 9.
- *Acor apud cyrenaicos pro maximo muscarum deo colitur Pl.
- Acra, lapygia, promontorium Italiæ. Plin. 3. 11. 15.
- Acra vicus in mæotide de quo strabo lib. 11.
- Acra bathena, oppidum. Plin. 5. 14. 4.
- *Acradina arx Syracusanorum quam Marcellus romanus imperator cepit Plut. in Marcello.
- A'cragas, vnus ex statuariis, qui in admiratione summa fuerunt. Plin. lib. 34. cap. 12.
- A'cragas, ciuitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Aetoliæ. Est & fluius Siciliæ. Steph. Vide Agragas.
- *Acra iuno dicta est cuius extat oraculum in megarea strabo lib. 8.
- Acra'phia, oppidum Bœotia. Steph. & herod. lib. 8.
- *Acrophium mons thebanorum strabo lib. 9.
- *Acraus bachantiu genis athenis spectabatur, cui os duntaxat extra parietem expectabat. Paulan. in attica.
- Acrauffei, populi. Plin. lib. 4. cap. 15.
- Acra; ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydrusa dicta. Est & alia quæ portum in se Brundisium habet. Et alia in Italia: alia à Syracusanis condita. Item in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania: alia supra Anthiochiam: alia denique ad Tygrum fluium. Steph.
- Acrênles, populi. Plin. 3. 8. 21.
- Acra, oppidum. Plin. 3. 1. 4.
- *Acridophagi sunt populi inter æthiopes, veloces cursu vita vero adeo breui, vt annouissimus quadragesimū non excedat, solis ferè locustis victitât, à quibus & nomen inuenerunt: nam acridas graci dicunt quas nos locustas. vide Diod. siculi lib. 4. c. 3.
- Acrilla, vrbs Siciliæ, non procul à Syracusis, Steph.
- *Actio fuit philosophus pythagoricus cuius meminit Cic. 5. de finibus.
- Acrifus, teste Eusebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaes amantia Iouis. Virg. 7. Aeneid.

Et Turno, si prima domus reperatur origo, Inachus, Acrisiusque patres, mediaque Mycenae. Proeto fratri successit in regno, vnicamque habens filiam Danaem, in responsis habuit, se manu eius, qui ex filia nasceretur, moriturum qui ad effugendam praenuntiata morte, filiam in quadam turri (alias aenea) seposuit, seruarique iussit, ne quis posset ad eam accedere. In eius gremium Iupiter versus in auri guttam, ex tegulis se demisit, a quo pragnans effecta, ac patris imperio arca inclusa, in mare coniecta est, atque a piscatore in Apulia reperta: qui Danaem & foetum masculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnium regem detulit: qui genus eius cognoscens, & patriam, illam libenter coniugio sibi copulavit. Filius autem eius, cui Perseus nomen fuit, cum excreuisset, & Gorgoni caput abstulisset, Argos veniens, Acrisium transmutavit in saxum: quae quidem transmutatio secundum Eusebium id significat, quod cum Acrisius, x r r i Argivorum rex, imperasset annis x x x i, a Perseo nepote suo, non sponte tamen, occisus, in lapidem, id est, in frigiditatem perpetuam versus est. Ex Eusebio, Boetio, Servio. Fuit & Acrisius alter, Laertae patris Ulyssis pater, & Iovis filius, dicente Ulyssae apud Ovidium lib. Metamorph. 13.
Nam mihi Laertes pater est, Acrisius illi, Iuppiter huic, &c.
Acrifiones dicta Danae, Virgilius.
Protrius hinc fuscis tristis dea tollitur alis.
Audacis Ruruli ad muros: quam dicitur urbem
Acrifioneis Danae fundasse colonis,
Praecipiti delata Noro, &c.
Acrifionides Perseus, Acrisij nepos.
Acrifitas, Peloponnesi promontorium, iuxta Maleam & Tanarum, Mela lib. 2. Plin. 4. 5. 13.
Acroathon, Thraciae oppidum, Pomponio lib. 2.
Acroceranium, Promontorium, est epyis in angustias adriatici sinus emissum inde dictum quod acroceramus montibus sit vicinum Plinius.
Acrocerania, Servio motes excelsi in diversis locis sic dicti propter altitudinem & iactus fulminum. Nam *ακρον* dicitur mons vel summitas, & *κεραυος* fulmen. Horum alij sunt in Epiro, diidentes Ionium mare ab Adriatico: alij sunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plinius 3. 21. 6. & in prologo 4. 8 Vide Ceraunus.
Acrocon, Vide Atho, & Acrotho.
Acrocomae sunt populi thraeciae a capillorum longitudine dicti, quos antras in fronte mulierum more demissas gestarent, author Homerus in catalogo navium.
Acrocorinthus, mons Peloponnesi excelsus, inter duo maria, Aegaeum scilicet & Ionium, stadiorum trium & dimidiati: sub cuius radice in plano, instar mensae, loco iacet oppidum Corinthus. Vertex ipse Acrocorinthi, Veneri sacrum habet adiculam: infra verticem, Pyrenem fontem, haud affluenteis, sed perspicuas aquas habentem, Plin. 4.

4. 12. Steph. Vide Epope.
Acroloflus arx est in colle supra Iffum illitici urbe Strabo lib. 7.
Acrolochius, promontorium Aegypti ad Pharon. Strabo lib. 17.
Acron, Cenicensis rex, quem ob raptum virginum Sabinarum Romulus singulari certamine vicit, teloque traiecit, & eius spolia optima Iovi Pheretrio dedicavit: eique nomen dedit. Plutar. in vita Romuli, Etenim (inquit) ferire apud Latinos, erat vulnere sagittis. Propert. li. 4. Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem.
Acron, medicus Agrigentinus, Athenis vna cum Empedocle philosophus est: antiquior Hippocrate, scripsit lingua Dorica de medicina librum vnum. Suidas.
Acron, nobilis grammaticus, Horatium poetam enarrauit.
Acron, ciuitas in tribu Dan, quae & Accoron. Iosue. 13. 19.
Acronius, in Alpibus lacus est, qui descendens a fonte Rhenus facit: nostri lacum Constantiensem vocant. Pomp. lib. 3.
Acropathos, Mediae maioris Synus, & Susianae rex.
Acropolis, arx Atheniensium. Athenae enim in tres partes diuiduntur, *ακρόπολις*, *αγορα*, & *Πυρρα* portum.
Acrorei, urbs Triphyliae. Stephan.
Acrotadus, insula. Plin. 6. 23. 33.
*Acrotatus filius cleomenis post defunctum parentem lacedaemoniis imperavit. Plut. in Agide & paul. lib. 7.
Acrotho, oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10. super montem Athon collocatum. Stephanus Acrothynos vocat. Ihu. lib. 4.
*Acta apud Thucid. 4. li. locus est vicinus atho monti ad aegaeum pelagus.
*Actaea Atheniensis regio dicta ab actaeo quod primus in ea regnavit, deinde vero athenica denominata ab attide filij cranai paul. lib. 1.
Actaea, nymphe, ab Acte, i. littore maris dicta.
Actaeon, filius Aristaei, ex Autonoe aut Antonoe coniuge: venationi addictus, cum in valle Gargano ad fontem limpida recessisset, a Diana nuda conspecta coniunctis lacessitus est, atque in ceruum mutatus, quem sui ipsius canes disceperunt. De quo figmento sic scribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis differuit, ait lib. 2. Acteonem venationem dilexisse, qui cum ad maturam pervenisset aetatem, considerans venationum periculis, id est, quasi nudam artis suae rationem videns, timidus factus est. Et paulo post, Sed cum venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non deposuit, quos inaniter pascendo, penes omnem substantiam perdidit: ob hanc rem a suis canibus deuoratus est. Hac ille de Ouidij sententia lib. Metamorph. 3. Quamquam de Actaeone aliter in commentariis Apolonij lib. 4. ipsum

non Aristaei, sed Melissi filium: nec a canibus suis pro ceruo, sed a Bacchi orgia celebrantibus lanatum fuisse traditur. Sed receptior est Ouidij sententia,
Inscius Actaeon videt sine veste Dianam,
Plutarchus in fertorio duos ait
*Actaeones fuisse alterum a canibus, alterum ab amatoribus disceptum.
Præda suis canibus non minus ille fuit.
Actæus, a, um, pro Atheniensis. Nam Attica regio apud prisca dicta est non solum Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia (vt inquit Eustathius) sed etiam Actæ, vt Plin. lib. 4. & Gell. testantur. Vel ab actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primus enim Atticam regionem Acten dictam Lycophron Graecus Poeta inuuit: apud quem Castor & Pollux *ἀκταιωνελικαι* appellantur. Vel quia littoralis ferè tota sit, exili & angusto quodam velut margine, vt author est Strabo. Vnde Ouid. i Metamor.
Separat Aonios Actæis Phocis ab oris. Vult enim Parnassum medium esse inter Bœotiam & Athenas. Attica autem regio quondam Ionica est vocata, ab Ionio Apollinis & Creusæ Erithei filio, vel (vt inquit Strabo) ab Ione Xuthi filio.
Actania, insula in mari germanico. Plin. 13. 30.
Actæa, nymphe fuit Oceani & Terhyos filia, teste Hesiodo in Theogonia, Vide Acasta.
Acte, *ἄκτις*, Romanis vocabatur urbs, quod Ilium Graecis. Steph.
Acteius trib. plebis qui crassi insyriam profectioe prohibere conabatur Plut. in Crasso.
Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquennales Actiaci, Apollini Actio instar Olympiorum dicant: qui prius & a finitimis agebantur, sed ab Augusto honorificentius celebrari fuerunt. Vide Actium & Agonales.
*Actiolinus Patauinorum Tyrannus de quo Paul. Iouius lib. 1. virorem illust.
Actites, vide infra *κατὰ ἄκτις*.
Actium, Epiri oppidum & promontorium, vbi Augustus, deuictis nauali praelio Antonio & Cleopatra, urbem condidit, & Nicopolim a victoria nominauit, vt scribit Plutarchus. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virgil.
Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.
Sappho ad Phaon.
- quur non
Actiacas miserum me mittis ad oras?
Actium, colonia. Plin. 4. 1. 10. & cap. 35. 9. 45.
Actius Nauis, augur, nouacula cotem proscidit spectante Tarquinio rege: quo factum est, vt & a Tarquinio, & a populo semper in rebus confuleretur.
Actius, Tragædiarum scriptor, inter colonos Pisaurum deductus, a quo & fundus Actianus iuxta Pisaurum dictus: in scribendis tragædiis sententiarum grauitate, verborum pondere, versonarum autoritate clarissimus. Vide Actius.

A
D
8
*Actius mediolanensis princeps de quo Paul. Iouius lib. 2. illust. vir.
*Actius consul romanus Euseb.
Acto, id est Attica. Plin. 4. 7. 1. Vide Stephanum. Est & Acte Magnesiæ, & alia Acarnaniæ, & Peloponnesi, & in Bosphoro, & alia in Ionia.
Actor, comes Herculis contra Amalones, in quo bello vulneratus cum retrò domum abire vellet, in itinere mortuus est. Actorides, Patroclus nepos Actoris: is enim ex Aegina, quam ei Iupiter a se vitiatam uxorem dederat, Menæcium genuit: Menæcium autem relicta Aegina, Opuntem in Locros se contulit, & ibi Patroclum genuit.
Actor, Astyocheus pater, vt ostendit Homerus Iliad. 2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virgilius 12 Aeneid.
- validam vi corripit hastam
Actoris Arunci spoliū, &c. Pindus.
*Actuarius medici graeci nomen.
Actrida, oppidum. Plin. 6. 28. 70
*Acuinus ciuis romanus qui cædis cæsaris participes videri cupiebat. Appianus lib. 2.
*Acuilus historiographus argius cuius testimonio Iosephus vtitur. lib. 1.
*Acuilus & Pamagetus fratres, victores in olympicis certaminibus, patrem diagoram per celebrem conuentum gestarunt, in quem & flores abiecerunt graeci & beatum propter filios appellant. Paul. lib. 6.
Acutia, ciuitas Iberiae. Steph.
Acutius nerua præn. III. Cos. cum collega III. Iulio feroc. Olymp. 219. an. 4. urb. cōd. 8. 2. Carh. D. 101. x. Nou.
Acyliua, urbs Illyriae. Stephan.
Acyphas, urbs vna ex Tetrapoli Dorica.
Acyphas, urbs Thessaliae, vt quidam volunt.
*Acyris fluuius est iuxta heracleopolin de quo Strabo lib. 6
Acythos, insula circa Cydoniam Cretæ. Steph. Vide Aciton supra, & Byblis infra.

A
D
Ada, altera vxor Lamech, gen. 4. Vxor etiam Esau, filia Elon, gen. 136. Item filia hecatomni canae regis & arthemise sotor qui hydrico fratri nupsit Strabo lib. 14.
Adæ, Adarum, oppidum Asiae. Strab. lib. 13.
Adæi, Arabes Aegypto finitimi, vt scribit Ptolemaeus.
Adad, filius Badad, rex Edom quartus. gene. 36.
Adada, ciuitas in tribu Iudæ. Iosue 15.
*Adad teste macrobio non adab assyriorum summus habebatur deus, cui etiam deam Atargatim uxorem a signabant: per adad solem, per artagatim terram intelligentes: quod ex his duobus cuncta crederent procreari macr. 1. satur. c. 24.
Adadremmon, urbs iuxta Iezrakelem, quae hodie vocatur Maximianopolis. Zach. 12.
b iij.

Adadus, rex Syriæ Damasci filius.
 Adáia, siue Adaias, filius Erhan filij Zamma, 1. paralip. 6. Filius item Ieroboam, 1. paralip. 9. Pater Iddida matris Iosif, 4. reg. 22.
 * Adalbero Metensis Episcopus Euseb.
 * Adalbero badius Genuensis Episc. Euseb.
 Adália, filius Aman filij Amádatha. Esth. 9.
 * Adalgarius Aquitanus nobilis. Paul. Aemilius libro 1.
 Adalgisus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victusque in Corsicam fugit.
 Adam, nomen primi hominis à Deo cōditi. gene. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & mulierem appellauit, gene. 5. Est & nomen vrbis, Ios. 3.
 Adama, vrbs Pantapoleos, gene. 10. Adamaftor, apud Claudianum Damastor dicitur in Gigantomachia, -scuifque Damastor
 Ad depellendos iaculum dum quæreret hosteis. Sidonius,
 Porphyryon Pangea rapit, Rhodopemque Damastor. De hac Oros. lib. 1.
 Adamiani, hæretici, ab Adam nominati, cuius imitantur in paradiso nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ nõ fuissent, si nemo peccasset, nudi itaque mares femineque conueniunt, Nudi lectiones audiunt, Nudi celebrant sacramenta.
 * Adamus Centurio Genuensis qui missus est Hypomanem vt Barbaruffam classes instauratem opprimeret Paul. Iou.
 Adana, vrbs Siciliae Ptolemæo, vulgò Adena. Vide Stephanum.
 Adani, Adanorum, duæ vrbes in Arabia felici. Ptol.
 Adar, v. 1. rex in Edom. gene. 36. qui. 1. paralip. 1. dicitur Adad.
 Adarchidæ, gens Libyca. Steph.
 Ada-réfer, filius Rohob, rex Seba. 2. reg. 8.
 Adarópolis, vrbs Persica. Steph.
 Adastrus Phryx.
 Adázer, vrbs. 1. machab. 7.
 * Abbucillus Galli cuiusdam nomen apud Cæs. in comm.
 Adbéel, filius Ismaelis. gene. 24.
 Adbélum, oppidum. Plin. 5. 2. 3. 7.
 Addar, nomen mensis apud Hebræos: siue Lunationis duodecimæ nostro respondentis Februario, 1. Esd. 6. Filius item Balæ filij Benjamin, 1. paralip. 8.
 Addi, Pater Melchi patris Neri. luc. 3.
 Addo, Filius Ioah, 1. paral. 6. Pater item Barachia patris Zachariæ, zacha. 1. Nomen propheta, 2. paralip. 9. Vide Nthem. 12.
 Addon, Nomen loci, 2. Esdr. 7. qui Adon. 1. Esd. 2. scribitur.
 Addua, Vide Abdua.
 * Addua fluuius est Gallia: Cisalpinæ, qui vt nonnullis placet Carium lacum egreditur & ex eo integer emergens in Padum effluit: bonos quidem pisces auget & potissimum tinulos.

Adelbais, vidua Lotharij Imperatoris Othoni nupfit. * alter sic. Adelhaida vidua Othoni Imp. aug. nupfit, Olinip. 432. anno 2. vrb. cond. 1702. Christi D. 951. De Adela Paul. Aemil. lib. 1.
 * Adelphena Fræcorum regis filia sumpta in matrimonium à Theodorico. Euseb.
 Adélphus & Aetius collegæ, Romanorum. Cofs. * alter sic. Adelph. v. c. præn. Clodius in occidente Cof. Olymp. 307. anno. 2. vrb. cond. 1202. Christi D. 451.
 Adélphus, Cacorum princeps, cum valida manu à Carolo Magno Francorū rege in Britannos missus victor rediit.
 Adélfanus, v. 1. Angliæ rex, Edouardi ex concubina filius, regnavit annis x v. 1.
 * Adepsum ciuitas in Eubœa vbi balnea sunt, hæc Suabo lib. 9.
 * Adeodarus Rom. Episc. Euseb.
 Ader, locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora sua paut, loco nomen imponens: vel (quod verius est) quodam vaticinio futurum iam tum mysterium monstrabat.
 Adércon, vrbs Iberiæ. Steph.
 * Adharbal rex Aphricæ aqua expulsus est à Iugurtha numidarum rege Oros. lib. 5.
 * Adgandetrius Cætorum princeps ad Senatū Romanæ literas misit, quibus arminij mortem promittebat, si patrande neci venenum ad se mitteretur, responsum est, in fraude, neque occultè, sed palam po. Ro. hostes suos vlcisci solere.
 * Ades à Græcis inferorum Deus, quem nos ditem & Plutonem appellamus: ita dictus ab ἀπριαντινα & ἰδερν videre: quod in densissimis inferorum tenebris, nocteque profunda perpetuo agens nihil cernere videatur. Non enim absque lucido aere (qui apud inferos nullus est) visio potest fieri.
 * Ades siue Hades Molossarum rex, cuius filiam nomine coram apud Acherontem fluuium conatus est rapere Pirithous. vnde factus est fabulæ locus. Pirithoum ad inferos descendisse, & vxorem ditis Persephonem, qui & cora à Græcis dicitur rapere voluisse, Cæl. Rhod. lib. 7. c. 15. & Plut. in Thest. qui tamen regē hunc non Adem vocat, sed Aidoneum.
 Adhæfer, Syroæ filius, Persarum rex, regnavit annum 1.
 Adiabara, aliàs Adiabana, populi. Plin. 6. 30. 17.
 Adiabène, regio vltra Armeniam, quæ Mesopotamia, Steph. Assyria antè dicebatur. Plin. 5. 12. 4. & cap. 9. 6. 4. 14. 15. & cap. 13. 6. 38.
 Adiabena, regio orientalis prope Assyriam, vt author est Strabo lib. 16. medio loco inter Euphratem & Tigrin, vnde & Mesene. Steph.
 Adiabeni, populi, Plin. 6. 27. 12. & Marcellin. lib. 25. à Seucero superati, Oros. lib. 3. cap. 15. Herodot. libro 3.
 * Adiarotix Meclij cuiusdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui quum apud heracleam Ponticā Coloniam Romanorum eò missam nocte vna iussu Antonij

Antonij Iugulasset paulo post in prælio Actiaco captus & in triumpho circumductus, vna cum filio Iugulatus est Strabo. lib. 12.
 * Adiel. Nomen principis, 1. paralip. 4. Filius Iera, 1. paral. 9. 27.
 * Adima est numidiæ fluuius.
 Adilifius mons, Plin. 4. 7. 15.
 Adimantius, nomen viri Atheniensis.
 Adina, filius Siza. 1. paralip. 11.
 Adithaim, Nomen vrbis. Iosue 15.
 Admátha, Principis nomen. Esther. 1.
 Adméte, siue Admètes, nymphæ, Oceani & Tethios filia. Hesiod. in Theog.
 * Admètes Turcarum princeps de quo Bembus.
 Admétus, Theffaliæ rex: cuius armenta paut Apollo nouem annis ob interfectos Cyclopes, diuina potestate spoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita scribit in hymno Apollinis:
 ἔστι δὲ καὶ νόμιον κικλήσκον ἄδμῆτον
 ἐστὶ δὲ καὶ ἄμφοτέρω ῥέδοντι δὲ ἑστὶν ἱεροῖς
 ἰσθίου καὶ ἑστὶν κικλήσκοντες ἀδμῆτον.
 Id est, Phœbum & pastoricum vocamus, iam inde cum sub Amphryzo iugaleis pascebat equos, Deo similis amore accensus Admeti.
 Admocius, Bellini Barauorum regis filius, à C. Caligula in ditionē acceptus est. Eutrop. lib. 7.
 * Adon Cynaræ regis Cypriorū & mirrhæ filius: Boc.
 * Adoardus filius Ariobaldi regis Longobardorum Sabell. lib. 6. Ennead. 8.
 * Adolius filius Acatij Armenus genere. Cælius Rhod. lib. 2. 1.
 * Adolphus de Nassau. Cæli. D. F. Aug. xxxi. Occidētis Imp. viij. Idib. Ianuarij creatus. Olymp. 517. an. 3. vrb. cond. 2043. Christi. 1292. Imperij negotia obiit per annos. 6. Menses totidē dies aliquot.
 * Adolphus Aug. necarus est. 1117. Iulij. Olymp. 519. anno 1. vrb. cond. 2049. Chr. D. 1288.
 * Adolphus V. C. Præn. Clodius, in Occidente Cof. Olymp. 307. anno 2. vrb. cond. 1202. Chr. 451.
 Adō, Nomen loci, 1. esd. 2. qui Adō 2. esd. 7. scribitur.
 Adonai, nomen Dei apud Hebræos, quod generaliter interpretatur Dominus, quod dominetur creaturæ cunctæ.
 * Adoneus Bacchi nomen apud Arabes. Alex. ab Alex. lib. 6.
 Adonia, Adoniorum, festa Adoniæ dicata. Ammianus lib. 21. Hist. Euenerat iisdem diebus annuo cursu completo Adonia celebrari, ritu veteri, amato Veneris (vt fabulæ fingunt) apri dente ferali delecto. Adonia cum planctu celebratur, ob planctum Veneris representandum.
 Adonia, siue Adonias, filij David ex Aggith. 2. reg. 2. 1. paral. 3.
 Adoniran, filius Abda, qui erat super tributa Salomonis. 1. reg. 4.
 Adonis, idis, filius Cynaræ Cypriorum regis, & Myrrha eius filia, quæca venus in deliciis habuit. Hic dem in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore, apri dente sub inguine percussus mo-

ritur: atque à Venere post multas lachrymas in florem Adonium, qui est sanguineo colore, transformatus est. alij dicunt in sumen occidisse, dum pulchritudinem suam contempleretur. Hunc Adonius cum Plauto vocat Adoneum: Fulgentius Adon, quæ Græcis suauitas dicitur. Et quia Myrrha odore suavis est, Adonem dicitur genuisse. Ideo autem Venerem amasse dicunt, quod hoc genus pigmenti sit valde feruidum. Lucianus Adonium fluuium ex Libano monte profuētē, singulis annis sanguinolentum fieri commemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielem, Quem nos Adonidem interpretati sumus, & Hebræus & Syrus sermo Thammuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulam in mense Iulio, amafius Veneris, & pulcherrimus iuuenis occisus, & deinceps reuixisse narratur, eundem Iulium mensem eodē appellant nomine, & anniuersariam ei celebrant solennitatem, in qua plangitur quasi mortuus, & postea reuiuiscens canitur, atque laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur, Ecce ibi mulieres sedebant plangētes Adonidem. Vbi intelligi vult fuisse idololatriam celebratam in honorem Adonidis. Macrobius verò accepit Adonidem pro sole. moscopolus ad Adonidē nomen ab ἄδων, quod est cano, deriuatum putat. De eodem festiuissimè Theocr. lib. 2. l. 17. 18.
 Adonis, formosus pastor, cui & annua lugendi festa sunt instituta, templumque habuit in Byblos Phœnicia: vrbe, vbi pater eius regnat. Virgil. in Gallo,
 Et formosus oues ad flumina pascit Adonis.
 De quo Ouidius latè lib. 10. Metamor.
 Adonis, aliàs Adynis, fluuius memoratur propter Byblum vrbe Phœnicum. Ptolemæus. Plin. 5. 20. 5. Hinc horti Adonidis pro instructissimis.
 Adoni-ſdec, Rex Ierusalcm. Iosue 10.
 * Adora mfilij Lectam reg. 4.
 * Adoreus mons est Phrygiæ ex quo sanguarius erumpens fluuius per phrygiā labitur in Bithiniā.
 * Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardorū rex. Pannoniæ partes occupauit, prætergresso danubio.
 * Adonactis rex fuit Herulorum, qui anno nostræ salutis. 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore percussus Augustus sponte purpuram poneret Paul. Diacon. lib. 16.
 Adra, ciuitas Arabiæ petrosæ. Ptolem.
 Adra, oppidum Syriæ coeles, id curuæ, apud Ptolemæum. Est itē, eodē, authore, Liburniæ. ciuitas.
 Adramélech, idolum Assyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.
 Adramélech, filius Sennacherib regis, 4. reg. 19. isa. 37. Deus item Sepharſaim, 4. reg. 17.
 Adramis, & Adramin, nomen viri proprium.
 Adramittenus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) si occisus est à Piratis Adramittenus homo nobilis, cuius est ferè nobis omnibus nomen auditū? Hæc

ille Stephan.
 Adramy'teos oppidum vnguentis delectabile. Plin. 5.30.9. & cap. 1.13.15.
 Adramy'tes, Vide Pfycterus.
 Adramy'tis insula Lyciæ. Steph.
 Adrâne, vrbs Thraciæ, parum supra Berenicen. Stephanus. *Est etiam fluuius Larthorum in Germania: Tacitus, Annal. lib. 7.
 *Adranus Deus cui sacra erat Adranus ciuitas.
 *Adranon Siciliæ oppidum in Aetnæ montis radicibus, fluuiū habens eiusdem nominis. Steph. & Plut. in Paralello.
 *Adrassa, Orum, vrbs Bactrianorum: Strab. lib. 57.
 Adrastia, regio non longè à Troade, quæ est in Myfia ab Adrasto rege dicta, cui primus Nemesi, id est, Fortunæ templum ædificauit, Adrastamque vocauit.
 *Adraæteus fons de quo Pauſ. lib. 7.
 Adraſtus, xxiii Sicyoniorum rex, regnavit annis. 4.
 Adraſtus, rex Argiuorum, Thebanis bellum intulit pro Polynice genero suo, sed vtrique multis occiſis, demum rediit re infecta, Statio teste. Fuit & alius Adraſtus, teste Homero libro Iliad. 2. Percuſſi filius, vt infra videbimus in dictione Percuſus.
 Adræzarus, Sophiæ rex.
 Adræmon, aliàs Adremon, Thoantis pater. Hom. Iliad. 2.
 Adria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima, huſcque Adriatico nomen dedit. Liu. primæ Decad. libro quinto. Iuſtinus lib. 20. Eius ciues Venetorum fines aliquando infeſtarunt, quibus Otho Vrſeolus occurrit, victorſque apud Lauretū tanta clade affecit, vt nunquam ſintimis bella inferre auſi fuerint.
 Adriaticum mare contra Rauennam, quod per oſtia Padi fluuij intratur, ſumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate, quæ idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo. 5. Hoc pelagus Paulus emenſus eſt, act. 17. Plin. lib. 3. cap. 16. Eius inſulæ. Plin. lib. 3. cap. 5. Quantum à Propontide diſtet, lib. 4. cap. 17. Vide Hadrian & Atria.
 Adrianopolitæ, Vide Gonei, & Neocaſaria, & Palmyra, & Stratonica.
 Nouæ Athenæ Adriæ, Vide Olympicum.
 De Adria colonia. Plin. lib. 3. cap. 13.
 *Adrianus Imperator, qui poſt vexatos Chriſtianos morbo aquæ intercuſperit. De quo Cel. Rh. li. 2. 29. & 30. Pauſ. lib. 2. Sab. Ennead. i. l. 6.
 Adrianus ager. Plin. lib. 3. cap. 13. & 14.
 Adricam, Pænorum rex, Aprio Aegyptiorum regi ſe ſuſcipere dedit.
 *Adrius eſt mons Dalmatiam per medium ſecās, Strabo. lib. 7.
 Adrobobium, Hiſpaniæ vrbs, in Arrrabis, Pomponio libro 3.
 Adromentum, oppidum. Plin. 5. 49.
 Adrôta, vrbs Lydiæ. Stephanus.
 Adrumetum, ſiue Adrumetium, ciuitas Myſiæ. Eſt & Adramitis, inſula Lyciæ, & Adrumes Adrumet-

is, ciuitas Aphricæ. Hieronymus autem aut ſiquis alius fuit author in Catalog. locorum Acto. Apoſtolicorum indicat Adrumetum eſſe ciuitatatem in Bazatio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum vocat neutro genere. act. 27.
 Adrymes, vrbs Libyæ. Steph.
 Adryx, vrbs Syracuſiorum.
 Adullas, & Aduas, mons apud Strabonem lib. 4. ex quo in ſeptentrionem Rhenus excurrit, & diuerſa ex parte Aduas in Lariū iuxta comū intrās.
 *Aduantici populi Galliæ.
 Aduban, & Adubanum, fluuius, qui & Iſter & Danubius dicitur.
 *Aduentus Conſul Romanus, Eufeb.
 *Adumen fluuius haud longè à Roma. Eufeb.
 *Aduſa Epyri fluuius eſt Apolloniæ propinquus.
 Adullam, nomen ciuitatis. Ioſue 12. 15.
 Adullis, vrbs Actiopum. * qui & pauos inſula dicitur Steph.
 Adulitarum, oppidum. Plin. 6. 29. 40.
 Aduliton, oppidum in regione Troglodytarū. Plin. 6. 29. 35.
 Adunicates, populi. Plin. 3. 4. 19.
 Aduram, nomen viri qui erat ſuper tributa regis David. 2. reg. 20. 3. reg. 12.
 Aduram ciuitas ædificata à Roboam. 2. paral. 17.
 *Adymachidæ populi ſunt interioris Libyæ ab ea parte qua Aegyptum ſpectat. Apud quos vxores in vtroque crure armillam æream geſtāt, vterque vero ſexus comatus eſt ex æquo, quo fit vt multos alant peduncululos. Cælius Rhod.
 AE
 Aea, oppidum Cholchidis, quæ eadem Aepolis dicitur. Plin. lib. 6. cap. 4. & Steph. Vide Dioſcoridē.
 Acæcides, Achilles Acaci nepos ex Peleo Acaci filio. Virg. Aeneid. 3.
 Coniugio Acaciæ Pyrrhi, ſceptriſque potitum.
 Acæcus, Iouis ex Europa ſiue ex Aegina filius. Hic apud Cænopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi apud Strabonem eſt mendum, Oeononam legendum eſt) regnaſſe dicitur, quam ex nomine matris Aeginam nominauit filius. Quem tantæ iuſtitia fuiſſe dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoc & Rhadamantho, & peccantium peccata diſcutere, & pro meritis pœnas inferre. Vide in Aegima. Ouidius, -tuſque
 Acæcus in pœnas ingenioſus erit.
 Acæcus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit, ex qua Telamonē genuit & Pelū: deinde Pſammathe Neraxi filia compreſſa, genuit tertiuſ, Phocū, quæ Peleus occidit. Ab eo ſit Acacidei, a, um.
 Aea, inquit Seruius, Circe dicta, ab aſpernantium voce propter celebratas illic corporum mutationes. Quanquam commentarij Apolloniij Rhodij teſtentur Aeam & c. teida vocari Circe ab vrbbus Cholchorum. Virg. lib. Aeneid. 3.
 -Aeæque inſula Circe.
 *Aeæ ſiue Aea inſula fuit in mari Tyrrhene, non modico olim freto ab Italia diſcripta, hodie cō-

tinens, ita tamē vt paludibus vndique cuncta inſula ſpeciem præ ſe ferat. Plin. lib. 2. cap. 85. & libro. 3. cap. 5.
 Acamæna, Nabathæorum regio. Steph.
 Acæna, vrbs Macedoniæ. Steph. Vide Acanum.
 Acænitis, Nabathæorum regio. Steph.
 Acæntion oppidum in Sigæo, ab Aiace illic ſepulcro, qui Græcis Aeas dicitur.
 Acæntium, oppidum Troadis, Aiace ſepulchrum. Plin. 5. 30. 22. Acæntium item eſt Magnetiæ promontorium, Plinio auctore 4. 9. 2. Eſt item Acæntiū, oppidum Macedoniæ Ptolemæo, aliàs Aeanum.
 Acænum, Macedoniæ oppidū, ab Aeano Hemi filio Thyrrhenorum rege conditum: Inde Acænicus.
 Aeas, antix, Epyri fluuius ex Macedonia deſuens, in Ionium mare ſeſe exonerat. Lucan. lib. 5.
 Purus in occaſum, ſed parui gurgitis Aeas Ionio fuit inde mari, & c. Plin. lib. 3. cap. 2. 3.
 Acêudæ, inſulæ quinq; Britannia. Steph. Vide Hæbudes.
 Acêura, vrbs Hiſpaniæ. Steph. Vide Eburæ.
 Acæa, vrbs Colchorum, ad Phaſim fluuiū: & Acæa, Italia, à qua Acæni, populi. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Acæalum, caſtellum Italiæ. Steph.
 *Acæni populi Thuſcorū quos deuicit Camillus, eorūque vrbsm vaſtauit. Plut. in Camillo.
 Aeclus, viri nomen. Strab. lib. 10. dicens, Poſt res verò Troianas Aeclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerunt: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem.
 Aedèpſum, oppidum in Locride. Plinius. 4. 11. 54. & Strabo.
 Aedèpſus, vrbs Eubœæ. Steph.
 *Aedèſia, mulier Aegyptia, vxor Hermæ & Syriani Philoſophi propinqua totiſque caſtitate & probitate exēplar, cuius vitā latiſſime ſcribit ſuidas.
 Aedon, mons Thraciæ, vnde Aedonus poſſeſſiuſ. Virg. Ac velut Aedoni Boreæ, & c. Vide Edon.
 Aeduani, à C. Silio ad Auguſto dum vici cæli que ſunt. Tacit. lib. 3.
 Aedūſij, focij Romanorum iuxta Galliam Celticā. Steph.
 Aedon, vxor Zethi regis, fratris Amphiodis, ait Bocatius lib. 5. Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanca ſeu Amanca Amphionis eſſe filiū (inuidebat enim vxori Amphionis, quæ ſibi ſex eſſent filij masculini) quæ crimen cognoscēs, optauit mori, miſeratione tamē deorum in carduelem verſa, Itylum deſtere dicitur.
 *Aedylius mors, à quo egreditur fluuius Aſſus, quem occupauit Sylla vt Cheronenſes populos illi mōti vicinos facilius inuaderet. Plut. in Sylla.
 Acta, vel æthes, Colchorum rex, Solis filius ex Perſa Oceani filia, liberos habuit Medeam, Abſyrthum, & Calciope, Ad hunc Phryxus, Athamanis filius peruenerit, & aureum vellus detulit. quod cum vigilantiffimè ſeruaret, eius cauſa bellum geſſit cum Argonautis: tandem ab Iaſone & ſpoſatus, & regno pulſus eſt, ſed iam ſenex ab eodem in regnum reſtitutus.

*Aectias patronimicum, medea Acetæ filia Quid. 7. meta. Concipit interea validos æterias ignes.
 *Aega promonorium eſt Aeolidis, nō procul à Cai ci fluminis oſtio. Strabo. lib. 13.
 Aega, arum pluralis numeri: vel Aege, ges, vrbs Ciliæ. Lucan. lib. 1. Et extremæ resonant naualibus Aegæ. Eſt etiam inſula in Aegæo mari, de qua in ſequentibus. Vide Aegeæ.
 Aegæ, oppidum Aeolidis percelebre. Plin. 4. 30. 4. & cap. 27. 5. 3. & cap. 30. 5. 2. Stephanus plures huius nominis vrbes recenset.
 Aegæa, vrbs quæ aliàs Caryſtos: vide infra.
 Aegæa, nomen duarum vrbbum, Ptolemæus quarum vna libro 3. 4. cap. 13. in Emathia, Ediffa primò. Plin. verò lib. 4. cap. 10. Aegæ, in qua mos ſepelire reges. Altera, teſte Ptolemæo lib. 4. cap. 2. in Mauritania. Sunt & Achaicæ Aegææ, penes quas Cratinus annis labitur. Sunt & Aegææ aliàs Aegææ, Euboicæ, à quibus Aegæum mare dictum eſt. Strabo.
 Aegæon, gigas ſæuiſſimus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno icu centum ſcopulos in Iouem contorquebat: victus demum, alligatus eſt à Neptuno ſcopulis Aegæi maris. Statius, Audierat duos laxantem Aegæona vectus. Dictus autem Aegæon, vt quidam volunt, à γαίω, id eſt ſuperbio: inde γαίω, & per apoſitionē γαίω, & per pleonaſmum, ἀγαίω. * Hunc Homerus. r. Iliad. ab hominibus quidem Aegæonem, à Diis vero Briareum vocari tradit. Alij dicunt Aegæonem immanem fuiſſe piratam, & ſic nominatum ab inſula deſerta, quæ Aegæ in Aegæo mari vocatur, in qua ſubſidebat more piratarum, quibus ſas non eſt ob latrocinium ſuum vrbes incole. Pro dunt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt poſſit inde intelligi eū potiſſimum fuiſſe, dū tot catenis eius adſtringuntur vires. Is autem centum geminus ideo dictus eſt, quod centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus. De quo Ouid.
 -balnearūque prementem
 Aegæona ſuis immania terga lacertis.
 Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit apud Virgilium lib. 10,
 Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt,
 Centenāſque manus, & c.
 Aegæum mare, vulgò Archipelago, pars maris Mediterranei prope Græciam, Europam ab Aſia diuidens, multas habet inſulas inter Helleſpōtum & Tenedum, appellatum, quod Aegeus, Theſei pater, ex Athenarum arce illuc ſe deiecerit. Aliis quod Aegæa, Amazonum regina, in eo perierit. Aliis ab Aegeone, de quo ſuprà diximus, ſtraboni ab Aegeis oppido in Eubœa: Plinius ab αἰγῆ, vrbs, deriuat, qui lib. 4. cap. 11. verſ. 50. ſic ſcribit, Aegeo mari nomen dedit ſcopulos inter Tenedum & Chium verius quàm inſula, αἰγῆ nomine, à ſpecie capræ, quæ à Græcis ita appellatur, repētē in medio mari exiliens. Solinus, Inter Tenedū & Chiu eſt & Claros Inſula, qua Aegæus finus panditur

ab extra Antandrum saxum est: hoc enim verius, quam insula cognominari meruit. Id quoniam visentibus procul capræ simile creditur, quam Græci *αἴγρον* nuncupant, Aegæus, inquit, ab eo finus est. Appellatus Varro.

Aegæ, oppidum Peloponnesi, apud Homerum.

Aegæis, tribus Atticæ ab Aegæo, Pandionis filio. Stephanus.

*Aegæeos nomen regis apud Strab. lib. 8. sub quo antiqua pylos Messenia ciuitas erat.

*Aegæos insulæ, de quibus Tit. Liuius lib. 1. tertiæ decad. apud has à Cartaginensibus male pugnatum. ibidem.

Aegætes, promontorium Aeolidis, quod nunc Canæ & Canæ dicitur. Steph. Aartemidoro *αἴγες* in nominatio dicitur.

Aegæx, insula. Plin. 5. 31. 36. Vide Aegæ.

*Aegæleos vrbs in Theſſalia quam attalus opprefſit. Tit. Liuius lib. 1. 4. dec.

Aegéli, populi in Media. Steph.

Aegémon, poeta, bellum Leuſtricum Thebanorū & Lacedæmoniorū versibus scripsit. Volaterranus.

Aegéria nympa nemoris Aricini collebatur prope Aricinum lacum, cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquium se habere simulauit super cultu religionum, quo armorum & prædæ stidia flagrantem populum Romanum abſtraheret, & leges à se conditas sanctiores redderet. Alij dicunt fuisse vxorem Numæ Pompilij ſecundi regis Romanorum, quæ, teste Ouidio lib. 15. Metamorphoseon, mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem sui nominis versa est. Idem libro faſtorum tertio.

Aegeria est, quæ præbet aquas dea grata Camænis, illa Numæ coniunx, conſiliūque fuit.

Aegestæi, Teſproti, ab Aegesto quodam imperatore. Steph.

*Aegestani Steph. populi sunt Siciliæ quorum vrbs aegesta nō. pcul à Lilybæo, pmoſtorio ſita est, ab aegesto troiano nomen habens. Hi segeſtani vocantur à Plinio lib. 3. cap. 8.

Aegæus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit coniuges: quarum prima dicta est Aethra, filia Pitthei regis, ex qua Theſeum ſuſcepit. Secūda, vt testatur Ouidius, fuit Medea profuga, quæ ab Iafone repudiata atque fugientem non ſolum ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succesſit quidem in regno Pandioni regi reuera patri. Aegæo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſis rex ob cædem Androgei filij, legesque durifſimas impoſuit, vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis fortè miſi ſunt. Quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegæi dolore nauem conſcendit: & cum omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contingeret in aegendis eum ſælicem ſortiri exitum, re-

diens nani album apponeret velum, amoto nigro, vt e minus infortunium ſuū noſceret. Theſeus autem Adriadnæ conſilio victor, mandatorū immemor, non amoto velo nigro, redibat. Aegæus excelsa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratuſ, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt Aegæum: & mortuus ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Bocatio & Seruio. Hinc Aegides, patronymicum, id eſt Theſeus. Ouid. lib. 8. Protinus Aegides, rapta Minoidæ, Diam Vela dedit, &c.

Aegæus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnauit annis. xvliij.

Aegiale, ſiue Aegialia, Diomedis vxor, quæ marito apud Troiam bella gerente, cum Cyllabaro, ſiue Cyllabero Steneli filio rē habuit, quod vbi Diomedes comperiffet, domum reuertī noluit, verecundia ductus, ſed in Italiam poſt Troiæ expugnationem veſtus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplij patris Palamedis ſuaſione ad hæſiſſe alteri. Lycophron ait, Diomedem Stheneli filio Cometa commiſſiſſe domum & vxorem: ſed Venerem, quia à Diomedede vulnerata fuiſſet, talem Aegiale ſurorem immiſiſſe, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpiſſimè viuere, præcipuè autè à Cometa ſtupro uſurparetur.

Aegiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum. Stephan. in Amorgo.

Aegiale, ſeu Aegialea, vna eſt Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Talia. Vide diſtionem Aeglaia.

Aegialæus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia eſſe tradunt) poſtquam Argis regnaſſet, in Aegyptum tranſiens, Achaia regnum reliquit. Alij Aegialeum, Inachi filium, ex Melia Oceanitide faciūt, & ab ea Aegialeam dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt.

Aegialæus, Medæ frater. *alio nomine dict⁹ Abſyrtus, à qua diſcerptus fuit vt patri eam perſequenti mora iniiceretur.

Aegialæus, primus Syconiorum rex, regnauit annis 111. à quo Aegialea nuncupata eſt, quæ nunc Peloponneſus vocatur. Eufeb.

Aegialia, populi, Sicyonij poſtea à Sicyone eorum rege nuncupati.

Aegialia, insula eſt adiacens Aetoliæ. Plin. lib. 4. cap. 12. verſu. 9.

Aegialia, Peloponnesi ciuitas, poſtea argos dicta. Ste.

Aegialios, Achaia, teste Plinio lib. 4. cap. 5. propter vrbes in litore diſpoſitas.

Aegialus, locus inter Sicyonē & Bupraſiū, & alius proximus Ponto, cū vico eiufdē nominis. Eſt & Aegial⁹, mōs ī Aethiopia Aegypti. Step. Pl. 4. 7. 9.

Aegida, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

*Aegydes patronimicū pro Theſeo. Ouid. 3. de arte Perſidis Aegides ducentia ſila ſecutus.

Aegidius, Francorum rex, regnauit annis viii. quem Childericus fudit, vicitque, recuperato regno. AEmil. lib. 1.

AEGICORIS, Vide AEGOCORIS.

AEGIDES, patronymicū eſt, ab AEGEO, Theſei patre. Ouidius.

Perſeus AEGIDES ducentia ſila ſecutus.

AEGILA, insula, Plin. lib. 4. cap. 1. 4. quindecim millibus paſſuum à Cythera, eadēque à Cretæ Phalarina oppido xxv mill. paſſuum. Aliàs AEGYLA ſcribitur per ypsilon. Plin. lib. 4. cap. 12. Candelabris nobilis, 34. 3. 1.

AEGILA, pars Antiochidis tribus. Steph.

AEGILIPS nomen vrbs & loci

AEGILODES, ſinus Laconiæ. Plinius libro 4. cap. 5. ver. 9.

AEGILOS, Plin. 3. 6. 5. insula inter Cretam & Laconiam, regio quædam in Laconia. Pars tribus, Atticæ cuiuſdam ab AEGILO heroe.

AEGILOPS, Homero, locus apud Crocyleam Epiri. Stephan.

*AEGIMIUS ſenis ætate proceſſiſſima nomen quē Anaercon Poeta teſte Plinio libr. 7. c. 48 tradidit ad ducentiſſimum vſque animum vixiſſe.

AEGIMUROS, id eſt Capraria, insula vltra Corficam, inſidioſa naufragiis. De AEGIMORIS insulis Plini⁹ lib. 5, cap. 7. Stephanus AEGIMORON insulā Libyæ facit.

AEGIMUS, rex Doriens ſ circa OEtā. Vide Stephanū in Dyman.

AEGINA, AEFOPi Bæotia regis filia, à qua vrbs Peloponneſo adiacens contra Atticam, AEGINA vocatur. Ouid. 6. Metam. Enopiam (aliàs AENOPIAM, & aliàs OENOPIAM) veteres appellauere, ſed ipſe AEACUS AEGINAM genitricis nomine dixit. Hinc AEGINENſES dicti & AEGINETÆ. Sunt qui dicunt AEGINAM inſulam Piræo portui propinquam. diſtat enim ab eo x i i millibus paſſuum: à qua AEGINITÆ dicti ſunt eius incolæ. Vide Stephanū. AEGINA olim Myrmidonia dicta eſt, Vide Myrmidones.

AEGINA, AEFOPi regis Bæotia filia, quam iupiter amauit, & in ignem verſus eam oppreſſit, ex qua poſtea AEACUS & Rhadamantum ſuſcepit.

AEGINA, Insula in qua AEACUS regnauit circa Peloponneſum in AEGEO mari, Epidaurico littori vicina, quam Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti ſunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4. 12. 22.

AEGINA, vrbs Peloponnesi, apud Homerum.

AEGINETÆ, ſue AEGINENſES, populi incolæ AEGINÆ insulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

AEGINETES, oppidulum & fluuius Paphlagoniæ. Stephan.

AEGINETICUS, ea, cum, poſſeſſium ab AEGINA: vt AEGINETICUS æs, quod olim fuit in precio, ex quo tantum laborum ſuperficiem elaborabant. Plin. 34. 2. 27.

AEGINIUM, oppidum, Plin. 4. 10. 4. Illyriorum oppidum Stephan.

AEGIOCHUS, Iupiter, quod corio capellæ Amalthææ vius fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alij volunt, ab ægos, id eſt capræ memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta. Eſt enim *αἴγᾶ*, alimonia. Vide AEGIS.

AEGION, oppidum Achaia Plin. 4. 5. 3. Vide AEGIUM.

AEGIPANES, homines nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis, ſiue ſylueſtribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos ac Saryros, nemorum deos eſſe dixerunt, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum. De AEGIPANIS populis, Plin. 6. 30. 13. 45. & de AEGIPANUM ferarum laſciua, 5. 1. 2. 6. & cap. 8. 5. 7. 14.

AEGIRA, vrbs inter AETOLIS & Peloponnesiacos. Pōponius lib. 2. Plin. 4. 5. 3. Duæ vrbes hoc nomine. Steph.

AEGIRA, insula in Achaia Plin. lib. 4. cap. 5. in hac nō nili ſanguine epoto, ſacerdos non vaticinabatur.

AEGIREA, Vide Crocylion.

AEGIRÆſIA, teſte Herodoto lib. 1. vrbs fuit AETOLIAE Aſia. Vide AEGIRO & AEGIRUſA apud Stephanum.

AEGIS, ſcutum Iouis, *αἴγιον αἰγῶν*, id eſt à capra: nam ille à capra Amalthææ nutritus eſt, cuius mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: capram tamen poſtea vitæ reſtitutam, & alia pelle obductam, inter aſtra collocauit, ſæque ob capræ memoriam, AEGIOCHUM appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit: quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Hoc munimento armata Pallas ad Troiæ excidium profecta eſt.

AEGISTHUS, Thyeſtis filius, ex Pelopeia, eiufdem filia, quem infantulum mater regendi ſcleris cauſa perdendum feris expoſuit in ſyluis, ſed à paſtore inuentus, cuius beneficio quoque nutritus eſt, & inde *αἴγιος* dictus, quod nutritus ſit à capris. Hic proceſſior ætatis Arrūm, impellente tamen patre, interfecit, & eiufdem filium Agamemnona inter epulas, vel, vt alij volunt, in primo egreſſu, adiuuante vxore Clytemneſtra, qua etiam turpiſſimè uſus erat, obtruncavit. Poſtremò ab Oreſte Agamemnonis filio patris mortē vlcifcete, è medio eſt ſublatus. Ouidius,

Quæritur AEGISTHUS quare ſit factus adulter: In promptu cauſa eſt, deſidioſus erat.

AEGISTHUS, Beli Priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, Danaūque & AEGYPTUM genuiſſe ex Anchione Nelei filia, & AEGYPTUM vocat ille quem alij AEGISTHUM) & Danai frater. Huic AEGISTHO L. fuerunt filij, quibus cum quæſiſſet Danai fratris L. filias coniuges, ab eiſdem Danai iuſſu omnes nuptiarum nocte, præter Vnum Lynceum, quem Ouidius Limum appellat, ſunt occiſi, qui poſtea expulſo Danao, regnum apud Argos inaſit. Vide infra, Bælidæ.

AEGUM, oppidum Peloponnesi: quo in loco Iouem

à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen. *Αἴγα* enim capram dicunt. Secundū Stephanum est vrbis Achaiae. Plin. 4. 5.

Aegle, Hesperii Italiae regis filia, sorores habuit Arethusam seu Erethusam & Hesperethusam, quarum ambae Hesperides dictae sunt. Haec amoenissimos hortos colere dicebantur in extremis Aphricae, iuxta Lixon coloniam, à Claud. Caesare deducta. In iis auriferum nemus esse cum aureis malis existimabant, custodiri verò à peruigili dracone, què Hercules ab Eriſtheo missus occidit, pomaque aurea abstulit. Alia fuit nympa folis & Nearae filia. Est autem *Αἴγλη* Graecis lux, seu splendor, Virgilius Ecloga 6.

Addidit se sociam, timidisque superuenit Aegle, Aegle Naiadum pulcherrima, &c.

Aegle, insula, Vide Syme.

***Aegles Athletae** famii nomen, qui quò per omnem aetatem mutus fuisset, in sacro tamè cerramine quò in fortitione fraudem admitti videret nimio loquendi desiderio, linguae vinculum rupit, & distinctè quandiu vixit locutus est Gel. lib. 5. cap. 9. & val. max. lib. 1. c. 8.

Aegoceros, id est capricornus, animal marinum, in quod tradant se Pana transformasse, & in aquam se deiecit, cum in Aegypto unà cum reliquis diis Typhona gigantem acertimum deorum hostem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter astra eum collocavit. Lucanus libro 8.

Humidus Aegoceros, nec plus leo tollitur vrna. Vide Capricornus.

Aegocoris, vrbis quaedam antiqua apud Athenienses. Stephanus.

Aegon, pastor apud Virgilium & caprile. Quo etià nomine promontorium Lemni dictum est.

Aegon, princeps Caryſti Eubaeae ciuitatis, à quo Aegaea dicta est: item Aegaeum mare. Stephan.

Aegone, vel Aegonea, vrbis Melitenſium. Steph.

Aegonensis, porta Romae quae & Quirinalis, eo quòd mons ipse Quirinalis prius Aegonis cognominatus esset. Vide Aegonensis.

Aegonus, mōs Romae, qui postea Quirinalis dictus est.

Aegos potamos, id est Caprae fluius, Chersonesi Thraciae fluius apud Strabonem, ad cuius ostia classis Atheniensium à Lyſandro capta fuit. Plin. 2. 60. 3. & cap. 11. 4. 41. Idque factum interdum in Thraciae parte ad Aegos flumen, cuius loci accolae Aegopotamitae nominantur. vel Aegopotamij.

Αἴγιοι ποταμοί, vrbis Helleſponti. Stephanus.

Aegosthena, vrbis Megaridis. Steph. & Prolem. in descriptione Achaiae.

Aegosthenienses, populi. Plin. 4. 7. 4. Vide Aegosthena in Stephano.

Aegostis, vrbis Locridis. Stephan.

Aegusta, insula, Plinio 3. 8. 27. Stephano, est insula Libye, quam Libyes Catriā vocant. *Αἴγυστα* per signa simplex.

Aegy, apud Plautum dictus ab *Αἴγυ*, id est quatuor.

quòd multis sit concussus etumnis.

Aegula, insula, quam Plinius 4. 12. 2. 5. scribit distare à Cythera xv millia passuum. *Vide Aegila per iora. Aegyptus vrbis ad ripam istri fluius sita, ab Agipso fluius conditore Ouid. 1. de Ponto Eleg. 9. ita verus vrbis & c. Capſius Aegyptus & c.

Aegyptini, Aethiopes, quia Aegyptis finitimi.

Aegyptium mare, Asiae pars est, à valle Carabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Aegypto separante, vsque ad Pelusium tendit.

***Aegyptus mascul. ge.** Beli prisci filius fuit & frater Danae: qui quò quinquaginta haberet filios, toridem eos fratris sui filiabus matrimonio cōiunxit: quae à patre Danao instruetè prima à nuptiis nocte suum quèque maritum interfecerunt, præter vnā hyperumestrā, quae lincoo viro suo peperit: qui postea pulso Danao Argiuorum regnum inuasit, vide infra in Dictione Belides.

Aegyptus, vt inquit Pomp. Mela lib. 1. Asiae prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma litterae, quae Ptolemæo, itèque Plinio Aegyptus inferior vocatur. Altera quae secundum Nilum cōtermina Aethiopiae meridiem versus vsque ad Syenem procedit, Thebais appellata. De Aegypti antiquitate, ac disciplina sacerdotum, (quos prophetas vocant) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solō, Musæus, Platon, Democritus Apollonius, Tyaneus, compluresque alij eruditionis causa profecti, dogmata in suam quisque patriam retulere. Primi siquidem omnium Aegyptii immortalem esse animam dixere, eamque de corpore in corpus vagari, vt author est Diodorus.

Aegyptus, Aphricae regio, ab Aegyſtho vel Aegypro Danae fratre, ad occidentem Iudaeae sita. Plinius tamen lib. 5. cap. 9. & Pomponius Mela in primo, Asiae attribuunt proximè Aphricam. haec ab oriente iungitur Aſyriae & mari rubro: ab occidente habet Lybiam atque Cyrenen: à meridie limitem qui Syenem ab Aethiopia dirimit, atque oceanum: à septentrione mare magnam, Sinumque Arabicum, & terram ad Syriam vsque: irrigatur Nilo. authores sunt Iosephus lib. 5. cap. 11. de bel. Iudaico. Egesippus lib. 4. inferiorem eius partem Nilus dextra laeuaque diuisus, amplexu suo determinat. Ideoque insulam quidam dixerunt Aegyptum, ita se findente Nilo, vt triquetram terrae figuram efficiat. Ideo multi Graecae litterae vocabulo Δ, deltam appellauere Aegyptum ita Plinius lib. 5. cap. 9. & Strabo lib. 17. Ptolemæus lib. 4. cap. 6. Ammia. Marcel. lib. 22. Oppida insignia, Sais, Memphis, Siene, Bubastis, Elephantis, Thebae, Alexandria, Pelusium: testis Mela in 1. Canopus, Bolbis, Sebennis, Pathmis, Mendes, Tanis. Vide Raph. Volaterranum lib. 12. Geographiae. Non est autem negligendum, Aegyptum prophetis appellatam Mistrim, à Mestram filio Cham, eiusdè appellationis. Iosephus lib. 1. cap. 12. antiq. Iudaicarum Mestrim & Mestram nominatè refert. Haec

quondam Aeria dicta est, velut Eusebius in Chronis annotauit. Adde quòd psal. 78. & 105. dicitur Aegyptus Cham, quòd eius filius Mestram occupauerit Aegyptum.

Aegyptus rubro mari depressior. Plin. 6. 26. 9.

Aegyptus non cernit Septentriones, Plin. lib. 2. cap. 70. Non sentit Austros, 2. 49. 18. Non quatitur terrae motu, lib. 2. cap. 8. Fulminibus infestatur, 2. 57. 4.

Aegypti pars quondam mare fuit. Plin. 2. 87. 3.

Aegypti descriptio, apud Plinium 5. 9. 4. & inde Ptolem. lib. 4. cap. 5. Quor eius oppida, Plin. 5. 9. 65. 70. Mensura eius ac termini, 5. 9. 5. & inde: & cap. 9. 5. 63. & deinceps. In Nomos, id est praefecturas diuiditur, Plin. 5. 9. 10. Delta cur dicta, 5. 9. 8. Cur insula credita, 5. 9. 6.

Aegypti labyrinthus, Plin. 36. 73. 2. 11. Pyramides, libro 36. cap. 12.

Aegypti alumen, Plin. 35. 15. 4. 4. Electrum, 37. 2. 9. Smaragdi, 37. 5. 9. 15. Opalus, 37. 6. 18.

Aegypti nauigatio, Plin. 5. 9. 67. Antiquitas, ibid. 69. Ad Indianam nauigatio, 6. 23. 44. & inde.

Aegypti serui profugi quale oppidum aedificauerunt. Plin. 6. 29. 35.

Aegypti ad rubrum mare iter. Plin. lib. 6. cap. 29. 9.

Aegyptium mare triplex. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aegys, vrbis Laconica. Stephan.

***Aegys**, nomen loci vide in Caryſto Steph.

Aelium, filius Sem, genef. 10. Filius item Selac, 1. par. lip. 8. 1. c. 1. Est & nomen regionis, Media aliàs, siue Baetiana dicta, Isa. 11. A quo Elamitae, principes Persidis.

***Aelana**, siue vt alij malunt Laana est oppidum Arabiae foelicis, iuxta sinum, qui ab eo Aelaniticus dicitur, sine laeniticus Ptolm. lib. 6. c. 28. finis iurimus, in quo Leſnite, qui nomen ei dedere: Regia eorum Agra & in sinu Leana, vel vt alij Aelana. nam & ipsum sinum nostri Aelaniticum scripsere alij Elaniticum Arthemidorus Alanaticum, iuba Laaniticum.

Aelanum, ciuitas aut vicus Arabiae. Steph.

Aelia, regio in Asia inter Mysiam & Ioniam. Est & vrbis quaedam Calab, à qua Aelianus, na, num: item Hierosolyma. Steph.

Aelianus, sophista Romanus à Philostrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probè atticisauerit, tamque eleganter peregrinam vocem retinuerit. Scripsit de animalibus, de varia historia, de re militari: quae omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pausaniae sub Adriano principe.

Aelianus Rom. Cos. M. Marulli collega.

Aelianus Cos. Crispini collega.

Aelianus Cos. Maximi. 11. collega.

Aelius & Aelia, nomina sunt propria Rom. carent aspiratione. Perortus. De Aeliorum familia, vide Lamia in vocibus Latinis.

Aelius Gallus, solus Romanus Arabis arma intulit. Plin. lib. 6. cap. 28.

Aelius Hadrianus, xv. Imperator Romanus, regna-

uit annis xxx.

Aelius Hadrianus August. 11. Salinator, Cos. Aelij Spartiani collega.

Aelius Hadrianus August. 1. 11. Cos. Rustici collega.

Aelius Seianus, Romanus Cos. Claudij Tiberij Caesaris collega.

Aelius Verus, 111. Cos. Ambigui Bibuli collega.

Aelius Aurelius Caes. Cos. Titi Antonij Pij Augusti collega.

Aelius Commodus Cos. Sextilij Laterani collega.

Aelius Celsus Cos. Macrini collega.

Aelius Serenianus, vir omnium sanctissimus, Alexandri Magni à consiliis. Lamprid. in Alexand.

Aelius Cordianus, iuris professor, discipulus Papi-niani, Alexandri à consiliis. Idem.

Aelius Stilo, nomen scriptoris cuiusdam, cuius meminit Suetonius, & Plinius lib. 9. cap. 35. Hic Praeconius dictus à pracone.

Aello, vna est Harpyiarum, * ita dicta quasi *ἄλλον ἄλλο* hoc est alienū rollēs, Ouid. 23. metam. strophæ dūque recepta portubus infidis exterruit ales Aello Est etiam nomē vnus ex canibus Aetæonis apud Ouid. 3. metam. dictum vt videtur *ἄλλος ἄλλος*, hoc est à proclia, quam cursus celeritate referebat.

Aemathia, regio quae nunc Macedonia dicitur, teste Plinio.

***Aemilia gens** romae imprimis illustis à Mamerco Pythagorae philosophi filio dicta, cui propter vnicae humanitatem quam graeci *ἀμιλία* dicunt cognomen fuit Aemilos, ex hac familia fuit P. Aemilius, qui in consulatu suo Persen macedonum regem bello vicit, captumque in triumpho duxit. Item & Aemilius lepidus què Plin. 7. c. 53. refert quò cubiculo egredi pararet, nihil mali sentiens, offenso ad limè pollice repete obiisse. Itè Aemilius scaurus, homo factiosus & subdolos, de quo multa salustius in Iugurtha. Vide Plutarchum in vita Numae.

***Aemilia virgo vestalis** fuit ex nobilissima aemiliorum familia de qua val. lib. 1. cap. 1.

Aemilia, regio Italiae, quae & Flaminia & Romadiola etiam dicitur. In qua sunt vrbes Ariminum, Caesena, Salsina, Fauentia, Rauena, Forumliuui, Bononia, Ferraria, Imola.

Aemilia via, ab Aemilio consule dicta, quae à Placētia Ariminum vsque perducta est.

Aemiliana aedificia erant extra Romana, de quibus Cornelius Tacit. Plus infamiae id incendium habuit, quia à praediis Tigilini Aemilianis prouenerat.

***Aemilianus africanus** minor primus appellatus fuit, pauli aemilii filius, eo quòd ex aemilia gente in scipionem familiam fuerit infertus post quem & alij plerique eiusdem familiae viri clarissimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt Iuuenal. Sat. 8. picto sique ostendere vultus maiorum & stantes in curribus Aemilianos.

Aemilianus, Clodii Albini Collega, Consul Romanus.

Aemilianus, Romanorum Consul, Peregrini Collega.

Aemilianus, Aquilini Collega, Cos. Romanus.
 Aemilius Aelianus, Cos. Romanus, L. Veti Collega.
 Aemilius Mamercus Dictator de Veietibus, qui Romanos fuderat, victis, triumphauit:
 Aeminius, fluius Hispania, Plin. 4. 22. 5.
 Aemochares, vel Hamocares, cognomen Martis quasi sanguine gaudens: *ἄμω* Latine sanguis dicitur.
 Aemona, colonia. Plin. 3. 25. 4.
 Aemonia vel Hemonia, regio Græciæ, ab Aemo monte, cui propinqua est: vel ab Aemone Deucalionis filia dicta, alio nomine Thessalia, prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore. Aemonides, dicuntur Thessaliæ mulieres.
 Aemónius, a, um, possessiuum. Ouidius.
 Aemonis Aemonio Laodamia viro. De Aemonio mutatis nominibus. Plin. lib. 4. cap. 7.
 Aemonia, oppidum Norici. Plin. lib. 4. cap. 24. ab initio.
 Aemonia, Thessalia & ciuitas Arcadiæ. Steph.
 Aemus, vel Hæmus, Strab. lib. 17. vel Aemon ab Aemo Boreæ & Orithyæ filio mons est, Thessalia à Thracia diuidens, in cuius radicibus sunt amœna illa loca, quæ Græcis Têpe dicuntur. Lucanus, - tunc linq̄itur Hæmus Thracius, &c.
 Aeminiū, Hispaniæ oppidum, apud Ptolemæum.
 Aeminius, fluius Hispaniæ, in Lusitania.
 Aenare, insula, Plin. 5. 31. 48.
 Aenaria, insula in sinu Puteolano, à statione nauium Aenæ sic dicta. Plin. lib. 3. Hæc item Inarime & Pithecusa, nunc Ischia, ab oppidi coxæ dicitur imaginem præferentis in monte figura. Virgil. in descriptione Aenæ,
 icitur infidiis flagrans Aenaria quondam,
 Nunc extincta super rectisque, Neapolim inter
 Et Cumas locus est, &c. Plin. 3. 6. & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 33.
 Aenea, à Romulo Aenæ filio, teste Herodoto li. 7. vrbs in regione Cressa contermina Mygdoniæ, Aencia postea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Liuius lib. 4. esse propinquam Thessaloniciæ, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et subdit, Proficiscuntur à Thessalonica Aeneam ad statutum sacrificiū, quod Aenæ cōditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Liuius.
 Aeneaticus, ab vrbe Aenea Thraciæ vel Cressæ vel Tusciæ oppido: de qua Theophrastus, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor scabie non sentit, Huius incolæ dicuntur Aeneaces & Aeneatae.
 Aenea, vrbs in regione Cressa.
 Aeneas, Troianus princeps, ab *ἄνιος*, quod est laudo, aut *ἄνιος* laude: post longos errores in Italiam peruenit ad Latinum, Euadrum, & Tyrrenos, apud quos regnauit Tarcon iunior annis x. Primus fuit Latinorum rex, regnauitque post fœderi Latini mortem annis iij. Turnum vicit, eiusque vxorē Lauiniam accepit cōiugem. Eutropius. Fingunt autem hunc poetæ, Veneris filium, iuxta Si meo ntem natū. Virgilius Vlyssi Homericō per omnia similem facit virum fortē & bellicosum,

qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Cōuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Agenoe proditam fuisse, quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum gloria, qui ab eo traxerunt originē, consular. Troia diruta patrem Anchisem senio confectum, humeris impositum, ab hostibus liberauit, & dum penates & filium Ascanium secum defert, Creusam vxorem in itinere amittit: Anchisem in Sicilia apud Drepanum mortuū reliquit. Aphricam nunquam vidisse, nedum Diomedem multi testantur: quapropter quartum Aeneidos totū confictum omnes affirmant.
 Aeneas Syluius, iiii Latinorum rex, regnauit annis xxxi.
 Aeneos, oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondam regio. Verba sunt Plinij 4. 11. 16. Straboni Poltiobria dicitur.
 *Aeneidemus illustis argiuorum imperator fuit, qui quū argis à Philocle obsideretur nec vrbe tueri posset, impetrato militibus ab eūdi facultate, ipse honestē in præsidio sibi credito occubere maluit, quam cum dedecore in patriā reuerti: Liuius lib. 32. ab vrbe cond.
 Aenethus, mons quidam. Steph.
 Aeneus, vide G N O S I D I C V S.
 *Aenia, vrbs Perhæborum, diuersa ab Aenea supra dicta *non procul ab Achelo fluiuo: Strab. lib. Aeni, insula iuxta Arabicum sinum. Ptolem.
 Aeniānici, populi Perhæbiæ, quos Aeniātiæ & Aeneades & Aenienses vocabant. Porro Aeniādes per æ diphthongum, ab Oenecadibus per æ, diuersi habentur, sicut Aeneades ab Aeniadibus. Vide A E N I A T I C V S.
 Aenienses, populi, ab Aenia Perhæborū oppido, quos in Epiro Greci modo *ἀνιωτῆς*, modo *ἀνιωτῆδες* nominant.
 Aeniōchi vel Heniōchi, populi feri, iuxta Pontum, à Lacedæmonibus oriundi. Luca. lib. 2. - me Marte feroces Aeniōchi, &c.
 Aenius, fluius Perhæborum. Steph. in A E N I A.
 Aenna vel Enna, ciuitas in Meditullio & vmbilico Sicilia, quæ quum ob præfecti scuitiam à Romanis descisisset, ipse ad concionem conuocatos Aennenses, vltima internecione, clam submissis militibus armatis, deleuit. Ex Liuiō lib. 4. Decadis 3. Quare E N N A.
 Aennum, oppidum. Plin. 6. 19. 26.
 Aenobābus, Demitius appellatus, quoniam Castor & Pollux, quū de victoria nuntiarent Domitio, ipseque minime crederet narrantibus, malas, barbāque manibus permulserunt, & eam ex fusca in sauum conuerterunt, vt de à barba rutila, aeneque colores Aenobarbi dicti, quod postea Domitiorum cognomen fuit. Vide Plinium lib. 8. cap. 36. *Pictus aenobarbus ab simillimo capillo Alex. ab alex. lib. 7.
 Aenon. Vide E N O N.
 *Aenos Stephan. oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo Plin. lib. 4. c. 11. Straboni Polti ob

ria dicitur. vult verg. hoc oppidum ab Aenea conditum fuisse qui ait lib. 3. conferor huc, & littore curuo mœnia prima loco, fatis ingressus iniuis, Aeneadaque meo nomen de nomine fingo.
 *Aenos germaniæ fluius vindelicos à Noricis diuidens Prol.
 Aëola, filia Aeoli, ex Lepatra coniuge.
 Aëolia, regio septem insularum inter Italiam & Siciliam, quæ & Vulcaniæ dicuntur, scilicet Lipara, Heria, Strongyle, Didyme, Ericusa, vel Eriphusa & Ericodes, Phœnicia & Phœnicodes, Eumonimos (aliàs Prochyta). Plin. lib. 3. ca. 9. Strab. lib. 6. Solinus. Mela. Aliis nominibus Vulcaniæ & Hephæstides nuncupantur. Dicitur Aëoliæ, ab Aeole Iouis filio * qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara, à Liparo Aufonis regis filio qui eam ante Aeolum rexit. De Aëoliis Plinius 2. 109. 14.
 Aëolia, regio in Asia, Græcorum colonia, media inter Mytiam & Ioniam.
 Aëolides, dictus est Vlysses ab auo Aeolo, qui filium habuit: Sisyphū, ex quo nat' est Vlysses. Vir. lib. 6. - comes additur vnā
 Hortator scelerum Aëolides, &c.
 Item Misenus tubicen. Idem, Misenum Aëoliden, quo non præstantior alter, Aere ciere viros, &c. Sic dictus, quod vbique talis inducitur. Nam Anuclia filius est, quæ ante Laertæ nuptias clam cum Sisypho Aeoli filio cōcubuit, vnde Vlysses natus est. Hoc ei apud Ouidium Ajax etiam cōiicit, - quod sanguine cretus Sisyphio.
 Aëolica, vii insula ex quibus Hieran aiunt Vulcani officinam esse, cui fabulæ naturamōis & specuum qui in eo sunt, occasionem dederunt. Celebratur etiā Aëolia à poetis pro vectorum patria, eo quod insulares veti varii sunt. Est enim *ἄϊολος* varius. Virgil. 6.
 Quid tempestatum regem, ventosque furentes,
 Aëolia excitos, &c. Vide A E O L I A.
 Aëolis vel Aëolia, regio Græcorum in Asia, inter Ioniam & Troadem sita. Hinc dicitur Aëolica lingua Græcorum: Helleponto adiacet, Mysia quodam appellata. Plin. lib. 5. cap. 30. & cap. 27. 5. 52. & cap. 30. 5. 1.
 Aëolus, Tusciorum rex, à quo Aëolia. Latine varius siue dolosus dicitur *ἄϊολος*, vt supra quoque dictū est. Filios & nepotes Aeoli nominat Stephanus in MYLASA.
 Aëolus, Iouis filius & Sergestæ (aliàs Aestæ) Hippotæ Troiani filia, à quo dicitur Hippotades. Ouidius,
 Aeolon Hippotaden cohibentem carcere ventos. Plinius dicit cuiusdam Heleni fuisse filium. Hic regnauit in insulis Aëoliis, quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant. Fingitur vectorum rex, eo quod ex nebulis & fumo Vulcani insulæ futurum vectorum statum prædicebat. Quidam tradunt duos fuisse Aëolos: alterū Hippotæ filium numantius nepotem: Alterū Elbanos

filium, Iouis nepotem. Vide Virgilium primo Aeneid. Diodorum Siculum.
 Aëolus, quando, & vbi regnauerit. Plin. 3. 8. 29. & cap. 9. 3. 4. Cur rex vectorum, 3. 9. 5. 6.
 Aëolium, locus. Plin. 4. 11. 46. Vide Stephanum.
 Aëolium mare, quod Asiatico littori adiacet, dictū ab Aëoliis pulsū olim colonis: nam antea Mysum dicebatur.
 Aëolii, populi in Cappadocia. Plin. 6. 2. 11.
 Aeos, Typhonis filius, quæ quidā scribunt Paphos ciuitatem condidisse, cum tamē sint qui Pygmalionis opus esse scribunt.
 Aepæa, vrbs in Agro, propinqua Pylo. Strab. lib. 8. Aepæa hoc tempore Thuria dicitur, quam Phæris cōterminam commemorauimus: sita verò est in excelso colle. vnde *Ἀπεία*, id est celsa, nomen sortita est.
 Aepæa, vrbs Laconicæ, & alia Cypri, & alia Cretæ. Steph.
 Aepæi, *ἄπειοι*, Vide H Y R M I N E.
 *Aepulus pastoris nomen apud Theoc. per syncope dictum sic quidam putant pro *ἄϊουπῆλος*, latine caprarium vertere possumus. nam illi *ἄϊουπῆλος* dicunt, quem nos caprarum gregem.
 *Aepos mons iuxta quem sita est ciuitas hypæpa Cæli. Rhod. lib. 14.
 Aepulo, histriionum regulus, à Manlio Cos. temulentus dictus. Liui. li. 1. Dec. 5. Flo. lib. 2. cap. 10. Oros. lib. 10. cap. 20.
 Aëpyrus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiam profecti sunt: cuius meminit Homerus lib. Iliad. 2.
 Aepy, vrbs fuit sub ditone Nestoris, quam benemunitā dixit Homerus lib. Iliad. 2. Et montibus sitam esse dicit, Staius libro 6. Thebaidos, cum inquit,
 Quos Thryon in summis ingestum montibus
 Aepy. Meminit & huius Strabo libr. 8. ab *ἄϊος*, id est altus. Stephanus Messeniæ urbem esse scribit.
 Aequi, Ciliciæ populi * latinis & vlcis finitimi à Q. Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti Plinius. libro. 3. capite 3.
 Aequiculani, populi italiæ sabinis ad orientē proximi, quorū meminit Plin. li. 3. ca. 12. idē. 3. à Ver. 7. æn. Aequiculæ vocantur. Horrida (inquit) præcipue cui gens, assuetaque multo venatu nemonum, duris Aequicola glebis. Eisdem & Aequicolos dictos inuenimus Ouid. 3. Fast. Quintum laurentes, bis quintum Aequicolus acer.
 Aequicola, populus Italiæ. Virg. lib. 7.
 - duris Aequicola glebis
 Armati exercent terram.
 Aequimelium, locus Romæ, vbi domus Melij solo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem, in suspicionem affectatæ dominationis venit, & cum ad populi fidem fugeretur, à Scruillio Hala magistro equitum deprehensus & occisus est, domusque eius diruta, & arca Aequimelium dicta. Ex Tito Liuiō.

Aeræ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia iuxta Hellespontum. Steph.
 Aeria, Aegyptius, item vrbs Celtica, & alia Cretæ, Steph. Item insula Thassus. Vide itidem Stephanum.
 Aëria, insula. Plin. 4. 12. 103. & nominatur Creta insula, 4. 12. 22. Steph.
 *Aerodia Agrippæ soror & coniunx herodis, Ioseph.
 Aërope, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeste Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos postea Atreus fratri comedendos apposuit. Et non est diphrongus: nam scribitur à Græcis αἰρόπη. Ouidius libro 2. de Trist.
 Si non Aeropen frater sceleratus amasset,
 Conuerfos Solis non legeremus equos.
 *Aeropus mons in Chaonia Tit. Liuius lib. 2. quartæ decados.
 *Aeropus epirotarum exercitus dux, à quo cum multa accepisset pyrthus nec illi per mortem re pendere potuisset credita (inquit) pecunia hæreditibus creditorum solui licet. At gratias nisi sciētibus iis quibus debentur persoluerit, vir honestus & gratus offenderit.
 Aerofam, appellauerunt antiqui insulam Cyprum, quod in ea plurimū æris nascatur. author Sextus Pompeius.
 Aesa, vrbs Thraciæ, finitima Parallenæ. Stephanus.
 Aesacus, fluuius Troianus ad Idam montem.
 Aesacus, Priani filius ex Alyxothoe Dymantis filia, plus syluis, quam ciuitatibus delectatus: hic cum Hesperie seu Eperiem liberali forma puellam videret, adeo eius amore captus est, vt in syluis illam sequeretur, quæ fugiens morsu serpentis est occisa: ipse autem amoris impatiens, acriusque dolore concussus, se de scopulo in mare precipitem dedit, cuius Thetys miserta, eum in mergum transformauit. Ouidius libro vndecimo Metamorphoseos,
 Quauis est illum proles enixa Dymantis,
 Aesacon vmbrosa furtim peperisse sub Ida
 Fertur Alyxothoe, &c.
 Aesagus, montis nomen apud Homerum.
 Aesapus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis, fratrem habuit Pedasum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.
 Aesapius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expositores esse affirmant. Alij verò in Calabria apud Crotonem. Ouidius libro 15. Metamor.
 Aesarus, *fluuius in magna græcia iuxta crotonem oppidum de quo strabo lib. 1.
 Aeschines, Atheniensis orator, Demosthenis æmulus, cuius orationes tres extant, & aliquot epistolarum. Præter hunc alij septem hoc nomine claruerunt. Aeschines septem alij narrantur apud Dionysium præter hunc. *Primus philosophus Socraticis discipulus. Secundus qui artem ora-

toriâ scripsit: Tertius hic orator. Quartus arcadia profectus. Quintus, mitylenæus quem flagellum oratorum vocabant. Sextus neapolitanus. philosophus academicus, melanthij rhodij discipulus, Septimus milesius scriptor. Octauus statuarius.
 Aeschron, Mitylenæus versificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristoteli familiaris, maximè que ei dilectus, vt tradit Menander Alexander in libro de discipulis Aristotelis. Et alibi Galeni præceptor.
 Aeschylus, x 11 Atheniensium iudex, regnavit annis x x 1 1 1.
 Aeschylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem sæcibus illinebant. Hic cum sensisset certo quodam die se ruina periturum, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur egressus, loco aperto confedit, super quem aquila volitans, restudinem, quam pedibus gerebat, super caput eius, splendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam super petram, quod fractæ restudinis carne vesceretur, elisit: quo ictu peremptus est. Primus, teste Horatio, grauitate personarum, & coloris distinctione vsus est: Post hunc personæ, pallæque repertor honestæ Aeschylus, & modicis instruit pulpita tignis.
 Aeschyron, nomen authoris, præceptoris Galeni. Fuere & alij hoc nomine, aliàs Aeschron.
 Aesculapius, Apollonis ex Coronide nymphe filius, quam Ouidius dicit ex Larissa fuisse, & Phlegyæ filiam, quæ postea rem habens cum Aemenio iuvene, cui Ischys nomen fuerat, ab Apolline sagittis confossa est: sed is postea facti pœnitens, secto eius vtero conceptum esse eduxit infantem, eumque Aesculapium appellauit. Traditus est Chironi, sub quo medicinæ studuit. Iamque huius artis peritus Dianæ precibus Hippolitum ab equis disceptum vitæ restituit: qua re motus Iuppiter fulmine eum occidit. Virgilius septimo Aeneidos. Sunt qui massenum fuisse tradunt, sed Epidauri mansisse. Tullius ait sepultum fuisse Cynofuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primò Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Ceterum Romam accitus, vrbe ipsam graui pestilentia liberauit, in cuius honorem insigne templum in insula Tyberis illi construxerunt, colueruntque in specie serpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore pestilentiae, vt Aesculapium Romam portarent, serpens grandis nauem ingressus est, quem illi deum Aesculapium esse zati, secum duxerunt. Plinius libro quarto, & Ouidius, Metamorphoseos. 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenses caprâ. Duos habuit filios arte medica præstantes, Machaonem & Podalirium. filias Hygeam, Aeglen, & Panaceam. Primus dentium euulsionem inuenisse fertur. Medicinam ampliauit: ob eamque rem in deorum numerum receptus dicitur.

Duo eius filii bello Troiano Agamemnonem sequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere.
 Aesculapii delabrum, Plinius 4. 5. 29. Eius fons Athenis, Plinius. 2. 106. 9. Vide in EPIDAVRO.
 Aescopus, fluuius Lyciæ sub Ida, interpres Homeri libro. 2. & 4. Iliados quanquam Oppianus. libro 1. de aucupio montem sic nominat eo loci, *fuit præterea hoc nomine filius Bucolionis filij laomedontis & frater pedasi quos ille ex abarbarea nymphe suscepit vt refert homerus in principio libri. 6. Iliados.
 Aeterna, Ptolemæo Samnitum vrbs in Italia, nunc Esernia. * hinc Aeserni quorum meminit Plin. libro. 3. c. 12. quanquam ibi esermini legatur sine dipthth.
 Aesimedes, xv. Atheniensium rex, regnavit annis x.
 Aesina, ciuitas propinqua Troiæ, in qua Priamus Gorgythia ex Castianira suscepit, qui postea ab Aiace Telamonio est interemptus.
 Aesis, Vmbriæ ciuitas, à qua Aesinates populi, Ptolemæo. Hanc etiam vrbe Aesiam ab Aesi fluuio appellat, qui in Picena ex Apennino fluens in Adriaticum mare affluit. Plinius libr. 2. Caesum, inquit, Aesinatem ex Vmbria. Vide AESSIVM.
 Aesis, fluuius Vmbriæ in Italia, & Aesium, oppidum ab ipso flumine dictum, vt author est Plin. 3. 5. 55. aliàs Aeser. & strabo lib. 5.
 Aesitium, vrbs Vmbrorum, Ptolemæus hodie Aesitia.
 * Aesio ciuis nobilis atheniæsis, cuius illud de Demosthene oratore fuit iudiciū, vt dixerit demosthenē non solum athenarum dignū ciuitate esse sed & supra athenas Plut. in demosth.
 Aesolani, Plinius libro tertio, capite 5. in eodem etiam Afulanos nominauerat tanquam ab his diuersos.
 Aeson, Cirnei vel Cretei filius, frater Peliae regis Thessaliæ, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Aesonides. Ouidius,
 Aesonides mutasse velim quo coniuge fœlix, & cetera.
 Aesonem verò Medea, Iasonis rogatu, annositate decrepitem suis veneficiis robustiori ætate restituit.
 Aeson, vrbs Thessaliæ, ab Aesonis patre dicta. Stephanus.
 Aesopus, philosophus & fabulator clariss. Phryx genere conditione seruus, tempore Cræsi, Lydorum regis, cui fabulas suas dicauit. Horat. lib. 2. epistolarum,
 Quæ grauis Aesopus, quæ doctus Roscius egit. Inde Aesopianus. Hieronymus, iuxta Aesopianam fabulam, hic miser vita, miser morte, & miser forma. Huius vitam Maximus Planudes scribit.
 Aesopus, anagnostes Mithridatis crudicissimus,

scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.
 Aesopus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 7. Epist. famil. sæpe cum eo ad videndum in Curia pronuntiantem Hortensium profectus est, teste Valerio: in maximas opes ex histrionica peruenit, adeo vt festertium centies ei parina steterit: filium reliquerit adeo diuitem, simul & prodigum, vt is vniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plinius libro 10. capite 51.
 Aesopus, fluuius, qui Zeliæ præterlabitur. Plinius.
 Aesopus, historiographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plutarch. in Solone.
 Aesquilinus, mons Romæ, vnâ cum Quirinali & Fimiali à Seruio Tullio, v 1 Romanorum rege vrbi adiunctus, aliàs Exquilinus dicitur.
 Aestrum, oppidum Macedoniæ: & Aestrai, populi, eius vrbs incolæ. Ptolem.
 Aesulani, aliàs (Afulani) Plinius. 3. 5. 112. Vide AESOLANI.
 Aesuius lucus est vicinus romæ Plutarchus in Agricola.
 Aesyne, vrbs Thraciæ. Vide OESYME. Stephanus.
 * Aesymnus vir fuit megarensis quum regum tyrannydem exorsus consuluit Apollinem quæ potissimum modo megarenses rempub. felicissime possent administrare: quoniam que responsum esset, si cum pluribus consultarent, arbitratus id ad mortuos pertinere qui viuorum numerum longe exuperant tumulum heroibus congestis, qui ab ipso Aesymnus dictus est, curiamque extruxit quæ ambitu suo tumulum includebat, arbitratus ita futurū vt ipsi etiam mortui ipsorum consultationibus interessent.
 Aesymnus, vnus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Homerus Iliados vndecimo.
 Aesyrmus, vrbs Thraciæ. Home. Iliad. 8.
 Aeta, Colchorum rex, Medææ & Absyrti pater. Vide AETES.
 Aeta, mons in Thessalia, Melius per œ.
 * Athalides filius mercurii creditur qui à patre impetrauit, vt & viuus & vita defunctus omnium quæ gererentur, haberet memoriam: hunc se aliquando fuisse Pythagoras gloriari solet, atque inde sibi omnium eorum quæ gesserat, cum hermotinus esset aut Ephorus memoriam mansisse.
 Aetalia, insula in Ligustico mari. Vide ETHALIA & AETHALIA. Plinius. 3. 6. 7. & libro 5. capite 30.
 Aetlide, pars tribus Leontidis. Steph.
 Aethale, vel Aethalia, insula Tyrrenorum, quæ & Lemnos. Stephan.
 Aethæa, vna ex centum vrribus Laconicæ Stephanus.
 Aethæria, gens. Plinius. lib. 6. cap. 30.

*Aetherij populi subter Aegyptum qui postea ab Aethiope vulcani filio Aethiopes sunt vocati, Plin. lib. 6, cap. 30.
 *Aethices Stephano sunt populi Thessalię quorum meminit Hom. & Strabo. lib. 9.
 Aethione insula maris Oceani, macarea antea appellata, Plin. lib. 5, cap. 31.
 Aethicia, regio Thessalię inter Tymphazam & Athamaniam. Stephan.
 Aethiope, insula maris Oceani, Marcarea antea appellata. Plinius lib. 5, cap. 31.
 Aethiopia, Hebraeis Cus, quasi nigra vel nigredo, Græcis ardorem suę incendium significat. Regio est Aphricę, ab Aethiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Aphricę, torrida zona subiecta inter Arabiam & Aegyptum, ab Indo flumine confurgens, inter Nilum & Oceanum, & in meridie sub ipsa solis vicinitate. cuius gens primùm Aethera appellata est, deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plinius libro sexto capite trigesimo. Volaterranus libro duodecimo. Ptolemæus libro quarto, capite septimo. De duabus Aethiopiis, Plinius 5, cap. 8. et ezech. 29. & 30. amos 9. nahum 3. sophoniz 2. isaia 11.
 Aethiopia, Aegyptiorum armis attrita. Plinius lib. 9, cap. 29.
 Aethiopia vnde dicta, Plinius. 6. 30. 1. Quam diu clara, 6. 29. 77. Eius magnitudo, 6. 30. 38. Mensura, 6. 29. 79. & inde. Diuersa nomina, 6. 30. 1. Monstra in ea, 6. 30. per totum. Situs, 6. 30. 48. & Ptolem. lib. 4. cap. 7.
 Aethiopię dux, Plin. 5. 8. 3. 4. Ptolem. lib. 4. cap. 7. & 28. * & Strabo. lib. 1.
 Aethiopię magnes, Plin. lib. 36. cap. 17. Smaragdi, 37. 5. 28. Arena, lib. 36. cap. 9.
 Aethiopiici maris insulę plures. Plin. 6. 31. per totum.
 Aethiopes quales, Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cum primi visi sunt, 7. 1. 4. Emporium eorum, 6. 23. 35.
 Aethiopes Arthroterę, Plin. 6. 29. 38. Athabuli, 6. 30. 11. Daratitę, 5. 1. 39. Hesperij, 6. 31. 17. Perosij, 5. 1. 38. & cap. 80. 5. 2. Tarolei, lib. 5. cap. 8.
 Aethiopum gentis descriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6. 29. 86.
 Aethiopum caput Meroe, Plin. 2. 75. 7. Aethiopes minio tinguntur, 33. 7. 6.
 Aethiopia, regio Lydię apud Hyllum. Steph.
 Aethiops, qui ex Aethiopia est: Aethiopicus & Aethiopus Seruio, & Aethiopiissa. Sunt qui Aethiopes dictos putent à Chus, filio Cham. Chus enim Hebraica lingua niger interpretatur. Hi quondam ab Indo flumine confurgentes, iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie sub ipsa solis ciuitate infederunt: quarum tres sunt populi, Hesperij, Garamantes & Indi. Hesperij sunt Occidentis, Garamantes Tripoli, Indi Oriëntis. Vide Stephanum Plinius libro sexto, capite 30. dictam putat Aethiopiam ab Aethiope vulcani filio.
 Aethiis, Iouis filius, & pater Endymionis. Hesiodus.

Aethon, solis equus, quorum quatuor sunt, quatuor diurnę circuitionis qualitates demonstrantes. Pyrois, id est rubeus, eod quod primo mane surgentibus à terra vaporibus sol rubeat. Eous, id est splendidus, eod quod exhalatus sol iam dissolutis vaporibus splendens sit. Aethon, id est ardens: nam sole iam medium cęli tenente, lux eius corusca est, & cunctis feruidior videtur. Phlegon autem quartus ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amans, ostendens aduersperascente die solem terram petere, id est occasum,
 Aethra, filia Pithei regis, & vxor Aegęi, materque Thesei. Vide AEGEVS.
 Aethra, Oceani & Theryos filia, vxor Atlantis filię Iapeti, qui ex ea x i i filias, & vnum filium Hyanthem suscepit, sed Hyanthes in Libya à serpente occisus est: cuius mortem cum quinque sorores nimium desererent, luctu contabuerunt: sed Iouis commiseratione inter sydera sunt translata, Hyadęsque à fratris nomine dictę. Reliquę septem, eod quod plures superstites mansissent, Pleiades sunt appellatę. Timæus Græcus scriptor.
 Aethra, mater Pithei, de qua Ouidius in Epistola Ariadnes.
 Aethręa, olim dicta est Rhodus: & inco Ię, Aethręi, Stephanus.
 Aethręa, insula Plin. 5. 31. 2. 4.
 Aethria vel ætheria insula. Plin. 4. 12. 103.
 *Aethruia vide hetrunia.
 Aethusa, insula in mari Lybico quę à quibusdã æthusa dicitur Plin. lib. 3. cap. 8.
 *Aethyia epitheton palladis Cęl. Rhod. libro decimo quarto.
 Aethyiei, populi Libyę Marmarinis vicini. Stephanus. videtur legendum Marmaridis.
 Aëtius Consul, Valerii Romani Consulis collega, ex agricola Magister Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hünorum præsidio pristina dignitati restitutus.
 Aëtius Consul, Studii collega, à Valentiniano prosperitati eius inuidente, eumque pertimescente occidi iussus est. Procop. libro tertio, belli Vandalici.
 Aëtius quasi *Ætos* Arriani dogmatis insecutor, Sophista: à quo Actiani, qui modò Eunomiani dicuntur. histo. Tripart. libro 5. capite 13. & sequentibus.
 Aëtius, medicus, cuius libri extant, & quædam epistolę. Dicitur Actius, id est aquilinus, qui fuit ex Antiochia Syrię, discipulus Eunomii, tempore Constantini imperatoris.
 Aetna, mōs Sicilię, prius Inesia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quãdoque globos igneos lōgius emittēs, circa radices amœnissimus est, multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigates deiecit fulmine, vt fabulatur poetę, Quare autem Aetna flammis euomat, Trogus libro 4. explicat. Sicilia, terra est

cauernosa & fistulosa, quo fit vt ventorum flatibus pateat, vnde ignis concipitur. intrinsecus sulphur habet & bitumen: vbi ventus per spiramenta cauernarum incubuit, diu lactatus concipit ignem: sic Aetnę durat incendium. Motus ergo vëtorum causa incendij est. ab Aetna fit Aetneus, Aetnea, Aetneum, * id est ab Aethna monte, vel magnus.
 Aetnę montis descriptio, Plin. 3. 8. 12. Incendium, 3. 8. 12. Quod semper ardeat, 2. 109. 1.
 Aetna, ciuitas Sicilię, Inassium prius dicta, ab Hierone condita. Steph.
 Aetnę, & Hymari filius Gelon. Steph.
 Aetnenses, populi. Plin. 3. 8. 21.
 *Aethneus venator, prouerbium est de eo cuius causa inutilisque sit venatio, quique sicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde scriptum quod in Aetnea regione nec ferę visantur, nec Syluę sint Cęl. Rhod. lib. 2. 6.
 Aetolia, Græcię regio in tertio sinu Europę, Epiro Acarnanię & Locis finitima. dicta ab Aetolo Martis filio, cum ex Elide à Salmoneo vnã cum Epeo & Pisanto eiectus ad habitandam eam venisset. Vnã cum Corcyra Epyro & Acarnania à Gothis deuastata, maręque nauigantibus inutile redditum. Blond. 7. Procopius 3. Hinc Aetolus, a, um, penultima prod. Virg. lib. 2, Non erit auxilio nobis Aetolus & Arpi. Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus: & apud Ouidium, Aetolius heros, id est Diomedes.
 *De Aetolis Tit. Liuius primę dec. 2. & 3. lib.
 Aetolia, populi, oppida, flumii que. Plin. 4. 2. per totum.
 Aetolus, Plin. lib. 7. cap. 56, Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quę postea ab ipso Aetolia dicta est, ibique genuit filium Pleuronę, à quo vrbs Aetolia dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rursus aliis vrbibus nomina data sunt.
 Aetoli, filius fuit Calidon. Steph.
 *Aet' olim appellat' fuit Aegypti fluius qui postea Nilus dictus est, vt ex Lycophrone annotauit Cęl. Rhod. lib. 29. cap. 13. quod nomē à cursu ve locitare illi impositum fuisse apparet, quod scilicet volatu aquilę (quam Græci vocat *Ætop*) prope modum equare videretur. Est & in Scythia fluius nomine cæterus quū quod promethei agrū vberem alioqui, crebris exundationibus infestaret, fecit locum fabulę, vt promethei cōtinuò renascens iccur ab aquila exedi diceretur. Cęl. libro 7. cap. 20.
 Aetonia, vrbs Magnesię: & Aetone, pars tribus Cæcropidis.
 *Aetones, populi in attica, dicacitate insignes adeo maledicęque virulentia vt *αἰωνοειδῶν* signarum inde verbum sit, quo signatur intoleranda mordacitas. Cęl. Rhod. lib. 13.
 Aet, scopulus * in mari ægeio inter Tenedū & Chiū qui caprę speciem aspicientibus præbet vnde &

nomen accepit. Ab hac scopulo mare ægeum nomen accepisse tradit, Plin. lib. 4. cap. 11.
 Aetza, pars Thracię. Steph.
 A F
 Afer, aut potius Apher. *Αἰθῆς*. Vide Africa.
 Afranius, Pompeij dux, Arabas iuxta Ammanum subegit. Plutarch.
 Afranius Annibalinus Consul, Asclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Bastanarum gentes in Romanum solum translatae sunt.
 Afranius, poeta comicus, teste Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis & disertus, quod in togatis excellit, inquit Quintilianus: vniūmque non inquinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus. Horatius huius meminit.
 Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.
 Aufonius quoque,
 Qui toga facundi scenis agitauit Afrani.
 *Afrania Licinij cuiusdam vxor apud Valerium quę muliebris verecundię obliu, suas per se causas agebat & importunis clamoribus iudicibus obstrepebat. Hinc factum est vt mulieres perfrictę frontis & matronalis pudoris oblitę, Afranię per contumeliam dicerentur.
 Africa vel Aprica, dicta ab Aphro vno ex posteris Abrahę, qui aduersus Libiam exercitum duxit, & ibi demictis hostibus confedit. Libya & Hesperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quę frecto Herculeo à Nilo, ceterisque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Sallustius, habitauerunt Getuli & Libyes asperi incultique, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita est inter Asiam, Europam, & Austrum, incipiēsq; à finibus Aegypti, ad Gaditanum mare vsque protenditur. In hac sunt Mauri Getuli, Numidę, Caramantes, Aethiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi proprię Aphricam dici volunt: reliqua enim terrę pars quondã Libya dicebatur. Incipit à finibus Aegypti, pergēs iuxta Meridiem per Aethiopiam vsque ad Atlantem montem, à Septentrionali parte Mediterraneo mari coniuncta clauditur, & in Gaditano frecto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenensem, Pentapolim, Byzantium, Cartaginem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occasu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea olim fuisse Carthaginem, Vticam, Hipponem, Rhegium, & fluium Bragadam. Maiorem verò esse quę à Meridie incipit, & vsque ad Occasum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, contra Volturum, dictus ab Africa, vbi primū incipit.
 Africa propria descriptio, Plinius 5. 4. per totum, & Ptolemæus. lib. 4. cap. 3. Africa quę proprię dicitur, Plin. 5. 4. 1. 7. 11. Africa proprię quot populi, colonię, oppida, Plin. 5. 4. 27. Mensura, 5. 4. 10. Tertia orbis pars, Plin. prolog. 3. 12. Vbi
 d iij

fit: ibidem 14. Africa & Lybia eadem, in prologo, s. 1. Quota terræ pars, 6. 33. 11. & inde Africa paucorum sinuum, in prologo, s. 2. Nomina eius ineffabilia, ibidem 3. Solitudines eius vbi, s. 8. Insula: circa eam, s. 7. per totū. Africæ totius mensura, 6. 33. 11. Africæ descriptio, lib. s. in v r i i primis capitibus. Africæ noctes æstare roscidæ, lib. 2. ca. 62. Africæ gentes castella inhabitant, in prologo, s. 5. Vbi fertilis, s. 1. 22. Qui ventū in ea sereni nubiliq; 2. 49. 47. Quibus animamalibus careat, s. 5. 8. 14. Serpentes eius & feræ, s. 4. 16. 17. Africæ alumen, 35. 15. Parietes ex terra, 35. 14. 1.

Africanus, na, num: vt gens Africana, & Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quod Afer, gentile nomen propriè est: quanquã Maro dicit, Amentarius Afer: Africanus, denominatum, vt Scipionum à deuiçta Africa. Bēda. Afer dicitur, ex Africa ortus.

Africanæ, absolutè dicuntur pãtheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius, Senatusconsultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomē ab æ priuatiua, & æstus horror, vel æstus horrore concutior: quia maximus ibi solis calor est.

Africanus, Alexandri consiliarius doctissimus iuris professor, Papiniani discipulus. Lamprid. Idē in sacris literis doctus. Eutrop. lib. 6. cap. 23.

Africanum mare, Vide A P H R I C V M.

* Afrodisius fluuius est qui steriles reddit mulieres.

A'gabus nomen prophetæ. act. 11.

Agãctari, populi, aliàs Agaturi. Plin. 6. 28. 68.

Agætus, Scytharum rex.

Agag, rex Amélech dictus, 1. reg. 15.

Agagammátæ, populi. Plin. 6. 7. 9.

Agalifles, populi ab Alexandro oppugnati. Plutarcho.

* Agallis Corcyra in arte grãmatica perita cui inuentioni pilæ nonnulli ascribunt. Cæl. lib. 8. ca. 1.

Agamãntes, populi circa Mæorim. Plin. 6. 7. 9. Sed emendati codices habent Agagamantæ.

Agámea vel agamia, promontorium & portus circa Troiam. Stephanus.

Agaméde, oppidum Lesbii insulæ. Plin. 5. 31. 55. Vide Stephanum.

Agamédes & Trophonius adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. * Cuius meriti nomine quū ab Apolline premiū postulassent, quod ille homini optimè duceret, post diem tertium in lecto mortui reperti sunt. Cic. 1. Thusc.

* Agamencellus Alexandri magni præfectus, qui aureis clauis suffigebat crepidas, Paul.

Agamémnon, Mycænarū rex, regnavit annis xviii.

Agamémnon, Atrei & Atropes filius, vt Homerus ait, Plithenis verò, vt Hesiodus, & frater Menelai, Mycænarum & Argyuorū rex, quasi ἀργυροπύλας hoc est perseuerans, & Thyestis successor, qui omnium Græcorum consensu imperator delectus ad expeditionem Troianam profectus est, vbi

plurimos labores, & maximas principum similitates pertulit, Bricidam præterea, quam Achilli sustulerat, reddere coactus est. Ilio capta, inter alia, Cassandra Priami filia ei in sortem cessit, quæ etiam mortē ei prædixit: sed ille verbis eius minime fidem habens, ad vxorem Clytemnestram, cui domi cum quibusdam liberis relicti imperij curam reddiderat, reuersus, ab Aegysto Thyestis filio, qui omnia prius tacitè occupauerat, imò & vxorem stuprauerat, simulata amicitia, & Clytemnestræ consensu in litore, seu, vt aliis placet, in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus est. Quod facinus Orestes Agamemnonis & Clytemnestræ agrè ferens, Aegysthum & matrem in vindictam patris occidit. Cæterum habuit sceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum, in cuius medio erat Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminosus.

Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamnéstor, x i Atheniensium rex, regnavit an. x x.

* Aganizua mediæ oppidum, Pli. lib. 6. cap. 14.

Agandéi, populi. Plin. 6. 7. 16.

Agapitus, Consul, Anatolij collega.

Agápitus, i i pontifex Romanus, annorum cxxx, mensibus i x, diebus septem præfuit.

* Agaue nomen proprium filia Cadmi & Hermione & Echionis vxoris quæ versa in Simiam filium Laniauit.

Aganippe, fons Bœotia: à Cadmo monstratus, prius Enippe dictus, Apollini & Musis sacer: quasi valde ab equo formatus. ἄγχι valde, ἵππος equus: qui fons potus, dictus est præstare faciundiam.

Aganippis, denominatiuum: & Aganippæus, a, um. Ouidius, lib. 6. Fast.

Dicite quæ fontes Aganippidas Hippocrenes, Grata Medusei signa tenetis equi. Propertius, Par Aganippe ludere doctæ lyra. Plin. 4. 7. 15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti. Steph.

Agánzua, oppidum. Plin. 6. 14. 2.

Agapénor, præfectus classis Agamemnonis. Homerus Iliados 2. * Latine amans viros vel qui ab aliis amatur.

* Agapétus Episcopus Hymnadæ qui est in Phrygia. Euseb. Latine interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapétus, apud Præneste puer x i i annorum sub Aureliano principe martyrium passus est.

Agápius, Consul Romanus, Anatolij collega, Latine dilectus, ab ἀγαπώ.

Agápius, Alexandrinus philosophus, educatus in eloquentiæ studiis, in medicinam commentarios edidit, Byzantij ludum aperuit, magna doctrinæ fama, ingenique solertia.

Agápius, philosophus Atheniensis, post proclum Martini Neapolitani discipulus. author Suidas.

Agar, ancilla Abrahæ, quæ interpretatur aduena. gen. 16.

Agarēni, * Ab agar denominati populi Arabiæ, nunc Saraceni dicti in quos profectus Traianus Cæsar cum exercitu, eorum oppidum Agarum mœni-

bus nudauit: eos tamen nunquam potuit acie superare, tempestate cæli tanquam diuinitus dirēptos. Dio.

* Agásta Clysthenis filia, adeo formosa, vt ad habēdas eius nuptias celebrata sint procorum spectacula & certamina, quod speciosissimi quique Græciæ adolēcentes confluerunt. Herodotus.

A'garum, promontorium in Sarmatia.

A'garus, fluuius in Sarmatia, quem Sagarim nominat Ouidius. Ptolem. lib. 3. cap. 5.

Agarus, vrbs & amnis in Sarmatia, à quo & nomen Agarico radici datum creditur. * Cæl. Rhod. libro 18. cap. 18.

* Agastis ex Stymphalo arcadiæ oppido vir fortis & bello clarus de quo Xenophon, lib. 6. De expeditione Cyri minoris.

* Agasticles Spartanorum rex clarissimus cuius extat aureum illud apud Plutarchum Apothegma: nullis esse firmius stabilendi regni præfidiū, quam si rex ita liberis imperat, vt parentes liberis.

* Agaso nomē serui, Horat. Si paternam pede lapsus frangat Agallo.

* Agatarchus pictor, cum apud Zeuxin mira celeritate se animalia depingere gloriaretur ego vero (inquit Zeuxis) longo tēpore. nā in opere faciūdo promptitudo ac celeritas haud potest stabilē grauitatē & exquisitā pulchritudinē rebus adiungere. At labori tēpus impēsū, robur ad cōseruationē, & perpetuitatē operis affert. Plut. in Parall.

Agátides, fuit Lacedæmoniorū rex, vt ostendit Plutarcho in dictis Laconicis.

Agathénæus, pater formosi Polyxeni, qui nauibus suæ gentis præfuit in expeditione Troiana. Homerus. Iliad. 3. * Latine interpretatur insigniter robustus.

Agástrophus, Pæonis filius, & heros inter primos Troianorum bellatores: à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Homerus. Iliad. 11.

Agástus, i i Atheniensium rex, regnavit annis x x v i.

Agátus, portus. Plin. 3. 11. 26.

Agatha oppidum prouinciæ Narbonensis, quondā Mafsiensium. Plin. lib. 3. cap. 4. & Steph.

A'gatha, virgo, Volaterrano libro 3. Carthanensis & martyr sub Gallo mamillis tortæ.

A gatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocat. Stephan.

Agatharchides, historicus Samius, de quo Plutarcho in historia Persica.

Agatharchus, stadiū vicin Olympiade prima & sexta g. si na, imperatæ Athenis Heraclio. Dion. lib. 4.

Agatheæ, Vide AGATHA.

Agáthias, cognomento Scholasticus, Smyrnæus patria, scripsit post Procopium res gestas Iustiniæ principis, eiusque ducum Bellisarij & Narsesis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res gestas, quorum tempore ipse fuit. Composuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantissimum, cōgēque in volumen diuersa epigrammata Græca nobilium poetarum. Suidas.

Agatho, philosophus Pythagoricus, frequens An-

tithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiarissimus: interrogatusque ab eo, cum iam esset annorum i. x x x, si robur adhuc vllum seruaret: Sanè, inquit, nam non solum Ver, sed Autumnus solet bona & prosperitatem adferre. Aelianus de Varia historia.

A'gtho Atheniensis vir monstrôsæ fortitudinis & magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici: de quo Philostratus in vita ipsius Herodis ait, Adolēscens quum esset in prima lanugine similis ingenti Gallo, magnitudine octo pedum, vasta coma, hirsutis oculis ac iunctis, vt vna videretur, læta facie, naso aquilino, & c. de quo Volaterranus, lib. 13.

Agathocles, tyrannus Siculus, natus patre sigulo, cum libidini, latrocinioque operam dedisset, gregariam militiam exercuit. Cumque strenuus esset, & in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militū euasit: & primo quidem bello contra hostes pugnans, magna suæ virtutis præbuit experimenta, adeo vt in demortui regis locum suseit suffectus. Nec multo pōst interfectis Syracusanis mobilibus, cum Carthaginiensibus bellum gessit. deinde spe ampliandi regni, in Italiam traiecit, vbi cum deceptis fuisset, ex indignatione morbum contraxit, ex quo etiam vita functus est. Iust. libro 22. Africam deuastrauit, Plut. in Pyrrho. Ouidius.

Fama est fictilibus cœnasse Agathoclea rege,

Atque abacum Samio sæpe onerasse luto.

Agathocles, Ptolemæi scorum. Iust. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus est, vt habet Homerus Iliad. lib. vltimo.

* Agathon, tybicum cantilenarum suauitate commēdabilis, sed mollitiei nota celebris. Ab eo Agathonia cantio dicitur oratio blanda magis quam fructuosa.

Agathópolis, Ptolemæo, vrbs Gallia: Narbonensis, mons Pessulanus. Vide AGATHA.

Αγαθόν δαίμονος, id est, boni dæmonis, insula quædam in mari Indico. Stephanus.

Agathúsa, insula vnguento nobilis, Atelos à Calimacho nūcupata. vide Telos. Pli. meminit. 4. 12. 84.

Agathy'num, oppidum Sicilia: Plinio auctore.

Agathy'rsa, vide AGATHYRSVM.

Agathy'rsi, populi Scythis vicini. Hiero. Hi multū habent auri sine auaritia, sine inuidia. Hos plin. scribit habere capillos caruleos, vnde & picti dicuntur: aut quoniam versicoloribus vestibus induuntur, Virg. lib. 4. Dicti ab Agathy'rso Hercules filio. In comune cum mulieribus coeunt: capillos habent caruleos, quos vnà cum toto copore insciunt variis coloribus. Plin. 4. 12. Virg. 4. Aeneid. Instauratque choros, mistique altaria circum Cretæque Dryopæque fremunt, pictique Agathy'rso. Vide TRAVSIV.

Agathy'rsum, siue Agathy'rsa, ciuitas, de qua Silius: Defuerat Agathy'rsa manus, geminoque Lacone Tyndaris. Meminit Plinius, 3. 8. 20.

A'gauc, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupsit, ex quo filium Pentheum suscepit, qui cum abstemius esset, ac propterea Bacchi sacra despicaretur, ab ipsa matre, reliquisque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex Thebanorum, membratim est discerptus. Virg. in Culice. - quò quondam victa furore,
Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agauc
Infandas scelerata manus, & cæde cruenta.
Horatius,
Quid caput abscissum demens cū portat Agauc?
Agauci, populi sunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gentem innocentissimam, vt que sine diuitiis equino victi-
ctat lacte.
A'gauus, vnus è Priami filiis, Homero libro Iliad. vlii. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitatur.
Agbātana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus, Vide **F C B A T A N A** apud eundem.
Agdēi, populi. Plin. 6. 7. 12.
Age, pater Semma. 2. reg. 23. quasi vallis profunda.
Agedicum, Ptolem. alias Agendicum, vrbs Galliar, vulgò *Prouins*, *ou sens. Cæsar in comm.
A'gelas, statuarius generosus, Polycteti magister.
A'gelas, v i Corinthiorū rex, regnavit annis xxx.
Agelāstus, dictus Crassus, auus Craesi in Parthis interempti, quem tradunt semel tantum in vita risisse, quod factum est, cum vidisset asinū carduos comedentem, dixisseque ob id, similem habent labra in otucam.
*Agelmundus filius Dionis ducis, primus Longobardorum rex, regnavit an. 33. multa gessit aduersus vandalos.
*Agelia Epitheton mineræ quasi ἀγροαλία, id est prædam abducens Cæl. lib. 14.
Agēna, Aquitanie in Gallia prouincia, Anglis olim concessa. Rob. lib. 9. vulgò *Agen*.
Agénor, rex Phœnicum, Beli regis filius, quamuis quidam aliter sentiant. Huius meminit Virgilius libro 1. Aeneid.
Punica regna vides, Tyrios & Agenoris vrbs.
Genuit Taygetam & Europam filias: filios verò, Polydorum, Labdacum, Cilicē, Cadmum, & Phœnicem. Ab hoc Phœnices dicti sunt Aegenoridæ. Statius,
Non tulit insidias diuū imperiosus Agenor.
Et Agenoreus, possessium, progeniē eius enumerat Stephanus in Thasso.
Agénor, Antenor's filius. Homer. Iliad. 11.
Agenória, dea, à Romanis sic dicta, quæ ad agēdum excitaret.
Agerôchus, filius Nelci, ex Chlori vxore, vt est apud Homerum lib. 11. Iliad.
*Agelander insignis statuarius fuit ex Rhodo insula, qui vna cum Polydoro & Athenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Vespasiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo superantem, Plin. lib. 36. cap. 5.
Agēstas, Syracusanus, Olympionica, Softrati filius.

Agēstas Cyrenaicus, philosophus Platonicus, prohibitus à Ptolemo in scholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ suadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleombroto Ambracioræ accidit. Cic. in Tuscul.
Agēstidamus, Locrēsis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.
Agēstlāus, v i Lacedæmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, post mortem Agidis fratris sui constitutus, Phrygiā diripuit, quasdam ciuitates cepit: Tyssaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluium fudit, fugauit, cecidit, castrisque exiit: Athenienses & Bœotios apud Coroneam vrbs Peloponnesi vicit. Breui corporis statura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnavit annis x l i i i. Iustin. lib. 6. * & Plaut. in eius vita.
Agēstlāus, Plutonis cognomen.
Agēstnates, populi, * Galliar pictonibus vicini, Plin. 4. 19. 6.
*Agēstipolis rex Lacedæmoniorum, qui speciosam sapius victoriam ab argiuis retulit. Xenoph. lib. 4. & Plut.
*Agēstirata, mater agidis, cuius vitam describit, Plut. in agide.
Agēstus, vrbs Thraciæ. Steph.
Agētis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Thessaliæ rapta, frater Aristei. Hunc alij nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iustinus.
Agaus. Vide **A G E T I S**.
Aggæus, siue Haggæus, nomen prophetæ. agg. 1. quasi festinus siue solennis vel gyrans.
Aggi, siue Haggi, filius Gad. gen. 46.
Agialca, olim Apia, ab Api, i i i i Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponnesus: eadē Aegiale dicta est.
Agila, Hispaniæ rex, regnavit annis quinque.
Agilāus, tertius Corinthiorum rex, regnavit annis xxxvii.
*Agilis proprium viri, quem poetæ cum Tyrintia pube in bello Thebano fuisse commemorant.
*Agileus vnus ex Ephoris qui grauius vulneratus à fociis cleomenis sol' euasit, Plut. in Cleomene.
Agilūlphus, Thaurinensiu dux, & Longobardorū rex, apud Aemilium cum Francis pacem iniit.
Agilla, Vide **A G Y L L A**.
Aginum, vrbs Galliar. Ptolem. *vulgo *Angolesme*.
Agis, vel Agides, Lacedæmoniorum rex cum Atheniensibus cruentissima bella gessit. Elicorū prouinciam igne ferroque vastauit, Græcas ciuitates libertati restituit, à suis ciuibus occisus est in carcere, quòd iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet. *Plutarch. in eius vita & Cic. off. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonij suspenderunt.
Agis, Pœonum rex, quem Philippus Macedonum rex coegit in suam potestatem.
Agisimba, Aethiopum regio in Africa. Plin. lib. 3.
Agisimes, fluuius est Orientalis apud Cenfonas & Aphilos

Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus est.
Agla, oppidum. Plinius 3. 1. 35.
Aglāia, Latine sonat lux & lætitia, vna est Cratiarū, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Pasiphaes appellata. Sunt autē tres: Aglaia, Thalia, Euphrosine, Iouis & Antonois filia, quantum de earum origine varia sit opinio, vt est apud Perottum. Dicuntur esse in comitatu Veneris. Est verò Aglaia, lætitia: lati enim in dandis beneficiis esse debemus. Vide **C H A R I T E S**.
*Aglais megalis filia mira gulositate & voracitate mulier, vt quæ carnum libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Ronani congiuum siue sextarios sex vnica cœna absumeret, Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 19.
Aglatonice, Hegemonis filia, astrologiæ perita, & eclipses Lunæ, quando futuræ essent præuidens, iactabat se illā celo deducere: quæ ob id postea in magnas calamitates incidit, adeò vt in prouerbium abierit, τὴν ἀστὴν καταστῆναι, id est, lunam detrahit, vt refert Apollonius li. 4. * quo vtimur quoties aliquis sua iactantia in calamitatem incidit. Vide Erasmus in prouerbiis.
*Aglaope vna Sirenuū quasi splendido aspectu: nam ἀγλαὴν significat aspectum splendidum.
Aglāophena, Acheloi & Calliopes Musæ filia, vna Sirenum, de quibus infra.
Aglāophon, pictor nobilissimus, cuius meminit. Plin. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3. de orat.
Aglāuros, filia Erichthei regis Athenarum antiquissimi, à Mercurio in saxum mutata, de qua Ouidius lib. 2. Metamor.
Sic opus est Aglauros, ea est.
*Aglæus senex fuit Plophidius, qui ab Apollone gyge est felicior iudicatus, quòd agelli sui limites nunquam esset egressus, Plin. libro 7. cap. 46. Val. lib. 7. cap. 11.
Agnicis, fluuius. Plin. 6. 17. 11.
*Agnicoru promontorium est ad Bolbiticū nili ostium. Strabo lib. 17.
Agnitas vel Agnita Aesculapij cognomé apud spartanos, apud quos ei' deis simulachrū ex agno quæ plantat' est, erat exculprum, Cæl. Rho. lib. 18. cap. 5.
Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta amphipolim. Stephanus.
Agnótes, populi Celtiæ iuxta Oceanum. Steph.
Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Steph.
Agoce, oppidum. Plin. 6. 29. 66.
Agon, locus est certaminis Romæ, qui circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipso certamine. Est quoque nomen proprium apud Plutarchum.
Item Aethiopiæ fluuius.
Agnton Neometius, primò ab Argiuis actus, post eum qui sub Archemoro fuerat. Euseb.
*Ageon locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores virginēque producebant eaq; stuprabāt.
*Agno fons Arcadiæ cuius aqua ceremoniis quibusdam commota nebula in morem in aerem ascendens, largissimos demittit imbres, ita dictus

ab agno vna ex Iouis nutricibus, Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 27.
*Agnon nomen authoris apud Quintil. lib. 2. ca. 17.
Agon Gymnicus, quem Panathenzon vocant, Athenis actus.
Agon Androgæi, quem statuebat Minos, præmium puros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à consiliis) in agone fortissimus vniversos in contentione superabat. Tandem factū est, vt à Theseo in palæstra vinceretur, ob quòd Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt. Euseb. Plutarch. in Theseo.
Agon Olympiacus, ab Hercule institutus, à quo vsque ad primam Olympiadem supputantur anni ccccxxx. Euseb.
Agonales, Iudi Seruio, quos Augustus Actiacis littoribus deuicto Antonio statuit, ad quòd respexit, Virgil. 3. Aeneid.
Actiæque Iliaci celebramus littora ludis. Vide **A C T I A**.
*Agonalia festa erant apud Rom. celebrari solita, quotannis in honorem Iani vt est apud Ouid. 1. Fast. aut certe in honorem Agonij Dei, vt festus tradit qui rebus agendis præesse putabatur. Hoc die rex Sacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro libro 6. nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu Sacrorū, in quibus minister tenens strictum gladium, iugulandum arietem, rogabat Agon: Quam opinionem secutus videtur Ouid. his versibus: Nominis esse potest succinctus causa minister, hostia celitibus quo feriente cadit, Qui calido strictos tincturus sanguine cultros, Semper agatne roget nec nisi iussus agit. Alijad Agonem montem in quo die illa sacra fieri solebāt, qui postea quirinalis dictus est, ex quo in eo confederunt sabini, vt in vrbs portionem recepti. Alij à certamine curuli dictum putant, quòd hisce feriis antiquitus solet celebrari. nam Græci certamina & ludos ἀγώνες appellant, cuius sententiæ est Ouid. Qui scribit Fas etiam fieri solitis ætate priorum nomina, de ludis Græca tulisse diem. Et prius antiquus dicebat Agonia sermo, veraque iudicio est vltima causa meo.
*Agonax Zoroastis fuit præceptor in arte magica Apud Plin. tamen lib. 30. cap. 1. Azonacem huic non Agonacem appellatum legimus.
Agonensis porta, quæ & Collina porta dicebatur Cic. Vide **A E G O N E N S I S**.
*Agonis liberta veneris Erycinia. Cic. 1. Ver.
*Agonides, Phocionis accusator, ipsemet capite dæuatur, Plut. in Phocione.
Agónius, deus dicebatur præsidens rebus agendis, eiusque festa Agonalia, quantum aliqui eius sacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte fiebant, quos agones vocitabant. Ouid.
Et prius antiquus dicebat Agonia sermo.
Et Agonius dies, quo rex Agoniam hostiam immolabat, vnde Romæ Agonus mons Quirinalis, & Collina porta Agonensis appellata.

Agora, oppidum in Chersoneso. Steph.
Agoræcius Parius, statuarius, Phidie discipulus, de quo plura apud Volaterranum. * & Plin. lib. 36. ca. 5. Hic creditur veneris Rhamunsiæ signū effinxisse, nam quū de faciēda venere cum Alcāmene condiscipulo suo contenderet, suffragio imperici populi non arte superatus, vsq; adeo rei indignitate commotus est, vt signū illud nemem appellauerit, eaque lege vendiderit, ne Athenis esset.
Agra, Plin. 6. 28. 57. * Regia læanitarum Arabiæ populorum.
Agradarus rex Persarum postea Cyrus dictus, à Cyro perfidis fluuio, Strabo. lib. 15.
Agræ oppidum est Mediterraneum Arcadiæ Plin. lib. 4. cap. 6. Item atticę regiūcula Dianæ templo insignis, Cæsar. lib. 20. cap. 7.
Agræi Stephanō sunt populi Arabiæ in sinu læanitico quorum oppidum est agra læanitarum regio Plin. lib. 6. cap. 28.
Agragas, seu Acragas, mons Siciliæ, haud longè à Gela, muro olim cinctus, habens in summitate oppidum eiusdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos equos alere, & exinde in Græciam ad agones transmittere consueverunt. Virg. lib. 3. Aeneid.
Ardus inde Agragas ostēdit maxima longè. Plinius 3. 8. 17. Idem Agragantini bituminis meminit, 35. 15. 25. Vide **AGRIGENTVM**.
Agrani, oppidum. Plin. 6. 26. 12.
Agræule, tribus Athenis. Steph. Vide **AGRYLE**.
Agre, oppidum, Plin. 4. 6. 4. oppidū Lydiæ, Steph.
Agræi, populi. Plin. 6. 28. 50. & cap. 28. 6. 72.
Agriæ, & **Agriānes**, populi Pæoniæ inter Hemum & Rhodopen. Steph.
Agricola Cos. Rom. Clementini collega.
Agricola, alius Cos. Eustachij collega, quorum ætate Imperator Constantius obiit. Cæsar. Paul. Aemil. lib. 1.
Agnoitæ hæretici ab ignorantia denominati, qui nouissimam horam Christo ignotam esse opinantur, Cæsar. lib. 1. Antiq. lect.
Agrigentum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Lenino duce Romanorū subacta hoste ex Sicilia pulso, vnde Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum læuissimus originem duxerunt. Vnde Agrigentinus, agrigentina agrigentinum, possessiūm, vt tyrannus Agrigentinus, & sal. Agrigentinus, qui in igne fuit, & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Leg. **AGRAS**. Plin. 3. 8. 18.
Agrigentinus, sal mirus, * qui in igne fuit & in aqua vel in liquore alio crepitat quasi torreatur, Plin. lib. 31. cap. 7.
Agriodos ab Ouid. 3. Metamor. inter canes Aetæonis numeratur.
Agrionia festa erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.
Agrippa quid propriè significet, vide inter dictiones Latinas.
Agrippa, filius Aristobuli Magni, Herodis filij. à Ti-

berio Casare coniectus in vincula, sed à Caio Casare liberatus, rex Iudææ factus est, regnavitque annis septem, anno primo C. Casaris. Postea Claudius regnum eius confirmavit, omne Herodis imperium & Lisaniæ addens, tetrarchiā quoque Philippi, Bathaniæ, Traconitidem, &c. Chalcedem verò ei abstulit, Herodémque fratrem Chalcedis regem designavit. Ioseph. lib. 15. cap. 4. De bello Iud. lib. 2. cap. 4.
Herodes Agrippa, secundus Iudæorum rex.
Agrippa, cognomento Pistor.
Agrippa Menenius, cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduersus Sabinos, de eis triumphauit. Et cum plebs à patribus secessisset in Auentinum, quod tributum & militiam toleraret, nec reuocari posset, Agrippa apud eam verba faciens: Humani artus, inquit, cum ventrem otiosum viderent, ab illo discordarunt, & suum illi ministerium negauerunt. Cum eo pacto & ipsi quoque deficerent, intellexerunt ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: Sic senatus & populus quasi vnum corpus discordia pereunt, concordia valent. Plura de hoc Volaterranus sequutus Cæcilium.
Agrippæ M. error de Beticæ mensura. Plin. 3. 2. 7.
Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius, duodecimus Latinorum rex, submerso patri in regno successit, & cum annos quadraginta regnasset, moriens Romulum Syluium reliquit heredem.
Agrippa, Augusti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium insignis. Virg. lib. 3.
 Parte alia ventis & diis Agrippa secundis Arduus, &c. Fuit item Agrippa cognomento Castoris, vir in primis doctus, qui contra xxiiii. Basilidis hæretici volumina, quæ contra Euangelium ille scripserat, acerrimè differuit. author Hieron.
Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintius Capitolinus Barbarus IIII, Collegæ & coss. Romani, Equos Volscosque vicerunt.
Agrippa Furius Philo, tribunus militum.
Agrippenses, Bithyniæ populi. Plin. 5. 32. 40.
Agrippina, Neronis Mater, & Caligulæ imperatoris coniunx.
Agrippina, Octauiani Augusti filia.
Agrippina, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Augusti, & eiusdem gener. Alia fuit mater Neronis, quæ post viri mortem Claudio Casari nupsit, & filio suo imperium obtinuit, ad suam & totius vrbs perniciem. Agrippina, insignis vrbs, Germaniæ inferioris metropolis, & colonia olim Romanorum. Pomponius.
Agrippina, ciuitas Colonia, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, * vt patriam (ibi enim nata erat) clariorem redderet focis que etiam nationibus suam potentiam ostentaret, veteranorū coloniam eò deduci imperavit. Tacit. Annal. lib. 12.
Agrippinensis colonia, est ab Agrippina dicta Neronis matre, quæ vt vim suam externis quoque

nationibus ostenderet, in oppidum Vbiorum, qui sunt in Germania inferiore, in quo genita erat, coloniam deduxit. Plin. 4. 17. 11.
Agriophagi, populi Aethiopiū versus occidentis, qui teste Solino, solim pantherarum & leonum carnibus vescuntur. * Plinius, 6. 30. 34. & Solinus, gal. **Coultgæ**.
Agriola, oppidum Carmaniæ. Stephan.
Agrius x i i i i, Argiuorum rex, regnavit annis xxxi.
Agrius, Parthaonis filius & Therfitis pater, Homero, cuius nihil præter nudū nomē ad nos peruenit. Bocacius. Fuit & Agrius Vlysis ex Circe filius, cum Latino fratre, vt author est Hesiodus in Theogonia.
Agroëra, vide Stephanum in **ATTALIA**.
Agretas scriptor rerum Scythicarum cuius meminit, Cæsar. lib. 7.
Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit, vt scribit Herodotus libro. 1.
Agro Illyriorū rex, qui quæ ætolos, superbisimos populos bello superasset, tanta sese præ gaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, subito extinctus fuerit, Polyb.
Agron medicus insignis, qui accensis in proximo ignibus, Atheniensibus magnam pestilentiam grauius infestatis salutarem opem tulit, Cæsar. Rhod. libro 4. cap. 22.
Agron Nini filius, ita dictus quod in agris natus esset, Cæsar. lib. 23. cap. 5.
Agrosipi, populi Arabiæ, Plin. 6. 30. 28.
Agrosus, mons vbi nunc Roma, quem Faunus ex Euandro ex Arcadia pulso, concessit, quæ ipse postmodum Palatinum appellauit.
Agryle, vel **Agræule**, pars tribus Erechtheidis Athenis, & oppidum in Sardinia, colonia Atheniensium. Stephan.
Aguntum, oppidum Siciliæ. Ptolem. Plin. 3. 24. 1.
Agus, agnomē Apollinis, ob eo quod in viis publicis colebatur. Vide **AGYLEVS**.
Agylaus i i i i, Corinthiorum rex, regnavit annis xxxv i i.
Agyleus, siue, vt habet Macrobius, Agyieus, Apollo dictus est ab Atheniensibus, quod ei in viis publicis suæ vrbs ex responso statutis altaribus sacrificarent. **Agryle** enim illi vias dicunt, quæ sunt intra pomeria. Horat. lib. 5. Car. Ode 6, **Dauniæ** defende decus Camæne **Leius** Agyleu.
Agylla, Seruio ciuitas est Tusciæ, à conditore appellata, cui ex iustitia Romana aliud est inditum nomen. Nam cum Romani euntes per Tusciam, interrogantes Agyllinos quæ diceretur ciuitas, illi vt pote Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducentes, si prius eos salutarerent, dixerunt **Agryle**: quam Salutationem, Romani nomen ciuitatis esse putauerunt, & detracta aspiratione, eam Cere nominauerunt, vt scribit Iginus in vrbs Italici. Hæstus Seruius. Vide Stephanum. Est aliàs Cerece vocata, & Agyllina è nomine cō-

ditoris, quam Virgilius lib. 8. ex Lydia venisse ostendit, cum ait: Haud procul hinc Iaxo incolitur fundata vetusto,
 Vrbs Agyllinæ sedes, vbi Lydia quondam Gens bello præclara, iugis infedit Hætruscis. Meminit Plinius 3. 5. 59. Vide infra **CAERES**. A Pelasgis è Thessalia profectis condita, à Lydis, quos Tyrhenos vocauere, Cære appellata.
Agyrini, siue Agyrinenses, populi ab vrbe Agyrio, siue Augurio. Plin. 3. 8. 21. Vide **AGRYNVS** in Steph.
Agyrtes, patrem interfecisse scribitur. Quidius lib. Metamor. 5.
 - Et cæso genitore infamis Agyrtes.
 * **Agyrtes** nomen rubicinis apud Stat. in Achil. li. 4. Tecum lituo bonus adsit Agyrtes, occultansque turbam tacitos apporet in vsus.
 A H
Ahalab, Nomen vrbs, iudic. 1.
Ahara, Filius Benjamin. 1. para. 8. qui gene. 46. Gera dicitur.
Aharéhel, Filius Arum. 1. para. 4.
Aharna oppidum hetruziæ: Liuius dec. 1. lib. 10.
Ahabai, Filius Machati. 2. reg. 23.
Ahasias, v x i i Israhelitarum rex regnare cœpit anno xv i i regni Iehosaphat, regnavitque annis i i.
Ahastari, Filius Ashur ex Maara. 1. para. 4.
Ahasuerus, qui est Darius Histaspis filius, hinnitus equi rex Persarum confirmatus, regnavit annis xxxv i. Herodot. libro 3. & 7. repudiata vxore sua Vasthi, Esther sibi matrimonio iunxit, esth. 2.
Ahaui, Fluuij nomen. 1. esth. 8.
Ahaz, filius Michæ, filij Meribbaal. 1. para. 8.
Ahi, Filius Somer, filij Heber, filij Baria. 1. paral. 7.
Ahia, siue Ahias, Filius Sifa, princeps exercitus Salomonis, 3. reg. 4. 1. paral. 11. Pater Baasa, 4. reg. 9. Fuit & propheta quidam Silonites, 3. reg. 12.
Ahiam, Filius Sarar, 2. reg. 23. qui 1. paral. 11. dicitur filius Sachar.
Ahicam, Filius Saphan. 4. reg. 22.
Ahiézer, Filius Ammifaddi, princeps tribus suæ Dan. num. 1. 2. 7. 10. & 1. para. 12.
Ahilud, pater Iosaphat illius qui erat à commentariis Dauidi. 2. reg. 8.
Ahiman, Nomen viri, 1. paralip. 9. 18. Filius Enac, ioseph. 15. iudicum 1.
Ahimas, sacerdos magnus, cuius ætate Schemaia & Iddo prophetarunt.
Ahi-mélech, Nomen viri de filiis Ithamar. 1. paralip. 4.
Ahin, Filius Semidæ, filij Galaad. 1. paralip. 7. Heb. Ahian.
Ahinadab, Filius Addo. 3. reg. 4.
Ahio, Filius Abigabaon, 1. pa. 8. Filius item Ichiel 1. para. 9. Filius Abinadab, 2. reg. 6. para. 8.
Ahion, Nomen vrbs. 3. reg. 15. 4. reg. 15. 2. para. 16.
Ahira, Filius Enan, princeps tribus suæ Nephthali. num. 1.
Ahisahar, Filius Balan, filij Iadichel, filij Benjamin, 1. para. 7.
Ahisar, Præpositus domus Salomonis. 3. reg. 4. c ij

A'hiud, Filius Salomi, princeps tribus Aser. nu. 34.
 Ahóbban, Filius Abiúr, filij Semei, filij Onam. 1. paral. 2.
 Ahod, Filius Simeonis, filij Iacob, gene. 46. Hebr. Ohab: qui 1. para. 4. dicitur Iarib.
 Ahod, Filius Balam, filij Iadihel, filij Benjamin. 1. para. 7.
 A'hoc, filius Bela, filij Benjamin, filij Iocob. 1. pa. 8.
 Ahohites, 2. reg. 23. 1. para. 27.
 Ahumái, Filius Iahath, filij Subal. 1. para. 4.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horrai, gen. 36. 1. para. 1. Item pater Respha concubinae Saulis, 2. reg. 3. 2. 1.
 Aia, Ciuitas tribus Iudæ. 1. para. 7.
 A'ialon, Nomen ciuitatis constructæ à Roboam, 2. para. 11. 1. para. 8. 2. para. 28. Vallis nomen, iofue 10. iudicum 1. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis, iofue 21. Ciuitas refugij, 1. pa. 6. Filius Sellum, filij Sadoc, 1. pa. 6. Filius Amasai, filij Bori, 1. para. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. iudicum legitimus iuxta Hebræum, Mortuusque est ac sepultus in Aialon in terra Zabulon.
 Aiath, Est ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai. meminit Isaias cap. 10. per quam Sennacherib transiit oppugnaturus Ierusalem, nehem. 7. fit eiusdem mentio.
 Aiax, nomen vnus ex elephantis Antiochi. Cic.
 Aiax, fluuius ex Lacedæmone promontorio Pindi montis defluens. Stephan.
 Aiax, Telamonis filius, ex Hefione filia Laomedontis, fortissimus Græcorum post Achillem, cum Hectore congressus est, à quo discendente gladio & Balteo donatus est. Achille postea mortuo, cum Aiax sibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quod ea Vlysses sua eloquentia à iudicibus accepisset, præ nimia ira infans, per multa pecora, & imprimis arietem corpore præstantem occidit, credens se Atidas & Vlystem interemisse: verum ad mentis sanitate rediens, cum se falsum comperisset, acri dolore compulsus, gladio quem Hector donauerat, in loco deserto se transfodit, cuius cruor in Hyacinthum florem, vel, vt aliis placet, in florem sui nominis est permutatus. Græci fabulantur totum fuisse inuulnerabilem, præterquam in ceruice. Dicitur autem non nisi id est, à lugendo, vt habet Sophonius in Aiace flagellifero.
 Aiax, Oilci filius, rex Locrensiū, velox pedibus, peritus haste vibrandæ, capta Troia Cassandram virginem & vatem, in templo Palladis violauit, quam ob causam domū repetens, fulmine à Pallade exustus est in mari cum sua nauī. Ouid. in Ibin. quamobrè Minerua Cassandræ irata, tempe statem Græcis redeuntibus circa Caphateū montem immisit, quæ multi perierunt, inter quos Aiax fulmine est occisus, scopuloque affixus. Alij disticti multis post annis in patriam redire. Virgilius lib. 1. Aeneid. Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilci.
 Aido, Aquitania præfectus, Aufoniam dolo cepit,

ac diruit.
 *Aidona vxor regis Zetæ quæ Ithilū filiū per errorem nocte interfecit, quod ægreferens mortem optauit: miseratione tamen deorum in carduelem versa est Ouid. Metam.
 *Aidona vxor Zetæ occiso Itilo filio mutatur in carduelem.
 Aidonéus, Pluto appellatus regnavit tempore Lycei regis Argiuorum, atque Erichthei regis Atheniensium. Euseb.
 Aidonéus, Molossorum rex, Theseum carceri mādauit, eò quòd filiam Proserpinam cum Perithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluuius vnde factus est fabulæ locus, Theseum ad inferos descendisse & proserpinæ ditis vxorem rapere voluisse. Plut. in vita Thesei.
 A'ilia, Vrbs quæ & Ailath, 4. reg. 14. 16. quam ædificauit Azarias, qui & Ozias dictus est.
 A'islam, Filius Sefac, 1. para. 8.
 Ailanites, sinus iuxta Egram Arabiæ ciuitatem. Stephan. in Egra.
 A'ilath, siue Ailoth, ciuitas regni Edom, ad mare rubrum, vnde ex Aegypto Indiam versus, & inde ad Aegyptum nauigatur. Hæc & Aila dicitur quæ ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus est. 3. reg. 9. 2. paralip. 8. 26.
 Ain, ciuitas in termino Iudæ ad orientem, num. 34. quam tribus Iuda, atque Simeonis sorte accepit, iofue. 19. 1. para. 4. quæ deinceps Leuitis est tradita, iofue 21. Eadem vrbs dicitur Aen, Hieronymo Bed-hennim dicta.
 *Aio filius Arichis ducis beneuenti missus à patre ad Rhotharē longobardorum regem, in Italia veneno potus est, cuius virtute cepit insanire: Paulus Diaconus de gestis Longobardorum.
 *Ai Stulphus 30. Longobardorum rex: ferocissimus perauit primi Gallorum regis temporibus.
 A'ius, Deus Romanorum, dictus ab eo quòd aiebat. Nam olim Romæ audita vox est silentio noctis, clarior humana voce, quæ iuberet magistratibus nuntiare Gallos aduentare, & vt prouiderent, ne Roma à Gallis caperetur: ex eo dictus est deus Aius, id est loquens. Cic. lib. 2. de Diuin. * Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.
 A I
 A'laba, ciuitas Hispaniæ citerioris, Plinio & Ptolemæo.
 Alabánda, ciuitas celeberrima in Caria, Plinio, 5. 29. 18. Ptolemæo.
 Alabándici, populi. Plin. Qui etiam Alabandæ Cristalli meminit, 37. 2. 43.
 Alabándæ, Ioniæ ciuitas, Apolloniæ rhetore nobilitata. Hinc.
 Alabándes & Alabandicus qui sic ab inuicem differunt, quòd Alabandicus siue Alabandiacus nomen possessiuum est, vnde Alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt: Alabandes verò ciues oppidi dicuntur. Vnde carbunculos perfectos, Alabandes, quasi municipes appellauit: im-politos atque rudes, Alabandicos.

Alabáncæ, populi Hispaniæ, conuentus Carthaginiensis, sic ab Alaba citerioris Hispaniæ vrbe dicti. Plinius,
 Alabástra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis Alabáster inuenitur, Steph.
 Alabástrum, mons Aegypti, Plinio.
 Alabástrum, oppidum. Plin. 5. 9. 75.
 Alabástrus, fluuius Aeolidis regionis. Plin. 5. 30. 9.
 A'labon, vrbs & fluuius quidam. Steph.
 Alabúrium, vrbs Syriæ. Steph.
 A'labys, fluuius è præcipuis Siciliæ. Plinius Solinus
 Aláchroæ, populi *aphricæ iuxta aras philonorum qui etiam Iotrophagi appellantur. Plin. li. 5. cap. 4.
 Alalcoméniū, vrbs Bœotici, ab Alcomeneo, qui & Mineruam Alalcomeneidem erexit. Steph.
 Alália, vrbs insulæ Cynni phocensium colonia. Herodotus.
 Alamánes, statuarius Atheniensis, Phidias discipulus, cuius opera Athenis plura memorantur. Plinius.
 Alamánni, populi Germanis vicini. Steph. Vide ALEMANNI.
 Alámath, siue Alameh, Filius Becor, filij Bëiamin, filij Iacob, 1. paral. 7. Filius item Iare, 1. paral. 8. 9. Vide ALMATHI.
 Alánia, regio Scythiæ Europæ, ad Mæotidam paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit Plin. 4. 12. 143.
 Alánte, vrbs Arcadiæ, quam Theopompus in historia Philippica Alaantrum appellauit. Volaterranus.
 Alánus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi. Plin. libro 4. cap. 12. iuxta quos sunt Troxolani, aliàs Roxolani. Ammianus scribit Alanos dici, quos prius Messageras dixerunt. carnibus vescuntur, panem non manducant. Martialis, Nec te Sarmatico transit Alanus equo. Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat. * Ptolemæus in ea scythiæ parte quæ est intra Imaum.
 Alánus, Gotthorum Dux, sub quo Gotthi propter intolerabilem Maximi auaritiã, Thraciam, Epirum & Thessaliam vastarunt, cædibúsque replerunt, Valentem fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptúsque vili tugurio, inter fomētata expirauit. Diacon. libro 11. Tripart. histo. libro 8. capite. 14.
 Alánus, mons Sarmatiæ. Steph.
 *Alaurosi populi Scythici ad septentrionem vltimi Ptolem.
 Alapénii, populi in Arabia felici. Ptolem.
 Alaph, Turcarum rex, Edissam Mesopotamiæ ciuitatem cepit, crudelissimèque defrauit in Christiānos. Blond. Plat.
 Alaricus, Gotthorum rex IIII, anno 854 Romæ cepit: sed postmodum ipso die Paschæ Gotthi occisi sunt. Paulus Diaconus.
 Alaricus, Veandilorum & Alanorum, rex Arcadii Aug. vi. & Probi tēpore Italiã ingressus, ab Honorio sedem eum expeteret, Gallias precario obtinuit. Pomp. in Theod. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Aláfi, oppidum. Plin. 5. 30.
 Alástigi, aliàs Aloftigi, Hispaniæ populi. Plinius 5. 1. 51. 58.
 Alástor, Plutonis equorum vnus, quorum nomina Claudiano ponuntur libro primo de raptu Proserpinæ,
 Orpheus crudele micans, Aethónque sagitta Ocyor, & Stygii crudelis gloria Mycteus Armenti, diuisque nota signatus Alástor, Stabant ante fores vincti, læuūmque fremebant, Crastina venturæ spectantes gaudia prædæ. Vide ABASTER.
 Aláta, ciuitas in Arabia felici, & item in Arabia deserta. Ptol. 5. 19.
 Aláta castra, Ptolemæo, alio nomine Castrū puellarum, vulgò *Edemburg*. Scotiæ regio.
 *Alatriam vrbs hernicorum. Hernici autem populi sunt saxosa campaniæ loca incolentes. Volaterranus.
 *Alatrinates populi hernicorum Liuius. 1. decados libro 9.
 Aláuna, oppidum Britannia, apud Ptolemæum.
 Aláuni, fluuii duo eiusdem nominis in Britannia. * quorum alter est in orientali eius insulæ plaga, alter in meridionali. Ptolem.
 Aláunii, populi Scythiæ, Ptol.
 Alauórsi, populi ad Septentrionem vltimi.
 Alázer, Barceorum rex.
 Alázon, populi finitimi Scythiæ. Steph.
 Alázon, fluuius * ex caucaseis montibus in Cyrum annem defluens, Albanófsque ab Iberibus diuidens Plin. libr. 6. cap. 10.
 Alba dea, quæ & Albuma dicitur. Cice. Vide etiam ALBVNA.
 Alba Syluius, Latini Syluii filius, vt. Latinorum rex patri succcessit in regno, qui cum annis xxxix regnasset, filio suo Aty moriens imperium reliquit.
 Alba, vrbs in Latio, ab Ascanio filio Aeneæ condita: dicta ab Alba, siue ibidem ab Aenea inuenta, quæ Tullus Hostilius euertit. Steph. Longa autè à longo tractu. hinc Albanus. Virg. lib. 8. - At vt dictis Albane maneres.
 Alba Pompeia, vrbs, Plin. 3. 5. 51. in Gallia togata, à qua Albefes. Nam è priore Alba fit Albanus. Seruius. Fuit item Alba Morforum.
 Alba, oppidum Hispaniæ. Plin. 3. 19. 4.
 Alba, ciuitas Longobardiæ ad lacum Fucinum, à qua Albenfes & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alteram Albam post Albam lōgam olim Taurinum & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam esse, nūc Albam Græcam, vulgò *Griechenuniffenburg*.
 Alba regalis, vulgò *Stualuniffenburg*, vbi reges Vngariæ coronari solent & inungi.
 Alba, fluuius * hispaniæ citerioris ad radices Pyrenæi. Plin. 3. lib. 3. cap. 3.
 Albána, vrbs feliciæ Arabiæ. Ptolem.
 Albánia, regio, Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua est vrbs Dyrrachium.

Albânia, regio in Oriente inter Colchon & Armeniam à colore populi vocata, eò quòd albo crine nascantur. Hæc ab oriente sub mare Caspium surgens, per oram Oceani septentrionalis vsque ad Mæotidas paludes per deserta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferocissimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima est inter Iberiam & mare Caspium, ab ortu solis mari coniuncta, ab occasu Hiberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucasæis montibus: Australe Armeniam contingit. Strabo sex & viginti linguas Albanorum fuisse tradit, & totidem aliquando reges. Fuere & sub imperio Persarum, postea Macedonum, deinde Romanorum: sed Traianus imperator his regem dedit. Nunc sub Magno Cobane aut Cane degere creduntur. Ab his Albani orti sunt, quorum pars hodie in Peloponneso, pars in Macedonia sedet iuxta Dyrrachiũ, quorum dux fuit Georgius Scandenberch, qui multa pro Christi nomine aduersus Turcas prælia gessit.

Albani, populi, quales. Plinius. 3. 5. 138. & capite. 2. 7. 14.

Albani, populi ab Iasone. Plin. 6. 13. 25.

Albanus, Macedoniae Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi, in eadem Macedonia. Ptolem. Albanus mons, cuius Strabo meminit & Plinius 3. 5. 137. & rursus ibidè ante versus circiter 23. & lacus nõ procul ab vrbe, vnde vatiniũ fuit nõquã Romanos Veium capturos, nõ primo ex Albano lacu emitteretur aqua.

Albanum, vrbs maiori Armeniae, vbi diuus Bartholomæus fuit excoiatas. Hoc etiã nomine dictus est fluuius Albanæ. Plin. 6. 13. 28.

Albanum mare quod. Plin. 6. 13. 15.

Albas, fluuius Tyberis. Steph.

Albenses, populi Longobardiæ. Vide ALBA. Plin. 3. 5. 138.

Albertus, Austriæ Dux, Romanorum Imperator, regnavit annis x.

Albertus, 11 Dux Austriæ, imperavit xxxv annis, Moranas ac Sarmatas domuit: Bohemos subegit, aduersus Turcas exercitum conscripsit. Eg.

Albertus de Habis purgio à nepote Ioanne occisus inter Rysam Afulamque, Heluctiorum flumina prope Rhenum. Aemil. lib. 8.

Albètia scuta quibus Albenses (qui sunt Marfi generis) vsi sunt, quæ & Decumanavocabatur, quòd essent amplissima, vt Decumani fluctus. Vide ALBOSIA.

*Albia est regiuncula montana Carniæ finitima strabo lib. 1.

Albi montes, Cretæ insulæ locus, vbi non pluit, auctore Plinio.

Albi, populi. Plin. 4. 18. 6.

Albienses, hæretici Tholosates.

Albienses Rutheni vna cum Auernis à Theoderico Francorum duce superati, regnoque Francorũ adiuncti. Blond. lib. 3.

Albigaunum, Ptol. Liguria vrbs, hodie Albinga dicitur. Vide ALBIGAVNIUM.

Albigesij scismatici à D. Dominico apud Tholosã domiti. Blond. lib. 7.

*Albii olim dicti fuerunt montes, quos nũc alpes dicimus, Athenæus.

*Albii etiam dicti fuerunt liberi galliæ populi, in quorum agro conditum est lugdunum Plin. lib. 4. cap. 18.

*Albigerius magus fuit Chartaginensis qui quid quisque egisset, aut omnino cogitauisset, suggerenti bus da monibus respondebat: cuius vatiniũ se sæpius interfuisse narrat August.

Albimnium, Ptolem. Liguria vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinga, oppidum Ligurum, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur. Ex hoc loco ad Monæci portum stadia sunt septuaginta.

Albingaunium & Albigaunum & Albium Intemlium, Liguria oppida quædam, cum Ligures partim Ingauni, partim Intemeli dicentur. Eorũ coloniarum ad mare deductæ, altera Albium, quasi Alpium Intemeliũ: altera Albigaunium vocatae sunt. Plin. 3. 5. 45.

L. Albinus, plebeius, Romanus, fugiens Callos, ex rheda vxorem filiosque descendere iussit: vt Vestales quæ cum sacris fugitabant, illuc imponeret. Liuius,

A. Posthũmii Albinus consul cum Lucullo res Romanas Græco sermone scriptauit. in cuius exordio primũ scriptum est, neminem succensere sibi cõuenire. Gellius. Cornelius Nepos. Suidas. Macrobius.

Albinus, imperator Romanus, dictus quòd exceptus sit ex vtero candidissimus, contra consuetudinem puerorum, qui nascendo solent rubere, cum inuoluti secundis rubentes, erupente menstruo perliti profluuiio sanguinis pariter egredientis. Hinc illud Saryici poetæ: - modò primos incipientem

Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem *Cæli. rhod. lib. 15. cap. 23.

Albinus, Iudææ præfectus, Corbulo Syriae proconsule, Tyridatem fudit, Artaxata solo æquata, Tygranem Armeniae regem designauit. Tacitus libro. 13.

Albinus cõsul Romanus, à Severo Clod. apud Lugdunum victus est, caputque eius Romã missum. Herodot. lib. 3. Oro. lib. 7. cap. 17.

Albinus alius consul, Maximi collega.

Albinus Cof. collega Præsentis.

Albinus Cof. Amantii collega.

Albinus Cof. collega Theodosij. August. 18.

Albinus v. Cof. & solus, sub quo Odacrem intereptum fuisse ait Cæsiodorus.

*Albinus vir prætorius qui à romanis ad syllã bellii socialis tempore missus legatus, saxis & fustibus assyllæ militibus maectatus fuit, Plut. in syllã.

L. Albini duo, Numiũ filii, inter oratores referuntur.

tur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eisque Lucium simplicem & antiquum esse: Spurium verò doctum, ex disciplina Stoicorum.

Albion, Britannia dicta ab albis rupibus, quas mare abluit. Vide ANGLIA. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Plin. 4. 16. 3. Meminit & Stephanus.

Albion & Bergion gigantes, filij Nepruni ab Hercule interfecti, qui cum Rhodani ostia transiret, Iouem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos eius interfecit, auctores Pompo. Mela. & Diodorus Siculus.

Albis, Germaniæ fluuius, oriens in montibus qui Bohemiam & Morauiam à Sueuia diuidunt, ex Bohemia per angustos montes in Saxoniam penetrat, & hinc in Oceanum voluitur. Luc. libro. 2. Fundat ab extremo flauos Aquilone Sæuos Albis, & indomitum Rheni caput. Plinius. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius ostia hodie Thietmarshi & Vuilmarsi tenent. Suscipit autem Multam flumen, Pragensem præterlabens ciuitatem, deinde Egram, postea Salam atque Ortellam, Demum ciuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vasto euoluitur oræ.

Albium, oppidum. Plin. 3. 5. 45.

*Albion insula anglie apud Cæs. in Com.

*Albius nomen viri apud Horat. super Albius ære.

*Albius Tibullus poeta elegiographus Horat. & Ouidio familiaris, Crinitus de poetis.

Alboinus, Longobardorũ rex, Zepidas vicit, Comundũ & Zepidarum reges interfecit. Blond. lib. 4. Decad. 1.

*Albogusta oppidum in gallia gal. alby.

Alboinus, Vngariæ rex, Petro ob libidinem & sæuitiam pulso, designatus, regnavit annum vnum.

*Albuinus Longobardorum rex x. hepidas bello olim infractus extinxit: memorabili post hac victoria apud suos clarè regnavit circiter annos triginta Plut. tandemque vxoris dolo necatus est Plutarch. in Car. magno.

*Albonenses populi liburniæ in conuentu scar. donitano Plin. lib. 3. cap. 21.

*Albucilla apud tacitum mulieris nobilis nomen est, sed admodum impudicæ & multis adulteriis infamis.

Albula, fluuius Italiae ex Apennino Romam fluens, ab albo colore sic dictus. Nunc autem Tyberis, vel à Tyberino Syluio, Albanorum rege in eodẽ submerso vel à Tybri, Thufcorum rege, iuxta eũ bello occiso. vnde Virgilius, - aspèrque immanni corpora Tybris

A quo post Itali fluuium cognomine Tybrim Diximus, amissit verum vetus Albula nomen.

Liuius. Pax ita conuenerat, vt Heruscis Latinisque fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocat, finis esset. Plin. 35. 48.

Albula, aqua quædam in agro Tyburino, quæ (vt Strabo testatur) vulneribus medetur. Mart.

Canaque sulphureis Albula fumat aquis.

Dicitur & Albula pluraliter. Idem.

Quòd sicca redoler palus lacunæ,

Crudarum nebulæ quòd Albularum.

Albulætes, fluuius in quinta regione Italiae. Plinius 3. 13. 5.

Album promontorium *Africae Plin. in prologo 3. 16. & 19. 5. 5. *Item promontoriũ in phœnice non procul à tyro Plin. lib. 5. cap. 19.

Albuna * dea quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturque esse Ino Athamãthris vxor quæ viri furorem metuens, vna cum mli-certa filio se in mare præcipitavit. Alii Sibyllam tiburtinã fuisse existimant, quæ ob admirabilem sapientiã, humanitatemque maiorem à vicinis populis dea credita est.

Albunca, fons & nemus iuxta Anienem, siue à colore aquæ sulphureæ, siue quòd Albunca Latinè sit, quæ Græcè *Λουκίνα* dicitur, ab aquæ qualitate. Virg. lib. 6,

- Leucósque sub alta

Consulit Albunca, nemorum quæ maxima sacro Fonte sonat.

Albũrnus, mons Lucaniæ, Plinio. Virgilius.

Est lucos Silari circa, illicibusque virentem Plurimus Alburnum volitans, cui nomen asilo. Dicitur est à candore verticis. Est & portus eiusdem nominis apud Lucaniam.

Albũrnus, nobilis declamator. Seneca in declam.

*Albus, pagus locus est medius inter berystum & fidonẽ, vbi Antonius cum militibus suis Cleopatrã expectauit Plutarch. in Autorio.

Albũtius Silus, Nouariensis orator, receptus in Plãci oratoris contubernium. Iam verò senior ob vitium vomitæ Roma Nouariam rediit, conuocatæque plebe, causis propter quas mori destinasset in concione redditis, abstinuit cibo. Ex Tranquillo.

T. Albũtius, cuius M. Varro meminit, dicitque scripsisse Satyras Luciano stylo. Nam & Lucilius eũ vt Græca miscentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quàm Romanum, atque Sabinũ, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Alcæus, poeta Lyricus, Atheniensis, primus, vt quibusdam placet. Est & alter Mitylenæus præcæ comædiæ poeta, qui docuit fabulas x. Hæc Suidas.

Alcæus, poeta Lyricus Mitylenæus, quem aded amarum fuisse scribunt, vt autoritate sui carminis multos ex ciuitate receperit. Ouid. in Saph.

Nec plus Alcæus confors patriæ que lyrae que Laudis habet, quauis grandius ille sonet.

Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimum Homero similis.

Alcæus, Hercules auus, à quo (vt quidam volunt) Alcides dictus est.

Alcãirum, Vide BABYLON.

Alcãmenes, statuarius. Quint. Inst. 2. *Hic Agoracrii cõdiscipul. infacienda vene. su stragio po-

puli atheniensis superavit Plin. lib. 36. cap. 5
 Alcámenes, x i i i. Atheniensium princeps, regnavit annis 11.
 * Alcáder vnus è comitibus sarpedonis lyciæ regis, ab vlyse ad Troiam occisus Ouidius. 13. metamorphoseos.
 * Alcander adolescens lacedæmonius qui lycurgo oculo baculo eruit, aduersus quem noluit animaduerti lycurgus, sed dimissis consuetis ministris eum domum introduxit, sibi que ministrare iussit. At Alcander cum lycurgi mansuetudinem perspiceret, tanto amore eum coluit vt nec durum nec elatum lycurgum prædicaret sed solum mansuetum Plut. in lycurgo.
 Alcánes, ix Lacedæmoniorum rex, regnavit annis x x x v i i.
 Alcánor, Virg. Aeneid. 10, Huic frater subit Alcánor.
 Alcáthoë, vrbs eadem cum Megara. Ouidius in Metamorphosi,
 Alcáthoë quam Nisus habet. & reliqua.
 Alcáthous, Pelopis filius, cædis Chryssipi fratris suspectus, Megaram venit, occisusque leone, Citheronius dictus est: ascitus Megareo gener, in regno successit, & ad hoc Alcáthoi urbem Megaram vocavit. author Dierchidas.
 Alcáthous Troianus, Hippodamiam Anchisæ filiã in vxorẽ duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretensi occisus est.
 * Alce ciuis nomen apud xenoph. de venatione.
 Alce nomen meretricis Gel. lib. 4. cap. 11.
 * Alce feræ nomen apud Cæf. in com. lib. 6.
 Alcénor, vir fuit Argiuis, teste Herodoto. libro 1.
 Alces, fluuius bithyniæ Plin. 5. 32. 41
 Alcéste, vxor Admeti regis Theffaliæ, quo ægrotante, responsum fuit ab oraculo, quod breui more retur, nisi quis amicorum pro eo morti se traderet. Quod quum omnes recusarent, ipsa promptissimam se obtulit. Iuuenalis, -spectat subeuntem fata mariti
 Alcestem: & similis si permutatio detur,
 Morre viri cupiant animam seruare catellæ.
 Plura apud Euripidem in Alceste.
 Alcéste, es, siue Alcestis, idis, vel Alcesta, æ, Perilai filia, Admeti Phæcorum regis coniunx. Vide ADMETVS.
 Alcétas, v i i i Macedonum rex, regnavit annis x x i x.
 * Alceras rex molofforum, longa serie generationum genus suum ad Pyrrhũ Achillis filium referens. fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui sub Alexandro macedone ordines duxerunt. Vtriusque meminuit Iudas.
 Alcéus, insignis poeta, claruit temporibus Saphonis, qui & ipse poeta fuit.
 * Alceus pater Amphitryonis & auus herculis à quo & Alcides dictus.
 * Alchidas rhodius cupidinem nudum praxicellis manu factum adamauit, atque in eo amoris vestigiũ reliquit Plin. lib. 36. cap. 5.

Alchimus, Pontifex Iudæorum Maximus, à Lyfia, quauis de sacerdotum genere non erat, constitutus. Ioseph. cap. 14.
 Alchiõne, mons macedoniæ Plin. 4. 10. 15.
 Alchippe, oppidum Eucino lacu haustum. Plin. 3. 12. 10. * Alii Archippe scribitur.
 Alchibiades, Imperator Atheniensium, qui cum ad luxum ac ceteras voluptates procliuus esset, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas disciplinas adductus est, vnde postea affabilis, patiens, & omni virtute præditus euasit. Plutar. in Alcib.
 * Alcidas luctator insignis, stat. libro 10. theb. tu que spectare palæstris omnibus & nuper nemæo in puluere felix Alcida.
 Alcidas, Eleates philosophus, discipulus Gorgiæ Leontini, scripsit de musica. Suidas.
 Alcidas, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem scripsit, auctore Cicerone libr. 1 Tuscul. quæst.
 Alcides, Hercules cognomen, ab ἀλκῆ, quod est robur: vel, vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno, Andromedes & Persei & Amphitryonis patre. Idem Seruius ait in librum Aeneid. 6, Nec verò Alciden me sum lætatus euntem Accipisse lacu, &c.
 Alcimedus, poeta tragicus, Megarensis, vt scripsit Suidas.
 Alcimedis, vxor Aefonis & Iasonis mater. Pherecydes. Quamquam Homeri enarrator Aefonem ex Polymela Iasonem genuisse scribit.
 Alcimedon, cælaror insignis. Virg. Ecloga 3, -pocula ponam
 Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.
 * Alcimus orator omnium qui tum in gracia florebant eminentissimus. Diog. Laert. libro 2. in vita stilponis.
 * Alcimus lydorum rex præcipua pietate insignis ingenioque mitissimo Cæf. lib. 19. cap. 2.
 * Alcimenes poeta tragicus megarensis Suidas.
 * Alcimenes inter achæos gloria generæque vir primarius cuius meminit Plut. in Dione.
 * Alcimenes epirota demetrii comes omnium audacissimus ac robustissimus Plut. in demetrio.
 Alcínous, rex Phæacum in Corbyra insula, Nestor regis filius, Arctem Rexinoris filiam in vxorem duxit, Vlystem naufragum honorificè suscepit, eique coniugium Nauficiæ filia obtulit, demum alia nauis muneribus, sociisque datis dimisit.
 Alcínous, hortorum custos, apud Virgil. 1. Georg. de quo etiam Ouidius.
 Præbet Alcinoi poma benignus ager.
 Et Papinius,
 Quid bifer Alcinoe referam pomaria, vosque
 Qui nunquam vacui prodidisti in æthera ramis
 Dicitur etiam Alcinoe, apud Homerum in Odyss.
 Alcínous, philosophus Platonius, qui epitomen composuit decretorum Platonis.
 * Alcion medicus cuius meminit Ioseph. libro 19.

cap. 1. antiq. iudaicarum.
 Alciphron Magnæsius, Philosophus Alexandri temporibus. author Suidas.
 Alcippe, rustica mulier, cuius sæpe meminit Theocritus & Virgilius Ecloga 7,
 Quid facerem neque ego Alcipen, nec Phillida habebam,
 * Alcippe vna ex Halcyonei gigantis filiabus quæ Halcyonides sunt dictæ.
 Depullos à lacte domi quæ clauderet agnos.
 * Alcippus ciuis lacedæmonius inter suos maximæ autoritatis, patriæ que studiosissimus, quæ ab inimicis contrarias in rep. partes fouentibus, in exiliũ actus fuit. Huius vxor Damocrita, cum virum in exiliũ euntẽ persequi prohiberetur filiaque iam viro maritæ publico edicto matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ auo illa te victor nasceretur, cõcepit animo facinus supra omnem muliebrẽ audaciã. nã quum ex more fæminæ vrbs primariæ ad nocturnũ factũ in andronẽ quẽ dã conuenissent Damocrita à filiabus adiuta, magna lignorum copiãque ad sacrificia parata erãt, ad fores congessit, ignem que iriecit, vt omnes intrus exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primũ, deinde seipsam interfecit. Plutar. in amatoris narrat.
 * Alcisthene nobilis pictoris nomen apud Plin. lib. 3. capite. 11.
 * Alcithoe thebana mulier fuit, quæ cum bacchũ eiusque orgia contemneret, ceterisque mulieribus sacra celebrantibus cum fororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in vesperilionem mutata est: telæ autem in vitem & hederam: Ouid. 4. metamorph.
 Alcisthenes, Sybarita ditissimus, cuius metio fit in mirabilibus Aristotelis: aliàs Antisthenes.
 Alcmaeon, Amphiarai vatis & Eriphiles filius. Huic Amphiaras ad bellũ proficisci coactus, nequitiam Eriphyles in se aperuit, eique futuræ mortis suæ vindictã reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patre pietatẽ seruaret, impius in matrem factus est, camque necauit. Ex Bocatio. Huic subulæ à ceteris additur: quum postea ob matris cædẽ Alcmaeon furis agitaretur, venisse ad fluuiũ Phlegẽũ, à quo lustratus est. Et quum filiam eiusdẽ Alpheibocã amasset, donato illi monili, quod matris Eriphiles fuerat, vxorẽ illam duxisset. Cæterum, cum aliquãdo ad Achelouũ fluuium post ea tẽpora fortẽ rediisset, placuissetque ipsi Calirhoc, Acheloi filia, monile quod superiori cõiunge dederat, etiam huic nuptiarũ spe pollicitum esse. Ad quod tamẽ repetendũ cum proficisceretur à fratribus Alpheibocæ, Themone & Axione, occisus esse: qui tamẽ & ipsi ab eodem mutuis vulneribus periti perierunt. Vel, vt Ouid. videtur sentire, à filiis Calirhoc, quos Iupiter natos, statim deos fecerat, in vltionẽ patris occisi sunt, Ouid. lib. 9. Metamorph. Ab eo fit adiectiuum Alcmaeonius, a, um. Propertius lib. 3, Aut Alcmaonia, aut iciunia Phinci.

Alcmaon, qui & Alcma, philosophus Crotoniæ, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione scripsit lingua Dorica. Suidas. Is primus morbo pediculari periit, vt scripsit Aelianus.
 * Alcmaon chemistæ accusator Plut. in aristide.
 Alcmana, aut Alcmene, Eletrionis & Lyfidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac legẽ nupsit, vt mortem fratris sui, à Thelebois occisi, vlcisceretur, in qua expeditione cum Amphitryõ versaretur, Iupiter in Alcmanam ardens, forma militantis viri sumpta, ante lucẽ, quasi expeditione rediẽs, ad eam accessit: illa autẽ maritum suum esse credens, cum eo concubuit, etsi antea ab Amphitryone, prægnas esset. concepit, & sic ex vno tempore geminos peperit, Iphicium ex Amphitryone, Herculem verò ex Ioue. Ouidius,
 Leuata est Argolis Alcmenæ, potiturque puerpera voto.
 Alcman, vel Alcina è Lydia, Sardiensis poeta Lyricus, filius Talmantis, claruit x x v i i i Olympiade, cum apud Lydos regnaret Ardis pater Alia: & cum nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.
 Alcmania, ciuitas Cariz Mediterranea, aliàs Heraclia dicta. Stephan.
 Alcmenes, nomẽ sculptoris, Phidiaz discipuli. Plin. libro. 4.
 Alcmenon, xiii Atheniensium rex, regnavit annis 11.
 Alcmona, vel Alcumena, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor. ad rãs Alcmon, id est, à robore, quoniã mulier multum præ se tulerit animi constantiã, ad viros proximẽ accedens. Hestio. in asp.
 Alcomenæ, ciuitas in Ithaca insula, & alia Illyriæ.
 Alcon, Cretensis sagittarius, cuius filium cum draco inuasisset, tanta arte direxit sagittam, vt ea currens in serpentis deficeret vulnere, nec transfret in filium. Seruius in illud Virgilij,
 Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.
 Fuit hic Erichthei Atheniensium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.
 Alcyone, vel Alcynoe, vna ex Pleiadibus ex Atlante & Pleione nata, quæ placuit Neptuno, ex quo peperisse volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachiniæ. Vide PLEIADÆ S. Bocatio libro 4.
 Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cum ad oraculum nauigans naufragium fecisset, doloris impatiens, se submersit, & deorum commiseratione in auem sui nominis mutata est. Ouid. lib. 11. Metamor.
 Ingemit Alcyone, lachrymas mouet, atque lacertos.
 Per somnum, &c. Vide C E Y X.
 Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marpesia dicta est. * Vxor idæi, quam Apollo cum rapisset, non dubitauit maritus sumpto arcu & sagittis vxorem vi ab eo repetere, quod cum frustra conatus esset, parentes filie casum lugentes, cõmutato nomine Alcyonẽ eam appellarunt, quod factum superiori Alcyonẽ non dissimile sortita videretur

Alecyoneus gigas fuit Porphyrius frater, ab Hercule telis confossus: cuius filia, quas septem numerant, ob patris mortem in mare precipitata, ab Amphitrite in Alecyones sunt mutata. quarum nomina sunt Phosonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

*Alduadubus est fluuius qui vefonti-onem oppidum sequanorum vt circino circum ductum pene totum cingit. Cæsar lib. 1. Com. de bello gall. gal. *Le dour.*

*Aldegisus desiderii longobardorum regis filius à Carolo magno victus & in carcerem coëctus.

*Alecyoneus antigoni filius, cuius meminit Plut. in Pyrrho.

A'lea, vrbs Arcadiæ, & Thessaliæ, & Carpitatorum.

A'lea, gens Celticæ. Steph.

A'lea, infula. Plin. 6. 28. 37.

*Alebas rex larissæorum qui à suis satellitibus obruncatus est Ouid. in ibin: quosque putas fidos vt larissæus tuo.

*Alebas vulnere non fidos expiraretur.

*Alea Radamathi sepulchrum iuxta fontē Cissusam Plut. in Lyfandro.

*Alea mineræ cognomen, quæ circa hanc urbem colebatur teste herod. lib. 1.

*Alebas laryfisorū in Thessalia crudelissimus fuit tyrānus: ab ipsis tandem satellitibus quos ad corporis custodiam adhibebat, interfectus.

Alebeceri, populi galliæ narbonensis Plin. 3. 4. 23.

Alecto, furia infernalis, Latine incessans dicta, ab a priuatiua, & *Alyo* desino: quia cupiditas nunquā satiatur. Tres autem furie à poetis describuntur Alecto, Megæra, & Tisiphone, Virgilius, libro. Aeneidos 7.

Lustificam Alecto dirarum ab sede sororum. Porro furie dicuntur à poetis filie Acherōis: & Noctis, vt notant Virgilio interpretes.

*Alectryon teste Luciano Adolescens fuit marti adeo familiaris, vt adulterii quo veneri ille commiscebatur, conficius adhiberetur, foribusque cufos apponeretur, ne solis interuentu adulter deprehēderetur. verum quū ille somno captus negligentius excubias ageret, amantes à sole deprehēsi sunt, & apud vulcanum delati, catenisque adamantinis multo ante eum in vsum paratis, sunt impliciti. Quonomine mars indignatus.

*Alectryonem in aum sui nominis transformauit, quem gallum latini appellant, qui etiam hodie veteris negligentie memor, solis aduentum cantu suo prænuñciat.

*Alektor anaxagore filius, qui Iphin genuit & Capaneū, qui fuit vnus ex septem ducibus argiuorū apud Thebas: Volaterranus.

Alecus, fluuius.

Alecdrus, Vide CHYTRI.

Alegenor, vnus filiorum Boethi: quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electrion, Archilycus & Alegenor, teste Diodoro lib. 5.

Aleius campus, Locus est Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cum à Pegaso ab æstro agitato

excuteretur: sic dictus, quod in eo cæcus errasset Bellerophontes, donec periret. De campis Aleiis Plinius 5. 27. 4. Vide HALAB.

Alele, oppidum *Phazaniarum in affrica Plin. 5. 18. Alemānus, fluuius apud Rysios, originem à rubro castro *Rotemburg* trahens. hic ad *Kelheim* oppidum iungitur Danubio. Vulgo *Altmola* vel *Almyl* appellatur.

Alemāni, Germani ob id appellati, quod cum Germani illi Septentrionales, præsertim Transalbiani, mutare sedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui transito Rheno, quo se totos viros fore ostenderent, sibi hoc nominis, quasi *gar ein man* imposuissent: & ipsi se quod fortissimi bellatores, & viri omnes esse & vellent & deberent, Alemannos, quasi *als manner* appellauere. Ex tat hodie Alemannorum agri vetus nomen supra Brigantium & lacum Acronium, vulgo *das Algau*, quasi *Almangau*. Beatus Rhenanus in *Corn. Tacitum. Alioqui Alemanni Teutones, Teutoni, & Teutonici, à Teutone deo, quem venerabatur. Virg. lib. 7.

Teutonico ritu soliti torquere Catcias. Lucan, libro primo,

Vidimus & Martem Libyes, cursūque furoris Teutonici. Idem lib. 6.

Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

Germani porro dicuntur, quod vicini sint Belgis.

Item & Germanici, vt tradit Suetonius in Augusto: Vt tamen in quibusdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret, aut non longè abesset. Rhenicolæ dicuntur, quod habitent ad Rhenum fluuium. Stephanus Alemannos facit populos Germanis vicinos, habitantes iuxta Lemannum lacum: sic dictos à Manno Teutonis filio. Sidonius.

Rhenūque ferox Alemanne bibebas.

Alemāni à Constantino, prima cōgressione apud Lingonas victi, secunda verò, superati sunt, cæsaque Alemannorum l. x m. Ammian. libro 15. A Iuliano Cæsare prope Argentoratum Galliæ urbem victi, totūque eorum exercitus fermè extinctus. Eutrop. in Const. lib. 10. Ammian. lib. 15. A Gratiano imperatore apud Argentarium Galliæ urbem superati sunt, cæsaque circiter xxx m. Orof. à Theodoberto Metensium rege Venetias missi, à Theodato Romanorum imperatore victi, atque Italia expulsi. Blond. libro. 3. Decad. 1. à Clodoueo Francorū rege victi, subactique sunt. Aemil.

*Alemanus fluuius apud Crysios origine in rubro castro Rioteburg trahens hic ad Relheim oppidum iungitur Danubio vulgo.

*Altimola vel Altmil appellatur. Vide Altamerum in tacitum.

*Alemusij atticæ populi apud quos est cereris legiferæ & Proserpinæ templum Pausan. in attica.

Aleniticus, sinus. Plin. lib. 6. cap. 28.

A'leon, oppidum. Plin. 5. 29. 52.

A'leos, finitici Erythris. Plin. 31. 2. 51.

A'leos, colonia corficæ à syllā dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 5.

Aléria, Plinio, 3. 6. 3. colonia: à quo.

Aléfa, ciuitas est Siciliæ, Ptolemæo & Straboni. hinc Alefinus, na, num. Cicero in epist. famil. In Alefina vrbe. Vide HALBSINA.

Aléfium, oppidum Peloponnesi, apud Strabonem. libro 8.

Alésius, Socientis filius, vnus ex prociis Hippodamiz: vel secundum alios, Caragetti filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenere: ab hoc Alefiam petra dictam ait Stephanus, qui etiam Halefij agri in Epiro meminit, in quo sal copiosus fiat *Alefius oppidum Elidis Steph. Item mons Arcadiæ non procul à mantinea sic dictus ab errore Rheæ. Paul.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, quasi *Aλθεης*, id est verax fuerit. De quo Virgilius libr. Aeneid. 1.

-Et quam grandæuus Aléthes.

Alérthes, l. Corinthiorum rex, regnavit annis xxxv.

Aletrini, populi. Plinius 3. 11. 35. & Aletrini, 3. 11. 38.

Alérium, oppidum Salentinorum in Italia, auctore Ptolemæo & Plin. 3. 21. 38.

Aletrinate, populi italiæ in tractu campaniæ Plin. 3. 11. 2.

Aleuntium, oppidum Plin. 3. 8. 19.

Aleus, fluuius Siciliæ, & tribus quadam siue locus in Co. ita dictus ab Alentio quodam rege. Interpretes Theocriti in septimum Idyllion.

Aleus Iupiter, Vide ELIS

Alex, fluuius Italiæ, aliàs Alecus. *hic fluuius Plinio Carcinas appellatur, Pausaniæ & Aeli-ano Cecuius, Volaterranus.

*Alexamenus Aetolus nabidis tyranni lacedæmonii interfector: mox ab lacedæmonii ipsis in regia obruncatus, Liuius Decad. 4. lib. 5.

Alexāder Aphrodisæus, interpretes Aristotelis, sed tali ingenio qui Aristotelem carpat, Suidas & Stephanus.

Alexāder grammaticus, oppido Gottico natus, de varia historia siue materia xxiiii volumina scripsit, peritissimus ætatis suæ vir.

Alexāder, Asia rex & Syriæ, dictus Balam.

Alexāder, Iudæorum rex, Ancus dictus, regnavit annis 11.

Alexāder, cognomento Magnus, Philippi regis filius, Macedonū rex, Græciæ Imperator dictus,

Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iustin. Plut. Dariū Persarū regē subegit. Diod. Babyloniam & Susam accepit: Persesolim diripuit: Cossos freget: cū exercitu in Asiā traiecit: ad Granicum Persas superauit: Sardū, Miletū & Halicarnassum cepit: terris omnib' vsque ad Phrygiā deuictis, Cyliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæstionis funere mortuus est. Regnavit annis xii. *Hic à rebus cæcis & auctis magnus denominat' est, ne

vt vnica gloriā adeptus, sine laude vnquā nominaretur: nam solus condito æuo quantū hominū memoria est, inexuperabili imperio auctus, fortuna sua maior fuit, successuque eius amplissimos & prouocauit, strenuus, & æquiparavit vt meritis & superauit vt melior, solūque sine æmulo clarus, adeo vt nemo audeat virtutem eius sperare vel optare fortunā. Apul. Alexādi Magni aræ & finis, Plin. 6. 16. 18. & cap. 17. 6. 57. Romanorū ad ipsū legatio, 3. 5. 89. Itineris eius mēsores, 6. 17. 50. Nauigatio, 6. 23. 19. Aræ, 6. 25. 3. Bucephala oppidum, equi eius sepulchrum, 6. 20. 3. 2. Dariū vbivicerit, 6. 13. 39. Plutar. in Alex. Alexāder, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntam patrem suam missos lasciuientes occidit. Iustin. lib. 7. Decimus fuit Macedonū rex, regnavitque annis lxxi.

Alexāder, Aristobuli filius, Iudæam inuāsit, cuius exercitum Gabinius vicit. Ioseph. libr. 14. cap. 11. Belli Iud. lib. 1. cap. 17.

Alexāder, qui & Epiphanes, xi Syrorū rex, regnavit annis v. secundū Iosephum, secundum Eutropium vero, x & menses v lxx.

Alexāder, Cassandri filius, Macedonū rex, regnavit cum Antipatro annis 11.

Alexāder, x lxx Macedonū rex, regnavit annum vnū, interfectus est à Ptolemæo Alorite. Plutarch. in Pelopida.

Alexāder, x Corinthiorum rex, regnavit annis xxv.

Alexāder, Olympiadis frater, Arymbæ in Molosorum regno successit, Timoleō Leptinā ad deditonem coegit, in Peloponnesum exulatū missit, ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexāder Phææus, Thessalorū tyrannus. Plutarch. in Pelopida. Meminit eius permultis Cicero Offic. libro 2.

Alexāder, Pyrrhi filius, Epirorum rex, regnū Macedoniæ occupauit.

Alexāder Zebenna, xvii Syrorū rex, Demetriū vicit, regnavit annis 11 Iustin. lib. 39.

Alexāder, xi Syrorum rex, à Ptolemæo Philometore constitutus, regnavit annis v.

Alexāder, Iudæorum rex, regnavit annis xxv lxx. Iamneus à Iosepho & Philone dicitur.

Alexāder, natione Phryx, apud Carthaginē Imperator electus, à Cōstantini exercitu iugulatus est. Eutrop. lib. 11.

Alexāder, v lxx Constantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignauia perditus, regnavit anno vno, & mense vno.

Alexāder Epirotes vbi obiit. Plin. 3. 11. 2.

Alexādra, Iudæorum regina, vxor Alexandri, filii Hircanum sacerdotio præfecit: Pharisæis vniuersæ Iudæorū Reipub. administrationem commisit, regnavit annis 11. *Est & Alexandra quæ & cassandra priami filia ac vates: hoc etiam nomine Iycophronis inscribitur poemata de Alexādro paride: volat.

Alexādrina, vrbs Aegypti, non longè à Nili ostio: quod Canopicon dicitur, ab Alexandro Mace-

done condita: quam Dinocrates architectus metitus est mirabili ingenio, quindecim millium passuum laxitate, ad effigiem Macedonicæ chlamydis orbe gyrato laciniosam, anguloso dextra læuâque procurfu. Mareotis locus ad meridianam vrbs partem. Euripo Canopico ostio immittitur. Habuit olim scholas omnium disciplinarum liberalium, fuitque ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Constructū autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vicesimo supra trecentessimum, intra spatium septendecim dierum (vt testatur Iustinus libr. 11.) cum sex millibus murorum passibus. hodie *Scanderis* vulgò dicitur à Turcis.

Alexandria Aegypti difficulter aditur, Plinius 5. 51. 3. & cap. 12. 36. 34. Obeliscus in ea, Plin. 36. 9. 6. 15. A quo cõdita architecto, 37. 7. 15. Descriptio eius, 5. 10. per totum. & cap. 34. 6. 4. Nomos, 5. 9. 16. Distantia eius ab Heliopoli, 6. 23. 47. à Sicilia, 6. 33. 6. Vocatur etiam Pharos. Steph.

Alexandria, vrbs Asiæ, etiam ab Alexandro cõdita, Alexandria, vrbs Scythiæ.

Alexandria, vrbs Liguriæ vel Lombardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur itè Alexandria. Propertius,

- Noxia Alexandria aptissima tellus.

Alexandria Aegypti, ab Alexandro, postquam Aegyptum sine labore obtinisset, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Pelusium nauali pugna victo, obfessa. Liu. lib. 4. Decados. 5. Eandem à Romanis subuersam Cæsar publicis instaurationibus. Cæs. Diocletianus Alexandriam mense VII cepit, optimates cecidit. Lat. Oros. Eutrop. Demum à Persis quoque capta est. Blond.

Alexandria, apud Tanarum fluium à Mediolanensibus, Placentinis, & Cremonensibus ædificata. Blond.

Alexandria ab Alexandro, victis Parapomissadibus, ad Caucasum montem ædificata.

Alexandria, iuxta Bactrum, Plinius 6. 16. 17. Carmaniæ oppidum, Plinius 6. 23. 70. Ciliciæ, 5. 27. 2. iuxta Caspium, 6. 13. 40. Indiæ, 6. 23. 5. 9. Alexandria Margiana vbi, 6. 16. 6. Ad Tigrin fluium, libr. 6. cap. 27. Troadis, 5. 30. 15. Stephanus octodecim huius nominis ciuitates enumerat. Idem alibi, prius Rhacotes dicebatur, vnde Rhacotites.

Alexandrini, à Ptolemæo Aegyptiorum rege missi, Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant, obtinuerunt. Eutropius libro. 2. Idem regem Auletem regno eiecerunt: qui Romam fugiens, auxilium P. R. quaesuit, & à Gabinio reductus est. Plutarch. in Carone, Strabo Geograph. lib. 17.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas, ab Alexandro Magno conditore. Plin. 6. 25. 15.

*Alexas laodicenus qui antoniū ab octauiâ disiunxit & Cleopatraz coniunxit, suæque perfidiæ Cæsaris iussu iuit pœnas Plut. in Antonio.

*Alexippus medicus Alexandri Plut. in Alex. 1. Alèxia, Ptolemæo Rigiacum. vide RIGIACO. Diodoro lib. 5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis. vulgò vocatur *Arras*. Aliis est Alèxia.

*Alexia inter celtas oppidum mandubiorum in ductu burgundiæ, finibusque heduorum: non longe à lingonensibus, nunc in vici formam redactum, nomen retinens: à quo etiam hodie vt plerisque placet, magna pars eius regionis alsetum nuncupatur: nec longe distat à vico qui stauiacum appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullæ munitiones in floris lilij formam cæsaris iussu, vt ipse scribit facta sunt. Cæs. in cõ. Alèxiū, Vide L I S V S, hodie oppidum: quoddam in Burgundia. Plin. 34. 17. 12.

Alèxis Thurius, prius Sybaris, poeta comicus ante Menandrum: reliquit plures fabulas. habuit filium Stephanum comicum. Suidas.

Alèxis, Asinii Pollionis seruus: sic dictus, quasi sine responsione, ac superbus, quem Virgilius rogatus ad prandium, cum vidisset in ministerio omnium pulcherrimum, dilexit, eumque dono accepit. Hunc autem dilectum fuisse Pollionis constat, & Virgiliū gratum se futurum existimasse, si eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Transpadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilio, formosum pastor Corydon ardebat Alexim.

Alèxius puer, Constantinopolitanus Imperator, regnavit annis 111, Andronico à patre commissus, primò tutorem egit, dein imperii consortè: demum Alexium interfecit. Aemil. lib. 5.

Alèxius Comnenus, Nicephorum Constantinopolitanum Imperatorem regno exiit, monachum: fecit, regnavitque annis xxxiii.

Alèxius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vita priuauit.

Alèxius Murrillus, puerum Alexium veneno interemit. Aemil.

Alfatèrni, populi. Plin. 3. 5. 112. & cap. 12. 3. 10.

Alfellani, populi. Plin. 3. 11. 35.

Alfrédus, vi Anglorum rex, ab Adriano II regia corona Romæ honestatus, regnavit annis xxviii. Polyd. lib. 5.

*Algidum italiæ oppidum vicinū tusculo in alto monte situm, ex aeris algore dictū, nunc Roca papæ ex veteris situs descriptione notatur, Volater.

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quo est Algidū oppidum, hodie sylua, latrociniiu incolarum accommoda. Horatius, Quicumque aut gelido prominet Algido. Meminit etiam Stephanus.

Allia, fluius Italiæ: aliis Allia.

Allian, Filius Sobal, i. paral. 1. qui genes. 36. Aluan dicitur.

Alicarnassus, Nomen loci, i. mach. 15.

Alien, aliis Alia, insula. Plin. 6. 29. 38.

Alimála, regio Lyciæ. Stephan.

Allimus, Nomen ciuitatis, i. Mach. 5.

Allimus, untis pars tribus Leontidis, nimirū in Attica. Stephan.

Allina, Vide CRYA.

Allinda, oppidum. Plin. 5. 24. 18. aliis Hynidos. Vide ALINA in Stephano.

Allindó, vrbs Macedoniæ. Steph.

*Alliphe olim erat oppidum in sannio. Hinc Alliphani populi, & Aliphana pocula apud Horat. libro 1. i. cerm.

Aliphiræ, populi Arcadiæ. Plin. 4. 6. 3. Vide Stephan.

Alipres, fuit fons apud Ephesum.

Allisarna, vrbs Troadis. Stephan.

Allisum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. aliis Alifus.

Allista, insula Cæricæ vrbs Ptolemæo.

Allitèmi, populi Libya.

Allizones. Vide HALIONES.

Alladius, qui & Remus, seu Arcemulus Syluius, Agrippæ filius, xii Latinorum rex, regnavit annis xix. ob impietatem fulmine icus interit. Oros. lib. 1. cap. xx. Dionis. lib. 1.

Allalia, vrbs Corsicæ insula, à Phocensibus condita, Herodot. Stephanus. malim Alalia, vt supra.

Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ. Steph.

Allantèses, populi Macedoniæ. Plin. 4. 10. 10.

Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ. Stephan.

Allia, fluius, qui à Crustuminiis montibus, præalto defluens aluco, Tyberino anni miscetur quadragesimo ab vrbe lapide. Hinc Allienis dies dictus est, tanquam insaufus. Silius, Maior & horrificis sese extrulit Allia ripis. Virgil. lib. 7.

Hæc erat in factis, cui dat grauis Allia nomen: Quòsque fecas insaufum interluit Allia nomē. vbi Seruius dicit aliud esse interpositum. Nam quod Lucanus lib. 7. dicit,

Non istas habuit pugna Pharsalia parteis, Quas Alia clades. Non de flumine Allia intelligendum est, cum ibi ostendat omnes clades, quas Romani superioribus temporibus passi sunt, non esse cum Pharsalica clade comparandas, quæ alias superauit. Alia igitur cum ibi prima correpta sit, est ab Alia alia aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus duce Breuno. Lucanus, Et damnata dia Romanis Allia factis.

Et damnata dia Romanis Allia factis.

Allifani, populi. Plin. 3. 5. 112.

Allisa, Samnitum vrbs, Ptolemæo.

Allium, vrbs inter Pyrgum & Ostiam.

Allibrogæ, populi Galliæ Transalpinae, qui Narbonensibus ascribuntur: sicut sunt iuxta Rhodanum, nunc Sabaudenses & Pedemontani, victoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti, ad tractū Lugdunensem olim siti, Ptolemæo. Horatius, Nouisque rebus infidelis Allibrox. Vide Stephanum. *gal. *Sauage & Dauphinois*.

Allibrogum regio. Plin. 3. 4. 15. Plutarch.

Alloera, Lydia vrbs, Atalia postea dicta. Stephan.

Allon, Pater Sephei, patris Ziza, i. paralip. 4.

*Alloriges populi in tractu septentrionali Hispaniæ Strabo. lib. 3.

*Almanfor dux Sarracenorum de quo volater.

Almath, ciuitas in tribu Benjamin, i. paralip. 6. Etilius item Bechor, filij Benjamin, i. paralip. 7. Heb. Alémeth. Vide ALAMATH. Eadem vrbs quæ & Almon.

Almedéffos, oppidum, *In ora Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11.

Alménæ, ciuitas ad Euxinum Pontum. Stephan.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.

Almericus, Balduini frater, Hierosolymorum rex v. i. Aegyptios vicit, Alexandriam cepit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter non seruatum à Soldano fidem obsedit. Blond. libro 3. Aemil. libro 5.

*Almericus hæreticus dicebat Idæas in mentè diuina creare & creati. Hunc Innocentius tertius creati in mari iussit Lutetiæ, Volater.

Almo, fluius Romæ vicinus, apud quem Romani olim sacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli sacerdotes in Phrygia, simulachrum deæ cultusque victimarios ibidem facientes. Lucan. Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.

Almon, oppidum in Thessalia. Plin. 4. 8. 1.

*Almon pater laræ Nymphæ ex qua Mercurius laræ peperit.

Almon, ciuitas tribus Benjamin, iof. 12. eadem vrbs quæ & Almath

Almopia, Macedoniæ pars Stephan.

Almopij, populi. Plin. 4. 10. 9.

Almops, Neptuni & Athamantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Amopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Steph.

Almos, Sisyphi filius, vt inquit Apollonius, frater Porphyronis, ex cuius filia Chryfogone & Neptuno natus est Minias rex Orchumeni: idem tamen Minia matrem Hermippem Beoti filia appellat.

*Alnus frater Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre & excæcatus & occisus fuit, volater.

Alocus, gigas, cuius filij dicuntur Martem vulnerasse, à quo patronymicum Aloidis fuit, Titanis & terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia: quam cum violasset Neptunus, duos ex ea peperit filios, Otum & Ephialtem, qui & Aloidæ dicuntur, quos Alocus educavit vt suos: & cum nouem digitis singulis mensibus crescerent gigantibus aduersus superos bellum parantibus, nec ob senium Alocus ad illud accedere posset, misit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi peierunt. Duxit secundam vxorem Eurybæam. Lucanus,

Impius hanc prolem superis immisit Alocus. Virgilius in 6,

Hinc & Aloidas geminos, immania vidi Corpora, qui manibus magnum rescindere cælū Aggressi, &c.

Alogiani, hæretici sic vocati tanquam sine verbo: quia Domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium respicientes. * in quo Dei filius: E iij.

verbum patris appellatur.
 *Aloidæ dicti sunt Othos & Ephialtes ab Alceo gigante.
 Aloin, ciuitas Theſſaliæ. Steph.
 Alónis, inſula & ciuitas Maſſiliæ. Steph.
 Alónæ, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, Pomponio.
 Alóne, inſula iuxta Cyzicum.
 Alóne, Paphlagoniæ ciuitas. Steph.
 Alóni, populi, *Meſopotamiæ. Plin. 6. 26. 16.
 Alontigicéli, populi *Hiſpaniæ. Plin. 3. 1. 51.
 Alóntium vel Alántium, oppidum Sicilia, Ptolemao & Plinio.
 Alope mulier, à cuius nomine cognominata Alopey, Theſſaliæ ciuitas, de qua Homer. lib. 2. Iliad. Plin. 4. 7. 24. & cap. 29. 5. 43. Alia eſt Attice, alia Ponti, vnde Pentefila nata eſt: quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta circa Locridem, & c. Steph. Theocriti Scoliaſt. Alopen Theſſaliæ aut Magnetiæ ciuitatem vocat.
 *Alopece eſt inſula Boſphori Cimmerij apud Plin. lib. 4. cap. 12. Eſt & altera eiufdem nominis inſula è regione Smyrnæ ſita, in mari ægæo, quæ recenſetur à Plinio lib. 5. cap. 32.
 Alopeconnéſus, inſula, Plin. 4. 12. 107. oppidum, 19. 3. 6. Steph. Vide CALARVS.
 A'loros, Macedoniæ vrbs, Pompon. lib. 2. Steph.
 Alóſtigi, Vide ALASTIGI.
 Alpes, ἄλπει τῆ ἀλπεινῆ ἔρη, Steph. ἄλπεινῆ ἔρη, vel ἄλβια, à candore niuium dictæ, quia perpetuis ferè niuibus adbeſcunt. Sabinus enim Alpum dixere, quod poſteri Latini Album. Silius, -clauſas niuibus rupes, ſuſtollatque cælo Saxa vocat. Sunt autem mōtes altiſſimi, Galliam Tranſalpinam à Ciſalpina diuidentes, nunc verò promotis ſinibus terminati ſunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centum millia paſſuum parent à ſupero mari ad inferum, vt Cælius tradit: Liuius verò tria millia ſtadicum. hos Annibal aceto peruios fecit, quos tamè Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucan. Gallia per medias rabies effunditur alpes. Romano imperio ſaluberrimæ, Plin. 3. 4. 2. Ab Annibale exuperatæ, 36. 1. 7. Sæpe tremuerunt, libro 2. cap. 80. Earum longitudo, Plin. 3. 19. 17: Altitudo, 2. 67. 12. Geminae fauces, 3. 17. 3. Trophœi 3. 20. 13, & inde. Incolæ, 3. 20. 16. in his Saliunca qualis, Plin. 21. 7. 31. Cryſtallus, 37. 2. 44. 56.
 *Alpeſa oppidum eſt celticæ regionis in Hiſpania vteriori Plin. lib. 3. cap. 1.
 Alpiæ, littus ad Septentrionem Tyrreni & Ionij maris. Stephan.
 Alpini vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Stephan.
 *Alpenor vates ab vlyſſe interfectus, Bocat.
 Alpeſa, oppidum. Plin. 3. 1. 58.
 Alphæus, Vide ALPHEVS.
 Alphæus, pater Iacobi Apoſtoli. Matthæi 10. Marc. 2. Luc. 6.
 Alphetérni, Vide ALFATERNI.

Alphetéria, Vide NVCCERIA.
 Alpheias, dicitur Arethufa apud Ouidium lib. 5. Metamor. quaſi Alpei filia:
 Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis. *vbi al-
 ludit ad fabulam, qua ferunt Arethuſam Alpei a maioris vim fugientem in fontem ſui neminis eſſe conuerſam.
 Alphé nus, nomen eſt futoris apud Horatium lib. 1. Sermonum,
 ~vt Alphenus vaſer in omni
 Abiecto inſtrumento artis, clauſaque taberna
 Sutō rerat.
 Alphénus, vir doctiſſimus, iuris profeſſor, Alexandri à conſiliis. Lamprid.
 Alpheſa, oppidum Bætiæ Hiſpaniæ, Plinio.
 Alpheſibœa, Phlegæ fluminis filia, quam Alemæō donato illo monili, quod Eriphyle matri detra-
 xerat, in vxorem duxit.
 Alpheſibœus, paſtor. Virgil. Ecloga 5,
 Sātates Satyros imitabitur Alpheſibœus. ab ἄλφω
 inuenio, quaſi inueniens boues.
 *Alpea Diana dicta ab euetu. quod Alpeus amo-
 re dianæ percitus ortygiam vſque cam ſit infe-
 cutus, ac mox deſtiterit: ob id extructo inibi deę
 templo, illi conciliatum eſt de facto cognomen,
 Cæl. Rhod. lib. 13.
 Alpheus, fluius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Pi-
 ſas deſluens longo curſu in Achaiam, & ibi à ter-
 ra abſorptus, atque ſubter mare deſluens, ex Græ-
 cia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Si-
 cilia ſe attollit, inde in mare Siculum cadit. Vir-
 gilius 3. Aeneidos.
 -Alpheum fama eſt huc Elidis æmæm
 Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
 Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur vndis.
 Strabo libro 6. ait Alpheum ſumere originem in
 Peloponneſo, & per mare ſub terra in Arethu-
 ſam fontem terminari. quam obrem finxerunt
 poetæ Arethuſam venatricem deam aram ab Al-
 phæo, fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Or-
 tygiam, quam Alpheum fuiſſe inſequutum Pau-
 ſanias dictum exiſtimat, quòd Alphos vitiliginis
 ſpeciè curet. Plin. 4. 5. 10. 11. & ca. 106. 3. 8. & c. 5. 31. 5.
 *Alpheonię Dianæ templi locus eſt ad Alphæi flu-
 minis oſtium, ab olympia ſtadiis. 80. diſtans Stra-
 bo, libro 8.
 *Alphion lacus in Pyrrhœa, vitiliginis collens, Plin.
 libro 31. cap. 2.
 *Alphius ſcenerator à quo primū profecta fertur
 celebris illa ſententia, vel optima nomina nō ap-
 pellando, mala fieri, huius meminit Horat. in E-
 pod. Ode. 2.
 Alphonſus, I I I Hiſpaniarum rex, cognomento Ma-
 gnus, regnauit annis x l.
 Alphonſus, I I I I Hiſpaniarum rex, regnauit annis
 v. menſibus v i i.
 Alphonſus, v Veremundi filius Hiſpaniarum rex, re-
 gnauit annis x x v i i. Ritius x x v i i eum re-
 gnauit ait. Volater
 Alphonſus, v i Hiſpaniarum rex, regnauit an. x l i i i.

Alphonſus v i i, Alphonſi v i nepos, ex Viraca fi-
 lia Raymūdi Barcinonis comitis vxore, poſt ma-
 ternum auum imperauit annis l. 1.
 Alphonſus v i i i, cognominatus Bonus, Hiſpania-
 rum rex, paternum regnum recepit, Elionora-
 ram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regna-
 uit annis l i i i.
 Alphonſus x i, Caſtellæ rex, regnauit annis x l.
 Is aduerſus Saracenos fœliciter pugnavit, ſubiug-
 gatis oppidis Alcalæ & Bencay, quam nunc rega-
 lem appellant. Volater. lib. 2.
 Alphonſus, Aragonum rex, Neapolim cepit, Apu-
 liæ regnum pulſo Renato obtinuit.
 Alphonſus, cognomento Caſtus, Hiſpaniarum rex,
 regnauit annis x l i.
 Alphonſus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis x i x.
 Alphonſus, Hiſpaniarum rex, de quo Plati. in Cle-
 mentem.
 Alpinus, poeta, Memnonis Aurorę filij, bella deſcri-
 pſit, ſed tam malè, vt ab Horatio dicatur, Memno
 na ſuis carminibus iugulare.
 Alpión, lacus, Plin. 5.
 Alponos, ciuitas & mōs Macedoniæ. Aliqui Theſ-
 ſaliæ ciuitatem faciunt. Eſt & alia Locrorum, qui
 Epicnemidij vocatur. Steph.
 *Alſa fluius eſt venetiæ, Aquileiam præterfluens,
 Plin. lib. 3. cap. 18.
 *Alſia villæ nomen eſt ditionis Mediolanenſis in
 varienſi præfectura. Alciatus in Cornel. Tacit.
 Alſatia, ab Hungaris per Alemannum illuc & Lo-
 tharingiam deſcendentibus vaſtata eſt. Aemil.
 Alſius campus. Vide TRAGASAE.
 Alſura, vrbs Tuſcorum, Ptolemao. Plin. 3. 5. 30. 60.
 Alſus, nomen eſt paſtoris apud Virgilium lib. 12.
 Aeneidos,
 Sic rigidus latus enſe ferit Podalirius Alſum pa-
 ſtorem.
 Altadas, XII Aſſyriorum rex, regnauit annis xxxii,
 quibus perpetuis deliciis ſe exatiauit, exiſtimans
 vanum eſſe laboribus & ſuæ vitæ miſeria con-
 tinuò laborare, non quidem aliorum, humanæ-
 que gentis vtilitate & beneficio, ſed exitio & ſer-
 uitate. Berofus.
 Altanus, ventus ab Alto denominatus. Flatus om-
 nis (inquit Seruius) qui eſt ripæ & pelagi, ventus
 à terra conſurgens. Plin. lib. 2. cap. 43.
 Altæa, Oenei regis Aetoliæ vxor, & mater Tydei,
 teſte Seruio in illud Virgilij Aeneid. 6.
 Hic ille occurrit Tideus, hic inclutus armis Par-
 thenopeus, & c. Vide ALTHAEA.
 Altelus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lu-
 pa: ſiue quòd telis aleretur, ſiue quòd rebus ge-
 ſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quòd à Tatio
 Sabinorum rege in colloquium poſtulat, alter
 nis vicibus eum audierit: * nam ſicut à Macro
 Marcellus, à vaſtro Vaſtellus, ita ab altero Altel-
 lus. Feſt. Pomp.
 Altéus, Thuſci filius, Ianigenum rex, regnauit an-
 nis x x.
 Althæa, Theſtij filia, Oenei Calydoniæ regis v-

xor, cui inter alios filios Melcagrū peperit: quo
 nato audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu
 natum victurum, quàm diu ſtipes, qui tunc arde-
 bar ab igni in conſumptus maneret. Hunc aſſer-
 uauit in eum diem, quo omnes filios præter, Me-
 leagrū in quadam ſeditione occubiſſe intel-
 xit, quem vt etiam mortuum audiret, ſtipite con-
 cremato obtinuit: nimiaque ob hanc rem conce-
 pta læticia etiam ipſa periit.
 Althæa, vrbs Olcadum, noua ciuitas dicta. Ste-
 phanus.
 Althémon, Vide CRETENSIA.
 *Althepus neptuni filius, Aegyptiorum rex, aquo
 Aegyptus Althepia terra cognominata, Cæl. Rhod.
 dig. lib. 12.
 Altinum, vrbs olim in littore Venetio florentiſſi-
 ma iuxta Aquileiam. Pomponius. Plin. 3. 18. 2.
 *Altiſiodorum oppidum in Gallia, g. l. Auxerre.
 *Altiſ Iuppiter dictus eſt ab alti luco, Ioui ſacro,
 Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 17.
 *Altiſ lucus iuxta olimpiã Ioui ſacer.
 Altus, prope Theſſalonicam eſt. Steph.
 Alua, Ciuitas Idumæorum. gen. 36.
 Aluan, filius Sobal. gen. 36.
 Aluérni, vel Aruerni, aut Auerni, populi Aquita-
 niæ, qui cum ſe à Troianis oriundos eſſe diceret.
 audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide
 AVERNI.
 Aluona, Lyburnæ, vrbs, Ptolemao. Plin. 3. 21. 7.
 Alus, locus ad què deſcenderūt filij Iſrael à Daphca,
 aſcendentes in terram Chanæan. nume. 33.
 Aluæ, gentes, *illyricæ in conuentu Scardonitano.
 Plin. 3. 21. 5.
 Alutrénſes, populi. Plin. 31. 8. 11.
 Alyacmon, vel Haliacmon, fluius Macedoniæ.
 Plin. 20. 3. 13. 2. 4. 13.
 Alyata, regio Bithyniæ, ab Alyattis imperio. Steph.
 *Aliattes Lydorum rex fuit, croci pater cui extru-
 ctum eſt monumentum apud ſardos, maxima
 impenſa parte ab ancillis, quæ omnes apud ly-
 dos corpore quaſtū faciunt in hoc opus collata.
 Alybas, aliàs Metripontium in Italia: vel Thraciæ
 ciuitas: inde Alybantius. Steph.
 Alyba, regio, Homer. 2. Iliad. non procul à Myſia,
 vbi argentifodinas eſſe dixit, Stephan. Hellanicus
 ſcribit eſſe paludem Ponticam. Vide CHA-
 LYBES.
 Alycus, ciuitas Peloponneſi. Steph.
 *Alycus Scyronis filius, qui à Theſeo interfectus:
 loco Megarenſis agri nomen dedit, Plutarch. in
 Theſeo.
 Alychme, in qua Alychmias Mercurius colitur.
 Stephanus.
 *Alyſius, Bacchus, ἄλυσος, id eſt ſoluo. Cæl. libro
 7. cap. 15.
 Alyſonij, populi Scythiæ Aſiaticæ. Herodot. lib. 4.
 ab Alyſothia filia Dymantis dicti. Ouid.
 Quauis eſt illum proles enixa Dymantis
 Aclacon, vmbroſa furrim peperit ſub Ida
 Fertur Alyxothoë, & c. Hac à Priamo peperit

Aeacum, qui postea in mergum versus est. Bocacius. Vide *ABSA CVS*.
 *Alyffos Arcadiae fons est, cuius aqua canis rabidi mor sui medetur.
 *Alyx othoë nympha, ex qua priamus Aefacum suscepit. Ouid. lib. 11. Metamor.
 Alyzëa, ciuitas Acarnaniae, ab Alyzo Icarî filio dicta. Stephan.

A M

Amâad, Ciuitas tribus Afer. iofue 19.
 Amadâti, Pater Aman. esther 3.
 *Amadæus Sabaudiae dux.
 Amadôca, ciuitas Sarmatiae in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia. Ptolem.
 Stephanus Scythiae populos esse scribit, & terrarum *Amadocion* vocari.
 Amadôcus, Odryfforum rex.
 *Amadriades arborum nympha.
 Amal, Filius Helem. 1. para. 7.
 Amalchium, Plinio, maris Oceani septentrionalis portio, *quam nos mare congelatum vocamus. Plin. lib. 4. cap. 13.
 Amâlec, Filius Eliphaz ex Thamna concubina. gene. 36. A quo.
 Amalecitas, populi, genef. 14. regum 30. quos Amazias vnâ cum Idumæis & Gabaoitis superauit, bellôque interfecit decem milia hominum totidem captis. Ioseph. lib. 9. cap. 9. 1. paral. 15.
 Amalthæa, nutrix Iouis. Nam Meliffus rex Cretæ duas filias habuit, Amalthæam & Meliffam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerunt. Laëtant. lib. 2. Inst. Alij dicunt nutricem eam fuisse capram, & Amalthæam dictam, vt Parmenius poëta Græcus: & Meliffi filias Adrasteam & Idæ faciunt.
 Amalthæa, Sibilla. Tibullus,
 Quicquid Amalthæa, & quicquid Marpesia dixit.
 Aman, ciuitas in tribu Iuda. Iof. 15.
 Aman, nomen principis. ester 3.
 Amana, Fluuius Damasci, qui & Abana dicitur, 4. reg. 5. Est & mōs Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite est. hic à Syris (vt Plini⁹ inquit lib. 5. cap. 22.) Ciliciam separat. cantic. 4.
 Amânda * regio ad nidum fluuium in quatuor diuisa populos Peucolaitas, Arfagalitas Ceretas & Afoos. Plin. lib. 6. cap. 36.
 Amanôides, Ciliciæ promontorium, Pomponio sic dictum, quod formam effigiemque Amani circum nauigantibus exhibeat.
 Amântes, Ptolemæo, populi Pannoniæ inferioris, quæ hodie Vngaria dicitur. Plin. 3. 23. 5. & lib. 3. cap. 25. & lib. 2. cap. 7. 4. 10. 11.
 Amânthes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum salis, tum carbuncolorum & gemmarum copia est, adeo vt ex sale domos sibi extruere dicantur. Solinus.
 Amântia, ciuitas Macedoniae. Ptolem. Steph.
 Amantini, Vide *AMANTES*.
 Amânnum, portus. Plin. 4. 20. 5.
 Amânus mons Ciliciam à Syris separans. Luca. li. 3.

-venere feroces.
 Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani. Strabo lib. 11. Alij putant esse montem Cappadociae, qui & Taurus dicitur. Stephanus à Tauro descendere scribit, & sic dictum, quod Orestes cū Iphigenia Dianam illud perferens infania liberatus sit. Est autē Ptolemæo, portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 34. 6. 15.
 *Amanus Deus apud Persas: Herod. 1.
 Amâni montis portæ, Plinio, 5. 27. 2. Amanicæ pilæ, Ptolemæo.
 Amara, ciuitas Arabiae felcicis, non procul à Mara metropoli. Ptolem. lib. 6. cap. 7.
 *Amæa cereris nomen, vnde proverbium Amæa Azeffiam reperit Eras. in Chil.
 Amâracus, filius Cynaræ, regis Cypri, qui casu lapsus dum ferret vnguenta, fregit alab: strum. Deinde cum nimio dolore contabuiisset, in herbam odoriferam eiusdem nominis, deorum commiseratione cōmutatus est. Dicitur & Persa & Samuchus, vulgò Maioranam vocant.
 Amâramis, Iolēpho, nomen patris Mosis.
 Amaranthi, populi Colchici, à quibus Phafis profuit. Steph.
 Amârdi, vel Amarbi, populi Hircaniæ ad sinum Scythicum. Plin. 6. 13. 14. & lib. 6. cap. 17. Stephanus ex Strabone scribit Amardos esse populos Hyrcanis vicinos: Nardos autem in Persia. Vbi verò Mardorum, suo loco meminit, Hyrcanis gentem facit.
 *Amardus fluuius mediæ. Ptolem.
 Amâria, siue Amarias, pater Godolizæ, patris Chuffi, patris Sphonizæ prophetae, sopho. 1. Filius item Meraioth, filij Zaraizæ, 1. paral. 6. 2. paral. 31.
 *Amarias nauta fuit qui Theseū in cretam ad minoraurū nauigantem vexit. Simonides apud Plutarchum in vita Thesei.
 Amarthëus, primus Saites Aegyptiorum rex, regnauit annis v 1.
 *Amarysia dianæ cognomen tractū ab Amaryntho Eubœæ vico, vbi summa cum veneratione colebatur Diana.
 Amaryllis, pastoris, rusticæ nomen proprium, cuius Theocritus & Virgilius sepe meminerunt: Postquam nos Amaryllis habet, Galathea reliquit.
 Amarynthus, Achaiz ciuitas non procul à Chalcide, Ptolemæo & Stephano insulæ Eubœæ, *vicus iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur, quæ inde Amarysia dicta est Strabo, lib. 10.
 Amâsa, Filius Abigail, fororis Dauid, cuius Amasæ pater, Iether dicebatur. 2. reg. 17. 1. paral. 2. Filius item Hadali, 2. paral. 28.
 Amâsa, Filius Elcana, filij Ioel, filij Azariæ, 1. paral. 6. 12. 15. Pater item Mahath, 2. paral. 29.
 Amâsai, Filius Bani, filij Somer. 1. paral. 6.
 Amasenus, Volscorum fluuius in Latio, vltra quem Metabus, rex Volscorum, suos fugiens filiam suâ Camillam telo alligatam proiecit. Est etiam Siciliae fluuius. Ouid. 15. Metam.
 Nec non Sicaniæ voluens Amasenus arenas.
 Amâsia,

Amâsia, Germaniæ ciuitas, Ptolem 60, hodie Marpurgium. Plin. 6. 3. 2. 12. Vide *AMISIVS*. Stephanus Amiffam Germaniæ ciuitatem facit.
 Amâsia, vel Amasæa, vrbs Ponti, Strabonis patria, Stephanus. Eidem Amifus, vrbs Ponti est à Sinope distans stadiis quingentis, vnde Amifus & Amisenus.
 Amâsia, siue Amasias, Pater Iofa principis, 1. paralip. 4. Filius Elcizæ, filij Amasæ, 1. paralip. 6. Nomen item sacerdotis, amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas, filij Ochozizæ, filij Ioram, filij Achab, 4. reg. Regnare cepit anno secundo Ioas regis Israel, regnauitque annis 11, Idumæos vicit, 4. reg. 14. 2. paral. 25. occisus est in Lachis.
 Amâsias, filius Zecri. 2. para. 17.
 *Amasias Straboni fluuius est Germaniæ inter Rhenum & Albim, iuxta Emdam Phrysiæ Orientalis metropolim, in Oceanum illabens.
 Amâsis, rex Aegypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan. lib. 9.
 Non mihi pyramidum tumulis euulsus Amasias. Regnauit annis x l i i i i. Hic legem condidit, vt quisque quotannis apud præsidē rationem vitæ redderet, demonstraretque vnde viueret, aut quo quæstu sustentaretur: qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Aegyptiis transtulit ad Athenienses. Plin. 5. 9. 70. *Plutarch. in Symposio septem sapientum.
 Amâsis, peditum Darij dux contra Cyrenenses missus, regnauit annis x x v. Herod.
 Amâsius, Germaniæ fluuius, Ptolemæo, qui plinio Amifus dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infra, *AMISIVS*, vulgò *die Ems*.
 Amâssi populi, *circa mæotim. Plin. 6. 7. 15.
 *Amastris Xerxis vxor, vxorem Masistæ Bastriauorum præsidis excarnificauit, eius mammillas præcidit, easque obiecit canibus: item nares, aures, labra, linguam turpissimis plagis deformauit. volaterranus.
 Amâstris, Ptolemæo, Bythyniæ vrbs. Plin. 6. 2. 4. Stephan. vrbs Paphlagoniæ quæ prius Cromna dicebatur. Vide *CROMNA*.
 Amâstrum, siue Amastris, vrbs metropolis Paphlagoniz. Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6.
 -Peditem pedes haurit Amastrum.
 Amâta, vxor Latini regis, mater Lauiniæ & foror Veniliæ deæ, quæ ne videret Aeneam generum, laqueo gulam fregit, priusquam etiâ vrbs ab hoste esset expugnata. Virgil. lib. 2.
 Amâta, Populi* indiæ. Plin. 6. 20. 29.
 Amath, filius Chanaan, qui Amathones instituit. Iosephus.
 Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nunc Acemathia vocatur, ab arenæ multitudinæ. Steph.
 Amathia à Pontifice appellabatur virgo vestalis quum ad vestæ mysterium capiebatur: quod prima, quæ hoc ritu capta fuit hoc fuerit nomine capta autem ideo dicebatur, quod veluti bello capta à parente vel ab eo in cuius potestate erat, manu à pontifice maximo apprehensa abducebatur.

Amathe vrbs Phœnicia, & alia Sicilia. Steph.
 Amathæa, Nympha, quasi per arenam currens. *ἄμμος* harena, *ῥίω* curro.
 Amathéi, populi. Plin. 6. 28. 66.
 Amâthi, Pater Ionæ prophetae. 14. reg. 14.
 Amathus, Amathuntis, insula maris Aegæi Veneri sacra, vnde tota insula Amathusia dicebatur. Ptolemæo. Plin. 5. 5. 12. metallorum fecundissima. Ouid. Metamorph. 10.
 At si fortè roges fecundam Amathunta metallis.
 Amathus, thuntis, Cypri ciuitas, Plin. Veneri sacra Virgil. lib. 10.
 Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera. Ouidius,
 Piscosamque Gnidon, grauidamque Amathunta metallis.
 Amathuntæus, tea, teum. Virgil. libro 10,
 Laëtantis vitulos, Amathuntæisque bidentes.
 Similiter Amathuntis, tia, tium. Virgil. in Cyri, Nam te iactari non est Amathuntia nostri.
 Amathusiacus, apud Ouidium, ab Amathe Herculis filio, vel ab Amathusia matre Cinyra. Steph.
 *Amathus fluuius Pylon vrbsm nestoris patriam præter labes, à qua pylos Amathocessa videtur appellata. Hic etiam Famifus vocatur Strabo lib. 8.
 Amathusia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Amathusia autem Ptolemæo lib. 5. cap. 14. Plin. 5. 31. 11.
 *Amathusij Cypri sunt ab Amathunte vrbs. Strabo libro 8.
 Amatoric, musa, quæ & Erato. Ouidius,
 Vilis Amatoric, vilis mihi candida Clio.
 Amaxa, Amaxantæa, Amaxia, vide infra cum aspiratione: licet apud Stephanum cū tenui scribantur.
 *Amaxia Ciliciæ est vrbs, materia ad naues fabricandas maxime abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit, Strabo lib. 14.
 Amaxitos, oppidum. Plin. 5. 29. 9.
 Amaxitos, locus, Plinio 5. 30. 15, aspiranda videretur, Stephano oppidū est Troiæ. *ara duodecim deorum insigne, quod Agamemnon cōstruxit. Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolæ, quos Apollodorus Amaxitenos vocat. Plin. libro 5. cap. 10. Est & Amaxitus oppidū in sinu Diordidis Plinio lib. 5. cap. 29.
 *Amaxobij populi inter sarmatos.
 Amâzones, bellicosæ mulieres, magnam Asiæ partem occupauere, dictæ, quod altera ex māmīs careant. Ab *α* sine, & *μαζος*, mamma: vel ab *α* & *μαζα*, id est puls seu panis, quasi sine pane, eò quod tantum vescerentur carnibus. Alij ab *ἄμα* & *ῥον*, tanquam in commune viuentes sine viris, quasi *ἄμα ῥον*. Stephanus dictas putat à Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alij ab Amazonē puella, Dianæ sacerdote & regina Ephesi: erant autem Scythiæ mulieres prope Tanim & Termodontem fluuios habitantes sine viris: ne tamen genus periret, finitimis cōgrediebatur: & si qui mares nascebantur, statim interficiebant: puellis autem dexteram inurebant mammam, quò cœpeditus dextro brachio in certamine vteretur. Ha-

rum reginæ fuerunt Marthesia & Lampedo, quæ maiorem Europæ partem subegerunt. Marthesia, filia Orithya successit, quæ sororē Antiopen habuit. Post Orithyam Pêthesia regno potita est, quæ ad bellum Troianum profecta in auxilium Phrygiis, ab Achille post multas res præclarissimè gestas, occisa est: hæc securim bellicam, & peltam prima ornatum inuenisse dicitur. Claruit quoque inter Amazones Menalippe, item Hippolyte, quæ ab Hercule capta, & à Theseo in vxorem ducta est. Sallust. Iust. Virg. Threiciâ sexto spoliavit Amazona baltheo. Aliæ fuerunt huiusmodi mulieres in Aphrica, & ob id Libyæ dictæ sunt: de quibus Dionys. lib. 4. Vnde Silius lib. 2. Hospitem Hiarbe filiam, Amazonidem vocat.

Amazonum gens vbi, Plin. 6. 13. 11. 27. Connubia, 6. 7. 3. Opus earum Ephesus, lib. 5. cap. 20. Origo, Iust. libro 2. Priamo vnâ cum Menone auxilium tulerunt: templum Dianæ Ephesi cremarunt. Manetho. In Asiam cum Cimmericis impetum fecerunt. Euseb.

Amazônia, Amazonum regio dicitur, & ciuitas.

Amazónium, locus in Attica, vbi Theseus Amazonas vicit: & Cuma ciuitas, vbi Amazones habitabant. Est & Amazonium in Bœotia, & Maxæum in Bithynia interpolato nomine. Steph.

Amazónium mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata. Steph.

Amazónius, mons in maiori Asia præter cuius radices Thermoodon amnis labitur: sic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitauerunt, aliàs Amazónicus. Plin. 5. 27. 37.

Ambárti, populi Gallia Lugdunensis, Cæsari. gal. *Le pays a l'entour de Neuers.*

Ambástæ, populi Asia.

Ambástum, fluminis nomen in Asia, Ptolemæo.

Ambæ, ciuitas Arabia felix, Ptolemæo.

Ambasum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambiânium, vrbs Gallia Belgica, quæ Picardia dicitur. *Amiens.*

Ambiâni siue Ambianenses, populi Gallia Comata, quos Plin. 4. 17. 7. & ca. 32. 5. 22. Bellouacis cõiungit.

Ambiâni, Gallia Belgica populi. Plin. Ptolem.

*Ambigatus Celtarum rex fuit, qui vbi maiore vidit suorum multitudinem, quam vt comode ab ea regione ali possent, Bellouacum & Sigonesum sororis suæ filios cum magna senonit parte ad quærendas nouas sedes, alterum in Italiam, alterum ad saltus Hercynios misit. Liuius ab vrbs cond. lib. 5.

*Ambibareti erant populi in quos Cæsar Hyemadi causa Caii Antistinum Rheginum cum legione vna in septimi Comētarij sine misisse se commemorat, & forte erant Ambianenses vel aliqui his proximi, vt eos, arrebatæque & morinos finitimos in fide cõtineret. Non enim est verisimile, quæ in aliquâ regione illic collocauerit, vt superioribus annis consueuerat: de qua non constat, nisi de hac intel ligamus.

*Ambibarii populi celtarum inter Aramoricæ ciuita

tes Oceanum attingentes finitimi Rhedonibus & Lemouicibus circa Britanniam citeriorem, & Normaniam in regno francorum siti.

*Ambiliates populi inter celtis, lexobii Nanuetibus diablintribus & offisimis proximi, in Britannia citeriore qui oppositi sunt Angliæ in regno Francorum siti Dauraches, gal. *Le pays a l'entour d'Amanches.*

*Ambiuariti qui beumij siue brabâni inter belgas populi erant citra rhenum & mosam flumina, ad quos prædandi frumetandique causa parte equitatus miserant vsipetes Germani & Teuchtheri populi, qui rhenum transeuntes, finibus suis menapios (nunc Iuliacenses) expulerant. Inde coniectura est hos Ambiuaritos incoluisse eam ducatus Brabantia parte in qua Buscunducis Breda, & Berge oppida Leodunensis diocesis, & Antuerpiæ oppidum cambracensis diocesis erant. Nulsiæque & Gheldria citerior sitæ sunt circa: quæ loca per campam Brabantia vsque Tangros oppidum propè vsque Leodium, vt plerisque placet mare Oceanum protendebatur, gallice, *Brabantos.*

*Ambiorix dux gallici exercitus Cæsari in Comm. de bello gall. lib. 5.

Amb'lada, vrbs Pisidia. Steph.

Ambracia, nobilis ciuitas Theprotia Epiri, iuxta Atheronem fluuium, ab Ambracia Theproti filio, prius Eponia & Paralia dicta, vulgò Larra appellatur apud Ptolemæum. Vide Dexamenæ. Dicitur quidam feruntur in Ambracia cõcilium celebrasse. Fuit Pythia regia, quam Augustus Nicopolim à victoria nominauit, cum vicisset Antonium, Plin. 4. 1. 5. Steph.

Ambracia ora maligni portus. Lucan. lib. 5. 131.

Ambracia frondes. Statius 2. Sylvarum elegia 22.

Ambraciotes, siue Ambraciota, Theombrotus dicitur qui cum Platonis librum de æternitate animarum perlegisset, præcipitem se dedit in mare. Vide *EPYIA.*

Ambracijs sinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4. 1. 5.

Ambracia portus. Plin. 2. 37. 4.

Ambracus, Epiri oppidum, diuersum ab Ambracia. Steph.

Ambrones, gentes Gallia, quæ sabita inundatione maris, quum sedes suas amisissent, rapinis se alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutonicisque Marius deleuit. Hinc tractum est, vt turpis vitæ homines, Ambronas dicantur.

Ambrósus, diuinus & immortalis doctor eccles.

Ambryus, nomen duarum vrbiu, quarum vnâ Strabo locat in Phocida, alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphrysium rectè dici affirmant. Paulinus Ambrosion quandoque vocauit, ab heroe sumpto nomine. *Erasim. in Prouerb.

Ambryus, Plin. 4. 3. 6. vrbs in Aetolia. Strabo lib. 6.

Ambubaiæ, teste Acron, mulieres Tibicina Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putant, & dicitur, quod am, id est circum, Baias, locum amoenissimum, & voluptatis plenum, versentur. He-

rat. 1. Sermonum, Satyra 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopola,

Mendici, mime, balatrones: hoc genus omne Mestum ac sollicitum est caroris morte Tigelli.

Ambulatri, populi, *Callia acquitanica, Plinius 4. 19. 1.

Amélas, oppidum, *Ilycia. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amélech, pater Ioas, 5. reg. 22. 1. paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo ierem. 36. 38.

Améliacus, fluuius, vide CATANA.

*Amelius Philosophus Apamiensis discipulus Plotini Porphyrij magister, Ammonij & Origenis, Coxtaneus. Suidas.

*Amelongus Romualdi regis Lögobardorum miles, cui tantum robur extitit, vt Græcum quandam equitatem istu baculi sella excusserit, & in aera supra caput suum extulerit, Paul. Diac.

Améla, ciuitas Media. Ptolem.

Amenóphis, 11 Aegypti rex, regnavit annis xxxi. Edictum de necandis Hebræorum pueris proposuit, cui per obstetricum pietatem satisfactum non fuit.

Amenóphis, Aegypti Laerthes 111, regnavit annis xi. Græciam, Syriam, & Phœnicem suæ ditioni adiunxit, Scythas subegit, atque in Thraciam exercitum duxit. Herodot. lib. 2. Hic à Iustino lib. 1. & Orof. lib. 2. cap. 14. Vexores dici videtur: ab alijs Sestoris.

Amenóphis, 1111 Aegyptiorum Laerthes, regnavit annis xxvi. Hic quoque Pheron ab Herodoto libro 2. dici videtur. Fuit filius Sestoris. & ob impietatem (quia in Nili exundatione, sumptum spiculum in medios vortices extorsit) excæcatus, rursumque post vndecimum annum oraculo monitus, vt lorium mulieris, quæ vnum tantum cognouisset virum, oculos lauaret, lauit, visum recepit. Herodot. lib. 2.

Améria, ciuitas Umbria, ante Persicum bellum annis noningentis septuaginta quatuor condita: vnde salix Amerina apud Plinium libro 14. cap. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virgilius Georg. Stephanus *Amieron* vocat. Est autem ab Amerio sic appellata, patria Rosci Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in descriptione Italiae 3. 4. 16.

Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis visa arma caelestia, lib. 2. cap. 57.

Ameriola, oppidum, *in latio. Plin. 3. 5. 135.

Améstratus, vrbs Sicilia. Stephan. *huius incolæ dicuntur amestratini. Horum meminit Cic. 5. act. in Verrem quid Amestratini miseri impositis ita magnis decumis.

*Amétris regina fuit Persarum, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hæc vt gratiam diis referret, quod in vita diu processerat, quatuordecim illustrium persarum liberos sub terram viuos defodisse, & votum persoluisse dicitur.

*Amianus Alexandrinus Episcopus E. Marci euangelistæ discipulus oculum sibi perforauit, quod inuitu parum pudico transeuntes feminas con-

spexisset. Sabell. in exemplis.

Amicúlia, insula in mari rubro. Steph.

Amida, Pediculorum oppidum, à sapore Persarum rege ingenti exercitu obsessum, captumque est caesis Romanis. Ammia. lib. 19.

*Ametus rex Thessalia.

Amílcar, dux Carthaginensis, cognomento Rhodos, facundia solertiæque insignis de sententia Atheniensium, qui ea tempestate crescentem Alexandri Magni potentiam timebant, in castra ad Alexandrum venit, sese & exulem fingens, & militem offerens, Parmenone aditum conciliante, atque ita consiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera defuper inductis omnia ciuibus suis perscribat.

Amílcar alius, an idem, quem supra nominavi, à Syracusanis accersitus contra Agathoclem tyrannum eos obsidione prementem. Trogus lib. 32.

Amílcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam secundum filium Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuiio & ceteris historiae scriptoribus notissimus est.

Amílcarem alium Liuius lib. 31. memorat, cum ait L. Furium prætorem Gallos Infubres rebellantes, & Amílcarem Pœnum in ea acie vicisse.

Amílco, Carthaginensium dux, qui cum nauali terreftrique bello sæpe victoria potitus esset, demum in Sicilia peste omnem fermè exercitum amisit. Iustin. lib. 1.

Amilinus Euilmerodach. Vide supra ABIMADATOCVS.

Amilus, vrbs Arcadiae, Stephan. & fluuij nomen. Vide ANVLVS.

*Amimone Danaï filia & venatrix quæ dum in syluis iaculo se exerceret, Satyrum læsit & postmodum à Neptuno fuit compressa.

Aminadab, filius Ram, filij Elion, filij Phares, 1. paral. 2. Pater item Nahasson principis tribus Iudæum. 1. paral. 2. ruth. 4.

Aminánder, rex Athamanum.

Amínea, regio iuxta Falernum, ferax optimi vini. Virg. lib. 2. Georg.

Sunt & Amineæ vites, firmissima vina, & c. Ptolemæo est oppidum in Campania, vbi sunt generosa vina. Amineum idem falernum vocat, lib. 3. Vide AMYNÆ.

Aminéi, populi Campaniæ, eius agri cultores, qui postea dictus est Falernus: vnde Aminea vina olim dicta sunt Falerna, vt à regione nimirum nomen sortita: non (vt Seruius somniat) ab eo quod sine minio esset, hoc est alba, & ruboris expertia.

Aminénes, populi. Plin. 4. 22.

Amípias, poeta Comicus. Volater. * & Suidas.

Amíus, vrbs Ponti. vide AMASIA AMISON.

Amíus, fluuius Germaniæ Pomponio, quem Strabo Amasium vel Amasiam vocat. Ptolemæus Amasium, qui Vidrum tamen alium (nimirum Vifurgim aut Viadrum intelligit) nominat, hodie *Ems* vocatur à Germanis, quasi *Emsius* corrupto vocabulo: quaquã verius est, Latina illa nomina

ex Germaniæ nata deflexaque fuisse. Ortus hic Vuestphaliæ montanis, inter Erisios, & quos hodie Bremenenses vocant, Oceano miscetur. Vadianus Pomponij interpret. Plin. 4.14.7.

Amifon, ciuitas ponti nobilissima. vide **A M Y S Y M**, **A M A S I A**.

Amisodorus, vide **S I D A C E**.

Amiffa, vide **A M A S I A**.

Amifus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Simifio à Sabellico dicta.

Amita, oppidum. Plin. 3.11.24.

Amital, Mater Ioachaz, filij Iofiaz, 4. reg. 23. Mater item Sedeciaz fratris Ioachaz, 4. reg. 24. Heb. Hannital.

Amiternum, vrbs Vestimorum in Italia, Prole. hodie Aquilia. Ex hac Crispus Salustius natus.

Amiternum, Campania, oppidum. Virgil.

Vna ingens Amiterna cohors, &c. Plin. 3.5.37.

Amiternini populi, vel Amiterni. Plin. 3.12.8.

Amithæon, pater Melampodis medici & Sabinorū vatis, Statius 3. Theb.

-solers tibi cura futuri
Amphiaræ datur, iuxtaque Amithæone certus
Iam senior, sed mente virēs Phœbōq; Melāpus.

Amithæonius, a, um. Virg. 3. Georg.

Quæritæque nocent artes: cætere magistri
Phyllirides Chiron, Amithæoniūsq; Melampus.

Amitinenses, populi. Plin. 3.5.62.

Amitoscuro, regio Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 25.

***Amitrochates** rex Nidorum, Cæl. Rhod. lib. 18. c. 9.

Amma, ciuitas in tribu Afer. Iofue 19.

Ammana, vide **P H I L A D E L P H I A**.

Ammanethus, insula. Plin. 6.28.37.

Ammanitæ, genus Nabathæorū Arabum, Iosepho, ab Ammano filio Loti. In vetere testamēto Ammonitæ vocantur.

Ammaum, Nomen ciuitatis. 1. machab. 9.

***Amnianus** poeta quidam celebris cuius meminit Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 18. refertque ex eo distichon quoddam, cuius hic sensus est: facilius multo esse, coruos reperisse albos, volantēque restudines, quam rhetorē ex capadocia vitæ probioris.

Ammiel, pater Bethsua, matris Salomonis, 1. para. 3. quæ & Bethsabee dicta est. Filius item Gemalī, nume. 13. Pater Machi de Lodabar, 2. reg. 9. 1. paralip. 26.

Ammisadai, Pater Ahiézer, principis tribus Dan. num. 1.

Ammiud, Pater Elisama, principis tribus Ephraim, num. 1. Pater Samuelis principis tribus Simeon, num. 34. Pater Tholomai, 2. reg. 13. 1. paral. 9.

Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in specient arietis, sicut colebatur in Libya: quod sitienti Libero patri in Arabiæ desertis, Iouēque imploranti, apparuerit in formam arietis, qui terrā cōcutiens pedibus, fontem ostenderit. Quamobrē templo illic ædificato Ioui Ammoni, hoc est, arenario consecrauit. Græci enim ἄμμον arenam vocant. De quo fufius Perotus. Et de Ammonis de-

lubro, Plin. lib. 6. ca. 29. Ammonis oraculum vbi, Plin. lib. 5. cap. 5. Lucan. lib. 9,

Quauis Aethiopū populis, Arabūque beatis
Gentibus ac Indis, vnus sit Iuppiter Ammon.
Sunt qui dicāt lingua Aegyptia Ammon Iouem
dici: hinc corrupto nomine Ammonem vocita-
tum. Alij tradunt Ammonem dictum ab Ammo-
ne quondam pastore, qui primus illic templum
ædificauit. Huius meminere Suidas & Aristopha-
nes ἰν ἔργων.

***Ammon** pugil cæstibus, de quo Ouid. 5. Met. Hinc
gemini fratres Broteaue & cæstibus Ammon
inuiti, vinci si possent cæstibus enses.

Ammon, Tritonis filius, rex Libyæ, pater Dionysij,
qui & Bacchus dicitur.

Ammon, x v i i i Iudæorum rex, regnavit annis
111. Qui dum imitaretur opera patris, quæ il-
le in iuuentute præsumperat, dolum passus à
suis, in domo peremptus est. Ioseph. lib. 10. cap.
4. 4. reg. 21.

Ammon & Ammonaria, apud Alexādrum sub De-
cio martyrio coronati sunt: quorum Ammon ex
militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matro-
nis. Euseb. lib. 6. cap. 29. & sequentibus.

Ammō, geneseos 19. Filius Lot ex filia sua minore.

***Ammonethus**, insula Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 28.

Ammónia, Mediterranea pars Libyæ, & tota Li-
bya ab Ammone. Stephanus. Vide **P A R E T O N I V M**.

Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quæ &
Paretonium dicitur Straboni libro 17: vt Ammo-
niacum sal.

Ammonius Alexandrinus summus philosophus,
præceptor Origenis, vt ait Porphiri* libro tertio
cōtra Christianos, à puero Christianus fuit. post-
quam autē ad maturam ætatem peruenit sese ad
philosophiam conuertit deserta fide. Euseb. lib. 6.
historiæ ait Ammonium fidem Christianam cum
philosophicis studiis integram illibatamque ser-
uasse vsque ad extremum.

Ammónius Hærnæus Aegyptius, Ioannis Gram-
matici præceptor, quem habuisse asinum sapient-
iæ auditorem dicunt: rem sanè prodigiosam
prodidit Suidas.

Ammóthea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia,
vt placet Hesiodo in Theogonia: ita dicta ἀντὶ τοῦ
ἄμμου νεῖα θηῖν, quasi per arenam discurrens.

***Ammyfus** fluuius Crete.

Ammon, Primogenitus Dauid, ex Achinoam vxore,
2. reg. 3. 1. para. 3. Filius Simonis, 1. para. 4.

Amnus, Insula Dolice in Arabia fluuius. Plin. lib.
6. cap. 28. 37.

Amnus, Thuscorum rex, regnavit annis xxv.

Amnyfus, vrbs Crete: vnde Nymphæ Amnyfiades.
Stephan.

***Amœbeas** Citharædus fuit castissimus, qui vxore
rem nunquam attigit.

Amólbus, ciuitas Magæturum, & alia Macedoniæ.
Stephan.

Amométi de Scribis liber. Plin. 6. 17. 24.

***Amomius** vtr nobilis cuius tanta fuit abstinen-
tia, vt nunquam nisi panem assum ederet, nunquā
iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amon, Filius Manasse, rex Iuda. 4. reg. 21. 1. par. 3. 2.
para. 33. iere. 1. 25. Iosaph. 1. marth. 1. Princeps item
Samaritæ ciuitatis. 3. reg. 22. 2. para. 18. Tertius qui
dam, de quo nehem. 7.

Amóna, Vrbs in terra orientali Iudææ, iuxta quā Gog
sepultus iacet ezechiel. 39.

Amordei, populi, Plin. lib. 6. cap. 17. videntur iidem
qui supra Amardi: placet primas duas syllabas
per a scribi.

Amórges, ex Lariis ducibus vnus, qui in Caria occi-
derunt. Herodo. lib. 5. In cas infidias Persæ noctu
incidentes, obruncati sunt cū ducibus suis Dau-
rise & Amorge & Sisamace, nec non Myrsæ Gy-
gis filio.

Amórgos, insula vna ex Cycladibus, Straboni. Vi-
de Stephanum & Plinium 4. 12. 88.

Amorrhæi, Populi quidam qui Libanum montem
à tergo Phœnicis tenent. Alii Galaad montem,
inter flumina Iacob & Arnonem. Alii montem
Pharan inter Sina & Cadesbarne occupabant.
gen. 15.

Amorrhæus, Filius Chanáan. gen. 10.

Amórois, fluuius. Plin. 4. 12. 145.

Amos, Pater Isaiæ propheta. isa. 1.

Amos, Propheta vnus ex duodecim, cuius prophe-
tia extat.

***Amos** ægyptius pater fuit Climæonachorum, quos
ore aperto menia iubebat accūbere ne parce co-
medentium virtus appareret.

Amósa, ciuitas tribus Benjamin. iof. 18.

Amos Syrach, Iudæorū dux, regnavit annis x i i i i.

***Cuius** fuit tanta castitas vt cum vxore nunquā
fuerit congressus, sed eidē amorem virginittatis
in animū induxerit.

Amósis, Aegyptiorum rex, regnavit annis x xv.
Euseb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph. & herod. lib.
6. Gentile est Ampæus.

Ampela, oppidum Crete. Plin. 4. 12. 34.

Ampeloëssa, oppidū in Decapolitana regione, quæ
Syriæ proxima est, authore Plinio 5. 18. 16.

Ampelos, insula seu promontorium, Straboni, in
Samo, ex aduerso Drepani montis Icarii. Sed &
iuga omnia quæ totam Samū faciunt montosam,
eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Crete, Ptolem. Macedoniæ op-
pidum, Plin. 4. 10. 17. Ciuitas Liguriæ, Stephano:
item promontorium & portus Sami & Cyrenes

***Ampelos** bacchi amafius. Ouidius 3. Fast. Ampel-
lon intōsum Satyro nymphæque creatum fertur
in Isirariis bacchus amasse iugis.

Ampelusia, promontorium Africæ in Mauritania,
Ampelusia (inquit Pomp. Mela) Græci, Afri ali-
ter, sed idem significante vocabulo appellant. In
eo est specus Herculi sacer. Plinius 5. 1. 2. Promō-
torium Oceani occidui extimum Ampelusia no-

minatur à Græcis. Est autem sitū in Mauritania,
vltra Herculis columnas, vbi quondam Lusa &
Cocta fuere oppida: postea Tingi, à quo Tigita-
na Mauritania dicta.

Amphalici, vide **P A R A V A E I**.

Amphané, vrbs Doricæ. Steph.

Amphapalia, locus Crete. Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluium habitat.
Steph.

Amphæ, vna Cycladum, vide **C A S O S**.

Amphéa, vrbs Messenæ. Steph.

Amphiala, oppidum Atticæ, Straboni.

Amphiarai balnea, locus est Atticæ, vt ait Stephanus
in ἄμια.

Amphiaræus, Oiclei filius, à quo Oiclides dictus,
& maritus Eriphyles. Græcus vates, quem Adra-
stus rex secum ad bellum Thebanum ducere vo-
luit, sed ille præcians se illinc non rediturū, la-
tuit: & cum diu inueniri non posset, tandem ab
Eriphyle vxore sua, aureo monili ab Adrasto re-
ge corrupta, proditus est. atque ita proficisci co-
ctus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu ter-
ræ absorptus est. filios habuit Tiburtum, Coratē,
& Catillum. Ouidius Notus homo meris Am-
phiaræus equis. Huius meminit Statius libro 1.
Thebaidos,

Non tu ipse pater, non docte futuri
Amphiaræ vides, Steph. in ἄμια.

***Amphias** tharsius fuit, qui ex infima sorte ad sum-
mas opes euectus, quā amicū tanquam dege-
nerem multis probris affectisset, tandem velut re-
spiscens subiecit: Sed & nos ex iisdem semini-
bus sumus. Quæ vox ab astantibus summa læti-
tia est excepta.

Amphigénia, vrbs Meseniæ vel Masticiæ. Steph.

Amphiro, Hesiodo in Theogonia, fuit nympha O-
ceani filia.

***Amphiterates** quidam historiographus qui libros
de viris illustribus scripsit Cæl. rhod. lib. 13.

Amphictyon, Deucalionis filius, post Cranaū Atti-
cæ imperauit, huius inuentum ferunt somniorū
& portentorum interpretationem.

Amphictyon, Heleni filius, amplissimū illud Græ-
ciæ concilium instituit, quod Amphictyonicum
est appellatum, Dionys. Halicarnass. lib. 14. Con-
stabat autem ex septem Græciæ ciuitatibus. Stra-
bo lib. 9. Cui concilio qui præerant, Amphictyo-
nes vocabantur. vnde decreta Amphictyonum ci-
tat Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte.
Hinc etiam dictæ leges Amphictyonicæ, quibus
ad concordiam excolendam inuitabantur. Bud. in
Annotat. prioribus, & Erasmus in Chiliadibus

*hic primus aquam vino miscuit quo nomine
surrigi homines sunt vsi quos meraca prius in-
curuabat portio. Cæl. rhod. lib. 7. cap. 15.

Amphidamas, Burfiridis filius, quem Hercules vna
cum patre hospites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphylie. Steph.

Amphigenia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. The-
baidos 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia, Planaque Missena, montanaque nutrit Ithone, Meminit & Homerus.

Amphilochium, oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphilochus, filius Amphiarai & Eriphyles, rex & augur apud Græcos. Myranda in hymnis, Amphilocho aut monitus adiit male sana nefastos. Homerus in Odyf. Vide AMPHIMACHVS.

Amphilochus, Atheniensis philosophus, & agriculturæ scriptor. Varro lib. 1. de re rust.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex Argo Amphilochico oriundi. Steph.

Amphilytus, fluuius, ab Afforo monte Sami fluit, Steph.

Amphilytus, Acarnanus ariolus. Herodot. lib. 1.

Hic diuina pompa fungens sic vaticinatus est, Est nummus proiectus, item sunt retia tanta: Nocte meant thynni claro sub sidere lunæ.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quæ Homerus cum aliis Græcorum ducibus Troiam venisse scribit. Vide AMPHILOCIVS.

*Amphinome nympha à circumspascendo quod proprium est aquarum, quæ ripas & littora circa quaquæ depascunt.

Amphimalis, sinus Cretæ insula Ptolemæo: hodie S. Nicolaus vocatur. Stephanus.

Amphimallium, vel Amphimla, ciuitas est Cretæ Plinius. 4. 12. 33.

*Amphimedon lybicus quidam, qui in aula Cephæi regis, aduersus persecum pugans occisus est. Ouid. 5. metam.

*Amphinomus & Anapius siculi fratres, quæ ætæ incendio latana vrbs, & omnia prope Sicilia loca deflagrarent, parentes humeris impositos periculo subduxerunt. Syllus: rum latane nimium ardenti vicina Typhæo, Et glomerasse pios quondam celeberrima fratres Autores ætæ Amphinomus fratrem pari sub munere fortis, Quin iam vicinis streperent incendia testis, Accipiunt pigrumque patrem, matremque senilem.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nictæi filia, quæ cum Lyco regi nupsisset, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pausanias) per dolum est constuprata. Quæ recognita, Lycus vxorem repudiavit: quam Iupiter iam viduam cõpresit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dirce, cum qua secundas nuptias Lycus cõtraxerat, suspicata est virum suum clam cum Antiope cõsuefcere: eamque ob causam famulis imperavit, vt carceri eam includerent. Verùm instante iam tempore partus, Iouis miseratione soluta est, & in Citheronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cum idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit: quos pastores pro suis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, Ἀΐθιο Ζητήρι τήνων alterum autem Amphyone, Ἄντιοπι γένειον, ἢ τῆν ἀμυδιόνην μητέρα αὐτῆν ἔτεκεν. Hi postea adulti, cognitis iniuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam

alligarunt, tauroque per loca aspera agitato, diris eam cruciatibus lanarunt, donec eius miseratus Bacchus in fontem sui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion musicus tam insignis, vt testudinem à Mercurio dicatur accepisse, cuiusque sono saxa ad vrbes Thebane cõstructionem attraxisse. Horat. in Arte poetica, Dictus & Amphion Thebanæ conditor ærcis Saxa mouere sono testudinis, & prece blanda. Sepultus est vnà cum fratre suo Zetho in Itharæa vrbe Bœotia. Steph. De Amphione lib. 1. Apollo Rhodius in Argonauticis. eum autem mouisse saxa scribit Albericus. Nihil aliud fuisse, quàm mellisua oratione suauis ignaris atque rudibus hominibus, & sparsim degentibus, vt in vnum conuenerent, & ciuilitate viuere, & in defensionem publicam ciuitatem mœnibus circumdarent. Quod autem à Mercurio citharam suscepit, id significat eum eloquentissimum fuisse. Ex Bocatio.

Amphion, filius Iasij, regnauit (vt dicit Leontius) Orchomeno Minycæo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphipolis, ciuitas, Thraciæ Macedoniæ iungens, dicta quod eam Strymon amnis circumfluat. Vide Stephanum & Plinium 4. 10. 23. & 5. 14. 20. & 10. 8. 8. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniamque sita, Philippo Macedoni & Atheniensibus bellorum causam dedit, quam Brasidas Lacedæmoniorum dux bello Peloponnesiaco occupauit. Thucydides. Est & ciuitas Syriæ iuxta Euphratem, à Seleuco condita, Syri Turmedam vocant.

Amphirōe, Nympha, ab vndecunque fluendo.

Amphisa, fluuius in Phocide.

Amphistæna, siue Amphistibæna, serpentis nomen in Libya desertis nascentis, duo habentis capita, quorum alterum loco suo est, alterum loco quo cauda est: quæ causa est vt capite vtrinque venenum fundente, serpat tractibus circularibus. Plin. libro 20. capite 20. & 8. capite. 13. Solin. capite. 40 Lucanus, Et grauis in geminum surgens caput Amphistibyna.

*Amphiscii vocantur ij qui sub æquinoctiali circulo habitant, eo quod quadruplici verberentur umbra: nam sole existente in alterutro punctorum æquinoctialium id est in principio arietis aut librae, umbra eorum matutina iacitur versus occidentem, vespertina versus orientem. Sole autem Cancri aliquod ve ex cæteris signis septentrionalibus perambulante umbram habet australem: contra vero septentrionalium sole sub Capricorno aliquodve alio australium signorum iter faciente, Cælius Rhod. libro 24. capite 17. hos antiscios vocat.

Amphissa, vrbs Lacerorum, qui Ozola dicuntur, ita dicta, teste Stephano, quod vndique montibus cingatur: vel ab Amphissa, Macaris & Apollinis

filia. Hermol. in Plin. lib. 39. cap. 3. Lucan. lib. 3. Phœcaicas Amphissa manus, scopulosaque Cyrrha.

Hinc Amphissai, qui Delphicum templum diripuerunt, vt est videre apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte.

Amphissene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

*Amphitides vir quidam qui tæta fuit stultitiæ vt ignoraret vtrum ex parente esset prognatus.

*Amphistetes vir lacedæmonius qui cum dianæ sacra faceret in furorem est conuersus Pausan. libro 3.

Amphitos, puella. Tortellius.

Amphitratu, Amphitus, vide THECHIVS.

Amphitheatrum, Locus Athenis spectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus constans theatris, vnde Amphitheatrum nomen impositum. Theatrum autem, hemicycli specie constructum erat, ἄνθ' τῆς κῆρας, quod est video, appellatum. Conseruado eius à Græcis sumpta est. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus sacra diuinitatibus per agros celebrarent, Athenienses hoc in vrbano spectaculo trãstulerunt, theatrum Græco vocabulo appellantes, quod eò conueniens turba, è longinquo sine aliquo impedimento spectaret. Hunc more postea Romani, vt pleraque alia, in vrbem transtulerunt Siphontis. Martialis, Omnis Cæsaræo cedat labor Amphitheatro. Hinc Iudi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant.

*Amphythoe nympha à circumspascendo dicta.

*Amphitheus Thebanorum dux qui bello græciæ lacedæmonios implicauit. Plin. in Lyfandro & Paul. libro 3.

Amphitriton, III Atheniensium rex, regnauit annis x, cuius ætate Templum Delij constructum est ab Eristone filio Cecropis. Euseb.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cum à principio fugerit, virginitatem seruare cupiens, misit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæsitam, tandem ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Nepruno iungeretur, persuasit. Hinc à poetis maris dea fingitur, ex qua natus est Triton, vt canit Hesiodus. Sumitur interdum pro ipso mari. Ouidius, -nec brachia longo Margine terrarum porrexerat Amphitrite. Dicta ἀμφὶ τὸ ἀμυδιόνην τὸν γέν, hoc est, quod mare terram circumquaque atterat: vel ἀπὸ τῆς τρέψω, quod est terere: Mare enim circum se nauigantes pereundi terrore inlequitur. Hesiodus. in Theogonia.

Amphitrope, pars Anthiochidis tribus. Steph.

*Amphytrix vxor neptuni.

Amphyryo, princeps Thebanus Alcei & Alcmene filius, Hercules matrem duxit: cui illa hac conditione nupsit, vt mortem fratris sui à Telebois

occisus, vlcisceretur. In qua expeditione, Iupiter imagine eius assumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quanuis antea ex viro grauida esset, insuper tamen ex Ioue cõcepit, eodemque tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphicli peperit. Hinc Amphitryoniades patronymicè, & per epenthesim Amphitryonides, quo Poetæ vtuntur pro Hercule, Amphitryonis reuera filio: quauis ob rerum gestarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Aeneid. 8. Interea cum iam stabulis saturata moueret Amphitryoniades armenta.

Amphitus & Thelechiu, Castoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortum habuisse constat. Plin. lib. 6. & Strabo.

Amphryus, fluuius Thessaliæ vel Magnesiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus, -flumine puro Irrigat Amphryus famulantis pascua Phœbi. Virgilius in Georgicis, -& memoranda canemus Pastor ab Amphryso. Alius est in Phrygia eiusdem nominis, reddens mulieres steriles. Plin. libr. 3. 1. cap. 1. Hinc Amphrysiacas. Papin. -Amphrysiaco pastor de gramine carpsi. Est & nomen duarum vrbium. Stephanus Phocidis vrbem facit. vide AMBRYSVS. Et Amphrysiæ vates, pro Sibylla, id est Apollinea. Virg. lib. 6. Aeneidos.

Ampracia, eadem quæ Ambracia supra.

Ampre oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampretelazi, populi. Plin. 6. 4.

*Amprisa Castellum in numidia Pomponius. mela. libro. 1.

Ampfaga, fluuius Numidiæ. Plinius 5. 2. 17. 19. & 5. 3. 1.

Ampsalis, ciuitas Sarmatiæ in Asia, Ptolemæo.

Ampyx, Nomen viri proprium. Ouidius. 12. Metamorphoseos. Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Ocelli Fixit in aduerso cornum sine cuspide vultus?

Ampycides, Mopsus Ampyci filius. Ouid. 8. Metamorph.

Ampycidesque sagax, & adhuc à coniuge tutus Ocellides. Et lib. 12.

Ampycus, Tytanoros filius, qui ex Chloride (vt ait Apollonii commentarius) Mopsus augurè suscepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid. 12. Met. morph.

Nec tu credideris tantum cecinisse futura Ampyciden Mopsus.

*Ampyx patrensis nobilis pelidis filius. Pausan. libro. 3.

Amram, Filius Caath, filii Leui, exo. 6. 1. par. 6. 23.

Amri, Pater Zacchur. nehem. 3.

Amri, Princeps militiæ super Israel, rex tandem constitutus, regnauit annis xii, 3. reg. 16. mich. 6. Pater Athaliæ matris Ochoziæ filii Ioram, 4. reg. 8. Filius Bechor, filii Benjamin, filii Iacob,

para. 7.
 Anraphel, Rex Sennaar. gen. 14.
 Anisaga, Vide A M P S A G A.
 Amfanctus, locus in medio Italię apud Hirpinos, sulphureas habens aquas, quę quod vndique syluis angustissimę clausę sint, tam pestilentę emittunt odorę, vt propius accedentes eo necentur. Hinc factus est locus fabulę, in Amfancti vallibus inferorum spiraculū esse. Cic. 1. de Diuinat. Quid enim nō videmus, quā sint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quedam pars est, vt & Amfancti in Hirpinis, & in Asia Plutonia, quę vidimus. Virg. Aeneid. 7.
 Est locus Italię in medio sub montibus altis Nobilis, & fama multis memoratus in oris Amfancti valles, &c.
 Amthar, nomen loci in tribu Zabulon. iof. 19.
 Amulius, rex Albanorum, Proce filius, Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filium que eius Laulum necauit: filiam verō Italiam Vestę sacerdotem fecit, vt spem sobolis auferret. Liu. libro. 1. ab vrbe condita. Hanc Mars compressit, vnde nati Remus & Romulus: quos cum matre Amulius precipitari iussit in Tyberim, vxoriquę suę Aceę Laurentię meretrici alendos tradidit. Seruius. Occisus fuit à Remo & Romulo gladiatoribus, & regnum auo Numitoris restitutum. Hos Faustulus pastor reperit. Diuersimodę à diuersis hæc fabula narratur, præsertim ab Eusebio, Plutarcho in Romulo, T. Liuius libro 1. Decad. 1. Dionysio lib. 1. & Eutropio etiam lib. 1.
 *Amulius pictor nobilis qui mineruam depinxit, quę spectantem spectabat quacunquę aspiceretur. Plin. lib. 35.
 Amus, ciuitas Carię, *ἄμος*. Steph.
 Amxyrus, quasi absque rasura, cognomen Iouis: nā Iupiter imberbis colebatur à Campanis. ab *α*, & *xyrus*. Vide A N X Y R.
 Amycla, vna è filiabus Niobes, quā tradit Pausanias cum Melibœa sorore seruata, implorata Latonę venia. Homerus tamen omnes interiisse tradit. Hermol. in Plin. lib. 36. cap. 5.
 *Amniates Turcarū rex fuit, qui imperium Turcicum multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longe latęque propagauit anno domini 1426.
 Amyclas, Lacedæmonis filius, Cretensis. Steph.
 Amyclæ, Laconię ciuitas, Tyndari regia, in qua Castor & Pollux educari sunt. Vnde Virgilius, Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis Cyllarus, &c. Vide Seruium.
 Amyclæ, in Italia inter Caietam & Tarracinam, à Laconibus Castoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconię sic appellatę: cuius ciues cum secundum Pythagoream sectam, ab esu carniū & animalium cęde abstinere, serpētęque ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent, ab iisdem sunt interempti. Sed cum frequenter hostium aduentus falso nuntiaretur,

legibus cautum est, ne quis porrò hanc famam spargeret. Vnde postea ex improviso captę sunt Amyclæ. Hinc prouerbiū, Loqui volo: nam scio Amyclas tacendo periisse. De Amyclis oppido. vnde etiam Tacitę dicitur. Virgilius. Et tacitis regnavit Amyclis. Plin. 4. 5. 18. & 3. 5. 9. 4. & cap. 29. 8. 3.
 Amyclæi coloniā miserunt in Cretam. Onychius.
 Amyclæum, ciuitas in Crera, & portus. Steph.
 *Amiclæus statuarius Paul. lib. 5.
 *Amyclas nauta, à quo cęsar tempore belli ciuili in italiam uetus est. Lucanus libro 5. Molli consurgit. *Amyclas.
 Quem dabit alga, toro.
 Amyclon, vrbs Macedonia seu Pæonię, non longę ab Actio fluuio, Troianis auxilium mittens. Homerus Iliados. 2. Abydon, legendum puro. vide Stephanum.
 Amycus, Neptuni & Melies Nymphę filius, Bebrycorum rex, qui eam consuetudinem habuit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad cęstum certamen prouocaret, & insidiis circunuentos ibidem interficeret. Cum itaque Argonautę illuc venissent, Pollux ab eodem ad certamen prouocatus, cognitis insidiis, socios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit. Virg. 5. Aeneid. -qui se
 Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.
 Amyci portus in Ponto. Plin. lib. 16. ca. 4. Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Eius tumulus à supremo dię lauro tegitur, quam insanam vocant: quoniam si quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiant donec abiiciatur. Apollonius poeta scribit hunc Amycum à Castore & Polluce comitibus Herculis interfectū, quamobrem Lycus Dasyli, qui eius loci rex erat, filius, sacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinii locum supra citatum.
 Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metamorph.
 Primus Ophionides Amycus penetralia donis Haud veritus spoliare suis.
 Amycus, Aeneę comes. Virg. lib. 9, -inde ferarum
 Vastatorem Amycum, &c.
 Amydon, ciuitas Peonię, de qua auxilia missa fuerunt Troianis. Iuuenalis satyra 3, -Et hic Amydone relicta. De Amydone colonia, Plin. 6. 28. 70. Apud Stephanum acuitur vltima. Vide A M Y C L O N.
 Amylia, regio Italia. Vide A E M I L I A.
 Amymini, populi Epiri. Steph.
 Amymone, Danaï regis filia, vna ex quinquaginta fororibus: quę dum se in syluis iaculando exerceret. Satyrum percussit imprudens, qui impetu in eā facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ab eo passa est, quod à Satyro formidat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in smaragdo Alexander sculpi voluit. Strabo libro 8. Est & Amymone

mone, fons apud Plin. 4. 5. 2. 6. in Achaia.
 Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emisisse: illum verò leui corporis declinatione istum euitasse, tridentem que in petra hæsisse: quę cum inde Neptuni iussu euulisset Amymone, fons limpidissimus subsecutus est. hunc Neptunus à nomine adamatę puellę Amymonen appellauit. Plin. 9. lib. 4. cap. 5. Strabo libro 8. Alii Amymonem dicunt tædio vitę affectam, in fontem sui nominis fuisse conuersum. Amymon, Gracię fluuius ab eadem sic dicitur.
 Amyne, teste Macrobio lib. 3. Satur. loca, vbi postea Falernū. Vnde Amyne vites. Virg. 2. Georg. Sunt & Amyne vites firmissima vina. Vide A M Y N E A.
 Amyntas, Alexandrū, Perdica, & Philippum, Alexandri Magni patrē, ex posteriore autē Archelāi, Archidæum, & Menelaum genuit: sed Philippus amoris erga fratres oblitus, eos trucidauit, atque ita patri in regno successit
 Amyntas, pater Philippi Macedonis. Est item pastoris nomen apud Theocritum & Virgilium.
 Amyntas, x i x Assyriorum rex, regnavit annis x l v.
 Amyntas, x i Macedonum rex, regnavit annis l.
 Amyntas, x v i Macedonum rex, regnavit annis v i.
 Amyntas, x v i i i Macedonum rex, regnavit annis x i x.
 Amynta, populi Thesprotię. Steph.
 Amyntor, Homero Iliad. 2. Phœnicis pater. Ouid. Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.
 Amyntor, vnus ex filiis Aegypti, à Damone vxore Danaï filia prima nocte interemptus. Hyginus in fabulis poeticis.
 Amyntor, Dolopum rector. Ouid. 12. Metamorph. Quę Dolopū rector bello superatus Amyntor.
 Amyrgium, campus Sacarum. Stephan.
 Amytas, vide IOLEVS.
 Amyrum, Thessalię oppidum. Steph.
 Amysum, oppidum. Plin. 6. 9. 12. Vide AMISON.
 Amythæon, Crethę filius, ex Tyro susceptus, homo bellicosissimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Doryppe cōiuge Melampum genuit. De vtroque, Hom. in Odyss. & Virg. Georg. 3. -Amythæonisque Melampus.
 Amyzon, Plin. 5. 29. 18.

Sebeon filij Seir. Horræi. gen. 36. 1. para. 1.
 Ana, Nomen idoli. 4. reg. 18. 19. isa. 37.
 Anānus, summus sacerdos à Cyrenis cōstiturus, Io seph. lib. 15. cap. 5.
 Anab, Nomen ciuitatis siue montis. iof. 11. 15.
 Anabāsius, ascensorius. Hieron. contra Ruf. Idcirco Cereales & Anabāsi tui per diuersas prouincias cucurrerunt, vt laudes meas legerent?
 Anabis, fluuius Hispanię apud Ptolemæum.
 Anacæ, pars tribus Hippoteontidis. Steph.
 Anace, vrbs Achaia. Steph.
 Anacharsis, ex Scytharum genere, sapientię admirandę, quod mirum visum est, quum inter hos solus fuerit doctus & philosophus repertus. Vnde prouerbiū de rarioribus hominibus, Anacharsis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inscriptum est, Lingua, ventre, pudendis abstinendum esse. Plinius tradit Anacharsim inuenisse rotam figuli, cuius circuitu vasa formatur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic le gesarancarum telis quam simillimas esse dicebat. Interrogatus autem quo pacto abstemius fieret: respondit, si ebriosorum motus sibi ante oculos ponat: pecuniam, fastidiumque contempsit. Cic. lib. 5. Tusculanarum quæstionū. Is dū Atheniensium leges apud suos introducere conatur, vt patrię consuleret, à fratre eius loci rege sagitta confusus est. author Laertius.
 *Anachis vnus ex Laribus diis Apud ægyptios: hi enim quatuor esse Dares opinabantur Dymonę, Tychin, Heroę, & Anachin quos putabant simul, atque in lucę editus esset homo illius pervigilę curam agere Alex. ab Alex. lib. 6.
 *Anastis tetræ filius Paul. lib. 1.
 Anacreon, poeta Lyricus, ex Tro Ionię ciuitate, vt scriptis, ita & toto vitę genere supra modū lasciuus. Amauit inter ceteros puerum nomine Battillum insigni pulchritudinę, spectabilem & Megistheum. Horat. Non aliter Samio dicunt arfisse Batyllo Anacreonta Trium.
 Perit strangulatus acino vuz passę, vt tradit Plinius libro. 7. capite. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Smeridiam dilexit. Aelianus. Huius poema totum amatorium est, vt scribit Cicero, & lasciuia plenum.
 Anactória, Acarnanię ciuitas, Corinthiorum colonia. Steph. Plin. 4. 1. 9. & 5. 29. 31.
 Anactória, ciuitas Molossorum in Epiro, & insula quę postea Milerus dicta est, Plinius.
 Anæa, vrbs Carię, à qua Anaiticus siue Anaiticus: vt Anaiticus lacus cōtra Samū: vnde Anæus Menelaus Peripateticę familię, historiarū quoque scriptor egregius. Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat terrasyllabos. Meminit & Ephorus Anæos: vt nomen vrbi vna Amazonom dederit, quę Anæa diceretur. Hęc Hermolaus in illud Plinii lib. 16. cap. 36. Calami proba-

tiores Gnidij, & qui in Asia circa Anaiticum lacum nascuntur.

*Anæria oppidum maioris armenie quod ab Euphrate alluitur, Plin. lib. 5. cap. 24.

Anæris, dea quæ à Lydis colebatur, Straboni libro 5. Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenij, ita more condito, vt vel nobilitate præstares, eius ministerio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde angustiores factæ, mox traduntur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata sunt Sacrarum festa: dies quoque illi sacer, vocatur Sacra. In iis sacris turba virorum & mulierum vino sese ingurgitabat, vel vsque ad stuporem. Celebratæ ratio ex historia est, quod Cyrus per temulentiam copias Sacrarum ad internecionem deleuisset in castris, quæ differta vino, simulata fuga, reliquisset ipse. Deam hanc sunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximie coli, Herodoto credimus, & Pausaniz in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis insigniter venerari prodit, præcipue Zeletica regione. Plinius libro. 33. cap. 4. Strabo libro 11. & 12. Hermodotus in Plinium, & Cælius lib. 10. capite 29.

Anæticus, vel Anaiticus lacus. Plin. 16. 37. 5.

Anæger, fluuius. Vide ANYGRVS.

Anægnia, ciuitas Hernicorum in Latio, vbi Antoniæ sorore Augusti contèpta, & Cleopatra in vxore ducta, moneram ferri iussit. Virg. lib. 7. Quos diues Anagnia pascit, &c.

Anagnini, populi. Plin. 3. 5. 112.

*Anaitis dea à Lydis colebatur eiusque ministerio nobilitate præstantes puellas dedicabât, quæ inibi corporis pudicitia.

Anaglyrus, pars tribus Erechtheidis. Steph.

Anaharath, Ciuitas in tribu Issachar. iof. 19.

Analitæ, populi. Plin. 6. 28. 62.

Anamasis, qui & Amasis, Aegyptiorum rex, regnavit annis XLIII.

Anamæon, adolescens Mæones à se dictos condidit, & regnavit annos CL.

Anamélech, Deus Sepharuaim. 4. reg. 17.

Anamin, filius Mesraim. gen. 10.

Ananélus, summus Iudæorum sacerdos, ab Herode constitutus, ab eodemque mox sacerdotio priuatus.

Anani, filius Elioenai, filii Naariz. 1. par. 3.

Anania, siue Ananias, Nomen vnus ducis regis Oziæ, 2. paral. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filij Benjamin habitauerunt post Babylonicam captiuitatem, 2. esdræ 11. Nomen item viri cuiusdam, de quo actum 5. * cuius cor dicitur ingressus satanas, de quo vide Cæli. rhod. lib. 2. cap. 13.

Ananus, Alexandria Episcopus post Marcum Euangelistam, anno primo Neronis Imperatoris. Euseb. lib. 2. cap. 24.

Anaphe, insula sponte in mari enata, vt scribit Plinius libro secundo capite. 87. & libro quarto, capite 12. Ammianus quoque, Emerferunt, inquit,

Delos, & Hieria, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempestate laborantibus, & intermestri Luna ex insperato comparuisset. Steph.

Anapanoménos, fons. Plin. 2. 106. 24. * In dodone inquit iouis fons qui sit gelidus & faces vniuersas extinguat: si extinguitur admoueantur accedit. Idem meridie semper deficit, vnde Anapaume non vocant, mox increfcens ad mediū noctis exuberat, ab eo rursus sensui deficit.

Anapias & Amphinomus fratres, de quibus Seneca libro tertio. de Benef. Vicere, inquit, Siculi iuuenes, quum Aetna maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam insulæ partem effudisset incendium, vexerunt parentes suos: discessisse creditum est ignes, & vtrique flamma recedente, limitem adaperit, per quæ transcurrerent iuuenes, dignissimi qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Maximus libro quinto capite 4. Anapum vocans. Cælius quoque libro sexto, capite 39. Cyanen Nympham amasse fertur, quæ cum Plutonium inhibere vellet, ne Proserpinam raperet, ab ipso contempta in sui nominis fontem, vel secundum alios, in stagnum mutata est, & Anapi iuncta, in mare sese exonerat. Ouidius libro quinto Metamorph. Præterit & Cyané, & fontes lenis Anapis. *Ἐναπὶς ἢ Ἐναπία*, inquit interpres Theocriti, sic dictus est, *ὅτι ἔνι τῷ ποταμῷ αὐτῷ βλάχων ἔχων ἰσθμῶν, ἢ ποταμὸν τῆς ποταμῶν ἀναβάτης αἰνοῖται.*

Anapis, Sicilia fluuius leniter decurrens, decem stadiis procul à Syracusis labitur. Plutarchus.

*Anariacæ straboni, Anariaci Plin. ad mare caspium ad ortum incolentes.

Anas, fluuius. Vide ANA, & ANATIS.

*Anasa opidū germaniæ. Plin. lib. 6. cap. 28.

Anastus, fluuius. Plin. 3. 18. 3.

Anastásius, L I I I Imperator, regnavit annis XXVII.

Anastásius, XLVIII Imperator, regnavit annū 1, menses XI, dies XXIII.

Anastásia, ciuitas in Mesopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anastasio imperatore, vbi Daria erat, ædificata. Procop. libro primo de bello Persico.

Anataliõrum regio. Plin. 3. 4. 14.

Anath, Pater Samgar, iudicis Israel. iudicium 3.

Anatha, vrbs quam Arrianus Tyrõ vocat. Steph. Vide ANATHA.

Anathóth, Ciuitas quæ tribus miliaribus distat à Ierusalem, isa. 10. iof. 2. 2. Item filius Bechor, filij Benjamin, filij Iacob, 1. paral. 7.

Anathólius, Lao dicensis Episcopus, philosophus.

Anathólius, Consul Romanus, Valentiani Augu. 7. collega.

Anathólius, alius consul, Agapiti collega.

Anathóthia, filius Sefac. 1. paral. 8.

Anatilio, oppidum. Plin. 3. 4. 23.

*Anastorum oppidum galliæ Lugdunensis Cæli. *Ρροβινς εν Βρια.*

Anatis, fluuius. Plin. 5. 1. 33.

Anaua, vrbs Phrygiæ. Steph.

*Anachidas luctator philidis filius eleus, qui vitæ lucta pueris & postea viris est coronatus. Paus. lib. 6.

Anadoma, oppidum. Plin. 6. 29. 58.

Anaurus, lenis fluuius in Thessalia, oriens in Pelio monte: sic dictus, quod ex se neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus libro sexto, Quisque nec humentes, nec rore madentem Aera, nec tenues ventos aspirat Anauros. De hoc fluuiio, vel potius torrente Apollonius poeta in Argon. lib. 6. Sūt qui dicant Nilum hoc nomine vocari, quod sit sine aura.

Anausis, apud Flaccum in Argonaut. procus est Medæ, Alonorum & Hentochorum rex, postea à Styro riuali interfectus.

Anaxágoras, Clazomenius philosophus, Anaximænis discipulus, in physicis præcellens. Hic non modo generis gloria & diuitiis, verum animi quoque magnitudine clarissimus totum patrimonium suis sponte reliquit: & cum ab eis negligentiæ insimularetur: Quid ergo, inquit? nõne vos ista curatis? Mox abscedens, ad speculandum rerum naturam se contulit, studio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omnino negligens, & incuriosus adeo, vt cuidam ipsum ita compellanti: Nullane tibi patriæ cura est? dixerit, Mihi verò patriæ cura & quidē summa est, digitum in cælum intendens. Hic cum post diuinam peregrinationem in patriam reuenisset, possessionesque desertas vidisset: Non essem, inquit, ego saluus, nisi ista perisissent. Qui pluris faciens culturam ingenii, quam prædiorum, famigeratus fuit inter philosophos. Lampfaci periit. Strozius pater. Hoc magnanimum sensit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero libro Tusculan. quæstionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laertius plura. Fuere item eodem nomine alij tres. Primus, de Isocratis disciplina veniens statuari: Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius, grammaticus Zenodoti discipulus, author Diogenes Laertius.

*Anaxagoras atheniensis statuarius Paus. lib. 3.

Anaxandrides lacedæmoniorum rex, Pausanias libro tertio.

Anaxandrides, comicus Rhodius, tẽpore Philippi Macedonis, docuit fabulas L. vicit vna, vt scribit Suidas.

Anaxantini, populi Italia. Plin. 3. 12. 2.

Anaxarbani, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe sic dicti, apud Plin.

Anaxarchus, Philosophus Abderita, sectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyranum, à quo comprehensus, coniectusque in pilum ptesana, siue mortarium faxeum, quod Græci ἄλμυρον vocant, ibique ferreis malleis confusus, adeo toleranter pertulit asperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile condu-

plicauerit: Tunde tunde Anaxarchi sollem (aliàs pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitans tyranno, protinus dentibus abscessam & commanducatum, in os eius irapatulum conspuisse dicitur. Testes sunt Laertius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorum, & 2. Tuscul. Meminit eius etiã Ouid. in Ibin, Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta. Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.

Anaxarète, puella Cypria, ex Salamine oppido, forma insignis, & regia stirpe superba: quam cum Iphis infimæ sortis iuuenis perditissimè adaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia sese ad fores eius suspendit: cuius funus cum Anaxarete ficcis, immotisque oculis intueretur, in saxum est conuersa. Ouidius Metamorph. 4.

Anaxarus, ciuitas mediterranea Ciliciæ. Plin.

Anaxenor, citharædus, quem Tyana ciuitas valde extulit, sed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt scribit Strabo.

*Anaxicrates atheniensium rex Paus. lib. 3.

*Anaxias ducis Thebanorum nomen apud Paus. libro tertio.

Anaxilas, poeta comicus, cuius meminit Suidas.

*Anaxibia soror agamemnonis Pausan. lib. 1.

*Anaxilas Rhegiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio zancleas vicisset, tantam tyrannidem exercuit, vt supplices etiam factos trucidare, reliquos vero cum vxoribus & libebris vendere iuberet. Paus. lib. 4.

Anaxilæus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade. dicit enim Anaxilæum & Lycurgum à Lacedæmonii in vincula coniectos, in iudiciumque vocatos, ac deinde omni supplicio absolutos à vinculis exisse.

Anaximander, Milesius philosophus, Thaletis sodalis auditor ac successor, primus terræ marisque circuitus descripsit, & spheram construxit. Laertius præterea cylindri formæ esse terram asseruit tantę profunditatis, vt ad altitudinem profunditatis tertia inueniatur. In infinitate rerum posuit, qua omnia nascerentur, vt refert Cicero Academicarum quæstionum libro 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit.

*Anaxidam⁹ euxidami fili⁹ spartanorū rex Pau. li. 3.

Anaximenes, Philosophus, Emistрати filius, Anaximædri discipulus & successor, eo die obiit, quo Sardis capta principium rerum aerem opinatus est, quem genere infinitum, qualitibus finitum aiebat: cuius condensatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno esse dixit: terram ex ære costipato, primum omnium actam, latam, magnam, idcirco absque ratione super æterem contineri: Solem, Lunam, cæterasque stellas à terra ortum habere. Aerẽ infinitum asserbat, eumque Deũ statuerebat.

vt est auctor Cicero Academic. quart. lib. 4.
 *Anaximenes sopherista Alexandri magni tempore,
 vixit, de quo hæc Pausanias libr. 6. Alexander ira
 percitus cum Lampfacenis, qui rebus perficis ad-
 uersus Alexandrum fuissent, extrema esset mi-
 natus, Lampfacenem verò habita ratione vxorù
 & liberorum, ipsius denique patrie supplicatum
 Anaximenes amandasset ad Alexandrum qui
 & Alexandro & ipsi Philippo notus erat, Alexan-
 der autem caussa illius aduentus audita, iurasset,
 vocatis in testimonium diis græcorum se quic-
 quid ille petiisset contrarium facturum. Hacin-
 te (inquit Anaximenes) mihi gratificare o rex:
 vendas sub hasta mulieres lampfacenorum & li-
 beros, totum oppidum solo æques, templa deo-
 rum includas: Alexander cum nihil contra dolù
 comminisci posset, veniam dedit lampfacenis
 inuitus.
 Anaxini, populi in quarta regione Italiæ, Plinio
 3. 72. 2.
 *Anaxippus poeta comicus, tempore Antidoni &
 democriti Poliorcetes.
 Anaxithæa Danais, ex Ioue peperit Olenum. Steph.
 Anaxius, fluuius per Feltrensem agrum fluens.
 Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Almenæ matrè
 faciunt, non Lysidicem fororè Pithei ex Pelope
 & Hippodamia, vt habet Plutarchus.
 Anaxylides, philosophus, de quo Hieronymus cõ-
 tra Iouianũ scribit, quod in lib. secundo philoso-
 phiæ ferat, otoriani matrè Platonis phantasma-
 te Apollinis oppressam fuisse, & ob id sapientiæ
 principem Platonem arbitretur.
 *Anaxippus Myndæus herculi statuam consecrauit
 Pauf. lib. 5.
 *Anaxiroa Coronæ filia Epei vxor Pauf. lib. 5.
 Anazarba, vrbs Cilicie, ab Anazarba conditore, Op-
 piaui poetæ patria. Stephanus.
 Anazarbèni, populi. Plin. 5. 27. 10.
 Anazerinorum, tetrarchia. Plin. 5. 23. 1.
 Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, vnus ex Ar-
 gonautis. Hyginus in fabulis.
 Ancæus, Neptuni filius, patria Samius (aliàs rex Sa-
 mi) qui & ipse inter Argonautas ab eodem com-
 memoratur Hygino. Is (vt scribit Aristome-
 nes) agriculturæ studiosus fuit: quum autem vi-
 neam plantaret, nimium graui labore seruos pre-
 mebat: quare illorum quidam dixit, dominum
 ex illa vinea fructum nunquam percepturum.
 Ancæus verò posteaquam vna maturuit, lætus
 vindemiabat: coactaque vindemia, vinum ex la-
 cu sibi hauriri iussit, increpans eum, qui futurum
 prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum bibe-
 ret. Poculum igitur cum ori admoueret, dictum
 illius in memoriam reuocauit. Cui seruus, Mul-
 ta cadunt inter calicè, suprèmaque labra. His ve-
 rò dictis quidam accurrit, nuntians quàm maxi-
 mum aprum vineam ingressum illam vastare to-
 tam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum
 festinauit, ab eoque dente ictus interiit. Vnde
 maxum est prouerbiu in eos, quibus præter spè

aliquid euenit: quod sic è Græco in Latinũ Cato
 vertit, Multum interest inter os & offam. Vide
 Eras. Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius,
 & eius interpres.
 Ancarra, oppidum Italiæ. Steph.
 Anchæces, dux aut imperator contra Aeatem Col-
 chorum regem, fratrem Persæ. Valerius. 6. Ar-
 gon.
 Doctus & Anchæces, patulo vaga vincula gyro
 Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.
 *Ancharia octauia mater Plut. in Ant.
 Anchemolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in
 Italia, cui cum pater Casperiam, seu Caspiam no-
 uercam superinduxisset, priuignus eandem stu-
 prauit, quo cognito cum pater eum persequeretur,
 & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum se
 contulit. Postea tamen à Pallante Euandri filio
 occisus est. Virg. lib. 10,
 - & Rhœti de gente vetusta
 Anchemolus thalamos ausum incestare nouerca.
 Vide ANTHEMOLVS.
 *Anchæsius mons ab Anchisæ monumento dictus,
 isque est iuxta Orchomenem Pauf. lib. 8.
 Anchæsius, mons Artica, in quo est Iouis Anchæ-
 smii statua. Pauf. in Attica
 Anchiála, ciuitas Cilicie (aliàs Siciliæ) de qua Strab.
 libro 14. Postea est Anchiála paulò supra mare
 sita, Sardanapali opus, vt Aristobulus ait. Anchi-
 ales meminit Plinius 5. 27. 5. Ex hac vrbe fuit
 Anthenodorus, qui non à Sardanapalo, sed ab
 Anchiæli Iapeti filia conditam vult Cydmi ma-
 tre, à quo nomen vicino flumini. Ouidius libro
 1. Trist.
 - & ab his per Apollinis vrbe.
 Vecta per Anchiæli mœnia fundat iter. Steph.
 Anchiálos, vrbs Thraciæ sita in intimo sinu, atque
 vbi Pontus alterum sui flexum angulo finit, non
 procul à magna Apollonia.
 Anchiáalum, oppidum apud Plinium 4. 11. 27.
 Anchiálos, astrologi nomen, cuius meminit Cicero
 lib. de Diuinat.
 *Anchimol sopherista Eliensis cui pro potu sola-
 qua, pro cibis sicut esse consueuerant.
 *Anchiromachus nauigiũ est aptum ferèdis ancho-
 ris carerisque nauticis instrumentis.
 *Anchion cursor nobilis Lacedæmoni lib. 3. Pauf.
 Anchisa, oppidum Italiæ. Steph.
 Anchises, Capys filius, ante bellum Troianum, ne-
 morum latebras & solitudines coluisse fertur,
 gregibus & armentis intentus fuit: quibus cum
 vacaret, à Venere adamari cepit, & cum ea con-
 cubuit, vnde natus est Aeneas apud Simoenta.
 Troyæ fluuium, Seruius. Porò cum se Veneris
 concubitu usum fuisse iactasset, ab eadem ocu-
 lis est priuatus, propterea dicunt eum Troia-
 norum consiliis non interfuisse. Ardente Troia:
 cum nulla salutis spes appareret, senio confe-
 ctum Aeneas humeris imposuit, secumque Dre-
 panum vsque Siciliæ vrbe[m] vexit, vbi satis con-
 celsit. Virgilius,

Tunc ille Aeneas, quem Dardanio Anchisæ
 Alma Venus Phrygiæ genuit Simoentis ad, vndas?
 Anchorarius mons. Plin. 13. 15. 16.
 Anchurus, Midæ filius, de quo sic Plutarchus in Pa-
 rallelis, cap. 9. Circa Celænon Phrygiæ oppidum
 terre hiatus cum aqua domos complures ipsis cū
 hominibus absorpsit in profundum. Midas rex
 oraculo monitus, vt res eo pretiosissimas conii-
 ceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro &
 argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus re-
 gis filius, quum nihil in vita humana pretiosius
 anima secum ipse versasset, datis genitori com-
 plexibus, & Timotheæ vxori, equum ascendit,
 inque hiantem locum concitatus est. Postquã in
 vnum terra rediit, auream Iouis Idæi aram eo in
 loco dedicauit. Callisthen. 2. Metamorph.
 Ancile, scutum breue, auctore Festo, ita ex vitroque
 latere recisum, vt nullus angulus videri posset,
 & summum infimūque eius latus medio pate-
 ret. Fertur id Numæ Pompilij tempestate de cæ-
 lo decidisse, vnâque editam vocem, omnium po-
 tentissimam fore ciuitatem, quandiu in ea man-
 sisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura,
 ne internosci cæleste posset. De hoc Ouidius 3.
 Fastorum.
 Ecce leui scutum versatum leniter aura
 Decidit: à populo clamor ad astra venit.
 Et paulò post,
 Idque ancile vocat, quod ab omni parte reci-
 sum est:
 Quæque notes oculis, angulus omnis abest.
 Ancon, onis, vel Ancona, nã vrbs totius Picensi
 celeberrima, in litore Adriatici maris à Siculis
 condita, portum habens insigni opere à Traiano
 Cæsare extructum. Nomen habet à situ, qui cu-
 bito flexuram refert: Græci enim & cubitum, &
 locum cubiti modo sinuosum, ἀγκύρα appellant.
 Plinius libro 3. ca. 13. Ab iisdem colonia Ancon,
 apposta promontorio Cumero in ipso flecten-
 tis se oræ cubito. Lucan. lib. 2,
 Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon. Pto-
 lemæus & Pomponius,
 Anconia situs & gnomon, Plin. 2. 7. 4. 4. Anconis
 promontorium quod, 3. 13. 8.
 Ancore, vrbs Bithyniæ, Antigoniam postea dicta, de-
 inde Nicra. Steph. Vide NICAEA.
 Anculi & Ancula, dij deæque ancillarum.
 Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos
 Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit, Aucen-
 tinum & Martium montem vbi addidit, Ianicu-
 lum ponte publicio vrbi coniunxit, Romano-
 rumque limites ad mare vsque promouit, vbi &
 Ostiam condidit. fertur præterea primus carce-
 rem instituisse, sic dicitur τὸ πρῶτον, id est, à cubito
 dictus, quem incuruum habuisse dicitur, vt ait
 Seruius. Tit. Liuius lib. 1.
 Ancyra, Plin. lib. 5. cap. vltimo, duarum vrbiu[m] no-
 men, quorum altera est Phrygiæ, altera Galatiæ.
 Hinc synodus Ancyrana in iure pontificio. Di-
 cta Ancyra ab anchoris nauium captarum à Mi-

thridate, quos Ptolemæus Aegypti rex, suppé-
 rias Gallogræcis miserat. Steph.
 Ancyra, metropolis Ptolemæo lib. 6. ca. 4. Mediaçtis
 nunc dicitur, teste Volaterrano. Plin. 5. 32. 19. 25.
 Ancyrion, oppidum Italiæ. Steph.
 Ancyron, vrbs Aegypti. Steph.
 Andabata, populi, aliàs gladiatores, clausis oculis
 pugnantes. Cic. Treb. lib. 7. Epist. fam. Quem ne
 Andabatam quidem defraudare poteramus. Vi-
 de in Chiliadibus Erasmi.
 *Andania mulieris nomen apud Pauf. lib. 4.
 Andania, ciuitas est in Peloponneso. Strabo. Step-
 hanus Mefenen regionem, & similiter vrbe[m] in ea
 sic nominari scribit.
 Andanis, apud Strabonem, fluuius est Carmaniæ re-
 gionis. Mela & Plin. 6. 23. 69.
 Andare, populi. Plin. 6. 19. 11.
 Andanum, vrbs Caria. Vide Stephanũ in Bargylla.
 *Andebunthus filius legitimus Cuntonis Anglorũ
 regis, ægreferens Aroldũ filium nothum eiusdẽ
 Cuntonis patri successisse, mortuum Aroldũ
 refodi iussit, eiusque corpus in mare proiici. Vo-
 later.
 Andegauia, regio Gallia Turonibus ac Biturigibus
 finitima, Oceanòque proxima.
 Andegau, populi, qui & Andes. Tacit. lib. 3. Erup-
 re primi Andegau ac Turonii, quorum Andega-
 uos Acilius Auiola legatus excita cohorte, quæ
 Lugduni præsidium agitabat, coercuit. Plinius
 4. cap. 18.
 Andelus, ciuitas Hispaniæ in Vasconia non procul
 à Pompeopoli, quæ vulgò Pamplona appella-
 tur: metropolis regni Nauarra.
 Andera, ciuitas vbi mirus quidam lapis, ferri, pseu-
 dargyri & orichalci materia nascitur. Stephan. ex
 Strabone. Andera, ciuitas Phrygiæ. Plin. 5. 20. 15.
 Andera, populi. Plin. 6. 30. 14.
 Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgili-
 patri hinc Andinus, adiectiuum vt Andinus can-
 tus. Sil. lib. 8.
 Mantua Musarum domus, atque ad sydera cantu
 Euecta Andino, id est, Virgiliano.
 Andes, populi inter Celtas Carnutibus & Turoni-
 bus finitimi, a: ducatu Biturienfi, oceanòque
 proximi, quos Ligeris flumen alluit. *Gallice Le
 pays d'Amian.
 Andocides, orator Atheniensis, filius Leogori, Hel-
 lanicus.
 Andoinus, Longobardorum rex.
 Andologenses, populi. Plin. 3. 3. 32.
 Andonice, oppidum. Plin. 3. 1. 61.
 Andragoras, subita morte periit. Mart. lib. 6.
 Lorus nobiscum est hilaris, cœnauit & idem:
 Inuentus mane mortuus Andragoras.
 *Andramythes rex fuit Lydorum, qui primus om-
 nium mulieris fecit Eunuchas, eisque vice Eu-
 nuchorum vsus est. Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 14. &
 Alex. ab Alex. lib. 2.
 Andreas. Nomen apostoli, matth. 4. 10. qui ante vo-
 cationem suam discipulus erat Ioan. Bap. Ioan. 1.
 h iij

Andreas 11, Ladislaus patruus. Vngariæ rex, regnavit annis xxxvi.
 Andreas 11, Vngariæ rex, regnavit annis xli. à Be-la, qui ei successit, victus regnoque exutus est.
 * Andreas Argivus statuarius, Paus. lib. 6.
 * Andreas Pencii filius Thebanus, Paus. lib. 6.
 Andria, vrbs Elis: & alia Macedonia. Steph.
 Andriaca, oppidum in Media, & item Lycia, Ptolemæo. Rursum in Tracia, Straboni. Vide Plinium, 5. 27. 40.
 Andrius, Ciliciæ mons, Strabo. lib. 14. qui ait, Vltorius est mos Andrius, & aspera quædã præternavigatio, nomine Platanus. Est etiam fluminis nomen Plinio lib. 5. cap. 17. quem Strabo Andriū vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus & Andricus.
 * Androbios pictor nobilis de quo, Pli. lib. 35. ca. 11.
 * Andrimachidæ populi sunt qui virgines nupturas exhibent suo regi, qui pulchriorem & gratiorem sibi stupret.
 Androcolis, oppidum, Plinio.
 * Androclea vna est ex filiabus Antipæni, quæ pro salute populi Thebani seipsas interfecerunt. nam cum pugna esset, Thebanis & Herculi cõtra Orchomenios, oraculum est allatum, bello fore eos victores, si manum sibi inferret qui generis dignitate inter ciues esset nobilissimus, & Antipæno (hic enim maiorum genere maxime illustris erat) non placeret pro populi salute mori, eius filiabus Androcleæ & Heracleæ placuit, vbi itaq; seipsas interfecissent hic eis pro tanto beneficio honos est habitus, vt in parte templi Dianæ Euclia Leonis simulachrum ab Hercule illis dicatū conspiceretur, Paus. lib. 9. in Bœotica.
 Androcleus, philosophus, Porphyrii discipulus, cuius ipse Porphyrius mentionem facit. Volaterr.
 * Androclus Codri filius rex Ionum, Paus. lib. 7.
 * Androclidas Lacon cui cum probro daretur quod cum claudus esset bellatoribus, se nimium miscuisset, idcoque ab omnibus tanquam inutilis à prælio arceretur: ita cõmorus respondit in aciem astuti oportere, qui de prælio non de fuga cogitet, Plut. in Apophth. & Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 5.
 Androdamus, Rheginus, qui leges condidit Chalcidensibus, populis Thraciæ. Arist.
 Androdus, filius Codri, Atheniensiu regis, qui Ephe-sum condidit, & Ioniam regiam ibi constituit.
 Androdus, Dacus servus, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratū aliquando curauerat in syluis. Eius historiam lectu dignissimam vide apud Gellium lib. 5. cap. 14.
 Androgeus, filius, Minois Cretæ regis, & Paliphaes, qui cum omnes in palæstra superaret, ab Atheniensibus & Megarësis ex invidia occisus est. In cuius vltionem Minos, Niso Megarensium rege occiso, Megaram euertit, Athenienses acri bello superavit, eosque quotannis septem adolescentes & totidem puellas, à Minotauro deuorandos in Cretam mittere coegit. Virg. lib. 6. in foribus, lethum Androgeo, tum pendere pœ-

nas Cecropidæ iussu, &c.
 Androgeos, vnus è Græcorum ducibus qui ad Troiam profecti sunt. Virgil.
 Primus se Danaum magna comitante caterua Androgeos offert nobis, socia agmina credens.
 Androgynæ vel Androgyni, populi in Aphryca, Plinius 7. 2. 28. vtriusque naturæ, inter se vicibus cocuentes, dextra mamma his virilis, læua muliebris.
 Androllia, oppidum. Plin. 5. 29. 41.
 Andromache, Hæctoris Troiani vxor, Eetionis Thebarum Ciliciæ filia, Astianactem peperit. Mortuo Hæctore Pyrrhus eam in Græciã adduxit, & ex ea Molossus suscepit: postea verò Heleno natu, Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit. au-thor Volater. Virg. lib. 3. Aeneidos, Hæctoris Andromache Pyrrhin cõnubia seruas? A virili pugna nomen sortita est: fuit enim quædam veluti virago.
 Andromachus, adulator Crafsi, à quo ipse Parthis proditus est. Plutarch.
 Andromachus, è Neapoli Syriæ filius Zona, Nicomædio grammaticus, docuit Diocletiani tempore. Suidas.
 Andromachus, Syriæ & Phœnicis præfectus.
 Andromatranum, Lingonum ciuitas in Gallia, Ptolemæo.
 Andromeda, vel Andromede, Cephei Aethiopum regis & Casiope filia ob matris superbiam, quæ se Nereidas forma superare gloriabatur, à Nymphis saxo alligata fuit, & ceto marino monstro exposita: postea tamen à Perseo in patriam reuertente, occiso prius ceto, liberata eidem nupsit. Propert. lib. 2.
 Andromede monstros fuerat deuota marinis. Hæc eadem Persei nobilis vxor erat. Plin. lib. 5. cap. 31. Postremo Mineruæ beneficio inter astra collocata dicitur: oriturque in parte pisciu duodecima. De hac fabula scripsit Euripides, eamque ab eius nomine Andromedam appellauit.
 Andromon, nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.
 Andron, Ptolemæo, oppidum inferioris regionis Nili.
 * Andron, Latanus teste Theophrasto tibiis canens primus omnium motiones corporis & rythmos excogitauit. Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 4.
 Andronicus Rhodius, philosophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.
 Andronicus grammaticus desidiosior in professione Græca, cuius meminit Tranquillus.
 Andronicus historicus rex Alexandri scripsit. Volaterranus.
 Andronicus, Græcorum Imperator, regnavit annis 11.
 * Andropompus Thebanus Bori filius, qui Xanthu non singulari certamine, sed fraude interfecit. Paus. libro 9.
 Andros, Britannia insula, Plin. libro 4. cap. 6. Est & alia apud eundem Andrus, 4. 2. 60. Andri in-

fulæ mira aqua, 2. 106. 37.
 Andros, insula vicina Samo, cum oppido eiusdem nominis, quæ Asia adiacet ex opposito ad Ephe-sum. Ouid. lib. 12. Metamorph.
 Et totidem natis Andros fraterna petita est.
 Hæc primo dicta fuit Cauros, postea Antandros, Hinc Andrius, driu, drium. Stephanus nominatam scribit ab Andro Eurimachi filio, &c.
 Andros, insula oppidum in mari Myrto, primo Cycladam.
 Andros, (quæ & Antandros Phrygiæ littoris oppido cognominis) insula vna est è Cycladibus: quæ quia in orbem iacent, Cyclades dicti sunt Pomponius Mela.
 * Androstheneus statuarius Thebanus, Pausan.
 Anem, Nomen ciuitatis. 1. paral. 6.
 Anémio, fluuius * in octaua Italiæ regione. Pli. 3. 15. 3
 * Anemotis palladis nomen est, inde tractum: cum Morthonem Peloponnesi ciuitatem locaque vicina, venti paulò violentiores minisque tempestiue perflantes insigniter obladerent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, suasu simulachru palladi erectum est, eidemque ab incolis fusæ preces: quibus fuis mox veterum cessauit impetus, nullumque deinceps calamitaris genus incolis postea enatum, vnde cognomen minerua à sedatis ventis adepta est, Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 19.
 * Angæus Lycurgi regis Thraciæ filius qui sannum oppidum condidit.
 Anemoria, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs est autem supra eã locus, & dicitur, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbs. Steph.
 Anemarium, oppidum, Plin. 5. 31. in Sicilia. Anemurij, 5. 37.
 Anetussa, vrbs Libyæ. Steph.
 Anetia, oppidum. Plin. 5. 24. 4.
 Aneticus, Asiæ locus est arundinibus abundans.
 Angaris, mons. Plin. 5. 13. 3.
 Angele, pars è tribu Pandionide. Steph.
 * Angelus Neptuni filius ex concubitu Nymphæ cuiusdam in Chio natus, Pausan. lib. 7.
 * Angelon statuarius qui Apollinis simulachrum apud Delios fecit, Paus. lib. 2.
 Anger, fluuius in Illyrico.
 Angerona, silentii dea, cui sacrificabatur ad diem xlii. Calendas Ianuarij, ore obligato, ob-signatoque simulachrum habebat. Plin. libro tertio capite 5. Angeroniam vocat Macrobius Saturnal. libro primo capite 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in sacello Volupia sacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniã dici ait, quod angores ac animorum sollicitudines propitiata depellat. Masurius adicit, eius deæ simulachrum ore obligato atque ob-signato in ara Volupia propterea collocatum, quod qui suos dolores anxietatēque dissimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modestinus ideo sacrificari huic deæ dicit, quod po-

pulus Romanus morbo, qui Angina dicitur, premissio voto sit liberatus.
 * Anges mater Elephi quem suscepit ab Hercule.
 * Angianus, Gallicæ clasi præfectus in prælio nauali aduersus turcas, Paul. Iouius.
 Angilæ, Africa ad Garamantas. Ferrur eorum feminas nocte qua nubunt, omnium stupro patere, in reliquum pudicas esse.
 * Angitia cæti filia Medæ soror Solinus.
 Angia, Britannia, insula in Oceano, vndique à circumfuso mari complexa, nusquam iuncta continenti, sed ab omni orbe nostro diuisa: quodam ab albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primum Troes inco-luerunt, Palladisque oraculo classe in hanc insulam migrauerunt, atque gigantes tunc insulam tenentes, multis victos præliis expugnauerunt. Hos postmodum longo temporis tractu, Saxones, illustres Alemaniarum populi oppressere, eorumque agros & opeis interlegatos Saxonum regina Angela diuisit, suumque insulæ nomen reliquit. Quanquã plerique Angliam veluti nostri orbis angulum prædicent. Situs ipsius est contra aspectum Gallia & Hispania: ambitus quadragies octies & septuaginta quinque millibus passuum constat. Vide BRITANNIA & ALBION.
 Angolus, Ptolemæo Angula, Plinio Vestinorum vrbs in Italia, vulgò Angelus.
 Angrus, fluuius ex Illyricis versus Boream fluens. Herod. libro 4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitie Triballiam interfluens, Brongum intrat, Brongus iste Istrum.
 Anguifer & Anguinenens, à Græcis dicitur *ἄγγελος*. Columel. Anguifer mane occidit, tempestatem significat Cice. de Natura Deorum, Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguinenens.
 Angulani, populi. Plin. 3. 2. 5.
 Anguitia, Aetæ filia, soror Circes & Medæ, quæ Maris remedia contra venena ostendit. Sil. lib. 8. Aetæ prolem Anguitiã, mala gramina primum monstrauisse ferunt, tactūque domare venena, Et lunam excussisse polo, stridoribus amnes Frænantem, ac syluis montem nudasse vocatis. Putatur hæc sedem habuisse apud Marfos, non procul à Fucino lacu. Virgil. 7. Aeneid. Te nemus Anguitiæ, vitrea te Fucinus vnda, Te liquidi fluere lacus, &c.
 Anj, Nomen sacerdotis. 1. paral. 15.
 Ania, Romana mulier, quam cum propinquus moneret, vt alteri viro nuberet (esse enim ei & gratem integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit: si enim virum bonum inuenero, vt antè habui, nolo timere ne perdam: si malum, quid necesse est post bonum, malum sustinere?
 Aniam, Filius Samidæ, filij Galaad, filij Machir, filij Manasse. 2. paral. 7.
 Anichia, oppidum. Plin. 4. 7. 17.

Aniger, Vide infra **ANIGER**.
Anigrus, fluvius Thessaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera sua. quamobrem quum primò habuisset aquas dulces atque potabiles, habuit postea fœtidas atque turpes. Ouid. 15. Metamorph.
 Antè bibebatur: nunc quas contingere nolis,
 Fundit Anigrus aquas, postquàm (nisi vatib' omnis Eripienda fides) illic lauere bimembres.
 Vulnere, clauigeri quæ fecerat Hercules arcus.
 Anim, Nomen ciuitatis, ioseph 15.
 Anio, siue Anien, nobilis Italiæ fluvius, in montibus Trebianorum nascens, Tiburtinum irrigans agrum, vbi è sublimi in subiectam vallem magno impetu delabens efficit cataractam: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus secum in Tiberrim defert. Nomen autem accepisse putatur ab Anio Hetruscorum rege, qui insequens Cethegum, filia suæ raptorem, cum eum assequi nõ posset, in hunc fluvium insiliit, & vt Anio vocaretur, effecit. Propert. lib. 4.
 Ramosis Anio qua pomifer incubat aruis.
 Hinc Anienus, na, num. Idem,
 Siue Aniena ruos tinxerit vnda pedes.
 Anisus, qui & Asychis, Aegyptiorum rex, à sacerdotibus designatus, regnavit annis vi.
 Anisum, vrbs esse videtur Sicilyæ apud Ouidium, 4. Fastorum,
 Iamque Leontinos, Anisenaque flumina cursu præterit. vt flumina Anisena, aut Anisum flumen, quodd Aniso præterlabitur: nisi flumen Anisenum dicat, pro Aniso flumine.
 * Anictius lacon Alexandri Magni cursor à Sicyane elin vsque mille ducenta stadia vno die percurrit Solinus, lib. 1.
 Antius, ædilis curulis, Plin. lib. 33. cap. 1, Appii Cæci scriba promulgauerat, vt ædilis curulis crearetur cum Q. Antio Prænestino, qui paucis antè annis hostis fuisset, præteritis C. Perilio & Domitio.
 Antius Rufinus, Cos. Rom. Acilij Seueri collega.
 Antius Polinus Consul, Cæionij Iuliani Camœnij collega.
 Antius Paulinus iunior, Consul, Pub. Optatij collega.
 Antius Faustus II Consul, Galli collega. Horum tempestate se vt Deum adorari Diocletianus iussit. Cassiod. Euseb.
 Anius, Apollinis filius * ex Rhæa, & rex in Delo, habuit Andrum filium. Virgil. lib. 3.
 Rex Anius, rex idem hominũ, Phœbiq; sacerdos, Vitis, & sacra redimitus tempora lauro
 Occurrit. * De hoc vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.
 * Anlegianus vicecomes, Bononiam Romanæ ecclesiæ addidit anno Domini. 1361.
 Anna, Altera vxor Elcanæ, 1. reg. 1. Heb. Hanna. Nomen item prophetissæ cuiusdam filia Phœnuel, de qua luc. 2.
 Anna, dea ab annis quibus præsidebat vocata, cui mense Martio priuatim & publice fabricabatur,

vt populo annare & perannare liceret. Fuit Belfilia, soror Didonis, cui in fuga comes fuit, quæ postquam mortuam sororem vidit, & Carthaginem ab Hiarta Getulorum rege occupatam, relicta sede patria, ad Baturum regem, qui Melitæ imperabat, cursum arripuit: à quo iure veteris hospitij benigne suscepta, duos circiter annos ibi mansit. Sed cum Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didicisset, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret hortatus est. Mox igitur mare ingressa, dum Cameram, vel Cratidem fluvium nauigare contenderet, vi tempestatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Aeneas pacatis rebus, & ducta vxore Lauinia, imperabat: à quo benigne inuitata, in regiam cum eo profecta est: cui mox Lauinia tendere insidias cœpit. Sed Anna in somniis à Didone monita, vt insauftam domum relinqueret, statim pef fenestram exiit: cumque citato cursu ad Numicium amnem peruenisset, in eum se præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quærantibus, apparent vestigia pedum vsque ad Numicium amnem. vnde Quid. 3. Fast.
 - placidi sum Nympha Numici,
 Amne perenne latens, Anna perenna vocor.
 Anna, ciuitas Iudææ supra Hierichuntem. Steph.
 Annacus, annis ccc vixit, vide Stephanum in **ICONIO**.
 * Anna perenna Didonis Soror quæ colebatur in numicio agro.
 * Annarus rex Babylonis, qui tanti luxus fuisse fertur tamque gulæ dedit, vt stola muliebri amictu, mero & vnguento madens centum & quinquaginta psalterijs simul accubantibus velut officina nequitia, magnis effusionibus cœnaret. Alexan. ab Alex. lib. 5.
 Annas, pontifex Iudæorum, sacer Caiphæ pontificis. Ioan. 18. luc. 3. act. 4.
 Annæus Seneca Cordubensis, declamator, philosophus, & idem poeta, Neronis præceptor, à quo, solutus venis, interfectus est.
 Annestum, oppidum. Plin. 6. 28. 75.
 Annibal, Carthaginensium dux aut Imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum vindictam iurauerat, in Hispaniam traiecit: Gallos ad Rhodanum superauit. Eutrop. 3. Alpes aceto peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cœpit. Liu. lib. 1. dec. 3. Titum Sempronium Consulem apud Trebiam profligauit: Flaminius Conf. fudit ad Trasimenum lacum, 1500 Romanorum cæsis: à Fabio Maximio imminutus. Liuius 4. Europ. 3. Postea resumptis viribus Paulum Aemilium & Ter. Varronem Cofs. apud Cannas vicit, 4000 perditum & 270. equitum cæsis, tribusque & dimidio modiis annulorum Carthaginem missis, castris prope Romam positus, tempestate coactus, in campaniã venit: à Marcello apud Nolam victus est. Liuius libro 3. Eutrop. 3. Florus 1. Apud Cãnas à Sempronio Graccho, magna suorum cæde repulsus, nauali pugna, ad Eumenem victus. Liu.

Liu. 7. Florus. 2. 8. Iustin. 31. Carthaginem rediit, vt e. m. à P. Scipionis Africani obsidione liberaret: cum quo apud Zamam oppidum Africæ congressus, 2000 Pœnorum cæsi sunt, ferè totidem capti: ipse ad Antiochum confugit, à quo auxiliũ ac vires sumpsit: cum quo postremò etiam superatus est. Liu. 3. Iust. 31. Plut. in Annib. Cæterum à Romanis expositus apud Antiochum ac Prusam reges, ipsorum fidem suspectam habens, hausto quod annulo inclusum gestabat venenum, se ipsum confecit. Plut. Eutrop. 4. Oros. 4. 20. quo loco ait lapidibus obrutum fuisse à Carthaginensibus, ob rem male gestam. Liuius libro nono scripsit cruci affixum fuisse. Cæterum Prusam condidit. Plinius 5. 32. Meretricio amore detinebatur. Idem 3. x. 1. turres edificauit. Idem 2. 1 x x 1 1 1 speculas extruxit, 35. 14. 3.
 Annibal Carthaginensis illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybeum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos missus est. Polybius.
 Annibal Rhodius, dux item Carthaginensis, Siculo bello interijt. Polybius.
 Annibaluentia, Vide **HI P P O N I V M**.
 * Anniceris Cyrenæus nobilis fuit equorũ agitator, qui artè Platonis ostendatur ante Academia cursum iunxit sæpèque eundem cursum iisdem vestigijs nihil delirando repetit. Cæl. Rhod. li. 17. c. 31
 Annichori, vel Annichores, populi Persis vicini.
 Annicherum, ciuitatis aut regionis nomen. Steph.
 Annius Rufus, Iudææ præfectus, regnavit ann. 11.
 Annius Verus, Consul Romanus, Auguris collega.
 Annius Libo, Consul Romanus, Torquati Asprenatis collega.
 Annius Tacitus, x x x 1 1 1 Romanorum Imperator, regnavit mensibus vi. Idem Consul cum Aemiliano fuit, atque à patribus imperator electus est. Occisus est in Ponte militaribus insidijs. Pompon. Florian.
 Annius Anulinus Consul, Numij Tusci collega.
 * Annon Lacedæmonius Imperator, qui coactus fuit vertere solum exilij causa, quod in expeditionibus Leonem haberet sarcinas ferentem, veluti esset id argumẽto eum ad Tyrannidem aspirare: Plut. in probl. ciuilibus & Cæl. Rhod. libro 13. cap. 19.
 * Ansuarii Germaniæ inferioris populi proximi phrysijs pulsati à causis: Tacitus
 Anob, filius Cos. 1. paral. 4.
 * Anochus luctator Pausan. libro 7.
 * Anonus fons Pausan. libro 5.
 Anolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo Asij filio dicta. Stephanus.
 Anopolis, vrbs Cretæ. Vide **ARADEN**.
 Ansanctus, lacus apud Lucanos, vel, vt Plinius habet, in Hyrpinis, x quo tam lethalis odore euaporat, vt volâtes desuper aues eo suscepto necentur. Virgil. lib. 7. Aeneid.
 Est locus Italiæ in medio sub montibus altis

Nobilis, & fama multis memoratus in oris Ansancti valles, &c. Vide **ANSANCTI**.
 De Ansancti specu, Plin. 2. 95. 10.
 Anser, poeta, quem Ouidius procacem vocat lib. 2. Tristium,
 Cinna quoque hic comes est, Cinnaque procacior Anser.
 Antacæ, populi. Plin. 6. 8. 9.
 Antacites, amnis, in Asiæ latere, ad Tyrambum oppidum: à quo pisces Antacæi, salsamentum Athenæo cæterisque nobile: nam & in hodiernum vsque diem à Mæoti lacu præstantissimi quotannis inuehuntur. Annem hunc apud Ptoleum corrupte legimus Articum pro Antacite. Importantur Antacæi & ex Borythene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plinii lib. 6. cap. 7.
 Antapolis, ciuitas in Aegypto: ciuis Antapoluta, vel Antæon dicitur. Stephan. De Antæi oppido & patria, Plinius 5. 1. 9. 8.
 Antapopolites præfectura. Plin. 5. 9. 11.
 Antæus, Gigas, Neptuni ex terra filius, magno ac procerò corpore, quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya apud Lixum oppidum, à flumine Mauritanæ eiudem nominis ita vocatum: qui locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defecta essent, tactu terre recreabatur, quem Hercules palæstra pectori astrictum expirare coegit. Scribit Plutarchus Serrorium Romanorum ducem, apud Tygænam oppidum Libya effosso sepulchro, Antæi cadaver inuenisse. Eusebius libro de Tempore scribit, Antæum palæstricæ artis fuisse doctissimum, & quorumcunque certaminum: & ob id ostendit se arbitrari fictum, quod fuisse filium Terræ, & quod viribus restauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubuleo primo Iouis filio, in lucta superatum esse; & eundem postea Hercules cognomen meruisse. Huius regiam in Mauritania esse non procul ab Hesperidum hortis, Plinius auctor est. Lucanus tamen ferè in fine libri quarti paulò aliter sentire videtur, vbi totam hanc fabulam describit.
 Antagoras, vir, cuius meminit Plutarchus. * & Paus.
 Antalcides Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ. * & Paus. lib. 3.
 * Antander Messeniæ dux cõtra, incursiones Lacedæmoniorum, Paus. lib. 4.
 Antãndros, Strab. libro 13. & Plin. 4. 12. 61, Phrygiæ vrbs ad meridiem posita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus. Plinius 5. 30. 10. & 16. 33. 6. Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Assos & Apollonia. Virgil. 3. Aeneid.
 - classẽmque sub ipsa
 Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.
 Dicta, quod de Andro insula eam condiderunt coloni, quasi *ἄντρον*: vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius precio hanc accepere ciuitatem. Stephan. & Seruius.
 Antãndrum, saxum magis quàm insula inter Te-

nedum & Chium, qua Aegæus sinus panditur à dextra nauigantibus.
 Antáradus, insula. Plin. 6. 20. Vide in A R A D O.
 Antárticus, polus australis, arctico oppositus, qui terræ obiectu à nobis cerni non potest: à nostris Meridionalis dicitur.
 Antariáni, populi. Plin. 6. 17. 5.
 Anthéas, Scytharum rex. Plutarch.
 Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo restiterunt. Steph. Plin. 3. 5.
 Antémna, oppidum Italiae, dictum, quod hanc amnis præterfluat, quasi ante amnem. Virg. lib. 7.
 Ardea, Crustumericæ, & turrigeræ Antemnae, Tegmina tuta cauant capitem.
 Antémus, fluuius Colchos. Plinius 6. 5. 3. Fortè Anchemus.
 Anténnae & Antenates, Italiae populi, de quibus Strabo lib. 5.
 Anténor, vnus ex Troianorum principibus, qui delecta à Græcis Troia, adiunctis sibi Heneticis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici sinum peruenit, vbi primùm exiguum cōdidit oppidum, quod à nomine relictae patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndiq; multitudine perangustum videretur, pauld longius à mari urbem condidit ampliore, quam de nomine suo Antenoream appellauit: quauis postea mutato nomine Patavium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virg. 1. Aeneid.
 Atenor potuit mediis elapsus Achiuus Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus Regna Liburnorum, & fonte superare Timauis. Hic tamen ille urbem Patavi, sedesque locauit Teucrorum, atque vrbis nomen dedit.
 Hunc nonnulli veteris historiae authores, patriæ suæ proditorem asserunt, & Vlysem dissimulato habitu intra mœnia agniti domi suæ occultauisse. Constat eum, Græcorum legatos benignè hospitio excepisse, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuisse. Obiit Patavi, vbi etiam hodie sepulchrum eius ostenditur. Filios habuit, vt testatur Homerus, Archilochum, Atamanta, Laodocum, & Helycaona, & secundum quosdã, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.
 Anténor, Scytharum ad ostia Danubij rex, à Gothis in bello cum multis cæsus est. Huic successit filius Marcomirus.
 *Antenor nomen statuarij apud Paul. lib. 1.
 Anténor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnavit annis xxx. Hic habuit ex Britannia uxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus sui temporis præstantior fuit, à qua populus Siccambri dicti sunt.
 Ateros, filius Veneris & Martis, cuius meminit. Cicero lib. 3. de natura Deorum. * & Pausan. lib. 1.
 Antes, mons * Achaiae non procul ab Argis, Cael. Rhod. lib. 25. cap. 30. Plin. 4. 5. 25.
 Anteuórta, dea Romanorum, quod præterita nosset.
 Anthána, Plin. 4. 5. 19, vna ex centum vrbibus Laco-

niae, ab Anthe Neptuni filio per Cleomenem, Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius feruari iussis. Est & Arcadiae ciuitas: Stephan. Vide *ἀνθήνα* apud Stephanum.
 Anthánis, olim dicebatur Træzè Pelopónesi vrbs. Stephanus.
 Antharis, Longobardorum rex, Teudelinam (aliàs Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit uxorem, Histria incendis & cædibus repleuit, Franciorem Cisalpinæ Galliae præfectu vicit, Cumumque cepit: demum cum sex annos regnasset, insidiis domesticorum apud Ticinum extinctus est venenato poculo. author Paulus Diaconus de rebus gestis Lögobardorum. Paul. Aemil. lib. 1. Blond.
 Anthárius, xv i Sicambrorum rex, regnavit annis xxxv, Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, evertit: à Gallis, Romanorũ auxilio victus est, cui successit filius Francus, à quo Sicambri Franci dicti sunt.
 *Anthas Anthæ ciuitatis conditor, Pausan. lib. 2.
 Anthæa, Vide A N T H I A.
 *Anthæas Lydius poëta, qui primus poësim ex cõpositis nominibus excogitasse dicitur.
 Anthéde, vicus quidam, aut ciuitas, alter *ἀνθηδών* dicta. Stephanus. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene supra.
 Anthédon vrbs Bœotiae, de qua sic scripsit Homer. *ἀνθηδών τ' ἰσχυρότατον*.
 Etymon habet ex flore fertiliq; agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato, habitata quondam Thracibus, de qua Pomponius & Strabo libro nono. Stephan.
 Anthédon, alia est Gazæ vicina mare versus. Est & portus Anthedonius. Stephanus & Plinius 4. 5. 29. & 4. 7. 11.
 Anthémion Troianus, Simoesij pater. Homerus libro. Iliad. 4.
 Anthémis, insula maris Mediterranei, postea Imbraus vocata, & Parthenia à fluuio. Strab. lib. 10.
 Anthémus Augustus, 1 i Romanorum Imperator, regnavit annis v. Idem Romanus Consul solus.
 Anthémus Consul, Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagastus in Fefulanis montibus conclusus, captus atque occisus est, multis Gothorum milibus cæsis & diuenditis. Pomponius in Theodo. Diacon. libro 13. Oros. libro 7. cap. 37. Aemil. lib. 1.
 Anthémus Consul, Florentini collega.
 Anthémus, oppidum. Plin. 2. 26. 19. & 4. 10. 16. Vide A N T E M V S.
 Anthémus, vrbs Syriae, Strab. & alia Macedonia.
 Anthemúsa, insula, Plinius 8. 31. 39. & oppidum, 5. 24. 15.
 Anthemúsa, ciuitas Mesopotamiae, apud Strabonem libro 16. Vide S A M V S.
 Anthemúsus, lacus Mariandenorum. Steph.
 Anthéodon, oppidum. Plin. 5. 13. 3.
 Anthes, Neptuni filius, vide A N T H A N A & A N T H E D O N apud Stephanum.

Antheus, Antenor filius, quem Paris amavit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus est vnus ex Aeneæ ducibus. de quo Virgilius, *Anthea Sergestumque vocat.*
 Anthia, vrbs propinqua Pylo sub ditione Memnonis, vt scribit Homerus lib. Iliad. 9.
 Anthia, vrbs Pelopónesi, propriè Argos: & alia Póti iuxta Thraciam, Milefiorum & Phocensium colonia. Est & Libyæ vicus, & Italiae ciuitas, Anthiũ postea dicta. Stephanus. Vide T H Y R I N I, & T R A L I S.
 Anthia, Leontino teste, filia fuit Amphianassæ, & vxor Proti, Argiuorum regis, Abantis filij. Vide Bocatum lib. 2. cap. 31.
 Anthia lex, dicebatur quam Antius Restio tulit, quæ licet optima esset, luxuriæ tamen obstinatione nullo abrogante obliterata est. Propter quod Restionem ipsum tradunt, quandiu postea vixit, foris non cenasse, ne legem à se latam cõtemni videret.
 Anthiæ insulæ. Plin. 5. 31. 46.
 *Anthias Eumeli? filius Triptolemi illius qui ex antica ratione seruandarum frugum Patras inuexit, dracones currui iunxit, & sementem facere voluit, sed curru elapsus diem extremum obiit. Pausan. lib. 7.
 *Anthion pureus est in Bœotia, vbi à proserpinæ raptu sedisse Cererem, ferunt vetulæ imagine prædita. Quo nomine velut Argiua à Celci filiabus deducta ad matrem est Cael. lib. 24. cap. 17.
 Anthium, oppidum Thraciae. Plinius in Thraciae descriptione, Astice regio, inquit, oppidum habuit Anthium, nunc est Apollonia. Steph. *ἀνθίου* vocare videtur.
 Anthium, Italiæ ciuitas, Steph. in *ἀνθίου*, *ἀνθίου* & *ἀνθίου*. Vide A N T I V M. Plin. 4. 11. 27.
 Antho, Amulij Albanorum regis filia.
 Anthónges, pastor, seditionem in Iudæa mouit, propter quàm duo ferme hominum millia à Varro in crucem subacti sunt. Ioseph. lib. 11. cap. 12. 15. De bello Iud. lib. 2. cap. 1. & 2. act. 5.
 Anthóres, vir, de quo Virg. lib. 10. Aeneid. -at illa volans clypeo est excussa, proculque Egregium Anthorem latus inter, & ilia figit: Herculis Anthorem comitè, qui missus ab Argis Hæserat Euandro, atque Itala confederat vrbe.
 Anthos, vnus ex filiis Nestoris.
 *Anthiæa Nympha, Pausan. lib. 7.
 Anthropomorphitæ, heretici simplicitate rustica Deum habere membra arbitrabantur.
 Anthropógraphus, dictus est Dionysius, quod nihil aliud quàm homines pinxit. Plinius libro 35. cap. 20.
 Antropóphagi, populi Scythiæ, humana carne vescentes. Siti sunt ad orientem ac septentrionem, Massagetis finitimi, & circa hos tristissima solitudo, & mare quod Thabin vocant. Vide Plinium 4. 12. 183. & 6. 17. 14. & Gellium.
 Anth'bla, &
 Anthylla, vrbs in Aegypto, de qua Herodotus lib.

2, Harum vrbium Anthylla, quæ est insignis, datur peculiaris in calciamenta vxori semper eius qui in Aegypto regnat. Steph.
 Antia, vrbs Italiae subdita Romanis, ab Antea Vlyssis & Circes filio dicta. Steph.
 Antia, Vide A N T H I A.
 Antibacchi insula in Arabico sinu, Stephan. & Plin. Antibacchia, 6. 29. 38.
 Anticanis, lydus quod ante maiorem canem oriatur: *ἄντικανος*. Hic in Lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, spectat occasum, vt inter Geminos & Cancrum constitutus, occidit exortu Capricorni, exoritur cõ Leone, cõstat tribus in totum stellis, Cicero, Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.
 Anticasus, mons Seleucia. Strabo.
 Anticatónes, dicti sunt duo libri, quos Cæsar cõtra Catonem scripsit. Sueto.
 Anticèta, Straboni lib. 11. fluuius Asiae.
 Antichthonos Martianus sciũgit ab Antocis & Antipodibus qui inferna terræ nobis obuersa habitant. Pomponius tamè videtur Antichthonos pro Antipodibus accipere. Plin. lib. 6. cap. 22. Populi ad Taprobanem insulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab *ἀντί*, quod est contra: & *πόδες*, id est terra: quod contraria parte aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita esse Macrobius 2. de somnio Scipionis, & Plini? lib. 2. ca. 67. ostendere conantur. fabulosa esse asserunt. Augustinus ca. 9. lib. 16. de ciuitate Dei: & Lactantius cap. 24. lib. 3. Diuinarum institutio num: & Lucretius lib. 1. Illi cum videant solem, nos sydera noctis Cernere, & alternis nobiscum tempora cæli Diuidere, & noctes pariles agitare diebus. Sed vanus stolidis hæc omnia parturit error. Alij altius intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Aeneid. qui sub terra inferos volunt secũdum Choro-graphos Geometras, qui dicunt terrã *σφαιροειδὴ* esse, quæ aqua & aere sustentatur. quod si ita est, ad Antipodes potest nauigatione perueniri: quia quantum ad nos spectat, inferi sunt, sic cur nos illis. Hinc est quod terram esse inferos dicimus: quanquam illud sit, quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epistolam vento al latam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis saluent. Sunt, vt etiam Strabo retulit libro 1. qui orientis extremi, & maximè ad Occasum inclinatae regionis incolae, quales sunt Indi atque Hispani, Antipodas esse contendunt, ratione cõsimili Antipodes esse, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicero 4. Academicarum quaestionum, Nõne etiam dicitis esse è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis, stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?
 Anticites, amnis Asiae, à quo pisces Anticæi, salfamẽtum nobile. Importantur Anticæi & ex Borystheni, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernũ diem à Mæoti lacu præstantissimi quotannis inuehũtur.
 i ij

Anticlea* Dioclis filia mater Vlyssis, quæ quum duceretur ad Laërta nuptias, à Silypho latrone Aeoli filio corrupta est. Alij dicunt, cum Laërta iam nuphisset, & ad oraculum iam pergeret consultura, captam à Silypho latrone, & ut multi putant, ex eo Vlysem concepisse. Quod Ajax apud Ovidium 13. Metamor. vitio vertit Vlyssi, & sanguine cretus Silyphio.

Anticondy lei, populi Bœotia. Stephan.

* **Anticrates** Lacon epaminundam Thebanorū ducem hasta traiecit Plut. in Agide.

* **Anticragus** mons Lycia, Crago oppositus Teste. Strabo. libro 4.

Anticyra, insula ad sinum adiacens Maleacum, & OEtam motem, cuius meminit in Thessalia Strabo libro nono. In hac auctore Plinio, elleborū tutissimè sumebatur, ac copiosum & optimum crevit. Ouid. lib. 4. de Ponto.

Imbibe, dixisset, purgantes pectora succos, Quicquid & in tota nascitur Anticyra.

Vnde quoties insanum hominem significare voluerunt, Anticyram mittebant. Plin. 15. 55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrram in Phocide regione, in Corinthium conuersa sinum: ab Anticyreo quodam, Herculis erate, Caparissus ab Homero dicta. Est & alia Anticyra haliensium. Steph. De Anticyra oppido, Plin. 4. 3. 5.

Antidalæi populi, Plin. 6. 28. 49.

* **Antidonus** Philippi regis miles fortissimus qui in obsidione Perinthi catapultæ cōfossus non prius eam euelli passus est, quam hostem fugatum intra mœnia compulisset.

Antigenes, puer rusticus, * apud Verg. in daphnide At tu sume pedū quod mecum sæpe rogarer Nō tulit Antigenes.

Antigenides, Suidæ Thebanus muscus, Philoxeni discipulus, primus calceamentis Milesiis lafcuioribus vsus est. Plinius cap. 36. libro 16. Hic etiam, vt auctor est Cicero in Bruto, discipulo frigenti ad populū ait, Mihi cane & Musis. Gellius libro 15. cap. 17. Valerius lib. 3. cap. 7. De fiducia sui.

* **Antigona** Berennia ex Philippo filia Pyrrhi vxor fuit Plutarch.

* **Antigone** scortum quoddam Philotam amatore circumuenit Plutarch.

Antigona, oppidum. Plin. 4. 6. 2. 5. 30. 15.

Antigone, oppidum. Plin. 4. 10. 6.

Antigone, filia OEdipi regis Thebanorum, patri ceco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in OEdipo, & Staius in Thebaide. Eadem postea cum ad officium funebre suorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis venisset, ibique adiuuante Argia Polynicis coniuge, fratrum cadavera cremasset, ambæ Creontis iussu captæ & occisæ sunt: quarum mortem postea Theſeus vlciscens, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortuæ tumulū se interfecit. Propertius libro 2,

Quod non Antigones tumulo Bœotius Hæmon

Saucius ipse suo corrui ense latus?

Antigonia, Laomedontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem ausa fuit se Iunoni præferre. Quapropter Iuno Irata, eam in ciconiam vertit. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Antigonenses, populi. Plin. in Prologo.

Antigonia, Troas ipsa dicta est, postea Alexandria. **Antigonia**, ciuitas Chaonia in Epiro, & alia Arcadia, Mantinea prius dicta: tertia Macedonia, ab Antigono Gonati filio condita: quarta Bithynia iuxta Dascylium: vide N I C E A M. quinta Syria, prope Antiochiam. Est & castellum Cycicena. Stephanus.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Steph.

Antigonus, regis Macedonū, Alexandri Magni frater. Plutarch. in vita Pyrrhi. Primus post Alexandrum in Asia regnare cepit: duodeuiginti annis multa bella gessit, in quibus tandem occubuit.

Antigonus, primus rex Asia, regnavit annis xviii.

Antigonus, xxxv i Macedonum rex, regnavit annis x i j. Huic cognomen fuit Dofon (ait Plutarchus in Amylio Paulo) eo quod multa promitteret, pauca verò præstaret. De morte eius vide M O T H O.

Antigonus Gonatas, xxx i i i i Macedonum rex, regnavit annis xxx v i. Lacedæmonē obtinuit. Euseb. Atheniensibus libertatem restituit, Gallos superavit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulsus est.

Antigonus x i Iudæorum rex, regnavit annis i i i.

Antigonus, Aristoteli filius, Parthorum auxilio Iudæam occupavit, regnavitque annis v.

Antigragus, mons Lycia Crago oppositus. Strabo.

Antilibanus, excelsus mons ad Septentrionem Iudææ ex aduerso Libani. de quo Plinius libro 5. capite 20. à quo omnis regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antilibanus appellatur, citra regionem Damasci quæ cecidit in sortem tribus Manasse. quibusdam videtur non esse montem proprium à Libano, sed iugum, aut cornu in occasum Brumalem protentum, iunctum huic circa Cæsaream Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons proprius iuste appellari iussit.

Antilochus, Nestoris & Eurydices maior natu filius, patrem secutus ad bellum Troianum, in pugna à Memnone Auroræ filio est occisus, vt tradit Homerus: vel ab Hectore, vt ait Ouidius in epistola Penelope,

Sive quis Antilochū narrabat ab Hectore victū: Antilochus nostri causa timoris erat.

Vnde patris p̄ce mor? Achilles Mēnonē occidit.

* **Antilochus** rex Messeniorum Pauf. lib. 7.

Antimachus, Colophonius poëta Græcus: is quum poëma quoddam obscurum recitaret, atque omnes præter Platonem, q̄ minimè illud intelligerent, discessissent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poëtis hoc quidē cōcedi potest, oratoribus minimè: quū popularis sit illa facultas, illeq̄ captum sit bonus orator, qui multitudini placet.

Hæc Cicero. Plutarchus in Lyfandro, Hic aggriffus belli Thebani materiam, vigesimum quartū volumen impleuit, antequam duces Thebas vique produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum Aegyptium patria Hieropolitanū, alterū poetam Melitum, cognomento Psecam.

Antimachus Troianus, qui donis Alexātri, aurōque corruptus, impedimēto fuit quo minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus est, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem venisset cū Vlyſſe, redire ad suos sine- rent, sed in vrbe asseruaret, trucidarentque. Homerus lib. Iliad. 11.

* **Antimenes** deiphites filius Pauf. lib. 2.

* **Antinoe** Cephæi filia Pauf. lib. 8.

Antinous Bithynicus, ab Adriano principe adamarus, cui templum apud Mantineam constituit Pauf. Propert. 4. Eleg. 5,

Penelopem quoque neglecto rumore mariti Nubere lasciuo cogeret Antinoe.

Antinous, Aegypti ciuitas, ab Hadriani Amasio nūcupata. Hiero. cōtra Iouinianum. Steph. Antinoja & Adrianopolis vocatur.

* **Antinus** ex bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus est. Pausanias libro 8.

Antiochia, vrbs Syria, quæ prius Metropolis Epiphane & Reblata, & ab aliis Theopolis, hoc est, Dei ciuitas est appellata, à Seleuco Nicanore in suorum memoriam condita, Olympiade 119. quæ Orontes fluius interfuit, & ab occidente lauat Parfar fluius. Strab. In Seleucidia Syria, quatuor insignia sunt oppida, ob id & Tetrapolis dicta regio Antiochia, Epidachne cognominata. Itē Seleucia, Pieria. Apamea, Laodiceaque. Vide T H E O P O L I S. Alia est Antiochia ad Persicum litus.

Antiochia, Syria pars. Plin. 5. 12. 5. in Syria descriptione, & item Pomponius.

Antiochia, oppidū Mygdonia Asia, Plin. lib. 6. cap. 13. Hanc Stephanus Mesopotamiae esse scribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Asiben vel Nilibin.

Antiochia, insula maris Mediterranei, Strōgylæ insula proxima. Plin. 5. 31. 20.

Antiochia, apud Phalæn ab Argiuis habitata, Ione aliàs dicta. Stephanus.

Antiochia nomen ad multas ciuitates transfertur: alia enim est Lydia, alia Pisidia, alia inter Corleſyriam & Arabiam Semiramidis, alia Cilicia ad Pyramum fluium, alia Pieria, quam Aradum Syri vocant: alia ad paludem Calirrhoen, alia prope Taurum in Comangene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua Plura apud Stephanum. Alia in Margiana Parthæorum, vltimè denique Tarsus. Stephanus Corleſyriæ Antiochiam, aliàs Gadara vocari scribit.

Antiochenſes populi. Plin. 4. 18. 10.

Antiochiada, maris partem Antiochus à se appella-

uit. Plin. 2. 67.

Antiochus, nomen regum Syria: ferè enim hoc nomine omnes vocati sunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus magnus, Antiochus Eusebius, de quibus Appianus copiosius in Syriaco, & Trogus.

Antiochus Soter, Seleuci filius, cuiusque nominis primus, i i Syria & Asia rex, regnavit annis x i x.

Antiochus, Antiochi Soteris filius, Achios dictus, regnavit annis xx. veneno tandem ab vxore Laodicea extinctus est.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, vt Syria & Asia rex, regnavit annis xxxv i. is in Corleſyria omnes Ptolemæi ciuitates subegit. Liu. lib. 3. Decad. 4. Philometorem prælio superavit, ab Attilio Glabrone ad Thermopylas caesus, & è Græcia pulsus est. Liu. libro 6. Appian. de Syriaco bello. Oros. libro 4. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgò appellatus est, quod accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc est, illustris siue nobilis, vii i Syria rex, regnavit annis xi. Hic Hierosolymam destruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudelissimus omnium tyrannorum.

Antiochus Eupator, ix Syria rex, regnavit annis 11. Philippū, cui Antiochus Eupatoris pater, regni curam commisit, vicit & occidit: demū à Demetrio vnā cum Lyſia interfectus est. Ioseph. lib. 12, cap. 15. Iustin. lib. 34.

Antiochus Theos, xii i Syria & Asia rex, regnavit annis xv.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, xv Syria rex, regnavit annis i x. à Cleopatra ad nuptias & regiam quæ in Seleucia erat, inuitatus, fretus Simonis auxilio, Triphonē Doram obsidentē fudit, fugavit, ad Apamiam cepit, ac interemit anno regni sui tertio. Ioseph. lib. 15. cap. 11.

Antiochus Gryphus, xvii i Syria rex, regnavit annis xxix. Hunc Iosephus frequenter Philometorem vocat. Is cū Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit, acieque victus interit.

Antiochus Gryphus, xviii i Syriæ rex, regnavit annis x. interfectus est ab Herodiano.

Antiochus Cizicenus, xx Syria rex, regnavit annis xiiii. Is fratrem Antiochum regno Syria exuit, ac bello vicit.

Antiochus, Comagenorum rex.

Antiochus Consul, Bafsi collega.

Antiochus, Liber pater dictus, Damascenorum rex, fratri Philippo successit. Ioseph. li. 13. cap. 21. Hic ab Arabum rege occisus est.

Antiochus Ascalonita, ex veteri Academia dicendi peritissimus, Luculli, Ciceronis & Eruti præceptor: de quo Plutarch. in Lucullo.

Antiochus Siracusanus, historicus, qui scripsit de Italia, citatur sæpe testis à Strabone & Dionysio.

Antiochus Sophista, quæ Argæ Cilicum tulere, doctissimus: de quo Philostratus.

Antiochi vxor Stratonice, nomē dedit Stratoniceæ vrbi Macedoniæ. Stephanus. Tarsus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiocha dicebatur. Stephanus. Item Trallis Lydiæ vrbs, Antiochia aliàs vocabatur.

Antiochis, mater Antiochi Seleuci filii, & mulier quæuis ex quauis Antiochia oriunda: præterea nomen tribus Steph.

Antiope, Steph. in Hyfia, Nyctei filia: & vxor Lyci regis Thebarum Aegyptiarum, Laetantio. Hanc Iupiter in saryrum mutatus compressit, quod cum Lycus cõperisset, ea repudiata Dirce superinduxit, à qua in carcerē coniecta est. verum cum partus aduenisset, ruptis vinculis aufugit in Cythæronem, ibique Zethū & Amphionem peperit & exposuit: sed à pastoribus reperti, ab iisdem educati sunt, qui postea adulti, matris iniuriam vlciscerent. Lycum cum vxore Dirce interfecerunt. Vide AMPHION, Propertius,

Tu licet Antiope formam Nycteidis, & tu Parthanam referas laudibus Hermionem. De hac copiose Paul. lib. 8.

*Antiorus Lycurgi filius Plut. in Lycurgo. Antipater, philosophus & poeta Sidonius, seu ex Tyro Phœnicia, Stoicæ sectæ Latone, Vricensis præceptor. Plut. post Panæriū de officiis scripsit. Hic quo die natus fuit, eodem semper febre laborauit singulis ætatis suæ annis, eodemque die, atque eodem morbi genere cõsumptus est. Hic nobili epigrammate Sapho, de cimam inter Musas coaptat. Ex tempore innumerabiles penè verfus faciebat. Cic. & Quintil.

Antipater, Iolai filius è Paliura ciuitate Macedonia miles Philippi: deinde inter Alexandri duces, & regni successores, discipulus & ipse Aristotelis. Suidas. Plutarchus, Successor Alexandro in regno Macedonia, post bellum Atheniensibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorū princeps erat Xenocrates, respõdit se in amicitia permanurum, si sibi Demosthenes & Hyperides derentur: Si eius præsidium in Munichian, id est, Athenarum arcem recepissent: Si denique absumptam in eo bello pecuniam, acceptaque dāna resarcirent. Quibus illi conditionibus cõsenserunt.

Antipater & Alexander, Cassandri filii, xxvi Macedonum reges, regnarunt annis 1111.

*Antipater, xxxii Macedonum rex, regnavit dies xlv.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus ac potentissimus, Iudææ procurator à Cæsare cõstitutus, muros ciuitatis reædificauit, Phaselū Hierusalē, Herodem Galilææ præfecit, veneno à Malichonecatus est. Ioseph. bell. Iud. libro 1. ca. 21. Antiquit. libro 14. cap. 19. Volater. in historia Hierosolimitana.

Antipater, Herodis filius, à patre quinto die priusquam animam ageret, in vinculis interfici iussus est. Ioseph. lib. 17. cap. 9. De bel. Iud. Aegesip. lib.

1. capite vltimo. Antipater, Tarsensis Philosophus, authore Plutarcho.

Antipater Hierapolitanus Sophista nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res gestas scripsit, ac magister epistolarum fuit. Philostratus.

Antipatris Palæstinae ciuitas nunc diruta, quā Herodes rex Iudææ ex patris sui Antipatris nomine vocauerat. de hac Raphael Volaterranus libr. 11. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus est captiuus, act. 23.

Antiphates, Læstrygonum Anthropophagorum rex, vnus ex posteris Lami, Formiarum conditoris: in cuius littora cum aliquando eiecus esset Vlysses, tresque à sociis emisisset, qui regionem explorarent, Antiphates vnus ex his apprehensum ore dilaniavit: reliqui duo vix fuga salutem quæsuerunt: quos Antiphates cum magna Læstrygonum manu infecutus, naues Vlyssis omni conatu oppugnauit, faxisque & trabibus in eas coniectis omnes demersit, vna tantum excepta, qua Vlysses ipse cum nobilioribus aliquot sociis vehabatur, qui succis repente rudentibus, se suosque eripuit, Ouidius 14. Metamorph.

Inde Lami veterē Læstrygonis, inquit, in vrbe Venimus: Antiphates terra regnabat in illa. Vide hæc latius apud Homerum Odys. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. lib. nono, Et primum Antiphatē: is enim se primus agebat Thebana de gente nothus Sarpedonis alti. Hic Aeneam in Italiam secutus, à Turno Rutulorum rege occisus est.

Antiphellus & Phellus, regiones Lyciæ. Steph. Antiphellos, oppidum, Plin. 5. 27. 41. & 31. 11. 37. Antiphemus & Lacijs fratres, Stephano in Asia & Pausanias.

Antiphium, nomen loci dictum, quia Phio aduersum sit.

*Antiphilus statuarius apud Paul. lib. 6. Antiphon, Rhamnusus orator & dux, Atheniensis præcepta dicendi tradidit, quo neminem melius orauisse causam capitis, quum se ipse defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cicero in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrē: cum Hectoris corpus ab Achille redimeret, fratrem habuit Antiphū, Hom. Iliad. 7. quē Agamēnon vnā cum Iso fratre, sed illegitimo thoro nato, in Bello Troiano interfecit.

Antiphra, oppidulū prope Alexandria, non procul à mari, Steph.

*Antiphus priami filius ex Hecuba quem Agamēnon vnā cum Iso fratre sed illegitimo thoro nato in bello Troiano interfecit.

Antiphus, filius Thesali, & nepos Hercules, qui cū fratre Phidippo dux triginta nauium cum alijs Græcis ad Troiam commigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antipodes, Cic. 4. Acad. quæst. nonne etiā dicitis esse è regione nobis è contraria partē terræ, qui aduersis vestigijs stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melā. Plin. 6. 22. 1. Vide ANTICHTHONES.

*Antipæneus Thebanus nobilissimus cuius filie pro patriæ salute seipsum interfecerunt, Paulan. Vide supra Anticlea.

Antipolis, oppidum. Plin. 3. 4. 20. id est Ianiculum, 3. 5. 136.

Antipolis, Galliarum Narbonensis vrbs, Ptolem. vulgo Ragny.

Antipyrgus, Ptolem. vrbs Marmaricæ, Straboni Te trapyrigia.

Antirrhium, promontoriū, cui alterum idem dictum in Pelopon. obuertitur, Plin. 4. 2. 4. & 2. 92. 3.

*Antifia sunt circuli sine gradus circulorum in quibus sol constitutus dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerso. legendū videtur Antifia Cæli. rhod. 2. 4. lib. cap. 17.

*Antifia vide supra in dictione Amphiscij. Antissa, oppidū, in Lesbo insula, Pomponio. Steph. addit insulam quoque vnā Cycladū sic vocari, & aliam Indiæ. Plin. 5. 31. 54. Est & insula Lesbi ad iuncta. Plin. 2. 89.

Antisthenes, philosophus, posteaquā docuisset rhetoricā, audissetque Socrate, dixisse fertur ad discipulos, Abire, & magistrum quærite: ego enim iam reperi: statimque venditis quæ habebat, & publicè distributis, nihil sibi præter palliolum reseruauit. Princeps fuit Cynicæ sectæ, & ad audiendum Socrate quotidie ibat ex Piræo, quadraginta stadiis emensis, acutus magis quā eruditus, præceptor Diogenis, patientiā & duritiā adamauit. Cicero lib. 3. de Oratore ad Quintum fratrem. Fuit & Antisthenes discipulus Heracliti: Alius Ephesus, tertius Rhodius, historicus, vt tradit Diogenes Laertius. Fuit & Antisthenes Sybarita. Vide ALCISTHENES.

*Antistius romanus nobilis qui vxorem quod cum libertina fabulari viderat repudiavit. Alex. ab Alex libro, 4.

*Antitheus Atheniensium rex olympiade 166. Pausanias lib. 7.

Antitaurus, mons Tauro oppositus. Strab. libro 11. Taurus itaque Septentrionem versus in multos quasi ramos discinditur, quorum vnus est Antitaurus, qui Sophannam comprehendit in cõualle quadam, quæ inter eum iacet, atque Taurum vltra Euphratem. in eo valles sunt profundæ & angustæ, in quibus sita sunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ sanum, quod illi Comana vocant. Sunt qui Auritaurus legant. Antitæum, promontoriū Britanniarum, quod etiam Belerium, Ptolem. Diod. Belerium, in Cornubia seu Cornuallia.

Antium, vetus vrbs Latii, Volcorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quod ante alias vrbes in ipso littore sita fuerit, ad Romanorum otium, seramque urbanarum permutationem accom-

modata. In hac fuit Fortunæ templum. Horatius 1. Carm.

O diua, gratum quæ regis Antium, Hinc Antiates, vrbs huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarum rostra Antio à Romanis deleta in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi solebat ad populum. Vide Liuium lib. 1. ab vrbe condita

Antiatæ, populi. Plin. 6. 7. 10.

Antoci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.

Antómenes, vltimus Corinthiorum rex, regnavit annis 1. Reges post hunc non fuerunt, sed annui principes constituti.

*Antoninus Caracalla romanus imperator denominatus à genere vestes quæ populo erogauit Cæli. rhod. lib. 16. cap. 10. Hic libidinis impatentia nouerunt suam duxit vxorem, Cæli. rhod. & Euseb.

*Antona fluuius in Anglia.

Antoninus imperator, Seueri filius.

*Antoninus Imperator Romanus cognomento pius: regnavit annos 23: anno domini 40. hic primus statuit vt resurrectio dominico die celebraretur, quod postea Romanis pontificibus est confirmatum. Euseb.

*Antoninus cõmodus Antonino pio successit, cum aliquando pugnet, siti que grauissima cruciaretur, pluuia diuinitus missa est cum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequeretur plurimosque interficerent: anno domini 178.

Antónius Gniphos, poeta Callus, expositus, & à nutritore suo manumissus, Romæ docuit Rhetoricā & poemata in domo Iulii Cæsaris adhuc pueri: cuius scholā Cicero & clari viri frequentasse dicuntur. nihil vnquā de mercedibus passus est, eoque plura ex discipulorum liberalitate consecutus est. Vixit annos L. Tranquil.

Antónius Musā, medicus Augusti Cæsaris. Plin. lib. 29. 1. & 3. 3.

Marc. Antónius orator, Triumuir auus, de quo Cicero in Bruto, Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque suo quæque loco, vbi plurimum proficere & valere possent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo in maximè opporunitis orationis partibus collocabatur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, Imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur: sed ita erat paratus, vt indices illo dicente nonnunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse.

M. Antónius oratoris filius natu iunior, gratia Corinthe cõsulis, Cethegi factione in Senatu curatione rei frumentariæ toti oræ maritimæ nactus. Sicilia & prouincias omnes depopularus est. Et ad postremum inferes Creteis bellū, ibi morbo interiit. Hic Salustius ait perdidit pecuniæ genitum, & vacuum à curis nihil instantibus. Pædianus.

Antónius alter oratoris filius, multos in Achaia spoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. quamobrem Græci accusarunt eum ad-

M. Lucullum prætorē, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonē, in introitu gladiatorē, in victoria quadrigariū. Nam inter eos fuit, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antonius, C. Antonij Syllani filius, cum Cicerone consul, cique maximè aduersus, quod Carilinæ faueret. Placatus ab eo, recta de Republ. sentire persuasus est. Postremò post Cæsaris mortem in dissensione ciuili, in Bruti potestate cum in Græciam venisset, ab eodem trucidatus est.

*Antuates populi citra rhodanū extra Belgas, Celtas & aquitanos, finitimi Allobrogibus & Cebænarū oppido ac galliæ prouinciæ romanorum proximi. Huius nominis adhuc ext. vicus & præfectura quædam monachorum inter Geneuam & Delphinatum qui est Geneuensis diocesis. videntur tamen secundam cæsaris descriptionem Antuates magis fuisse inter Allobroges & vicum Veragrorum cui Diuus Mauritius Sedunensis diocesis nomen est. Hos quidam hodie vanautes appellant.

M. Antonius Trium vir, Marci oratoris filius, & Lucij frater, causa & fax totius belli ciuilis fuit: cum esset Tribunus, clam ex vrbe ad Cæsare in Galliam profugit. Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, horante Cicerone, Senatus hostem iudicauit: superatusque ab Hircio & Pansa coss. ac Cæsare puero, mox Triumuiratus foedere inter eum & Lepidum ac Cæsarem inito, Brutum & Cassium in Macedonia apud Philippos superauit. Quo bello confecto, Octavius valetudinis causa Romam rediit: Antonius in Græciam Asiâque profectus, honore quaquam versus ingenti est exceptus. Cum illi Oriens, Augusto Occidēs, Lepido Italia obtigisset, multos per Orientē reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum, Iudæorum regem, securi percussit: quod antea regū nulli contigit. Fuluiam inito Triumviratu repudiavit, vt Octauiam Augusti sororem duceret: vt ranque postremò ob Cleopatram Aegypti reginam contempfit: ad bellum Parthicū, Ventidium legatum misit. Sed repudiata Octauia, causa fuit inter eum & Octauium dissensionis. Quo cum postremò ad Actium nauali prælio congregiēs, superatus est, Alexandriaque confugiens, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte occubuit, anno ætatis lvi. Vir fuit in otio luxuriosissimus, in negotio laboriosissimus, ob res malè gestas: vt nihil de solita voluptate remiserit. Plutarch.

L. Antonius, Triumviri frater, apud Perusiam ab Octauio fame obsessus, in deditioem cum cæciliis venit: quibus, vt ait Liuius in Epiro, Octauius ipse pepercit: vt verò Tranquillus, omnes ad arā Cæsaris necare crudeliter iussit.

Antonius Iulianus rhetor Romæ per quā fuit honesti atque humani ingenii, doctrina quoque ista vtiliore ac delectabili, veterumque elegantiarum

cura & memoria multa. Antonius Eremita, miraculis & vita clarus. Trip. hist. lib. 3. cap. 2.

Antoniopolita, populi. Plin. 5. 29. 27. Antoniorum familia, Romæ nobilissima vetustissimaque ab Antio Herculis filio oriunda. Cel.

*Antontes mardonii regis thebarum filius Pausan. libro 9.

*Antricum oppidum Gallie narbonēsis Normaniæ finitimum vulgò, *Chartres*.

Antron, nomen sit in Britannia.

Antronia, vrbs in Messenia Peloponnesi regione ab antris, è quibus molares lapides exciduntur, appellata, à Strabone Antrò dicta: item à Stephano, qui Thessaliæ urbem esse scribit. Ab hac Antronii asini dicti. *Pomp. mel. lib. 2.

*Antuacutum & antuerpia oppidum gal. *Annvers*.

*Antros est insula in Garumna fluuio de pyreneo monte defluente, quam pendere & attolli aquis incrementibus ideo putant: quia cum videatur editior aquis obiaceret: ubi se fluctus impleuit illam operit nec vt prius tatum ambit. Pomponius mel. lib. 3.

Anubis Aegyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil est canem sagacius. Virgil.

Omnigenumque deum monstra, & latrator Anubis.

Ouidius sine titulo,

Per tua sacra precor, per Anubidis ora verendi, Diodorus scribit Anubim filium fuisse Osiridis & Isis, qui canem gestabat tamquam amoris insignia. Ex quo Aegyptii canem venerantur, & Anubim deū canino capite effingūt. Cæli rhod. lib. 5. cap. 12.

Anulinus Consul Romanus, Sabini r. i. collega. Horum tempore Antonius Carcalla Alexandria cum esset, Alexandrinam iuuentutem conuocauit, eamque passim omnem, militibus signo dato, interemit & occidit. Herodotus libro quarto, Spartianus.

Anulus, fluuius Mauritanie Plin. 58. r. 5. ad quem elephantes nitescente Luna noua descendere, ibique se purificantes aqua circumspergi scribit. Diō pergere elephantes ait, *περὶ τῆς ἀνάλυσης*, id est perennem aquam. Cæli Rhod. 13. 18. considerandum relinquens an Plin. *ἀνάλυσης* ex authore aliquo Anulum verterit. Pliniani codices emendaticres habent Amilus.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum. Plin. 3. 11. 14.

Anxani, populi. Plin. 3. 12. 4.

Anxius, fluuius ex Arnenio mote orēs, per Caucasum in Mesopotamiam defluit, & Pactolo flumini & Caucaso cadenti occurrit, vnumque facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volscorum, Plinio, quam olim Trachinam, nunc Tarracinam dicunt. Martialis, Siue salutariferis candidus Anxur aquis. Horat. Milliatu præstia tria repimus, atque subimus

Imposurum saxis late candentibus Anxur. Vide TARRACINA. Plin. 3. 5. 94.

Anxurus, sive Anxyrus, nomen est, quo Iupiter à Campanis vocitatus est, qui maximè Anxure colebatur imberbis, vel quasi *ἀνὴρ τὸν ἄνυρον*, id est, sine nouacula: quia barbam nunquam rasisset. Seruius in illud Virgilij Aeneid. 7.

Circeamque iugū: queis Iuppiter Anxurus aruis præsidet, & viridi gaudens Feronia luco. Vide ANXYRVS.

Anxyrus, insula. Plin. 5. 31.

Anxyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Thessaliæ fluuius, in quo Centauri ab Hercule sauciati, vulnera sua lauerunt. Quamobrem cum primò dulces habuissent aquas, postea in foetidas sunt conuersæ. Bocatius. Ouid. Fundit Anxygrus aquas, &c. Fortasse idem qui supra ANAGER.

*Anigridū est spelunca Nympharū ab Anigro fluuio haud longè disita in Samica regione. in hac si quis albo laborans, aut leuca nymphas appretetur, sacrificiis etiam promissis, abstergatque pollutas corporis partes ac fluuium enatet, mox eua dit incolumis. Cæli rhod. lib. 26. cap. 14.

Anysis, Aegypti rex, Herodoto li. 2: vrbs Aegypti, Stephano.

Anytus, Atheniensis cum Melito & Lycone Socratem accusauit, & occidi curauit. Horat. lib. 2. Sermonum, Satyra 4.

-qualia vincunt Pythagoram, Anytique reū, doctumque Platona. Plutarchus in vita Socratis.

Aod, filius Geræ, filij Iemini. Iud. 3.

*Aode Musæ nomen vna ex filiabus Alucii, Pausanias lib. 9.

Aon, Neptuni filius, factione suorum ex Apulia pulsus, nauigio Euboëam, & inde Bæotiam venit, ubi populis montes habitantibus imperauit, eosque Aones, vt & montes vicinos appellauit, à quibus Neptuni filius ex Parichia coniuge. Porro Aon filium Dymantem reliquit, qui ei in regno successit.

*Aones populi ex aonia. Paus. lib. 9

Aonia, pars montana Bæotie, cuius meminit Steph. vnde totam Bæotiam prius Aonia dicta scribit. hinc etiam dicta.

Aonides, Musæ à fonte Aone, in eadē regione illis consecrato. Iuuenalis, -cupidus sylvarum, aptusque bibendis Fontibus Aonidum.

Aonius, id est, Bæotius, Seruio apud Virgilium,

Aonio rediens deducam vertice musas.

Aoricus, Gothorum rex.

Aoris, Arantis filius, venator bellicosus. Stephan. & Paus. lib. 2.

Aornos, petra apud Indos præceptus & inuia, monumentis historicorum celebrata, quasi aëribus inaccessa. Scribit Plutarchus Alexandrū, cum intellexisset hanc petra teneri ab homine meticulouso, dixisse: Nunc locus iste facillimus est captus.

Vide AVERNVS.

Aornos, vrbs in Epiro, Ptol. & Steph.

Aornos, lacus inter Puteolos & Baias, qui postea paucarum literarum mutatione dictus est Avernus. Aornos autem, quod aëribus careat: ipseque superuolantes graui eius odore enectentur: siue quod sulphureæ exhalationes aërem vsque ad eum extenuent, vt aëris sustinere non possit. Virgil. Aeneid. 6,

Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatus Scrupæ, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris: Quam super haud vllæ poterant impune volantes

Tendere iter pennis, talis sese halitus atris Faucibus effundens supera ad conuexa ferebat: Vnde locum Graii dixerunt nomine Aornon. Plinius in Proœmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipse ab exalatione aëris pestifera nomen accepit.

Aorus, ciuitas Cretæ ab Aora nymphæ, Eleuthera etiam dicta. Steph.

Aorus, fluuius. Plin. 3. 23. 3.

Aorsis, populi. Ptol. lib. 6. cap. 14. non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanum mare influit. Alios Plin. lib. 4. cap. 12. in Europa collocat Aorfos, & rursus eorum meminit, 6. 16. 12. Strab. lib. 11. Aorfos dicit Tanaim fluuium accollere. *ἄορος* apud Steph.

Aoti, populi. Plin. 4. 11. 9.

*Aoth Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euf.

*Aous fluuius in ea parte Macedoniae quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Acontem appellant. Plinius.

Apæi, populi in Aethiopia sub Aegypto. Ptol.

Apæsus, vrbs Troadis, quæ & Pæsus dicitur. Est etiã Pæsus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apamia, ad austrū in Mediterranea sita, à Seleuco condita, Cæles regionis vrbs est, x. mil. pas. ab Aulocrene monte distans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodiceæ propter concordiam soror dicebatur: cui hoc nomine Antiochus à matre sua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori nupta imposuit. Illic & restagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apamia, ciuitas Parthorum, Ptole. Est item ciuitas Pōti, apud eundem. Est præterea insula, teste Plinio, à Tigride circumfusa, cui Antiochus id nomen à suæ matris nomine imposuit. Est & Apamea, Bithyniæ oppidū, à Nicomede Prusii regis filio sic appellata, quæ postea Myrlea, à Myrlo Colophoniorum duce dicebatur. Vide indicem in Plinium & MYRLEA infra.

Apamia, vrbs minoris Asiæ, prius dicta Celæne, quæ Nicanor construxit. Vide plura de Apameis ciuitatibus apud Steph. qui è cæteris postremâ Persicæ Edeffiæ septentrionem versus esse scribit.

*Apana Antiochi filia, Paus.

*Apamestè oppidum in magna graecia, cui incolæ

dicuntur. *Apamæstini quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 11.
 Apanda, Macedonum rex, Aftyabari filius, regnavit annos xxx.
 Apártias, ventus ab Arcto flans.
 Apasíacæ, gens Massagetarum. Stephanus ex Strab.
 *Apaturia minerua cognominata ab æthra quæ per quietem monita à minerua vt Sphæro sacrificaret cum in insulam traiecisset à neptuno cõpres-
 sa palladis templũ ibi erexit. Prætereaque consti-
 tuit vt Iræzentorum virgines Zonas ante nup-
 tias apaturia palladi consecrarent. Erat & festum
 athenis Apaturia nomine quasi homopatoria,
 quod patres liberorum curia ascribendorũ gra-
 tia convenirent, de quo festo copiose fuidas.
 *Apaturia venus dicta est ab *apertus* quod est de-
 cípío, nam cum gygantes quodam tempore vel-
 lunt eam interimere dicitur in latebris tandiu de-
 lituisse donec Herculis auxilio sigillarum omnes
 interfecit.
 Apatúrurum, Veneris templũ in Phanagoria. Steph.
 ex Strab. Hecateus finem quendam Asiæ sic no-
 minat.
 Apauorténe, regio est Scythiæ, in qua est Hyrcania
 provincia.
 Apélles Cous pictor eximius, ingenio & gratia,
 quam in se maximè iactabat, præstantissimus, vo-
 luminibus etiam ad Perseum discipulum editis,
 quæ artis suæ doctrinam continerent. Floruit A-
 lexandri Macedonis temporibus, à quo tantum
 depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectã
 reliquit, quam nullus repertus est qui vellet ab-
 soluere. Ouidius,
 Si nunquam Venerem Cous pinxisset Apelles,
 Merita sub æquoreis illa lateret aquis.
 Quintil. lib. 12. Plin. 35. 10.
 Apélles, sectator Marcionis, de cuius hæresi vide
 Eusebium lib. 5.
 Apelléi, populi. Plin. 6. 17. 5.
 Apenéte, Prolemæo Apuliæ vrbs.
 Apenninus, mons à penna quæ est summitas: vel
 Apæninus cũ œ diphthongo (vt scribit Seruius)
 quasi alpes Pœni, quem Annibal primus super-
 ravit, in quo itinere alterum amisit oculum. Hic
 Italiam diuidit, incipitque à Genua, & supra Car-
 nos incumbit. Livijs libro 21. Pœninum dicit.
 Stephan. Per median Italiam in longum exten-
 ditur, cuius dextra pars Tyrrenum mare, fini-
 stra verò Adriaticum respicit. Non procul à Ge-
 nuæ Ligurum capite initium sumit, tandè que
 in duo brachia discinditur, quorum alterum in
 agrum Brutium ad Fretum vsque Siculum: alte-
 rum per Apuliam vsque ad Superũ mare porrigi-
 tur. Hinc Apenninicolæ dicuntur, qui hunc mon-
 tem incolunt. Virg. 11. Aeneid. Apenninicolæ bel-
 lator filius Anni.
 Apennini sylva, Plin. 3. 5. 159. Descriptio montis A-
 pennini, 5. 5. 47.
 Apennini montes. Plin. 3. 12.
 Apenninum sæpe tremuisse. Plin. 2. 80.

Apennina regio. Plin. 3. 58.
 Aper Consul, Carulini collega.
 Aper Consul, Pollionis secundi collega.
 Aperántia, vrbs Theffaliæ. Steph.
 *Apefas mons, Paul. lib. 2.
 Apefus, unius, mons Nemeæ superiacens, vbi The-
 seus Ioui primùm operatus creditur. Dicitur ab
 Heroë, cui Apefas nomen erat, Papinius,
 Mons erat audaci seductus in æthera dorso:
 Nomine Lernæi dicunt Apefanta coloni,
 Gentibus Argolicis olim sacer.
 Ab hoc Apefuntus Iupiter dicitur est. Plin. lib. 4.
 cap. Vide *ælonus* apud Steph.
 *Apefantius iuppiter dicitur est ab Apefante monte
 qui est supra nemæam vbi per fas sacra ioui fa-
 cere solebat.
 A'phace, vrbs Libyæ. Steph.
 Aphánna, regio Siciliæ ignobilis: vnde proverbiũ,
 Ad Aphannas: de obscuris & rélegatis. Stephan.
ap'hanas.
 A'phara, vrbs in tribu Benjamin. iof. 18.
 Aphareus rex messeniæ filium habuit Pisum, à
 quo vrbs Pisæ. Paul. lib. 5.
 *Apharetus Marpissam cœnomani filiam visam ex-
 chorea rapuit Plutarch. in Paralellis.
 Apharántes & Apharantiadæ, populi Libyæ. Vide
 PHARAE.
 Aphec, siue Apheca, Vrbs in tribu Manasse, Iosue
 12. 13. Est & vrbs in tribu Iudæ, iosue 15. Hierony-
 mo in locis Hebraicis vsque ad suam ætatem,
 castellum grande Apheca nomine, iuxta oppi-
 dum Palæstina: Vrbs præterea in tribu Afer,
 Iosue 19. iudicum 1. iuxta vicum Eston ciui-
 tatis Iezrael, vbi dimicavit Saul in sorte Afer:
 & vbi Philisthim contra Istacl posuerunt castra,
 1. reg. 4. & 29. eo loci Benadad rex Syriæ vincitur
 3. reg. 20.
 Aphédas, rex Atheniensium: vel, vt Steph. Molosso-
 rum.
 Aphedántes, populi in Molossis. Stephan. A rege
 Aphedante nuncupati.
 Apher, natus ex Aphrica. Lucanus:
 Et solitius vacuis errare mapalibus Apher. Vide
 AFER.
 Aphétæ, vrbs Magnesiæ in Paganetico sinu. Ste-
 phan.
 *Aphetor Apollo dicitur ab edendis oraculis. Cæl.
 rhod. lib. 8. cap. 16.
 A'phesas heros, vide APHEVS.
 *Aphílea ciuitas, Paul. lib. 10.
 A'phia, filius viri Iemini. 1. reg. 9.
 Aphidas, Centaurus. Fortè *apidas*, vt supra.
 Aphidas, XIII Atheniensium rex, regnavit annis,
 VIII. vel, vt alij, vnum tantum. Hic vltimus ex
 Erichthei familia Athenarum rex fuit, à quo hac
 occasione ad aliud genus regnum transferam, ait
 Eusebium. Xantho Boetio, prouocante Thimæ-
 ta ad pugna, Thimætes recusavit. Tũ Melantus
 Pylicenis, Andropópi filius, vir strenuus, singula-
 re certamen cũ Xantho suscepit, & victor regnũ

Athenarum obtinuit.
 Aphidna, pars Atticæ & Leontidis tribus. Steph-
 anus.
 Aphídæ, locus celebris in Attica. Seneca in Hippo-
 lyto, -paruas alius
 Calcer Aphidnas. Est & vrbs Lycaoniæ. Steph.
 Aphnétum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph.
 Aphnites, palus circa Cyzicum, Artynia prius. Ste-
 phanus.
 *Aphnius fili' Martis ex Aerope qui matri demor-
 tua partui inhæsit ac ex vberibus vi numinis pa-
 terni multum copiosumque lac suxit. Qua ra-
 rione inter deos trãslatus est, illique sacellum in
 agro Tegearum extructum est. Cæl. rhod. lib. 20.
 cap. 25. Paul. lib. 8.
 Aphormium, locus Thespiciæ. Steph.
 Aphrica, Plinio in prologo tertii, tertia orbis pars
 est inter Asiam & Europam ad Austrum sita, in-
 cipiens ab Aegypto, & in Gaditano freto definit.
 in qua populi habitant Mauri, Geruli, Numidæ,
 Caramantes, & Carthago vrbs. Mari quo cingi-
 tur hæretque, à Septentrione Libycum, è meri-
 die Ethiopicum, ab occidente Atlanticum. Põ-
 ponius Mela libro secundo. Plinius libro. 5. cap.
 4. Straboni libr. 2. eadem quoque Libya dicitur.
 Plinius in prologo quinti. Cuius regionis na-
 hum 3. fit mentio, & alibi sæpe in scripturis. Vi-
 de AFRICA.
 Aphricus, ventus inter Austrum & Zephyrum: ita
 dicitur, quòd ab Aphrica flare videatur. Virg. Aenei-
 dos. 1.
 Vnà Euris que, Notis que ruunt, creberque pro-
 cellis Aphricus.
 Aphricum mare, quòd Aphricam alluit, à Metago-
 no promontorio ad orientem vsque ad Phileno-
 rum aras extensus, Sardo, Siculo, & Ionio mari
 conterminum.
 Aphrodisias olim Træzen Peloponnesi. Steph.
 Aphrodisia, insula in mari Persico, vbi Persis à Car-
 mania dispescitur: sic dicta, quòd in ea Venus co-
 leretur, alio nomine *καλλις* dicta.
 Aphrodisiades duodecim Steph. numerat. Plin. 6. 29
 4. meminit Aphrodisiadis insulæ, & 4. 11. oppidi
 Aphrodisiadis. Vide MEGALOPOLIS.
 Aphrodisium, Cariæ promontorium Põpon. quòd
 Aphrodisias Plinio appellatur. Est & Ptole. vrbs
 Africæ, & Hispaniæ Tarraconensis promontoriũ
 eodem authore.
 Aphrodisius præsul Bituricensis, Petri discipulus,
 genere Aegyptius, iacet apud Bituriges. Volater-
 ranus.
 Aphrodites, nomè quo Venus vocitata est, ab *ἀφροίς*
 quòd est spuma: nam de spuma maris natam fe-
 runt.
 Aphrodites, ciuitas iuxta Athribin & Aethiopiã &
 Thraciam. Steph.
 Aphroditia, regiuncula Laconicæ. Steph.
 A'phthala vel Aphthara, Hecare. Steph.
 Aphthites, pars Aegypti. Steph.
 Aphthónius Sophista, Scripsit *περομυθματα* id est,

præexercitationes in rhetorica.
 Aphydna, siue Aphydne, vna ex vrribus Athenien-
 sium. Vide TRACIDE.
 *Aphyte oppidum Thraciæ non procul à Pallene
 oraculo apollinis insignit: ab Aphyo quodam in-
 digena ita dictũ. Huius incolæ dicuntur Aphy-
 rei. Steph.
 A'pia regio, ab Api III Sicyoniorum rege ap-
 pellata, Aegialea antea dicta, nunc Peloponne-
 sus.
 Apícus Romanus, omnium helluonum maximus
 gurgès, cui parum fuit & principum congiaria,
 & Capitolii vestigal deuorasse, nisi insuper gu-
 læ suæ monumentum posteris reliquisset, edito
 de gulæ irritamentis volumine, quòd etiam ho-
 die omnium manibus teritur. Hunc Seneca in li-
 bro de Consolatione ad Albinum, suo sæculo vi-
 xisse testatur, & laqueo vitam finiuisse, cum sub-
 ductis rationibus ex sestertio milies, quòd in cu-
 linã congesserat, centies tantum superesse sibi co-
 gnouisset. Iuuenal. Sat. 11,
 -quid enim maiore cachinno
 Excipitur populi, quàm pauper Apicius?
 Apídanus, fluius ex præcipuis Theffaliæ, tardè
 fluens, quousque illi commiscerent Enipheus,
 Melas, & Phœnix, quos ipse secum in Peneum
 defert, vt habet Lucanus lib. 1,
 -it gurgite vasto
 Apídanus, nunquàmque celer nisi mistus Eni-
 pheus.
 Demetrius Apidanum Troadis fluium facit.
 Stephanus.
 Apídores, Arcades ab Apidone fluiuo, aut Phoronei
 filio Apidone.
 Apiennates, populi. Plin. 3. 14. 15.
 Apílas, Vide ASCORVS. Plin. 4. 10. 5.
 Apína Tricacque, duo oppida Apuliæ à Diomedæ
 euerfa, tanta ignominia in proverbij ludibrium
 transferunt, vt quoties rem nullius pretij offen-
 dere volemus, Apinas & Tricas nominemus.
 Martialis,
 Sunt Apinæ Tricæ que, & simul vilis istis. Plin.
 3. 11. 32. Vide TRICA.
 Apíola, ciuitas Italiæ. Steph.
 Apíola, oppidũ à Tarquinio captum. Plin. 3. 5. 144.
 Apis, Argiuorum rex, Iouis filius ex Niobe Pho-
 ronei filia, alio nomine Osiris appellatus, Isidem
 vxorem duxit. Achaicæ regno Aegialeo fratri
 concesso, in Aegyptum traiecit: vbi cum homi-
 nes rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxisset,
 colendarumque vinearum rationem eos edo-
 cuisset, concordibus omnium votis in regem
 est ascitus. Cùmque aliquandiu mira prudenti-
 a, parique clementia Aegypti regnum admi-
 nistrasset, multaque in subditos beneficia con-
 tulisset, vita tandem functus, pro deo est habi-
 tus, eumque Aegyptii sub viui bouis imagine
 coluerunt. qui corpore niger, candida fronte,
 in tergore alba nota insignis, duplicibus pilis
 in cauda, & lingua cantharo notatus esset, eum-
 k ij

que certos vitæ annos excedere nõ licebat: quibus peractis, in sacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iustitio, veste scissa, & lacertis crinibus defunctu plangebant: inuento vero alio miraculo lætabantur. Responsa autem nõ ut reliqua oracula dare solebat: sed si manu oblaturum pabulum sumpsisset à consulentibus, secundos euentus atque omnia prospera decernebat: si verò abnueret, omnia sinistra portendeat. Ideo cum à Germanico Imperatore pabulum oblaturum renuisset, funestum omen, & indubiã necẽ, quæ paulò post secuta est, prænuntiavit. Ouidius. 3. de Ponto,

Et comes in pompa corniger Apis erat.
Strabo lib. ultimo. Plin. li. 8. ca. 46.

Apis, vicus in Africa, sic dictus, quia nobilis Aegypti regione esset. Plin. 5. 6. 3.

Apis, III Argiuorum rex, regnavit annis LIII.

Apis, IIII Sicyoniorum rex, regnavit annis XXV.

Apiscion, viri Troiani nomen.

Apitami, populi. Plin. 5. 20. 36.

* Apitius Galba, iurra nobilis sub Tyberio caesare iuren. S. 1. 5.

Apobæ, ðti, populi Aetholiæ. Steph.

Apocopa, finis in Arabico recessu. Steph.

Apollinæris, hæreticus, vnam diuinitatis & carnis Christi naturam esse docuit. Tripar. hist. libro 9. capite 3.

Apollinæris Consul, Prisci collega.

Apollinærium, regio. Plin. 3. 4. 33.

Apollo, Iouis & Latonæ filius, Phoebus etiã dictus & sol: Apollo autem vocatur ἄπὸ τοῦ ἀπὸλλίου: quod ἀπὸλλίου ἴδ, id est ægrotationibus homines liberet. natus in Delo eodem partu cum Diana, quæ & ipsa Phoebæ dicitur. Adultus Pythonem serpentem sagittis occidit: deinde Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Aesculapius fuit ad inferos detrusus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Thesaliæ regis armenta apud Aphri sum eiusdem regionis fluuium pavit. Ferrus accepisse citharam à Mercurio, & postea Musis præfuisse. Amavit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penci fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem, in laurum conuersa est, arborem huic sacram. Itẽ Hiacinthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem sui nominis commutasse ferrus. Brachium item Thesalum, cui in suo templo sacra fieri iussit. Vicit Marsiam tibicinẽ, à quo lacessitus fuerat tibicæ cantu, victum excoecauit. Ilii muros, adiuuante Neptuno, Laomedonti regi ædificauit. Medicinæ vsum primus intulisse, & propterea deitatem meruisse dicitur. Author est carminis & Musices: quapropter poetæ præcipuũ sibi numen faciunt. in Rhodo insula Colossum habuit tantæ magnitudinis, ut inter septem mundi miracula sit connumeratus. Triplex est eius potestas, ut sit Sol in cælo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius simulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & sagitta. Eidem vt Baccho perpetua iuuenus ad-

scribitur, propterea semper imberbis à poetis fingitur. Multa habet nomina à locis in quibus potissimũ colebatur, sibi indita: Agyæus, Alexicacus, Boïdromius, Clarius, Carni, Carnias, Carneus, Cõpitalis, Diradiotes, Epicurius, Harius, Ismerius, Leocohares, musarum dux, musarũ præses, P arcarum ductor, parrhasius, Patrius, pythæus, Clirnytheus Thermius, Verticallis: de quibus vid. e Paul.

Apollines quatuor Cicero constituit. Primum, antiquum custodem Athenarum: Alterum, Corybantis filium, natum in Creta: Tertium, Ioue & Larona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerit, quauis Eusebius antiquiorem illum describat: Quartũ, in Arcadia, quæ Arcades, quod illis leges dederit, Nomiũ vocant. Deinde ob nimiam seueritatem regno pulsus, ad Admetũ Thesaliæ regẽ confugit, & iuxta Amphrisum amnem eius armenta pavit. Quare à posterioribus pro deo colitur: & ab Homero variis nominibus appellatur, ἄπὸλλιότορος, ἰσθβόλος: ab eius scilicet artibus & inuentis.

Apollo Nomiũ, id est pastor, dictus est quo tempore Admeti regis pavit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuisse constat trium pedum à Vulcano fabricatum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apollo Capitolinus. Plin. 4. 13.

Apollinis insula in Libya. Steph.

Apollinis ciuitas, minor in Aegypto est Libyã versus: maior in Aegypto, tertia in Aethiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apollinis Actii templum. Plin. 4. 1. 10.

Apollinis Phefii portus. Plin. 4. 3. 1. Oraculum Delphicum, 4. 3. 3. Promontorium, 5. 2. 23. & 5. 4. 1. 5. Vrbs, 5. 9. 71. Oppidum, 6. 30. 12.

Apollinis Clarii templum, 5. 2. 9. 48. Eiusdem specus mirus, 2. 106.

* Apollinis & Herculis cõtentio de Tripode Paul.

* Apollinis odiũ in Tybicines, Paul.

* Apollinis sacrificia: Paul.

* Apollinis simulachrum Amyclis, apud Corint. ad radices Cuculini, apud delios, Cytheatæ, in lycone, apud Megalop. apud patrenses in olymp. in Sicyone Paul.

Apollinis templa variis in locis ædificata Paul.

Apollinis & Marsiæ certamen vbi, Plin. 5. 29. 5.

Apollinis Didymæi aræ vbi, à quo, Plinius, 6. 16. 27. Eiusdem oraculum, 5. 29. 30.

Apollo dorus, pictor excellens.

Apollo dorus, Atheniensis grammaticus, Asclepiadis, Panæti Rhodii philosophi, & Aristarchi grammatici discipulus. Primus genus metri Triambici inuenit, ut testatur Suidas. Scripsit quoque historiam Atheniensium vsque ad reditum Heraclidarum, ut author est Diodorus Siculus.

Apollo dorus Tarsensis, Tragicus, cuius Tragædias Suidas recenset.

Apollo dorus item Atheniensis poeta Comicus, tẽ-

pore quo & Menander fuit, fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas.

Apollo dorus Pergamenus rhetor, Casidij (aliàs Callidij) item Cæsaris Augusti præceptor & familiaris, scripsit de arte Rhetorica, ut author est Strabo.

Apollo dorus Quintus Celæus, cuius comœdiæ fuerunt Philadelphii & Sisyphus. Sextus, Alexandrinus comicus æmulus Menandri, de quo Martialis.

* Apollodorus pictor nobilis Atheniensis qui primus species exprimere instituit, primusque gloriam penicillo consulit, fecit sacerdotem adorantem & Aiacem fulminatam.

* Apollodorus Cassandriæ Tyrannus. Pausan.

Apollonia, vrbs in Epiro, quatuor millibus passuum à mari distans, Plin. lib. 4. item Corinthiorum colonia, optimis olim legibus instituta, vsq; hodie Valonia nominata, Straboni: quam condidit Corinthij Corycæque, ab Acate fluuiio stadiis decem, à mari, sexaginta.

Apollonia, insula Thraciæ cis Istrum amnem, teste Herodoto lib. 4.

Apollonia, ciuitas Cretæ, eodem authore.

Apollonia, ciuitas in Syria, hodie Bonandria.

Apollonia, Epiri, hodie Velona, ex qua breuis in Italiam traiectus Stephanus Apollonias enumerat viginti quatuor. Et alibi Cydoniam Cretæ urbem olim Apolloniam dictam fuisse scribit.

Apollonia, ciuitas Macædoniæ, per quam Paulus profectus est, act. 17. Achedoro tantum fluuiio à Thesalonica diuisa. Volater, lib. 8. Est & altera in prouincia Africæ quæ & Pentapolis.

Apollonia, oppidum. Plin. 3. 11. 17.

Apollonia, Macædoniæ oppidum, Plin. 3. 23. 3. & 4. 10. 20. 22. Thraciæ oppidum, 4. 11. 27. Cretæ oppidum, 4. 12. 34. Ponti, 34. 7. 27. & 31. 4. 4. Cyrenæicæ oppidum, 5. 5. 2. Idumææ, 5. 13. 6. Troadis, 5. 30. 11. 27.

Apollonia, Ponti insula. Plin. 6. 12. 6. Apollonitarum insula, 4. 13. 4.

Apollonias, vrbs in Parnasso iuxta Delphos, aliàs Cyparissus dicta. Stephanus. Vide in CYPARYSSO. Træzen etiam Peloponnesi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticum bitumen. Plin. 35. 15. 22. & 2. 106.

Apolloniata, populi Apolloniæ, Plin. 5. 30. 13. Cariciæ populi, 5. 29. 20. Valer. Max. libro 1. Apolloniata quidam penitentiam egerunt.

Apollonienses, populi. Plin. 5. 30. 30.

Apollonienses, pars quædam addita Artalidi tribus. Stephan.

Apollonius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi discipulus, æqualis Eratothenis grammatici: cuius etiam successorem in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Evergetem, scripsit Argonautica versu hexametro. author Suidas.

Apollonius Alexandrinus, cognomento Dioscorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipse grammaticus, filiusque erudit: scripsit de con-

structione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius Aphrodiensis historicus, scripsit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiusque mysteriis.

Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæsaris eodem tempore, ut scribit Plutarchus: Romæ docuit, quo legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in causis scriptorque præstantissimus, & in annotandis, animaduertendisque vitiis, & instituendo, docendoque præstantissimus, ut ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabandensis, (Alabanda autem, oppidum est minoris Asiæ) dicendi magister clarissimus, teste Suetonio, qui cum mercede doceret, tamẽ non patiebatur eos quos iudicabat non posse oratores euadere, operam apud se perdere: dimittebatque quemque ad quamcunque artem putabat esse aptum, ut scribit Cicero libro 1. de Orat.

Apollonius Nyfseus, Panctij Stoici familiaris. Strabo.

Apollonius Herophilus, Herophili discipulus, scripsit de vnguentis. author Athenæus. apud Pliniũ tamen Apollodorus scribitur.

Apollonios sophistas duos ponit Philostratus, Naukratiam vnum, alterum Atheniensem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus Pythagoricus philosophus, cuius vitam Philostratus scripsit, & ante hunc Damis ipse peregrinationis comes. Hic dum Ephesi vitam ageret, & fortẽ in multitudine disputaret, per eam horam, qua demitianus interficiebatur, defixus & elinguis stetit: tunc autem exclamauit, Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccatorem, pulsasti, vulnerasti, & interfecisti. * Hic sermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. libro 17. cap. 13. Idem hoc vnum à diis poscebat vt bonos cognosceret, malos vitaret. Alex. ab Alex. libro. 4.

Apollonius, Nomen viri quem occidit Iudas Machabæus. 1. mach. 3.

Apollonius, cognomine Titus, à Ionatha victus fugatusque est. Ioseph. lib. 13. cap. 6.

Apollonius, senator Romanus, lecto Senatui Apologetico pro fide Christi, capite truncatus est. Euseb. lib. 5. cap. 21.

Apollonius, Stoicus philosophus.

Apollonius Consul, Magni collega.

* Apollonius Luctator, Pausan.

Apollonia virgo, sub Decio Imperatore apud Alexandriam cura aliis permultis martyrio coronata est. Euseb. lib. 6. cap. 29. & sequentibus.

Apollonohierita, populi. Plin. 5. 29. 27.

Apollopolitis præfectura. Plin. 5. 9. 11. 70.

* Apollonophanes regis Antigoni adularor.

Aponus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Parauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis apte, Claudiani Elegiaco carmine laudatæ, & à Theo-

derico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teste Calsiodoro. Lucan. lib. 6.
 Euganeo, si vera fides memorantibus, augur Collesedens Aponus terris, vbi fumifer exit, Atque Antenorei dispergitur vnda Timau, &c. Nomen ei, quia contra morbos est, vel quæ citra dolorem medetur.
 Apphâim, Filius Nadab, filij Semei, filij Onam. i. paralip. 2.
 Apphia, Nomen fœminæ apud Paulum, ad Philemonem.
 Apphus, filius Matathia, filij Ioannis. i. mach. 2.
 Appiani, populi. Plin. 5. 29. 3.
 Appianus Alexandrinus, x x i r i libros historiæ Romanæ composuit, Adriani principis temporibus.
 * Appiades Deæ Venus, & Pallas dictæ sunt: ad Appias aquas illis templum erectum erat prope Cæsaris forum: Cic. 3. epist. ad Appiū scribens: idque me inquit quoniam tu ita vis spero non inuita minerua facturum, quam quidem, ego si forte de tuis sumpsero, non solum Pallada sed etiam Appiada nōminabo, Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1.
 Appion, Græcus scriptor, *ῥομῖος* appellatus, facili atque alacri facundia, vt testatur Gellius, res gestas Alexandri Macedonis scripsit.
 Appion, grammaticus celebris, Plithonici filius, cui nomen Mochthus genere Aegyptius, sub C. Cæsare tota circumdatus est Græcia. Hunc Tyberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri posset. Immortalitate à se donari scripsit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Iosephus scribit, quod esset malus & indoctus, totiusque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor asini habens. Fuit temporibus Dionysij Halicarnassei & Iosephi.
 Appiorum gentem Romæ esse cognominatam legimus, ab apij corona, quam L. Apus in Achaia meruit.
 Appius Annius Trebonius Gallus, Consul Romanus, M. Artulij Metilij collega.
 Appius Claudius Crassus, Consul, Sp. Nautij Rutilij collega, ad Vscanam à Perseo victus. Liu. libro 2. Decad. 5. Celtiberos vicit, castrisq; exiit. Ibidem.
 Appius Claudius Decemuir, cum sociis magistratum vi obtinuit, exilio demum damnatus est.
 Appius Claudius, cæcus, orator Romanus, de quo Cicero in Bruto, & Tuscul. lib. 4.
 Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Consul, P. Seruilij collega. cuius ætate Sylla deposito magistratu vitam vixit priuatam, Appian. lib. 1. commentariisq; scripsit, quos Lucullo dedicauit. Plutarch.
 Appius Claud. Pulcher Consul, L. Domitij Aenobarbi Collega.
 Appius Claud. Pulcher alius Consul, M. Sempronij Tuditani collega.
 Appius Claud. Pulcher alius Consul, Q. Fuluij

Flacci i r i collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum est: Pœni à Cols. victi cæsiq; sunt. Liu. libro 5.
 Appius Claudius Pulcher alius Consul, C. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb. lib. 1.
 Appius Claudius Lentulus Consul, M. Perpennæ collega.
 Appius Iunius Syllanus Consul, P. Silij Neruæ collega.
 Appius Claud. Rufus Consul, P. Sempronij Sophi collega.
 Appius Claud. Sabinus, T. Quintij Capitolini collega.
 Appia via, à Roma in Campaniam, & ad mare vsque Brūdusium, quam Appius Claudius Consul lapidibus strauit. Cic. pro Milone.
 Appij forum, Hieronymus putat ab Appio quondam consule appellatum: à quo & via Appia cognominata. Verum Appij forum oppidum fuit, longius à Roma quam Aricia distans, quod Horatius libro 1. Serm. Sary. 5. ostendit his verbis, Egredium magna me excepit Aricia Roma Hospitio modico, rhetor comes Heliodorus, Græcorum linguæ doctissimus: inde forū Appi Differtum nautis, cauponibus, atque malignis. Ad hanc urbem Paulus venit, quum duceretur Romam, act. 28.
 Appote, oppidum. Plin. 6. 28. 55.
 Apries vel Aprius, Psammis Aegypti regis filius, regnavit annis x x v. Hic, vt testatur Herodotus libro 2, ab Aegyptiis, qui à se ad Amasim defece- rant, strangulatus est, & in paternis monumentis sepultus.
 Apronianus Consul, Pauli collega.
 Apronianus alius Consul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.
 Apros, Colonia. Plin. 4. 11. 36.
 Aprus, vrbs Thraciæ. Steph.
 Aprusa, fluius. Plin. 3. 15. 2.
 Aprusteni, populi. Plin. 3. 11. 5.
 Aprutium, Italiæ regio inter Apuleiam & Picenū. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, & multæ aliæ.
 Apfarus, locus in Euxino, Absyrus antea dictus. Stephanus.
 Apfilar, gens Scythica, Lazis vicina. Steph.
 * Absintes Sophista Gadaræus, do cuius Romæ Maximiani tēpore, cui? beneficio adepr? est cōsulatū.
 * Absinus Rhetor nobilis Atheniensis, Cæl. Rhod. libro 6, cap. 17.
 Apforus, vrbs ponti Capadociæ, Pto lemæo.
 Apforus, insula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine, Ptolemæus libro 1. scribit.
 Apforus, ciuitas Illyriæ Steph.
 Apfus, fluius? in ea parte est Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucanus lib. 35.
 Tellus, quæ Volucer Genus, quæ mollior Apfus

Circumeunt ripis, &c.
 Absyrthus, ciuitas Thraciæ, & regio Absyrthis dicitur.
 Absyrus & Absyrtes vide in A v s per b.
 Apyre, oppidum, Plinius 5. 27. 41. Aptaulia, Plinius 3. 4.
 Apretera, neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Ly cia, & oppidum in Creta à Sirenibus vocatum, quod victæ ibi cantu à Musis præ mœrore exuta pen- nis in mare desiluissent. Steph. * & Paul.
 Aptercon, oppidum. Plin. 4. 12. 35.
 Apuanus, Ligures, teste Liuius libro 10. Sempronius, inquit, è Pisis in Apuanos Ligures vastando aperuit saltus, &c.
 Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina, inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit, vsque ad Dauniam dicta est. In ea sunt vrbes Batrium, oppidum ditionis Mediolanensium principum: Beneuentum, Luceria, & mōs Garganus. Vadian. Iuuenalis, Vendit agros, sed maiores Apulia vendit.
 Apulia descriptio, Plin. 3. 11. 25. Apulia ventus contrarius, 17. 24. 62. Apulia insula, 3. 26. 9.
 Apuli, Plin. 3. 5. Apulorum genera tria, 3. 11. 29. Apulæ oppidum, 3. 11. 13.
 Apula lana qualis. Plin. 8. 47. 14.
 Apulcidamus lacus. Plin. 3. 11. 70.
 A
 Aquæ Augustæ, Ptolem. vrbs Aquitaniæ in Gallia.
 Aquæ calidæ, vrbs Britanniæ, Ptolemæo, vicus aquarius aliis dictus.
 Aquæductus, Heb. א מ מ א, collis in tribu Beniamin, iuxta Giah & Gabaa, vbi Afael frater Ioab confossus fuit ab Abner. 2. reg. 2.
 Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonensis, opere C. Marij, c. passus à Rhodani ostiis deductæ. Plin. Manet hodièque nomen.
 Aquæ Sextiæ Salyum, Galliæ Narbonensis vrbs, nunc Aquis, ciuitas quæ Sextius dux redactis in potestatem Salybis ædificauit, vbi erant aquæ calidæ. Strabo. Vide sequentia. * Vulgo *Ais en Provence*.
 Aquæ Statyellorum oppidum. Plin. 3. 5. 51.
 Aquarius, rij, vndecimum signum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur x v Calendas Februarij Fabulantur poetæ hunc fuisse Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in celum raptum, ministrum suum fecisse existimatur.
 * Aquarij fuerunt Heretici quidam, qui solam aquam offerebant in calice sacramenti. Cæl. Rhod. libro 18. cap. 40.
 Aquenses, populi. Plin. 3. 5. 27.
 Aquicaldentes, populi. Plin. 3. 3. 27.
 Aquila, vir Iudæus ex Ponto. act. 18.
 Aquila, vrbs Brutiorum, ex ruinis Fucornii antiquissimi oppidi, à Longobardis ædificata. Volaterranus.
 Aquila, astrum, cuius ala dextra circulum æquinoctialem parum prodit: sinistra autem non longè

à capite Ophiuchi videtur. Rostrium eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cancro ad Capricornum perueniens. Exorto Leone occidit: exortitur autem cum Capricorno, habens in Capite stellam vnam, in vtraque penna vnam, in cauda vnam. Fabulantur Poetæ hanc eam esse quæ Ganymedem rapuit, eiusq; officij gratia à Ioue inter astra fuisse collocatā. Higinus in Astron. Poet.
 * Aquilaria locus in Africa. Cæsar in Comm.
 Aquileia, vrbs Carnorum, ad Natisonem fluium, Romanorum colonia, x i r. m. distans à mari, iuxta quam & Timauum amnem nonnulli collocarunt. Martialis,
 Et tu Ledæo foelix Aquileia Timauo.
 Ex hac orti sunt Chromatius, ad quem Hieronymus sæpe scripsit: & Rufinus Græcè Latinèq; eruditus, qui Iosephum conuertit in Latinum, cuius originalis est Mediolani in sancti Ambrosij fano, Longobardis characteribus cariosissimis.
 Aquileia, à Romanis condita in Italia, incumbens vrbs Barbaris opposita, emporium Illytiacarum gentium. verba sunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico, Aquileia, inquit, colonia, Latina eodem anno in agro Gallorum deducta. Hæc enim vrbs non prius caput extulit, quam subactis Pannoniis, ex quibus tanquam claustris ad Danubium patefactis, tutum id cepit esse iter, quod, teste Tranquillo, Augustus sæpe frequenterauit. Hæc Liuius.
 Aquileiensium fides probata est, Maximianorum patris & filij bello, vt scribit Capitolinus, * Hi enim tanta fide contra Maximianum pro senatu fuerunt, vt funes de mulierum capillis neruorum, Aquileia hodie Algar, castellum vulgò apud Stephanum. Aquileiæ oppidi, & eius fluius meminit, Plinius 3. 18. 4.
 Aquilius, cognomen * iurisconsulti à calore nigro.
 Aquilo, ventus dictus à vehementissimo volatu instar aquilæ: Græcis *ῥοπιος*, siccus & frigidus. Ouidius lib. 6. Metam.
 Apta mihi vis est, qua tristitia nubila pello,
 Et freta concutio, nodosaque robora verto,
 Induròque niues, & tergus grandine pulso, &c.
 Flar ab æstiuæ & solstitiali plaga Orientis. Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo ferme diebus exortum Caniculæ antecedant, & perfluant diebus quadraginta, quos vocant Etesias & Proedromos, quasi præcursores.
 Aquiloni populi. Plin. 3. 11. 34.
 * Aquilina & Niceta sorores meretrices, missæ aliquando fuerunt à rege Dagne ad corruptendum Diuum Christophorum inculcandamque ei falsæ religionis cultū, verum aliter se res habuit: nam & ipsæ ad fidem conuersæ sunt, & iussu regis interfectæ.
 Aquilinus Consul, Iu. Rustici collega.
 Aquilinus alius Consul, Aemiliani collega.
 Aquilinus alius Consul, Iunii Maximi collega.
 Aquinates saltus. Plin. 3. 15. 6. 7.

Aquinum, Latinorum oppidum, Plin. 3. 5. 110. quod Melpha fluius alluit, Strabo. Vulgò *Aquina*. Sancti Thomæ patria.

Aquisgranum, Germaniæ ciuitas, prius Vegerra dicta. Caroli magni sepulchro nobilitata. * Plutarch. in Carolo magno, Gallice *siæ*.

Aquitania, regio & tertia Calliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hæc à Circio Oceanum habet, qui Aquitanicus sinus dicitur, ab occasu Hispaniam, à septentrione Ludunensem prouinciam, à meridie Narbonensem. In ea Tholosa & Burdigalia ciuitates: vnde Aquitani populi. Plin. libro 4. Gallia, omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiduntur, amnibus maxime distincta, à Scalde ad Sequanam, Belgica, ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunensis, inde ad Pyrenæi montis excursus Aquitania, Aremorica antè dicta, *Aquitania* scribitur, & in Santones *ἀκυνταία*, apud Stephanum. Gallice *Gascogne & Guienne*.

Aquitania vbi. Plin. 4. 17. 3.

Aquitaniæ populi. Plin. 4. 19. per totum. Ptolem. libro. 2. cap. 7.

* Aquites nomen sacerdotis apud Phasidem Valer. Flac. lib. 6. magnusque sacerdos Phasidis actoris Aquites errabat in agris.

Aquila, oppidum Herrerix, vnde Aquilenses & Aquenlenses Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar, Moabitarum metropolis ad Arnon sita. Deut. 2. 15a. 15. numeri 21.

Ara, vrbs Assyriorum, 1. paralip. 5. Hieronymus in quæst. Heb. ipsam Rages esse scribit Medorum ciuitatem, de qua Tobias 1.

Ara, filius Iether. 1. paral. 7.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & insula Arabiæ adiacens.

Ara, signum cæleste, Antarcticum circulum contingens, inter Hostiæ caput, & extremam scorpionis caudam collocatum. Occidit sub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno. Stellas habet quatuor, quarum duæ in summa, reliquæ in ima eius parte sitæ. Inter astra autem ideo putatur translata, quod in ea sædus arctissimū percussit dii, quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cæli possessionem armis tutari cogebantur. Hyginus de Signis cælest. & in Astronom. Poet.

Araas, pater Thecuz, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis, 4. reg. 22. Heb. Harebas: qui 2. paral. 34. dicitur Hasra.

Arab, nomen ciuitatis in tribu Iuda. 10. 15.

Arabarches, publicanus apud Aegyptios, qui præerat exigendo vestigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Aegyptū adducebantur. Iuuenal. Sat. 3. -inter quos ausus habere

Nescio quis titulos Aegyptius atq; Arabarches.

Arabathane, nomen ciuitatis. 1. mach. 5.

Arabia, regio Asiæ maioris inter Iudæam & Aegyptum, ab Arabo Apollinis & Babylonis filio. Solinus Arabiam interpretatur sacram. Est autem

triplex Plinio lib. 2. *ἀραματιθήρος, ἰσθμίου, λιβαυοῦ, φέρος* dicta: altera Petra, *πυρῶδης*, tertia deserta, *ἔρημος*.

Arabia descriptio. Plin. 5. 11. per totum, & 6. 2. 4. & 6. 28. 1. & inde Ptolem. lib. 5. cap. 17.

Arabia vbi nō sterilis, Plin. 5. 11. 2. 3. Eius deserta, Plin. 6. 30. 33. Ptolem. lib. 5. cap. 19. Situs, Plin. 6. 28. 4. & 6. 34. 3. Mensura, 6. 28. 58. & 6. 29. 1. & inde Arabia Merorum quæ. Plin. 5. 2. 4. 8. 13.

Arabia Petra sic dicta à Petra vetustissimo oppido: Aegypto quæq; confinis est, Ptol. Straboni ac Plinio alio nomine Nabathea dicitur.

Arabia deserta Ptolemæo, Straboni autem Sceneticis, vbi & Scene vrbs Plinio *ἀρὰ τῶν σκηνῶν*, quod gens vaga & sine ædificiis in tæteriis habitat. Hæc à Meridie montibus Arabiæ scelicis cincta est. Arabarum Estonitarum sterilis dicitur, præterquã vbi Syriam attingit à Pelusio vsque ad Arsinon rubri maris oppidum: à Septentrione Mesopotamiam habet, ab occidente, Petram.

Arabia scelix Meridie versus, inter duos sinus, Arabicum & Persicum veluti peninsula excurrit, quæ Straboni, bis vt India, fertur ob fecunditatem, fluminibus scater. Plin. lib. 6. cap. 28. Stephanus Arabiam duplicem scribit, alteram aromaticam feracem, alteram Aegypto & Syriæ viciniorum. Meminit & Arabij tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam Panchaiam & Sabæorum gentem eandem esse existimant, in qua thaus nascitur. Virgilius.

-solis est thurea virga Sabæis. Idem, Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis. Item in Cul. Panchaia thura. In ea mons Syna, qui & Oreb, in quo Moses legem accepit. in ea Phœnix aus nascitur, & Sardonic gemma.

Arabes, populi vnguenticis & aromaticis fructibus abundantes, mirati degunt, & intonso crine: barbam abradunt, præterquam in superiori labro sagittas veneno inficiunt, matrimonium nō habent, &c.

Arabis siue Arbis, fluius apud Plinium lib. 2. Sabis scribitur qui ab Arianis montibus per Drangas & Gedosios in Oceanum defluit.

Arabia, fluius Indiæ, cuius accolæ arabitæ. Stephanus.

Arabs vel Arabus, Apollinis filius ex Babylone, vt inquit Plinius libro 7. quem medicinæ artis dicit etiam repertorem: fortasse quod Babylone natus, ibi medicinæ studuerit: postea autem ad Arabes detulerit, Arabes populi suprã dicti. * Itē Arabs vel Arabus est lapis teste Plin. libro 36. ca. 22. Eburnei candoris, qui in puluerem redactus aptissimus est dentificiis.

Arabyza, ciuitas Caucanidis, quæ nūc Pefenus. Stephan. malim Pefsinus. Vide ARABIS.

Aracæus, filius Chanaan, Genes. 10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani situm.

Arach, ciuitas in qua regnauit Nemrod. Genes. 10. Hanc & Edeffem vc cari testatur Hieronymus.

Aráchne

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificii peritissima, ægrefereus opus suum à Pallade, quam certamen susceperat, cōfractum, laqueo gulam sibi fregit, quam Pallas in araneam mutauit. Ouid. lib. 6. Metamor.

Non tulit infelix, laqueoque animosa ligauit Cuttura, pendente Pallas miserata leuauit. à Græcis *ἀράχνη*, à Latinis aranea dicitur. Virgilius lib. 4. Georg.

In foribus suspendit aranea casset. & vt notat Seruius, Araneus, etiam ab antiquis dicebatur. Constat, inquit Plinius, Arachnen linum & retia inuenisse, cuius filius Closter fusos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt scribit Lilius, dicta est ciuitas Thessaliæ, cur autem dicatur, & quid sit, magnis rationibus, mixque rerum proprietatibus, accommodauerūt denominationes, non autem ab placitum.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachónia, ciuitas non procul à Massagetis, à Semiramide condita, qui etiam Copen vocabatur. Stephan. de Cophæ fluiuo, qui influit Indum.

Arachónia, vna è Satrapiis vltra Indum fluiuum, cuius meminit Plinius in descriptione Indiæ, & Strabo libro 11. Scribitur & Aracofia.

Arachónia, regio maioris Asiæ, in qua Alexandria & Arachos ciuitates sunt.

Arachóni, India ciuitas, ab Arachosho fluiuo sic dicta, qui ex Caucafo profluit. Sunt & populi prope Massagetas. Steph.

Arachus, vnus è quatuor nobilissimis fluius Epiri. Strabo.

Aracynthus, vrbs Bœotia, & mons Achaia, Virgil. in Eucolicis.

Amphion Dircaus in Actæo Aracyntho. Est & mōs Aetolia, Mineruæ sacer, vt testis est Plinius: vel, vt Martianus, Acarnaniæ. Stephano, mons Bœotia, à quo Minerua Aracynthi dicta sit.

Arad, ciuitas Amorrhæorum ad sortem Iuda pertinet, ad Austrum solitudinis Cades vicina, in qua habitauerunt filij Obab foceris Mosi in medio Israelis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis vsque ad suam aratem ostendi villam ab oppido Mal. tis, quarto lapide ad Hebron x x. numerari 21. iudic. 1.

Araden, vrbs Cretæ, quæ & *ἀνώταλις* vocatur, quod superiore loco sit. Steph.

Aradius, filius Chanaan. Genes. 10.

* Ar. duca vrbs Lusitaniæ, quam hodie Arzuam ab Hispanis. vocari volunt De hac Ptolem. libro secundo cap. 5.

Aradus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, non procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimum oppidum dictum est à Tribus oppidis, scilicet Tyro, Sidone, atque Arado. authores sunt Plinius & Strabo. Arado opposita est Antaradus in Meridie, quæ hodie tortosa dicitur, amœnissima ciuitas, sita non procul à Damasco, vt Ptolemæus, tab. Asiæ 4. indicat.

Aradus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Antiochia. Ste-

phan. Et alibi Aradū, Phœnicia insulam esse scribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauia, Germaniæ vrbs ad Danubium, Ptolemæo: vulgò *Nordlingen*.

Aræ, tres insulæ Ionæ, sic dictæ propter execrationes, quibus Dorienfes deuouerunt Pentapolitas. Steph.

Arathyrea, regiuncula Achaia, postea Asophis dicta, vrbs habens eiusdem nominis, quam Homerus in cathologo ab amœnitate commendat, *ἀραθύρη* *ἰσπερείου* cam appellans. De hac Plinius, lib. 4. cap. 5. & Strabo lib. 8.

* Aræus Iuppiter dictus est, quod ei cuncti affundat preces, aut quem cuncti precentur, Cæli Rhod. libro. 15. cap. 18.

Aragus, fluius Molossorum, de quo Strabo lib. 11. Sed præcipuè Aragum dicit in partes multas diuisum, regionem Massagetarum alluere, aliis ostiis in aliud mare exeunte, Boream versus, vno aut solo Hircanium versus.

Arálius, qui & Analius, v i i Assyriorum rex, regnauit annis x l. Cæsius. Euseb. Claruit ingenio & studio militari, & primus adauxit pompas & gemmas ac muliebres delicias.

Aras, filius Sem. Genes. 10. à quo Armenij siue Syri Græcis, Gene. 22. num. 23. 1. para. 2. Vide. S Y R I A. Filius item Somer, filij Heber, 1. paral. 7.

Aram, in Hebræo Ram, filius Efron, filij Phares, ruth 4. matt. 1. & luc. 3. interpretatur excelsus vel sublimis aut proiciens.

Arâma, ciuitas tribus Nephthali. 10. 19.

Aramæi, Plinio sunt Scythæ: scribit enim Scythas vocatos esse Sacas à Persis, & lingua Persica Aramæos.

Aran, filius Thare, patris Abraham. Genes. 11. 1. paralip. 23.

Aran, filius Difon, filij Seir, & filius Terameel primogeniti Eston. Genes. 39. 1. paralip. 1. 2. vbi legitur, Et Buna, & Aran.

* Aranthas Bebrycius octonis cubitis longus fuisse traditur.

Arántia, vrbs, Philius postea dicta. Steph. qui etiam in Arathyrea de eadem scribit.

Araphæa, insula Caria. Steph.

Aráphen, pars tribus Aegidis. Steph.

Arar, fluius Gallia Narbonensis, à monte Vogeso. per sineis Hedunorum & Sequanorum in Rhodanum fluens. Plin. 3. 4. 7. ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, per Burgundiam, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona: clarus ponte Cæsaris vno de militum opere fabricato. Araris item dicitur, sed per Apocopen Arar, vt testatur Priscianus in 7. hodie Sagona. * vulgò *La Saone*. Claudianus, Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit. Lucanus lib. 7.

-Rhodanumque morantem Præcipitavit Arar. Alius est ab eo qui per Heluetios lapsus, Hodie Arola, vulgò *Ar* dicitur.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipsa Armenia, 4. reg.

17. *Ia. 37.* Mons est iuxta Bocatium maioris Armeniæ.

Aráricus, Gotthorum rex.

Aráricus, alius Gotthorum rex, mense v. post electionem interfectus.

Ararus, Scytharum fluuius, in Eniochis montibus eo modo quo Euphrates oritur, sex mil. Passuum interuallo, quo ad campos Armeniæ fecat. Labitur placidus & silens, neque in vtram partem currat manifestum: cum in asperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus pressus: & quanto angustior, tanto magis pernix. Frangit se subinde ad opposita tantum, atque ob id cum ingenti murmuræ, sonansque deuoluitur, aded citus, ut quæ ex præcipiti in subiecta casurus est, non declinet statim vndam, sed vltra quàm canalem habet euehat, plus iugeri spacio sublimis, & aquis penditibus se sine alueo ferens: deinde vbi incuruus, arcuatòque amne descendit, sic tranquillus, iterumque compositus, & vix fluens in litus elabatur. Herod. lib. 4.

* Araspas Medus, cui Panthea Cyri vxor asseruanda Data est. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 33.

Arath, regio Armeniæ campestris, per quam Araxes fluit, incredibilis vberatis, ad radices Tauri montis, qui vsque illuc extenditur.

Arátor, poëta Christianus, Romanus subdiaconus, Apostolorum acta hexametro versu composuit. Volater.

Aratóres, populi Scythiæ, in ea parte Aemi montis, vbi Polydori tumulus. Solinus.

Arátus, Græcus poëta antiquissimus, Menecratis discipulus, optimè de Astrologia iudicio Cicero scripsit. Cuius Phænomena Cicero vertit adhuc adolescens. scripsit hymnos in Pana, item de Astronomia. quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,

Cum Sole & Luna semper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps, qui patriam suam à Tyrannide liberauit de quo Tullius lib. 3. Officiorum, & Liuius lib. 69. & 70. Arátus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyrannide liberauit, & Megaram ad Achæorum societatem compulit. Polyb. lib. 2.

Aráurius, fluuius Galliæ Rauraris, Ptol. & Stroboli appellatus. Is etiam prope Mafsiliam Petrosus vocatur, quòd lapidibus sit maximè refertus. Vide interpretem Pomponij.

* Arausii Galliæ oppidum vulgò *Orange*.

Aráusio, Arausiensis ciuitas dicta, principatus nobilissimus, qui nunc ditionis est Anaxonenfii principum. Fuit olim Arausio Secundanorum, ut alij Sextanorum, Septimanorumque, & id genus cognominibus appellantur, à legionum videlicet ordine, numeroque. De his plura Vadianus, Pomponij Melæ interpres.

Araxa, vrbs Lyciæ. Steph.

Araxæ vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Araxes, Armeniæ fluuius, ex monte Abon siue Aban, aut Agan, ex quo Euphrates nascitur: con-

trario tamen ei cursu, versus Orientem tendens, vsque ad Atropatiam: deinde in Boriæm conuersus, Azaram præterlabens, in mare Caspium defluit Hyrcanum. Strabo. Herodotus tamen secus ait. Porro Araxes in Thessalia, idem qui Peneus, & τῶν Ἀρκάδων vocatur, quòd opera Iasonis, & labore Penei Thessalici, montium continuationem disrupit. Stephanus & item Strabo. Lucan. libro 7.

- Armeniùmque bibit Romanus Araxem.

Ibi arcam Noë post diluuium refedisse ferunt. Super hunc Alexander Magnus & Augustus Cæsar pontes struxerunt.

Araxeni, populi. Steph. in Cyropoli.

Araxum, promontorium est Peloponnesi. Plin.

Araxus, vrbs iuxta Pontum, ab Arazo duce. Steph.

Arba, insula & ciuitas Illyrici. Plin. lib. 4. cap. 21.

Arbæce, ciuitas Celtiberiæ. Steph.

Arbæces, primus Medorum rex, regnavit annis xxxviii.

Arbani, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudææ, quæ & Hebron & Mambre, genef. 23. sic dicta, quia ibi tres patriarchæ sepulchra fuerunt, & quartus Adam.

Arbela, vrbs Siciliæ, Stephano: & ciuitas Persica, ab Arbelo Athmonei filio dicta. Steph.

Arbella, terminus Iudææ, ortum solis aspiciens. Hieronymus in locis Hebraicis, Est vsque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palæstinæ. Er alius hoc vocabulo in campo prægrandi, distans ab oppido legionis milibus nouem. Strabo lib. 16.

Arbiânes, v. Medorum rex, regnavit annis xxxi.

Arbies, populi Indiæ: & Arbis, Indiæ fluuius, auctoribus Plinio & Strabone. Stephanus hos populos vocat Arbios vel Arbitas.

Arbis, siue Arabis, fluuius qui Plinio lib. 2. Sarbis ab Arianis montibus per Drangas & Gedrosios in Oceanum defluit. Vide Arabis apud Stephanum.

Arbitrio, consul Rom. Lolliani collega.

Arbius, mons Cretæ, & montis incolæ similiter. Stephanus.

* Arbocula vrbs quam Annibal aduersus Romanos proficiscens cepit, Plutarch. in Anniba.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

* Arbor, piscis est in Oceano Gaditano tam vastis dispanfus ramis, ut fretum nunquam ingressus credatur, Plinius libro 9. cap. 4.

Arbúcale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal agrè obtinuit. Stephanus.

Arbúscula, meretrix, floruit cum Origine & Cythoryde meretricibus.

Arbúscula, muliercula mima, quæ cum à populo exploderetur, ab equite autem quodam laudaretur, contentam se esse dixit bonorum testimonio. Horatius libro 1. Serm. Satyra vltima, Nam satis est equitem mihi plaudere, ut audax Contemptis aliis, explosa Arbúscula dixit.

Arca, Syriæ Cæles, vrbs, antiquum adhuc retinens,

nomen inter Barbaros, teste Iosepho s. Antiquitatum.

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiusdem.

Arcadia, Peloponnesi regio intima, à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Calistoni Lycaonis Arcadiæ regis filia sic appellata. Hæc ut Eustathius docet, aliquando dicta est Pelasgia, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro, qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victum ex stirpibus herbarum, arborumque frondibus transtulit ad glandem, maximèque saginam. Eadem Lycaonia, Cygantis & Parrhasia dicta est Stephano. postremoque ab Arcade, cum Pelasgos in deditiorem redegresset, Arcadia nominata. In montes xxvii attolitur. Habet arnos procerissimos, qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt, Habet & lapidem Aspheston, hoc est inextinguibilem. Oppida eius præcipua sunt, Mantinea, Tegea & Stymphalus. Montes præcipui, Phloe, Cyllene, Lynceus, Manalus & Nonacris. Fluuij, Ladon & Erymanthus. Fuit autem tota hæc regio pastioni potius pecoris, quàm aut negotiationi aut agriculturæ dedita: ideòque Pana, pastorum deum, velut peculiare numen sibi vendicantur. Virgil. Ecloga 4.

Pan etiam Arcadiæ dicat se iudice victum.

Arcadia, Stephano Cretæ ciuitas, item Aegypti, vna ex tribus in Amorgo insula: sed videtur Arcesina legendum. Oracula Lacedæmonis data de Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.

Arcadius Probus, vnà cum Pascasio & Euticho propter fidem à Genferico martyrio coronatus est. Huic manus primum, demum pedes, eoq; modo cætera membra seriatim amputata sunt.

Arcadius qui & Honorius, xlv Romanorum Imperator, cum patre Theodosio regnarunt annis lxxi.

Arcadius Rufinus, Consul Rom. Sabini collega.

Arcas, Iouis & Calistoni filius, à quo Arcadia: & Arcades, quos quia vetustissima gens fuit, ante Solem & Lunam fuisse poëtæ fabulantur, & ex arboribus esse natos. Hunc Arcadem Lycaon, cui s. Iouem hospitio recepisset, infantem membratim laceravit, & Ioui comedendum proposuit. quod animaduertens Iupiter, Lycaonem incensâ prius eius domo commutauit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam adultum vnà cum matre à Iunone ob adulterium in vrsâ mutata, astris intulit: & sic Calisto facta est vrsâ maior, Arcas verò minor. Quod Iuno agrè ferens, à Tethye precibus impetrauit, ne Calisto & filius postquam sydera facti essent, in Oceano, seu cætera solent, lauantur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatam dicunt: communior tamen est prior sententia. Varias opiniones vide apud Perorum. Arcadis filius *Tarpeus*, cuius Lycaon, cuius Pelasgus, cuius Theoprotus, cuius Amarax, cuius denique Ephyrus filius fuit, à quo Ephy-

ra, Epiri vrbs. Steph.

Arce, ciuitas Phœniciæ, quæ nunc Arce vocatur. Stephanus.

* Acerra vrbs Alpius vicina quam Annibal vastauit, Plutarch. in Annib.

Arcesilas & Arcefilaus, philosophus, Polemonis discipulus in disputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finibus libro tertio. Ex Pitane Acolica ciuitate ortus, relicto genitrali solo Sardis perrexit, mox Athenas profectus, in Academiæ se ad Crantorem contulit, quem Platoniam philosophiam omnino commutasse, nouamque quandam constituisse ferunt. Cauillator vocatus est, quòd cum nihil se scire diceret, nec alios scire quicquam patiebatur, omnes turbarer sophistibus, obiit immodicè potus. De hoc Persius.

- non ego curo

Esse quòd Arcesilas, ærumosique Solones.

Vide ARCHESTILAVS. Is constitutam philosophiam, vt Gracchus Rempubliam euerit. Cicero libro 4. Acad. quæst. Arcesilas nobilis. præsertim Dianæ simulachro, in quod extat Simonidis epigramma.

* Arcesilaus sculptoris nomen apud Pliniū qui legnam marmoream fecit, item aligeros ludentes cum ea cupidines, quorum alij religatâ tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calcarent soccos, omnes ex vno lapide. Plin.

Arcesine, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladibus.

Arcesius, Iouis filius, pater Laërtis. Vlysses apud Ouidium contra Aiactem,

Nam mihi Laërtes pater est, Arcesius illi,

Iuppiter huic. & c. scilicet Arcesio condidit Arcesicera urbem. Steph. in epiphania. Hom. odif. 11.

Arcæus, v. Medorum rex, regnavit annis xli.

Arcæthe, vrbs nomen. Vide DORBE.

Archadius grammaticus, scripsit nonnulla commemorata à Suida.

Archagatus Peloponnesis, Lisaniæ filius, medicus, primus ab Romanis receptus. Plinius libro 29. cap. 1.

Archander, Danai focer. Herodot. lib. 2.

Archandrúpolis, ciuitas Aegypti, Stephano ex Herodoto.

Archédicus, poëta comicus scripsit contra Democharem Demosthenis propinquū. Fabulæ ipsius Thefaurus & Diamartanon. author Athenæus.

Archelæus, philosophus Atheniensis seu Milesius, patrem habuit Apollodorum, fuit auditor successòrque Anaxagoræ, à quo Socrates philosophiam audiuit. Cicero s. Tuscul. Hic Physicam philosophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuitque physicus appellatus, quòd in eo defecerit philosophia naturalis, Socrate ethice introductente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honesto & de æquo philosophatus est.

Archelæus, Athenoris Troiani filius, quem Home rus scribit rei militaris peritissimū fuisse. Alius

fuit geographus, qui terram omnem ab Alexandro peragratam descripsit. Alius de Rerum naturis carmine scripsit. Alius oratoriam docuit, author Diogenes Laërtius.

Archelâus, præful Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermo compoſuit ſub Probo imperatore. author Hierony.

Archelâus, x i i i Macedothum rex, regnavit annis x x i i i i. * fuitque interfectus ab adolescente Cratena nomine quem habebat in deliciis quod ei promiſſam filiam alteri poſt habuerit. Volat.

Archelâus, x i i i i Macedonum rex, regnavit annis i i i i.

Archelâus, v i i Lacedæmoniorum rex, regnavit annis l x.

Archelâus, x i i i Iudæorum rex, regnavit annis i x, Glaphiram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris ſui relictam, contra legem uxorem duxit: à Cæſare exilio damnatus, Vienne Gallorum mortuus eſt. Ioseph. lib. 17. cap. 18. Aegēſip. lib. 2. cap. 5.

Archelâus, Macedoniæ rex, Perdiccæ filius ſuo tempore fortunatiſſimus iudicatus. Cicero libro 5. Tuſcul. quæſt.

Archelâus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ. matth. 2.

Archelâi, in Cappadocia regnaverunt: ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt, quod Mitridati auxilium tuliffet, alterum Romæ retinuit. Tyberius.

Archémolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virgil.

- & Rhœti de gente vetuſta, Archémolū thalamos auſum inceſtare noueræ. Legēdum videtur Anchomelus. vt lib. 5. Aeneid.

Archémorus, qui & Opheltus, Lycurgi Thracū vel nemææ regis filius, qui * adhuc infans à ſerpente occiſus fuit. Statius in Thebaid. ſic dictus, quod futurum apud Thebas regibus oſtenderit exitiū. Hic Hipſiphilen nutricem habuit, quæ cum ſitientibus Achivis, qui ad Thebaidum expeditionem proficiſcebantur, Langiam fontem oſtenderet, Archemorum puerum ſuper viridi herba depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Unde fons ille Archemorus vocatus eſt, & annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit: ludos Nemeos appellabant. author eſt Archias poëta lib. 1. epigr. Græcorum.

Archémorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouidius Antegorum nominat.

Archeptrólemus, filius Iphiti, Heſtoris auriga, ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus eſt.

Archefilâus, vnus è quinq; ducibus Bœototum qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Homer. lib. 11. liad. 2.

Archefilâus philoſophus, Theopraſti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem contulit, poëticæ quoque operam dedit. Laërtius. vide ARCHESILAS.

Archefilâus, Cyrenenſium Imperator.

* Archeftratus poëta Sardanapali ſeſſator, cuius hoc fuit decretum in conuiuium vt conuiuæ aut tres aut quatuor aut non plures quinque eſſent, aliâs manipularius & raptu viuentiū conuentus fuerit. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 8.

Archeftratus, i i i Lacedæmoniorum rex, regnavit annis x x x v.

* Archias, Architelis filius puer fuit, qui quum in Oenei conuiuium manibus aquam infunderet condylo ab Hercule eſt interfectus, Cæl. Rhod. libro quarto capite tertio.

Archias, poëta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus à familia Lucullorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic diſcedens è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auſpiciis in eandem ciuitatem adſcriptus eſt. Deinde lite mota à Græco quodam, Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit. Pædianus.

Archias Imperator, condidit Syracuſas. Volateranus.

Archias Hyblæus, præco celeberrimus, vicit tres Olympiadas & Pythica, vbi Icon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.

Archias Mityleneus, muſicus, de agricultura ſcripſit, & epigrammata. Vide ARCHITAS: ſolent enim hæc nomina confundi.

Archias Corinthius, vide SIRA CVS AE.

Archi-atároth, nomen loci, Ioſ. 16. limes terræ, Iosephus.

Archíbius, Alexandrinus grammaticus, docuit Romæ ſub Troiano principe: ſcripſit commentarios in epigrammata Callimachi. Suidas.

* Archidamia mulier Spartana quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in Senatum venit viros iurgata, ſi viuendum ſceminis putent ſparta euerſa, Plut. in Lycho. de eius morte, idem in Agide.

Archídamus, princeps Lacedæmoniorum, Teliadis filius, Methonem ad Athenienſes deficientem recepit, in bello contra Pilum primus è nauis proſiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum amiſit: denique aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremo quod Angonis Thraciæ regis amicitiam ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archídamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret ſatis ad bellum Peloponneſiacum, ſcienter reſpondit, Bellum oránata non querere.

Archídamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuosque vicit, trophæum crexit. Xenophon, libro ſeptimo pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

* Archidas Athenienſium dux nomine, ſed reiſſa Tyrannus à ſuis eſt interfectus, Plutarchus in Ageſil.

Archídemia, fons Sicilia. Plinius 3. & 15.

Archígenes, medicus, in quem ſæpius inuehitur

Galenus. Iuuenalis,

- tunc corpore ſano Aduocat Archígenem, Pro Græculis vel ſimilibus poni conſtruit, qui ſe præ omaibus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archígenes Siculus Ariciam urbem condidit.

* Archigerontes apud Cæſium, rhod. libro quinto cap. 12. dicuntur ſacerdotes præpoſiti ſacris monaſteriis nunc abbates dicuntur.

* Archígenes apollinis epitheton.

Archíletum, ab Argo dictum, quod is eò venerit, ibique ſepultus ſit. Virgil.

- & lætum docet hoſpitis Argi. Quauis aliqui ab argilla deductum potius velint, quod id gen⁹ creta ibi eſſet. Erat autē Argiletum, locus in vrbe prope palatium, vbi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarū, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,

Argiletanas mauiſ habitare tabernas. Vide ARGILETVM.

Archílogus Græcus, poeta Parius, perſecutus eſt Hycæben ſocerum ſuū, quod ei filiam pactâ nomine Neobolâ alteri collocauerat: eumque ad laqueū, ob Iamborum petulantiam in cum ſcriptorum, compulſit. Horat.

Archílochum proprio rabies armauit Iâbo. Ouidius,

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, Archílochus primus inter eos qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſané, vibrantesque ſententiæ, plurimum ſanguinis atque neruorū, ad eò vt videatur quibuſdâ, quod quidem veneni eſt, materiæ eſſe, non ingenij vitium. emicuit regnate Romulo, vt ait Cicero in Tuſc. Huius libros ob inuerecundiam & obſcœnitatē Lacedæmonij ex vrbe tolli iuſſerunt, authorēque eorū in exilium miſerunt. Poſtremo à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit.

Archílochus, poëta Lacedæmonius, floruit Romæ regnante Tullo Hoſtilio.

Archílochus, Neſtoris filius & Euridices. Hom. in Odyſſ. partem in expeditione Troiana ſecutus, à Memnone interfectus eſt.

* Archimandrita ex primo codicis illi dicuntur qui ſunt præpoſiti ſacerdotibus factorum monaſteriorum, vti abbates. Cælius, rhod. libro quinto cap. 12.

Archímedes Syracuſanus, geometra, ſæpenumero inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere conſtitueretur per corporis vngueta, figuræ ac lineam cæta digito inſcribebat. Plutarch. in vita Marcelli. Cicero in Tuſc. Quum eſſet in Sicilia quaſtor, ſepulchrū eius inter vepres inueniſſe gloriatur. Hic vel deus terrenus mechanico artificio ſphæram vitream fecit, in qua mira conuerſatione diſſimiles motus circuloſum viſebatur. Claudianus.

Percurrit proprium mentitus ſignifer annum, Et ſimulata nouo Cythia mente redit.

Marcellus in expugnatione Syracuſarum inter-

dixit, ne Archímedes vnus violaretur: verū cum Syracuſæ caperentur, & ipſe animo ac oculis in terra defixis formas Geometricas deſcriberet, ab ignaro milite interfectus eſt.

Archímedes grâmaticus Trallianus edidit cõmentarios in Homerum & Mechanica. Suid.

Archíppus philoſophus, Thebis ſcholæ habuit. Hieronymus, & Pythagoræ auditor fuit.

Archíppus, i i i Athenienſium iudex, regnavit annis x i x. Sub hoc floruit v i Homerus, cuius Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit.

* Archíppus comicus athenienſis, ſcriptor fuit antiquæ cõmediæ.

Archóntici, hæretici ab Archôte heretiarcha ſuo appellati, vniuerſitatē, quam deus condidit, opera eſſe principum dicebant, & negabant reſurrectionem carnis.

Archytas, Mitylenæus muſicus: cui quum probro daretur, quod non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ ſcriptor, & alius poëta epigram. Author Diogenes.

Archytas, Heſtiæ, ſive (vt alii malunt) Mneſarchi filius, philoſophus Pythagoricus, patria Tarentinus, cuius in geometria diſcipulus fuerat, per literas monuit, vt ex Sicilia diſcederet, quod Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primus inuenit. columbam ligneam tam affabrè effinxit, librauit & inſtauit, vt viua volatum imitaretur. Primus platagen, hoc eſt, crepitaculum puerorū inuenit, quod pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculo ſtoribus ludis auocaret. Hinc factus eſt locus proverbio, vt deſipiētes, & puerilia tractantes, ad Architæ platagen dicamus recidiſſe. Huius meminit Horatius libro 1. Carm. Ode 18.

Archilacis, oppidum in Hiſpania. Ptolem.

Archina, oppidum in Dacia. Ptolem.

Archiroſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.

Archonéſus, inſula Cariæ. Steph. aliâs Aſpis dicta. Vide CYZICVS.

Archânes, gens Epirotica. Steph.

Archax, mons Propontidis, apud Strabonem.

Archton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutricibus, quas illic in ἀρκτοῦς, id eſt, in vrſas migrante tradunt. Steph. in Archton Cyzico.

Archtophylax, ſidis iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes. Cic. in Phænomenis Arati.

Archtophylax, vulgò qui dicitur eſſe Bootes, Latine vrſæ cuſtodem appellare poſſumus, quod veluti cuſtos quidam vrſæ adhibitus, à tergo eâ ſubſequitur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quod in modū bulci plauſtrū ſequatur: raſticus enim Septentriones plauſtra vocant. Fabulantur autē poëta, hunc eſſe Calitū ex Ioue filium, cui nomen Arcaſii fuit, vt latius ſuprà explicatū eſt. Vide ARCAS.

Arctos, Græcis vrſus vel vrſa pro duobus ſignis

cælestibus accipitur, quæ vrsæ Latinis appellantur. septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clausæ & ita collocatæ, vt vtraque resupinata, alterius contegat caput: sed caput eius quæ superior est, ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrsam, siue Helicen: alteram minorem vrsam, siue Cynosuram appellant, id est, Canis caudam. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obseruant. Ouidius 3. Fastorum,
Esse duas Arctos, quarum Cynosura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.
Porro autem Helicen scribit Hesiodus Calisto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuisse studio venationis inductâ, relicto patre: factamque vnam ex comitibus Dianæ, quod à Ioue compressam, in vrsæ effigiem ab ipsa dea cõmutata sit, quæ Græcis Arctos appellatur: in qua specie non multo post filium pepererit Arcadæ, qui Arcadiæ Peloponnesi regione nomen dedit. Hinc Arctous, æ, um, Septentrionalis. Martial. lib. 10,
Fœlicis, quibus vna dedit spectare coruscum
Solibus Arctois, syderibusque ducem.
Arcturus, stella in signo Bootæ, post caudam maioris vrsæ, cuius ortus & occasus futuras tempestates portendit. Oritur à Canicula ferè post diem quinquagesimum. Dicitur Arcturus, *ἄρκτου ὄψων*, ab vrsinæ caudæ similitudine. Virg. 1. Georg.
At si non fuerit tellus fœcunda sub ipsum
Arcturum, tenui sat erit suspendere sulco.
Arctulus, deus, penes quem fuit arcarum custodia.
Ardaburius, Consul Romanus, Hierii collega.
Ardaburius, alius Consul, Callipii collega.
Ardalides, vel Ardaliotides Musæ colitur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ. Steph.
*Ardalus Vulcani filius quem tibiam adinuenisse & ab eo musas dictas Ardaldas scribit Pausan. fuit autem apud Trœzemos vetus Ardali ara super qua musis & somno res diuina per agebatur, quod somnus videatur esse musis amicus Rhod. lib. 27. cap. 16.
Ardaticus, Gepidarum rex.
Ardea, Vlyssis & Circes filius. Steph. in *ἄρδα*.
Ardea, Turni & Rutulorum regio in Latio, quasi ardua, id est, magna & nobilis. licet Iginus ab augurio auis Ardeam dictam velit. Hæc Seruius.
Ardea, vrbs in Latio xviii mil. à vrbe Turni & Rutulorum regio, à Danae Persei matre, vel (vt alii malunt) à Dauno Pylum filio condita, & à feruore regionis sic dicta. Martialis,
Ardea solstitio, Pæstanaque rura petantur,
Quique Cleonæo fidere feruet ager.
Hanc urbem post Turni mortem igne consumptam, & in aem sui nominis commutatam fabularur Ouid. 14. Metam.
Ardeates, Ardeæ incolæ.
Ardea, ciuitas Illyriæ. Steph. inde ciues Ardeæ dicuntur.

cuntur.
Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.
Ardiscus, vrbs in campo Thebæ. Steph.
Ardiscus, vrbs in campo Thebæ. Steph.
Ardon, filius Calchæ ex Azuba vxore. 1. para. 2.
Ardúca, vrbs Hispania. Ptolemæo.
Ardúenna, Gallia maxima sylua, Cæsar. lib. 6. ab ripis Rheni, finibusque Treuerorum, ad Nervios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patet. Idè lib. 5. Sylua Arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à summine Rheno ad initium Rhenorū pertinet. vulgò *La forest Dardaine*.
Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno successit. Herodotus lib. 1.
*Arca Mineræ epitheton id est fortis & strenua, cui apud Placenses ex marathoniæ pugnæ manibus ædificatum est templum, mineræque Aræ consecratum. Ptolem. lib. 2.
Arca, Nomen viri 1. esdræ 2. 2. esdræ 6.
Arca, siue Aria, insula in poto versus Colchos, Marti sacra.
Arca, fons & locus in Thebis, cuius incolæ Airi dicuntur. Steph.
Arca, filius Olla. 1. paralip. 7.
Arecómici, populi in Gallia Narbonensî, qui & Volscæ dicuntur Straboni lib. 4. quorum portus, & nauium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib. 3. cap. 4. 6. Legitur apud Strabonem Aricomisci. Nos nunc Auinio nomen dicimus.
Ared, filius Beniamin. genef. 46.
Arelate, Calliæ Narbonensîs vrbs inter Salyes. Plinio colonia Sextanorum dicta, quod è sexta legione milites coloni educti sint. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum sitam, amplissimo emporio insignem esse scribit. hodie Honorato & Hilario sanctissimis præsulibus suis clara. vulgò *Hartes*.
Arelate, ciuitas in Norico, à Ptolem. vulgò *Lintz*. ditionis est principum Austriæ.
Arelî, filius Gad, filij Iacob. gen. 46. qui & Ariel dicitur.
*Aremici & artomici seu Arcomici populi, *Le pays D'Armignac*.
Aremórica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania. Plin. lib. 4. cap. 17. Cæsar 7. belli Gall. Vniuersis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque eorum consuetudine Aremoricæ appellantur, quo sunt in numero, Curiosolites, Rhedones, Ambibarij, Cadetes, Orlissimi, Lemouices, Vnelli, Senani. Legitur & Armorica.
Arémulus Syluius, qui & Remus, Agrippæ filius, XII Latinorum rex, regnavit annis XIX: præsidium Albanorum inter mōtes, vbi nunc Roma est, posuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Oros. lib. 1. cap. 20.
Aréna, ciuitas est Triphylia & Messeniæ in Peloponneso. Homerus *ἄρῆνυ ἑπαρτινῶν ἀμύων* vocat, quod summe Mincio abluatur, vt notat Eustathius eius interpres. Meminit & Stephanus.

Aréthusa, Nerei & Doridis filia, Elidis Nymphæ & Dianæ comes, quam cum Alpheus fugientem persequeretur, eam rapuit: à Diana in fontem sui nominis commutata est: cuius aquas cum suis miscere veller Alpheus, illa à terra absorpta, in Ortigiam insulam, deinde in Siciliam delata est. Alpheus autem cum propter mare sequi non posset, per cuniculos subterraneos in Siciliam peruenit, ibique associatis Arethusa aquis, in mare Siculum sese exonerat. Vnde & Syracusæ Arethufides dictæ. Ouidius libro quarto Fastorum,
Vtque Syracusæ Arethufides abstulit armis
Claudius.
Aréthusius, fons Smyrnæ, tertius in Chalcidia vel Chalcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Bœotia prope Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton esse putetur cuiuscunque fontis, ab irrigando,
Aréthusa, locus Syriæ munitus iuxta Enesam sexdecim milibus passuum, à qua Arethufij, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomē apud Thebas esse tradit.
Aréthusa, vrbs vna Eubœæ, altera Syriæ. author Volat. De Arethusa vide Bocatiū cap. 18. lib. 7. Et plura in Steph. Inuenio etiam in Samo huius nominis fontem esse.
Arétia, Iani vxor, à Sicano Dea facta, linguæque Ianigena Horchia appellata.
Arétium, ciuitas Tusciæ, mille ac ccc. à Roma distans stadiis. Strabo lib. 5. Itali nūc vulgò vocant *Areze*.
*Item vasa fictilia quæ in ea fiebant. Martial.
*Aretina nimis spernas ne vasa monemus: laurus erat Thuscis Porfena fictilibus.
Arétus, filius Nestoris & Eurycides. Bocati. lib. 10.
*Aretus lacedæmoniorum rex apud Corynthū defunctus Plutarch.
Aréuna, viri nomen, 2. reg. 24. qui 1. paralip. 21. dicitur Ornan.
Argæa, insula parua iuxta Ganobum Aegyptiam, ab Argæa, Macedonis filio dicta. Stephanus Vide ARGÆI.
Argæus, Pelopis filius, & Alectoris pater. Alius fuit Licymnii, qui ab Hercule abductus, vbi morbi peregrè perit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iustitiam, quod dederat se illum rediret, seruaret. Hunc dicant primū fuisse, qui crematus sit, & ab eo deinde morem seruat. m.
Argæus, Cappadociæ mons, quæ ab vna parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazarta Cappadociæ metropolis subiacer.
Argæis, insula iuxta Lyciam. Stephan.
*Argalus rex Laconum.
Arganta, ciuitas Indiæ. Stephan.
Arganthónius, rex, Herodoto, in Arna ciuitate Bœotia.
Arganthónius, rex in Hispania, quem Plinius airvixisse cxx annos: Silius autem ccc: qui eius meminit libro tertio.
Aréthus, rex in Arna Bœotia.

Arganthoniacos armat, Cartheia nepotes,
Rex proauus fuit humani ditissimus æui,
Ter denos decies emensus belliger annos.

*Argas Demofthenes est cognominatus de morū
feritate ac natura immitti alias qui præter anno-
rum rationē sapit, argas item dicitur, Cæsar. rhod. li.
18. cap. 6. & Plut.

Argathon vel Argathona, mons in Myfia, prope
Chium, vbi raptus Hylas, ab Argathona Rhefi cō
iuge, cui & Argathon, vt monti quoque nomen
fuit. Steph.

Argea, loca Romæ sic appellata, quod in his sepulti
essent quidam Argiuorum illustres viri. Festus.
Varro lib. 4. de lingua Latina, Reliqua vrbis loca
olim discreta, quum Argeorū sacraria in septem
& viginti partes vrbis loca sint disposita, Argeos
dictos putant à principibus, qui cum Hercule
Argiuo venerunt Romam, & in Saturnia subsede-
runt.

Argemissa vel Argemissa, insula ad continentem
Troadis, prope Argemici promontorium, iuxta
quē Alcibiades extinctus est. Steph. Argemusa vo-
catur, ab Argenno promontorio.

Argentoratum, vrbis Galliarum; auctore Ptolemæo
libro secundo, alio nomine Argentina, vulgò,
Strasbourg.

*Argentaria & Colubaria oppidum in gallia, vul-
gò Columbie in Elsa.

Argestes, ventus, qui & Caurus, occidentalis, frigi-
dus. Plin. li. 2. Ab occasu æquinoctiali, Fauonius:
ab occasu solstitiali, Corus: Zephyron & Arge-
sten vocant.

Argestratus, III Lacedæmoniorū rex, regnavit an-
nis xxxv.

Argæus, v. Macedonum rex, regnavit annis
xxxviii.

Argæus, xvii Macedonum rex, regnavit annum v-
num.

Argæus, mons omnium altissimus, qui semper in
summo niues habet. Strabo lib. 12.

*Argæus idem quod argiuus. Horat. lib. 4. Car. Ty-
bur Argeo positum colono. Argei quoque teste
varrone dicebantur effigies scirpeæ quæ per vir-
gines vestales iaciebantur singulis annis in Ty-
berim per pontem sublicium.

Argia, Adrasti Argiuorum regis filia, & vxor Poly-
nicis, cui Theflandrum peperit, tanta in virum
pietate, vt cadauer eius inter maximos cælorum
aceruos nocturno tempore conquirere non du-
bitarit, & contra edictum Creontis funeris iusta
ei persolvere, ab vna adiuta Antigone Polynicis
forore, quæ & ipsa noctu, deceptis custodibus,
Thebis egressa erat, vt idē fratris suis præsta-
ret officium. Quāobrem vtraque à Creonte in-
terfecta est: cuius rei vltionem, enecato Creōte,
Thefeus fecit. Reliqua apud Statium lib. 2. The-
baidos. vide ANTIGONA, & ADRASTVS. Hæc in
fontem sui nominis conuersa dicitur.

Argia, oppidum est Laconia.

*Argia insulæ numero viginti cariae adiacentes.

Plin. lib. 5. cap. 31.

Argila, vrbis Caria. Steph.

Argilla, magna Mauritaniae oppidum, à Portugal-
lia rege expugnatum anno M. cccc. lxxii.

Argilus, Herod. lib. Hist. 7. vrbis Aemathia, nō pro-
cul ab ostiis Strymonis fluminis, versus occidentem
Steph. ciuitas est Thracia, &c.

Argiletum, locus Romæ iuxta Palatium, dictus ab
Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hospitio
exceptus, cum in affectati regni suspicionem ve-
nisset, ab Arcadibus, infcio Euandro, est occisus:
cui postea Euander tumulum erexit, quem de
nomine eius Argiletum appellauit. Virgilius 8.
Acneid.

- & Ierum docet hospitii Argi.

Alii Argiletū dictum putant, quasi Argiletum,
ab argilla, hoc est creta, cuius eo in loco magna
erat copia. Vtranque opinionem refert Varro lib.
4. de lingua Latina.

Arginusa, Straboni lib. 13. tres paruae insulae, conti-
nenti proximae, Canis adiacentes, inter Mythylenē
& Methymnam. Ante Asiam prope Lesbū in Mō-
te Asiae Elapho nomine apud Arginufam, vbi Al-
cibiades mortem obiit: apud quas ceruæ omnes
sciff. aure habent. Arist. in Plinio, mons ille E-
latus vocatus legitur.

*Argiope nymphæ nomen.

Argiphontes, cognomen Mercurij, ab Argo cento-
culo, Ius custode, quē Iouis iussu interfecit. My-
thologici interpretantur Argum, sphaerā esse stel-
latam, quod illi insit species quædam cælestium
oculorum. Io autem terram esse volunt, quam
Aegyptii in hieroglyphicis literis bouis imagi-
ne expriment. Hanc Argus, hoc est, cælum stellā-
tum, nocturno tempore desuper videtur obser-
uare. Mercurium autem Solem interpretantur,
qui Argum tunc dicitur occidere, cum luminis
sui magnitudine stellas omnes obscurat, earū-
que conspectum mortalibus eripit. Vide Macro-
bium Satur. lib. 1. cap. 19.

Argippæi, populi sunt vltra Sauro matas, vt ostendit
Herodorus lib. hist. 2. *ab ipsa natiuitate Calui,
simis naribus & viginti mento proprio quodam
oris sono, ex arboribus victitantes, hi quum ar-
ma nulla habeat à nemine tamen afficiuntur in-
iuria quod sacri putentur. Idem finitimorum
controversias dirimunt & ad se confugientes ab
iniuria tuentur.

*Argylopeza Thetis apud Homerum dicta, veluti
argento similes habens pedes. Cælius, rhod. lib.
4 cap. 40.

Argitippa, Vide ARGYRIPPES.

Argis, secundus Lacedæmoniorum rex, regnavit an-
num vnum.

Argis, aduerbialiter in loco. Plin. lib. 19, Argis etiā
olea durare dicitur. Vide ARGOS.

Argissa, Thessaliae ciuitas prope Peneum, condita à
filiis Larissa, quæ deinde Argura vocitata. Vola-
terranus.

*Arguis lycimnii filius primus fuit cuius cadauer
concre-

concrem tum fuit. Cæsar. lib. 17. cap. 21.

Argo, nauis in qua Iason cum 11111 heroibus Thef-
salis nauigauit Colchos: fuitque, teste Diodoro,
iuxta Pelion ædificata: magnitudine atque appa-
ratu longè maiore, quàm quæ ad eam diem fieri
confueuerant. Erat enim antea paruorum nauicu-
larum vsus. Virg. Ecloga 4,

Alter erit & Tiphys, tum altera quæ vehat Argo
Delectos heroas. Dicitur est ab Argo architecto,
qui etiam inter nauigandum eius refarciendæ cu-
ram susceperat. Val. Flaccus,
- ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, & demittere ferro
Robora. Seu ab ἀργύς, quod est velox. Diod. Alii
ab Argiuis, hoc est Græcis. Cic. lib. 1. Tusc. quæst.
Et eas angustias, per quas penetrauit ea quæ est
nominata Argo, quia Argiui in ea dilecti viri ve-
sti, petebant pellem inauratam arietis. Construc-
ta autem fuit arboribus Dodonæ syluæ, quibus
olim reddebantur oracula. vnde poetæ fingunt
ipsam fuisse locutam beneficio Mineruæ, quam
eius inuentricem esse ferunt.

*Argobastes quæ Valentinianus iuniorē apud viē-
nam dolo strangulasset vt eidem in imperio suc-
cederet à Theodosio mortem vlciscente superat-
us sua se manu percussit. Paul. diac.

Argolicus, idem quod Argiuus & Argeus.

Argolis, seu Argia, regio in Peloponneso, ad ortū,
mare habens, ad Occidentem, Laconicam.

Argonautæ, heroës qui cū Iasone in Argo naui Col-
chos profecti sunt, ad diripiendū vellus aureum.
Sunt qui dicant fuisse duos & quinqueaginta nu-
mero, alii addunt quatuor. Valer. Flac. lib. 1. mul-
tos enumerat. Orph. lib. 1. & Apollonius in Cata-
logo heroū Horum autem præcipui fuerunt Ias-
on, Tiphys, Castor, Pollux, Hercules, Hylas
puer, Telamon, Thefeus, Orpheus, Nauplius,
Mopsus, Zetes, & Calais.

Argopelagos, Homerus vocat Thessalos.

Argob, regio Basanitidis, deu. 3.3. reg. 4. 4. reg. 15.
quæ in sortem dimidia tribus Manasse cecidit,
vocata terra Raphaim.

Argos, signum cæleste, dictum ab argonautis, Ori-
tur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbis Achaia in Argolide,
quod etiam Argos hippium vocatum est, ab e-
quorum præstantia, quatum temporis claruit.
Horatius,

Aprum dicit equis Argos, ditæque Mycenæ.

Argos, regio: vnde Argi & Argiui, populi, sicut A-
chei & Achiui, qui Argoli à Peris dicti, & Ar-
golis regio: omnis denique Peloponnesus, præ-
sertim Laconica, Argea Straboni appellata, &
Homero Helena Argea dicta. vnde propter fre-
quentiam ac varietatem huius nominis manauit
proverbium in iactabundos & sycophantas, ἀργύρα
βασί. Argos verò Peloponnesiacum, Sophocles
Doricum vocat. Eustatius. Idem & Hippo-
botum dicitur ac Hippium, & Iasum & Dip-
simum à siti, ob aquæ inopiam. Vide Volaterranū

libro 9.

Argos, Peloponnesi ciuitas iuxta Athenas, vt vri-
que populi vno puteo vterentur. Vnde & Fra-
trias dixerunt ἀρι τὸ φέλατος, quas tribus voca-
mus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta
Argos ab Argo rege, vt scribit August. libro de-
cimo octauo de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti
sunt, & Argolicus sinus, & Argolici duces, & Ar-
golica regio.

Argos, Thessaliae oppidū, quod Pelasgicon dicunt
à Pelasgis. Lucan. - vbi nobile quondam Nuic
super Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longe à Myce-
nis, Amphiloichicum cognominatum, quod Alce-
maon eiusque liberi condidere. Strabo libro
septimo.

Argos, Apuliae oppidum, à Diomede conditum, &
primū à nomine relictæ patriæ Argos hippium
appellatum: quod deinde Argyrippam, & postre-
mò Arpos vocitarunt. Thessalia quoque Argos
Pelasgicum appellat. Plinius libro quarto, capite
7. Ipsam præterea Peloponnesum antiqui Argos
& Argos Achaicum appellauerunt. Strabo libro 8.
Sunt & alia ciuitates hoc nomine, quas exponit
Stephanus.

*Argynus puer formosus (Agamemnoni cha-
rissimus) submersus. Propert. libro tertio. Sunt
Agamemnonias restantia littora curas Qua no-
tat Argyui pœma minantis aque.

*Argyra nympa fuit, cuius amore oblaqueatus ac
extabescens adolescens nomine Helenus in flu-
uium sibi cognominem à venere transformatus
est.

Argos, regio quædam, pars Cretia. Necnon & om-
nis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia ma-
tre Pelasgi, qui ei imperauit.

Argos, Agenoris equus, à quo Argos, Iasonis ciui-
tas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argei, Varroni scirpeæ effigies, quæ per virgines
Vestales iaciebantur singulis annis in Tyberim
per pontem sublicium.

Argi Argeorum, loca sacra Romæ. Varro, Reliqua
vrbis loca olim discreta, vt Argeorum sacraria,
Argeos dictos à principibus, qui cū Hercule Ar-
giuo Romam venerunt. Vide ARGETIS.

Argulus, filius Anyclatis, quē primū apud Acheos
quadrigam iunxisse dicunt, cum alii Arogilo illud
adscribant.

Argura, ciuitas Thessaliae, prius Argissa dicta. Est
& locus Eubææ. vide Stephanum, qui loci illius
incolas etiam Argiuos & Leontinos vocari scri-
bit.

Argus, Aristoris filius, ἄργυρος à Græcis cogno-
minatus, quod totus oculis scateret. Hunc Poë-
ta fabulantur à Iunone constitutum fuisse cu-
stodem Iūs Inachi filia, quam Iuppiter in iuuen-
cæ formam commutauerat: quam postea Mer-
curius Iouis iussu interfecit, oculis eius sicut
sono sopitis. Iuno autem oculos eius aui suæ,
hoc est, pauonis caudæ inseruit. Ouidius libro, 1.

Metamorph.
Cœcum luminibus cinctū caput Argus habebat:
Inque suis vicibus capiebant bina quietem:
Cætera seruabant, atque in statione manebant.
Mythologici Argum interpretantur, spheram
stelliferam, innumeris oculis, hoc est, stellis re-
fulgentem: Mercurium autem Solem esse vo-
lunt, qui tūc Argum dicitur occidere, cum diur-
no suo lumine stellarum lucem obscurat. Vide
Macrobiū l. Satur. cap. 19. vnde & ἀργυρόπυγος co-
gnominatus est, quod Argum peremerit. Mysti-
cè autē Argus est cælum stellarum, luce distinctū
quibus inesse quædam species cælestium videtur
oculorum.
Argus, architectus eius naui, qua Iason, reliquique
Argonautæ Colchos nauigarunt. Flac. libro pri-
mo Argon.
-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, &c.
Argus, quibusdam Argolus, rex Argiuorum, filius
Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati
sunt. quo regnante cœpit vti frugibus Græcia,
delatis aliunde seminibus. Post obitum deus ha-
beri cœpit,
Argus, Phryxi filius, IIII Argiuorum rex, regnavit
annis LXX.
Argus, canis Vlyssis, solus dominum vigesimo de-
mum anno domum redeuntem agnouit. Home-
rus Odyss. lib. 17.
Argus, vide AMPHION.
Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epyri, vnde se Diodorus
Siculus oriundū facit, à qua Argyrini. Est etiā me-
tropolis Taprobana. Steph.
*Argyrini populi Epirotici. Steph.
Argyripa, oppidum Apulicæ, à Diomede conditum,
& primū à nomine patriæ Argos hippium ap-
pellatū, quod deinde Arpos vocitarūt. Vide A R-
eos. Virg. II. Aeneid.
Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gētis
Victor Gargani condebat Iapygis aruis. Step-
hanus.
Argyrondas, vel Argyrundes, Aetoliæ fluiuius, Ari-
starcho & Hesiodo, propter argenteum aquæ can-
dorem.
*Argyrrius fuit dux quispiam effœminatus nihil
habens viri præter barbam.
*Argyropilus imperator, fuit, qui Zoæ vxoris &
Michaelis Paphlagonis eius adulteri dolo inter
balneas aquis submersus est. Bap. egnatius.
Argyrótoxos, argenteum arcum gerens. Quo no-
mine dictus est Apollo.
Argyrus, ciuitas apud Philistum. Steph.
Argyrus mons, vide TARTESSVS.
Aria, vna è Satrapiis, Indiā terminantibus. ait enim
Plinius, Ex occidente, non Indo flumine, sed nō-
nullis vltra Satrapiis Indiā terminari, quæ
sunt Aria, Gedrosia, Arcosia, Paropanisis, Carma-
nia.
Aria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.
*Aria Romana ciuis de qua Mart. libro primo. Ca-

sta suo gladium cum traderet Aria pœto, Quem
de visceribus traxerat ipsa suis, Si qua fides vul-
nus quod feci non dolet (inquit), Sed quod tu fa-
cies hoc mihi pœte dolet.
Ariabignes, Darii filius ex filia Gobrye, qui vna cū
Prexaspe & Megabaza prepositus fuit clasi Xer-
xis. Herod. lib. 7.
Ariadne siue Ariadna, Minois Cretensium regis
ex Pasiphæ filia, Theseum, cuius amore de-
tinebatur, per filum à labyrintho extricauit,
eumque redeuntem in patriam vsque ad Naxum
insulam infecura est. quo loco à perfido Theseo
relicta, ac lugens, Libero patri nupsit, à quo do-
nata est corona Gnosia, septem stellis adorna-
ta, quam ille à Venere acceperat. Catullus in
Argonauticis Elegiarum 17. Propertius libro
tertio Eleg. 17. Postremò à Diana dicitur sagitta
percutta atque occisa, quod virginitatem nō ser-
uasset.
Ariámpnes, nobilissima Armeniæ ciuitas. Tortel-
lius.
*Ariamenes xerxis frater.
*Ariamnes arabum princeps ad fallendum aptissi-
mus. Plut.
*Ariantas rex scytharum qui à singulis subiectis si-
bi quotannis offerri sagittam volebat. Rhod. lib.
23. cap. 10.
Ariánthe, ciuitas Oenotrorum. Stephanus. Vide
A R I N T H E.
Ariánus poëta, cuius carminibus Tyberium princi-
pē delectatum fuisse Tranquillus scribit. Eius
autem opera Suidas commemorat, Metaphrasia
Georgicorum Virgiliti: Alexandriada, poëma vi-
delicet de rebus gestis Alexandri Macedoniae li-
bris XXI.
Ariánus, è Nicomedia historicus, Xenophō minor
cognominatus: sicut ille in Cyro, ita hic de Epi-
cteto philosopho, eiusque disceptationibus o-
pus edidit tribus voluminibus: scripsit quoque
historiam Alexandri Magni: vtrunque reperitur
in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ sub A-
driano & M. Antonio principibus, à quibus ob
literas honoribus consularibus ornatus est. au-
thor Heliconius.
Ariápytes, Scytharum rex. Tortellius.
Ariáraphes, Thracum rex. Liu. lib. 2. Dec. 5.
Ariáraphes, Cappadociæ rex à perdicæ obsessus, quē
iam desperaret effugiū ne quid fructus aut Tro-
phæorum accederet inimicis, urbē incendit, sibi-
que & suis omnibus mortem consciiuit.
Ariária, gens Cadusi finitima. Steph.
Ariárathea, ciuitas prope Cappadociā, ab Ariatho re-
ge, Antiochi genero. Steph. ἀριάρθεια.
Ariáthes, Cappadociæ rex, sub quo Cappadoces pri-
mū petierunt Populi Romani societate: cuius
deficiente stirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à
Mithridate sæpe pulsus, Romanorum armis re-
stitutus. Volat.
Ariáthis, nomen viri proprium. Tortellius.
Ariáandos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricā-

da nomine.
*Aricodas fuit primus author tubarum in græcia.
Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, postquam ille
à Diana in Italiam fuisset translatus. Virg. Ibat &
Hippolyti proles pulcherrima bello
Viribus insignis, quem mater Aricia misit.
Eductum Aegeriæ lucis.
Aricia, oppidum Latii post Albanum mōtem, in via
Appia, ab Hippolyto Thesei filio conditum: ita
dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis scemi-
na, quam idem fertur adamasse. In agro Aricino
præstantissimi proueniebant porti: de quibus
Marialis lib. 13.
Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros. Lu-
canus,
Dittat ab excessa nemoralis Aricia Roma.
In hac Orestes oraculo monitus, simulachrum
Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione tran-
sulerat, prius quàm Argos peteret, consecrauit.
Erat ad huius templum nemus quod vocatur A-
ricinum, dicente Ouidio lib. 3. Pastorum, Vallis
Aricinæ sylua præcinctus opaca
Est, locus antiqua religione sacer.
Hic laeret Hippolytus furiis distractus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.
Aricinum nemus, iuxta Ariciam, in quo Aegeria
Nympha, cum qua loqui solitum ferunt Nu-
mam Romanorum regem. In hoc Diana Hip-
polytum ab inferis Aiculae opera reuocatum
abscondit. Est præterea in hoc nemore Aegeriæ
nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exer-
cens, dicebat ab eadem nympha sibi dari cōsilia.
Aricinus lacus, iuxta Ariciā vrbem, quod speculum
Dianæ vocabatur, in quo nūc quoque insulæ cū
proceris arboribus nobiles conspiciuntur.
Aricomisci, Volscæ, populi Gallicæ, Straboni libro
quarto vltiores fluiuii (Rhodanum intelligit)
partes, Volscæ, quos Aricomiscos appellant, ma-
ximū incolunt spatium, quorum portus & na-
uium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pom-
ponium tamen & reliquos, Arecomici legūtur,
& rectius.
Aridái, Filius Aman, filii Amadatha, esth. 9.
Aridátha, Filius Aman, filii Amadatha, esth. 9.
*Ardeus philippi nothus. Plut.
Arie, Nomen loci, 4. reg. 15.
Ariel, capite 29. Isaiæ, accipitur pro ciuitate Ierusa-
lem, in qua holare holocausti. In 43. verò Ezechie-
lis, altare holocausti significat. Est item nomē vi-
ri, 1. para. 11.
Ariel, Nomen viri, nume. 26. & 1. para. 11.
Arielitæ, populi. nume. 26.
Ariēna, Haliattis filia, vxor Astyagis, regis Medorū.
Herod.
Aries, primum est Zodiaci signum, quod Sol ingre-
diens IIII Idus Martias, æquinoctiū vernū effi-
cit. Fabulantur poëtae hunc illum ipsum esse arie-
tem, qui anteo vellere insignis, Phryxum per
Hellepontum traiecit. Alii eū esse malunt, qui
Libero patri in Libyæ desertis siti laboranti fon-

tem ostendit. Hyginus de Signis cælestibus.
Arihel, quidā putant esse Arcopolim, ab idolo Mar-
tis, quod illic situm est. Idem est autem quod leo
Dei, Hierusalem figuratè significans.
Arii, populi vltra Indiam.
Arii, Asia Scythicæ populi. Herodotus libr. 4. vide
A R I V S.
Arima, locus Ciliciæ vel Syriæ, vel in Pythecufis,
iuxta Tyrrenos, vbi Typhæum terra obrutum
in fabulis est. Steph. vide INARIME.
*Arimanis vnus est ex tribus illis principibus quos
placet Theologis antiquioribus habere imperiū
super mundū, hi sunt Oremasis, mitris, Arimanis:
de quibus. Cæl. rhod. lib. 7. cap. 14.
Arimanius, Plutonis cognomen apud Persas.
*Arimaspes Zoroastri amicissimus. Rhod. libr. 23.
cap. 4.
Arimáspus, fluiuius est Scythiæ in Asia ad septen-
trionem, aureis arenis abundans. Lucanus libro
tertio.
Arimáspi, eiusdem fluminis accolæ, vel populi
Scythiæ Europæ habentes vnum oculum in
fronte, qui perpetuò bella gerunt cum gryphi-
bus, aurum & smaragdos colligentibus. Man-
ruanus,
-Maffagetas, gladiosque Arimaspos. Lucan. lib. 3.
-auròque ligatas
Substringens Arimaspe comas.
Dionysius Arimaneas vel Arimānos vocat. Aes-
chylus verò μίνορα σφάρδι, id est, vnoculum exer-
citur: quod sagittarii quum sint optimi, alterum
infectunt oculum, vt à paruis aduerti, altero me-
lius cernant. vnde etiam nomen auspiciati sunt.
Herodot. Nam Ari Scythicè vna significat, &
Maspos oculum: prope hos Riphæi sunt mōtes.
vide EYERGETAE.
Arimathæa, ciuitas. Matth. 27.
Arimbas, Molossorum rex.
Arimbas, Epiri rex.
Ariminum, vrbs vetus in Flaminia, iuxta Rubiconē
fluiuium, Gallia à Flaminia separās, perpetuò que
insignis. Lucan. lib. 1,
Vicinumque minax inuadit Ariminum & i-
gnes.
Liuius coloniam in Picenū cum Bencuento de-
ductā. Rursus lib. 14. Sempronio prætori Arimi-
num provincia obuēnit. Strab. Vmbrorū dicit co-
loniam sicut & Rauennā. Hæc prius à Cæsare oc-
cupata, initiū ciuiliis belli dedit. Steph. Fuit autē
ædificata anno Christi post exortum ducesimo,
septuagesimo, Ptolem. Lagi filio Aegyptiis im-
perante, P. Sæpronio & Appio Claudio consuli-
bus. Ad quam visendam, compositis Siciliæ re-
bus, Sempronius nauigauit. Eam Octauius am-
pliauit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repo-
luit, suscipitque Liburnis, arcum triumphalem in ea
extruxit.
Arimphæi, populi Scythiæ Plinio, vel Asia Sep-
tentrionalis prope Rhiphæos montes, aut vbi
Rhiphæi desinunt. Ammiano, in nemoribus vi-
m ij

Etiant baccis, iusti ac moribus placidis, quorum
vterque sexus detonsos capillos habet & Cælius
rhod. lib. 20.

Arimus, rex Myfiæ, seu Mæoniæ. Varro. Xanthum
citans antiquum rerum scriptorem.

Arindela, pars quædam, aut vicus Palestinæ. Steph.
Arinthe, ciuitas Oenotrori in Mesopotamia. Steph.
qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatem paulò
ante ex Herodoto scripserat.

Arintheus, consul, Maximi collega.

Ariodandus, Longobardorum rex, post mortē Theu-
delindæ, eiectō Adoaldo, regno præfectus est.
Blond. lib. 9.

Ariobárzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in Phar-
salico bello fuit, populi Rom. amicus fuit, & à
Cicerone cum toto regno seruatus, libro nono
ad Atticum.

Arioch, rex Ponti. genef. 14.

*Ariomandes Atheniensiu aduersus barbaros dux,
Plut.

Ariomárdus, teste Herodoto, Darii filius.

*Ariomenes xerxis nauarchus. Plutarchus in De-
mosth.

Arion, Methymneus citharædus, & poeta Lyricus
ex Lesbos insula: emicuit Olympiade xxxv i i i.

Scripsit cantica circiter versuum duo millia.
Dicitur & Tragici carminis primus inuentor
fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicum
carmen cecinisse. Author Suidas. Huius Arionis
historiam Ouidius in Fastis, & Gellius lib. 16. ac

Aelianus de animalibus pluribus referunt ver-
bis. Charus fuit Perandro Corinthiorum ty-
ranno, cuius auspiciis in Italiam profectus, grã-
dem pecuniam ex arte sua promeruit: cumque
iterum Lesbos insulam peteret, videretque sibi

insidias à fociis parari propter opes, quas secum
adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, pri-
uquam moreretur, concinere permetteret. quod
cum impetrasset, raptâ cythara, modulans de na-
ui in mare se cõiecit, sed à delphine illecto eius
cantu, dorso exceptus, Tænarum (quod oppidum
est Laconia) vectus est antequam nautæ illuc ap-
plicuissent: & ibi relicto delphine, Corinthum
perijt, omnemque rem gestam Perandro enarra-
uit: qui tamen illius verbis minimè credidit, do-
nec totam historiam à nautis compertam habue-
rit. Virg. Ecglo. 5.

Orpheus in syluis, inter delphinas Arion.
Sed hæc fabulosa creduntur. Lege Herod. Gell.
Plinium, & Volat.

Arion, equi nomen, de quo Propertius,
Qualis & Adrastus fuerit vocalis Arion,
Tristis ad Archemori funera victor equus. Vide
CYGNVS.

Ariopagus, Vide AREOPAGVS.

Ariouindus, consul, cuius collega fuit Asper.

Ariouinius, consul, Messalæ collega.

*Ariouistus germanorum rex numerosas habuit
copias, vel hoc vno argumento quod à cæsare vi-
ctus octoginta suorum militum millia amisit

Plutarchus.

Ariphton, i x. Atheniensium rex, regnavit annis x x.

*Aripertus Clotarii filius rex francorum.

Arisai, Filius Aman, filii Amadatha. esther. 9.

Arisba, siue Arisbe, oppidum Troadis, in littore Rhe-
reo, ab Achille euersum. Virgil. 9. Aeneid.

Bina dabo argento perfecta, atque aspera signis
Pocula, deuicta genitor quæ cepit Arisba.

Lucanus lib. 3,
& nimium glebis exilis Arisbe.

Arisbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Hom. Iliad. 2.

Arisbe, Steph. ciuitas est Troadis, Mitylenorum co-
lonia, & c. & alia in Lesbos, cui Arisbe Macaris si-
lia nomen dedit.

Arisbus, fluuius Thraciæ. Steph.

Aristanetus, consul, tempore Honorii imperatoris

Aristæus, Penei regis Arcadiæ, siue fluminis & Cy-
renes filius.

Aristæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis, Ar-
cadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnavit: hunc
primum apum & mellis usum, lactisque coagu-
lum demonstrauisse, usumque olei, & alia quam-
plurima adiuuuisse refert Iustinus lib. 14. fabu-
la sic commenti sunt poetæ: Aristæum Eurydi-
cen Orpheus adamasse: quem illa fugies, à serpente
est occisa, in cuius vltionem nymphæ omnes apes
perdiderunt. Quapropter matris auxilium implo-
rauit, quæ illum ad oraculum Protei perduxit, à
quo infortunij causam edoctus, Eurydicen sacri-
ficiis placare iussus est, quod cum faceret, taurus-
que quatuor, & totidem iuuenas immolaret, in-
gens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc
pacto apes suas recuperauit. Virgilius quarto
Georgic.

Pastor Aristæus fugiens Peneia tempe, & c.
Fuit autem mellis & venationis & pascuarum in-
uentor: ante ipsum enim custodes non erant.

*Aristæus deus mellis. Ouid. lib. 1. fast. flebat

*Aristeus quod apes cum melle necatas viderat in-
ceptos desituisse fauos.

Aristagoras, præfectus exercitus Darii contra Gre-
cos. Herodot. lib. 5.

Aristagoras, Milesi tyrannus, Dario rebellauit sua-
su Hystiæ, Herod. lib. 5.

*Aristander vates apud Plut. in Alex. vbi ait: Quod
prodigium conspicatus Alexander, accitis ariolis
Aristandro & Cleomanti spartano aperit.

*Aristandrus statuarius nobilis apud spartanos.
Pausan.

Aristarchus, grammaticus Alexandrinus oriundus è
Samothracia, patre ite Aristarcho: floruit Olympi-
c. c lvi sub Ptolemæo Philometore, cuius etiã
filium erudit. Scripsit commentarios supra
mille: fuit discipulus Aristophanis grammati-
ci. Deceffit in Cypro, seipsum cibi abstinentia
necans, ob morbum hydrophiseos ætatis anno
l x x i. filios reliquit Aristarchum & Aristago-
ram, ambos stultos. Suidas. Aelianus tradit
hunc tam castigato fuisse iudicio, vt Homeri ver-
sus non putaretur, quem ipse non probaret.

Vnde etiam hodie Aristarchos vocamus, alieno-
rum scriptorum censores. Ouidius de Ponto,
Corrigere at res est tantò magis ardua, quantò
Magnus Aristarcho maior Homerus erat.

Aristarchus Tegetes, poeta Tragicus Aesculapio
pro recepta sanitate fabulam vouit. Emicuit tem-
pore Euripidis. Docuit tragedias l x x. vicit
duabus. Horat.

Aristarchus, Ephesi tyrannus. Fuit item alius Ma-
thematicus. Suidas.

Aristarchus, Macedo Thessalonicensis. act. 19. 27.
coloss. 4.

Aristarchus, tragicus Florentinus.

Aristæus, Proconnesius genere, carmina quæ dicun-
tur Arimaspea, composuit libris tribus. Præterea
Theogoniam circiter versus mille. Emicuit Croe-
si & Cyri temporibus. Hic animam quoties vel-
let, resumebat. Suid. Plutarch. in Romu. & item
Herodotus.

Aristæmedes, v i i i Corinthiorum rex, regnavit
annis x x x v.

*Aristeras insula: nomen apud Pausan.

Aristæus sophista, temporibus Antonini imperatoris.

*Aristias Sartyricus poeta apud Pausan.

Aristides, Atheniensis, nobilitate & iustitia insti-
gnis: quamobrem etiam *δικαιος* cognominatus
est. cum Themistocle dissentit, vt Caro cum Cæsare.
Huius iustitiam non ferens Themistocles, auxilio
decem annorum damnari curauit. Postea venien-
te cum ingenti exercitu Xerxe, Persarum rege,
pro salute patriæ ab exitio reuocatus est. Tandem
cum multas præfecturas gessisset, in tanta pau-
peritate obiit, vt vix tantillum pecuniæ corradit
potuerit, quæ vespillonibus daretur.

Aristides, Rhetor & Sophista, vixit temporibus An-
tonij & Commodi Imperatorum.

Aristides, philosophus, à ciuitate Adrianorum My-
siæ, Smyrnæ docebat: & aduenienti fortè M. An-
tonio principi vnus omnium non processit ob-
uiam, eoque modo in cognitionem & amicitiam
venit imperatoris. Philostratus.

Aristides, Thebanus, pictor Apellis tempore. Is om-
nium primus animum pinxit, & sensus expressit
omnes, quos Græci vocant *ψυχαι*, durior aliquan-
tulum in coloribus. Huius pictura illa præcipue
laudatur: Infans adrepens ad mammam matris
ex vulnere morientis, ac manu prohibentis: fen-
tire mater & timere videtur, ne è mortuo lacte
sanguinem infans lambat. Quam tabulam Alex-
ander transtulit Pellam. Ex Plinio.

Aristides, Atheniensis philosophus, Christianus e-
loquentissimus, sub priustino habitu, volumè no-
stri dogmatis rationem continens, Adriano prin-
cipi tradidit. Hieron.

Aristides, orator Atheniensis inter x. secundus: cu-
ius multæ extant orationes & declamationes.

Aristippus Cyrenæus, Socratis auditor, primus quæ-
stu philosophus est. Cum Zenophonte simulta-
tem habuit, & à Diogene canis regius appella-
tus est, quod Dionysio ac diuitibus ventris gra-

tia adularetur. Horatius,
Si pranderet olus patienter: regibus vti
Nollet Aristippus: si sciret regibus vti,
Fastidiret olus.

Is dicebat lautio rem victum nulli esse impedi-
mento ad beneuendum. Habuit ingenium ad
omnia pro tempore, loco, & persona simulanda
omnino promptum. quamobrem Dionysio præ-
ter cæteros charus fuit. Et vt præsentibus volu-
ptatibus libenter fruebatur, ita & absentes facile
contemnebat. Hic cum è patria in Græciam phi-
losopandi causa proficisceretur, iussit seruos au-
rum proicere, vt expeditiores ad iter capeffen-
dum essent. Voluptatem bonorum, dolorem ma-
lorum, finem constituit, cæteras scientias exclu-
sit, illud solum vtile putans, vt quæras, si quid do-
mi mali, aut boni tibi contigit. Summum bonum
posuit in leui motu ad sensum emananti, id est,
in voluptate corporis sensus titillante. Qui ab
eo fluxerunt, & in dogmate permãserunt, à præ-
ceptoris patria Cyrenæici sunt appellati. Tradunt
Plutonem dixisse, Soli Aristippo & chlamydem
& pannum ferre datum esse. Horatius.

Omnis Aristippum decuit status & color & res.
Aristippus, philosophi nepos ex filia Metrodida-
cte. Hic in nauigio ob tempestatem expalescens,
interrogatus quare philosophus timeret, respon-
dit: Non eandem sibi & interroganti causam esse:
quoniam is non esset magnopere sollicitus
pro anima nequissimi nebulonis, ipsum autem
pro Aristippi anima timere. huius meminit Ci-
cero Academicarum quæstionum 4. & lib. 1. de
Natura Deorum.

*Aristo poeta Atheniensis qui fame est extinctus
quod suis carminibus Atheniensium laudes fuisset
insectatus.

Aristo, philosophus, Scepticus, quasi quæstor & con-
siderator. Semper enim in quærendo consideran-
doque versatus est. natione patria Cous, Zenonis
auditor. Apud quem omnia indifferentia erant,
vt inter optimè valere, & grauissimè ægrotare
nihil interesse diceret: qui reiectus fuit, quod na-
turam omnino relinqueret.

*Aristo Ephesius genus scæmineum perosus cum
asina concubuit, ex eoque concubitu genita est
puella, cui à crinibus asininis nomè inditum est,
Plutarch. in Parall.

*Aristobula Diana dicta est à Themistocle, qui Athe-
nis Dianæ templum crexit quod in persico tu-
multu ipse rebus Græciæ salutaria protulisset
consilia, Cæli Rhod. lib. 10. cap. 5.

Aristobolus, Magister Ptolemæi, 2. mach. 1. rom. 16.

Aristobolus, v Iudæorum rex, regnavit anno vno.

Aristobolus, apud Iudæos rex & pontifex pariter,
Eutrop. lib. 5.

Aristobulus, i x Iudæorum dux, regnavit annis v i.

Aristobulus, Herodis Chalcididis filius, Armeniæ mi-
noris administrator.

Aristobulus, Iudæus ex Pancade, Agathobuli He-
brai discipulus, vnus ex l x i i interpretibus,

qui sacros libros in Græcum sermonem conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moseos proponenti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdoctè interpretatus est, commentarius in legem Hebræorum edidit. Author Eusebius.

Aristobulus, historicus Iudæus, res gestas Alexandri Magni conscripsit, comèsque ipsius peregrinationis fuit. Volater.

Aristocles, Philosophus prius dicebatur ex aui patris nomine, postea autem ob humerorum latitudinem Plato appellatus.

Aristocles, philosophus Messanensis, Peripateticus, scripsit de Philosophia librum vnum, vter esset studio & doctrina prior, Homerus an Plato: scripsit & de arte rhetorica. Suidas.

Aristocles Lampacenus, Megarensis sophista, sub Traiano & Adriano, scripsit de rhetorica epistolas & declamationes ad imperatorem. Suidas.

Aristocles, Orchomeni tyrannus, qui cum Stymphalide virgine potiri non posset, primùm patrem eius de medio sustulit: deinde & virginem ipsam quæ ad aras confugerat multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum vniuersa Arcadia bellum suscepit, virginisque necem tyranni morte vltà est.

* **Aristocrates**, ciuis Rhodius, qui quod plurimum dignitatis, strenuitatisque præ se ferret ciuium omnium consensu belli dux delectus est, in quo spem suorum egregiè sefellit, vt qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne degener plane apparuerit & omnino alius quàm prima fronte promiserat. Suidas.

* **Aristocrates** rex Spartanorum qui hostes donis solebat corrumpere.

Aristodemus, Arucinorum victor. Diony. lib. 7.

Aristodemus, Cumarum tyrannus, cognomento mollis & mallacus.

Aristodemus Nisæus, filius Menecratis Aristarchi discipuli, quem Strabo dicit se iuuenem vidisse senem.

Aristodemus Magni Pompeij filios erudiit: mane rhetoricam, meridie grammatice docebat. Strabo.

* **Aristodemus Lydathenæus**, is puillo corpore nudis semper incedebat pedibus, Rhod. libro 25. capite 4.

Aristogenes, Gnidius vel Thasius medicus, seruus Chryssippi philosophi, famam adeptus est ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte sua dedicauit. Suidas.

Aristogiton, orator Atheniensis impudens, ex quo canis vocatus est ab Atheniensibus. scripsit apologiam ad Demosthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.

Aristogiton & Harmodius, liberatores tyrannidis Pisistrati, quibus statuæ in foro ab Atheniensibus positæ. Suidas.

Aristolæus, Pausiæ discipulus, seuerissimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat Plinius.

Aristomache, vxor * **Dionysij** Syracusani, Plutarch. in vita Dionis.

Aristomachus, amore opum sic flagrant, vt duodequadraginta annis nihil aliud fecerit.

Aristomachus, de arte vini scripsit. Plin.

Aristomenes, Atheniensis comicus inter secundos antiquæ comædiæ, Olympiade c. lxxviii cognominatus *θουρακός*. Suidas.

Aristomenes, Messenius Atheniensium dux, iustissimus, vt scribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis, & nocturna sacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu concito fugiens, excessit de finibus Spartanorum. Cùmque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quosdam non parentes interfecit, cæteris meru coercitis. Redemptæ postea à cognatis puellæ, cum Aristomenem viderent cædis reum fieri, tãdiu ad patriam non sunt reuersæ, quãdiu iudicum aduolutæ genibus defensorem pudicitie cernerent absolutum. tanta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum sæpe urbem ingressus, & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clam auferret. quod cum tertio fecisset, tandem occisus est à Lacedæmoniis, cuius, execto corpore, inuentum est cor pilosum.

Ariston, Actolorum dux.

Ariston, sculptor, cuius meminit, Plinius.

* **Ariston**, iurisconsultus apud Gel. lib. 11. cap. 18.

Aristonicus, grammaticus Alexandrinus, scripsit librum in Theogoniam Hesiodi, & de nominibus, siue constructione. apud Homerum.

Aristonicus, Eunuchus Ptolem. quia animum supra Eunuchum gerebat: dux fuit belli fortissimus: præterea liberalis in omnes. author Suidas.

Aristonicus, Attali regis filius, Asiam inuasit. Flo. lib. 59. Eutrop. 4. Orof. 5. cap. 8. Iustin. lib. 36.

* **Aristonus** citharæcedus Atheniensis, qui Pythia sexies vicit. Plut.

* **Aristonides** statuarius insignis qui quum Athamatis furorem Learcho filio præcipitate residentem eiusque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum, & æs miscuit vt ferri rubigine per nitorem aris relucente exprimeretur verecundiæ rubor, Plin. libro 34. cap. 14.

Aristonymus, poeta comicus sub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ post Apollonium. veniens tandem in suspicionem, quod ad Eumenem transfugere cuperet, in custodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multò post obiit. Athenæus in Dipnosophistis.

Aristopatra, mater Crateri, qui sub Alexandro militauit. Strabo.

Aristophanes, poeta comicus, Philippi filius, ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrimè infectatur. Filios habuit Ararota, Philippum, Philetærum, comicos omnes. Docuit fabulas lxxviii. Suidas. Horat. lib. 1. Sermo. Sat. 4.

Eupolis, atq; Cratinus, Aristophanesque Poetæ. Artice lingue nobilitate adeo præpolluit, vt Dionysio roganti aliquem eius sermonis eruditum, hunc Athenienses nominauerint.

Aristophanes, Byzantinus grammaticus, Apellis filius, idem dux exercitus, discipulus Callimachi, Zenodoti & Dionysij. Suidas. Quintil. lib. 1.

Aristophilides, Tarentinorum rex, Darij Persarum regis tempore.

Aristophon, pictor. Plin. lib. 35. cap. 11.

* **Aristophon**, Athenarum ciuis qui sæpe gloriabatur quod non gies quinque accusatus sæpe euasisset.

Aristophontes, quasi optimatum occisor.

Aristor, Crotopi filius, pater Argicentoculi, qui Aristorides vocatur. Ouid. 1. lib. Metamor.

Done: Aristoridæ seruandam tradidit Argo.

Aristoteles, Stagyrtes philosophus, Peripateticorum princeps, pater Nicomacho medico, matre Phastide, paruus, gibbosus & balbutiens, sed ob summam eruditionem socius præceptor & secretarius Alexandri factus. Quintilianus, Quid Aristotelem? quem dubito scientia rerum an scriptorum copia, an eloquendi suauitate, an inuentionum acuminè, an varietate operum clariorem putem, xviii annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit x annis. Alexandro discipulo vsque adeo charus, vt Stagiram eius patriam ab se dirutam restituerit. Excessit anno lxxviii, eodem quo Demosthenes anno mortuus est: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, persequente Antipatro. Plutarch. in Sylla libros supra trecentos reliquit Alexandro in Asiam profecto. Athenas rediit, & in Lycio gymnasio xiiii annis docuit. Postea accusatus, quod de diis non rectè sentiret, cedens inuidiæ, abiit in Calcidem, ibique reliquum vitæ transegit.

Aristotimus, Epirorum urbem per tyrannidem occupauit: Helemati industria v. mense oppressus est. Iustin. lib. 26.

Aristoxenus, siue Aristoxenus, musicus illustris, tempore Tulli Hostilli, lxxviii Romanorum regis.

Aristoxenus, Tarentinus, Mantinæ tamen agens, philosophus & medicus nobilissimus, audiuit Lamprum philosophum Erythraum: dein Zenophilum Pythagoreum: postremò Aristotelem. cui morienti conuinitum dixit, quod Theophrastum ei in scolæ successione præponeret. scripsit in omni genere doctrinæ, sed in musica præsertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniæ esse. Cicero in Tusculanis.

Aristoxenus Cyrenæus, delicatus in hortorum cura, vt vesperi lactucas mulso irrigaret, vt luxuriosius succrescerent, & saporis essent præstantioris. Suidas.

Arithbértus, Clotarij Francorum regis primogenitus ex paterna hereditate Parisiorum: vt Guntrandus Aurelianensium, Chilbericus Sueuisiorum, Sigibertus Metensium regno successit. Paulus Aemilius lib. 1.

Arithbértus, Longobardorum rex, Alpes Coccias, vsque ad Galliarum Alpes, Ioanni papæ D. Petri nomine, donauit. Initium amplitudinis Romanæ ecclesiæ. Blond. lib. 10.

Arius, vt Assyriorum rex, regnauit annis xxx, collecto exercitu post patris Ninie obitum. Euseb. Casiod. Bactrianos & omnes Caspios subiecit.

Arius, fluuius Asiam irrigans, inter Indos & Parthos, quæ pars à fluuij huius nomine Aria siue Ariana est denominata. Plin. lib. 6. cap. 23. Hinc & populi ipsi Arii dicti. Lucanus lib. 3.

-hinc fortis Arius, Longaque Sarmatici soluens ieiunia belli Massagetes, &c. Est etiam fluuius propinquus Bactris, Alexandriam (quam ibi construxit Alexander) præterfluens. Vide A R I I.

Armageddon, nomen loci, apoc. 16.

Armálchar, Euphrates fluuius. Plin.

Armátius, consul, collega Basilij, tempore Leonis Romanorum imperatoris.

Armárites, Eusebio Armamètres, lxxviii Assyriorum rex, regnauit annis xxxviii, ad voluptates & delicias conuersus, ea quæ ad libidinem spectant posteaquam inuenisset, multum ampliauit. Berofus Casiod.

Armènes, Cappadociæ rex.

Arméne, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Armenia, regio Asiæ inter Taurum & Caucaum montes à Cappadocia ad Caspium mare vsque protensa: ab Armenio Thessalo Iasonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plinius lib. 9) post Mediam ad occidentem occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à septentrione Colchidem habet Iberiam & Albaniam: ab occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociam minorem, Armeniam & Syriam Camagenem relinquit à dextris, ab oriente parrem Hyrcani maris ac Mediam, qua montes Caspii assurgunt: à meridie Mesopotamiam atque Assyriam. Montes in Armenia sunt Moschici, qui supra partem Ponti ad Cappadociam se efferunt: Pariedrus in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij: Antitaurus, qui ab Euphrate scissus, & Mediam percurres, postremò Albus appellatur: Cordica ex quo Tigris oritur, Taurus ac Niphates, qui Mesopotamiam atque Assyriam ab Armeniis disternunt: Caspij qui vergunt ad Medos, & Caucaj qui septentrionalia Iberiam versus Albaniamque concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui monte ortus Caucajo, à sinistris, Iberiam Albaniamque dimittens, Armeniam à dextris, in Hyrcanum defertur pelagus: Araxes, Phasis, & Lycus, Tigris Euphratesque. In Armenia pretiosum inter reliqua aromata nascitur amomum. Armeniam Hebrai Arab vocant. In ea ciuitas Artaxata insignis. Inde Armenij & Armeni dicti. Vide Ptolemæi tabulam Asiæ 4. Plin. lib. 1. & Strabo. 2. Plura de Armenia apud Stephanum.

Arménius mons ab initio Hircaniæ. Steph.

Arménus, qui & Danaus, Aegypti rex, regnauit an. v.

- *Armilustrium festum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant & sacrificantes canebant tubis, Item locus in quo eiusmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab ambitu lustrum dictum putat, quod ibi circumferretur pompa & equi currebant.
- *Armitus Syracusanus potu nimio in ebrietatem lapsus filias stupro contaminauit. Plut.
- Arminius, Germanorum Cheruscorum dux, tempore Aemilij Lepidi consulis. *Cor. Tacitus.
- Armoni, Filius Saul ex Respha. 2. reg. 21.
- Armoracea, fluuius de montibus Arabiae descendens, in stagnum Asphaltitem erumpit, diuidit Moabidem & Ammonitidem. Ioseph. lib. 4.
- Armoricæ, vel Aremoricæ, ciuitates Calliæ apud Cæsarem. *Les villes qui sont en Bretagne.*
- Arna, ciuitas Liciæ, Xanthus postea dicta. Steph.
- Arnaeus, Vide IRVS.
- Arnan, Filius Raphaia, filij Ieseia, filij Phaltia. 1. paralip. 3.
- Arnates, Plinio, populi in Italia, ab Arna umbrosorum ciuitate.
- Arne, ciuitas iuxta sinum Maliacum. Plin.
- Arne, vrbs Bœotia, & alia Thessalia à Bœotis deducta, qua Cierium vocatur (dicunt autem Arnen, Aeoli filiam fuisse) tertia Mesopotamiae, quarta Erasiniorum iuxta Thraciam, Stephano. Vide CHAERONEA.
- Arnea, parua ciuitas Lyciæ. Stephan.
- Arnefridus, Lupi filius, propter quæ Sclau, qui Istriam & Dalmatiam incolebant, eum volentes in paternum restituere ducatum multis incommodis affecti & fugati sunt à vectare Vincentiæ comite. Blond.
- Arni, populi, quos Hercules Libyus, Latinorum rex, debellauit, & Italia expulit.
- Arnoba: Plinio: Abnoba, Ptolemæo: Arbona, Cornelio Tacito, mons est ex aduerso Taurici, Gallia oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt.
- Arnobi, in Africa rhetor, libros de religione Christiana conscripsit.
- Arnolphus, Romanorum imperator VII, imperauit annis XXI. hic quum ad rapinas & templorum spoliationes animum conuertisset iusta nummialia ira paulo post morbo pediculari interiit. Bap. *Egypt.*
- Arnolphus, Bauariæ dux, post Luithaldum.
- Arnolphus, Carolmani ex concubina filius, cui Cornutum comitatum Ludouicus concessit.
- Arnolphus, siue Arnulphus presbyter, patriarcha consecratus. Blond. lib. 4. decad. 2. Aemil. lib. 4.
- Arnon, fluuius Moabitarum, Iosepho lib. 4. antiquit. Iudaic. cap. 4. de montibus Arabiae fuit, ac per totam solitudinem labens, in Asphaltitè locum erumpit, seiungens Moabitiden & Ammonitida. Hieronymo vero est rupes excelso in limite Amorrhæorum & Moabitarum. nume. 21. Deut. 2. Iosue 12. & 13. Iudicum 11. Iere. 46.
- Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Seon regis Amorrhæorum. numeri, 21. Iosue 12.
- *Arnuphis, Aegyptius philosophus arte magica &

- daemonum prestigijs præstantissimus.
- Arnus, fluuius Tusciæ rapacissimus, ex Appennino oritur, & florentiam alluens, in Tyrrhenum mare effluit. author Plinius. hinc Arnis Arnidis, & Arnicola.
- Arnus, Arabiae fluuius, Meotidem ab Armoriade diuidens, in Asphaltidis lacum labitur. Alius item est apud Vascones.
- Arod, Filius Gad, filij Iacob. nume. 26.
- Arod, Filius Beria. 1. paralip. 8.
- Arôdi, Filius Gad, filij Iacob. gene. 46.
- *Aroanir fluuius apud Paulan.
- Arôc, ciuitas Achaia, à cultu terræ sic dicta, alijs Patra, Stephano.
- Arôer, Vrbs Moabitarum sita est super ripam torrentis Arnon, extructa à filiis Gag. deut. 2. Ios. 12. & 13. 1. re. 46. contra Rabbath, Iosue 13. celsit tribui Gad, Iud. 11. fit eius mentio, 1. reg. 30. 2. reg. 24. nume. 21. 32. 33. 4. reg. 10.
- Arôer, regio circa Damasum, vel (vt alij volunt) Arnonis: cuius meminit Isaias cap. 17.
- Arôerni, gens bellicosa Gallorum, Stephano, Auerni quibusdam dicti.
- Arôgylus, primus quadrigam in Græcia iunxit, regnante Argis Phorbante. Euseb. Vide ARGVLVS.
- Arôma, vrbs Aethiopum. Steph.
- Arôma, vrbs Cappadociae, cuius meminit Capella post Plinium.
- *Arôtia apud Syracusanos dicuntur liberi quidem sed qui ob vnum inopiæ nomen seruiant. Cæl. libro 25. cap. 18.
- Arpandes, Aegypti pro Cambyse præfectus, postea à Dario interfectus. Herodot. lib. 3.
- Arphad, insula in Phœnicia non longè à Damasco. Plinius lib. 5. cap. 31. Pompo. Mela. libro 1. ezech. 27. Isaiæ 10. 4. reg. 18. & 19. Ierem. 49.
- Arphaxad, filius Sem, gen. 10. Iuc. 3. à quo Chaldaei.
- Arpi, vrbs Apulia, qua Seruio in 7. Aeneid. primò Argi, post Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quam prius Argyroliphum, vel Argos hippium vocauit, deinde Argyripam. Virgilius libro 11. Ille in vrbe Argyripam patriæ cognomine gētis, &c. Vide ARGYRIPA.
- *Arpiages fuit aliquis qui filium comedit Ouid. in ibin: vt puer Arpiage referas exempla Thyestæ, Inque tui cæsus viscera patris eas.
- Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina Afopi filia. Steph. Vide OLYMPIA.
- Arpina, Afopi filia, qua ex Marte Oenomaum peperit. Stephano.
- Arpinum, Volscorum ciuitas inter Forum & Aquinum, in mote porrecta, M. Tullij, & C. Marrij patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Cicerone, Hic nouus Arpinas ignobilis, & modò Romæ. Municipalis eques, galeatum ponit vbique Præsidium attonitis. Et paulò post de Mario, Arpinas alius Volscorum in monte solebat Polcere mercedes alieno lassus aratro.

- Aras, oppidum, Vide ALIXIA.
- Arrentia, ciuitas Italiae. Stephan.
- Arretium, ciuitas Tusciæ. Steph. Vide ARETIVM.
- Arrêchi, gens Mætorum. Steph.
- Arria, oppidum Arabiae foelicis apud Ptolemæum. Stephano est & ciuitas Illyria.
- *Aristia ciuitas Italiae. Steph.
- *Arretium ciuitas Tusciæ. Steph.
- *Arrechi gens Mætorum. Steph.
- Arria, matrona Romana, vel Parauina, generis nobilitate & pudicitia insignis, vxor Perti, qua damnato viro, prior se gladio confodit: eundemque deinde eximens, viro tradidit, suo eum exemplo exhortans, vt fortiter moreretur. Martialis, Casta suo gladium cum traderet Arria Pæto, Quem de visceribus traxerat ipse suis.
- Arrianus poeta, cuius carminibus Tyberium principem delectatum fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphrasim Georgicorum Virgiliti: Alexandriada, poema videlicet de rebus gestis Alexandri Macedoniciæ libris XXI. Suidas.
- Arrianus Nicomedius, historicus, Zenophon minor cognominatus, sicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philolopho, eiusque disceptationibus opus edidit tribus voluminibus: scripsit quoque historiam Alexandri Magni, vtrunque opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ sub Adriano & M. Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus Consularibus ornatus est. author Heliconius.
- Arirus, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautissimum commemorat in Vatinius. Horatius quoque lib. 2. Carminum, Atque epulum (ait) arbitrio Arrii.
- Arrius, philosophus Alexandrinus, qui Augusto venienti Alexandriam, post victoriam Acciacam se obtulit: tantòque in honore fuit apud eum, vt Augustus ipse palam fit passus, Alexandrinos tribus de causis ab se conseruatos esse: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob vrbs pulchritudinem: postremò propter Arrium philosophum. Plutarch. in Antonio.
- Arrius item Alexandrinus, hæresiarcha, Arriane sectæ author, vt scribit Ruffinus lib. 10. contra huc multa Augustinus, & alij scripserunt. * Hic dum suã hæresim qua filiũ ab æterna patris Substantia conabatur abducere passim disseminasset, acrisque serperet & eundo vires acquireret ipsa contagio. suæ tandem impietatis penas luit. Etenim dũ Constantinopoli secessum peteret, ventris exonerandi causa, fluentibus foras intestinis, miserã euomuit animam, eius postea iudicium experturus de quo perperam senserat: Volat.
- * Aronacum inter coloniam & Traiectũ vrbes episcopales locus est, vltra Nouesium Rheno adiacens: Tacitus.
- Arryba, & gentile Arrybas. Steph.
- Asia, Nomen præfecti ciuitatis Thersæ. 3. reg. 16.
- Asia, ciuitas Hispania. Steph.

- Asaces, Parthorum rex, cuius memoriae hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæstum, constitutumque ab eo regnum, vt omnes deinde reges suos Asaces appellauerint, quemadmodum Aegyptij suos Ptolemæos. Quin & Parthi ipsi ab eo dicti sunt Asacidae. Lucan. lib. 1. Plus illa vobis acie, quam creditis, actum est, Asacidae. Arfaca Straboni.
- Asaces, Armeniorum rex.
- * Asaces Armenius cuius prodicionis conuictus à Iustiniano imperatore hoc supplicij genus tulit, vt camelo insidens ac per vrbs circumductus se omnibus visendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.
- Asacia, prius Europus, vrbs in Media, sic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quam Mediam ad ortum sitam, & incolas Asacidas vocari. Vide RAGAE.
- Asacius, Constantinopolitanus Episcopus.
- * Asalis rex Canæ.
- Asames, vel Ases, IX Persarum rex, regnauit annis IIII.
- Asanca, vrbs Germania, Ptolemæo.
- Asanias, fluuius cum Tigri fluuio circiter quatuor passuum milia fuit, mox diuisus in Euphratem mergitur.
- * Asamen Artoxerxis filius, qui fratris Ochi insidijs periit.
- Asania, Armeniae fluuius in Euphratem defluens, quem Tigridi misceri voluit: & demum cum lenius fluat, separari, & in Euphratem mergi.
- Asenaria, Mauritaniae Caesariensis colonia. Ptolem. * lib. 4. cap. 2. Plin. lib. 5. cap. 11.
- * Arsenotheas deos antiqui esse dixerunt vtriusque sexus participatiõe quasi masculia & Aristotele nominatur semetipsa ineuntia. Cæl. Rhod. lib. 19.
- * Arsenium Germania oppidum apud Ptol. lib. 2. c. 11.
- * Arsenius fuit Rom. patricius, qui quum vocẽ hanc incerto auctore audiuisset, fuge, tace & quiesce relicta paterna hereditate ad cœnobium perperauit.
- Asia, Hetruscorum sylvia, Romanorum cum Veientibus & Hetruscis pugna celebris.
- Asicina, vrbs Germania, Ptolem. hodie Bruna.
- Asicoras, Sardorum rex, tempore Annibalis.
- Asine, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Cassander interfici iussit. Iust. lib. 15.
- Asinoë, filia Ptolemæi Lagi filij eius qui Aegyptum post Alexandrum tenuit: ex Lyfimacho rege Macedoniae suscepit Lyfimachum & Philip-pum, quo mortuo, regnum sperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, se ex regia traiecit, vnãque bellum administrare cepit: sed mox controuersia de principatu orta, cum vterque vtriusque insidiaretur, Asinoë per Ganymedem famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10. - necnon subrepta paratis A famulo Ganymede dolis peruenit ad hostes Cælaris, Asinoë, &c.
- Asinoc, olim Ephesus, in Cyrenaica regione, Ste-

phano, à Ptolemæo Philadelpho Arfinoes fratre ædificata, cui⁹ vrbs fluuii Ptolemæi appellauit. Arfinoes martyr, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

Artodidum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Artysa, regio Pfyrorum & Chij. Stephan.

Artabanus, filius Hystaspis, & frater Darij Persarum regis, Xerxi filio Darij suasis, vt à bello Græcorū abstineret, quem postea obruncavit.

Artabanus, Parthorum rex ex Arfacidarum genere, inimicus Tiberij Cæsaris Armeniam inuasit, quæ Artaxerxes Persa eius miles interfecit, regnūq; Persis restituit annis ab vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro, DXXXVII, regesque deinceps Persarum, non Parthorum dicti sunt.

Artabanus, spe adipiscendi regni, Xerxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nece vindictam sumens. Iust. lib. 3.

Artabazes, Armeniæ rex, filius Mitridatis, quamquam Barbarus, planè tamen doctissimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craffo. Is quandiu mansit in amicitia populi Rom. tandiu fortunatus fuit, postquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidisset, perfidiæ pœnas dedit. Nam victus ab eo, Alexandriam ductus, & contumeliosè per vrbs circumlatus, ac primùm custodiè traditus, deinceps interemptus est. Strabo lib. 12.

Artabicia, insula Propontidis, Stephano. Artabicia, Balcea, Harpagia, ἀρτὰ τοῦ ἁρταβίου, vnde raptus Ganymedes, Volater.

Artabri, Lusitanæ & Hispaniæ populi, qui etiam Artabaritæ dicuntur. * ita dicti ab Artabaro vicino promontorio. Strabo lib. 3.

Artabum, promontorium Hispaniæ. Plin.

Artaca, in Cyzicorum insula, mons est arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua insula eodem nomine: prope est promontorium, quod Nigri appellatur, id in pternauigatione est è Cyzico Priapum delatum. Strabo. lib. 12. & 13.

Artace, Milesiorum colonia in Asia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. * Plinius portū. Ptolemæus villam appellat.

Artace, mons Cyzicena, item insula parua, vnico stadio à continente distans. Demosthenes poeta, νόστος δ' ἀρτακίσιον ἐπίστον ἀγυαλοῖται. Sic enim Venus apud eos vocabatur: qui locus in Cyzicorum insula situs aduersus Priapum confurgit. Strabo.

Artace, castellum Bithyniæ, Ptolemæo.

Artacena, regio Syriæ. Strabo lib. 16. * in qua Darij Alexander superauit.

Artacas, dux in exercitu Xerxis. Herodot. lib. 7. * hic totius exercitus vno rege excepto proceris simus, quippe cui ad staturam quinque cubitorū quatuor tantum digitorum deerat latitudo.

Artaci, populi Thracyæ. Stephan.

Artæa, regio Persica, cuius incolæ Artæi vel Artæata. Stephan.

Artæi murus, oppidulū iuxta Rhyndacum fluuium. Stephanus.

Artagêras, Syrtis apud Strabonem in descriptione Syriæ.

* Artagerfes dux cadusiorum quem Cyrus interfecit, Plutarch.

Artanes Sophenus, rex Armeniæ, Australes partes occupauit, eas maximè quæ vergunt ad occidentem: à Tigrane deletus est. Strabo lib. 11. Est & Artanes, fluuius in Istrum defluens. Herod. lib. 4.

Artaphêrnes, vnus è ducibus Darij, primus Sardiū præfectus, apud Marathonem debellatus. Herodotus lib. 7.

* Artasuaes Armeniorū rex, qui Craffum iuuit in bello contra Parthos, Plut. in Craffo.

Artatūnum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis, vulgò *Vuirzburg*.

Artaxa, vel Artaxias, rex Armeniæ, à quo Tigranes.

Artaxad Nagid, dux Iudæorum, annis x.

Artaxata, vrbs Armeniæ maioris. Strabo lib. 11. Artaxata, Artaxiasata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi cōdidit, ad Araxem fluuium. Item Artaxata iuxta fines Atropatæ prope Araxem. Stephanus. est tantum pluralis numeri. Iuuenalis, Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Aartaxêrtes, Generale nomen est, vt Lyrano & Metastreni Persæ placet, regum Persarum: quemadmodum Cæsar; Romanorū imperatorū. 2. efd. 4.

Artaxêrtes, XII Persarum rex, qui & Ochus, regnavit annis xxvi. Euseb.

Artaxêrtes, filius Xerxis regis Persarum, Longimanus & Assuerus dict⁹, ex pellicibus habuit filios cxv, & ex iusto matrimonio tres, Darium, Ochū, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de causa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege sunt occisi. Author Iustinus post Trogum. Hic aiebat, Beneficium addere longè magis regale, quàm auferre.

Artaxêrtes, Cyri iunioris frater, cognomento Memmor. Huic cum pauper quidam malum ingentis magnitudinis obrulisset, iucundè suscepit: Per Solem, inquit, hic is mihi videtur, quem vrbs quoque ex parua magnam reddere posse existimem.

Aartaxiasata, vrbs Armeniæ, à conditore Artaria appellata. Strabo.

* Artaystes Persa fuit Sesti præfectus sub Xerxe, qui quum multa nefarie perpetrasset, tandem à Xantippo Atheniensium duce captus, viuus palo suffixus est. Herod. lib. 7.

Arteatæ, gentes Persicæ, Herod. lib. histor. 1. Stephanus in Artæa: quamquam & inferius apud eundè ἀρταῖται, pro ἀρταῖται perperam scribitur.

Artéman, nomen viri, tit. 3.

Artémbares, vir clarus apud Medos. Herod.

Artemidifacæ, Vide Z E L A.

Artemidorus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, libellum de coniuratione obtulit Cæsari, extremo die ingredienti in sena-

tum, vt statim legeret: quod ille minimè fecit. Author Plutarchus.

Artemidōrus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ, scripsit de interpretatione somniorum, de auspiciis, & de Chiron: antia.

Artemis, Dianæ filie Lunæ cognomen, à luminis eius natura: siue ab eo, quod à aerem fecer, quasi ἀρτεμιος: siue (vt Strabo libro 14. tradit) ἀρτὸ τοῦ ἀρτεμίας τοῦ σίπ, quod integros reddat partus, & parientibus præsit.

Artemisia, regina Halicarnassi, Mausoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: insigni pudicitia prædita viri demortui cineres vino committos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accersuit: huicque splendidum erexit sepulchrum, vt magna omnia monumenta, Mausolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Cellius libro 10. Suid. Vitruuius lib. 2.

Artemisium, promontorium Eubiæ, cuius Demosthenes meminit in oratione pro Ctesiphonte. Suidas.

Artemisium, vel Artemisius, Dianæ simulachrum. Item apud Macedones Maium mensem significat. Suidas.

Artemisium, lacus prope Ariciam, Dianæ sacer, quasi Dianum dictum: Latini Nemorense dixerunt. vnde & Nemorensis rex, & sacerdos illius regionis.

Artemisium, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis. Est & Eubiæ ciuitas.

Artemisius, mons Arcadiæ, Plin. lib. 4. in quo Artemisia herba.

Artemita, ciuitas quingentis stadiis à Seleucia distans, ad Orientem exposita. Strab. lib. 15.

Artemita, insula Thuscæ, iuxta Taliam insulam.

Artemita, ciuitas Parthorum ad Cherronesum circa ostia Acheloi sic vocari scribit Strabo. est etiam insula prope Oxas insulas. Stephan.

Artemite, insula Ortygiæ proxima, quam alij Celadufam vocant.

Artemitium, vrbs Oenotrorum, aliàs Artemisium.

Artemius, præfectus carceris Romæ vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres sub Adriano principe. author Volater.

Artemon, * medicus quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinasse scribit aduersus morbum Comitialem.

* Artemon Pictor nobilis cuius opera enumerat, Plinius libro 35. cap. 11.

* Artemon Syrus quidam ex infima plebe, Antiocho regi adeo similis vt laodice necato Antiocho regni successionem per eum fuerit adeptus, vt tradit Plinius libro septimo cap. 12.

Artemona, Plauto, mulier quædam, ab ἀρτιζω, perficio, quod perficeret quæ vellet, * quod esset egregie dotata.

Artæna, vrbs à Romanis capta. anno ab vrbe cond.

& exactis reg. CCC LIII.

* Arthabatitæ sunt populi qui instar ferarum vagantur.

* Arhanades Armeniæ rex, qui ab Antonio victus in triumphum ductus est. Plut. in Ant.

Arthauptus, Romanorum pseudimperator, ad tyrannidem adspirans, à plebe, quam muneribus corruerat, ad imperium est assumptus tempore Constantini Copronimi, anno 744.

Arthesium, regio Flandriæ vicina, igne ferroque ab Anglis vastata, anno MCCCXXXVI, Carolo VII apud Francos regnante.

Arthurus, Britannæ dux.

Articulèius Patus, consul, tempore Traiani imperatoris.

Artigis, Hispaniæ ciuitas, Ptolem. Alhama dicta.

Artizármán, 1111 Medorum rex, regnavit annis L. Metast.

Artimírides, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artines, v 11 Medorum rex, regnavit annis xx 11. Metast.

Artissa, Vide A R E T I S S A.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herodot. lib. hist. 7.

* Artos rex Mesapiorum.

* Artotyritæ populi, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caseum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ & ouium fuisse celebratas.

Artiméssus, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia. Stephanus.

Artynia, stagnum minoris Asiæ, olim Pomisio monti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus, denominatus, oritur, Asiam & Bithyniam determinans. Steph.

Artus, palus est circa Cyzicum, Aphinitis postea dicta.

Aruáles, duodecim fratres, sacerdotes, quos Romulus primus instituit seque inter illos nominavit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vberrate Ambaruales hostias mactare: quæ idcirco dicebantur, quod antè quàm mactarentur, ter circum arua ducerentur. Virgil. Georg.

Térque nouas circum foelix eat hostia fruges.

Aruádes, Armeniorum rex.

Arubóth, Nomen ciuitatis. 3. reg. 4.

Aruérna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornaud.

Aruérni, Stephano, populi Galliæ ad Ligerim siti, qui, quod se à Troianis oriundos putarent, Romanorum se fratres appellare non dubitarunt. Lucanus lib. 2.

Aruerni nostros ausi se dicere fratres. Hi cum aduersus Cæsarem arma cepissent duce Vercingentorige, ingenti suorum clade sunt superati. Vide A V E R N I & A L V E R N I.

Aruisium, promontorium in Chio insula, generosissimo vini genere nobilitatū. Virg. 6. Eclog. Vna nouum fundam calathis Aruisia necat.

Budæus ea esse existimat, quæ hodie literæ vnius adiectione Maruisia dicuntur: quæ tamen non tam è Chio, quàm è Creta insula aduehi constat. Vol.
Arum, Pater Aharchel, 1. paral. 4.
Arunca, vrbs Italiæ ab Aufone constructa.
Arunci, Samnitum populi in Italia. Liuius lib. 18.
Arunci, populi in Latio. Virgilius;
 Aruncos ita ferre senes, &c.
 *Arungus fuit Deus, qui mala à frugibus auertebat, vt Robigus author Gell.
Aruns, vates Thufcus, diuinandi scientia insignis. Lucanus lib. 1.
 Acciri vates, quorum qui maximus æuo,
 Aruns incoluit desertæ mœnia Lunæ, &c.
Aruns, miles Troianus qui Camillam occidit apud Virgilius lib. 11. Aeneid.
Aruns, Tarquinij Superbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta est, Iunium Brutum interemit, & ab illo vicissim hasta traiectus est. Liu. lib. 2. ab vrbe cond.
Aruntius Paterculus Aemilio Censorino tyranno Aegestæ equum æneum, vt fontes includeret, à se constatum, donauit, cui ipse primùm à tyranno iniectus est. Plutarch. in paral. minoribus.
Aruntius, Stella, *Narus est familia consulari, floruit eo tempore quo flauij Cæsares Romæ imperarunt. Violantillam puellam Neapolitanam in vxorem duxit, quam Martial. Anthidæ Græce vocat. Scripsit elegias & opus de Asteride & poema de interitu Colûbæ, Prætor Romæ creatus est & duumuir.
 *Aruntius quum Bachi sacra despicaretur vlciscenti numine in ebrietatem lapsus filiam Medulianam corrupit. Quod ægreferens puella patrem ipsum interfecit. Plut. in paral.
Arupenum, oppidum Galliæ, apud Strabonem lib. 5.
Arupinus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib. 7.
Arus, fluuius, Vide D R Y S.
Arxippus, 111 Atheniensium princeps, imperauit annos x 1 x.
Aryandes, Aegypti prætor, à Cambyse constitutus, aliquanto post tempore quum æmulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Herodot. lib. 4.
Arycanda, ciuitas Lyciæ. Steph.
 *Arymphæi sunt populi.
Arype, ciuitas Aegypti, cuius ciues Arypes. Steph.

A S

Asa, filius Abiam regis, 3. reg. 15. 1. paral. 3. filius item Helcana, 1. paral. 9.
Asa, v 1. rex Iudæorum, annis x 1 1 iustus fuit, idola confregit, annis x pacem habuit.
Asabel, filius Benjamin, genef. 46. qui 1. paralip. 7. Iadiel dicitur.
Asachæ, populi in montibus Aethiopiæ, absunt à mari dierum quinque itinere, viuentes elephantorum venatu. Plin. lib. 8. apud quos maximè nascuntur dracones.
Asacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem, sitam ad radices montis Oetæ. Liu. lib. 5. belli Macedonici.

Asæ, vicus Peloponnesi, non procul à Genæ ciuitate. Stephano vicus est Corinthi populofus, & alius Thraciæ.
Asæa, mons. Suidas.
Asæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Homerus lib. 11. Iliad.
Asæel, filius Saruia, 2. reg. 2. Frater item Ioab, 2. reg. 23. 1. paral. 2. 2. paral. 31.
Asæia, Seruus Iosæ regis, 4. reg. 22. Nomen itè principis, 1. paral. 4. 6. 9. 15.
Asæselphuni, filia Etam, 1. paral. 4.
Asælia, Pater Saphan scribæ, 4. reg. 22.
Asan, ciuitas in tribu Iudæ, 10. 15. 19. 1. reg. 30. 1. paralip. 4. & 6.
Asana, Pater Oduia, 1. paralip. 9.
Asander, viri proprium, apud Strabonem lib. 7. * qui Tamicam Chersonesum à continente separauit, ducto per eius isthmum muro, à sinu Carcinifico vsque ad Mæotium Paludem.
Asaris, fluuius Heracleam Oetan alluens.
Asaph, filius Barachiz, filij Samua, 1. paralip. 6. Pater item Zechri, 1. paral. 9.
Asar-mahat, dux Iudæorum, imperauit annis 1 x.
Asar-haddon, filius Sennacherib qui post eum regnauit. 4. reg. 19. isa. 37.
Asaramel, nomen loci. 1. mach. 14.
Asaræla, nomen viri. 1. paral. 25.
Asarotum, pavimentum picturæ arte elaboratum: à Græcis primùm inuentum: ab æ priuatiua particula, & *ασπεω*, verro: quodd id non euerteretur, sed manibus purgamenta colligerentur: pavimentum verò spongiis mundaretur. Papin. libro Syluarum,
 -varias vbi picta per arteis
 Gaudet humus, suberantque nouis asarota figuris. Plin. lib. 36. cap. 25.
Asasobas, fluuius Aethiopiæ, iuxta Meroen. Heliodorus Aethiopiæ historia lib. 10.
Asastus, fluuius Thessaliæ, iuxta Heracleam in radibus Oetæ montis effluens. Plin. Apylam vocat.
Asbaim, nomen viri. 2. esd. 7.
Asbelitæ, populi. nume. 26.
Asbetæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenen.
Asbitæ, vel *Asbitæ*, vel *Asbestæ*, populi Libyæ, apud quos vulgatissimum Ammonis templum inter medias arenas conditum est.
Asbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligine pilorum colore. Nā *ασβολος* Græcis fuligo est. Ouidius 3. Metam.
 Et niueis Leucon, & vilis Asbolus atris.
Asbôtus, vrbs Thessaliæ. Stephanus.
Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pausanias, & Plato in libris de Republica.
Asbylta, Stephano, ciuitas est Libyæ.
Asca, Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum condidit. Seruius.
Ascalaphus & Ialmenus fratres, Martis filij ex Astiocha, quos dicit Homerus, dominos fuisse Orchomeni & Minionis ciuitatum, eosque cum relictis Troiam venisse.

Ascalaphus, Acherontis & Orphnes Auernalis nymphæ filius, postea à Proserpina in bubonem mutatus. Nam post raptam à Plutone Proserpinam, cum Ceres filia suæ reditum à Ioue ea lege impetrasset, si nihil apud inferos gustasset cibi, Ascalaphus eam prodidit, quod decerptum ab arbore malum comederat. Indignata itaque Proserpina, sibi Ascalaphi indicio negatum esse reditum, conuertit eum in bubonem auem funestam, & tristium semper rerum nuntiam. Ouidi? 5. Metamorph.
Ascalingium Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie *Hildesheim*.
Ascalon, Ciuitas Palæstinae, siue (vt Iosephus habet libro 5. capite 3.) superioris Idumææ, quam Iudas expugnauit, iudic. 1. Vbi Samson triginta viros percussit, iud. 14. A conditore Ascalo Hymenæi filio vocata, Stephano. Distat secundum Egesippum libro tertio. capite 4. septingentis viginti stadiis ab Ierosolyma. Volaterranus lib. 11. Georg. iere. 25. amos 1. soph. 2. zach. 9. Ab hac regum Philistinorum Ascalonitæ appellantur, iud. 3.
Ascalus, Tantali frater, Hymenæi filius, à rege Lydorum Aciamo dux exercitus in Syriam missus, vrbè de suo nomine condidit. Diodorus libro 3. hodie Ascalona dicitur. Steph. Xanthus in historia Lydorum.
Ascânia, insula maris mediterranei, non procul ab Andro. Est & regio Asiæ, & palus in Troade. Eustathius.
Ascânia, ciuitas Troiæ, quam condidit Ascanius Aeneæ filius.
Ascânus, Aeneæ filius, ex Creusa Priami filia, Virg. Liuius tamen primo ab vrbe dubitat, Creusæ ne, an Lauiniæ filius fuerit. Dicitur ab Ascanio Troadis fluuii, deinde Ilus ab Ilo Troianorum rege: postea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virgil. 1. Aeneid.
 At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
 Additur, Ilus erat, dum res stetit Iliæ regno.
 Huic, cum auus & pater iam diruta Troia, de fuga disceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læsionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit: vnde illi futuri imperii omen sumpserunt. cum patre post multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiso & patre mortuo, cum apud Lauinium x x x annis regnasset, Albam Longam condidit: restituta tamen prius in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in sylvas aufugerat. Tandem cum in vniuersum triginta octo annis imperii gubernacula tenuisset, iam moriens, cum videret filium Iulum Syluium regno non satis aptum, Syluium Posthumum fratrem, sed ex diuersa matre, pietate & iustitia præstantem, regni hæredem reliquit.
Ascânus, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Prusiâ: vel Phrygiæ lacus, aut fluuius Mytiæ, ab eodè ortum ducens. Virg. 3. Georg.

Illas dicitur amor trans Gargara, transque sonantè
 Ascanium.
Ascanticus, mons Asiæ.
 *Ascarus thebanorum statuarius. Paul.
Ascatades, siue Ascades, x v 1 1 1 Babyloniorum rex, regnauit annis xli. qui funditus omnè Syriâ ditionis suæ fecit.
Ascaucalis, vrbs Germaniæ, Ptolem.
Ascène, siue Ascenas, filius Gomer, gen. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuycones.
Ascenez, Populi quos Græci Rhegynos vocat, iere. 51. Eusebio autem, gentes sunt Gothicae.
Aschalitæ, populi iuxta Indicum sinum. Steph.
Asciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emmerich*. *non longe à Rheno fluuiio, & cis eum inter Geldubam & vetera castra sitam, misciæ & Cliuæ si ducatur proxima, vt ait tacitus. Aftypyrigion olim ab vlysse quorundam opinione nuncupata.
Ascitæ, Arabes dicti ab vrribus, quos Græci *ἀσκιόες* vocant: quoniam bubulos, vt Plin. inquit, vres binos sternentes, piraticam exercent. Hos Steph. iuxta Indicum sinum collocat.
Asclepiades, historicus Cyprius, tēpore quo Pygmalion regnabat in oriente, eo etiam tempore scribit esum carniū non fuisse.
Asclepiades philosophus cæcus, qui Ciceroni li. 6. Tusc. quaest. interrogatus quid ei cæcitas atulisset, respondit, Vt puero non esset comitator.
Asclepiades poëta, à quo carmen Asclepiadeum dictum est.
Asclepiades Prusiensis, Cn. Pompeij familiaris, cum in Arte Rhetorica facultates decoxisset, medicinam sectatus est. Dicebat salutem constare cibi potusque abstinentia: præterea gestatione, ambulatione, frictione. Ipse condita noua secta, spreto legatis, & pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum agris mederetur, relato è funere homine & seruato: sed maximè sponione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, si vnquam inualidus vllomodo fuisset ipse: & victor suprema in senecta lapsu scalarum exanimatus est. Plinius libro septimo. cap. 37. De eo quoque multa refert Apuleius lib. 4.
Asclepiades Antiochenus martyr. Asclepiades itè, Myrleanus Iudimagister in Tuditania Hispaniæ regione, librū edidit de generibus eius regionis. *Author Strabo lib. 3.
Asclepiades Anazarbeus grammaticus, scripsit de fluminibus.
Asclepiodorus, pictor ætate Apellis, Olymp. cxii. quem in symmetria mirabatur ipse Apelles, huic Mnason tyrannus pro xii diis dedit in singulos mnas tricenarum. Plin.
Asclepiodorus Alexandrinus, singulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionem cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas.
Asclepiodotus, consul, collega Afranii Annibaliani.

Afclepion, consul, Ioannis collega, anno ab vrbe condita & exactis regibus M I X.
 Afclépius, filius Machaonis, Augusti & Aesculapii nepos.
 Afconius Pædianus, historicus, circa Neronis tēpora anno vitæ LXXIII, captus luminibus: postea tamen summo cū honore & hominū gratia vixit annos X I I. Euseb. Hic in Ciceronis orationes commentarios edidit.
 Afclerion, mathematicus, temporibus Domitiani, qui quod dixisset se discerptū iri à canibus, à Domitiano iussus est interfici, & accuratissimè sepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur: sed repentina tempestate dissecto funere semivivum canes discerpere.
 Afclus, ciuitas Italiæ, Steph. Fortè Aesculum, de quo infra.
 Ascolanita Semiramis, Nini vxor, IIII. Imperauit annis XI II. Hæc antecessit militia, triumphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Vrbem maximā ex oppido fecit, vt magis dici possit eam ædificasse, quā ampliāsse, Beroald. Iust. lib. I. Oros.
 *Ascologia festa fuerunt apud Atticos, quibus inter tres saltantes bacchabatur, vnde & ab vtribus nomina sumpserunt. Verg. in Georg. horum meminit, & Gyraldus 4. de poetarum historia.
 Ascra, vicus Bœotia in aspero & sterili loco, in dextra parte Heliconis, Hesiodi patria. Sil. II. 2.
 Ascram rus miserā penes hic Helicopa colebat, Hyberno dirum, triste æstu, optabile nunquam. Ouid. lib. 4. de Ponto,
 Intumuit vati nec tamen Ascra suo. Steph.
 Bœotia vrbem ait esse. inde Ascraeus Hesiodus dictus
 Ascrazapes, vel Ocrazapes, XXXVIII. Assyriorū rex, regnavit annis XI I.
 Ascrauium, vrbis Liburnia, Ptolemæus hodie Ascrauium.
 Aesculum, oppidum Apuliae memorandum, clade illata Pyrrho à Curio & Fabricio Ro. cōsulibus. Plutarchus in vita Pyrrhi. à Stephano *ἄσκληος* vocatur.
 Aescus gygas, Dionysium vincit cum Lycurgo in fluuium coniecit. Steph. in Damasco.
 Asdrubal, gener Amilcaris, patris Annibalis, regnavit V I I annos, fauente factione Barchinæ. demum à seruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehensus, haud facti pœnitens, inter cruciatus & tormenta, speciem semper ridentis præbens, occisus est. Liuius libro 21. Vide H A S D R V B A L.
 Asdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.
 Asdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux classis Carthaginensium tēpestate reiectus, ad insulas Baleares, ibi tantisper, quoad quassas reficeret naues, resedit. Liuius.
 Asdrubal, dux bello tertio Punico, à Scipione Aemiliano victus, cuius vxor à facta deditione,

quum paucis antediebus à viro impetrare non potuisset, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbes flammis sese cum filiis coniecit. Liu. libro quinto.
 Asdrubal, Gifconis filius. Plutarchus in vita Scipionis.
 Asdynis, insula iuxta paludem Myridis. Steph.
 Asca, vel Aseates, vicus Arcadiae, ex quo Alpheus profuit. Steph.
 Ascaim, Nomen viri. I. esd. 2.
 Asedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbis Amorrhæorum. iof. 10. 12. 13.
 Asel, filius Elasa, filii Rapha. I. para. 8. 9.
 Asellius Sempronius, historicus, & tribunus militum, sub Scipione Aemiliano, apud Numatiam, eius belli quod literis mandauit, citatur saepe testis à Gellio.
 Asellius Claudius, eques Romanus, tribunus militum, sub Claudio Nerone apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.
 Asem, Ciuitas in tribu Simeon, iof. 19. Appellatur & Azoni, I. para. 4.
 Asembobiti, populi, quasi post Sebobotim insula, de qua Plin.
 Asemona. Vrbis tribus Iudæ. iof. 11.
 Asena, Nomen viri. I. esd. 2.
 Asena, vrbis in tribu Iuda. iof. 15.
 Asenaphar, Nomen viri. I. esdræ 4.
 Aseneth, Filia Phutipharis, vxor Ioseph. gene. 41. 46.
 Aser, filius Caath, filii Leui, I. paral. 6. siue filius Core, filii Isaar, filii Caath. exod. 6.
 Aser, Othauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Liae vxoris suæ, gene. 30. Nomen item loci, iof. 17. 3. regum. 4.
 Aseroth, Nomen idoli, iudi. 3.
 Ashtar, filius Efron, filii Phares, ex Abia vxore, I. para. 2. Pater item Thecuz, I. para. 4.
 Asia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine superans, Ab Europa Tannai fluuius, ab Africa Nilo dirimitur: ab ortu Septentrione & Meridie Oceano abluitur, dicta ab Asia Nympha, Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheus ortum ferunt: vel ab Asia Lydo, Manei filio. Virgilius I. Aeneid.
 -Libyæ deserta peragro,
 Europa atque Asia pulsus.
 Asia minor, superioris pars, in Cherronesi formam coacta, cuius Isthmus à sinu Iſico ad Pontū vsque Euxinū pertingit. Huius partes sunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphylia, Acolis, Ionia, Lycia, & Caria. Virg. 3. Aeneid.
 Postquam res Asiae, Priami que euertere gentem
 Immeritam visum superis.
 Asia, regio circa Sardes. vide ERIONIA.
 Asia, ciuitas Lydiae, iuxta Tmolium. Est & insula Aethiopiae. Steph.
 Asia, paludis nomen in Lydia, Caystro flumini pro-

pinqua, circa quam inter alias aquaticas aues plures grues versantur. Producit primam syllabam. Virg. lib. 7. Aeneid.
 - & longa canoros
 Dant per colla modos, sonat amnis, & Asia longè
 Pulsa palus,
 Asiana, ciuitas Elidis. Steph.
 Asianus, Sardiensis episcopus.
 *Asiarche viri erant communi Asiaticarum ciuitatum consensu delecti qui cōmunia negocia curarent. Strabo lib. 14.
 Asiaticus, II consul, Quinti Aquilini collega.
 Asibe, ciuitas Mesopotamiae, ab incolis dicta, alio nomine Antiochia. Steph.
 *Asiba est oppidum mediterraneum in Bœotia cuius meminit. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Asil, filius Saraia, filii Iosabae. I. para. 4.
 Asilas, auguris nomen, qui Aeneas in Auxiliū venit contra Turnum. Virg. lib. 10.
 Tertius ille hominum diuumque interpret Asilas.
 Asina, Nomen idoli virorum Emath. 3. reg. 17.
 *Asinaria festum erat Syracusis ab Asinario fluuius dicta, apud quem Atheniensium imperatores Nicias & Demosth. capti.
 Asine, vel Asina, vrbis est Peloponnesi, iuxta Messeniam, vnde sinus Asineus. Strabo lib. 8. & Pomp. libro 2.
 Asine, insula ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli vocant, in mari Adriatico. Pōp. lib. 2. & eius interpres Vadianus.
 Asine, oppidū Achaiae in sinu Messenio. Luc. lib. 3, Quas Asine cautes, & quas Chios asperat vndas.
 Asine, vrbis est Laconica, ab Asine filia Lacedaemonis: & altera vrbis Mefenes, prope Laconicam ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciae. Stephanus.
 Asinius Pollio, insignis orator, Augusti Caesaris amicus, docuit Romæ tempore Pompeii Magni, successitque scholæ Timagenis: scripsit bellum Caesaris & Pompeii, primus omnium Romæ aduocatis hominibus scripta sua recitauit. Quintilianus, Multa in Asinio Pollione inuenio, summa diligentia, ad eum vt quibusdam etiam nimia videantur, & consilii & animi fati, à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abest, vt videri possit seculo prior.
 Asinius Gallus, Pollionis filius, libros edidit de cōparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni praeulit. author Cæcilius. Plin. lib. 11. Epist. Cōtra quos Claudius Caesar. postea Cicero edidit defensionem. Tranquillus in Claudio.
 Asinius Capito, grammaticus doctissimus, librum reliquit epistolarum, in primaque ad Pacuuium Labeonem scripta, erat titulus, Pluria & non plura scribi oportere, rationesque addit. author Gellius.
 Asion-gaber, Nomen loci, in quo castrametati sunt filii Israel, egressi de Hebrona, nume. 33. Nomen

itè portus regni Edom ad mare rubrū deut. 2. & 2. reg. 9. 2. para. 8.
 Asir, filius Iechoniae, filii Ioachim, filij Iosic, I. par. 3. Filius item Core, I. para. 6.
 Asis, Vmbriae mons.
 Assium, oppidum, cui mōs imminet: & Assinates, eius oppidi incolæ, Plin. & Prol.
 Asius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, sed ex diuersis patribus: & Hectoris auunculus. hic etiam Priamo aduersus Græcos auxilium tulit, Homerus in Iliade.
 Asius, Manæi Lydi filius, Asiae nomen dedit.
 Asius, Ptole. Semnorum fluuius in Italia: Aescum hodie.
 Asius campus prope Caystrum fluuium. Homerus, *ἀσιον τοῦ λιμῶνι καὶ πρὸς ἀμφὶ βίθρα*. Steph.
 Asmodæus, Nomen dæmonii. tobias. 3.
 Asom, Sextus filius Isai, I. paral. 2. Filius item Terameel primogeniti Efron, I. para. 2.
 Asoni, Ciuitas in tribu Simeon, I. para. 4. quæ & Assem, iof. 19.
 Asnaa, Nomen viri, 2. esdræ 3.
 Asonia, vrbis à Romanis capta: post conditam vrbē anno ccccxli.
 Asophis, regio Achaiae, ab Home. Aræthyrea dicta, postea Asophis. Plin. lib. 4. cap. 5.
 Asopia, regio Asopo fluuius finitima.
 Asopiades, Acaeus, Asopi nepos, pater Aeginæ matris Aeaci. Ouid. lib. 7. Metam.
 Huic Asopiades petis irrita, dixit, &c.
 Asopis, regiuncula Peloponnesi, in tractu Achaiae circa Phliuntem, ab Asopo fluuius, cui adiacet. Homero Aræthyrea dicitur. Plinius libro quarto, capite 5. Strabo libro octauo etiam Asopiam appellat.
 *Asopodorus Phliasius poeta qui primus post Antheam lindium ex compositis nominibus poësin excogitasse dicitur.
 Asopus, fluuius Asiae, vna cū Lyco flumine Laodicæam vrbem præterfluit.
 Asopus, fluuius Bœotiae, Thebas, Platæas, & Tanagra præterfluens. Hunc Poëtae Aeginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in igne conuersus, Acaicum suscepit. Quod cum resciuisset Asopus, vndas suas in astra euomēs, Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus est. Hinc fit Asopis patronymicum scem. quo Poëtae vruntur, pro Aegina Asopi filia. Ouid. 6. Metam.
 Aureus vt Danen Asopida luserit ignis.
 Asopus, fluuius Peloponnesi, in Chronio mōte nascens, Mediam præterfluit, non procul à Lechaë in sinum Corinthiacum influens.
 Asopus, fluuius in Pælo insula. Strabo libro octauo.
 Asopus, Achaiae fluuius, per Bœotiam in Epidauriū effluit.
 Asor, vrbis à Salomone rege ædificata.
 Asorbaddan, Rex Assur, I. esd. 4.
 Asoth, filius Iephlat, filii Heber. I. para. 7.
 Asorus, fluuius Liuii libro 6. decad. 4. alluit Hera-

cleam, sitam in radicibus mōtis Oetæ. Hunc esse conici potest, de quo Plin. lib. 4. cap. 10. In ora Heraclea, flumen Apilas. Hic à Bocatio Afallus, ab aliis Afurus vocatur.

Apaláthia, vrbs Taphiorum. Steph.

Apaláthis, insula Lyciæ. Steph.

* Aspar Garamas quidam de quo. Pont. hinc.

* Aspar Garamas quo non præstator alter. Aut. torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.

Apáña, Malesia, sopheria & rhetorices magistra, Periclem docuit & amavit, ab eoque in matrimonium accepta, cum esset captiua, causa fuit & ipsa duorum bellorum, Samii scilicet, & Peloponnesiaci. Plutarchus in Pericle, & Aristophanes in *Æschylis*.

Aspásius, sophista Rauennas, Demetriani filius, sub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pausaniæ & Hippodromi: scripsit contra Aristonem & maleficos. Suidas. Philostratus.

Aspásius Byblius, quoniam de byblo, id est de papyro, librū condidit: conscripsit itē artem rhetoricā & Panegyricum in Adrianū principē, cuius temporibus floruit. Suidas.

Aspásius Tyrius, de Continente variam historiam scripsit. Suidas.

Aspáthines, ex Persa cum Dario in Magum & Smerdim coniurauerunt. Herodotus lib. 1. hist. 3.

Aspéla, Cypri insulæ nomen.

Aspéndus, Pamphylia vrbs, Argiuorū ædificium. Hic veneri suibus sacrificabant: eo quod author eius generis Mopsus ex Argis huc proficiscens, quum primū obuiū sacrificare nouisset, occurrit illi. Suidas. Steph. ab Aspendo conditam scribit.

* Aspendus Citharædus, prouerbio dici solet in eos qui rei nullius quam priuati sui compendij rationem habēt. Tractum ab artifice quodā Aspēdio, qui tam leniter sinistra manu citharæ suæ chordas mouebat, vt sonus ad ipsum tantum citharædum, aut certē ad proximē astantes perueniret. Cic. in 3. verrina.

Asper, consul, Arionindi collega.

Asphaces, populi in Cypro. Steph.

* Asphalius neprunus dictus, quod illi facerent sacra qui terræ motuum cessationem uellent.

Aspháltus vel Asphaltites, lacus Iudææ in Pentapoli, in quo nihil graue submergi potest. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandā populi luxuriam & libidinem cælitus exultæ sunt. Mortuū mare ab historicis dicitur, nihilque præter bitumen, quod iudicium uocant, gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid uiuum mergi potest. Solinus & Iustinus lib. 36. * huius lacus aqua Asphaltum appellatur, græcis naphtha quæ eminus igni admodum flammam concipit ea capitis Medæ inuolucrum ab Isone demandatum intinctum fuerat.

Asphar, Nomen lacus in agro Thecæ. 1 mach. 9.

Asphenez, siue Præpositus eunuchorum regis Nabuchodonosor, daniel. 1

Aspis, Numidiæ promontorium, ex clypei forma dictum, in mare prominens.

Aspis, insula maris mediterranei. Plinius lib. quinto, cap. 31.

Aspis, insula prope Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aspis, vrbs à Latinis Clypea. Silius, In clypei speciem curuatis turribus Aspis. Strabo, Colura insula est ante Aspidem sita, Carthaginensem urbem quam Clypeam uocat.

Aspis, promontorium Aethiopiæ, iuxta Aegyptū.

Aspis, Macedonia ciuitas à Philippo Persei patre condita: & insula inter Lebedum & Teum, aliàs Arconesius dicta, alia Pfyris uicina, alia quædam sine arboribus, & alia ultra Pissam.

Aspledon, Phocensium vrbs. Pausanias. Hanc Eustathius uocatam Apricam dicit, quod hybernationi locus amœnus sit, tum ad differentiam alterius. Homerus libro secundo, Iliados & Stephanus.

Asporátius, consul, Herculani collega.

Asporénus, mons Asiæ Pergamo proximus, sic dictus, quod asper & sterilis sit: unde tēplum quod ibi est matris deorū, Asporenium dictū. Dea quoque ipsa Asporena dicta. Strabo lib. 13.

Aspirándus, Longobardorum rex, regnauit 111. mensibus.

Aspri, duo consules, tempore Aurelii Antonini imperatoris.

Aspurgiani, populi circa Mæotidem paludem. Stephanus.

Astacel, Filius Taleleel. 1. para. 4.

Astriel, Filius Galaad, filij Machir, filij Manasse, num. 26. qui iosue 17. Esriel dicitur.

Astrelita, populi. num. 26.

Asta, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scythiæ. Stephanus.

Astacána, India regio, in qua est Magosa metropolis. Strabo lib. 15. apud Steph. Astaceni, uocantur huius populi.

Astarcus, Trois regis Troiani filij, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchises pater Aeneæ. Virg. Et genus Astaraci.

Astaradon, ultimus Assyriorum rex, Sennacherib filius.

Astédim, Ciuitas in tribu Nephthali. iof. 19.

Astédones, Vide ESSEDONES.

Astem, Nomen viri, 1. para. 11.

Astera, vrbs Chalcidensium. Steph.

Astésus, vrbs Milesiæ. Steph.

Astidæi, Genus hominum inter Iudæos, 1. machab. 7. 2. mach. 14.

Astisia, apud Milesios Pallas dicta est. * vel Astesia. ab affeso Milesiorum oppido: in quo templum habuit. Paleph. lib. 2.

Astion, Lyciæ ciuitas maritima in edito sita promontorio, ad quam parum tutum est accedere. Unde iocus Nicostrati citharædi, Astion cas, vt citius ad exitii terminos peruenias. Altera est in Aegide. Tertia in Myfia. Quarta in Lydia. Quinta in Epico-

Epico minore, ignobilis Cleantis philosophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta. Plin. 5. 30. Hanc Paulus ad nauigauit, act. 20. & 27.

Astorum, vel Astorum, ciuitas Sicilia. Steph.

Astorum, mons Sami, à quo fuit Amphilytus. Stephanus.

Astos, ciuitas Cretæ, ubi uetustissimum Iouis templum. Steph.

Astos vel Astus, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua Stratonici (aliàs Nicostrati) dictū, Qui celeri passu assumit, mortis periculum adit. Plinius libro 36. capite 17. In Asto Troadis sarcophagus lapis fisisili uena scinditur. Ex hac fuit Cleantes, philosophus Stoicus, qui Zenoni successit.

Astos, prætor in Celbiano campo Lydiæ, prope Caystrum. Steph.

Astuerus, Pater Dærii regis Medorum, daniel. 9. 1. eisd. 4. Hic à Metasthene Persa Artaxerxes Astuerus uocatur, Iosepho fuit Cyrus Xerxis filius, qui post Darium patrum Peris imperauit. Hic Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos uocari, qui Longimanus cognominatus, regnauit quadraginta annis.

Astur, filius Sem, gen. 10. de terra Sennaar egressus. gene. 10. isa. 7.

Astur, Iudææ ciuitas, quam ædificauit Solomō, quo nomine dictus est filius Sem.

Astari, nomen loci, 2. reg. 2.

Astirim, filius Dedan, filij Iecf. n. gene. 25.

Astiria, regio maioris Asiæ, quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occasu Mesopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphaten montem, à Meridie Susiana. Tibullus, Eoque Arabes, diues & Astyria. Plin. lib. 5. cap. 12. Astyria docet Syriæ partem esse, quæ postea uocata est Adiabene. Strabo autem libro. 6. longè latiores Astyriæ fines assignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partē. Eadem & Syria à Græcis uocata est, Iustino lib. 1. & Herodoto libro 7. quanquam multò latiores Syriæ fines fuerunt, quam Astyriæ. Dicta est autē Astyria (vt refert Augustinus lib. 15. De Ciuita.) ab Astur filio Sem. In Astyria autem fuerūt xviii regna.

Astirii, populi post Euphratem loca tenent, amne tantum à Babyloniis diuisi. Herodotus eisdem populos cum Syris esse dicit, sed à Græcis Syros, à Barbaris Astyrios uocari * hi solebant in uis ægros proponere, & exquirere à pretereuntibus scirentne aliquod morbi remedium: Coma utebantur non admodum magna, defunctos melle condibant & cera, Clypeos gestabant & pugnones. Clauas item ligneas ferro indutas ac ligneos thoraces. Deū quem suum habēt Adad uocant, deam uero adargam.

Asta, ciuitas astuaria, inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Est & Asta in Liguria, nõ

longè à Nouaria distans. Claud. -nec plus polentia rebus

Contulit Aufoniis, aut mœnia vindicis Astæ. Plin. lib. 55. cap. 12.

Asta, colonia Batica Hispaniæ, non procul à Gadibus. Pomp. lib. 3.

Astabóras, Aegypti fluius. Ptolem.

Astabóras, Aethiopiæ fluius iuxta Meroën. Herod. lib. 10. Aethiopiæ hist.

Astabóres, vnum ex Nili alueorum cognominib⁹, læui aluei scilicet: hoc est, ramus aquæ uenientis è tenebris. Vide ASTAPAS.

Astaces, fluius in Pontum defluens. Plinius libro 2. cap. 103.

Astaceni, populi Indiæ, Mediam regionem inter Cophen atque indum habitantes. Strabo libro decimo quinto.

Astacus, Asia vrbs, sinum à se cognominat Astacensem, ab Astaco Neptuni & olbiæ nymphæ filio. Arrianus in Bithynicis. Strabo Megarētum Coloniā esse ait. Est & ciuitas in Acarnania, Plin. li. 5 & altera Bithyniæ, item regio Bizantiæ, & Cephalonia Colonia. Steph.

Astages, fluius in mare Ponticum defluens.

Astaochia, vxor Thep olemi, quam ex Ephyra Peloponnesi vrbe rapuerat.

Astapæi, Libyæ populi. Steph.

Astapas, fluius Asiæ, quem Astofabam à nonnullis nominari ait Strabo li. 17. in descriptione Aegypti. Plin. tamen lib. 5. cap. 9. Nilus, inquit, Astapus cognominatus est, quod illarum gentium lingua significat aquam è tenebris profluentem, qui & Astabores læuo alueo dictus, hoc est, ramus aquæ uenientis è tenebris: dextro uerò Astusapes, quod latentis significationem adiicit: nec antè Nilus, quam se totum aquis concordibus rursus iunxit.

Astaracon, seu Astarete, Cicero de Natura Deorum, mater Veneris, quam postea Adoni nupsisse dicit.

Astarimus, frater Astarti, Tyri rex, regnauit annis 11.

Astaroth, antiqua ciuitas Og regis Basan, in qua primū habitauerunt gigantes: postea cecidit in sortem tribus Manasse. Sunt autem duo castella in Berthania hoc uocabulo, nouè inter se millib⁹ separata, inter Aderam & Abellam vrbes.

Astarte, Syriorum numen non aliud, quam Veneris fortasse aut Iunonis: sacra literæ Astarctē Sydoniorū deam uocant. Cui Salomō rex vni pallacurū suarū obsequi uolens, altaria condidit. Est & ciuitatis nomen. Vide PHILADELPHIA. & insula in Aethiopia. Steph. & Paleph. lib. 2.

Astartus, Tyri rex, regnauit annis xxxii.

Aste, populi Thraciæ. Steph.

Astébe, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aster, nomen vrbs.

Aster puer, Platonis carminibus celebratus, in què etiam extant epigrammata lib. 3. Epigrammatum Græcorum.

Asteria, vel Asterie, filia Cei, Titanis filij, Theodontio. Hæc autem, ut ait Fulgentius, post viatam Latonam à Ioue dilecta est, à quo in aquilam verso, oppressa fuit: eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduersa, eiusque fugiens iras, deorum miseratione in cornicem versa est, quæ Græcè vocatur *Ἴστια*: nomenque dedit insulæ, in quam auferat, ubi à Ioue in lapidem mutata est, vndisque demersa, & ab eisdem huc illuc agitata: quæ tandem ob susceptam Latonam supernatauit, & primò Neptuno ac Doridi consecrata est, postea Delos dicta, in qua insula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Asteria, ciuitas Lydiæ. Steph.
Asteria, parua insula inter Cephaleniam & Ithacam, Hom. *Ἰστια* dicta, priscum nomen Deli.

Asteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, à quo Hydissus vrbs caria. Steph.

Asterion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val. lib. 1. Argon.

-celer Asterion, quem matre carentem Clænus gemino fouit pater amne Cometes.

Asterion, Achaia fluius in Nemea insula, vel sylua placide effluens, fructuum iuxta ripam abundantissimus. Statius lib. 4. Theb.

-cum dixit & æquus
Fluctibus Asterion, &c.

Est etiam montis nomen in Argolico sinu.

Asterion, ciuitas Thessalia. Homerus,

Ἄστυον ἀστειῶν, τὴν ποιεῖν λιυκὴ κάρηνα. dicta, quod in alto sita monte, velut astrum fulgeat. Eustath.

Persia nunc vocatur. Est & altera vrbs eius nominis in Syria.

*Asterion mons Peloponnesi ad sinum argolicum. Plin. lib. 4. cap. 5.

*Asterion herba nascens in agro Argiuo ad ripam fluij eiusdem nominis, cuius folia iunoni sacra accolæ in coronas nectunt.

Asteris, insula in medio Sami & Ithacæ sita. Strabo. Homerus Odyss. quarto,

Ἐσιδῆτις νῆσος μέση ἀπὸ πρυμνῶσα
Ἄστεις, δὲ μέλαινα, λιμνὴν δὲ ἵνι ναύλοχοι ὀδῶν
Ἀμφιθυμοί id est,

Saxea nunc medio supereminet insula ponto
Asteris, haud ingès, portus dans puppibus aptos,
Quos subeant hinc atque hinc.

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorsus idonea. Eadem etiam Asteria vocatur, eidem Straboni lib. secundo. Est & Asteria, ciuitas Hispaniæ Ptolem. Fuit item Titani filia, & Latonæ foror.

Asteriū, ciuitas Thessalia, quæ nunc Perasia dicitur.

Asterius, Cretensium rex, regnavit annis xxii.

Asterius, consul, collega Protegenis.

Asteropus, filius Pelagonij, cum Pæonijs venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occisum Patroclum occurrere ausus, ab eo miserè cæsus interit. * hic Homero amphidexios cognominatur.

*Astropeius Spartanus nobilis qui Lycurgum in formanda rep. iuuit.

Asterusia, mons Asiae vel Cretæ, ad meridiem mare spectans, cuius coloni ciuitate eiusdem nominis ad Caucasum ædificauerunt. Steph.

Astice, regio Thraciæ. Plin. 4. lib. cap. 11.

Astorgi filij Galeoti foroliuensis, qui cum principis longam obsidionem cæsaris ab Alexandro pontifice patre missi sustinisset, ad extremum victus & romam ductus in Tyberim noctu præcipitatus est.

Astorum, regio Thraciæ. Steph.

Asticla, vide ASTYHALAEA.

Astigi, vrbs Bætica Hispaniæ, à qua Astigitanus ager. Plin.

Astiochia, mater Tleptolemi, filij Herculis, quæ rapuit ex Ephyre ciuitate Laconia. Bocatius.

Astomi, Indiae populi. Plin. cap. 2. li. 7. Ad extremos fines Indiae ab oriente circa Gangem sine ore, corpore toto hirti, vestiti frondium lanugine, habitu tantum uiuentes, & odore quem naribus trahunt. Nul lus illis cibus potusque nullus: tantum radicem florumque variis odoribus, & syluestrium malorum, quæ secum portant, longiore itinere viuunt, ne desit olfactus: grauiore paulo odore haud diffi culter examinantur. Hæc Plin.

Astrabe, vna Cycladum, Casos postea dicta.

Astræa, Astræi ex aurora, vel Icarij, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduersus patrem & patruos, in caelum assumpta est, & in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea virgo est nominata.

Astræa, iustitia. Ouid.

Vltima caelestium terras Astræa reliquit.

Astræus enim princeps iustissimus fuit, propter cuius æquitatem, eius filia iustitia dicta est, ut scribit Aratus. - nam cum adhuc terras habitaret, Nondum vesanus rabies nudauerat enses, Nec consanguineis fuerat discordia nota. Sed postea crescentibus vitis euolauit in caelum Vnde ait idem Aratus

Et cæli sortita locum, qua proximus illi

Tardus in Occasum sequitur sua plaustra Bootes.

Astræa, ciuitas Illyriæ. Steph.

Astrampiscus, author antiquissimus, scripsit de cura asinorum, & *Ἐπιπροπτικόν*, id est, de coiectione somniorum. Suidas.

Astræus, dictus Iupiter à coruscatione.

*Astræa Minerua apud Iaconas dicta est quod Amazones vltimus progressus non fuissent, athensique finem belligerandi fecissent. nam *ἄστρα* græcis pax est, quando scilicet cessatur à bello.

Astræus, vnus ex Titanibus qui contra deos arma sumpsit. Ouid. s. Metamorph.

Occidit & Celadus Mædæus, occidit Astreus. Ferrunt hunc cum Aurora concubuisse, ac ex ea generasse Astræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cum fratres aduersus Iouem bellum mouissent, omnes armauit, & in superos emisit.

Astræus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephei regis

Perseo vim inferre conati, ab eodem sunt interfecti. Ouid. s. Metamorph.
Occidit & Celadus Mædæus, occidit Astreus.
Astrophe, vna ex Pleiadibus * alio nomine dicta Astrophe.

Astura, Germaniæ vrbs, Ptol. Vulgò *Bodenhusen*.

Astur, qui ab Asturia est. Mart. de Asturconibus, Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vnguis,

Venit ab armiferis gentibus Astur equus.

*Astur herulesci cuiusdam nomē proprium, qui Aeneæ supplicia tulit aduersus Turnum, de quo Verg. lib. 10. Aeneid.

Astura, flumen & oppidum maritimum in Latio. Plin. lib. 3. Antiū colonia, flumē Astura & insula.

Et lib. 33. Tenuit & nostra memoria nauem Cai principis ab Astura Antiū nauigantis. Festus, Strabo, flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant.

Astura, Hispaniæ fluius.

Astures, Hispaniæ populi, Callicæ proximi, aurifodinis & equis quondam volutariis nobilitati, quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin. lib. 8. Silius lib. 3. Eorum tractus, Asturiæ nomē habet. Lucan. lib. 4,

His præter Latias acies erat impiger Astur.

Asturia, regio & ciuitas Hispaniæ, prope Lusitaniã, ab Astura fluiuo sic dicta, ubi sunt breues equi, sed incessu veloces, qui Asturcones vocantur: hodie Pyrenæos motes vulgus Asturianos vocat.

Astúrica Augusta, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Prolem. olim Roma.

*Asturicones equi ab Asturica regione Hispaniæ ita nominati, quibus non vulgaris in cursu gradus sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio est. Plin. lib. 8. cap. 42. Silius lib. 3. His paruus sonipes neque matri notus: at idem aut in concursu glomerat vestigia cursu, Aut molli pacata celer trahit effeda collo. Latini dicunt tollutarios equos à tollendis pedibus & rollutum glomeradis.

Asty, vel Astu, Diodoro Siculo, nomen quo olim Græciæ vrbs vocabantur: Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph.

Astyages, proprium regis Troianorum & Asiriorum nomen.

Astyages, Cyaxaris filius, Persarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambysii mediocris dignitatis Persæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iust. lib. 1.

Astyalus, Troianus, à Neopolemo interemptus, ut scribit Homerus lib. 6. Iliad.

Astyanassa, Helenæ Menelaji vxoris ancilla lasciuissima, prima de variis concubitis modis librum conscripsit: cuius exemplum postea imitatae sunt Philænis & Elephantinæ. Suidas.

Astyanax, quasi vrbs princeps. *ἄστυ* enim vrbs, *ἄναξ*, tutorator suæ rex. vnus fuit filius Hæctoris ex Andromache, natus post inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quæ Vlysses naues à Sigæo soluc-

ret, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum superesset. Hunc Hæctor ut plurimum vocabat Scamandrium. Virg. lib. 2. Aeneid. Paruumque manu Astyanacta trahebat.

Astycratia, filia Aeoli. Hom. Odyss. lib. 10.

Astydamas Atheniensis, edidit tragædias *xxii*. vicit v. Primus ex auditoribus Socratis ad Poëticam se conuertit.

Astydamas superioris filius, & ipse tragicus, cuius tragædias nonnullas commemorat. Suidas.

*Astydamas histrio fuit Morsimi filius huic cum statua in theatro ponenda decreta fuisset, quod in agendo parthenæum sese gnauiter ac scite gefisset, titulum ipse conscripsit in quo suas laudes complectebatur, vnde factum prouerbum.

*Astydamas seipsum laudat.

Astydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiso, rapuit. Ouid.

Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.

Astylus, vnus ex Centauris, futura prænosens, fratres monuit, ne bellum aduersus Lapithas assumerent, exortoque in nuptiis bello, ipse sibi timens, vnâ cum Nesso fugam arripuit. Ouid. Astylus ille etiam metuenti vulnera Nesso,

Ne fuge, ad Herculeos, inquit, serua beris arcus.

Astylus, vel Astyllus, Crotoniata cursor, tribus Olympiis continuis vicit, stadio, diaulo & dolicho. Quod autem in vltimo se Hieronis magistrum ac Syracusanum à præcone declarari fecerit, Crotoniata irati, statuum eius fregerunt, eiusque bona publicarunt. Pauf. & Plato in legibus qui cum non tam cursu, quam perpetua virginitate clarum prædicat.

Astymedusa, Oedipi vxor, quæ repudiata matre prius matrimonio sibi cõiuncta, sed incognita, duxit: quæ ut liberis prioris cõiugis infensum parentem faceret, apud patrem eos accusauit, tanquam qui se de stupro appellasset: quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Asty nomen, alio nomine Chryseis, Chryseæ sacerdotis, Apollinis filia, quam Achilles Lerneffo expugnato, secum abstulit, occiso eius viro Myne te: vel, ut quidam codices habent, Menete, principe illius loci. Vide CHRYSEIS.

*Astynomi Athenis decem erant viri quibus cura pialtriarum & tibicinum imminerebat.

Astynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.

Astyochia, ab Hercule ex Ephyre Laconia ciuitate rapta, ex qua Tlepolemu genuit.

Astyochia, vel Astyocho, Actoris filia, quæ in cœnacuulo paternæ domus Mars oppressit. Hom. lib. 2. Iliad. Vide ASTYOCHA. ex qua genuit Alchala-

phum & Iasmenum fratres.

Astypalæa, vna è Cycladibus, Plinio & Straboni libro. 10. Vadianus putat Asticlã apud Pomponiũ corruptè legi, pro Astypalæa. Steph. numerat & alias quatuor Astypalæas, quarum vna fit in Co-

tertia ciuitatem habens inter Rhodã & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium

iuxta Atticam. Ouid. lib. 2. de Arte,
Cunctaque piscosis Astypalæa vadis.
Astypale, Ies, ciuitas in Astypalæa insula.
*Astyphilus Porsidoniates, vates fuit, qui Iunioni
athenicensi cui erat familiaris mortem prædixit
ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cunone.
*Astyr mēnonis fuit auriga, à cui⁹ nomine Astyres
populi gallæcis proximi dicti sunt.
Astræa, regio Italiæ, Steph.
Astyra, vel Astyrū, ciuitas Mysiæ iuxta Troadem. Est
& vicus prope Adramyttium: ite ciuitas Phœni-
ciæ, vbi Minerua Astyris colebatur, & Bæoticiæ
iuxta Potniat: item Italiæ regio. Steph.
Asula, oppidum in agro Brixiano.
Asulani, populi, apud Plinium lib. 3. capite. 5. qui &
Aetolani.
Asus, vide ASSOS.
Asirus, vide ASORVS.
Asychis, rex Aegypti. Herodot. lib. 2.
Asylas, vates quidam. Virg. 10. Aeneid.
Asylum, templū à Romulo, Rheæ Iliæ vestalis vir-
ginis filio ædificatum.
Asyncritus, Viri nomen. Rom. 16.

A T

Atábulus, vel Atabalus, ventus in Apulia præcipuè
spirans. Horatius,
Incipit ex illo monteis Apulia notos
Ostentare, mihi quos torret Atabalus.
Ideo Atabalus Appulus dicitur. Porphyrius ait
dictum, quasi ἀπὸ τοῦ ἄλλου, quod nocumen-
tum pestilentiamque inferat.
Atabyria, insula, quæ postea Rhodus. Plin. lib. 5. cap.
31. Vide RHODVS.
Atabyris, mons altissimus in Rhodo insula. Strabo
libro 14.
Atabyrum, mons Rhodi & Siciliæ: item Persiæ ciui-
tas, à Telechine quodam Atabyrio. vnde Iupiter
Atabyrius dictus * & Atabyriæ boues, quæ ibi
educatæ ingruente aliquo malomugire solebāt.
Cælarhod. lib. 6. cap. 7.
Atacini, populi Narbonenses, ab Ataco amne eius
prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinarum no-
men. Hermolaus.
Atad, Locus trans Iordanē, vbi exequias atque plan-
ctus peregerunt filii Israel super morte Iacob,
tertio ab Iericho lapide; duobus milibus à Ior-
dane: qui locus dictus est postea Planctus Aegy-
pti. gen. 50. Nunc Beth-hagla, quod interpre-
tatur locus gyri, eo quod ibi more plangentium
circuierunt in funere Iacob. Hieronymus in lo-
cis Hebraicis.
Ataa, vrbs Læoniæ, & alia Phœniciæ. Steph.
Atæon, Aristæ filius ex Autonoe Cadmi & Hermio-
nis filii. Ouid.
Atalanta vel Atalatis, filia Cenei, vel Schœni regis
in Scyro insula poetis cantatissima, cuius fabulā
Ouid. refert lib. 10. Metam. Vide ATANTIAS. Alio
nomine à Propertio, quemadmodum & Hippo-
damia: Iſchomache dicta, quam idem Iasij Argi-
uorum regis filiam facit, cum inquit,

Mænalion nullos fugiendo Tulle labores
Sæuitiam duræ contudit Iasidos.
Hæc itaque cum pedum agilitate præstaret, cursu
cū procis certabat, ea lege, vt ei, à quo vinceretur
nuberet, victos autem occideret. Multis igitur
superatis, Hippomenes, Martis aut Macarei filij,
cum ea in certamen venit, acceptis tamen prius à
Venere tribus aureis malis, in Hesperidum hor-
to natis, quæ currens sensim proiecit in terram:
quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene
est superata: itaque pacta conditione nupsit. Por-
rò cum in téplo Cybeles neglecta religione coi-
rent, dea irata, eos in leones commutauit, suamque
currui subiugauit. Ouid. lib. 10. Metamorph.
-dubium Megareus heros
Gaudet, an virgo magis his Schœneia dictis.
Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hiero-
nymus contra Iouinianum, Referunt fabulæ Ata-
lantam Calydoniam virginem semper in venari-
bus, semper in syluis, non tumentes vteros fo-
minarum, fastidiæque conceptus, sed expeditam
& castam amasse virtutem. Hæc virginitatis con-
seruandæ studio Dianæ se dedit comitem, &
vnà cum cætera Achaïæ nobilitate iuuenum
in Aetoliam à Meleagro Oenei regis filio, ad
aprum Calydonium perimendum vocata, prima
aprum sagitta percussit: postea quoque eidem
Meleagro, à quo ob formæ elegantiæ maximè
diligebatur, nupsit, & ex eo Parthenopæum sus-
cepit.
Atalantia, vrbs ab Atheniensibus condita, iuxta Lo-
cos & insula iuxta Piræum. Steph.
Atalanta, fons in portu Cyphantarum dictus, quod
ibi venatrix femina æstu languida confederit, &
petra venabulo eius percussa, laticem præbuerit.
Pausan.
*Atalante est exigua insula Eubœæ adiacēs è regio-
ne Opuntiorum. Thucyd. lib. 2.
*Atarbis ciuitas in propontide insula. Steph.
*Atargata dea quæ colebatur apud Afsyrios, strabo
lib. 16. ab alijs Atergatis dicitur, vide infra.
Atara, Altera vxor Ierameel primogeniti Esron, fi-
lij Phares, filij Iudæ. 1. para. 2.
Atarna, vrbs Mysiæ in Asia, non proci ab Aflo vr-
be prope Lesbum. Steph.
Atarnes, Darij Persarum regis frater, à quo locus
quidam Mysiæ contra Lesbum Atarnes dictus est.
Herodot. lib. 7.
Ataroth, Ciuitas in tribu Gad, nume. 32.
Ataroth-addar, Ciuitas in tribu Ephraim, iof. 16. 15.
Atarpheni, populi Arabiæ maioris. Steph.
*Atas puer vipsano consul, à meridie ad vesperum
millia passuum cucurrit, magna omnium admi-
ratione mart. libro. 4. Siue leuem cursu vincere
quæuis Atan.
*Ataulphus gothorū rex anno christi 412. dēcreue-
rat Romam vel diripere vel expugnare, eamque
gothiam nuncupare: nisi Placida Honori soror
& vxor ipsius barbari ferocientem animū & iam-
paratū sceleris, verbis emolliuisset. Pau. I. diac.

Atax, fluuius Gallie Narbonensis, ex Pyrenæo mō-
te, infunditur in mare Tyrrhenum. Plinius, Lu-
can. libro 1.
Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.
Ate, Homero, dea homines malis implicans, men-
tesque seducens: cui repellendæ & placandæ Li-
tæ Iouis filia oppositæ sunt: quæ tantò sunt tar-
diores, quantò noxa est grauior. Erasimus in Pro-
uerbio, Ira omniū tardiusmè senescit. 27. enim
Græcis noxa dicitur.
Atella, Capaniæ oppidum, à quo Iudi Atellani: fuit
eam in illo amphitheatrum egregium. Steph.
Atelusa, insula vnguento nobilis à Callimacho Aga-
thusa nominata. Vide ACATHUSA.
*Alteftanus rex Angliæ fuit qui Edimum adolescē-
tem in nauigio sine remige fluctibus perden-
dum exposuit.
Atene, pars tribus Antiochidis vel Aeolidis. Steph.
Ater. Nomen viri. 1. esd. 2.
Atergatis, quam & Atargatam & Decerto Strabo li-
bro 16. appellat, Dea Aſcalonitarum Syriæ; quam
Plinius prodigiosam vocat, quod simulachrum
eius superiore parte mulierem, reliqua piscem
refert. Hanc ferunt fuisse matrem Semiramidis,
quæ ob amissam pudicitiam, tantum animo do-
lorem concepit, vt sese in lacum præcipitem de-
derit: cumque cadauer eius ab vrinatoribus inue-
niri non posset, creditum est eam in piscem fuisse
transformatam. Quo factum est, vt deinceps à
piscem esu vicini populi religiosissimè abstine-
rent. Vnde & Atergatum dictam volunt, quasi
ἀτεργῆσις, quod Syris sine piscibus sonat. Ma-
crobius 1. Satur. duo fuisse Aſsyriorum numina
tradii, Adad, & Atergatum, ex quibus omnia gigni
arbitrabantur: per Adad Solem, per Atergatum
terram intelligentes. Cælar. lib. 23. cap. 5.
Atèrium, ciuitas Siciliæ. Steph.
Atèrnis, fluuius Italiæ inter Ferentanos. Plin.
Atèsis, vide ATHESES.
Atèste, ciuitas regionis Venetæ, vt tradit Plinius.
Athach, Nomen ciuitatis. 1. reg. 30.
Athach, Nomen Eunuchi. esther. 4.
Athais, Nomen viri. 2. esdræ 11.
Athala, Nomen viri. 1. esdræ 10.
Athalaricus, imperator, cum Amalafiantha matre
imperauit annis V I I L.
Athalia, Mater Ochoziæ filij Ioran regis Iudæ, filia
Amri regis Iſrael. 4. reg. 8.
Athamania, regio Illyria vel Theſſaliæ. Steph.
Athamas, Aeoli filius, Thebarum rex, Nephelē
vxorem duxit, ex qua Hellen & Phryxam ge-
nuit: sed Nephelēs infania Liberi patris concu-
rata, cum in sylvas abiisset, Athamas liberis suis
Ino Cadmi filiam superinduxit nouercam, quæ
eos tot apud patrem accusationibus, tot dolis ed
compulit, vt conscenso auro ariete (quem qui-
dam ex Neptuno & Theophane genitum tra-
dunt, & eius vellus à Phryxo Marti consecratū,
postremo inter sidera relictum) fuga sibi consule-
rent. Quæ propter Ino irata, furias in Athaman-

tem immisit, quæ in tantam rabiem eum duxe-
runt, vt cum Ino ad se ire videret, hanc leæ-
nam & filios suos eiusdem catulos arbitratus, ra-
pto Learcho ex filiis altero, saxo illiferit: quod
Ino videns, cum Melicerto, altera prole fugiens,
se ex rupe, quæ Leucothea dicitur, in mare præ-
cipitem dedit. Statius,
Toruus adhuc Athamas in sanos flecteret arcus.
Hinc Athamantis, Helle eiusdem filia: & Atha-
mantiades, Athamantis filius. Vide INO. Step-
hanus scribit Athamantem filiam Aram habuisse, &
Teon urbem Ioniæ condidisse, quam Anacreon
inde Athamantidem cognominat.
*Athamantiades, id est Phryxus Melicertes vel Le-
archus Athamantis filius.
Athamas, Theſſaliæ mons. Plin. inde Athamantes
populi. Lucan. lib. 3.
- & vagus altis.
Disperſus ſyluis Athamas. &c.
Athamas, fluuius, suo tactu, certo tamen tempore,
ligna incendit. Ouid.
Admoris Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cum luna recessit in orbis.
Athana, oppidum. Plin. lib. 6. cap. 28.
Athanaſius, Gothorum rex, regnavit annis XIII.
Athanaſi, filius Zara, filij Adai. 1. paral. 6.
Athanaſius, 1. Hispaniæ rex, regnavit annis V I.
Athanaſius, Gothorum rex.
Athanaſius, præſul Alexandrinus, educatus ab Ale-
xandro eius ciuitatis præſule, olim Diacōnis in
concilio Niceno Arrianorum: deinde maximas
perpeſſus inſidias, ad Conſtantem Galliarū prin-
cipem auſugit. Volater.
*Athanasius fuit Vir prodigioſæ proceritatis quem
Plinius quinquagenario Thorace indurum co-
thurniſque quingentorum pondō calciatum per
ſcenam ingredi ſe vidiffe refert.
*Athanaſi apud Perſas dicebantur teſte Theophra-
ſta decem millia virorum delectorum ex Perſis, ad
militiam: quorum ſiquis aut nece aut morbo
numerum minuiſſet, conſeſſim ſubſtituebatur
alius, nec vnquam plures aut pauciores eſſe rāt decē
millibus: erantque inter omnes præcipuo cultu
decori & iidem omnium præſtantiffimi. Q. Cur-
tius lib. 3. Vide plura apud Rhod. lib. 25. cap. 1.
Athanaſ, fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Iſtrum de-
fluens.
Athar, ciuitas in tribu Simeon. iofue 19.
*Athara Dea eſt quæ Barbaris Atergatis nominatur
Rhod. lib. 23.
Atharrabis, vrbs Aegypti. Steph.
Atharſatha, filius Achelai, 2. esdræ 10. de quo & 1.
esdræ 2. 8.
*Athena Cataldi (qui poſtea fuit epiſcopus) mater
fuit quæ in partu mortua ab ipſo Cataldo primū
nato ad vitam ſolo amplexu reuocata eſt.
Athene ciuitas Græciæ inter Macedoniā & Achaïā,
in ea litorali regione quæ olim Actæ, deinde At-
tica vocata, quaſi Aſtica. Hæc Cæcrops primus cō-
didit, vnde Cæcropsia dicta poſtea à Moſſo Meg-
o iij

sopia, & ab Ioue Xuthi filio Ionia: postremo autem Athenæ, à Minerua quam Græci *Ἀθηνῶν* appellant. Ferunt enim Neptunum cum Minerua de vr bis huius nomine contendisse, tandemque inter eos ita conuenisse, vt vrbi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidisset: cumque Neptunus equum, Pallas oleâ produxisset, victum suffragio vno Neptunum, Mineruæ concessisset, quæ urbem recens conditâ de nomine suo Athenas appellauit. Vide Hyginum Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc ciuitas omnium bonarum artium inuentrix, Philosophorum & Oratorum mater, & Poetarum alumna. Virg. in Aetna, Nunc hic Cecropiæ variis spectantur Athenæ Carminibus, gaudetque sui victrice Minerua. Tres quibusdâ fuerunt Athenæ, à quibus Athenienses, & Athenopolitæ dicti. de tribus Atheniensem, vide Stephanum in Berenicide. De nouis Athenis Adrianis, vide Olympicum.

Athenæum, locus Mineruæ dicatus, vbi professores sua studia profitebatur. Iulius Capit. Postea verò adoleuit, in Athenæo controersis declamauit, audientibus etiam imperatoribus suis. Lamprid. Ad Athenæum audiendorum & Græcorum & Latinorum rhetorum vel poetarum causa frequenter processit. Est etiam Athenæum Capaniæ promontorium, non procul à Pompeiis, in extrema sui parte sacellum mineruæ habens ab vlyste conditum. Strabo. lib. 5.

Athenæus, cosmographus Græcus. Athenæus, Peripateticus philosophus à Seleucia Ciliciæ, Augusti tempore, princeps aliquandiu patriæ suæ; deinde contracta amicitia cum Murena, qui contra Augustum conspirauerat, cum illo au fugit: captusque ac dimissus, cum infons reperiretur, reuertens Romam, multis cum salutantibus, illud Euripidis respondit,

ἦ καὶ νικῶν κινῶ μὲν καὶ σκίτον ἄλλας λίσσων. Strabo.

Athenæus Naukratita, grammaticus, M. Antonini principis tempore, librum Dipnosophistarum composuit, varium opus & eruditum, vt Plinius alter Græcus ferè dici possit: quod ad nos sanè haudquaquam integrum peruenit. eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. author Suidas.

* Athenion Atheniësis imperator cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod. lib. 22. cap. 21.

Athénion, pictor eximius, qui nisi iuuenis mortem obisset, omnes sui ordinis superasset. Plin. lib. 13. cap. 11.

Athenodorus, Atheniësis philosophus Stoicus, Dionysij Arcopagitæ præceptor, hoc Augusto documentum dedit. Cum ira Cæsar te ceperit, nihil prius neque dixeris, neque feceris, quàm ipsa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipse percurreris, & memoria recèseris: vt ita concitatio illa que momentosa est, mente aliò traducta, parui tēporis interiectu languescat. composuit opus varium quod *Ἰατρικὴ* inscripsit. Suidas.

Athenodorus, sculptor marmorarius eximius, Plin.

lib. 36. Item alius philosophus Candonis filius, à vico quodam Canania dictus. hic virtutem sola virtute metiebatur.

Athenopolis oppidum maasilensium * Plin. lib. 3. cap. 5.

Athesinus, fluius è lacu qui in Apennino est supra Carnos, & labitur in Istrum.

Athesis, fluius Gallia Cisalpina, ex Tridentinis alpiibus Tridentum alluit. Plin. Veronam diuidit: deinde ad latus Padi paludes gradiens, non longè à Brundisio in Adriaticum mare influit. Virgilius, Siue Padi rapidis (aliàs ripis) Athesin seu propter amœnum.

* Athilla rex Pannoniæ superbus incessu huc atque illic oculos circumferens vt elata potentia in ipso corporis motu appareret: hic è gallia reuersus Budâ fratrem (qui regnum occupauerat) de medio sustulit. Paul. Iouius.

* Athimus, Saracenorum rex.

Athlètes, primus Corinthiorum rex, regnavit annis xxxv.

Athlibis, vrbs Aegypti, & alia Arabia. Steph.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Athmonum, pars Cecropidis tribus. Steph.

Athochati, populi Scythici in Asia, Herodoto.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abscidisse fertur, & velis fecisse peruium, vnde à Iuuenale velificatus dicitur, hunc leporebus abundare testatur Ouidius:

Quot lepores in Atho, quot apes pascuntur in Hybla. Situs est inter Macedoniam & Thraciam altitudinis mirandæ, vt vsque ad insulam Lemnō umbram porrigere dicatur. nonnunquam mons Thraciæ dicitur, vt Homero in hymno Apollinis. Nonnunquam etiam Macedoniæ & Aëmonia. Plinius & Pompon. Fuit & nomē Gigantis, à quo mons nomen habet. Virgil. Quantus Athos, aut quantus Eryx. Est & ciuitas eiusdem nominis super eodem monte sita.

* Athosis filia & vxor artaxerxis Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Athrax, pater Hippodamiae, primus artem magicam apud Thessaliam constituit. Hinc ars Athracia pro magia dicitur Papinio, -Athracia rubet & arte labor.

Athrax, fluius Aetoliæ, à quo Athraces populi. Est & Straboni vrbs in Thessalia. Vide ATRACIVS & ATRAX.

Athribitis, præfectura, Stephano in Pfenaco.

Athrys, fluius Thraciæ, in Istrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita, Nyssa postea dicta. Steph.

Athyras, portus & fluius iuxta Byzantium, & sinus quidam, & fluius Scythiæ. Steph.

* Athyta sacrificia dicebatur quæ *ἀθύρματα*, id est, sine sacrificiis offerebantur diis. Cæl. Rh. lib. 12. ca. 1.

Atimetus, libertus Cæsaris, vt ipse testatur in marmore dicato cineribus vxoris Homonœæ, cum epitaphio pulcherrimo quod se legisse Romæ Torrellius testatur.

Atina, ciuitas vetus Campania iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis qui Græcè *ἄττα* dicuntur, quos paludis vicinitas creat. Hanc Prolemæ⁹ dixit fuisse Latinorum mediterraneam. Virgil. Tela nouat Atina potens, Tyburque superbum, &c.

Atinania, pars Macedoniæ, ab Atintane Macedonis filio. Stephan.

Atiscoti, populi Britannici.

Atlantica insulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter se diuisæ mari, decem milibus stadiorum à Libya distantes. Imbres illic rari medicresque, venti plurimum suaves ac roseriferi. Solum pingue, nullo humano studio excultum, perdulces fructus otiose multitudini præbet. Aer syncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo propter longinquitatem vasta & incerta incidentes spatia fatigantur, priusquam ad eas perueniant. Qui verò à mari perflant, Argetæ & Zephyri refrigerantes, iatos & temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elysijs, & beatorum domicilia ab Homero reliquitque poetis esse dicuntur.

Atlanticum mare, pars Aphricani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Nauros à Numidis separante incipiens, & ad occidentum vergens, Abylam montem alluit, & ab Ampelusia promontorio terminatur.

Atlantides, quindecim filia Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filia, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinque Hyades nomina: & à fratre Hya, sororibus plurimum dilecto: reliquæ Pleiades à matre Vergiliæ autem, quia Vere exoriuntur. Alexander ait Hyadas dictas, quod fuerint Hyses filia ex Bœotia. Alij septem tantum numerant, quarum vna quod Sylypho nupsit, non videtur. Cicero ait Hyadas à pluedo dictas. * Nostris fuculas à subibus, quoniam sues luto gaudentes, indicant pluuiis. Virgilius.

Ante tibi Eoæ Atlantides abscondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Añæ Nymphæ filius, Promethei frater, Mauritania rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullum hospitio suscipiebat. quod Perseus Iouis filius indignè ferens, ostendit ei caput Gorgonis, & statim Atlas in montem conuersus est. Cæterum Atlas magnus fuisse astrologus dicitur, vnde caelum portare constringitur: deique sphaera primam inter homines disputauit, locum præbente fabulis sphaeræ inuentione. Virgil.

-vbi cælis Atlas

Axem humero torquet stellis ardentibus aptum. Atlas hominis simulachrum, sustinens columnas ædium, aut ipsum ædificium, ad similitudinē Atlantis caelum humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. hi Atlantes plerumque gibbosi (vt inquit Seruius) sunt, dum onera sustinent, qui interdum compares sunt, interdum acrii, interdum se inuicem spectant. Mart. Non aliter ridetur Atlas cum compare gibbo.

Atlas, rex Italia, pater Electæ vxoris Coriti.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maïæ, ex qua Mercurius natus est.

Atlas, mons Mauritanie ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo sunt, teste Herodoto: Vnus ad columnas Herculis: alter verò in interiore Libya remotior: cuius summitas nunquam videri potest, quia nubes ab illo nec æstate, nec hyeme diuelluntur. quem incolæ caeli columnam esse asserunt. Et, vt poeta tradunt, fuit in illum Atlas Mauritanie rex conuersus.

Cui etiam Virgilius formam viri tribuit, Atlantis cinctum assidue cui nubibus atris Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri: Nix humeros infusa tegit, tum flumina mento Præcipitat senis, & glaciæ riget horrida barba.

Atlas, fluius versus Septentrionem ab Aepio monte in Istrum fluens, sic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus. Herod.

* Atlas Scythia qui vsque adeo otium detestabatur, vt diceret se si quado ab omni negotio esset feriatrus, nil admodum ab equisonibus differre, Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 1.

* Atoma animalia dicebantur sacris non incongrua quasi integra insectaque, Cæl. Rhod. lib. 12.

Atniel, Hebræorum iudex, iudicauit annis v 1 1.

Atossa, filia Cyri. Herod. lib. 4.

Atossa, Persis olim imperauit, epistolarum conscriptionem inuenit. Tatianus ex Hellanico.

Atraces, populi Aetoliæ, quibus nomē dedit Atrax, Aetoli filius, Atracia, ipsa regio, vnde Atr. cis dicta Hippodamia, Ouid. in Epistolis, An fera Centauris indicere bella cogit, Atracis emonios Hippodamia viros.

Atracia, Vide ATRAX.

Atracius, primus dicitur artem magicam in Thracia inuenisse. Vide ATRAX.

Atra, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Steph.

Atramita, populi Arabiae felicitis Plinio & Steph.

Atrani, populi Hirpinorum in Italia, apud Platonem.

Atratinus, consul, collega Fuluij.

Atratinus, accusator Cælij, vt in oratione Ciceronis,

qui malè à quibusdâ Atracius scribitur. Volat.

* Atrax quæ Dositheem violatâ à Ioue prodidisset deo vlciscere ictus est fulmine. De vtroque meminit Ouid. in ibin: Aut Iouis infesto relo feriare trisnico, vt satus Hippomene, Dositheosque pater.

Atrax, fluius Aetoliæ: à quo Atraces, populi cognominati Plinio lib. 4. Vide ATRACES & Stephanum in *ἄττα*. Aliàs Athrax.

Atrax vel Atracia, ciuitas Thessaliæ partis Pelasgiotidis, ab Atrace Penei & Buræ filio condita. Stephanus.

* Atracius possessiuum deductū, ab Atracia regione Aetoliæ, siue ab Atrace Thessaliæ oppido, vnde Atraciam artem Stadius appellauit magiā, que apud Thessalos plurimum viguit. Sic enim habet ille lib. 1. Theb. qualis per nubila phæbes Atracia rubet arte color.

* Atrabates populi in Gallia à quibus vestes Ar-

trebaticæ quâquam Atrabaticas pronunciat Suidas de coloris arri ratione. sunt autem Atrabates rexrino percelebres: vnde birros vestis ea gallica est ab Atrabaticis quandoque petiros prodit hystoria, Cal. Rhod. lib. 16.

Atréne, ciuitas. Stephan.

Atrépatas, dux Medorum, à quo etiam Atrepatia. Strabo lib. 11. Altera pars est Mediæ Atropatia, ab Atropato duce nominata, qui ne ea Macedonibus subigeretur, obstitit, cum maioris Mediæ pars esset. Is postea rex declaratus, regionem hanc seposuit, cuius successores cum Armeniorum regibus affinitatem contraxere.

Atréus, filius Pelopis & Hippodamiae, rex Mycenarum, Thyestes fratrem concubitu uxoris suae Aeropes vltim exilio multauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Acrope suscepit, comedendo apposuit: cuius facinoris horrore, Sol retrocessisse fertur, reuocato ad auroram curru. Quod ut Thyestes videretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Aegisthum suscepit, qui Atreum & eiusdem filium Agamemnonem interfecit.

Atréus Argis, Atheniensium rex.

Atréus & Thyestes, Mycenarum reges, regnarunt annis 1 x.

Atria, Ptolem. vrbs iuxta Venetias, postea Aerea dicta, à cuius submersione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotorum gentis Celticæ commemorat.

Atrius, Thurcorum rex, regnavit annis x x v i i.

*Atropatia Stephano altera est ex partibus Media, ita dicta ab Atrobato duce, qui eam à Macedone vi rutatus est. Media enim distributa est in duas partes: quarum altera maior media appellatur: cuius Metropolis sunt Ecbana: Alter minor qui & Atropatia dicitur. Strabo lib. 11.

Atropos, vna ex tribus Parcis, quasi ad nullius preces conuertatur, filia Denorgogonis vel Erebi & Noctis. Vide P A R C A.

Atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptolemæo.

*Atta apud Homerum dea est quæ Iouis proles, cui insitum homines detrimētis obuoluerit est noxam dixeris Latine.

*Atta poeta comicus apud Horat. his vers. Re & necne crocum florēsq; perambulet Attæ fabula. Attabas & Numenius, latrones famosissimi, Froverbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenius.

Attacum, oppidum Hispaniæ, Ptolemæo. lib. 2.

Attæa, stagnum in Botico vrbe Phrygiæ, solem producens. Steph.

*Attalia ciuitas conuentus Pergami. Est item vrbs Pamphyliae in ora maritima. Strabo. Stephano vrbs Lydiæ. aliqui verò (vt idem scribit) Ciliæ Corycum sic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus Pergami rex, pecunia ditissimus, & splendida, abundantique supellectile. Plinius libro 8. Propertius,

Nec sit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à populo Romano donatus est eo regno: cum liberos non haberet, populum Romanum heredem fecit: eiusque substantia amplissima Romanam est allata: vnde Attalicæ vestes splendide, & opes ac traditiones Attalicæ. Fuit & Attallus quidam philosophus.

Attalida, vrbs Lydiæ condita ab Attye, post mortem eius à filio Lydo. Steph.

Attéius Philologus, Libertinus, Athenis natus, quæ Capito Atreus iuriscultus eius patronus, inter grammaticos rhetorem, & inter rethores grammaticum fuisse ait, quem iuuisse scripta Salustij in componendo author est Pollio. Coluit familiarissimè Sallustium, eoque mortuo, Pollio nem. author Tranquillus.

Attélla, vel Atella, oppidum Oscorum in Campania, vbi grande amphitheatrum, vnde Attellana comœdia, iocularis & scurriles. Mantua. Est locus Attellæ retinens cognomina prisce. Hinc Attellani, apud Campanos inhonestissimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

*Attellana sunt Latine fabulæ quæ ab Attella Oscorum ciuitate sumptæ fuerunt in quibus personæ ridiculæ inducebantur & argumentis dictisque iocularibus respondebant Satyricis fabulis Græcis. Propriè autem Attella nunc dicebatur exordium Liuii libro 7. Iuuentus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta vestibus factitare cepit, quæ exordia postea appellata consecrataque fabellis potissimum sunt Attellanis: quod genus ludorum ab Oscis acceptum tenuit iuuentus.

Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cum prius Actica ab Actione diceretur: siue ab Actæo rege vt Fauorino & Lycoprioni placet. Siue ab Atthis, quod littus significat: quod ea regio magna ex parte littoralis sit.

*Atthis etiam poetis Luscinia dicitur, in quo fit allusio ad fabulam, qua Philomela pandionis Atheniensium regis filia in hanc auem dicitur transformata, Mart.

Sic vbi multifona feruet sacer Atthis lucus Attica, Cranæi i i, Atheniensium regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaia & Macedoniam sita, in qua fuit vrbs Atheniensis. Strabo. Inundauit Melochi x i Assyriorum regis tempore.

Atticus, Platonicus philosophus Romæ floruit, tempore Constantini Comraodi imperatoris. Eutrop. Atticus, Constantinopolitane ecclesiæ episcopus tempore Arcadij Constantinopolitani imperatoris.

Atticus, consul, collega Prætextati.

Atticus, consul, collega Cæsarij tempore Theodosij imperatoris.

Atticus Vestinus, consul, collega Silij Neruæ, tempore Claudii Neronis imperatoris.

Attilla, Vide A T T Y L A.

Attilianus, consul, Pompeiani collega.

Atrilius.

Atilius Regulus, consul Romanus, primo bello Punico cum Carthaginenses sæpe vicisset, tandem per insidias captus, Romam missus est à Carthaginensibus pro permutandis captiuis, quam ipsemet permutationem dissuasit: & Carthaginem rediit, crudelissimè est necatus. Cic. li. 3. Officiorū.

Attrébares, populi Galliæ Belgicæ. Cæsar & Plinius.

le pays à l'entour d'Attras

Attyla, Scytharum, rex, subacta Pannonia, Italiam ingressus, Aquileiam subuertit: in Germaniam transiens, plurimas vastitates edidit: domum reuersus, dum nouis nuptiis operam dat, vino plenus, effuso è naribus multo sanguine suffocatus est.

Attyla, Hunnorum dux. Volat. lib. 8.

Atuacutum, Galliæ Belgicæ vrbs, Ptolemæo: hodie Anruerpia, vulgò *Amoyff*.

Atura, oppidum Galliæ Aquitanicæ.

Aturia, pars Assyriæ, in qua Ninus ciuitas. Strabo.

Aturius, Galliæ fluuius, teste Ptolemæo.

Atys, fluuius. Claudianus,

Lucus erat prope flumen Atim, &c. Eustathius à celeritate, quasi sagittam, dictum esse ait.

Atys, Siciliae fluuius. Plin. lib. 3. cap. 8.

Atys, cui Isemene OEdipi filia fuit desponsata, sed tamen ante nuptias à Tydeo interfectus est.

Atys, puer Cybele adamatus, sacrisque suis pfectus ea lege, vt perpetuò castitatem seruaret. Sed cum postea voti sui parum memor, Sangaridem nympham compressisset, ab irata dea in furorē actus, testes sibi execuit: cumque etiam manus sibi afferre conaretur, miseratione Cybeles in pinum arborem mutatus est. Ouid. 10. Metam. - Cybelius Atys

Exiit hac hominem, trucoque induruit illo, &c.

Atys, Cræsi Lydiæ regis filius, qui cum antea semper mutus fuisset, in eo tandem praelio, quod Lydiæ seruitutem attulit, cum Cyri militem videret sub lato ense patri suo cedem illaturum, nimia loquēdi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claraque voce patris sui interitum deprecatus est. Herodotus lib. 1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lydum, à quo Lydia dicta: & Tyrrhenum, à quo Tyrrheni appellati sunt, de quibus in sequētib.

Atys Indiacus, ex Lymniacæ Gangis filia progenitus, in Andromede nuptiis occisus est à Perseo. Ouid. lib. 5. Metamorph.

- erat intus Atys, quem flumine Gange

Edita Lymniacæ vitreis peperisse sub vndis.

Atys Syluius, Albæ Syluij filius quæ Eusebius Aegyptium Syluium vocat. hic cum viginti nouem annis regnasset. Papyfilio relicto diem clausit.

Aua, Nomen idoli, 4. reg. 18. 19. isa. 37.

Aualites sinus, in dextra parte rubri maris. Steph. Vide ABALITES.

Auantici, populi Helueticorum, ab oppido Auantiaco in alpibus sito dicti, quibus Plinius lib. 3.

Auara, ciuitas Arabiæ, ab Areta Obodæ filio nominata & condita, &c. Steph.

Auari, populi Italiæ à Francis victi.

Auaticum, oppidum Galliæ Biturigum. Cæsar in Commentariis, vulgò *Chasteau neu*.

Auasis, vrbs Aegypti, quæ & Oasis vocatur. Steph.

Auatha vel Auara, oppidum Arabum. Steph.

*Auctolia vlyssis mater fuit, quæ cum fallo nuncio audiisset filium apud troiam occubuisse, laqueo vitam finiuit.

*Auctolius mercuri & lychiones filius, euasit latro clarissimus, patrē imitatus.

Auctonus, filius Apollinis & Cyrenes Penei filia.

Auicula, vrbs Tuscorum, Ptolemæo: alij Aquila.

*Audomatum oppidum vulgò *Langres*.

Auella, vrbs Campaniæ abundans optimis nucibus quæ dicuntur Auellanæ. Virg.

Et qui maliferæ despectant moenia Auellæ. Vide ABELLA & ABELLINATES.

Auénio, vrbs Galliæ Narbonensis, quam Pontifici Clementi vendidit Ioanna Siciliae regina.

Volaterranus. Stephano vrbs Massiliæ, iuxta Rhodanum. *Auignon*

*Auenticum oppidum galliæ vulgò *Auente au pays de Vaux*.

Auentinus, mons Italiæ, non procul à Roma, in quo Præneste oppidum situm est.

Auentinus, vnus ex septem vrbs Romæ montibus, cuius radicem Tiberis præterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex sententia Næuij refert Varro) quarum ob situs opportunitatem, amnisque vicinitatem, maxima ibi copia erat. vel ab Auentino Albanorum rege, in eo extincto & sepulto: vel ab aduentu hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, comabant: vel ab aduectu, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis vrbs Romæ montibus paludibus discretus. Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro nauulo persoluentes.

Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum rex, pater Proce, Romuli Syluij filius, cui fulmine occiso successit: regnavit annis xxvii: in Auentino sepultus, cui nomen indidit.

Auentinus, filius Herculis ex Rhea, Thurno aduersus Aeneam suppetias tulit. Virgil. 7. Aeneid. Victorēsq; ostēdit equos satus Hercule pulchro Pulcher Auentinus.

Auérni, populi Aquitanicæ super Ligerim, ducentis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduersus Cæsarem cum Vergentorige prælium commiserunt: quum prius aduersus Maximum Aemilianum & Domitium AEnobarbam etiam ducentis hominum millibus confixissent. Strab. li. 4. Vide ALVERNI & ARVERNI, Stephano.

Auérnus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicunt, & inferorum limen esse rudis vestustas credidit. Dictus quasi *zōpros*, hoc est, auibus carens: siue quod aues superuolantes graui eius odore enecarentur: siue quod sulphuræ exhalat.

t. ones aërem vsque adeo extenuarent, vt aues sustinere non possent. Virg. lib. 6. AEncid.
 Quā super haud vllæ poterant impunè volantes Tendere iter pennis, &c.
 Vnde locum Graij dixerunt nomine Auernum. Hoc Augustus intelligens, disiectis syluis, amœna reddidit loca. Capitur plerunq; pro ipso inferorum loco, vel propter fetorem, vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius libro sexto,
 Principio quòd Auerna vocant, nō nomē id ab re Impositū est, quia sunt auibus contraria cunctis. Strab. lib. 6. Cōtiguus Baiis Lucrinus adest sinus, intra quem Auernus est. Vide AORNOS.
 Auernicus, Deus apud Romanos, qui mala auerrunt, hoc est depellere, atque auertere putabatur. Cuiusmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcirco ἀλλοφυλάκους, ἀπονομαλούς, καὶ ἀποτροπαιοὺς appellabant. Pacuuius apud Varro nem lib. 6. de Ling. Lat. Deus qui meis rebus præest, Auerruncus.
 *Aufesia aqua, olim dicta fuit, quæ postea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teste) clarissima, frigoris salubritatisque laude cæteris præclara: oritur in vltimis montibus Pelignorum: trāsit Marfos & Fucinum lacum mox specu mersa, in tyburtina se aperit, nouem passuum millibus, fornicibus perducta. Primus eam in urbem ducere auspiciatus est Ancus Martius vnus è regibus: postea Quint. Martius rex in prætura: à quib; Martia aqua nomen accepit, quā Aufera diceretur. Plin. lib. 31. cap. 1.
 Aufidena, Ptolemæo, vrbs Italix, Caracenorum, qui sub Ferentanis sunt, hodie adhuc extat.
 Aufidenates populi quorum Plinius inter Samnites meminit lib. 3. cap. 12.
 *Aufidius vir fuit apud Romanos maroniarum corruptor. Iuuenal. sat. 9. Notior aufidius mæchus celebrare solebas. Martialis. Procuratorē vultu qui proferat ipso, Acrior hoc cuius nō erit Aufidius.
 *Aufidius cognomēto Iurco, qui primus Fauones saginare est aggressus, ex eo quaestu redditum sexagenorum milliū tertiorum percipiens. Plin. lib. 10. cap. 20.
 *Aufidius bassus nobilis historicus tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis historiam conscripsit.
 Aufidus, vel Auphidus, Apulix fluius est, ex Hirpinis montibus oriens, & Canusium urbem præterlabens, in Adriaticum mare sese exonerat. Plinius. A quibusdam Canna, quo nomine vicus ei supereminēs vocatur, celebris Romanorum clade. Strabo verò lacum esse in Apulia dicit.
 Horatius lib. 3. Carminum,
 Dicar, qua violens obstrepit Aufidus, &c.
 Auful, Galatix rex, Toletum multis annis obsessam demum cæpit, & Christianorum religioni restituit. Blond. lib. 3. decad. 2.
 Auga, æ: vel Auge, es: vel Augea, æ mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alæo patre (cum ab Her-

cule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impositam, & in mari demersam, Palladis prouidentia ad Caici ostia delatam, & à Theutrante exceptam fuisse, quam ille in vxorem duxit, Telephumque pro filio educavit, & regni successorem instituit. Strabo lib. 13. Diodorus li. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehensa, nauclero cuidam tradita est submergenda. Sed antequam ad mare perueniret, virgente tempore partus, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit, qui postea inuentus à pastoribus, Coritho regi datus est, & Telephi nomine appellatus, quod à pastoribus inuentus esset pendens ab vberibus ceruæ. Auge verò à mercatoribus, qui illam à nauclero dono acceperat, in Cariam ad Theuthratem regē delata est, vbi postea à Telepho filio fuit agnita.
 Augarus, Oschoenorum rex.
 Augasij, populi Massagetarum. Steph.
 Auge, Tegeatis poëtria, μιλοποις, Stephanus.
 Augæa, vrbs Locrensiū, cuius meminit Homerus, καὶ ἀγέρας ἱσπεύης. Est & altera eiusdem nominis in Laconia. Stephanus.
 Augæas, rex Elidis, filius Solis & Naupidames, filix Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. bubile habuit trium milliū bouū capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum: cui cum Augæas id purgandum locauisset, Hercules Alpheum fluium eò immisit, cuiusque aquis triginta annorum simum, quem egerere lōgum fuisse, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cum pactam sibi mercedem exigeret, tergiversante Augæa, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cum secundum Hercule pronuntiasset, pulsus à patre in Dulichium insulam confugit. Quam rem egrè ferens Hercules, Elimadiripuit, & Augæa interemit, reuocatumq; Phyleū patris loco regnare iussit. Ex Cōmēt. in Homerū.
 Augæas, Atheniensis comicus, Athenæo.
 Augia, vel gæa, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride. Homero. Vide AVGELA.
 Augila, vrbs Libyæ. Steph.
 Augias, Solis nomine, re autem ipsa Phorbantis filius ex Hirmine Nelei, aut Nyctei, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tanquam solares miscuisse. Eadem de hoc dicunt quæ de Augæa.
 Augur, consul, Annij Veri collega.
 Augurinus, consul, Sergiani collega.
 Augusta asciorum oppidum. *aux en guiens.*
 *Augusta Roracorum oppidum
 *Augustus *Basle pres le rein.*
 *Augusta Romanduorū oppidum vulgo *Luxembourg.*
 *Augusta suessionum oppidum *soissons.*
 Augusta Casarea, vrbs supra Iberum in Hispania ceteriore, distat à Numantia ad octoginta stadia.
 Augusta Treuerorum, vrbs Gallix Belgicæ, vulgò *Trier.*
 Augusta Gemella in Hispania. Authores Strabo & Plinius.
 Augusta Vindellicorum, vulgò *Augsturg.*

Augusta emerita, ciuitas Lusitanix, ab emeritis Augusti militibus, huiusque conditoribus nomen sortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæsar Augustus, Cantabris & Asturibus deuictis, in Italiam rediret, reliquit milites qui supra ætatem forent, atque concessit ipsis, vt in Lusitania Augustam emeritam conderent.
 Augustæ, vrbs in Cilicia & in Italia. Steph.
 Augustæ, coniuges Imperatorum dicebantur dum viuerent: diuæ autem post mortem. Hoc nomen adeptæ sunt, Liuia Augustæ, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Orthonis, Petronia Virellij, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus lib. 14.
 Augustanica, Vide PELVSIVM.
 Augustinus, Beati Ambrosij discipulus, Hypponenfis episcopus.
 Augustodunum, Heduarum vrbs in Gallia. Cæsar & Pomponius. vulgo *Austum.*
 Augustonemetum oppidum vulgo *Nevers* Cæsar in comm.
 Augustoritum, Pictonum vrbs, Ptolemæo. *Poictiers.*
 Augustulus, imperator, ab vrbe condita 1228.
 Augustus, vel ab augurio, vel ab augedo dictus, Romanorum Imperator secundus, patre Octauio senatore genitus, Cæsaris nepos, imperauit annos 17, quadragesimo secundo anno imperij sui, posteaquam firmissimam verissimamque pacem cōposuisset, Christus Dominus in Bethlehē natus est: cuius aduentus pax ista famulata est. Eutropius lib. 7. cap. 2. Et Lucas Euangelista cap. 2. refert ab hoc edictum exiisse, vt censeretur orbis vniuersus.
 Auia, vel potius Liuia, vrbs Hispanix, Ptolemæo.
 Auicëbron maurorum princeps.
 Auilius Cæsius, ab Orientalibus imperator dictus *is Romanus alter Carilina dictus est quod cruoris esset cupidus. Etenim inauditum & nunquam prius visum tormenti genus commentus est: trabem enim longitudine centum pedum infixam terræ erigebat, cui à summo ad intimas partes illigatos homines flamma & fumo suffocabat.
 Auilius, consul, tempore Valentiniani imperatoris.
 Auilius Iunior, consul, Probi collega.
 Auim, Nomen ciuitatis tribus Beniamina. iof. 18.
 Auioia, consul, tempore Gordiani imperatoris.
 *Is authore Plinio in rogo reuixit. Et quoniam illi subueniri non poterat præualente flamma viuis crematus est. Valer. de mirac.
 Auith, ciuitas in qua regnauit Adad, quartus rex in Edom. gen. 26.
 *Auleta pater Cleopatæ ignauissimus in regno administrando de quo Cic.
 Aulæ, nauale Cilicū inter Tarsum & Anchialen. Stephanus.
 Aulerci, populi Gallix Lugdunensis apud Cæsarem vulgò *Roane.* *Item Aulerci sunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanum attingentibus quæ Armoricæ appellantur proximi Rhedonib; sefluuiis, curio solitis, ofissinis, Arnel

lis, Venetis, ac Cemomanis in Prouincia Tauro-nensi & Francorum regno siti, quos nonnulli Aureliancenses esse opinantur: sed illi prouinciæ sunt fenonensis. Aulerci item inter Belgas, proximi Eburonibus, lexobiis, ac Bellocassis.
 Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotix petrosæ, à castrametatione nomē sortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidē in Bœotia. Ouid. 12. Metamorphos. Bœotique tellus
 Aulide piscosa, puppes tenuisset ituras. Seruius ait insulam esse & oppidum cum portu, 50. nauū capaci in Bœotia, in quem portum Græci sub Agamemnone in Troia excidium coniurarunt. Virg. 4. AEncid.
 Non ego cū Danais Troianam excindere gentē Aulide iuravi Lucanus,
 Euripidique trahit cursum mutantibus vndis, Chalcidicas puppes ad iniquam clasibus Aulim. Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2.
 Aulocrēne, regiuncula minoris Asiæ, in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam iur. Ibi platanus ostenditur, ex qua pependit Marsyas victus ab Apolline. Plin. lib. 16. cap. 14. & li. 5. cap. 19.
 Aulon, mons Calabria contra Tarentinam regionem, ferax boni vini. Martialis,
 Nobilis & lanis, & Baccho fertilis Aulon.
 In eo est & oppidū eiusdem nominis. Est & vrbs Cilicix.
 Aulō, vel Aulona, Corin. colonia in Macedonia. Pli.
 Aulō, Stephano, vrbs est Laconica, vna ex centū: & alia Arcadiæ, & alia ciuitas vel locus Crete: itē Arabix locus: & alia à Crotoniatis cōdita, Caulonia etiā dicta. Vide CAVLVM & CAVLON.
 Aulon, authore Hieronymo, vallis grandis atque cāpestris, in immensam longitudinem se extendēs: quæ circūdatur ex vtraq; parte montibus sibi inuicem succedentibus & coherentibus, qui incipientes à Libano, & vltra vsque ad desertū Pharā perueniunt. Sūntque in ipso Aulone vrbes nobiles, Scytopolis, Tyberias, stagnūmq; prope eam: sed & Iericho, mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.
 *Aulō significat aliquādo mare augustū: Item teste Theophr. campus amplissimus & pulcherrimus inter libanum & antilibanum: vide plura apud Cæsar. Rhod. lib. 17.
 Auola, Vide HYBLA.
 Au. Aternius Fontinalis, consul, collega Sp. Tarpeij Capitolini, anno ab vrbe condita 300.
 Au. Atilius Calatinus, consul, collega C. Sulpitij patricij, anno ab vrbe condita 495.
 A. Cornelius, magister equitum, anno ab vrbe condita 330.
 A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe condita 430. Liu. lib. 7.
 A. Cornelius Cossus, consul, collega T. Quintij Cincinnati Pœni, anno à condita vrbe 328.
 A. Cornelius Cossus, Consul, Valerij Coruini collega, anno ab vrbe condita 413.

- A. Cornelius Cossus, dictator, anno ab vrbe 371.
 A. Cornelius Cossus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330. Liu. lib. 4. Orof. lib. 2. cap. 13.
 A. Cornelius Coruinus, cōsul, collega Vinitij Quarini, anno ab vrbe condita 797.
 A. Cornelius Scipio Aruina, cōsul, collega Popilij Lenatis, anno ab vrbe condita 406.
 A. Gabinius, cōsul, collega L. Pisonis Caesoniani, anno ab vrbe condita 696.
 A. Hirtius, cōsul, collega C. Vibij Pausæ, anno à condita vrbe 711.
 A. Licinius Nerva, cōsul, cōlega, Q. Cælij Cretici, anno à condita vrbe 759.
 A. Manlius Atticus, cōsul, collega Q. Luctatij Catuli Cerci, anno ab vrbe condita 512.
 A. Mālius Atticus, cōsul, collega C. Sempronij Blefi, anno ab vrbe condita 519.
 A. Manlius Torquatus, cōsul, collega Q. Calsij Lōgini, anno ab vrbe condita 590.
 A. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 351. & 367.
 A. Manlius, decemuir, anno ab vrbe condita 303.
 A. Posthumius Albinus, cōsul, collega C. Luctatij Catuli Careonii, anno ab vrbe condita 511.
 A. Posthumius Albus, cōsul, collega Sp. Furij Medulini Fufci, anno ab vrbe condita 290.
 A. Posthumius, tribunus militum, anno ab vrbe cōdita 373.
 A. Postumius Regillensis, Cōsul, T. Virgini Tricostri collega, se consulari abdicauit: inde dictator factus, anno ab vrbe condita 258. Liu.
 A. Postumius Regillensis, tribunus militum, anno ab vrbe condita 556.
 A. Posthumius Tubertus, dictator, anno ab vrbe condita 325.
 A. Sempronius Atratinus, cōsul, collega M. Minutij Augurini, anno ab vrbe condita 257.
 A. Virginius Cæli montanus, cōsul, collega T. Veustij Gemini, anno ab vrbe condita 260.
 A. Virginius Rutilus, cōsul, collega Sp. Seruillij prisci, anno ab vrbe condita 278.
 A. Vitellius I x Romanorum Imperator, imperauit mensibus v i i, diebus x. * is nobiles viros omnibus blanditijs ad societate imperij allectos vario genere fraudis occidit, & in his vnū veneno manu sua porrecto in aquæ frigidæ potione, quâ is febre affectus poposcerat. Portitorem quendâ nulla penitus iussit interfici velle se dicens oculos pascere. Duos item iuuenes Patri supplicij cōnantes auertere venit & in suspitionem Matri venenum porrexisset quod audiisset à Cata muliere vatriona diutissime se imperaturum, si superstes parenti extitisset.
 A. Vitellius, cōsul, collega L. Vispani Publicolæ, anno ab vrbe condita 800.
 A. Volusius Saturninus, cōsul, tempore Domitiani Imperatoris x i i, anno ab vrbe condita 839.
 Auo vel Auus, Ptolemæo, fluius Hispaniæ ceterioris, Celeriorum populorum supra Bracaras & Gronios agrum alluit.

- Aura, nomen canis.
 Auran, Locus in vicinia Damasci. ezech. 47.
 Auras, fluius Europæ ab Hæmo in Histrum fluës. Herod. lib. 4.
 Aurélia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (Αυρηλιον. Græc iuocant) dicta, quod ei publicè à populo Romano datus sit locus in quo sacra faceret Soli. Festus. Fuit & mater Cæsaribus.
 * Aurelius prudentius clemens Hispanus primam ætatem posuit in agendis causis, demum ad præfecturam Theodosij patrocinio conscendit. Scripsit op^o de his qui p pietate Christiana se deuouerunt, item de Natali domini.
 Aurigda, Ptol. vrbs Cyrenes.
 * Aurelius pictor nobilis apud Romanos temporibus Augusti cæsaribus. Plin. lib. 35.
 * Aurelianus Romanus imperator fuit, cuius tanta fuit liberalitas vt Tunicas viritim per populum dederit, item frumentum & oleum cum vino, crudelis tamen vt qui fororis suæ filiū interfecerit, Sext. Aurel.
 * Aurelius Carus Romanus imperator fuit, is quū Biennio imperasset, in castris supra fluuium tygridæ exanimatus fulmine occubuit Autor Flaccus vopiscus.
 * Aurelius olympicus Nemesian^o poeta Afer genere, patria Carthagenensis floruit sub numeriano & Diocletiano cæsaribus. Scripsit lynegetica, nautica, & Alentica.
 * Aurelius Alexander optimus fuit aruspex, augur excellēs, musicus insignis, qui vtrinq; Orationē eruditissimæ scripsit. Quibus rebus tantum impendit operam, vt consueuerit in conuiujs vel legentes audire, vel alijs vescentibus legere.
 Aurōra, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithanum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona suscepit: Tithanum autem ita adamauit, vt senem iam factum, herbarum virtute & ope medica iuuentuti restituerit. Dicitur & Cephalū rapuisse. Sapho apud Nafonem,
 Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam,
 Et faceres, sed te prima rapina tenet.
 Aurōra, matutinus splendor, quem cernimus ante Solem eleuatum. quam ideo poëtæ Tithani dicunt filiam, non quia ex Tithano natam credant, sed ex Sole, quem sapissimè ex nomine aui Tithanum vocant. Terræ autem ideo dicitur filia, quia videtur intuitibus è terra prodire. Ex Boc.
 Aurūca, Latii ciuitas, ab Aufone Vlyssis & Calypfus filio condita: à qua Aurunci, vetustissimi Latij populi. Virg. 7. Aeneid.
 - & quos de colibus altis
 Aurunci misere parres.
 Aurūnus, filius Crani, anno xxii i i Arij, apud Ianigenas Razennos regnavit. Berofus.
 AUSA, ciuitas Hispaniæ, Ptolem.
 Aufchisæ, populi Libyæ, Herodoto lib. 4. Stephanus *abxira*.

- Aufci populi Aquitaniæ. Plin. * vulgò *Le pais d'eux*.
 Aufei, populi Libyæ. Steph.
 Aufer, vel Auferis, fluius Italiæ, prope Leucam, cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Pisas nunc labitur fuit. Strabo pro auferi, Aefarem ponit.
 * Aufes, populi Africæ capronas è fronte demississe gaudent virgines quotannis in honorem mineruæ certamen edūt. Arma sunt lapides & fustes. Si qua ex ictu descefferit falsa censetur virgo. Quæ omnium præstantissime depræliata est, à cæteris armis decorata subuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiscuus illis cum muliere congressus.
 Aufigda, vrbs Libyæ. Hecærus insulam esse scribit Stephano.
 Aufitis, regio in qua natus est Iob. Hebræis Hus.
 Aufon, vel Aufonius, Vlyssis & Calypfus filius, à quo postea Italia Aufonia dicta est, & eiusdem populi Aufones, Aufonij, Aufonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Aufone. In Italiam venit anno ante vrbe conditam 290, classe ab Auruno exceptus est, cui & sedem in orientali Italia assignauit.
 Aufonia, pars Italiæ in qua sunt Beneuentum, Taracina, ab eodem Aufone dicta, Festo. nunc pro tota Italia sumitur, quæ Apennino finitur.
 Aufones, antiquissimi Italiæ populi, supra Circeios, Osci finitimi, qui ea tenuerunt loca, in quibus postea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum. ita dicti ab Aufone Vlyssis & Calypfus filio, qui eisdem in locis Aruncam vrbe condidit. Festus. Hi primum extrema Italiæ litora coluisse dicuntur, quæ à Lacinio promontorio vsque ad Salentinos extenduntur: vnde & eius loci mare, Aufonium est appellatum Plinio libro 3. cap. 10. Poëtæ tamen suo more Aufonij nomen vniuersæ communicant Italiæ, Italosque omnes Aufonios appellant. Virgil. 4. Aeneid.
 Quæ tandem Aufonia Teucros considerè terra Inuidia est: Idem 12. Aeneid.
 Scimonem Aufonij patrium, morèsque tenebūt.
 Aufonium, mare, aliàs Siculum, pars Ionij Brutiam alluens, à Tarento incipit: ab Aufone Vlyssis & Calypfus filio, qui illic regnavit.
 Aufonius sophista, scripsit epistolas, & alia quædam ad Nonnum. Suidas.
 Aufonius, Callus Burdegalensis poeta, cuius extant epigrammata.
 Auster, ventus meridionalis calidus & humidus, exitialis & morbosus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcæ eadem ratione *υετρος* appellatur: quoniam *υετρος* Latine humor dicitur. Virgil. 1. Georg.
 - vnde serenas
 Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auster
 Et 4. Georg.
 Frigidus vt quondâ syluis immurmurat Auster
 Hinc australe & Austrinum, *υετρος*
 Austraria, insula Oceani Septentrionalis, à Romanis Glessaria, dū Germanicus Cæsar ibi res clas-

- fibus gereret. Plin. lib. 37. cap. 3.
 * Austria regio est Germaniæ ad Danubium, olim Pannonia superior dicta, Metropolitim habens viennam, frequentibus Turcarum oppugnationibus nobilitatam.
 Aufugani, populi inter Peltriam & Tridentum, ab Aufugo oppido, quod nunc vallis Sugana vulgò appellari solet, in qua magna est lanarum copia.
 Autander, filiam habuit Tagitam. Stephan. in Tau-chira.
 Autariatæ, gens Theopratice. Steph.
 Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis telis cōfusus est, filia. Is enim filias habuit septem, quæ ob patris mortem in mare sese præcipitantes, ab Amphitrite in halcyones aues mutatæ sunt. Harum nomina, Phosonia, Authe, Methone, Alcipe, Pallene, Asterie, & Drimo. Janus Parrhasius in Claudianum.
 Autini vel Auteri, Ptol. Hibernia insulæ populi.
 Autocanes, mons Homero in Hymnis.
 Aurōlia, vel Autclia, Sinonis primi, vel Autolyci filia, quæ cum Laëtri Ithacæ regi nupsisset, à Sisypho latrone intercepta est & compressa, ex quo concubitu natus est Vlysses.
 * Aulus fuit conditor Sinopis & comes Iasonis apud Strab. Tertius Athleta nobilis Pancratiastes, cuius statua in foro fuisse author est Pausan. & Plin. lib. 34. cap. 8.
 Autololes, populi Mauritanæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes cursu celeritate superantes. Silius lib. 3.
 Nec non Autololes leuibz gens ignea plantis,
 Cui sonipes cursu, cui cefferit incitus amnis,
 Tanta fuga est.
 Autolycus, filius Mercurij & Cliones Deucalionis filia, auus Sinonis, qui Troiam prodidit, vel etiã Vlyssis. hic solebat non modò se, sed etiam ea quæcunque furto abigebat, variè transformare. Homerus & Plato de rep. Ouid.
 Nascitur Autolycus furto ingeniosus ad omne.
 Alter fuit Parnasi incola, qui furto vicinorum bona surripiebat. Strabo. lib. 9. Cōdidit Sinopen, fuitque Iasonis comes.
 * Autolemus vir quidam de quo sic Marul. in epig.
 Dixerat Autolemo flammæ consultus Aruspex
 Die cauedas postero: Creditit & rerum dabus
 de mane sub annis, Delituit Etrusci vadis. Sed
 neque sic factum effugit, nam dum innatat Arno
 ictus crematur fulmine.
 Autolycus, nobilis pancratiastes, cuius statuâ in foro fuisse author est Pausanias. Plin. lib. 34. cap. 8.
 Automalax, præsidium Ptolemæo, vrbs Cyrenes, quæ & Pentapolis à quinque eius præclaris vrbus, Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. Automala Straboni di cta. Stephano vrbs Libyæ.
 Automedon, vel Antomedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virgil. lib. 2.
 Vnâ inges Periphæ, & equorū agitator Achillis
 Armiger Automedon, &c.

Autómoli, gens Aetiopica. Steph.
Autónoc, Cadmi, Thebarú regis filia ex Hermione
cōiuge, & Aristæi cōiux, ex quo peperit Aetæné,
Hesiodus in Theogonia. Ouid. lib. 3. Metamor.
Autricum, vrbs Carnutum, Ptolemæo.
Auus, fluuius Thelprotiæ, ad quem Parauzi populi
habitant. Steph.
Auxinum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auximates
populi dicti. Strabo. vulgo Ostinum dicitur: belli
ciuilis tempore in potestate Cæsaris venit.

Axa, Filia Caleb, ioseph 15. iudicum 1. quæ 1. paral. 3.
Achasa scribitur.
Axánthos, insula infra Hyberniam & Britanniam in
Oceano septentrionali. Plin. lib. 4. cap. 16.
Axath, ciuitas in tribu Aser, ioseph 19. quæ cap. 11. scri
bitur Achsaph.
Axénus pontus, quem hodie Ponticum & Euxi-
num dicimus, sic à truci accolarum barbarie ap-
pellatus. *Ætios* enim inhospitalis est. Nam, vt Stra-
bo lib. 7. tradit, solebant Scythæ, maris huius ac-
colæ, hospites immolare, eorúmq; carnibus
vesci, caluisque vti loco poculorum. Ouidius de
Ponto,
Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dicitur ab antiquis Axenus ille fuit.
Axia, vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Cly-
meni. Est & alia Italiæ. Steph.
*Axiaæ sunt populi Sarmatiæ Europææ, inter Ty-
ram & Borysthenem amnes & Peucinis & Car-
pianis proximi, ita dicti ab Axiaæ fluuiio ex Peu-
cinis iugis nascente, qui Carpatø monti adhæ-
ret. Hos autem populos iustissimos fuisse tra-
dit Pomp. lib. 2. vt qui furti omnis ignari, nec sua
custodirent nec aliena contingerent, meminit ho-
rum & Plin. lib. 1. cap. 12. Ptol. lib. 3. cap. 5.
Axíaces, fluuius qui & Hypanis. Vide H Y P A N I S.
*hic Caryatho móti coheret, à quo vicini populi
Axiaæ nominati sunt. Mela lib. 2. Ptol. lib. 3. ca. 5.
Plin. lib. 4. cap. 12.
Axíochus, philosophus, cui Plato librum de monte
scripsit, & dicauit.
Axíon, frater Alphefiobææ quæ Alcmeoni nupsit,
à quo Alcmeon ipse interfectus creditur: vel, vt
Ouidius, à filiis Callirhoës.
*Axiothea Phlasiæ nobilis mulier quæ vna cum La-
sthenia Platone præceptore, vsa est, ornatúq; inte-
rim virili auditorium eius ingressa est, Plutarch.
& Laertius.
*Axies mulieres dicebantur siue dij vna Agenes,
Festus.
Axium, Ptolemæo cap. 10. lib. 3. ciuitas Mysis infe-
rioris, vel Mediæ inferioris.
Axius, fluuius Paphlagonum per Mygdoniã fluës.
Plinius libro 4. capite 10. Mox Antigone, Euro-
pus ad Axium amnem, eodem nomine alius, per
quod Rhedias fluit. Homero. li. 2. Iliad. *ὁ ἄριστος*
ἄξιος, id est, cuius pulcherrima est aqua. Herodot.
lib. 7. Labitur in sinum Thermaicum, efficit pecu-
dem nigra quæ ex eo potauit, diuersa ab Heliac-

mone vicino amne natura, q; velleris nitoré potæ
ex se pecudi asseruat. Vide A X V S.
Axon, Ionum fluuius in minore Asia. Plinius lib. 5.
cap. 57. fluuius item in Caria.
Axóna, fluuius in extremis Remorú. hinc Axones,
eius accolæ. Lucan. lib. 7.
Et Biturix longisq; leues Axones in armis. * vul-
gò, *Le disté en guienne.*
Axos, Vrbs Cherronesi Thraciæ.
Axumites, metropolis Aetiopum. Steph.
Axus, Moccedonum fluuius. Vide A X V S. Stephano,
Axus ciuitas est Crææ.
Axylus, Phryx è ciuitate Arisbe, insigni erat huma-
nitate & beneuolentia in hospites. Homerus lib.
Iliados 6.
Aza, Nomen viri. 1. esd. 2.
Aza, vrbs Palestinæ, quæ & Gaza, ab Azone Hercu-
culis filio. Steph.
Azabel, rex Syriæ.
Azan, mons Arcadiæ, Cybele deorum matri sacer:
quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vo-
catam volunt: quam tamen Stephanus ab Arca-
dica muliere nuncupatam mauit, quæ Azano di-
cebatur. Statius libro 3. Thebaid.
Venit & Idæis vlulatus æmulus Azan.
Azana, Aethiopiæ regio, sinum rubri maris Barba-
ricum appellatum obtinens: à qua Azanum mare
dictum, Plinio lib. 6.
Azanes, Arcadiæ populi, inter Græcos vetustate præ-
stantes, atque Parrhasij. Strabo lib. 8.
Azáni, Phrygiæ vrbs. Steph.
Azania, siue Azanium, vrbs Asiæ minoris, Herodo-
to Aezanum. * ita dicta à Monte editissimo, cui
Azan nomen est, siue vt Stephano placet ab Arca-
dica quadam muliere, quæ Azono dicebatur vt
dictum est: huius regionis incolæ Azanes dicti
sunt, Arcades enim, eodé Stephano teste olim in
tres præcipuos erant diuisi populos, Parrhasios,
Azanos & hisce recentiores Trapezuntios. in hac
regione fons fuit, cuius aquam gustantibus tantú
deinceps aquarum oboriebatur fastidium vt ne
odorem quidem earum ferre possent. Placet nõ-
nullis Azanij fontis aquas vini non aquæ fasti-
dium generare: quorú iudicio quo minus subscri-
beré. fecit eudoxi ipsius autoritas ex sexto li. de
terræ circuitu. Huic fonti vim contrariam obti-
ner qui in agro Clitorio est, cuius aquas qui gu-
stauerit abstemius redditur.
Azánias, Nomen viri. 2. esd. 11.
Azánium, fons, ait Eudoxus, cuius aquam gustan-
tibus tantum vini tædium superuenit, vt ne odor
quidem eius perferatur. Vitruuius & Plinius
asseruat talem fontem siue lacum fuisse in agro
Clitorio.
Azanoth-thabor, Ciuitas, terminus tribus Nep-
thali. ioseph 19.
Azáreel, Nomen viri. 1. para. 12. 25.
Azária, qui & Vzria, x i i i Iudæorum rex, regnavit
annis 111.
Azária, filius Amasæ regis Iuda. 4. reg. 14. qui 2.

para. 26. Ozias dicitur. Est & nomen sacerdotis. 2.
paral. 26. Filius Iohanan. 2. paral. 28. Filius item
Ethan filij Zaræ filij Iuda. 1. para. 2. Vide & 1. pa-
ra. 6.
Azáricam, siue Azricam, Nomen viri. 2. esd. 11.
Azau, Filius Nachor ex Melcha. gen. 22.
*Azanenii populi à quibus deletis, Azanenici co-
gnomen retulit Alexander seuerus imperator.
Azaz, Pater Bala. 1. para. 5.
Azázena, regio, à Romanis deuastata.
Azázias, Nomen viri. 2. para. 31.
Azbai, Nomen viri. 1. para. 11.
Azboç, Nomen viri. 2. esd. 3.
Azéca, Ciuitas Amorrhæorum, quæ sorte celsit tri-
bui Iuda, ioseph 15. nehe. 11. Hieronymo inter Eleu-
theropolim & Aeliã sita: quo loco deus gradine
& lapidibus gætes perdidit, ioseph 10. Philistinim il-
lic castra cõtra Israel habuerút. 1. reg. 17. Hanc re-
parauit Roboá rex Iuda. 2. para. 11. & rex Babylo-
nis eandem debellauit. iere. 34.
Azéi & Azéotæ, populi Troadis. Steph.
Azénia, pars tribus Hippotheontidis in Attica. Ste-
phanus.
Azer, Nomen viri. 2. esd. 3.
Azgad, Viri nomen. 1. esd. 2. 8.
Azia, Nomen viri. 2. esd. 11.
Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel flu-
uius Libyæ. Steph.
Aziris, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphratē.
Ptolem.
Aziza, Nomen viri. 1. esd. 10.
Azmaueth, Nomē viri. 2. reg. 2. 13. qui 1. para. 11. dici-
tur Azmoth, 1. esd. 2.
Azmoth, Filius Ioada filij Achaz. 1. par. 8. 12. 17. Fi-
lius item Iore. 1. para. 9. Nomen præterea cuius-
dam alterius, 1. par. 11. qui 1. reg. 23. dicitur Azma-
ueth,
Azon, vide A Z A.
Azor, Filius Eliacim filij Abiud. math. 1.
Azorus, vrbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.
Azótij, populi in terra Chanáan contra aquilonem,
ioseph 13.
Azótus, Insignis Palæsthinæ vrbs inter Ascalonem
& Ioppen in tribu Dan, in qua gigantes habitau-
runt, capta à Ioseph duce, ioseph 11. Sorte celsit tri-
bui Iudæ, Ioseph 15. Hæc vna è quinque ciuitati-
bus Allophylorum, templo Dagon idoli nobi-
litata, 1. regum 6. Quam, vt ait Stephan. condidit
quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxor-
is suæ Azes. Volater. lib. 11. Cuius in scripturis
multa est mentio, iere. 25. amos 1. & 2. Iophon. 2.
zach. 9. isa. 20. 2. para. 26. In hac Philippus prædi-
cauit Christum, act. 8. Est & Azotus, vrbs Achaiz.
Pomp. Strabo. Stephanus. vocabatur autem prius
Peloria.
Azriel, Nomen viri. 1. par. 12.
Azuba, Mater Iosaphat, filia Salai. 3. reg. 22. V-
xor item Caleb filij Elson filij Iuda. 1. para. 2. 2.
para. 20,
Azur, Pater Ananiæ prophetæ, ier. 25. Pater item Ie-

zoniz. ezech. 11.
Azzi, Nomen viri. 2. esd. 11.

Baal, Assyrii, Iouis nomen, Punicis,
dominum significat, inquit Au-
gustinus: vnde Baalsamen, quasi
dominum cæli dicunt. fuit autem
idolum Samaritanorum & Moa-
bitarum. Græci Martem putant,
nume. 22. quod destruxit Gedeon, iudic. 6. Est &
nomen loci, 1. paral. 5. Filius item Ioel, 1. par. 5.
Filius Abigabaon, 1. par. 8. Postremò filius Iahiel,
1. para. 9.
*Baal mons circa libanum in sinibus alophilorum.
Baála, ciuitas in tribu Iuda, ioseph 15. quæ & Cariathia-
rim & Cariat-baal dicitur.
Baálath, ciuitas in tribu Dan, ioseph 19. Ciuitas à Salo-
mone condita, 3. reg. 9.
Baal-berith, idolum. iudicum. 9.
Baal-gad, Nomen montis sub monte Hermõ, Ios.
11. 13.
Baal-hafor, Locus infra Ephraim urbem Bëiamin,
2. reg. 13.
Baal-hermon, Mons circa Libanú in Palæsthinæ si-
nibus. iudic. 3.
Baália, Nomen viri. 1. par. 12.
Baal-iada, Filius Dauid. 1. par. 14.
Baálim, idolum, 1. reg. 7. 2. para. 28. iere. 2. Rex item
filiorum Ammon, iere. 40.
Baal-meon, Ciuitas Amorrhæorum, quæ sorte obri-
git filiis Ruben. nume. 32. ioseph 13. Hæc eadé dici-
tur Beel-meon.
Baal-phárasim, locus in terra Chanáan. 2. reg. 5. 1. pa-
ra. 14.
Baal-thamar, Vicus iuxta Gabaa, in tribu Benjamin.
iudic. 20.
Baána, filius Remmon Berothitæ, 2. reg. 4. Pater ité
Eled, 2. reg. 23. Filius item Ahilud, 3. reg. 4.
Baáfa, 111 rex Israel, regnavit annis xxiiii. impius
omnē Hieroboá familiam & Nadab interfecit.
3. reg. 15. Ioseph. lib. 8. cap. 8.
Baáfa, Filius Ahia. 4. reg. 9.
Baba, Mauritaniz oppidum, Augusti colonia, Iulia
Campestris appellata. Plin. lib. 5. cap. 1.
Babáctes, & Bactes, Bacchi cognomen, *βακχιστής*
βακχιστής, quod est vociferari. Bactæ enim in Liberi
patris Orgiis inco ditos quosdã vlulatus edebãt.
Babæ, vrbs Libyæ. Steph.
Babel, ciuitas, gen. 11. Steph. Seleucia dicta.
Babrántium, vel Babras, Stephano, Oppiduli nomē
est Acolidis prope Chium, à quo gentile Babrá-
tius.
*Babulis *Βαβυλῶν* appellatur vrbs nõ procul à del-
ta Nili insula eam partem. spectans, in qua sita est
Memphis amplissima Aegypti vrbs quæ hodie
Cayrum appellatur.
Bábylas, præsul Antiochenus, vitæ meritis & do-
ctrina præstantissimus. Euseb.

B A
 Bābyle, ciuitas. Steph.
 Bābylon, vrbs olim Chaldeæ totius caput, à qua magna Mesopotamiæ, Aſyriæ que pars Babylonia appellata eſt. Plin. libro. 6. cap. 26. Hanc Strab. lib. 16. à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nembroth gigante, & à linguarum confuſione Babel nominatâ volunt. Ambitus eius quadringentorum octoginta ſtadiorum, Euphrate fluuio mediam eam interfluente. Murum habuit coſtali latere, atque interfuſo bitumine cõpactum, adeò latum, vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes, facilè pertranſire poſſent: foſſa extrinſecus latè patens, vice amnis circũfluere: à fronte murorum centum portæ aræ. Hæc vrbs cum aliquando defeciſſet, & Semiramis circa cultum corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte, ad eâ recuperandâ cucurrit: nec prius decorẽ capillorum redegit in ordinem, quàm vrbe in ſuam poteſtatẽ vidit reſtitutam, Lucanus lib. 1.
 Cùmque ſuperba foret Babyloni ſpolianda trophæis Aufoniis, &c.
 Bābylon, Aegypti caſtellum, Straboni natura munitum, à Babyloniis huc commigrantibus conditū. Vna hęc è tribus erat legionibus quæ Aegyptũ cuſtodiebāt. Ptolemæus hæc quoque Babyloniã vocat, hodie Chairũ vel Accairũ appellat, quæ non caſtellũ eſt, ſed vrbs maxima cõplures complexa populos. Hanc aliqui à Cambyſe Perſarũ rege Cyri filio conditã ſcribunt. Apud Stephanũ *Βαβυλων*, ciuitas in AEGYPTO nominatur. Vide MEMPHIS.
 Babyrã, caſtellum munitiſſimũ Atropatiæ regionis in Aſia, prope Artaxatam vrbe. Strabo libro 11.
 Babytace, vrbs Perſica. Steph. *huius incolæ ſoli mortaliũ aurum ſpernunt. Rhod.
 Bacæles, populi Libyæ iuxta mare. Herodot. libro hiſt. 4.
 Bacbæcar, Viri nomen. 1. para. 9.
 Baccæum, Hiſpaniæ gens. Steph.
 Baccha, villa circa Mæotidem.
 Bacchānal, vel Bacchanale, locus in quo Bacchi feſta celebrātur (*Βακχαιον*). Plautus in Aulula. Ad Bacchas veni in bacchanal.
 Bacchanalia, quæ & dionyſia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætatis turpiter admifcebantur per dolum. Vnde eſt illud, Qui Curios ſimulat, & Bacchanalia viuunt. Hæc à multis Græciæ vrbus triennio quoque celebrantur.
 Bacchemon, Laſtatio, Perſi & Andromedæ filius.
 Bacchimones, populi Orientales, Bocatio, qui poſtea ab Achemenide Bacchemotis filio Achemenides appellati ſunt: hi Apollinis ritus ſe inueniſſe aſſerunt.
 Bacchiadæ, Corinthii, à Bacchia Dionyſij filia oriundi: qui cum Aetzonem Meliſi filium in nocturnis Orgiis diſcerpiſſent, eius necẽ tam impotent

B A
 ter tulit Meliſſus, vt obſeruat Iſthmiorũ tempore, ſtans ante aram, Diras Corinthiis imprecatuſit, niſi filij ſui necem vlciſcerentur, carminè que peracto, protinus ſe præcipitem dederit. Corinthii itaque vt ſe religione ſoluerent, Bacchiadas ex vrbe eiecerunt: qui cõſenſa nauis in Siciliam delati, inter Pachynũ & Pelorũ confederunt. Ouid. 3. Metamorph.
 Et quã Bacchiadæ, bimari gens orta Corintho Inter inæquales poſuerunt mœnia portus. Vrbe Corinthum annis ferme ducentis tenuerunt, tyranni locupletiffimi, numero plurimi, & genere clari euadentes, emporiũ ipſum adempto metu fructuoſum poſſedere.
 Bāchides, Meſopotamiæ præfectus, tempore Demetrii Soteri, x Syriae regis, anno ccc lxxv.
 Bāchides, dux Sinopen vrbe Lucullo prodidit. Strabo lib. 12.
 *Bacchilides lyricus poeta couſ.
 *Bacchius & Bitus gladiatores nobiliſſimi qui pares ætate & pares audacia fuerunt. Hinc natũ pro uerbium. Eius contra Bacchium quum duo pares viribus & audacia inter ſe dimicant. Horat. vt non cõpoſiti melius cum Bicho Bacchius. nã quũ multos interfeceſſent, tandẽ congreſſi mutuis vulneribus ſe conſoderunt.
 Bacchilio, fluuius de Vincenſinis montibus defluens.
 Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipſo vino poni cõſuevit. primũ Dionyſius, deinde Liber pater, mox Oſiris, & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam *Διόνυκος* dictus, quòd duas matres habuiſſe ſingatur. Ferunt enim Semelen ex Ioue iam grauidam cum ab amatore deo (qui ſe illi daturũ, quicquid petiſſet, per Stygiã paludẽ iurauerat) Iunonis dolo hoc ſibi munus rogafſet, vt talis ſecum, qualis cũ Iunone ſolebat, nocte vna concumberet, fulmine fuiſſe exiſtam, puerũque vtero exemptum, Iouis femori fuiſſe inſertum: quem ille poſtea maturo partus tempore, more grauidæ mulieris enixus eſt, vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primum matertera eius Iuno clam nutriuit, poſtmodum nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt: habuit item Silenum alumnũ, qui à ruſticis captus, à Myda Baccho eſt reſtitutus. Curram ei attribuunt poetæ, quem tigris & lynceſ ducunt, ſequiturque Bacchantium turba. Deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quòd primus vini uſum inueniſſet, vnde ſepiſſimè pro ipſo vino ponitur. Sacer eſt & ei caper & aſinus, eo quòd ferulæ huic ſunt grauiſſimæ, cæteris iumentis non item: quæ ſacra huic Tamaris populo ab Indorum victoria redeunt inſtituerunt, actis circum torcularia choreis, quàm diu ſpumarent muſta. *Βακχευ*, id eſt, à clamando. ſolebant enim Bacchantes clamare. Hic orbem ferè terrarum peragravit: multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, veſtus

B A
 veſtus Indico elephanto. Diodo. Primus emere ac vendere inſtituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum *Βακχισσους*, hoc eſt inſanientes, & immodèſte ſe gerentes, in Indiam ſunt ſequutæ: ſue (vt Euſtathio placet) *Βακχισσους*, hoc eſt, à vociferando & vlulando, ad ieſta litera x, quòd vaſtor ille Mænadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur.
 *Baccho tẽpla hæc erecta ſunt in Aegima, alex, apud Anthedonios, apud arguius, buræ, in Bryſea, in Bulide, Copæ, Corone, apud Lyntheæſes, apud Eleos, apud Epidaurios, Hærenſes circa iliũ mœtem, larymnæ, apud Megarenſes, megalop. Myſios Orchomenios, Pellinenſes, Philiatios, Sicyonios Tanagræos, Tegeates: Pauſanias
 Baccha, Bacchi ſacriſculæ, quæ & Menades, & Baſarides, & Thyades noſtri Baccho ſacriſcabant alternis annis in Parnafſo monte Bœotiz.
 Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thyriſis conuenientes, vt ſibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorpho.
 Vt que tuo metæ proles Semelciã Thyriſo Iſmariz celebrant repetita triennia Bacchæ.
 Bacchus, marryr, vnã cum Sergio ſub Diocletiano, ad Euphratem paſſus eſt. Vterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volater.
 Bacchi & Antibacchi infulæ, in Arabico ſinu. Stephanus.
 *Bacelus vir quidam effeminatus totuſque luxuriæ deditus: vide proverb. Bacelo ſimilis.
 *Bacchiadæ *Βακχιαδαι*, dicti fuerunt qui à Corintho exules in Siciliam deuenerunt, & vrbe inter Pachynũ & Pelorũ ædificatẽ Siculi facti ſunt. Hi à Bacchia Dionyſij filia originem duxerunt. Strabo lib. 8. de Corintho loquens Bacchiade inquit, annis ferme CC. vrbe dominatione tenuerant, & tyranni locupletiffimi, & numero plurimi & genere clari euadentes, emporium ipſum adempto metu fructuoſum poſſedere. Ouidius 3. metam. Et quã Bacchiadæ bimari gẽs ortain Corintho, Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.
 Bacenor, nomen viri. 2. machab. 12.
 *Bacenis ſylua ingens trãs rhenũ Sueuos à cheruſcis pro natiuo muro diuidit. nunc nigra ſylua dicitur non longe à Friburgo & Badenii agro
 Bacchilides, lyricus, tempore Artaxerxis Perſarum regis.
 Bāchylus, eccleſiæ Corinthi moderator. Euseb. li. 5. cap. 22.
 Bacis luſtatoris nomen apud Pauſan.
 Bacis, v Corinthiorum rex, regnauit annis xxiv. A quo reges Bacidæ cognominati.
 *Bactes *Βακτες* Bacchi nomen quemadmodũ & Bactes *Βακτες* Bacchi in clamo vociferor: ſolèt enim Baccho, hoc eſt vino Madidi & mulieres liberi patris orgia celebrantes omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere,

B A 61
 Bacra, orum, Scythiæ prouincia, vltra Aſſyriã, à flumine Bactro cognominata. Virgil. lib. 2. Georgicorum,
 Laudibus Italiæ certent: non Bacra, neque Indi. Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrij, & Bactriani vocati ſunt, quorum rex fuit Zoroaſtres, magiciæ artis inuentor.
 Bacra item, ſiue Bactrum, Plinio libro 6. cap. 16, oppidum eſt eiufdem regionis, Bactrianorum regũ regia, & totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio, cum antea Ariaspe appellaretur. de Bactrianorum moribus memoriæ proditum eſt ab Onofritio, canes apud illos alii, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo, ætatẽ conſectos obiciunt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianas, ſplendido cultu & vnguentis vti, à ſeruſis & ancillis multò magis, quàm viros coli, nec niſi equo inſidentes, magnòque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire: matrimonio autem caſtitem non ſeruare, ſed tam ſeruſis, quàm aduenis promiſcũ ſeſe commiſcere: nec à viris eo nomine accuſari, quibus ipſæ dominari videntur.
 Bactrianum regnum olim mille vrbus fuiſſe inclitum ferunt. Huius primus inſtitutor fuit Ceter, filius Aram. Iosephus.
 Bactros, fluuius in ſinibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bacra regio & vrbs nomen ſumpſit. Herodotus lib. 7. Lucanus lib. 3.
 Errantes Scythiæ populi quos gurgite Bactros Includit gelido, &c.
 *Bacturingeron eſt fluuius propinquus portui patenno.
 Bācūri & Bacyriani, gens Parthiſ & Mediſ vicina. Steph.
 Bādacer, nomen ducis exercitus Iehu. 4. reg. 9.
 Bādacum, ciuitas Noricorum, ſiue Bauarorum, hodie Salzburgenſis, à flumine quod Salezam vocant. Volaterranus.
 Badad, pater Adad regis quarti in Edom. gen. 36.
 Bādaias, nomen viri, 1. eſdræ 10.
 Badan, nomen viri. 1. reg. 12. Filius Vlam filij Sares, 1. para. 7.
 Bāgatha, nomen eunuchi. heſt. 1.
 Bāgathan, nomen eunuchi. heſt. 2.
 Badas, fluuius Syriæ: iuxta quem ſepultus eſt Memnon, Simonides poeta in Memnone dithyrambo Deliacorum. Strabo. lib. 15.
 Badæos, vrbs ſcelicis Arabiæ, iuxta rubrum mare, Stephano.
 Badiza, vrbs Britannia. Steph.
 Bady fluuij nomen: Pauſan.
 Bæa, mons Cephaleniæ, à Bæo Vlyſſis gubernatore, Stephano.
 Bæaca, ciuitas Chaonia. Steph.
 Bæbæ, oppidulum Cariæ. Steph.
 Bæcylla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas, Stephano.
 *Bænis fluuius eſt Luſitaniæ, omnium eius regionis fluuiorũ longe maximus, cuius fons eſt apud lan-

rabras alio nomine vocatur minius: Strabo lib. 3.
 Bafampfa, ciuitas in Arabico finu circa rubrum mare, quæ domus est Solis. Steph.
 Bæti, vide *scythopolis*.
 Batharrha, vrbs Celtica. Steph.
 Batharrhus, magnus vicus in Palæstina. Steph.
 Bætica, tertia pars Hispaniæ, sic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetania. Strabo li. 3. Ea nunc Granata dicitur, à grano, quod Græci coccum vocant: quod in ea copiosum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hispania, quod Bætis eam diuidat.
 Bætiæ, vrbs Galliæ Narbonensis, Ptolemæo.
 Bætis vel betis, bethis, aut betys, fluuius Hispaniæ vterioris, à quo Bætica, Hispaniæ regio dicta, quæ ab accolis Turdetana: vt incolæ Turdetani & Turduli dicuntur. dictus bethis *βηθίς*, quod est profundum, a in e. In eo lanas pulchro colore tingi ostendit Martialis, cum ait,
 Bethys oliuifera, crinem redimite corona,
 Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.
 Scribitur à Stephano bætis, cum e diphthongo in prima: atque ab incolis etiam vocari *βηθίς*. Is autem ex agro Tarraconensi demissus, mediam Hispaniam perfluit, mox mari propinquus, lacum efficit magnum, ac demum occidentalem intrat Oceanum.
 Bætiæ, vrbs Cappadociæ. Steph.
 Bætulon, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager barchinensis latissimus est.
 *Bætulij nomen oppidi in eodem tractu. Plin. li. 3. cap. 3. Ptol. lib. 2. cap. 3.
 Bæus, gubernator Vlyssis, vide *βαία*.
 Bagadonia, pars Macedoniæ Australis. Steph.
 Bagânium, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum.
 *Bagistanus mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra stadiorum septemdecim suam insculpsit effigiem, quam viri centum donis venerarentur: Rhod. lib. 29. cap. 24.
 Bagóas, lingua Persica, spado dicitur. Ouidius, Quæ penes est domina seruandi cura bagor. Suidas scribit nomen proprium fuisse Eumuchi, quæ turpiter Alexander Macedo adamauit. Proinde cum Persa quidam nobilissimus Alexandrum, eiuſque amicos muneribus cumularet, soli Bagoa nihil honoris derulit. Rogatus causam, respondit se amicos regis, non scorta colere. Cælius cap. 30. lib. 8.
 Bagóas veneno Artaxerxem sustulit, omnesque regios filios, Arsene dempto, interemit. Diodo. in Alexandrum.
 Bâgrada vel bâgradas, fluuius Africæ propriè dictæ, qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo, & à toto exercitu ballistis & catapultis, serpens centum & viginti pedum longus occisus est. Authores Plin. lib. 8. ca. 14. Gellius lib. 6. cap. 3. Strabo lib. vti. Lucanus lib. 4. Primæque castra locat cano procul æquore, qua se

Bâgrada lentus agit.
 *Bagustum Pannoniæ fluuius in Sanum influens. Plin. lib. 3. cap. 25.
 Bahal, numero singulari, inquit Hieronymus: bahalim pluraliter, Tyrorum deus. Vide *βααλ*.
 Bahûrim, nomen ciuitatis in tribu beniamin. 2. regum. 3.
 Baiæ, arum, ciuitas Campaniæ, secus mare sita, à baio Vlyssis socio illic sepulto. In huius agro aquæ calidæ sunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commoda: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorumque amœnitate præstabant, magna Romanorum multitudo ad eas cõfluere solebat. Fuit hæc vrbs temperiæ aëris & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martial. ad Flaccum,
 Vt mille laudem Flaccæ versibus baias,
 Laudabo dignè: non satis tamen baias.
 Horatius in Epistolis,
 Nullus in vrbe locus baiis præluet amœnis.
 Silius,
 Primores adfunt Capuæ, docet ille tepentes
 Vnde ferant nomen baiæ, comitèmq; dedisse
 Dulichiæ, puppis stagno sua nomina monstrat.
 Hinc sinus baianus, qui hinc Miseno môte, illinc Putcolis clauditur.
 Bairo, historicus, scripsit breuiarium rerum ab Alexandro gestarum. Suidas.
 Baius, Vlyssis socius, in Campania sepultus, à quo baiæ in Campania dictæ, auctore Seruio.
 Bala, nomen ciuitatis in tribu Simeon. ioseph. 19. 1. para. 4. Ancilla item Rachel vxoris Jacob, gene. 29. Vxor item Nephthali. 1. para. 7.
 Bala, nomen vrbs, quæ Segor, item Salissa, sive Vitula conterminans in sacris literis dicitur, gene. 14. Est & filius Azaz filij Semma filij Ioel. 1. para. 5.
 Balâam, filius Beor ariolus, nume. 22. ioseph. 13. Est & nomen ciuitatis, 1. para. 6.
 Balâan, filius Eser filij Seir Horrei, gene. 36.
 Balâmir, Hunnorum rex, anno 336.
 Balbinus, consul, tempore Lelij Cæsaris.
 Balbinus, consul, tempore Antonini imperatoris 1111.
 Balac, filius Sephor, nume. 22.
 Balach, Parthorum rex, balduinum cum magna procerum militumque parte cepit, Carras in carcerem coniecit. Blond. AEmil.
 Balâdan, nomen viri. 4. reg. 20. isa. 39.
 Balan, filius Iadihel filij Beniamin. 1. para. 7.
 Balanam, filius Achobor, septimus rex Edom, gene. 36. 1. para. 27. Heb. Baal-hanan.
 Balancæ, ciuitas Phœniciæ, quæ nunc Leucas appellatur. Steph.
 Balanus, vrbs in Epiro.
 *Balan teste Pausania Cyrenis exules dicuntur: quod nomen Sardiniam incolentibus adhæsit, qui illuc secessissent à Carthaginensibus deficientes.
 Balbina, virgo Romana & martyr Quirini, liberata à strumæ vitio per Alexandrum pontificem, se-

pulta in via Appia iuxta patrem: qui ambo sub Traiano sunt passi. Volaterranus.
 Balbûra vrbs Lyciæ. Steph. Vide *βαβυρα* apud eundem.
 Balbus Cornelius, Vide *cornelius*.
 *Balbus mōs Aphricæ insignis larebra Masinissæ regis à Syphace superatis est enim fontibus abundans & pascuis agrò que Carthaginensium vicinus.
 Bâlcea, vrbs circa Propontidem. Steph.
 *Balchus fluuius est Colchorum.
 Baldad, Nomen viri. iob. 8.
 Baldequinus, Damasci rex, à balduino superatus. Blond.
 Baldrâca, puella generis obscuri, peregrinæque conditionis, quauis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.
 Balduinus de burgo, Francus, 1111 Hierosolymorū rex, anno. m. c. x. x.
 Balduinus 111, Falconis filius, Hierosolymorum rex.
 Balduinus Flandrensis, Græcorum imperator, anno m. c. c. ii.
 Balduinus, Flandriæ comes, ex vulnere diem clausit extremum. Gagui. lib. 6. Polyd. lib. 11.
 Balduinus 11, admōdum puer patri suffectus, cui nōdum per ætatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hierosolymitanum regem nomine solum, coadiutorem dedere. Blond. lib. 7. deca. 2. AÆgna. Volater. lib. 23. AEmil. lib. 7.
 Balduinus, Tarsis dominus. Blond. AEmil.
 Baldus, vrbs Phœniciæ. Steph.
 Balæares, duæ insulæ ante Hispaniam, 30000 passuum interuallo à se inuicem distantes: quarum maior, quæ Orientem spectat, 10000 passuum longitudinem habet, circuitum autem passuum 48000 cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Pollentia. Alterius in 60000 tantum passuum longitudo extenditur, circuitus autem in passuum 50000. Dictæ balæares, (vt quidam volunt) à baleo quodam Herculis comite, ibi relicto. Aut certe à *βαλεω*, hoc est, à iaculâdo. propterea quod fundæ & iaculationis balæares peritissimi habitant. Tradit enim Lycophrō, & post eum Florus lib. 3. cap. 8. eam hisce in insulis obseruatam fuisse consuetudinem, vt esurientibus filiis, à matribus iētaculum in sublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, nisi prius funda deiecissent. A Græcis dictæ sunt *βυβυρα*, eò quod nudi aliquandiu vitam egisse dicuntur, nec vestibus vrentes, nec calcis. In hisce insulis rantus olim cuniculorum prouentus fuit, teste Plinio libro 8. cap. 55. vt in eos præsidium militare ab Augusto petere sint coacti. Hodie ab Hispanis, quorum imperio parent, Maiorica & Minorica appellantur.
 Balæares, etiam dicuntur incolæ harum insularum: Inde fit possessiuum balæaris, & balæare. Virg. li. 1. Georg.
 Stupea torquentem balæaris verbera fundæ.

Balech, vrbs à Salomone ædificata. Ioseph.
 Balésium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brundisio. Plinius lib. 3. cap. 11.
 Bâlceus, qui iuxta Eusebium Xerxes, sive balaneus, v 1 1 1 babiloniorum rex, regnauit annis xxx.
 Bâlîardus, philosophus Peripateticus, Parisiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibusdam aberrans, à quibus nec per synodum iussu regis Ludouici huius gratia coactam auelli potuit: quin in hoc loco deserto cum sociis nonnullis omne æuum abstinentendo exegit. Volaterranus libro 22. Plat. AEmil.
 *Balgius Germaniæ fluuius est è montibus Sarmatum scaturiens.
 Bâlîas, sive balius, (nam & in Græcis quibusdam codicibus *βαλίας* legitur, in aliis *βαλιος*) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. commemorat autem Homerus libro 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos baliæm & Xanthum immortales fingit, ex Zephire vento & Podarge Harpyia prognatos; tertium autem mortalem, nomine Pedasum.
 L. Bâlîenus, auunculus Catilinæ, Lucretium Asellam, consulum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis statum petentem, occidit, iussu Syllæ tunc Dictatoris, accusatus postea, ac damnatus. Pædian.
 *Balmiætes in Latio populi, qui aliàs Tribulani dicitur Plin. li. 3. cap. 5.
 Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenen, dicta, quod balis deus in ea coleretur. Steph.
 Balla, vrbs Macedoniæ. Steph.
 *Ballio lenonis nomē apud Plautum, à quo Lenones in historiis balliones dicuntur.
 *Balista mōs est Galliæ Cisalpnicæ situs apud Ligures.
 Balceum, vrbs Macedoniæ. Steph.
 Baloth, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. iof. 15.
 Balsa, Lusitanæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Ta-uilla. item numeratur inter cyrenicæ regionis oppida.
 Bal-salissa, Nomen loci. 4. reg. 4.
 Balsasar, Filius Nabuchodonosor. dan. 5. 7. 8. Secundum Iosephum, filius fuit Euilmerodach.
 Baltassar, Nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur. Dan. 1. 5.
 Baltassar, v 1 1 1 babiloniæ rex, regnauit annis v.
 Baltassar, x 1 1 1 babiloniorum rex, regnauit annis v.
 Bâlîa, insula in mari Germanico.
 *Balyra fluuius in Peloponneso ita dictus à Lyra quam Thamyris Philamonis filius & Nymphæ Argiopes abiecit in Parnasum montem: ex cuius ietu fluuius ortus est. Rhod. libro decimo octauo cap. 7.
 Bamâal, Filius Iosaphat filij Heber filij baria. 1. paralip. 7.
 Bamba, Hispaniæ rex, regnauit annis 1 x, mense 1.
 *Bambalio cognomen est apud Cic. 3. Philip. ignobilis cuiusdam hominis M. fundi ab hæsitantia linguæ & stupore cordis. Vide Cæli. Rhod. libro 13. cap. 2.

Bambôtum, flumen Mauritaniae, crocodilis refer-
tum. Plin. lib. 5. cap. 1.
Bamby'ca, Mesopotamiae vrbs, quam Edefam & Sa-
cram vocant. in ea Artagatam Syriam deam co-
lunt. Strabo lib. 16.
Bamby'ca, ciuitas cum Romanis legionibus, à Sapo-
re Perfarum rege capta, eade facta. Amm. lib. 20.
Bamby'ce, vrbs Syriae Coeles, alio nomine Hiero-
polis dicta. Plin. lib. 5. ca. 1.
Bamoth, Nomen vallis. Nume. 21.
Bamoth-baal, Nomen ciuitatis in tribu Dan. iof. 13.
*Bana, Syriae fluius alias Albana dictus.
Bana, Filius Mofa filij Zamri. 1. paralip. 3. 9.
Banata, Nomen viri. 2. reg. 23. Nomen principis cu-
iusdam, 1. paralip. 4. 15. 2. para. 31. Pater item Phel-
tia, ezech. 11. Filius Ioiadae, 2. reg. 8.
Banasa, Romanorum colonia in Africa, Valentia co-
gnominata. Plin. lib. 5. cap. 1.
Banaurides, insulae Thufciae, à Banauro filio Aiadis.
Stephan.
*Banauſi Seruorum genus manuum opera vtentiu.
Cael. Rhod. lib. 25. cap. 18.
*Banda fluius in Syria.
Bane, Nomen ciuitatis in tribu Dan. iof. 19. Quam-
uis putem legendum Bani-barac, vt vnus ciui-
tatis nomen fit, non duarum, quum Hebraeis
iungantur.
Banea, siue Baneas, Nomen viri. 1. esd. 10.
Bani, Nomen viri. 1. esd. 10. 2. esd. 9.
Banni, Nomen viri. 2. reg. 23. Filius Somer filij Mo-
holi, 1. para. 6.
Baniu, Nomen viri. 2. esd. 10.
Baniſa, vel Baniſa, populi Thraciae. Steph.
*Banna apud Italios rex dicitur aut maximus ma-
gistratus, apud Boeotios mulier. Rhod. lib. 15. ca. 17.
*Banna fluius Hyberniae, in Borealem Oceanum
decurrens.
Bantia, vrbs Italiae. Steph.
Bantij, populi Thraciae. Steph.
Banuri, Geculi, incolae Tingitanæ prouinciae. Pli-
nius lib. 5. cap. 2.
Baptæ, Athenis erant sacerdotes Cotytus, impudi-
citiæ deæ, cui nocturna sacra peragebant, saltationibus,
& omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem sunt Baptæ, ἄρτο τοῦ βαπτῆ, quod
qui sacris illis initiabantur, aqua calida tingeren-
tur. Iuuenal. Sat. 2.
Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytro.
In hos Eupolis Comœdiam conscripſit, quam ab
illorum nomine Baptas appellauit, in qua mol-
litiam eorum & libidinem depinxit. Quam ob
causam ab illis in mare præcipitatus est & sub-
mersus. Vide plura de his apud Suidam, & Poli-
tanium Miscellanearum cap. 10.
*Baptista prima Balearij Pisaniensis principis filia
& Guidonis Vrbinarum comitis vxor fuit, hæc
cum doctissimis viris plerumque magna sui lau-
de disputauit: liberos quoque de humana fragili-
tate scripsit ac de vera religione.
*Baptus apud Daresios est fluius.

Bara, Nomen alterius vxoris Saharaim. 1. para. 8.
Bara, rex Sodomæ. gen. 14.
Baraa, Nomen viri. 1. para. 8.
Barabanes, vel Vararanes, Perfarum rex, regnauit
annis xx, Christianos persequutus est. Hinc Ro-
manos inter & Perfas bellum obortum. Tripart.
hist. lib. 11. cap. 13.
Barabas, Nomen insignis cuiusdam latronis. ma-
thæi 27.
Barabbas, Syra dictio, qua significatur filius patris:
ex bar, quod est filius: & abba, pater. Sedul. Tunc
coluere Bahal, tunc elegere Barabban.
Barac, Nomen ciuitatis in tribu Dan, iose 19. Vide
B A N E. Filius Abinoem, iudic. 4.
Barace, insula Gedrosiae. Steph.
Barach, Nomen viri propriu, quod significat fulmen.
Baracha, Nomen viri. 1. para. 12.
Barachel, Nomen viri. iob 32.
Barachias, siue Barachias, Pater Zachariae prophetae,
zach. 1. Filius Mofollamoth, 2. para. 28. Filius Zo-
robabel filij Phadaia, 1. para. 3.
Baracum, Cyrenes oppidum. Plin. lib. 5. cap. 5.
Baracura, Indiae emporium extra Gangem. Ptolem.
hodie Bangella, ciuitas fecundissima, & regnu
latissimum.
Barad, Nomen loci in deserto Sur. gene. 16.
Baragasa, Aethiopiae oppidum, de quo Plin. lib. 6.
cap. 29. sic scribit, Aliqui vnum Aethiopiae oppi-
dum ultra ponunt in litore Baragasa.
Baraia, filius Semei. 1. para. 8.
Baralz, dux exercitus Israel, Iabin Chananzorū re-
gem vicit, qui Israelē x annos oppresserat. iu-
dic. 4. Ioseph. lib. 5. cap. 6.
Baramalacum, Nabathæorum in Africa oppidum.
Plin. lib. 6. cap. 28.
Barasa, Nomen ciuitatis Galaad. 1. machab. 5.
Barathra, locus prope Casium. Steph.
Barathrum, Diomedij, locus est Athenis in quem
damnati præcipitabantur. Alij nomen esse loci
aiunt in Aegypto profundissimi. Est & genera-
le nomen apud Græcos pro quouis loco cauo &
profundo. * hoc etiã nomine appellantur ter-
re cauitates quæ fluios hauriunt alijs in locis rur-
sum emerſuros.
Barbalſſus, castellum in oriente muris cinctum,
Stephano.
Barbara, virgo Nicomediensis, Dioscori nobilis vi-
ri filia, à quo in turrim est coniecta, quod se Chri-
stianam profiteretur, ac post omnibus probis nu-
datam, conuerſeratūque corpus, ab eodem ad
præsidem ducta, iugulataque in eadem vrbe sub
Maximiliano. Demum Venetijs (quod trāsata est)
condita. Volaterranus lib. 4.
*Barbara Sigismundi imperatoris vxor fuit, quæ
stultas vocabat virgines pro Christi nomine pas-
sas, quod voluptatum gaudia non gustassent. Di-
cebat animas cum corporibus interire, nec furu-
ram aliam vitam post hanc quam viuimus.
Barbaria, insula Gangetis Indiae fluij, vt ait Ptole-
mæus: est & regio iuxta Arabicum sinum, vnde &

mare Barbaricum. Steph.
Barbarium, Hispaniae promontoriū ad Tagum flu-
uium. Strabo lib. 3. Alij scribunt Barbaricum.
Barbarus, non gentis, sed vocis nomen est. Stephan.
* item nomen fluij Indici Oceani.
* Barbastenes mons est Laconum nō amplius. x. m.
passuum à Lacedæmone distans.
Barbarus, consul, collega Reguli, anno ab vrbe con-
dita 909.
Barbitula, oppidū Hispaniae Bæticae, & fluius hoc
præterfluens. Plin. lib. 3. cap. 1.
Barcanij, populi Hyrcanis vicini. Steph.
Barce, Aridae Libyæ metropolis, sic dicta à regina
corum Barce, à qua Barcai populi. Cæterum, hæc
vrbs in solitudine sita est, eosque populos corru
pro sermone Aphri Baracianos vocant. Hi sunt
qui locorum qualitatibus diuersis nominibus ap-
pellantur, & à Mauritania per Aphricam & AE-
gyptum, Palæstinamque & Phœniciam, & Cælo-
syriam & Ofroenem, Mesopotamiam atque Per-
sidem tendunt ad Indiam.
Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemais. Clau-
dianus,
Disidet occiduis, quod disuadet arida Barce.
Vide Stephanum & Strabonem.
Barce, nutriti Sichæi, dicente Virgilio lib. Aeneid. 4.
Tum breuiter Barcem nutriticem affata Sichæi.
Barce, regina Libyæ, à qua ciuitas quædã dicta, Tor-
tellius grammaticus.
Barcei, populi Carthagini propinqui. Seruius.
Barcenis, Germaniae sylua trans Rhenum, Sueuos à
Cheruscis diuidens: nunc sylua nigra, haud pro-
cul à Badensi agro. Volaterranus.
Baccha, cognomen Amilcaris patris Annibalis, pri-
mam secundam filium gloriam inter duces pœ-
nos obtinuit. Primus in Italia Romanorum im-
petum, qui multas inflixerat Reipublicæ clades,
diutius quàm par erat, sustinuit. Liuius.
Barchochabas, Iudaicæ factionis princeps, Christia-
nos, nisi negarent Christum, ad supplicia traxit.
Euseb. lib. 4. cap. 8.
Barchusa, parua ciuitas Phœniciae. Steph.
Barcino, Colonia Fauentia, ciuitas est Hispaniae Tar-
raconensis celebratissima. Plin. lib. 3. cap. 3. in de-
scriptione Hispaniae citerioris.
Barcinona, Hispaniae ciuitas, quæ à Carolo defece-
rat, iam olim à Francis recepta.
* Barctus fluius est circa fines Sythiae à quo & re-
ges & populi duxerunt nomen.
Bardrate, vrbs Galliae Comatae ad Apœninum. Pli-
nius lib. 3. cap. 5.
Bardesanes, historicus Babylonius, in duo dogmata
apud indos gymnosophistas diuidit, quorum al-
terum appellat Bragmanas, alterum Samaneos:
tantæ continentiae, vt vel pomis arborum iuxta
Gangem fluium, vel publico orizæ & farinae a-
latur cibo: & cum rex ad eos peruenit, adorare il-
los solitus est. Hic doctrina caelestium, omnium
Chaldæorum excellentissimus fuit. Eusebius li-
bro 6. Præparat. Euang. Aduersus Marcionem pa

tria lingua scripsit: sed & Græcè ad Antonium,
sub quo fuit, librum de Faro, aliaque complura.
Eusebius lib. 4.
Bardi, vrbs in Gallia aut magi, aut philosophi, for-
tium virorum res gestas decantare solebant. Lu-
can. lib. 1.
Vos quoque fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vrbes demittitis æuum,
Plurima securi fudistis carmina Bardi.
Bardines, fluius iuxta Damascum. Steph.
Bardillus, Illyricorum rex, à Phillippo victus, anno
à diluuiō 1947.
* Bardoculus vestis gallica quæ cuique tempore ido-
nea, cum qua milites imbrum tempore iacebant
in castris & agris rusticis.
Barduli, Cantabrorum in Hispania populi, qui &
Turduli & Tapari. Plin. lib. 4. cap. 22.
Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carmi-
num & musicae apud illos inclutus fuit. Berofus.
Bardus iunior, Celtarum rex, anno à diluuiō 514.
Baræa, oppidum Hispaniae citerioris, Bæticae tamen
adscriptus. Plin. lib. 3. cap. 3.
Bared, Filius Suthatae filij Ephraim. 1. para. 7.
Barène, vrbs Mediae, vicina Ecbanis. Steph.
Barétium, regio ad Mare Adriaticum. Steph.
Bargasa, vrbs Cariae, à Bargaso filio Barges & Hercu-
lis, quæ Lamus Omphales & Hercules filius per-
secutus est. Steph. Vide C Y A R D A.
Bargeni, populi Africae ex Troglodytis. Plin. lib. 6.
cap. 29.
Bargus, Thraciae fluius in Hebrum cadens. Plin.
lib. 4. cap. 11.
Bargusij, populi occidentales, iuxta Iberum fluiū.
Stephanus.
Bargyla, Asiae minoris vrbs, & in Caria. Plin. libro 5.
cap. 20. quæ.
Bargylia, siue Bargylos, ab alijs vocatur, à Bellerop-
hontis comite Bargylo, quem Pegafus occidit:
vnde Bargylici, & Bargylitici campi, vel Bargyle-
ta incolæ, & sinus Bargylicus. Steph.
Bargylus, mons in Asia. Plin. in descriptione Syriae,
cap. 20. lib. 5.
Baria, Filius Semei filij Sechenia. 1. para. 3.
Baria, Filius Afer filij Iacob, 1. para. 7. 8. 23. qui Beria
gene. 46. dicitur.
Barieu, cognomen pseudoprophetae. act. 13.
Baris, ciuitas Phrygiae, Ptolemæus ait esse oppidum
in Pisidica Pamphiliæ præfectura: significatque id
nomen apud Græcos habitationum frequentiam,
vsurpantque id sacra interdum literæ pro ad-
ibus eburneis. Nam & poeta elephantos baros
vocat. Præterea quidã Indiæ fluius Baris dicitur.
* Baris etiã lingua Egyptia significat Cymbam
quæ veſtat cadauera Aegyptia ad sepulchra. Pro-
peritius. Baridos & contis rostra Biburna sequi: a-
lio nomine dicitur Epibatra.
Baris, locus Pisidiae in Pamphilia, authore Plinio, li-
bro 5. cap. 31.
Baris, Stephano, est ciuitas: significat etiã domum.
Barnabas, nomen viri. act. 4.

Baraschius, fluuius Peloponnesi, in Alpheum ingreditur, antè Enipeus dictus. Homerus in Odyss. Strabo. lib. 8.

Barnus, Barnutius, oppidum Macedoniae, prope Heracleam. Strabo libro 7.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Transpadana, regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 17.

Barrium, Apulicè oppidum, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatum à Bædali filio Iapyge.

Barthabas, Nomen viri. act. 1.

* **Barthabaces**, Cybeles sacerdos de qua Plut. in Mario: Per ea tempora adueniens Barthabaces magne matris sacerdos, nunciavit deam in templo Adlocutam victoriam prædixisse.

Barthádoth, Filius tristitiæ, vt timor Martis.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, scribi autem debere Barsemæus: quod Syriacè interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitat. Nomen cæci cuiusdam à natiuitate, quem IESVS sanauit. marc. 10.

Bartholomæus, Nomen apostoli. Matth. 10. luc. 6.

Baruch, Filius Nelia. ierem. 32.

Barum, oppidum Italiae à Saracenis obsessum.

* **Barulum** oppidum Apulicè est quod aliquando à Gallis obsessum tanta fame laborauit, vt milites detractas scutis pelles aqua emollitas absumeret herbisque (quascunque reperirent) vescerentur.

Barūtum, oppidum à Soldano incensum, & solo æquarum, anno 1296.

Barūtus, vel Barūtum, Vide BERYTOS.

Barygaza, insigne emporium Gedrosiæ. Steph.

* **Baryne** Romana fuit meretrix de qua Horat. vlla si iuris tibi peierati pœna Baryne nocuisset vnam, dente si nigro vel vno turpior vngui crederem.

Barzaith, Filius Melchiel filij Barea filij Aser filij Iacob. 1. paral. 7.

Barzanes, Assyriorum rex, in Armenia à Nino superatus.

Basa, 111 Iudæorum rex, regnavit annis XXI I I I, impius omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit. 3. reg. 15. Ioseph. lib. 8. cap. 8.

Basabocates, populi Aquitanicæ, Plinio cap. 19. lib. 4. Pictonibus iuncti.

Basáia, Filius Melchiae filij Athanai. 1. paral. 6.

Basan, Regio Og regis, quæ pascuis ac nemoribus abundans, cecidit in sortem dimidia tribus Manasse. 2. nume. 21. quæ & Hauoth-iair, deuter. 3. dicitur, & Terra Raphaim.

Basaniæ, aliàs Banisæ, populi Thraciæ. Steph.

Basanus, Sicambrorum rex, frater Heleni, regnavit annis XXXVI.

Bascath, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioseph. 15. appellatur & Bescath.

Bascana, Nomen loci. 1. mach. 13.

Basemath, Altera vxor Esau, gen. 26. Filia item Salomonis, 3. reg. 4.

Basera, vbrs Phœnicæ. Steph.

Basilea, Rauracorum Augusta Germanicè nobilis vrbs, ad Rhenum sita, non procul ab Argentorato.

Basilei Sarmatæ, cognomento Iapyges & Vrgi, à quibus pars maxima nomadibus, id est, pastoribus constat: pauci agrorum colendorum studio tenentur. Vtranque Istri ripam incolunt. Strabo libro 7.

* **Basileus** fluuius insulæ Cypri, prorumpens in mare Syriacum.

Basilia, insula Ponti (vel in Oceano septentrionali) Xenophote Lampaceno, à litore Scytharum tridui navigatione, insulam esse immensæ magnitudinis Baltiam, quam Pytheas Basiliam nominat. Plin. cap. 13. lib. 4.

Basilicus sinus, maris Ionie adiacentis est. Plin. lib. 5. cap. 29.

Basilidæ, Pompon. lib. 2. populi Scythiæ Europe, ab Hercule & Echidna originem sumpserunt.

Basilides, hæreticus Alexandrinus, trecentos sexaginta quinque annos esse credidit, quo dierum numero annus includitur: huius sectatores dicti sunt Basilidiani.

Basilis, ciuitas Arcadiæ. Steph. * & Pausan.

Basiliscus, à sorore Augusta, quia imperator aberat, in regali solio positus, M. filium Cæsarem fecit. rediens è Syria Zeno, ius suum repetens, Basiliscum cum filio relegauit, qui Lemnis fame consumpti sunt. Pompon. Procop. lib. 3. de bel. Vandal.

Basiliscus, serpens, candida in capite macula, velut diademate quodam, acutissimum habet caput, os, rubeum, oculos & colorem ad nigredinem vergentes: sibilo omnes fugat serpentes, frutices assatu necat, exurit herbas, rumpit saxa, homines à solo aspectu interimit, mustellarum virus exitio esse perhibetur. Mantuanus, Natus in ardenti Libyæ Basiliscus arena, Vulnerat aspectu, luminibusque necat.

Basilus Cæsariensis, Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chrysofomi temporibus floruit. Is Cæsariæ Cappadocum Præful factus, missus est à Valente, qui Arrianis faucebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiscar, tu ab incœpto desistes. Itaque vna nocte, vxore Valentis, maximis correpta doloribus, & filia insuper paruula extincta, Valens misit ad Basilium, vt precibus ad Deum fufis, ipse saltem seruetur. Ex historia Ruffini.

Basilus Ancyranus præful, arte medicus, scripsit contra Marcellum de virginitate librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino, in parte Macedoniæ cum Eustathio & Sebastiano princeps fuit. Hieronymus.

Basilus, præfes Ciliciæ, sub Anastasio principe floruit: haud absimilis primo & abstinentia & vitæ institutis, scripsit contra Archelauum quendam presbyterum Coloniensem. Suidas.

Basilus, Asiae fluuius intra Euphratem & Tigriam fluit. Strabo lib. 16.

Basilus, Amasiæ Ponti episcopus, martyrio coronatus, anno CCCXI.

Basilus & Constantinus fratres, xv. Constant. imperat. imperauerunt annis LII. Syriam impera-

tores populari sunt. Cretâ pulvis Saracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 2.

Basilus Macedo, x. Constantinopoli imperator, imperauit annis xvii.

Basilus, consul, Viuiani collega, anno ab vrbe 1233.

Basilus iunior, consul, solus, anno ab vrbe 1233.

Basilus, vnus ex interfectoris Cæsaris, Appiano. * **Lucanus**

Basilium videre duces noua furta per æquor.

Basilium, pirata. Lucanus, Basilium videre duces, noua furta per æquor.

Basinni, populi Arabiæ. Steph.

Basitani & Bastuli, populi, à quibus Hispaniæ pars, quam Bastanorum seu Bastulorum appellant. Strabo lib. 3.

Bastropeda, regio Medorum, Armeniæ cõtributa. Strabo lib. 11.

Bastaræus, Bacchi cognomen, à specie vestium, quibus ministræ eius utebantur in sacris: quæ & Bastarides nuncupatæ erant. Bocarius. Alii vero Bastareum, à *βασις* vocant, quod clamare significat. Horatius, Non ego te candide Bastareum Inuitum quariam, &c. Ea autem vestis vsque ad pedes fuebatur. Stat. Si decet aurata Bacchum vestigia Palla Verrere. Et à Bastareo, Lydiæ loco, cognominata est, vbi conficiebatur.

* **Bastaris**, Bastareci hoc est Bacchi sacrificula. Pers. sat. 1. Et sectum vitulo caput ablatura superbo Bastaris.

* **Bastaris** vestis genus demissa vsque ad talos qua in Bacchi sacrificiis utebantur sacerdotes.

Bastaris, vacca mulsaria. Persius, Et raptum vitulo caput ablatura superbo Bastaris.

Bastianus, Syracusanus, Romam studiorum causa missus, vbi Christianus factus, Rauennam in seclante parre fugit. Inde Laudensis Præful electus, ibidem nonagenarius decessit. 14. Calend. Februar. clarus prodigiis, ab vlcrosis maximè inuocatur: emicuit Ambrosij temporibus, quem ægrotantem adiit, mortique interfuit. Volateranus.

Bastianus Antoninus, 111 imperator, anno ab vrbe 957.

Bastianus Antoninus, 1111 imperator, anno ab vrbe 960.

Bastus, poeta Epicus, Quintiliano vehementi ingenio, quæ senectute immaturū fata preuenere, quæ admodum & Valerio Flacco contigit.

Bastus, cui nomen Ausidio fuit, historicus, Quintiliano temporibus bellum Germanicum scripsit. Cælius Bastus, Lyricus, in prædiis suis ardente Vesuo, & late vagantibus ignibus cū villa sua flagrant, quem Quintil. se vidisse ait.

Bastus & Sexius Niger, Romani, de medicina Græcè scripserunt. Volat.

Bastus, martyr, sub Decio clauis ferreis confixus.

Bastus, consul, Gentiani collega, anno ab vrbe 963.

Bastus, consul, collega AEmiliani, anno ab vrbe 1011.

Bastus, consul, collega Quintiliani, anno ab vrbe 1041.

Bastus, consul, collega Ablabii, anno ab vrbe 1083.

Bastus, consul, collega Philippi, anno ab vrbe 1161.

Bastus, consul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.

Bastanabus, portus Arabiæ. Steph.

* **Bastali** dicuntur quidam equites. Cæl. rhod. lib. 2. cap. 37.

Bastarnæ, vel Basternæ, populi Europæ in Sarmatia, intra terram sunt Tyrregetis proximi, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationesque diuisi. Nam Atmoni quidam dicuntur atque Sydone: qui verò Peucen Istri insulâ habitant, Peucini. Rhoxani vero magis ad Aquilonem spectant, inter Tanaim & Borysthenen campestris pascuntur. Strabo libro 7. Stephanus.

* **Bastetani** populi sunt in ægypto quibus permutatio in more est nummorum loco, ægyptiorum que ritu ægrotos producant vt à prætereuntibus quos eiusmodi quidpiam infestari aliquid salutaris afferatur.

Bastinæ, gentis nomen, quæ spe prædæ, Histri transire volens (frigore enim glaciatâ erat) submersa est, pauci euaserunt. Eutrop. lib. 4.

Bastuli, Bæticæ Hispaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida sunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulco, quod & ab Hispanis Vbida. * Item mōs Calpe circuitu quidem non magnus, cæterum ad erectus vt procul aspicientibus columnæ effigie referat. Strab. lib. 3. Ptol. lib. 2. cap. 5. Plin. lib. 3. capite 1. & 3.

Bastulij, populi Libyæ.

Bata, Asiae vicus, & portus vbi Sinope vrbs, Austrū versus, huic oræ plurimū videtur opponi. Strabo lib. 11. Ptol. lib. 5. cap. 9.

Batala, antiquissimum Sidicinorum in Italia oppidū, cum aliis eorum oppidis à Liuiο cõmemoratum.

Batalus, tibicen Libycus, lasciuia & vinolenta carmine complexus est, fecitque adagio locum, Batali similis, Cælius ait hunc primum omnium calceis fœmininis in scena vsurum fuisse, artemque tibiarum omnino mollitie deprauasse, à quo fluxos & parum viros batulos vocant: tale fuit Demostheni cognomen.

Batali pro batavis, corruptè legitur in Græco Plutarchi codice, in vita Othonis.

Batana, locus iuxta Euphratē, Steph. Vide AGBATANA apud eundem.

Batana, vel Batanea, vicus Syriæ, Stephano. Vide BETHANIA.

Batani, Germaniæ populi, Plin. Rhenū accolentes, in eadem prouincia Nemetes, Tribochi, Vangiones Lucan. lib. 1, Vangiones, batavique truces, quos arte recuruo stridentes acueretuba. Hos Auricomos Silius appellat. Iuuenalis.

Hic petit Euphratē iuuenis, domitorque Bataui
 Corn. Tacit. de situ Germaniæ, Omnium harum
 gentium virtute præcipui Bataui, non multum
 à ripa insulam Rhēni colunt. Cartorum quon-
 dam populis, & seditione domestica in eas se-
 des transgressus, in quibus pars Romani impe-
 rij fierent. Manet honos, & antiquæ societatis
 insigne. Nam nec tributis contemnuntur, nec
 publicanus atterit. Exempti oneribus & colla-
 tionibus; & tantum in usum præliorum sepo-
 siti, velut tela atque arma bello reservantur. Hęc
 ille. Fuerunt autem Bataui olim crassitiæ & stu-
 piditatis notati: quo fit, ut Auris Bataua, prouer-
 bio dicatur de crasso, stupido, & nullius iudicij
 homine. Vide Erasmi adagia. Vulgo *Le pays de
 Hollandois*.

Batavia, Germaniæ provincia, quæ nunc Bauaria, aut
 Hollandia dicitur: & Bataviium, oppidum, à *Batuis*,
 quod altum significat.

*Batavodurum Ptolemæo Batavorum oppidum
 ad Rhenum fluvium, inter Coloniensem & Traie-
 ctensem vrbes episcopales ultra Nouesium in fi-
 nibus ducatus Cliuentis situm cuius meminit.
 Tacitus Annalium lib. 27. Creditur idem esse cum
 eo quod in agro Traiectino hodie vicum ap-
 pellat.

Bate, pars tribus Aegæidis. Steph.

Baræa, filia Teucris, Scamandri fluvij filij, vxor Dar-
 dani. Diodorus libro quinto. Vide Stephanum in
 DARDANO.

Batetra, vrbs Ligurum. Steph.

Bathillus, adolescens Samius, ab Anacreonte poeta
 Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14.
 Non aliter Samio dicunt arsisse Bathillo
 Anacreonta Teium. Hic Pantomimus fuit vnde
 Iuuenalis,
 - Molli saltante Bathillo.
 Alium præterea Theodontius enumerat, quem
 Phorci & marini monstri filium fuisse dicit *Itē
 Bathyllus poeta tragicus insignis, in comædiis
 non æque foelix.

Bathuel, Filius Nachor ex Melcha, gene. 22. Nomē
 ciuitatis tribus Simeon, 1. para. 4.

*Bathycles vir quidam diues sed fordidus sibi que
 viuens: vnde natum prouerb. Bathyclis Calix, in
 eos qui diuites cum sint sibi tamen viuunt.

*Batia civitas est mediterranea Epiri, strabo libro
 septimo.

Batia, Ili tumulus in Troade. Strabo libro 13. Ba-
 tida etiam dictus à Batea quadam, vel *Βαττα*,
 id est pabulo equorum, vel à Batis id est rubis.
 Steph.

Batina, vel Bantina, oppidulum Apulicū. Horatius 3.
 carminum, Ode 4,
 - saltusque Batinos & aruum
 Pingue tenent humilis ferenti.
 Batna, ciuitas Orrhoenæ. Steph.

Bato, Sinopenfis, de rebus Persicis scripsit. Seta-
 bo.

*Baton amphiarai auriga: Polyb.

Batrachus, sculptor. Plin. lib. 36. cap. 5, Nec Sauron
 atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere
 templa Octauia porticibus inclusa, natione &
 ipsi Lacones.

Battades, Callimachus, à Batto patre. Ouidius in
 Ibin,
 Nunc quo Battades inimicum deuouet Ibin:
 Hoc ego deuoueo teque tuosque modo.
 Battis, puella, quam Philetas poeta elegiographus
 suis carminibus celebrauit. Ouidius libro primo
 Trist.
 Nec tantum Coe Battis amata suo.
 Patton, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callima-
 chus ait progenitorem suum fuisse. Strabo libro
 17. Significat autem regem lingua Libyca. *hic
 linguæ usque adeo impeditæ fuit, ut verbum
Βαττα ab eo originem traxerit.

Battus, pastoris cuiusdam Pylij nomen, quē Mer-
 curius in indigem commutauit. Nam cum Apol-
 lo Admeti regis armenta pasceret, Mercurius bo-
 ues quasdam, quæ longius processerant, furto ab-
 actas in sylua occultauit, Battusque cuidam equa-
 rum custodi, à quo vno visus fuerat, mandauit,
 ne cuiquam illud furtum indicaret. quod ut libe-
 rius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono de-
 dit. Mercurius verò abiens, ut hominis experire-
 tur fidem, sumpta alia figura, paulò post ad eum
 redit, rogans an vaccas quasdam illac transeuntes
 vidisset, pollicensque, si indicaret, vaccam se illi
 cum tauro daturum. Battus itaque spe muneris
 corruptus, sub quo monte pascerentur, indica-
 uit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapi-
 dem, qui index dicitur, commutauit. Ouidius 2.
 Metam.
 Senferat hoc furtum nemo, nisi notus in illo
 Rure senex, Battum vicinia tota vocabat.

Battus, rex Melitæ insulæ. Vide ANNA.

*Batuares gladiatores olim dicebantur, & eorū
 exercitationes Batualia vide in Batuato.

*Batuaus vel Batuatus cognomē Iētuli qui Capuæ
 gladiatores alebat: vnde Sparthaci belli origo:
 nam teste Cicerone. 3. de Oratore gladiatorum
 exercitationes Batualia & gladiatores ipsi Blatua-
 tores olim dicebantur. Rhod. lib. 11. cap. 11.

Batulum, castellum Campaniæ, cuius incolæ Turno
 in auxilium venerunt aduersus Aeneam. Virgil.
 lib. 7. Aeneid.
 Quisque Rufas, Batulumque tenent, &c.

Bauai, Nomen viri. 2. esd. 3.

Baucis, anus pauperula, Philemonis senis coniux,
 quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt e-
 nim, cum Iupiter & Mercurius Phrygiam pera-
 grarent, solos hosce inuentos esse, qui deos ho-
 spitio dignarentur. Quare cum Iupiter eam re-
 gionem ob inhospitalitatem terræ hiatu perde-
 re decreuisset, Philemonem & Baucidem mo-
 nuit, si salui esse vellent, sese ut sequerentur: qui
 sine mora deorū vestigia sunt subsequuti. Cumq;
 iam ad vicini montis culmen peruenissent, fortē
 respicien-

respicientes subiectam oculis regionem, palude
 haustam vident, sola sua casa excepta, quæ ipsis af-
 picientibus in templū est transformata. Iussi de-
 inde pro hospitij munere petere quod vellent, ni-
 hil aliud se optare, responderunt, quàm ut noui
 templi sacerdotio præficerentur, nec alter alterū
 ad sepulturam efferret, sed eodem temporis mo-
 mento extremum vitæ finem clauderent. Quod
 cum illis Iupiter annuisset, ad sua eos remisit: ubi
 quod reliquum erat vitæ, in deorum ministerio
 peregerunt: cumque iam extremam senectutis
 metam attigissent, in arbores duas sunt conuersi,
 ut latius exequitur Ouidius lib. 8. Metamot.
 Sed pia Baucis anus, parilique ætate Philemon,
 Illa sunt annis iuncti iuuenilibus, illa
 Consenuere casa, &c.

*Baudolinus vates quidam vitæ sanctitate conspi-
 cius, spiritu prophético claruit regnante apud
 Longo bardos Luitprando.

Bauus & Mauus, Poeta duo ineptissimi & male-
 uoli, Augusti & Virgilij ætate, nulla alia re noti,
 quàm quod clarissimis ætatis suæ Poetis oblara
 re non dubitauerunt: qua de causa optimi cuiusque
 odium incurrerunt. Virgil. 3. Ecloga,
 Qui bauium non odit, amet tua carmina Mauū.
 Baule, (vel bauli) villa inter promontorium Misē-
 num, Baiarūq; lacum flexo mari alluitur, dicta
 quasi Bauali: Seruius inde factam memorat, quod
 olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus,
 quas Geryoni eripuerat, & eam sepsit: qui locus
 primò Baulia dictus, mox dici cœpit Bauli.

Bauli, oppidum Campaniæ, non procul à Mafico
 monte. Plin. lib. 6.

Bauramites, Vir, 1. paral. 11. qui 2. reg. 23. dicitur Be-
 romi.

*Bauica fluius est Galliæ Cisalpinæ in padum in-
 fluens.

Bauto, consul, collega Arcadij, anno ab vrbe 1138.

Bázata, Nomen eunuchi cuiuspiam, esther. 1.

Bazióthia, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15.

Beatrix, virgo Romana, cuius comes fuit Lucina,
 ambæ insigni erga sanctorum martyrum, quæ in
 suis agris tumularunt, corpora, pietate præditæ,
 quam ob rem à Diocletiano ob Faustinum ac Sim-
 plicium reconditos extremo supplicio multa-
 tæ.

Bebai, Nomen viri. 1. esd. 2.

*Bebius mons est Campaniæ ignem instar AEthnæ
 exhalans.

Bebius, delator insignis, cognomento Massa, tem-
 poribus Vespasiani principis vixit. Iuuenalis sa-
 tyra 1, - quem Massa timet, quem munere palpat
 Carus.

*Bebius Pamphilus consul Romanus cum P. Cor-
 nelio eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro
 C. Petilij effossi sunt. Val. Max. lib. 1. cap. 1.

*Bebiracum vicus est inter Cremonam & Veronā
 apud quem Vitellius Othonem superauit. Iuue-
 nal. Saty. 2. bebriaci in Campo spolij affictare Pa-

lati Tacitus Annal. lib. 18. Hunc vicum Itali ho-
 die labemcin vocant.

*Bebriacenses aues à bebriaci vico dictæ sunt quod
 eius pugnae tempore, quæ apud bebriacum inter
 Othonem & Vitellium commissa est, primum in
 Italia apparuerunt. Plin. li. 20. cap. 49.

Bebryces, Stephanò, vel Bebrycij, populi à Thraci-
 bus oriundi, qui eam partem Asiæ incoluerunt,
 quæ postea Bithyniæ, & aliquando Mygdonia di-
 cta est, ut est videre apud Strabonē libro. 7. & 12.
 Hos Arrianus originem à bebrice traxisse vna fi-
 liarum Danaï scribit, quæ vna cum Hypermetra
 præter iussa patris viro pepercit. Quare fugiens
 parentem, vna cum viro in hæc loca peruenit, in-
 colasque ritus docuit Aegyptios: pro quibus mer-
 itis regionem ab eius nomine, Bebryciam ferunt
 appellatam. quæ olim extendebatur vsque ad E-
 phesum & Magnesiā Ioniz oppidum, ut scribit
 enarrator Apollonij, Charontem adducens autho-
 rem, qui dicit Lampfacenorum regionem olim
 Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces con-
 stituit iuxta Pontū in Asia, & iuxta Iberos in Eu-
 ropa. Vide Lucanum lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebrycia, Asiæ regio, quæ postea Mygdonia, deinde
 Bithynia, à Bithyno rege appellata est.

Bebuc, Nomen viri. 1. esd. 2.

Becher, Filius Ephraim. nume. 26.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cum ad Italiam ve-
 nisset cum Attila, vinumque gustasset, omnium bi-
 bacissima facta est. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica, regio.

Bechis, Vide METRIS.

Bechor, Filius Benjamin. gen. 46.

Béchorath, Filius Aphia. 1. reg. 9.

Beda, Britannus, ob vitæ modestiam Venerabilis di-
 ctus, claruit sub Ioanne sexto pontifice, cum Sa-
 raceni in Africa soluentes, Hispaniam inuaserunt:
 Græcè Latinèque eruditus. Scripsit in Acta Apo-
 stolorum, in Lucam, & Homilias. Fratres habuit
 Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Hay-
 monem, doctos etiam viros, quorum alter homi-
 lias quasdam non inereditas, alter in Genesim
 scripsit. Huius corpus Genuæ conditum est. Vo-
 later.

Beduini, Arabes ac Saraceni hæretici nulla ratione,
 inermesque in bellum ruebant, dicentes mortem
 vitari non posse, fatōque omnia referentes: hirci-
 nis amici pellibus, solem orientem adorabant.
 Volater.

Béel-meon, siue Baal-meon, Nomē ciuitatis. ezech.
 25. 1. para. 5.

*Béel-peggor, Nomē idoli Moabitarum. Osee 9. nu-
 me. 25. deut. 4. nomine Beel siue Baal quod in mō-
 te Phlegor colebatur, idem creditur cum Saturno
 vt annotauit Cæsar. Rhod. lib. 13. cap. 23.

Béel-sephon, Nomen loci, siue vrbs in AEGYPTO.
 exod. decimo quarto nume. 33. Iosephus libro se-
 cundo. cap. 13.

Béel-teem, Nomen viri. 1. esd. 4.

Béel-zebub, Nomen idoli Accaronitarum. 4. reg. 1.

Inc. 17. Alias Beel-pegor appellabatur, à gentibus Priapus, quasi idolum mulcè.
 Bétra, Filius Ioel. 1. para. 5.
 Bérgios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.
 Bérij, Pater Iudith vxoris Esau, genef. 16. Pater item Ofce propheta, ofce 1.
 Béer-râmuth, Vrbs tribus Simeon. iofuc 19.
 Begis, vrbs Trallianorum, Stephano.
 Begoái, Nomen loci. 2. efd. 7.
 Beguái, Nomen loci. 1. efd. 1.
 Bégui, Nomen viri. 1. efd. 8.
 Behémoth, nomen diaboli, quo significatur animal quod de excelsis ad terrena decidit: dicitur & Leuiathan.
 Bel, Nomen idóli Babyloniorum. isa. 46.
 Bela, Filius Benjamin, gene. 46. 1. paral. 7. 8. num. 26. Nomen item vrbs, quæ aliàs Segor, gen. 14. dicitur, & Soar, & Salsá, teste Hieronymo. Filius ité Beor, rex Edom, gene. 36.
 Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem poritus, bonus alioqui princeps, populos à multis vengalibus immunes fecit. primus Byzantios nûmos, argenteamque monetam percussit. Deceffit tandem equo lapsus, fractisque membra, post annos regni tres, sepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo constituto. Fuère quatuor huius nominis Pannoniæ reges. Volater. lib. 8.
 Bela, 11 Vngariæ rex, Almi filius, quem Colomanus excæcauerat, & ipse cæcus seruatus à Pannoniis in regnum, quod Stephanus sine prole deceffisset, duxit vxorem Helenam regis Seruicæ filiam, ex qua 1111 habuit filios, Geisam, Ladiffam, Stephanum & Almum, in eos quorum consilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Rhutenorum manu regnum affectantem, prælio vicit. Volater. Riti.
 Bela, 1111 Vngariæ rex, Stephani filius, regnavit annis xviii.
 Bela, 1111 Vngariæ rex, Andreæ patris successor, regnavit annis xxxv.
 Bela, 1111 Vngariæ rex, regnavit annis 111.
 Bêlbina, Straboni lib. 9. insula à regione Anaphlystiorum, apud quos Panos templum est, & aliud Veneris Coliadis. Item vrbs Laconix, Steph.
 Beléa, Velia. Vide BELIA.
 Belestártus, Hyrami filius, Tyri rex, regnavit annis vii.
 Beledónij, populi iuxta Oceanum, Steph.
 Belétra, ciuitas Italiæ, non procul à Roma. Steph.
 *Beleus fluvius in agro Tyriorum.
 Belga, Nomen viri. 1. paral. 2. 4. 2. efd. 12.
 Belgæ, populi Galliæ comatæ, Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuios siti, in quindecim olim populos diuisi. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia omnis comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eademque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis

excursum Aquitania.
 Bélgai, Nomen viri nehem. 10.
 Bélgium, Belgarum oppidum. Cæsar. * 3. bel. gal. gal. *Beluanis* Dicitur videretur Belgiû pro Belgarum regione, vt apud Liuium Samnium pro Samnium regione. vide Glar. in Annot. in. 6. Comm. Cæf.
 Bélgia, Galliæ regio, à bellis quibus fatigata est, dicta, inter Rhenum & Sequanam ac Ligerim olim extensa, nunc Flandriam & Picardiam solum comprehendit. ab hac Effedæ Belgicæ Virgilio dicit, quod illic primùm inuentæ fuerint.
 *Bellinus Parauinus vir sanctissimæ vite, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notissimum extat in Rhodiginis paludibus.
 *Belgites populi Pannoniæ Plin. lib. 3. cap. 25.
 Béliat, quasi apostata, & absque iugo.
 Belides, dæ, paronymicū masc. quo significatur filius, seu aliquis de genere belii: vnde pro Palamede accipitur Nauply filio, & belia nepote. Virgil. 2. Aeneid.
 Fando aliquid si forte tuas peruenit ad aures.
 Belidæ nomen Palamedis, &c.
 Beligijs, Celtarum rex, à quo Beligici illi appellantur.
 *Belippo oppidum hispaniæ Baticæ in conuentu gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Belis, huius Bêlidis, paronymicum fœmininum, quo significatur filia vel neptis Beli. vnde Belides dictæ sunt, quinquaginta filix Danaï, Beli filij: quas cum Aegisthus Danaï frater totidem filiis suis peteret vxores, Danaus despõdere recusauit. Didicerat enim ex oraculo, se à genero interfectum iri. Sed postea coactus à fratre, promisit se eius petitioni satisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias subornauit, vt clam se cultris armarent, & viros iam vino luxuriæque sopitos iugularent. Virgines itaque patri morem generes, captato tempore necarunt viros, vnaquæque suum, excepta sola Hypermetra, quæ Lynceo viro suo peperit, qui postea, occiso Danao, regnum apud Argos inuasit. Hæ & Danaides appellantur à patre Danao. Vnde Danaidum dolium prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplibili, & insatiabilis cupiditatis homine. Fingitur enim à poetis, Danaï filie apud inferos eo supplicij genere perpetuò damnatæ esse, vt dolium quoddam pertusum aqua conentur implere, vnde tantum effluat, quantum illæ possint infundere. Ouid. 4. Meram. Molirique suis lethum patruelibus aufæ, Alsidue repetunt, quas perdunt, Belides vndas.
 Belisarius, Iustiniani principis dux, Græcus, Persas in Oriente vicit: Vandalos in Africa, ducto in triumphum Giliimere: Gothos, in Italia capto Vistige rege, superauit. Africa repetens, Vandalos, bella renouat, Reipublicæ subdidit, interfecto eorum rege Guntarit sub pacis dolo. Victor Romam reuersus, crucem auream, vbi res eius gesta

relata fuerant, Petri basilicæ obrulit. * Hic obres feliciter gestas in affectu regni suspicio - nem venit apud Iustinianum, à quo vterque oculus erutus fuit. Quare quî principis ingratitude aliter vlcisci nõ posset, exiguum extra vrbem Tuguirolum extruxit, ibi per reliquam vitam à prætervultibus stitem emendicauit: illud identidem repetens, da obolum belisario viator, quem inuidia non culpa cæcauit; Crisostomus & volaterra.
 Bellani, iidem qui Lusitani. Steph.
 Bellatæ, oppidum Campaniæ. Virg. libro 7. Vide ABELIA.
 Bellerophontes, seu Bellerophon, tis, fuit Glaucci regis Ephiræ filius, cuius forma capta Sthenobæa, Præti Argiurum regis vxor, de stupro eum interpellauit: cumque se præter opinionem repulsam videret, ægrè id ferens, innocentè hospitem apud virum deculit, tanquam sibi vim inferre voluisset. Cuius delationi fidem adhibens Prætes, cum iniuriam eam maximè vltam cuperet, hospitij tamen iure motus, domi illum suæ interficere non sustinuit, sed in Lyciam ad Iobaten focerum cum codicillis misit: qui cum & ipse tam strenui adolescentis sanguine domum suam non veller pollueret, aduersus Solymos, quibus cum bellum gerebat, modico cum præsidio misit: sperans, futurum vt iuuenis, laudis cupidissimus, à gente ferocissima facile interficeretur. Verum cum & Solymos facilè vicisset Bellerophontes, & aliis plerisque periculis obiectus, semper victor redisset, postremò ad interimendam Chimeram missus est: quem etiam laborem, nactus Neptuni beneficio Pegafum equum, summa cum laude superauit. Quapropter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit: ex qua Isandrum, Hippolochum, & Laodamiam suscepit, vt lib. 6. Iliados refert Homerus. Quod cum audisset Stenobæa, sibi ipsi mortem consciiuit. Bellerophontes autem felici rerum successu elatus, cum in cælum euolare cum Pegaso conareretur, immisso à Ioue cæstro, equo excussus est, deciditque in eum campum, qui postea Aleius appellatus est. Pegafus autem à Ioue inter sidera est relatus. Hic primùm Hippononus dictus est, Bellerophontes postea appellatus à Bellerò quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adolescentulus de medio sustulit. Homerus libro 6. Iliad.
 * Βελιερων, ἡ δὲ τῆς ἑσπερίας ἀπὸ τοῦ Βελιερωνος, ἡ δὲ τῆς ἑσπερίας ἀπὸ τοῦ Βελιερωνος.
 Bellèrus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus est, qui antè Hippononus. Cœl. Rhod. lib. 13. cap. 9.
 *Bellètanij populi Edecaniæ regionis citerioris Hispaniæ ad Iberum fluuium. Plin. lib. 5. cap. 3.
 *Bellocasi populi inter celtas, proximi lexobiis quos vulgus Baiocenses nominat. Eorum ciuitas est episcopalis, in prouincia Rotomagensi duacatu Normaniæ, & regno Francorum sita.

* Bellus fluvius Phœniciæ ex Candebra palude & radicibus montis Carmeli procedens & paruo contentus cursu apud Ptolemaidem Claudij Cæsaris coloniam: harenas habet vitro accommodas.
 Bellogradum, oppidum, quod & Taurinum, nunc Albam dicunt, et confluentes Samum, Danubiumque situ. Quo in loco Mahumetes à paucis Christianis fugatus, cæsus, castrisque exutus est. Platina.
 Bellona, bellorum dea, & Martis soror. Vocatur etiam Enyo & Pallas. Virgilius libro nono Aeneid.
 Quam propè sanguine sequitur bellona flagello. Huic proprio sanguine sacerdotes sacrificabant. Ante Bellonæ templum, columna erat, quæ bellica dicebatur, super quam, hastam iaciebat Fecialis bellum indicens, vt post Festum annorauit Alexander ab Alexandro libro tertio capite duo decimo.
 Bellouaci, populi Galliæ inter belgas, olim belli gloria eximij: quos Cæsar, eorum duce interfecto, in potestatem accepit. * eorum oppidum bellouacum dicitur.
 Bellouilla, Galliæ regio, Anglis olim data. Rober. lib. 9. AEmil. lib. 9. Polyd. lib. 19.
 Belma, Nomen loci. Iudith. 7.
 Bêlochus, x Assyriorum rex, regnavit annis xxxv, qui idcirco à belo accepit cognomen, quia cum imperium voluit exercere, maximum pontificiû belii Iouis, & maximè circa auspicia & diuinationes occupatus fuit. vero.
 Bêlochus iunior, x Assyriorum rex, regnavit annis xxxv ab Hebræis, vt sacra testantur literæ, Chusan Reschataim dictus, à Iosepho Chusarus. huius filia Aetosa regnavit cum parte annis vii.
 Belon, vrbs & fluuij nomen in Hispania Bætica, apud Strabonem lib. 3.
 Belopares, xxx Assyriorum rex, regnavit annis xxx.
 Bêlpina, insula Aeginæ proxima, vel in continenti Laconix agro. Strabo.
 Belsan, Nomen viri. 1. efd. 2.
 Belinum, Venetiarum oppidum est in Italia, vt Plautum, Opitergium, Alinum, Cœcordia, Colonia. Volaterranus.
 Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertum fuisse vitrum Plinius scribit lib. 6. Ioseph. lib. secundo belli Iudaici, Stadiis, ait, duobus à Ptolemaide belum distare, iuxta quem sepulchrum Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circumdatis iugis conuehunt, inexhausta seculis vi, sed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum quæ atigerit metalla. Vide SELEUCOBELVS.
 Belus, rex fuit Assyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Assyriorum lingua bel dicitur. Huic vita sancto templum exerunt bab. Ionij, diuinitique cum honoribus sunt prosequuti.
 r ij

Belus, cognomento Priscus, Epaphi, vel (ut alij ma-
lunt) Neptuni & Libyes filius, cui Isis post Api-
dis mortem nupsit regnante Athenis Cécrope.
Huius filij fuerunt Danaus & Aegyptus, à cuius
etiam nomine quinquaginta Danae filiae Belides
appellatae sunt, ut paulò ante ostendimus suo lo-
co.

Belus, Phœnicæ rex, & pater Didus, vir militaris
rei peritissimus, qui Cyprios, Phœnicum litus
piratica infestantes, magna cum illorum clade
subegit, ut est apud Virgilium libro primo AE-
neidos,

- Genitor tum Belus opimam

Vastabat Cyprum, &c. Idem dicebatur Metres.

Belus, vel **Melus**, vrbs iuxta Herculis columnas.

Lege plura in Stephano.

* **Belus** Iuppiter dictus est à Belo Aegyptio qui pri-
mus eum erexit, in eo templo puluinar erat ad
quod confugiens turti erant. Paleph.

Bemárchius, Cæsariensis Cappadociae Sophista, scri-
psit res gestas Constantini principis libris decem:
praeterea declinationes quasdam & orationes.
Suidas.

Bémbia vel **Bembine** Stephano, vicus Nemege, vnde
Nemæus leo à poetis Bembinatis belua diceba-
tur.

Bembinádia vel **Bembina** Plinio lib. 4. cap. 6. regio-
nis Nemææ cognomen. Hermolaus. Legendum est
Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bembina,
vnde Nemæus leo à poetis Bēbinites dictus est.
Sed & in Plautino milite pro Bombamatides elu-
tum instar, emendandum est Bembinatidis belue
instar, hoc est, Nemæi leonis instar.

Ben, vir. 1. para. 15.

Bena, vide BENNA.

Ben-abinadab, Vnus praefectorum annonae Salomo-
nis. 3. reg. 4.

Ben-adad, Rex Syriae, 3. reg. 15. iere. 49. Filius Tabre-
mo, 3. reg. 15. 2. para. 16.

Benacus, lacus Cisalpinæ Galliae, non procul à Bri-
xia Venetorum oppido, aureas arenas voluens, &
ex eis nutriens pisces, quos indigenae Carpiones
vocant, nusquam alibi repertos. Ex hoc Mintius
fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci est in a-
gro Veronensi, inter arctas montium fauces, a-
deo ut inter illos impetu coacti venti, lacum mo-
re maris exagitent. Virgilius. lib.

- Gerg. 2.

Fluctibus & fremitu affurgens Benace marino.

Bencay, oppidum ab Alphonso Castellae rege cap-
tum. Volater. lib. 2.

Ben-decar, Praefectus annonae domus Salomonis in
Maccas. 3. reg. 4.

* **Bendia** siue **Bendea** diana apud Thraces dicta est
Paleph. lib. 2.

Béndida, sacra apud Thraces, ex quibus Orphica o-
riginem sumpsere Strabo. Cael. Rhod. libro 18.
cap. 23.

Bene, vrbs Cretae sub Gortyne. Steph.

Benedictus, patria Nursinus, primo Sublacum se-

fecerit, vbi ordinem monachorum instituit in
Italia, quem antea basilium in oriente constituerat.
Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandae glo-
riae gratia, Casinum venit, vbi templum Apollini
Ioanni baptiste dedicauit. Ad quae Totilas, rex
Gothorum experienti vaticinii gratia dicitur in-
cognitus venisse, sermo praemisso cultu regio, ab
eoque patefactus fuisse. Decessit Casinij, vbi &
sepultus est cum Scholastica sorore, imperante Iu-
stino seniore. Fuit & alter eiusdem nominis, eo-
dem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus
in dialogo. Viuebat monachus in Latio, x l. ab
vrbe lapide.

Beneuentum, oppidum est Hirpinorum, Diomedis
opus, antea Maleuentum appellatum, donec colo-
nia eò à Romanis deducta, boni ominis gratia be-
neuentum vocari coepit. Circa hanc urbem 30000.
De hac Horatius 1. Serm. Sat. 5, Tendimus hinc re-
ctà beneuentum, vbi sedulus hospes, &c. Plin.
lib. 3. cap. 11.

* **Benigia** nunc Pugniam Germaniae oppidum inter
Maguntiam urbem & Confluentiam oppidum cis
rhenum eius ripis finitimum. Cornel. tacitus.

Benis, vide NEMIS.

Benna, vel **Bena**, vel **Bana**, vrbs Thraciae, vnde ben-
nicus sinus, Steph. Apud eundem Benna, vnus est
ex senatoriis ordinibus Ephesi, cuius senatores
Bennii.

Bene-iaacan, Nomen loci in quo castrametati sunt
filij Israel profecti de Moseroth. num. 33.

Ben-ennum, Nomen vallis in tribu beniamin, quae
alias Tophet dicitur. 2. par. 28, 33.

Ben-gaber, Nomen praefecti annonae Salomonis in
Ramoth-galaad. 3. reg. 4.

Ben-hail, Nomen viri. 2. para. 17.

Ben-hesed, Nomen praefecti annonae Salomonis in
Aruboth. 3. reg. 4.

Ben-hur, Praefectus annonae regis Salomonis in mo-
te Ephraim. 3. reg. 4.

Beniamin, Filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore,
ab ipsa matre Beni vocatus, gene 35. Est &
nomen tribus, 3. reg. 4.

Beniamin, vi Hierusalem episcopus, anno c v.

Bennerodach, vii Babyloniorum rex, regnavit an-
nis xxxi.

Benni, Nomen viri. 2. esd. 2.

Benno, Nomen viri. 1. par. 2. 4.

Bennoi, Nomen viri. 1. esd. 8.

Bennui, Nomen viri. 1. esd. 10.

Ben-oni, Filius duodecimus Iacob ex Rachel, qui
& beniamin, gene 35. dicitur.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum. 4. regu decimoseptimo capite.

Ben-zoheth, Filius Iesi. 1. para. 4.

* **Berbis** lacus est Thessaliae.

Beon, Ciuitas Amorrhæorum ultra Iordanem. nu-
me. 32.

Beor, pater Bela regis Edom, gen. 36. Pater item Ba-
laam arioli. num. 22.

Bera, Nomen loci, iudic. 9. Filius Supha filij Helem,

1. paral. 7.

* **Berbeca** populi sunt qui certam aetatis metam
transgressos perimunt, virisque immolant praefo-
catis mulieribus.

* **Berbutis** nomen fontis apud Herod. lib. 1.

Bercos, Nomen viri. 1. esd. 2.

Bérea, Nomen vrbs. 1. mach. 9.

Berecyntes, natio inter Phrygas. Strabo lib. 10.

Berecyntia, mater deum, dicta à monte Phrygiae
beregyntho. Virg. Aeneid. 9.

Ipsa locum fertur genitrix berecynthia, &c. quo
in loco Seruius de aspiratione discepat.

Berecyntus, mons Phrygiae & nomen oppidi, in
quo mater deum Cybele priscorum ritu coleba-
tur. Plin. lib. 16. Steph.

Berengaria, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Gar-
siae Nauarrae regis. Polyd. lib. 14.

berengarius, Foroiulienis dux, imperator ab Ita-
lis creatus. Blond. libro secundo, deca. 2. Luithpr.
lib. 1. cap. 6.

berengarius à Vridone victus, ad Germanorum im-
peratorem concessit.

berenice, aliis beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore
condita: altera à Philadelpho Ptolemaeo: tertia,
in Troglodytica: quarta, quae prius dicebatur
Chius: quinta, in Cilicia: sexta, quae prius Hespo-
ris. Dicta est autem berenice, à Ptolemaei lagi v-
xore. Est & alia circa Syriam, quam Pellá vocant.
Stephan.

berenicida, pars tribus Ptolemaidis. Steph.

berenicis, cidis, tractus Africae Cyrenaicae, qui est
circa berenicen urbem. Lucan. lib. 9.

- Nam quicquid puluere sicco

Separat ardentem tepida berenicida Lepti,

Ignorat frondes.

beres, vrbs Thraciae, à Berete filio Macedone. Ste-
phan. Vide MIEZA apud Steph.

Berex, gens inter Indiam & Aethiopiam. Step-
hanus.

Bérgamum, Italiae oppidum ab Arnolpho imperato-
re captum. Luith. cap. 7. blond. lib. 2.

Berge, vrbs aut vicus Thraciae, ex qua natus est An-
tiphanes Comicus: vnde prouerbiura Βεργεσιων,
pro, Nihil veri dicere. Steph.

Bérgopolis, vrbs Abderitarum. Steph.

Bérgidum, vrbs Hispaniae. Ptol.

Bérgion & **Albion**, fratres gigantes, & filij Neptu-
ni, qui cum Herculi Rhodani ostia traicere pa-
rant vi obstitissent, à Ioue imbre lapideo sunt
interempti. Pompon. Mela libro secundo, Vide
ALBION.

Bérgomum, oppidum Italiae Transpadanae, quae re-
gio est xi. Cuius incolae

Bérgomates. Plin. lib. 1. cap. 13.

Beri, Filius Supha filij Helem. 1. para. 7.

Béria, Filius Asser filij Iacob, genef. 46. qui 1. pa-
ralip. 7. Earia dicitur. Filius item Ephraim, 1. pa-
ralip. 7.

Beriades, Indorum rex, bellum aduersus Dionysium
gessit. Stephanus.

Berillus, Bostrenae vrbs Arabiae praeful, cum plu-
ra recte pro religione scripsisset, ad extremum
omnia corruptis, peregrina quaedam & procul à
veritate adducens. Quare praefules non pauci
conuenere disceptationis gratia. Inter quos O-
rigenes ita errorem eius confutauit, ut redire
eum ad sanitatem compulerit. Eusebius libro
sexto.

* **Beris** mons est in Armenia in cuius vertice arbi-
trati sunt veteres multos tempore diluuij saluatos,
ibi que Noe arcam applicuisse. Bocat.

Berith, Nomen idoli Sichimorum. iudic. 9.

Bétraice, Nomen viri. act. 25.

Bétnaba, vrbs Hispaniae. Ptol.

Bétnabos & **Galeatius**, vicecomites Mediolanenses,
anno 1354.

Bernardus, burgundius circa xxxi suae aetatis an-
num, sub abbate Stephano, qui tertius fuerat
in cenobio Cisterciensi, paulò ante instituto,
vna cum xxx focis monachicam vitam egit:
deinde verò Clarauallensi cenobio tunc primò
Roberti viri illustri impensa constructo, annos
xxxvi praefuit. Edidit commentarios in Canti-
ca. Considerationem diuinæ contemplationis
ad Eugenium pontificem: vnde Pontificij mu-
neris ratio dicatur. Varias insuper epistolas, ser-
mones etiam in diebus solennibus habitos. Vo-
laterranus.

Bernhárdu, Pipini filius, à Carolo magno Italiae
rex designatus, anno 814.

Berodách, Rex Babyloniorum, 4. reg. 20. qui isa. 39.
dicitur Merodach.

Béroce, vnus fuit Epidauria, & nutritrix Semeles, cui se
Iuno assimilauit, cum pellici persuadere velleret,
ut muneris loco à Ioue peteret, ut talis tantumque
secum re haberet, qualis quantumque solet cum
vxore. Ouid. tertio Metamor.

Ipsaque erat Beroce Semeles Epidauria nutritrix.
Vide BACCHVS.

Béroce, Dorycli Ismarij coniunx. Virg. 5. Aeneid.
Fit Beroce Ismarij coniunx longæua Dorycli. Vide
BEROEA.

Berocæ, vrbs Macedoniae, à Pherone conditore dicta,
mutato ph in b: vel à Berocæ filia Beretis, qui Ma-
cedonis filius fuit.

Berocæ, Syriae vrbs, à Scleuco Nicanore rege Sy-
riae & Babyloniae condita: aliàs Béroce. Step-
hanus.

Berocenses, populi in Caesaryia. Ptol. libr. quinto,
cap. 23.

Béromi, Nomen ciuitatis, 2. reg. 23. quae 1. paralip. 11.
dicitur Bauramites.

Beronice, vel **Berenice**, nicee, regina Aegypti, soror
Ptolemaei & Cleopatrae,

Berenice, Herodis Agrippae Iudaeorum regis filia, de
qua Iuuenalis,

- Adamas notissimus & Berenices

In digito factus pretiosior, hunc dedit olim
Barbarus incesta, dedit hunc Agrippa sorori.

Beronice, siue **Berenice**, Ptolemaei Philadelphi &
1 iij

Arfinoes filia, quam cum Ptolemæus filius sororem suam in uxorem duxisset, nec multis diebus post cum exercitu in Asiam profectus esset, vouisse Berenicem tradunt, Si victor Ptolemæus redisset, se crimem detonsuram, atque eo voto damnatum crinem in Veneris templo consecrasset: qui cum postridie non apparuisset, ægrè id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam rei captans, dixit Ptolemæo crimem inter sydera videri collocatum, & quasdam vacuas figura septem stellas ostendit in cauda Leonis, velut in triangulum collocatas, de quo crine in stellas commutato Callimachus Græcus elegiam conscripsit, quam deinde Latinam fecit Catullus.

Beronice, vxor Ptolemæi, Lagi, mater Philadelphi Theocritus.

Beronice, siue Berenice, Herodis Ascalonitæ filia, quæ nupsit etiam Agrippæ fratri. Strabo, Cæsar Augustus magno honore profectus est Herodis liberos, ac sororem Salomen, eiusque filiam Berenicem.

Berenice, Salomes Herodis sororis filia, nupsit Aristobulo Herodis eiusdem filio, quem pater postea interfecit. Iosephus.

Beronice, quam Græci Pherenicem appellant, filia, mater, & soror Olympionicarum. Plin. lib. 7. cap. 40. Pausanias hanc dicit cognominatam Caliparram, ac habitu virum dissimulantem, ludis interfuisse, vbi Pisthodum filium coronatum vidit: cognitamque, ac quæstione habita, quod ad ludos mulieribus interdictos venisset, meritis suorum absolutam fuisse. Aelianus. Valerius, Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico spectaculo interesset. Vide PHERENICE.

Beronice, siue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptol. Philadelpho cõdita, & ab vxoris suæ nomine vocata. Silius.

Beronice, oppidum in Arabico sinu, à Ptolemæi Philadelphi matre cognominatum. Strabo. Vide BERENICE.

Berofus, Chaldaeus Astrologus, cui ob diuinas prædictiones, Athenienses in gymnasio statuam inaurata lingua statuerunt. Plinius libro septimo, cap. 37.

*Berofus collis est taurorum tres habet fontes sine remedio & sine dolore mortiferos. Plinius. lib. 2. cap. 103.

Beroth, Vna mansionum filiorum Israel in deserto, deute. 10. Item ciuitas Heuæorum, iosue 9. non longè ab Hai, spatio trium dierum, in tribu Benjamin, iosue 18. 2. reg. 4. Inde Berothites. 2. reg. 23. 1. esd. 2.

Berorth, Nomen vrbs. 2. reg. 8.

Berortha, Terminus terræ Israeliticæ. Ezech. 47.

Bérthæa, Ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem. act. 17.

Perfa, Rex Gomorrhæ. gene. 14.

*Bersabea vxor elegantis formæ fœminaque

sapientissimum illum regem Dauidem vsque ad eum titillauit vt solitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (vxor enim interfecit) suam contaminauerit sanctitatem.

Bersabeæ, finis atque terminus terræ Israelis ab austro. Iosephus lib. 8. cap. 13. Iud. antiq. 1. reg. 3. & 2. reg. 24. 3. regum 19. 4. reg. 23. Hæc & in sortem filiorum Simeonis cecidit, iosue 19. 1. paralipomenon 5. A iuramento & percussio fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar, gene. 21. similiter Isaac cum eodem Abimelech, genere 26. nomen habens. Neer enim fontem significat: Sabaius iurandum, vel septem, quod septem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. gene. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia filij Samuelis sinistra, 1. regum 8. Hanc nunc barbari Gibelinam nominant, authore Volat. lib. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Isaac, gen. 28. Hanc Ptolem. Bersanam appellat. Vide Hieronymum in locis Heb. Est in finibus Iudææ & Aegypti, amos 5. ne hem. 11.

Bersane, vidua è Damasco ab Alexandro magno adamarata. Diodorus.

Bertha, balduini comitis Hollandiæ vxor, quæ Philippus Francorum rex duxit.

Berthulphus, Merciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Bétrada, Fulconis vxor, quam thoro sibi copulauit postea Philippus Francorum rex.

Berunus, Steph. Italiæ ciuitas, quæ postea Verona.

Beryllus, Bolternæ vrbs Arabiæ Episcopus, hæreticus ab origine victus, anno 133.

Bérythrus, vrbs Troiana. Steph.

Berytis, Troica vrbs. Steph.

Berytos, vrbs est Phœnicæ, aliis Troia, in ora Libano monti subiecta, Iustiniani temporibus legum studiis celeberrima. Vulgè barutum vocant. Rhemius Palæmon ex Dionysio, Antiquamque Tyron, beryti & moenia gratæ. Hinc vna berytia dicta omnium optima.

Berytus, ciuitas Arabiæ, Diospolis prius dicta. Stephanus.

Berzellai, Nomen viri, 2. reg. 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem, 2. reg. 19. Parer item Hadriclis generi Saul sic vocabatur, 2. reg. 21.

Besa, vide BESSA.

Besai, Nomen viri. 1. esd. 2. 2. esd. 7.

Bésbycus, parua insula circa Cyzicum. Steph.

Bésicia, vrbs Ausonum. Steph.

Béssecath, Nomen ciuitatis tribus Iudæ. 4. reg. 22. Eadem & bascah dicitur.

Béssee, Nomen viri. 1. esd. 4.

Bésleel, Filius Vri filij Hur filij Caleb ex Ephratha vxore, exod. 31. 1. para. 2.

Bésippo, Hispaniæ portus, non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ. Plin. Portus, Bésippo: oppida, Belon, Mellaria.

Bésuth, Nomen viri. 1. esd. 2.

Bésodia, Nomen viri. esd. 3.

Besfor, Nomen torrentis in regione Palæsthorum.

1. reg. 30.

Bessa, ciuitas Phocidis. Est & altera eiusdem nominis arx in Peloponneso. Strabo.

Bessa, vrbs Locorum, sic dicta ab humida loci natura Herod. Bessa scripsit. Steph.

Béssara, ciuitas Assyriæ. Ptol.

*Bessario Cardinalis doctissimus, qui sub Eugenio quarto floruit: eius tanta fuit liberalitas erga doctissimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minus ipse in literis versabatur. Platonè imprimis obseruabat in cuius defensionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volat.

Bessi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, ad Strymonem. Plin. lib. 4. cap. 11. Magna ex parte hæmum montem incolentes, rapto & latrocinii vicitantibus. Ouid. lib. 6. Trist.

Viuerè quàm miserum est inter bessiosque, Geratque.

Bessus, bactrianae regionis præfectus, Darium interfecit. Diodo.

Béssyga, Stephano, emporium in India: vnde bessygyta, populi humanis carnibus vescentes. Et amnis, bessygas.

Béstia Appia legitur apud Volater. lib. 14. ex Liuij lib. 2. belli Punicij, apud quem nunc legimus Vestia Oppia.

L. Béstia, in cõiuratione Catilinæ memoratur à Salustio.

Betarmones, ab Homero Corybantes vocantur, Odyss. 8.

Bete, Ciuitatis nomen. 2. reg. 8.

Beten, Nomen ciuitatis in tribu Aser. iosue 19.

Beth-abara, Nomen loci trans Iordanem. iohan. 11. Vbi beth-ania legitur.

Beth-acharem, Nomen vici. iere. 6. 2. esd. 3.

Bethacarma, vicus inter Hierosolymam & Thecuã in monte situs: compositum ex lingua Syria & Hebraea.

Beth-anath, Nomen ciuitatis in tribu Nephthali. iosue 19. c. iudic. 1.

Beth-aia, Villa in latere montis Oliueti, matth. 21. Luc. 19. Vbi saluator noster Lazarum suscitauit, iohan. 11. ditat ab Ierosolymis stadiis quasi quindecim, iohan. 11.

Bethania, castellum Palæstinae, Marthæ ac Magdalene memoria conspicuum. Est & altera bethania trans Iordanem, vbi Iohannes quondam baptizabat. Volater.

Beth-anoth, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. iosue 15.

Beth-araba, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, iosue 15. Nomen ciuitatis in tribu Benjamin, iosue 18.

Beth-aram, Ciuitas in tribu Gad, quam ipsi Gaditæ ædificauerunt, iosue 13. Eadem dicitur Beth-aranum. 32.

Beth-ar-n, Vrbs in tribu Gad, quæ & beth-arã. nu. 32. Antea ciuitas Amorrhæorum.

Betharanta, Iulia, ab Herode tetrarcha Calilææ sic nominata.

*Bethasij Germaniæ populi inter Belgas proximi Caninesatibus, Batauis. Tugris ac Marfacis, ad vtranque Mosæ fluminis ripam cis Rhenum siti, in Diocesi Leodiensi, Corn. Tacitus.

Beth-auen, Vrbs Chananae terræ tribus Euphraim, in tribu Benjamin collocata. osee 4. 1. reg. 13.

Beth-azmoth, Nomen ciuitatis. 2. esd. 7.

Beth-bera, Nomen ciuitatis à Gedeone expugnata. iud.

Beth-berai, Nomen ciuitatis. 1. paral. 4. quam inhabitauerunt posterii Simeonis.

Beth-besse, Nomen vrbs in deserto. 1. mach. 9.

Beth-char, Vrbs iuxta quam filij Israel percusserunt Philisthæos. 1. reg. 7.

Beth-dagon, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, iosue 15. 1. mach. 10. Item ciuitas in tribu Aser, iosue 19.

Beth-el, Nomen vrbs in tribu Benjamin, sic primè cognominata à Iacob, gene. 28. 1. para. 7. iudic. 4. Eadem & Luza dicta, gene. 28. iudic. 1. Est & nomè montis, 1. reg. 13.

Beth-emec, Nomen ciuitatis in tribu Aser. iosue 19.

Becher, Nomen montis. cantic. 2.

Beth-esda, Nomen piscinæ. ioan. 5.

Beth-gader, Nomen loci. 1. paral. 2.

Beth-gamul, Nomen ciuitatis in terra Moab. iere. 48.

Beth-hagla, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, iosue 15. & in tribu Benjamin, iosue 18.

Beth-hanan, Nomen ciuitatis. 3. reg. 4.

Béthia, Filia Pharaonis vxor Mered. 1. para. 4.

Beth-iesimoth, vrbs in Campesribus Moabitarum, quæ sorte cecidit filiis Ruben. iosue 13. ezechiel. 25.

Beth-lebaoth, Nomen ciuitatis in tribu Simeonis. iosue 19.

Beth-lehem, Beth-lehem duæ sunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua iosue 19. Ex hac erat Abeffan iudex populi Israelitici, iudicum 12. Alia est in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarunt Gabaonitæ, iudic. 19. vbi rex Dauid habitabat, 1. reg. 16. Hæc fuit patria IESVS CHRISTO, michæ 5. matth. 2. Olim dicta Ephratha, gene. 35. & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit, 2. paral. 11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Hebr. esdræ 2. Vocatur & ciuitas Dauid, lucæ 2. Ioan. 7.

Beth-maacha, Ciuitas est Chananeæ regionis ad quæ vsque persecutus est Ioab per duellum Seba. 2. reg. 20.

Beth-maon, Nomen ciuitatis in terra Moab. ier. 48.

Beth-marchaboth, Nomen ciuitatis in tribu Simeonis. iosue 19. 1. para. 4.

Beth-nemra, Nomen ciuitatis quam ædificauerunt filij Gad. nume. 32. quæ alias fuerat Amorrhæorum.

Beth-oron, Ciuitas est terræ Chanaan quæ ducta sorte, tribui Ephraim obtigit, quemadmodum legis iosue 16. 1. paral. 7. Hæc Leuitis concessa est, iosue 21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1. para. 7.

Ipsam Salomon reparauit, 3. reg. 9. 2. paralip. 8. Est superioris simul & inferioris Beth-horon passim in scripturis mentio, iofue 16, 18. & alijs non raró.

Beth-phage, Villula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS saluator noster. Luc. 19.

Beth-phalet, siue Beth-phelet, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iofue 15. 2. cfd. 11.

Beth-pheses, Nomen ciuitatis in tribu Issachar. iofue 19.

Beth-phogor, Ciuitatis nomen in tribu Ruben iofue 13.

Beth-rapha, Filius Esthon. 1. paral. 4.

Beth-sabee, Filia Eliá, vxor Vriá. 2. reg. 11. 12. quæ & mater Salomonis. 3. reg. 1. 2. psal. 50.

Beth-sáida, Ciuitas Galilææ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apostoli. ioan. 1. match. 11.

Beth-sáida, piscina in Hierusalé, quæ vocabatur probatica: & à nobis dici potest domus pecudum, siue pecualis, quia hostias in ea quondam sacerdotes lauabant.

Beth-sames, siue Beth-femes, Anté Abel dicta, Hieronymo, in quæstionibus Hebr. 2. paral. 28. Iosephus lib. 6. cap. 1. Vrbs ad tribum Iuda, iofue 15. pertinens: quæ postea filiis Aaronis, Leuitis scilicet, est assignata, iofue 21. 1. reg. 6. 1. paralip. 6. 4. reg. 14. Est alia in tribu Neptali, iofue 19. è qua pristinos habitatores nõ potuit expellere tribus Nephthali, iudic. 1. Numeratur præterea & alia Beth-femes in sorte filiorum Issachar, iof. 19.

Beth-san, vel Beth-sean, vrbs tribus Manasse in Issachar & Aser, iofue 17. 18. iudic. 1. cuius situm habes 3. reg. 4. & 1. paralip. 3. quæ Stephano & Iosepho lib. 5. cap. 14. antiq. Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis suspenderunt Philistini, 1. reg. 13. Hieronymus in quæstionibus Hebr. duas Beth-san fuisse scribit, 2. reg. 21.

Beth-seta, Locus Palestinæ. iudic. 7.

Beth-femes, Vide BETHSAMES.

Beth-simoth, Eadem ciuitas quæ & Beth-iesimoth dicitur. iofue 12. nume. 33.

Beth-sor Vide BETHSVR.

Beth-sua, Mater Salomonis, 1. para. 3. quæ 3. reg. 1. dicitur Beth-sabee, siue corruptè Bersabee.

Beth-sur, Nomen ciuitatis in montanis locis sitæ in tribu Iuda, iof. 15. constructæ à Roboam, 2. paral. 11.

Beth-sura, Eadem Ciuitas quæ & Bethsur. 1. machab. 4.

Beth-thaphua, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. iofue 15.

Bethul, Ciuitas nomen in tribu Simeonis. iof. 19.

Bethúlia, Nomen vrbs. iudith 6.

Bethys, Vide BETHIS.

Beth zachara, Nomen ciuitatis. 1. mach. 6.

Bética, siue Bethyca, Vide Bætica.

Béticum regnum, quod Granate dicitur, à Sarracenorum manibus, Ferdinandus & Elizabeth, bellica virtute creptum.

Béthlema, Vide Bethlehem.

*betiræ & blitera oppidum in Callia belgica vulgò *Beters en Guienne.*

bétonim, Ciuitas in tribu Gad. iofue 13.

betúllo, Hispaniæ oppidum, & betulo fluuius, cuius irrigatione ager barcinonensis latissimus est. Póponius lib. 2. in descriptione Hispaniæ. Oppidum hodie dicitur beson.

betus, Celtiberorum rex, à quo regnum nomen bætica habuit. zero.

beua, vrbs Macedoniæ.

beuus, fluuius, Steph. iuxta beuam.

bezec, Chananæq; vrbs regia. iudicum 1.

bianor, cognomento Oenus, Tyberis (aliàs Thufci fluminis) & Mantus fatidicæ filius, Mantuam cōdidit. Virg. Eclog. 9.

-nanque sepulchrum

Incipit apparere bianoris, hic vbi densas, &c.

Fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cū Oileo auriga ab Agamemnone interemptus est. Homerus Iliados vndecimo.

*bias Amythaonis filius Argiuorum rex, Pausan. libro 2.

*bias fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accepit à biante Amythaonis filio. Paus. lib. 2.

bias, Philosophus Priæus, vnus ex septem Græciæ sapientibus, & ciuium suorum princeps, quos diu aduersus pericula tutatus est. Sed tandem capta patria, cum vniuersi fugerent, rerum pretiosissimarum sarcinulis onusti, ipsèque interrogaretur, cur ex bonis suis solus nihil secū ferret, respondit, Omnia bona mea mecum porto. Fortuita enim inter bona sua non numerabat. Sid. Apol

Priæus bia, quod plus tibi turba malorum, &c.

Alius fuit bias Amythaonis filius. Laertius.

biátia, Hispaniæ vrbs, Ptolemæo.

bibáculus, Cremonensis, Eusebio cum Catullo inter Poetas Iamborum Latinorum ponitur. Quintilianus. Est & alter, cuius meminit Cæsar in Commentariis.

bibága, insula Indiæ, ostreis & conchyliis referta. Plin. lib. 3. ap. 21.

bibástus, vrbs Thraciæ. Steph.

bibértius, Tiberij agnomen, propter nimiam vini auiditatem.

bibiána, virgo Romana, & martyr sub Iuliano, quæ vná cum parentibus martyrum corpora sepeliebat, sepulta est apud Palatium Lucinianum. Volater. lib. 3.

bibliána, regio Thraciæ, vnde biblinum vinum quod alij à biblia vite dictum volunt: Demus Delius autem Naxium interpretatur, quoniam biblus Naxi fluuius sit. Steph.

biblis, filia Mileti & Cyanes (aliàs Mileti) quæ cum fratre Caunum miserè deperiret, eiusque concubitum non posset assequi, laqueo gulam fregit. Ouid. de Arte,

biblidá quid referat? verito quæ fractis amore Arsit, & est laqueo fortiter vltima nefas?

Sed libro

Sed libro 9. Metamorph. postquam omnem Cariam Lyciamque, & Lelegas fratrem insequuta peragrasset, labore & dolore victam confedisse, multas effudisse lachrymas: quapropter Naiadum commiseratione in fontem sui nominis permutatam:

Sic lachrymis consumpta suis Phœbeia biblis: Vertitur in fontem, qui nūc quoq; vallibus illis Nomen habet dominæ, nigraq; sub ilicæ manat.

Biblis, insula. *Item fons Miletiæ. Pausa.

Bíblia, vxor Duellij, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tantæ pudicitia, vt illo seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat, non vitium.

Biblioláthas, Didymus appellatus, q; mille quingentos libros conscripserit.

Biblus, Naxi fluuius. Vide BIBLIANA.

*Bibrácte, Heduarum oppidum in Gallia, *longe maximū ac copiosissimum in quo totius Galliæ concilium Cæsar indixit, ius dixit & sæpe hycemauit in Francorum regno situm & in radicibus montis non longe ab Hedua ciuitate positū vulgò *Braulne.*

*Bibrax oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec longe ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus erat, & in eo Pons, in Francorum regno situs: nunc Naui & interdum vado traicitur. Porrus priscum oppidi nomen Latine retinet: vulgò *Bray en la Côte de Rhétel.*

*Bibroci populi in Anglia, mari proximi & Calsiis, Aucalitis ac Sagontinis.

Bíbuli, cognomen familiæ.

Bíbulus, collega Cæsaris in consulatu, in quem Tranquilli distichon,

Non Bibulo quicquã nuper, sed Cæsare factū est:
Non Bibulo fieri consule nil memini. Idem Ciceroni proximam prouinciam in Asia tenebat. Plutarchus.

*Bibulus fluuius est Hispaniæ, cuius aquæ valent plurimum ad præparandum ferrum

Bicomius Germaniæ fluuius.

Bicirgius, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Erfordia, *Erffurt.*

Bidini, populi Citariis & Cacirinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 8.

Bídios, castellum in agro Taurominitano. Steph.

Bidos, aliud castellum in Sicilia. Steph.

Biéndium, citerioris Hispaniæ portus. Plin. lib. 4.

Biénnus, vrbs Cretæ, vide Stephanum de Vienna Calliæ.

Bigargitani, populi Hispaniæ citerioris. Plin. lib. 3. ca. 3. Tarracone (inquit) disceptat populi XLIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorum, Detusani, Bigargitani.

Bigerriones, populi Aquitaniæ apud Cæsarem, proximi Tarbellis, Vocatibus, Tarufatis & Sontiatibus. * Hispaniæ citeriori in Francorum regno sita, Comitibus subditi, vbi comitatus est in Vasconia consistens, nomen retinet, vbi Turfa est, & castrum Begora & episcopus Bicerensis

prouinciæ Narbonensis. Huic præfectus vir fortis Enequus nomine regnū Nauarræ constituit, pulsisque inde Mauris successoribus suis regnum per manus reliquit.

Bigerra, Hispaniæ ciuitas, Ptolemæo, cui vicina est Setabis vrbs, lino tenuissimo nobilitata: vnde Sударia Setaba à Catullo commemorata.

Bilæus, fluuius, Steph. Vide TIOS & PSYLLA.

Bilbilis, lis oppidum Celtiberorum in Hispania Tarraconensi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poëta originem traxit, vt ipse testatur lib. 1. scribens ad Licianum,

Videbis altam Liciane Bilbilim.

Bilbina, vrbs Perficæ. Steph.

*Bilia Hieronis vxor quæ suo seculo pudicitie exemplar fuit, Huius mariti Hieronis cum ex inimico primum audiisset, sibi fœtere os. Quid, ait, vxor cur non commonuisti. At illa quosiam inquit ita viris omnibus olere opinabar. Rhod. lib. 8. cap. 17.

Billis, Agæ fluuius, non longè ab Heraclea. Plin. li. 6. cap. 1.

Bimater, agnomen bacchi, quod duas matres habuerit, Semelem & Iouem matris fungentem officio

*Binon promontorium est vltra Cyrenæ. vocat.

Bion, borysthenites philosophus, & sophista callidus, philosophiam vario orationis flore vestiuit. Laertius. Fertur hic dixisse ad eum qui fundos suos ingluuie vorauerat: Terra Amphiarum absorbit, sed terram tu. fuit Crateris auditor, ad Cynicam prius sectam transit, sumpto pallio & perat: deinde ad Theodorea instituta se conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alij biones nouem, Laertio.

Börgor, vel beurgus, Alanorum rex, non longè à bergamo, à Richomero superatus atq; extinctus. Diaco. lib. 16. blond. lib. 2. deca. 1.

Bipedimui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus Plinius cap. 19. lib. 4.

Biracellum, vrbs Thuscorum, Ptolemæo, hodie Vicarellum.

Bisa, vrbs Thraciæ. Steph.

Bisalta, populi Scythici, qui fugientes equorum sanguine aluntur lacte permixto. Virgil. lib. tertio Georg.

Bisaltæ quo more solent acerque Gelonus, Cum fugit in Rhodopé, aut in deserta Getarum. Plinius, Libera gens bisaltæ, à fluuio bisalte, siue à bisalto Solis & Terræ filio, vbi leporès duplici iecore sunt.

Bisaltæ, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum sinum. Plin. lib. 4. cap. 10.

Bisáltes, fluuius Macedoniæ.

Bisáltia, vrbs, & regio Macedoniæ, à bisalte Solis & Terræ filio. Vide BISALTAÆ.

Bisáltis, vel bisalpis, nomen est puellæ cuiuscumque, quam Neptunus in arietem conuersus compressit. Ouid. 6. Metam.

Bisánthe, vel bisálte, vrbs macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Steph. Aristoteles in Mirabilibus.
 Biscárgis, ciuitas Hispaniæ. Ptol.
 Bistirus, vrbs Thraciæ. Steph.
 Bistonis, gens Thraciæ, vnde & bistonum stagnum. Plin. lib. 4. cap. 11.
 Bistonis, ciuitas & stagnum in Thracia, Abdere propinquum, à quo Thracia bistonis dicta: vnde bistonius & bistonicus, quod Thracen significat: sicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Ouidius, Fessaque bistonis membra lauabis aqua.
 Thraces quoque Solino, bistonis dicuntur. Idem, Tuta tamé bello bistonis ora fuit. Sunt qui velint & stagnum & prouinciam à Bistone rege nomen accepisse. Plin. lib. primo cap. 2. Steph. Vide **A B D E R A**.
 Bisúrgis, fluvius Germaniæ. Strabo in exordio libri septimi, bisúrgis & Lupias amnis in vnum ad Amasiam defluntur, stadia DC à Rheno semotus, Vide **V I S V R G I S**.
 Bithora, vrbs à Salomone edificata.
 Bithálbe, vide **H E L L E N O P O L I**. Steph.
 Bithia, Pharaonis filia, quæ Mosen adoptauit.
 Bithias, gentem in Thracia esse commemorant, quæ author bithis fuit, Martis & Setæ fororis Rheusi filius. Steph.
 Bithynia, regio minoris Asiæ ad Pontum sita, aduersa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primú nebricia, postea Mygdonia, deinde à bithyno rege bithynia dicta est. Hęc etiam, auctore Eusebio, Pontus est dicta. In hac Libyssa est, vbi Annibal sepultus est. Sunt qui scribát Thynos populos transfisse ex Europa, & hanc regionem occupasse, à quibus bithyni dicuntur & bithynia. Claudianus, Thyni Thraces erant, quæ nunc bithynia fertur. Hinc bithynus bithynicus. Iuuenalis, Quamquam & Cappadoes faciant, equitèsq; bithyni. Martialis, Iam te rem factam bithynice credis habere. bithynici fuerunt, Xenocrates philosophus, Dionysius dialecticus, Hipparchus, Theodosius, & filij ei⁹ mathematici, Cleophanes orator ex Myrlea, & Aselepiades medicus Prusienfis. bithyniá Strabo prius Myfos habitasse dicit, vnde bosphorum Thraciam, in quibus bithynia est, Mysium quando que appellari ait Dionysius poeta: hinc etiam Herodotus dicit Thraces in Asiam transfectos, bithynios esse appellatos, templumque & vaticiniú Martis habuisse, & à bosphoro vsq; Rhebam flumen regionem tenuisse. Steph.
 Bithynium, vel bithynum, ciuitas in bithynia, à quo bithyniæ & bithynienses populi. Steph.
 Bithynópolis, vrbs à bithye dicta. Steph.
 Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano, fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci, Thraciæ populi.
 Bithys, nomen viri, de quo Stephanus in bithyæ & bithyniæ, & bithynopolis.
 Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus classis puni-

ca. Virgil. AEncid. 1.
 Bitias & Pandarus fratres ex Alcanore Troiano geniti, quos Hiera in syluis nutriuit. Hi cum AEnca in Italiam venerunt, & cum apertis etiam portis ausi essent Rutulos laceffere, ab iisdem sunt trucidati. Virgil. lib. 9.
 Pandarus & bitias Ideo Alcanore nati, &c. Alius fuit bitias inter proceres Didonis: cuius meminit Virgilius lib. 1. AEncid.
 *Biton, alter fuit ex filiis Argiæ sacerdotis & frater Cleobis de quibus sic scribit Cic. 3. Tusc. Primum Argiæ sacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur. nota est fabula. Quæ enim illam ad solene & statum sacrificium curru vehi ius esset satis longe ab oppido ad fanú, morarenturque iumenta, tunc iuuenes illi quos modo nominauit, veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt, ita sacerdos aduecta in fanum precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum à deo dari possit. Post epulatos cum matre adolefcentes somno se dedisse, mane inuentos esse mortuos.
 Bituitú, oppidú à Fabio captum, anno ab vrbe. 633.
 Bituitus, Aruernorum rex, specie colloquij comiter hospitio inuitatus, à Cacio Domitio vinctus est, & Romam deportatus.
 Bitúrgia, vrbs Thuscorum, Ptolem. hodie Mallianú.
 Bitúrges, Aquitanæ populi. Plin. lib. 4. cap. 19. Vno die viginti vrbes incenderunt, vt Cæsarem comitatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum. Cæsar in Commentariis. Dicuntur etiam Cubi, Plinio: item Losci, Straboni. Lucanus lib. 1, Et biturix, longisque leues Axones in armis.
 Bitúrigum, vrbs, quam Arpinus comes Philippovēdidit. AEmil. lib. 4.
 Biúmbres, populi quicumque inter Tropicos habitant ad meridiem, quandoque enim incidentes habent umbras, cum à meridie sol ad gnomonem accedit rectum ad subiacens planum: quadoque autem in aduersum, cum sol in aduersum consistit. Strabo lib. 2.
 Bizen vel bízia, ciuitas Thraciæ. Steph. *Βίζιον πόλις θρακικῆς, ἢ τῶν ἑσῶν τῶν τῶν ἑσῶν ἑσῶν ἑσῶν*. Plin. lib. 4. bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine, inuisa hirundinibus: non quod illic facinus patratum sit, (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) sed quod ea Terei patria fuerit testibus Thucydide & Pausania. Vide **B Y Z A N T I V M**.
 Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu raptá. Plin. lib. 4. cap. 11. Hęc vrbs in medio Calatidis & Apollonijs spatio sita est. Bizonia Straboni dicta.
 Bizona, vrbs Pontica. Steph.
B E
 Biaberúra, vide **I N D I C A**.
 Blacia regio prope cumas cuius meminit Aufst.
 Blaéna, Ponti regio satis ferax, per quam Amnis flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomēto Eupator, Nicomedis bithyni copias funditus deleuit, haud quidē præfens, sed per impera-

tores: vnde ille cum paucis domum fugiens, seruatus est, & inde in Italiá nauigauit. Strabo li. 12.
 Blæsus, nomen viri. Star. 2. Sylu.
 *Blagura mōs est Hybernæ in cuius radicibus tres nobiles scaturiunt fluij.
 *Berna, Corus, & Syurus omnem fere irrigates insulam.
 Blandia, Italiæ vrbs in littore brutio, non procul à beto flumine, & Parthenio portu. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Blande, vrbs est Hispaniæ citerioris in agro barci-nonensi ad Larnum flumen. Plin. lib. 3. cap. 3.
 *Blandus fons est iuxta Scenam, multis aquis abundans, nomen adeprus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.
 Blandusia, Sabinensis agri regio, in qua fuit ager Horatij poeta.
 *Blannonij siue Bránonij populi inter Celtas proximi Segusianis, Ambiuariis ac Heduis, quorú clientes erant: vulgo *le pays à l'entour de saint Jehan de Maurienne*.
 Blacon, vel blascorú, insula Galliæ in ostio Rhodani, prius Metina dicta. Plin. li. 3. cap. 5. Strabo. li. 4.
 Blastus, Nomen viri. act. 12.
 Blandus, vrbs Phrygiæ Steph.
 *Blauus romanus fuit, qui quum audiuisset filium à triumuiris interfectú ab iisdē impetravit vt interficeretur & filio comes mitteretur.
 Blemnyæ vel blemiæ, vel blemæ, vel bleptæ, monstrofi populi apud Aethiopes. Plin. lib. 5. cap. 8. & Pomponius lib. 1. in fine descriptionis Africæ. Stephano dicti à blemæ vno ex illis ducibus qui cum Dionysio in illas regiones militarunt, faciem in pectore habent. Claudius, errat Per Meroen, blemasque feros, atramque Syenen. hi capite carent, oculosq; habet & os pectori affixos.
 Bleráni, Italiæ populi Corronensibus & Capenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Bliarides, Vide **G Y M N A S I A E**.
 Bliarus, Vide **M E M B L I A R V S**.
 *Blitomania apud Plaut. pro stolidá sumitur
 *Blitea idem quod stolidá apud Plaut. Blitea inquit & lutea est meretrix, nisi quæ sapitin vino ad rem suam.
 Blitera, vel bliteræ oppidum Seprumanorum Pomponio: Stephanus tamen beterra. Narbonensis prouinciæ vrbs, vt Arelate Sextanorum, & Arausio Secundanorum. Plin. lib. 3. cap. 4.
B O
 Boágrius, Locrensiū amnis, Thronion urbem præterfluit. Strabo lib. 9. & Homerus.
 Boanérges, beatus Hieronymus docet debere scribi Banercen, quod interpretatur filij tonitru. Sic à Christo cognominati fuerunt Iacobus & Iohānes filij Zebedæi. Marc. 3.
 Boárium, forum Romæ. Plin. lib. 28. cap. 2. & lib. 34. cap. 2.
 *Boarmia Pallas dicta est à Boætiis de Boum adartatum coaptatione: Rhod. lib. 14. cap. 18.
 Boáilia, vrbs Scythiæ. Steph.
 Bóbium, oppidum ad Apænni iuga situm, vbi nobi-

le conobium à Theodolinda regina Longohardorum extructú: quo in loco nuper reperti sunt, Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen, LXX. epigrammata, & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.
 Bobónia, vrbs Italiæ. Steph.
 Bocálium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parrhasiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.
 Io. Bocárius, Florentinus, genealogiam deorú scripsit de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo sermone. Volaterranus.
 Bocchus, Mauritanæ & Getuliæ rex, amicus populi Romani, ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit. Salustius in Iugurthino. Huic successit Iuba.
 Bocchyrus, in AEGypto tam iustè synceritèque iudicauit, vt eius nomen in prouerbiū venerit, Iustissimè iudicantium.
 Bocci, Filius Iogli, princeps tribus filiorum Dan, num. 34. Filius Abisue filij Phinees, 1. paral. 6.
 Bocciaú, Nomen viri. 1. para. 25.
 Bóccori, qui & Concordienfes, populi Lustaniæ. Plin. lib. 4. cap. 22.
 Bocénfes, Sardinia populi. Plin. lib. 3. cap. 7.
 Bochiána, oppidum Troglodytarú. Plinius libro 6. cap. 29.
 Bóchoris, qui & Chencres, AEGYPTIORUM rex, regnauit annis XVI.
 Bóchorus, AEGYPTI rex, regnauit annis XLIII. hic AEGYPTIUS leges constituit. Diod. lib. 2. huius ætate agnus loquutus est. Eutrop. *hic adeo notè & incorruptæ in iudicandis litibus iustitiæ fuit, vt vulgo si quis magno pere iustum & integrum significare vellent, Bocchyrim appellarent: vide prouer. Bocchyrus iudicium.
 Bochri, Pater Sebe. 2. reg. 20.
 Bochrú, Filius Afel filij Elasa. 1. para. 8. 9.
 Bodéria, Ptolemæo, æstuarium maris britannici, Tacito bodotria dictum.
 Bodincómachum, oppidum iuxta Padum, quod & Industria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 16.
 Bodíncus, Padi cognomen, Ligurum lingua, id est fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.
 Bodoncus, vide **D O D O N E** in Stephano.
 Bodóna, vrbs Perrhæbiæ, vel potius Theffal. Steph.
 Bodótria, vide **B O D E R I A**.
 *Boëdromion mensis iunius apud Athenienses dicebatur.
 *Boëdromion dictus est Apollo, quod singulis annis mense Iunio, quem Athenienses Boëdromionem vocant, Apollini sacra fierent in memoriam reportatè à Theseo de Amazonibus Victoris: aut sane Apollo dictus est Boëdromion à sacris Boëdromiis quæ quotannis mense Iunio illi fiebant. Plutarch. in Theseo.
 Bœa, opidum Peloponnesi, in sinu Argolico, nõ procul ab Epidauró. Plin. lib. 4. cap. 5. in descriptione Achaicæ vrbs est Creta. Steph.
 Bœbe, bæbes, ciuitas Theffaliæ, & bæbebes, eius loci lacus, ad quem bæbe sita est. Strab. lib. 9.
 Bœbeis, idis, siue bæbias, lacus Theffaliæ iuxta

Offam montem. Lucan. lib. 7.
Ire per Offeam rapidus Bœbeida sanguis. Valerius Flaccus,
Perderet & pingui miseris in Bœbide crincis.
Vide XYNTIA s. Eiusdem nominis est etiam oppidū Theffaliæ. Vide *Bœbos* in Stephano, & *Bœtop.*
Bœllæ, Vide Bolæ.
Boemia, Myfia, Europæ regio vltra Danubium sita: à bemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam esse dicit, vel à boëmo principe. Huius latitudo, longitudini par, trium fortè dierum sylvæ Hercynia vndique cinctâ, Albi fluvio media irrigatur, à quo Albicolæ dicuntur: ab oriente Moranos, ab Arcto Saxones, ab occidente Noricum, à meridie Austriam & bauariam habet. Plura Aeneas Syluius in boemorum historia, Boemiam metropolis est Praga insignis ciuitas. Hanc nonnulli Germaniæ partem esse dixerunt.
Boen, Lapis in tribu Iuda, à filio Ruben sic appellatus i. osue 15.
*Bœthus Carthaginensis statuarius, Pausan.
*Bœotus Menalippæ filius Pausan.
Bœotia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam se protendens, tria respicit maria, Peloponnesiacum, Siculum & Adriaticum, toridè que in partibus colonus habet, Eubœæ insulæ obiecta: ab Attica autem Citharone monte discreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eū locū, vbi postea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius 3. Metamor. cum ait,
Bos tibi, Phœbus ait, solis occurret in aruis,
Nullum passâ iugum, curuſque immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba,
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.
Alij alias afferunt nominis huius rationes, quas vide apud Stephan. Olim etiam Aonia dicta est, & Ogygia, & Hyantis, & Messapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc bœoti dicti sunt, regionis huius incolæ: qui stupiditatis & crassi ingenij nomine malè audierunt. Hinc est illud Horatij libro secundo Epist.
Bœotum in crasso iurares acre natum.
Bœotij, populi qui anno 1 x. post captam Troiam ex Arna ciecti à Theffalis, incoluerunt terram quæ nunc bœotia, prius Cadmeia vocabatur. Thucyd. lib. 1.
Bœotius, Zenone imperante, ob affectatæ libertatis suspicionem à Theodorico rege exilio dānatus: deinde custodiæ traditus, plura conscripsit. Tandem simul cū Symmacho Senatore focero suo, aliisque præstantibus viris interficitur. Euseb.
Bœotus, filius Itoni, vel Neptuni. Steph.
Bœotus, Hispaniæ fluvius, ex eisdem nascens locis, ex quibus Anas & Tagus. Strabo.
*Boethus ineptus quidam poeta Tarfensis q. Philipensem Anthonij victoriam carmine conscripsit quo nomine præter alios summos honores quibus ab illo affectus est Gymnasilij etiam Tarfensis præfecturam adeptus est.

Bogadium, vrbs Germaniæ. Ptol.
Boges, Persa, ab Atheniensibus obsessus, cum nihil haberet comæneus in castris, liberis cum vxore primum, demū seipsum interfecit. Herodo. lib. 7.
Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.
Bogudiāna, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. Plinius.
Bogus, rex Mauriflorum, Antonij partes sequebatur in actiana pugna. Strabo. lib. 8.
Bohemia, regio. Vide BOEMIA.
Bohemundus, ab omnibus Antiochiæ princeps designatus, anno 1099.
Boianum, Samnitum, vrbs, Ptol. hodie bouianum.
Bôij, populi fuerunt Galliæ Lugdunensis. Plinius libro 4. cap. 18. qui putantur agri Borboniensis tractum incoluisse. Hi postea Alpes transgressi, iuxta Padum confederunt, vbi & Laudem Pompeiam condiderunt, teste eodem, libro 3. cap. 17. Idem postea à Romanis expulsi, in Germaniam se contulerunt, teste Strabone libro 7. vbi Hercyniæ sylvæ partem incoluerunt, quæ Pannoniis proxima est: quæ regio ab eis primum Boiohemia, & postea abiectis aliquot literis, boemia appellata est. *vulgò *Borbonnois* & *baniere ou Boeme en Allemagne*.
Boin, oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. cap. 5.
Bóion, Doridis oppidum in Græcia. Plin. lib. 4. cap. 7. Dotis (inquit) in Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytum: ab Homero videtur Bœde dictum. Steph. *Bôion* etiā, Cretæ vrbs est apud eundem.
Boizlâus, boemorum rex, ab Othone in ciuitate Noua obsellus. Blond. lib. 2. deca. 2.
Bola, vrbs Italia. Steph. *vnde bolani Cariolanis & Fidenatibus vicini Plin. lib. 3. ca. 5. Verg. 6. Aeneid. Pomerios castrumque iuui bolamq; coramque.
Borbæ, vrbs Cariæ, & fluvius aut palus balbœotes, quæ Heraclæa dicta est.
Bolbitinum, Nili fluminis ostiū. Plin. lib. 5. cap. 19.
Bolbitina, vrbs Aegypti.
Bólbula, oppidum & insula maris Mediterranei. Plin. li. 5. cap. 31.
Bole, oppidum agri Campani in Italia: cuius meminit T. Linius. Vnde Bolani, Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5. *Bolani* autem apud Stephanum, vrbs est Latinorum.
Boléntium, vrbs Pannoniæ superioris. Ptol.
*Bolgius dux Gallorum in expeditione cōtra Ptolemæum regem Macedonum: Pausan.
*Bolina oppidum est iuxta patras. Pausan.
*Bolina Virgo quam adamauit Apollo, sed cū eum fugeret in gratiā Apollinis facta est immortalis. Pausan. lib. 7.
*Bolinæus fluvius dictus à Bolonia vrbe cui erat vicinus. Pausan. lib. 7.
Boline vrbs Achaia. Steph.
Bolingæ, populi Asia. Plin. lib. 6. cap. 19. Indiam habitant. Steph.
Bolissus, vrbs Acoli in ædito sita, prope Chium. Stephanus.
Bologefias, vrbs iuxta Euphratem, à Bologefso re-

ge condita. Steph.
Bologesiphora, vrbs Persiæ. Steph.
Bólurus, vrbs Trallecon in Illyria, & alia Theffrothia. Steph.
Bulus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit. Flor. lib. 67.
Bomaréi, Asiae populi à Caspiis Orientem versus. Plin. lib. 6.
Bómbina, Nemeæ vicus. Vide BEMBIA, & BEMBINA DIA.
Bombos, Ciliciæ regionis fluvius. Plin. libro quinto, cap. 27.
Bomi, colles Italiae, quorum incolæ Bomienfes. Stephanus.
Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipse dux, veniens in suspicionem Carthaginensibus, ne & ipse cum Agatocle conspiraret, in medio foro patibulo suffixus est. Trog. Pompei. lib. 33.
Bomita, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ. Plin. lib. 5. cap. 22.
*Bomonicæ erant adolescentuli, qui in Dianæ Orthiæ sacrificiis apud Laconas, aris superpositi cōtendere solebant, quis plura verbera sustineret, Paleph. lib. 2.
Bon, Tuscorum rex, regnavit annis x x v i i i. ab hoc regio bononia dicta. Caro de orig.
Bona dea, quam veteres Faunam, siue Fatuam, siue Sentam dixere, tantæ pudicitia fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi solæ mulieres Rom. noctu in operto sacrificabant, & Bonam deam appellabant. Alexander ab Alexandro libro sexto, cap. 8. Quidam putant hanc Proserpinam esse, & idcirco ei porcarem diuinam fieri, quia segetem, quâ Ceres mortalibus tribuit, porca depasta est.
*Bona fuit vna ex quinquaginta filiabus fauni.
Bonándria, Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.
Bónanis, Tuscorum rex, regnavit annis 28.
Bonauentûra, Franciscanus theologus ex oppido bagico regio, ob virtutem commentariorum editorum, in Cardinalium numerum ex generali à Gregorio decimo relatus est: Habitu quo nunc vtitur Franciscani Cardinales, instituit, cum prius aliorum Cardinalium modo incederent: sacros aliquot libros scripsit: à Xisto i i i i. in catalogo relatus est. Huius postea libros in epitomen redegit Guilielmus Fulginas eiusdem ordinis. Volaterranus lib. 21.
Bonauentûra, alter eiusdem ordinis Parauimus Cardinalis tituli S. Cæcilie, sub Ioanne 22. doctrinæ sanctitatem adiecit, à Carranensi principe sagitta peremptus, dum ecclesiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volater. 21.
Boncha, populi Carenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluvium. Steph.
Bonchis, ciuitas Aethiopiæ, iuxta tertium Cataracten. Steph.
Boni, Filius Somer. 1. paral. 6.
Boni portus, p. n. Latinae didiçiones sunt. Ciuitas,

opinor; Cretensium, cui nomen καλλί κρη. id est pulchrum littus: cuius meminit B. Stephanus in actis cap. 27.
Bonifcius, præsul Auernensis, vir sanctitate clarus. Volaterranus.
Bonifacius. x i. Romanorum episcopus, regnavit annis v i. mensibus i x.
Bonifacius, i i i i. Romanorum episcopus, regnavit annis, i i. diebus x x v i.
Bonifacius, l x i i i i. Romanorum pontifex, regnavit mensibus v i i i. diebus x x i i.
Bonifacius, i x v. Romanorum pontifex, regnavit annis v i. mensibus v i i i. diebus x i i i. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariz & omnium Christi sanctorum vocavit. Diaco. lib. 18. Blond. lib. 9. Eius tempore papatus initium sumpsit.
Bonifacius, l x v i i. Romanorum pontifex, regnavit annis v. Hic constituit, vt qui in sacras aedes fugerent, vi ne inde abstraherentur.
Bonifacius, c c i i i. Romanorum pontifex, regnavit annis x v. mensibus i x.
Bonifacius, c x. Romanorum episcopus, regnavit diebus x x v i.
Bonifacius, c x x v. Romanorum pontifex, regnavit mensibus v i i. hic Constantinopolim relegatus fuit.
Bonifacius, c x c i i i i. Romanorum pontifex, regnavit annis v i i i. mensibus i x. diebus x v i i. Celestinum cepit, in custodia tenuit. Plat. Aemil.
Bonifacius, Romanus, martyrium sub Diocletiano subiit, relatus deinde à seruis Romam, eique templum in Auëtino dicatum, quod & Alexio postea commune fuit.
Bonifacius, Britannus, Præsul maguntinus, apud Phrysijs & ipse martyr, quod iuillu Stephani fecundi Pontificis, Pipinum Caroli patrem regem oleo sacro perunxit.
Bonifacius, præsul Carthaginensis, Zenone imperante, confessor.
Bonifacius, præsul Ferentinas, Item confessor.
Bonifacius, martyr Bosnensis, Othonis tertii consanguineus. Eusebius.
Bonifacius, Africae comes, sub Honorio Aelij ducis æmulus, Augustino amicissimus.
Bonifacius, Corsicæ comes, Vticam inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onustus rediit, tunc primum Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupauerant, in patriam suam sunt reuersi Aemil. lib. 3.
Bonifacius, Montisferrati dux, cum Balduino Sabaudia comite & Venetis Iadaram recepit, Alexium Ifaci filium vnâ cum patre regno restituit Constantinopolim. quo necato ab Murillo, Constantinopolim cepit, communi consensu in imperatorem Græcorum Flandrensem elegit comitem, Romanæ quise subiecit ecclesiæ. Blond. lib. 6. Plat.
Bonifacius, Donanticus, comes Pisanus, Ferrum

Corbarium captum pontifici tradidit, qui coniectus in carcerem, vitam commutauit cum morte. Aemil. libro 8.

* Bonna oppidum ad citeriores Rhenum ripas situm & Colonienfium vbi ac confluentia oppido proximum: vulgò *Bonne*. Corn. Tacit.

Bonni, colles Aetoliae, à quibus Bonnenses dicuntur. Thucyd. lib. 5.

Bonni, Parer Omrai. i. paral. 9. 2. efd. 9.

Bononia, ciuitas Italiae, non procul à Pado. Manruanus,
-qua magna potensque
Imperat Aemilio vicina Bononia Rheno. Bononienfes eiusdem incolae.

Bononia, Heruziae principis colonia, Felcina vocata in octaua Italiae regione. Plin. lib. 5. cap. 15.

* Bonofus Imperator fuit, Roma. filius literarum pedagogi auctore Vopifco, hic tantum bibebat quam hominum nemo. De hoc Aurelianus dicebat, non ut viuat biberat, sed ut bibat. Si quando legati Barbari ad eum venissent ipsis propinabat, ut eos inebriaret, ut ab his per vinum omnia cognosceret ac extorqueret veritatem. Tantum meibat, quantum biberat, sic ut eius vesica nunquam graueretur, postea quam à Probo superatus laqueo vitam finiisset, emanauit iocus, amphoram pendere non hominem.

Bonus, praefbyter Romanus, simul cum Fausto & Mauro diaconis, Romae sub Valerio principe passus, sepulti in via Latina. Volater.

Boofcoete, Hellefonti vrbs, Germanicopolis postea dicta. Plin. lib. 5. cap. vltimo.

Boofura, bouis cauda, vrbs Cyprae, cui vicina est Tereta & Palapaphus, quae antiquum Veneris templum habet. Strabo.

Bootes, tis, vel Bootes, ta, vel Botus, ti, à boue deductum nomen, Latine bubulcus, caeleste sydus quod Arctophylax vocatur: stellula enim est iuxta vrsam maiorem, quae more bubulci plaustrum sequi videtur. Cic. 2. de Nat. deo.
Arctophylax, vulgò qui dicitur esse Bootes, quod quasi temone adiunctam praese quatit arctum.

Ouidius,
Arctophylax formam terga sequentis habet.
Inuenalis,
Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootae.
Habet quatuor stellas in dextra manu quae non occidunt. Gel. lib. 2. cap. 21. Aratus.
Tardus in occasum, sequitur sua plaustra Bootes.
Manilius,
A tergo venit Arctophylax, idemque Bootes. Vide Arcas & Arctophylax.

Booz, filius Salmon, filij Nahasson, confanguineus Elimélech, Beth-lehemitarum, ruth. 2. 4. 1. para. 2. Nomen item secundae columnae in porticu Salomonis, 3. reg. 7. 2. para. 3.

Borana, Phoeniciae vrbs, non procul à Beryto & Byblo. Strabo. lib. 16.

Borbista, rex Gothorum, in Teutones irrumpit quae

vicerunt tres reges coadunati copiis.

Borbónium, Galliae paugia, ducatus dignitatem assumpsit, Philippi Valesij Francorum regis tempore.

Borcáni, populi Hippinorum in Italia, non procul à Collatinis. Plin. lib. 3. cap. 11.

Borcobae, Thraciae oppidum, Eumeniae & Parthenopolii vicinum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, vnde & frigidus. Dicitur à πο βοας, quia quoniam ut violenti status est, ita etiam sonori. Virgil. i. Georg.
Aut Boreae penetrabile frigus adurat.
Fuit & Strymonis filius, Orithyae raptor. Spirat inter Septentrionem & exortum solstitialem: nubes dissipat, & aquas gelu constringit. Poetae Boream Astraei filium faciunt, eumque Hyacinthum puerum amasse, qui etiam ab Apolline diligebatur. vide infra. Amavit praeterea Orithyiam Erichthonij Athenarum regis filiam, quam & in coniugem postulat: verum cum non daretur, vi eam rapuit, ex qua postea Zeren & Calain suscepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamasse, & ex illis xlii. Velocissimos equos suscepisse. Hinc Boreas & Borectis, idis. Ouid. lib. 1. Metam.
-Scythiam, septemque triones.
Inuasit Boreas, &c.

* Boreas mons est Epyri Dirachio proximus.

Boreostoma, Danubij fluminis vnum ex ostiis. Ex eodem enim alueo & super Istropolin lacus gignitur lxlii m. passuum ambitu, Halmirin vocant. Secundum ostium, Naracostoma appellatur, Tertium Calostoma, iuxta insulam Sarmaticam. Quartum Pseudostoma, & insula Conopon diabasis. Postea Boreostoma & Spiracostoma. Singula ora & ostia tanta sunt, ut prodatur in xlii m. passuum longitudinis vici mare, dulcemque intelligi haustum. Plin. de Danubij ostiis lib. 4. cap. 12.

* Borgion filius Neptuni qui Herculem inuasit. Bocatius.

Borgodi, Asiae populi, in insula Aegilia. Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione Arabiae.

Borichus, Colomanni nothus. Volater. Riti.

Borion, Africae promontorium, quod maiorem Syrtim includit. Plinius libro 5. cap. 4. Promontorium quod maiorem includit, (Syrtim intelligit) Borion appellatur. Huius etiam meminit Strabo lib. 17. Ultra Berenice est paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod est Syrtis ostium.

Bormiscus, regio Macedoniae, vbi canes Euripidem lacerarunt. Steph.

* Bormius mons est in Macedonia, à quo & locus Bormicus dictus est. Rhod. lib. 2. 4. cap. 10.

Boron, Troglodytarum oppidum. Plin. lib. 6. cap. 29.

Borsippa, vrbs Babyloniae, Mesopotamiae coniuncta inter Euphratis conuersiones, olim Dianae & Apollini sacra, in qua maximum lanificum est, & maxima vesperilionum multitudo in esum conditur. Strabo lib. 16. Martialis.

Texta Semiramia quae variantur acu. Steph.

Bosphora, femini generis, aut neutri plurali scribit.

Borythenes, fluvius Scythiae secundum Istrum omnium maximus, ad 600. stadia nauigabilis, in cuius ostio ingens vis salis sua sponte nascitur, & ingentia caeterae spinis carentia. Herodot. Plin. Strabo, Solinus, Pomponius & Martianus. Nec procul fluvius, lacus, oppidum, sub vno cuncta nomine.

Borythénidæ, populi ad borythenem amnem. Pomponius. Propertius,
Gloria ad hybernos lata borythenidas.

Borythenes, nomen oppidi fluvio adiacentis: item insula & portus in mari Euxino, ad ostium borythenis.

Borythenes, Stephano vrbs & fluvius Ponti, iuxta Maotin & Tanain, & vrbs Graeciae occidentem versus, Milesiorum colonia, quam incolae Olbiam vocant. Stephan. Sunt & alii Olbiae, de quibus infra.

Boryza, vrbs Ponti. Steph.

Boses, Nomen scopuli. i. reg. 14.

Bosgedariza, locus in confinibus maioris Armeniae. Strabo.

Bosirara, vrbs Aegypti. Steph.

Bosor, filius Supha filij Helem, i. par. 7. Nomen ite civitatis Moabitarum trans Iordanem, orientem versus, ad solitudinem nonnihil vergentis, i. macha. 5. deut. 4. iof. 20. i. par. 6. De tribu Ruben Leuitis data.

Bosphorarium, portus byzantij. Steph.

Bosphorus, vel bosphorus, à bouis meabili transitu dictus, propter angustias freti, quasi bouis transitus. Plin. Solinus. Duo sunt autem bosphori, alter iuxta byzantium, qui Thracius dicitur: estque ostium Ponti, per quod in Propontide influit, dictum à traiectu Iouis in vaccam deformatum. Valer. Flaccus lib. 4. Argon.
Iamque dies auraeque vocant, rursusque caepesunt
Aequora, qua rigidos eruat bosphorus amnes.
Alter est bosphorus in introitu Maotidis paludis, per quem in Pontum defluit. Ouid.
Bosphorus & Tanais superat Scythiaque paludes.
Hic etiam Cimmericus bosphorus dicitur, à Cimmericis populis, partem eius frigidissimam incolentibus. Vide PROPONTIS. Carterum inter bosphorum Thracium & Cimmericum Marciano & Polybio interiacent milia quingenta. Porro bosphorus Thracius Pomponio, stadiis quinque Europam ab Asia determinat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Bosphori Cimmerici latitudo est m. m. d. passuum. Plin. libro 2. cap. 15. Lucanus, Sic stat iners Scythicas astringens bosphorus vndas.

Bosphorus, vrbs Ponti est iuxta sinum Cimmericum, & fretum eiusdem nominis, quod Io in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Est & alia Indiae

bosphorus. Steph.

Bofra, Idumaea, iuxta illud, Quis est iste qui venit de Edom tinctis vestibus de bosra?

Bofina, orientalis regio à Turco vastata, anno 1384. Egna.

Bofra, Phoeniciae vrbs ad mare sita, Byblo vicina, ut tradit Strabo libro, 16. Vrbs Arabiae, Stephanus.

Botachide, locus Arcadiae in Tegea, à botacho, Lycurgi ex Iocrito nepote dictus. Steph.

Botiaz, Thraciae populi. Plinius libro quarto, capite 11. Stephanus Nicaram, botiazorum coloniam esse scribit.

Botium, vrbs Phrygiae, cum stagno Attaea dicto, quod salem producit. Steph.

Botrodus, vicus non longè à Segobria, quondam oppidum à Tyberio Gracho dirutum. Polyb.

Botrys, oppidum Syriae Phoeniciae. Plin. lib. 5. cap. 20. Steph.

Botrii, Vide BOTIAEI.

Bouianum, Samnitium colonia vetus. Plinius lib. 3. cap. 12.

Bouilla, arua, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quae Aricia ducebat. Atconius. Suburbanae dictae, Ouidio,
Orta suburbanis quaedam fuit Anna bouillis.
Quo in loco interfectus est Clodius Aricia rediens. Dicitur quasi bouis hilla, quod eò vulnerata bos sua trahens intestina deuenerit. Vnde populus Bouillanus. Plin. lib. 3. cap. 5.

* Bouzimele Ciliciae fluvius est haud longè à Lycoamne.

B
R

brabantini, populi, ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam translatis, prognati. Aemil. lib. 3.

Brabasthenes, mons, Liuio libro quarto, belli Macedonici decem millibus, passuum à Lacedaemonia distans.

bracarum, conuentus vnus è septem Hispaniae. Vniuersa enim prouincia Hispaniae diuiditur in conuentus septem, Carthaginensem, Tarraconensem, Caesar augustinum, Cluniensem, Austrum, Lucensem, Bracarum. Plin. lib. 3. cap. 3. Vide BRACHARA, & BRAECARA.

Brachara, apud Ptolomaeum, vulgò hodie bracha. Cuius praeful Metropolitica, simul & Primas regi Lusitaniae appellatur. Volat. bracara Ptolomaeo, vide infra.

* Brachata gallia vulgò *La Provence*.

Brachia, mare Arabicum, quod plurima in eo *Spaxu*, id est breuia sint.

Brachinonensis ager à Saracenis vastatus. Blod. lib. 2. de ca. 2.

brachus Perusinus, omnem pontificis ditionem occupauit. Volat. li. 222. Apud Aquilam à Pontificis exercitu superatus occiditur.

Brachmanes, vel brachmanae, Indorum gymnosophista, Hieronymo lib. 2. contra Iovinianum, quorum princeps Iarchas eo tempore quo Apol-

Ionius Tyaneus discendi visendique studio ad illos se contulerat. Hi simulachra contemnebant, omni prorsus carnis genere & vini abstinentes, brachmas vocat Stephanus. De quibus plura Strabo libro 15. Plinius libro sexto, capite 17.

Brachódes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.

Brachybios, Dionysius vocat Aethiopus, quod sint breuis æui, nec vltra annos xl. viuant.

Brachyle, vrbs Ceretum, qui Iberis vicini sunt. Stephanus.

Bracmânæ, Vide BRACHMANES.

Bráctia, insula est vna Illyrici. Plin. fortè eadē quæ brattia inferius.

Brádua, consul collega Materni, anno ab vrbe 937.

Brádua, consul, collega Aproniani, anno ab vrbe 943.

Bracara, Augusta, Ptolemæo, aliàs brachara, Metropolis Portugalliæ, Vide BRACHARA & BRACARVM.

Brássi, populi Mædoniæ. Steph.

Brágada, fluius Aphricæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitu balistis & catapultis serpens centum & viginti pedum longus, est occisus. Silius libr. quinto,

Turbidus arenteis lento pede sulcat arenas,

Bragada, &c.

Bragæ, insulæ quædam desertæ. Plin. libro sexto, capite 28.

Brana, Turdulorum oppidum in Hispaniâ, & conuentus Cordubensis. Plinius libro tertio, cap. 1.

Bráchidæ, Apollinis Didymæi sacerdotes, apud Posideum oppidum, & promontorium Ioniz, qui locus Plin. libr. 5. cap. 29. prius branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymæi Apollinis. Strabo libr. 14.

Branchus, Laçantio, filius fuit Apollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cū Apollinis malas deofculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod branchiædon nominatur.

*Branchides Apollo dictus est à brancho adolescente Thessalo quem & viuum dilexit & mortuum templo decorauit: vel à brancho filio cui vaticinandi artem concesserat vel à branchidis populis apud quos responsa dabat. Strabo. libr. 14.

Branchilides bætorum princeps. Pauf.

Brancotij, populi Asiæ. Plin. libr. 6. cap. 20.

Brancus, quidam Thessalus fuit ab Apolline maxime dilectus, cui post mortem in suo templo sacra fieri idem iussit, vnde Apollo branchiades vocatus est. Statius libro tertio. Thebes & Strab. libr. 14.

Brandénburg, ab Othone III. imperatorum xii. obsessum, anno 992.

*Brannonices populi inter Celtas proximi Segusi

anis Ambinantis ac Heduis quorum clientes erant.

Bráidas, dux Lacedæmonū, circa Amphipolim, ab Atheniensium multitudine impar deprehensus, claudendū se præstitit, vt per longū coronæ ambitū extenuaret hostiū frequentiam, & qua rarissimi obstarent, erumperet. Frontinus.

Bráisiæ, vrbs Laconiæ. Steph.

Bráttia, Mœsiæ prouincia, cum Pannoniis iuncta. Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACHTIA.

*Bratufpartium oppidū bellouacorū inter belgas, finitimum Suesionibus in Francorum regno situm.

Bráujon, Atticæ oppidū, vbi Dianæ brauroniz sacellum est. Strab. libr. 9. Plinius libr. 4. cap. 7. Steph. *Βραυρων ἱεῖος*, id est, pars tribus cuiusdam Atticæ est, à braurona heroe, à quo etiam brauronia Diana dicta.

Braum, vrbs Hispaniæ. Ptol.

Brauron, Atticæ oppidum, vide BRAVION.

*Brauronia diana dicta est vel à braurone populo: vel à branrone heroe qui populo nomen dedit. Erat autem in arce Atheniensium, dianæ. Branroniæ fanū & eius simulachrum à Praxitele factū. Paleph. libr. 2.

Brea, ciuitas Atheniensium, in quam postea coloniæ miserunt. Steph.

Bregi & Breges, & Phryges populi. Strabo libro, 12.

Bregmenteni, Asiæ populi in Troade. Plin. libro. 5. cap. 36.

Bremen, Vide PHABIRANVM.

Brennaburg; ciuitas ab Henrico I. Saxorū Germaniæ rege capta, anno 943.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenoniam Venetiæ urbem ædificauit, quæ postea literarum aliquot immutatione dicta est Verona. Hic cum trecentis armatorum millibus in Italiam irrupens, Romanos apud Alliam fluium ingenti clade prostrigauit: deinde ad urbem pergens, eandē cepit totamque exussit, præter Capitolium, quod nobilior iuuentus confugerat. Sed cum & illud aggredere, Romanis cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obsidionem solueret. Cum igitur aurum penderetur, ipse dux gladium suum vagina educens, & hunc pensari imperauit. Sed cum hoc Romani, vt rem iniustam, recusarent, atque ita inuicem contenderent, Camillus exul, qui absens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerant, Gallos ex improviso adortus est: qui relicto auro, cum maximo suorum detrimento fuga sibi consulere coacti sunt. Camillus verò eos continuò persequens, ex Italia expulit. Postremò Brennus, Apollinis Delphici templum prædæ causa ingressus, ira numinis se interfecit. Propert. libr. 3. Torrida sacrilegum testantur limina breunum.

Brentha, vrbs Arcadiæ, & fluius Brenchiates. Stephanus.

Brenthus

*Brentheates fluius apud Pausan.

Brenthus, Herculis filius, à quo brundisium dictū. Steph.

Brépium, promontorium Achaiz. Plin. libr. 4.

Breténa, vrbs Italiæ sub Venetiâ. Ptolemæo: brintum hodie vocata.

Bretolæum, Ptolemæo. britium nunc dictum, Lusitaniz oppidum.

Brettanis, insula. Vide BRETTOTIA.

Brettia, regio Italiæ, quam Antiochus totam Italiam olim sic dictam scribit.

Brettius, Vide BRETTOTIA.

Brettotia, insula in Adriatico mari fluium habens brettium, Græci Elaphusiam vocant, alij brettanidem. Quanquam & Oceanum insulæ britannicæ, Græci brettanides dicuntur. Steph.

Brettus, vrbs Tyrrenorum à bretto Herculis filio. Steph. Vide BRVTII.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit. Plin. libr. 4. cap. 35.

Breuni, Plin. libr. 2. cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur.

Briareus, gigas, Aetheris, vel Titanis, vel Cœli & Terræ filius, quem poëtæ sinxerunt centum habuisse brachia & quinquaginta ventres. Hunc fingit Homerus, cum Pallas, Iuno, Neptunus, aliique ex diis nonnulli, aduersus Iouem coniurassent, persuasum à Thetide in cælum ascendisse, vt Ioui suppetias ferret, deosque coniuratos illius aduentu territos à cœptis destitisse, & cum Ioue in gratiam rediisse. Hæc Homerus I. Iliad. vbi etiam hoc addit, A superis quidem briareum dictū fuisse, ab hominibus autem Aegæonem, *βριάριον* (inquit) *καλίσσι δὲ τοι, ἀνδρῶν δὲ τὴν ἀβρῆν ἄνθρωπον*.

Alij briareum inter eos numerant gigantes, qui aduersus Iouem conspirarunt: vnde à Virgilio libr. 6. cum aliis monstris in vestibulo inferorum collocatur, cum ait, Centauri in foribus stabulant, Scyllæque bifurmes, Et centum geminus briareus, & bellua Lernæ. Dicitur briareus à corporis robore. *βριάριον* enim Græci fortem dicunt, & robustum.

Brias, briadis, vrbs Pisidiæ regionis Asiæ. Strabo.

*Briaxes st. tuarius. Pausan.

Bricinnia, vrbs Siciliæ. Steph. Vide BRICINNA.

Brie, filius Afer filij Iacob. num. 26.

Brigantes, Hiberniæ populi Ptolemæo, hodie Canforda ciuitas. Vide *Beizet* in Stephano.

Brigantium, Hispaniæ ciuitas: hodie Compostella, oppidum S. Iacobi. Ptolemæo, Flauium brigantium dicitur. Est & brigantium, vrbs Cenomanorum. Ptolemæo.

Briges, populi Thraciæ. Phryges etiam aliàs briges dicti, & eorum regio Brigia. Herodianus brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigiani, populi inter Alpinas gentes. Plin. libr. 13. cap. 101.

Brigida, mulier vitæ sanctitate insignis, Romam venit à Suetia, Urbano V. Pontifice maximo. Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes sanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam vidualam Romam comitata est, cuius cura, atque opera in patriam relata est. Volater.

Brilæssus, Aegialcus dictus, Atticæ mons est. Plin. libr. 4. cap. 7.

Brilætum, mons Atticæ regionis prope Tharnen. Plin. libr. 11. cap. 37. * in hoc monte sunt lepores bina habentes iocinora: cerui renes quatuor: pœnarris autem & squamosi nullus.

Brimo, vnum ex Hecates, siue Proserpinæ nominibus: *ἄρτὸν βριμῶν*. hoc est, à terrendo impositum. eò quòd nocturna. terculamenta ab ea immitti credebantur, vt ex Apollonij interpretibus annotauit Cœlius Rhodig. libr. 11. cap. 16.

Brila, Promontorium Lesbii, vbi Dionysius bryseus colitur. Steph.

Brifabritæ, Asiæ populi. Plin. libr. 6. cap. 20.

Brifacum, à Ludouico Gallorum rege obsessum, anno 941.

Brifæis, Lyrnessia puella, à patre brife ita appellata, cum vero nomine Hippodamia vocaretur. Hæc, capta Lyrnesso vrbe, Achilli victori in sorte cessit, & postea ab Agamemnone erepta implacabilis disidij causa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Derestabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma sumeret, donec Patrocli mors nūtiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius brifeidos ad Achillem epistola apud Ouidium in Epistolis Heroidum.

Britannia, insula in Oceano Septentrionali, omnium, quæ Europæ adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex Poëtis appellauere: à britone rege britannia dicta, cum prius Albio diceretur, ab albis montibus, qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuisa est partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scoti incolunt, Caledoniæ syluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quæ cultior est, & belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniæ populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulsis. Hæc ab Ortu Germanico, ab Occasu Hybernico, à Septentrione Caledonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò angusto freto à belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus passuum.

Britannia, Diodoro ac Straboni libr. 4. forma triangulari, lateribus inæqualibus ac tribus erecta promontoriis est, Cantio, Heleno, & Orcha. Sita è regione Galliæ circuitu xxxi. millibus stadiis Straboni, duobus millibus passuum Cæsari: Longitudine verò dcc. latitudine cc. millibus, Plin. libr. 4. cap. 16. Vulgò Anglia dicitur.

Britannicæ, insulæ, in Oceano sitæ, quorum incolæ britanni. Alia est bretanis insula de qua in bretto tia. Steph.

Britannus, britannicus, & brito, eiusdem significationis sunt. Iuuenalis;

Quantum delphinis balæna britannica maior.
Idem; Qua nec terribiles Cimbri, nec britones unquam. Vide BRITONES.
Virgilius AEloga prima,
Et penitus toto diuisos orbe britannos.
Britannicus, filius Claudij Cæsaris ex Messalina, primum Germanicus dictus. Hic quanuis adhuc infans, à patre in castris sæpe circumlatus fuisset, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno sublatus est. Tacit. libro decimotercio Iuuenal. Sat. 6.
Ostenditque tuum generose britannice ventrè.
Britius, Archiepiscopus Turonensis, Martino successit. Volaterranus.
Britomartes, nomen eius quam Diana fertur vnicè dilexisset: cuius patria fuit Gortina Crætæ vrbs.
Britomartis, Nympha Cretensis valde formosa, Iouis & Charmes filia, Diodoro britona dicta, retia ad venandum inuenit, ex quo Dictynna est appellata, quòd causam præbuit, vt quidam Dictynnæ & Dianam eandem esse putarint. Hæc, vt qui buisdam placet, à Minoe rege Cretensi adamata, cù eiusdem concubitum fugere non posset, de rupe se in mare præcipitavit. Virgilius in Cyri. Bocatius.
* Brithona filia martis quæ se in mare Brithon præcipitavit vt effugeret stuprum regis minois. Bocat.
Britones, Galliarum populi inter Aquitanos. Vide BRITANNVS.
Briures, Galliarum Celticæ portus, Ptolemæo.
Brixillum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volaterranus.
Brixia, vrbs Transpadanæ regionis, quam Cenomani populi ædificauerunt. T. Liuius. Polybius. Est & Asiæ fluuius. Plin. lib. 6. cap. 27.
Brixia, vrbs Galliarum Cisalpinæ, à Germanis in Italiam transeuntibus condita. Mantuanus,
Brixia magnorum genitrix animosa virorū, &c.
Brixillum, oppidum apud Mutinam. Plin. li. 3. cap. 13.
Brizo, apud Delios variciniorum, quæ ex somniti sumuntur, Dea habitata est: eiusque scaphas, omni genere bonorum plenas, solis piscibus exceptis, offerrebant. Dicta autem putatur brizo, ab eo, quòd *βριζο* præfici Græci pro dormire dicebant. Vide Coelium Rhodig. lib. 27. cap. 10.
Brômîus, bacchi cognomen, *ἀπὸ τῆς βρομίας*, id est, à fremendo: vel *ἀπὸ τῆς βροντῆς*, hoc est, à tonitru, quòd natus sit cum tonitru, eius genitricis fulmine perempta. Ouid. 4. Metam.
Thura dabant, baccumque vocant, bromiumque, Lyæumque.
Brôngus, fluuius. Vide ANGRVS.
Bronceus, Iupiter dictus à *βροντῆ*, quòd est tonitru.
Brontes, vnus ex Cyclopius, ministris Vulcani, qui Ioui cudunt fulmina, *πρὸς τὴν βροντῆν*, hoc est, à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani ministri, brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouidius 4. Factorum Acmonidè appellat. Hos Hesiodus in Theogonia Cælij & Terræ filios facit: quanquàm alij ex Neptuno &

Amphitrite natos malint. Virgilius 8. AEneid.
Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Brôtésq; Steropésq; & nudus membra Pyracmō.
Brontotas, locus tribus ab vrbe miliaribus distans, quo Athenius à Leone ad Italiam missus imperium suscepit. Casiod. Diac.
Brotæas & Ammon, cæstibus claruerunt. Ouidius lib. 5. Metam.
Hinc gemini fratres, brotæasque & cæstibus Ammon inuicti, &c.
Brótheus, filius Vulcani & Mineræ, deformi facie, ob quam dum plerisque esset risui, animi dolore se in rogum coiecit. Ouid in Ibin,
Quòdq; ferūt Brothēū fecisse cupidine mortis,
Des tua succenso membra cremanda rogo.
Bructéri, populi à L. Stertino victi. * in germania inferiori Teuchtheris & Phrysiis præmi: ex quibus fuit virgo Velleda fatidica quæ Germanis religione animos eorum occupante aliquando præfuit. Cor. Tacitus.
Brullitæ, populi, Epheso tribuuntur. Plinius lib. 5. cap. 29.
Brumus, bacchus quæ brumalibus Festus nomē dedit.
Brundulum, portus, quem Athetis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin. lib. 3. cap. 16.
Brundisium, vrbs Calabria, ad mare Adriaticum sita, via Appia eoque perducta, & portu insigni nobilis, ex quo Romanis tritissimus olim fuit in Græciam transitus. Græci Brentesium appellant, à brenno quodam (si Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè à ceruini capitis similitudine, quòd Messapij sua lingua *βροντίσιον* appellabant. Strabo lib. 6. Lucan. lib. 2.
Brundisij turas Magnus conscendit in arces.
Brusa, vrbs bithyniæ, ab Annibale condita sub Olympo monte. Plin. lib. 5. Vide P R V S A.
Brusis, pars Macedonia, à briso Imachij filio. Stephanus.
Bruciāni, à brutiis dicti, officia seruilia magistratibus præstabant: hi primum se Annibali tradiderunt, persecerantque quousque ex Italia discederet.
* Bruthus Ascanij filius qui à se bruthones denominauit. Bocat.
Brútij, populi in extremis Italiæ sinibus, supra Lucanos, peninsulam incolentes, cuius Isthmus à Lao fluuio vsque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim pastores fuerunt, qui excusso seruitutis iugo, trans Laum fluuium sedes posuerunt: vnde & *βρυτίσι* à Lucanis dicti sunt, quòd illorum lingua fugitiuos sonat. à Romanis autem brutij appellati sunt, quasi bruti, hoc est, stupidi & vecordes. Qua ignominia ideo notati sūt, quòd secundi Punici belli tempore ad Annibalem desciscissent: ob quam perfidiam semper, deinde sine honore, sine dignitate habitati sunt, ad seruilia tantum opera, & viliora munia soliti compelli. Brutiorum oppida fuerunt Temesa, Terina, Cosentia, & Rhegium, in extremo Scyllei promontorij situm, ea in parte, qua Sicilia olim ab I-

talia dicitur esse auulsa.
Brútina, vrbs Hispaniæ, Ptolemæo. Vide B R V T O B R I A.
Brocorum familia Romæ in primis fuit illustris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à stulticia, quæ Tarquini metu simulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatèque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus est Consul: rebúsque multis præclare gestis, tandem eo in prælio, quòd ad Regillum lacum commissum est, occubuit: eumque marronæ, vt fortissimum muliebri pudicitia vindicem, annum in regrum luxerunt. De hoc Virg. 6. AEneid.
Vis & Tarquinius reges, animamque superbam Vltoris Bruti, facèsq; videre receptos.
M. Brutus, vnus fuit ex Cæsaris Dictatoris percussoribus, qui in campis Philippicis ab Octauiò & Antonio victus necem sibi consciiuit.
Decius Brutus, acerrimus publicæ libertatis propugnator fuit qui Mutinæ aliquandiu ab Antonio obsessus, eaque obsidione Hircij & Panfæ opera liberatus, tandem à militibus suis desertus est, & ab hostibus occisus. Plura apud Liuium, Plutarchum, & Plinium.
Brútium, promontorium, à Ptolemæo Scylleum vocatum in extremo loco occidui cornu, vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuisse putatur, sed postea maris seuitia abscissa.
Brútius Præfens, consul, collega T. Antonini Pij Augusti. 11. anno ab vrbe 890.
Brutobria, vrbs inter Tyritanos & Bætium fluuium. Stephanus. Eadem nimirum est qui aliàs Brutina.
Brútulus Papyrius Samnites, vir nobilis prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triumphat Dictator. Liu. lib. 7.
Bryanium, vrbs Thesprotiæ. Steph.
* Bryas Argiuorū contra lacedæmonios dux. Pausanias.
Bryax, vel Brias, sculptor marmorarius, Mausoleum vnà cum aliis fecit.
Bryazon, amnis Asiæ in Bithynia. Plin. libro quinto cap. 32.
Brycæ, Brycei, Thraciæ gens, Stephanus, vide B R Y S A E.
Brygias, vrbs Macedonia, Stephano, cum qua statim subiungitur Brygion, vrbs Macedonia. Vide B R Y X.
Brygion, vrbs Macedonia. Plin. li. 4. cap. 30.
Brygis, ciuitas quam Mardonius in suâ redegit potestatem. Herod. lib. 6.
Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.
Bryllium, vrbs in Propontide. Ephorus Ceum, *κῆρον* esse scribit, & regio Bryllis. Steph.
Bryfæ, Thraciæ populi. Plin. lib. quarto cap. 11. Vide B R Y C A E.
Bryfacion, vrbs Parthiæ. Steph.
Bryfani, Cyconum vicini inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.
Bryfæa, ciuitas Laconia, Porphirius apud Homerū lib. Iliad. 2.

Bryfæa, vrbs AEoniæ, à qua Bacchus Bryfeus cognominatus est, quòd ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Bryfeum dici putant ab antiquo verbo *βρῆω*, quòd est scaturio: quoniam ex alucaribus mella, vel ex vuis musta exprimere primus docuit. Alij Bryfeum potius quàm Bryfeum volunt cognominatum, à byrfâ pelle quam in bello induebat. Diodo. lib. 5.
Bryfiæ, vrbs Elidis. Steph.
Bryfacia, vrbs OEnotrorum. Steph.
Bryx & Brygæ, gens Macedonia Illytiis finitima. Steph.

Bubagânus, Constantinopolitani imperatoris dux ab Henrico 11. Romanorum imperatore vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.
Búbares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.
Búbaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 247. Iustin. lib. 7.
Bubástis ciuitas AEgypti, vbi conuentus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Bubastides præfectura. AEgyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum quas nomos vocant. In ea vrbe religiosissimè olim colebatur Isis, quæ ab ea Bubastis appellatur. Ouid. lib. 9.
Cum qua latrator Anubis, factaque Bubastis. In hac Dianæ, quam Bubastin nominant, clarissimum fuit templum, & inter cætera maximè spectabile. Herodotus. Hæc Straboni & Ptolemæo vocata est Heroum ciuitas: quibus etiam Bubastus scribitur.
Búbasus, Cariæ regio, cuius nauieres ab Ouidio vocantur Bubastides lib. 4. Metamorph.
Bubastides videre nurus, &c.
Bubéium, natio vel oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. cap. 5.
Buberani, Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. li. 3. cap. 5.
Bubinda, fluuius Hiberniæ. Ptol.
Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Nascitur & in Lycia creta circa Bubonem.
Bubo, vel Buboni, Plinio lib. 5. cap. 27. Lydorum vrbs est, in Mediterraneis sita, quorum vrbes sunt tres, Bubon, Balbura, & OEnoandros. Strabo vero lib. 13. Lyciæ non Lydiæ urbem esse ait, in qua creta nascitur.
βουβων *καὶ* *βαλβουρα*, Stephano Lyciæ oppida sunt, à Bubone & Balburo latronibus condita.
* Bubona dea Boum ab antiquis culta. Rhod. lib. 21. cap. 34.
Búbula, cum aliis Cyrenes vrbus Plinio commemoratur. lib. 5. cap. 5.
Buca, oppidum Frentanorum in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.
* Buccellani Gallogræci dicuntur eorumque regio Buccellaria. Suidas.
Búccina, nomen oppidi in Sicilia. Dionys. quo nomine etiam dicta est insula, Pontiani pontificis exilio & morte clara.

Bucephala, siue bucephalea, siue bucephalia, Indica vrbs, iuxta Hydaspem fluvium, ab Alexandro condita, sic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in praelio, quo vicit Porum. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum. Est & Atticæ portus bucephalas. Steph. anus.

Bucephalus, Alexandri magni equus, à latitudine frontis sic dictus, vel ab aspectu toruo, vel ab insignis taurini capitis armo impressi, quo Alexander in certaminibus utebatur, quoniam esset bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiae dicta, quam Alexander condidit, dixitque ex nomine sui equi bucephali, eo ipso in loco sepulsi. Strabo libro. 15. & Plinius libr. 6. capite 20. Est & bucephalus Achaiae portus, qui ab aliis bucephalas, ab aliis bucephalon dicitur. Plinius libro 5. cap. 4.

Buchia, Ioniae locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliae vrbs. Ptolemæus, hodie butera.

Bucinna, parua insula maris Siculi. Plinius libro tertio. cap. 8.

Bucina, Steph. ciuitas est Siciliae, qui & bricinniam alibi Siciliae urbem facit.

Buclopus deus muscarum. Rhod. lib. 22. cap. 3.

Bucolion, filius Laomedontis. Homerus in Iliados.

Buda, Vngariae metropolis, quæ thermas habet subter vrbs mœnia, inter occasum & septentrionem sita, haud longè à Danubij ripa, ex humili colle fonte duplici scaturiente: quorum alter frigidissimus, odore sulphureo: alter ita calidus, vt digitum immersum tenere nequeas. Calidus autè, pisces ferè palmares alit non paucos, in feruetibus vndis oberrantes: qui dum coquantur, sapor nullus extat. Vadianus. Buda vulgò hodie *Ofen*, Curra Ptolomæo dicitur.

Budæa, ciuitas Magnesiæ, à Budeo conditore: vnde budæa Minerua in honore apud Thessalos habita.

Budæa, ciuitas Phrygiae: budei, Medorum & Scythiae populi. Steph. Plin. lib. 4. cap. 12.

Budda Gymnosophistarum apud Indos princeps extitit, què illi ex virginis latere natum fuisse credi voluerunt. Rhod. lib. 14. cap. 1.

Budei populi Mediae. Steph.

Budini, Vide BYZANTI.

Budora, insulae duæ prope Cretam insularum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Budorgis, vrbs Germaniae Ptolomæo, hodie Vratislavia, vulgò *Breslau*.

Budoris, vrbs Germaniae, Ptol. vulgò *Heidelberg*, sub ditione comitis Palatini.

Budorum, promontorium in Salamino: velut Ephorus, castellum: quanquam pro castello *Βούρορον* per apud Steph. scribitur.

Bugarida, dicebatur factio tempore Diocletiani Iouij, xxxvii Romanorum imperatoris, compressa atque deleta, anno ab vrbe 1038.

Buges, amnis Scythiae Europae, flexum Maeotidis secans. Pöp. Mela. Supra bugen verò, amnis est Agarus, quem Sagarim Ouid. nominat.

Bugia, vrbs Aphricae ab Hispanis obtenta.

Bul, Nomen mensis octauum, nostro Octobri respondentis. 3. reg. 6.

Buleuterion, Cyzici aedificium amplum, sine ferreo clauo ita confectum, vt eximantur trabes sine fulturis, ac reponantur. Plinius libro 33. capite 15.

Bulgari, Europae populi in parte Mœsiae ad Danubium, gens ferox, multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, sed aduenas esse à Scythia egressos. Volaterranus.

Bulgaria, pars Daciae. Vide DACIA.

Bulini, gens circa Illyriam: Artemidorus non gentem, sed Bulinen ciuitatem esse dicit. Stephanus.

Buli mons est Syriae non longe à Gari.

Bulis, vrbs Phocidis, Stephano *Βούλις* à Bulone conditore sic dicta, à qua bulij, & bulienses. Cicero in Pisonem.

Bulla regia, liberum oppidum Numidiae in Africa. Plin. lib. 5. cap. 3.

Bullæum, vrbs insulae Britanniae. Ptol.

Bullenses, oppidum & populij Locrorum. Plin. lib. 4. cap. 3.

Bullidensis, Macedoniae colonia. Plinius libro 4. cap. 10.

Bullio, ducatus à Gothfrido Lotharingae duce, propter expeditionem in Turcas recuperandae terrae sanctae gratia, Sperto Eburonum episcopo, magna vi auri venditus. AEmilius libro quarto.

Bulliones, barbari incolae Macedoniae. Plin. li. 4. ca. 23. Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, vix m. passuum à mari recedens. Cuius in finibus celeberrime Nymphaeum accollit barbari, Amantes & bulliones.

Bullis oppidum in ea parte Macedoniae quae mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia teste Ptolemæo libro tertio, capite 13. Plinius Bullidensem Coloniam vocat. libro quarto capite 10. & populos ipsos Bulliones libro tertio capite 23.

Bulua, Ptolomæo Butua: Plin. Luberniae vrbs, nunc Budæa.

Buna, Filius Ierameel primogeniti Efron filij Phares. 1. par. 2.

Bunæ, nomen loci. Plutarch. *καὶ γὰρ ἡμῶν περὶ ἀντικρῶν, ἐωρθεύμεν. ἢ πάλαι καὶ πρότερον ἰσορροπῶν ἐπιπέσω βαρῶν ἐφοκείλαντος καὶ κατασπέντος, ἄσιμον γίνεσθαι.* Fortè eadem quæ brunus.

Bunartis, vrbs Libyae. Steph.

Bunas Atheniensis vir, qui arbiter in controuersia inter Calydonios & Eleos designatus, per fictas occasiones rem in longum distulit nec vnquam de lite voluit pronunciare. vide prouerb. Bunas iudex est.

Bunca Iuno dicta est à Bunone filio Mercurij, Pausanias.

Bunema, vrbs Epiri ab Vlysse condita. Steph.

Buntium, vrbs Germaniae. Prol. vulgò *Sund*.

Bunnus, vrbs Illyriae. Steph. Vide *BYNAE*.

Bunomus, Macedoniae ciuitas. Pella postea dicta, Steph.

Buphagus in Arcadia fluvius est, ab heroe Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thronacis: què honesta parum affectantem in monte pholoe peremit Diana. Rhodius libro vigesimo sexto cap. 2.

Bupla nocturni * sunt tumuli apud Ilium, quod ex myria bouem infecutus ilus ibi demum urbem condiderit. Cael. rhod. lib. 26. cap. 2.

Buphenus iouis sacerdos. Pauf.

Bura iouis filia apud. Pauf.

Buraicus fluvius vicinus Burae oppid.

Bupalus & Anthermus, Anthermi Chij filij, clarissimi sculptores fuerunt, Plin. lib. 36. cap. 5. Hi, quia Hipponacti poetæ notabilis vultus sceleratus erat, imaginem eius lasciuia iocorum proposuere ridendum circulis, quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distinxit intantum, vt quidam existimant ad laqueum eos copulisse. Horat. in Epod. Ode 6.

Qualis Lycambe spreus infido gener, Aut acer hostis Bupalus. Vnde Hipponacteum praconium pro infami nota posuit Cicer. Epist. libro 7.

Buphia, vicus Sicyoniae. Steph.

Buprastum, ciuitas & fluvius, & regio Elidis, à Buprasio conditore. Hom. à Plinio lib. 5. cap. 5. inter Achaiae loca recensetur.

Bura, vel Buris, vrbs Achaiae proprie dicta, ad sinum Corinthiū sita, olim florentissima, nunc vna cum Helice vicina vrbe maris impetu hausta. Ouid. li. 15. Metamor.

Si queras Helicen & Buran, Achaidas vrbes, Inuenies sub aquis: & adhuc ostendere nautæ Inclinata solent cum mœnibus oppida meritis.

Burcana, Vide *BARCANA*.

Burcardus, Sueuorum dux, anno 913

Burchana, (aliàs Burcana) Oceani Germanici, vel Ponti insula nobilissima. Plinius libro quarto capite. 13. Inde insulae Romanorum armis cognita. Earum nobilissima Burchana, Fabaria à nostris dicta, à frugis similitudine sponte prouenientis.

Burchanis, insula in Celtica. Steph.

Burdégala, vel Burdígala, Suid. Strab. autem Burdigalliam ciuitatè Gal. esse dicit, in qua Aquitanorum nobilissimum emporium. In hac natus est Aumninus poeta. * vulgò *Berdeanus*.

Burdinus, antipapa, à Calist. 11. pontifice captus, anno 1123.

Burda, vrbs Italiae, à Burro condita. Steph.

Burda, Burris, vel Burrhina, fons in loco quodam insulae Co, sic dictus, quod bouis naribus similem habeat meatum vnde scaturit. Theocritus

Burgundia, regio Galliae Celticae, quae olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & burgundiones dicti. Plin. lib. 4. cap. 14. inter Germanos censentur.

Buris, Vide *BYRA*.

Burnista, Plinio lib. 4. cap. 21. ciuitas Illyrici Lyburorum.

Bursaonenses, Hispaniae citerioris populi, Calaguritanis & Complutensibus vicini. Plinius libro 3. cap. 3.

Busa, Herod. lib. 1. populi sunt Medorum quos subegit Dioces. Steph.

Busiris, Neptuni filius, ex Libye filia Epaphi, crudelissimus Aegyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cum hospites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Aegyptum delato, cum eisdem illi insidias pararet, vna cum Amphidamante filio, & pracone Chalbe, & ministris aræ, interfectus est. Virgilius tertio Georg. -quis aut Eurystea durum, Aut illaudati nescit Busiridis aras? Deus lini appellatur. Ouid. lib. Heroid.

Si te vidisset cultu Busiris in isto. Statius libro 12. Thebaid.

Non trucidibus mœstris Busirim infandumque dedisti.

Busiris, vrbs in Aegypto, ad Nilum fluvium, à Busiride condita: in qua fuit templum magnum Isis. Hinc Busirica praefectura, apud Strabonem libro 17.

Búsmadis, Isaurica ciuitas. Steph.

Butade, pars tribus Aegidis. Steph.

Bures nomen sacerdotis, à quo Eterbutadæ sacerdotes, nobiles & illustres Athenis. Rhodius libr. 14. cap. 13.

Butea nomen est familiae Romanae ita dicta à Buteone id est accipitre cui principatus in auguriis dabatur olim: vnde haec familia Butea dicta est, quod prospero auspicio à Buteone desumpto in ducis naui sedisset: Scribit Plin.

Buteo cognomè M. Fabij apud T. Liuium & Plut. in Fabio maximo.

Buteo orator Romanus cuius meminit Seneca. lib. 2. controuers.

Bures, siue Buthes, filius Amyci, Bebryciorum regis qui ob sauitiam patris ab Argonautis caesi, regno pulsus, paruo nauigio Drepanum in Sicilia confugit, vbi à Lycaste nobili meretrice hospitio susceptus est: à qua cum ob formae, morumque elegantiam diligeretur, eius concubitus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus fabulae, Buren ex Venere filium Erycè suscepisse. Contra Virg. lib. 5. Aeneid. Buren à Darete iuxta tumulum Hectoris occisum tradit, inquit, Idemque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,

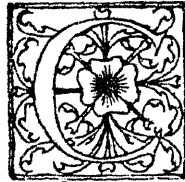
Victorem buten immani corpore, qui se
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit, & fulua moribundum extendit arena.
Butes, Troianus, à Camilla occisus. Virg. 11. Aeneid
Protinus Orsilochem & Buten, duo maxima
Teucrum Corpora, &c.
Butes, Scytharum fluuius, cui propinqui sunt Aga-
thyrsi & Sarmatae. Torcejus.
Buthia, vrbs vel regio Ioniae. Steph.
Buthon, vrbs Illiridis. Steph.
Buthos, oppidum Aegypti Ptol. & Plin. libr. 5. cap.
10. Vide BVRVS.
*Buthus Athleta nobilis, qui bouem integrum vno
die deuorare solebat: vnde natum prouerb. in e-
daces, Buthus obambulat.
Butis, Syriae ciuitas, Pella postea dicta. Steph.
Butra, insula maris Mediterranci prope Creta insu-
lam. Plin. lib. 4. cap. 18.
Bútrium, vrbs Italiae. Steph.
Butrótum, siue Buthrótum, siue Buthrótos, Roma-
norum colonia. Plinius libro quarto, capite, 7. in
finibus Epiri, ad sinum Ambracium. Ouidius
13. Metamorphoseos.
-Epiros, ab his, regnatque vati
Butrótos Phrygio. Virg. 3. Aeneid.
-portuque subimus
Chaonio, & celsam Buthróti ascendimus arcem.
Butrótum, ciuitas & insula circa Corcyram. Ste-
phanus.
Bútna, oppidum Liburniae. Plinius libro quarto ca-
pite 22.
Buraninenses, populi Calabriae in Italia. Plin. lib.
3. cap. 11.
Butus, Pandionis filius, vnde Butada, pars tribus
Aegeidis. Steph. Est & Aegypti ciuitas, vide su-
pra BVTNOS. Herodianus vicum esse scri-
bit, vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buro.
Stephan.
Buxéntum, oppidum Lucaniae in Italia ad Lauum
fluuium. Plin. lib. 3. cap. 5.
Buxéntum, oppidum quod Graeci Pyxunta vocant
in sinu Possidoniae, à buxo arbore quae copiosa
illuc prouenit.
Buz, Nomen loci in terra Cedar, ierem. 25. Filius
item Nachor ex Melcha, gene. 22. Pater Ieddo,
1. paral. 5.
Buzæ, Indica gens Plin. lib. 6. cap. 20.
Buzéri, gens Themiscyrae regionis in Asia, Plinius
libr. 6. cap. 4. Vide BYZARES, BYZARI, BY-
ZERES.
Buzi, Pater Ezechielis prophetae. ezech. 1.
Buzigéus, mons Thessaliae. Plin. lib. 4. cap. 8.
*Buzygia Athenis fuit familia sacerdotio praedita à
Buzyge quodam heroë, qui omnium primus vin-
ctis bobus terram arasse creditur.

B Y

Bybássus, vrbs Cariae, à Bybasso pastore qui Aescu-
lapium in Cariam maris tépestate delatum serua-
uit. Steph.
Bybe, vrbs sita est iuxta Peucetios Thraciae popu-

Ios. Stephan.
Byblésia, vrbs Asiae. Herod. lib. 1.
Byblii, gens Scythica. Steph.
*Byblii apud Cyprios dicebantur sepulchrorum
custodes.
Byblis, parua maris Mediterranci insula cū oppido,
alio nomine Melos dicta, quā Aristoteles Zephy-
riā, Callimachus Mirmallida, Heraclides Siphniā
& Acyto vocant. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. in Me-
lo *Βίβλα* scribit: ex quo apparet Byblus aut By-
blis legendum.
Byblis, puellae nomen est.
Byblus, Syriae Phoeniciae vrbs, Beryto vicina, in
qua Adonidis templa sunt. Eam à tyranno op-
pressam Pompeius liberavit. Sita est in excel-
so quodam loco, non procul à mari. Strabo
libro 16. Hodie Gaeta. de hac plura vide apud
Stephanum.
Bycus, fluuius Sarmatiae in Europa, Ptol. Hodie Bu-
ges vocatur.
Byle, vrbs, Vide ELEA.
Byllis, vrbs Illyriae maritima à Myrmidonibus, qui
cum Neoptolemo erant, condita. Steph.
Bymázus, vrbs Paeonium. Steph.
Byrsa, Strabo libro 17. arx in media vrbe Carthagi-
nensium, in cuius vertice Aesculapij templum,
quod Aedrupalis vxor, capta vrbe, concrema-
uit. De huius autem nominis origine haec Ser-
uius: Appulsa ad Libyam Dido, quum ab Hiar-
ba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè vt
tantum terrae emeret, quantum posset taurino
tergo circumdare, quod cum obtinisset, corium
in tenuissima frusta sectum ita tetendit, vt oc-
cupatis xxxi i stadiis, & thesauris suis amicis
ostensis, ciuitatem construxerit, quam postea vo-
cauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio,
quod vocant Graeci Byrsam, nuncupauit, Virg. li-
bro. 1. Aeneid.
Mercatusque solum, facti de nomine Byrsam,
Taurino quantum possent circumdare tergo.
Byrsalas, regio iuxta Syrtis. Vide BYZANTES. Ste-
phanus.
*Bissacca regio idem quod Bizantium, vnde & bis-
sacæna vestis id est byzantia.
Byrsæi, gens bebrycum, Steph.
Bysus vel Byssus, gens quaedam. Steph.
Byzácium, Africae regio, Plin. libro 4. cap. 4. Vide
BYZANTIUM.
Byzántes, populi Africae. Vide BYZANTIUM. De
Byzante & Strabo eius fratre, Vide Steph. in BY-
NACOPOLIS.
Byzántium, ciuitas in Africa, quam quidam By-
zacium appellant, & populos Byzantas. Mar-
tianus. Strabo Byzantium nominat, vnde By-
zancenus ager. Stephanus Byssacitas & Byssa-
cenos.
Byzántium, Thraciae oppidum à Pausania Spartano-
rum duce conditum. Iustinus libro quarto. Eu-
stathio, à Byze Megarensium classis praefecto,
liberè olim conditionis, & Ligos antè dictum.

Plin. lib. 4. cap. 11. Hodie à Constantino magno
Constantinopolis, antea noua Roma, mox tem-
poribus Seueri, & filij sui Antonij, Antonia voci-
tata. Expugnata à Mahumete Turca, anno salutis
nostrae 1453. magna Christianae pietatis iactura:
proximis verò annis ingenti terramotu multis
in locis concussa. De huius situ, origine, poten-
tia, plura vide apud Corneliū Tacitum, & Steph.
Ouid. lib. 1. Trist.
Quaque tenet ponti Byfantia litora fauces,
Hic locus est gemini ianua vasta maris. * vide
Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 6.
*Byzenus Neptuni filius, cui mos fuerat mira in di-
cendo libertate vt: vnde natum prouerbium. By-
zeni libertas, in eos qui audacius liberaliúsque lo-
quuntur.
*Bylea Scythiae ciuitas Steph. cuius populi loquū-
tur intrepide.
Byzeres, populi, in Ponto, qui Straboni Byzares vo-
cantur: alii Byzati & Budini, vulgò putantur
imaginosi, & qui à consuetudine caeterorum vi-
uendi recesserunt. olim Chalybes, & deinde Chal-
dae dicti. Valer. Flaccus 5. Argon.
Byzerésque vagi, Phyliraeque à nemine dicta
Littora. Plinius libro 6. cap. 4. Buzeros vocat.
Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appella-
tur: cuius meminit & Stephanus.

C A

*C A S mons est Syriae in tribu
Effraim insignis tumulo Iesu
filij Naue: nam diu apud vi-
cantanam sepulchrum eius ab
incolis forensibus ostensum
est. Bocat.
Caath, Filius Leui, filij Iacob. ge-
nes. 46. 1. para. 6.
Ca bádes, rex Persarum electus, Peroza extincto cū
omni fermè exercitu. Procopius, Agathius.
Cabálaca, Albaniae in Asia oppidum. Plin. lib. 6. ca. 10.
*Cabala Hebraeorum doctrina dicitur fuisse, ortum
habens à Moyse qui eam à deo accepit: is enim
initio legè duplicè accepisse fertur: literalè, spiri-
talèque Priorem ex Dei mandato conscripsit,
eamque populo est impertitus: altera verò minime
sed septuaginta sapientibus comunicauit, à qui-
bus postea caeteris ad id item destinatis voce tan-
tum tradita est. vnde & Cabala nomen exortum
est, quod gentis illius vocabulo significat rece-
ptionem, quae per successionum gradus citra lite-
rarum monumenta seruetur incolum. Cæl. li-
bro 10. cap. 1.
Cabália, Asiae minoris regio in qua sunt vrbes Oe-
noanda, (quam Strabo Oenoandron vocat.) Po-
puli porro huius regionis incolae, Cabalii dicun-
tur. Herodorus lib. 3. Vide Caballi.
Cábalis, vrbs prope Cibyrum iuxta dorsum Maan-
dri. Stephanus.
Cabáli, populi Asiatici. Vide Cabalia.
Cabalinus fons, fons lymphidissimus in Helicone
Becotie monte, Musis consecratus, Graecis Hip-

poerete dictus, quem Pegafus, in eo loco saxum
feries, aperuit: vnde & Pegafus vocatur. Strabo.
Vide infra in dictione Helicon.
Cabáris, Vide Paros.
Cabássus, vel Cabessus, Homero, vrbs in Cappado-
cia, Othrynei patria. Hecateus hanc vrbem statim
vltra Hæmum Thraciae montem sitam ait, Hella-
nico Lyciae vrbs est. Sed verius Apion, vicum esse
Cappadociae inter Tarsum & Mazaca, id est Cap-
padociam, Stephano. Alia est Cybassus.
Cabéllio, Narbonensis prouinciae oppidum, cui vi-
cina sunt Carcaffo & Carpentoraete, oppida. Plin.
lib. 3. cap. 4. Straboni Caballio dicitur.
Cabéra, Protei filia, ex Vulcano Caberos tres ge-
nuit, totidemque Caberidas, quibus omnibus té-
pla dicata sunt. Strabo lib. 10.
Cabéron, Asiae fluuius, Plinius lib. 6. cap. 23. in descri-
ptione Carmaniae.
Cabéssus, Vide Cabassus.
*Cabillonum oppidum Heduarum inter celtas ad ri-
pas Araris fluuij: vbi rei frumentariae, comercijque
& comceatus causa sepe Romani negotiabantur:
Mariscorae oppido finitimum in prouincia Lug-
dunensi, ducatu Burgundiae & Francorum regno
situm, vulgò *Chalons sur Saone*.
Cabíría, ciuitas inferioris Asiae (quanquam Cabirij
populi sunt in India) vbi Cabirij habitant.
Cabírj, Becotiae populi. Steph.
Cabólus Parmensis, à Longobardiae episcopis papa
electus ex vtraque parte conscriptis copijs in cá-
pis Neronianis congressi, facta caede magna, vi-
ctus fuga elapsus est. Blond. Plat.
Cabsael, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15. 2.
reg. 23. 1. para. 11.
Cabul, Regio Gallilaeae, quae Iosepho lib. 8. ca. 5. an-
riq. Iudaic. lingua Phoenicū à displicendo, aliis à
terra tenaci, ob copiam argillae qua figuli vtuntur,
nomen accepit. Hanc Salomon-Hiram regi Tyri
dedit. 3. reg. 9. Est quoque ciuitas tribus Aser. 10. 19.
Cabullinum, vrbs Galliae Ptolemeo, Catalaund alio
nomine dicitur. *Chalons sur Marne.
*Cabura fons Mesopotamiae praeter aquarum omniū
naturam egregie odoratus: cuius fabulosam rationem
reddunt quod fimo eo aliquando fuerit perfusa.
Plin. lib. 31. cap. 3.
*Cabus frumentaria est mensura vnde Cabases dici-
mus, qui expleri nequeunt. Cæl. Rhod. ca. 18. li. 17.
Caby'le, vrbs Thraciae non procul à regione Asto-
rum. Steph.
Caca, soror Caci, quam quidam volunt fratris furtum
Herculi indicasse, & ob id meruisse sacris vene-
rari. Virgil. lib. 8. & Ouid. lib. 1. Fast.
Cacánnus, Hunnorum rex, in Thuringia incurfio-
nem fecit, praedam restituit, & à Brunichilde acce-
pta pecunia reddit domum. Blond.
Cáccabe, Vide Carthaginensem. Stephanus.
Caccéria, insula in Poro. Póp. lib. 2. Collisaria vocat.
Cacídiri, Seytharum gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.
Cacirini, Siciliae populi, Latinae conditionis. Plin. li-
bro tertio cap. 18.

Cacus, Pastor, Auentini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidie infestabat, Herculis quoque boues, quos ille occiso Gerione ex Hispania abduxerat, noctu è pascuis abegit, & ne vestigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum suum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cum gregem perustrasset oculis, & partem abesse numero sensisset, pergit ad proximam speluncam, si fortè eò vestigia ferrent: quæ vbi omnia foras versa videt, nec in partem aliam ferre, incertus animi, abigere inde armentum cœpit. Verùm cum præter speluncam actæ boues quadam ad desiderium, vt sit, relictarum mugissent, reddita inclusarum ex spelunca bouum vox Herculem conuertit: quem ad speluncam accedentem cum Cacus aditum prohibere conaretur, claua ictus occubuit, vt latius exequitur Liius lib. 1. ab Vrbe. Virgilius libro 8. Cacus Vulcani filium facit, ore ignem, fumumque euomentem. Cuius fabulæ originem Mythologici ad pastoris huius latrocinia putant referendam, qui vicinum agrum ferro incendiòque crudelissimè vastabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus est, à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud. Virg. lib. 8. Aeneidos, Hic spelunca fuit vasto submota recessu. Semihominis Cæsi: facies quam dira tegebat, Solis inaccensam radiis, semperque recenti Cæde tepebat humus: foribusque affixa superbis Ora virum tristi pendebant pallida tabo. Huic monstro Vulcanus erat pater, illius atros Ore vomens ignes, magna se mole ferebat. Sunt qui affirmant hunc Cacus Euandri fuisse seruum, qui in eo loco Italiae omnia latrocinio & incendio vastauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouidius fabulatur illum tricipitem fuisse: Mænalio iacuit fufus tria tempora ramo Cacus, &c.

Caddúsi, Asiæ populi sunt, Mediæ regionis, prope Albanos & Caspios. Strabo libro 11. Vide CADVSII.

Cademoth, Nomen solitudinis, deut. 2. siue nomen oppidi in possessione tribus Ruben, quod iosue 13. Cedimoth dicitur.

Cadéna, regia, in vrbs modum instructa in montibus Lycaonia. Strab. lib. 12.

Cades, Nomen solitudinis, gene. 30. quæ numc. 13. desertum Pharan dicitur, & 33. desertum Sin. Appellatur & Fôs Misphat. Quod autem legitur in fine primi capituli Deuteronomij, Sedistis ergo in Cadef-barne, &c. legendum tantum in Cades.

Cadef-barne, Ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ, siue tribui Iuda versus austrum, hoc est meridiem, ad montem Amorrhæorum, limes terræ. deut. 1.

*Cadetes populi inter Celtas ex ciuitatibus Occanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur proximi Lemouicibus, Rhedonibus, venetis, Andegauenibus, Cenomanis in regno Francorum

fiti. *Le pays a l'entour de Chasteau-briant en Bretagne.*

Cadi, Cadorum, Phrygiæ vrbs, quanuis nonnulli ad Mysiam dicunt pertinere. Strabo lib. 12.

Cadiscus, mons Cretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

*Cadistus Cretensium mons est adeo in vertice cadens vt nauigantibus potius vertex quam mons videatur.

Cadmæa, pro Thebis ipsis antiqui vsurpare soliti sunt. Strabo lib. 9. & Plutarchus in vita Pelopidæ. Stephanus Carthaginem quoque olim Cadmeam dictam scribit.

Cadmèi, Cadmii, & Cadmeones, Thebani sunt. Stephanus.

Cadméia, siue Cadmeis, olim vocabatur, quæ nunc Bœotia. Steph. Thucyd. lib. 1.

Cadmus, nomen proprium Phœnicum regis, Agænoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem imperauit. Hic à patre missus ad perquirendam sororem suam Europom, quam Iuppiter in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam transfugerat: cum illam non inuenisset, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaso monte consedit, ibique Thebas condidit, regionem quam à Ioue Bœotiam nominauit, cum prius Aonia vocaretur: quumque quosdam ex sociis à serpente necatos vidisset, eum occidit, ei que dentes euulsit ac seuit, ex quibus nati sunt homines armati, qui omnes se statim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui se Cadmo associarunt. Postremò ab Amphione & Zetho regno pulsus, ad Illyrios transiit, ibique deorum commiseratione vnâ cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Marris & Veneris filia, in serpentem est commutatus. Filias habuit Semelen, Agauem, Inoen, & Autonoe. Ferunt hunc decem & sex literas è Phœnicia in Græciam detulisse, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. His Palamedem Troiano bello quatuor adiecisse ξ θ φ χ. Itém que historiam inuenisse, & proficam orationem instituisse. Suidas. Fertur itém inuenisse auri metella, atque constaturam.

Cadmus Milesius, paulò post Orpheum primus scripsit historiam de Millero, ac totius Ionæ regione, libris quatuor. Suidas. De hoc plura vide apud Plinium lib. 5. cap. 29.

*Cadmus nomen Carnificis apud Horat. Sermonum primo. Tu ne Syri Damæ, aut Dionysi filius audes, Deicere è saxo ciues? aut Tradere Cadmo?

*Cadmus Coorum Tyrannus.

Cadmus, montis nomen in Asia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fuit. Strabo lib. 12. Plinius libro 5. cap. 26. Vide DARDANVS.

Cadmus Cohorum tyrannus, anno ab vrbe 266.

Cadmus, fluius Cestrinus, vide CAMMANIA.

Cadréma, vrbs Lyciæ, Olbiorum colonia. Steph.

Caducæum, Mercurij virga fuisse fertur, qua ille ad dissidia & discordias tollendas utebatur (vnde Caducifer vocatus est) à cadendo dicta, quòd contentiones

contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per Fœciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis Deus, & Deorum nuntius habebatur, assignatum est Caduceum, quòd dissidentium animi oratione præcipue sedentur. Caduceum Aegyptij in speciem duorum draconum maris & scemine figurauerunt, qui parte media sui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, sibi alligantur, primisque partibus reflexi, in modum circuli oscula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inuenisse, & Mercurio donauisse, lyra vicissim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hanc afferunt rationem: Mercuriam, cum hanc virgam manu tenes in Arcadiam proficisceretur, duos serpentes pugnares inuenisse, virgæque interposita, dicto citius prælium diremissit. Ad cuius rei memoriam posterius Caduceum duorum draconum similitudine figurarunt: illudque Mercurio, veluti peculiare insigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocaret, & somnum, quibus volebat, immittere credebatur. Quod & ipsum non obscurè tradit Virgilius 4. Aeneid. Tum virgam capit, hac animas ille euocat Orco Pallentes, aliâ sub tristia Tartara mittit: Dat somnos, admittitque, & lumina morte resignat. Illa fretus agit ventos, & turbida tranat Nubila.

Caduèni, Sardinia iurisdictionis in Caria populi. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadumim, Nomen torrentis. iudic. 5.

Cadurci, Narbonensis provincie Gallia & Aquitaniae populi ciuitas episcopalis in prouincia Bituricensi. Plinius li. 4. cap. 19. Mantuan. Aluerni, Meldique simul, fortisque Cadurci vulgo *le pays de quercy ou est cahors.*

Cadusij, populi, inter Caspium mare & Pontum. Steph. Stra. li. 11. Vide CADVSII supra.

Cadytis, Herodoto li. 2. vrbs Syriæ maxima.

Cæa, siue Cæos, nomen insule maris Aegæi, à Cæo Titani filio sic dicta. Plinius li. quarto. Hanc Ptolomæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Erasistratus è Cæa insula Cæus dictus est. Et vestis Cæa, quæ ab aliquibus Coa dicitur, bonbycina tenuissima rasis velleribus à paruis animantibus confecta, ibi primùm inuenta, quam prima texisse dicitur Pamphila. Hæc hodie sub Venetorum imperio est. Virgilius li. 1. Georg. Et cultor nemorum, cui pinguis Cæa Tercentum niuei tondent dumeta iuueni.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem & exortum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad se attrahens, non propellens, vt post Aristotelem docet Plinius libro 2. cap. 47. vnde natum prouerbium, Mala ad se trahens, vt Cæcias nubes.

*Cæcilius Metellus consul Romanus Collegam habuit C. Seruilius anno ab vrbe condita 470.

*Cæcilius Metellus Balearicus cognominatus cõ-

sul Romanus cum T. Quinto Flaminio, anno ab vrbe cond. 631.

*Cæcilius Metellus caluus consul Rom. cū collega L. Aurelio cotta, anno ab vrbe cond. 635.

*Cæcilius Metellus Dalmaticus cognominatus cõs. Rom. cum collega Q. Mutio Scæuola, anno vrbe cond. 637.

*Cæcilius Metellus Numidicus dictus cõs. rom. cum collega M. Iunio Syluano, anno vrbe cond. 656.

Cæcilius Metellus princeps senatus cõs. Pomp. Magno & M. Lucinio crasso cõs. anno vrbe cond. 685.

Cæcilius Metellus pius Scipio prænomine. Q. collega Sextili mensis addito cõs. Põp. magno, cū plures menses solus magistratū gessisset, anno vrbe cond. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas novos prælegere cõpisse. Domitius Marcellus, Epirota tenellorum nutricula vatū. Huius meminit Macrob. cæcilius Gallus in disciplina iuris, atque legibus populi Romani noscendis, interpretandisque scientia, vsu, autoritatèque illustris fuit tempore Gellij, cuius etiam ipse meminit, dicitque librum scripsisse de verborum significatione, quæ ad sciui le pertinerent. cæcilius item claudius Isidorus, c. Asinio Gallo & Martio cyrino cõs. ad v. i. calend. Febr. testamento suo edixit: Quauis multa ciuili bello perdidisset, tamè relinquere seruum rum 4116. iuga bouum. 3600. reliqui pecoris 257. millia: in numerato pondo 600. milia. Plinius.

Cæcilius callantianus, Iudæorum religionis sectator, Romæ docuit sub Augusto vsque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demosthenis & ciceronis, & alia multa. Suidas.

Cæcilius Arguius, versificator, scripsit de piscibus. Suidas.

Cæcilius Staius poëta comicus, quem cicero ad Atticum, malum Latinitatis authorem vocat. Volcatus tamen comicorum palmam ei concedit. Fuit is natione Gallus, & Ennij contubernalis. Decessit anno vno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Euseb.

Cæcilius, poëta comicus, dictus Festo à cæculo Prænestinæ vrbs conditore. Horatius, Vincere cæcilius grauitate, Terentius arte.

Cæcilia, familia Metellorum nomen. Vide METALLI.

C. Cæcilia, vxor Tarquinij Prisci, mulier morum integritate laudatissima. Volater.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrensi diuidit. Et est oppidum Italiae, haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcinos, montis nomen in Sicilia. Plin. lib. 3. cap. 10.

Cæcubum, oppidum campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, vineta tamen feracissima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum, vini genus nobilissimum fuit, in sinu Amyclano palustribus in populeis nascens, quod

Neronis culpa prorsus interit cum ille fossam à Baiano lacu Ostiam usque per agros cæcubū duceret, vt refert Plinius. li. 14. cap. 6. Martial. lib. 13. cæcuba Fundanis generosa coquantur ahenis.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit: cuius mater cum igni asideret, scintilla in gremium eius delata est, ex qua illa se grauidam factam credi voluit: explorisque legitimis mensibus puerum peperit, quem, quod minores haberet oculorum orbes, cæculum appellauit, à quo cæcilius ortos. putant, quorum familia Romæ nobilissima fuit. Hic postea adultus, cum aliquot annos incertis sedibus vagatus esset, rapto se alens & latrociniosis, tandem Prænestinam ciuitatem condidit. cumque vicinos populos ad ludorum spectacula cōnuocasset, monere eos cœpit, vt relictis sedibus suis, nonam urbem secum incolerent: neque suam, qui Vulcani filius esset, imperium aspernarentur. Quod cum illis persuadere non posset, Vulcanū dicitur inuocasse, vt si reuera ipse esset filius, id signo aliquo declararet. Quo facto flammā protinus illuxisse aiunt, quæ vniuersum illum cœtū vndique circumsepit, tantamque omnibus religionem incussit, vt non ægrè in cæculi sententiam transirent. Alij tradunt cæculum recens natū à pastoribus in igne inuentum esse, nulla sui parte à flammis violatum: indeque factum esse, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virg. lib. Aeneid. 7.

Nec Prænestinæ fundator defuit urbis: Vulcanogenitum, pecora inter agrestia, negem, Inuentumque focus, omnis quem credidit ætas, cæculus, &c.

Cæculus, Satur. iunior, apud Aborigines regnauit.

* **Cædicus** prænomine Q. consul Romæ. cum L. Mælio Vulsone longo, anno urbis cond. 498.

* **Cædicus** prænomine Q. cos. Romæ. cum collega M. Valerio Coruino iuniore urbis cond. 465.

* **Cætionius** cornelius verus prænomine L. cos. cū collega c. cornelio Prisco, anno urbis cond. 830.

* **Cælius** Apollinaris prænomine Q. is cum collega Fosio Prisco, anno urbis cond. 921.

Cæleus Triptolemon, Eleusinæ regnauit. Euseb.

Cælius, orator, acri turbulentoque ingenio, discipulus ciceronis, decessit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum longiore vita & meliore mente dicit. cicerone in Oratore, cælius quam diu paruit authoritati meæ, talis Trib. pleb. fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentamque dementiam à Senatu, & bonorum causa steterit constantius. Tandem ab Atratio quodam accusatus, quod cum catilina conspirasset in perniciem reipub. quodque aurum à clodia clodij sorore extorsisset, eique venenum propinasset, defensus est à cicerone, elegantissima illa pro cælio oratione, quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Pontius, prætor urbanus, cum ei ius dicenti picus supra caput insedisset, & aruspices respondissent, dimissa aue, hostium victoriam fore: mo-

riturum tamē qui opprefferit, ipsam statim auem exanimauit, ex quo accidit vt ipse cum x l. aliis cæliis interficeretur. Valerius.

* **Cælius** Plotius prætor Romanus.

Cælius, Tarracine splendide loco natus, cum in cubiculo quiescens in lectulo peremptus esset, alij, ad quos suspicio eius peruenire posset, fratres causam dixerunt: postquam verò constitit, eos dormiuisse aperto ostio, absoluti sunt, quoniam in tanto facinore verisimile non fuisset, eos quietè capere potuisse. Valerius lib. 8.

Cælius, quidam historicus. Plin. li. 3. cap. 10.

Cælius Probinus, consul, collega Marcellini, anno ab vrbe 1093.

Cælius, Saturni pater, à nonnullis Latinis appellatus.

Cælius, Thuscorum rex, regnauit annis x x i. Hic Romulum contra cenninenses & Antennates crustuminosque iuuit. Annus, Dionys. li. 2. Hinc cælius mons.

Cælius, mons vrbis Romæ, vnus ex septem: à cælio Vibeno nobilissimo duce Thusco dictus, qui Romulo aduersus Tatium regem auxilio venit: à quo & cælimontia, aut cælimontana porta nomen accepit. Hunc montem Tul. Hostilius urbi addidit, ibique ipse habitauit, quod frequentius habitaretur, vt inquit Liuius lib. 1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poeta.

Cælos, Thraciæ portus. Pli. lib. 4. cap. 11.

Cæltæ, coloniæ, à Tubal filio Iaphet conditæ.

Cælus, cognomen indigenæ, qui ex terra sorore in matrimonium ducta, Saturnum, Bætilium, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formosissimum supremum corpus cælum dicunt fuisse appellatum.

* **Cæma** est mons Alpium dirimētium Togatā Galliam à comata ex quo varus fluuius emittitur.

Cænæ, parua quædam insula in mari Siculo in Africā versā, cui vicinia est Caulos & Melite. Pli. li. 3. cap. 8. Item Ptolom. sinus Laconici oppidum nō procul à Tenato promontorio. hinc cænites portus apud Plin. lib. 4. & cænus Iuppiter dictus est. Quid victor ab Bechalia cæneo sacra parabat Vota Ioui:

Cænæus, Iouis cognomentum, à cænè impositum, sinus Laconici oppido, vbi summis honoribus colebatur. Ouid. lib. 9. Metam.

Victor ab OEchalia cæneo sacra parabat Vota Ioui.

Cænæum, Vide D O D O N E. Steph.

Cænærgie, regio quædam. Vide infra T H Y R E A.

Cænè, vrbs circa sinum Laconicæ, Tanaron antè vocata: hinc cænites portus. Plin. lib. 4.

Cænèus, dissyllabum. Vide C A E N I S.

Cænèum, promontorium Euboicæ.

Cænici, Thraciæ regio. Plin. lib. 4. cap. 11. Steph.

Cænina, Latij oppidum clarū. Plin. lib. 3. cap. 5. Vide C A E N I T E.

Cænīs, Thessalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetrauit,

vt in virum transformaretur, nullisque vnquam vulneribus posset fauciarum. Mutato itaque sexu, etiam nomina mutauit: & ex cænide factus est cænèus. Hic cum Lapithis pugnans aduersus centauros, cum nullo teli genere posset violari, congesto in eum magna arborum mole, viuis obrutus est, & in cænidem auem transformatus, vt fabulatur Ouidius lib. 12. Metamorph.

— O salus

Maxime vir quondā, sed auis nunc vnica cænèus. Quamquam Virgilius à morte non in auem transformatum velir, sed in muliebrem rediisse sexū. Sic enim habet libro 6. Aeneid.

It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina cænèus,

Rursus & in veterem fato reuoluta figuram.

Vide C A E N E V S.

Cænīs, Italiæ promontorium, quod aduersum habet & oppositum Pelorum in Sicilia, xii. stadiorum interuallo. Plin. lib. 3. cap. 6.

Cænīs, insula prope Peloriadem Siciliæ promontorium, occasum versus. Est & cænysium, Italiæ ciuitas. Steph.

Cænite, vrbs Sabinorum à Romulo capta. Steph. Vide C A E N I N A.

Cænites, Achaiæ portus, sinus Saronicus, olim quæno nemore redimitus. Plin. lib. 4. cap. 5.

Cæpori, ceterioris Hispaniæ populi. Plinius lib. 4. cap. 20.

Cære, vrbs insignis in Heturia, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam, & à Pelasgis è Thessalia profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis, quos postea Tyrrenos nominauerunt, aduersus Agyllinos bellum gerentibus, cum quidam murum fubiens, vrbs eius nomen percontatus fuisset, eique à Thessalo quodam de muro cæpori responsum esset, eo veluti omine à Thufcis accepto, captam postea urbem, mutato priorū nomine, cære vocauere. Verum tam splendida, tamque gloriose ciuitatis, Strabo libro 5. asserit, vix vlla sua ætate extitisse vestigia: & solo vicinorum balneorum nomine, quæ cæretena dicebatur, fuisse celebratam. Ab hoc oppido cærites tabulæ appellatæ sunt, in quas censores referri iuebant, quos notæ causa suffragiis priuabant. Nam vrbe à Gallis capta, cū cæretani eos, qui vnā cum sacris, æternoque Vestæ igne ad se profugerant, comiter hospitio suscepissent, Romani deinde restituta in statum meliorem vrbe, satis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donauerunt, suffragij autem ius eis non concesserunt. Hinc factum est, vt eum aliquem ignominia & contumelia dignum esse dicamus. Horat. lib. 1. Eipst.

Quid deceat, quid non obliui, cærite cera Digni, &c.

Cæretanus, annis ad cæren urbem. Plin. li. 3. cap. 5.

Cærete, ciuitas Thuscia.

Cæretum, Vmbræ oppidum inter Spoletum ac Nur

gam, à quo cæretani appellati, totum orbem vano quondam ac turpi superstitionis genere ludificantes, ob quam causam ferè continuè peregrinantur, familia atque vxoribus domi relictis.

Cærobrix, Lusitanæ vrbs, Ptol. alio nomine dicta Czimbria.

Cæsar, Iuliæ familiæ cognomē, inde tractum, quod qui primus ex gente Iulia id cognominis est fortitus, cæso matris utero natus tradatur, vel quod oculis cæcis, hoc est glaucis fuerit: vel à cæsarie, cum qua natus proditur. Festus. Hoc nomen primus habuit Scipio Aphricanus. Plin. li. 7. Spartianus verò, & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine cæsaris auum, qui in Africa elephantum interfecit, cæsarem lingua punicā appellatum.

C. Cæsar Octavianus Augustus, i i. Romanorum imperator, imperauit annis l v i. anno ab vrbe 711. In celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo. lib. 4. cap. 4. Eutrop. lib. 7. consul, collega Q. Pedij. Is & Lepidus amicitias iniierunt. i i. consul, collega M. Tullij ciceronis, anno ab vrbe 721. lapidas, Dalmatas, & Pannonios subegit. Flor. lib. 13. i i i. consul, collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 723. i i i i. consul, collega M. Licinij crassi, anno ab vrbe 724. v. consul, collega Sex. Apuleij, anno ab vrbe 725. vi. consul, collega Vipsanij Agrippæ, anno ab vrbe 726. vii. consul, collega eiusdem Vipsanij, anno ab vrbe 727. viii. consul, collega T. Statilij Tauri, anno ab vrbe 728. Istis temporibus Hispaniam subegit. Flo. li. 135. ix. consul, collega M. Iunij Syllani, anno ab vrbe 729. x. consul, collega c. Norbani Flacci, anno ab vrbe 730. xi. consul, collega cn. calphurnij Pisonis, anno ab vrbe 731. xii. consul, collega L. Syllæ, anno ab vrbe 749. hoc tempore Romæ sapientes insignes erant, Virgilius, Flaccus, Salustius, Hortensius, Antenorodorus, Tarfeus, & Sittio Alexandrinus. Eutrop. li. 7. xiii. consul, collega M. Plautij Syllani, anno ab vrbe 752.

C. Cæsar caligula, iiii Romanorum imperator, imperauit annis i i i i. mensibus x. anno ab vrbe 790. ii. consul, L. cæsari collega. Initio popularem se ostendit, animos studiisque hominum erga se incendit. Dein, monstrū se exhibuit luxu, incontinentia, atrocitate, & omni genere vitiorū. Suet. Eutrop. Oro. lib. 7. cap. 5. Ioseph. lib. 19. cap. 1. anno ab vrbe 790. iiii. consul, solus. Expeditionem fecit in Germanos: egregij egit nihil. Adminocinū Bellini Batauorum regis filium, in deditioem accepit. Eutrop. li. 7. anno ab vrbe 792. iiii. consul, L. Volusii Saturnini collega, anno ab vrbe 792.

C. Iulius cæsar, consul, collega P. Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Florus lib. 73.

C. Iulius cæsar, consul, collega M. calphurnij Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutrop. lib. 6. Oro. lib. 6. cap. 7. Sucto. i i. consul, collega P. Seruillij Isaurici, anno ab vrbe 706. i i i. consul,

collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 708. 1111. consul, solus, anno ab vrbe 709. v. consul, collega M. Antonij, anno ab vrbe 710. i. Romanorum imperator, imperavit annis 111. anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ saltu Pyrenæo, Alpibusque, & monte Gebenna, Auminibusque Rhodano & Rheno continetur, novem annis in provinciam formam redegit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggressus, maximis affectu cladibus. Aggressus est & Britannos, ignoros antea, superavitque pecunias & obsides imperavit. Deinde cum obtinere non potuisset, ut sui absentis in Consularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam convertit: nemineque repugnante Galliam Cisalpinam, Picenum, Umbriam, & Hetruriam occupavit: Pompeiumque Italia expulit. Post hæc in Hispaniam transgressus, validissimas Pompeii copias, quæ sub tribus legatis, M. Petreio, L. Afranio, & M. Varone erant, superavit. Pompeium funestissimo in campis Pharsalicis prælio superavit. Ptolemæum in Aegypto subegit. In Africâ devicit Scipionem & Iubam. In Hispania liberos Pompeii Triumphavit quinque: primum de Gallia, postea de Alexandria, deinde de Ponto, de Africa, & de Hispania. Liberalissimus fuit omnium, & maxime post hos triumphos. Petiit in Senatu à Bruto, Cæsio, & reliquis cõiuratis, quatuor & viginti vulneribus confossus, infinitis propemodum portentis mortem eius antea denunciantibus: quorum bonam partem enumerat Virgilius lib. 1. Georg. ibi, Ille etiam extincto miseratus Cæsare Romam, Cum caput obscura nitidum ferrugine texit. Plutar. in Cæs. & Brut. Flor. lib. 116. Apia. li. 20. Oro. lib. 6. cap. 17. Eutrop. lib. 6.

Cæsar, Dictatoris pater, Pisis, dum calciaretur, repentem interiiit.

Cæsar, patruus Dictatoris, Romæ obiit.

C. Cæsar, poeta Tragicus & orator. Cic. in Bruto.

C. Cæsar, L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, oratorque fuit minime ille quidem vehemens, sed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo suavitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus sicut ex eiusdem tragicæ leuitas eius suæ neruis perspicitur potest.

Lucius Cæsar, Caii oratoris frater, & Consul, & Prætor fuit, ambo Syllam sequuti, iussu Marij interfecti sunt: quo tempore. M. item Antonius orator, Crahsi æqualis, ut ait Pædianus.

Lucius Cæsar alter, Marci Antonij Triumviri avunculus Pompeianarum partium, missus ab utraque parte quandoque orator de pace. Postremò inter proscriptos ab Octavio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, ut Cicero Octavii amicus prosciberetur. Plutar.

Cæsar Vopiscus, qui (ut ait Varro) quum causam ageret apud Censores, dixit campos Roscæ in Romanorum lumen esse Italia.

Cæsar augusta, Tarraconensis Hispaniæ clarissima civitas, antè Numantia dicta. Pompo. Augusta cæsarea Ptolemæo dicitur & Straboni lib. 3.

Cæsarea, vrbs Palestinæ & Mauritanie civitas non procul à monte Carmelo, in littore maris magni, quæ turris Stratonis vocabatur, sed postea ab Herode in honorem cæsaris nobilis ædificata, cæsarea appellata. In quidem in honore cæsaris magnificam domum marmore construxit, ubi nepos eius ab Angelo percussus, eò quod non dedisset honorem Deo, cõsumptus à vermibus, expiravit. In hac cornelius centurio à Petro baptizatus est. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem cæsaris ad radices montis Libani ædificata, ubi duo fontes Ior scilicet & Dan oriuntur. Tertia Cappadocie. Iosepho, Moga primum, postea Cappadocia, antè Iol vocitata: quæ quum Iuba Ptolemæi pater in uniter, mutato nomine à cæsare cæsaream vocavit. Strabo lib. 17. Vide 101.

Cæsarea, cappadocia vrbs, sic à Tyberio nominata, antè Malaca, Mazaca (& aliis Maza dicta) Stephanus Eusebius. Itemque Apamia. Strabo. lib. 16.

* **Cæsar Augusta** vrbs Hispaniæ Tarraconensis quam Strabo Augustam cæsaream vocat: antea numantia dicta. Teste Pompo. vulgus Hispanorum Sargossam nominant.

Cæsarienses, Ionie populi, Ephesum cõvenientes. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cæsariensis Mauritania, Vide MAURITANIA.

Cæsarium, Aegypti emporium, & secessus quidam. Strabo. lib. 17.

Cæsarius, consul, collega Attici, tempore Honorii xlv. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 1150.

Cæsarobricenses, Lusitanie, Hispani populi. Plin. lib. 4. cap. 22.

* **Cæsaromagus**, oppidum apud cæsaream vulgò *Beauvais*.

Cæsenna, vrbs Flaminie provincie, à cædendo dicta, quòd exiguo amne cæsa, id est diuisa sit, vel quòd ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubigone sit diuisus. Hinc cæsennates dicti, & cæsennetia vina, quæ inter generosa numerantur. Vide CESENA.

Cæso, Duillius Helua, consul, collega L. Papyrii Crahsi, anno ab vrbe 420.

* **Cæsius Bassus** poeta Lyricus fuit, qui in suis prædiis ardente Veseno, latèque Vagatibus flammis cum villa sua conflagrauit.

Cæso, Fabius Ambustus, tribunus militum, anno ab vrbe 361.

Cæso, Fabius Vibulanus, consul, collega L. Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 270. 111. consul, collega Sp. Furi Medullini, anno ab vrbe 273. 111. consul, collega T. Verginii Rutili, anno ab vrbe 275. Fabii suis sumptibus pro repub. aduersus Veientem hostem arma sumpserunt.

* **Cæstus** nobilis puer Romanus cuius castitatem & formam commendat Mart. Quanta tua est pro-

biras, quanta est præstantia formæ, cæste puer puero castior Hyppolito, Te secum Diana velit doceretque natate, Te cybele secum vellet habere Phryga.

* **Cæstius**, homo erat nasutissimus, sed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infestus, quod illi non impune celsit. Vide Cæl. Rhod. cap. 7. lib. 14.

Cætheus, V. C. & solus, anno ab vrbe 1257.

* **Cæto** vrbs est Lusitanie alio nomine dicta Cænubria Ptol. lib. 2. cap. 5.

Cæyx, rex Thracie, Luciferi filius, & maritus Alcycyones, qui cum ob fratris causam in accipitrem mutati, ad clarium oraculum consulendum ire vellet, diu ab vxore remotus est: cum verò illi promississet, se intra duos menses rediturum, abire permittit. Sed in Aegeo mari tempestate deprehensus naufragium fecit, ibique amissa nauis submersus, promissis stare non potuit. Vxor autem cum quotidie diis pro viri salute vota solueret, noctu per somnium monita est maritum periisse. Mane igitur experrecta, ad littus unde maritus soluerat, accessit, & dum infortunia sua quereretur, cadaver in mari longius aspexit: quod cum mariti esse cognouisset, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiseratione in Halcyonem conuersa, ad os mariti aduoluit, qui oscula vxoris sentiens, in auem eius nominis cõmutatus est. Ouid. lib. 11.

At iuuenes quærente moras cæyce reducunt. Vi de HALCYON.

Cæcus, Myiæ flumen Pergamum præterfluens per campum, qui caycus nominatur, in Elaiticum sinum defluxit. Plinius lib. 5. cap. 30. Liuius lib. 6. Virgil. lib. 4. Georg.

Saxosumque sonans Hypanis Myfûsque caicus.

Caieta, mulier Troiana, quam alij Aeneæ, alij Ascanii, alij Creusæ nutricem faciunt. Hanc Aeneas ab inferis reuersus fato celsisse inueniens, non longè à Baiano sinu sepeliit: ibique & vrberem cõdidit, quam vna cum adiacenti portu Caietam dixit. Virgil. lib. 7. Aeneid.

Tu quoque littoribus nostris Aencia nutrix Aeternam moriens famam Caieta dedisti.

Strabo autem lib. 5. Caietam à sinu curuitate appellatam existimat, Laconum idiomate, qui curua omnia *καὶ κῆρυ* solent nominare. Aeneam autem huius vrbs fundameta posuisse, & sinum ipsum in medio positum Caietam nominasse dicit. Alii propter combustas naues Caietam fuisse appellatam, *καὶ τὸ καὶ κῆρυ* vrere. Virg. lib. 10. Aeneid.

Quid repetam exustas Erycino in littore classes? Caieta, vrbs & portus campanie, sic à Caieta nutrice Aeneæ dictus. Solinus.

Cain, Filius Adam. gen. 4.

Cainan Filius Enos. gen. 5. luc. 3.

Cainas, Axiæ in Scythia fluuius Gangem influit. Pli. lib. 6. cap. 12.

Caiphas, Princeps quidam sacerdotum inter Iudæos qui fuit tempore christi matth. 26. ioan. 10.

Cairû, vel Alcairû, Aegypti civitas, Vide Babylon.

Caius, cognomen à parentum gaudio sumptum Marcialis, Nō maius, quàm ter Caius esse tuus. * vel Caius quasi Gaius à Græco γαῖος, id est terrænus à γῆ quæ terra est. Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenarius aut etiam rudis homo ac plane Brutus dicebatur. Cæl. lib. 2. 4. cap. 5.

Caius, Lingua Latina prisca interpretatur dominus, teste Plutarcho. Nomen viri Macedoniensis, act. 19. Hospes Pauli, Rom. 16. d.

C. Acceronius Proculus, consul, collega C. Pontii Nigrini, tempore claudii Tiberi Neronis cæsaris 111. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 739.

C. Aelius Pæter, consul, collega Valerii Maximi, anno ab vrbe 467.

C. Aemilius Mamercus, tribunus militum, anno ab vrbe 362. 111. tribunus militum, anno ab vrbe 365.

C. Aemilius Paulus, consul, collega M. Liuii Dentertis, anno ab vrbe 452.

C. Antistius Vetus, consul, collega D. Laelii Baldi, anno ab vrbe 748.

C. Antistius Vetus, consul, collega C. Asinii Pollionis, anno ab vrbe 775.

C. Antistius Verus, consul, collega M. Suillii Seruilliani, anno ab vrbe 302.

C. Antonius, consul, collega M. Tullii Ciceronis, anno ab vrbe 691.

C. Aquilius Florus, consul, collega L. cornelii Scipionis, anno ab vrbe 494.

C. Asinius Gallus, consul, collega C. Martij censorini, anno ab vrbe 746.

C. Asinius Pollio, consul, collega C. Antistii Veteris, anno ab vrbe 775.

C. Asinius Pollio, consul, collega Cn. Domitii Caluini, anno ab vrbe 714.

C. Attilius Balbus, consul, collega M. Fabii Buteonis, anno ab vrbe 508. 111. consul collega T. Manlii Torquati, anno ab vrbe 517.

C. Attilius Regulus, consul, collega L. Aemilii Pauli, anno ab vrbe 529.

C. Attilius Regulus Seranus, consul collega L. Manlii Volfonis, anno ab vrbe 503.

C. Attilius Seranus, consul, collega Q. Seruili cæpionis, anno ab vrbe 648.

C. Attilius Seranus, consul, collega C. Hostilii Mancini, anno ab vrbe 584.

C. Aufidius Victorinus, consul, collega L. Septimij Seueri Augusti, anno ab vrbe 952.

C. Aurelius cotta, consul, collega P. Seruili Gemini, anno ab vrbe 501.

C. Aurelius cotta, consul, collega Seruili Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 554.

C. Bëbius Pamphilus, Insuubrium agrum ingressus, cum toto ferme exercitu circumuentus est. Liuius lib. 2.

C. Bellicius Torquatus, consul, collega M. Attilii Glabronis, anno ab vrbe 876.

C. Cæcilius Metellus, consul, collega C. Furi Placii

- di, anno ab vrbe 502.
 C. Cæcilius Metellus, consul, collega T. Didij Vini, anno ab vrbe 656.
 C. Cæcilius Metellus caprarius, consul, collega C. Papyrij carbonis, anno ab vrbe 641.
 C. Cæcilius, caldus, consul, collega L. Domitij Aenobardi, anno ab vrbe 660.
 C. Cæcilius Ruffus, consul, collega L. Põponij Flaccij, anno ab vrbe 769.
 C. Calpurnius Piso, consul, collega Aug. Posthumij, Albini, anno ab vrbe 574.
 C. Caluifius Sabinus, consul, collega L. Portij Censorini, anno ab vrbe 715. 11. consul, collega L. Pafieni Ruffi, anno ab vrbe 750.
 C. Caluifius Sabinus, consul, collega en. Lentuli Gætulici, anno ab vrbe 778.
 C. Caninius Gallus, consul, collega M. Vipfani Agrippæ, anno ab vrbe 717.
 C. Cæsius Varus, consul, collega M. Licinii Luculli, anno ab vrbe 681.
 C. Cæsius, Syriæ Prætor, anno salutis 49.
 C. Cæsius Longinus, iurisconsultus, consul, collega M. Vinitij Quartini, anno ab vrbe 782.
 C. Cæsius Longinus, consul, collega P. Licinii crassij, anno ab vrbe 583.
 C. Cæsius Longinus, consul, collega Sex. Domitij Caluini, anno ab vrbe 630.
 C. Cæsius Longinus, consul, collega en. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 658.
 C. Cicereus, præf. eosfos vicit, pax inde data, anno 581. Liu. lib. 2. deca. 5.
 C. Ciuilis, Albanorum imperator, anno ab vrbe 82.
 C. Claudius caninus, consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 468.
 C. Claudius cento, consul, collega M. Sempronij Turidani, anno ab vrbe 513.
 C. Claudius cinna, consul, collega c. Fabricij Luscini, anno ab vrbe 480.
 C. Claudiu Marcellus, consul, collega L. Aemilij Pauli, anno ab vrbe 704. 11. consul, collega c. claudij, anno ab vrbe 705.
 C. Claudiu Marcellus, consul, collega L. Aruntij, anno ab vrbe 732.
 C. Claudiu Nero, consul, collega M. Liuii Salinatoris, anno ab vrbe 547.
 C. Claudiu Pulcher, consul, collega T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 577.
 C. Claudiu Sabinus, consul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 294.
 C. Cornélius cossus, tribunus militum, anno ab vrbe 355.
 C. Cornélius Dolabella, consul, collega M. Fului Nobilioris, anno ab vrbe 595.
 C. Cornélius Scipio, cõsul, colleg a A. Attilij calatini, anno ab vrbe 499.
 C. Fabius Ambustus, tribunus militum, anno ab vrbe 350. 11. tribunus militum, anno ab vrbe 352. 11. tribunus militum, anno ab vrbe 355.
 C. Fabius Ambustus, consul, collega c. Plautij Proculi, anno ab vrbe 398.

- C. Fabius, interrex, anno ab vrbe 401.
 C. Fabius Vibulanus Ambustus, consul, collega c. Furij Petilii, anno ab vrbe 344.
 C. Fabricius Luscinus, cõsul, collega Q. Aemilij Papi, anno ab vrbe 471. 11. consul, collega eiusdem Aemilij, anno ab vrbe 475. de Samnitibus & Lucanis triumphauit. Huius integritatem notat Eutropius, Florus libro decimotertio. 111. consul, collega Claudij Cinna, anno ab vrbe 480.
 C. Fannius Domitius, consul, collega en. Domitij Aenobarbi, Allobroges vicit, anno ab vrbe 632.
 C. Fannius Strabo, consul, collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 593.
 C. Flauus Fimbria, consul, collega C. M. Nepotis, anno ab vrbe 650.
 C. Fonteus capito, cõsul, collega Germanici cæsaris, anno ab vrbe 764.
 C. Fuluius Flaccus, consul, collega P. Scipionis Africanij, anno ab vrbe 620.
 C. Fundanius Fundulus, consul, collega c. Sulpitij Galli, anno ab vrbe 510.
 C. Furius, tribunus militum, anno ab vrbe 330.
 C. Furius Pacilius, consul, collega M. Papyrij Crassij, anno ab vrbe 314.
 C. Furius Petilius, consul, collega c. Fabij Vibulani Ambusti, anno ab vrbe 344.
 C. Furius Placidus, consul, collega c. Cæcilij Metelii, anno ab vrbe 502.
 C. Fufius Geminus, consul, collega c. Rubellij Gemini, anno ab vrbe 781.
 C. Gallus, consul, collega T. Saturnini, anno ab vrbe 950.
 C. Genutius Auentinus, consul, collega Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 393.
 C. Genutius elepsina, consul, collega Q. Fabij Gurgis, anno ab vrbe 477.
 C. Genutius elepsina, consul, collega en. cornelii Læfina, anno ab vrbe 483.
 C. Genutius Panfa 11. tribunus militum, anno ab vrbe 360.
 C. Hostilius Mancinus, consul, collega c. Attilij Serani, anno ab vrbe 584.
 C. Hostilius Mancinus, consul, collega M. Aemilij Lepidi Porcinæ, anno ab vrbe 617. Hic à Numantiis victus, castris exutus, ignominiosam cum Numantiis pacem fecit. Florinus lib. 55. & lib. 2. cap. 18. Eutrop. lib. 4.
 C. Horatius Puluillus, consul, collega T. Menenij Lanati, anno ab vrbe 277.
 C. Horatius Puluillus, consul, collega Q. Nautij Augurini, anno ab vrbe 297.
 C. Iulius cæsar, Vide CÆSAR.
 C. Iulius Tullus, consul, collega P. Pinarij Ruffi, anno ab vrbe 265.
 C. Iulius Tullus, consul, collega M. Gegani Maccetini, anno ab vrbe 308. 11. consul, collega L. Virginij Tricostij, anno ab vrbe 320.
 C. Iulius Tullus 11. tribunus, militum, anno ab vrbe 351.

- C. Iulius, decemuir, anno ab vrbe 303.
 C. Iunius Brutus, dictator designatus, actum fuit nihil, anno ab vrbe 443.
 C. Iunius Brutus, consul, collega L. Posthumij Megelli, anno ab vrbe 462. 11. consul, collega P. cornelij Rufini, anno ab vrbe 476.
 C. Iunius Brutus Bubulcus, cõsul, collega Q. Aemilij Barbula, anno ab vrbe 437. 11. cõsul, collega P. Papij curforis, anno ab vrbe 442. 111. cõsul, collega Q. Aemilij Barbula, anno ab vrbe 444. dictator, anno ab vrbe 452.
 C. Iunius Syllanus, consul, collega T. Furnij, anno ab vrbe 737.
 C. Iunius Syllanus, cõsul, collega P. cornelii Dolabellæ, anno ab vrbe 762.
 C. Lælius, consul, collega Q. Seruili cæpionis, anno ab vrbe 614.
 C. Lælius Africanus, consul, collega L. cornelii Scipionis Asiaticij, anno ab vrbe 664.
 C. Licinius crassus, consul, collega L. Aemilij Pauli, anno ab vrbe 586.
 C. Licinius Geta, cõsul, collega Q. Maximi Bburni, anno ab vrbe 638.
 C. Licinius Stolo caluinus, magister equitum, anno ab vrbe 387. Tribunus militum, anno ab vrbe 388. consul, collega c. Sulpitij Petici, anno ab vrbe 392. quo tempore pestis horreda grassata est. Eutrop. lib. 2. 11. consul, collega eiusdem Sulpitij, anno ab vrbe 395.
 C. Licinius Varus, consul, collega P. cornelii Lentuli caudini, anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.
 C. Liuius Drusus, consul, collega P. Scipionis Africanij Aemiliani, anno ab vrbe 607.
 C. Liuius Salinator, consul, collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 566.
 C. Luctatius catulus careonius, consul, collega A. Posthumij Albini, anno ab vrbe 511.
 C. Luctatius Scæuola, consul, collega L. Veturij Leuina, anno ab vrbe 534.
 C. Manlius capitolinus, magister equitum, cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis monetæ ædificata, anno ab vrbe 411.
 C. Manlius Maximus, consul, collega P. Rutilij Ruffi, anno ab vrbe 649. Hic cum Q. Seruilio cæpione à cimbris victus, atque castris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.
 C. Manlius Volfo, consul, collega L. Furij Medullini, anno ab vrbe 280. Huius tempore induciæ Ventibus in annos 11. datae sunt.
 C. Marius Nepos, consul, collega L. cæsij Longini, anno ab vrbe 647. Eochum Maurorum regis & Iugurtham fudit. Flor. lib. 66. Eutrop. Oro. Plutarch. in Marium.
 C. Marius Marii filius, consul, collega en. Papyrij carbonis, anno ab vrbe 272. Aduersus Marium Sylla multis præliis pugnauit, vicit & occidit. Plut. in Syll. & Pomp. Appia. lib. 1. Eutrop. lib. 5. Oro. lib. 5. cap. 20. Flor. lib. 86.

- C. Martius censorinus, consul, collega c. Afini Calli, anno ab vrbe 746.
 C. Martius, Coriolanus à Tribunis plebis exilio damnatus, anno ab vrbe 263. Eutropius libro primo. Liui. 2. Dionys. libro septimo. Appianus libro primo. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit, Romam obsedit. Veturia matris & Voluntia vxoris cum imperio, tunc precibus obsidionem soluit, anno ab vrbe 266. eo tempore templum muliebri fortunæ conditum & dedicatum fuit.
 C. Martius Figulus, consul, collega P. Scipionis Nasica, anno ab vrbe 592. 11. consul, collega L. cornelij Lentuli, anno ab vrbe 598. Parum prosperè primùm, hinc feliciter aduersus Dalmatas pugnauit. Flor. in Liu. lib. 47.
 C. Martius Rutilius, consul, collega en. Manlij capitolini, anno ab vrbe 399. ex plebe dictator, anno ab vrbe 400. 11. consul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 404. cõsul, 111. collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 412. eo tempore pluit lapides, nox interdium intendi visa est, feriarum constituendarum gratia. Liui. libro septimo Oro. libro 3. capite 7. Eutrop. libro 2. 1111. consul, collega Q. Seruili Halæ, anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati sunt. Lex militaris, ne cuius scripti nomen, nisi ipso volente, deleretur, lata, alia quoque plebiscita dicta fuerunt. Liui. lib. 7.
 C. Martius Rutilius, consul, collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 445.
 C. Menenius, dictator, anno ab vrbe 441.
 C. Menius Nepos, consul, collega L. Furij camilli, anno ab vrbe 418. Peditum consules ceperunt, omne Latium subegerunt, triumpharunt, statuas equestres concessæ. Liuius, Eutropius libro secundo.
 C. Mutius ciuitatem ab hoste liberauit, anno ab vrbe 247.
 C. Mutius Scæuola, consul, collega L. calphurnij Pisonis, anno ab vrbe 621.
 C. Nauius Rutilius, cõsul, collega M. claudij Marcelli, anno ab vrbe 466.
 C. Nauius Rutilius, consul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 279. 11. consul, collega L. Minutij carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos superauit. Eutrop. lib. 1. Liuius lib. 3.
 C. Nauius Rutilius, cõsul, collega M. Papyrij Murgillani, anno ab vrbe 345.
 C. Norbanus Bulbus, consul, collega L. Scipionis Asiaticij, anno ab vrbe 671. Hic à Sylla Italiam ingressus victus est. Flor. libro 85. Eutropius lib. quinto.
 C. Norbanus Flaccus, consul, collega Ap. claudij Pulchri, anno ab vrbe 716.
 C. Norbanus Flaccus, consul, collega c. Cæsaris Octauiani, anno ab vrbe 730.
 C. Norbanus Flaccus, consul, collega Drusi cæsaris, anno ab vrbe 767.
 C. Papyrius Balbus, consul, collega P. Manlij, an-

- no ab vrbe 634.
 C. Papyrius carbo, consul, collega c. cæcilij Metelli caprarij, anno ab vrbe 641. A cimbris qui in Illyricum venerunt victus atque fufus est. Floren. lib. 63.
 C. Papyrius Crassus tribunus militum, anno ab vrbe 372.
 C. Papyrius Massus, consul, collega M. Põp. Mathonis, anno ab vrbe 523.
 C. Petilius Balbus, cõsul, collega M. Fabij Ambusti, anno ab vrbe 396. II. cõsul, collega M. Valerij Coruini, anno ab vrbe 410. III. consul, collega L. Papyrij Mugillani, anno ab vrbe 429. consulibus de ære alieno grauat, ne quis in cõpedibus teneretur, legem tulerunt.
 C. Pifo Vopiscus, consul, collega Seruiliij Astæ, anno ab vrbe 866.
 C. Plautius Decianus, consul, collega L. AEmilij Mamerci, anno ab vrbe 426. De Priuernatibus triumphauit.
 C. Plautius Proculus, consul, collega c. Fabij Ambusti, anno ab vrbe 398. Magister equitum, anno ab vrbe 400. ad Salinas Hetruscos, Faliscos & Tarquinienfes vicit, fudit, cecidit, ac triumphum egit.
 C. Plautius Venox, consul, collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 409. II. consul, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 415.
 C. Pompeius Gallus, cõsul, collega Q. Verannij, anno ab vrbe 801.
 C. Põntius Nigrinus, cõsul, collega c. Acceroninij, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioseph. lib. 18. cap. 15.
 C. Põntius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis securi percussus est. Florus. Eutrop. lib. 2. anno ab vrbe 461.
 C. Popæus Sabinus, consul, collega Q. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 761.
 C. Popilius Lænas, consul, collega P. Aelij Ligonis, anno ab vrbe 582. II. consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 596.
 C. Quintius Claudius, cõsul, collega L. Genutij Clepsinæ, anno ab vrbe 482.
 C. Quintius Flaminus, cõsul, collega P. Furij Philonis, anno ab vrbe 531. II. cõsul, collega Cn. Seruiliij Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Thrafinenum lacum occidit.
 C. Quintius Flaminus, consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 567.
 C. Quintilius, dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore clxx. mulieres veneficæ, Romæ deprehensæ, damnatæ fuerunt.
 C. Rubellius Geminus, cõsul, collega c. Fuluij Gemini, anno ab vrbe 781.
 C. Scribonius curio, consul, collega Cn. Octauij, anno ab vrbe 678.
 C. Sæprõnius Blæsus, cõsul, collega Cn. Seruiliij Cæpionis, anno ab vrbe 500. Ciuitates quasdam ceperunt, maritimam Africam oram depopulatam sunt, victores Siciliam repetentes, circa Palinurum naufragium

- pasi sunt. II. consul, collega Au. Manlij Atticij, anno ab vrbe 509.
 C. Sæprõnius Tuditanus, cõsul, collega M. Aquilij, anno ab vrbe 626. cõtra Iapygas primò malè rem gessit, mox victoria cladem acceptam emendauit. Flor. lib. 59.
 C. Sentijs Saturninus, consul, collega Sp. Lucretij cinnæ, anno ab vrbe 735.
 C. Seruilius Hala Structus, consul, collega L. Papyrij Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, magister equitum, anno ab vrbe 348. II. tribunus militum, anno ab vrbe 349. III. tribunus militum, anno ab vrbe 354.
 C. Seruilius Potitus, tribunus militum, anno ab vrbe 349.
 C. Seruilius Priscus, consul, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 276.
 C. Seruilius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.
 C. Seruilius Turca, consul, collega L. cæcilij Metelli, anno ab vrbe 469.
 C. Sextilius tribunus militum, anno ab vrbe 377.
 C. Silius, consul, collega L. Munatij Planci, anno ab vrbe 765.
 C. Suetonius Paulinus, cõsul, collega L. Telefsini, anno ab vrbe 818.
 C. Sulpitius Galba, consul, collega D. Haterij Agrippæ, anno ab vrbe 774.
 C. Sulpitius Galba, consul, collega P. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 622.
 C. Sulpitius Gallus, cõsul, collega c. Fundanij Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum sub his consulibus cum Pœnis bellum fuit.
 C. Sulpitius Gallus, consul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures subegit. Florus libro 46.
 C. Sulpitius Longus, consul, collega P. Aelij Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Vestalis virgo ob incestum viua defossa est. Oro. lib. 3. ca. 9. Eutrop. lib. 2.
 C. Sulpitius Longus, collega M. Pætij Libonis, anno ab vrbe 441.
 C. Sulpitius Paternus, cõsul, collega A. Attilij Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal fenior à Romanis victus, & à suo exercitu in crucem sublatus est.
 C. Sulpitius Peticus, consul, collega C. Licinij Stolonis Caluuij, anno ab vrbe 392. II. consul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III. consul, collega M. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricij, contentio de consulatu, vicerunt patres. IIII. consul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403. V. consul, collega T. Quintij Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.
 C. Terentius Vatro, consul, collega L. Aemilij Pauli, anno ab vrbe 338.

C. Valerius

- C. Valerius Flaccus, consul, collega M. Herennij, anno ab vrbe 661.
 C. Valerius Potitus, consul, collega M. AEmilij Mamerci, anno ab vrbe 346. Equi Caruentanam ceperunt, quam rursus pulsus hostibus Valerius recuperauit. Tribunus militum, anno ab vrbe 341. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 350. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 353.
 C. Valerius Cotta, consul, collega P. Seruiliij Gemini, anno ab vrbe 505.
 C. Veterius, Tribunus Militum anno ab vrbe 380. I. Tribunus militum, anno ab vrbe 386.
 C. Vibius Pansa, consul, collega A. Hirrij, anno ab vrbe 711.
 C. Vipfanius Apronianus, consul, collega L. Fonteij capitonis, anno ab vrbe 711. eo tempore Nero matrem Agrippinam incestu contaminauit, eamque interfici iussit: hinc lenitate in alios crimem abstergere conatus. Sueton. in Nero. Tacit. lib. 14. De his vide Plutarchum & Liuium lib. 6.
 Calaber, Iouis filius, frater Tanari & Garefti. Stephanus.
 Calabria, insula, quam veteres Mesapiam à duce Messapo, Peucetiam à Peucetio OEnotri fratre dixerunt. Estq; proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractu diftingitur. Ouidius lib. 3. de Arte, Ennius emeruit calabris in montibus hortos. Ea terra & calabris, quoniam sit regio onerosa, & plena omni genere bonorum, dicitur. In ea sunt Brundisium, Hydruntis, & Salentini campi. Stephanus. Hæc Straboni lib. 6. Messapia, & Iapygia, & Calabria, Salentina dicitur parua insula iuxta cretam: distatque à calauro Neptuni filio, stadiis circiter xxx. Stephanus. Vide S A L E N T I N I & infra CALAVRIA. Huius regionis incolæ calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam furpibus obrudebant, sibi alioqui nulli vsui futuros, factum est, vt dona calabri hospitibus in procerbium cesserint, pro nullius pretij muneribus, quæ donanti oneri magis sunt, quam vsui. In Calabria natus est Ennius Poeta, Rudijs ignobili oppido: vbi & hortos amœnissimos possedit.
 Calæ, larum, ciuitas in India.
 Calænus, fons Lyciæ, aliàs calbius. Steph.
 Calaguritani, Hispaniæ populi, quarum alij Subulacensis cognominantur, alij Nafaci. Plin. li. 3. ca. 3.
 Calagurium, ciuitas Hispaniæ in Vasconibus collocata hinc calaguritani qui ea habitant.
 Calais, Boreæ ex Orithya coniuge filius alatus, qui vnâ cum Zethe fratre similiter alato cum Argonautis colchos profectus est. Qua in expeditione, cum à Phineo rege humaniter essent accepti, Harpyias, quæ epulas eius fœdabant, persequi cõstituerunt: quas cum & alarum auxilio, & sagittâ di peritia in Plotas vsque insulas fugassent, ab Iride admoniti sunt, ne Iouis canes vterius persequerentur. Inde itaque retrorsum conuersi, duas illas insulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuersione sua Strophadas appellarunt, cum an-

- tea Plotæ dicerentur. Postremo ab Hercule occisi dicuntur, & in ventos commutati, qui Canicula exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & ~~epidæ~~ id est, præcursores appellantur. De his Ouidius lib. 6. Metam. Barbâque dum rutilis aberrat subnexa capillis, Implumes Calaisque puer, Zethusque fuerunt. Vide CALAIMES. Est etiam Calais gemma sapphyro similis, candidior tamen & littoroso mari similis: hanc plerique eandem esse putant cum angire.
 Calamæ, vrbs Peloponnesi. Steph.
 Calaménthe, vrbs Lybiæ, vel Phœnicum.
 * Calaminæ insulæ sitæ sunt in Torthebia palude seu lacu, quem nymphaea vocant, appellanturque, nymphaeum insulæ, quæ quia tibiârû cantu in ambitum mouentur, Calaminæ à calamis dictæ sunt: atque item saltares quoniam in symphoniam cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius scribit, iametsi à calaminis distinguere videtur Cæl. lib. 9. cap. 3.
 Calamis, Calamidis, cælator egregius. Plin. lib. 34. cap. 7. Ouidius eum Calaim vocat: Vendicat vt Calais laudem quos fecit equorum. Calamisus, Locrorum oppidum. Plin. lib. 4. cap. 3.
 * Calamobos Antipater cognominatus est, nam cum nec vellet nec posset congredi cominus cum carneade, qui magna vehementia inuehebatur in stoicos, semet ad scribendum vertit: multosque libros edidit maleficos in quibus passim contradicebat carneadi. Ergo non lingua sed calamo vociferabatur. Eras.
 Calamos, Asiæ oppidum in ora subiecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20.
 Calano, Ciuitas Babylonis. isa. 10.
 Calanus, vnus philosophus ex Gymnosophistis Indis, qui secutus Alexandrum magnum extra Indiam fines, cum apud Pasgardas ægrotare cõpisset, facta pyra, & aurea lectica superimpõsita, in eam cubans, combustus est, stramentis opertus. Fertur cum Alexander magnus rogaret eum, si quid vellet, dixisse, Prope diem te videbo: quod iam contigit: nam in Babylone paucis post diebus Alexander mortuus est. Arrianus. Inde quenque sapientem Calanon vocant. Suid. De huius disputatione & interitu plura vide apud Strabonem libro 15.
 Calapis, Pannoniæ memorandus annis in Saum in fluens iuxta Sisciam, gemino alueo insulam sibi efficiens, quæ Segestica appellatur. Plin. li. 4. ca. 25.
 Calaris, Sardinia oppidum. Plin. li. 2. cap. 108. Claudianus in bello Gildonico. Vide SARDINIA.
 Calârna, vrbs Macedonia. Steph.
 Calarus, insula, aliàs Alopecia vel Alopeconnesus. Aliàs Calerus ciuitas est dicta. Steph.
 Calasaris, pars Aegypti, vnde incolæ Calasarij, & Calasaria. Steph.
 Calathe, quam alij Calathusam vocant, nomê vrbis ad Herculis colunas sita. Vide CALATHUSA. Steph.
 Calathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo, & Strabone à calatho ibi inuento. Inde fuit Hister poeta, qui

de tragedia insignem librum condidit.
 Calathus, filius Iouis & Antiope. Homerus.
 Calathûsa, insula est inter Cherfoneum & Samo-
 thracem deserta. Pli. lib. 4. cap. 11. Vide CALATHË.
 Calathûsa, alia insula in Ponto. Steph.
 Calátibus, vrbs Libyæ. Steph.
 Calátia, Italiæ ciuitas prope Calsinum & Bouillas.
 Plin. lib. 3. cap. 5. Steph.
 Καλαίω, populi sunt Indiæ.
 Calatis, oppidum in maritima regione Póti. Steph.
 Calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. lib. 4. cap. 11. quæ antea
 Aceruetis vocabatur.
 Calauræa, siue Calauria, insula in sinu Argolico con-
 tra Troezenem, nulla alia re, quam morte Demo-
 sthenis nobilior. In hac etenim insula templum
 erat Neptuni, quò Demosthenes, audito Archiæ
 satellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne vi-
 uis in Antipatri potestatem perueniret, hausto
 veneno ex calamo, vitâ finiuit. In hac insula Dia-
 na fummis honoribus colebatur, quam inde Cal-
 auream cognominat Ouidius li. 7. Metamorph.
 Inde Calauræa Latoidos aspicit arua.
 Plin. lib. 4. cap. 12. De qua prouerbio datus locus,
 Pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoria.
 Fertur enim, Neptunum cum Latona permuta-
 tionem fecisse, & Data Delo, Calauriam habitas-
 se. Vide CALABRIA.
 *Calarua insula est iuxta Cretam à Calauo Neptu-
 ni filio denominata. Est etiam vrbs locorum in
 qua latona maxime colebat. vide Ouid. li. 7. met.
 Calbis, Cariæ amnis. Pompon. lib. 7.
 Calbius, fons Licæ, quem & Calænum dicunt. Ste-
 phanus.
 Calce, Campaniæ ciuitas. Strabo. lib. 5.
 Calcedon condita, anno ab vrbe 69.
 Calchas, chantis, Græcus augur, Thestoris filius (à
 quo Thestorides à Poëtis appellatur) qui cum
 Græcis ad expeditionem Troiæ profectus est: &
 quoniam diuinandi arte plurimum præstabat, e-
 ius consilio multa gesta sunt. Nam cum in Auli-
 de Græcorum classis aduersis ventis detineretur,
 Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ira
 placari posset: & ex serpentis augurio, qui in ar-
 bore surrepens, duodecim passeris pullos vnâ
 cum matre deuorarat, decimo demum anno Ili-
 um captum iri ostendit. Exortâq; deinde ad Tro-
 iam pestilentia, viam monstrauit, qua Apollinis
 ira posset mitigari. Quapropter inter cæteros A-
 chilli acceptissimus erat, adeò vt eius præsidio
 plerumque defenderetur, præcipuè verò cum sua
 deret Chryseidem patri reddendam esse. Tum e-
 nim Agamemnon non solum in vatem, sed eti-
 am in ipsum Achillem incensus ferebatur. Di-
 ruta autem Troia reuersus cum Amphilocho
 Amphiarai filio terrestri itinere Colophonem
 (quæ vrbs est Ionæ) cum in luco Apollinis
 Clarij extra urbem apud Sanum in Mopsu
 præstantissimum augurem incidisset, artis peritia
 ab illo superatus, dolore contabuit, quòd propo-
 sira sibi à Mopso caprifico (vt refert Hesiodus) aut

(vt Pherecydes mauult) siue grauida, conicere
 non potuisset, quot in illa ficus essent, quòtue
 hæc, vterò fuculas gereret: quod tamen Mopsus
 sine vilo errore diuinavit. De Calchæte vide mul-
 ta apud Homerum li. 1. Iliad. & Virgiliu. 2. AEneid.
 Hinc Ithacus magno vatem Calchanta tumultu
 Protrahit in medios, &c.
 Calcæoli, Ptolem. Carfeoli, Plin. vrbs Sabinis pro-
 xima.
 Calciope, soror Absyrthi & coniunx Phryxi, ex
 quo Cytorum peperit, AEtææ regis Colchorum
 filia. Ouidius in epistola Helenæ ad Paridem,
 Non erat AEtæes, ad quem despecta rediret,
 Non Ipseæ parens, Calciopeq; ue soror.
 *Caldone promontorium Indiæ propinquum flumi-
 ni salfo.
 *Caldius Militari ioco dictus est Claud. Cæsar, pro
 Claudio quemadmodum & Biberius pro Tibe-
 rio: & Mero pro Nerone. Sueton. in Tiberio.
 Caleb, Filius Iephone, num. 13. iof. 14. 1. reg. 25. quî
 1. para. 2. dicitur Calubai, filius Efron filij Phares
 filij Iuda.
 Caledonia, Britannia insula pars, quam hodie Sco-
 tiam vocant, vastissimam olim habens syluam,
 quæ & ipsa Caledonia dicebatur, maximos alens
 vr̄fos. Martialis in Amphitheatro,
 Nuda Caledonio sic viscera præbuit vr̄fo.
 Inde etiam Britanni peculiari epitheto Caledo-
 ni dicuntur à Poëtis. Idem,
 Quinte Caledonio Ouidi visure Britannos.
 Cale, Cales, siue Cales, lium, siue Calenum, leni, op-
 pidum Campaniæ non procul à Casilino, in cuius
 agro mite & generosum nascebatur vinum.
 Horat. lib. 4. Carm.
 Sed pressum Calibus ducere Liberum
 Si gestis. Est & in Gallia hoc nomine, quam
 Salustius captam à Perpenna commemorat. Seru.
 in 7. AEneid.
 Calégia, Germaniæ vrbs Ptol. vulgò *Vuittemberg*.
 Calêna, Ptol. Britannia vrbs, hodie Oxonia, vulgò
Oxenfort.
 Caleni agri in Campania, ad Maflicos, dicente Pli-
 nio lib. 3. Hinc felix illa Campania est. Ab hoc si-
 nu incipiunt vitiferi colles, & temulentia nobi-
 les, succo per omnes terras inclyto, atque (vt ve-
 teres dixerunt) summum Liberi patris cum Cerere
 certamen. Hinc Serini & Cæcubi obtenduntur a-
 gri. His iunguntur Falerni, Caleni. Dein confur-
 gunt Maflici, &c.
 Calenum, vrbs Campaniæ 14. passuum millibus à
 Capua distans. In cuius agro vinum optimum &
 dulce nascitur. In ea aqua est quæ vini modò te-
 mulentos facit. Plin. libro 2. cap. 103. Vide C A L E
 N V M. Horat.
 Prælo domitam Caleno tu bibes vnam.
 Dicta à καλός, quod est bonum, & οἶνος vinum.
 Iuuenalis,
 Occurrit matrona potens, quæ more Caleno.
 Calenum, oppidum prope Calatias & Bouillas, Pli.
 lib. 3. cap. 5.

Calépium, oppidum in Cenomanis, id ad 14. lapi-
 dem à Bergomo Brixiam versus, ad colles in fini-
 fra parte positus, à bonitate vini denominatum.
 καλός, bonus, καί τινα bibo.
 Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania, à quo
 Cales populi iuxta Falernos & Maflicos. Virg. li.
 7. AEneid.
 AEquora quique Cales linquunt.
 Calésia, vrbs Italiæ. Steph.
 Calésira, vrbs littoralis Theffaliæ iuxta quam Arius
 fluuius in mare AËgeum descendit. Herodorus
 lib. 7.
 Caléte, ignobilis insula inter Samothracem & Cher-
 sonneum. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Caléti, Gallia Belgicæ populi. Strab. * ad mare cõ-
 tra Britanniam, quorum vrbs à Ptolemæo Gelo-
 riacum, nauale vocatur hodie *Calet*. Plin. lib. 19.
 cap. 1. Cadurci Caleti, Ruteni, Bituriges, vltimiq;
 hominum existimari Morini, immo vero Galliæ
 vniuersæ vela texunt. apud hos est Itius portus,
 ex quo breuissimus est in Britanniam traiectus,
 cuius frequens est mentio in Comm. Cæs.
 Caléti, populi, linea vela texunt. Plin. lib. 19. cap. 1.
 Calétranus ager, non longè à Volaterranis in Italia.
 Plinius.
 Calétum solis Anglicis hominibus inhabitare con-
 cessum, anno Domini 1362. *ditioni vero Gallo-
 rum velut post Liminio redditum anno domini
 1556 quarto idus Ianuarij. Gallici, exercitus duce
 Nobilissimoviro Domino Guisiano.
 Καλὴ κρητὶς, id est pulchrum litus, vrbs Cretæ, aut po-
 tius vicus magnus. Stephanus.
 Calianassa & Calianæa, nymphæ, quarum altera à
 bene regendo, altera à vitis honestandis dicta.
 Calicadnus, Ciliciæ flumen. Plin. lib. 5. cap. 27.
 *Calicandrum est Asiæ minoris promontorium ter-
 minus navigationis positus Antiocho magno ab
 eis superato.
 *Calidromus est Achaia promontorium haud lon-
 ge à sinu Maliaco.
 Calicula, vrbs Hispaniæ Ptol. Calucula Plinio dicta.
 Caligij, populi in Arabia. Plinio. Vide CALINGAE.
 Caligula, Caius imperator, dictus à caligis, quas mar-
 garitis refertas primus portauit. Aufon. * vel po-
 tius à caliga militari, qua frequenter in exercitu
 utebatur ad conciliandos sibi militum animos. id
 enim militibus gratissimum fore credebatur, si im-
 peratore vestibus nihil à Gregario milite differ-
 re viderent.
 Calingæ, gentes Indiæ ad mare * quorum scemina
 quinquennes ferunt concipere. octauum autem
 vitæ annum non excedere. Plin. lib. 6. & 7. cap. 17.
 & 19.
 Calingij, Asia populi, quibus vicina est Ampelone
 Milesiorum colonia. Pli. lib. 6. cap. 28.
 Calingon, India promontorium. Pli. li. 6. cap. 20.
 Calinipaxa, Scytharum oppidum. Plin. lib. 6. cap. 17.
 Calinus, Itatuarius. Quintilianus.
 *Calinius Syrius historicus fuit qui de gestis Ale-
 xandri scripsit.

Calisto, Æs, vna ex nymphis pulcherrima, Lycaonis
 Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compressa, graui-
 daque effecta, cum simul cum Diana lauaretur, tu-
 more vteri proclata, & ab ea repulsa, Arcadem fili-
 um in syluis peperit: à quo postea Arcadia dicta
 est. Hæc postea à Iunone in vrsam commutata, &
 Iouis miseratione in cælo collocata, maiorem ef-
 ficat vrsam: quæ & Helice à Græcis dicitur. Prope-
 rius lib. 2.
 Calisto Arcadios errauerat vrsa per agros:
 Hæc nocturna suo fidere vela regit.
 *Calistus poëta qui heroico carmine scripsit histo-
 riam Iuliani principis.
 *Calisthenes philosophus fuit, qui cum aliquando
 cum Alexandro liberius esset locutus, eiusdem
 mandato morti adiudicatus est: his autem verbis
 alexandri moriens est affatus. Si deus beneficia
 largiri mortalibus, non sua debes eripere. Si ho-
 mo, id quod es, te semper esse cogita.
 Calita, Nomen viri. 1. esd. 10.
 Caller, Hispaniæ oppidum, stipendiarium, non libe-
 rum. Pli. li. 3. cap. 1.
 Calliæ, vrbs vna ex tribus AËtoliæ. Item parua re-
 gio prope Talantum. Steph.
 Calliarus, vrbs Locorum, à Calliatio Odædoci &
 Laonomes filio. Strabo lib. 9. dicta, quòd bene a-
 rerur & colatur. Steph.
 Callias, Atheniens. Comicus, filius Lisimachi, qui co-
 gnominatus est Schœnion, quòd fumes ob pau-
 pertatem torqueret.
 Callias Laccoplutus cognominatus, dux Athenien-
 sium nobilis, contra Artaxerxem missus. Suid.
 Callias Methymnaeus grammaticus, quem Strabo
 dicit Alpheum Sapphòque poëtas enarrasse.
 Callicrates artifex, ex ebore formicas, & alia rã par-
 ua fecit animalia, vt partes earum cerni non pos-
 sent. Plin.
 Callicratides, Methemnam vi cepit: ad Arginusas
 peloponneses victi, fusi fugatiq; sunt, cecidit
 Callicratides. Xen. lib. 1.
 Callidorus, munus pulchritudinis, dictus à καλός καὶ
 δόξω.
 Callidromus fluuius iuxta Thermopilas.
 Callimachus, Poëta Cyrenensis, Elegiographorum
 inter Græcos princeps. Scripsit opus insigne de
 Origine & causis sacrorum, quæ αἱμῆ in-
 scripsit, argumento nõ dissimili ab eo, quod in Fastis O-
 uid. tractauit. Martialis ad Mamurram, Epig. lib.
 decimo,
 Si non vis, Marmurra, tuos cognoscere mores,
 Nec te scire, legas AËtia Callimachi.
 Callimachus, historicus Aegyptius, filius Batti &
 Mefarmæ, discipulus Hermocratis Iasici gram-
 matici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum
 vsque ad Euergetem bibliothecæ regiæ præfe-
 ctum omne poëmatis genus attigit. Conscripsit
 in aduersarium poëma acerbissimum, quem ficto
 nomine Ibin appellat Ouidius. Edidit elegias &
 epigrammata, & hymnos aliâque complura. Sui-
 das. Horum omnium nihil extat præter elegiam
 x ij

- vnam in lauerum Palladis, & quosdam hymnos in deos.
- Callimachus, alter sculptor se τῆς ἑστῆς nominari studuit, quasi artis interpollatorē, & qui eam in tenuiorem exquisitioremque disciplinam reduxit: τῆς ἑστῆς enim liquefacere cōstareque significat. Nā ipse primus lapidem perforauit, minutatimque tractauit. Paul.
- Callimedes, Atheniensium imperator. Diodorus Siculus.
- Callinicus, Sophista Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis: scripsit de cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus gestis Alexandri, & alia quaedam. Suidas.
- * Callinicus sacrum genus Herculi dicatum. Cael. libro 5. cap. 4.
- * Callinicus fuit primus auctor & inuentor Elegiaci carminis Teste Terentiano.
- Calliope, vna Musarū, Orphei mater, quæ heroico carmini præesse existimatur, à vocis suauitate nomē habens καλλιῶν enim bonum est, καλλιῶν. Virgil. in Epigram.
- Carmina calliope libris heroica mandat. Effertur & calliopea, quæ admodum Penelope & Penelopea. Virg. 4. Ecloga.
- Orphei calliopea, Lino formosus Apollo. Ouid. 5. Fast.
- Calliope, vrbs Parthorum. Steph.
- * Callipia fons est Ephesiorum. Plinius libro quinto cap. 29.
- Callipidæ, Scythiæ Europæ populi ad Hypanim fluium, Solinus callipodas vocat: Pomponius Mela Callipidas. Eisdem Herodotus Græcoscythas nominat, quod ex Græcis Scythæ facti sint.
- * Callipides Græcus fuit Tragediarum histrio qui in ea re sibi placebat plurimū: vnde quū Agesilaus regi occurrisset, arrogantius eum salutauit, subinde illi se ostentans & interstantes sese intrudens: arbitratus fore vt à rege comiter exciperetur. at is quū grauioribus intenderet, ac ne callipidem respectaret, nō admodum, inquit, nosse me videris o Rex, nec qui sim inaudiuisse rudens Agesilaus an non, inquit, es Callipides mimus.
- Callipius, consul, collega Ardaburii, anno ab vrbe 1200.
- Callipos, philosophus, qui honestati voluptatē adiunxit, sicut & Dinomachus.
- Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Hellepontis, à caligula ædificata, à quo nomen sumpsit, hoc est caligula polis.
- Callipolis, Stephano oppidulum est Lampfaci, trans chersonesum in littore situm. Item tripolis Siciliæ, & tetrapolis cariz. Stephanus. Vide STRONGYLE.
- Callipus, Atheniensis, Platonis auditor, interfectus à Syracusanis, quod tyrannidem post Dionysium aggredere, & Dionem patriæ liberatorem per prodicionem interfecisset. Plutarchus in Dionē.

- * Callipygos venus dicta est à pulchris clunibus: nam cum duæ quædam visendæ pulchritudinis puellæ, de natium præstantia contendissent, tandemque placuisset rem adolescentis cutusdam arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inspecta, natu maiori palmam addixisset, eamque coniugio sibi copulasset: occasione syracusanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione veneri callipygæ templum construerent. Papp. lib. 2.
- Callirhoe, fons in agro Attico, nouem habens fistulas: vnde & Εὐκαλλιῶν dictus est. Poeta alterum ex nomine rabiunt. Stat. 12. Theb. Et quos callirhoe nouies errantibus vndis Implicat. Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos callirhoe prædicatur. Alius est in Iudæa Hierosolymis proximus.
- Callirhoe, Acheloi fluminis filia, ab Alcmaone Amphiarai filio adamata, vt latius docuimus in dictionibus ALCMÆVM & ALPHESI-BOEA.
- Callirhoe, filia Lyci, hominis sanguinarij, & hospites immolantis, à Diomede relicta, quæ Troia redeunte benignè susceperat, & paternis liberauerat insidijs. Plut. lib. 3.
- Callirhoe, nomen est vrbs.
- Callisium, Edoardo Anglo deditur.
- Calliste, Vide THERA.
- Callisthenes, philosophus Olinthius, Alexandro magno familiaris ex condisciplinatu, accitūque ab ipso rege, ad prædenda memoriæ gesta eius Asiatica. Aristoteles. Huic nocuit immodica libertas, grauitasque inuisa regi: nunquam enim assentantium accommodatus ingenio erat. Cum enim Alexander magnus ex Persico bello, superbia regis more adorari vellent, acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit, palam dictitans, Alexandrum non adorandum esse: quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Persicæ interpellatum morem, coniuratione conscium esse criminatus, cum truncatis membris abscisisque auribus ac naso labijsque deformatum, cum cane in cauca clausum circumferri iussit, diūque tortum tandem necauit. Is historiam philosophorum, secundus à Xenophonte, scripsit. Senec. Trogus lib. 24.
- Callisto, Vide CALISTO.
- Callistratus, vir doctissimus, Alexandri à consilijs, Callistratus, nomē statuarij cuiusdam, Plin. lib. 24. cap. 8.
- Callistus II. Pontifex 193. regnavit annis v. mensibus x. anno 1119.
- Callistus III. Pontifex 211. regnavit annis III. mensibus III. anno 1455.
- Callistus xv. Romanorum episcopus, regnavit annis v. anno 219.
- Callistus, vnus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico versu eius historiam conscripsit. Volacer.

- Callo Ioannes, Constantinopolitanus imperator, imperauit annis xxv.
- Calloccerus in cypro res nouas molitus est & oppressus.
- Callyrias, Pyrantis filius, in Argis primus sacerdotio functus est. Euseb.
- Calceum, Vide calcium & caleni.
- Calon, statuarius. Quint. cap. 10. lib. 12. & Plin. libro 34. cap. 8.
- Καλλὸς Ἀρμενίῳ, id est bonus portus, Scythiæ Europæ portus est in Eurino super Tauricos. Pomponius libro 2.
- Calostoma, Plin. commemoratur inter Danubij fluij ostia, Vide BORCOSTOMA.
- Calpas, Bithyniæ portus prope Rhesum fluium & Sangarium. Plin. lib. 6. cap. 1. Strabo tamen libr. 12. annem esse scribit inter chalcedonem & Heracleam.
- Calpe, mons in extremis Hispaniæ sinibus, freto incumbens, ambitu quidē nō magnus, sed altitudine ingēs, & regione oppositā habēs Abilam, extremum Mauritaniæ montē, forma & magnitudine non dissimilē: qui duo mōtes procul aspicientibus columnarū speciē præbent. Sub hoc monte sita fuit Tartessus, vrbs vetustissima, alio nomine carteia dicta: vnde & Tartesia calpe à poetis appellatur. Ausonius, Condiderat iam Solis equos Tartesia calpe.
- Calpe, Europæ mons. Plin. Vide ABILA.
- Calpētus Syluius IX. Latinorum rex.
- Calphi, Nomen viri. 1. mach. 11.
- * Calphurnia mulier fuit importunissima quæ se-xus sui verecundiæ oblita per seipsam causas egit, ad eoque se molestam iudicibus præbuit, vt occasione dederit edicto quo cautū est ne mulieri in posterum causas agere liceret.
- Calphurnius Piso, consul, collega Rustici Bolani, anno ab vrbe 863.
- * Calphurnius bestia nobilis fuit. Rom. qui pecunia corruptus, rem aduersus Iugurthā male gessit: huic à M. Cæcilio accusatore obiectum est, quod vxores suas dormientes interemisset. Plin. libro 27. cap. 2.
- Calubai, Filius Efron filij Phares. 1. para. 2. qui ibidē dicitur caleb, vt in alijs locis.
- Calúcula, oppidum Bœotiæ ex stipendiarijs. Plin. lib. 3.
- Baluisius, Tullus, consul, collega Palmæ, anno ab vrbe 861. quo tēpore Plin. 2. Nouo comensis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræmotu erutz sunt.
- Calyba, Thraciæ vrbs. Strab. libr. 7. cā Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauissimis habitandum constituit.
- Καλιββη, Steph. Macedoniorum colonia
- Calycānus, Ciliciæ fluius, ad quem Seleucia ciuitas sita est iuxta Sarpedonem promontorium. Strab. lib. 14.
- Καλιββη, ἡ καλιββη, fluius Isauriæ. Stephanus in Hyria.

- Calydium, Italiæ oppidum in Appia via, Brundusii ducens. Strab. lib. 5.
- Calydna, insula, quam quidam vnam esse cum Calymna putant. Alij calydnas duas, Leron & calymnem, quæ sunt circa Rhodum. Strabo alias ab his calydnas prope Tonedum constituit, alij prope ceam.
- Calydna, cariz oppidum. Plin. lib. 5. cap. 27.
- Calydna, Cariz oppidum. Plin. lib. 5. cap. 27.
- Calydna, insula vna è Sporadibus. Plin. li. 4. cap. 12. Steph.
- Calydna, insula & vrbs Thebæ, à calydo filio cæli. Dicitur etiā calydnus. Steph. Vide CALYMNIA & TENEDVS.
- Calydon, Aetolorū ciuitas, regia Oenci patris Meleagri, distans à mari septē millium quingentorum passū spatio, Eueno fluiuo interfluente diuisa. Ouid. lib. 8. Metam. Luc.
- Et Meleagreum macularus sanguine Nefsi. Euenos calydonia secat.
- Calydonia sylua, à calydone vrbe illi vicina sic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quæ & ipsi poetæ calydonium aprum vocant.
- Calydonia sylua in Britannia, à qua sæui leones emittebantur. Luc. lib. 6.
- Tradidit Aonio pauidam Calydonia Nefso. Stephano Aetoliæ oppidū est, à calydone Endymionis aut Aetoli filio. Martian.
- Nuda Calydonio sic viscera præbuit vrso. Idem, Quinte calydnos Ouidi visure Britannos. Silius lib. 3.
- Inque calydnos primus trahet agmina lucos. Hinc calydonius, a, um, & calydonis, dis. Ouid. Plangunt se matres calydonidas.
- Calydonis, idos, mulier è Calydone. Ouidius in epistolis.
- Calymna, Steph. insula quæ Scepſus in plurali Calymnas vocat, alij calymniam: vnde calymniates. Vide CALYDNA.
- Calypso, nympha Oceani & Thetyos filia: vel, vt aliquibus placet, Atlantis. Regnavit in Ogygia insula, & Vlyſsem naufragum hospitaliter suscepit. Ouidius, Ah, quoties illum doluit properare calypso? De ea Homer. in Odyſſ. Hæc de sui nomine insula in Ionico mari cognominatā tenuit, propinqua promontorio Lacino: vel, vt alijs placet, in mari Africo. Plin. lib. 3. cap. 10. Ad hæc peruenit Vlyſſes naufragus, vbi v. 1. annis detentus est: licet Ouid lib. 4. de Ponto sex tantum dicat, An graue sex annis pulchram vniſſe calypso. Aequoreamque fuit, &c.
- Calytis, vrbs Sytiæ. Steph.
- Camiace, aliàs camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.
- Camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 3. capite. 17.
- Camalodūnum, Britannia vrbs. Plin. lib. 2. cap. 75.
- Camara, vrbs Cretæ insulæ, Ptolemæo, Latō prius x iiij.

dicta. Steph.
 Camaróni, insulae Arabum, & earum incolae. Steph.
 Camária, vrbs Italica, ab Albanis condita, Vide C A M E R I N V M.
 Camárica, Ptolomæo vrbs Hispaniæ, alio nomine Victoria dicta.
 Camarina, Siciliae ciuitas, Strabo lib. 6.
 Camarina, siue Camerina, palus est Siciliae, iuxta oppidum eiusdem nominis, cuius aquae cum foetore suo pestem generarent, consuluerunt Apollinem, expediturque ipsis Camarinam exicari: quibus ab Apolline responsum est, Camarinam non esse mouendam. Neglecto tamen oraculo sicauerunt paludem, per quam mox ingressis hostibus, contempti oraculi poenas dederunt. Hinc manauit prouerbiū, Camarinam mouere, pro eo quod est, sibi malū accersere. Vide Seruiū in illud Virg. 3. Aeneid.
 - Et satis nunquam concessa moueri
 Apparet Camarina procul, campique Gelo.
 Camarinum, vrbs Vmbrosum Ptolomæo, hodie Camerinum. Vide C A M E R I N V M & C A M A R I A.
 Cambades, vnum ex cognominibus Tauri montis.
 Cambála, Cambalorum, Asiae locus est in Cypriotide regione, vbi auri metalla effodiuntur. Strabo libro 11.
 Cambálidus, mons Caucasus, ramus in Susianis. Plin. lib. 6. cap. 27.
 Cambadónum, Vindeliciae vrbs Ptol. hodie Monacum, vulgò *München*.
 *Cambles Rex Lydorum tantae voracitatis vt nocte quadam uxorem quoque absumpserit, cumque summo mane illius manum in ore comperisset, semet iugulauerit. Xanthus apud Cēl. author est.
 Camboblácon, Coritus creatus à Morge, cognato suo.
 Cambolécetri, populi Galliae & Narbonensis. Plin. lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 19.
 Cambra, Antenoris vxor, Priami mater.
 Cambrinus, vir ferocis animi, regnavit apud Thurycones.
 Cambús, Aethiopiae vrbs. Plin. lib. 6. cap. 29.
 Cambyfes, Persarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Aegyptū adiecit. Sed offensus illorum superstitionibus, Apidis, caeterorumque deorum aedes dirui iussit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum misit, qui in Libya deserta arenis obrutus vniuersus interiit. Ipse quoque cum suo sese gladio imprudens laxisset, deorum (vt creditur) ultione, leuissimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodot. libro 2. Trogus Pompeius. Seneca lib. 7. Lucan. lib. 7.
 Cambyfes, fluuius in Caucasii montibus ortus, supra Armeniam maiorem, Septentrionem versus, per Iberos & Albanos defluens. Plinius libro 6. cap. 13.
 Cambyfes, nomen fluuii in Hyrcania, qui non procul à mari cum Cyro flumine iunctus in

Hyrcanium sinum effluit. Mela libro tertio capite 5.
 Cambyfen, Cataxerxen, regiones Persiae. Stephanus.
 Cambyfseni, populi. Steph. in Cyropoli.
 Cameláni, Italiae populi in sexta regione, Narniensibus & Nucerinis vicini. Plinius libro tertio capite 14.
 Camelídæ, insulae duae in ora Ioniae regionis. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Camelócomi, populi Arabiae. Steph.
 *Camenta Cyprī promontorium spectans solem occiduum.
 Camerinus, consul, collega Nigri, anno ab vrbe 890.
 Camerina, nomen vrbs.
 Camerinum, Piceni vrbs praecleara, à curiuitate sita appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Livius scribit P. Scipioni in armata classe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam sexcentorum militum armatorum praebuisse. Vide C A M E R T E.
 Camerinum, ciuitas est sita in Sicilia: quae & Camerina & Cameria. Vide C A M E R I A & C A M A R I A.
 Camerium, Italiae oppidum iuxta Collatiam. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Camerópolis, ciuitas Indiae, Straboni.
 Camerte, oppidum Vmbriae, in Picentinis montibus, à quo Camertes, eiusdem incolae.
 *Camertes volscensis filius, partium Turni fautor in Aeneam: ditissimus fuit. Virg. lib. 10.
 Camertes, Italiae populi, in regione sexta, Amerinis vicini. Strabo lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 14.
 Camescène, Straboni regio in qua regnavit Camesis.
 Cameses, vel Camesis, Italiae indigena, cōfors Iani Perottus.
 Camicus, vrbs Siciliae, in qua Cocalus Dædali filius imperavit. Charax hanc vrbs Inycū vocat. Stephanus. Vide I N Y X.
 Camilla, Volscorum regina, Metabi Volscorum regis & Casmillae filia, quam pater inuidia suorum regno pulsus, Dianae famulam vouit. Quare ab ineunte aetate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus breui tantopere profecit, vt summam sibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cum Turno aduersus Aeneam suppetias ferret, ab Arunte quodam ex insidiis est interfecta: vt latius describit Virgilius 11. Aeneid.
 Pulsus ob inuidiam regno, virisque superbas
 Priuerno antiqua Metabus cum excederet vrbe,
 Infantem fugiens media inter praelia belli,
 Sustulit exilio comitem, matrisque vocauit
 Nominē Casmillae mutilata parte Camillam.
 Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad sacrificia ministrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant ministros & ministras impuberes in sacris. Vnde Mercurius Hægrus, lin-

gua Camillus dicitur, quasi deorum minister.
 *Plutarchus in Numa refert Græcos scriptores, Mercurium ab obsequio camillum appellasse sicut puer qui in Iouis templo ministrabat.
 Camillus, qui & alter Romulus dictus est, Romanorum suae aetatis clarissimus fuit, qui Veios toto decennio obsessos per cuniculos cepit. Nec toto post, cum crimini illi daretur, quod albis equis triumphasset, & praedam inique diuississet, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis, damnatus Ardeam concessit. Mox cum Galli Senones vrbs diripissent, ipsumque Capitolium arctissima premerent obsidione, absens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos, incautos oppressit, patriamque in libertatem vindicauit. Post hæc Pop. Romanum Veios migrare volentem, elegantissima illa, quae apud Livium legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbs dotes laudisque licet agnosceret. Tertium deinde Dictator creatus, Sarricum sociam Pop. Romani vrbs, ab impetu Latinorum tutatus est. Quartum Dictator ad sedandam populi seditionem factus, valetudinem excusauit: aliumque sibi surrogandum curauit. Quintum Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem castrametatos, superauit. Postremo Romae octogenarius pestilentia interiiit. Virg. 6. Aeneid.
 Apice Torquatum, & referentē signa Camillū.
 Camirus, vrbs in Rhodo, ita dicta à miro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia susceperat. Homerus in Catalogo nauium.
Διὸς ἱεροῦ, ἰλλουὶν πρὸς τὴν ἀφρὺν ἰόντα κ' ἀμύμον. *ab hac insula Camirus dictus est Iuppiter quod in ea templū haberet extructum in vertice montis Achabyri, vnde tota Creta conspici poterat. Paleph. lib. 1. Strabo, Stephanus. Vide H I E R A P I T N A.
 Cammânia, pars Theoprotiae (quae Cestrinia postea dicta, ex qua Cadmus fluuius Cestrinus) condita à Cestrino Heleni Priamidæ filio. Steph.
 Camœna, eadem quae Musæ Iouis & Memoriam filia, à cantus amœnitate (vt quidam volunt) ita appellata. Varro tamen author est, ab antiquis Camœnas & Casmœnas dictas fuisse, quae postea abiecto r vel s, Camœnae sunt appellatae. Virgilius 3. Ecloga.
 Alternis diceis, amant alterna Camœna.
 Legitur & Camœna, sing. num. Persius Sat. 5.
 - Tibi nunc hortante Camœna
 Excutienda damus praecordia.
 Camon, Nomen loci iudicum 10.
 Campania, regio Italiae fertilissima, in qua summum est Liberi patris (vt venustè à Plinio dictum est) & Ceteris certamen: sic dicta, quod campestris sit. Iuuenalis,
 Prouida Pompeio dederat Campania febres.
 Vrbs praecipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliasque complures. Hinc Campanus. Virg. 10. Aeneid.
 Et Capys, hinc nomen Campanae ducitur vrbi.

Horatius 1. Serm.

Campanam ob morbum in faciem permulta iocatus.
 Campōni populi inter Aquitanicas gentes. Plinius lib. 4. cap. 19.
 Campus lapideus, Galliae Narbonensis campus est, centenū ferè stadiorum diametrum habens lapidibus, qui singuli manum impleant, plenissimus: sub quibus gramen exoritur, à quo peccoribus pabuli suppeditatur vbertas. In medio falsescatent aquae, falsisque vis magna. Vniuersa circūadiacens ora, ventis exposita est. Validissimè autem Melamborij venti procellis infestatur: quo saxa ipsa volui traduntur, hominèque ex curribus excuti, & vi ventorum armis vestibisque nudari. Huius rei originem ad huiusmodi referunt fabulam, Herculem cum Albione & Bergione Neptuni filijs pugnantem, cum deficientibus telis in vitæ discrimē venisset, Iouem patrem orasse, vt sibi tela ministraret: statimque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gigantes fuerunt interempti. Strabo lib. 4.
 Campi Diomedis, in Apulia siti: est & regio quae Diomedi cecit in Apuliae diuisione.
 Campiani, Germaniae populi, indigentia laborantes. Strabo lib. 7.
 Camuel, filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum, gen. 22. 1. paral. 27. Filius item Septan, num. 34.
 *Camulodunum Angliæ oppidum seu Colonia.
 Camusini, populi qui se Romanis dederunt. Liu. libro 9. deca. 1.
 Cana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Letrum confurgens, Adramytenum sinum efficit, cuius pars est Elairicus.
 Cana, vrbs Lycaoniae.
 Cana maior, ciuitas in tribu Aser. Iosue 14. Est etiam Cana minor in tribu Zabulon. ioan. 2. & 4.
 Cananaeus, sic vocabatur Simon qui fuit vnus ex duodecim Apostolis, & interpretatur zelotes, aut emulor, vt habetur Luc. 6. Non enim erat ex Chanāan, sed ex Cana vico Gallilae, qui in zelū vel emulationem conuertitur.
 Canaan, nomen filij Cam filij Noah: à quo Cananaeus, & mulieres Cananae.
 Canace, Aeoli filia, quae cum Macareo fratre cōcumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quē cum per nutricem exponi curaret, infelix se suo vagitu auo prodidit, qui ob execrandū filiorū amorem incensus, infantem canibus lacerandū proiici iussit, misitque per satellitem filiae gladium, vt eo pro meritis vteretur: verum quid illa fecerit, non satis liquet. Machareus autem fugiēs, factus est Apollini Delphici sacerdos. Oui. in epistolis.
 Canache, Ouidio 3. Metam. numeratur inter canes Actaeonis: quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, hoc est, à clamore & strepitu impositum videtur.
 Cana, Straboni, Locrorum oppidum situm in agro Cana.
 Cana, oppidulum Euboiae vel Locro. Iis, iuxta promontoria Lesbi.

Canæ, vrbs Tigridis fluij, vnde Cinæus Iuppiter nominatus non solum à Cinæ, sed etiam à Canæ. Stephanus.

Canæ, oppidum Aeolidis regionis. Plin. lib. 5. ca. 30.

Canáus, amnis Aeolidis. Plin. lib. 5. ca. 30.

Canan, dicta est Arabia à Cam, qui in ea confedit: à qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit, quin princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo, itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.

Cananæa, Syriae regio à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur, inhabitans, à se Cananæam nuncupauit.

Cananitis, itidis, regio.

Canária, insula, in mari Atlantico Fortunatis propinqua: sic dicta à magnorum canum multitudine ingenti. Plin. lib. 6. ca. 32. * hodie omnes illæ insulæ quas veteres fortunatas dixerunt, vno nomine Cananæ dicuntur quarum nobilissima est palma, præstantissimo saccharo quod Canarium vocatur insignis.

Canárii, populi circa Atlantem Africæ montem habitantes, quod victus canis his promiscuus sit. Plin. lib. 5. ca. 17.

Canas, oppidum Lyciæ regionis Asiaticæ. Plinius libro 5. ca. 17.

Canastræum, Macedoniae promontorium, in Thermaico sinu. Plin. lib. 4. ca. 10.

Canastanæum, promontorium proximum Pallænæ vel Thraciæ. Stephanus.

Canath, nomen vrbs in tribu Manasse, quæ & Nobe dicitur. nume. 32.

Canatha, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriae iungitur. Plin. lib. 5. ca. 18.

Κανάθ, vrbs ad Bosfram Arabiæ sita. Steph.

*Canatus mons est excelsus citerioris Hispaniæ, in cuius vertice (vt aiunt) est lacus profunditatis imperferutabilis colore niger, in cuius fundum si quis lapidē aut durum aliquid iecerit confestim tempestatem oriri scribunt historiæ, eiusque in abdito specu palatium esse dæmonibus. Boccat.

Cancer, poetæ Tragici nomen.

Cancer, cri, vnum, est ex duodecim Zodiaci signis, à quadam cancri piscis similitudine ita dictum: eod quod Sol mensē Iunio signum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & cursu retrogrado ferri, in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuisse cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnarem, immisus fuit: qui cum pedem eius momordisset, ab Hercule occisus est, & à Iunone inter sydera collocatus est, Virgil. Ecloga 10.

Aethiopum veterem oues sub sidere Cancri.

Candæi, Arabiæ populi. Plin. lib. 5. ca. 10.

Candace, nomen commune omnibus reginis Aethiopum. act. 8.

Candace, Aethiopum regina, tempore Augusti, maximi anjmi mulier, tantique in suos meriti, vt omnes deinceps Aethiopum reginæ, eius no-

mine fuerint appellatæ. Plin. lib. 6. ca. 29. Vide C A N D A X.

Candacia, promontorium in Coe insula. Strabo libro decimoquarto.

* Candania mons est Epyri à Dirachio distans 88 mill. passuum.

Candara, vrbs Paphlagoniæ tribus schœnis à Gangris distans, & Thariba vico, vbi Iunonis Candrenæ templum est. Steph.

Candasa, Castellum Cariæ. Steph.

Candauia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucanus lib. 6.

Deuia qua vastos aperit Candauia saltus, &c.

Candauia, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. ca. 23.

Candauia, mons Illyrici, Macedoniae Illyricumque determinans. Strab. lib. 7.

Candaulus, I I I I. Lydorum rex, anno ab vrbe 39.

Occisus à Gyge iussu reginæ, eod quod nudam inspiciendam se Gygi concessisset, & sic vxore & regno potitus est, anno ab vrbe 69. Herod. lib. 1. Iuit. libro 1.

Candax, cis, nomen reginæ Aethiopum Iuuenalis, Candacis Aethiopum dicant arcana.

Candebœa, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua nascitur Belus amnis. Plin. lib. 36. ca. 26.

Candei, Arabici sinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quod serpentibus vesci sint soliti. Plin. lib. 6. ca. 29. & Pompo. Mela. lib. 3.

Candidius, vir nobilis ecclesiasticus, anno Domini 197.

Candidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africæ dicitur, promontorium. Plin. lib. 5. ca. 4. vbi Africæ minoris tria promotoria facit, quæ procurrentia in altum, duos grandes sinus efficiunt. Pompo. Mela. lib. 1. Vadianus.

Candidus, consul, collega Vvidii Quadrati, anno ab vrbe 857.

Cadiopæ, Oenopionis filia, & Orionis soror, Theodotioni, quam cum frater in venatione in antrū traxisset, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum suscepit: quod cum Oenopion ressuisset, indignatus, filium exulatum abire iussit: qui oraculo edoctus, versus orientem in Thraciam cum Candiopæ & paruo filio delatus est, ibique ob insignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infra de Orione.

Candyba, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur Aemum nemus. Plin. lib. 5. ca. 72. Sephan. à Candibo Deucalionis filio dictum scribit.

Cane, mons & ciuitas, & stagnum.

Cane promontorium Aeolidis, olim Aegeates. Stephanus.

Canæa, Cretæ insulæ oppidum, à Genuensibus captum, spoliatum atque dirutum. Blond.

Canæbium, vrbs Cariæ, Cyon post appellata. Stephanus.

Canens, Nympha, Pici Laurentum regis vxor, quæ cum virum à Circe in auem mutatum supra modum lugeret, extabit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, vbi hæc contigerunt, nomen suum reliquit

quit. Ouid. 14. Metamorph.

Fama tamen signata loco est, quem ritè Canetem nomine de Nymphæ veteres dixerunt coloni.

Canidia, mulier. Vide C R A T I D I A.

Canindana, Isauriæ vicus. Steph.

Caninius, eodē die quo adeprus est consulatū obiit Cicce. septem enim horarum consul fuit in quem iactatum est illud scomma Cic. mira fuit Caninij consulis vigilantia, qui toto suo consulatu somnum non vidit.

C. Caninus alter, eques Rom. quum in Siciliam otandi causa venisset, horrosque à Pithio argentario viro dolo emisset, instructos piscibus & piscatoribus de industria positos, postera die quum ad eodē ipse amicos inuisset, nullos ibi neque piscatores reperit. Cic. lib. 3. Offic.

Canis, sidus est caeleste oriens x v i i. Cal. Augusti, occidens autem, sed non totum, post dies quadraginta: quod dierum spatium, Dies Caniculares appellamus: quo tempore sidus hoc in medio cæli centro cum Sole coniunctum æstum condupli cat. Vnde & nomen inuenit, quod nimio calore mordere quodammodo videatur: vnde Aestiferum canem appellat Virgilius 2. Georg. Poetæ fabulantur, canem hunc Europe custodem fuisse, à Ioue illi appositum, fidelisque ministerii gratia in cælum translatum. Alii Orionis canem fuisse volunt, vna cum hero inter sydera collocatum. Hyginus de signis caelestibus.

Canicula, stella est lucida in ore Canis quæ quod Canem diem vnum, noctemque vnam anteuertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiam Antecanis appellatur. Hinc Caniculares dies dicti sunt, quibus hæc stella in medio cæli centro sita, & cum Sole coniuncta, æstum duplicat. F. bulantur Poetæ canem hanc fuisse Erigones, quæ cum & Icarium à pastoribus occisam, & filiam herilem laqueo vitam finiuisse videret, dolore contabuit: ob quam pietatem, Iupiter eam vna cū Erigone in cælum transtulit.

*Canistius cursor Lacedæmonius fuit qui vno die M C C stadia cucurrit. Plin.

*Caninescentes populi Batauis finitimi & eandem insulâ incolentes qui origine, virtute linguæ pares Batauis numero superantur. Cor. Tacitus, le pays de gorikem en Hollande.

Canis, vel Canis, poeta fuit temporibus Martialis, eique familiaris, natura ita hilaris, vt semper rideret Martialis lib. 1. Epig. ad Maximum.

Cannaba, Gothorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oro. lib. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Auſido fluuio, circa quem Annibal Paulum Aemilium & Terentium Varronem Consules ingenti clade superauit, cæsis quadraginta Romanorum millibus, tantoque equitum numero, vt tres annulorum modios in signum victoriæ Carthaginem transfuderit. Luc. lib. 7.

-Non illum Pœnus humator Consulis, & Libyca succenæ lampade Cannæ

Compellunt, hominum ritus vt seruet in hostes.

Cannenses, Italiæ populi, Corinensibus & Collatinis vicini, Romana clade insignes. Plin. lib. 3. ca. 15.

*Cannemifates populi sunt insulani Batauis finitimi. Plin. lib. 4. ca. 15.

Canobus, nauis Menelai gubernator, quo tempore, Menelaus ipse in Aegyptum perrexit. Vide C A N O P V S.

Canobus & Canobita, Quintiliano lib. 1. Nos verò Canopus & Canopita. Tacitus lib. 2. histor. Vide C A N O P V S.

Canopicum, Zeugitanæ regionis, quæ propria Aphrica & minor Aphrica dicitur, oppidum est. Plinius lib. 5. ca. 4.

Canopicum, Nili fluminis ostium. Strabo lib. vlti. Plin. lib. 5. ca. 10. Ammianus lib. 22. Pomponius lib. 1. Vide C A N O P I T A N V M.

Canopus, ciuitas Aegypti, distans ab Alexandria cxx stad. ex qua ortum ferunt Claudianū poetam: dicta quasi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi sepulto. Nam de uicta Troia, in Aegyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu serpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amisit, in cuiusque memoriam urbem condidit, relictis ibi iis, qui ad nauigandum inuitiles erant. Iuuenalis Satyra 15. -Sed luxuria, quantum ipse notauit, Barbara famoso non cedit turba Canopo, Item Virgilius 4. Georg. Nam quæ Pellæi gens fortunata Canopi Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

Canopus, syderis nomen. Plinius lib. 6. ca. 22. in descriptione Taprobani insulæ.

Canopo proximum est extremum Nili ostium, Aphricam dirimens ab Aegypto, quod ab vrbs huius nomine Canopicum appellatur, de quo supra.

Canopitanum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, siue Africæ minoris. Plin. lib. 5. ca. 4. Vide C A N O P I C V M.

Cantabri, Hispaniæ Tarraconensis populi, Asturibus finitimi, omnium olim Hispanorum effera-cissimi, nullamque sine armis vitam esse existimantes: quorum regio Cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital. lib. 2. Cantaber ante omneis hyemisque, æstusque famisque Inuictus. Et mox, Nec vitam sine Marte pati: quippe omnis in armis Lucis causa sita est, damnatum viuere paci. Steph. Strabo lib. 3. Plin. lib. 25. ca. 8. ab Augusto victi. Horat. 2. Carm. Cantabrum indoctum iuga ferre nostra. Hodie Gascones, item Vascones appellantur.

Cantanus, vrbs Cretæ. Steph.

Cantarus, poeta Comicus Atheniensis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Cantarolæthros, locus paruus in Thracia, in quo scabei omnes intereunt. Suidas. Enipem, rnicies: Cātharus autem, scarabeus.

Cantharus, signum in caelo tribus stellis constans in aequino. Scribit Laetius deorum colloquia fieri per cantharum & accipitrem.

***C**antharus nomen impostoris & malefici apud Athenienses de quo extat proverbia. Cantharo a-sturior.

Canthéle, vrbs Libo phoenicum. Steph.

Canthélie, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.

Canthérius mons, est in Sabinis. Varro.

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periisse: Flaccus autem in AEA.

Cántia, regio Britanniae insulae, vbi ciuitas est Cantuaria.

Cantiáni, populi, qui aduersus Angliae regem seditionem mouerunt.

Canticebis, vrbs Germaniae Ptol. hodie Amberg, vulgò *Amberg*.

Cántium, Britanniae promontorium. Ptol.

***C**antium est regio in Anglia ad mare in angulo imi minorisque lateris ex tribus eius insulae lateribus contra Galliam quo fere omnes Galliae naues appellant: & ad orientem solem spectat: Ex omnibus autem Anglicis longe sunt humanissimi qui Cantium incolunt, quae regio est Maritima omnis, neque multum a Gallica differunt consuetudine. Huic Maritimae Regioni quatuor reges olim praerant, quibus Caesar quicquid in annos singulos vectigalis Pop. Rom. Anglia penderet, constituit. Nunc regnum Angliae ex voto Henrici Regis V. scilicet Rom. Pontifici facta est. Quae-storéque a Rom. pontifice in Angliam mittitur, qui Censum annuum exigat non differente rege. In Cantio ciuitas est Metropolis nomen idem retinens: fere habet omnes Episcopos Angliae sibi suffraganeos eius Archiepiscopus Legatus natus est: similiter & Eboracensis, cui in Anglia (quae eas duas Metropoles solum habebat) duo tantum subsunt suffraganei, quod omnes Episcopi Scotiae, quae nullum habet Archiepiscopum illi subicerentur.

C. Canuléius, Romae Trib. pleb. rogationes duas tulit, Vt connubia plebis cum patribus essent communia, & alter consul de plebe crearetur. Liu. libro 4.

Canúsius, Apuliae oppidum, ad Aufidum fluuium, rutilae lanae ferax, quae ab eo Canusina dicitur: ex qua qui vestes gestabant, Canusiati dicebantur. Martial. lib. 9.

Vt Canusinatus nostrum Syrus afferere sudet. Plin. lib. 3. cap. 11. Strab. lib. 6.

Canúsus, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

Canúsus 11. Anglorum rex xvi. regnavit annis 11.

Canúsus Dacus xv. anno salutis 1017. imperium totius insulae acquisit, regnavit annis x. Polyd. Olanum Noruegiae regem, qui Daciam depopularus erat, vicit, Noruegiam recepit.

Canúsius, Steph. maxima vrbs Italiae. Gentile, Canusius vel Canusites vel Canusinus.

Canysium, Vide CANYSIVM.

Canytis, vrbs Syriae. Steph.

Capa, vrbs Hellepontis. Steph.

Capaneus, nobilis Argiuis, maritus Euadnes, qui vna cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum scalas muris admouere veller, a Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus est locus fabulae, Capaneum cura deorum contemptor esset, a Ioue fulmine esse percussum. Vegetius lib. 4. de re militari, Qui scalis (inquit) in obsidione urbium vtuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, a quo primum scalarum oppugnationi perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus a Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouidius libro 4. Tristium,

Cum cecidit Capaneus subito temerarius istu.

Capara, Ptolemaeo, alio nomine Capera, Lusitaniae vrbs.

Capastate, Asiae praefectura, quae alio nomine vocatur nomos. Plin. lib. 5. cap. 9.

Capena, oppidum vicinum Romae iuxta fontem Aegeriae. Hinc Capenates, Italiae populi, Clusinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Capena, porta Romae, a Capena vrbe, quam Italus rex aedificauit. Haec porta & Appia dicta est, per quam Capuam itur. Frontinus lib. de aqueductu. Iuuen.

Substitit ad veteres arcus, madidamque Capenam.

*Dicta etiam est triumphalis quod triumphantes per eam portam in vrbem inuechi solent: hodie portam S. Sebastiani vocant.

Caper, fluuius, Laodiceam clarissimam Cariae vrbe cum Lyco & Asopo amnis alluens. Strabo lib. 12. Pli. Caprus vocatur.

Caper, nomen proprium grammatici.

Capetus, Albae rex, Capyos filius, & Tiberini pater. Ouid. lib. 14. Metamorph.

Capha, vrbs Pontica a Turcis expugnata. Egnat. li. 3. Vide THEODOSIA.

Caphara, Nomen ciuitatis in tribu Benjamin. ioseph. 18. Videtur eadem quae & Caphira dicitur.

Caphareus, mons altissimus Euboeae Hellepontum versus, importuosus & formidolosus, propter scopulorum frequentiam & crebros vndarum vortices. Hic Nauplius, Euboeae rex, mortem filij Palamedis Ulyssis dolo interfecti vltus est. Nam cum Graeci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice posuit, vt locus fidem portus haberet: quod cum venissent, multi naufragium fecerunt. Virg. lib. 11.

Sydus & Euboicae cautes, vltorque Caphareus. Vnde & Caphareum mare dictum est.

Caphareum, Euboeae promontorium. Sunt autem Euboeae promontoria tria. Plin. lib. quarto capite duodecimo.

Capharnaum, iuxta stagnum Genezae etiam hodie oppidum in Galilaea gentium situm in finibus Zabulum & Nephtali, math. 4. luc. 4. in quo CHRISTVS centurionis filium sanum fecit, math. 8. in hac CHRISTVS versatus est multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata est, math. 9. & 11. Egesippo 3. cap. 26. est fons in regione Genezaris, Capharnaum nomine.

Capharsalama, vrbs quae & Antipatrida, 1. machab. septimo.

Caphereus, Vide CAPHAREVS.

Capheris, inter desertas insulas, quae inter Chersonesum & Samothracen sunt, numeratur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Capheretha, muri Hierosolymitani pars, 1. machab. duodecimo.

Caphira, ciuitas Gabaonitarum. iof. 9. Eadem videtur esse quae & Caphara dicitur.

Caphthorim, populi, qui Cappadoces dicuntur, genes. 10.

Caph'ya, vrbs Arcadiae, a Caphy patre Anchisae, vel a Cephreo. Steph.

Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 3. cap. 20.

***C**apnina vrbs Tyrannica, gentile Capninae, possessum Capinari.

Capissena, Asiae populi, Capissam vrbeni habent, quam diruit Cyrus. Plinius libro sexto capite tertio.

Capitalia, mons Indicorum altissimus. Plin. lib. 6. cap. 20.

Capito v 111. Hierusalem episcopus, anno salutis 165.

Capito, Lycius, composuit historiam Isauricam libris v 111. Epitomas Liuji & Eutropij in Graecum vertit sermonem. Scripsit & res Lyciae & Pamphyliae. Volater. lib. 14.

Capitolinus, cognomen M. Manlij qui ob tyrannidem affectatam de saxo Tarpeio deiectus est. Itē alterius, qui de Caesaribus scripsit.

Capitolinus, consul, collega Aureliani Augusti, anno ab vrbe 1026.

Capitolium, praegrans arx Romae, in monte Saturnio, ex praeda Apiolarum, Latinorum vrbs, a Tarquinio Superbo extructa. Plin. lib. 3. cap. 5. Sic dictum a capite hominis ibi reperto, dum fundamenta foderent, antea mons Tarpeius vocabatur, a Tarpeia virgine Vestali, quam ibidem Sabini scutis suis obrutam necarunt. Virgilius libro sexto.

Ille triumphata Capitolia ad alta Corinthe, &c.

***C**apitolinus Iouis cognomen quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primum a Tarquinio Demarathi filio, extructum: deinde a Tarq. superbo. Carterum non erat idem Capitolinus hic Iuppiter & Capitolinus tonans, nam illum Tarquinius superbus, hunc D. Augustus, quod liberatus fuisset periculo cum in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perstrinxisset, seruumque aurigam examinasset Suet. in Augusto.

Capiton Latro qui aliquandiu Lotrociniis vacasset pertaxus vitae, in solitudinem se conuulit, vbi annis. 50. duravit in quodam specu.

Capitulum, Italiae vrbs propter Bouillas & Calatias.

Capote, Asiae mons, ex quo Euphraten oriri Licinius Mutianus antiquissimus rerum scriptor credidit. Plin. lib. 5. cap. 24.

Cappadocia, Asiae regio, quam Ptolemaeus tabula Asiae prima describit, & Plin. libro sexto capite secundo, & tertio.

Cappadocia, Pontica regio, Solino, quae laevo latere vtraque Armenias, Comagenemque tangens, dextro multis Asiae populis circumfusa, ad Tauri iuga & solis ortus attollitur. Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit: Appianus minoris Armeniae partem, Ptolemaeus vero minorem Armeniam esse scribit. Dicta Cappadocia, a Cappadocce amne, ante Leucosyria vocata.

Cappadocia Stephano, regio Ciliciae, Sinope vsque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniam determinat. Herodotus a Cappadocia quodam conditam scribit. Diuidebatur olim, non in primam & secundam, vt nunc (inquit Stephanus) sed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, a Strabone Cappadocia vocatur. Steph.

Cappagum, Hispaniae Baeticae oppidum, Gaditani conuentus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Capellianus, Mauritaniae procurator, exercitum aduersus Gordianum duxit, eam vicit, cecidit Gordiani filius. Herod. lib. 7.

Capra, signum caeleste. Col. lib. 11. cap. 2. Decimo Calend. Ianuar. Capra occidit mane: tempestatem significat.

***C**apra meretrix quaedam apud Suidam, quae faceret capra dicta est, quod Thalli cuiusdam Caponam facientis bona deglutisset, tanquam germen Haedis in pastum obiici solita, quae Thallios Graeci vocant. Cael. lib. 8.

Capraria, insula in mari Thusco seu Ligustico capris abundans, quam Graeci Aegilon dicunt. Solinus capite nono & Plinius libro tertio capite, sexto.

Caprasia, Padi fluminis ostium. Plinius libro tertio cap. 16.

Caprea, insula proxima Neapoli, Tiberij principis arce nobilis. Plinius libro tertio cap. 6. Suet. in Tiberio.

Caprea, insula ultra Surrentum Campaniae vrbeni, circiter octo milia passuum, nobilis cornicum multitudine, quae ex Italia volantes, illic principio Autumnii capiuntur. Vide CAPRIENE.

Capria, lacus in descriptione Pamphyliae. Strabo lib. 14.

Capriae, Vide CAPRIENE.

Capricornus, decimum est Zodiaci signum, quod Sol ingrediens solstitium facit hybernium. hanc Pana fuisse nonnulli existimant, qui in Aegypto

repentino aduentu Typhonis Gygatis perterritus, posteriorem sui partem in piscis caudā, priorem in formam hirci commutauit. cuius ingenium admiratus Iuppiter, figuram hanc in caelum dicitur transfuisse. Hyginus in tractatu de Signis caelest. Stellam habet in naso vnam, in pectore duas, in pede duas, inter scapulas septem, in ventre sex, in cauda duas. Cicero 2. De Nat. Deorum. Tum gelidū valido de pectore frigus anhelans, Corpore semifero magno Capricornus in orbe. Capriene, insula Italiae. Dicuntur & Capriae.

*Capronia Virgo vestalis, quae stupri comperta suspensio affecta est, oportebat enim eas in virginitatem persistere, quae ministerio Vestae adiebantur.

Caprotina Iunonem, & Nonas Iulias Caprotinas veteres dixerunt, * quod Romae Nonis Caprotinis sub Caprifico sacra fierent, nam post urbem capram quum sedatus esset gallicus tumultus, exhausta rep. finitimi oportunitatem inuadendi Romani imperij nacti, praefecerunt sibi Postliminium Liuium fidenarū dictatorem qui feciali ad senatum missio postulauit, ut si vellent reliquias suae urbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes sibi dederentur. Et cum Patrum hac de re esset anceps deliberatio: ancilla nomine Phylotis assumptis caeteris omnibus ancillis, matrumfamilias virginūque habitu, sumpto nomine dominarum ad hostes transit prosequentiibus caeteris ad rei fidem. Quae quum a Liuius in castris distributa essent, hostes plurimo vino prouocarunt, diem festum apud se esse simulantibus quibus somno obrutis, ex Caprifico dato signo hostes trucidati sunt. Itaque memor, Pop. Ro. accepti ab ancillis beneficii omnes iussit manu mitti, dotemque eis ex publico assignauit: diemque ipsum nonas Caprotinas appellauit: ac sacra annua Iunoni Caprotinae sub Caprifico instituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprillon, portus prope montem Atho. Pomponius lib. 2.

Capra urbs Calcidice regionis iuxta Pellenen, Therae finui vicina. Steph.

Capritani, populi Zeugitanae regionis, quae Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Capsum, oppidum a Narsete per deditionem captū, anno salutis 561. Agath. lib. 2.

*Capron Lycius historicus, qui historicam Isauricā scripsit.

Capua, totius olim Campaniae urbs praestantissima, quam Vulturū annis interfuit: a camporum latitudine in quibus sita est, ita dicta. Dioscorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilonem coss. conditam tradit. Liuius a Capi, Samnitium duce, dictam existimat. Alij a falcone, sub cuius augurio condita est, qui prisca Thuscorum lingua Capys dicebatur. Virgil. a Capi, Aeneae commilitone, qui eam condidit, dictam mauult, sic scribens lib. 10.

Et Capys, hinc nomen Capuanae ducitur urbi.

Cuius sententia subscribit & Suetonius in Caesare Dictatore, urbis huius originem, & nomenclaturam, ad Gapiū conditorem referens: in cuius sepulchro aeneam tabulam inuentam tradit, quae Caesari necem denunciabat. Strabo inde dictam existimat, quod esset duodecim Campaniae urbiū caput, hoc est, quod ipsa duodecima reliquis duodecim praefert. Hoc certe constat, Campaniae urbium potentissimam fuisse, & Punici belli tempore Romanae urbis aemulam, agri autem bonitate nulli terrarum posthabendam: unde & diuitem Capuam vocat. Virgil. 2. Georg. Talem diues arat Capua. Plin. lib. 3. cap. 5. Capua (inquit) ab undecimo campo dicta. Quod quomodo intelligendum sit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxu infamia Capuam notans, luxuria & superbiae domicilium esse ait, in oratione de lege Agraria contra rullum, & item in oratione post reditum in Senatu. De laudibus urbis Capuae multa apud eundem Ciceronem in ea oratione. Sidon. - non sic Bacchus opimam. Annibal ad Capuam periit, &c.

Capys, filius Assaraci, & pater Anchysae. Ouid. - Troes est generatus ab illo: Assaracum creat hic, Assaracūque Capyn.

Capys, qui cum Aenea in Italiam venit, & Capuam condidit. * Verg. lib. 10. Et Capys hinc nomen Capuanae ducitur urbis. Huius meminerunt Dictys Cretensis & Dares Phrygius.

Capys Siluius, rex Albanorum, * & Capeti pater.

Carabi, Scythiae flumen. Plin. lib. 6. cap. 17.

Caracra, urbs Hispaniae.

Caralia, urbs Libyca. Steph.

Caralitānum, sive Calaritanum, promontorium Sardiniae.

Caralitani, vel Calaritari, Sardiniae populi. Vide CALARIS.

Carallia vel Carallis, Isauriae ciuitas. Steph.

Carambi, promontorium magnum ad Septentriorem porrectum, arietinae fontis habes formam, quod longo spacio pelago incumbens, Scythicae obiectum peninsulae, Euxinum pontum bimarem videtur efficere.

Carambis, Paphlagoniae promontorium, mediis ipsius regionis littoribus. Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 2. Valer. Flac. lib. 4.

Quid tibi nubifera surgentem nube Carambim? Carambicis, Scythiae fluuius, ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.

Carambyce Stephano, gens Hyperboreorum a Carambyca fluuius. Vide CERAMBYCAS.

Carana, Ponti oppidum, a quo Caranensis regio. Strabo. lib. 12. Stephano urbs Galatiae a Romanis condita.

Caranitis, praefectura Armeniae maioris. Plin. lib. 5. cap. 24.

Caranus, qui Gramaus, primus Macedonum rex regnauit annis xxxviii. Cum Graecorum multitudine, caprarum sequens gregem Edissam, quae

Aegeam vocauit, expulso Mida cepit, regniue Macedonum fundamenta iecit. Iust. lib. 7. * Huius historiam quandā recenset. Caes. lib. 22. ca. 10.

Caranus, Aradorum portus in Phoenicia prope Palatum urbem. Strabo lib. 16.

Caraceni, populi Tauricae regionis. Plinius libro 4. cap. 12.

Carastasi, populi circa Maotin. Plin. lib. 6. cap. 71.

Caratacus, Sylurarum imperator, a P. Ostorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib. 12.

Caraxus, frater Sapphus, & amasius Pyramidis metreticis, quam Sappho Doricā nominat. alij Rhodopen. Perot.

Carba, Vide CARBAS.

Carbana, urbs Lyciae. Steph.

Carbania, Pomponio lib. 2. commemoratur inter paruas insulas Italiae adiacentes. Καρβανία Stephano nominatur, nec explicatur.

Carbas vel Carba, vetus Africae dicitur a Vitruuio, nauae Carbinum nominant.

Carbilēti, Thraciae populi. Plin. lib. 4. cap. 17.

Carbilis, primus Romanorum, uxorem repudiavit ob sterilitatem. * praestito iuramento ante, se uxorem liberorum causa querere. Author. Gell. Sp. Carbilis, eius libertus primus ludum grammaticae Romae aperuit, mercede docens Plutarch. in Problematis.

Carbo, viri Romani cognomen.

Carbo, orator Romae, de quo multa Cic. in Bruto.

Carbo eloquentissimi viri Caronis filius, orator non satis acutus, sed tamē orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facile dicebat, & auctoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicero. Hunc postremum ab exercitu suo interfecit fuisse, quem bellis civilibus collapsum adstringere, & ad disciplinam reducere cupiebat, auctor est Valerius.

Cn. Carbo, huius frater summa fuit auctoritate in republica, partes Marianas secutus. In tertio consulatu suo in Sicilia, iussu Pompeij, dum ventrem apud Iarānam exoneraret, trucidatus est. Valerius.

Carbulo, oppidum Hispaniae Beticae prope Cordubam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carca, urbs in tribu Iuda. ioseph. 15.

Caracasum, Narbonensis Galliae urbs. Plinius lib. 3. cap. 4. * hodie Carcassonam vocant. apud Caes. dicitur Carcasso sive Carcasio.

Carathio cetera, Armeniae maioris urbs Tigri proximae. Plin. lib. 6. cap. 11.

Carcesia, insula vna Cycladum, aliās Amorgus. Stephanus.

Carchedon, Graecae, Carthago dicitur. unde a Plauto dictum est, Carchedonia, vocatur haec comedia Latine Penulus. Et carbunculos Plinius carchedonias vocat propter opulentiam Carthaginis magnae. Dicta Carchedon a Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatiores fama est, conditam fuisse a Didone. Eustathius in Dionysio. Stephan. metropolis est Libyae a Car

chedone Phoenice dicta. Vocatur aliās Καρβανία, id est, noua ciuitas, & Cadmea, & Oenussa, & Caccabe, quod incolarum lingua equi caput significat. Alia est Hispaniae, quae similiter Noua ciuitas dicebatur. Alia item Armeniae.

Carcinities, sinus Scythiae Europaeae. Plinius libro 4. cap. 12. & Pompon. lib. 2. In eodem sinu urbs est, nomine Carciniae. Est & Carcinities (aliās Carcinus) fluuius, oppidum praeterfluens, Ptolemaeo. Stephano urbs est Scythica.

* Carcinus dux quidam magni roboris ac bellicosus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicans, quem tamen Hercules denicit.

* Carcinus Agrigentinus poeta tragicus floruit paulo ante Philippū Macedonē: docuit fabulas. 98. de hoc extat Prouerb. Carcini poemata: de his qui obscure & instar Aenigmatum scribunt.

Carcinus, signum caeleste, quod Latini Cancrum appellant. Lucan. 9. Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens, Humidus Aegoceros. Vide CANCER.

Cardamyla, urbs in Argo, propinqua Pylo, & sub domino Agamemnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam esse scribit. Videtur & alia esse prope Chium. Steph.

Cardamylēssus, vicus quidam. Steph.

Cardea, sive Cardinea dea apud Romanos, quae cardinibus praeratur, quasi Cardina. Vide CARNA.

Cardesius, urbs Scythiae. Steph.

Cardia, urbs in Thracia, Cherroneso a cordis similitudine vocata. Solinus, Cardia, quod in cordis facie sita sit, dicitur. Plinius libro 4. cap. 11. cuius saepe meminit Demosthenes in ora. contra Aristocratem. Steph.

Cardiceas, IIII. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno a diluuiō 1579.

* Cardidum promontorium Africae Sardiniae aduersum.

* Cardeni sunt montes Armeniae maioris in quibus arcam Noē refedisse, cessante diluuiō a nonnullis traditum est.

Cardinea dea, Vide CARNA & CARDEA.

Carduchi, populi Mediae bellicosi, & regi non obediētes. Steph.

Carditus, urbs magna Syrorum. Steph.

Caree, Pater Iohan. 4. reg. 25.

Carehim, Nomen loci. 1. para. 12.

Carēne, urbs Mysiae. Steph.

Carēnes, Hispaniae populi, Complutensibus proximi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Careniani, Italiae populi, Frentanis vicini in quarta Italiae regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Cares, filium habuit Cryastum, qui Cariae urbi nomen dedit. Steph.

Cares, statuarius nobilis, Lyssipi discipulus.

Cares, plurali numero, populi, a Caria Asiae, circa Tanaim, proximi Clazomeniis & Maeonibus. Plinius lib. 6. cap. 7.

Cares, sub Minoc fuerunt, & tunc Leseges dice-

bantur, & insulas habitabant, sed sua ditio-
neparum contenti, magnam maritimam oram &
mediterraneam partem occuparunt, eam prioribus
habitoribus adiungentes, qui & ipsi magna ex
parte Leleges & Pelasgi erant, sed Iones & Do-
res, ut illam iniuriam vlciscerentur: eos rursus,
quannus belli studiosissimos, suis finibus expu-
lerunt. Martialis.

Aere nec vacuo pendentia Mausolea,
Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

Carésus, siue Carésius, ciuitas Troadis, Homero 12.
Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla sua ætate
extitisse vestigia. lib. 5. cap. 30.

Caréthia, insula in mari Lycio, quæ postea Dionysia
dicta est Plin. lib. 5. cap. 30.

*Cargani populi transrhœnani in Galliam Celticam
circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Ariouit-
to Germanorum rege transportati, quos abs re
opinari possumus eosdem fuisse cum Harudibus
ab ipso rege similiter translatis.

Cária, regio minoris Asiæ inter Lyciam & Ioniam.
Minorem autem Asiam, Plinio libro 3. cap. 27. ab
ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam &
Pisidas attingit, ab occasu toto Aegæi maris ex-
cursu, à meridie Aegyptio pelago, septentrione
Paphlagonia terminat. Strabo, Cariam à Borea
Mæandria flumine claudit, ab occidente Icario &
Myrtoo pelago, à meridie Rhodiensi, ab ortu
Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri mō-
tis partem in Caria conclusit, omnem oram Rho-
diam ei attribuens, quæ meridionalis est. Huius
metropolis est Halicarnassus, in qua regnavit rex
Mausolus, cui ibidem Artemisiam coniunx Mau-
soleum illud celebratissimum extruxit. Dicta
Caria à Cara rege, qui primus auguria auium di-
citur inuenisse. Epaphroditus totam Cariam Chri-
saoridem vocat, alij urbem quandam Cariam tan-
tum sic nominant. Stephanus Cariam à Care con-
ditore dictam scribit. Est & Car gentile, & Ca-
rius, quo nomine Iuppiter apud Mylasenses co-
litur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam
fuisse scribit. Vocabatur etiam Caria magna quæ-
dam arx, à Care filio Phoronei, alioqui fœmininū
est à Cario, gẽtile, vt & Cariatis & Καρία, Cos, in-
sula etiam, Καρία dicebatur. Est & Phrygiæ vrbs.

Cariath, Nomen ciuitatis in tribu Benjamin. iof. 18.

Cariathaim, Vrbs Moabitaram in tribu Ruben, io-
sue 13. nume. 32. iere. 48. ezech. 25. vbi olim Emim
gigantes habitauerunt, gene. 14. Inter vrbes Neph-
thalim Leuitis concessa censetur, 1. paral. 6. Hiero-
nymus in Ecloga scribit eam iuxta Medabam vr-
bem Arabiæ, & appellari Coraiatha.

Cariath-arbe, Ciuitas in tribu Iuda, sic dicta ab Ar-
bea conditore, non autem à quatuor patriarcha-
rum, Adam, Abraham, Isaac, & Iacob, qui ibi sepul-
ti sunt, sepulchris, vt quidam interpretantur, io-
sue 15. quæ & Hebron dicitur, iofue 20.

Cariath-arim, Nomen vrbi. 2. esd. 2.

Cariath-baal, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ
& Cariath-iarim dicitur. iofue 15. iere. 26. Di-

citur & Baala.

Cariath-iarim, ciuitas Heuæorum in tribu Iuda, io-
sue 15. 26. quæ & Cariath-baal & Baala dicitur, io-
sue 15. 18. Vno tantum miliario ab Aelia, qua per-
gimus Diopolim, distat.

Cariath-sepher, Nomen ciuitatis in tribu Iuda,
quæ & Dabir dicitur, iofue 15. & Cariath-senna,
iosue 15.

Cariath-senna, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ
& Dabir dicitur, iofue 15, & Cariath-sepher, io-
sue 15.

*Carica domicilia dicuntur quæ in edito sita sunt &
naturali tuta munimento, Cæl. lib. 27. cap. 23.

Cáricum, & Caricomemphita, Vide H E L L E N-
N I C V M.

Καρία (inquit Stephanus) locus solitarius in Mem-
phide, vbi Cares affinitate cum Memphite cõtra-
cta, Caricomemphita dicti sunt.

Cáricus murus, vrbs Libya, ad sinistram columna-
rum Herculis. Gentile, Caricotichites.

Cárides, Phrygiæ vrbs. Steph.

*Carigini Samariæ mōs est altissimus ciuitati Sicyo-
niõrum supereminens.

Carillæ, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit,
quum nimia pertinacia Romanorum amicitiam
coleret. Sil. lib. 8.

-Et exhaustæ mox Pœno morte Carillæ.

*Carina mons Crætæ insulæ, nouè millia passuum
suo ambitu continens in quo nullæ muscæ vi-
suntur.

Carinæ, Romæ dicebatur ædificia, facta in modum
carinarum, quæ erant intra templum Telluris.
Alii addunt vicum fuisse Romæ, vbi fuit domus
Pompeii. Virgil. lib. 8.

-passimque armenta videbant,
Romanoque foro, & lautis mugire Carinis.

Varro Carinas dici putat ab eo, quod hinc orire-
tur caput sacræ viæ. Caput enim à Græcis Καρία ap-
pellatur.

Carinæ, nomen loci. Steph.

*Carines mulieres dicebatur, quæ cantu flebili mor-
tuos Naturæ in funeribus affectabantur, Vide Cæl.
Rhod. libro 18. cap. 3.

Carioth, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. iofue 15. iere-
rem. 48.

Carini, Germaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 14.

Carinthia, ciuitas ab Huldenerico Carinthiorum prin-
cipe Othocaro Bohemorum regi vedita. Aeneas
Sylvius cap. 27.

Carinus, imperator quidam Romanus.

*Cariobazanes, mōs est inter Massagetas Partosq.

*Cariouelires Galliæ Lugdunensis populi sunt apud
Plin. lib. 2. cap. 18.

Coris, olim vocabatur Cos insula. Steph.

*Carissa cognomine Aurelia ciuitas est Hispaniæ
ad Bætim fluuium in Gaditano conuentu. Plin.
libro 5. cap. 1.

Carith, torrens, qui in Iordanem influit. 3. reg. 17.

Cárius, filius Iouis & Torrhæbiæ, qui circa Tor-
rhebiam lacum oberrans, Nympharum cautum

dicitur audiuisse, & ab eis Musicam didicisse,
eamque apud Lydos propagasse. Quapropter
diuinos honores apud suos meruit, templo illi
magnificè extructo in monte, qui & ipse Carius
à nomine eius appellatus est. Steph. Vide T O R-
R H E B V S.

Carlomannus, à Zacharia Papa sacris initiatus, mo-
nasticam suscepit vitam, anno salutis 746.

Carlomannus Alemanniam deuastauit, Saxones sub-
egit, Theodoricum Saxonem pacis obsidem acce-
pit, anno ab vrbe 1493.

Carlomannus, Ludouici Balbi Francorum regis,
ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimo-
nio filius, Franciæ rex.

Cármace, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. libro 6.
cap. 4.

Carmána, insula. Steph.

Carmánia, regio minoris Asiæ, cuius Metropolis
est Carmania, & populi Carmani.

Carmánia, regio minoris Asiæ, inter Persidam &
Indiam sita, quam duplicem esse Ptolemæus tradit
cultam alteram, alteram desertam. Huius regionis
incola Carmani dicuntur, Ichthyophagi cogno-
minati, quod solis piscibus vescatur, quorum etiam
coriis vestiuntur. Pöp. lib. 3. Carmani sine veste &
fruge, sine pecore ac sedibus, piscium cute se ve-
lant, carne vescuntur, præter capita toto corpore
hirsuti. Lucan. lib. 3. Carmanosque duces, quorum
desexus in Austrum.

Carmánia, Steph. & Straboni, regio Indiæ.

*Carme fuit filia Iouis quæ quæ cursu delectaretur
& venatione, Dianæ grata.

*Caprinus eamque cum amaret minus insequere-
turque illa fugiens in retia capiendis demissa
piscibus se præcipitem dedit. vide. Cæl. Rhod. lib.
18. cap. 26.

Carmélum, vel Carmélus, promontorium Phœni-
ces, & oppidum in monte situm. Plinius libro 5.
cap. 15.

Carmélus, mons Tyriorum Ptolemaidis ad mare
imminet. Inde cognomen Carmelus maris accepit,
versus ortum extensus tantum, vt campum
magnum, quem Esdrelon vocant, ab vno latere
claudit. Ideoque à Iosepho tribui Issachar ascri-
ptus, finisque Zabulonitarum ad mare Galilææ, si-
cut Asseritarum ad mare magnum, traditur. Ferax
est admodum vini, iof. 19. In hoc etiam Nabal
quæter versabatur, 3. reg. 18. In hoc etiam Nabal
habitauit, 1. reg. 25. Huius plurima sit metio spar-
sim in prophetis, 1. reg. 15. esaię 33. ierem. 36. amos
1. & 9. michæ 7. nah. 1. cantic. 7. Ioseph. lib. 3. cap.
2. de bello Iudaico.

Carmélus, alius in Iudæa qua itur Aegyptum ad
meridionalem plagam, de quo esaię 29, & iof. 15.
in quo ciuitas eiusdem nominis extructa vide-
tur. Quibus duobus locis posterioribus legitur
Charmel.

Carménia & Carmentis, vates Arcadica, Euandri
mater, à carminibus, quibus dabat responsa, cum
proprie Nicolstrata vocaretur. Hinc Carmentalis

porta. Virgilius,
Et Carmentalem Romano nomine portam.
Postea verò Scelerata dicta est, quod per eam sex &
trecenti Fabij cum clientum quinque milibus in-
gressi, aduersus Herulos ad amnem Cremeram
omnes interfecti sunt. Ouid.

Carmentis portæ est dextro via proxima Iano:
Ite per hanc nolite quisquis es, omen habet.

Illam fama refert Fabios exisse trecentos:

Porta vacat culpa, sed tamen omen habet.

De hac strab. lib. 5. multis verbis, & Solinus in de-
scriptione Romæ.

*Carmentalia erant festa quæ annis singulis in ho-
norem Carmentæ à matribus familias xv. i. i.
cal. feb. fiebant in quibus aliquod scortum aut
sua morte peremptum attulisse erat piaculum. Ouid.
lib. 1. fast. & alex. ab alex. lib. 6. cap. 8.

*Carmides vir Græcus qui tanta valuit memoria vt
quæ quis exegisset volumina in bibliothecis le-
gentis more representaret. Plin.

Carmina, insula Indiæ: insulares, Carmini & Carmi-
næ. Steph.

*Carminius hystoricus qui libros aliquot de Italia
scripsit, in quorum secundo ait Thufcos Aenæo
vomere in condendis vrbus vsos. Cælius lib. 19.
cap. 11.

Carmon, locus in Messenia, & templum Apollinis in
Laconia, & in Achaia flumen, & mons in Pello-
ponneso.

Carna siue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis
præesse existimabatur: ab eademque petebatur,
vt iecinora & corda & cætera quæ sunt intrinse-
cus viscera, salua conseruaret. Huic pulce Fabria
& larido sacrificabatur. inde Ouidius libro sexto
Fastorum,

Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hæc est.
Hæc striges nocturnas puerorum, vt dicebant,
cunas infestantes, à limine submoebat. Cælius
lib. 9.

*Carnabas vir quidam crudelis qui parentem Triopam
Perhæborum regem interfecit. Cæl. lib. 11. cap. 17.
Carnaim, populi sunt ciuitatis Astaroth, gen. 14. Est
& nomen ciuitatis, 1. mach. 5.

Cárnana, vrbs Minæorum, & populi iuxta mare ru-
brum.

Cárnapæ, populi sunt circa Mæotin. Plin. lib. 6. ca-
pite 7.

Carne, Phœniciæ oppidum, ad montem Libanum.
Plin. lib. 5. cap. 20.

Καρναι, vrbs Steph. à Carno Phœnicis filio dicta: Gẽ-
tile, Carnites. Est & alia Acolidis: Gẽtile, Carnæ.
Artemidoro Καρναι, ciuitas est (eadem Carnæ Phœ-
niciæ vt videtur) quam proximè Paltus sequitur,
deinde Gabala.

Cárnæades, Cyreneus, nouæ Academiæ princeps,
Chryssippi maximè studiosus, de quo Gellius,
itemque Plinius ait, scripturum aduersus Ze-
nonis Stoici libros, superiora capitis helleboro
candido purgasse, ne quid ex corruptis in sto-
macho humoribus, ad domicilium vsque ani-

mi redundaret, & constantiâ vigorémque méris labefactaret, tâta cura, tantóque apparatu, vir ingenio præstans, ad confutanda ea quæ scripserat Zeno aggressus est. Hunc præterea memoriæ arte vsu fuisse, Cic. de Orat. scribit. Gellius verò libr. 16. & Quintilianus, missum Romam legatû ab Atheniensibus, vnâ cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico suspectam fecisse Romanis legationem, dicente M. Carone in Senatu, ab hoc viro cauendum esse, qui ob eloquentiam & differendi facultatem facile quæcunque vellet impetrare posset.

Carnædes, alius philosophus Atheniensis, Anaxagoræ discipulus. Suidas.

* **Carneus** citharædus fuit qui Terpandrum vicisse legitur.

* **Carneus** Apollo dictus est à Carne vate, quæ quidam Ales nomine interfecit, Carnea siue Carnia festa Apollinis apud Spartanos, in quibus Terpander primus vicit.

Carni, populi supra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes, Venetis vicini, quorum regio hodie Carniola vocatur: lacum habens in amnem Isaram confluentem, qui rapto secum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum sinum. Plinio ponitur in decima regione Italiæ, noti, nomine adhuc durante. Hodie tractum à se cognominatum, inhabitant Carinthiam, & in meridiem supra Tergestum regionem, quæ vulgò *Carniola* dicitur. Ptolemæo quoque supra Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie parer principibus Austria. Vadianus.

Carnia, vrbs Ionæ. Steph.

Carniola, ciuitas ab Huldencio Corinthiorum principe, Orthocaro Bohemorum regi vendita. Aeneas Silvius cap. 27.

Carnion, Nomen præsidij, 2. mach. 12.

* **Carnius** mensis apud Athenienses Maius dicebatur.

Carnotum, regio totius Galliæ media, Druidum sedes. Vide **DRVIDES**.

Carnuntij, populi à Carnunto dicti. Pli. lib. 4. Superiora inter Danubium & Hercynium saltum vsque ad Pannonica hyberna tenet, Germanorumque ibi confinium est.

Carnus, insula Acarnaniæ. Stephanus. Vide **CARNE**.

* **Carnus** nomē vatis à quo Apollo Carneus dictus est. Pausan.

Carnutes, populi inter Celtas, Andegauensibus Turonibusque finitimis, ac Oceano proximi. Horum meminuit Cæsar in suis Commentariis.

Carnuti, Germaniæ populi, inter Danubium & Hercynium saltum. Plinius libro quarto capite 12.

Carnutum, oppidum quod Germaniæ finis est. Pli. lib. vltimo. Abest ceterum milibus passuum à Carnunto, littus Pannoniæ, quod à Germania succinû importatur.

Carodōnum Ptol. Germaniæ vrbs, hodie Craconia Poloniæ regio.

Carca, Vide **CARYA**.

Carolus, cognomine Magnus, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum rex, postea etiam Romanorum imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros, multis præliis fregit. Britanniam, Aquitaniamque subegit. Vascones perdomuit, Pannoniam vastauit, multa in Hispania prælia commisit, Saxones in Galliâ trãstulit, quinque cõcilia coegit, scholam Parisiensem instituit, multasque in Italia. Sanctorum hominum res gestas literis prodendas curauit, ventis & mē sibus nomina imposuit, ædes sacras plurimas extruxit: denique omnium qui vnquam fuerunt principum belli pacisque artibus longè clarissimus fuit.

Carolus Caluus, Franciæ rex, post multas cum fratribus de regni iure contouersias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediens veneno periit.

Carolus III. cognomento Grossus **VII.** Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque rex, anno salutis 881.

Carolus Simplex, Francorum rex, anno salutis 900.

Carolus, Lotharingiæ dux, Lotharij Francorum regis frater, tanquã legitimus hæres regnum recipere tērauit, sed Lauduni captus, Aureliæ in custodia periit. Rober Cagui. lib. 52.

Carolus, Flandriæ comes, in templo à suis occisus, anno salutis 1124.

Carolus Valerius, Siculorum rex, à Pontifice designatus anno salutis 1283. Aemil. lib. 7.

Carolus, Vngariæ rex, anno salutis 1312.

Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm comes Marchiæ, post Franciæ rex, anno sal. 1322.

Carolus, Roberti filius, Florētīnorum dux, anno salutis 1328.

Carolus IIII. Cæsar, cognomine Lutylburgensis, Bohemorum rex, anno salutis 1347.

Carolus Ioannes, Cōstantinopolitanus imperator, pulso armis Catacufino, qui regnū affectabat, in patriâ rediit, opera Frãcis Gatellusij Genuensis, cui ob eã rem Lesbū insulam dono dedit. Blöd. anno salutis 1354.

Carolus, Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui post mortem Andegauis ducis, regnū Neapolitanum acquisiuit, anno salutis 1379. Rit. AEmil.

Carolus v. cognomine Sapiens, Francorum rex, Ioannis regis filius, Caroli vi. pater, temporum suorum turbulentissimum statum summa prudētia emendauit: pacis artibus etiam bellicas res feliciter administrare doctus, ita vt quæ pater suus armatus amiserat, inermis in cubiculo sedēs recuperarit.

Carolus vi. v. filius, vii. pater, Franciæ rex, per initia imperij fatis felix, nobili etiam de Flãdriis victor in infir-

ria insignis, in morbum incidit, cuius occasione à suis contemptus, multis seditionibus agitur, tandem inter Anglorum manus moriens regnū eis reliquit, coactus filium exheredare: quæ res innumeras calamitates virique populo attulit.

Carolus vii. Caroli vi. filius, rex Franciæ, homo (nequid dicam durius) egregiè exercitus: primùm enim ab Anglis omni penè regno exclusus, vt etiam per iocum rex Biturigum diceretur, eos postea tâta felicitàte persequutus est, vt nullus eis locus in Francia relinqueretur, vbi in suo pedem ponerent.

Carolus dux Burgundiæ potentissimus, Philippi filius, primùm Carolensis comes appellatus, varia fortuna cum Ludouico vndecimo Francorum rege, Eburonibus, Heluctiis, bellum & pacem exercuit, tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugna superatus & interfectus est.

Carolus viii. Gallorum rex, anno salutis 1484. Neapolitana expeditione illustris.

Carolus v. Hispaniæ rex, Romanorum Imperator, anno salutis 1519.

Caromemphitæ, Vide **CARICEVM**.

Caronium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptol.

Carópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Carops, xiiii. Atheniensium princeps, anno vrbis Romæ conditæ primo. Euseb.

Caros cepæ, i. Caris horti, parua regio Cariæ. Steph.

Carpasium oppidum Cypri insulæ. Pli. li. 5. cap. 31.

Καρπασία, Stephano, vrbs Cypri, quam Pygmalion condidit. Dionysius in Bassaricis, Ηδ' ἀπὸ τοῦ καρπασίου, ἰδ' ἀπὸ τοῦ καρπασίου. Est & insula Carpasia iuxta Acragantim Sarpedoniam, quam Xenagoras Carpathum vocat, & Demetrius Salaminus Carbasiam, quod ad ventum *καρπῶν* dictum sita videatur.

Carpathus, insula in mari mediterraneo, contra Aegyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum stadiorum circuitu, insignis quatuor vrbus: à qua vicinum mare ad Aegyptum vergens, Carpathium dicitur. Homerus, *καρπῶν ἀπὸ τοῦ καρπασίου*. Pli. lib. 4. cap. 12. Steph. non procul à Cosita scribit. Vide **CARPATHIA**.

Carpatum, mons Sarmatiæ in Europa. Ptol.

Carpentoracte, Galliæ Narbonensis ciuitas. Pli. lib. 3. cap. 4. vulgo *Carpentras*.

Carpesij, gens Iberica intra Iberum fluuium. Steph.

Carpetani, Hispaniæ populi, iuxta Vacceos, ad Tagû fluuium. Pli. lib. 3. cap. 3.

Carp, populi Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Pli. lib. 5.

Καρπία, vel *Καρπία*, vrbs nomen est. Steph.

* **Carpia** dicebatur ciuitates in præripiis fluminum à Roma. ad Barbarorum impetû conditæ. Cæl. lib. 4.

Carpis, fluuius Scytharum. Herod. lib. 5.

Carpocrates, hæreticus, qui negabat mundû à Deo factum.

Carpóphorus, Adolescens magna apud Domitianû Cæsarem gratia, Marcialis in Amphithæatro ipsius Cæsaris.

Carpori, populi in Romanum solum transfati, anno ab vrbe 1044.

* **Carpus** Episcopus apud Bergamin martyrio coronatur sub Aurelio Commodò anno domini 170.

Carpum, Nomen viri. 2. timoth. 4.

Carra, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare, à qua Carraei dicti sunt populi. Pli. Carraeis latissimos & fertilissimos agros ab oppido Arabiæ, quod Carra dicitur.

Carra, ciuitas Mesopotamiæ trans Eßedam (lego Eßsam) Crafsi & Romani exercitus cruore nobilis. Lucanus, Assyrias Latio maculauit sanguine Carras. Plinius lib. 5. cap. 24. & Caracallæ imperatoris ceteriam necce. Hic enim, vt Rufus consularis scribit, intra Euphratem apud ciuitatem Eßsam periiisse fertur, cum leuandæ vesicæ gratia ex equo descendisset. Ibi muros domosque ex massis salis faciunt, aqua ferruminantes. Pli. li. 31. ca. 70.

Carra, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Carraça, Italiæ vrbs sub Venetia. Ptol.

Carseolani, populi in quarta regione Italiæ. Pli. li. 3. cap. 12.

Carseoli, oppidum in via Valeria non longè à Pelignis. Strab. lib. 5. Pli. libro 3. cap. 12. Ouid. 4. Fast. Frigida Carseolis, nec oliuis apta ferendis Terra, sed ad segetes ingeniosus ager.

Carta, vnus ex Darij principibus.

Cartalo, viri proprium. Sil. lib. 15. - cadit obuius acri

Cartalo Vasidio Libycæ regnator arena.

* **Cartandus** mōs est inter Persas Medosq; positus.

Carteia, oppidum Hispaniæ: Cartesios à Græcis dicitur. Vide Cartesius, vt Littus Cartesium, in quo freti angustia sunt. Alio nomine Tartessus, siue Tartesus dicitur.

Cartenna, Augusti colonia in Tingitana prouincia. Pli. lib. 5. cap. 2.

Cartha, Ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu. Iosue 21.

Carthæa, vrbs in Cea insula. Pli. lib. 4. cap. 12. Hinc Carthæius. Ouid. lib. 12. Metamor. Transit & antiquæ Carthæia mœnia Cææ. Item Carthæus: Idem 10. Metamorph. Nanque facer Nymphis Carthæa tenētibus arua Ingens ceruus erat.

Carthago, Græcis Carchedon, vrbs Africæ totius celeberrima, Romaniq; imperij aliquandiu æmula, à Didone condita, septuagesimo post Romam conditam anno. Eusebius. Eò autem potētia vrbs hæc à tenuissimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libyæ vniuersæ, verumeriam insularum, & bonæ Hispaniæ partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauissima gessit bella: quorum primo superati nauali prælio Pœni, æquas propemodum pacis condiciones à victoribus acceperunt, insulis tantum quibusdam abstinere iussi. Huic successit bellum Punicum secundum, Annibalis ductu gestum, qui expugnata in Hispania Sagunto, victorem exercitum in Itali-

am transportavit, eamque octodecim annos ferro flammâque crudelissimè vastavit. Victo de inde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò angustia res Carthaginensium redactæ sunt, ut salutem suam in cœnibus rueri, durissimâque pacis conditione pro arbitrio victoris accipere sint coacti. Verum cum ne sic quidè quietè agitare possent, rertiòque bellum instaurarent, Senatus Catonis auctoritatem sequutus, Carthaginem delendam cœsivit, & Scipionem à Emilianum in Africam misit, qui victis Pœnis urbem obsidione cinxit, captamque solo æquavit. Virgil. AEnid. 1. Urbs antiqua fuit (Tyrii tenuere coloni). Carthago Italiam contra, Tyberinâque longè Ostia, diues opum, studiisque asperima belli. Tanta eius potentia fuit, ut auctore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hispania verò ab Herculis columnis adusque Pyrenæos montes maximis civitatibus imperaverit. Variante tandè fortuna, adeò defecit, ut ea diruta, finitimi agri Masinissæ, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuerunt, concederentur. Adrianus autem imperator eam restituta Adrianopolim appellavit, & ridiculè Commodus, Alexandriam Commodianam Togatam: à Charta oppido haud procul à Tyro quibusdam dicta. Ciceroni verò lib. 2. de Nat. Deorum, à Carthagine Herculis filia, cum Byrsa prius diceretur. Carthago, nova urbs, quam dux Pœnorum Hasdrubal condidit in Hispania Bætica. Pompon. lib. 2. à Scipione expugnata est, Hannone, non sine suorum clade, se dedente. Livius lib. 6. Decad. 3. Cartham, Civitas in tribu Nephthali ioseph. 21. Cartij, populi Persiæ. Strabo lib. Geographiæ 11. Cartris, Cimbrorum peninsula. Plin. li. 4. ca. 13. promontorium Cimbrorum excurrans in maria longè peninsulam efficit, quæ Cartris appellatur. Caruâtana, urbs ab Equis capta, quæ rursus pulsus hostibus Valeri. cõsul recuperavit, anno ab urbe 346. Caruentus, urbs Latinorum. Steph. Carus x x v 1. Romanorum imperator, imperavit annis 11. Cum filio Numeriano Cæsare doctissimo inuene bellum Persicum quod Probus parabat aggressus, Mesopotamia cepit, Ctesiphontem vsque peruenit, in tempestate maxima morbo perit, anno ab urbe 1035. Carusij, populi Troglodytis finitimi, pariter & Aethiopicis, in finibus Aphricæ, & ad latus meridiem spectans, inhabitant. Caria, civitas Peloponnesi, quæ cum Persis hostibus contra Græciam consensit, posteaque à Græcis delata est. Virruuius lib. 1. *Caruilus Maximus præ nomine Sp. Consul. Rom. cū collega L. papirio Curfore, anno urb. cõd. 482. *Carus Manlius Aurelianus præ nomine M. Imperator Romano ab urb. cond. 1033. *Caria, Stephano, parua regio Laconicæ. Incolæ Caryates, scem. Caryatis, & Caræus, & Caræatis melissa, i. Laconica apis. Caræa enim illic loci nomen est. Vide C A R Y V M.

Caryanda, lacus eodè nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib. 14. Stephano, urbs & stagnum non procul à Myndo & Co. Caryste, es, & Carystos, sive, insula vna ex Cycladibus sita in Euboico mari, varij marmoris ferax. Excidebatur enim ibi columnæ marmoreæ, quæ à loco etiam Carystea appellabatur. Seneca, Ferax varij lapidis Carystos. Hinc Carysteus. Quid. lib. 3. Pastorum, Quæque Carysteis frangitur vnda vadis. Caryste, viri nomen. Carystos, sive Caryste, Prolo. lib. 5. Eubœæ insulæ civitas, in qua (inquit Strabo lib. 10.) Carystiarum columnarum *καρυστια*, id est, lapidum incisio est: ibi Apollinis marmorini templum. Carystij marmoris meminit Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 36. cap. 6. Item Lucanus lib. 5. de insula Eubœa loquens, Qua maris angustas fauces saxosa Carystos. In hac (teste Solino) Titanes regnauerunt. Etiaeco enim (inquit) Carystij rem diuinam faciunt, sicut AEGæoni Chalcidenses. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait sitam sub Ocha ciuitate Eubœa, à Carysto Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita est ad pelagus Myrtoum sub Ocha monte. Vocabatur etiam AEGæa ab AEGæone loci domino, à quo & mare AEGæum. Carystus, locus *ἄρπυιαι* iuxta Arcadiam, vbi columnæ Carystiæ ex Latoniis, & vinum Carystium celebrantur. Steph. Caryum, Laconicæ oppidum, à quo Diana Caryatis, quod illic coleretur. Virruuius Caryam vocat, vnde sunt Caryatides columnæ in antiquis substructionibus celebratæ. Vide Caryatides & Caryæ. Casaja, Pater Ethan. 1. para. 15. Casalotha, Nomen ciuitatis. ioseph. 19. Casandra, insula iuxta mare Persidem. Plin. lib. 6. cap. 25. Casandria, urbs Macedoniæ, iuxta Thraciam, quæ olim Peridæa vocabatur, à Cassandro Antipatri filio. Ste. Casbon, Nomen ciuitatis. 1. mach. 5. Cascandrus, Plinio lib. 6. cap. 25. insula deserta in Oceano Indiam versus. Cascatenles, Hispaniæ populi. Plin. lib. 3. Cased, Filius Nachor ex Melcha. genesi. 22. à quo Casadim, id est Chaldæi. Casellius Vindex, optimus habitus consultus iuris. de cuius erroribus dicitur scripsisse Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhasius in illud Horatii de arte poetica, nescit quantum Casellius Aulus, Sed tamen in pretio est. Casilini, populi qui inclusi à Pœnis, famem nucibus sustentarunt: vel quod in eorum regione plurima nux minuta nascitur. Festus. Casilinum, Italiæ oppidum in Campania. Plinius li. 3. cap. 5. In Campano agro, inquit, Stabiae oppidum fuerat, intercidit ibi & Taurania: sunt & orientis Casilini reliquæ. *Casina Plauti Fabula, dicta à Casina ancilla quam Stalino senex eiusque filius, certatim deperibant. *Casina Campaniæ oppidum in Italia Plin. li. 3. cap. 5.

Casina, Campaniæ urbs in Italia. Plin. lib. 5. cap. 5. *Casinus mons Campaniæ vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euersum est à viro quodam sanctis. Bocar. Casiotis, pars Syriæ, Phœnicæ proxima. Casis, Nomen vallis, ioseph. 18. Casium, mons apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Casij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamè & alij huius nominis montes. Casius, mons trans Pelusium, extremum Nilii ostium, in ea Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte Casiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeij tumulus ab Adriano instauratus, ut in vita eius testatur Capitolinus. In hoc monte templum insigne habebat Iupiter, qui inde Casius cognominabatur. Lucanus lib. 8. Manesque tuos placare licebit, Et Casio præferre Ioui. Nostri, Sinai montem esse asserunt, ob illic à Deo datas per Moysen populo Israelitico decalogi tabulas nobilem: præterea & diuæ Catharinæ sepulchro clarum. Plinius lib. 5. cap. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casium montem nihil insigne habentem indicat. Casius, mons in Syria Antiòchena supra Seleuciam, cognomine Pieriam. Plin. lib. 5. cap. 22. cuius altitudo in directum est quatuor millium passuum: Cuius (inquit) excelsa altitudo quarta vigilia orientè per tenebras solè aspiciat: breui circûactu corporis, diem noctemque pariter ostendens. Ptolemæus præterea lib. 5. cap. 18. Casium quandam montem collocat in Mesopotamia, non procul à Singra altero eiusdem regionis monte. Suidas. *Casius Iuppiter dictus à mote Casio. Paleph. li. 1. Cassetum, oppidum Galliæ Belgicæ. AEmil. lib. 8. Casseu, decimus mensis Hebræis, nostro Decembri quandoque respondens. zach. 7. Casimène, urbs Siciliæ. Steph. Casmonates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5. *Casimilius cognomen Mercurij. Casope, Vide C A S S O P E. Casos, insula iuxta mare Carpathium ambitu 80. stadiorum, in qua est oppidum eiusdem nominis, à Casio Cleomachi patre dicta colonis eò deductis ab hac & Casius mons in Syria. Sunt autem multe Casorum insulæ per ambitum, à quibus vestimentum nomen Casia quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustathius Casianam appellat à monte Casio. Casos, Persidis insula & ciuitas. Steph. Caspapyrus, urbs Gandarica, Scytharum verò *καρι*, id est litus. Steph. Caspétia, Rhœti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus commiscuit, ut annotauit Seruius in illud Virg. AEnid. Hinc Stheleum petit, & Rhœti de gente vetusta Anchemodum, thalamos ausum incestare noverca. Caspétia, oppidum in Sabinis, idem fortasse cū eo,

quod Silius Casperulam vocat. Virg. AEnid. 7. Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Scuerum, Casperiamque colunt. Caspérula, oppidum Sabinorum, quod Silius Italicus à Caspiis portis, quæ in Oriente sunt, vbi Bactriana est regio, accepisse nomen fingit lib. 8. Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducès Casperula. Caspin, Nomen ciuitatis. 2. mach. 12. Casphor, Nomen ciuitatis. 1. mach. 5. Caspiæ portæ, variæ dicuntur. Quidam Amazones, portis Caspiis egressas, ad Alexandrum venisse in Hyrcaniam prodidere, sed illæ Caucasæ fuerunt, per quas transitus est ex Hiberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caspias portas (ut inquit Plinius) ad eum transitum respiciebat. Verum mons Taurus tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdam, pertransitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos sunt. Ptolem. Plin. & Strabo. Per has transitus est ex Babylone & Perside ad mare Caspium. Et hinc fortasse Caspiæ dictæ sunt quod aliquæ gentes vicinis insident montibus appellatæ Caspiæ. Iuga verò Caspia procul hinc ab sunt, & ad Armenios, vlteriorèque populos pertinent. Portæ autem Caspiæ, panduntur itinere manufacto milibus octo passuum longo. nam latitudo vix est plaustrum permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caspiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin. Caspij, populi Scythici generis, Hyrcanis finitimi, eiusque maris accolæ, quod ab ipsis Caspium appellatur. Horum regio à Strabone Caspiana appellatur. Virg. AEnid. *καρυστια* Caspia regna nominat, Huius in aduentu iam nunc & Caspia regna Responsis horrent diuim. Hi parentes decrepitos, & septuagesimum ætatis annum attingentes, angusto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11. Caspij, montes iuxta mare Caspium, Armeniam & Hyrcaniam versus & Septentrionem, vbi etiam sunt Caspiæ portæ. Caspirus, urbs Parthorum, finitima Indiæ: cuius incolæ omnium velocissimi cursu. Steph. Caspium mare, inter Caspios & Hyrcanos montes est, à quibus nomen accepit, & immensum occupat spatium: de quo tamè inter scriptores parum conuenit. Vadianus apud Pomponium. Caspius, dictus est Taurus mons à dextra. Siphonius. Cassandæ, filia Pharnaspis, & mater Cambysæ generis Astiagis. Herod. historiarum lib. 1. Cassander, x x v. Macedonum rex, regnavit annis x 1 x. Pictuam obsedit, Olympiadam interfici iussit. Iust. lib. 14. Cassandra, Priami & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venustatem ab Apolline amaretur, iussa, quacunque velleret, concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam sibi dari postulavit: quam cum

credulus amator ei concessisset, neque illa promissis staret, indignatus deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit, ut vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cum equi Troiani insidias detexisset, eamque mœnibus minime recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virgil. postremis Troiani belli temporibus Chorocho iuueni desponsatam fuisse tradit, qui cum extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, sponsam captiuam abduci videret, eique suppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur: virgòque ipsa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo viuitur. Hæc postea in prædæ diuisione Agamemnoni abscisit: qui cum identidè ab illa admoneretur, ut Clytemnestræ vxoris sue insidias caueret, nihilo tamè minus eius monita, velut vasanæ mulierulæ deliramenta, contempit. Cuius postea securitatis pœnas dedit, vna cum Cassandra, vxoris Aegisthiq; insidiis in conuiuio obruncatus. Virg. 2. Aeneid. Ecce trahebatur passis Priameia virgo Crinibus à templo Cassandra, adytisque Mineruz.

Idem,

Sola mihi tales casus Cassandra canebat. * Dicta Cassandra. Cæl. lib. 2. 4. cap. 6. quia Casin id est fra-
tre m Hectora strenuum habuerit ac virilem im-
primis.

Cassandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupsit. Homerus.

Cassandra, oppidum: & Cassandria colonia, de quibus in PONTIACA.

Cassantra, populi maritimi ad mare rubrum. Stephanus.

Cassanorus, vrbs Aegyptia. Steph.

Cassera, Macedoniz oppidum. Plinius libro quarto cap. 10.

Cassia via à Cassio strata. Festus.

Cassianus, Anthiochia rex, ab Armeniis interfectus, anno salutis 1099. Blondellus libro quarto, de cad. 2.

Cassianus, Hierosolymitanus episcopus 11. ex Gētibus, anno salutis 142.

Cassianus, martyr apud forum Cornelij, vbi & iacet & quò venerat peregrinationis gratia è Brixina vrbe Germaniz, cuius erat ciuis & præsul: quum que apud forū Cornelij doceret, in flu Iuliani imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, styli discipulorum confossus est.

Cassianus Alexandrinus sub Iouiniano in Italiam veniens, apud Ortanum templum construxit, cuius & præsul electus: inde peregrinando Augustodunum venit, episcopo Simplicio viro sancto successit.

Cassianus monachus, Honorij tēpore, à Hierosolymitana Ecclesia ab hæreticis eiectus, Malsiliã venit, vbi duo condidit cœnobiaz: scripsit & de monachorum institutis. Volat.

*Cassij populi Angliæ mari proximi & Canina-

gnis Trinobantibus, Segonriacis, Ancalibus & Bibrocis.

Cassiopea, Vide CASSIOPEA.

Cassilium, vulgò Cassil. Vide STERENONTIVM.

*Cassinicus Aquius Thraciz cuius aqua equos potos efferat.

Cassinum, oppidū dictum, quod sit vetus, & Cassinum forum, vetus appellant. Cassini, Vide HOSTIONES.

Cassiodorus, Rauēnas præceptor Theodorici Gothorū regis, primū Senator, deinde monachus factus. Nonnullos scripsit psalmorū locos. Apertius extant & eius ad Theodorici epistolæ. Volat. lib. 13.

Cassiope, siue Cassiopea, Cephei regis Aethiopum vxor, & Andromedes mater, quæ, quod gloria retur, Nereidibus sese corporis pulchritudine præstare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiserunt, filiamque eius vnicam, nomine Andromeden, saxo alligarunt, cetòque deuorandam obiecerunt: quæ tamen Persei virtute liberata, ei nupsit. Cassiope verò tandem generi meritis in cælum translata traditur, & in siliquaastro sedens, vertete sese cælo, resupinato capite ferri, pedib; ipsius in ipsa Arctici circuli circunductione positus. Aestiuū circulū capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei signo. Occidit cum Scorpione, exoritur cū Sagittario. In capite eius stella ostenditur vna, in utroque humero singulæ, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in sinistro femore duæ, in genu vna, in pede ipsius dextro vna: in quadrato, quo signum eius circumscribitur, vna: in virisque angulis singulæ, cæteris clarius lucentes. Hyginus de Signis cælest. Iope (inquit Stephanus quam Græci non rectè καλλιόπη vocant) Aeoli filia, vxore Cephei, Iopæ Phœniciz ciuitati ab eius marito condita nomen dedit.

Mantuanus,

Solis equos supra fulgentem Cassiopeam.

Cassiope, oppidum Epiri, à quo Cassiopes. Plinius lib. 4.

*Cassiope oppidū in Corcyra insula. Plin. lib. 4. cap. 12. Ptole. Cassiopolis dicitur.

Cassiterides, insulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plinius libro 4. cap. 16 alijs lib. 5. capi. 22. Ex aduerso Celtiberiæ complures sunt insulæ, Cassiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infra in dictione CASSITERIDES.

Cassitira, insula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

P. Cassius, vnus ex C. Iulij Cæsaris percussorib; vna cum M. Bruto apud Philippos à tyrānis M. Antonio & C. Octauiò victus, mortē sibi cōsciuit, vir omni laude dignus, & animo in Rēp. singulari: hoc tamen minus scilicet, quod sublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit.

Cassius Dion, consul, collega Iun. Tyberiani, anno

ab vrbe 1043.

Cassius Apronianus, consul, collega Pætini, anno ab vrbe 875. Atheniensibus iura ex Draconis & Solonis reliquorumque libris conscripsit. Cassiodorus.

Cassius, eos. à Tigurinis Gallis, pago Heluetiorū, qui à ciuitate successerant, in finibus Allobrogū cum exercitu cæsus: milites qui ex ea clade supererant, obsidibus datis, & dimidia rerum omnium parte, vt incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti, tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario. Liu. lib. 25.

*Cassius Posthumus Labienus in Galliis regnauit annos vii. sub Gallieno maiore Imperatore.

L. Cassius Tribun. plebis, C. Mario, L. Flacco coss. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, vt quæ Populus Romanus dānasset, cuius imperiū abrogasset, id ratū esset. Fuit & inter cōpetitores Ciceronis in cōsulatu. Pædianus.

L. Cassius, dux Pōpeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, transit ad Cæsarem.

Cassius Longinus, iuriconsultus, quod C. Cassij percussoris Cæsaris nomen ac stemmata haberet, iussus est à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus. Tranquillus. Pomponius.

Cassius Seuerus, orator, de quo Quintil. sic scribit: Cassius Seuerus, qui si cæteris virtutibus colorē & grauitatē orationis adiecisset, ponendus inter præcipuos foret. Nā & ingenij plurimum est in eo, & acerbitas mira, & vrbānitas & vis summa, sed plus stomacho, quàm cōsilio dedit. Hæc ille. Huius Cassij scripta ex senatusconsulto abolita sunt. Tranquillus.

M. Auidius Cassius, præfectus exercitus Antonini principis in oriente, dum imperator ipse res in Germania gerit cōtra Marcomannos, defecit. ab eo itaque relicto bello imperator eū cum exercitu petiit ac superat.

Cassius, præsul Narniēsis tēpore Totilæ regis Gothorum, cui occurrens animū eius placauit, ne ciuitati noceret. Grego 3. Dialogorum.

Sp. Cassius Becillinus, regni adfectati crimine damnatus, cui plus suspicio cōcupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici cōsulatus, ac duo speciosissimi triūphi profuerunt. Senatus enim, populūque Romanus, non contentus capitali eum supplicio adficere, interempto domum superiecit. In solo autem ædē Telluris fecit. Valer. lib. 6. cap. 3.

*Cassius poeta Parmensis fuit, cuius ingenium in scribendo carmine mire concitatum & promptū prædicat. Horat. 1. Serm. saty. 10. At si Quis pedibus quid claudere senis. Hoc tantum contentus amet scripsisse ducentos Ante cibum versus, totidem cœnatus, hetrusci Quale fuit Crassi rapido seruentis anni Ingenium: capsis quem fama est esse librisque Ambustum propriis: Hic est qui in paribus cas-

sij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas se contulit. Quintus varus ab Augusto missus vt eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo scriinium cum libris tulit, vnde multi crediderunt Thycetem Cassij Parmensis fuisse: scripserat enim multas tragedias Acro in illud Horat. 1. epist. 41.

Scribere quod Cassi Parmensis opuscula vincat. *Cassius hemina chirurgus apud Romanos cui ob peritiam ius quiritum datū est & taberna in campo Acilio empta. Plin. cap. 7. libro 25. & cap. 3. libro 30.

Cassiope, vrbs in Molasso, vnde regio Cassopia. Gentilia, Cassopus, Cassopius. Herodian. Steph.

*Cassoris fons apud delphos, à nympa parnasia sic dictus.

Castabala, Ciliciæ & Phœniciz ciuitas, quæ & Parnasia dicebatur. Stephanus. Strabo libro 12. Castabalenfes propter bella cohortes canum habuere. Plinius.

*Castalia Acheloi filia.

Castalia, vrbs Ciliciæ. Steph.

Castalius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Est in radicibus Parnasi Musis sacer, à virgine Castalia, quæ Apollinē fugitans præcipitata, & in fontem versa est, cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hunc fontem dicit Acron fuisse in Lycia, vbi armenta Apollo fertur pauisse. Virgil. lib. 3. Georgicorum, -iuuat ire iugis, qua nulla priorum

Castaliam molli diuertitur orbita cliuò, &c.

Castalo, maxima ciuitas Britanniz. Gentile, Castalenites. Steph.

Castax, vrbs Iberiz. Gentile, Castacæus. Steph.

Castanza, Eudoxus Perthæa scribit. Gentile, Castanæus. Steph.

Castania, vrbs prope Tarentum. Gentile, Castanites. Cathènes, Thraciz sinus iuxta Bizantium. Plinius lib. 4.

Castanira, mulier genere Thressi, ex Aesimo vrbe, quæ Priamo Gergythionem peperit. Homerus 8. Iliad.

Castinus, cōsul, collega Victoris, anno ab vrbe 1177. Diaco. lib. 14. Pomp. Blond. lib. 2. deca. 1.

Castnium, mons in Aspēdo Pamphyliæ. Gentile, Castnius, Castnietes. Steph.

Castoli, campus apud Dorienteses. Nā Lidz, Dorienteses vocant Castolos.

Castologi, Plin. lib. 4. enumerantur inter populos Galliz Belgicæ.

Castolus, vrbs in Lydia. Steph. *hinc castoli campus apud Xenoph.

Castor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda sub cygni forma compressa filij, qui & Tyndaridæ pæsim à poetis appellantur, quemadmodum & Helena fororiporum, Tyndaris. Hi, vbi primū adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dij maris habitus sunt, quos in tempestate nauarū solent implorare. Post hæc Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Ar-

mycum Beryciorum regem, insidias sibi struere, interfecit. Deinde domum reuersi, Helenam sororem Theseo raptam, receperunt, Aphidna urbe, Theseo absente, expugnata. Tandem cum Castor diem suum obiisset, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris desiderio à Ioue petiisse, ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri: qua re impetrata, alternis mori traditur, & reuiuiscere. Virg. sexto Aeneidos.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties.

Cui fabulae occasionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & conuerso. A Graecis *Πόλλυος*, hoc est, Iouis filij appellati sunt, & inter deos apotropæos, hoc est, malorum depulsores annumerati. Politianus,

Vtque bonum fratris Castora frater amet.

Castor, medicus antiquissimus, docuit piperitum herbam, quam alio nomine siliquastrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. lib. 20 cap. 17.

*Castor historicus qui de Argiuorum regno scripsit, vixitque anno mundi 3360.

*Castor cursor velocissimus. Pauf.

Castra Cornelia, locus Zeugitanae Africae, Plin. lib. 5. cap. 4.

Castramonienses, Italiae populi, Plinius libro 3. capite 4.

Castritius, cum tempore Syllanae diffensionis Placentiae gereret magistratum, & Cn. Carbo eos, Marianarum partium pereret obsides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantique Castritio dixisset multos se habere gladios. At ego annos, respondebat. Valer.

T. Castritius, Rhetoricæ doctus Romæ. Gellius lib. 13. capi. 20. habuit Romæ locum principem declamandi & dequendi, summa vir autoritate, grauitateque, & à D. Hadriano ob mores atque literas spectatus.

Castrum nouum, Italiae oppidum, non procul ab ostiis Tyberis. Pomponius libro 2. Plinius lib. 3. cap. 5.

Castritius, Lucensium & Pisanorum dux. Blond. Plat.

Castulonenses, populi Hispaniae Bæticae. Plinius libro 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salariense oppidani Latij veteris Castulonenses qui caesari uenales appellantur.

Casuentilani, Italiae populi in sexta regione. Plin. lib. 3. cap. 14.

Casuentum, fluuius in sinu Tarentino. Plin. lib. 3. cap. 11.

Casurgis, Ptolem. dicitur Praga, urbs Boemicae totius caput.

Catabanes, populi Arabiae desertæ. Plinius libro quinto capite 11. Hos Strabo libro 26. Catabaneses vocat.

Catabathmus, oppidum in Africa, & vallis repente conuexa, Plinius, Pomponius, Catabathmos val-

lis deuexa in Aegyptum, finit Africam, *καταβαθμὸς*. Catabathmon autem, non Catabathmō legendum esse Hermolaus eleganter docet in Pliniani annotationibus: nāque est in Aegyptū id latius deuexum. Quare verè Herodotus æditissimā Africae maritimæ regionē Cyrenaicam esse in fine lib. 4. scripsit.

Catabathmus, Steph. locus est in Lycia, inter Ammonem & Parætonium.

Caraceti, Asiae populi circa Mæotim. Plin. libro 6. cap. 7.

Caracecaumene, regio Ephesæ, in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert Caracecaumenite. Latine sonar combusta, quod ex fulminum ictu ei contigisse aliqui coniiciunt. Hæc regio etiam Caystro fluuiio nomen dedit, ut infra dicitur. Est etiam insula in mari rubro. Stephanus.

*Catacrifæ sunt montes in eo deserto per quod transitum fecerunt filij Israel ab Aegypto in terras promissionis venientes. Bocar.

*Cataceti Asiae populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. ca. 7.

Catadupa, nomen loci. Cic. in Som. Scip. Nec est vilius hebetior sensus in vobis, sicut ubi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitar ex altissimis montibus.

Catadupi, Plinius libro quinto, capite 9. locus Aethiopiae: & gens Arabiae, idem libro sexto capite 29.

Catalaunum, Vide CAVLLINVM. vulgò *Chalons sur Marne*.

Catalon, Vide ORISIA.

Catana, Siciliae oppidum, ad radicem Aethnae montis situm, patria Charonde, inter Atheniensium legislatores in primis celebrati. Catanae simulachrum fuit Cereris, teste Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, sed ne aspici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhoeo.
Catánira, insula vel urbs, è regione Lesb. Stephanus.

Catanni, populi ad mare Caspium. Steph.

Catonia, extrema pars Tauri, quam Strabo Cappadociam vocat: incolæ Cataones. Steph.

Cataphrigæ, hæretici qui in Phrygia fuerunt, ut Mōtanus, Priscilla & Maximilla. Hi aduētum spiritus sancti non in Apostolis, sed in se traditum asseriebant anno domini 174.

Catari, Pannoniae populi. Plinius libro quarto capite 25.

Catarnia, Asiae regio. Plin. lib. 6. cap. 2, & 3.

Catarrhactes, fluuius quidam. Strabo, Post Olibiam Pamphyliae Catarrhactes est fluuius, magno strepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pomponius lib. 1.

Catarrhytum, Graeci vocarunt Hipponē Africae oppidum, propter aquarum irrigua. Plinius libro quinto.

Cátarus, ciuitas Vngariae, à Pisanco Venetae classis duce vi capta, diruta & incensa. Blond. lib. 10.

*Catascopia Venus dicta est à *κατασκοπία*, id est contemplari, quod Venus templum haberet intra eam Stadij partem in qua Hippolitus se exercebat: & vnde Phædra Hippolinum spectare consueuerat.

Cataxerxe, Vide CAMBYSE.

Citelani, populi, à Genuensibus superati. Blond. libro 10.

Cateth, Terminus Zabulonae tribus. ioseph. 12.

*Cath, filius Trismegisti. Euseb.

Cathæna, urbs Indica, ubi formosis tantum deferuntur, ut formosissimum regem eligant. Steph.

Cathalusus, Nicanor nominatur apud Stephanum in Mieza.

Cathareus, Vide CAPHEREVS.

*Cathari Indiae populi apud quos hiemose inualuit, ut uxores cum maritis defunctis desagrarent naturam id ex beneficii crimine quo sublatus à quapiam dicebatur maritus. Cæli. libro decimo octauo cap. 31.

*Cathari dij in agro Pallantico templū habentes in vertice montis. Pausan. lib. 8.

Catharina, Caroli v. Franc. regis filia, Henrici Anglorum regis vxor.

Cathon, insula à Pomponio inter Cyclas adnumerata.

Cati, pluralis numeri, populi Germaniae, Sicambri, ut inquit Strabo, finitimi.

Catifons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluebat, quia in agro erat cuiusdam Cati. Festus.

Catilina, cuius Romanus, coniuratione contra patriam inita notissimus: cuius impij conatus Ciceronis prudentia oppressi sunt. Lucan. libro 7.

- cuius Pacificas saeuus tremuit Catilina secures.

Virgil. 8. Aeneid.

- & te Catilina minaci.

Pendentē scopulo, Furiarumque ora tremetem.

Catilius Seuerus, vir omnium doctissimus, discipulus Papiniani, anno ab urbe 976. Lampri. in Alexand.

Catilius Seuerus, consul, collega T. Aurelii Fuluii Antonii, anno ab urbe 872.

Catilius, filius Amphiarai, qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibique reliquis adiuuantibus Tybur condidit, & à nomine fratris nomen imposuit. Virgil. 7. Aeneid.

Catillusque acerque Coras, Argiua iuuentus. Silius libro 8. Et Tybur Catille tuum.

*Catillus mons prope Tyburim ciuitate Romae vicinam à Catillo fratre Tyburri conditoris Tyburri dictus.

Catina, urbs Siciliae, Vide CATANA.

Catina, Arcadiae oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.

Catizi, Pygmaeorum gens à Barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. lib. 4. ca. 11. Stephano *κατιζοί* & *κατιζοί* eorum regio vocatur: incolæ Tufylli.

Cato Porcius, cui postea à Censura dignitate Censorij cognomen iudicium est, ex Tusculano mu-

ncipio ortum traxit, indeque persuasione atque amicitia Valerii Flacci adductus, primus ex ea familia se Romam contulit: ubi propter singulariorem virtutem honores omnes sine repulsa est adeptus. Primum enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Praetor Sardiniam subegit: ubi ab Ennio fuit Graecis literis institutus, cum iam natu grandior esset. Postremò Consul cum eodè Flacco creatus, citeriorem Hispaniam fortitus est, ubi rebus feliciter gestis urbium omnium muros, quæ intra Bærim erant, vno die solo æquari iussit. Hinc ob morum grauitatem, singularioremque iustitiam Virgilius 6. Aeneid. inferorum iudicem facit, Secretosque pios, & dantem his iura Catonem.

*Gell. lib. 2. cap. 14.

Catonēs duo fuerunt superioris filij, quorum alter in bello contra Persecum sub Aemilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre superstitite ac prætoris designato, ex tinctus est, & egregios in iuris disciplina libros composuit. Gellius lib. 2. cap. 14.

M. Cato Uticensis, M. Porcij pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque disciplinae seueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, breuique toga in publicum secedebat, sese aduofaciens non nisi turpibus rebus erubescere. Consulatum frustra petit, quod virtuti suæ fideus, populo non nimium submisisse voluerit supplicare. Mariam coniugem roganti Hortensio amico liberorum causa concessit, eandemque post Hortensij mortem recepit: quod Cæsar avaritiæ causa ab eo factū calumniatus est. Dimisit, inquit, inopem, ut locupletem reciperet. Post Pharsalicam cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terrestri itinere per desertam Libyæ ad Iubam regem perduxit. Postremò victo à Cæsare Scipione, Uticæ, quam tutandam sumpterat, necem sibi cōsciuit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate, quæ Phædon inscribitur. De hoc Lucanus lib. 1. Victrix causa deis placuit, sed victa Catoni.

Valerius Cato, grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ: cuius famam hi versus indicant,

Cato grammaticus Latina Siren,

Qui solus legit, & facit poetas. Tranquillus.

Catoni, Plinio libro 6. cap. 7. populi Scythiae circa Mæotin agentes.

Catoptrium, locus excelsus supra Anemoriā Phocidis urbem, ut in Anemoria diximus.

Catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.

Catria, Vide AEGVSSA.

Cattabania, vicus felicis Arabiae. Steph.

Catti, populi Germaniae, à Druso Liuiio perdomiti, anno ab urbe 731. Vide CHATI.

Cattiterides, Ptolem. lib. 3. cap. 6. decem sunt insulae, in occidentali Oceano. Cassiterides ceteri vocant à plumbi stannique copia, quod *κασσιτερος* dicitur. Herodotus lib. 3. Ne Cassiteridas quidem noui insulas, hoc est stannarias, vnde ad nos venit stannum. Vide CASSITERIDES.

Cattura, Vide CATIZI.

*Cittuaci populi inter Belgas Nervii, Calctib^o, Ve romanduis ac condruis proximi quos forte Donuaci oppidi incolae dioecesis Atrebatensis opina ri licet.

*Catti populi Germaniae trans Rhenum flumen Ligii Hungariae populis, Cheruscis, Herciniisque sylvarum proximi, ac Hermuduris cum quibus pro flumine finitimo saepe foecundo pugnabant & in aeternum discordabant Tacitus.

Catularia, porta Romae dicta est, quia non longe ab ea ubi ad placandum caniculae fides, frugibus inimicum, rufe canes immolabantur, ut fruges flavescerent ad maturitatem perducerentur.

Catullinus, consul, collega Aetri, anno ab urbe 882.

Q. Luctatius Catulus primo bello Punico, cum nauibus aduersus Poenos profectus, sexcetas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Aegades insulas inter Siciliam & Africam depressit, finemque bello imposuit: pacem petentibus haec condicione concessit, ut Sicilia, Sardinia, caeterisque insulis inter Italiam, Africamque cederent, & Hispania citra Iberum abstinerent. Liuius.

Catulus orator, consul cum C. Mario quarto eius consulatu, Cimbro fudit: ab eodem postea, urbe occupata, per dissensionem mori iussus est frustra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo inclusus, candentium carbonum vapore suffocatus est. Valerius. Cuius manes vltus est postea Sylla, interfecto Mario iunior. Lucanus, quid sanguine manes Placatos referam Catuli?

De hoc Cicero in Oratore. Catulus sororius Catilinae, vir eques Romanus, partium nullarum, tantumque quieti studens, a Catilina iussu Syllae interfectus. Paedian.

Catulus, alius huius superioris filius, qui Lepidum post Syllae mortem, bellum civile reparantem oppressit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incensum restituit, vir non minoris integritatis, quam grauitatis, & apud suos ciues autoritatis.

Catullus, Poeta Veronensis, Epigrammatum scriptor, anno vno ante Sallustium natus, quo tempore Romanum imperium Marij & Syllae factionibus concutiebatur. Latinae puritatis custos fuit religiosissimus, vnde & Docti cognomen promeruit: alio qui lasciuus in primis, & su pra modum mordax, utpote qui ne Caesari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripsit de pasere sua Lesbica: celebrauit nuptias Mallij: amavit Ipsithillam & Clodiam, quam ficto nomine Lesbiam vocat. Ouid. 2. Trist.

Sic sua lasciuo cantata est saepe Catullo Foemina, cui falsum Lesbica nomen erat.

Caturaconium, Britanniae insulae oppidum, Ptolemaeo, vulgo Caerulicia.

Caturiges, Italiae transpadanae populi, in regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 16.

Cauares, Narbonensis Galliae populi, in quorum agro Auenio ciuitas sita est. Pomponius libro 2. Cauares autem Strabo Caturos nominat. Ptolemaeus Cauaros, iuxta Druentium & Isaram amnes sitos.

Cauarus, Gallorum rex, anno a diluuiio 2085.

Caucasus, mons editissimus, in Septentrionali Asia tractu, Indiam dirimens a Scythia: cacumina habens praerupta, perpetuisque niuibus tecta. Virgilius 4. Aeneid.

-Sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus.

Hic fertur tanta altitudinis esse, ut ab eo astra maiora visantur, & eorum ortus, occasusque diligenter perspiciantur: quod fit, ut Scythiae, eius montis accolae, rei astronomicae peritissimi sint habiti. In radicibus vero arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Asiae mons supra Iberiam ac Albariam in Septentrione, Ptolemaeo. Estque pars Tauri montis, & totus Taurus, Caucasi nomine intelligi potest, ut praesaepe partis vocabulum toti figurate tribuimus. Philostratus libro secundo, Caucasus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito descendit. Caucasi montes, etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro 1. A Caucaeo fit Caucasus, sa, sium. Virgilius 6. Ecloga.

Causasque refert volucres, Cauchae, campi quos Tigris fluuius Septentrionem versus, flexus secat. Plin. lib. 6. cap. 27.

*Cauci Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & Casas nauigijs similes, a quibus quae recedit mare fugientes cum aquis Pisces circa tuguria venantur.

Caucon, fluuius, Vide DYNE, & CAUCONEA. Cauconea, regio a Caucone rege aut fluuiio dicta. Stephanus.

Caudis vel Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde furca Caudinae, & Fauces Caudinae Romanorum ignominia & clade nobilitate. Ibi enim Romanorum copia, duce Sp. Posthumio Consule in angustias adductae, & ab hostibus circumquaue obfessae, cum alia euadendi spes non esset, positis armis sub iugum missae sunt. Lucan. lib. 2.

Vltra Caudinas speravit vulnera furcas. Cauindana, Vide CAENDANA.

Caulici, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ionium sinum a monte sic dicti.

Caulinum vinum, ad quartum lapidem a Neapoli distans, ab agro ita nominatum.

Caulon, siue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiae fronte apud Locros. Plin. lib. 3. cap. 10. Virgilius 3. Aeneid.

Caulonisque arces, & naufragium Scylaceum. Quanquam ibi poeta non tam de oppido, quam de promontorio loqui videtur. Hanc urbem Strabo libro 6. Pomponius lib. 2. & Stephanus de urbibus Cauloniam appellant, boni vini abundantem.

rem. Horatius.

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caumas, vnus e Cetauris, Ixionis filius. Bocat. li. 9.

Caunus, Cariae oppidum, ad Calbin fluuium, cuius meminit Strabo lib. 14. & adiuncti oppidi Cauni aestate & autumno, ut ipse ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunij pestilenti caelo esse dicuntur. Hos cum intuitus esset Stratonicus citharcedus, homo salibus plenus, illum ex 6. Iliad. versiculum in eos protulit,

Οἴητιρ φθίσκων γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. id est, Tale quidem genus est hominum, quale est foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, fuggillans. Caunij vero quum hominem incessis sent acrius, quod urbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere ausim, vbi mortui ambulat: vrbanius multo acriusque quam prius illudens. Haec ex Strabone lib. 14. Ab hac ciuitate vehabantur fici Caunae dictae. Cicero lib. 2. de Diuinati. Cum M. Crassus exercitum Brundisij imponeret, quidam in portu caricas, Cauno aduectas vendes, Caunae clamitabat. Stephanus Caunum in Caria nominatam scribit a Cauno, quem Biblis soror refugientem amabat, vnde prouerbium, Caunius amor.

Caunus, Cretae urbs: Gentile, Caunius & Cauneus. Caunus, filius Mileti & Cyanes, qui cum a Byblide sorore perditae adamaretur, sponte patriam reliquit, & in Cariae littore a regione Rhodi urbem condidit, quem de nomine suo Caunum appellauit Ouidius lib. 9. Metamorph.

Caürium, Lusitaniae oppidum Ptolemaeo, alio nomine Caura. Vulgo Corra.

Cauros, insula cum oppido, quae prius Andros, deinde etiam Antandros dicta est. Plin. lib. 4. cap. duodecimo.

Caurus, ventus ab occasu solstitiali flans, qui & Corus dicitur, & Euronothus. Virgil. 3. Georg.

Semper hyems, semper spirans frigora Cauri. Caus, untis, urbs Telphusiae terrae in Arabia, vbi Causius (tribus syllabis) Aesculapius colebatur. Steph.

*Causia fuit regnum ab Alexandro insigne. Plu. in Par.

*Caycus Celae filius. Pausan.

*Cayrethus Mynutis conditor.

Caycus, fluuius Phrygiae, labens per Mysiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur. Vide c. a. i. c. v. s. licet malim per u. in secunda.

Cayster, fluuius Lydiae, Sardibus proximus, qui multos amnes secum deferens, Asiam paludem praeterlabitur, Ephesumque abluit, cygnis praeterea abundat. Dicitur καὶ τὸ καὶ καὶ, hoc est anburri: quoniam propinquus sit Catacaemenae: quae pars est Ephesiae praetorrida & deuista, fertilis nulla praeter vitem arbore, sed vino praestantissimo: Vitruuius & Plinius Catacaemeniten ex hac origine denominant. Hinc Caystranus campus. Stephanus. Strabo. Virgilius, -atque Asia circum

Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri. Gentile, Caystrinus & Caystrius, Stephano: vt Ales Caystrius, id est, Cygnus. Ouid de Tristib. lib. 5. Eleg. 1.

Caystri campi, qui continui sunt, & camporum omnium optimi, subiacent Sardi urbi. Strab. lib. 13.

Caystros, Ioniae annis celebratissimus iuxta urbem Ephesum. Author Pomp. Mela. lib. 1.

Caystrus, foem. gen. urbs Ciliciae mediterranea.

*Cazymirus Brandemburgensis marchio ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra vngaros. Euseb.

Cea siue Ceos, (vtrunque enim scribitur Plin. lib. 4. cap. 12.) Insula est iuxta Euboeam, a Caero Titani filio sic dicta. Ouidius,

Transit & antiquae Carthaea moenia Cae. A qua Cae vestes quae in hac insula ex bombyce tenuissima texebantur in usum foeminarum. Propertius,

Et tenues Cae veste mouere sinus. Quo in loco parum docti Coa pro Cea legi Hermolauus in Plin. tradit. Ab hac Caeus Heresistratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachelidae clarissimorum poetarum alumna. Ciam Ptolemaeus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolauus. Vide infra c. o. s. & c. h. i. o. s. Scribitur frequentius per diphthongum a: a nonnullis per ce.

Caeus, Adiectiuum. Horat. 2. Carm. 1. ode, Sed ne relictis Musa procax iocis Cae retracts muneris naenia. Virgil. 1. Georg. -cui pinguis Cae

Tercentum niuei tondent dumerata iuueni.

Ceadus, vir Thrax, ex his qui Troianis auxilia miserunt. Homer. lib. 2.

*Cebares equis fuit, cuius astu Darius regnum persarum adeptus est: nam qui Magi inter se pacto euenissent, vt is cuius equus primus hinniret regno potiretur, Cebares, manum vuluae equinae prius admotam naribus equi olfaciendam praebuit. Quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum. Herod.

Cebes, Thebanus philosophus, scripsit dialogos tres, qui inscribuntur, Pinax, Septima, Phrinicus. Diog. Laertius lib. 2.

Cebrenia, regiuncula est Troadis, cum oppido eiusdem nominis, non procul a Scepsi. Plinius lib. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene (vt ex sententia Herodiani refert. Stephanus) vel (vt alij malunt) a Cebrione Priami notho: quaquam Straboni magis placet, Cebrionem potius a Cebrenia regione, aut certe a Cebrene urbe nomen accepisse. Hinc Cebrenis, huius Cebrenidis, foemi. patronymicum. Ouidius vndecimo Metamorphoseos.

Aspicit Hesperien patria Cebrenida ripa.

Stadius in Syl.

-viduae Cebrenidos arida luctu Flumina.

Cebrenus & Cebrenius, Gentile. Aufonius, Sic qui venalis tam longa ætate Cebrenus Non habet emptorem, sit tibi pro pretio. Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo, Est fluuius quidam Arisbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thracæ habitant. Multa enim apud Troes & Thracæ eisdem nominibus appellantur, &c.

Cébrica, Cherronesus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum: fortè Cimbrica legendû.

Cebriónes, Priami nothus à Patroclo saxo ictus, interit. Iliad. æ.

Κεβριόνων νόθος ἢ ἐν Ἀ γκαλῶος Περιδάμοιο, id est, Cebriónem propria haud Priamo de coniuge natum.

Cecárphus, Vide C E R C A P H V S.

Cecína, fluuius ad Volaterras, auctore Pomponio lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 5.

A. Cecinna, Volaterranus equestris ordinis, Quadrigariorum magister, Pompeianarum partium tempore belli ciuilibus, hirundines paruas è nidis Romæ comprehensas nutrebat, quas postea nuntias belli mittebat amicis, vti Plinius refert. Scripsit librum contra Cæsarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defensus ab eo in quadam hæreditatis causa. Extant & inter eos epistolæ conscriptæ. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fateretur imitari, dicitque eum virum facundum, nisi à Ciceronis rebus primò recessisset. Cecinna alius, Octauij Cæsaris scriba legitur in Epistolis ad Atticum.

Cecinna alius, vir consularis, ob coniurationis suspicionem à Tito imperatore ad cœnam vocatus, ac per prodicionem interfectus. Tranquil. in Tiro.

Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacum cum Othonianis congressus feliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

Cecrops, primus Atheniensium rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas instaurauit. Eusebius in Chronicis, Biformem prodidit, quia primus marem & feminam matrimonio iunxit. Iustinus libro 2. Euseb. in præfatione Chronicorum, Iste est Cecrops Diphyes indigena, sub quo primum in arce oliua orta est, & Atheniensium vrbs ex Mineræ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, simulacra reperit, (scilicet in Græcia) aram statuit, victimas immolauit, nequaquam istiusmodi rebus vsquam antea visis apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id est, duabus naturis, siue ob lóngitudinem corporis, siue idcirco quòd cum esset Aegyptius, vtramque linguam sciebat, Græcam & Aegyptiam.

Cecrops, I I. Atheniensium rex v I I. regnauit annis x I.

Cecrópia, oppidum à Cecrope conditore: nunc arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 56.

Cecrópius, a, um, possessiuum. Virg. lib. 4. Georg. Cecropias innatus apes amor vrget habendi. Apud Stephanum Cecropia regio, & Cecropis tribus à Cecrope denominatur: item Cecropius, Cecropites.

Cécropis, regio Thraciæ, & vicus Theffalonicæ. Ste. Cécropis, idis, patronymicum femininum.

Cecrópidæ, Athenienses dicti. Ouid. 7. Metamor. Phocus in interiuspatium, pulchròsque recessus Cecropidas duxit.

Cecryphálea, promontorium, seu insula Peloponnesi, vbi Athenienses ab Aeginetis prælio superati fuerunt. Steph.

Ceda, Filius Ismahelis. gene. 25.

Cedar, Arabiæ regio, Hieronymo in Agarenorum, id est Saracenorum solitudine, à Cedar filio Ismahelis. 1. para. 1. gen. 25. ita cognominata.

Cedar, quibusdam ciuitas, quæ Iosepho Camala vocatur.

Cedes, vrbs in tribu Iudæ. ioseph. 15.

Cedes, vrbs Galiliæ in montanis Nephthali, ioseph. 10. deputata fugitiuis, qui nescij, homicidium pertrauerant, ioseph. 20. Leuitis quoque attributa, ioseph. 21. 1. paralip. 6.

Cedmoth, oppidum in possessione tribus Ruben. ioseph. 13. quod solitudo Cademoth in deuter. 2. dicitur.

Cedtiæ tabernæ, non à cædendo dictæ, sed à domini nomine, qui Cedtius vocabatur.

Cedma, Filius Ismahelis. gene. 25.

Cedmiel, nomen viri. 2. esdr. 3.

Cedmonæ populi. gene. 15.

*Cedonius vnus ex discipulis Christi qui cæcus natus est.

*Cedrosij populi sunt feri, inhospitalis qui vngues tota enutriunt vita, ferarum exuuiis amitti: Cete in cibos adhibent, quorum spinis trabalibus tecta contignant, quamuis regularum vice subeuntibus Cæl. lib. 18. cap. 31.

Cedras, oppidum Cariiæ, à quo Cedriatæ & Cedrei. Melius Cedreæ, vt sequitur.

Cédreæ, vrbs Cariæ. Hinc Cedreæus, Cedreates, Cedreaticus. Steph.

Cedron, vallis & fluuius inter Hierosolymâ & montem oliuarum. 4. reg. 23. 2. reg. 15. iohan. 18.

Cedrópolis, oppidum in Caria.

Cedros, insula est in Germaniæ littoribus, cedri genere syluosa, inde electrum in petras defluere dicitur. Perotus.

Cedrósi, populi prope mare rubrum. Steph.

Ceclatha, locus ad quem venerunt filij Israel, profecti de Ressa. nume. 33.

Ceila, ciuitas in tribu Iuda. ioseph. 15. 1. reg. 22. 1. para. 4. 2. esdr. 3.

Ceiónius Bassus, c o s. collega Valerij Aureliani August. Sueuos & Sarmatas vicit.

Ceiónius, Iulianus Camœnius c o s. collega Anicij Paulini.

Celadiónius, Alexandrinus Episc. anno salutis 157.

Celadon, vnus ex iis, qui vnâ cum Phineo in aula Cephci regis Aethiopia, Perseo vim inferre conati, ab eo sunt occisi. Ouidius 5. Metamor. Occidit & Celadon Mendesium, occidit Astreus.

Celadon, annis in Alpheum insuens: apud Strabonem lib. Geographiæ. 8.

Celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadonæus. Steph.

*Celadus fluuius. Pauf.

Celadúsa, insula parua maris Adriatici, proxima Ortygiæ, quam alij Artemicen vocant. Pomponius Mela lib. 1. & lib. 4. cap. 26.

*Celæmona Hyanci filia. Pauf.

Celæna, locus Campaniæ Iunoni sacer. Virgil. li. 7. Quisque rufas Barulique tenent, arque arua Celæna. Aliàs Celennæ legitur apud Virgiliû per duplex n n. Hanc Stephanus Apameam postea dictâ scribit. Centile, Cenelæus, a, um.

Celæna, inquit Liuius libro 8. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle sita. Lucanus, Lugent damnatæ Phœbo victore Celæna.

Celæna, Straboni tumulus est Asiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, oppidum habens eiusdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam trãstulit. Hoc in loco Marsyam cum Apolline tibiaram cantu certasse fabulantur, vtrumque remeritaris suæ pœnas dedisse, & in fluuium sui nominis fuisse commutatam. Cui fabulæ occasionem creditur præbuisse subiectus Celænis lacus, calamos ferens tibiaram linguæ aptissimos. Meminit huius collis Ouidius 4. Pastorum, Inter, ait, viridem Cybelon, altâsque Celænas Amnis in insana nomine Gallus aqua.

Celæno, vna ex Pleiadibus Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iuppiter cœcubuit. Ouid. Et te formosa Celæno. Maiam & Electram, Taygetamque Ioui scilicet concubuisse ferunt. Vide infra de Pleiadibus.

Celæno, vna Harpyiarû, Neptuni & Terræ filia, soror Ocyperes & Aëllus, quarum formam, & vbi habitent, describit Virgilius lib. 3. AEneid. -Strophades stant nomine dictæ Insulæ Ionio in magno, qua dira Celæno Harpyiæque colunt aliæ, &c. Ab obscuritate nomen habent. Nam κελανός Græcis niger est. Vide infra de Harpyiis.

Celæthra, vrbs Bœoticiæ prope Arnen, à Celæthro quodam. Steph.

Celai, Nomen viri. nehem. 12.

Celáia, Nomen viri. 1. esdr. 10.

Celégeri, Mœsiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plin. lib. 4. cap. 26. in descriptione Mœsiæ.

Celéia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. cap. 24. in Noricorum descriptione. Vulgò *Celia*.

Celéndra, siue Celendris, Samiorum colonia in Cilicia. Pomp. lib. 1. portum habens eiusdem nominis, ad Selinuntis fluuij ostium. Luc. lib. 8, -sequitur pars magna Senatus Ad profugum collecta ducẽ, paruisque Celédris: Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

Celer, c o s. collega Venautij iunioris, anno ab vrbe 1262.

Celerini, populi Citerioris Hispaniæ supra Braccarnas & Gronios. Plin. lib. 3. Quorum agrum Auo fluuius abluit, vt indicat Ptolemæus.

Celestinus x I I. Romanorum episcopus, regnauit annis I X. anno salutis 426.

Celestinus I I. 166. pontifex, regnauit mensibus v. diebus x I I I. anno salutis 1143.

Celestinus I I I. Romanorum episcopus 176. regnauit annis v I. mensibus v I I I. anno sal. 1191.

Celestinus I I I. pontifex 180. regnauit diebus 18. anno salutis 1241.

Celestinus v. pontifex 193. regnauit mensibus v I. magistratu hic se abdicauit, anno salutis 1294.

Celestinus, hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma suum contra C H R I S T I gratiam effudit, anno salutis 414.

Célethi, populi Theprotiæ vicini Theffaliæ. Steph.

*Celeus rex erat Eleusine, pater Triptolemi, cui ceteres quod esset ab illo excepta hospitio, commonstrauit omnem Agriculturæ rationem: Eius vilis & rusticana supellex abiit in prouerb. Celci supellex, de qua Verg. 1. Georg. Virgea præterea Celci villisq; supellex. Et ouid. 4. Fast.

Celita, Nomen viri. 2. esdr. 8.

Célius, Thufcorum imperator, anno ante vrberis cõditam 1397.

*Celius mōs est Celio nobilissimo Thufcorum duce dictus. Bocar.

Cella, Rharfath. Vide I S T V S.

*Celmis vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cum matrem deorum Rheam stupro violasset deinde à reliquis fratribus reiectus est, ab hoc ferrum solidissimû cudi solebat: De quo extat Prouerb. Celimis in ferro: Autor Zenodotus.

Celenses, populi Citerioris Hispaniæ, Plin. lib. 3. cap. 3.

Celsus, plagiarius, carmine Horatij notissimus: Quid mihi Celsus agit monitus, multumque monendus, Priuatas vt quærat opes, & tangere vitæ Scripta Palatinus quæcunq; recepit Apollo: &c.

Celsus, vir doctissimus Alexandri Aug. à consiliis, anno salutis 225.

Cornélius Celsus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celtæ, populi Galliæ Comatæ, inter Garumnam & Sequanam fluuios: ita dicti à Celto Polyphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plinius lib. 4. cap. 17, Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè distincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Carumnam, Celtica, eademque Lugdunensis. Inde ad Pyrenæi montis excursus Aquitania, Aremorica antè dicta.

Celtiaca, oppidum Hispaniæ conuentus Hispalensis, vt scribit Plinius lib. 3. cap. 1.

Celtiberi, Hispaniæ populi ad Iberum fluuium. Strabo lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 3. & lib. 4. cap. 17.

Celtibéria, ea est Hispaniæ regio, quam incolunt Celtiberi. Plin. lib. 4. cap. 22.

Celtici, Hispaniæ populi, à Celtis oriund. Sil. Celtici, Hispaniæ promontorium, quod finit terra, A ij

hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponii interpres. Est etiam Celticus adiectiuum: vt Viciae Celticae. Plin.

* Cema Narbonensis prouinciae fluius ex Alpium monte Cemenio profusus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cemenéum, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolem.

Cémencos, Graeci eos montes vocat, quos nostri Gebenna, longè ab Alpibus summotos, vbi à Cemenio Alpium monte Varus amnis in Narbonensem versus delabitur. Vide CEMELLEO.

Cemelleo, oppidum Liguriae in Alpibus situm. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemelió vocat, quasi à Cemenio monte videri posset appellatum.

Ceméncus, Vide CEMENOS.

Cénchreæ, Peloponnesii oppidum prope Corinthum in Isthmo ipso iuxta sanum, quem Strabo ob id Isthmum appellat. Stephanus *Κηκρήνη* Pomponius lib. 1. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. Idem locus aliàs Cenchrus. Hieronymus. Corintho vicinus, imò portus ipsius Corinthi. Plinius libro quarto, Lechea hinc, Cenchræ illinc, angustiarij termini.

Κηκρήνη Stephano, vrbs Troadis, in qua commoratus est Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale est Corinthi. Tertia, Italiae. Gentile, Cenchrætes.

Cenchrus, Portus Corinthiorum, ab vrbe stadia ad 1 x x. remotus. Strabo lib. 8. rom. 16.

Cénchrius, Ioniae amnis, ad Ephesum Caystro proximis, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accola aditum olim quo peperisset, ipsamque oliuam, sub qua partu liberata quieuisset, monstrare soliti fuerunt. Tacitus libro tertio, vbi de horum legationibus ad Senatum missis: Primum (inquit) omnium Ephesij adiere memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delo genitos esse apud se Cenchrimum amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & olea, quæ tum etiam maneat, admissam, edidisse numina, deorumque monitu sacratum nemus.

* Cenchrus Pirene filius. Pau.

Cencres, Aegypti rex, victus Hebraeorum magia perit in mari rubro. Berof. lib. 5.

Cendebæus, Nomen ducis. 1. machab. 15.

Cencia, dicta est Atalanta, Cenci filia. Vide Ceneus & Cenæus.

Cenereth, vrbs in tribu Nephtali, iof. 19. Est & ad orientem Iudææ mare, nume. 3 4. deuter. 3. iof. 13. Aliàs mare Tiberiadis, & lacus Genezarethicus, seu Galileæ dicitur, x 1 stadiis in latitudine diffunditur, centumque in longitudine extenditur, ioseph. lib. 3. bel. Iudaici, cap. 18. per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porro Ptolemæus cur ex hoc duos faciat non video.

Ceneroth, vrbs iuxta lacum Genezareth, iof. 11. 12. quam Herodes magnificis ornauit aedificiis, atque in honorem Tiberij Cæsaris, Tiberiadem nomi-

navit: à qua & lacus & regio circumiacens nomē inuenerunt. Iosephus lib. 18. ca. 4. antiquitat. Benadad Syriae rex hanc cepit. 3. reg. 15.

Cenesiritis, lacus iuxta Tiberiadem. Steph.

Céneum promontorium Eubææ, à quo Iupiter Cencus appellatus est, quod ibi præcipue coleretur. Hercules enim ab Oechalia expugnatione rediens, in eodē loco aram parenti cōstruxit. Ouid. Victor ab Oechalia Cencæo sacra parabat Vota Ioui, &c.

Céneus, Thessaleus, Lapitha, quum multis interfuisset præliis; nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus. Nestor apud Ouidium lib. 12.

-vestro fuit vnicus æuo

Contemptor ferri, nullōque forabilis ictu Cycnus: at ipse olim patientem vulnera mille Corpore non læso Perthæbum Ceneæ vidi, Ceneæ Perthæbum qui factis inclutus Othryn incoluit. Fugerat hic ex foemina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

Cenez, Filius Eliphaz, filij Esau ex Ada vxore, generis 36. Ciuitas principum Idumæorum, gen. 36.

Cenezæi populi, gen. 15.

Ceni, Regio Philistinorum. 1. reg. 27.

* Cenimagni populi, in Anglia mari proximi, & Trinobantibus, Segontiatibus, Aucalitiibus, Bribrocis ac Casis.

Cénina, vrbs vicina Romæ, à Cenite conditore. Festus. Pomponius lib. 3. Cenientes sunt eiusdem inhabitatores.

Cénites, viri proprium, qui Ceninam urbem condidit. Festus.

Cenomani, Galliae Celticæ siue Lugdunensis populi, vulgò notissimi. Plin. lib. 4. cap. 18. Fuerunt & Cenomanni, Italiae populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plin. lib. 3. cap. 19.

Censum, Eubææ promontorium in Septentrionem directum.

* Centaureus Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiso equo eius potitus eum ouans conscendit. Quod ille indigne ferens, præceps in abrupta desiliit, vñq; cum sessore est exanimatus: vt ex Plut. sententia refert. Plin. lib. 8. cap. 27.

Centauri, Thessaliae populi, secus Pelion montem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare ceperunt: quo factum est, vt à vicinis populis primum conspecti, membra partim humana, partim equina habuisse crederentur de horum origine sic fabulantur poetae: Ixionem à Ioue deorum immortalium mensæ adhibitum, Iunonis amore captum fuisse, eamque de stupro interpellasse. Quod cum illa viro suo indicasset, Iouem Ixioni nubem subiecisse in vxoris imaginē transformatam, eamque Ixionem pro Iunone compressisse, & ex ea Centauros generasse: qui inde Nubigenæ dicti sunt. Cui fabulæ ansam præbuisse videtur, castellum nomine *νεφταίων*, Centaurorum sedes: *νεφταίων* enim Latine nubem sonat. Hi cum in nuptiis Pirithoi vino midentes sponfam

rapere conarentur, à Theseo & Lapithis partim caesi, partim in fugam acti sunt. Iidem & Hippocentauri dicti sunt, quod equis insidentes, boues castris agitatae, stimulis ad tecta reuocarent. Est enim *κιντήρ* stimulare & pungere. Centauro-rum, qui à poetis maxime celebrantur, nomina sunt hæc: Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhæus, Arneus, Lycidas, Medon, Pisenor, Caurus. Mermeros, Pholus, qui suscepisse Herculem hospitio dicitur. Lucanus, Hospes & Alcidae magni Phole.

Virgil. 2. Georg. -ille furentes Centauros leto domuit. Eos ab Hercule victos interfecit & ostendit Diodorus.

Cētaurus, fluius, qui prius Euenus dicebatur, post Nesi Centauri mortem ab Hercule interfecit, à poetis Centaurus vocitatus est.

Centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Aeneid. inde impositū, quod Centauri habuerit insigne: Centaurus (inquit) inuehitur magna.

Centena, Vide MERVLA.

Centinum, vrbs Vmbrorum, in Italia, Ptoemæo, hodie Sentinum.

Centrones, populi inter Alpes * Græcas quæ hodie dicuntur mons Cinerum, & urbem Genuam laicumque Bemanum & Rhodanū fluium, videntur nunc esse Tarentasij extra Celtas, Belgas & Aquitanos in Sabaudia ciuitas est Metropolis. vulgò *Le pays de Tarentaise*.

* Centrones Belgarū populi, qui sub imperio Neruiorum, nunc Tornacensium erant proximi Grudiis, Lenacis, Pleumafis & Gardonis: forte sunt nunc Contracenses in Flandria Tornacensis diocesis Centon, *Au pays de Liege*.

Centumperanea, insula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria.

Centuripe, ager Siciliae, à quo Centuripinū crocum.

Centuripini, Siciliae populi, Latinae conditionis. Plin. lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum. Pompon. lib. 2.

* Coemenes rex Lacedæmoniorum.

* Cenus extremum Italiae promontorium versus penorum Siciliae.

* Cephalas Altum & syluosum promontoriū maioris Syrtis initium. Strabo. lib. vltimo.

* Cephalēdiō Straboni, Cephalēdis plinio oppidū Siciliae, non procul ab Himera fluiuo. Plin. lib. 3. cap. 8. & Strabo lib. 6.

Cephalatomi, Colchidæ regionis populi. Plinius libro 6. c. ap. 5.

Cephalæne, Cephalenia, insula Ionii maris à Cephalo Amphitryonis socio: vel à Cephalo Deionei filio dicta. Pomponius lib. 2. Plinius tradit eam quendam dictam fuisse Molænā lib. 4. cap. 12. De hac Strabo. lib. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandē & Dulychium appellare & Taphium. Alij Taphios & Cephalenios eodē dixere Teleboas, & aduefus illos Amphitryonē exercitum ductasse assumpto socio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo: insula deinde Amphitryonem potitū eam Cephalo tradidisse, ab eoque nomē habuisse insulā. Hinc populi Cephalenes. qui Ulysses ad bellū Troianum sequuti sunt, vt est videre apud Homerum in Catalogo nauium: *Ἀὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἔγχε Κεφαλήνας μαγαδῶμονας.* Silius lib. 16.

Saxa Cephalenum, & scopulos Neriton aruis. Stephanus in Cranio, quatuor Cephaleniae vrbes esse scribit, à Cephalo filiis nominatas, quarum vna sit Cranium.

* Cephalenia insula dicta à Cephalo Elonis filio quæ prius Telebeas appellatur. Pausan. lib. 1.

* Cephalē Citharæodus nobilis apud Pausan.

Cephalædis, Siciliae fluius. Plin. lib. 3. cap. 8. Hodie Cephalodum.

Céphalus, Eionis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Atheniensium regis filiam vxorem duxit. Huius amore capta Aurora cum iuuenē vxoris amantiſſimum nulla ratione ad sui amorem posset inflectere, vi eum dicitur rapuisse. Verum cum ne sic quidem constantiam eius posset labefactare, ad vxorem eum remisit, in negotiatoris similitudinem transformatum: cuius erga se fidem cum explorare vellent ingentibus muneribus pudicitiam eius sollicitauit: cumque illa pretij magnitudine iā succumberet, Cephalus recepta pristina forma perfidia ei exprobrauit. Quod Procris cum inficias ire non posset, pudore impulsā, relicto viro, in syluas sese, locaque desertā contulit. Tandem tamen viro reconciliata, iculum ei inueitabile, & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus instructus Cephalus, syluis sese assidue oblectabat, relictoque ante lucem vxoris thalamo, venatione sese exercebat. Quamobrem verita Procris (vt est res plena suspitionis amor) ne Nymphæ cuiuspiam amore teneretur, clam eum in syluas est sublecuta, & vt in furto virum deprehederet, inter fruteta sese occultauit. Cum itaque Cephalus, æstu laboræque fatigatus, ad virgulta se recepisset, & sub arbore quadam recubens, auram, vt se reficeret, ex more inuocaret, Procris suspicata iam pellicem affuturam, quod rem omnem melius cognosceret, sese erigens virgulta comouit. Qua re animaduersa Cephalus ferā ratus, iculum suum emisit, vxoremque charissimam inueitabili ictu interfecit. Ouidius libro septimo. Metamor. sed pauld aliter Hyginus Fabius poet. cap. 189. Neque tamen desunt, qui à Ioue in lapidem conuersum tradant.

Céphalus, Atheniensis orator, qui primus proemia & epilogos induxit. Suidas. Huius Cephalo Aeschines & demosthenes in orationibus aduersariis meminerunt. * hic gloriabatur quod quum plura decreta quam quis sui temporis orator scripsisset nunquam fuisset accusatus quod contra leges decreuisset. Gæl. lib. 9. cap. 14.

Céphalus quidam Amphitryonis socius. Vide CEPHALENE.

Cephas, sic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ. Ioan. 1. 1. corint. 15.

Cephænes, Asiæ maioris populi, qui postea à Perseo Iouis & Danae filio Persæ sunt appellati. Herod. lib. 7. Ouid. 5. Metamor.

Dumque ea Cephenum medio Danaeus heros Agmine commemorat.

Céphes, vide TELPHVSSA.

Cepheus, Aethiopum rex, Andromedæ pater, quam Perseus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouidius 5. Metamor.

Auxiliūque domus, seruatorēque fatentur Casiope, Cephæūque pater. Hic postea generi meritis cum vxore & filia in cælum translatus est, & à tergo minoris Vrsæ constitutus, circuloque Arctico ita inclusus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, 2. um, Ouid. 4. Metamor.

Aethiopum populos, Cepheaque conspicit arua Cephira, Nomen viri, 1. esd. 7. Est & nomen vrbs, 2. esd. 7. Eadem & Caphara & Caphira dicitur.

Cephis, statuarius nobilis. Plin. lib. 34. cap. 8.

Cephisia, Attica regio. nam Cecrops, Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinē in XII vrbeis digessit. Sed Theseus postea has omnes in vnam Atheniensium ciuitatem congregauit. Dicta Cephisia à Cephiso amne.

Cephisia, Atticæ regionis fons. Plin. lib. 6. cap. 7.

Cephisodorus, statuarius, Praxitelis filius.

Cephisodorus, insignis pictor. Plin. lib. 35. cap. 9.

Cephisus, lacus iuxta Atlanticum mare, quem Mauri electrum vocat, quod sole calefactum, electrum è limo dare videatur. Plin. lib. 37. cap. 2.

Cephisodorus, Atheniensis Tragicus, antiquæ tragicæ scriptor. Suidas.

Cephisodorus, statuarius. Plin. lib. 34.

Cephisodorus, Atheniensium dux, qui rei malè gestæ damnatus, in obsidione Alopeconnesi, quinque talentis mulctatus est. Suidas.

Cephisus, fluuius Bæotici, qui in Trinemiis nascens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens, tandem per crura murorum in Piræcum perductus, in Phalericum sinum se exonerat. Strabo lib. 9. Luc. lib. 3.

Bæoti coiēre duces, quos impiger ambit Fatidica Cephisus aqua, & cæ.

Vbi Cephisus aquas fatidicas dicit, propter Themidis oraculum, fluuius huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrrha ratio ostensa est, qua genus humanum posset reparari. Plinius libro quarto capite tertio. Cephisidæ vndæ, & Cephisia ora. Ouidius.

Cépio, Romanus ciuis, qui cum Druso inimicitias exercuit, vnde origo socialis belli & exitia rerū. Valerius Max.

Cépio Seruilius, consul Romanus, Hispaniam, duce Viriato, rebellantem pacauit. Proconsul, capta Tolosa, in Terra Gallia è templo aurum sustulit. Vnde & ipse, & quicumque ex ea direptione aurum attigisset, misero cruciabilique exitu perierunt.

Nam postea consul cum Cn. Manlio contra Cimbro in Italiam ruētes missus, apud Rhodanum victus, prostratusque est. Iussu populi Romani eius bona publicata, eique imperium primò post Tarquinium abrogatum, ipse in publicis vinculis extinctus, inde tractus discerptusque ad scalas Gemonias, Liuius libro 67. Alij hūc in exilio periisse dicunt: is antea de Cilicibus triūpharat. Valer. Max.

Cepœ, oppidum Bosphori Cimmerici. Plinius lib. 6. cap. 6.

Ceracætes Germanicæ Trāsthenanę populi Vangionibus ac Tribocis proximi. Tacitus.

Cerambycas, fluuius: & insulani, Cerambycæ, Vide HELIXOEA.

Ceramicus, Cariæ sinus non longè ab Halicarnasso nobilissima vrbe. Pomponius libro 1. & Plinius lib. 5. cap. 29.

Cerāmicī, inquit Suidas, Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidissent, publico sumptu sepeliebantur, funebrique oratione ornabantur. Superior fuit locus & certa cōstitutaque sedes metricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus. Suidas. Erasim, in Prouerb. Lampadē tibi cursu trado. Latine regularius aut figurarius dicitur.

* Cerason Chryseon promontorium Propontidis, in quo Bizantium oppidum, cui postea Constantinopolis.

Cerāsta, insulæ in latere Arabiæ prope Syenam, quæ in fine est Aethiopiæ. Plinius libro quinto capite nono.

Cerāstis, dicta est Cyprus, quoniam homines Cerastas, cornibus insignes, olim eam tenuisse quidā scribunt. Alij, quod procurrentibus promontoriis velut infectis cornibus assurgat. Plinius libro 5. cap. 31. * & Cælib. 30. cap. 1.

Cerasus, suntis, & Cerasunta, seu Cerasuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellum, Accepimus & canistrum cerasis refertum talibus, & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata existimarem: siquidē hoc genus pomi, Ponto & Armenia subiugatis, de Cerasunte primus Romam pertulit: vnde de patria arbor nomen accepit. Pompon. Raræ vrbes, Cerasunta & Tapezus maximè illustres. Alij dicunt Themiscyre regionis in Cappadocia, vrbem esse. Meminit, Plinius. lib. 16. & Anmianus.

* Cerata locus in Megaridis confinio. Plut. in paral. Item fluuij nomen ex Oceano.

Cerātus, fluuius Cretæ, Gnossum vrbem præterlabens: quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strabo libro 10. Hinc Ceratæus, 2. um. Virgil. in Ciri, Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraunia, siue Ceraunij montes in finibus Epiri, in mare vsque extensū, vbi Ionium mare ab Adriatico separatur: ita dicti à fulminibus, quibus sæpe impetuntur. Ouid. 2. de Ponto. Eleg. 6.

Cum poteram recto transire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem saxa, monendus eram.
Lucanus libro 5.
-oraque malignos
Ambraciæ portus, scopulosa Ceraunia nautæ
Summa timent.
Pro iisdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. libro primo, Carum.
Ode 3,
Qui vidit mare turgidum, &
Infames scopulos Acroceraunia.
Plinius in Proemio lib. 4. Tertius Europæ sinus Acrocerauniis incipit montibus.

Ceraunij montes in Asia, in Caspium pelagus obuersi. Pompon. libro 1. Quin & Taurus mons in vniuersum Ceraunius appellatus fuit. Plin. lib. 5. cap. 27.

Ceraunus, amnis clarus Cappadociæ. Plinius libro sexto.

Ceraunus, cognomen cuiusdam Ptolomæi, quo nomine etiam significatur fulmen. Cælib. 2. 4. cap. 6.

Ceraunius, Iupiter dictus, quod fulgur emittat.

Cerbalus, Apulicæ amnis. Plinius libro tertio capite 11.

Cerberus, à Poëtis fingitur canis triiceps, inferorū custos: quem ab Hercule catena ab inferis tractum esse iisdem fabulantur. Virg. 6. Aeneid. Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat, aduerso recubans immanis in antro. Mythologici terram interpretantur: dictūque volunt Cerberum, quasi κεκοβίρω, hoc est, carniuorum. Terræ enim proprium est, cadauera consumere, & ad primam suam originem reuocare, hoc est, in humum conuertere. Cerberus etiam dictus est canis Alexātri epiroræ, leonibus congregiens.

Cercaphus, filius Poleadę. Steph. in Camiro. à quo Rhodiæ mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

Cercasorum, oppidū in Aegypto, iuxta quod scinditur Nilus in Pelusium fluens & Canobū. Herodotus lib. 2.

Cercæis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia: ita dicta à texendo. Cercis enim radium textorium significat.

Cercetæ, populi minoris Armeniæ. Plin. Pomp. vocantur Cerceti, lib. 1. Cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

Cerceti, montes Thessaliæ. Plinius libro quarto, cap. 8.

Cercidas, optimus legislator Megalopolites fuit.
* Hic cum mori esset proximus, ad suos conuersus iucunde se à vita migrare pronunciauit, quod animo concepisset, mox Paulò ex sapientibus quidem cum Pythagora se congressurū, ex historicis cū Hecæto, ex musicis cum Olympo, ex poëtis cum Homero. Steph. & Cælib. 2. 1. capite 44.

* Cercidas poeta iambicus. Cælib. 4.

Cercina, insula maris Mediterranei, cum vrbe eiusdem nominis, ex aduerso Africæ ad promontorium minoris syrtis sita. Pompon. & Plin. lib. 5. cap. 7.

Cercinthis, perparua insula, Cercinæ superiori Carthaginem versus ponte iungitur. Plin. libro 5. in descriptione insularum: quæ sunt ex aduerso Africæ.

Cercion, rex Thessaliæ, qui filiam habuit Alopen, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercitā, Paus. Gramaticus ait vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra India.

Cercius, ventus, vt vult Caro.

Cercopes, populi Pithecusæ insulæ, qui cum nullo flagitij genere abstinerēt, à Ioue in simias mutati sunt. Ouid. 14. Metam.

Quipe deūm genitor fraudem, & periuria quodam
Cercopum exosus, gentisque admissa dolosæ,
In deformem viros animal mauranū, vt iidem
Dissimiles homini possent, similesque videri.

Cercusium, oppidum à Diocletiano ampliatū, moenibus & turribus inexpugnabilibus munitum. Pomp. Latus.

Cercyon, latro insignis apud Eleusinen Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validissimas arbores incuruare posset, quibus viatores alligatos discerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitata Hippoochum peperit. Quod cum nutricis indicio rescuisset Cercyon, tam agrè id tulit, vt puerum quidem in syluis, feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri inclusam fame enecarit. Interfectus est tandem à Theseo eodem supplicij genere, quo ipse in viatores consu euerat sauire. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleusis.

* Cercyrei populi qui quoniam crebris seditionibus agitabantur, consueuerant gestare flagra ingentia ansis eburneis exornata.

Cerdanitæ, populi felicis Arabiæ. Steph.

* Cerdous dictus est Apollo & mercurius à κερδός id est lucrum: hic quidem quia negotiis præsit ac lucro, qua ratione illi marsypium assignatur: ille verò quia oraculis æditis ad lucrum cōferre insigniter crederetur. Cælib. 16. cap. 19.

Cerdon, III. Alexandrinæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 99.

Cerdo siue Cerdon, hæreticus, qui duos deos posuit, alterum bonum, alterum sæuum, C H R I S T V M verum hominem, & verè passum negauit. Euseb. libro 4. cap. 11. Tertul. & August. de hæret.

Cerdonia, Italiæ vrbs sita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strabo lib. 6.

Cerdrias, ciuitas à Lyfandro vi capta ac diruta. Xenoph. lib. 2. anno ab vrbe 345.

Cere, oppidum Thuscicæ non longè à Tarquiniiis. Vide CAERETE.

Cerealia, orum, sacra Cereris à Triptolemo instituta, quæ Plin. lib. 24. Thesmophoria vocat, à Cere re Thesmophora, hoc est, legum laticæ. Plurarch. quoque Adonia vocat. Hæc autem festa tanta religione celebrabantur, vt ferix polluta crederetur, si quis eo tempore cum vxore concubuiſſet. Præterea in sacrificiis Cereris vinum nõ adhibebatur. Plaut. in Aulul. Megadori Cereri nuptias esse facturum ait, quod, nihil vini ad nuptias esset allatum.

Cerealis, quæ alio nomine Eburæ dicitur, Hispaniæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cerealis, consul, collega Commodi, anno ab vrbe 878.

Cerealis, consul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificij ædificauit. Nouerem Iuliam vxorem duxit. Cæsi. Spart. Oro. Eutrop.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, ex qua Iupiter Proserpinam suscepit: quam cum postea Pluto rapuisset, Ceres accensis in Aetna monte rediſſet, filium toto orbe, maximo labore perquiſiuit. Qua in peregrinatione, cum ad Eleusium regem perueniſſet, filium eius Triptoleum alendum suscepit: cumque alumnus immortalẽ reddere vellet, interdum diuino eum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verum cum Eleusius insolitum filij incrementum admiraretur, nutricem sibi obseruandam putauit, clam se abscondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere solebat. Cum itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, subito expauescens, clamore se suo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiam hominis curiositatem morte puniit. Puerum autem ferendarum frugum rationem docuit: eundemque in alatorum draconum vehiculũ imposuit, vt orbem peragrans, frugum vsum mortalibus communicaret. Postea Arethusæ Nymphæ indicio certior facta, Proserpinam apud inferos esse, Iouem adit, fratrisque iniurias cum eo exposulat: tandemque filiaẽ reditum ea conditione impetrat, si nihil illa apud inferos gustasset. Verum cum Ascalaphi indicio palam factum esset, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum punicum decerpſiſſe, aliquotque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerimẽ ferens Ceres, Ascalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter, vt sororis dolo rem mitigaret, Proserpinæ permisit, vt dimidia anni parte apud inferos cum viro, reliqua apud superos esse posset. Poëtæ aliquando Cererẽ accipiunt pro Luna, sicut Liberum pro Sole. Virg. 1. Georgicorum, -vos õ clarissima mundi Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum, Liber & alma Ceres. Alij Cereris appellatione terrã intelligi volunt: vnde & à Græcis *Θιρακία* dicitur, quasi *θηρακία*. Est enim terra, frugum omnium genitrix & atrix.

Eadem & Thesmophoros dicta est, hoc est, legum latrix, quia antequam illa agriculturæ vsum docuisset, homines nulla lege viuerebant: postea verò Cereris beneficio, monstrato vſu frugum, ceptũ est de agrorum finibus (qui antea nulli erant) disceptari: quam primam volunt fuisse iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando: & alma ab alendo, quia nos alit. Vel (vt Cicero libro de Natura deorum scribit) tanquam geres à gerendis frugibus, casu primi litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipſo pane, sicut Liber pro vino.

Terentius,

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Ceretani, populi Hispaniæ. Plinius & Strabo, apud quos generosa vina nascebantur, quæ Ceretana dicebantur.

Martialis,

Ceretana nepos ponat, setina putabis.

Ceretani, populi ex Cereto Umbriæ inter Spoletam & Nursiam oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit, Nam illa videntur prodigaliter nostris in Ceretanis accidisse, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium. Vide *C A E R E T V M*.

Cerethi, populi qui & Philisthiim, vt Lyra ait in libro differentiarum, siue nomen legionum aut bellatorum David. 1. reg. 30. 2. reg. 8. 15. 20. 1. paralip. 18.

Cerētum, Vide *C A E R E T V M*.

Cerida, vicus Atticæ regionis in Hippothoontide de tribu Steph.

Cerinthus, oppidum in Eubœa insula. Plin. lib. 4. capite 12.

Cerinthus, hæreticus, cuius meminit Dionysius, cum de Ioannis reuelatione differeret, Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum *CHRIST I* voluptarium, mores suos fallus, quod gula luxuriæque deditus esset. Irenæus etiam secretiora ipsius in primo sui operis manifestat. Euseb. lib. 3.

***Cerissus** castellum in agro Thespiensium. Pausan. lib. 9.

Cerites, populi, quos quũ vicissent Romani, statuerunt vt nunquã leges conderent vel haberent. Acro in illud Horatij 1. Epist. 6. Cerite cera digni. Proverbialis sententia. Id est, sine lege & suffragio nullo, inquit Bud.

Cermalus, locus in vrbe Roma sic nominatus. Festus.

Cermorum, oppidum Macedoniæ. Plinius libro 4. cap. 10.

Cerna vel **Cerne**, insula Aethiopicæ maris. Plin. lib. 6. cap. 31.

Cernetani, qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Casinum & Bouillas. Plin. libro 3. cap. 5.

Cernētum, oppidum Italiæ. Plin.

Ceros

***Cerone** est fons cuius aqua bibentes oues facit nigras.

Ceros, Nomen viri. 1. esd. 2.

Cerreſtis, Vide *C Y R R V S*.

Cerretani, Hispaniæ populi, Plin. lib. 3.

Cerſoplẽtes, Thracum rex, anno ab vrbe 410.

Ceruaria, locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Pompon. lib. 2.

***Ceryx** Mercurij filius & Pamdroſi Cecropis filij.

***Ceryces** apud Græcos dicebantur caduceatores à **Ceryce** Mercurij filio, quos nephas fuerat violare, quod eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyſſea viſſes exploratoribus comitũ adiecit ceryca. Achilles vero Cerycas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam sacrificiorum quoque ministerio adesset. Cæli. lib. 2. 1. cap. 16.

Cesena, oppidum in octaua regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 15. Vide *C A E S E N N A*.

Cesennius Pætus, à Parthis in Armenia obſeſſus, legionibus sub iugum missis, Armeniam turpiter reliquit. Oroſ. lib. 7. cap. 7.

Cesennius Priscus, Syriæ prætor, anno salutis 74.

Cesli, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Ceslon, ciuitas Leuitarum in tribu Issachar. iof. 19.

Ceslonius Pætus, consul, collega Petronij, anno ab vrbe 813.

Cesperia siue **Casperia**, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuisse contra AENEAM, Maro auctor est libro septimo, Cesperiãque colunt.

***Cespius** mons est in regione exquilis:

Cessero, Narbonensis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin. lib. 3. cap. 4.

Cestius Florus, Iudææ procurator, anno sal. 64.

Cestria, Epiri oppidum. Plin. lib. 4. cap. 1. & Cestri, Cestriæ incolæ.

***Cestrina** terra & Cestrinus Heleni filius. Pausan. lib. 1.

Cestus, fluuius Pamphiliæ regionis. Strabo.

Cetes, Aegyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

Cethægus, consul, Cicerone teste, cum P. Tuditano, bello Punico secundo, de quo sic scribit ipse in Bruto, M. Cornelius Cethegus, cuius eloquentiæ est auctor, & idoneus quidem, mea sententia, Quæ Ennius, præsertim cum & ipse eum audierit, & scribat de mortuo: ex quo nulla suspicio est, amicitia causa esse mentium. Est igitur sic apud illum in nono (vt opinor) annali, Additur orator Cornelius suauiloquente Ore Cethegus.

Cethægus, qui in Catilinæ coniuratione primas tulit. Cuius etiam sæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) statim admonitu Allobrogum, C. Sulpitium fortem virum mihi, qui ex adibus Cethegi, si quid telorum esset, efferret, ex quibus ille maximum sicarũ numerum, & gladiorum extulit. Iuuen. Clodius accusat mæchos, Catilina Cethegum.

Cethim, Filius Iauan. gen. 10. Ab hoc, Berofus dicit

Italos esse appellatos. Interpres noster, Dani. 11. transtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum insulani, Macedones. isa. 23. Cyprus quæ & Citium dicitur.

Cethlis, Nomen ciuitatis in tribu Iudæ. iof. 15.

***Ceticus** magus fuit cuius Augurio Bocrehiſta rex Getarum Romanos vicit.

Cetij, populi inter Cilices & Pelasgos. Strab. lib. 13. Homerus in Odyſſea. Sic dios putat Strabo à Cetero, fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plinius lib. 5. cap. 20.

Cetius, mons inter Noricum & Pannoniam, hodie *Kalenberg* vulgò dicitur.

Cetura, Altera vxor Abraham. gen. 25.

***Ceus** insula est in qua lex olim lata, vt quoque Menandri suffragio comprobatur. Qui recte viuere nequeant, turpiter ne viuunt. Significabatur autem sexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cæli. lib. 28. cap. 26.

Ceus siue **Cæus**, vt quibusdam placet, Titani & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Ioue stupratã, aduersus eum arma mouit, sed iure ab iniuria victo periit. Virgil. 4. Aeneid.

Extremã (vt perhibent) Cæo, Enceladoque fororẽ Progeniuit.

Ceus, vrbs. Vide *B R Y L L I V M*.

Ceyx, Vide *C A E Y X*.

C H

Chaa, inquit Strabo lib. 8. Peloponnesi vrbs *Lepræo* vicina, vbi Ephæſus campus iacet. Huius Chææ, causa bellum inter Arcades & Pylios constatum plerique aiunt.

Chåala, vicus Aegypti. Strabo lib. 16.

Chabareni, populi circa Chalyben habitantes, qui peregrinarum, quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorant. Stephan. ex Eudoxo.

Chabri, Nomen ciuitatis. iudith. 8.

Chåbria, vicus Aegypti prope Arabiam. Stra. lib. 17.

Chåbrias, Atheniensis philosophus & imperator inclutus. Hic dicere solebat terribiliorem esse exercitum ceruorum duce leone, quam leonum duce ceruo. Eius Demosthenes cum sæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinẽ: pluribus res gestas persequitur, & in eius laudes digreditur. * Cæli. lib. 9. cap. 11.

Chabul, Nomen ciuitatum earum quas Salomõ dedit Hiram regi Tyri in terra Galileæ. 3. reg. 9.

Chadisia, vrbs Leucosyrorum. Themiscyræ (inquit Hecataus) campus est à Chadisia ad Thermodontem vsque. Menippus in Periplo duorum Põtorum, Chadisium vicum & fluuium nominat, stadiis centum quinquaginta à Lycasto distantes: item ab Iri fluuiio centum. Cives, Chadisij. Steph.

Chadramotia, populi iuxta Indicum, Perionis fluuij accolæ. Steph.

Chærea, (in gignendi casu subaudiendum vrbs) in Aegypto est. Gentile Chæreotes.

Chæreas, Nomen viri. 2. mach. 10.

B

Chæremón, poëta comicus, & alter qui Hieroglyphica scripsit. Suidas.
 Chærephon, Atheniensis philosophus, Socratis auditor: huius nihil traditur scriptum. Ab hoc natum prouerbum, Nihil à Chærephonte differes. In macilentos & pallentes. apud Aristophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, ut qui magno studio philosophiæ operam daret, & in literas incumberet. Suidas.
 Chæris, Citharædus ineptus. Aristophanes in Comædia quæ inscribitur, Acharnes. Suidas.
 * Chæromon poëta comicus.
 Chæronæa, Bœotia vicus, Plutarchi patria, clade Atheniensium memorabilis. Plin. lib. 4. cap. 7. Stephano vrbs est in confinio Phocidis, à Chærone conditore dicta, Apollinis & Theris filio. Hellenicus scribit, Athenienses post Orchomenios, Chæroneam quoque Orchomeniorum urbem cepisse. Olim etiam Arne vocabatur, quo nomine Homerus vitur. Hinc Chæronæus, & scemininum Chæronis, possessiuum Chæronicus. Steph.
 * Chærus Arabum Babylonem significat. Cæli libro octauo.
 Chæron, Bœotia portus, à quo v. r. m. passuum introitus liberum oppidum Delphi, sub monte Parnasso, clarissimi in terris oraculi Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3.
 Chæron, vrbs Locrorum: Gentile, Chalæus. Thucydides lib. 3. Steph.
 Chalal, Nomen viri. r. esdr. 10.
 Chalambrij, qui à loco Libya sic appellantur. Hefichius.
 Châlame, Ciuitas Persidis, quæ nunc appellatur Aethiophysion.
 Châlanne, Ciuitas in qua regnavit Nemrod, generis. quæ nunc Seleucia à Seleuco rege, siue Cresiphon dicitur, amos 6.
 Châlâstra, vrbs Macedonia ad Thermeum sinum. Strabo lib. 7. à Châlâstra proximo portu dicta, hinc Châlâstricus, ca. cum, adiectiuum: ut Châlâstricum nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. Hecatao vrbs est Thracia. Ciuis, Châlâstræus. Lycophron, *Θιωνογράφος ἠμφὸς καὶ Χαλκιδεύος Ἀκων.*
 Chalce, vrbs Lybia, aliàs Phœnicum, aliàs Larissæ. Thucydides lib. 6. Solut in Chalce, inde in Ammon. Theophrastus eam Chalciõ nominat, Theopompus Chalceas pluraliter: Gentile, Chalceus vel Chalcites. Steph.
 Chalce, insula cum oppido, circa Rhodium. Plin. lib. 5. cap. 31.
 * Chalcea festa, alio nomine Athenæa dicta, Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantum aut operariis & fabricis præsertim celebrabantur. Cæli lib. 29. cap. 9.
 Châlcea, Libya vrbs Polyhistori, quem valde reprehendit Polybius, non ciuitatem esse scribens, sed ærarias officinas. Chalcea verò in Caria est: Gentile, Chalceates. Steph.
 Chalcedonia siue Chalcedon, vrbs in Asia iuxta Bos-

phorum Thracium, è regione Byzantij. Hanc Megarenfes condidere, Caci appellati, qui non potius oppositum litus elegere, in quo sita est Constantinopolis optimo loco. Hic olim magna synodus celebrata est, quæ inter octo numerantur, quibus Romana ecclesia præcipuum impertitur honorem, nominata à Chalcedo vicino fluuio.
 * Chalcenteros cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile studium. Cæli libro decimonono cap. 9.
 * Chalcedon vrbs Thracia non procul à Bizantio. Palep. libr. 2. Europam, inquit, ab Asia stadiis quinque disternat Thracius Bosphorus. ipsis in faucibus oppidum, in ore templum est, oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarensum princeps, templi numen Iuppiter, conditore Iasone. de hac Strabo lib. 12.
 Chalcedon, Vide IDALIVM.
 Chalceditis, insula in Ponto, alio nomine Aria appellata, Marti sacra. Plin. lib. 6. cap. 12.
 Chalcedis, idis, insula quædam, cuius meminit Menippus. Steph.
 Chalcedonion, vrbs Creta: Ciuis, Chalcedoreus, vel Chalcedor. Steph.
 Châlcia, insula quam inter Cycladas Plinius enumerat lib. 4. cap. 12.
 Chalcidene, fertilissima regio. Plin. lib. 5.
 * Chalcidia vrbs, autor Festus.
 * Chalcidica minerua dicta est ab vrbe chalcidia.
 Chalcidicus, Sicilia mons.
 Chalcidius, a, um, nomen gentile: etiam nomen philosophi.
 * Chalcio insula maris Aegæi, quam inter Sporadas Plin. enumerat lib. 4. cap. 13.
 * Chalciceus minerua dicta est, vel quia domum haberet gneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenses fanum construxerunt. Cæli lib. 19. cap. 8.
 Chalciope, A Eetæ regis Colchorum filia, soror Medæ, & vxor Phryxi. Faccus lib. 9. Argonaut. Ouid. in Epist. Helenæ ad Paridem, Non erat A Eetes, ad quem despecta rediret; Non Ipsæ parens, Chalciopeque soror.
 Chalcis, idis, Eubœa vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotia portu, exiguo Euripo diuisa, vetus Atheniensium colonia: ita dicta (si Stephano credimus) à Chalcide filia Asopi: aut certe, quod æraria fabricæ ibi primum fuerint repetæ. Lucanus libro quinto.
 Chalcidos Euboicæ vana spe capte parabas. Olim etiam Stymphelus vocabatur, & Hypochalcis, quod sub Chalcide monte sita sit, nunc Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis, ut ipsa vrbs. Possessiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcideis in vico quodam Sicilia, qui ex Eubœa migraverunt.
 * Chalcis cognomen Heroinæ cuiusdam nomine Combe, quæ nupta viro centum pueros enixa est. vnde natum prouerb. Tâquam Chalcidica nobis peperit vxor.
 Chalcis, vrbs Corinthi.

Chalcis, vrbs A Erolia à qua fuit Achelaus.
 Chalcis, vrbs Syria, à Monico Arabe condita, vnde Chalcidenus.
 Chalcis, vrbs Scythia, vnde Chalcita, & regio Chalcitis.
 Chalcis in Mesapia Italia vrbs.
 Chalcis, insula cum vrbe eiusdem nominis iuxta Lesbum, vnde Chalcideis.
 Chalcis, locus profundus & cauus ad motem Atho. Steph. Vide HYPOCALCIS.
 Chalcis, insula iuxta Euryppum, quæ alio nomine Carystos (aliàs Caristos) appellatur. vnde Chalcidicus, a, um. Virgil. lib. 6. A Eneid. Insuetum per iter gelidas enauit ad Arctos, Chalcidicæque leuis tandem superastitit arce.
 Chalcita, ciues Chalcidis vrbs Scythia quorum regio quoque Chalcitis nominatur. Stephanus etiam in Chalcedone Menippum scribit Chalcididis insulæ meminisse. Legendum videtur, Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen esse apparet.
 Chalcitis, insula è regione Chalcedonis, trifodinam habens. Ab Acrita (inquit Artemidorus) stadiis centum & decem distat Hyris promontorio, cui adiacet insula Piræodes, & Chalcitis & Prota. Inde verò ad Chalcitem urbem stadia sunt quadraginta. Gentile, Chalcites. Steph.
 Chalcitis, insula contra fauces Rhyndaci fluij in Asia Plin. lib. 1. cap. vlt.
 Chalcedonius, mons supra Pheras est.
 Chalcol, Filius Maol. 3. reg. 4. Filius item Zaræ filij Iudæ. 1. para. 2.
 Chaldæa, Asia maioris regio, Arabia contermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna. Chaldæos Arphaxat instituit, & à se Arphaxateos nominauit, ut inquit Iosephus. Chaldæi Assyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obseruatione syderum, scientiam putantur effecisse, qua prædici posset quid cuique euenturum, & ex quo quisque fato natus esset. Chaldæorum astronomicorum multa sunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borsipeni, & alij complures, qui perfecti sunt. Hi Genethliaci quoque appellantur, & Mathematici. Vide CHALYBES.
 Chaldæi, (inquit Stephanus) Cephenes prius dicti sunt, à Cepheo patre Andromedæ. Hellenicus scribit hanc gentem mortuo iam Cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiisse: proinde regionem non amplius Cepheniam dictam, nec incolas Cephenes, sed Chaldæos: regionem verò Chaldæicam, à Chaldæo rege, qui (Dicaarcho teste) quartusdecimus à Nino fuit, & Babylone iuxta Euphratem condita, omnes Chaldæos in eam collegit. Alij probabilius dicunt Chaldæos circa Babylonem habitare, & oraculum apud se habere, ut Delphi apud Græcos.
 Chaldæi, ite. n. populi sunt prope Colchidem. Steph.
 Chaldia, regio Armenia: Incolæ, Chaldi. Steph.

Chale, Ciuitas quam ædificauit Assur. gen. 10.
 Chalêtra, vrbs Theffalia litoralis, iuxta quam Axius fluuius in mare Aegæum descendit.
 Chali, Ciuitas quæ terminus Asser est. iosue 19.
 Châlía, vrbs Bœotia vicina Hyriæ. Gentile, Chalius. Steph.
 * Chaliniris Minerua dicta est *αλι τὸ χαλινὸς* id est, à fræno, quod Bellerophonti pegasum equum præbuerit, eumque infrenauerit Paleph. lib. 2.
 Châlissia, vrbs Libya, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (forre sic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Châlissij. Steph.
 * Chalus Fluuius Syria, in quo Visuntur pisces magnitudine insignes, ac miti mansuetoque ingenio: Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, sicut neq; Columbas. Cæli lib. 18. cap. 34.
 Chálybes, Plinio, populi ponto vicini, ad Thermooontem fluuium, Homero Alizonas appellati. Strabo lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni, suis temporibus Chaldæi dicti sunt. Antè autem Halizonas dictos, vel Homero teste in Catalogo, multis coniectura est. Quod quidem fieri potuisse, Barbarorum nominum inconstantia, idem Strabo docet: maximè enim variatur. Diuites hi sunt, victumque ex argenti venis, & ferri metallis que runt. Flaccus lib. Argonaut. 4.
 Non ita sit metuenda tibi, seuissima quamquam Gens Chalybum, duris patiens cui cultus in aruis, Et tonat adflicta semper domus ignea massa. Hecataeus etiam Chalybos vocat. Dicitur etiam Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Steph. Hi optimo ferri genere olim celebrabatur, quod nudi effodiebant. Virgil. 1. Georg. India mittit ebur, molles sua thura Sabæi: At Chalybes nudi ferrum, virosque Pontus Castorea, Eliadum palmas Epiros equarum.
 Chalybs, fluuius in Hispania, in quo ferrum optimè temperatur: iuxta què & Chalybas populos collocat Iustinus lib. vltimo: de quibus Grammaticorum nonnulli putant intelligendum locum Virgilij paulò antè citatum.
 * Chalybs fluuius ex radicibus Tauri montis scaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit & in euxinum mare euoluitur.
 Cham, humani generis corruptor, Saturnus Aegyptius, Chamæseunus, ob morum corruptionem cognominatus. Berof. lib. 5, Comeròs Italos nitebatur corrumpere,
 Cham, Filius Noc. gen. 5. Ab hoc sæpe in sacris literis Aegyptus terra Cham dicitur, ut psal. 105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis.
 Chamaam, vrbs iuxta Bethlehem, ierem. 41. Proprium item nomen viri, 2. reg. 19.
 * Chamani Germania inferioris populi pridè phrysiæ pars, oceanum mare, rhenum fluuium & lacus attingens, paludibus ac saltibus vberissima incolentes quam mox Tubantes populi post vsipij germanica iridem gens inhabitauerunt. Corn. Tacitus.

*Chamæpus sponsa nūcupatur, quæ non curru sed pedibus mariti domum petit. Cæli. lib. 28.
 Chamos, idōlum Moabitarum. numc. 21. 3. reg. 11. 4. reg. 23. ierem. 48.
 Chanaan, Filius Cham. gen. 10.
 Chanaan, Pater Sedeciæ prophetæ, 3. reg. 22. Filius Balan filij Iadihel filij Benjamin, 1. par. 7.
 Chanaanæ, Terra sancta, cuius limites sunt, Ad orientem Iordanis fluius & magnus Euphrates: Ad occidentem Aegyptus & mare magnum, quod Mediterraneum dicitur: Ad meridiem de fertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.
 Chananæi, populi, qui omnes gentes Palæstinae complectuntur, quæ inter Iordanem sunt & mare Syriæ, Syriamque & Arabiam Petram. genef. 15.
 Chanani, Nomen viri. 2. esd. 9.
 Chandanace, vrbs Persica: Gentile, Chandanacenus, Steph.
 Chaudæne, vrbs Apuliæ. Steph.
 Chantus, vrbs in Asia, condita anno ab vrbe 99.
 Chæones, populi Epiri, à quibus Chaonia regio dicta. Plin. lib. 4, Chaoniam autem Helenus Priami fili, à Chaone fratre, quæ in venatu per ignorantiam dicitur occidisse, nominavit, quasi ad solarium fratris extincti. Seruius enarrans illud Virgilij locum, lib. Aeneid. 3, Protinus aerias Phæacum, &c. Et rursus in eodẽ libro, Epirus in vniuersum appellata, Acrocerauniis incipit motibus: in ea primi Chaones, è quibus Chaonia.
 Chæonia pars montana Epiri, licet quandoque sumatur pro tota Epiro. Virg.
 Chaoniæque omnem Troiano à Chæone dixit. Steph. Chaonia est in media Epiro. hinc Chaonius, Chaonites, Chaonicus, Chaoneus: & sceminum Chaonis.
 Chaos, rudis, inordinatæque materiæ confusa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuisse, id est, confusionem rerum atque elementorum. Postea verò Deum diremisit illam congeriem omnem, singulisque rebus ex confuso aceruo separatis, in ordinemque descriptis, instruxisse mundum, pariter & ordinasse. Quidius primo Metamorphoseos.
 Virgilius 4. Georg.
 A'que Chao densos diuina narrabat amores.
 Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco χῶς, quod est fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quàm rudem, informemque elementorum omnium confusionem.
 Characa, Nomen loci. 2. mach. 12.
 Characmōba vel Mobucharax, vrbs Palæstinae. Inde Characmabenus & Mobucharacenus. Stephanus.
 Cháradra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, Charadraeus. Steph.
 Cháradrus, Ciliciæ fluius, à quo & lacus & statio propinqua nomen sumpserunt. Papinius libr. 4. Thebaidos,

Quæque pauet longa spumantē valle Charadrō Neris.
 Charan, Filius Disan filij Seir Horrei. gen. 36.
 Charan, Latinis Carræ, rob. 11. iudith 5. act. 7. Mesopotamiæ ciuitas in quâ Abraham se recepit, vbi & Thare pater eius mortuus est, gen. 11. act. 7. à Charra Syriæ fluius nomē inuenit, Steph. Ibi Romanus cæsus est exercitus, & Crassus dux interfecit. Lucanus,
 Assyrias Latio maculauit sanguine Carras.
 Charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.
 *Charandes Tyrius apud Athenienses legislator quæ legem tulit ne quis armatus veniret in concionem.
 Charax, locus Alexandriæ iuxta Celænas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus castrametatus est. Gentile, Characenus.
 Charax, Cariæ vrbs, quæ nunc Trallis.
 Charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius sinu. Est & alius locus Ponticæ regionis. Steph.
 Charaxus siue Charaxus, Hero doto lib. 2, vir Mytilenæus, frater Sapphus poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius causâ opes suas omnes dilapidauit, & ad summam redactus inopiam, piraticam exercuit. Ouid. in Epistola Sapphus,
 Gaudes, & è nostro crescit mærore Charaxus
 Frater, & ante oculos itque, reditque meos,
 Et paulò antè,
 Arsit inops frater, victus meretricis amore:
 Mistæque cum turpi damna pudore tulit.
 Factus inops, agili peragit freta cæcula remo:
 Quasque malè amisit, nunc malè querit opes.
 Chærcamis, ciuitas iuxta fluium Euphratem, es. 10.
 Charchas, Nomen eunuchi. esth. 1.
 Chares, Atheniensium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde proverbium natum, Charetis pollicitationes. Suidas * fuit & Cares Lyridius statuarius lyssipi discipulus qui Rhodi solis colossum fecit. Plin. lib. 34. ca. 7. fuit & Chares teste Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello Iyæum vulneravit, succis avena poplitis, tandemque insania correptus est, nimia illati cyro vulneris arrogantia.
 Charidæmus, dux Chersobleptæ Thraciæ regis militum. Demosthenes contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.
 *Charilaus lacedæmonius nobilis comæ nutritæ studiosus, qui interrogatus cur comam nutrirer interrogatus, respondit: quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venustiorque ac sumptus minimi: idem interrogatus cur admodum paucas leges sanxisset lycurgus, quia inquit, Paucas dicentibus, paucitas legum sufficit. Cælius libro 18. capite 4.
 Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas superæ-

uit. Pausanias.
 Charimatæ, populi iuxta Pontum. Steph.
 *Charis Vulcanij Lemnij vxor.
 Charissæ, vrbs Arcadiæ, à Charisio Lycaonis filio. Steph.
 Charisius, Atticus orator. Cicero in Bruto.
 *Charistia festa erant apud Rom. in quibus cognati & consanguinei conuenire solebant, & inuicem mutua dona dare. Oul. in fastis. Hæc autè fiebant XI Cal. mart. vide val. max. lib. 2.
 Charites seu Gratiæ, quidam ex Venere & Ioue genitas scripserunt, alij ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & Noctæ ortas existimat. Latantius in primum Thebaidos, Iouis & Auto-noes filias putat. Hesiodus Iouis & Eury-mones Oceani filias scribit. Tres sunt, Aglaia (quæ alio nomine Pâsthea dicitur:) Thalia, Euphrosyne. Tot autem ideo esse prodiderunt, quia & benefici esse in alios debemus, & aliorum beneficia suscipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere: quæ tres actiones sunt separatæ. Alij ideo dicunt tres Gratiæ esse, quia acceptum beneficium cum fenore reddi debet. Quapropter solebant veteres ita Gratiæ pingere, vt vna earum auersam faciem teneret, quasi à nobis profecta: duæ verò nos aspicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere ostenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuce debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficij memoria senescat: ridentes, quòd hilariter dandum sit. Item connexæ, quia insolubiles esse Gratiæ decet: & beneficium, aliud semper beneficium parere, perpetuumque amicitiaæ fœdus. Qui Venere & Liberi filias arbitrantur, (è quibus est Seruius) hac mouerunt ratione: quòd horum præcipuè deorum munibus, gratiæ conciliuntur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui est in Orchomeno, Bæotia vrbe, lauari, quoniam pura esse beneficia oportet, non fordida. Mantuanus,
 Charites, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 281.
 Charmandæ, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.
 Charmel, ciuitas tribus Iudæ. iof. 15. Item locus in Moab in deserto, ad sextum lapidem Chebronis ab orientali plaga. isa. 29.
 *Charmides pugil nobilis apud Pauf.
 Charmi, Filius Ruben, genef. 46. 1. paralip. 5. Filius item Iuda, 1. paral. 4. qui genef. 46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi, filij Zara, filij Iuda, pater Achar siue Achan, iofue 7. Item nomen ciuitatis, iudith 8.
 *Charonides Malsiliensis scriptor, qui Lusciniam nõ modo musicæ studiosam sed & gloriam ambitiosus captare scripsit.
 Charmione, Cleopatra ancilla, spontaneam dominæ mortem imitata. Plut.
 Charmis, vrbs in Sardinia, à Carthaginensibus condita. Gentile, Charmites. Steph.

*Charmis Malsiliensis medicus qui consueuerat Balneis frigidis etiam hyeme frigidissima lauare ægros. Plin.
 Charmonia, Hispaniæ vrbs. Ptolemæo, Carmo, Straboni dicta.
 *Charmus Syracusius quidam poeta, qui teste Athenæo, in singula quæ apponerentur, versiculos ac paræmias promebat, vt est illud de piscibus ἴκων λίπον ἀιγῶιον, ἄλμυρον βασις id est venio Aegæum linquens salfam profunditatem: vnde videtur Martialis argumenta desumpsisse.
 Charon, Lampacenus historicus qui tẽpore primi Darij floruit, scripsit Aethiopica libris duobus, Cretensia, Græcanica, & alia.
 Charon, carthagensis historicus, scripsit tyrannos quotquot in Asia atque Europa fuere, vitas clarorum virorum libris quatuor, & mulierum totidem.
 Charon, Naucratica historicus, scripsit sacerdotes Aegypti & reges, qui fuere ab initio in qualibet gente, & alia.
 Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, quæ poëtæ fabulantur defunctorum animas suti-li cymba per Stygiâ paludem transfuehere. Virg. 6. Aeneidos.
 Portitor has horrendus aquas, & flumina seruat
 Terribilis squalore Charon: cui plurima mento
 Canities inculta iacet: stant lumina flamma:
 Sordidus ex humeris nodo dependet amictus:
 Ipse ratem conto subigit, velisque ministrat,
 Et ferruginea subuectat corpora cymba
 Iam senior, sed cruda deo, viridisque senectus.
 Charondas, Thurius (à Catana ciuitate, vnde originem habuit, Caraneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cùmque postea ipse rure rediens imprudens, vt erat gladio accinctus, in concionem venisset, admonitus legis, ab eo qui proximè sedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam dissimulare vel defendere. Val. lib. 6. cap. 5. Meminit eius Cic. libro 3. de legibus,
 *Charonea, orum, regio est Asia ad mæandrum fluiuii vicina Hierapoli, Characi, Magnesiæ, & Mynti terram haberi cauernosam putridam & incendiis obnoxiam. Strab. lib. 14.
 *Charonea porta appellabatur vna ex portis Atheniensis nomophylacij, per quam damnati ad supplicium ducebantur.
 *Charonium est antrum inter Trallis & Nyfam vbi ægroti solemnibus quibusdam superstitionibus à morbis liberari credebantur. Strab. lib. 14.
 Charops siue Cháropes, vir Troianus, Hippasij filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlysses interemit. Hom. 11. Iliad.
 Charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flamini consuli Rom. no, contra Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flamini.
 Charsena, Nomen viri. esth. 1.
 Chastium, Filius Mestaim. ge. 10. Heb. Chastuhin, B iij

Populi nomen, qui & Philisthim, siue corrupte Palæstini.
 *Charixena Poetria quædam cuius meminit Aristophanes comicus.
 Chasphia, Nomen regionis, quæ à Chaspio mari vocabulum sumpsit, ut quidam putant. Nicol. Lyra in Babylonis regione locum esse putat, ubi plures Leuitarum post captiuitatem manserint. 1. efd. 8.
 Charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido ducta fertur, & ab se conditam urbem, Carthaginem appellasse.
 Charthéia, oppidum insulæ Cææ, quam Ceon alij nominant. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Charibdis, gurgis vorticosus in fratre Siculo, iuxta littus Taurominitanum, Scyllæ oppositus, contrariis fluctuum concursibus, in miram altitudinem affurgens, statisque temporum vicibus obuia quæque absorbens, iterumque euomens. Virgil. 3. Aeneid.
 Dextrum Scylla latus, læuū implacata Charybdis Obsidet, atque imo barathri ter gurgite vastos Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras Erigit æternos, & sidera verberat vnda.
 Poetæ fabulantur, Charybdim mulierem fuisse rapacissimam, à Ioue cum Herculis boues surripuisset, fulminatam, & in voraginem hanc conuersam. Seneca ad Lucillum, Charybdis an respiciat fabulis, perscribi mihi desidero. Fac nos certiores, utrum vno tantum vento agatur in vertices, an omnis tempestas ac mare illud contorqueat, & an verum sit, quicquid illo freti turbine arreptum est, per multa millia trahi. Thucydides lib. 4. scribit esse frerum inter Rhegium & Messanā, quo breui spatio Sicilia à continente distat. Cicero in Antonium, Quæ Charybdis tam vorax? & c. Plin. lib. 3. cap. 8.
 Cháselou, Pater Elidad principis tribus Benjamin. numc. 34.
 Char, Mercurij Trismegisti filius, floruit anno ante conditam urbem 737. Euseb.
 Chaténia, vide Chattenia.
 Chatramotites, regio iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Ciues Chatramotitæ. Yranus Chatramotas vocat. Steph.
 Chatrénia: Nam in labe apud Stephan. per duplex t. scribitur: suo autem loco aliquoties per simplex t, quauis ordo literarum duplex postularet: (sed hic sæpe ab ipso negligitur) regio est Gerhæorum, aspera alioqui, sed vicis & turribus instructa, prope mare rubrum. Ciues, Chatreni.
 Chatti, Vide CATI.
 Chaubi, Germaniæ populi. Strabo lib. 7.
 Chauni, populi Thesprotiæ. Rhianus libro quarto. Thessalicorum, Κισπυοί χαυνοί, και οι χαυνοι ελινοί. Stephanus.
 Chauon, Chauonis, regio Mediæ: inde Chauones. Stephan.
 Chazéne, Satrapia iuxta Euphratem Mesopotamiæ. Stephan.

Chebbon, Ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.
 Chebron, Aegypti rex, regnavit annis XIII.
 Cheleab, Secundus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli. 2. reg. 3.
 Cheliau, Nomen viri. 1. efd. 10.
 Chelidónia, insulæ contra Tauri promontoriū pefiferæ nauigantibus, duæ sunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur, Steph. Dionysii trimum meminit, & Strabo lib. 14.
 Chelidónij, populi Illyriæ. De quibus Hecataeus, Σισσηδίων τῶν περὶ βορῶν ἐκείων χελιδόνιοι Steph.
 Chelidónium, Tauri montis promontorium. Plin. lib. 5. cap. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio determinatur.
 Chelion, Filius Elimélech Beth-lehemitar. ruth. 1.
 Chellon, Nomen terræ. iudith 2.
 Chelmad, Nomen vrbs. ezech. 27.
 Chelmon, Nomen loci inter Belma & Bethuliam. iudith 7.
 Chelonates, promontorium Achaïæ, quod Proton Chelonia dicitur.
 Chelonia, insula in rubro mari: Gentile similiter. Steph.
 Chelonophagi, Plin. li. 6. cap. 25. in Carmaniæ angulo sunt, testudinum superficie casus regentes, carne vescentes. Nam χελώνι Græcè: testudinē significat. Hæc (ut inquit idem Plin. lib. 9.) aded in Indico mari magnæ sunt, ut singularum superficies habitabiles calas integant. Strab. lib. 16. aded magnas alio in loco reperiri scribit, ut chelonophagi in eis nauigent.
 Chelub, Nomen viri. 1. paral. 27.
 *Chelydoreus mons in Egeoria. Paul.
 Chembis, vide CHEMNIS.
 Chemnis, Vide CHEMNIS.
 Chemnis, vrbs magna Aegypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin insulam in ea esse scribit. Cæterum Hecataeus in descriptione Aegypti, Chembis, inquit, insula est in Butis, iuxta templum Latonæ, Apollini sacra, innatans aqua, & huc illuc mobilis. Insularis, Chemnites & Chemnius. Stephan. Pomp. Mela lib. 2. De hac Herodot. lib. 2. scribit, quam Echemmin nominat: vel Chemnin, ut aliquorum habent exemplaria.
 Chena, vrbs Laconicæ: ciuis Chenicus, cuius fuit Myson, aliàs Cheneus.
 Chencres, Aegypti rex, regnavit annis xv.
 Chenebóscia, vrbs Aegypti, è regione Diospolis, quasi ab anserum pascuis dicta, quæ tamen nulla illic apparent. circa Crocodilos autem occupantur Cheneboscia. Steph.
 Chenne, Nomen vrbs. ezech. 27.
 Chennis, lege CHEMNIS.
 Cheops, Aegypti rex. Herod. li. 2. vide CHEOPS.
 Cheópses, Aegypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidē struxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, ut pro apio, cæpa, allio expensa fuerint mille & sexaginta talenta.

Cephrem, Cleopis frater, Aegypti & ipse rex post fratrem. Herod. lib. 1.
 *Cherias Athleta quidam, quem Hercules Condylus interfecit.
 *Cherias, medicus fuit Atheniensis, qui apud Plinium testis est radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus sitim facere, sto machum corroborare & vuluis aliquid conferre.
 Chérilus, malus poeta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. Epist. 1.
 *Cherephon, Tragediographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus sese adeo extenuabat, ut per iocum noctua diceretur: vnde natum prouerbum nihil differt à Chærephonte.
 *Chærophon Atheniensis philosophus cuius incredibilis iracundia abiit in Prouerbium: in Palladis vestigiis nihil Chærephontis gubernabis.
 Cherintus, hæreticus quidam, CHRISTI regnum terrenum futurum post resurrectionem, & homines in carne iterum concupiscentis & vitiiis subiectam conuersionem habituros dicebat. Euseb. lib. 3. cap. 28.
 Cherintus, puer admodum insignis facie & candore qui seipsum prostituit. Horat. 1. Serm. sat. 2.
 Cherres, Aegypti rex, regnavit annis xv. anno à diluuiio 804.
 Cherronésus, seu Chersonesus, καὶ τῆς χερσονήσου, terra est, insulæ modum mari cincta, vno tantum, còque angusto spatio continenti adiuncta: Latini Peninsulam vocant. Quinque autem insigniores commemorantur Cherronesi: quarum celeberrima Achaïæ adhærens, Peloponnesus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Isthmus ab occasu Melane sinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniam adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata est: hodie Dania dicta. Quarta, inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem sita, à Tauris Scythiæ Europæ populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominant, in India sita supra Gangem, Ortum versus, iuxta sinum quem Magnum appellat Ptolemaeus.
 Cherronésus, Syriæ ciuitas, quæ aliàs Apamea. Stephanus.
 Cherronésus, vrbs in Chersoneso iuxta Cnidū: ciuis Cerronesius.
 Cherronésus, vrbs Thraciæ, in Isthmo Cherronesi, inde Cherronesius.
 Cherronésus, vrbs Tauricæ, Aspera cognominata, Herod. lib. 4. Gẽtile, Cherronesites. Alia est Cherronesus Crete, cum oppidulo eiusdem nominis.
 Cherronésus, vrbs Libyæ, Cherrura dicta, inde Cherrurinus.
 Cherronésus, promontorium in Lycia.
 Cherronésus, vrbs iuxta Corraniten urbem. Steph.
 Cerrura, vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRONESVS.
 Chersidamas, vir Troianus, quem Ulysses in bello interemit. Homer. lib. Iliad. 11.

Chérusus, nomen proprium viri.
 Chersonésus, Vide CHERRONESVS.
 Cherub, Nomen viri. 1. efd. 2. In 2. reg. 22. debet legi Cherub, non Cherubim.
 Chérubim, generis neutri, & pluralis numeri, pro illo angelorū choro. Cherub verò, seu Cherubim per m, tam masculini quàm neutri generis est.
 Chérusci, populi Germaniæ, *circa Albin. Plin. lib. 4. cap. 14.
 *Cherufci Germaniæ populi Transrhenani quos Baccenis sylua Germaniæ ingens à Sueuis pro nativo muro diuidit.
 Cheseleth-thabor, ciuitas in tribu Zabulon. iof. 19.
 Cheson, oppidum Ioniæ, vnde Cheseus Ortus in mascul. gene. vsurpans, non ciuitatem, sed locum esse dicit. Steph.
 Cheson, Nomen villæ in Ierosolymæ finibus. iof. 15.
 Chidæzi, Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.
 Chidon, Nomen loci. 1. paral. 13.
 Chidorus, siue Chilorus, fluuius Macedoniæ, qui per Mygdoniam fluens, in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herodotus lib. 7.
 *Childarus mons est Hybernæ.
 *Chij populi sunt, qui quum mero calentes Spartam venissent accessissentque ad curiam Ephorum in curulibus magistratuum sellis ventris onera per summam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chius omnia percaçans.
 Childebértus, Parisiorum princeps, anno salutis 516. *hic in Almarichim Gothorum regem fororis suæ Cloditis maritum bellum mouit, ac victor victum obruncauit, quod Clotidem ipsam virgis & verberibus ob cultum orthodoxæ fidei quotidie incefferet. Sui tamẽ fratris Clodomiri filios pupillos & clientes suos ad se venire iussos interfecit, ut eorum patrimonio potiretur. Volat.
 Childebértus, Clodouei frater, Franciæ rex, anno salutis 700. præclarum nihil gessit, nec quicquam de eo scriptum legimus. Robertus Gaguin⁹ lib. 1. Aemi. lib. lib. 1.
 Childebértus, Francorum rex, regnavit annis ix. anno salutis 741.
 Childericus, Suefionum rex, anno salutis 567.
 Childericus, Francorū rex, Merouei successor: propter nobilium matronarū stuprū, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commissa, fugit. Franci Aegidium in regem elegerunt, qui octo annos imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, victorque, recuperato regno. Paulus Aemilius. lib. 1.
 Childericus, Clodouei regis Francorū, trium filiorum medius, Austrasianus rex datus est. Aemil. Qui postea Fracorū rex electus, crudelis in suos, nobilem quandam palo obligatum fustibus cædit iussit: indignè hoc facinus ferentes, coniurationem Franci aduersus regē inierunt: qua facta, cū rex à venatiōe rediisset, à suis cū vxore prægnate est interfecit, anno regni sui x. 1. Paul. Aemil. li. 1.

* Chiliaſta Heretici quidā, quos milenarios Auguſtinus interpretatur, propter illud ex ſacra pagina vna dies apud Dominum, vt mille anni & mille anni vt vna dies. Cael. lib. 1.

Chilo, philoſophus, Lacedæmonius, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata: ſcilicet, Noſce teipſum, Nihil nimium cupias, Comes æris alieni atque litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, quum, victore Olimpiæ filio, gaudio exiſtaſſet, tota Græcia proſecuta eſt. Plinius lib. 7. cap. 12.

* Chilo vir fuit Lacedæmonius qui immodica periit læticia quum filium in complexibus teneret in ludis Olympiis coronatum.

* Chilo Catonis ſeruus grammaticus.

Chilpericus, Francorum rex, regnauit annis 1111, anno ſalutis 723.

Chilpericus, in Francorum regem electus, prius Daniel ſacerdos vocatus, regnauit annis 1111. anno ſalutis 718.

Chimæra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi paſcus abundat, capræ in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus eſt locus fabulæ. Chimæram mōſtrum eſſe, quod flammas euomat, caput & peſtus leonis habens, ventrem autem capræ, & caudam draconis. Lucretius,

Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra.

Quoque Chimæra iugo mediis in partibus hircū, Peſtus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat. Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram ſingitur occidiſſe. Hæc ſerè Seruius in illud Virgilij 6. Aeneid.

- Flammisſque armata Chimæra. Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra, aut fœno Gnidius Creſias tradit. Plinius lib. 2. cap. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis & Chedriæ. Heſiodus tamen ex Hydra natam affirmat.

Chimæra, vrbs Siciliæ. Xenophon lib. 1. rerum Græcarum: Gentile, Chimærus. Steph.

Chimærium Phthiotidis mons in Theſſalia, Plinio lib. 4. ca. 7. Stephano, promontorium eſt Teſprotiæ. Gentile, Chimæricus.

* Chione nobile ſcortum fuit, dictum à candore χιων enim Græce niue ſignificat, in hanc extat illud feſtium Mart. lib. 5. Digna tuo cur ſis indignaque nomine: dicam

Frigida es & nigra es: non es & es Chione.

Chione, filia Dædalionis, cuius nuptias cum ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phæbo Delphis, ab utroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore eius capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellant. Cumque Apollo concubitum in noctem diſtulſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dor-

mientemque vitauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingreſſus, voti ſui compos factus eſt. Ex utroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philammona, qui carmine & Lyra plurimum valuit. Poſtea, quod diis placuiſſet, ſuperbia clara, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana, ſagittis eam interemit. Ouid. 11. Metamorph.

Item Iuuenalis,

Et dubitas alta Chionem deducere ſella.

Chios, inſula maris Aegæi, nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adiacens, inter Samum & Leſbum, in qua laudatiſſima naſcitur maſtiche. Hanc Ephorus priſco nomine Aethaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympa, ſiue à niue: alij & Macrin & Pityuſum, Plinio libro 5. cap. 31. montem habet Pellemæum, & Marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chius appellatur: & promotorium Aruiſium, à quo Aruiſia vina. Lucan. lib. 8.

Quas Aſine cautes & quas Chios aſperat vndas. Vnde adieſtium Chius. Tibullus lib. 2.

Nec mihi fumos veteris proferre Pæternos

Conſulis, aut Chio ſoluite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, vt prima ſit Chios inſula, ſecunda Cariæ vrbs, ſub monte Pellæo, tertia in Eubœa, quarta in Cheronſo Rhodiorum iuxta Triopiam. Chios vrbs, poſtea Bernice dicta. Stephan. * hæc inſula protulit memorabiles viros Iouem tragicum, Theopompum historicum, & Theocritum ſoſphiſtâ. Chios Stephano clariffima inſula eſt Ionū prope Erythias cum vrbe eiufdem nominis à Chio Oceani filia vel à Niue in ea abundante.

Chirocrates, Nomen architeſti celebriſſimi, qui ab aliis quibus Dinocrates dici ſolet. Plinius libro 14.

Chirogylium, inſula. Plin. lib. 5. cap. 31.

Chiron, Centaurus, Saturni & Philyræ, vel, vt Laſtantius inquit, Pelopæi filius. Saturnus enim cum amaret Philyram, Oceani filiam, eius concubitu vſus eſt, ſed interueniente Ope coniuge, conſeſſim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Philyra autem concepit, peperitque animal, cuius ſuperior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cum excreuiſſet, in ſyluas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiffimum medicum euaiſit, à quo etiam centauria herba nomen accepit, & Chironium hulcus, quod maximè ſit in pedibus & cruribus, habens. duas oras calentes, tumentesque dolore modico, ſic dictum, quod Chironis operam deſideret. Poſtea à genero Peleo & Theride filia accerſitus, propter peritiam, probitatem & iuſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achilles pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharædus effectus eſt. Docuit præterea Aefculapium medicinam, & Herculem Aſtologiam. Poſtremo cum grauitè vulneratus eſſet, Herculis ſagitta

gitta Lernæo veneno perſita caſu decidente in eius pedem, optauit mori: ſed cum immortalis à parentibus natus eſſet, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optatum eſſe mortem, graui vexatus morbo, mori cupiens, orauit ſuperos vt mori ſibi liceret: quo conſeſſo, ab eiſdem in celum tranſtatus eſt, & in Zodiaco locatus, & ſagittarius appellatus. Bocat. Plinius libro ſeptimo cap. 56. & Virgil. de 111. cæleſtibus ſignis,

Armatuſque arcu Chiron, & corniger hircus.

Chitona vel Chironia, apud Epicharmum Diana eſt. ſcribit enim in Sphinge *χίτωνος ἀλιουστῆς* *μυ μίλος* Stephanus.

Chius, Vide C H 105.

Chlamydia, inſula inter Cycladas. Plinius li. 4. cap. duodecimo. Stephanus Delum, olim *Χλαμυθίαν* dictam ſcribit.

Chloe, Familia Corinthiorum. 1. corinth. 7.

* Chloe cereris cognomen apud Pausaniam.

Chloë ſia virgo, Vide C L A E L I A.

Chloris, ſorum dea, eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta eſt: quæ cum Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetrauit, vt ſorum omnium haberet poteſtatem. Ouid. 4. Faſtorum, Chloris eram, quæ Flora vocor,

Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem, aliòſque complures filios peperit. Hæc poſtea, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, vnâ cum ſororibus & ſororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. li. 6. metam.

Chlorus, ſtadius Ciliciæ prouinciæ. Plinius lib. 5. cap. 27.

Chua, Phœnicæ dicebatur: Gentile, Chnaus.

Choar, x v 1. Sicyoniorum rex regnauit annis xx x Choæſpis, Medonum ſtadius, ad fines Perſidis in Tigrim deſtuens: cuius aquæ tam ſunt ſuaues, vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtantur. Tibullus lib. 4.

Nec quæ vel Nilus, vel regia lympha Choæſpis Proſuit.

Choætræ, Vide C O A T R A E.

Chobar, ſtadius in terra Chaldæorum, de quo Prolo-mæus & Strabo. Apud quos Ezechiel viſionem vidit. ezech. 1. Quo, quia graue fuit, & præualuit, omnia magna & grauiſſima flumina, quæ in terra Chaldæorum ſunt, ſignificantur.

Coche, vicus iuxta Tigridem ſtadius. Arrianus lib. 10. Gentile, Cochenus Cochæus. Steph.

Chodorlahomor, Rex AElamitarum. gen. 14.

* Choe Aſiæ populi prope Bechyros. Steph.

* Choes feſtum apud Athenienſes quod duodecima die decembris celebrabatur in Lernæi Dionyſij honorem Cæl. lib. 39.

Chærades, vrbs Moſynæcorum: Gentile, Chæradæus. Steph.

Chærades, ſcopuli marini circa Helleſpontum.

Chærius, Poëta Samius, ſeruili conditione natus, qui cum ex Samo Athenas profugiſſet, ab Hero-

doto historico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carinini nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lylandri Lacedæmoniorum ducis, (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author eſt, etiam Alexandri Magni geſta ſcripſiſſe Chærilum, & pro ſingulis verſibus, ſingulis Philippiſis fuiſſe donatū. Sic enī ſcribit li. 2. Epit. Gratus Alexandro Magno quondam fuit ille Chærilus, incultis qui verſibus & malè natis Rettulit acceptos, regale nomina Philippos. Sunt qui tradant, Alexandrū hac lege cum Chæri-lo pepigiſſe, vt pro ſingulis bonis verſibus ſingulos acciperet Philippos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere autè perfectò vix ſeptem fuiſſe inuentos, qui poſſent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrum captiuus. Ouidius,

Incluſiſſe necem cauea patiaris, vt ille Non profecturæ conditor historiæ. Suidas.

* Chærilus athenienſis fuit tragœdiographus qui docuit Tragœdias 160. vicit. 13.

Cholargus vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu, tribulis Cholargeus. Steph.

Chol-hoza, pater Sellun. 2. eſd. 3. & 11.

Chollidæ, vicus in Leontide tribu, tribulis Chollides, apud Laertium Chollieus. Steph.

Cholobeténe, pars Armeniæ, cui præſectus fuit Tigranes. Gentile, Cholobetenus. Steph.

Cholonitichos, vrbs Cariæ: Gentile, Cholotichites. Steph.

Chompſo, inſula Nili, inter Aethiopiæ & Aegyptum. Herodot. lib. 2. Gentile, Chōpſætes. Steph.

Chone, vrbs OEnotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat Chonen: incolæ Chones & Chonij, * ita dicti ab Hercule in Italiam aduentante, quem Aegyptij Chonem vocant Cæl. lib. 2. 4. ca. 6.

Chonenias, Frater Semei. 2. paral. 37.

Chonodomarius, Alempannorū rex, anno à c H R 1 s t o nato 18. Ammi. Marcel. lib. 16.

Choramnæi, ſiue Chorannei, ſilueſtres populi Perſidis, tanta velocitate vt ceruus comprehendant.

Choraſmie, vrbs Parthorum verſus orientem: incolæ, Choraſmij. Herodot. lib. 3. Stephanus. Alias Choraſmine ſcribitur, quod probo.

Chorax, x v 1. Sicyoniorū rex, annis xx x. regnauit.

* Choreus fuit ſacerdos cybeles diuinandi peritus Virg. lib. 11.

Aureus ex Humeris ſonatarcus & aurea vati Caſſida.

Choninæus, peritus iaculator apud Virgilium lib. 9 Emathiona Liger, Chorineum ſternit Aſylas:

Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

Choræbus Athenienſis, qui ſigulinam primus inuenit. Plin. li. 7. cap. 6. hic primus currendi certamine victor. Cæl.

Choræbus, adoleſcens, apud Virgilium 2. Aeneid. De quo Seruius, Hunc Choræbum (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quem & Virgilius ſe-

quitur, dans ei,
-Dolus an virtus quis in hoste requirat?
quum sit turpis dolo quaesita victoria. Vide **C O - R O E B V S**.
*Choromandæ populi qui sunt sine voce, horridi stridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis.
Chorrai, qui & Horræi, deut. 2. dicuntur, populi gigantes, expulsi à filiis Edô ex monte Seir. gen. 14.
Chórfa, oppidum Bœotorum. Pausanias lib. 9. Post Cyrtones superato monte, oppidum est Chórfa: Gentile, Chórseus. Steph.
Chórtafo, vrbs AEGYPTI, sic dicta, quòd Cleopatrá exercitus annona destitutus, illic satiatus sit: *χρῆται* enim, est satiare.
Choftróes, Persarum rex, literarú studiosissimus, ad summum Græcæ philosophiæ peruenit, Græcorum libris vsus à quodam in linguam Persicam conuersis. Atque aded dicitur Aristotelem ipsum exactius tenuisse, quàm Demosthenes Thucydidem. Platonis etiam scriptis animum expleuit atque excoluit. Suidas.
Chránac, insula adiacens Sunio Atticæ promontorio. Calepin. Fortè melius absque aspiratione, *χρῆνάς*.
Chremes, nomen senis, apud Terentium.
Chrestus, Byzantius inter sophistas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cum ad galli cantum sepe bibere solitus esset, non prius tamen somno se, quàm studio dabat. Philostratus.
Chrestus, Atheniensis author probatissimus. Columella.
*Christina Virgo regnante Iuliano sagittis confosa est.
Christodórus, è Copto AEGYPTI vrbe, poeta Anastasij Cæsaris tempore, scripsit Isaurica. Suidas.
Christodórus, Thebanus scriptor haud ignobilis qui de Cosma & Damiano scripsit. Suidas.
Christóforus, **C X V I I**. Pontifex Romanorum, regnavit mensibus **V I I**. Pontificatu priuatus, monasticam vixit vitam, anno salutis 904.
Chrómios, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylis & Messenij aduersum Herculem gesserunt, cum decem fratribus occisus est.
Chrómios, Priami filius in bello Troiano, à Diomed interfectus.
Chromis, Hercules filius. Lactantius, constat Chromin Herculis fuisse filium, & equos habuisse Thraeces, quos Hercules occiso Diomede abduxerat humanis carnibus vesci consuetos. Stat.
It Chromis, Hippodamúque alter fatus Hercule magno. Et paulò infra,
Mox Chromis Hippodamum metè interioris ad orbem
Viribus Herculeis & toto robore patris, &c.
Chrómios quidam Argiuus, qui in ea pugna, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidemque Argiuos commissa est, solus ex

suis cum Alcenore incolumis euasit. Herodot lib. 1.
*Chronica insula Steph.
Chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.
Chróthopus, **V I I I**. Arguiorum rex, regnavit annis **X X I**.
Chrunno, Bulgarorum rex, anno salutis 810.
Chrysa, sive Chryse, es, oppidum Ciliciæ, in ditio- ne Mynetic, non procul à Thebis Ciliciis Apollinis Sminthei delubro insigne. Strabo li. 13. Ouid. 13. Metamorph.
- Chrysenque, & Cillan, Apollinis vrbes.
Stephanus item Chrysen quandam collocat circa Lemnu, & ipsam Apollini sacrá. Vide **C H R Y S E**.
Chrysa, fluuius agri Syraculani.
*Chryfantas dux exercitus Cyri qui hostem interfecit, iam elatum gladium in cædem reuocauit Cœl. lib. 11. cap. 18.
Chrysanthus, Alexandrinus, Romæ, quòd iuuenis venerat, factus Christianus, sub Numeriano imperatore in fossam demissus, ac terra saxiq; obrutus fuit. *hic in coniugio mansit virgo vna cum daira vxore Volaterr.
Chrysaor, pater Mylasæ, filius Glauci, &c. Steph. in Mylasa.
Chrysaor, Medusæ filius ex Neptuno, qui ex Calirhoe Geryonem suscepit, vt placet Hygino Fab. Poët. cap. 152. Hesiodus in Theogonia Chrysaorem sine patre natum vult, quemadmodum & Pegasus, ex solo Medusæ sanguine, cui Perseus Iouis & Danaes filius caput abstulerat.
Chrysaoras, fuit per medium Massauræ vrbs Lybyæ. Steph.
Chrysaoris, vrbs Cariæ, Adrias postea dicta: Gentile, Chrysaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chrysaoridem vocat. Steph.
Chrysas, fluuius Sicilia, qui per Assorinorum agros fluit: & apud illos habetur deus, religioneque maxima colitur. Fanum eius fuit in agro propter ipsam viam, qua Assoro itur Ennam. Cicero 6. Verr.
Chryse, insula extra ostia Iadi. Plin. lib. 6. cap. 21. Extra ostium Indi, (inquit) Chryse & Argyræ, fertiles metallis, vt credo. Nã quod aliqui tradidere, aureum, argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim. Alia est Indiæ Chersonesus extra Gægen. Cæterum Chryse, vrbs est Apollinis prope Lemnum. Sunt & alia multa Chryse ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Est enim Chrysa, locus Lesbæ: & Panephestia Lenni promontorium versus Tenedum, & Bithyniæ, & iuxta Chalcedonē, & Cariæ: & Dorius campus in Halicarnaside: & vrbs in Hellesponto, inter Ophrynum & Abydum: ciuis, Chryseus. Steph.
Chryseis, filia Chryse, Apollinis Sminthei sacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra sortem decreta est. Homerus lib. 1. Iliad. Chryseis autem dicta est, à Chryse patre, cum vero nomine Astynomis

diceretur. Vide **C H R Y S E S**.
Chryses, e, Apollinis sacerdos, pater Astinomes, quæ à nomine eius Chryseis cognominata fuit: quam cum Græci expugnatis Thebis Ciliciis, vrbe Eëtionis, abduxissent, & Agamemnoni in prædæ diuisione tradidissent, Chryses Apollinis insignibus exornatus, ad Græcorum castra accessit, filiamque sibi petiit restitui. Quod cum impetrare non potuisset, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis pestilentiam immisit, vt Agamemnon patri puellam restituere fuerit coactus. Cuius loco Achilli Briseidem eripuit.
Homerus. 1. Iliad.
Chryssippa, vrbs Ciliciæ, à Chryssippo conditore: Gentile, Chryssippanus, vel Chryssippeus. Steph.
Chryssippe, tri filia, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph.
Chryssippus, philosophus Asianus, Stoicorum princeps, Zenonis discipulus, acutus sanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, statum habuit Athenis in Ceramico positam. In dialectica clarissimus fuit. ita vt non illepidè diceret quidam, Si apud deos dialectica haberetur, non aliam esse futuram, quàm Chryssippi. Scripsit volumina supra quinque & septuaginta. Ferunt Carneadem philosophum Cyrenæum, perleçtis Chryssippi libris, ita dixisse, Nisi Chryssippus esset, ego non essem. Apollonidæ filium fuisse ferunt. Solensem vel Tarsensem philosophum, discipulum Cleanthi, Stoicæ scholæ principem post Cleanthem.
Chryssippus, filius Pelopis, quem cum pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos suos Atreum & Thyestem impulit, vt illum interficeret: ob quam rem à Pelope pulsus, in exilio vitam egerunt, donec pater è viuus excederet.
*Chryssippus Erasistrati fuit præceptor Medicus, qui Hipp. AEsculapij & Prodicij Medicorum placita insigni garrulitate mutasse dicitur.
*Chrysocera promontorium Thraciæ ad Bosphorū situm: Plin. lib. 4. cap. 11.
Chrysoceras, Latine Auricornu, oppidum apud Byzantium Europæ, à latere Chalcedoniæ. Strabo.
Chrysoceras, promontorium, antea Lyges dictum, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis. Plin. lib. 4. cap. 11.
Chrysogonus, nomen viri proprium. Iuuenalis, Sūt quæ Chrysogonum cantare vetant.
Chrysogonus, Syllæ libertus, sector Roscij Amerini. Cicero in oratione pro Roscio Amerino.
Chrysogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec consularis, nec vilius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus est ad scalas Gemonias. Volaterranus.
Chrysoopolis, Bithyniæ vrbs. Plin. libro quinto cap. vltimo.
Chrysoopolis, Stephano, vrbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Bosphorum nauiganti ad dex-

tram: dicta, quòd Persæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryso Chryseidis, & Agamemnonis filio.
Chrysoopolis, Ciliciæ vrbs: Gentile, Chrysopolytes. Steph.
Chrysoorhoæ, populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes sint. Vnde fabulis occasio de vellere apud Colchos aureo.
Chrysoorhoas, fluuius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapolitana regione. Damascus vrbem præterfluens. Plin. lib. 5. cap. 18. Ita dictus ab aureis, quas voluit, arenis, cum antea Pactolus diceretur. Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cum Liberum patrem hospitio excepisset, iussusque esset petere quod vellet, optasse, vt quicquid tangeret in aurum verteretur. Verum cum ipsum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum encaretur, tandem intellecta stultitia sua, à Libero petiisse, vt donum suum, quantumvis speciosum, sibi auferret. Iussisse itaque Liberum vt in Pactolo fluuii se ablueret: cui cum morem gessisset Midas, ipsum quidem pristino statui restitutum: cæterum Pactoli aquas aureum inde colorem contraxisse, aureasque tunc primum arenas voluere cœpisse: vnde factum, vt pro Pactolo Chrysoorhoas diceretur. Higinus Fab. Poët. cap. 191.
Chrysostemus, scriptor Ecclesiasticus præstantissimus Ioannes Antiochenus, Episcopus Constantinopolitanus, qui Chrysostomi nomen, ob eloquij venustatem & sermonis præstantiam accepit.
Chrysothemis, filia Agamemnonis & Clytemnestræ, soror autem Orestis, Electræ, Laodices, & Iphianassæ. Homerus. 9. Iliad.
*Chrysothoas dictus est Pactolus amnis quod auriamenta ferat.
*Chthonia insula eadem quod creta. Steph.
Chthono-phyle quæ Baccho philiuntem peperit. Steph.
Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam cæperunt. Sil. lib. 4.
*Chthonia Ceres dicta est, id est, terrestris seu terrena, quanquam Pausanias author est eam cognomen hoc sortitam à Chthonia quadam puella Argiua, quod post ambustum patrem à dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei consecrauit, Chthoniamque à suo nomine appellauit.
*Chthonium Festum erat quod in honorem cerearis ab Hermionensibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues visendæ magnitudinis & Ferociæ deę sacerdotem infirmam & vetulã mulierculam sponte sequebantur, velut vitro se offerentes immolationi. Paleph lib. 2.
Chub, Nomen gentis. ezechielis trigesimo.
Chun, Nomen vrbs. 1. paralipomenon decimo octauo.
Chuoaradus, Germaniæ rex, regnavit annis **V I I I**, anno salutis 912.

Chuonrâdus, Romanorum imperator x v. anno salutis 1025.
 Chuonrâdus Lotharingæ dux, anno salutis 1073.
 Chuonrâdus, Romanorum imperator x x i. imperavit annis x v. anno salutis 1138.
 Chuonrâdus, Marchio Montifferati, Tyrum defendendam suscepit. Blond. lib. 6. Aemilib. li. 5. anno salutis 1186.
 Chuonrâdus, Apuliæ rex, veneno potu Manfredi opera, diem clausit extremum, anno salutis 1251.
 Chus, Filius Cham. genes. 10. à quo Aethiopes prognati.
 Chusai, amicus David. 2. reg. 15, 16, 17. & 1. para. 27.
 Chusan rasathaim, rex Mesopotamiæ. iudic. 3.
 Chusi, Pater Selemiæ patris Nathaniæ, partis Iudæ, filius Iemini. 2. reg. 18. iere. 36.
 Chyton, regiuncula Epiri, in qua habitare quidam ex Clazomenis profecti: Gentile, Chytites.
 Chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Aledri, filij Acamantis.
 *Chytri festum fuit apud Athenienses percelebre in quo omne feminum genus in olla coquere solebant Dionysio & mercurio operantes ut Theop. scribit.
 Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Ciuis, Chytropolytes.
 Chytus, Cizyci portus.

*Cibaini montes Thraciæ sunt in quibus caeter fluius oritur.
 *Cybelus mons phrygiæ in quo Cybeles deorum mater colebatur.
 *Ciborus mons olim fuit & in eo oppidum nomine Cantare qui terreo motu absorptus est vna cum oppido.
 Cibarci, Hispaniæ populi. Plin. lib. 4.
 Cibitius, Thufcorum rex, anno ab vrbe 63.
 Cibotus, ciuitas Asiæ eadē quæ Apamia. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Cibsam, Ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis. iosue 21.
 Cibra, Vide Stephanum in C A B A L I S.
 Cibras, vir, Vide T A B E.
 M. Cicero, orator omnium Romanorum celebratissimus, idemque philosophus egregius, cuius libri extant plurimi orationum, epistolarum, & philosophiæ omnium qui vquam Latine scripti sunt, tum doctrina, tum sermonis elegantia, primi equitis Ro. filius per omnium honorum gradus: cum ad Consulatum etiam peruenisset, in eo leges saluberrimas tulit, legem agrariam fregit, Catilinæ coniurationem coercuit, post à P. Claudio Trib. pleb. per inuidiam vrbe pulsus, omnium populi Romani ordinum summo consensu reuocatus est. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauius tyrannis, quod nimium amans Reip. esset, proscriptus, vna cum patriæ libertate perit, quam vsque ad extremum spiritum constantissime defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum.
 Q. Cicero, superioris frater, C. Cæsari legatus in

Gallia fuit: post Proconsulatum Asiæ secundam fama administravit: eundem cum fratre vitam exitum sortitus, eoque miserabiliorum, quod cum filio proscriptus, rogauit percussorem, ut prius quam filius feriretur: eo vicissim rogante, ut sibi ante patrem mori liceret: ambo igitur simul sunt interfecti. Appianus.
 M. Cicero, M. Ciceronis Oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignum gessit, nisi quod interfectioibus Cæsaris pertinacissime fauit, antea cum patre proscriptus, post tamen ab Octauius restitutus, & Prætor factus.
 Cichæus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.
 Ciciméni, populi circa Mæotin. Plin. lib. 6. cap. 7.
 Cicones, populi Thraciæ, iuxta Hebrum, quos Vlysses post dirutam Troiam vetis eò adactus debellauit, eorumque urbem Ismarum dirupuit, paucis ex focis amissis. Ouidius.
 Flumen habet Cicones, quod potum saxeæ reddit viscera, quod tactis inducit marmora rebus.
 Homerus Cicones, Ismari habitatores vocat.
 Stephanus in Cyzico. Apud eos Orpheus obsceni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virgil. 4. Georg.
 -Spretæ Ciconum quo munere matres Discerptum late iuuenem sparsere per agros.
 Ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.
 Cidænis, Vide. E L A E A.
 Cidrium, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Steph.
 Cilicia regio minoris Asiæ, ad Ortum Amanum monte, & portis Ciliciis à Syria discreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Paphlagoniæ proxima, Cilicio mari, & sinu Iffico ad Meridiem abluta. Huius incolæ dicti sunt Cilices, quos piraticam exercentes, Pompeius deuicit, victoribusque in deditionem accepit, eorumque postea fidelis opera vsus est in bellis naualibus aduersus Cæsarem. Lucanus lib. 3.
 Itaque Cilix iuxta, non iam pirata, carina.
 A Cilicia, Ciliciæ portus. Plin. li. 5. cap. 27. Pomp. lib. 1. scribit Ciliciam locum esse magni aliquando discriminis fusorum ab Alexandro Persarum, fugientisque Darij spectatorem ac testem. Strabo lib. 14. Ciliciam diuidit in Cæpistem & Tracheam, id est asperam. Fuit olim opulentissima populi Romani prouincia, & Cicerone Procōsule memorabilis. Solinus auctor est, ad eam olim potentem fuisse, ut ad Pelusium vsque procurreret, Lydis, Medis, Armenis, Pamphylia, & Cappadocia sub imperio constituitis: tandem subactam ab Assyriis, in breuiorem formam redactam esse. Vide T R A C H E A.
 *Cilix filius Phœnicis, à quo dicta est Cilicia.
 *Cilix gentile est significat eum qui à Cilicia est. Cilices piratæ fuerunt quos Cn. pompeius victos in deditionem accepit, & eorum postea fidelis opera vsus est in bellis naualibus aduersus Cæsarem. Lucan. li. 3. itaque cilix iuxta, iam non pirata, carina.
 Cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis Ectie-

neis, Apollinis Cillæi templo insigne. Strabo lib. 13. Ouid. 3. Metam.
 -Chrysenque, & Cillan Apollinis vrbes.
 *Cyllenius mons est Arcadiæ, celebris natiuitate Mercurij.
 Cillus, Pelopis aurigia, quæ cum Pelops ad Oenomanum proficiscens, amisset in itinere, iuxta ei splendide perfoluit: & ut memoriam eius ad posteritatem propagaret, eodem, quo mortuus est loco urbem condidit, quam Cillam de nomine eius appellauit. Strabo lib. 13.
 Cimas, insula inter Istri ostia, quæ, ut Pomponius scribit, urbem habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidam appellant.
 Cimbrj, sunt Dani aut Holsatij: horum regio à Septentrione ad mare aquilonare spectans includebat Dacos & Selandos, communi nomine Cimbro vocatos. Hi anno ab vrbe sexcentesimo & quadragesimo parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed Marius eos fugauit, castrisque exiit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Max. Cimbrj & Celtiberi in acie gaudio exultare conuulsi, tanquam gloriose & feliciter vitam excessuri: lamentari verò in morbo, quasi turpiter perituri. Inde Cimbricus, ea cum. *hodie Dani appellantur & qui ipsum peninsulam Isthmum inhabitant holsatij.
 Cimmerij, populi in Italia ad Baianum & Auernum sinum, qui in subterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commutare soliti, toto in illis die diletescebant, noctu tantum ad latrocinia egressi, cum victum ex metallorum alioqui effusione, diuinationum mercede, & prouentibus ab rege designatis quærent, ut ex Euphoro scribit Strabo. Penes hos ingens quondam superstitio increbuit, loci natura erroribus suffragante, ibi sacra nemora venerata, fumiginibus etiam & fontibus suis horror fuit. Specus præterea famosi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, nisi diis manibus prius, quod auspiciator descensus foret, sacrificio placatis. Vide Homero suæ fabulæ Oeconomia quam Odyss. lib. 2. comminiscitur, desumpta est, & Virgil. lib. 6. *Hinc cymmeriæ tenebræ pro densissima caligine.
 Cimmerij, Bosphorani, quos Herodotus lib. 4. interiora Asiæ aliquando tenuisse scribit. Verum à Scythijs pulsos magis occidua tandem petisse, ab his Bosphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo est ducentorum & viginti stadiorum, & Cymmerij montes supra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Asiæ secunda. Plin. lib. 6. cap. 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebratur, pro densissima caligine. Apud Cimmerios Ouidius Somni sedem collocat, sic scribens 11. Metamorph.
 Est prope Cimmerios longo spelunca recessu Mons cauus, ignaui domus, & penetralia Sóni.
 Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis prius vocata. Plinius lib. 5. cap. 30. Rursus in litore, inquit, An-

tadros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Assos, eadem Apollonia.
 Cimolis, vrbs Paphlagoniæ. Pomp. lib. 2. & Plin. lib. 6. cap. 2. Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptolem.
 Cimolus, insula in mari Cretico, è regione Zephyrij promontorij: ex qua optimè aduehebatur cretæ genus, abluendis vestium maculis imprimis vile. Ouid. 7. Metamorph.
 Hinc humilem Myconen, cretosaq; rura Cimoli.
 Cimon, Atheniensis, patre Miltiade, matre Egephilæ, liberalitate munificentiaque domi magis, quam militiæ clarus, quapropter Lucullo ex nostris comparatur. Nam cum hostium spoliis locuples esset, ea ciuibus suis distribuit. Deinde amotis vndique agrorum suorum septis, vulgo, poma, frugesque sumendas impune dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes vescabantur. Plutar.
 Cimon, pictor, Plinio.
 *Cimborum promotorium sub Septentrione & in oceanum aquilonarem protenditur.
 Cin, Nomen viri, à quo Cinæi, num. 2. 4.
 Cina, Nomen ciuitatis in tribu Iuda iof. 15.
 Cinæi, Nomen populi. gen. 15.
 Cinæus Iupiter, Vide C A N A E.
 Cinara, rex Cypri, Cilicis filius, Belei filij, qui cum Myrrha filia sua nutricis astutia ignarus concubens, Adonin suscepit. Cinyras scribit Strabo libro 16. eumque regnasse in Phœnicia. Vide C Y N A R A S.
 Cincius, Prætor, Siciliam secundi belli Punici tempore administravit, Liuius.
 Cincius, Senator Romanus scripsit de re militari.
 -Idem in suasionem legis Fannia, obiecit seculo suo, quod porcum Troianum mensis inferrent, quem illi sic vocabant, quasi alii inclusis animalibus grauidum, ut ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrobius. lib. 15. cap. 13.
 Cindapsus, filium habuit Mafonardum, qui Caria ciuitati nomen dedit Steph.
 Cindasindus, Gothorum rex, anno salutis 640. Ritus lib. 2.
 Cindra, gens Thraciæ, Vide G O N D R A E.
 Cincas, vir Theffalus, Pyrrhi regis amicissimus. Plutarchus in vita Pyrrhi. *hic legatus Romam missus, ut de pace ageret, obfistente sibi Appio Claud. cæco re infecta ad pyrrhū reuersus est. Interrogatus deinde de statu vrbs & senatus, dixit senatum deorum confessum sibi visum esse, populi autem tantam esse turbam vt vereretur ne regi cum Hydra quadam lenea res esset: huic tam fidelis ferretur fuisse memoria ut postredie quam romam aduectasset sine vlla nomenclatoris ope senatui equestrique ordini sua nomina eddidit Plin. lib. 7. cap. 2. 4.
 Cinedocolpita, felicitis Arabiæ populi, quorum regina Zadræm dicitur. Steph.
 Cinétiæ, Thebanus Dithyramborum scriptor, composuit Pyrrhichiam, ut est in prouerbio πυρρική οὐ μὲν κινέτις, id est, Pyrrhichiam didicit Cinétiæ.
 C. iij

vel quòd in choris multo motu vteretur contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cinesias corpore pigro & fracto crure, vulgòque malè audiebat, impietatis & improbitatis nomine Suidas.

Cinga, fluuius Hispaniæ Citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib. 4.
-campòsque coerces.

Cingra rapax, vetitus fluctus & littora cursu Oceani pepulisse suo, nam gurgite misso, Qui præstat terris, aufert tibi nomen Iberus.

*Cingulum ciuitas est inter Picentes quæ mulo cingulanos mittit, hinc cingulani populi. Plin. lib. 3. cap. 13.

Cinna, ciuitas Castellorum in Hispania. Plin.

Cinna, ciuitas Thesaliæ à Cinno gigante, & Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui summa crudelitate Rempub. vastauit, primo consulatu feruis ad pileum vocatis, aduersarios vicit, Octauium collegam interfecit, Ianiculum occupauit. Iterum & tertio se consulatum fecit. Quarto consulatu, cum bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occisus est.

Cinna, poeta doctissimus, Virgilij æqualis: cuius meminit Ecloga 9,

Nā neque adhuc Vario video, neque dicere Cinna Digna, sed argutos inter streper e anser olores.

*Cinna trib. plebis qui quina leges perniciosas de reuocandis exulibus ferret, pulsus à Cn. Octauium collega magistratu exutus ex vrbe profugit & bellum vrbi intulit acerbato C. Mario aliisque exulibus ex Africa in quo bello duo fratres alter ex Cinna exercitu, alter ex pomp. ignorantes concurrerunt. Et quū victor mortuū spoliaret cognito fratre ingenti edita lamentatione ac rogo extructo se insuper cremauit. tandem Cinna & Marius in vrbem recepti cadibus omnia compleuere, iater quos Cn. Octauium cons. Mar. Antonium oratorem & L. Cæsarem iugularunt, eorumque capita pro rostris posuerunt: Ex Iuio.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæsaris, cum vnus ex interfectoribus fuisset creditur.

L. Cinna, Octauii temporibus ab eo, contra quem coniurauerat, vita donatus est, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

*Cinnarus fuit quiddā Senulifius arte leoci, qui hoc quaestu ad summas opes peruenit, is quo ad viuebat, pollicebatur se oēs facultates veneri cōsecraturum. cæterū moriens populo diripiendos exposuit: vnde natum prouer. rapina rerū Cinnari.

*Cinthus mons est insignis Deli insulæ Apollinis patriæ, cuius tãta fertur magnitudo vt vmbra sua Aegæi maris ambitum tegat.

Cinixia, quòd nuptiis præflecter, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, solutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta, Festus.

*Cinyra vir quidam ditissimus, cuius opes abierūt in prouer. Cinyræ opes.

Cinyræ, nyphis, fluuius in extremis Africa, prope Gramantas, apud quem magni sunt hirci.

Claudianus,

Quos vagus humectat Cinyræ, &c.

Cinyphus, a, um, adiect. Virg. lib. 3. Georg.

Cinyphij tendens hirci, &c.

Ciniphis, dicitur ea Africa regio, & Cinyphes, populi. Vide CYNIPHIS.

Cinyras, Vide CINARA.

Cios, emporiū Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxta fluuius eiusdem nominis. Palæmon ex Dio.

Qua Cius egregius decurrens murmurat vnda.

Plin. lib. 5. cap. 32, Cios (inquit) cum oppido eiusdem nominis, quod fuit emporium non procul

accolentis Phrygiæ, à Mileis quidem conditū.

Cios, Bithyniæ ciuitas, I rufas postea vocata, vt infra dicitur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouidius 15.

Metam. qui suis hostibus ad urbem rediēs, cum cornua sibi subito enata animaduertisset, responsumque accepisset ab haruspibus, fore vt Romæ regnaret, si vrbis mœnia ingrederetur: Senatū,

populūque extra urbem conuocauit: quos cum rem omnem edocuisset, sponte se exilio multauit, vnicò terræ iugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

*Ciræus vir fuit Lycius & Sarpedonis comes, quē teste Homero in Iliade vlyffes in bello troiano interfecit.

Circe, Solis & Perse Nymphæ filia, & Actæ Colchorum regis soror, veneficiorū peritissima quæ Sarmatarū rege, cui nupserat, veneno sublato, regnoque per scelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulsa, in Italiā profugit, & in Circeō, mōte (qui antiqui olim Latij terminus erat, & efficacissimis herbis abundabat) sedem sibi delegit: vbi cum Glaucū marinum deum adamaret, Scyllam puellam, quā ille deperibat, infectis fontibus, in monstrum marinum commutauit. Vlyffem item vt tempestatis ad se delatum hospitio suscepit, sociosque eius, quos in porcos commutauerat, ei restituit: cui & Telegonum filium peperit. Postremò & Picum Latinorum regē, quòd vxorem suam, nomine Canentem, sibi præferret, in auem sui nominis commutauit. A Circe fit

Circeus, cza, czum. Virgil. 4. Aeneid.

Proxima Circeæ raduntur littora terræ.

Diues inaccessible vbi Solis filia lucos

Alsiduo resonat cantu. Homer. 10. Odyss.

Circes domus, oppidum Campaniæ Pomponio.

Strabo Circeū vocat, Cicero Circeios. Plin. tradidit Circeos insulam aliquando fuisse immenso mari circumdatā, mox cōtinenti adnexam, Circeij,

Ciceroni Circeiensis, dicti lib. 3. de Nat. Deorū.

Circeum, promontorium Tuscorum, Ptolemeo, hodie Sancta felicitas. Vulgò Cergigli.

Circius, ventus, Galliæ Narbonensi peculiaris, reliquis cæli partibus ignotus, inter Corum &

Apartian spirans, nulli ventorum violentia inferior: quippe qui & onusta percellat plaustra, & ædium tecta secum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1,

-Solut sua littora turbat

Circius, & fida prohibet statione Monæci.

Circius, insula in Mysia, quingentorum ferè stadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti, quorū iuxta alterum eiusdem nominis urbē habuit, & portus duos clausos & naualia.

*Circus de circis vide nicol. Perorum in Cornupia & alex. ab Alexandro.

*Cireneum promontorium in Asia minori haud lōge à monte Mina.

*Cirmi populi qui cōsciam incolunt viuuntque annis centenis quadragenis.

Ciriada, vicus Atticæ, Vide CERIADA.

Ciris, dicitur Scylla, Nisi regis filia, mutata in auē Cirim, id est, alaudam, Vi de SCYLLA.

Cirra, oppidum Phocidis, ad radicem Parnassi montis, in quo Apollo religiosissime colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocidas Amphissa manus, scopulosque Cirra.

Martialis ad Silium. Poetam,

Quid tibi cū Cirra? quid cū Permessidos vnda?

Romanum melius, diuitiūque forum est.

Hinc Apollinem Cirræum cognominat Seneca in Hercule Octavo.

Cirta, Numidiæ vrbs, Salust. Strab. lib. vltimo minutissimā fuisse ait, & optime structā, Micipsæ potissimum opera, qui Græcos in eā habitatum deduxit, & tantum effecit, vt decē equitum millia, & peditum viginti emitteret.

Cirtiscus, fluuius memorandus in Scythia. Herodotus.

Cis, Filius Abiel, pater Saul regis, 1. reg. 9. 1. paralip. 23. Filius item Abigabaon, filius Abdaī Leuitæ, 2. para. 29.

*Cisalpine Gallia quæ & citerior gallia & gallia togata dicitur, fluuio Rubicone finitur cuius basim Alpes efficiunt. Cic. pro lege Manil. Inde quū se in Italiam recepisse duabus Hispaniis & gallia

Cisalpine præfidiis ac nauibus confirmata &c.

Cisamus, vrbs Cretæ, Ptol. hodie Ephitisa.

*Cisapennina Italia à Carone in aug. dicitur quæ respectu Romanorum cis apenninum montem est, sicut Transapennina, quæ trans apenninum est.

Cisā, mater Memnonis, à qua Suforum ciues Cisiij dicti. Steph.

Cisānthi, populi Scythis Cimmeriis vicini, ad oram Oceani Scythici. Plin. lib. 13. cap. 6.

Cisij, Vide CISTIA.

Cison, Torrens Galilææ iuxta montem Thabor. Hic è monte Tabirio in mare cadit. iudic. 4. 3. reg. 18. psalm. 82.

Cispius, mons Romæ, Exquilina in regione, de no-

mine Cispi hominis dictus. Fest. Varro lib. 1. de ling. Lat. Exquilinus est Cispius mons sexuieps apud ædem Iunonis Lucinæ.

Cissa, fluuius pōti Cappadocii, Ptol. Vulgò Quisā.

*Cisanus Couis fuit gregibus pecuariis supra modum diues, de quo extat prouer. Cissanus Couis.

Cisseus, rex Thraciæ, pater Hecuba. Hinc Hecuba ipsa Cisseis appellatur à Virg. 7. Aeneid.

-nec face tantum

Cisseis prægnans ignes enixa iugales.

*Cissusa fons in quo obfetrices bacchum infantem lauerunt. Plut. in Lyfandro.

Cistena, vrbs Aeolidis, inter Elaiticum & Idæum sinum. Pompon. lib. 1. Plin. lib. 5. cap. 30. Cisthene scribitur,

Citanos, insula olim Cycladum clarissima.

Citarij, populi Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8.

Citarista, vel Citaristes, Promontorium Narbonensis prouinciæ, non procul à Mafsilia. Plin. lib. 2. cap. 4. Pomp. lib. 2.

Cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radicem Afopos amnis alluit. Seruius credidit alterum esse ex iugis Parnasi: quod omnium Geographorum iudicio secus se habet. Est enim Cithæron, mōs à Parnasso discretus, & ab eo plus quam triginta passuum millibus distans. Hic mons Libero patri sacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant.

Ouid. 3. Metamor.

Vadit, vbi festus facienda ad sacra Cithæron,

Canibus, & clara Bacchantum voce sonabat.

*Citharista siue Citharistes promontorium Galliæ Narbonensis testibus. Ptol. lib. 2. cap. 20. & Antonino qui in suo itinerario ab hoc promontorium Mafsiliam vsque nauigio triginta millia passuum facit.

Citium, Cypri insulæ oppidum. Plin. libro 5. cap. 31.

Vnde Citieus Zeno.

Citonus, mons qui abundat buxis, inde pecten Citoriacus, quasi buxeus dicitur, à Citorio monte. Ouid. lib. 4. Metam.

Sæpe Citoriaci deducit pectine crineis. Vide CYTORYS.

Citron, Ciuitas in tribu Zabulon. iudic. 1:

*Cinatō oppidum proximū Hisaræ flumini, vocōriis populis, montique Cinesio & allobrogibus in Sabaudia teste Planco inter epist. familiares Tullij in illa quæ incipit, nunquam me Hercule.

Ciueia Pōpeianus, consul, collega L. Celonij Commodi, anno ab vrbe 888.

Ciuilius, siue Cliuilis, Volscorū imperator à Ceganio victus, anno ab vrbe 372.

Ciuilius Tullius, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

Cius, Vide BRYLLIVM.

Cius, fluuius Thraciæ ex Pæoniis & Rhodope montibus profuēs. Est & vrbs nomē, quā, vt testatur Strabo lib. 12. Demetrius cepit, deditque Prusiæ Zelegui hanc euerit, & Myrleā Prusiæ vicinam. Is à ruinis eas excitans, Ciū à se Prusidam: Myrleanū verò ab vxore Apamiam nominauit.

nominavit.

Cixicus, Vide cixicus.

Clæon, fons in Phrygia. Plinius libr. 31. capite 2. dictus est à fletu vt fons alter illi vicinus Gelô à ridendo.

Clampitiæ, locus Italiæ, in Brutiis. Plinius libro 3. cap. 5.

Clanius, Qui & Clanis, fluuis Capaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbe, à κλαδιον quod est viola, qua illius ripæ abundare dicuntur: vt Macrobius existimat, à Clanio gigante. Ab eo piscis Clanius, qui & Silurus vocatur. Virg. libro secundo Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

Clariæ, populi Thraciæ. Plin. lib. 4.

Clarium. Pli. lib. 2. Vide CLAROS.

*Clarius est mōs Colophonæ in quo colitur Apollo & ab eo Clarius appellatur.

Claros, siue Clarium, Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem. Hanc Manto Tirefiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cum patriæ cladem lugeretur, & suam, manantibus vbertim lachrymis, fontem fecit: vnde claros, κλαδιον locus appellatus. Nearchus verd author est, inde vrbi huic nomen factum, quod Apollini sorte obtigit. Nam fortem, κλαδιον Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus est, qui illic & fanum habuit, in quo responsa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentium. Ouidius secundo de Arte.

Clarus, insula in mari Myrto, & ipsa Apollini facta: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.

-Mihî Delphica tellus,

Et Claros, & Tenedos, Pataraæque regia seruit.

Classence, oppidum, à Smaragdo captum, anno ab vrbe 153.

Claternæ, oppidum in Piceni littore. Pomponius libro 2.

Clauda, insula spectas Crerâ inter meridiem & occidentem. act. 27.

Claudia, Noricorum oppidum. Pli. lib. 4. ca. 14. Ptolem. Claudiuum vocat.

Claudia, virgo Vestalis, quæ cum in suspicionem stupri venisset, & simulachrum matris Idæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobendam pudicitiam suam, fertur cingulo duxisse nauem, quam multa hominum millia trahere nequieuerant.

Claudia gens, Romæ patricia è Sabinis venit, cognomina sibi Neronis & Drusi vsurpauit, quod Nero lingua Sabina, vir strenuus & fortis dicitur: Drusi verd, à Claudio Druso, qui hostium duce Gallorum Druso cominus trucidato, sibi ac posteris nomen indidit, Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudianus, poeta insignis, Theodosij & Honorij temporibus floruit, patria Alexandrinus. Quidam

Florentinum faciunt, sed falso: ingenio excellentifuit, maximèque apro ad carmen componendum. Nam & adurgit feliciter, variisque figuris ac sententiis mirifice delectat. * huius meminit Suidas.

*Claudianus Cæsar qui interfecto Caligula successit in imperio: vir inaudita crudelitatis vt scribit Suet. in Claudio.

*Claudiana tonitrua dicebatur quæ Claudius pulcher instituit, vt ludis factis post scenâ coniectus lapidum ita fieret in circumactam peluim, vt veri tonitruum speciem representaret.

Claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. libro 5. capite 24.

Claudiuum, Vide CLAVDIA.

Clauidium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Stephanus.

Ap. Claudijs Regillianus decemuir, legibus scribendis summa inter collegas autoritate, postremò ob Virginia iudicium in carcere coniectus, sibi manus attulit. Liu.

Ap. Claudijs, cæcus, extrema senectute in curiam delatus, senatum iam iam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta est, quam Brundisium vsque lapidibus strauit. Liu. libro. 9. * & aquam appiam in vrbe duxit, pyrrhūque in vrbe non esse recipiendum sua sententia obtinuit.

Cladius Nero, & Claudius Pulcher, fratres Cæci filij, Tranquillus & Liu. lib. 19.

Cladius Sulpitius Longus, consul, collega Q. Aelij Cæritani, anno ab vrbe 431.

Cladius Pontius, Samnitium imperator, Romanos apud Caudium sub iugum misit. Liu. lib. 8. Decados 1.

Cladius Fabius, dictator, anno ab vrbe 439.

Cladius Petilius, dictator, anno ab vrbe 442.

Cladius, cognomento Caudex, à nauium caudibus sic dictus. Is Carthaginenses Messana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracusas in deditionem accepit. Cæcilius.

Cladius Centianus, quæ nonnulli Centimalū, alij Centimanū minus rectè scribunt. Is librū in iure ciuili tertium à P. Papyrio scripsit, & R litera intro duxit, quod prius Fusij, qui deinde Furij dicerentur. Valerius.

Cladius, qui antè Claufus dictus. Vide CLAVSUS.

Cladius Nero, cōsul, Liuij Salinatoris collega, qui adueniente ex Hispania cum auxilio Afrubalē interfecit.

App. Cladius orator. Cic. in Bruto.

Cladius Nero, Tyberij principis pater, Quæstor C. Cæsar in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Max. in P. Scipionis locum successit.

Cladius, Tiberius Nero Cæsar, 111. Romanorum imperator, Octauij Cæsaris priuignus, gener, & adoptione filius. Suet.

Cladius, Rom. imperator, Britanniam insulam in deditionem accepit, & Orchades insulas Romanis adiecit

no adiecit imperio. Postmodum ab Agrippina vxore veneno sublaus est, vt Nero filius imperio potiri posset.

Cladius Domitius Nero, Romanorum imperatorum nequissimus. Vide NERO.

Cladius, Romanorum imperator, qui Gotthos Italicum vastantes bello adortus, incredibili clade superauit. Sed cum duobus ferè annis imperasset, apud Smirnum morbo interiit.

Cladius Pompeianus, consul, collega Seueri, anno ab vrbe 925.

Cladius Venatus, vir doctissimus, Alexandri à consilijs, anno ab vrbe 976.

Clauius, rex Sabinorum, Turno aduersus Aeneam suppeticas tulit. Ab hoc Appius ille Cladius originem traxit, qui paucis post exactos reges annis cum quinq; millibus clientum se Romam contulit, vrbsque partem habitandam accepit, Claudiāque familiam propagauit. Virg. 7. Aeneidos, Ecce Sabinorum prisco de sanguine magnum Agmen agens Clauus, magnique ipse agminis instar,

Claudia nunc à quo diffunditur & tribus, & gēs.

Clazomenæ, vrbs Ioniæ Asiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagoræ. Hæc prius Gryna nominabatur, vicina Colophonij, vnde & Apollo Grynæus dictus est apud Virgilium, quoniam ibi esset eius oraculum.

Clazomenia, insula, quæ Marathusa dicitur, à qua Clazomenij, quos in Mœnia sitos esse constat: hinc adiectiuum Clazomenius, niam: vt Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide MARATHUSA.

*Cleander nomen est varis arcadici apud Herod.

Cleantes, philosophus Stoicus, Crateris primū discipulus, Zenonis Citiensis successor. Hic Phani Asij filius, egregius pugil, cum Athenas venisset, & Zenoni adhaerens, generosè philosophatus est, & in eisdem permansit dogmatibus: ea fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus sit. Nam quum non haberet vnde se alere posset, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem verd in sermonibus exercitabatur. vnde Phreantes appellatus est, quasi puteos hauriens. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, ossibus bouum & testis fistilibus præbere solitū, cum pecunia non suppeteret ad charitas emendas.

Cleantis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solensis senior, scripsit de varia historia.

Clearchus iunior, Ponticus, Athenas profectus, vt operam daret Platoni, in somnis admonitus, à studijs literarum recessit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictabat imperatorem plus quam hostem metui oportere: significans eos, qui in prælio mortem experirent, certum sibi, si deseruissent, expectare debere supplicium. Fronti. lib. 4.

Clearchus, cōsul, collega Richomeri, anno ab vrbe 137.

*Clempus Medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis ascribitur.

Clemens historicus, scripsit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Ifo-cratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus, præsul, Pantherij discipulus, Origenis præceptor, floruit sub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Eusebius lib. 6.

Clemens, Romanorum tertius episcopus, auditor diui Petri.

Clemens 111. Pontifex 150. anno salutis 1048.

Clemens 111. Pontifex 175. anno salutis 1188.

Clemens 111. Pontifex 184. anno salutis 1264.

Clemens v. Pontifex 196. anno salutis 1306.

Clemens v. Pontifex 198. anno salutis. 1342.

Clemens vi. Pontifex 220. anno salutis 1523.

Clemens, cōsul, collega Tertullij, anno ab vrbe 947.

Clementinus, consul, collega Agricolaæ, anno ab vrbe 982.

Clementinus, consul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

Cleobis, Argiæ sacerdotis filius, de quo sic Cicero in Tuscul. quæstionibus, Primū (inquit) Argiæ sacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula est. Cum enim illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi ius esset, satis longè ab oppido ad fanum, morarenturque iumenta: tunc iuuenes ij, quos modò nominavi, veste posita, corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt. Ita sacerdos aduectus in fanum, quum currus esset ductus à filiis, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit à Deo. Post epulatos cum matre adolefcentes somno se dedisse, mane inuentos mortuos. Hæc Cic.

Cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus è septem Græciæ sapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Aegyptum philosophandi gratia, petisse fertur: extat eius breuis ad Solonem epistola.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmata quædam perscripsit * quorum vnum adhuc extare fertur. Est vnus genitor nati bona pignora bis sex, Triginta cuius nata, sed disparæ forma. Hæniueq; aspectu nigrae que colonibus illeg, atque immortales omnes moriuntur ad vnam. Diogenes Laërtius & Suidas.

Cleocritus, apud Comicos taxatur vt mulierosus & cinædus & obscurus, & Cybeles filius. Nam in mysterijs Rheæ molles tantum interfunt, Suid. * vide Erasim. in adagijs.

Cleodamas, Thasius, philosophus, Platonis tempore, in geometria floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem, ciuitas est Thefaliciæ) scripsit de cura equorum. Steph.

*Cleodora nymphæ nomen matris parnassij à quo parnassus mons nomen accepit. Cæli. lib. 16. cap. decimonono.

*Cleogenes Sileni filius eques insignis. Pausan. 137.

Cleomachus, Magnēsius pugil, qui cinēdi cuiusdā & ancillæ amore captus, quæ à cinēdo alebatur, cinēdorum & orationem & mores est imitatus. Strabo.

Cleombrotus, Pausaniæ filius, Lacedæmoniorum dux, qui timens ne videretur cum Epaminunda hoste sentire, temerè cum eo pugnavit, sēque & patriam in præcepit dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus est.

Cleombrotus adolescens Ambraciota, qui quum ei nihil accidisset aduersi, è muro se in mari abiecit, lecto Phtonis libro de animorum immortalitate. Cicero in Tuscul.

Cleomedes, Astypalæensis, de quo portentosa quedam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidaurium pugil interfecisset, vi storia præmiis fraudatus, præ dolore in furorem incidit, atque ex Olympia Astypalæam reuersus, cum ibi multa temerè ac violenter fecisset, postremò ludum puerorum ingressus, apprehensam manu columnam, que tectum sustentabat, concutiens, mediam fregisse, ac tectum deiecisse dicitur. Interfectis autem pueris, quum quaeretur ad supplicium, in sepulchrum magnum se coniecisse, & clausus intus iniectum opperculum tanta vi tenuisse, ut ne à multis quidem simul aditentibus, villo modo euelli posset exciso igitur circa loco, neque viuum hominem, neque mortuum esse compertum ferunt. Quare missus Delphos legatis respondisse Pythiam, Vltimus herōum Cleomedes. Astypalæus. Suidas & Plutarchus.

Cleomēdes, Græcus author qui scripsit de circulis cælestibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suidas.

Cleomēnes, Lacedæmoniorum dux, ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum se recepit, benignèque primum exceptus, mox Nicagoræ cuiusdam calumnia apud regem suspectus, custodiè cum aliis quibusdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periiit. Post à Ptolemæo mortuus, pelle nudatus, cruci que adfixus est. Plutarchus.

Cleomēnes Siculus, C. Verris nequitia administer. Cicero 7. in Verrem.

Cleon, dux Atheniensium in reipublice administratione aduersari solitus Nicia Nicerati filio, missus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cepit. Eum insectatur Aristophanes in comœdia quæ inscribitur Equites.

* Cleon Messeniorum dux. Pausan. lib. 4.

* Cleon statuarius nobilis. Pausan.

* Cleon Theridis sacerdos. Pausan.

Cleon poëta, Argonautica scripsit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus est, vt eius enarrator scribit.

Cleon Halicarnasseus orator, Lyfandro Lacedæmonio orationem composuit. Suidas.

Cleonæ, oppidum mediocre in via, quæ ab Argis Corinthum ducit, ab Argis quidam stadiis 120: à Corintho verò 80. distans. Ouid. 6. Metam.

-Humileque Cleonæ. Inter Cleonas & Phluntem Nemea sylua confurgit, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco dictus est Cleonæus. Lucan. lib. 5, Ille Cleonæi proiecit terga leonis.

Cleonidas, vir Thebanus.

Cleonimus, id est, desertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus est. Vnde proverbiū, Cleonymo timidior. Hunc insectatur vt timidum & fugacem. Aristophanes in Nubibus.

Cleonimus, vnus ex imperatoribus externis, quos sibi accesserunt Tarentini. Strabo lib. 6.

Cleopatra, Aegypti regina, Ptolemæi Aulæ filia, soror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudicissima, à Iulio Cæsare primum adamata: cui filium Cæsariōnem peperit: deinde ab Antonio iustæ vxoris loco habita. Quod cum egre ferret Augustus, cuius sororem Antonius vxorem duxerat, bellōque inter eos exorto, Antonium superatum insecurus, ad necem spontaneam compulsi: eius exemplum imitata Cleopatra, ne viua in hostis potestatem veniret, & per ludibrium in triūpho circumduceretur, aspidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clausit. Statius libro tertio Sylluarum.

Actias. Aufonias fugit Cleopatra carenas.

Cleopatrus, præfeti nomen apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

Cleophanes, orator ex Myrlea. Strabo lib. 12.

* Cleophātus Themistoclis filius, quem pater in equestri facultate tam strenuum effecit, & equis reclusus insisteret, reclususque ex equo iacularetur, Platon. in Menone & Cæli. libro decimo quarto capite 13.

Cleophātus, medicus. Plin. lib. 24. cap. 16.

Cleophātus, pictor Corinthius. Plin. lib. 35. cap. 3.

* hic apud Plinium vini rationem illustravit primusque semen pastinacæ erraticæ dysentericis prodesse expertus est.

Cleophas, vnus ex CHRISTI discipulis qui proficiscēs in Emmaunta CHRISTVM alloquebatur in itinere. Luc. 24. Iohan. 19.

Cleophon, poëta tragicus Atheniensis. Suidas.

Cleophylātus, episcopus, cum Stephano ab Adriano Rom. pontifice ad Carolum missus, Germanorum, Francorumque episcoporum synodum congregauit. In qua haresim Felicianam & synodum de imaginibus deponendis, quam Græci septimam dicebant, damnauerunt. Blōd. lib. 1. decad. 2.

Cleop'ompus, Atheniensis, Thronium cepit. Locros vicit. AEGinetas suis è sedibus eiecit. Thucy. Plutarch. in Peri.

* Cleostratus Ephebus ille fuit cui fors obtigit, vt draconi apud Thespiēs saeuienti immolaretur, cuius vicem dolens Menestratus, thorace eno iudutus in draconem dimicaturus prodiit in medium, ac belluam interfecit: Sicque & Cleostratum: & ciuitatem liberauit.

* Cleops Aegypti rex qui templa omnia obserauit, ne populus diis sacrificaret. Herod.

Cleostratus, antiquissimus philosophus, primus scripsit de signis cælestibus, atque in primis signa Aricris & Sagittarij. Plin. lib. 2. cap. 8.

Cleoxenus & Democlitus historiam de rebus Persicis scribere aggressi, quam inchoatam se in historiis fatetur absoluisse Polybius Megalopo. Sui.

Clephis, Longobardorum rex truculentissimus, Imolam ædificauit, à suis interfectus est. Blond. Pompon. AEmil.

* Clefides pictor nobilis qui reginæ Stratonices iniuriam à qua nullo honore fuerat excepris depinxit, voluptatemque eius cum piscatore quem amare credebatur.

Clethus, vxorem habuit Pallenem Sirthonis filiam, quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

* Clibanus mons est in extremis Italiæ finibus, non procul à Lacinio promontorio. Plin. lib. 3. cap. 10.

* Clibanus oppidum Isauriæ quod est Asiæ regio inter Pamphyliam & Ciliciam sita. Pli. li. 5. ca. 27.

* Clidemus scriptor Antiquissimus fuit cuius opus de plantis sæpe citatur à Theophrasto. Scripsit & protogomiam quæ citatur ab Athenæo.

Climax, Straboni lib. 14. mōs Pamphilio pelago adiacens: is transitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur ad eod, vt iter faciendibus peruius sit, pelago autem affluente vndis contegatur. Transitus per montem tum arduus est, tum etiam prolixus, quapropter in tranquillibus littore vtuntur.

Clinias musicus, & philosophus sectæ Pythagoræ, si quado ad irā prouocaretur, sumpta statim cithara, motus animi leniebat. AElanus de Varia hist.

Clio, vna Musarum ex nouem, apud Hesiodum in Theog. ἀδ τῆ κλίσ, id est, à gloria, quod poëtis gloria ex carmine nascatur. Alij ἀδ τῆ κλίειν, hoc est, à celebrando dictam putant, propterea quod historiæ inuentrix esse putetur: cuius proprium est virorū fortium laudes celebrare, eorumque gesta ad posteritatem transmittere. Virg. de Noue Musis, Clio gesta canens tranfactis tempora reddit.

Clispea, vrbs Africa minoris, alijs dicta Clupea & Clypea. Ptolem.

* Clithestes primus Ostracismi author apud Athenienses, primusque eo exilij genere mulctatus. Cæli. lib. 21. cap. 44.

Clitarchus historicus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res gestas scripsit: cuius in historia ingenium probatur, fides infamatur, vt scribit Quintil. Huius meminit & Pli. li. 4. ca. 5.

Clitella, locus quidam Romæ vocatur propter similitudinem clitellarum: & in via Flaminia, loca quadam deuera subinde & accliuia.

Cliterna, Italiæ oppidum ad montem Gargarum. Pompon. lib. 2. Ptol. Cliternum, vulgò Celano.

Clitus, Vide CLITVS.

Clit'omachus Carthaginēsis philosophus, Athenas concessit ad capiendum ingenij cultum, quadraginta natus annos, audiuitque Carneadem, breui quoque tempore adeo profecit, vt quadraginta volumina scripserit, successeritque Carneadis scholæ. Sui.

Clit'omachus athleta, Pancratiastes nobilis. Suid. pu dicitia tanta fuisse dicitur, vt canes si fortè cocuntes vidisset, statim vultum auerteret, in conuiuio si quis sermo lasciuus incidere, statim surgens abiret. AElanus de varia historia.

Clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadiæ, à quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui gustauerit, vini fastidium inducēs. Ouid. 15. Metam. Clitorio quicumque sitim de fonte leuauit, Vina fugit, gaudetque meris abstemius vndis.

* Clitorius fons est Arcadiæ, qui potus vini tardium adferre dicitur.

Clitumnus, agri Falisci fluius, cuius aqua potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. cap. 103. Virgil. 2. Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus Victimæ. Silius lib. 11,

Et lauar ingentem profundens flumine sacro Clitumnus taurum.

Clitus Mantij filius ab Aurora raptus, nunquam postea apparuit.

* Clitus inter præcipuos Alex. maced. familiares eademque charissimus, tum quod filius esset nutricis ipsius, tum quod ab illo in vitæ discrimine fuisset seruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberior in Persicos mores inuectum, rex iam temulentus spiculo iriecit. Cuius facti eum postridie tanta cepit poenitentia, discussa iam ebrietate vt torum triduum cibo abstineret, decreueritque omnino inedia sibi necem consciscere, ac amicum optimè de se ineritū ad inferos persequi. Tandè ægre admissa amicorū consolatione, sumptuosissimo eū funere sepeliuit. Plu. i. vita Alexā.

Clitulus, Vide C I V I I Y S.

Clóanthus, vir Troianus, AENEÆ comes.

Clodia, Romana, copiosa & locuples scæmia, de qua Cicero ad Att. lib. 13.

Clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

Clodiorum familia, à Clodio AENEÆ socio dicta. Festus. * verius tamen est Clodius qui & Cludij dicuntur à Sabinis ortum traxisse nomenisque originē cepisse ab appio illo clauso, qui primus ex ea familia cum quinque clientum millibus se Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vt be posset, plebeio se homini adoptandum dedit: moechus fuit notissimus, deprehensus in sacris Bonæ deæ muliebri vestri vestitu. Cicero ad Atticum lib. 1. postea à Milone interfectus.

Clodius Pulcher, orator Romæ inter patronos, simul cum Cicerone in causa Scauri. Pædianus.

Clodij cuiusdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum scripsit.

Sextus Clodius rhetor, è Sicilia Latina, Græcæque eloquentiæ professor, malè oculator, familiaris, ac præceptor Marci Antonij Triūviri, cuius meminit Cicero in Philip. & Tranquillus.

Clodius Quirinalis Arelatenensis, rhetor, Romæ docuit, circa Neronis tempora. Euseb.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallia, post mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator salutatus, perditur gulæ fuisse traditur. Herodia.
 Clodius, Francorum rex, anno salutis 432.
 Clodius Albinus, consul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 957.
 Clodomir, Clodouei filius, Aurelianensis princeps, anno salutis 516.
 Clodomirus, Basami filius, Sicambrorum rex.
 *Clodomirus Clodouei primi filius, sigismundū filium Bundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vna cum liberis & vxore in puteum iccit.
 Clodoueus, Francorum rex, anno salutis 487. Hic Halaticum Visigothorum regem, qui apud Pictauros regnabat, & Apollinarem Aruernorum præfectum vicit, ceciditque. Aemil. Voto facto Alemannos subegit, parva victoria, an. xxv. regni à Remigio Remensi episcopo cum Francis omnibus baptizatus est. Blond. Aemilius libro 1.
 Clodoueus, alter Francorū rex, anno salutis 654.
 Clodoueus, Theodorici filius, Francorum rex, anno salutis 967.
 Clælia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruscorum regi obſes data, deceptis custodibus, incolumis ad suos per Tyberim tranavit. Quamobrem Romani nouam in femina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, statum ei equestrem in summa sacra via posuerunt. Liuius libr. 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.
 Clógio, Franci filius, Francorum rex, anno salutis 751.
 Clónius, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigaerunt. Homer. lib. Iliad. 2.
 Clota, æstuarium Britannici maris apud Ptol. Glota Tacito scribitur.
 Clotarius, Clodouei filius, primò Suesionū princeps, postea solus Francorū rex, anno salutis 564.
 Clotarius, 11. Gallorum rex, anno salutis 597.
 Clotarius, 111. Clodouei filius, Gallorum rex, anno salutis 669.
 Clotarius, 111. Francorum rex, regnavit annis x. anno salutis 721.
 Clotho, vna Parcarū, quas Hesiod. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dicta Clotho, ἀνὴ τῆ κλωστή, quod voluere, seu nere significat. Fingunt enim Poetæ hanc colum gestare, & nendo humanæ vitæ terminum præscribere.
 Cluentius, cuius Ro. ex municipio Latino accusat⁹, opibus maris Salsiæ, quod Oppianicū vitricum interfecisset, defensus fuit à Cicero. cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio
 *Cluacina venus dicta est à Cluendo id est pugnando, cuius simulachrum positū fuit in eo loco vbi pax inter Sabinos & Rom. cū propter raptas pugnarent facta est.
 Clunia, oppidum Hispaniæ, Celtiberiæ finis. Plin.

libro 3. cap. 3.
 Cluniensis, Hispaniæ conuentus. Sunt enim septem (inquit Plin. li. 3.) Carthaginensis, Tarracoenſis, Cæſar auguſtanus, Cluniensis, Asturum, Lucensis, Braccarum.
 Clúpea, siue Clypea, ciuitas Africæ propriè dicta, in promontorio Mercurij sita: ita dicta à clypei figura. Lucan. lib. 4.
 Et Clupeam tenuit stationis littora notæ.
 Hanc Solinus Græco nomine Aspidem vocatam tradit. Quod & ipsum nō obscurè affirmat Silius Italicus Bel. Pun. lib. 3.
 In clypei speciem curuatis turribus Aspis. Prolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermæo promontorio, quarū vnā Clypeam alteram aspidem vocat.
 *Clupea exiguus pisciculus. Plin. lib. 9. cap. 15.
 Clusini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plin. li. 3. cap. 51.
 Clusinus, dictus est Ianus, quia pacē tēpli eius portæ claudi solebant. Verg. 1. Aeneid. & Ouidius 1. Fast.
 Clusolum, oppidum Umbriæ, quod interiit. Plin. lib. 3. cap. 14.
 Clūsios, Calli nominant dæmones quosdam, quos nonnulli existimant spiritus esse elemento æreo compositos.
 Clūsium, oppidum est Mediterraneum in Tuscia sub quo sepultus est Porſena. Plinius libro 39. capite 13.
 Clymène, Oceani & Tethyos filia, Iapeti vxor, Hesiodo in Theogonia. Verg. 4. Georg.
 Inter quas Clymene curam narrabat inanem Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furti.
 Clymène, quæ Apollini Phaethontem peperit, eiusque sorores Heliadas. Ouid. libro primo & 2. Metam.
 Clymène, ministra Helenes, particeps consiliorum domina, furtorumque eius internuntia, quæ etiā ad Troiam illam esse secuta. Hom. libr. 3. Iliad. Ouid. in Epist. Helenæ ad Paridem,
 Cætera per socios Clymenen, Aetramque loque mur:
 Quæ mihi sunt comites, consiliūque duæ.
 *Clymeneis inferni cognomen à poetis vsurpatū, ἀνὴ τῆ κλωστή id est sonando, quod sonus ex inferis edatur. Paleph. lib. 1.
 Clypea, Vide CLYPEA.
 Clytemnēstra, filia Tyndarei & Lædæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore, mutuo Aegisthi amore capta, turpissimis cum eo voluptatibus sese implicuit: virūque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per insidias interfecit: idem Orestis filio factura, nisi eum Electra foror certissimæ neci eripuisset, & ad Strophium regem clam misisset educandū, qui postea ad altus Argos rediit: vbi vnā cū hospitibus Phœcenibus (quos Strophius ad Aegyptum miserat, tanquam Orestis mortē nūtiaturos ad Clytemnestram intromissus, vna cū

adultero cā interemit. Homer. li. 11. Odyssæ. Senec. in Agamemone. Euripides in Oreste. Sophocles in Electra.
 Clytia, æ, siue Clytie, es, vna ex Oceani nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitu Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo, grauissimo odio eā prosequutus est. Illa verò amoris impatiētia, cibo & potu abstinens, solē quacunque iter faciebat, oculis sequebatur, tandē fame & dolore cōsumpta, mutata est in heliotropium. Ouid. 4. Metam.
 Clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Hom. lib. 20. Iliad.
 Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Aeneid. 10.
 Tu quoque flauentem prima lanugine malas Dū sequeris Cytium, infelix noua gaudia Cydon.
 C N
 *Cnagia Diana dicta est à Cnagio Spartano qui in bello à Castore & polluce in Aphidnam gesto captus & à cretensibus veditus cū deæ simulachro in patriam aufugit.
 *Cnalyſia diana dicta est à Cnacolo monte iuxta quem sacra ei faciebant Caphyraz. Palæph.
 Cnemides, in Thracia sunt secundū Daphnautem, locus munitissimus, in quæ ex Eubœa Cæneum è regione consistit promontorium, in Occidentem spectans, sinumque Maliacū, &c. Vide tabulā decimam Europæ apud Ptolemæ. & Strabonem libro 9. Plin. Cnæus dicitur numero singul. Plin. lib. 4. cap. 7.
 Cnæus, cognomen apud Romanos: quod quidam à næuo deducunt, præposita C litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priscianus, G pro C efferebant.
 Cn. Aufidius Orestes, collega P. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 683.
 Cn. Bœbius Pamphilus, Cōsul, cum L. Aemilio Paulo, anno ab vrbe 572.
 Cn. Calphurnius Piso consul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 615.
 Cn. Calphurnius Piso, consul, cum C. Cæsare Octauiano, anno ab vrbe 731. Cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.
 Cn. Cinna magnus, Consul, cum L. Valerio Messala, anno ab vrbe 757. Vide C I N N A & C O R N E C I L I V S.
 Cn. cornélius Afina, consul, cum c. Genutio clepsina, anno ab vrbe 483.
 Cn. Cornélius Blæſus, consul, cū M. Atilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.
 Cn. cornélius cethegus, consul, cū cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557. Vide cethegus.
 Cn. Cornélius cossus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342.
 Cn. cornélius cossus, consul, cū L. Furio Medullino, anno ab vrbe 347.
 Cn. cornélius Dolabella, cōsul, cū M. Tullio Decola, anno ab vrbe 673.

Cn. cornélius Gallus, poeta, Virg. amicissimus, qui in eius honorē scripsit decimā Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inscribitur, de cuius etiā laudibus finis libri primi Georgicorū totus cōtextus erat, quem postea à Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Aegyptō præficeretur, à quo tamen postea per summam crudelitatem est interfectus.
 Cn. Cornélius Létulus Clodianus, consul, cum P. Licinio crasso, anno ab vrbe 657.
 Cn. cornélius Lentulus, consul, cū P. Aelio Pæto, anno ab vrbe 553.
 Cn. cornélius Lentulus, consul, cū P. cornelio Létulo, anno ab vrbe 736.
 Cn. cornélius Scipio Afina, consul, cum c. Duillio, anno ab vrbe 493.
 Cn. cornélius Scipio caluus, consul, cū M. claudio Marcello, anno ab vrbe 532.
 Cn. cornélius Scipio Hispalus, cōsul, cū Q. Petilio Spurino, anno ab vrbe 578.
 Cn. Domitius Aenobarbus, consul, cū L. Quintio Flamini, anno ab vrbe 562.
 Cn. Domitius Aenobarbus consul, cum c. Fannio, anno ab vrbe 632. & cū c. casio Longino, anno ab vrbe 658.
 Cn. Domitius Aenobarbus, cōsul, cum c. Sossio, anno ab vrbe 722.
 Cn. Domitius AEnobarbus, consul, cum Fur. camillo Auruncino Scriboniano, anno ab vrbe 784.
 Cn. Domitius caluinus, consul, cū L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 423.
 Cn. Domitius caluinus, consul, cū M. Valerio Messala, anno ab vrbe 701. & cū c. Afinio Pollione anno 714.
 Cn. Domitius caluus, consul, cum P. Cornelio Dolabella Maximo, anno ab vrbe 470.
 Cn. Fábius Vibulanus, consul, cū T. Quintio Capitolino, anno ab vrbe 335.
 Cn. Genutius Pansa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.
 Cn. Fuluius Centimalus, Consul, cum P. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 543.
 Cn. Fúlius centimalus, consul, cū L. cornelio Scipione, anno ab vrbe 455.
 Cn. Fuluius centimalus, consul, cum L. Posthumio Albino, anno ab vrbe 525.
 Cn. Iulius Méto, cōsul cū Ruintio cincinnato Pæno, anno ab vrbe 325.
 Cn. Létulus Augur, consul, cum M. Licinio crasso, anno ab vrbe 740.
 Cn. Létulus Getulicus, consul, cū c. caluisio Sabino, anno ab vrbe 778.
 Cn. Létulus Marcellinus, consul, cū L. Martio Philippo, anno ab vrbe 698.
 Cn. Mánlius capitolinus Imperiosus, cōsul, cū M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C. Martio Rutilio, anno ab vrbe 399.
 Cn. Mánlius Cincinnatus, cōsul, cum M. Fabio Vi-

bulano, anno ab vrbe 274.
 Cn. Mánius Volfo, consul, cum M. Fulvio Nobiliore, anno ab vrbe 565.
 Cn. Octáuius, consul, cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.
 Cn. Octáuius, consul, cū T. Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.
 Cn. Octáuius, consul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 667. & cū C. Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.
 Cn. Papyrius Carbo, consul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 669. II. consul, cum eodem anno ab vrbe 670. III. consul, cum C. Mario, C. filio, anno ab vrbe 971.
 Cn. Pompeius Magnus, Vide Pompeius.
 Cn. Pompeius Strabo, consul, cum L. Porcio Carone, anno ab vrbe 665. Picetes Marsisque in potestate redegit. Vide Pompeius.
 Cn. Seruilius Cæpio consul, cū C. Sempronio Blaeso, anno ab vrbe 560.
 Cn. Seruilius Cæpio, consul, cū Cn. Seruilio Bemino, anno ab vrbe 551.
 Cn. Seruilius Cæpio, consul, cū Cn. Pópeio Nepote, anno ab vrbe 613.
 Cn. Seruilius Fidenas, Tribunus milit. anno ab vrbe 370.
 Cn. Seruilius Geminus, consul, cū C. Ruertio Flaminio, anno ab vrbe 537.
 Cn. Seruilius Geminus, consul, cū Cn. Seruilio Cæpione, anno ab vrbe 551.
 Cn. Vetusius Geminus, consul, cū T. Ebutio Helua, anno ab vrbe 255.
 Cnidus, insula opposita Asiæ. I. mach. 15. act. 27.
 Cnidus, siue Cnidos, vrbs insignis in extremo cornu peninsulæ caræ adhaerentis, Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hora. I. Carm. Ode 30. O Venus regina cnidi, Paphique. *Est & herbe nomē de qua Pli. li. 21. cap. 16.
 Cnifæa, nauale Megarorum iuxta Peloponnesum, Steph.
 Cnopópolis, vrbs Ionū, à cnopo quodam, Erythra aliàs dicta. Steph.
 Cnosus, Vide Gnosus.

C O

Coa, oppidum in Arabia felici. Ptol.
 Coáspis, Vide Choaspis.
 Coatræ, siue Coastræ, siue Choatræ, ciuitas ad Persidē, iuxta quā sunt arbores inauditæ magnitudinis. Pli. li. 6. cap. 7. populi Scythici. Aliis populi Indiæ. Luc. lib. 3.
 Aethera tangentes syluas liquere Coatræ, & c.
 *Cobares natione mædus, magicæ artis professione celer habitus est, quo tempore Alexander bellum mouebat in Batrianos. Autor Curtius lib. 6.
 Cobrys, vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrytes. Steph.
 Cocalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hospitio suscepit: quem cum Minos illuc vsque persequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouidi⁹ 8. Metamorpho. Stephanus Cocalum Dædali filium in Camico imperasse

scribit.
 Cocánicus, Siciliæ lacus, ex quo salem Cocanicum nominamus. Pli. li. 31. ca. 7.
 Coccæus Nerua, imp. Rom. Vide NERVA.
 Cochliúsa, insula iuxta Lyciam, à cochleis quæ ibi inueniuntur. Steph.
 Cocles, vir Romanus, qui Porfenæ regi per subli-cium pontem transire conanti, solus hostium imperum sustinuit, donec à tergo pons à sociis frangeretur: quo fracto, se cum armis præcipitavit in Tyberim. Et licet vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad suos peruenit Vnde est illud ab eo dictum, cum ei in comitiis coxæ vitium obiiceretur, Per singulos gradus ad moneor triúphi mei. Valerius Max. libro 3. capite secundo. Liu. lib. 2. Virgilius quoque Aeneid. octauo, Illum indignanti similem, similemque minanti Aspiceres, pontem auderet quoddam vellere Cocles. Vide Horatium.
 *Cocofares populi in Aquitania proximi Sibutzaribus, Vocatibus, Tarulatis, Hótiatis, garūnis ac Hispaniæ citeriori & Garumnae fluuio: in francorum regno siti.
 Cócetia siue Cotia, dictæ sunt Alpes à Cócetio rege Gallorum domitore, qui in amicitia Octauij receptus est. Incipiunt à Segusia oppido, & Tacito Cócetianæ appellantur. In eo tractu sunt, quos vulgò *Montenoue* & *Montanys* vocamus.
 Coctoria Vide Cothoria.
 Cocynthum, Italæ promontoriū quod meridianā plagā spectans, Ionium & Siculū mare discriminat. Polyb. lib. 2.
 *Cocytia sacra erant, quæ fiebant in honorem Proserpinæ raptæ à Plutone, à cocyto inferorum fluuio nominata. Autor Porphyrio in illud Horatij in epod. inultus vt tu riseris Cocytia.
 Cocytus, Inferorū fluuius, à Styge profluens, nomē habens *κόκυτος*, quod est gemere ac lamentari. Virg. 6. Aeneid. Cocyti stagna alta vides, Strygiámque paludem. Claud. de Raptu Proserpinæ lib. 2. -Presso lachrymarum fonte resedit Cocytus, tacitis Acheron obmutuit vndis. Hinc Cocytia, dicta sunt sacra, quæ fiebant in honorem Proserpinæ, quam Pluto rapuit, à cocyto inferorū fluuio nominata. Autor Porphyrio in illud Horatij in Epod. Inultus vt tu riseris Cocytia.
 Codanónia, insula vna ex Hemodibus in Germania in Codano sinu. Mela lib. 3.
 Códanus, super Albim fluuium ingens sinus, magnis paruisque insulis refertus in Germania. Pli. lib. 4. cap. 13.
 Codæta, appellatur ager trans Tyberim, quoddam in eo virgulta nascantur ad caudarum equinarum similitudinem. Festus.
 Codrus, rex Atheniensium, qui pro patriæ salute, certissimè se morti obiecit. Responsum enim acceperant Peloponneses, ita demum se su-

peraturos, si hostium regem non occidissent. Fefellit ergo eos habitu mendici, eosque in suā necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. *Vnde Verg. s. ecloga. Si quos aut phyllidis ignes, Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri. Huius tanta fuit nobilitas, vt abierit in prouerbium, codro nobilior, de eo dictum cuius maxima est generis nobilitas. Ab eo posterius Codridæ dicti sunt.
 Codrus, poeta quidam pauperimus: cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, Codro pauperior. Iuuenal. Sat. 3.
 Tota domus Codri rheda componitur vna.
 Cœcinum, oppidum in sinu Scyllaceo. Mela libro secundo.
 Cœculus, cognomento Saturnus Iunior, regnavit apud Aborigines anno ante conditā urbem 870.
 *Cæla est artica regiuncula, militiada & Thucydidis sepulchris nobilitata. Marcell. in vita Thucyd.
 *Cæla est sinus Euboicus T. Iulius.
 Cæle, Syriæ pars. Mela lib. 1. Hinc etiam Cœlesyria dicta est. Strabo lib. 16. Nomen sortia est à concauitate. Nam & *κόλλος*, locus cauus dicitur. *Pomp. mela lib. 1. Syria late tenet littora, terræque etiam latius introrsus aliis aliisque nuncupata nominibus nam & Cæle dicitur & mesopotamia & Damascenæ, Adiabene & Babylonia, & c.
 *Cœles vibenna etruscæ gentis dux, qui suppetias tulit Tarquinio superbo.
 Cœlos, Thraciæ portus, Atheniensibus & Lacedæmonius (inquit Mela lib. 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ classis signatus excidio. Ad hunc quoque portum, Milciadis & Thucydidis historici monstrari tumulos Ammianus scribit.
 *Cœlius mons romæ vicinus denominatus à Cœle vibenna etruscorum duce.
 Coemba, Ptolemæo, Gedrosiæ vrbs, hodie Cambaia, regni caput.
 Cœneum, promontorium Eubææ. Mela lib. 2.
 Cœncæum, Germaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Louenbourg*.
 Cœnósus, portus. Strabo lib. 7.
 Cœnus I. Macedonum rex, regnavit annis x i i. anno ante conditā urbem 1383.
 Cœos, Vide C E A.
 Cœranus, naufragus à delphino seruat. Vide historiam apud Plutarchum circa finem libelli, Vtrum terrestria aut aquatilia plus sapiant.
 Cœus gigas, Titani (aliàs Cæli) & Terræ filius. Virgilius lib. Georg. 1.
 Cæumque Iapetumque creat, sæuūmq; Typhoea. Hinc Cœa, insula in Aegeo.
 Cógamus, Lydiæ fluuius. Pli. lib. 5. cap. 29.
 Cóintha, nobilis mulier, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, anno salutis 251.
 Coláia, Nomen viri. 2. esd. 11.
 Coláicum, Taprobanæ insulæ promontorium. Pli. lib. 6. cap. 22.
 Colapiáni, Pannoniæ populi. Plinius lib. 4. cap. 25. *iuxta quos Colapis fluuius in Saum inluit: vn-

de & nomen acceperunt. Pli. lib. 3. cap. 29.
 Colarbásus, Vide COLORBA SVS.
 Colásis, Lyssippi discipulus, qui Colossum Rhodi feci septuaginta cubitorum altitudinis.
 Coláxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus libro 6. Argon.
 Colchis siue Colchis, idis, regio Asiæ iuxta Pontum, regnum Aetæ regis, & Medææ patriæ, Corace monte (qui est Tauri pars) à Septentrione, ab Ortu Iberia, à Meridie Phaside, ab Occidente Euxino Ponto clausa. Huc ferunt Iasonem cum Argonautis nauigasse, Medæque artibus adiutum, aureum vellus inde retulisse. Est autem hæc regio venenorum feracissima: quæ res videretur locum fecisse fabulæ, quam de Medææ veneficiis cōminiscuntur poetæ. Horat. li. 2. Carm. Ille & venena Colchica, Et quicquid vsquam concipitur nefas. Trahaui.
 Colchis, gentile foemininū, quo poetæ vtuntur pro Medæa, Aetæ Colchorū regis filia. Martial. lib. 4. Ignipedes possent sine Colchide vincere tauros.
 *Colenis diuina denominata est à Coleno qui ante Cecropen regnavit.
 Coli, populi iuxta Caucasum. Inferiores autem Caucasi partes, Colici montes vocantur: regio, Colica. Steph.
 Κόλιος *φρύγες*, populi quidam Bœotia. Steph.
 Colia, Pater Achab. icre. 29.
 Cólías, promontorium vel littus Artice, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias. Est autem locus ibi similis cruri humano: Gentile, Coliæ & Colias, foem. gen. & Colius, a. um. Steph. & Cæli libro 4. cap. 12.
 Cólidos, insula in Oceano Indico, Veneri sacra, quæ tantæ altitudinis esse perhibetur, vt illuc aues non aduolent.
 Collátia oppidum in prima Italiæ regione, ab Albanis (vt creditur) conditum, & à Tarquinio Superbo instauratum, collata eum in vltum à Pop. Rom. pecunia: vnde & nomen putatur accepisse, vt refert Seruius enarrans illud Virgilij 6. Aeneid. Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbemque Fidenam, Hi Collatinas imponent montibus arces. Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus post exactos reges cum Iunio Bruto factus Consul, pauld post non aliam ob causam, quam quod ex gente Tarquiniorum esset, magistratu se abdicare coactus est, & vitæ reliquum in exilio transigere. Liuius lib. 2. ab vrbe cond.
 Collatina, porta Romæ, à Collatio oppido dicta. Festus.
 Collatína dea, quæ collibus præsidebat.
 Collatínus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide COLLATIA.
 Collatínus, vnus ex septem Romæ collibus.
 Colléga, consul cum Priscino, anno ab vrbe 845.

Collina porta, Romæ in colle Quirinali sita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo. Ouid. 4. Fastorum, Tempora frequentari Collinæ proxima portæ Nunc decet: à Siculo nomina rege tenent Eadem & Salatia vocatur: propterea quòd per eam sale m ferebant Sabini. Cornel. Tacitus Annal. lib. 15.

* Colloidis insula est Sardinia adiacens de qua Plin. lib. 5. cap. 7.

Colocaurum, Germaniæ vrbs. Ptol.

Colomânus, Hungariæ rex, anno salutis 1097.

* Colona troadis locus est non procul à Lampſaco, milesiorum Colonia. Sunt & aliæ Colona ad exteriorem partem Helleſponti stadiis 140. ab Il-lio distantes Strabo lib. 13.

* Collonia agrippinensis, vbi orum ciuitas præstantissima, Cis Rhenû fluuium sita, ita dicta ab agrippina neronis matre quæ vt sociis quoque nationibus potentiam suam ostentaret, in hoc oppidum vbi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tacit. lib. 4. cap. 11. Annal. vulgo *Colongne sur le Rhin*.

* Colonis insula est in sinu argolico, contra. Hermi cum agrum.

* Plini. lib. 4. cap. 11. & Cæſ. lib. 21. cap. 21.

Colónos, ager, siue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigrasse: vnde Sophocles tragediam de Oedipi calamitatibus conscriptam, Oedipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Nepruno sacer, vbi etiam equestris eius statua fuit, quemammodum & Theſei, Pirithoi, Adraſti, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à solitudine, hominumq; odio *μεινάνθρωπος* cognominatus est. Pausanias in Atticis. Pollux verò lib. 7. auctor est, duo huius nominis loca in Attica fuisse: alterum *Ἰππιον* appellatum, in quem confugit Oedipus: alterum in foro iuxta Euryſacium, *Ἐπυρσιον* cognominatum. Cæſ. rhod. lib. 21. cap. 21.

Colophon, vrbs Ioniz, nobilis oraculo Apollinis. Colophonij nanales opes satis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantum excelluere, vt victoriam sibi certâ pollicerentur, quibus Colophonius accessisset equitatus. Hinc factus est locus prouerbio, Colophonem addere, cum summa operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatur à Virgilio in Ciri, Quæ Colophoniaci Scyllæ dicuntur Homero.

* Colopena Cappadociæ pars est, Sebastiam & Sebastianopolim vrbes habes. Plin. lib. 6. cap. 3.

* Colopiani Pannoniæ populi Plin. lib. 25. cap. 4.

Colops magnus, Ptolemæo Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Giger, regia ciuitas.

Colorbâsus, hereticus, qui vitam omnium hominum in septem syderibus consistere adfirmabat. Euseb. Tertul.

Colosse, siue Colossis, Straboni lib. 12. oppidum Phrygiæ prope Laodiceam, quod, teste Oroſio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli vr-bibus Asiæ, terræ motu cecidit.

Colossenses, eiusdem incolæ.

Colotes, vir Teius, pictor. Quintil. lib. 2.

Colôus, lacus Lydiæ, quadraginta stadiis à Sardibus distans qui & Gygeus à Poetis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomen-to Coloëna, vbi simiæ solennibus diebus saltare dicebantur. Strabo lib. 13.

Colpe, Ciuitas Ioniz regionis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Colpédi, Thracum vel Arabum populi regio.

Colpílica, Steph. Sed apparet locus corruptus.

Colpites, Vide PHOENICE.

Colubæ, Plinio, populi inter gentes Indicas numerantur lib. 6. cap. 19.

Colubraria maris Mediterranei insula, serpentibus scatens. Pomp. Mela lib. 2. Plin. lib. 3. cap. 5. Græci *Ophinsam* dixerunt.

Columbária, insula in mari Thusco.

Columella, cuius inscriptio prænominiſ L. Moderatus Columella Gaditanus genere scripsit absolutissimos libros De re rustica, temporibus Claudij principis.

Columna regia, Ciuitas in Brutio. Mela lib. 2. Hunc locum Græci *πυλίων* vocant, id est columellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerso turre in Peloro sitam respicit, hodie à multis appellatur Stylarion.

Columnæ Herculis, duæ esse perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare nostrum intransibibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant: alterum in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuisse finxerunt, sed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul spectantibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicunt columnas Herculis in Gaditana insula fuisse ex gre octo cubitorum, ad quas proficisci solebant qui navigationem absoluissent, tanquam Herculi sacra facientes.

Colytus, viri nomen, de quo vide in DIOMIA.

Comagena, pars Syriæ, supra Ciliciam in Ortum sita, trans Amanum montem, excurrens vsque in Mesopotamiam, à qua Euphrate fluuiio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti sunt, haruspiciæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat. 6, Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi Testamentum ingens, calidæ pulmone colubæ Tractato, Armenius vel Comagenus aruspex.

* Comana, orum, ciuitas est in conuallibus Antitauri montis insigni bellouæ Fano celebris. Inde Comani dicuntur sacri serui bellouæ, quorum Strabo sua ætate supra sex millia fuisse tradit, qui omnes sacerdotis imperio parebant & statis quibusdam bellouæ festis sese mutuis laniabant vulneribus. fuerunt & Comana pontica eidem deæ consecrata Fani etiam exemplo à Comanis

Cappadocię sumpto in quo etiam ritu simili bellonæ sacra fiebant. Strabo. lib. 11.

Comani, populi, à Ladissao Vngariæ rege, apud lacum Hood victi, anno salutis 1276.

Cómari, Asiæ populi super Scytharum deserta; ac Caspium sinum. Mela lib. 1.

* Comarus portus est ad sinum Ambracium iuxta Nicopolin, isthmum stadiorum sexaginta efficiens. Strabo lib. 17.

Comata, pastoris nomea apud Theocritum.

Comata Gallia, Vide GALLIA.

Comazon, Consul, cum Antonino Augusto, anno ab vrbe 972.

* Combe Afopi filia fuit, quæ prima æneam armaturâ traditur inuenisse: vnde & chalcis est cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomen factum putatur. De hac nonnulli intelligunt hoc Ouid. lib. 7. Met. Adiacet his pleuron in qua trepidantibus alis Ophias effugit natorum vulnera combe. Comenses, à Como oppido Galliæ dicti.

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam nomen regioni à suo nomine imposuit, legem ac iustitiam docuit. Berol. lib. 5.

Comerus Scythæ, more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbes curribus componere, hinc Veij appellari sunt, vocabulo Sago, quo Veias Plautrum appellat, anno ante conditam vrbes 1360.

Cometes, pater Asterionis, vn̄ ex Argonautis. Valerius Flaccus lib. 1.

Cominiû, oppidum à Caruillio captum, anno ab vr. 460.

* Commenij montes vulgo *les montains d'auverne*.

* Comini populi fuerunt Italię in tractu AEqui cularum. Plin. lib. 3. cap. 12. in hoc tractu interierunt ex æquiculis Comini, Tadiates, Acedici.

* Commisena pars est Armeniæ apud Strabo. li. 11.

Commodus, Consul, cum Prisco, anno ab vrbe 831. Orof. lib. 7. cap. 9.

Commodus consul cum Cereali, anno ab vrbe 858.

* Commodus M. Antonini filius fuit, patri dissimilimus cui etiã in imperio successit. Vitã eius vide apud Herodianum li. 1. De hoc sic scribit Aufonius.

* Commodus insequitur pugnis maculosus Arenæ, Threudico princeps bella mouens gladio, Eliso tandem perfoluens gutture penas Criminibus, fassus matris adulterici.

Comone, insula adiacens Epheso vrbi. Plin. li. ca. vlt.

Comoe, cognomine Chalcis, filia Afopi. Stephanus. Vide CHALCIS.

Comom, Ciuitas Gallię Cisalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat colonia trans Padum, sed Pompeius post Scipionem, & postmodum C. Cæſar eam auerunt. hinc Comenses dicti sunt eius incolæ. Plin. lib. 3. cap. 17.

Comoficus, Cæharû rex & pōrifex, anno ab vr. 719.

Compitalia, festa quæ in compitis peragebantur: & Compitalitius dies, in quo compitalia celebrantur. Perottus.

Complutenses, Hispaniæ populi, à Compluto vrbe. Plin. lib. 3. cap. 3.

Compostela, vrbs Hispaniæ.

* Complacus Fluuuius est Thraciæ nõ procul ab Abderis in Bistonidem lacum influens. Here dot. li. 7.

Cōplani, Hirpinorû populi in Italia. Plin. lib. 3. ca. 11.

* Conipusa Bithyniæ oppidum ad Thracij Bosphori angustias situm non procul à Chalcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt.

* Comuna Ptol. ciuitas gall. Cisalpinæ iuxta Larium lacum. Hæc prium mediocris erat Colonia tras padum à L. Scipione deducta, deinde à Pomp. instaurata: postremo à Iulio Cæſ. multis partibus aucta missis eò 5000 Colonis quo tempore etiam pro Como nouum comum cepit appellari & incolæ nouocomenses, qui antea comenses dicebantur. meminit huius oppidi Plin. in noua regione italiæ lib. 3. cap. 17.

Comus, Deus apud veteres habitus comestationû, no sturnarumque saltationû præses: in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum sacibus, musicisque instrumentis ad amicarum fores saltandi, canendique gratia concurrebant, procaciterque lasciuiebant, vt fores nonnumquam effringerent: quod optimè describit Philostratus *περι εικόνων*, Imagine tertia. Hinc Crepalocomus, vinolentorum hymnus, apud Aristophanem in Ranis.

* Concordia, Venetiæ opidum nõ procul ab Altino & flumine Liguentia. Plin. lib. 3. cap. 18.

Concordia, Italiæ vrbs Carnorum, Plin. lib. 3. cap. 1. & item Melæ & Ptol. nomen adhuc durat.

Concordia, Hispaniæ ciuitas, Ptol. & Concordiensis, Batiæ populi, Plin. li. 4. cap. 22. & lib. 3. cap. 1.

* Concordia dea apud Rom. cui ædem Cn. Flauius consecrauit in area Vulcani summa inuidia nobilium Teste liuio lib. 9. ab vr. cond. Cic. pro domo sua: si sedem ipsam ac templum pub. consilij religione concordie deuinxisset. Cella concordie Cic. 2. Philip. Quum in hac cella Cõcordiæ (o dij immortales) in qua me consule salutare sententiæ dictæ sunt &c.

Cõcubienses, populi Vmbriæ in Ital. Plin. li. 3. ca. 14.

* Condalus Mausoli Cariz regis in lycia præfectus mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Arist. in polit. quòd qui lycius maximo comę nutriendæ studio teneri animaduerteret, occasione sibi eam oblatus, qua auri plurimum & sibi posset congerere & ad regem mittere, literas sibi à Mausolo allatas simulauit, quibus illi iuberetur comam tondere & ad regem mittere: si tamen malent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, se daturum operam, vt in græcia comę coemerentur, & pro Lyciis ad regem mitterentur. Quã conditiõnẽ Lyciis auide accipientibus miru dictu quantã eo commento pecuniæ vim extorsit.

Cõdate, Rhedonum vrbs in Gallia. Ptol. *Rhenes en Bretagne*.

Condigramma, Carmaniæ oppidum. Plinius. lib. 6. cap. 23.

Conduincum, Vide NAMNITAE. vulgo *nantes ville cap. rulle de Bretagne*.

- Condoñdus, Alemanorum rex, fines Gallorum cū Vademaro vastauit. Amnia. lib. 14.
- * Condrusi Belgarum populi inter Eburones (qui nunc Leodienses sunt) Segnos & Treuiros Mosæ fluuii & syluæ Arduenæ finitimi gente, nomine & numero germani: apud quos est ad ripas Mosæ oppidum ab Anton. pio conditum & benefacta appellatū. Cæsar in comm.
- Cone, insula exigua, non procul ab ostiis Istri fluminis. Lucanus lib. 3.
-Et barbara Cone Sarmaticas vbi perdit aquas.
- Congedus, amnis Celtiberorum, erupens circa Bilbilim, qui per agri plantium fluens, exiguū lacū efficit, tepentibus aquis salubrem. Martial. lib. 1, Tepida natalis lene Congedi vada, Mollésque Nympharum lacus.
- * Conrades scriptor græcus cuius opus de vini apparatu citat Plin. lib. 14. cap. 19.
- Contribica, Lusitanæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 21.
- * Conisalus deus apud Athenienses qui simili fere ritu colebatur, quo apud Lampfacenos Priapus, Author Strabo lib. 3.
- * Conisium Teuthrariæ oppidū non procul à Caico fluuiio. Plin. lib. 5. cap. 30.
- * Conistoris vrbs Hispaniæ citerioris in tractu Celtico. Strabo lib. 3.
- Cono, l. x x x i. pōtifex Rom. imperauit mēsis^o xi.
- Conon, insignis Mathematicus, patria Samius, qui septem de Astrologia libros edidit. De hoc accipiendum est illud Virgilij. 3. Ecloga,
In medio duo signa, Conon: & quis fuit alter,
Descripsit radio torum qui gentibus orbem?
Propertius,
Me creat Architem soboles Babylonius Orops
Oron, & à proauo ducta Conone domus.
- Conon, Atheniensium dux, quem Respub. sua omnibus insulis præfecit: pōst prælio victus, à Lyfandro Lacedæmoniorum duce, sponte abiit in exilium ad Artaxerxem Persarum regem, cuius auxilio patriam, cui seruitutem attulerat, restituit in libertatem. Plutarch. in Lyfandro.
- Cononienses, populi prouinciæ Narbonensis. Plin. lib. 3. cap. 4.
- * Conopas minimæ statuæ manus fuit duorum pedum & palmi altitudine quem Iulia Augusti nepis in deliciis habuit. Plin. lib. 17. cap. 16.
- Cónope, vrbs nomen. Suidas. Stephano Acarnaniæ vrbs est: Gentile, Conopæus, Conopites, & Conopis.
- Conopium, locus in Mæotide palude est, vbi aiunt lupos (nimirum pisces) cibo à piscatoribus accepto capturam eis custodire: si quam verò iniuriam sibi fieri suspicentur, retia & pisces populari Gentile, Canopius Conopis.
- * Conopon diabasis insula est iuxta quartum Istri ostiū, quod Pseudo-stoma appellatur. Pli. li. 4. ca. 12.
- * Conradus imperator Friderici filius qui veneno à medicis Mauffredi (qui imperio successit pecunia corruptis) dato periit.

- * Conradus imperator Conradi filius fuit cuius tã impudica vita fuit, vt vxorem comitis castertanideperierit, qua vt potiretur virum honoris specie ablegauit.
- Consaburēses, populi Hispaniæ citerioris. Plinius lib. 3. cap. 3.
- * Consentes dij dicti sunt, quasi in eo quod gerendū est consentientes: à Cicerone alio nomine dij maiorum gentium quasi inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorū qui maiorum gentium dicebantur. Et hi erāt duodecim mares, sex totidem feminae, quos Ennius hoc disticho est complexus.
Iuno Vesta, Minerva, Cerēsque, Diana, Ven^o, Mars Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.
- * Consinius Ianus dictus à conferendo seu propagando genus humanum. Paleph. lib. 2.
- Consentia, Calabriae vrbs, à Roberto Guilardo capta anno salutis 1078.
- Cōsēntia, Brutiorū civi. Pli. li. 3. c. 5. vnde, Cōsēntini. Cōsīnū, Italię oppidū, Tarento vicinum. Mela li. 2.
- Conforanni, populi Galliæ Aquitanicæ. Pli. lib. 4.
- Constans, Constantini & Constantij collega imperij Magnentij, qui comes ordinum Augustæ Germaniæ vrbs erat, insidiis haud longè ab Hispanis in oppido Helene occisus est. Cass. Pomp. Oros. Eutrop. Tripart. hist. lib. 4. cap. 37.
- Constans, Cæsar ex monacho à patre factus, à Gerōtio Viennæ occisus fuit Pomp. in Theod. Oros. lib. 7. cap. 40. Diac. li. 13. Blond. lib. 1. deca. 1. anno ab vrbe 1164.
- Constans, Græcorum imperator, pater Constantini Pogonati in Sicilia interfectus.
- Constans, imper. Constantini Magni filius, cū fratribus Constantino & Constanti, imperiū tenuit, iis que mortuis, Magnentium Cōstantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necera compulit, cum Persis infeliciter pugnavit: quos cū iterum adoriri studeret, in itinere periit.
- Constantia, ciuitas ad Rhēnū, Vide GANNODVRVM.
- Cōstantia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & alia Britannicæ, à Constante nominata: Gentile, Constantiatus. Alia item inter Helucios ad Rhenum.
- Constantia, monialis, Nordmanni regis filia quam Pontifex Henrico v. r. Friderici filio, Romanorum imperatori, in monasterio Panormi agētem vxorem dedit. Blond. lib. 6. anno sal. 1191.
- Constantina, Vide ΝΙΣΕΡΗΟΡΙΥΜ.
- Constantinópolis, vrbs à Constantino ædificata, vel vt alij, ampliata, in finibus Thraciæ. Vide Byzantium. Gentile, Constantinopolites. Steph.
- Constantinus Magnus, Constantij Cæsaris & Helene filius, primus ex Roma. imperatoribus Christi cultum sectatus, aliquot annis eum Licinio imperauit, Christianorum heste acerrimo postea non vlla magis de causa sapius victum interfici iussit. Multa alia præclara fecit, sed nihil memorabilius, quàm quòd Romani imperij sedem Byzantium transtulit, quam vrbe à suo nomine Constantinopolim appellauit.

- Constantinus i. r. Constantini Magni filius, cum fratri collegæ imperij bellum inferret, iuxta Aquileiam est interfectus. Cassiod. Eutrop. Oros.
- Constantinus ii. r. Romanorum imperator, à Martina nouerca extinctus est. Blond.
- Constantinus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium adspirarent natus mutauit.
- Constantinus Copronymos, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate insignis.
- Constantinus v. r. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis 1 x.
- Constantinus vi. r. imperator Constant. imperauit annis x x x i x, Luith. lib. 3. cap. 7.
- Constantinus vii. r. Græcorum imperator, imperauit annis l i i i, cum fratre Basilio.
- Constantinus, Scotorū rex, anno salutis 924.
- Constantinus l x x v i. Pontifex Rom. anno salutis 706.
- Constantinus Monomachus, Constantinop. imperator, anno salutis 1044.
- Constantius, imper. Rom. pater Constantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatissimus, in Galliæ & Hispaniis imperauit, Galerio Maximo Italiani obtinente.
- Constantius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias transtulit. Diac. lib. 13. Oros. lib. 7. cap. 40. Pompon. in Theod. anno ab vrbe 1160.
- Conuantes, inrer Alpinas gentes, Plinio numerantur lib. 3. cap. 20.
- Consus, consiliorum deus putabatur, qui ideo templum sub tecto circo habebat, vt ostenderetur tectum esse debere consilium. Hinc Cōsualia festa, quæ fiebant in honorem Consi. Liuius lib. 1, Ludos ex industria parat Neptuno equestri solennes, Consualia vocant.
- * Consygne. es. Nicomedis Bithyniæ regis vxor ob lasciuiores cum viro iocū à cane lacerata: Plin. lib. 3. cap. 40.
- * Contadesus Thraciæ fluuius, qui Tearo auctus influit in Agriam. Agriones autem in Hebrū, qui iuxta AEnum oppidum in mare influit: Herod. lib. 7.
- Contestantia, Hispaniæ citerioris oppidum. Pli. lib. 3. cap. 3.
- Contignolanum bellum scribit Mattheus Caratus.
- Continusa insula Hispaniæ adiacens in freto gaditano aliis nominibus Gadira & Tartessus dicta. Plin. lib. 4. cap. 22.
- * Contributa Iulia Beturiæ oppidum in tractu Celtico inter Bærum & Anam fluuios Plinius. lib. 3. cap. 1.
- Coo, Nomen insulæ. i. mach. 15. Dicitur & Græcè κόω, & κίω quondam, vnde & Plinius admonet dictam fuisse Cream & κίω.
- Coon Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occisus. Homer. lib. 11. Iliad.
- Coons, Homero lib. Iliad. 11. primogenitus filiorū Antenoris: qui quum Iphidamantis fratris mor-

- tem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum subter cubitum lancea transfixit, atque ab eo interfectus est.
- Coos, siue Cos, siue Coum, siue Co, insula in mari AEgeo, seu, vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Caria opposita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aspectuque iucundissima eò nauigantibus. Ambitus eius quingentis & quinquaginta stadiis clauditur, tota fertilis, & optimo vino abundans. Solent in hac insula fieri vestes tenuissimæ & bombyce ad sceminarum ornamentum, quæ Coa vocabantur. Fuit item in ea AEsculapij templum augustissimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius insignibus librum scripserit Theodorus. author Vitru. lib. 7. Est inibi pectunculus piscis, insigniter lapidus, Varroni celebratus, vt testatur Gellius.
- Coos vrbs* in insula Coo, eiusdem insule caput antiquitus Astypalea vocata, dicta à Coo Meropis filia, quæ ibi regnavit. Strabo scribit nouem gentes & quinque millia oppidorum esse, quorum nullum sit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Cpi dicti sunt. Sinius medicus: philetas poeta ac orator, Nicias Coorum tyrannus.
- Copa, Vide ΜΑΡΕΤΑ.
- Copæ, locus in Græcia apud Orchomenon Bœotię, iuxta Cephisum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictum. Stephanus à Copeo Apatei filio dictum scribit. Apataleum autem Onchesti, hunc Neptuni filium esse. Plin. lib. 4. cap. 7.
- Cophantus, mons semper ardens apud Bactros Indiæ populos. Plin. lib. 2. cap. 106.
- Cophen, ciuitas eadem, quæ Arachosia, inde Copheni, Gentile.
- Cophes, Asiæ fluuius in India, in amnem Indum influit. Pomp. lib. 3.
- * Copia vide Thurini.
- Copon, ciuitas populossima iuxta Thebas in Aegyptio, à Diocletiano capta, & solo æquata, anno ab vrbe 1043.
- Copónius, rector Iudeę, datus ab Augusto, regnavit annis 11.
- Coptus, oppidum Thebaidis, Plinio libro trigesimo septimo cap. 5. commune Aegyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum vicinas habens cautes, è quibus eruuntur smaragdi. Iuuen. Sat. 15,
Cesta super calidæ referemus mœnia Copti.
- * Cora filia Ardonci & persephones. vide plura de dictione Cora apud Cæl. lib. 7. cap. 15.
- Cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua Corani dicti.
- Coracæus, pars Tauri montis
- Córacos petra, id est Corui saxum, locus in Ithaca. Steph.
- Coracónnēsus, insula quædam. Steph.
- Corálius, Vide SANGARIS.

*Coralius Phrygiæ fluvius, qui alio nomine Sanguarius dicitur. Plin. lib. 6. cap. 1.
 Coralli, populi Pontici, immanitate insignes. Ovidius libro quarto de Ponto.
 Hic mea cui reticem, flauis nisi scripta Corallis?
 *Corambus promontorium Paphlagoniæ in ponto haud longe ab amne Parthenio.
 *Corani vide Corameli? Corax, vt paulo post. &c.
 *Coras vide supra Carillus.
 Corasini, populi Asiatici. Herodo. lib. 2.
 Corax, antiquissimus rhetor Siculus, primus artem dicendi & præcepta conscripsit. Cic. in Bruto
 *primus etiã extitit, qui artem dicendi mercede professus est, Tisiãque ea lege instituendũ suscepit, vt mercedis partẽ præsentẽ numeraret, reliquam tum demum persolueret, quã in iudicio causa perorata, victoriam reportasset. Quã itaque non parum in arte profecisset, causam tamen nullam reciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquam mercedis præceptor persolueret: Corax hominẽ in ius vocat, causamque omnem in hoc dilemma confert. Disce, inquit, multissime adolescens, utroque modo futurum quod postulo, siue viceris siue cõdemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debetur: quum ita inter nos conuenit, vt quum primam ex iudicio victoriam reportasses, reliquam mihi mercedis persolueretur. Sin ego vicerõ, nihilominus iudicij laqueis teneberis, vt pote sententiis iudicij condẽnatus. Ad hæc Lisiã: Imo, inquit, tu potius disce præceptor sapientissime, neutro modo futurũ quod postulas. Nam si tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces: quandoquidem ita conuenit, vt eam tum demum persoluerem, quum causa perorata victor discessissem. Sin ego vicerõ, quid quæso expectes à victore iudicum calculis absoluto: Quibus auditis iudices adolescentis ingenium admirati feruntur acclamasse καὶ κορακος καὶν ὄρι. i. mali corui malũ ouum alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod latinis coruum significat.
 Corax, montis nomen in Sarmatia Europæ apud Ptolemæum.
 Corax, fluvius in Caucasæis montibus originem habens.
 Corax, siue Coras, qui cum fratre Catillo Tybur in Italia constituit, teste Seruio apud Virgiliũ in illo Aen. 7.
 Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt, Fratris Tyburii dictam cognomine gentem, Catillusque, acẽrque Coras, Argiua iuuentus.
 Corax, interfectõr Archilochi poetæ in bello quodam. Hic quum fortẽ sciscitatum Apollinis oraculum venisset Delphos, ab eo tanquam impius ac sceleratus est reiectus. Verũ cum ille multis verbis sese excusare conatus, culpam omnem in fortunã & varios bellorum euentus reiecit, veniamq; à Deo implorasset, flexit numen: acceptõque ab Apolline responso, iussu eius Tanarum profectus, manibus Archilochi parentauit: tant

etate eo tempore vatum & poetarũ maiestas. Perotus.
 Corax, oppidum in Volscis.
 Coraxi, Colchidis regionis populi. Plinius lib. 6. cap. 5, & Pomponius lib. 1.
 Coraxicus mons, Tauri môtis pars. Plin. li. 5. ca. 27.
 *Pompo. mela multitudine munero scripsit.
 Coraxis, môtis qui à Septentrione Colchidẽ claudit.
 Corbana, Persa à Christianis victus, fugatus, castusque ingenti prælio, in quo perierunt c. m. Barbarorum. Blond. lib. 4. decad. 2. anno salutis 1099.
 Corbio, ciuitas.
 Corbulo, Syriæ proconsul. sub Nerone Tyridatem Parthum fudit, fugauitq; Arraxata capta, exusta, & solo æquata, Tygranem Armeniæ regem designauit. Tacit. lib. 13.
 Corcyra, insula maris Ionij, non procul ab Epiro, Ulyssis naufragio, & Alcinoi hortis nobilitata: ita dicta ab eiusdem nominis Nympha, Asopi filia, quam Neptunus ibi compresit, cum prius Scheria & Phæacia diceretur. Nunc est sub ditio- ne Venetorum nomine Corfu, ante aliquot annos à Turcis magna classe diu obfessa. *Plin. li. 4. cap. 12. & Luc. lib. 2. Huic late patet omne frærum seu vela ferantur, In portus Corcyra tuos seu, berna petatur Illyris. Est & aia eiusdem nominis insula cognominata melæna id est nigra 20. passuũ milibus ab ista distans. Plin. li. 3. ca. vltimo.
 Corcyris, vrbs Aegypti. Steph.
 Cordilio, philosophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias spernebat. Hunc Cato Vticensis in Macedoniam cum exercitu missus, precibus exoratum in castra secum duxit, magnam se putans adeptus palman, qui hominem feruerrimum è sententia dimouisset. Volaterranus lib. 14.
 Córdoba, Bætiæ Hispaniæ vrbs clarissima, vtriusque Senecæ & Lucani patria. Author Martialis ad Elicianum,
 Duoque Senecas, vnicũque Lucanum
 Facunda loquitur Corduba. Quanquam
 Cicero Cordubenses poetas irridet in oratione pro Archia. A Corduba, Cordubensis conuentus dicitur Plinio, Cordubensis agri fertilitas, & diues cultus scriptoribus laudatur.
 Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.
 Cordus, Cremutius declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.
 Cordus historicus, qui imperatorum vitas conscripsit, cui vitio veritur, quod eorum, qui obscuriores essent, minima etiam persequeretur. Capitolinus.
 Cordylus, vrbs Pamphylia Steph.
 *Core cereris filia à κορη id est saturitate dicta: Ceres enim producit materiam qua nutrimur & fatiamur.
 Core, Filius Isaar filij Caat, filij, exod. 6. ob seditionem contra Moysen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo absorptus est. Filius item Hebron sic vocabatur, 1. paral. 2. Sic & filius Esau ex

Oolibama vxore, gen. 36.
 Core, Filius Iemna. 1. paral. 9, & 26, & 2. para. 37.
 *Coreb mons regionis Madiam est iuxta finũ arabicũ imminens. Bocat.
 Corëllius Pansa, Consul, cum Acio Auiola, anno ab vrbe 874.
 Corësa, Helladis, id est, Græciæ insula. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Coretas pastor fuit qui omnium princeps ex afflatu est vaticinatus. Cæl. lib. 3. cap. 16.
 Corfinium, Pelignorum metropolis. Strabo lib. 5.
 Corfinienses, Pelignorũ populi. Plin. lib. 3. cap. 12.
 Coriãolla, Vide CORIOLE.
 Coribantus & Curetes Gnossum condiderunt, qui modulatas in armis saltationes reperere. Euseb.
 Coricæ, insulæ duæ, ante Peloponnesum. Plinius lib. 4. cap. 12.
 Coricondamite, prope Sinopen est: Gentile, Coricondamitis: vnde & palus Coricondamitis. Stephanus.
 Corilla, Vide CORIOLE.
 Corinium, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corinium.
 Corinium, Britannia vrbs, alio nomine Claudiana castra. Ptolem. hodie Clocestria.
 Corinna, poetria doctissima, ab Ouidio Nasone plurimum adamata, eiusque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.
 Corinna Thebana, siue Tanagræa, Archelodori filia, & Myrridis discipula, quæ Pindari ætate floruit: ipsũque pindarum canticis vicit: scripsit libros quinquaginta & epigrammata. Suidas & Pausanias.
 Corinna Thespia, veterum & ipsa monumentis plurimum celebrata. Suid.
 Corinnus, Iliensis versificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, scripsit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripsit autem literis Græcis inuentis tunc primũ à Palamede, cuius fuit discipulus: scripsit & Dardani contra Paphlagonas bellum: ab eo putatur Homerus habuisse omnem operis materiam. Suid.
 *Corinthus, Iouis filius. Pausa. lib. 2.
 *Corinthus mons est præruptus, in Corintho vrbe iisdem mœnibus conclusus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & piren fons musis facit.
 *Corinthus & Corinthiensis adiectiuum quæ id habent inter se discriminis, vt Corinthij sint qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati sunt: Corinthiensis qui alibi nati sunt, sed Corinthij negociantur.
 *Corinthia vasa dicuntur ex ære Corinthio fusa, quæ olim tanto in precio habita sunt, vt sæpe argenti, interdum auri estimationem excederent Aëris autem Corinthij non naturalis erat, sed artificio quæsitã nobilitatis auro argëtõque permisto, quæ commistio casu contigit confusis nimirum ex Corinthi incendio metallis. Cic. lib. 2. Thuf. Scis igitur si quid de Corinthiis tuis amiferis posse habere te reliquam suppellestem

saluam.
 *Corinthiarum à Suetonio positum est pro amatore nimio Corinthiorum valorum Cæl. lib. 21. ca. 25.
 Corinthus, vrbs Achaia, ferè in medio Isthmi Peloponnesiaci sita: (Isthmos autem Græci vocant angustias, quibus à peninsula ad continentem est aditus) ab ortu Saronicum, ab occasu Crisæum sinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portubus, quorum Lechaũ Ionio, Schænus Aegæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt: Ouid. 4. Fastorum,
 Adriacũque patens latè, bimaremque Corinthum. Horat. lib. 1. Carm. Ode 7,
 Laudabunt alij claram Rhodon, aut Mitylenen, Aut Ephesum, bimarifue Corinthi Mœnia.
 Dicta autè putatur Corinthus, à Corintho Marathonis, siue (vt alij malunt) Pelopis filio, qui illam euersam instaurauit, cum antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbiũ clarissima fuit, atque ob situs opportunitatem, in tantam excreuit potentiam, vt ne Romanæ quidem vrbi concederet: tantũque in fastum euasit, vt Pop. Rom. Corinthij legatos iniuriosius appellare, & (si Straboni credimus) etiam sordibus perfundere non dubitarint. Qua re commoti patres, cum etiam antea crescentem in dies vrbi potentiam suspectam haberent, bellum illi inferendum censuerunt, Missus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthũ obsedit, tandemque captam incendit, solõque æquauit, adeo vt vix vllũ tantæ vrbs reliquerit vestigium. Quò incendio confusis metallis inuenta est mistura æris pretiosissimi, quod ab vrbs huius nomine Corinthium appellarunt. *Apollo dorus author est fuisse & alias hoc nomine dictas ciuitates: quarum vna fuit in Thessalia, altera in Epiro, tertia in Elide.
 Coriolanus, vir illustis Rom. quem Cicero multis in locis cum Themistocle confert. Siquidem vterque cum ciuis egregius fuisset, populi ingrati pulsus iniuria, se ad hostes conulit, conatumque iracundiæ suæ morte sedauit. Coriolani vitam pluribus persequitur Plutarchus.
 Corioli, oppidum in Latio: & Coriolani, populi, Coriolorum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 4.
 Κορίνθα, Stephano, vrbs Latinorum: Gentile, Κορίνθιοι. Et rursus, Κορίνθα, vrbs Italia, vnde Κορίνθια. Steph.
 *Coris mons est Thessaliæ serpentes producens qui dipsides dicuntur.
 Corissia, oppidum & nauale Co insulæ. Steph.
 Corissus, vrbs Ephesiæ. Hinc Corissius, Corissites.
 Coritus, Vide CORYTIVS.
 Corium, locus in Creta, ἀπὸ κόρης δινός, id est, à puella quadam dictus. Ciuis, Corelius, & Coresum stagnum, & Mineræ Corefiæ templum, à κόρη deducunt, ἀκόριον verò κορίτιος.
 *Coritus mons æturiæ à Corito rege elestræ viro & Dardani patre vna cum oppido in eo existente
 E iij

denominatus.

Corna, nā, nomen est duarum urbium.

*Corne collis suburbanus agri Tusculani qui olim lucum habuit faginum, antiqua religione Dianæ consecratum. Plin. lib. 16. cap. vlt.

*Cornearum populi Pannoniæ. Plin. lib. 3. cap. 25.

Cornelia, matrona nobilissima, eademque eloquentissima, Sempronij Gracchi vxor, & Tyberij & Caij Gracchorum mater, & maioris Africanæ filia, à Valerio Maximo laudatur, quod matronæ Campanæ ornamenta sua pulcherrima ostentanti non aurum, non gemmas, non denique vestes oppuluerit, sed liberos, qui maxima sunt matronarum ornāmēta. Iuuenalis Satyra 6, Malo Venusinam, quā te Cornelia, mater Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers Grande supercilij, & numeras in dote triūphos. Cicero in Bruto.

Cornelia. P. Sestij vxor. Cic. lib. 5. epist. Famil.

Corneliānus, Consul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

Cornélius x x. Romanorum episcopus. anno salutis 251.

Cornélius IIII. Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 124.

Cornélius Asina, cum fundum emisset, sponsorūque pretij ab eo expeteretur, postero die asinam sacculis pecunia plenis onustam in forum adduxit pro sponsore, vnde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornélius Balbus, genere Gaditanus, C. Cæsaris familiaris, & præfectus fabrūm, quem cum de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderūt. Extat pro eo Ciceronis oratio.

Cornélius Ceterimalus, & Sulpitius Galba consules.

Cornélius Cossus Trib. milit. in exercitu Volumentium Latrem Veientem regem occidit, secundaque opima spolia Ioui Feretrio retulit. Cossos autem eos qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermium qui in ligno nutriuntur, Festus dicit vocari.

Cornélius Epiradius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de suis rebus gestis imperfectum reliquerat, suppleuit. Tranquil.

Cornélius Gallus, poeta elegiographus, Foroiuliensis, primum summus Octauij amicus, sed postea suspitione coniurationis, quum in eius odiū impiegisset, sibij ipsi mortem conscium, anno ætatis x l i i. Ouid. lib. 3. Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum transtulit in Latinum sermonem, & amorum suorum de Cytheride conscripsit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilij, ad eum vt quartus Georg. à medio vsque ad finem eius laudes teneret, quas postea iubente Augusto in Aristei fabulam commutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem, libertam Volumentij, quæ eo sprto, Antonij euntem in Gallias est secuta, propter quod dolorem Galli nunc videtur consolari, Virgilius in Bucol. Eclog. 10.

Cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorini vocauit:

Gallus & Hesperis, & Gallus norus Eois.

Et sua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornélius Lentulus Cethegus, Consul, collega M. Bœbij Pampili, anno ab vrbe 573.

Cornélius Merula, Consul, contra Boios in Galliam missus, duodecim milia hostium cecidit. Liuius de bello Macedonio, lib. 5.

Cornelius Merula, superioris nepos, flamen Dialis partium Syllanarum, ingresso urbem Matio, in Iouis æde, venis succis, se necando, mortis contumeliosæ damnationem effugit, sacerdotisque sui sanguine foci vetustissimi maduere. Valeius de morte.

Cornélius Nepos, Ciceronis tempore, vir disertus, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantum Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veronensis opus suum dedicat, vt indicat epigramma apud Crinitum.

Cornélius Secularis, I I. Consul, collega Iun. Donati, anno ab vrbe 1012.

Cornélius Scuerus, inter poetas Epicos ab antiquis authoribus relatus est ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse versutum in declamationibus, qua in re ingenium suum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita commendatur, vt versificator quàm poeta melior habitus sit. Scripsit inter alia multa de bello siculo, quod ab eo absolutum non est propter immaturam mortem. Quod si absolute potuisset, merito sibi secundum locum vendicasset, vt idem Quintilianus author est. Extat eius carmen illud, quo eleganter desceuit M. Ciceronis interitum,

Oraque magnanimū spirantia penē virorum In rostris iacere suis, sedenim abstulit omnes Tanquam sola feret rapti Ciceronis imago, &c.

Cornélius Tacitus, historicus eximius, floruit tempore Claudij Tiberij Neronis, anno ab vrbe 767. vsque ad Flauij Vespasiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alij Cornelij: nam hoc cōmune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Balborum Cinnarū, &c. quos vide suo loco.

Cornelius, vrbs Latinorum. Steph.

*Cornicularia Plauij fabula.

Cornificius, iisdem temporibus in poetica floruit, quibus in scribenda historia Sallustius, Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præstiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in scribendis epigrammatis versatus est: fororem habuit Cornificiam, vt scribit Eusebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipsius Ciceronis epist. lib. 12.

*Cornificia soror Cornificij, Romana Poëtriæ & epigrammata varia scripsit. Cæ l. libro 14. cap. 1.

Corninium, Vide CORINIVM.

Corniscarum diuarum locus trans Tyberim erat cornibus dicatus, quod in Iunonis tutela esse putabatur.

Cornutus, Leptites genere (est enim Lepris, Africa ciuitas) emicuit Romæ sub Nerone, interfectus demum ab eo vna cum Musonio Philosopho. Multa eius scripta tã in philosophia, quã rhetorica feruntur. Natura magis quàm studio iuuarur. Erat sine liberis, humanitate alioqui tanta, vt discipulos ex ea causa plurimos ad se minus quã doctriina alliceret. Suid.

Cornutus, Prator Vrbanus Romæ, Cicer. temporibus, de quo sic scribit libro Epist. 10, Placuit nobis, inquit, vt statim ad Cornutum Pr. vrbs literas deferremus: qui quod eoss. aberant, Consulare munus sustinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. 1. Epist. 9, Bonis vtimur Tribu. pleb. Cornuto verò Pseudocatonem.

Corocōmane, Vide COROMANE.

Corcebus, filius Mygdonis, qui incensus amore Cassandræ, quã Priamus ei desponderat, postremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, focero & Phrygibus laturus auxilium, frustra ei suadente sponsa, vt in patriam reuerteretur, certissimè que exitio, quod toti vrbi imminabat, sese eriperet. Cuius verbis cum fidem non adhiberet, postrema illa nocte, qua Ilium cecidit, à Penelopeo quodam Græco fuit interfectus. Virg. li. 2. Aeneid.

iuuenis que Corcebus

Mygdonides, illis qui ad Troiam fortè diebus Venerat, infans Cassandræ incensus amore.

Vide prouerbiūm, Stultior Corcebo,

*Corcebus cursor optimus, Elidensis qui à Neoptolemo interfectus est in Cassandræ nuptiis. Pausanias.

Corolāmus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

Corōmane, vrbs ad sinum Perficum: Gentile, Coromanius. Steph.

Corōna, signum cæleste supra humerum Arctophylacis, ex nouem constitutum stellis, in orbè dispositis, cum Scorpione exoriens, occidens autem ex oriente Cancro. Fabulantur poëta hæc Ariadnes, Minois Cretensium regis filia coronã fuisse, quam illa in Dia insula Libero nubens, à Venere & Horis dono accepit, cum dij omnes in eius nuptiis dona conferrent. Vnde & Cnosia corona passim à poetis appellatur. Virg. libro 1. Georg. Antè tibi Eos Atlantides abscondantur, Cnosiaque ardentis decedat stella coronæ. Vide ARADNA. Corona hodie vocatur vrbs Transyluania, quæ olim Zarmizegetusa.

Corōne, vel Corōna, vrbs in Peloponneso Messenier. Plin. lib. 4. cap. 5. oppidum Achaia, à quo Coroneus sinus. Strabo lib. 8. eam Coronam appellat, de qua sic refert: Corona, vrbs est mari vicina, & hanc nonnulli Pedasum à poeta nomina tam esse inquit. Cætilia eadem ferè, quæ à Co-

ronca sunt.

Corōne, pars Salaminis in Cypro: & tertia quædã, à qua Coronitæ: item vrbs Bithynia. Steph.

Corōne, vrbs Bœotia, à Coronio Therfandri filio. In hac talpa nulla apparet, cum alioqui per totã Bœotiam talpæ sint. Et si quis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere non possunt. Altera ciuitas est Peloponnesi, Siciōnis & Corinthi. Tertia, Phthioridis. Est etiã castellum Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

Corōneus, sinus Achaia, sic à Corone eiusdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus (inquit) Afinaeus ab oppido Afine, Coronæus à Corone. Papin.

Messe Coronæam gliffanta colentes.

Corōnis, nidos, alio nomine Arfinoe, Nympha Phlegya, vel, vt alij tradunt, Leucippi filia, quæ cum forma esset non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitata & grauida facta est. Verum cum postea Isehidi cuidam Thessalo, mutuo eius amore capta, sui copiam faceret, à coruo deprehensa est: ex quo cum Apollo amicæ perfidiam cognouisset, telis eam confodit: puerumque (qui postea Aesculapius appellatus est) ex utero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Ouid. lib. 2. Metam. *Pulchrior in tota, quam larissæ coronis non fuit Aemonia &c. Vide latius in dictione Aesculapius.

Corōnta, vrbs Acarnaniæ.

Corōnus, filius Lapithæ, Vide PHILADA.

*Coronus Therfandri filius. Pauf.

Corōnum, oppidum à Venetis subactum. Blond. libro 6.

Corope, vrbs Theffalia, vbi Coropæi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Oropæ enim, Eubææ ciuitas est, Apollinis templo clarissima. Steph.

Corozaim, ait Hieronymus in ecloga, Galilææ oppidum, nunc desertum in secundo lapide à Capharnaio. lucæ 10. matth. 11.

Corpilli, populi Thraciæ, Plinius libro quarto capite 11.

Corfæ, locus Ciliciæ, vnde Corfacus hircus apud Cratinum. Hesychius.

Corfæ, insula Ionix è regione Sami, apud Herodianum Corfia scribitur: Gentile, Corfeates. Stephanus.

Corfica (inquit Plinius libro 3. capite 6.) insula in mari Ligustico, sed Tusco propior, à Septentrione in meridiem proiecta. Distat à Sardinia stadiis sexaginta, inter Italiam & Sardiniam sita. Huius insulae longitudinem asserunt miliaria centum sexaginta, latitudinem septuaginta. A Cyrno Herculis filio dicta est *Corfica*, vt placet Fabio pictori, cum antea Therapne nominaretur: à Corfica verò muliere, cuius taurus ex contineti in eam insulam tranauerat, nomen quod habebat, retulit. Scribit Strabo captos à Romanis insulae huius homines in admiratione fuisse, quod diri, hispidi, inhumani,

ferino aspectu viderentur. Notissima est vino præstante, durante etiam nō nomine, inter quam & magis meridianam Sardiniam, angustum mare interfuit. Prol. cap. 2. libro 3. Cingitur ab occasu quidem & Septentrionibus mari Ligustico: ab ortu autem Tyrrheno, à meridie pelago, quod inter ipsam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corsicam malignè coli, asperam & plurimis in partibus inaccessibilem adeò, vt qui eius monte s habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras superent. Hinc factum esse, vt cū Romani imperatores in eas irruant, magnum ceruorum gregem captum aduehāt. Corsicæ forma apud Ptol. 6. Europæ tabula depingitur. Athenæ⁹ tradit Corsicæ incolas ideo longæuos esse, quòd mellis cibo, quo plurimum abundat, vtantur assidue. Quod alicui mirum videri potest, cū eius insulæ mel ob taxi copiam, venenatum sit, vt est restis Ouid. Eleg. 1.

Molle sub infami Corsica mittit apis. Præterea Seruius Grammaticus Corsicam mella esse amara scribit, explicans illud Virgilij Georgicorum libro 4,

-hinc cæli tempore certo
Dulcia mella premes.

Corsis, insula eadem, quæ Corsica: Gentile, Corsi. Stephan.

Cortyna, siue Cortina, insignis vrbs Cretæ, quam præterlabitur Lenæus amnis. Iuxta eam nascuntur calami, sagittis aptissimi. Hinc Virgilius libro 11.

Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu.
Stephan. & Strab. Pomp. Mel. li. 2. & Plin. lib. 4. cap. 12. Silius lib. 13.

Eois quanuis ceteret Cortina sagittis. Et cortyniam vestè pro venatoria. Claudianus libro 2. de raptu Proserpinæ posuit, -vnde Diana Crispatur gemino vestis Cortynia cinctu.

Corton, abest à Cranone vrbe Theffalix centu stadiis. Steph. ex Strabone.

Córtona, ciuitas Tusciæ, à qua Cortonienfes. Dionysius vocat eam Cortonia, quia inde Cortonienfes formauit. Hæc antè Corton dicebatur. Liuius libro 9. Itaque à Perusa & Cortone & Aretio, quæ fermè capita Hetrurix populorum erant.

Córtya, parua regio Laconica. Steph.

Coruncanus, primus de plebe Pōtifex Max. factus, teste Liu. Cic. in orat. pro Domo sua ad Pontifices, sapientissimū & peritissimū pontificè fuisse dicit. Is eū legatus ad Teucam Illyricorū regi nam missus esset, in reditu contra ius gentium interfectus est.

Coruncanus, alter aduersus Amilcarem Barcham in Siciliam missus est. Polyb.

Corus, ventus spirans ab Occasu solstitiali. Plinius libro secundo capite 47. Lucanus libro secundo Idem & Caurus quandoque appellatur propter cognationem o literæ cum au diphthongo. *Cosus mēsuræ genus. 45. modios continus, modius

verò viginti capit sextarios.

Corybantes, Cybeles sacerdotes, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant, capitâ que inter saltadum iactantes, alios in similem rabiem agebant. Homerus *Βηλεμνος* vocat. Hi primū Idæ Phrygiæ montē tenuisse dicuntur: postea autem in Cretam nauigasse, montemque quendam incoluisse, quem à nomine relicte sedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerunt, tympana iugiter pulsantes, ne Saturnus (qui cum Titano fratre cōuenerat, vt sobolem omnem masculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Cureras, & Corybantas, & Caberos, & Idæos Dactylos eosdem esse putent. Diodorus Siculus Corybantum scribit Iasonis & Cybeles filium fuisse, ac simul cum Dardano sacra Matris deūm in Phrygiâ detulisse, eosque, qui in sacrificia eius deæ incumbere voluerunt, de suo nomine Corybantas appellasse. Nominatius singularis est Corybas: quo vsus est Claudianus de raptu Proserpinæ lib. 2,

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Lustravit Corybas, &c. Hinc Corybantius, titiū: vt Aera Corybantia, pro Magnæ matris cymbalis. Virg. li. 3. Aeneid.

Corycæi, montis Asiatici, seu (vt quidam dicunt) promontorij in Creta præternauigatio latronibus plena, qui dispersi per portus, ad mercatores furim accedebant, & subauscultabant quid rerum ferrent, & quò nauigareat. Postea discedentes, adoriebantur eos, ac diripiebant. Ex quo factum est, vt omnes curiosè secreta auscultantes, Corycæi dicerentur: & in Prouerbio. Hunc Corycæus auscultauit, cuius consilia secreta patefacta sunt.

*Corycia nympha fuit, quæ filium habuit lycorum. Cæli. lib. 16.

Corycio, promōtorij Cretæ, & portus Aethiopiæ. Steph.

Corycides, Nymphe à specu vocantur ab Oui. li. 2. Metam.

*Corycus luctator fuit nobilis qui quū neminem reperiret priorem aut parem, cuiusque viribus succumberet prouerbio fecit locum, luctari cum Coryco, de his qui supra vires aliquid moluntur.

Córycus, mons Ciliciæ altissimus, cū oppido eiusdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo Corycium appellatur. Marr. lib. 11,

Vltima Corycio quæ cadit aura croco. Ad montis huius radicem antrum erat Corycium, Musis sacrum: vnde etiam illæ passim à poetis Corycides Nymphe appellantur. Ouidi⁹ primo Metam. Corycidas Nymphas & numina montis adorat.

Córycus, mons excelsus & rubens prope Teon Ionix, & portus & parua insula eiusdem nominis, vbi Corycæi maximè piraticam exercebant.

Corydalla, vrbs Rhodiorum. Steph.

Corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippothoontide. Steph.

Corydela, vide CHELIDONIAE.

Corydon, pastor, Theocrito & Virgilio memoratus Corylon, vrbs Aecanorum in Italia. Steph.

Coryleum, vicus insignis in Paphlagonia.

Coryllus, Gothorum rex, anno ab vrbe 778.

*Corymbifer bacchus dictus est à Corymbo id est, hedera qua Bacchus delectabatur, eaque eius sacerdotes in orgiis coronabantur. Ouid. 6. Pastorū -Hedera gratissima baccho est.

Hoc quoque cur ita sit dicere nulla mora est. Nysiades nymphas puerum quærente nouerca, Hanc fraudem cuius opposuisse ferunt Paleph. lib. 3.

Coryneta, latro famosissimus, Vulcani filius, qui cū iuxta Epidaurum hospites claua quadam, quæ coryna dicebatur, trucidaret, (vnde & hoc nominis sibi sumpsit, cū prius Periphatus vocaretur) à Theseo fuit interfectus. Suidas.

Coryphæus, mons in Epidaurio, vbi colitur Diana Cotyphæa. Steph.

Coryphæum, parua regio Laconica, prope Pyrum.

*Corythæix homero mars dicitur, quod assidue motaret galeæ, Chorys enim galeam significat. Cæli. lib. 21. cap. 24.

*Corythallia diana dicta est quod templū habebat prope Thrassum ad Cletam.

Córythus, oppidum Thuscix, prope Aretium, in paruo colle eiusdem nominis situm, à Corytho rege ita appellatum. Quidam hoc nomen Corythi in plurali numero scribunt cum h, in principio.

*Cos insula est in mari Aegæo, vna Cycladum, quæ hercules olim diripiisse fertur, & regem Eurypylum neptuni filium vnâ cum liberis & vxore Clytica occidisse, eo quod ipsum tempestate eo apulsum & impeditum ab vrbe & hospitio prohiberet, postquam à vastatione Troiæ & Laomedontis rediisset. Celebratur ob vini suauitatem, quod in ea nascitur. Vocatur etiam olim Caria vel caris: & Meropos à Merope gigante.

*Cos à Cameropsis filia

Cos vrbs ægypti item fossa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, quia Cōus & enutriti in ea Cōes, Coos enim fossas & speluncas omnes appellabant. Steph.

Cos, vide c o s.

Cos, Pater Anob & Soboba. 1. paral. 4.

Cosam, Pater Addi, patris Melchi. luc. 2.

Cosiâna, castellum Palæstinæ, in maritima parte Syriæ: Gentile, *κωσιανός*. Steph.

Cosmanates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.

*Cosmeta orator seru⁹ in familia cui domine domine exornandi cura incubit. Iu. sat. 6. Ponūt Cosmetæ tunicas tardè venisse. liburnus dicitur.

Cosmus, nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Cosmiana dicta sunt. Petronius, Afferat nobis (inquit) alabastrum Cosmiani.

Cóstroes, Persarum rex, anno salutis 534. A gath. li. 4.

Cossa, Vmbriæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5. Orbitellum. hodie.

Cossæa, pars Persidis: incolæ Cossæi: est & Thraciæ oppidulum. Steph.

Cossini, vide H O S T I O N E S.

Cossus mons Bithyniæ: incolæ Cossæi. Steph.

Cossus, Cornelius Lætulus, Consul, cum L. Calpurnio Pisone, anno ab vrbe 753.

Cossus, Cornelius Lænnulus, Consul, cum M. Afripa Agrippa, anno ab vrbe 777.

Cossus, Cornelius Lentulus, Consul, cum Cl. Nerone Cæsare, anno ab vrbe 812.

Cosutiōrum familia, apud Romanos, ex qua Cosutia vxor Cæsaris. Suetoni⁹. Sic Cosuuij & Cosuuiani.

Costa, Roderici frater, Hispaniæ rex, anno ab vrbe 1452.

Cosyra, insula sterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Cosyræi dicuntur. Ouidius 3. Pastorum,

Fertilis est Melite, sterili vicina Cosyræ
Insula, quam Libyci verberat vnda freti. vulgò
Goza.

Cosyrus, insula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluvius, & vrbs eiusdem nominis.

Cothon, insula non procul à Cytheris: Gentile Cothonium. Steph.

*Cotho genus poculi fictilis, paruum quidem sed militum vsui accommodatissimum, vt quod nullo negotio gestari posset & in pera militari circumferri. Suidas & Athen. lib. 12.

Cotizæ alpes, vide c o c t i æ alpes.

Cotillia, insula in Curuli lacu. Festus.

Cotiso, Dacorum rex, cuius exercitus, cum Pannonias inuasisset, à Cornelio Lentulo duce Augusti Cæsaris victus est. Volater.

Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis De oratore, Legem tulit vt liceret Tribunus ple. alios accipere magistratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huic passim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, vbi eum propter singularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.

Cotta alter, contra Mithridatem in feliciter pugnavit, Syllam Cæsari conciliauit.

Cotta, Legatus Cæsaris in Gallia, infidiis circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pe dianus.

*Cottus centimanus gigas de quo Paleph. lib. de Fabulis.

*Cotylum est Collis in Ida monte centum millibus passuum à Scepti distans, in quo scamædri & granici & AEsopi fluminum origo. vnde & nomē Cotylo inditum *κωτὸς κοτῶλης* quod cōceptaculum & receptaculum significat.

Cotys, Thracum rex, vt est scriptum apud Cæsarem in commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cū natura esset iracundior, & asper eorum qui in ministeriis deliquissent, castigator, vasa fictilia,

rennia quidem & fragilia, sed celaturis quibusdam & sculpturis politè eleganterque elaborata, sibi ab hospite allata, cum hospiti ipsi dona dedisset, simul omnia confregit: ne in eos qui illa fregissent, asperius animaduverteret. Plutarch. in Apophtheg.

* Corys Thraciæ rex qui tempore Tyberij Rhecuporis patri fraude circumuentus est & occisus. Tacit. lib. 2.

Corys, Bosphoranorum rex, anno salutis 50.

Cotyto, Æs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptris (eo nomine vocabantur eius sacerdotes) nocturna sacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Cotyttia. Hanc Probus saltatricem fuisse existimat: unde etiam sacerdotes eius lasciuus saltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Sat. 2, Cecropiam soliti Baptræ lassare Cotytto. Polit. Miscel. cap. 10.

Cozbi, Madianitis, filia Suri, quæ cum Zambri deprehensa, à Phinees filio Eleazari sacerdotis occisa est. nume. 25.

C R

Crabasia, vrbs Iberorum. Steph.

* Cræca Maga fuit apud Saxones quæ appostas dapes in aliarum rerum farinam commutabat ludificatisque idiotarum mentibus diuinitatis fastigiis sibi arrogabat.

* Crabus deus apud Aegyptios cui falsa mentis sacra fieri solitum erat. Cæll. lib. 12.

Cræde, vrbs Cariæ. Steph.

Crænidæ, vrbs à Thasidis habitata, quæ postea Philippi dicta est.

Crægus, mons Lyciæ, Tauri pars. Pomponius lib. 1. & Plinius lib. 5. cap. 27. ex opposito habens montem Anticragum: sic dictus à Crago Tremileris, (aliàs Tredeneti) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamorph. lib. 9.

Iam Cragon, & Lymiræ, Xantique reliquerat vndas. Horatius 1. Carm.

Syluis aut viridis Crægus, &c. Hic ferunt esse Deorum agrestium antra, & incolas Crægi immortales fieri. Gẽtile, Crægius. Steph. Crægi vxor fuit Mylia, Solymisor. Steph.

Cræbûsa, insula circa Seleuciam Isauriæ. Stephanus. ex Strabone lib. 14.

Cræbûtis, vrbs Aegypti. Steph.

Cræna Helerna, Iani filia, Comeris Italis regina prefecta. Berol.

Crænae, insula Laconica, quæ nunc Helena, ante Gethæum: hinc Cræneus, vel Crænaates, à Crænao rege. Steph.

Crænaus, Athenarum rex, qui Cæropi in regno successit, à quo inquilini Cranai dicti.

* Cræne teste Ouid. 6. fast. nymphea fuit Iustrandis syluis dedita. Inde fata est Nymphæ Crænen. dixere priores,
Ne quicquam multis sæpe petita procis,
Rura sequi, iaculisque feras agitare solebat,
Nodosaque caua tendere valle plagas.

Crænea, parua regio Ambraciorum: hinc Crænea-

tes. Steph.

Cræneum, gymnasium apud Corinthum. Cic.

Cræneus, primus Macedonum rex, cuius successores vsque ad Alexandrum, viri xxxvii. annis ferè quingentis regnarunt. Volaterr. lib. 13.

Crænia, Tarsus, Ciliciæ olim vocabatur à Cranio quodam. Steph.

Cræniides, vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ. Steph.

* Crænion est ciuitas Cephallenæ, quam Thucyd. lib. 5. vocat plurali numero.

* Crannonius cranixidas eques insignis. Pauf.

Crannus, vrbs, aliàs Ephyrie dicta. Steph.

Cranon, vrbs Thessaliæ pelagiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Est & alia Athaninias à Cranone Thessalio: In hac duos duntaxat cornos esse tradunt, & cum pullos excluderint, paribus relictis discedere. Abest Cranon stadiis centum à Cortone. Strabo. Homerus Cranonios Ephyros vocat. Steph.

Crantor, Solensis, Academicus philosophus, Platonis auditor, & condiscipulus Xenocratis & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academicam Platonicam repluerunt. Hic scripsit librum de consolatione, quæ Cicero æmulatus est. Perit aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorum indolentiam, quæ esse nullo modo potest, nisi planè hominem saxeam esse velimus, & omni sensu carentem.

Crantor, Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ouidius lib. 12. Metamor.

Crâpatus, Vide C A R P A T V S.

Crâserium, Siciliæ regio. Steph.

Crâsitius, Surrentinus, aliàs Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Pafides, Romæ ludum Grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Iulianum Antonium, Antonij Triumuirii filium. Tranquil.

P. Crassus, Oratoris frater, iuris peritissimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incidere in manus inimicorum, seipsum interemit.

Crassus, præ nomine Marcus, P. Crassi filius, Romanorum omnium ditissimus, negauit quempiam diuitem habendum, qui annuo reddito exercitum alere non posset. Hic ad bellum missus seruile, aduersus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Vatinium Gellium ac Lentulum Romanos Imperatores fugauerat, duodecim millibus hostium vnâ cum eorum duce caesis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludè, victoria est potitus: vrbeque ouâsingressus est, lauro nouo exemplo coronatus, cum ceteri ante eum Imperatores ex seruili bello non nisi myrtæam coronam accepissent. Postremò cum ei Syria sorte obuenerat, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surina regis præfecto captus atque interfectus est. Et quoniam auri cupiditate expeditionem eam suscepisse credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes, vt saltem mortuus se auro satiare, cuius famem viuus nūquam sedare potuisset.

Lucanus lib. 1,

postquam crudeli funere Crassus

Assyrias Latio maculauit sanguine Carras, &c. Crassus, M. Crassi diuitis filius, Cæsaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæsarianis tandem partibus adolescens occubuit: fuit autem discipulus Ciceronis. De quo ille in Oratore.

L. Crassus orator, qui cum Antonio à Cicerone introducit in libris de Oratore: Accusauit C. Carbonem eloquentissimum hominem admodum adolescens: summam ingenij non laudem modò, sed etiam admirationem est consecutus. Defendit postea Liciniam virginem, etiam annos 27. natus esset. In Exuto Ciceronis, est elegantissima ipsius Crassi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deploratur multis verbis Crassi mors à Cicerone, in exordio 3. lib. de Orat.

Crassus P. Licinius, ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Consul est profectus contra Aristonicum, Eumenis filium, in quo prælio, profligato exercitu, ipse ne in manus hostium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in sui necem prouocauit.

Crassus V. Argiuorum rex, regnavit annis 1111.

* Crastinus dux Romanorum aduersus Vandalos missus, anno domini 424.

Crastus, vrbs Sicaniarum, in Sicilia, patria Epicharmi Comici, & Laidis meretricis: Gentile, Crastinus. Steph.

Cræta, mater Scyllæ, vt quidam volunt.

Crater, à vasis similitudine, vt in monte Aetna appellatum est foramen illud per quod ignis euomitur. Ouidius,

Et pronos curru medio cratera recepit.

Crater, sinus. Strabo lib. 5.

Cræterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam res eius gestas scripsit. Plutarch. in Aristide. * De hoc Persius

Et quid opus Cratero magnos promittere montes.

Crates, Thebanus philosophus, Cynicus, Diogenis discipulus, qui, vt Suidas, itémq; Diogenes sunt authores, in pecuniam, omnem substantiam redigens, apud trapezitam deposuit, hac lege, vt si filij philosophi essent, eam indigentibus ciuibus distribuere, nihilo philosophos indigere existimans. Si autem idiotæ, eis redderet: vt vacuis virtute, saltem opes optularentur. Philostratus autè in vita Apollonii, & Diocles substantiam aiut in in mare proiecit, vt liberius philosopharetur, atq; dixisse, Abite pessum mala cupiditates: Ego vos mergam, ne ipse mergar à vobis. neque putauit se posse & virtutes & diuitias simul possidere. Emicuit autem Demetrii Poliocretæ temporibus, ad quem Thebas obsidentem missus legatus, sua autoritate, cum ab obsidione patriæ remouit. Plutarchus.

Crates, Atheniensis, poëta, comicus antiquæ Comediæ, auditor Polemonis philosophi. Suid.

Crates grammaticus, sub Prolemao Philometore,

æqualis Aristophanis grammatici, cognominabatur Criticus, sine Homericus: scripsit in Iliada & Odyss. lib. 9. Comment. Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) studium grammaticæ primùm Romanam intulit: missus enim ad Senatorem ab Attalo rege, sub ipsam Ennii mortem, plurimas acroases fecit, assidueque per omne tempus legationis differuit, nostris quoque exemplum fuit admirandum.

* Cræthis nomen pastoris, qui capræ amore deprehensus, infantem sustulit, qui cruribus matrem, facie vero patrem referebat, deorum numero ascitus ac mox Hyleum numè Napæumque nominatus. Cæll. lib. 25. cap. 32.

* Cræneas Tapfi inuentor apud Plinium & Cæll. lib. decimo octauo.

Cræthis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter est in Achaia propriè dicta, prope Aegæas, in sinum insuens Corinthiacum. Strabo lib. 8. Alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comisque flauum colorem inducere traditur. Ouid. 15. Metam.

* Cræthus fluuius & mons.

Crætinus, Africæ fluuius, è lacu Sycione in Oceanum fluens iuxta quem nonnulli fabulari sunt electrum nasci. Plin.

Crætinus, poëta Comicus, clarus apud Athenienses, qui primus in Dionysii Athenis, satyricam fabulam induxit. Horat. lib. 1. Serm. Sat. 4, Eupolis, atque Crætinus, Aristophanèsque poëte. Hic autem fuit supra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati: ad quod alludit Horatius in Epist.

Prisco si credis Meccenas doctè Crætino,
Nulla placere diu, nec viuere carmina possunt,
Quæ scribuntur aquæ potioribus.

* Crætinus insignis luctator. Pausan.

* Crætinus statuarius omniumque formosissimus, cui postquam alios in lucta superasset, exerceniorum puerorum officium demandatum est. Pauf.

* Crætinus statuarius: Pausan.

Crætippus, Mitylenæus quem Athenis doctem audiuit Ciceronis filius, vt est in proœmio librorum de Officiis. Hic Pompeium post Pharsalicam pugnam fugientem, apud Mitylenen occurrens, vltro solatus est verbis philosophicis, ad spemque hortatus, cum quædam de prouidentia differuisset, resque Romanastandem labi esse necesse affirmaret. Plutarch. in Pompeio.

Crætylus, philosophus, cui Plato librum de significatione nominum inscripsit.

Cræsius, viri proprium, qui Britanniam annis v. i. i. obtinuit. Pomp. Lat. Eutrop. Oros. Insidiis Allecti socij sui occisus est, anno ab vrbe 1046.

Cræbénia, Vide C R E B R E N I A.

Cræma, vrbs Ponti: Gentile, Cræmæsius. Steph.

Cræmera, fluuius Tusciæ, trecenorum Fabiorum

clade nobilitatus, qui veientū infidiis circunue-
ri, ad fluminis huius ripas ad vnum omnes sunt
trucidati: vnde & dies ille inter artos annume-
ratus est, & porta, qua egressi sunt, Scelerata est
cognominata. Liuius lib. 2. ab Vrbe. Ouid. lib. 2.
Factorum,

Vt celeri passu Cremeram tenere rapacem,

Turbidus hybernis ille fluebat aquis, &c.

Cremona, siue Crommyon, oppidum non pro-
cul à Corintho, iuxta quod Theseus incredibi-
lis magnitudinis suam, quæ agros circumiectos
longè latèque deuastabat, occidit. Ouidius libro
septimo, Quòdque suam securus arat Cremyo-
na colonus, Munus, opusque tuum est. Strabo li-
bro octauo locum hunc Cromyonem vocat, vnde
& suam à Theseo occisam Cromyoniam cog-
nominat.

Cremonia, vrbs Cretæ, Gortin postea dicta. Step-
hanus.

Cremona, vrbs Gallie Cisalpinæ, nò procul à Man-
tua, quæ etià hodie nomen retinet: cuius ciues
cum contra Augustum cum Antonio sensissent, Cæ-
sar victor, veteranis suis eorū agros assignauit:
qui cum non suffecissent, adiecit etià Mantuanorū
agros, nullam aliam ob culpam, nisi quòd
Cremonensibus vicini essent. Hinc Virgilius
Ecloga 9,

Mantua, væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Cremyon, Vide CREMMYON.

Crendes, vrbs Siciliae, quam Philippus postea Phi-
lippos nominauit: Gentile, Crenitæ. Steph. Vide
PHILIPPI.

*Creon, onis, mons est Lesbii insulæ. Plinius libro 5.
cap. 31.

Creon, onis, Corinthiorū rex, prædonis Sisyphi fi-
lius, qui Iasoni post Medeam repudiatam, filiam
suam natu minore, nomine Creusam, vxorem
despondit. Quam rem iniquo animo ferens Me-
dea, coronam naphtha illitam sponsæ dono mi-
sit: quæ sub noctem ex luminibus accensis con-
cepto igne, non modò illam, verum etiam spon-
sum & focerum, cum tota regia cōcremavit. Hy-
ginus cap. 25.

Creon, Thebanorum rex, Meneceij filius, & frater
Iocastæ, qui Laio ab Oedipo filio occiso regni
administrationem arripuit. Verum cum Sphinx,
Typhonis & Echidnæ filia, Thebanum agrum
crudelissimè vastaret, neque aliud tantæ cala-
mitatis remedium ostenderetur, quàm si quis æ-
nigma ab illa propositum dissoluisset, Creon pro-
posito per vniuersam Græciam edicto, si quis id
præstare posset, Iocastam Oedipi matrem, viduam,
illi se vxorem daturum pollicitus est, regnòque
Thebanorum vltro illi cessurum. Quib' præmiis
illecti non pauci, cum propositum ænigma dis-
soluere non possent, à Sphinge occisi, temerita-
tis suæ pœnas dederunt, donec ad rei famam Co-
rintho excitus Oedipus, Laij & Iocastæ filius, æ-
nigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera
vt protinus sese ex prærupto monte dederit præ-

cipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum
adeptus Oedipus, matrem imprudens vxorem
duxit, cum paulò antè etiam patrem occidisset.
Quibus flagitijs postea cognitis, tantum ex iis a-
nimo dolore concepit, vt lucis pertræsus, vtri-
que sibi eruerit oculum, Antigonèsq; filia du-
ctu Athenas sese in exilium contulerit, regno
Eteocli & Polynici filiis suis ea conditione reli-
cto, vt alternis annis imperarent. Verum cum E-
teocles (cui quòd maior natu esset, priores vices
Polynices concesserat) exacto iam anno fratrem
non reciperet, grauissimum ea occasione inter
Argiuos & Thebanos bellum est exortum: in
quo cum fratres ambo mutuis vulneribus eci-
dissent, Creon denuò regni gubernacula recepit.
Verum cum præter alia complura inclementiæ
suæ exempla, Antigonam & Argiam interficien-
das curasset, quòd illa fratres, hæc virum suprè-
mo sepulturæ honore essent prosequutæ, cum-
que occisorum Thebanorum propinquos func-
ris officio prohiberet: Theseus, Thebanorū ma-
trium querelis commotus, Creonti bellum indi-
xit, præliòque victum vita exiit. Statius in The-
baide.

Creontiades, Herculis filius ex Megara, Creontis
Thebanorum regis filia, quæ pater, cum Therio-
macho fratre ab inferis rediens, & in furorè ver-
sus à Iunone, quòd Lycum interfecisset, inter-
emit.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt, sus-
cepto hospite Homero, accepisse ab eo donum,
inscriptionem poematis, quod Oechaliæ capti-
uitarum vocat. Sed Callimachus per epigramma
quoddam contrarium ostendit, quòd quamquam
Creophilus opus composuerit, Homeri tamè di-
catur propter dictum hospitium. Quidam hunc
Homeri magistrum tradunt, quidam nò huc sed Ari-
stem Proconnesium. Strabo lib. 14. Apuleius in
Floridis.

Crepsa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Crexa dicta. Pli-
nus, primus Cretenum rex.

*Crepsens patritius Romanus, qui cum Romæ prin-
cipatum sibi vendicaret ab Othone tertio est in-
terfectus. Euseb.

Crepsès, philosophus Cynicus, Iustino martyri in-
fensus. Tatianus in bello contra gentes.

Crepsentius Numentanus, consulè titulo se Roma-
num præferens, vrbs dominium cepit.

Crepsis, nymphæ marinæ nomen à fontibus dicta:
ephe enim fons dicitur. Perotrus.

Crepsium, vrbs Cypri. Steph.

*Crepsiphontes messeniensium rex, qui populari sedi-
tione est interfectus. Pauf.

Crepsa, Cariæ portus contra Rhodum insulam. Plin.
libro 5. cap. 28. Stephan. vrbs Paphlagoniæ, quam
Meriones post Troiam condidit. Occupauit eam
Zelias Nicomedis filius: Gentile, Crepsus, Ste-
phanus.

Crepsæa, Herod. lib. 7. regio Palleniæ vicina, ac The-
mæo sinui contermina.

Crepton, oppidū de quo Horod. lib. 1. Steph. vrbs est
Thraciæ. Lycophon,
Ορεωπορτιασι τινι κρησιβνς διον Ciues Crestonæos
vocant, aut Crestonios, aut Crestonas. Possessiuū,
Crestonicus. Steph.

Crepton, nomen regis Bithyniæ. Iust. lib. 38.

*Crestones populi sunt qui singuli plures habēt v-
xores: quū autem vir aliquis moritur, tunc oritur
magna disceptatio inter fœminas, quænam illū
charius adamaret viuentem: id vbi compertum
est quæ benevolentia & amoris palmam meruit
ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à
propinquis mactatur, & humatur cum viro.

Creta, tā, & Crete, tes, insula in medio Ponto cen-
trum vrbum fama clara, vnde à Græcis *κρητικός*
αι appellatur, quæ (vt scribit Strabo) Sep-
trionone Aegæo alluitur, simul & Cretico pe-
lago, ab Austro Aphro. Alij Libyco ad occiden-
tē Aegilam & Cytheram spectat, ad Orientem
Carpathon. Habet in longitudine ducenta se-
ptuaginta millia passuum, in latitudine quin-
quaginta millia. Circuitus eius quingena octo-
gingta nouem millia passuum complectitur.
Insignes in ea vrbes sunt, Gortyn, Cydonia,
Gnoſſus Minois regia, & Strabonis cosmogra-
phi patria. Nullum in Creta animal noxium
viuit, optimique vini fertilissima est: de qua
Virgilius,

Creta Iouis magni medio iacet insula ponto,
Mons Idæus vbi, & gentis canubula nostræ
Centum vrbes habitant magnas, vberima re-
gna.

Dicta est Cureta, ab habitantibus Curetibus, &
per syncopen, Creta. Alij dicunt Cretam dictam,
à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alij
à Crete nympa Hesperidis filia. Arrianus non
à Crete, sed ab homine cui Cres nomen erat, no-
minatam dicit, Ieo qui Iouem abscondit in mon-
te Lycæo. Vnde Cressa, tantum fœminini gene-
ris, id est, Cretensis. Similiter Cressus & Cres-
sius, plura apud Stephanum, qui hanc insulam a-
liàs Aeriam & Chthoniam & Iberiam dici pro-
didit.

*Creta lucus est. Pauf.

Creta, oppidum Scythiæ. Val. Flaccus lib. 1,
-quoties paucos ad littoris ictus.

Deficium, Scythicum metuens, Pontumque, Cre-
tāque.

Cretenia, locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat,
qui cum ex oraculo patrem se occisurum acce-
pisset, dum fugit, ne hoc perpetret, noctu in na-
uigium incidit, in quo piratas esse ratus, patrem
occidit. Supra Creteniam Atabyrij montes sunt.
Stephan.

Cretheus, filius Aeoli, Iouis filij, qui ex Tyro Sal-
monei fratris filia Aesonem genuit, Alcimedon
tem & Amythaonem. Homerus lib. Odissæ 11.
Inde Cretheus denominatiuum: vt, Virgo Cre-
theia, apud Flaccum lib. 1. dicitur, Helle Crethei
neptis.

Crethon, filius Dioclis, qui cū fratre Orsilocho ad
bellum Troianū profectus est, Græcis auxilium
laturus. Verum cum duo hi fratres nimium suis
viribus freti, cum Aenea cōgredi non dubitaret,
ab eodem interfecti, temeritatis suæ pœnas dede-
runt: vix que eorū cadauera à Menelao & Antilo-
cho ex hostium manibus cripi potuerunt. Hom.
lib. 5. Iliad.

*Creuga pugil insignis. Pauf.

*Creteus magnesiū, bello mithridatico aduersus
ipsum mithridatem delegit imperatorem her-
miam, quorum tamen priuatas gerebat inimici-
tias professus interim se iturum in exiliū ne quis
tumultus ob illam factionem duorum suborire-
tur. Quod si patria mallet Creteum imperatorē
quam hermiam orauit vt interim exularet her-
mias. Aduersarij modestia permotus hermias
sponte exulauit.

Creusa, Creontis Corinthiorū regis filia, quæ Iasonem,
repudiata Medea, vxorē accepit: quam obrē Me-
dea indignata, carminibus suis ignē inextingu-
bilem scrinio loclusum per filios suos Creuse
muneris loco misit: filios verò præmonuit, vt sta-
tim oblato munere discederēt. Creusa igitur vi-
dendi cupida, nihilque mali suspiciens, scrinio lū-
aperuit, & cōtinuò euolauit ignis, Creusamque,
& totā Creontis regiam exulsit. Ouid. libro 1. de
Arte,

Cui non deserta est Ephyra nata Creusa?

Creusa, Priami & Hecubæ filia, Aeneæ coniux, cui
Ascanium filium peperit. Hanc in excidio Ilij,
ab Aenea, qui fugiens, patrem humeris gesta-
bat, filiumque manu ducebatur, perditam fuisse
in itinere, dum vias notas excessisset, tradit Ma-
ro libro secundum Aeneidos: sed nonnulli eam ab
ipso Aenea ex pactione cum Græcis facta occi-
sam volunt, nequis ex semine Priami superes-
set. Alij rursus non occisam, sed desertam tra-
dunt: idque eo consilio, ne nouas sedes, nouaque
fœdera (quæ ferè nuptijs solent coalescere) lon-
ginquis in regionibus quaesturo vxor obesseret:
quibus refragatur fabula de Heleno & Cassan-
dra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

Creusis, oppidum partim Bœotiæ & Locrensiū, par-
tim Aetolorum. Vadianus apud Pomponiū li. 2.
Steph. Bœotiæ urbem esse ait, è regione Magari-
dis sitam.

Crexa, Vide CREPSA.

Crimissa, vrbs Italiae prope Crotonem & Thurium,
à Crimisa nympa: Gentile, Crimissa. Strabo lib.
7. Steph.

Crimissa, Auuij nomen. Steph.

Crimissus, Vide CRINISVS.

*Crinas masiliensis medicus qui ad syderum mo-
tus ex Ephemeride mathematica cibos dabat, ho-
rāsque obseruabat. Plin. scribit hunc centum se-
stertia reliquisse muris patriæ non minori sum-
ma extruendis.

*Crinis sacerdos apollinis, qui quum sacra dei ne-

glexisset atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegisset omnibus rebus à muribus cor-
 rosis, tanto detrimento commotus, consueta sa-
 cra deo peregit: Quo facto deus illico mures om-
 nines sagittis suis perdidit, atque ex ea re Smin-
 theus Apollo dictus est: nam Cretenfes mures
 Sminthas vocant.

Crinifus, Siciliae fluvius, Segestæ vrbi vicinus: de
 quo Seruius huiusmodi refert fabulâ: Cum Lao-
 medon Neptuno & Apollini mercedē pro ædi-
 ficatione murorum Ilij denegaret, Neptunus ira-
 tus Troiæ cetum immisit, vt eam vastaret. Qua de
 re consultus Apollo, hoc vnum tantę calamitatis
 remedium fore ostēdit, si virgines Troianæ bel-
 luæ obicerentur. Hippotes itaque nobilis Tro-
 ianus metuens, ne & Hegesta filia sua in eādē
 calamitatem incideret, nauī eam impositam ven-
 tis fluctibusque commisit, tolerabilius nimirum
 ratus, si illa se absente mergeretur, quā coram
 à terribili belluæ crudelissimē dilaniaretur. Ve-
 rum ita diis visum est, vt illa salua in Siciliam de-
 ferretur: vbi amore eius captus Crinifus, in can-
 nis, seu (vt alij malūt) in vrsi effigiem conuersus,
 eā compressit, suscepitque ex eo cōcubitu Ace-
 stam Siciliae regem. Virg. 1. Aeneid. de Aceste,
 Troia Crinifo conceptum flumine mater
 Quem genuit.

Crionā, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Crios, Latine aries dicitur, quo nomine dictus est
 Aegineta quidam luctator cantatissimus apud
 Græcos *Aries autem Crios ob id dicitur, quia
 quum in eo fuerit sol, inter diem ac noctē quo-
 dāmodo iudicat quod *κρίων* nuncupant. Et quod
 in eo signo inter hyemem positus ac æstatē ipse
 rursus iudicetur. Cæl. lib. 2. 8. cap. 2.

Crifa, nomen oppidi, quod Crifus Phoci filius cō-
 didit. Hinc Crifæus sinus. Strabo libr. 9. Sunt &
 aliæ vrbes hoc nomine appellatæ, (aliās Criffa)
 Stephano.

Crifa, vrbs Phocidis, vnde campus Crifæus, & alia
 AÆolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt:
 Gentile, Crifæus.

Crifæ, vrbs Troadis.

Crispinus, Consul, collega Iuuentij Celsi, anno ab
 vrbe 865.

Crispinus, Consul, cum Aeliano, anno ab vrbe nō-
 gentesimo trigesimo nono.

Crispinus, Consul, cum Iuliano, anno ab vrbe nō-
 gentesimo septuagesimo sexto.

Crispus Sallusti⁹ historicus, Latinus, Thucydidi ex
 Græcis opponitur à Quintil. elegatīa dicēdi, At-
 tica breuitate, sententiarū crebritate. Taxatur au-
 tē à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis
 originibus verba mutuatus: Trogo autem, quōd
 orationibus nimis longis vtatur, sicuti & Thu-
 cydides. Ciceronis accerrimus inimicus fuit, vt
 ex vtriusque inuectiuis orationibus cōstat. Mar-
 cus Varro Crispum Sallust. in adulterio depre-
 hensum ab Annio Milone, loris benē casum di-
 cit: & quum dedisset pecuniam, dimissum. Gell.

lib. 17. cap. 18.

Crispus, Constantini Cæsaris filius, à patre inter-
 fectus.

Crispus Vibius, orator, ore compositus & iucundus:
 priuatis tamē causis, quā publicis melior. Quin-
 tilianus.

Crissa, oppidum maritimū Phocidis à Crisso Phoci
 filio conditum. Hinc Crissæus sinus. Strabo li-
 bro 9.

Crithois, vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Ho-
 meri, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fra-
 tris tutela reliquit. Hic autem quum puellam vi-
 tasset, grauidamque fecisset: atque ob id facti ve-
 reretur infamiam, Pheimo eam Smyrnæo Gram-
 maticæ præceptorī in matrimonium dedit. Illa
 verò non multo post Homerum peperit, *ob id-
 que Milesigenes dictus est, qui postea cæcus fa-
 ctus Homeri nomen accepit.

Crithôte, vrbs Helleponti, octoginta stadiis à Car-
 dia distas: Gentile, Crithosius. Est & promonto-
 rium Acaonia: Steph.

Crítias, philosophus, dixit animam esse sanguinem
 Crítias, vnus è triginta tyrannis, Atheniensibus à
 Lacedæmoniis impositis. Cicero libro de Orato-
 re 2.

Crito, Atheniensis, Socratis familiaris, quē & opi-
 bus iuuit, & cura quo vsque ad extremū vitæ est
 philosophatus.

Crito, Pieriota (Pieria autē, vrbs est Macedonia) hi-
 storicus fuit, scripsitque res Persicas, Siculas, Ma-
 cedonicas.

Crito, Naxius genere, historicus & ipse. Suid.

Crítobulus, medicus, de quo Plin. li. 7. ca. 37. Magna
 & Critobulo fama est, extracta Philippi regis o-
 culo sagitta, & citra deformitatē oris curata or-
 bitate luminis.

Critólaus, Atheniensis, nobilis Peripateticus, Ro-
 mam ab Atheniensibus missus legatus cum Car-
 neade & Diogene Stoico, vt scribit Cicero lib. 2.
 de Oratore. De huius libra scribit idem Cicer. in
 Tusculanis quæstionibus: Quo loco, inquit, quæ-
 ro quam vim habeat libra illa critolai, qui quum
 in alteram lancem animi bona imponat, in al-
 teram corporis & externa, tantum propendēte
 illam boni lancem putet, vt terram & maria de-
 primat.

Critólaus, Achæorum dux, qui Corinthum con-
 siliis suis euerit. Cicero libro tertio, de Natura
 deorum, Is sororem interfecit, quōd sibi è
 victoria redeunti non gratularetur, quū tamē cæ-
 teri omnes ei applauderēt. Demaratus apud Plur.
 in Parallelis. Postremo à Quintio Cæcilio Metel-
 lo victus apud Thermopylas, veneno sibi mor-
 tem conscruit. Liuius.

Κριβήμιον, id est arietis frons, Crete insulæ pro-
 montorium, ad Occidentē, versus Cyrenas. Ru-
 fus ex Dionysio. Pomponius Mela libro 2. Plin.
 lib. 4. cap. 12.

Croatia, Vide LIBYRIA.

Crobialus, oppidulum iuxta Ponticam. Apollo-

nus lib. 3. *κροβιάλοι, κροβιάλοι, κροβιάλοι*.

Stephanus.

*Crobilus leno quidam omnium scelestissimus,
 qui duo scorta domi alebat, quorum lenociniis
 quam plurimos adolescentēs in perniciem al-
 liciebat, nec his contentus eosdem illectos furto
 compilabat, vnde Crobili iugum abiit in pro-
 uerb.

*Crobilus poeta Comicus.

Crobizi, populi iuxta Istrum, quorum terra Cro-
 byzica.

Crócea, vrbs Laconicæ, vna ex centum: ciues Cro-
 ceatæ. Steph.

Crócilus, nomen pastoris Theocritus.

Crocodilo, oppidum, Arfione postea dictum: si-
 militer & flumen, Stephano *κροκοδύλον πάλις*, id
 est Crocodilorum vrbs, sita est in Mæridie palu-
 de Aegypti: sic dicta, quod equus cuiusdam canes
 proprios fugientes persequens, in paludem
 delapsus, à Crocodilo in vltiorem ripam dela-
 tus sit: quo in loco vrbe condita, crocodili con-
 secrati & pro diis habiti sunt, eorumque cæde
 omnibus interdicitum. Steph.

Crocodilon, Phœnicia oppidum, non procul à
 Carneio promontorio. Plin. lib. 5. cap. 29.

Crocodilus, mons est Ciliciæ regionis. Plin. lib. 5.
 cap. 27.

*Croconus fluvius est brutiorum in quem si quid
 coniciatur lapideo durefcit cortice.

Crocōtus, campus iuxta Theffaliam ad Amphrysum
 flunium. Steph.

Crocum, venatorem ac sagittarium fuisse dicunt,
 precibusque Musarum in astra relatum, Sagitta-
 rij nomen accepisse. Sidonius.

Crocus puer formosissimus, qui cum Smilacem
 puellam deperiret, amoris impatientia versus est
 in florem sui nominis. Ouid. 4. Metamorph. Et
 Crocon in paruos versus cum Smilace flores.

Crocyleum, locus in Ithaca, alias *δῆμος* dictus. Ste-
 phanus.

Crocylion, insula Ithacæ. Heracleon Ithacam qua-
 dripartitam facit, vt prima pars ad Meridiem, &
 maritima sit, altera Neium, tertia *κροκόλιον* quar-
 ta *ἀγία*. Steph.

Crocylus, vir Atheniensis. Plutarch.

Crœsus, rex Lydorum, Alyartæ filius, omnium,
 quos hominum memoria celebrat, ditissimus:
 vnde etiam hodie, cum immensas opes signifi-
 care volumus, Crœsi diuitias dicimus. Hic cum
 se omnium mortalium felicissimum crederet,
 monitus est à Solone, Neminem ante cineres
 beatum dicendum, quōd quoad viuimus, pe-
 riculum sit, ne infestabilis huius mundi felicitas
 dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis sen-
 tentiam verissimam esse, Crœsi calamitas post-
 ea declarauit. Victus enim à Cyro, piræque im-
 positus, tandem salubre Solonis consilium ag-
 nouit, cuiusque nomen sæpius inelamauit. Vn-
 de admiratus Cyrus, quisnam esset deorum, ho-
 minūque, quem ille in extremo periculo solum

inuocaret: remque totam edoctus, humana vi-
 cissitudinis memor, Crœsum ab incendio libe-
 rauit, summoque semper apud se in honore ha-
 buit. Ouidius 4. de Ponto,
 Diuitis audita est cui non opulencia Crœsi *Plu-
 in vita Solonis, & herod. lib. 1.

Crois, Vide CROIS.

Crómmyon, Vide C R E M M Y O N.

Cromna, Paphlagoniæ oppidum. Strabo lib. 12. Va-
 lerius Flaccus lib. 5.

Mox etiam Cromā, atque iugo pallente Cytorō.
 Stephanus. Cromnam (inquit) alij Amastrin, a-
 lij, Amastridis regiunculam faciunt: Gentile,
 Cromnites, Cromnæus. Est & Peleponnesi vrbs,
 quæ in masculino & foeminino genere, item sin-
 gulari & plurali numero profertur, à Cromno
 Lyaconis filio.

Cromyúsa, insula Iberiæ. Steph.

Cronciades, vnus ex præstantioribus Herculis fi-
 liis ex Megara. Perotus.

Crónia, orum, Saturni festa erant, quæ celebraban-
 tur Romæ decimoquarto Calendas Ianuarias,
 ita dicta *ἀπὸ τοῦ χρόνου* hoc est, à Saturno: vnde &
 Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macro-
 bius latè meminit, citata etiam antiqui poetæ au-
 thoritate, apud quem legerat,
 Maxima pars Graiū Saturno, & maximæ A-
 thenæ
 Conficiunt sacra, quæ Cronia appellatur ab illis.
 Crónium, nonnullis mare concretum appellatur,
 *teste Plin. libr. 4. cap. 16. Apollonius tamen in
 Argonauticis Crónium mare pro Adriatico po-
 suit si interpreti eius credimus, quod Italiam al-
 luar, quam olim Saturnum voluit tenuisse.

Crónius, vnus ex Centauris.

Crópia, vicus in tribu Leontid Steph.

Cros, vrbs Aegypti: Ciuis Croites, & præfectura
 Croitis. Crois, Arabum ciuitas. Steph.

Crossi, vrbs iuxta Pontū: Gentile, Crossæus. Steph.

Crothchildes, Childerici Burgundionum regis fi-
 lia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.

Croton, ciuitas Italiæ in sinu Tarentino, Milone
 athleta memorabilis, qui Pythagoræ discipulus
 fuit. Peritissima aurem rei bellicæ fuit: nec par-
 uam operam exercendis athleticis dedit. In vno
 enim Olympico certamine victores omnes Cro-
 toniatæ fuerunt. Iure itaque dici visum est, Qui
 Crotoniatarum postremus est, is reliquorum
 Græcorum primus est. Verus quoque prouerbiū
 alterum, Croton salubrius. Quod inde ortum
 esse aiunt: quia locus ipse ad salubritatem, & bo-
 nas corporis habitudines, propter athletarum
 multitudinē plurimum conferat. Plurimos enim
 Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit
 ingens Pythagoreorum numerus. Strabo libr. 6.
 Hinc Crotoniata, gentile nomen, & Crotonius,
 Crotonias. Steph. Crotonem urbem esse scribit,
 aliam Tusciæ metropolim, & montem qui Axii
 flumen effundit: *κροτων* etiam est animalculum ca-
 nibus infestum, Latini ricinum vocant.

Croton, Crotōnis, nomen viri. Ouid. lib. 15. Meta. Inuenit Aefarei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum, sub quo factata
Crotonis
Ossa tegebat humus, iussaque ibi mœnia terra
Condidit, & nomen tumulati traxit in vrbeni.
Crotōpūs, rex Argiuorum, pater Pſamathes, quæ
ab Apolline compressa, Linum peperit: quem
cum inter vepres abscondisset, canes extractum
dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum
mascul. Ouidius in Ibin.
Quisque Crotopiaden diripere Linum.

Crotus, siue Croton, Euphemes Mularum nutricis
filius.
*Crunos fons est in attica, vt etiam latine.
Crunos, Thraciæ portus. Pomponius libr. 2. Dio-
nyſiopolis, inquit Plinius libro 4. cap. 11. antè
Crunos. Portus autem à salientibus aquis no-
men habet, qui Græcè Cruni appellantur. Her-
molaus. Vide DIONYSIOPOLIS.
Crusis, pars Mygdoniæ, à Cruſo Mygdonis filio:
vnde Crusis, adiectiuum fœm. Steph.
Crustumérium, oppidum in Latio, Albanorum co-
lonia. Plinius libro 3. cap. 5. Virg. libro 7. Aeneid.
Crustumeros appellat,
Ardea, Crustumérique, & rurrigeræ Antemne.
Crustumium, oppidum Tusciæ, iuxta Veios: à quo
incolæ Crustumini dicti, & Crustumina tribus,
& Crustumina pyra, & Crustuminum vinum lau-
datissimum.
Crustumium, stuius ex Apennino monte ortum
trahens, Ariminumque præterlabens. Lucanus
libro 2,
In læuum cecidere latus veloxque Metaurus,
Crustumiumque rapax, & iunctus Sapis Isauro.
Plinius lib. 3. cap. 15.
Crya, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ insulæ Cryeorum,
nempe Carysis & Alina Steph.
Cryasius, vrbs Cariæ, à Cryſſo Caretis filio. Steph.
*Crymnas locus in Troade, author nicander in
Theriacis.

C T

Ctéarus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor du-
cibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad
Troianam expeditionem sunt profecti. Home-
rus in Catal. nauium.
Cteméne, vrbs Theſſaliæ, à Peleo Phœnici dona-
ta, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Cte-
menem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius &
Ctemenæus.
*Ctesibius Atheniēſis paraſitus, qui aliquādo inter-
rogatus quid illi ex philosophia superesset, respō-
dit ἀσμβόλιος δεικνύει id est sine Symbolo cœnare:
nam quum iocis scateret sæpius vocabatur. Cæl.
lib. 27. cap. 24.
*Ctesias Ctesiochi filius, medicus Cnidius qui arta-
xerxen cognomento meliorem vocauit & histo-
riam persicam libris triginta conscripsit. Suidas.
*Ctesibochus pictor nobilis qui Iouem bachum
parturientem & ingemiscentem muliebriter in-

ter obstetrices dearmque clamorem depinxit.
Ctésiphon, Atheniēſis, decreto persuasit Athenien-
sibus, coronari oportere Demosthenem aurea
corona in teatro, probitatis & virtutis omnium
generis ergo. Ob id ab Aeschine demosthenis in-
mico, tanquam perniciosi decreti author accu-
satus, defenditur à Demosthene præclara illa, at-
que omnium optima oratione quæ τῆς ἐπισημίας
id est, de corona inscribitur. Cicero De optimo
genere oratorum.
Ctésiphon, architectus qui templum Dianæ Ephē-
siæ traditur extruxisse, opus mirabile, & toto or-
be celebratum: quod postea ab Herostrato in-
censum fuit, & hæc tantum de causa, vt ob ali-
quod facinus nominaretur.

Ctésiphon, locus Parthorum Strabo lib. 15. Prope
Seleuciam vicus maximus est, nomine & re
Ctésiphon, in quo Parthorum reges hyemabāt.
Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem
habebat aded, vt Parthorum multitudinem &
apparatum omnem recipiat, ac venalia necessa-
riaque artificia illis suppeditet. Quin & Ctesiphon-
tem Babylonici regni caput fuisse Plinius
lib. 6. scribit cap. 26. Gentile Ctesiphontius.

Ctesippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo
Chabria amico, diligenter ac perhumanè colle-
git, quo impuros adolescentis mores componere-
ret: eius tamen cum duro, tum minimè liberali
ingenio nusquam adduci potuit, vt curam & la-
borem in illo instituendo dimitteret: cuius in-
eptias non modò pertulit patienter, verum etiã
studiosè tegebat. Quanquam semel aiunt, Pho-
cionis conſtantiam importunitate leuissimi ho-
minis superatam. Nam quum ille imperatorum
quoddam munus studio accuratiore obiret, Ctesip-
puss vt erat futillis delirusque, grauissimum
periculumque imperatorem cepit fatuus quibus-
dam interrogaciunculis obtundere, atque illum
monēs, docēſſe importunius perurgere. Tum
stomachatū Phocionem dixisse fama est: O Cha-
bria Chabria, cumulatam tibi pro amore nostro
gratiam nunc persoluo, qui nati tui deliramen-
ta sustineo: Plutarchus in vitam Phoc.

*Ctesius Iuppiter dictus est apud Atheniēſes, in
cuius dedicatione Ambrosia ferebatur id est om-
nigeneas fruges cum oleo & latice. Cæl. libr. 28.
cap. 25.

Cthônia insula eadem quæ Creta. Steph.
Cthonophyle, ex Baccho Philiuntē peperit. Steph.
Ctiméne, Vide CTEMENE.

C V

*Cuba dea apud antiquos quæ præerat cubantibus.
Cubus, Vide CUBVS.
*Cuculus Iuppiter dictus est quod Iunonis deside-
rio in hanc aem fuerit transformatus.
Cuma, vrbs in Locrensi agro, qui est Ioniæ Asiæ mi-
noris. Fuit autem hæc Aeolicarum vrbiū ma-
xima, & ferè metropolis cæterarum ciuitatum,
quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nomi-
nata est Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate lo-
ci Ery-

ci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Itali-
am, multa de Romanis vaticinata est. Item patria
fuit Ephori, viri doctrina clari, Isocratis discipu-
li. Sed & ante ipsum Hesiodus quoque poëta Cu-
maus fuit, qui patrem suum, relicta AEolica, Cu-
mam in Bœotiam migrasse dicit Plutarchus de
eo in Symposiis multa, & Suidas. Steph.

*Cumanus Apollo dictus est, quod Cumæ colere-
tur, quem quatuor diebus fleuisse memorat, cum
aduersus Acheos regemque Aristonicum à Ro-
manis pugnaretur.

Cuma, AEolica ante Lesbium sita, nomen habet à
Cyme Amazone: quare & Amazonium dicta est.
Hæc & Lesbos stoliditatis notantur. Est & alia
Phriconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ
& Pamphylia. Item insula prope Siciliam. Steph.
*huius incolæ Cumæi dicti sunt qui stupiditatis
nomine male audierunt: olim enim Vulgatum
erat tota Asia proverb. Cumæos sero sapere. vide
Eras.

Cumæ, marum, ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Pu-
reolos, à Cumæis Asiæ populis, & Chalcidensibus
communiter condita. Seruius in illud Virgilij 3.
Aeneid.

Huc vbi delatus Cumæam accefferis vrbeni.
Eubœa (inquit) insula est, ex cuius ciuitate Chal-
cide coloni profecti sunt ad nouas sedes qua-
rendas, & haud longè à Baiis, (qui locus à socio
Vlyſſis Baio illic sepulto nomen accepit) inue-
nerunt vacuum litus: vbi visa muliere grauida
(quod illi fecunditatis augurium interpreta-
bantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas ap-
pellauerunt, siue ἀπὸ τῆς κούρας, hoc est, à prægnan-
te: siue ab vndis, quas Græcè κύματα appellant. Hæc
ille. Strabo verò libro quinto, Cumas appellatas
mauult à Cuma AEolica vrbe, ex qua profectus
est Hippocles, qui Megastheni Chalcidensi in
hac vrbe condenda sese præbuit adiutorem: tra-
ditque ita conuenisse inter duos hosce duces, vt
ius quidem coloniæ penes Chalcidenses, nomi-
nis autem imponendi potestas penes Cumæos
esset.

Cumânus, Iudææ procurator, anno salutis 51.
Cumélus, poëta, floruit anno ab vrbe 420.

Cúneus ager, Lusitaniæ promontorium. Strabo lib.
3. Caput hodie sancti Vincentij nominant. Idip-
sum Ptolemæus sacrum esse credidit, vt facile in
locis non aded distantibus error committitur.

Cunicularia, insulæ parua, Corsicæ insulæ vicina,
inter Corsicam & sardiniam. Plin. lib. 3. cap. 6.

Cunina dea, quæ prisci coluerunt, quæ cunis infan-
tium præsidere putabatur. Calepinus & Cælius.
Rhod. lib. 22.

Cunipértus, Longobardorum rex, patri Crimoaldo
in regno successit, anno ab vrbe 1433.

Cupido, amoris deus, quem Hesiodus natum vult
ex Chao & Terra. Simonides & Cicero ex Mar-
te & Venere: Arceſilaus ex Noctē & Aethere:
Alceus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere &
Cælo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quicdam ex

ſola Venere progenatum tradunt, citantes illud
Virgilij lib. 1. Aeneid.

Nate meæ vires, mea magna potentia solus, &c.
Duplex autem est: Ouidius,
Alma fauz, dixi, geminorum mater Amorum, &c.
Honestus videlicet & turpis: illūque ex Vene-
re & Ioue patre natum voluit: hunc autem Ere-
bi & Noctis filium esse: quod & ipsum refert Ci-
cero libro 3. de Natura deorum. Fingitur à poëtis
armatus flammis, & duobus diuertissimæ nature
speculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo,
quorum illud vim habet amorem cōciliandi, hoc
pellendi fugandique. Ouid. lib. 1. Metam. in fabu-
la Apollinis & Daphnes.

*Cupra Piceni ciuitas non procul ab Asculo. Plin.
lib. 3. cap. 13.

Cupra, Italiæ oppidum in littore Apulo: Cupra au-
tem dicta est, haud vana coniectura, à Cypræ tem-
plo, illic à Tuscis, qui Cypram Iunonem dicunt,
extructo, vt Strabo scribit: vt Cupra, siue Cypra,
vna appellatione contineatur.

Cúrcura, insula in mari Adriatico, non longè à Me-
litine, aliàs dicitur Melena.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui
imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebā-
tur. Conueneruntque Romulus & Tatius in hæc
sententiam, vt è duobus populis vnus efficere-
tur, & Sabini Romam migrarent, Romaque no-
men retineret: sed Romani & Sabini Quirites ap-
pellarentur. Liuius lib. 1. Hinc etiam popu-
li Cures. Virg. lib. 9.
Tatiōque seni, Curibusque seueris.

Curètes, populi Cretæ insulæ, qui & Corybantes,
& Dactyli Idæi appellati sunt: ex Ida Phrygiæ mō-
te (vt quidam volunt) oriundi: à cuius etiam no-
mine, Cretæ montem, quem primū inſedere, I-
dam appellarunt. Dicti κόρυβτες Straboni lib. 10.
ἀπὸ τῆς κούρας, hoc est, à tonsura. Anteriorē enim ca-
pitis partē detonsam gestabāt, ne hostes eos cæ-
sarie apprehenderent. Alij Cureras dictas ἀπὸ τῆς
κούρας φησὶν, eò quod Iouem aluisse dicātur. Idē Stra-
bo loco iam citato, Cureras in Græciam quoque
traiecisse, tadēque confedisse trans Acheloum
fluum: ubique cum intonsa feruarent capita, A-
carnanas vocari cœpisse. Hos Ouidius ex imbrin-
atos fabulatur, lib. 4. Metamorph.
-Largoque fatos Cureras ab imbrī. Hinc deriu-
ta Cureus, Curissa, Curitis.

Curètes, sacerdotes Cybeles in Creta.

Curisugia, nomen villæ Nicolai Perotti, nuper in-
ditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo
fluenta, Sentinum & Neoulam, vbi est saluberrī-
ma cæli temperies.

Curionia sacra, quæ à Curionibus in curiis fiebant.
Cúrio Qu, pater, orator egregius, sed nulla memo-
ria fuit. *Hic in quadam ratione Cæsarem omniū
mulierū virum & omniū virorū mulierē vocauit.
C. Cúrio filius, trib. pleb. Cæsarianas partes sequen-
tus est, vir luxu & audacia singularis: sexcenties
enim H s debebat, vt Valerius de Luxuria scribit.

Is vt se ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæsarem ad bellum ciuile impulit. Cicero in Epist. ad Qu. Tyronem. * & 2. epist. ad Curionem.

*Curiosolitarum populi inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus qui Armorica appellatur, proximi Andegauensibus. Hos Corisopitenfes esse plerisque placet: quæ ciuitas est Episcopalis in prouincia Turonensi, Britanniæ ducatu, regnôque Francorû siti: vulgo *Cornouaille* Curis, Straboni lib. 5. vrbs quondam insignis, nunc autem viculus in Sabinis, &c.

Cúrium, vrbs Cypri, à Curco Cinyræ filio: Gentile, Curieus, Curias fœ. & ipsa regio. Est etiam vrbs AEtoliæ. Steph.

Cúrius, Rom. ciuis exactissimæ frugalitatis, & perspectæ fortitudinis. Hic cum in scamno sedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnû auri pòdus publicè missum attulisset, inuitarentque, vt eo vti vellent: respondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri, & qui acie vinci non potuisset, eum pecunia corrumpti non posse. Hunc omnium primum de Sabinis triumphasse, author est Liuius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum, Italia expulit: populôque viritum quarta agrî iugera diuisit, sibi que nihil plus seruauit, dicens, nemi nem esse debere ducem, cui non tantum esset, quantum militi sufficeret. Cæcilius. Reuersus in concione ait, Tantum agrorum capi, vt solitudo fuerit futura, nisi tantum hominû cepissem: Tantum hominum porro capi, vt fame essent perituri, nisi tantum agrî cepissem. Postremò de Lucanis ouans urbem intrauit.

Cúrius, Alexandria præbiter sub Diocletiano, tanta doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur. Hieronymus.

Curópolis, vrbs Caria. Steph.

Cúrtius, prænomine Marcus, adolescens Romanus nobilis, qui se pro salute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiaeu defecisset, responsûmque esset, non coituram labem, nisi quisquam ex primæ spei adolescentibus sese in hiatum deiecisset, Curtius acceptam à patria vitam, eidem impedere non dubitauit: cõscensôque equo, sine mora se in specum præcipitavit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur seruasse. Aristides apud Plutarchum in Parallelis, & Liuius lib. 6.

Qu. Curtius, nobilis historicus, de rebus gestis Alexandri Magni scripsit historiam.

*Curtius fons insigni aquæ ductu memorabili, vt qui à quadragesimo lapide in urbem fuerit perductus opere arcuato tantæ altitudinis, vt in omnes vrbs montes facile distribueretur. Plin. lib. 36. cap. 11.

Cusi, Filius Abdi filij Maloch. 1. paral. 6.

Cutha, Regio Persidis, à flumine Cutha, sicuti Iosephus lib. 9. cap. 15. antiq. Iud. scriptum reliquit, vocata. Inde Cathæi, de quibus idem 11. cap. 2. antiq. in hunc modum scribit, Salmana'ar etenim trans-

migrans Israëlitas, in eorum regione constituit Cuthæorum gentem, quæ prius in interiore parte Persidis & Mediæ morabatur. 4. regû decimo-septimo.

*Cutilia agrî Reatini lacus est in quo syluosa insula innatur quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Plin. lib. 2. cap. 95. & libro tertio cap. 12.

Cyalus, vrbs Lydia: à Ioue condita: Gentile, Cyalus. Steph.

Cyana, virgo Syracusana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehensum capillis stupratorem ad aram traxit, ma'ctauitque, ac se super eum necandam iniecit, ad sedandam pestem, qua propter facinus laborabant. Plutarchus in Parallelis. Vide C Y A N I P P V S.

Cyane, Nympha Sicula, quæ cum Proserpinæ aduersus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo dicitur commutata in fontem sui nominis, qui in agro Syracusano ostenditur, vbi Anapo mistus, non procul ab Ortygia insula illabitur in mare. Ouidius 3. de Ponto, Quaque suis Cyanen miscet Anapus aquis.

*Cyane oppidum Lycia. Plin. lib. 5. cap. vigesimo-septimo.

*Ciana fontis nomen in agro Syracusano in quem poëtæ fabulantur eiusdem nominis Nymphâ fuisse commutatam, quâ Plutoni proserpinâ rapienti obistere conaretur. Hic Anapo mistus iuxta Ortygiam insulam in mare illabitur Ouid. 3. de Ponto, Quaque fuit Cyanè miscet Anapus aquis.

Cyane, insulæ, seu potius scopuli sub Thracia Bosphoro, modico spatio inter se distantes. Vnde factus est locus Poëtarum fabulis, qui Cyaneas inter se concurrere tradiderunt, quòd ex aduerso intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflecta, vna tantum videbatur. Valerius Flaccus lib. 4. Argon. à quo modò Cyaneæ, modò etiam Symplegades appellantur. Cyaneæ, Mæandri Phrygij fluminis filia fuisse fertur, quæ à Mileto compressa, Caunum & Byblida genuit. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Cyanippus, Syracusanus, qui cum Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfusus est ebrietas, vt filie Cyane in tenebris, quauis reluctantis, vitium intrulerit. Filia verò, cognito ex annulo, quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorè dissimulauit: postea autem ingenti exorta pestilentia, cum ab Apolline remedium promitteretur, si ab autore flagitij pœnas sumerent: admirantibus omnibus, quòdnam esset tantum scelus, quòd etiam superis cura esset authoris morte expiari, conscia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eoque primam ma'ctato, sibi quoque manus intulit. Plutarchus in Parallelis.

*Cyanus fluuius est Colchidis, qui iuxta Acam oppidum in Phasin insiuit. Plinius libro sexto capite quarto.

Cyaxæ, alij Cyaxares, Phraortis regis Persarum & Medorum filius, Astyagis pater. Primus Asiæ populos in Prouincias distinxit, primus in suâ quosque ordinem distribuit, hastatos, sagittarios, equites, quum prius omnia promiscua essent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quòd quum fieret, dies nox effecta, & omnem trans Halym flumen Asiam sibi subiecit. Herodotus libro primo.

Cyarta, vrbs Caria, à Cyardo rege Carum Bargasi filio. Steph.

Cyathus, flumen ad Arsinocem in AEtolia. Cælius Antiquarum lectio num. lib. 15.

Cybale, ancilla pauperis cuiusdã Symili, cuius paupertatem describit Virgilius in Moreto.

Cybasus, vrbs Caria vt Cabassus. Steph.

Cybele, Cæli & Terræ filia, & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Cybele autem dicta putatur à Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius sacra primò creduntur instituta: quanquam Festus & nonnulli dictam malit, quòd Græcis significat, in caput saltare: quo genere saltationis Galli, Deæ huius sacerdotes, peculiariter in sacris utebantur.

Cybelæa, vrbs Ionia. Herodianus Phœnicia ciuitatem, esse scribit. Est & Cybella, Phrygiæ: & Cybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

Cybelus, mons Phrygiæ.

*Cibiani maioris Phrygiæ sunt colles ex quibus Cayster fluuius profuit. Plin. lib. 5. cap. vigesimo-nono.

*Cybiotates rex Aegypti. Cæli. lib. 16.

Cybiratici tauri, à Cybiris dicti. Sueton. in Gordianis.

*Cybira oppidum Cycaonia non procul à Meandro fluuiio, cuius incolæ Cybirates. Cic. 6. in verrem hocce opinor Cybiræ quâ in suspicionem venissent ciuibus sanum expilasse Apollinis.

Cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: Inde Cybites, vel Cybates. Steph.

Cychræus, crei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum asperitatem *ἕρις*, hoc est serpens cognominatus est. Hunc Eurylochus, cum insulam Salamina vastaret, expulit: suscepit autem cum Ceres in Eleusine, suumque fecit sacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis insula aliquandiu Cychrea appellata est. Steph.

Cyclades, insula maris Aegæi, circa Delum in orbem sita: vnde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Alij dicunt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem sita sint, sed quòd longo ordine eas circuire necesse sit propter promontoria. Vnde & Virgilius 3. Aeneid.

-sparsasque per æquor Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres.

*Cycli quasi circuli loca erant Atheis, vbi mancipia veniebant, tractû nomen à circulari circumflectia venditorû. Cyclus enim rotundû significat.

*Cyclias nomen pictoris qui Argonautas depinxit quam tabellam Hortensius orator mercatus est talentis c x l i i i i. Plin.

Cycloboras, fluuius quidam Atticæ, in gèri strepitu defluens. Vide prouerbium, Cyclobori vox.

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filij fuerunt, ministri autem Vulcani, Ioui sua fulmina fabricant. Cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, eumque orbicularem, media in fronte situm. Ex his tres potissimum à Poëtis celebrantur, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouidius 4. Fastorum Acmonidem vocat. Virgilius 8. Aeneidos,

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro, Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.

Cyclops, Vide P O L Y P H E M V S.

Cygnitis, regio in qua Cygnus imperauit. Steph. Cynus, Martis filius, quem Hercules equestri prælio superatum occidit, equo aditus Arione, què Neptunus in equum conuersus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tulisse ferunt, vt eius vlciscendæ causa aduersus Herculem arma fumeret. Verum antequam ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus Fab. poët. cap. 31.

Cynus, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis: cum quo Achilles Troiani belli tempore congressus, cum frustra eum iaculis appetisset, tandè re intellecta, humi cum prostrauit, genibusque collo innixus, animam eripuit: cumque cadaver spoliare vellet, arma vacua inuenit, Cynumque in auem sui nominis vidit commutatam. Ouid. 12. Metamorph.

Cynus, Ligurum rex, qui cum Phaëthontis propinqui sui necem insolabiliter defleret, in auem sui nominis est commutatus. Ouid. lib. 2. Metam.

Cyda, vir Cretensis, quem Antonius Romæ inter iudices legit, cum esset vir perditissimus. Cicero Philipp. 5.

Cydantide, vicus in Aegeride vel Ptolemaide tribu. Steph.

Cidarthenarum, vicus in Pandionide tribu, patria Democharis Comici. Steph.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam c l x l i i i. talentis Hortensius orator mercatus est, eique ædem in Tusculano suo fecit: emicuit Olympiade c x l i i i. Plinius.

Cydippe, puella generis nobilitate, & formæ præstantia insignis, cuius amore captus Acontius adolescens, cum repulsam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par esset, ad dolum confugit, pomumque ad pedes eius deuoluit, versibus hæc inscriptum,

Iuro tibi sanè per mystica sacra Diana,

Me tibi venturam comitem, sponsamque futurâ. Hoc itaque pomum cum puella incauta sustulisset, versusque in eo descriptos legisset, fidem suam amanti imprudens obtrinxit. Quo factum est, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in

grauem incideret morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immisum. Tandem re omni à puellis parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauius irritarent, puellam Acontio despondent. Vide ACONTIUS.

Cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus, Steph.

Cydnus, Ciliciæ fluuius, non spatio aquarum, sed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro solo excipitur, nec torrentes incurunt. Iustin. lib. 11. Tibullus lib. 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter vndis

Ceruleus placidis per vada serpis aquis.

Solinus scribit amnem à caudore, Syrorum lingua nomen sortitum. Vitruuius libro 8. cap. 3.

Cydni aquas podagra laborantibus apprime salubres esse, cruribus in eis meris: de cuius rei experientia Casij Parmensis poeta, ad M. Antonium epistola extitit, vt li. 13. adnotauit Plinius

* & Cæl. lib. 27.

Cydon, Plinio, vrbs insignis Cretæ insulæ, cuius incolæ Cydones dicuntur & poma Cydonia. Virgil. 12. Aeneid. Partus, siue Cydon telum immedicabile torfit.

Cydon, viri proprium apud eundem 10. Aeneid. Dū sequeris Clytiū infelix noua gaudia Cydon.

Cydonia, insula, ante Lesbos. Plin. lib. 2. cap. 103. *Cydonite Palladio est cibus ex. Cidoniis decoctis & melle confectus.

*Cydones vrbs Cydonia incolæ.

Cydræ, vrbs Byrsarum (in Thessalia, vt videtur) aliàs Cydriz. Strabo lib. 7. Steph.

Cydrara, ciuitas iuxta montes Phrygiæ. Stephanus ex Herodoti libro 7.

Cydræne, vrbs Armeniæ, non Cydrus, vt alij scribunt. Steph.

Cydrus, Vide CYDRÆNE.

Cygnus, Vide CYGNUS.

*Cylibare erat Gymnasium apud Argō de Stheneli filio sic nuncupatum, vbi visebatur Palladis simulachrum. Cæl. lib. 9. cap. 22.

Cylāndus, vrbs Cariæ. Steph.

Cyléno, filia Atlantis, mater Nycteis. Bocat. lib. 10.

*Cylibantum apud Romanos erat mensa vinaria rotunda à poculis quæ vocant Græci *κύλικας*.

Cylicrāni, natio quædam hominum in Hispania prope Heracleam habitantium.

Cyllābarus, Stheneli filius, cū quo Seruius Aegialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano, concubuisse memoria tradit.

Cyllarus, vnus ex centauris, qui amantem habuit Hillemonem centauram, ambo forma præstantes.

Cyllarus, equus Pollucis. Virg. lib. 3. Georg.

Tallis Amyclæi domitus Pollucis habentis Cyllarus. Quem tamen locum explicans

Seruius, Cyllarum non Pollucis, se Castoris equum fuisse tradit, Poetamque fratrem pro fratre posuisse.

Cylléne, mons Arcadiæ, in quo Maia à Ioue com-

pressa, Mercurium peperit. Virgil. lib. 8. Aeneid. Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Cyllénus, peculiare Mercurij cognomen inde impositum, quod omnem rem sermone, sine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carent *κῆλλοι* vocantur: siue quod in Cyllenia vir, aut certe à Cyllene Nympha fuerit educatus: siue quod in Cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus: quam opinionem ipse etiam Virgilius sequitur libro 8. Aeneid. cuius verba citauimus paulò antè in dictione CYLLENE. Lucanus lib. 1.

*Cylon fuit olympionices Atheniensis affectatæ Tyrannidis compertus. Plinius.

-Motūque celer Cyllenius hæret.

Cyme, vrbs Aeolidis. Pomp. lib. 1. Cymen nominauit, pulsis qui habitarent, dux Amazonum Cyme. Vide CYMA.

Cymes, Cumæa Sibylla. Silius lib. 13.

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore Postquam sacrificium, &c.

Cymæum antrum. Silius lib. 13.

Cymæo populis vox nostra sonabat in antro.

Cyminus. Hecuriæ lacus, ad sex milia passuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti suppositus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Seruius, aliquando Herculem ad hos populos venisse: & quum à singulis prouocaretur, ad virium ostentationem, vectem ferreū, quo exercebatur, humi defixisse: quem cum nemo illorum posset euellere, Herculem tandem eum sustulisse, tantamque repente aquæ vim erupisse, vt Cyminum effecerit lacum. Virgil. Aeneid. 7.

Hi Soraetis habent arces, Flauiniæque arua, Et Cymini cum monte lacum, lucosque Capenos.

Cymodoce, siue Cymodocæ, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta. Cymodoceam enumerat inter eas, quæ ex nauibus Aenæ in Nymphas marinas cōmutatæ fuerunt. Virg. lib. 10. Aeneid.

Quartum quæ fandi doctissima Cymodocæ.

Cymodoce, nympa, Oceani & Tethyos filia. Virg. lib. 4. Georg.

*Cymortius mons est in cuius apice sacellum erat Dianæ.

*Cymothoe fons est Achaiæ authore. Plin.

Cymothoe. Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Hesiodo in Theogon. ita dicta, quod per fluctus discurret. Virgilius 1. Aeneid.

Cymothoe simul & Triton adnixus, acuto. Detrudunt naues scopulo.

Cynæthium, Dionysio libr. Antiquit. ciuitas est in Arcadia ab Aenæ socio vita ibi functo sepulchroque. Hinc Cynæthenses populi, quos tamen alij à Cynætho Lycoanis filio putant appellatos. Steph.

Cynætha, vrbs Thraciæ sub Nerito monte.

Cynæthus poeta illustis Chius patria, qui Siracusis

omnium primus Homeri carmen concinuit illi quoque de suo infertis plarisque. Cæl. lib. 7.

Cynægirus, Atheniensis, bello Persico magna pertinacia in insectandis hostibus vsus est. Nam & nauem onustam dextera manu tenuit, ea amputata, sinistram iniecit. Quam & ipsam cum amisisset, nauem mordicus arripuit, morsuque retinuit furenti similis. Trogus & Herodotus. Valerius & Tranquillus in Casare.

Cynamólgi, Indiæ populi.

Cynæpes, fluuius, Tide PARTHENIVS.

Cynaras Assyriorum rex.

Cynaras, Vide CINARA.

Cyndippe, si rectè scribitur apud Stephanum in Camiro ex Poleade Cercaphum peperit.

Cyne, vrbs Lydiæ: Gentile, Cynei vel Cynij. Steph.

Cyneas Thessalus, Pyrrhi, regis legatus, longè disertissimus est habitus, vt qui Demosthenis auditor fuerit, adeo vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione subegerit, quam ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiam magno petere distulit. Præterea missus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium Senatorum nomina edidit, quorum confessum rotidem regum sibi videri Pyrrho retulit. Plutarchus in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tuscul. quæst. 1.

*Cynegirus dux Atheniensium, qui in bello Persico magna pertinacia in insectandis hostibus vsus est. Nam & nauem onustam dextera manu tenuit, qua amputata sinistram iniecit: quam & ipsam quum amisisset, nauem mordicus arripuit morsuque retinuit furenti similis. Herodot.

Cynégus, Consul, cum Theodosio Aug. anno ab vrbe. 1141.

Cynéij, Vide CYN TICVM.

Cynéthon, Lacedæmonius poeta, Thelegoniam scripsit.

Cynétia vrbs Argolica. Steph.

Cynici, philosophi quidam sectatores Antisthenis, qui primus nouum hoc philosophiæ genus introduxit: ita dicti, siue à Cynofarge gymnasio, in quo Antisthenes profitebatur: siue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo discrimine inuehebatur: aut (vt alij volūt) ab eo quod canum more in propatulo coire non dubitarent: quemadmodum de Cræte & Hipparchia tradit Laertius.

Cynips, siue Cyniphis, siue Cyniphos, fluuius Africæ, inter duas Syrtis, in colle Grariarum nascens, teste Herodoto, & per Macas in mare Libycum se exonerans. Iuxta hunc fluuium procerissimi nascebantur hirci, qui inde Cyniphij à poetis peculiari epitheto nuncupantur. Virgilius lib. 3. Georgicorum, Nec minus interea barbas, incanæque menta Cyniphij tondent hirci.

Cynna, oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à Cynno fratre Cæi: Gentile, Cynæus. Steph.

Cynocéphali, Plinio libro 7. cap. 2, homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur, & qui latratum pro voce edunt, vnguibusque armati, venatu, & aucupio vescuntur. Gellius lib. 9. cap. 4.

*Cynocephalus deus apud ægyptios alio nomine Anubis dictus.

Cynonnésus, id est, Canum insula, Libyca est: Gentile. Cynopolites. Steph.

Cynópolis, canum ciuitas, in Aegypto (Cynopolis, Stephano) Gentile, Cynopolites: in qua Anubis colitur, & honor, & sacer quidam cibus est canibus constitutus, ab hac Cynopolitana præfectura appellata est: qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

*Cynops fuit magus qui Ioanni resistens fingebat se suscitare mortuos & Dæmonibus colloqui in pathmi insula, mirandus in hymnis: Et cynopé magiæ cōsiliū dispulit altæ mentis Ioanes.

Cynos, ciuitas in Locride. Liuius. 8. tertie Decadis, Cynum Locridos emporium, Ptolemæus in Locride Cynos & Calliaros, Stephanus Cynon, Opuntis nauale vel ciuitatem esse scribit: Gentile, Cynæi & Cynij, vt à Cyne, Cynos fluuius. Plin. lib. 6. cap. 10.

Cynoscephale, collis Thessaliæ, & parua regio Thebarum, Pindari patria. Steph.

Cynofarges, gymnasium in Attica & vicus, sic dictus à cane albo, qui sacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam ostendente, rapta femora in hunc locum detulit. Stephanus de Diomo. *vide Eras. in prouerb. Ad Cynofarges.

Cynofséma, matis, locus Troadis ad Hellepontū, Hecubæ sepulchro nobilitatus. Latine Canis tumulum interpretari possumus. Fabulantur enim poetæ, Hecubam, cum in Græciam abduceretur captiua, post exitium patriæ ac suorum, ibi doloris impatientia in canem esse conuersam & dein de sepultam. Ouid. lib. 1. Metam.

Cynofura, suræ, sidus Septentrionale, ex septem constans stellis, quod & Vrsam minorem appellamus. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuisse Idæam, vnam ex Iouis nutricibus, postea à Ioue rerum potito in hoc sidus translata, vt ex Aglaosthenis sententia refert Hyginus in Astro. Poet. Alio nomine etiam Phœnice appellatur, teste eodem Hygino, eò quod à Phœnicibus inter nauigandum potissimum soleat obseruari, quæ admōdum & Helice, hoc est, Vrsæ maior, à Græcis nautis. Ouid. de Tristibus, Esse duas Arctos, quarum Cynofura petatur

Sidoniis, Helicem Graia carina notet.

Cynofura, Stephano promontorium Arcadiæ, à Cynofuro Mercurij filio: Gentile, Cynofuræ, & Cynofuris, fœm. gen.

Cynthia, Diana dicta, à Cyntho monte in Delo insula, in quo nata cum Phœbo est, vnde & Apollo Cynthi, & à quo ipsa insula Delos Cynthia. Qui mons tantæ celsitudinis fertur, vt umbra sua to-

tius insula ambitum tegat. Vide **CYNTRAVS**.
 *Cynthia nomen formosissimæ cuiusdam feminæ cuius formam commendat Propertius.
 Cynthia, locus Romæ, ubi Cynthorum monumētum fuit. Et à Diana Propertius amicam suam **Cynthiam** ob pulchritudinem vocavit, quæ prius **Hofstilia** vocabatur.
 Cynthus, mons in Delo insula, tantæ altitudinis, ut totam insulam dicatur inumbrare. Virgilius lib. 2. **Ancid**.
 Qualis in Eurotæ ripis, aut periuga Cynthi
 Exeret Diana choros. In hoc monte **Larona** Apollinem & Dianam dicitur peperisse: unde ille **Cynthius**, hæc **Cynthia** passim à poetis appellatur. Idem lib. 3. **Georgicorum**,
 -Et Troiæ Cynthius author. Lucan. lib. 1.
 Tertia iam grauido pluuias Cynthia cornu.
 Cyniticum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ **Cynetes** & **Cynesij**. Steph.
 Cynira, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Persei: inde **Cynurius**, **Cynuræ**, & **Cynuris** fœm. gen. Steph.
 *Cynus locorum Epicnemidiorum oppidum, siue ut quibusdam placet nauale cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 7. & liu. lib. 8. dec. 3.
 *Cyonæus nili fluij est insula non procul à maiori Delta è regione oppidi quod **Cynopolis** dicitur. Ptol. lib. 4. cap. 5.
 Cyon, vrbs Cariz, Canebium antè dicta: Gentile. **Cyites**. Steph.
 Cypætha, vrbs, **Libyæ**. Steph.
 Cyparissa, vrbs **Achaiæ**, & **Cyparissius** sinus. Sic enim Plinius scribit lib. 4. Ad meridiem autem **Cyparissius** sinus, cum vrbe **Cyparissa**.
 Cyparissæa, vrbs **Triphyliæ**, quæ vocabatur **Eran-na**, inde **Minerva** **Cyparissæa**. Steph. Qui **Cyparissum** quoque **Phocidis** urbem, aliàs **Eranum** dictam commemorat.
 Cyparissæis, vrbs **Messenæ**: Gentile, **Cyparissentius**. Homerus.
ἡ γὰρ κρηνη ποσειδῶνος ἐστὶν ἀμφὶ τὴν ἑσπέρην.
 Cyparissus, **Telephi** filius, puer formosissimus, ex **Cæa** insula, ab **Apolline** in deliciis habitus: qui cum ceruum mansuetum, sibi que in primis charum imprudens occidisset, doloris impatientia contabuit, Deique amatoris miseratione in cupressum arborem est commutatus. Ouid. lib. 10. **Metamorph.** Seruius tamen author est, **Cyparissum** puerum à **Syluano** potius, quàm ab **Apolline** fuisse adamatum: id quod & **Virgilius** videtur indicare lib. 1. **Georg.**
 Et teneram ab radice ferens **Syluane** cupressum.
 Cyparissus, ciuitas circa **Delphos**, ab eius arboris frequentia. **Pomponius** lib. 2. **Stephanus** **Phocidis** ciuitatè esse scribit, quæ postea **Appollonia** dicta sit: & aliam in **Parnasso** iuxta **Delphos**, quæ **Eranus** olim vocata sit, & à quibusdam **Apollonias**, à **Cyparisso** **Minyæ** filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis **Cyparissus**, suntis.
 Cypaïs, vrbs circa **Hellepontum**. Steph.

Cype, castellum **Siciliæ**: Gentile, **Cypeus**. Steph.
 *Cyphon ligneum erat vinculum aut ferreum quo malefactorum colla inuoluebatur **Cynophismus** est ipsum supplicium. Hoc adhuc nostra ætate visitur.
 Cyphus, vrbs **Perrhebiæ**, à **Cypho** **Perrhæbi** filio. **Homerus** *ἔπειτα δὲ τὴν κίβδηρον δὲ τὴν κίβδηρον*, Alia est **Thessaliæ**. Ciues, **Cyphæi**. Est & fluius **Cyphus**. Steph.
 Cydra, Vide **CYDRA**.
 Cyprianus, **Carthaginensis** episcopus, martyrio affectus, anno salutis 250.
 Cyprium, **Sabini** bonum appellatur, unde **Cyprius** vicus Romæ appellatus est, quo **Sabini** ciues additi cõfederunt. sic enim à bono omine vocitandum censuere.
 Cyprogénia, dicuntur quæ sunt in **Cypro** genita, etiam **Venus**, ut **Homerus** in **Hymnis**.
 Cyprus, insula insignis in sinu **Isiico**, inter **Ciliciam** & **Syriam**, fertilitatis tam eximia, ut **Macaria** olim, hoc est, beata dicta sit: luxuriæ autè tãtopere dedita, ut ob id **Veneri** sacra credita sit. **Ho. li. 1. Car.** Sic te **Diva** potens **Cypri**, &c. In ea **Venus** potissimum colebatur, unde & **Cypria**, **Cypris** & **Cyprigena** dicta est. Quondã nouè erat regnorum sedes. Vrbes illius præclaræ, **Cythera**, à qua **Venus** **Cytheræa**, **Paphos**, **Palæpaphos**, & **Salamis**. Hæc inter maiores nostri maris insulas locum sibi vendicat, cuius septentrionales partes **Ciliciæ** oppositæ sunt, ibiq; continenti proxima est, orientales **Isiico** sinui, occidentales **Paphylicum** alluunt pelagus, australes **Aegyptum**. **Ambytus** insula unum millium, quadringentorum ac viginti stadiorum. Hinc **Cyprius**, a, um, **Cyprus**, & **Cyprites**, quam & **Libyca** **Cyprus** est, cuius similiter **Cétile** **Cyprites**. Steph. Idem hanc insulam in **Carpathio** mari sitam scribit, à **Cypro** filia **Cinyræ** indito nomine, vel illic nascente **Cypro** flore. **Astynomus** **Cyprum** nominatum vult, *ἡ γὰρ ἐστὶν ἡ γὰρ*, id est, quod occultaretur sæpe fluctibus marinis. Vocabatur etiã **Cerastias** & **Cerastias** à multis promotoriis: & **Amathusia**, & **Meionis**, & **Sphecca**, & **Acamathis**, **Stephano**. Tres parua insula huic propinqua: **Cypriæ** nominantur.
 *De **Cypro** **Strabo** lib. 14.
 Cypsellæ, oppidum **Thraciæ**. **Pl. li. 4. ca. 11.** **Strabo** li. 7. **Cypselum** nominat. Steph. vrbs **Thraciæ** prope **Hebrum** fluium. Itè castellum in **Arcadia** à **Mænentibus** muris cinctum: Gentile, **Cypselinus** aut **Cypsalenus**.
 Cypsellus, tyrannus apud **Corinthum**, à cistula nomen accepit, quã **Græci** **Cypselon** vocant, in qua delinuit occultatus à matre, cum ad mortem quereretur. **Cicero** in **Tuscul.** quæst. li. 5. & li. De fato.
 Cypthia, **Galatiæ** vrbs, Ptol. vulgò **Curosa**.
 Cyra, fons in **Cyrenaica**. Steph.
 Cyraûnis, insula iuxta **Gyzantes** (sic enim lego apud **Stephanum**) **Africæ** populos.
 Cyrba, vrbs **Cretæ**. Vide **HIERAPYTNA**.
 Cyrba, vrbs **Pamphylia**: Gentile, **Cyrbaus**. Steph.
 Cyrbasa, vrbs **Cariz**. Steph.
 *Cyre pro **Cerere**, **Cnidii**. **Cal.**

Cyre, insula in mari **Persico**: Insularis, **Cyraus**. **Stephanus**.
 Cyrechata, Vide **CYROPOLIS**.
 Cyrene, **Penei** fluminis filia, cuius amore flagrans **Apollo**, in **Pelio** **Thessaliæ** monte eam rapuit, & in eã **Aphricæ** partem transtulit, quæ ab ea postea dicta fuit **Cyrenaica**: ubi & **Aristæum** ex ea suscepit. **Virg.** 4. **Georg.**
 Cyrene, siue **Cyrenæarum**, insigne **Libyæ** oppidum inter **Sirtim** maiorem, & **Marcotidem** situm, unum ex iis, quæ **Pentapolim** efficiunt: à **Batto** **Thereo** (quem **Callimachus** progenitorem suum fuisse tradit) conditum, & à **Cyrene** **Penei** amnis filia, quam **Apollo**, amore eius captus, in eam **Libyæ** partem transtulit, ita nominatum. **Lucan.** lib. 9. **Proximus** in muros & mœnia **Cyrenarum**, &c. *ab hac **Cyrene** tota **Libya** **Cyrenaica** dicta est. Est & **Cyrene** nomen vrbs in **Cypro** insula quam **Cyrus** condidit ex qua natum putant **Simonem** patrem **Alex**.
 Cyrenæus, qui natus est ex **Cyrene**: **Cyrenensis** similititer.
 Cyrenæia, regio **Africæ** est. Eam **Strabo** libro vlti. à **Thereis** **Græcis** conditam scribit, qui ex **Laconica** profecti **Theram** insulam prius incoluerint hinc in continente **Cyrenem** ædificauerint. Ex horum numero fuit **Battus** quidam qui **Cyrenes** condendæ fuit author, quod alibi idem **Strabo** indicat.
 Cyrenæici, philosophi, ab **Aristippo** omne bonum in voluptate posuerunt, virtutemque censuerunt, ob eam rem esse laudandam, quod efficiens esset voluptatis. Docet **Diogenes**. **Laërtius** lib. 2. in **Aristippi** vita.
 Cyres, eris, vrbs: Gentile, **Cyresius**. Steph.
 Cyriacus, viri proprium.
 Cyrillus, præsul **Dalmatiæ**.
 Cyrillus, **Alexandrinus** præsul edidit variarum hypotheseon tractatus, **Homilias** plurimas, quibus vtuntur **Græci**, præterea aduersus **Nestorium** epistolæ, quibus omnia occulta eius venena refellit. Is vixit temporibus **Iuliani** principis.
 Cyrillus, **Hierosolymitanus** præsul, sæpe pulsus ab **Ecclesia**, & receptus, ad extremum sub **Theodosio** principe octo annos in sua sede perseuerauit: extant eius **Cathecheses**. **Hieron**.
 Cyrius, **Romanus** cum **Basilide** & **Nabore** sub **Diocletiano** passus, ac sepultus tertio ab vrbe lapide. **Volater**.
 Cyris, metropolis **Sabinorum**: Gentile, **Cyrites**. **Inde** **Iuno** **Cyrenia**. **Stephanus**. Vide **CYRES** & **CYRIS**.
 Cyni, populi **Corsicæ** insula, qui longissimo æuo vtuntur, propter mellis usum, quod apud eos copiosum eis nascitur.
 Cynus, **Herculis** filius, à quo **Corsica** dicta est.
 Cyraus, insula in mari **Ligustico**, Vide **CORSICA**: Dicta **Cyraus** à **Cyrno** rege, cum antea **Therapne** diceretur. Hinc **Cyraus**, nœa, nœum. **Virgilius** **Ecloga** 9,

Sic tua **Cyrenæas** fugiant examina **taxos**.
 Cyropolis, ciuitas in **Asia**, quæ etiã **Cyrechara** vocatur, ad finem **Persidis**. Ciues **Cyropolitæ**, & **Cyrechareni**. Steph.
 Cyphis, rupes quædam **Parnassi** montis.
 Cyrrha, Vids **CYRRIA**.
 Cyrrhea, vrbs in **Helicone**, iuxta **Nysam**.
 Cyrrætica, regio, à **Cyrris** dicta, ubi **Cyrestis** dea colebatur, quam **Minerua** interpretantur. **Plin.** & **Ptol.** Vide **CYRRVS**.
 Cyrrus, vrbs **Syriæ** cum arce **Sindaro**. Ciuis **Cyrestes**, licet **Demetrio** **Cerrestis** scribatur: & regio **Cyrestica**. *Sunt etiam **Cyrestes** **Macedoniæ** populi, non procul à **Pella** **Alexandri** patria, quorum meminit. **Plin.** lib. 4. cap. 10.
 Cyrrus, nomen duorum fluiuorum, quorum vnus **Armeniæ** & **Iberiæ** fines interluit, & per **Albaniam** labitur, Oritur in monte **Caucaso**. Alius est in **Media**.
 Cyrillus, **Atheniensis** lapidibus obrutus, quod inhonestæ suaderet. **Cicero** lib. 5. de **Officiis**, **Atheniensis** quum **Persarum** impetum nullo modo possent sustinere, statuerentque ut vrbe relicta, coniugibus & liberis **Trazene** depositis, naues conscenderent, libertatèque **Græciæ** classe defenderent, **Cyrillum** quendam suadentem ut in vrbe manerent, **Xerxem**que reciperent, lapidibus obruerunt.
 Cyra, **Syphacis** sedes in **Africa**, longius à pelago.
 Cyrea, vrbs in rubro mari, in quam **Artaxerxes** **Megabyzum** relegauit: gentile, **Cyrtæanus**, vel **Cyrtæenus**. Steph.
 Cyrtones, vrbs **Bœotia**: Est etiam vrbs **Italiæ**: Gentile, **Cyrtioninus**.
 Cyrtus, vrbs **Aegypti** in **mediterraneis**: patria **Dionysij** medici. Steph.
 Cyrus, **Cambysis** filius, ex **Mandane** **Astyagis** regis filia, & **Persarum** **Medorum**que rex, qui primus (ut **Iustinus** li. 1. scribit) deuictio **Astyage**, vltimo **Medorum** rege, **Medorum** imperium transtulit in **Persas**, & subacta **Asia**, totum **Orientem** in potestatem redegit. Postremò cum bellum **Scythis** intulisset, eosque clade magna affecisset, **Tomyris** eo tempore **Scytharum** regina, compositis insidiis, ducenta millia **Persarum** cum ipso rege trucidauit, ita ut ne nuntius quidem tantæ cladis superfuerit. **Cyprius** **Cyri** amputatum, in virem humano sanguine plenum coniectum fuit, cum hac exprobratione: Satiæ te sanguine, quem sitiisti. Hic primùm **Agradatus** dictus fuit, & postea **Cyrus**, ab eiusdem nominis fluiuo per cauam **Persidem** fluente, iuxta quem fuit expositus. **Lucanus** libro 3,
 Non cum **Mæoniis** deducens agmina regnis
 Cyrus, & effusus numerato milite telis
 Descendit **Xerxes**.
 Cyrus minor, **Artaxerxis** frater: apud quem cum falso delatus esset, agræque matris precibus seruatus, bellum aduersus eundem suscepit: in quo cum iam **Græcorum** opera penè victor euasisset,

set, fortiter quidem, sed incaute dimicans, est interemptus. Xenophon.

*Cyrus Pannopolysta fuit poeta ob cuius ingenium nobile beneficio Theodosij imperatoris ad episcopatum euectus est. Suidas apud Volaterranum.

Cyrus, fluvius Scythiæ in Coraxico monte oriens, longèque per Hyrcanos & Iberas fluens, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyse flumine iunctus, fretum Hyrcanum influit. Vide C Y R V S.

*Cyrenis filia diognidis Thraciæ regis, viuos homines dissecabat medios, & parentibus comedendos apponebat liberos. Volat.

Cyrtus, fluvius. Calepinus.

Cyta, urbs Colchidis, Mediæ patria, Steph. herbis veneficis imprimis famosa. Hinc fit adiectiuum Cyrtæus, a, um. Vnde Virgo Cyta appellatur Medea à Valerio Flacco libr. 6. Item Cyrtæis, idis. Proper. li. 2.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cyrtæis.

Cytéorú, Ptol. Cotyorum Plin. Cappadociæ oppidum, hodie Cecino.

Cytérium, vrbs Oenotrórú Mediterranea: Gentile Cyteriotes vel Cyterinus. Steph.

Cyterum, vrbs Cretæ. Steph.

Cythéra, orum, insula contra Cretam, (vt scribit Strabo) quinque millibus à Malæ promontorio distans, Veneris numini dedicata. Virg. lib. 10. Aeneidos.

Est Paphos, Idaliúmque mihi, sunt alta Cythera.

Cytheræa peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris insula impositum, in quam illa primùm concha marina dicitur aduecta. Virg. lib. 10. Aeneidos. Parce metu Cytheræa, manent immota tuorum Fata tibi.

Cytheriades, Musæ dicuntur, à saltu cui Cytheron nomen est. Vide C Y T H A E R O N: sic enim scribendum.

*Cytherius Philoxenus poeta. Cælius. libro 13. capite 25.

Cytheron, mons Bæoticiæ, non longè à Thebis, Apollini & Musis sacer, à quo & Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi sacra celebrabant. Virgilius,

Nocturnúsque vocat clamore Cytheron.

Cytheris, ridis, nobilissima meretrix, liberta Volturnij cuiusdam. Hanc Cornélius Gallus poeta supra modum adamauit, eamque Lycoridem vocat: quo tamen spreto Antonium in Galliam secuta est. Hanc Virgilius 10. Ecloga, Gallum cõsolans, commutato nomine, Lycoridem vocat. Seruius.

Cytherus, vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

Cythina, vrbs Thessaliæ: cuius Cythinæus. Stephanus.

Cythnos, insula vna ex Cycladibus, à Cythno primo habitatore sic appellata. Alio no min

Ophiusaac Dryopis. Hinc Cythnius, nia, niun, possessiuum. Stephanus iuxta Drypodem vnam Cycladam sitam scribit, & ipsam quoque sic nominatam fuisse. Pomponius libro 2. Et Ouid. 7. Metamorph.

Florentemque Syron, Cythnon, planamque Scythion.

Cythinú, vna est ex tribus Doricis ciuitatibus: Gentile, Cythniates. Steph.

Cytis, insula Arabiæ, vbi Topazius lapis inuenitur. Pli. li. 6. ca. 29.

Cytónium, vrbs inter Mysiam & Lydiam.

Cytórus, mons Paphlagoniæ, in quo buxus plurima nascebatur: vnde & buxifer à Catullo dicitur.

Virg. li. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo spectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxæ sunt, Cytoriaca dicuntur. Ouid. li. 4. Metam.

Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines.

Cyzicénus, Atheniësis philosophus, in mathematica, & in cæteris scientiis excellentissimus,

Cyzicénus, gentile est à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Asia minore.

Cyzicus, siue Cyzicum, insula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens urbem eiusdè nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis: cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iason per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas magnitudine & pulchritudine cum primis Asiæ vrbus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis incluta, quorum aliud armorum, aliud instrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

*Cyzicum Bithyniæ nobilis ciuitas dicta à Cyzico acie cæsa à minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius libro tertio. Argonaut. & Hermol. super cap. 32. lib. 5. Plinij.

Da, populi Scythiæ, ex genere Nomadum. Seruius in illud Virgilij 8. Aeneid.

Indomitque Dæ, & pontè indignatus Araxes. Aliàs Dafa dicuntur, Steph.

Dabæi, Vide N V R A E. Nisi legendú est Nabæi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Issachar data fuit Leuitis. iof. 19. & 21.

Dabir, rex Eglon, iofue 10. Nomen vrbs in tribu Iuda & Simeonis, iofue 11. & 21. quæ & Cariath-sepher dicitur, iofue 15. iudic. 1. & Cariath-senna, iofue 15. In quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. paral. 6. Est & altera in tribu Gad, iofue 13.

Dacharéni, dicti populi Arabiæ, à Nabato Nabatæi. Stephanus.

Dacia, regio Scythiæ Europææ, quæ ad Septentrionem Car-

nem Carpato monte à Sarmatia diuiditur ad Occasum autem Tibiseo flauio, ab Iazygibus Metanastis: ad Meridiem verò & ortu vsque ad Danubium extenditur. Cuius populi daci & dacæ dicuntur, qui olim Straboni dauu appellati sunt. Ex quo apud Athenienses dauorum nomina seruilia plurimum abundabant. Hinc factum est, vt in Comædiis serui introducantur dauu nominati, qui alio nomine Getæ dicti sunt. Dacia hodie diuisa est in Transyluaniam, Zypserlandiam, Rasciam, Seruiam, Septem castra & Bulgariam. Hinc gentile dacus. Item dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vsurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoria aliqua de Dacis reportata. Iuuen. Sat. 5.

-cum lance beata

dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dactyli Idæi, iudè qui Curetes & Corybantes, quos Iouem nutriuisse ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo lusuf genere excogitato, clypeolis æneis inter se concussantes, aris tinnitu, & numero rosi pedis compositione (qui inde Dactylus dictus est) Saturnum fefellisse, patrisque crudelitati, qui filios suos deuorare solebat, puerum eripuisse. Hi Phryges origine fuisse putantur, reliquæque patria in Cretam venisse, montemque, in quo primùm confederunt, à Phrygij montis nomine Idæm appellasse. Vide

-CORYBANTES.

*Dadai sunt montes Indiæ olim Cliopedis regiæ propinqui.

Dadan, Filius Regma, gen. 10. Filius Iecsan, gen. 25. Gens Aethiopiæ in occidente.

Dadas, Vide T H E M I S S V S.

Dadiciæ, populi Scytharum ex parte Asiæ. Herod. lib. 4. Stephano populi Persiæ, ex septimo libro Herodoti.

Dadocértum, Castellum magnum Armeniæ. Steph. Dædalus, faber Atheniensis, Mitionis filius, artificum omnium suæ ætatis ingeniosissimus, vt qui primus ferram, asciam, perpédiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicitur inuenisse, primisque omnium vela & antennas nauis imposuisset. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibusdam neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur, ad eò scitè, vt spectantibus uere viderentur. In Creta item Labyrinthum construxit, multiplici & intricata viarum perplexitate irremediabile, in qua & ipse vnà cū Icaro filio à Minoc fuit inclusus, eò quod vaccam ligneam fecisset, cui inclusa Pasiphae tauro se commiscuerat. Quare cum terra marique effugium sibi negatum videret, fugam sibi per aërem tentandam duxit. A simulanis itaque se munus conficere velle, quo regis animum placare posset, pennas & ceram poposcit: quibus impetratis, sibi & Icaro filio alas confecit, atque ita ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus est, vbi Apollini templum crexit. Icarus vnè cum patris consilium spernit, iustoque altius euolat, cera radiis

Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium est appellatum. Ouidius lib. 8. Metamorph.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, seu à Dædalo ibi sepulto, cum eò coluber aquaticus ex annæ Nilo (aliàs Nino) in paludem, in quam Dædalus commeabat, egressus, momordisset. Plin. lib. 5. cap. 27. Dædala etiam Rhodi ciuitas est, siue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ.

Dædalia, vrbs Italiæ à Dædalo condita, quæ nunc Iulia vocatur Steph.

Dædaliidæ, tribus Cæcropidis. Steph.

Dæmogórgon, Latine dicitur deus terræ (nam dæmon deus, vt ait Lactantius, Gorgon terræ) seu potius sapientia terræ: cum sæpe dæmon sciens, vel sapientia exponatur. Vide D E M O G O R G O N.

*Dæta Thyestis foror cum qua congressus Thyestes Enochum dæmonem sustulit. Cellius. lib. 7. cap. 13.

*Dæmon deus siue sapiens, Augustin. lib. 9. de Ciuit. dei dæmones dicuntur quoniam Græcum vocabulum est, ob scientiam nominati: nostræ religionis homines appellant spiritus in cælo à deo creatos qui de Cælo deiecti, partim in terræ infimo partim in hoc aère damnati sunt. Hinc Eudæmon & Cacadæmon pro bono & malo demone. Dæmon etiam animus humanus in corpore situs vocatur. Cæl. lib. 2. Dæmonion idem quod dæmon.

Dæthaléthæ, gens Thraciæ. Steph.

Dætor, vir Troianus apud Homerum.

Dagaláiphus, Consul, cum Seuerino, anno ab vrbe 1214.

Daganzáchar (quod & ferreum) Misianorum præsidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum, anno ab vrbe 1312.

Dagobértus, Francorum rex, anno salutis. 639.

Dagobértus, 1. 1. Francorum rex, sub tutela Plestrudis Pipini vxoris, & Theodoaldi præfecti Palatii, regnauit annis 111. anno salutis 715.

Dagon, Nomen idóli Philistinorum. iudic. 16. 1. mach. 10.

Dahíppus, statuarius nobilis, cuius opera enumerat Plinius lib. 34. cap. 8.

Dai, Persarum populi, omnes pastores. Herod. lib. 2.

Dáicles Messænius vixit, regnante Athenis Carope. Solinus cap. 2.

Dalaia, Filius Elioënai filij Naariæ, 1. paral. 3. Filius Semeciæ, ierem. 36.

Dalila, Nomen mulieris, quam amauit Samson, cuiusque opera periit. iudic. 16.

Dalísanda, Vide L A L I S A N D A.

Dalmanutha, Nomen regionis. marc. 1.

Dalmátia, Illyrici pars, contermina Liburniæ versus Occasum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur, Augusti olim auspiciis Romano imperio subiecti. in ea Iadera ciuitas insignis rerum abundantia & Epidaurus hodie Liagusij dictum.

Dálmium, vrbs Dalmaciæ inter Illyriam & Italiã.

*Dama fuit Pythagoræ filia & ipsa philosophiæ se-

Grætiæ quæ ingenium & doctrinam in exponendis paternis sententiis inuolucris exercuit. Cæli lib. 14. cap. 1.

Damæi, populi iuxta Ichthiophagos. Steph.

Damarthus, Carix rex, Vide S Y R N A.

Damaris, Mulier quæ ad prædicationem Pauli CHRISTO credidit. act. 17.

Damascene, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: sic dicta à Damasco, clarissima ciuitatum. Pompon. Mela lib. 1.

Damascius Sigæus, historicus Herodoti tempore ante bellum Peloponnesiacum, scripsit de rebus in Græcia gestis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti sunt, & de poetis & philosophis, aliisque complura. Suidas.

*Damascius stoicus philosophus, Simplicij & Elamitæ familiaris, qui sub Iustiniano principe viguit. Scripsit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suida.

Damascus, Syriæ vrbs antiquissima, palmularum fertilissima, & prunorum, quæ inde Damascena vocantur. Lucan. lib. 3.

Et felix (sic fama) Ninus, ventosa Damascus.

Sic autem dicta est ab Asco quodam gigante, qui Dionysium vinetum illic cum Lycurgo in fluium iniicit, vel quod Damascus Mercurij & Helimedæ nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, vrbe sui nominis condiderit: vel quod Dionysius ibi persecutus sit, & exorauerit Damascum quendam, qui vinea securi exciderat. Vocatur autem Damascene, tum vrbs tum regio. Steph.

Damascus, Filius procuratoris domus Abraham. gene. 15.

Damascus, Athenis annum magistratum gessit. Dionysius lib. 3.

*Damaspippus vir ignobilis apud Rom. qui nobilissimos ciues (qui partibus Syllanis fauerant) inter victimas tanquam belluas enecauit: necnon Aruinae tribuni plebis truncum in sublimi elatum per ora vulgi deferri iussit, tandem à victore Sylla obruncatus.

*Damascus poeta Hispanus qui floruit temporibus Eutropij & Orosij: hic Creatus pontifex Romanus complures hymnos scripsit.

Damasthynus, vnus è ducibus Xerxis Persarum regis. Herod. lib. 7.

Damasus, x x v. Romanorum episcopus, anno sal. 368.

Damasus I I. Bavarus, pontifex 151. anno sal. 1048.

Damatris, Vide D A M I A.

Dameas, nobilis statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.

Damia, cognomen Cybeles, & Damatris eius sacerdos.

Damiânus Ephasus, sophista nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate profecurus est, eloquentiæ quoque genus secundum naturam imitatus. Philostratus in Sophistis. & Damianus, frater diui Cosmæ medici, & ipse

medicus.

Damium, sacrificium quod minimè erat publicum Damix dicitur.

Damna, Ciuitas in terra Zabulon data Leuitis ioseph. 21.

Damocles, vnus ex assentatoribus Dionysij, Siciliae tyranni.

*Damocrita Matrôna fuit Romana, Alcippi ciuis clarissimi vxor, quæ quâ vitum ab his qui contrarias in Repub. partes fovebant in exilium actum sequi prohiberetur, filiaque iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberetur ne ex his quibus facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quâ ex more scemine primariæ noctu in Andronem quendam sacrorum causa conuenissent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quæ ad sacrificia parata erant, ad fores congeffit, ignemque iniicit, vt intus omnes exureret. Acurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primum, deinde seipsam interfecit. Plut. in paral.

Damætas, nomen pastoris, de quo Virg. in Buc. dicitur mihi Damæta, &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicero) inter se fuerunt, vt cum eorum alteri Dionysius tyrannus diem necis destinasset, & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies comendandorum suorum causa postularisset, vas factus sit alter sistendi eius: vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi: qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, periit vt se ad amicitiam tertium adscriberent. Hæc Cic. lib. 3. Offic. Valerius de Amic.

*Damon Atheniensis Psaltes, qui remissam harmoniam reperit. Cæli lib. 9. cap. 3.

Damophila, Græca mulier, vxor Pamphili, socia Sapphus poetrix, poemata multa conscripsit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philostratus in vita Apollonij.

Damophilus, sophista, quem nutriuit Iulianus Consul, sub M. Antonio principe: scripsit ad Lollium maximum de vita priscorum, & quædam alia. Suidas.

Damostratus, philosophus, scripsit de piscibus libros 20. Suid.

Damoxenus, Atheniensis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Diaplophistis.

Damyndas, vir Macedo. Plutarch.

Dan, Nomen loci, gen. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris suæ, generis 30.

Dan, Ciuitas sita in valle Bethrothob procul à Prolemaide M. P. X I I I. contra boreales partes, non procul ab vrbe Galgalis & Masaloth. Regionis quidem Afer tribus, possessionis autem Dan, vnde & nomen impositum: ante hæc Lesem appellata, Iosue decimonono: & Lais, iudic. 18: siue Laifa, isaia 10. Ipsa fuit terminus terræ Israel ab Aquilone, 1. reg. 3. ezech. 27. In qua Ieroboam rex

Israel vitulum adorandum erexit, 3. reg. 12. annos 8. Hieronymus in Heb. traditionibus Paneas vocatam putat, quæ aliàs Cæsarea Philippi.

Danaë, filia Acrisij regis Argiuorum, qui cum oraculo monitus esset, fore vt à nepote occideretur, filiam munitissimæ includit turri: cuius amore caprus Iupiter, in imbrem aureum se conuertit, & per tegulas in puellæ gremium sese demisit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perseum peperit. Quamobrem indignatus Acrisius, filiam vnâ cum recês nato nepotulo arcæ includi iussit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndisque obrueretur. Verum id longè aliter cecidit. Nam arca ad Danaicæ littus delata, & à piscatore reperita est: in qua cum Danaën cum filio reperisset, vtrumque Pylum regi obtulit: qui cum genibus patriam eius didicisset, Danaën quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Scripsi insulæ regi educandum tradidit: qui postea adultus cum Argos venisset, Acrisium auum ostenso Medusæ capite, in saxum conuertit. Vide A C R I S I V S & P E R S E V S.

Danaus, Aegypti frater * argiuorum rex qui Stenelo, rege expulso, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit, ab eo postea Achaia dicta est Danaa, & ipsi Græci Danai. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, à patris autem nomine Danaides dictæ sunt. Hæc vna nocte viros suos, Aegypti filios, interfecerunt, præter vnâ Hypermetram, quæ Lynceum maritum seruauit. Ob quam impietatem tali supplicio apud inferos plectuntur, vt absidè dolium pertusum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluit, quântum infundatur. * Vnde natum prouer. Dolium Danaidum, in auaros quibus nihil est satius, aut in prodigos.

Dandarij, populi circa Caucasum. Steph.

Dani, populi Germaniæ, daci dicti, Cimbri aut Holsatij. Vide D A C I A.

*Dania, septentrionalis Oceani peninsula est maritima Saxonix lateri adhaerens: quam olim Cymbri habitauerunt, quos postea Marius deleuit in Italiam irrumperere conantes.

Daniel, Nomen prophetæ, quem præpositus eunuchorum Nabucho donozor, vocauit Baltassar, daniel. 1. Filius item secundus Dauid ex Abigail Carmitide, 1. paral. 3.

Daniel, sacerdos, in regem Francorum est electus, mutatoque nomine Chilpericus vocatus, regnavit annis 111. anno à condita vrbe 1469.

Danna, Ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicitias clarus, cuius vitam scribit Volaterranus lib. 12. Cæli lib. 15.

Dantiscum, Poloniae oppidum, ad Vistulam fluium, aduectis mercibus clarum & opulentum. Vadianus.

Danubius, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus aut Danubiensis. Stephanus. Vide I A N V B I V M, sic enim legendum videretur.

Danubius, maximus Europæ fluitus, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ (vt Plinius existimauit) ex aduerso Raurici Gallix oppidi, multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes Danubij nomine, immenso aquarum auctu, vbi primùm Illyricum aluit, Ister appellatus, sexaginta annibus receptis, dimidia fermè parte eorum nauigabili, in pontum vastis sex fluminibus euoluitur. Hæc Plinius lib. 4. cap. 12. Hodie tamen compertum est, Danubium piano in loco nasci, in agri Furstenbergensis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danufis, Danubius.

*Daphitas grammaticus quidam fuit, qui in Thoraçe monte cruci affixus est, quod reges maledicis carminibus incefferet.

Dæones, populi Indiæ, à Daone quodam. Steph.

Daphca, Nomen loci in quem venerunt filij Israel à deserto Sin. numc. 33.

Daphne, Penei, siue, vt alij habent, Ladonis fluij filia, quæ cum Apollinis vim effugere non posset, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem est commutata. Ouid. li. 1. Metam.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenes, Vide E P I D A P H N E.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurij filius, Bucolici carminis inuentor. Hic cum formosissimus esset, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidem violasset, vtroque lumine orbaretur. Cuius sponfionis immemor Daphnis, cum nouis sese amoribus implicasset, irati dii, quos stipulationis suæ testes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt. Suidas.

Daphnis & Idæus, filij Paradisi ex Oenone Nympha Idæa, seu Pagalæa.

Daphnis, Steph. Antiochiæ suburbanum, quod octoginta stadiorum ambitu claudabatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea solum fuit, & alia prope Pelusium à copia laurorum illic nascentium, & suburbanum, in ore Ponti ad sinistram, quod Sergium vocant, & in ipsis Ponti faucibus ad dextram nauiganti portus. Steph. Daphnis ad ostium Nili Pelusiacum reddit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

*Daphnus fluius Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnusi, populi prope Olympum Bithynum. Stephanus.

Daphnuidium, prope Rhegium est, Thracibus vicinum: Est & Aegypti vicus. Steph.

*Dapsa genus erat sacrificij quod sebat Hyeme sequente.

Dapsolibyus, populi. Steph.

Dara, Filius Zaræ filij Iudæ. 1. paral. 2.

Dara, Ciuitas ab Arsace condita. Iusti. libro quadragesimo primo.

Daradus, fluius Libyæ, Ptolemæo. hodie Dara. Dara, munitissimum castellum Anastasij ciuitatis, cuius ciues Darceni. Aliæ Darræ.

Darandus, Vide TARANTVS.
 Darapsa, vrbs in Bactria. Steph.
 Darcon, nomen viri. i. efd. 2.
 Dardæ, Indici populi, qui sub Deriade contra Dionysium pugnarunt. Steph.
 Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Steph.
 Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cum Iasum fratrem interemisisset, inde fugiens, in Samothraciam primùm, deinde in Asiam venit, locaque tenuit Helleponto proxima, urbemque ibi Dardanum condidit, regionemque totam Dardaniam nominavit: quam postea Tros Erichthonij filius, Troiâ appellavit. ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virgilius libro. 3 Aeneidos,
 Dardanus Iliacæ primus pater vrbs, & auctor.
 Vnde Dardaniæ artes, id est, magicæ. Columel.
 At si nulla valet medicina repellere pestem,
 Dardaniæ veniant artes, &c.
 *Dardanarij qui omnia præcunt vti deinde carius vendant, dicti à Dardano quodam contaminatissimo & profigatissimo mago: à quo etiã Dardaniæ artes à Columella vocantur magicæ. Eius verba sunt. At si nulla valet medicina repellere pestem.
 Dardaniæ veniant artes.
 *Dardanium genus ornamentum, quod lacertis adhibebatur. Plin. lib. 33. cap. 3. Cuius sceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddã & viri quod è Dardanis venit, Itaque & Dardanium vocabatur.
 *Dardanus fuit sceleratissimus quispiam magus, à cuius nominæ artes magicæ vocantur Dardaniæ: hic libros de magia scripsit, quos in sepulchro fertur constituisse: Eos Democritus editis commentariis illustravit, disciplinamque ex illis reconditam accepit.
 *Dastus medici nomen cuius meminit Mart. lib. 6. ostendunt digitum sed impudicũ, Alconi dastoque, Symmachoque.
 Dares, Phrygius historicus, scripsit bellũ Troianum Græcè, in quo ipse militavit, vt ait Isido. primus ferè historicorum: qui tandè capto Ilio, cum Antenoris factione remansit, vt scribit Corn. Nepos qui opus eius è Græco in Latinum sermonè conuertit, dicauitque Sallustio. Virg. lib. 5. Aene. Daretis alterius meminit.
 *Dares apud Verg. est pugil ignauus quidè sed tamen ostentator maximus.
 Darmentius, fluuius Medullarum, sese per confragosa loca in Rhodanum præcipitans.
 Darideus, nomen regis Persarum, tẽpore Tyberij, Caij, & Claudij imperatorum, vt scribit Philostratus in vita Apollonij Tyranci.
 Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.
 Dariotrigum, Galliæ vrbs Ptol. Vulgò *Vannes*.
 Daristane, vrbs Persica. Steph.
 Daritæ, populi quidam. Steph.
 Darius, Satrapes inter Persas nobilissimus, qui post

mortem Cambysæ, à nobilibus aliquot Persis adiutus, occiso Pseudosmerdi, Persarum regnum è Magorum manibus vindicauit: equique sui hinitu rex declaratus, postquam 36. annos regnasset Xerxem filium regni successorem reliquit. Herodot. lib. 4.
 Darius, vltimus Persarum rex, qui Alexandri adolescentiam despiciatui habens, bello cum aggressus est: ab eoque quanuis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum se fuga victori eripere conaretur, à suis comprehensus est & trucidatus. *Claudianus in epist. ad Adrianum.
 Darmacus, Videtur eadẽ ciuitas quæ Damascus. i. paral. 18. 2. paral. 16. 2. 4. 28.
 Darrhæ, populi iuxta rubrum mare. Steph.
 Darfania, vrbs Indica, vbi vno die mulieres vestem contextunt. Steph.
 Darsij, populi Thraciæ. Steph.
 Daruernum, Ptol. Britannia: insulæ portus, vnde in Galliam traicitur.
 Darus, alius Drausus, Pannoniæ inferioris fluuius Ptol. id est, Vngariæ, Vulgò *Mora*.
 Dasa, Vide DAAE.
 Daseon, Sicilia: regio. Steph.
 Dascyliũ, vrbs Caria: in finibus Ephesiæ, à dascylo filio Periaudi. Est & alia post bellum Troianum condita. Tertia, Ionia, quæ *Mysa* nominatur, vtpote maior aliis. Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Aeolidis & Phrygiæ. Est & Dascyliitis siue Dascyliæ palus. Steph.
 Dascylos, Bithyniæ oppidum, Plinio & Pomponio libro 1. Ptolemæus & Strabo Dascylium nominant, iuxta & lacum Dascylyticum hodie Diaphillo.
 Daseæ, Arcadia. Steph.
 Dases, vnus è ducibus Darij, qui Herod. lib. 6. bello apud Marathonem victus est.
 Darætæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos Plin. scribit. de his Mela lib. 2.
 Dástylus, Gygis regis pater. Herod. lib. hist. 1.
 Datan, Filius Eliab. nume. 16. deut. 11.
 *Dathan tyrannus quidam qui quũ insurrexisset in Moysen & Aaronẽ, excitassetque populũ vt huic sacerdotium illi principatũ tolleret protinus (vt scribitur numeri cap. 16.) terra dirupta est sub pedibus à qua vna absorptus est.
 Datheman, Nomen vrbs. 1. machab. 5.
 Dathos, Vide PHILIPP.
 *Datis erat quispiam Persarum Satrapes, excellens in rei bellicæ gloria: qui hoc semper habebat in ore, *ἡθροὶ καὶ ὑπερένωμαι, καὶ κικιρομαι* id est delector, gaudeo, lætor. vnde natum prouerb. Datis Cantilena.
 Datinorum, nauale Antifara est.
 Datum, vrbs Thraciæ: ciues, datenei. Steph.
 Datylépti, populi Thraciæ. Steph.
 *Datylus vir Atheniensis qui ad summos honores euectus est: vnde natum prouerb. Datyli dies.
 Daue, vrbs Arabiæ, Steph. Gentilia, Dauæus, Dauæus, Dauites.

Dauid, Filius Isai, rex Iudeæ potētissimus, idẽmque propheta. 1. reg. 17. 1. par. 2.
 Dauid, Scotiæ rex, anno salutis 1132.
 Daulis, nymphæ, à qua Daulidivri nomen. Stephanus.
 Daúlia, vel Daulis, oppidum Phocidis, olim sub ditione Terei regis Thracum. Vnde Philomela ab Ouidio Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in anem sui nominis fuerit conuersa:
 Deserit Threicium Daulias ales Itym.
 Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis socero victi. Horum oppidum est Salapia, Annibalidis meretricio amore ineluctum. Plinius lib. 3. cap. 11.
 Daunia, Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.
 *Daunia Apuliæ sylvæ à dauno patre Turni dicta.
 Daunium, vrbs Italiæ. Est & dauniũ murus Thraciæ. Steph.
 Daunus, filius Pilũni & Danaes, & auus Turni, qui in Apulia regnavit, à quo etiam regio illa daunia dicta est.
 Daunus, prioris filius, ex Venilia sorore Amatz, Latini regis vxoris, Turnum suscepit. Virgilius libro 12.
 Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum, Ode 33.
 Et quæ pauper aquæ daunus agrestium
 Regnator populorum, &c.
 Dauotichiæ Sceptij, Steph.
 Daúriser, siue Daurises, Herodo. circa finem libri 6. vnus ex darij ducibus fortissimus, qui in insidiis à Cariis cæsus est.
 Daúfara, vrbs circa Edeffam. Steph.
 D E
 Deabus, tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomẽtũ promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cepit & inuenit, opprimens colonias. Berof. hicalias Gerion dictus est.
 Debasseth, ciuitas, terminus Zabuloniæ tribus. iof. 19.
 Debelaim, Nomen viri. osee 1.
 Debera, Nomen loci. iof. 15.
 Deblatha, ciuitas apud Ezechielem.
 Deblathaim, ciuitas in terra Moab. iere. 48. Eadem videtur quæ & Hëlmon-deblothaim.
 Debora, Nutrix Rebecca. gen. 35. Vxor item Lapidoth propheta, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit, iudic. 4.
 *Decamnichus Archelai aulicus, qui, aliquando Euripidi scetorem oris vitio dedit, ac ab eodem id permittente Archelao plagis multis confossus est, quod tamen indigne ferens in Archelau gratibus ducem se præbuit, ac necis illius causa extitit grauissima. Cæli. lib. 24. cap. 10.
 Decapolis, siue decapolitana, regio Syriæ, Iudææ propinqua: sic dicta à numero oppidorum. Plin. libro quinto, cap. 18. Hanc multi Cæsaream esse dixerunt.
 Deceates, Ligurũ populi. Clarissimos Ligurũ fuif-

se Salyos, Deceates & Oxibios, satis ex Strab. Plinio, & Floro constat.
 Decæla, vna ex duodecim vrbus, quas Cecrops digessit.
 Decélia, pars tribus Hippothoontidis, sic dicta à quodam qui Dioscuris dux fuit Aphidras. Stephanus.
 Decentij, Pãoniæ populi, à decentio Magni filio, Magnentij fratre. Steph.
 Decentius, Cæsar, à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit Pomp.
 Decianus, viri proprium, ex Emerita Hispaniæ oppido.
 Decietum, vrbs Italiæ. Steph.
 Decij, Romani fortissimi, tanta patriam charitate complexi, vt pro eius salute se diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetrusco, nepos verò eo bello, quod Pyrrhus pro Tarentinis gessit. * dicti decij à decem vt Quintius à quinque.
 Decius, Consul, cum Longino, anno ab vrbe millesimo ducentesimo tricesimo nono.
 Decius, Consul, solus, anno ab vrbe millesimo ducentesimo octuagesimo.
 Decius Aufonius Gallus, Consul, cum Olybrio, anno ab vrbe 1132.
 Decius Brutus Iulianus, Consul, cũ M. Aemilio Mamercio, anno ab vrbe 677.
 Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.
 D. Harerius Agrippa, Consul, cũ C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.
 D. Iunius Bubulcus, magister equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 445.
 D. Iunius Brutus, Consul, cum P. Scipione Nasica Serapione, anno ab vrbe 616. Lusitaniam perdomuit.
 D. Iunius Brutus Scæua, Consul, cũ L. Furio Camillo, anno ab vrbe 430.
 D. Iunius Brutus Scæua, Consul, cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 461.
 D. Iunius Pera, Cõsul, cum M. Fabio Pictore, anno ab vrbe 487.
 D. Iunius Syllanus, Consul, cũ L. Murena, anno ab vrbe 692.
 D. Iunius Syllanus, Consul, cũ Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.
 D. Lelius Balbus, Cõsul, cum C. Antistio Vetere, anno ab vrbe 748.
 *Decius Aufonius Gallus poeta qui Gratianũ Cæsarem literis & disciplinis erudit, cuius beneficio ad consularem dignitatem est euectus: P. Crinitus.
 Decla, Filius Iectan. gen. 10.
 Dedan, vrbs nomen. ierem. 25.
 Dedanum, Filij Dedan. isa. 21.
 Dédmasa, vrbs Caria: Steph.
 Deianira, filia Oenei, Aetoliæ regis, primũm Acheleo, mox Herculi desponsata. Qua de causa exor-

to inter riuales dissidio, Achelous singulari certamine superatus, Herculi concedere est coactus. Porro cum Hercules transfretus esset Euenum, Actolice fluuium, qui tum temporis maximè excreuerat, Nessus Centaurus seipsum vltro obtulit ad transuehendam deianiram: quam quum illi commisisset, ipse primus intrepidè tranauit fluuium. Sed cum Nessus, qui in altera remanserat ripa, nouè nupte vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, sagitta hydræ sanguine infecta Centaurum transfexit, qui se moriturum sentiens, vt hostem vlciferetur, Deianiræ vestem suã proprio sanguine perfusam dono dedit, asserens ei vim amatoriam inesse: & si hac maritus indueretur, ipsum ab aliarum mulierum amore iri auocatum. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cum audisset maritum suum in Euboea amote Ioles, Eurtyti filie, detineri, vestem Nessi sanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferendam. Hercules igitur nihil mali suspicans, quum sacrificaturus eam induisset, tantis cruciatibus affectus est, vt in furorem vertus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in scopulum mutatus est. Ipse autem Hercules arcu & sagittis Phylotetæ commissis, se in ardentem pyram in Oëta monte constructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua se interfecit, ex cuius sanguine postea nata est herba, quæ Nymphæa & Heraclion dicitur. Ouidius libro nono. Metamorph.

Deicoöntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odyssæa.

Deidamia, filia Lycomedis, regis Scyri insulæ, quæ Achilles, cum inter regis huius filias sub muliebri habitu lateret, grauidã fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2.

Scyria nec viduo Deidamia viro.

Deioöces, alij Deioöles, v. Medorù rex, regnavit annis LXXXIIII, anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Mileti, ex Apollinis concubitu. Vnde Mileti deionidem vocat Ovi. li. 9. Meta.

Deioneus, pater Cephalî, à quo Cephalene dicta existimatur.

Deiopeia, siue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis, quam illa apud Virgilium I. Aeneid. Acolo vxorem pollicetur,

Sunt mihi bis septè præstanti corpore Nymphæ,
Quarum quæ forma pulcherrima, deiopeiam
Connubio iungam stabili, propriamque dicabo.

Deiocrates, Gallogræciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiotarus, Galatiæ rex à Senatu, iuuantè Pompeio, factus, in bello civili eius postea partes sequutus, post pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clementiam confugiens, bella gerenti subsidia ministravit. Quare ab ipso rex dimissus, verum parte regni tantum multatus fuit. Tandem accusatus à Philippo quodam, quod Cæsari apud se diuertenti infidias struxisset, à Cicerone defenditur, Luculentã illa pro

Deioto rege oratione. Padianus.

Deiotarus, alter Adramitenus, Iudi literarij magister, apud Gargara Troadis. Steph.

Deiphile, Adrastii regis filia, & Tydei vxor, mater autem Diomedis, Græcorum omnium post Achillem & Aiaceum Telamonium fortissimi.

Deiphobe, Sibylla Camana, Glauci filia, quæ Aeneam ad inferos duxit. Virg. libro sexto. Aeneid. - Phœbi, Triuicæque sacerdos.

Deiphobe Glauci.
Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem: cuius tamedolo & prodicione interfectus est à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromisit. Virgil. libro 6.

Deiphylus, Stheleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidissimus. Hom. libro quinto. Iliad.

Despites, vir Troianus, què Vlysses in bello intercinit. Hom.

Despylus, Vide DEIPHYLVS.

Despyrus, vnus ex principibus iuuentutis Græcorum. Hom. li. 8. Iliad.

Delas, & Tygris minor, fluuij, Apameam Meseniorum ciuitatem circundant. Steph.

Délbea, Vide DERBE.

Delbicæ, Vide DERBES.

*Deldö rex Thraciæ quem M. Crassus Augusti auxilicis debellauit.

*Delbora mulier bellatrix quæ Israelitis imperauit, quos ab incurssionibus vicinorum plerumque tutata est eorumque Remp. & imperium variis auxit honoribus.

Delean, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Délia, vrbs Cariæ. Steph.

Délium, oppidulum Bæotiæ in Tanagra, & templum Apollinis. Steph.

Délius, qui est ex Delo insula, vt Apollo delius & delia Diana. *ferunt enim Latonam ex Ioue grauidam quum partui vicina esset, metu Pythonis serpentis qui eã Iunonis iussu persequeretur, in insulam delum fugisse.

Delli, lacus breuior, non longè à Catana, miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. *Hos poëtæ fingunt fuisse Palicos Iouis & Thaliæ filios, nam quum Thalia se videret ex Ioue grauidam, metuens iram Iunonis, optauit vt sibi terra dehisceret. Instante autem partu tempore reclusa terra in ea parte vbi nunc*

-Delli lacus sunt duo pueri emerferunt, quos Palicos fratres vocarunt ερω τῆ καλλιῆ καί οδοι quod prius in terram demersi denuo reuersi sunt. Hos lacus accolæ fratibus Palicis sacros putant, quod per eos credatur in lucem esse reuersi, & lacus ipsos pellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt, vt circa eos iuramentum exigi soleret, si quis in furti suspicionem venisset, prius tamè accepto fideiussore, qui si iuranti quid accidisset præstaret, quod exitus ostenderet, qualia etiam hodie iuramenta ad Diui Antonij aram à Christianis videmus præstari.

Delmætia, Italiæ regio, incolæ Dalmatæ & Dalmatenfes, Stephanus. Vide DALMATIA.

Delmînium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide DALMIVM.

Delos, insula maris Aegæi, Cycladum omnium clarissima, in qua Latona Appollinem & Dianam dicitur enixa. Quæ ex opinione hominum illa insula eorum deorum sacra putata est, tantumque ei religionis semper fuit, vt ne Persæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibusque indixissent, & mille numero nauium classem ad Delum appulissent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Cic. 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos, ἀδ τῆ δελῶν, quod cum antea mari tecta esset, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repente se ostenderit. Antea Ortygia dicebatur, Asteria, Gythia, Lagæa, Chlomydia, Cynethus & Pyrpilæ, ab igni ibi primùm reperto. Virgil. lib. 3. Georgicorum,

Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?

Deliacus, ca, cum, qui est ex Delo. Vnde Deliacæ vasa dicta sunt ex ære pretioso, ab insula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plinius lib. 34. cap. 2.

Antiquissima æris gloria deliaco fuit, mercatus in Delo concelebrante toto orbe. Cicero pro Roscio, domus Chryseogoni refera vasis Corinthiis & deliacis. Ex ære deliaco fiebat pedes tridinio-

rum sulcræque.

Delphi, Ciuitas in Bæotia, iuxta Parnassum, dicta à Delpho Neptuni filio, magis rupibus & loci natura, quàm humana arte munita, vbi clarissimum templum habuit Apollo, reddebatque oracula, vnde & delphicus vocatus est. Nomen autem accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melanthe eiusdem filia suscepto.

Delphicus dictus est apollo. Teste Macro. 6. à prisca Græcorum voce δελφες quæ solum significat eò quod interdum stellis omnibus obscuratis, solus luceat: qua ratione etiam Sol à latinis est appellatus.

*Delphinia Diana dicta quod delphis coleretur.

*Delphinus Apollo dictus non quod in delphina transformatus clausi ducè se præstitisset: sed quod delphinem emiserit, quem consecuti Creteses Cirrham sunt delati. Cæsar. lib. 8. cap. 6.

Delphinion, oppidum à Lacedæmoniiis captum, anno ab vrbe 343.

Delphinum, castellum Chiorum.

Delphinus, syderis nomen. Varr. 2. de re Rust. cap. 5. Maximè idoneum tempus ad concipiendum à delphini exortu, vsque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, filius Aman filij Amadathæ. Esther 9.

Delphusa, fons in Delphis. Steph.

Delphusia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Jelta, vrbs iuxta Syriam, & insula Aegypti, secundam Aegyptios Primyrus dicta: Gentile ab insula, deltitæ, ab vrbe deltenum Stephanus. Est & Aegypti locus, ferè regionum illarum nobilissimus, non longè ab Alexandria: quod nomen à

similitudine literæ caput. Nam pars quædam fluminis Nili deriuata inter se duobus itineribus, paulatim medium inter se spatium relinquens, diuersissimo ad litus intervallo à mari adiungitur. Hircius lib. 4. bell. ciuil.

Deltorum, sydus à figura triquetra literæ Δ. *Cic. in arati Phæn.

Delus, Vide DELOS.

Demas, Nomen viri. Coloss. 4. 2. timoth. 4.

Démades, orator Atheniensis, plurimùm potentia & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret, ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cumque esset ætate confectus, & luxu simul & avaritia perditus, in eum solebat Antipater cauillari, nihil ei, sicuti & cæsis victimis, præter linguam superesse. Cicero hunc nihil scripsisse auctor est. Plutarch. in vita Demosthenis, & Suid.

*Demagoras adulatoris nomen apud Athenienses, quem decè talentis demultarunt, quod Alexandrum deum appellasset.

Demarathus, Lacedæmoniorum dux, cum exularet apud Athenienses, bellisque contra patriam cerneret apparatus, plus se debere patriæ, quàm Atheniensibus existimans, clam Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixisse temporibus Philippi Macedonis auctor est Plutarchus in vita Alexandri.

Demarathus, Livi, Corinthius negotiator diues, qui ob seditiones domo profugus, tyrannidem Cypseli fugiens, vt scribit Cicero Tuscul. quæst. lib. 5. in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, qui à Tarquinienfibus Hetruriae populis exceptus, Tarquinium Priscum regem populi Rom. ex illustri Hetrusca vxore genuit.

Demænetus, viri proprium apud Plautum in Afin. & significat popularem & idiotam.

*Demarchus princeps populi, aut tribunus plebe dicitur. Spartianus in vita Adriani fuit demarchus in patria sua. Athenis Archon.

*Demarchus Athleta nobilis Parrhasius, quem ferunt gustatis pueri qui immolabatur extis in lupum commutatum, decimo post anno formæ pristinae restitutum.

Demeter, dicta est Ceres, quasi gemeter, id est terræ mater. Hinc apud Galenum lib. 2. De alimentis, legimus Demetria signa: id est Cerealia & frumentaria.

Demetrianus, Antiochiæ episcopus, anno salutis 254.

Démétrias, Thessaliæ oppidum, quod prius Pagasa dicebatur. Stephanus à Demetrio dictum scribit, qui in eo regnavit, & vrbes sub Pelio sitas euertit. Ad Pagasericum sinum iacet, inter Eubœam & Phocidem. Secundum est Macedonia, tertium Persidis iuxta Arbelum. Steph. Demetrius item, eadem est quæ Paros, vna Cycladum. Steph.

- Demétrius**, locus iuxta Theſſaliam, circa campum Crocotum, & Amphryſum fluuium. Eſt etiam Aeolidis ciuitas. Steph.
- Demétrius**, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliocertes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit, Athenas, Caſſandri Ptolemæique imperio liberauit: Cyprium, victo Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cum belluma duerſus Antiochum ſuſcepiffet, infeliciter pugnans, in eius poteſtatē venit: Cherſoneſique ab eo cuſtodie traditus eſt, permiſſo tamen ei regio ſumptu, molliſque victu, venationibus, omnibūſque voluptatibus: quibus ille uſus minimū de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum, M. Antonio comparatur à Plutarcho in Paralleliſ. Philan urbē in Macedonia iuxta Pencum à matris nomine condidit. Steph.
- Demétrius Phalereus**, Theophrati auditor, qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis decem, trecentiſque ſexaginta ſtatuis æreis honoratus eſt. Hic (vt Plutarchus inquit) monebat Ptolemæum regem, vt de regno, imperiōque libros ſibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Cic. in Bruto.
- Demétrius Syrus**, Ciceronis in arte dicendi præceptor, vt ſcribit ipſe in Bruto.
- Demétrius**, Seleuci filius. i. mach. 7. Nomen etiam argentarij cuiuſdam act. 19.
- Demétrius**, x x v i i. Macedonum rex, Philippum & Alexandrum per inſidias morti tradidit. Juſt. libro 16.
- Demétrius**, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.
- Demétrius**, x x x v. Macedonum rex, anno ab vrbe 572.
- Demétrius**, qui & Nicanor, x i i. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.
- Demétrius**, x v i. Syriæ rex, anno ab vrbe 627. Juſt. libro 39.
- Demétrius Soter**, x. Syriæ rex, Antiochum & Lyſiam interfecit. Joſeph. libr. 12. cap. 15. Juſt. libr. 34.
- Demétrius**, Illyriorum rex, anno ab vrbe 533.
- Demétrius**, Ruſſorum rex, à fratre regno pulſus eſt, anno ſalutis 1073.
- Demétrius**, Alexandrinæ eccleſiæ epiſcopus, adminiſtrato epiſcopatu, an. x l i i i. obiit, anno ſalutis 233.
- Demipho**, perſona apud Terentium in Phorm.
- Democedes**, Crotoniata medicus illuſtris, qui cum inter Darij captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam 7. noctes inſonnes exegiffet, nec à medicis ſuis vel parum iuuaretur, ductus in medium, vt erat vinc-tus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regē & Perſas omnes habitus eſt. Herodot. lib. 4.

- Demochares**, orator Athenienſis, Demotheſis ex ſore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, perenti regi quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem ceteris, rex dimiſit incolumen, vos (inquit) rogate ab Athenienſibus, quos cenſeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca libro 3. de Ira. Hic etiam hſtoriam earam rerum quæ geſtæ erant ſua ætate Athenis, non tam hſtorico, quam oratorio genere ſcripſit. Cic. in Bruto.
- Democides**, medicus qui Polycratem, Samiorum tyrannum, curauit talentis duobus, ſcripſitq; librum de medicina. Suid.
- Democles**, adulator quidam Dionyſij tyranni felicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinem ſuam illi oſtenderet, induit eum habitu regio, & menſam copioſe paratam ei adpſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtriſtum. Tunc Democles tyrannicam vitam miſeram eſſe intellexit. Valerius. Cic. Tuſcul. Quæſt.
- ***Democles** puer quidam ingenuus ac formoſiſſimus, qui quum à Demetrio Polioretæ ad ſtuprum traheretur neque vim tyranni poſſet effugere famæ pudicitieque ſtudioſus ſe in proximum aquæ feruentis lebetem coniecit, atque ibidem interiit.
- Democoon**, nothus Priami, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. hunc Vlyſſes in bello inreremit. Homr. lib. Iliad. 4.
- Democrates**, architectus Alexand. qui Alexandria metatus eſt.
- Democrates** Athleta, factò in ſtadio circulo conſiſtens, à nullo dimoueri poterat. Aelianus de varia hſtoria.
- Democrates**, medicus. Plin. libr. 25. primus inuenit herbam quam appellamus hyberidam.
- Democritus**, philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoscendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragrauit. Poſtea in patriam reuerſus, cum ſumma inopia, in hortulo iuxta ſuæ vrbis muros, ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore ſciſpum obœcavit. De hoc memoriæ proditum eſt, quod quocunq; fortunæ caſu, & mirabiliū rerum auditu, in riſum ſoluebatur, ſicut Heraclitus in ſectum: vnde Geſaſinus nominatus eſt. Agebat autem centū & nouem annos cum mortuus eſt. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures eſſe mundos, & corruptibiles. Fertur theologiam ac aſtroglogiam didiciſſe à Magis & Chal-dæis, cū gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. In philoſophia ad eò profecit, vt pentathlos, id eſt, quinque certaminum athleta dici poſſet. Næque naturalia, moralia, mathematica, liberales diſci-plinas, artiūque omnium peritiā callebat.

Huic

- Hunc Plinius virum ſagacem, & vitæ vtiliſſimū fuiſſe refert, ſed nimio iuuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc diuitiis opulentum fuiſſe vſque ad eò, vt pater eius Xerxi exercitui epulum aliquando dederit.
- Demodocus**, citharcedus, quē Homerus lib. Odyſſ. 8. inducit in conuiuii Alcinoi regis Phœacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem.
- Demogorgon**, magus tam excellens, vt præſſe laruis diceretur, & illas pro nutu cogere, & ſi errēt, acerrimē plectere. Vide D A M O G O R G O N.
- Demolchus**, Syracuſanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas x i i i. lingua Dorica. Suid.
- Demonax**, Adriani temporibus philoſophus, qui non vt plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potiùs habuit, aut putauit, inter homines amicitia: omnemque hominem ſibi familiarem exiſtimabat: nullum ſibi vnquam viaticum præparauit, ſed quum eſuriret, quam proximam domum aperitam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucian.
- Demonēſus**, inſula circa Chalcedonem, à Demoneſo quodam dicta. Naſcitur in ea Cyaneus lapis, chryſocolla & aurum pretioſum. Steph.
- Demónica**, mulier quæ auri auuiditate urbem Ephēſum Brenno duci prodidit. Plutarchus in Paralleliſ.
- ***Demonidas** Pedotriba Claudicans, qui cum crepidas amiſſiſſet imprecabatur vt furis pedibus conuenirent, erant vero hæ non recte, nec accommodæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cæl. lib. 7. cap. 3.
- Demophoon**, phoontis, vel Demophon, Theſei ex Phædra filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Troiana rediens, aduerſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibique à Phyllide, Lycurgi regis filia, hoſpicio & lecto ſuſceptus eſt: apud quam cum aliquandiu deliruiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos meſes ſe rediturum iurauerat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientia de amygdalo ſe ſuſpenderit. Vide P H Y L I S.
- ***Demophoon** Vatis nomen qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.
- Demopolis** & Neocles, Themiftoclis filij, quum apud Athenienſes mentionem feciſſent legū, quæ aduerſus exules lata erat, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cæl. lib. 8. cap. 12.
- Demosthenes**, ciuis Athenienſis, Græcorum omnium oratorum clariſſimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupletus, tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit. vnde præceptoribus mercedem ſolueret. Verum cum multo ſtudio & labore in clariſſimum oratorem euafiſſet, acerrimus extitit liber-tatis Græciæ deſenſor, grauiſibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis inſidiatorem iden-

- tidem inſectans. Poſt cuius mortem patria pulſus tandem reuocatus eſt. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cum certam ſibi necem imminetent videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam (vt ſcribit Suidas) vbi aſylum erat, Nepruno ſacrum, cõceſſit. Quò cum veniſſet Archias actor tragediarum, qui ab Antipatro miſſus erat, vt Demotheſenem comprehenderet, primū ei perſuadere conatus eſt, vt vnà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta Demotheſenes, Nihil eſt (inquit) Archia, quod coneris. Neque enim in ſcena mihi vnquam placuiſti minus, neque nunc perſuadebis legatus. Cum autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, Tandem (inquit) Macedonica oracula aperuiſti: nam prius quidem tanquam hiſtrio ſimulabas. Verūm age, parumper expeſta, dum pauca domeſticis ſcribo. Hæc locutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus, calamum ori admoovit, hauſtoque, quod eum in uſum aſſeruabar, veneno, necem ſibi conſciuit. Plutarchus. Hic cum ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam r, pronuntiare poſſet, quibuſdam calculis in os coniectis prope maris littus declamans, naturæ vitium emendauit, vt poſtea eloquentiſſimus euafertit. Orare cœpit annos natus 27. Mantuanus, Nec te diu Maro Demotheſenis ora diſerti, &c.
- Demosthenes**, dux Athenienſium in bello Peloponeſiaco apud Thucydidem.
- Demosthenes**, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam orationem conuertit. Suidas.
- Demus**, locus in Ithaca, aliàs *περιδάσων* dictus, Apud Athenienſes vicum ſignificat. Steph. Eſt etiam pars tribus.
- Denaba**, vrbs in Edom, in qua regnauit Bela. geneſ. 36.
- Denizes**, Saracenorum rex, anno ſalutis 777.
- Deo**, Ceres, à Græcis appellatur *καλλιόγη*, & *ὀπίσσω*, eò quòd frugum fuerit inuentrix. Hinc Deois patronymicum, filia Deus, quæ eſt Proſerpina. Ouidius 6. Metamorph.
- Addidit vt Saryri cclarus imagine, pulchram Iuppiter implevit gemino Nycteiða foetu, Mnemofynen paſtor, varius Deoida ſerpens, dicitur & Deolis.
- Dera**, Iberiæ regio, per quam Sicanus fuit. Steph. Quanquam ciuitas an regio ſit, in Græco non additur.
- Derbe**, vrbs minoris Aſiæ.
- Derben**, ciuitas Lycaoniæ, ſiue Iſauriæ. act. 14.
- Derbenſes**, populi, ex quorum numero fuit Timotheus, Apoſtoli diſcipulus.
- Derbices**, populi iuxta Caucaſum montem, hi ſupra Stoicam feueritatem minimum quodque delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, ſcemininum animal neque edunt, neque ſacrificant, qui lxx. annos exceſſerunt iugulant, cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, deinde ſe

peliant, citra septuagesimum annum obeunt non edunt, sed humant. Strabo lib. 2. dicuntur & derbies.

Dérbies, seu **Dérbiæ** & **Dérbij**, populi Hyrcanis propinqui, vide **D E R B I C E S**. Hos Ctesias derbios siue Therbissos vocat apud Stephanum.

***Derce** veneris filia, de qua plura lege apud Cæl. li. 23. cap. 5.

Derce, fons frigidissimus æstate, inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis Martialis hunc fontem Dircennam vocat non Derce. Sic enim scribit lib. 1. ad Iulianum. Tepida natabis lene congedi vada, Mollesque nympharum lacus. Quibus remissum corpus astringes breui salone, qui ferrum gelat, auidam rigens Dircenna placabit sitim. Et nemæa quod vincit niues, quo in loco si Dircæ legatur versui deerit syllaba.

Derecto, siue **Dercetus**, nomen fabulosa deæ, quæ apud Iopen, authore Plinio, aut (vt Bionoro lib. 1. placet) iuxta Ascalonem colebatur humana facie, reliquo corpore piscis: hanc Syri Atargatim vocabant. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti auces eas factas esse ostendit Tibullus lib. 4. Alba Palæstino sancta columba Syro. *Cæl. lib. 23. cap. 5.

Dércilus, x x x 1. Assyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedæmonio successit. Larissam, Amaxiton & Colonas cepit, Kebrinos per deditonem recepit, Scepsæos libertati restituit, Gergitham subegit, vnde eum Isthmi ciuitates muro cinxit, Atarneam occupauit. Xen. lib. 3.

Dercyllus, vnus è præfectis Pyrrhi. Plutarchus.

Dérca, vrbs Areadiæ. Steph.

Dérjades, Vide **D A R D A E**.

Derrha, locus Laconicæ: Gentile, Dertheus vel Derrheates, vnde Dreatidis Dianæ templum. Steph.

Derrhan, Stephanus, populi Thraciæ. Herodotus **Derseos** vocat.

Dersæi, siue **Derses**, Herodoto lib. 7. populi in litibus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derses, Vide **D E R S A E I**.

Derron, vrbs Ligurum, Artemidorus Derronam vocat. Steph.

Dertona, Taurinorum vrbs, Ptolomæo.

Dertosa, Vide **L E R T O S A**.

Dersufi, oratores Persici. Herod. li. 6. Stephano populi sunt Persici, ex 1. lib. Herodoti.

Desidérius, vltimus Longobardorum rex.

Dèsili, populi Thraciæ. Steph.

Deffau, Nomen castelli. 2. mach. 14.

***Desfriates** liburniæ populi in conuentu Naronessi, Plin lib. 3. cap. 22.

***Desticos** insula exigua Thraciæ adiacens non procul à Cherroneso: Plin. lib. 4. cap. 12.

Deua, fluuius Britannicæ. Ptolem.

Déuana, Ptolemæo, vrbs Britannicæ insulæ: alio nomine puana castra.

Deucaliō, filius Promethei, cui adulto Epimetheus

patruus Pyrrham filiam coniugio iunxit. Porro cum hic apud Thessalos regnaret, ingens diluuium vniuersum terrarum orbem inundauit, genusque humanum ad internecionem deleuit, Deucalione tantum & Pyrrha seruatis: qui in Parnassum montem nauicula delati, vbi primum aquæ descendissent, Themidis oraculum consuluerunt, quam ratione genus humanum posset reparari: acceptoque responso, vt magnæ matris ossa post terga proicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc est, terræ ossa interpretabantur) post terga iactabant: qui protinus naturali posita duritia in vtriusque sexus homines sunt commutati: ij quidem, qui à Deucalione iaciebantur, in mares: qui verò à Pyrrha, in feminas. Ouid. lib. 2. Metamorph. Inde Deucalioneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres, pro maximis & copiosissimis imbribus ponuntur à poetis, siue pro vniuerso rotius orbis cataclysmo, quem illius volunt poetæ contigisse temporibus. Lucan. lib. 1. Deucalionei fudisset Aquarius imbres.

***Deuelton** Ptolemæo oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens eiusdem nominis: Plin. lib. 4. cap. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata est; quam venerabatur, vt scopis domum verrere possent.

Deusdedit, x x v 1. Romanorum Pontifex, anno salutaris 616.

Dexaménæ, pars Ambraciæ, à Dexameno Mesoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius perhibetur. Steph.

Dexaméne, vna ex nymphis marinis, à recipiendo dicta. **Deuerra** enim recipio dicitur.

Déxari, populi Chæsonum, Encheleis propinqui. Stephanus.

***Deximontani** Carmanicæ populi dexteram ripam Granij amnis accolentes. Plin. lib. 6. cap. 23.

***Dexicreontis** Venus dicta est à Dexicreonte circumlatore, qui Samias mulieres luxu petulantiæq; perditas, sacris quibusdam piacularibus expiauit: vel potius à Dexicreonte Nauclero, qui quum veneris iussu aquam tantum in nauim imposuisset & ex ea mercatoribus nauticisque sitientibus distreta diues factus esset, veneri statuam grati animi indicem posuit, quæ à suo nomine Dexicreontem appellauit. Paleph. lib. 2.

Dexiphanes, pater Softrari architecti. Steph.

Dexippus, Herennius appellatus orator Atheniensis sub Valeriano vsque ad Aurelianum.

Dexippus Couus medicus, discipulus Hippocratis, scripsit de medicina librum vnum, & de prognosticis. Suidas.

Dexter, Consul, collega Fusci, anno ab vrbe 977.

***Dexter** Barcinonensis historicus qui omnino-dam historiam scripsit.

Dia insula maris Aegæi, vna Cycladum, distans à Deo x v 1 r. m. passuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionysias, à vini fertilitate. Plin. libro quarto cap. 12. In hac Liber pater. A-

riadonem à Thesco destitutam, vxorem duxit: quæ de causa, etiam Baccho sacram esse volunt. Ouidius in Tristibus,

Quæ breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Dia, vrbs Thessaliæ ab AEaco condita: secunda Thraciæ iuxta montem Athon: tertia, Eubœæ: quarta, insula & ciuitas Peloponnesi circa Scyleum: quinta, Lusitanicæ ad Oceanum: sexta, Italiæ iuxta Alpes: septima, Scythiæ circa Phasin: octaua, Caricæ: nona, Bithyniæ iuxta Pontum. Sunt & quatuor insulæ Diæ nominatæ, quarum prima Naxus dicitur: secunda prope Miletum est: tertia vicina Sarmosso: quarta prope Cnossium Cretæ. Stephanus Theocriti interpres, Diam insulam esse pro-dit circa Melum, & aliam circa Amorgū & Chersonesum in Co, & in Peloponneso similiter nominari.

***Diabatina** erant sacrificia quæ apud Græcos in trāsitu aliquo fiebant de quibus Plut. in Lucullo.

***Dia** deæ nomen quæ apud Sicyonios & Philiastios colebatur: quæ eadem fuisse creditur cum Hebe iuuentutis dea.

Diabète, insula circa Symen. Steph.

Diabète, insula occidentalis quàm Sardinia & Corsica. Steph.

***Diacopene** regio Cappadociæ ad Halim fluuium Strabo. lib. 12.

Diácrea, tribus Atticæ Pallantis sedes. Steph.

Diáctor, siue Diáctorus, quasi internuntius Mercurij cognomen. Cæl. lib. 29. cap. 14.

Diáda, Athenæ à Cecrope conditore sic nominatæ, hanc urbem Euboici Orchomenon appellarunt.

Diádes, nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quam condidit. Steph.

Diádochi, vrbs in Persia non procul à Ctesiphonte. Steph.

Diaduménus, quasi inuitatus diadematusque: quo nomine dictus est iuuenis speciosus, filius Macrini Imperatoris, qui patre ab Heliogabalo victo vnâ cum eo est interfectus.

Diágoras, philosophus Atheniensis, qui **Diágoras** cognominatus est, id est, negans deos: poeta Melicus post Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus ob physiognomiam, cum seruus esset, emit mille drachmis, vt disciplinis erudiret. Sic mysteria contempsit, vt etiam ea sectantes auerteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talentum polliciti sunt iis qui eum interfecissent. Suidas. Cic. lib. 1. de Natura Deorum.

Diágoras, Rhodius gaudio exanimatus. Gellius lib. 3. cap. 15. Is tres filios adolescentes habuit, vnum pugilem, alterum pancratiastem, tertium luctatorem, eosque omnes vidit vincere, coronariq; eodem Olympiæ die: & cum ibi eum tres adolescenteres amplexi, coronis suis in caput patris positas suauiterentur, cumque populus gratulabundus flores vndique in eum iaceret, ibi in stadio inspe-ctante populo, in oculis, atque in manibus filiorum animam efflauit. Cicero Tuscul. 1.

***Dialis**, le, quod Iouis est. Vnde flamen dialis, Iouis

ministerio assignatus à numa Pompilio vt docet Liuius lib. 1. ab vrbe cond.

***Diamastigosis** sacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante aram nobiles adolescentes sese mutuis verberibus afficiebant astribus propinquis. Philostratus in vita TIANCI Apollonij.

Diána, Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita: quæ & Luna dicitur, siue quod noctu vna, hoc est, sola, & sine fratre luceat: siue quod lu-men à Sole accipiat, quasi luce lucens aliena. Pre-terea, & Noctica dicta est: sub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant: Iunonem quidem appellantes à iuuando: Lucinam verò, quod partum in lucem profertre putaretur. Virgil. 4. Ecloga.

Casti faue Lucina, tuus iam regnat Apollo.

Græci **Διάνα** vocant. Alij Lucinam dictam putant, quod oculis & luci præsit: alij à luco, quem Romæ in Exquilis habebat. Eadem & Proserpina dicta est, & Dietydna: quarum appellationum rationem vide suo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quod ceterum victimis placetur, vel quod centum annos errare faciat insepultos. Dicta est & Pergæa, à Pergæ Pamphylicæ oppido, in quo templeum habuit insignis. Plures tamen Dianæ fuisse Cicero lib. vlti. de Natura deorum scribit: sed illa nominatissima est, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata est. Hęc ob virginitalis amorem, fertur hominum consortia fugisse, & vt à se libidinis prurium amoueret, venando sylvas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat, & pharetram, succincta semper incedens, & cothurno induta. Ob hanc causam sylvarum & nemorum dea putabatur. Dicta est Fascelis, à fasce lignorum, vbi eius simulacrum abditum erat, quod occiso Thoante, Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia, in Italiam delatum est. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios: aliud item in Taurica regione, vbi carne tantum humana litabatur. Lucan lib. 1.

Et Tauro Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Dianam autem dictam putant, quasi Iouianam, & **Δία** **Δία**, Triuiam, quod viis præesse crederetur.

Diána, fluuius Hispaniæ Tarraconensis, Ptolemæus. Pomponius Mela lib. 3.

Diánei, populi Galatiæ. Steph.

***Dianium** oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in ora maris Palearici. Ptol. inter Ideranorum oppida enumerat.

***Diaphanes** est fluuius Ciliciæ, ea in parte quæ Syriæ contermina est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. Plin. lib. 5. cap. 27.

Diapólitus, Aegyptiorum rex, cui & nomen erat Amosis, sub quo fuit famas magna. Orof. libro 1. cap. 8.

Dias, vrbs Lyciæ quam Diades condidit. Steph.

Dias, Sophista Ephesius Philippi Macedonis tempore. Philostrata.

- *Diasia Milichij Iouis festa apud Athenienses fuerunt vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent. meminit & Aristoph. agebantur autem vt Hefychius scribit cum peculiari quadam tristitia.
- Diaula, vna ex quatuor portibus Romæ, quæ ad Meridianas regiones spectabat.
- Diaulus, vir ex medico factus cadaverum funerator. Marcialis.
- Chirurgus fuerat, nunc ex vespillo Diaulus.
- Dibon, Nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idola. isa. 15. nume. 21. iere. 48. Est & vrbs Moabitarum primo, & postea Sehon regis Amorrhæorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad orientem posita. iof. 13.
- Dibon-gad, Nomen loci, in quo filij Israel fixerentoria, profecti de Oboth. num. 33.
- Dibutades Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex creta docuit fingere primisque personas tegularum extremis imbricibus imposuit. Plinius lib. 37. cap. 2.
- Dicaa, vrbs Thraciæ, à dicæo Nepruni filio.
- Dicaa, in Tyrrenico sinu, Ionum Colonia, (aliàs dicæarchia,) & Puteoli. Steph.
- Dicæarchia, quæ nunc Puteoli, quod ea ciuitas quondam iustissimè regebatur. Nam Græci *δικαιον* iustitiam vocant, *ἀρχή* principatum. Quidam scribunt dicarchæa. Sidon. Apollinaris, Nanque Dicarchæa translatus pulvis arenæ.
- Dicæarchus, philosophus Misenus. Cicero libro Tuscul. Hic opinatus est hominum exordium nullum extitisse, tanquam semper fuerit humanum genus. Composuit tres libros, in quibus scribit, animam nihil aliud esse, quàm vim quandam atque potentiam æquabiliter fusam, tam in corporibus brutorum quàm hominum, quæ à corpore foret inseparabilis, vt à morte nullus sensus superesset, sed omnia cum anima morerentur.
- Dicæarchus, Siculus è Messana, Aristoclis auditor, philosophus, orator & geometra, scripsit de re publica Spartatarum, quem librum quot annis prælegere in loco publico cautum est, iuuenisque auditum conuenire.
- Dicæarchus, Lacedæmonius grammaticus, Aristarchi auditor. Suid.
- *Dicelictæ apud Spartanos dicebantur qui iustus comicos leues & tenues obibant. Cæl. lib. 6. cap. 17.
- Dicæogenes poeta, scripsit Tragædias & Dythyrambos, Suid.
- *Dicæus Apollo dictus est, id est iustus, qui quum Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente sinu eius conditum, cælatum diu & seruatum sit. Cæl. lib. 23. cap. 19.
- *Dice dea & præses iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius ministri dicebantur dicæstæ quasi litium diremptores: hæc Iouis filia & virgo esse dicebatur, virgo quia iudices puri integrique esse debent. Iouis vero filia, quia Iuppiter est nomothetes princeps ac (imperator) vniuersorum. Cæl. lib. 23. cap. 16.

- Dicæneus Boroista, vir doctiss. Gothorum consiliarius, omnem eos edocuit philosophiam & theologiam, sacella fieri iussit, sacerdotes instituit. Iornan.
- Diæte, mons Cretæ, à Nympha eiusdem nominis, quæ in eo colebatur, ita appellatus. Hinc Diæteus, a, um, quod pro Cretensi Poetæ vsurpant. Virgil. Ecloga 6.
- Diæteæ Nymphæ nemorum iam claudite saltus.
- Diætynna, Nympha Cretensis, quæ casses venatorios prima creditur inuenisse: vnde & diætynna est appellata, cum antea Britomartis vocaretur. Ferunt autè hanc in Creta Dianæ consuetudine familiarissimè vsam fuisse, quæ & ipsa ob id à Poetis nonnunquam Diætynna appellatur. Sunt qui Diætynnam à Minoë Cretensium rege adamatam ferant, eiusque vim cum alioqui effugere non posset, ex edita rupe se in mare præcipitasse, retibusque piscatoriis exceptam fuisse, indeque nomen accepisse.
- Diætynna, Cretæ insulæ vrbs, à qua mons Diætynnæus dictus. Strabo.
- Diætynneum, promontorium in Creta, similiter & delubrum. Strabo. Vide BRITOMARTIS.
- Diætys, vnus ex Centauris, Pirithoi manu in Hipodamiae nuptiis interfectus. Ouidius libro 12. Metamorph.
- Diætys, Cretensis historicus, qui cum Idomeneo ad Troiam profectus, totum illud bellum Phœnicum literis conscripsit. Suidas Historiam Ephemerida composuit.
- Diætis, piscator quidam, qui Perseum educavit. Statius lib. 2.
- Fluctiuagus volucrem comibat Persea Diætys.
- Dida, Pœoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necavit. Liu. lib. 10.
- *Didas pugil nobilis. Pausan.
- Didia lex à Didio lata post Fannian legem duodevigiinti annos secuta est, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, vt non solum vrbs Romana, sed vniuersa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocari essent, atque omnino interfuissent, pœna legis tenerentur. *macrob. lib. 3. cap. 27.
- Didius Iulianus, xx. Romanorum imperator, anno ab vrbe 945. * hic vsque adeo parcus erat vt porcellum atque lepuleculum ad se numen missum in triduanas partiretur cœnas prandebatque interrim paucis oleribus & herbulis contentus: Cuius hic fuit vitæ exitus, vt à septimo seuero successore suo in abditas palatii balneas ductus extenta damnatorum ore ceruice vltimū diem obierit. Autor sex. Aure.
- Dido siue Elifa, filia Beli, Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti iuncta fuit: quem cum Pygmalion, Elifæ frater, thesauris eius inhians, ante aram obruncasset, illa in somnis monita, cum iis, quibus Pygmalionem inuisum esse sciebat effosis clam thesauris, na-

- uim conscendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata est, delata, tantum sibi solliemit, quantum taurino corio posset circumdare. Quo in loco, cum corium in tenuissimas partes dissecuisset, locumque satis amplum complexa esset, vrbsm condidit, quam Carthaginem appellauit, arcemque in medio vrbsis, quam à corio bubulo Byrsam vocauit. Deinde cum Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret, recusantemque vi armisque cogeret, sibi ipsi manus intulit, præferens nimirum honeste morte occumbere, quàm prioris lecti iura secundis nuptiis polluere. Virg. libr. 1. & 4. Aeneid. fabulatur Aeneam, capta Troia, à patria profugum, vi tempestatis Carthaginem fuisse delatam, Elifamque amore eius capta, cum præter spem desereretur, mortem sibi consciuisse. Quæ tamen res grauisimorum historicorum fide facillè refellitur, qui Carthaginem tradunt septuagesimo demum anno post Romam conditam, ab Elifa conditam fuisse. Ab Aeneæ verò in Italiam aduentu vsque ad vrbsm conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum est. Hac de re extat elegans apud Ausonium Epigramma.
- Didyma, locus & oraculum Miletæ, Ioui & Apollini sacrum. Sunt etiam fontes Thessaliæ: Item duæ paruæ insulæ iuxta Syrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.
- Didimæ, arum, insulæ Africæ, quæ Aegypto adiacent.
- Didime, insula Siculi maris inter eas, quas Aeolidas vocant. Pompon. libro 2. Est & vrbs Libyæ. Stephanus.
- Didymeon, siue didymaon, armorum artifex eximius. De quo Virgilius 5. Aeneid. Et clypeum efferrè iussit didymaonis artes, Nepruni sacro nanais de poste refixum.
- Didymeus, Apollo dictus est, quod geminam speciem sui nominis præferat, illuminando, formandoque lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino sidere, spatia dici & noctis illustrat. Macrobr.
- Didymeum templum, Apollini dicatum apud Myletum, quo prius oraculum Branchidarum, Plinio appellatum est. Strabo li. 4. Post Possidium, inquit, Milesum est oraculum, Apollini Didymeo sacrum apud Brancidas, ad xvi i. stadia ascendenti. id à Xerxe incensum est, quemadmodum cætera templa omnia, Epheso excepto. Postea Milesij templum construxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remansit sine tecto, variis antiquarum artium donis sumptuosissimè ornatum.
- Didymus, sic dicebatur Thomas apostolus. ioh. 11. & 20.
- Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua atate oculis captus foret, diuinas tamen literas optimè callebat, & inter ecclesiasticos scriptores illustis fuit. Hieronymus. Quod cum propter cæ-

- citatem etiam elementorum ignarus esset, tantum miraculum sui omnibus præbuit, vt geometriam, quæ vel maximè visu indiget, perfectè didicerit.
- Didymus Alexandrinus, alius balsamentarij filius, quo nemo: (vt Quintilianus inquit) plura scripsit. Grammaticus fuit, & ad Augusti tempora peruenit, qui ob assiduam circa libros morantem *κατακτῆρας* est appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos scripsisse dicitur.
- Didymus, poeta, Georgica scripsit.
- Didymus, philosophus Academicus.
- Diēspiter, Iupiter: quasi diei, hoc est, lucis pater: vt in Saturn. interpretatur Macrobius. Horat. libr. 1. Carm. -nanque Diēspiter Igni cornusco nubila diuidens.
- Digeri, populi Thraciæ. Steph.
- Diglito, appellatur Tigris fluius, vbi tradior fluit, hoc est, vsque ad Medorum fines.
- Diouis, Iuppiter appellatus est, quasi diem iu-uans.
- Dimalis, Illyrij ciuitas, ab Acmilio vi capta, anno ab vrbe 535.
- *Dimas cursor nobilis de quo Stat. libro 6. Theb. Et bis in isthmia victor clamatis areua Phœdimas alipedumque fugam prægressus equorum Ante dimas.
- Dimona ciuitas in tribu Iuda. iofue 15.
- Dina, Filia Iacob ex Lia vxore. gen. 30.
- Dinæi, populi. r. esdr. 4.
- *Dinamene nympha marina, Nerei & doridos filia: ita dicta ab eò quod in mari plurimum polleat. Hesiod. in theogon.
- Dinarchus Corinthius, iussu Polypercontis iugularus. Plutarchus.
- Dindryme, vrbs Macedoniæ. Steph.
- Dindyma, Stephano, montes sunt Troadis, à quibus dindymene, Rhea. Steph.
- Dindymene, & dindyme, dicitur Cybele quod in dindymo Phrygiæ monte eius sacra fierent. Siphont.
- Dindymus, dymi, seu dindyma, morum, mons cellissimus Phrygiæ, siue (vt quidam volunt) Idæiugum, in quo Cybeles sacra à Gallis miris, superstitionibus solita sunt celebrari. Proper. lib. 3. dindymus, & sacra fabricata inuenta Cybellæ. Vide DINDYMENE
- Dinæa, qui & Arathe, Arabum rex, anno ab vrbe 747.
- Dinocrates Messenius, Romæ in conuiuio temulentus muliebri saltauit habitu. postera die quæ ab Achaorum imperio Messenam ad defectio-nem sollicitare vellet, petereque propterea præsidium à Tiro Flamini, de his respondit Flaminus, Videbimus. Te verò miror vina tractare, saltare, & feminam mentiri posse, quum res huiusmodi moliri audeas. Plutarchus.
- *Dinolo-chus cursor velocissimus Pausan. lib. 6.
- *Dinomene Syracusanorum tyranus. Pausan.
- *Dinomene statuarius nobilis. I. Pausan.

- *Dinus florētinus medicus præfātissimus. Euseb.
 *Dio Consul. Romanus. Euseb.
 *Dionosthenes statuarius nobilis. Pausan.
 *Dinosycles nobilis statuarius.
 Diobüllium, oppidum prope Pontum. Steph.
 Dióchites, vicus Aegypti, in quo sepultus est Osiris. Steph.
 *Diocles primus rex Medorum. Euseb.
 Diocles Atheniensis, comicus poeta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus.
 Diocles medicus Carystius, Darij Histaspis tempore, reliquit & ipse commentarios. Suidas.
 Diocletianus Iouius, xxxvii. Romanorum imperator, cum xxxi. annis, quibus in imperio fuit, res magnas gessisset, deposito imperio ruri vitæ reliquum egit non minori libertate quam rei familiaris tenuitate.
 Diócleus, Orislochi filius. Homerus.
 Diódorus, philosophus Socraticus, Hier. quinque filias dialecticas insignis pudicitie habuisse narratur, de quibus & Philo, Carneadis magister, plenissimam scribit historiam.
 Diódorus, cognomento Chronus, dialecticus ex Iasso Asiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dicitur Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius ut famam obscurauit, ita & cognomen usurpauit. Dialecticus etiam appellatus, quod (ut ait Laërtius) primus inuolutum differendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cum inter epulas à Stilpone sermones quosdam dialecticos propositos extemplò nequiuisset exoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deseruit, ac edito per otium super ea propositione libro, ex animi mœnore extinctus est. Diogenes Laërtius.
 Diódorus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, ut in Bruto scribit ipse, eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui cum habitauisset apud me, mecúmque uixisset, nuper est domi meæ mortuus: à quo cum in aliis rebus, tum studiosissimè in dialectica exercebar.
 Diódorus, Comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.
 Diódorus Alexandrinus, filius Pollionis philosophi, eius qui composuit Dictionarium Atticū, floruit Adriani temporibus. Suidas.
 Diódoros præterea duos è Lydia Tyberij tempore Strabo commemorat, ambos oratores.
 Diódorus Siculus scripsit historiam, quam Bibliothecam inscripsit: continet autem res Romanas & varias in libris x l. ut Suidas testatur, qui dicit eum floruisse sub Augusto.
 Diódorus Tarsensis, præsul. Hieronymus.
 Diódorus, qui & Triphon, xlii. Syriæ rex. Flor. in Liu. libr. 55.
 Diógenes, philosophus Cynicus celeberrimus, Antisthenis discipulus, *ἡμικύβητος*, hoc est, in diem uiuens, uulgò appellatus, quod omni abiecta so-

- licitudine, cibum suum in singulos dies emendicaret. Habitauit in portarum vestibulis & porticibus ciuitatum: cumque se contorqueret in dolio, volubilem se habere domum iocabatur, & se cum temporibus immutantem. Hyeme enim os, dolij vertebrat in Meridiem, æstate ad Septentrionem: & utcumque Sol se inclinauerat, Diogenis Prætorium vertebratur. Obiit ferme nonagenarius, mortique iam uicinus, iussit cadaver suum inhumatum abiici, quærentibusque amicis, volucribusque & feris corpus suum dilaniandum uellet relinqui: Minimè, inquit, sed bacillum apud me, quo illas abigam ponitore: irridens nimirum amicorum præposteram curam, qui tantopere de humatione cadaveris, omnis sensus expertis, erant solliciti: quasi magnum quiddam interesset, à ferisne, an à uerbis absumeretur. Cum in patria adhuc esset, Pythiam consuluit, quoniam modo posset excellere: respondit, Si nummos adulteraret. Quo ille factò patria pulsus, Athenas venit, iam senex à Scytalo pirata captus, uenundatúsque, Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumisit, eique liberos suos ad erudiendum tradidit, a quo quem Diogenes uiuere uoluit, quom posset ab amicis redimi. de eo scribitur, quod cum Antisthenes nullum discipulorum reciperet, & perseverantem Diogenem remouere non posset, nouissimè claua minatus est, nisi abiret. Cui ille subiicisse dicitur caput, atque dixisse, Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo possit obsequio separare. Utebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro celario habuit, secumque portauit clauam ob corpusculi fragilitatem, qua iam senex membra sustentare solius erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogasse, ne sibi apertanti à sole obstaret, Plutarchus in Apophthegm.
 *Diogenes tragicus poeta. Cæl. libro 9. cap. 3.
 *Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor temporibus Anaxagoræ.
 *Diogenes Sicyonius qui Peloponnesiaca scripsit.
 *Diogenes Tarsensis quæstionum poeticarum scriptor.
 Diógenes Babylonius, Stoicus philosophus, præceptor, Antipatri. Cicero in Officiis.
 Diógenes Laërtius, historicus, scripsit de uita & moribus philosophorum.
 Diogenétus, siue Dioginétus, vii. Atheniensium iudex.
 Diogenétus, siue Diognétus, vnus itinerum Alexandri regis mensor, quem Plinius lib. 6. se se qui testatur.
 Diogenétus aetate Cæsaris, Antonini philosophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.
 Diogenétus, Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi, uocatus antè Hædrubal.
 Diogeniánuus, ex Heraclea grammaticus sub Adria-

- no principe scripsit dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte grammatica. Suidas.
 Diognétus, Atheniensium imperator, anno ab urbe 261.
 *Diognetus auctore Plinio lib. 3. cap. 17. fuit vnus itinerum Alexandri regis mensor.
 *Diognetus fuit pictor sub Antonino
 *Diognetus Clitomachi Pœni pater qui successit Carneadi: antea Asdrubal nominatus.
 Dioméda, Hom. Iliad. 9. Phorbantis filia, quæ è Lesbobo abduxerat Achilles: & cum qua post raptam Briseida dormire consueuerat.
 Diomédea, urbs Dauniorum, à Diomede condita. *Et insula in qua ardeæ cicures aduolitant, & sinum subeunt, in quas Diomedis socios mutatos auit. Est & Diomédea prope Argyrippam. Steph.
 Diomédeæ insulæ duæ, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deserta est, ubi disparuissent aiunt Diomedè & socios eius ob dolorem in aues cōuersos, quæ ob id Diomédeæ uocitæ sunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. dentes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore cæcidæ sunt, quæ in sola Diomédea insula uisuntur.
 Diomedèi campi, uocati sunt in Apulia, qui in diuisione regni, quam cum Dauno fecisse dicitur, Diomedi cesserant.
 Diomédes, rex Aetoliarum, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus, adeò strenuè se gessit, ut post Achillem & Aiace Telamonium fortissimus haberetur. Nā præter occisos à se reges, & singulares pugnas aduersus Hectorem & Aeneam, aliisque insignes Troianorum principes, & captos Rhœsi equos, Palladiumque Troianis subtractum, Martem quoque in eo bello uulnerauit ueneremque dextra manu, dum Aeneam protegere uellet. Quamobrem dea indignata, Aegialen uxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, ut eius causa patriam exosus Diomedes domum reuerti noluerit, sed in Apuliā profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Aenea dolo occisum, cuiusque socios doloris impatientia in aues Diomédeas esse commutatos.
 Diomédes, rex Thraciæ, qui cum equos suos humana carne aleret, ab Hercule uictus, equis suis in pabulum est obiectus. Ouid. in Ibim, Ut qui Threici quondam præsepia regis Fecerunt dapibus sanguinolenta suis. Idem 9. Metam.
 Quid quæ Thracis equos humano sanguine pingues, &c.
 Diomédes Grammaticus, multi ingenij uir.
 Diómia, pars tribus Aegæidis, quod Hercules illic Coliti hospitio susceptus, Diomum eius filium amauerit. Steph. Vide CYNOSARGES.
 *Dion urbs in Eubœa ad Cynnæum. Cæl. lib. 15. capite 24.

- *Dion Alexandrinus, philosophus præfātissimus, cuius frater Iopsius, luctator eratis quæ à quodā probris ac conuiciis grauissime fuisset lacepsit, ne uerbo quidem maledictis respōdit, uidelicet philosophiæ dogmatum memor sed hoc tantum conuiciatori respondit: ne gry quidem: unde natarum Prouerb. Dionis gry.
 Dió Syraculanus, apud suos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonē primò Syracusis audiuit, dū illic apud Dionysium ageret: apud quē ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quod esset ei propinquus & familiaris) cum eum sæpe ad liberandas Syracusas, tum per se, tum per Platonē hortaretur, in suspicionem tyranno uenit, quare in exilium actus, Athenas nauigauit. quo tempore Platoni, ludorū præfecto, impensas de suo suppeditauit. Tandem à Platone (ut creditur) inductus, patriā tyrannide liberauit, exacto Dionysio. Plutarchus.
 Dion Cæsarius, patria Nicæus historicus, uir Consularis, scripsit Rom. historiā libris lxxx. præterea res gestas Traiani principis, uitam Arriani philosophi. Suidas.
 Dion Pruseus, Sophista & philosophus, cognomento Chrysothomus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerumque uixit, cuius familiaris, eodemque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De uirtutibus Alexandri Magni decem. Præterea, an mundus esset interiturus. De comæ laudibus. De laudibus Herculis. Suidas.
 Dióne, vna ex Nymphis, Oceani & Tethyos filia, Veneris autem marer ex Ioue. Unde & Venerem ipsam Dionæam cognominat Virgilius 3. Aeneidos. Sacra Dionææ matri, diuisque ferebam Auspicius cæptorum operum, &c.
 Diómia, urbs Cypri. Steph.
 Dionysia, Vide DIONYSIA.
 *Dionysia ludi in honorem Bacchi, ubi maxima bibendi licentia permittebatur. His inter erant populus & Athletæ passim coronati.
 Dionysia, sub Decio martyrio apud Alexandriā coronata, anno salutis 251.
 Dionysia, urbs Italiæ.
 Dionysias, insula, quam aliter Naxum uocant à uinearum fertilitate sic dicta. * Est & gemma, mistis nigro rubentibus maculis, quæ in aqua tria saporem uini facit. Plin. lib. 37. cap. 10.
 *Dionysiodorus Geometra nobilis, in cuius mortui sepulchro affines reperiisse dicuntur epistolam eius nomine ad superos scriptam, peruenisse eum à sepulchro ad infimam terram, esseque eò stadiorum x l. i. millia. auctor Plinius in fine secundi.
 *Dionysiodorus Tibicen nobilis apud Plin.
 Dionysiópolis, ciuitas in pontò, Cruni prius dicta, ab aquarum defluxu: cum uerò postea Dionysij simulachrum è mari ad locum apulisset, nomen

inde recepit.
 Dionysiopolis, vel Dionysopolis, vrbs Thraciæ, Plinio & Pomp. Melæ lib. 2.
 Dionysius, deus vini inuētor, Iouis ex Semele Thebana filius, quæ & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionysia dicta sunt festa in honorem eius instituta.
 Dionysius, Siciliae tyrannus. Iustinus ex Trogo.
 Dionysius è Sicilia, Carthaginensibus pulsus, occupatoque totius insulae imperio, copias in Italiam traiecit aduersus Græcos, qui proxima Italiae littora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionysius, quem paulò antè non Italia, non Sicilia capiebat, assiduis belli certaminibus, à Carthaginensibus victus, insidiis suorum interficitur. Iustinus ex Trogo.
 Dionysius, superioris filius, natu maximus inter fratres, patri, militum fauore, successit, qui initio tyrannidis populum sibi liberalitate concilians, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa in super populo per triennium remittit, sublatisque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros grassatur. Itaque ob crudelitatem inuisus Syracusanis, bello expugnari cœptus, in arcem se recepit. Legatos etiam Syracusanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulsus ex arce, profugis clam in Italiam: Locros concessit, qui sub eius erant potestate. A Locrensis verò ignaris, quod exul esset exceptus, solitam quoque in eos exercuit sæuitiam, sex annis rapinis, stuprisque omnia complendo: Deinde Locrensum cōspiratione ciuitate eiectus, in Siciliam rediit: ibi Syracusas, securis omnibus, post lōgum pacis interuallum per prodicionem recepit. Cùmque grauior esset, iterata conspiratione, duce Dionis Syracusano, quum Corinthiorum auxilio obsideretur, deposito imperio, arcem Syracusanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus est, ibique ludimagistrum agens, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, utpote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, quid ei philosophia profuisset: respondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnauit hic annis 38. Plutarchus ait regiam Dionysij puluerulentam fuisse, propter eorum multitudinem qui geometricas in puluere figuras describebant.
 Dionysius philosophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum morbo laboraret, cruciareturque dolore intolerabili, succumbens dolori clamabat, falsa esse quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem scilicet non esse malum, sed indifferens.
 Dionysius dialecticus, è Bithynia commemoratur. Strabo lib. 11.
 Dionysius Corinthius, ut Suidas scribit, ut alij, Afer

ex Byzante ciuitate, temporibus Augusti, scripsit geographiam versibus hexametris.
 Dionysius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius bibliothecæ & epistolis præfuit. Suid.
 Dionysius Milesius historicus, scripsit res Persicas, & quæ post Darium secuta sunt. Suid. Philostrates huc scribit, Adriano principi, ob ingenium acceptum fuisse, à quo Satrapes factus sit, adscriptisque inter equites.
 Dionysius Halicarnassæus, Augusti temporibus Romanam scripsit historiam. Suidas. Scripsit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compositione orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.
 Dionysius, Heraclionis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnavit. Strabo libro 16.
 Dionysius Areopagita, præsul Atheniēsis, Pauli discipulus, ut scribitur in actis Apostolorum, solus Paulo concionante è philosophis qui aderant, credidit. Hic quum esset in Aegypto, quò se disciplinae causa contulerat, videretque Eclypsin nulla ratione, cùm CHRISTVS passus est, vnà cum Apolliphane sophista præceptore suo dixit, Aut deus naturæ patitur, aut mundi machina dissoluetur. Scripsit ad Timotheum præsulē Ephesi de diuinis nominibus libr. 111. de Hierarchia cælesti, de cælestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, ut ait Suid. Hunc ferunt Lutetiae martyrio coronatum.
 Dionysius, Corinthiorū præsul sub M. & L. Antoninis, doctrina & sanctitate clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas. Hieron.
 Dionysius, præsul, Alexandrinus, Origenis discipulus, cuius operum meminit Hieronymus.
 Dionysius Gorgyienfis, in Gorgyia loco Sami colitur. Steph.
 Dionysius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Berofus.
 Dionysius, Phocensium dux, anno ab vrbe 251.
 Dionysius xxiiii. Romanorum pontifex, regnavit annis x. anno salutis 267.
 Dionysius, Consul, collega Florentij, anno ab vrbe 1182.
 Diopæ, vrbs Arcadiæ. Steph.
 * Diopœnus, nobilis Cretenfis sculptor Plin.
 Dióphanes; Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.
 Dióphanes, vir Bithynicus, Vticensem totum Dionysium Pœni Magonis librorum de agricultura interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscripsit. Columel. & Varro.
 Dióres, vir, quem Turnus interemit. Virgilius libro 12.
 Dioryctos, nomen insulae. * id est continenti abscissa.

Diorictus

* Diorictus locus est Acarnaniæ trium stadiorum longitudine, vbi Leucadia insula olim opera accolatarum à continenti fuit abscissa, eidemque red dita ventorum flatu congeriem arenæ accumulatum. Plin. lib. 4. cap. 1.
 Dios hieron, id est, Iouis templum, oppidulum Ionicae, inter Lebedum & Colophonem. Steph.
 Dioscōrides Anazarbeus, medicus, M. Antonij & Cleopatraz familiaris, scripsit libros v i i i. de materia medica.
 Dioscōrius Miræus, grammaticus, præfectus prætorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suidas.
 Dióscoron, insula in sinibus Italiae, è regione Lucinij promontorij.
 Dióscorus Alexandrinus, à synodo Chalcedonenfi d c. episcoporum damnatus, anno salutis 453.
 Dióscorus, Consul, collega Eudoxij, anno ab vrbe 1195.
 Dióscorus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.
 Dióscorus, nomen mensis. 2. mach. 11.
 Dióscorum, vicus in Libya, vbi Dioscuri paridem persecuti, Helenam rapuerunt. Steph.
 Dioscuri à Græcis dicuntur Castor & Pollux, quasi Iouis filij. Antiquitas credidit, hos salutare esse nauigantibus, si gemini apparerent (apparēt autē ignis specie, antennæ aut malo insidentes) contra tristes, si singuli. Dioscuri, apud Græcos (inquit Cicero lib. 3. de Natura deorū) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertij, dicuntur à nonnullis Aleo & Melampus, Emolus, Arcei filij, qui Pelope natus fuit.
 Dioscuriades, vel potius Dioscurias, vrbs in Colchi de nunc deserta, quondam adeò clara, ut nonnulli prodiderint in eam trecentas nationes, quæ dissimilibus linguis vterentur, descendisse, & postea à Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi gesta fuisse. Stephano Dioscurias, vna est ex Leucis insulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sebastopolis vocatur, & prius AEa dicebatur. Est etiam insula Dioscoridis in mari rubro. Steph.
 * Dioscurum est Vicus in Libya vbi Dioscuri paridem persecuti Helenam rapuerunt. Steph.
 Diospolis, Aegypti ciuitas, quæ Hecatompyles quædoque dicta fuit. Sunt & alia locis aliis hoc nomine in Aegypto quatuor præter hanc pusillæ ciuitates. item in Lydia, in Palæstina. Apud Stephanum etiam Arabiae ciuitas est, Berytus postea vocata. Multa ad eius historiam traduntur à Stephano.
 * Diorima nomen est mulieris philosophiæ sectatrici, cuius lectionibus interesse non erubescere Socrates. Plato in Symposio.
 * Diorimus Atheniensis viri nomen, qui cognominabatur Chorias. Cæl. lib. 29. cap. 1.

Diotrephes, vir pessimus, ut testatur Iohānes in tertia sua epistola.
 Dioxippus, nobilis aethleta. Plin.
 Dioxippus, poëta comicus, cuius fabulas commemorat Suidas.
 Dioxippus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago milite, item Macedone claua eum cecidit. Aelianus. * & Curtius lib. 8.
 Dipaza, vrbs Arcadiæ. Steph.
 Diphilus, Atheniensis imperator, anno ab vrbe 311.
 * Diphilus fuit Architectus in perducendis ad finē operibus tardissimus: adeo ut locum fecerit proverbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic. ad Q. fratrem lib. 3.
 Diphri, vrbs Phœnicum. Steph.
 Dipnias, vrbs Thessaliae circa Larissam, vbi aiunt Apollinem primum esse pransum, cùm ex Tempe purgatum rediit. Steph.
 Dipœnus & Scyllis, marmore sculpendo primi omnium inclauerunt. Ij Sicyonem se contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin. lib. 36. cap. 4.
 Dipfas, nomen lenæ, quam Ouidius suis carminibus infestatur, quod puellam suam meretricia arte instrueret.
 Dipson fluuius Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8.
 Dirades, pars tribus Leontidis, à Dirade quondam dicta. Steph.
 * Diradiotes Apollo dictus est à Dira loco vbi Vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, sed prius eam viri concubitu abstinere oportebat. Singulis autē mensibus agnū noctu immolabat, cuius sanguinem cum epotaret, repente dei numine affari credebatur. Paleph. lib. 1. de deorum cogn.
 Diræ, quasi deorum iræ, Acherontis & Noctis filia animorum sibi malè consciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilij 12. Aeneid.
 Dicuntur geminæ, pestes cognomine Diræ, Quas & Tartaream Nox intempesta Megaram Vno, eodémque tulit partu, paribusque reuinxit Serpentum spiris, &c.
 Diras easdem facit cum Furiis, & in cælo quidem Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.
 Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Theos ciuitas est, si rectè legitur apud Stephanum.
 Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopa vxorem duxerat: quæ cùm Antiopeam gravidam esse animaduerteret (nam post repudium à Ioue compressa fuerat) suspicata virum suum clam cum illa consuescere, in vincula eam coniecit. Verùm instante iam partus tempore, Iouis miseratione vinculis soluta, in Citheronem montem confugit: vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui postea Lycum interfecerunt: Dircen verò caudæ indomiti equi alligarunt: quæ diu ita per terram rapta, tandem Deorum commiseratione in sui nominis fontem conuersa est, non pcul à Thebis. Propertius libro 3.

K

Lucan. lib. 3. Ab hoc fonte Thebani dicti sunt dir
cæi. Virgil. 2. Ecloga,
Amphion dirceus in Actæo Aracyntho.
Dirce Babylonia, quæ sua forma tumens, cdm Pal-
ladi conuertiaretur, inter lauandum in piscem con-
uersa est. * Ouid. lib. 4. metam.
Dirce quam Verfam squamis velantibus arcus
Stagna palæstini credunt coluisse figura.
*Dircenna fons est gelidissimus in Hispania Tar-
raconensi non procul à Bylbili. Mart. lib. 1. Aui-
dam rigens Dircenna placabit sitim.
Dire, promontorium & vrbs eiusdem nominis iux-
ta Aethiopiã.
Dire, ciuitas Atheniensium socia. Steph.
Diris, mōs Mauritanæ, quem propter altitudinem,
cæli columnam vocauerunt. Ex euentu ab Atlan-
te rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.
Dirphys, mons Eubææ, vbi Dirphya Iuno colitur.
Steph.
Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum deus, quem
& Pluronem appellamus: vtroque nomine à di-
uitiis deducto, quæ ab inferis, hoc est, ex intimis
terræ visceribus eruuntur.
Disan, Filius Seir Horrei, genef. 36. Filius item An-
filij Sebeon, ibidem.
Disora, populi Thraciæ. Stephanus.
*Dithyrambici poëtæ à dithyrambo Baccho dicti,
quorum peculiare fuit verbis vti compositis, no-
dosus implicitisque, sed & tumentibus: Vnde di-
thyrambicus intellectus de obscuro dicitur nec
cuius peruiso, dicti sunt & Amphianactes quod
frequentiſſime ita exordirentur ἀμφίμοι ἀνεξ. Cæl.
lib. 7. cap. 5.
Dithyrambus, nomen quo Bacchus vocitatus est,
quod iterum satus fuerit, & idem sonet. * Bis enim
natus creditur ex vtero matris Semeles & femo-
re Iouis. vel Bacchus dictus est dithyrambus qua-
si Lythirambus, vt est apud Pindarum, quod Iuppi-
ter illum afflisset femori ac mox eo in lucē pro-
dituro, inclamaſſet ἀδὴν ἔθεμεν, ἀδὸν ἱραμμεν id est sol-
ue futuram solue futuram. Lactantius.
Dithyrambus, vir Thebanus, à quo creditur genus
illud versuum fuisse cognominatum in hono-
rem Bacchi factum. Horat. lib. 4. carm.
Dius, x x v i i. Hierusalem episcopus, anno salutis
205.
Dizerus, vrbs Illyriæ, dicta nimirum, ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς
τῆν μῆδαν, quod illic quæſita sit Medea. Steph.

D O

Dóberus, vrbs Peoniæ. Steph.
Dócimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.
Dóclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Antibaris
*huius incolæ dicti sunt docleatæ quorum me-
minit Plin. lib. 3. cap. 22.
Dodau, Nomen viri. 2. paral. 20.
Dodanim, Filius Iauan. genef. 10. à quo Rhodij.
Dodóna, ciuitas Chaoniæ, regionis Epiri, iuxta quã
propinquum erat nemus Ioui sacrum, quernum
totum, vbi Iouis Dodonæi templum fuisse dicitur,
& in eo oraculum omnium quæ apud Græ-

cos fuerunt, vetustissimum. In hoc duas colu-
bas consulentibus responsa dedisse quidam fabu-
lantur, quarum altera Delphos, altera vero in Am-
monis Iouis templum volauit. Alij arbores ip-
sas vocales fuisse volunt, & consulentibus oracu-
la edere solitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in
Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum
æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctique
continuo crepitans: vnde & ad homines iusto lo-
quaciores prouerbiali metaphora trãfferri solet.
Aufonius,
Nec Dodonæi cessat tinnitus aheni.
dictam autem voluit Dodonam à Nympha qua
dam marina eius nō minis: aut, vt alijs placet, à Do-
done quodam Iouis & Europæ filio. Stephanus.
*Dodona sylua Chaoniæ, de qua proxime dictum est.
Dodone, Iouis & Europæ filia, quæ & Dodō dicitur.
Dodone, locus, quem Deucalion ex oraculo condi-
dit, collectis his qui super fuerant diluuiō, Dodō-
nemque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vn-
de Dodonius, nia, niūm.
Dodonides, Nymphæ fuerunt (vt Pherecydes ait)
Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri
ciuitate. Hæ & Atlantides vocantur, quarum no-
mina sunt, Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis,
Plexaura, Pytho, Tyche.
Dœantes, campus Phrygiæ: Acmonem enim & Dœ-
antem fratres fuisse aiunt, à quibus Dœantium &
Acmonium nemora dicta sunt. Steph.
Doeg, vnus ex pastoribus Saulis. 1. reg. 27.
Dolabella, cognomen cuius Romani.
Dolba, vrbs Adiabenz. Steph.
Dólche insula, quæ prius Icaros dicebatur, nonnul-
li nomen mari inditum esse perhibent ex hoc no-
mine, & non ex Icaro Dædali filio. Steph.
Dolichene, vrbs Comagenæ. Steph.
Dolichiste, insula è regione Chimæræ Lycij mon-
tis. Plinius lib. 5. cap. 31.
Doliones, incolæ Cyzici, aliàs Doliei, vel Dolionij.
Stephanus.
Dolitiānus, x. Hierosolymorum episcopus, anno sa-
lutis 174.
Dolon, vir Troianus, egregia pedum pernitate
præditus, qui cum in castra Græcorum specula-
tor missus esset, à Diomede & Vlyſſe deprehen-
sus, consilia Troianorum spe conseruandæ vitæ
illis aperuit: quem tamen vt proditorem falsa spe
delusum, occiderunt. Virg. lib. 12. Aeneid.
Dolóni, populi Thraciæ, à Dolonco fratre Bithy-
ni. Stephanus.
Dólopes, populi Thessaliæ, in extremis finibus Ph-
thioridis, quibus Peleus (cuius imperio parebāt)
Troiani belli tempore Phœnicem præposuit, vt
ex Homeri sententia refert Strabo li. 9. Hinc Do-
lopeius. Val. Flaccus. 2. Argonaut.
-vidisse putant Dolopeia busta. Plin. A Eto-
liæ adnumerat Dolopes. Stephanus Thessaliæ p-
ximos facit, à Dolope quodam dictos, & regionē
Dolopi: m vel Delopeidem vocari scribit.
Dolus, author Mendeli. Columella.

*Domiduca Iuno dicta est, quia veteriritu sponsas
ad sponſos ducere prima nocte cōsueuerant, nup-
tijs autem Iuno præesse credebatur.
*Dominica vxor Valeris imperatoris quæ Gothos
ad euerendam Constantinop. irruentes, pacauit.
Dominicus Malatesta, Italus vir clarus, nullis libe-
ris relictis obiit.
Dominicus Maurocenus, Venetorum dux, Polam,
Rubinum, Parenticum, Hemoniam & Humagū
reip. subegit, anno salutis 1149.
Dominicus Michael, Venetorum dux, classe instru-
cta in Asiam nauigauit, ad Iopen Barbaros fudit,
fugauit, multos cepit, Tyrum occupauit. Quam
victoriam Emanuel, Græcorum imperator, ægrè
tulit, classē Venetam reuocauit. Indignatus do-
minicus, redeundo Rhodum & Chium insulas
spoliavit. Samum quoque Myrilenas & Andrum,
Spalatum & Traguriam vrbes Vngarorum vi ce-
pit. Blond. lib. 5. deca. 2.
Domitij plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domi-
tius, L. Domitius, Domitius Nero, Domitius AE.
nobarbus. Plinius, Liuius & Plutarchus.
*Domitianus grāmatici nomen apud Romanos, ita
dictus quod esset intractabilis & valde morosus.
*Domitianus imperator Tranquillo autore flauij
clementem patruelem suum (cuius filios etiam
paruulos successores palam destinauerat) interfe-
cit, discipulum Pantonimi puberem occidit, nul-
lam aliam ob causam quam quod magistro for-
ma similis esset. Merium Pomposianum, quod ha-
bere imperatoriã genefim ferebatur, & alias qual-
dã ob causas leuiculus necauit: Philo. omnes vr-
be italiq; exegit. Vide plura apud Q. Currium.
Domitius Vlpianus, iuris peritus, Alexandri à consi-
liis, anno ab vrbe 976.
*Domitius Marſus poëta, scriptor Epigrammatum.
Idē cōposuit bellum Herculis contra Amazones.
*Domitius Nero imperator Romanus Vide Nero:
*Domiti? Apher Nemaufensis, clarus orator Nero-
nis temporibus, qui ex cibi copia in quadam coe-
na, mox spiritum effudit.
Domitij ciuitas, in Isauria est. Stephanus.
Dommin, regio. 1. reg. 17.
*Dominus philosophus apud Cæl. lib. 14. cap. 2.
Dómnus, Demetriani episcopi filius, damnato cic-
cto & excommunicato Paulo Samosateno, Antioch.
ecclesiæ præfatus est. Eusebius lib. 7. cap. 26.
Don, fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putāt.
Stephanus.
Donatus, Grammaticus doctiss. D. Hieronymi præ-
ceptor.
*Donatus hæreticus natione Afer, qui dicebat fili-
um esse minoremparē, & spiritum sanctum filio.
Donetini, gens Molossia. Stephanus.
Donus, x x v i. Romanorum episcopus, anno sa-
lutis 334.
Donus, 11. Romanorum pontifex c x x x i i i. an-
no salutis 634.
Donúſa, insula parua Rhodi, in quã Dionysius A-
riadnen ex Naxo transfudit, cum Minos pater eam

persequeretur. Vnde corruptum vocabulum vi-
detur pro Dionysia. Steph.
Donyſa, insula in mari AEgeo, vna ex Cycladibus
in qua viride marmor nascitur. Virg. lib. 3. AEn.
Baccharámque iugis Naxon, viridémque Dony-
ſam. Vide DIONYSIAS.
Dor, ciuitas maritima in tribu Manasse, iosue 11, &
17. iudic. 1. 1. paral. 7. 1. mach. 15. Quidam falso Stra-
tonis Casarem appellatam existimant.
Dora, insula in sinu Persico. Stephanus.
Dórcades, insulæ. Plin.
Dorcas, nomen mulieris quæ & Tabitha Syriace di-
cebatur. act. 9.
Dorceus, cæi, ab Ouidio 3. Metamorph. numeratur
inter canes Actæonis.
Dorda, Filius Maol. 3. reg. 4.
Dores, Herod. lib. 1. populi in Asia, quos Chreſus
subegit.
Dores, populi Doricæ, iuxta Aetoliã.
Doria & Dorica, nomina partis Achaïæ, quæ propia
qua est Aethenis, dicente Platone lib. 3. Legum,
Dori pro Achuiis mutato nomine appellati, pro-
pter Doricum, à quo exules restituti fuerunt. Ser-
uius verò 2. Aeneid. Dorica (inquit) à Doro Nep-
tuni filio dicitur.
Doriem, Phrygiæ ciuitas. Steph.
Dórion, oppidum Peloponnesi, in tractu Messenia-
co, iuxta quod Thamyras citharædus Musas ad-
cantus certamen prouocauit. Plin. lib. 4. cap. 5. Itē
Lucanus lib. 6.
-Preleos & Dorion ira
Nobile Pieridum, &c.
Doris, Nympha maris, Oceani & Tethyos filia, quæ
Nereo fratri nupta immensam vim marinarum
Nympharum peperit, quæ à nomine patris, Ne-
reides appellatæ sunt. Ponitur nonnunquam pro
ipſo mari. Virgil. in Gallo,
Sic tibi cum fluctus subterlabere Sicanos,
Doris amara suam non intermisceat vndam,
Doris, Græciæ regio, iuxta sinum Maleacum, à ter-
go habens OEtam montem: ita dicta à Doro Ne-
ptuni & Alopes filio: ex qua regione qui origi-
nem traxerunt, quacunque terrarum in parte con-
federint, Dores appellati sunt. Hinc Doricus, ca-
cum, quod pro Græcanico poëtæ nonnunquam
vsurpant. Virg. 2. Aeneid.
-iuuat iræ & Dorica castra,
Desertósque videre locos.
Doris, vrbs Doricæ regionis.
Dórj & Dorientes, siue Dóries, populi sic dicti à re-
gione doride, * iuxta Maliacum sinum, cuius à
tergo mons est Oeta. Sunt & eiusdē nominis po-
puli in Asia Curibus vicini ad Carpathium mare,
à superioribus oriundi, quorum frequens est me-
tio apud Herod. lib. 1.
Doriscus, vrbs littoralis Thraciæ, ferè ex opposi-
to ad Samothraciam à dori nympha nominatur.
Iuxta hanc, Herod. capus est magnus eiusdē no-
minis, per quē Hebrus annis defluit. Plin. Doriscus
(inquit) cxx. mille hominū capax, ita Xerxes
K ij

ibi diuenerunt exercitum. Fuit igitur tabulato cupiam adfimilis, quo coferto, quantu militum effer, dignofci potuit. Alia enim ratio tanta multitudinem numerandi non fupperebat. Id pluribus lib. 7. Hero dorus.

Doriftus, v. Lacedaemoniorum rex.

Dorius, Luſitaniae fluuius, ad quem portus eſt, & ciuitas. Ptolem.

Doro coterus, vrbs Galatarum Aquilonarium. Stephanus.

Dorotheus, Armeniae praetor, anno ſalutis viceſimo nonageſimo.

Dorticu, Ptol. lib. 3. cap. 9, Miſiae ſuperioris ciuitas, iuxta Danubium amnem.

Dortium, nomen foemine *diminutionis ſeu adulationis cauſa ſic prolatum quaſi dulce & amabile nomen.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmaeu a quo Pygmaei dicti. Steph.

Dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Graeciae, a quo Dori dicti. Seruius apud Virgilium Aeneid. 2.

orus, vrbs Phoeniciae: incolae Doritae, a Pauſania Dorienſes vocantur. Eſt etiam Cariae vrbs. Stephanus.

Dory, oppidum Ponti.

Dorycles, filius Priami.

Doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus. Hom. li. 11. Iliad.

Doryclus, frater Phine regis Thraciae. Virgil. lib. 5. Aeneid.

Fit Beroe iſmarij coniunx longaea dorycli.

Et paulo poſt, - Non haec Rhoea matres eſt dorycli coniunx, &c.

*Doryclus primus Caſti victor in olympiis. Caſt.

Dorylaeum, Ptol. li. 5. cap. 2, magna Phrygiae ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29, Dorilaum vocat, iuxta qua oritur Hermus amnis. apud Steph. *δὸρυλλαιον* & *δὸρυλαίων* nominatur.

Dorylas, nomen Naſamonis cuiuſdam potentiffimi, vnus ex iis, qui Perſeo in aula Cephei vim inferre conati, ab illo ſunt interfecti. Ouidius 5. Metamorph.

Et Naſamoniaci dorylas ditiffimus agri, Diues agri Dorylas: quo non poſſederat alter Larius, aut totidem tollebat farris aceruos.

Dorylas, Centaurus. Ouid. 12. Metam.

Dorylaus, fluuius in Phrygia.

Dorylus, vnus ex Centauris.

*Doſo cognomen popolare antigoni Demetrii nepotis, inde tractum quod benigne omnibus promitteret, nec promiſſa praeteret, ille enim quidnis petentibus reſpondere ſolebat *δοσω* id eſt Dabo: vnde natum Prouerb. Doſones.

Dofitheus, Nomen ducis. 2. mach. 12.

Dothain, ſive Dotha, locus in Iudaea, vbi Joſeph reperit fratres ſuos pecora paſcentes, geneſ. 37: qui etiam temporibus Hieronymi ſupererat in duodecimo a Sebaſte miliario contra aquilonis plagam, 4. reg. 6.

Dotium, vrbs Theſſaliae, in quam Gnidij migrarunt, quoru regio Gnidia vocatur, a dotia Elari filia ſic dicta, vel a Doride, vel Doro. Steph.

D R

Drabescus, Thraciae regiuncula. Steph.

Draco, antiquiſſimus Athenieſium legiſlator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe, praeterqua quae de caede erant coſtituta, abrogandas curauit, propter ſeueritate. Nam vna omnibus pena coſtituta erat, vt etia qui deſidia damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, Dracone non atrameto, ſed ſanguine leges ſcripiſſe. Gell. lib. 12. cap. 18.

Draco, homo quidam ſcleratiſſimus. Vide PUTHIA.

Draconigena, a poetis dicebatur vrbs Boeotiae, a Cadmo cum quinque viris ex Dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructa. Dicitur & Thebae.

Draconis, inſula in Libya. Steph.

Draconum, mons & ciuitas in Icaria inſula. Steph.

Dracus, Achaeorum dux, a L. Mumio Romanorum duce victus. Liu. lib. 52.

Dragnus, vrbs Cretae. Steph.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, ſed imbellis, Turno Rutuloru regi inſenſiſſimus. Virg. lib. 11.

Drangae, populi Perſici: vnde foemininu drangeis, & regio drangana. Steph.

Drangiana, prouincia in Aſia maiori, quem Prol. ab occaſu & ſeptentrione Aria & Bagao mote terminari ait, ab oriente Arachofia.

Draufi, Thraciae populi, Herod. li. 5, ad editum puerorum ſedentes plorant, & quaſcunq neceſſe fit illi, qui vitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates, recenſent. Fato functos magna laetitia ſepeliunt.

Draufus, Vide DARVUS.

Drépana, vrbs Lyciae. Et drepana, in plurali neutro, vrbs Siciliae. Steph.

Drépana, ſeu drepanu, promontorium & vrbs Siciliae, trans Lilybaeum promontoriu, non procul ab Eryce moerita dicta, quod *δρεπανοειδης* ſit, hoc eſt, in modum falcis incuruata. vel ab eo quod Saturnus, amputatis vicilibus paternis, illuc falcena proiecerit. Ouid. li. 3. Faſt.

Quique locus curuae nomina falcis habet.

Drépane, Phaeacia. Eſt etiam drepane in Bithynia, iuxta Aſtacenum ſinum: Item mons Aethiopiae. Bithynicam ſic dictam aiunt a falce Saturni. Stephanus.

Drépane, olim vocata eſt Scheria.

Drépanum, vrbs Libya: ſunt & duae inſulae circa Lebinthum. Steph.

Dreſia, vrbs Phrygiae. Steph.

Drilon, Ptol. lib. 2. cap. 17. Dalmatiae fluuius: qui a Scardo monte profluit, iuxta medium ſuperioris Myſiae, aliàs drylon.

Drilonius, vrbs magna, vltima Celticarum. Steph.

Drogo, Apuliae comes.

*Dromaeus paraſitus quidam, a quo cum quaeritum eſſet, an apud Chalcedem lautius pararetur conuiuium: reſpondit iucundius ſibi videri Chalcedenſis coenae procaemium oſtreorum numero & varietate.

*Dromocheres Getarum rex qui Lyſimachum hoſtem bello captum mira clementia illaſum dimiſit.

*Dromos Achillis inſula, quia illuc vſque Iphigeniam a Diana raptam, ne immolaretur, eſt amanter perſecutus. Caſt. lib. 14. cap. 4.

Drongilon, regiuncula Theſſaliae. Steph.

Druentia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide ISARA.

Druidae, ſive Druides, aut, vt alij ſcribunt, Dryadae, Magi, ſeu ſacerdotes fuerunt Gallorum, maximo apud eos in honore habiti, ita dicti, quod in ſyluis inter arbores degerent. *δρυς* enim, quauis peculiariter quercum ſignificet, olim tamé pro quauis arbore accipiebatur. Hi ſolebant ſacrificia publica & priuata procurare, religiones inter pretari, adoleſcentes diſciplinis inſtituere, rerum naturalium cauſas ſcrutari, de caede, de ſiniſibus, caeteriſque controuerſis cognoscere, & ſi quis decreto non ſteſiſſet, eidem ſacrificiis, hominum ſermone & congreſſu interdicerent. Caſt. Coſment. lib. 6. Immortales animas, & mundum non genitum aſſerebant: in primis autem hoc nitebatur perſuadere, no interire animas, ſed ab aliis poſt mortem tranſire ad alios: atque hoc maxime homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto. Hanc religionem (inquit Suetonius) ſub Auguſto interdicta, Claudius imperator quintus penitus aboleuit. De his etiam Cic. lib. 1. de Diuinatione.

Drufilla, vxor Felicis praefidis Iudeae. act. 24. Sic etia dicta eſt Liuia vxor Auguſti.

Drufomagus, Ptolemaeo vrbs Rhetiae. hodie Campidonae.

Drufus, vir Romanus, genere & eloquentia magnus, ſed ambitioſus & ſuperbus, Catonis auus. Cic. lib. 4. de Finib. Interfectus is eſt domi ſuae. Cic. pro Milone.

M. Liuius Drufus, cognomento Salinator, vna cum Cl. Nerone, collega ſuo, in Conſulatu Afrubalé vicit. Virg. lib. 6. Aeneid.

Drufus, Liuae Auguſtae filius, in Germania perijt: de cuius morte extat Ouid. carmen conſolatoriu ad Liuiam matrem.

Dryades, Nymphae ſylvarum praefides, ita dictae a Graeco nomine *δρυς*, quod quauis proprie quercum ſignificet, accipitur tamen pro quauis arbore. Virg. 1. Georg. Ferte ſimul Fauniquae pedem, Dryadesque puellae.

Dryaena, vrbs Ciliciae a Dryeno condita, Chryſopolis poſtea nominata. Steph.

Dryantiades, dictus Lycurgus, Thraciae rex, Dryantis filius, qui cum vires excideret, ne Paccho in poſterum liberetur, tibias ſibi ſuccidit.

Ouidius in Ibin,

Vtque Dryantiadae Rhodopeia regna tenenti, &c.

Dryas, filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes ſecutus, cum in pugna Parthenopaeum letali ictu vulneraſſet, a Diana ſagittis occiſus eſt. Statius libro octauo Thebaid.

*Dryas Fauni filia aspectum virorum vsque adeo exoſa vt in publicum prodire nuſquam viſa eſt. Quo factum eſt, vt ſit vetitum, ne eius ſacris intereſſe ne mares. autor Plur.

Dryide, Vide Druidae.

Drylae, vicus non procul a Pontica Trapezunte. Steph.

Drylon, Vide DRILON.

Dryme, vrbs Libya. Steph.

Drymia, vrbs Phocidis. Steph.

Drymodus, prius dicebatur, quae nunc Arcadia, ſed deinde Pelafgia.

Drymufa, inſula Ioniae. Steph.

Dryope, vrbs circa Hemionam.

*Dryope nome cuiuſda, qui Hylae Nymphae rapuit.

Dryopes, populi Epirotici. Strab. li. 8. & 13. Plin. in praefatione li. 4. Sunt & Dryopes, Seruio, populi iuxta Parnafſum.

Dryopes, populi circa Octam, a Dryope Eurypyli filia dicti. Steph.

Dryopia, regio Dryopum circa Trachinem. Stephanus.

Drys, vrbs Thraciae, & alia Oenotrouru, item vicus Lyciae circa Arum fluuium. Steph.

Dryfus, vir Troianus. Homer. in Iliad.

Dryufa, Samos olim dicta eſt. Steph.

D V

Dubis, Ptolemaeo, Galliae fluuius, vulgo *Le Doux*. Aliis dictus Alduaſduſius, aliis Alduabis, aliis Alduaſdalis. hic Veſfontionem Sequanorum oppidum pené totum cingit. Caſar bell. Gal. libro primo.

Dubitapes, ſictor egregius, vaſa ex rubra Creta primus eſſinxit.

Ducôna, Ptol. Cadurcorum in Gallia vrbs.

Dudia, Nomen viri. 1. par. 27.

Duel, Pater Eliaſaph, principis tribus Gad. numc. 1.

Duellônna, Bellonam antiqui appellabant.

Dullius, Romanus, qui primus Romae ex nauali victoria triumphauit. Is iam ſenex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari ſibi os foetidum, triſtiſque ſe domum conſulit. Quamque apud vxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.

Dulichium, inſula in mari Ionio, no procul ab Ithaca, vna ex iis, quibus Vlyſſes imperabat. Virgil. 3. Aeneid. Hinc Dulichius, a. um.

Dulôpolis, id eſt, Seruorum ciuitas, in Libya eſt. Alia Hierodulorum eſt, in qua vnus liber eſt. Aiunt & in Creta Dulopolin fuiſſe mille viroru.

Est etiā parua regio in Aegypto huius nominis. Stephan.
 Duma, Hebræis dicitur Idumæa.
 Duma, ciuitas in tribu Iuda, ioseph 15, vbi interpret scripsit Ruma, secutus I x x, qui *ῥῶμα* scripserunt.
 Duma, Filius Ismahelis. gene. 25.
 Dumârtha, vrbs Arabiæ. Steph.
 Dûniûm, Ptol. vrbs insulæ Britannicæ: alio nomine Dorlinga.
 Dura, Vallis prouincie Babylonis. danic. 3.
 Dura, vrbs Mesopotamiæ: Gentile, Durenus. Steph.
 Duram, quidâ putant esse fluuiû, iuxta quem gigantes rurrim Babel fecerunt. Alij volût esse campû: vnde est apud danielem, In câpo Duram statuit Nabuchodonosor statuum.
 Duria, siue Durias, Straboni fluuius Edenatorum in tractu Tarraconensis Hispaniæ, Valentia præterfluens, & in sinum Sucronensem se exonerans. Sallustius Turiam vocat. Quam scripturæ rationem in Claudiano quoque obseruauimus, qui sic habet:
 Floribus, & roseis formosus Turia ripis.
 Ptolemæus hac in parte Turulim vocat amnem. Est in Lusitania quoque Durius, quem Strabo Duriam, multi Dorian appellant. Silius lib. 1.
 Hinc certant Pactole tibi Duriûsque Tagûsque. Plinius.
 Durioopus, vrbs & regio Macedoniæ. Steph.
 Durocôrtorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptol.
 Dûsare, scopulus & vertex altissimus Arabiæ: sic dictus à Dufaro deo, qui apud Arabes & Dacha re nos colitur: Gentile, Dufareni. Steph.
 Dymas, tribus Dorientum. Steph.
 Dymas, Virg. 2. Aencidos,
 Iphitus oblatus per lumē Hispanisq; Dymasque.
 Dymbrius, Vide THYMBRA.
 Dyme, vrbs Achaicæ vltima ad occasum, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuiio cognominat. Steph.
 Dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quod in mari plurimum polleat. Hesiod. in Theogon.
 Dynamius, cos. cum Sindhio, anno ab vrbe 1247.
 Dyndasum, vrbs Cariæ. Steph.
 *Dyndima & Dyndimene tell' dea dicta est à dynamis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.
 Dyrba'i, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.
 Dyrhâchium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, distans à Brundisio cccxx. m. passuum traictu. Dicitur autem volunt dyrrhachiû à nomine eius, qui vrbi portû adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur Plin. lib. 3. cap. 23. Hanc urbem Cicero exilij sui tempore amicitissimam expertus est, & officiosissimam: in qua & commoratus est, donec Senatusconsulto reuocaretur.
 Dyrhâchium, Laconiæ vrbs, Stephano, vna ex

centum.
 Dyspôntium, vrbs Pisæ, à dyspôtio Pelopis filio. Stephan.
 Dystrachia, Illyriæ regio, cuius incolæ dystrachij & Dyrracheni.
 Dyfius, vrbs Eubœæ. Steph. 18.

Adimundus rex Anglorum cuius caput amputatum lupus alioqui sacriuisissimus intactû seruauit & illæsum.
 Eantes, historicus Cicyzenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

*Eanus ab antiquis Ianus dictus est, qui sæpe e pro i. vsurpabant, quod docet Quintilianus libro 5. capite. 6.
 Eares, populi Indiæ, qui cum Periade contra Dionysium pugnauerunt. Steph.
 *Earinus nomen formosi pueri apud Mart. à vere dictum.
 Easo, ciuitas Hispaniæ Tarraconensis, Ptol. Vulgò S. Sebastianus.

Ebal, Filius Sobal filij Scir. gen. 36.
 Ebionitæ, hæretici, purum hominē ex communi nauitate, è viro & muliere CHRISTVM natum asserentes, legemque Mosaicâ necessariò obseruandam. Euseb. lib. 3. cap. 27. anno sal. 88.

E'boræ, vide EBURA.
 Ebôracum, Britannicæ ciuitas. Ptol.
 Ebôsus, Vide EBVSVS.
 Ebrimirus, Theodati gener, ad Belisarium defecit, anno ab vrbe 1289.
 Ebroe, vrbs in Chanaanæ Iudææ: Gêtile, ebromus. Steph.
 Ebroinus, vir quondâ apud Galliæ reges potentissimus, idemque nequissimus.
 Ebron, mons Palæsthorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.
 Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte fluens, in cuius arena inueniuntur ramenta auri. Strabo.
 Ebudæ, vel ebudes, insulæ sunt quinque numero, in Oceano Britannico, angusto freto diuisæ: cuius incolæ, Solino, lacte solû & piscibus vescuntur. Plin. Hæbudes scribit.
 Eburæ, Lusitaniæ vrbs, Ptole. hodie ebora: Stephano *ἔβωρα*, alibi *ἔβωρα*, vrbs iuxta Oceanum post Gades sita.
 Eburini, Lucaniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Eburones, Galliæ Belgicæ populi, qui per fraudem multos ex Cæsaris exercitu trucidarunt. Hodie Leodienses dicuntur. Cæsar in Commentariis. Aulerci, eburones cognominantur. Plin. li. 4.
 Eburonices, inter Celas populi, Aulercis, Lexouis, Vnellis & Curiosolis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingetes. Martianus in Cæsarem.

Eburû, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò *Olmuntz*.
 Ebusus, insula in mari Balearico, altera Pityusarum, nullum animal noxium gignens. Plinius lib. 3. cap. 5. Ebusi terra fugat serpentes, Colubriarum parit: ideo infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum eiusdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditum, aut certe à Pœnis qui à Phœnicibus originem duxerunt. Silius lib. 3.
 Iamque Ebusus Phœnissa mouet, iamque Artabus arma.
 Ebûtiûs Heluius, magister equitum, anno ab vrbe 320.
 Ebûtiûs veterator quidam Romæ, aduersus quem Cicero pro Cecinna perorauit.

Ecamêda, magnanimi Arfinoi filia, forma deabus æquanda, quam à cæteris Græcis electam, Nestor, quod consilio reliquos antecelleret, sibi donatam è Tenedo ad Græcorum castra deportauit, cui illa decorè & iucundè ministrabat. Homerus Iliad. 11.
 Ecbasus, Vide in PARRHASIA.
 Ecbâtana, numero plurali, metropolis Mediæ: vel, vt quidam existimant, regio quædam magna condita à diocle rege medorum. Strabo lib. 11.
 Ecbâtana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata est: ac per g etiam scribi posse quidam testantur, Egbatana. Alij Ecbatam appellât, quam Plinius à Seleuco rege conditam scribit, à Caspiis portis, per viginti millia, passuum distantem.
 *Ecebolius sophista constantinopolitanus.
 Ecelinus, Pontificis exercitum cepit: ei Brixiani sese commiserunt. Blond. lib. 8. decad. 2.
 Ecetær, Nomen viri. 1. esdræ 8.
 *Ecelinus Tyrannus fuit, qui post infinita prope flagitia & crudelitatis exempla, tandem in bello (quod contra Martinum Turianum Mediolani principem susceperat) vulneratus more stendens belluæ vulnus discepit, eoque miseram euomit vitam. Hic dum viueret circa Tarnisum exercebat tyrannidem, pueros castrabat, stuprabat virgines, matronis adimebat mammas, prægnatum secabat vteros, partus exertos in ignem mittebat. Volater.
 Echaia, Nomen viri. 2. esd. 10.
 Echélide, vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit *Ἔλος*, locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in panathenæis fiebant. Stephanus.
 Echémnis, Vide CHEMNIS.
 Echémon, Priami filius, à Diomede occisus. Homerus Iliados quinto.
 Echenêus, omnium Phæacum generosissimus. Homerus lib. 7. Odyssæ.
 Echétia, vrbs Italiæ. Steph.
 Echétla, vrbs Siciliæ. Steph.
 E'chetra, vrbs Italiæ. Steph.
 Echi, Filius Benjamin, gene. 46. qui 1. par. 8. Rapha

dicitur.
 Echinades, exiguæ insulæ, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerso ostij Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo, impetu Acheloi conuectæ. Plinius lib. 2. cap. 85. Statius lib. 2. Theb.
 Turbidus obiectas Achelous Echinadas exit.
 Lucanus.
 Crafsis oblimat Echinades vndis. Seneca in Troade declinat echina, næ. Quolibet vento faciles echinæ.
 Echion, Thraciæ vrbs ad Pegaseum sinum. Pomponius Mela lib. 2.
 Echînus, ni, vel Echînûntis, ciuitas vel insula in Aegæo. Cicero in Arato,
 Dicitur excelsis errans in collibus amens,
 Quos tenet Aegæo defixa in gurgite Echinus.
 *Echion cursor nobilis, de quo Ouid. libr. 8. Metamorph.
 Impiger Euriston cursûque inuictus Echion.
 Echion, vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipsi, echionidæ dicti sunt, & Thebæ ipsæ, echionidæ. Echioni, dicti sunt Thebani, à rege echione. Et echionius, id est Thebanus.
 *Echireus, xv. Sicyoniorum rex, annos 55. rexit.
 Echo, Nympha, Cephissi amnis acola, quæ Narcissi amore captâ, cum ab illo sperneretur, doloris impatientsia contabuit, & corpore in saxum conuerso, nihil præter vocem retinuit. Ouidius li. 3. Metamorph.
 Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab eddano duce dicta. Gentile edebessius & edebessius. Steph.
 Eddo, Nomen viri. 1. esd. 8.
 Edebeffens, Vide EDDANA.
 Edema, ciuitas in tribu Nephthali. ioseph 19.
 Eden, Orientalis regio, isa. 37. 4. reg. 19. Est & nomen proprium viri. 2. paral. 29.
 Eder, Filius Musi filij Merari. 1. paral. 23.
 Eder, vrbs in tribu Iuda. ioseph. 15. & 19.
 Eder, turris, vbi filij Iacob tabernaculum fixerunt. gene. 35. vbi legitur, Fixit tabernaculû trans turrem gregis: Hebraicè, turrè eder. Itè michæ 4. Et tu turris gregis: Hebraicè, et tu turris eder.
 Edessa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta. Plin. li. 5. ca. 24. Hinc Edeffenses populi. Strabo, Trans euphratè est Bambyce, quæ edessam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.
 Edêra, Stephano, vrbs Syriæ, *Ἐδέρα* τῶν ἰσραηλινῶν ἐδόμην, id est, ab aquarum impetu sic dicta, ab vrbe Macedonica.
 Edgarus, xi. Anglorum rex.
 Edgarus, Scotiæ rex.
 Edi, populi. Scythiæ. Steph.
 *Edilbertus primus Anglorum rex Christianus.
 Edissa, Nomen mulieris, quæ & Esther. esth. 2.
 Edmundus, i x. Angliæ rex.
 Edmundus, xv. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinensibus rex salutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem sapius victum victorémque,

demum singulari certamine Edmundus prostratum confortem imperij fecit.
Edna, siue Ednas, Nomen viri. 1. efd. 10.
Edna, princeps militum in Manasse. 1. paral. 12.
Edom, sic cognominatus fuit Esau* ob coctionem rufae lentis, cuius edulio primogenita perdidit: Hebraei namque vt Iosephus scribit libro 1. Edom rubeum dicunt. gen. 25. & 36.
Edom, regio, quae & Idumaea. 3. regum 11. isa. 34. Hae in Syria ad meridiem Iudaeae sita, habet Arabiam ab Austro, Phoeniciam à Borea. Alias porro Gabalene, item & Amalechitis ab Amalech vocitatur, vt Iosephus libro 2. cap. 1. indicat. Veruntamen idem Iosephus libr. 5. cap. 3. antiq. duplicem Idumaeam ponit, Superiorem & inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudaeae, quae in longum quidem extenditur vsque ad Ierofolymam: latitudine verò vsque ad paludem Sodomae constituta est. In hac autem sorte ciuitates erant Afcalon & Gaza: istam, Palaestinam aliam dicunt. Inferior Idumaea sorte cecit Simeonis tribui. Hae circa Aegyptum est & Arabia montem. Hae ille.
Edom, Heb. Adam, vrbs. iosue 3.
Edomus, mons prope Pangaeum in finibus Thesaliam.
Edon, Seruio, mons est Thraciae, aut certè in ea parte Macedoniae, quae Thraciae proxima est, qui à Plinio lib. 4. cap. 11. appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti sunt Edonij, vcl Edoni. Horat. lib. 2. Carminum.
 -non ego sanius.
 Bacchabor Edonis: recepto.
 Dulce mihi fuerere est amico. Hinc etiam sunt adiectiua, Edonius & Edonus, quae idem significant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes pro frigore acerrimo, quale est in finibus Thraciae.
Edonides, mulieres bacchantes, quae furore diuino agitatae, mysteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur. Euanter, Thyades, Mimallonides, Maenades & Bassarides. Ouidius.
Edonis, ciuitas, Phrygiae, Cimmericorum olim sedes, Antendrus postea dicta. Steph.
Edonus, Vide **EDON**.
Edraij, vrbs regis, Og, in regione Amorrhæorum, vbi ipse contra Israel pugnavit & casus est. deut. 1. & 3. nume. 21. ios. 12. Est & alia in tribu Nephthali. iosue 19.
Edri, Ptolemæo, insula iuxta Orientalem plagam Hiberniae, Andros Plinio dicta.
Eduardus, 1. Angliae rex, leges correxerit, nouas & salutare, dedit Polyd. lib. 17.
Eduardus, 1. rex Anglorum x 111. ab Alfrida, nouerca occisus. *venenato poculo. Volebat enim scelestera mulier Ecclerum filium suum septennè principem eligi.
Eduardus, 111. Anglorum rex regnavit annis 1. hic vxorem quam dilexerat nunquam atigit.

Eduardus, 111. Anglorum rex, in vinculis à custodibus necatus.
Eduardus, v 11. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem suae armis adiecit, Erico rege à suis interfecto, Mertiam recepit. Polyd. lib. 6.
Eduardus, Anglorum regis filius, Vualliae & Aquitaniae dux.
Eduardus, x 11. Anglorum rex, pius, sanctus, etiam in vita miraculis claruit.
Eduardus, Henrici Anglorum regis filius, quem pater Vualliae principem fecit, Aquitaniae & Hyberniae praefecit. Hinc consuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem principem Vualliae dicat.
Eduinus, Edmundi filius, x 1. Anglorum rex, regnavit annis 111.
Edumai, populi Arabici. Steph.
Edulam, ab edendo dixerunt veteres deam, quae esui praerant, quemadmodum Potinam, quae potui.
Edya, nympa Oceani & Tethyos filia, Hesiodo in Theogonia.
Edyme, vrbs Cariae. Steph.

E E

Eetion, onis, pater Andromacles, & focer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciae imperabat, Homero lib. 12. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouid. 13. Metamorph.
Eetioneas impleui sanguine Thebas.
Eetionea, alterum Piræci promontorium ab Eetione. Steph.

E F

Eferem, x 111. Hierusalem episcopus, anno salutis 126.

E G

Egebértus, primus Anglorum rex, Vyallos domuit, Berthulphum Merciorum, Ethenolfum, Cantianum, Suthredum, Orientalium Saxonum reges & Northumbros vicit, regna suo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliae insulae imposuit. Polyd. lib. 4.
Egelaste, oppidum in Hispania Citeriore: vnde sunt Egelastani.
Egemnon, 1 x. Corinthiorum rex.
Egemon poeta fuit qui scripsit bellum Leuetricum Thebanorum & Lacedaemoniorum.
Egeria, Nymphe, cui sacrificabant praegnantem, quod eam putabant facile ferum alio egerere. Festus.
Egesinus, philosophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæst. lib. 4.
Egesippus, historicus scripsit de bello Iudaico.
Egestha, filia Hippotis Troiani, quam ne marinae beluae ob periuria Laomedontis secundum Apollinis responsa traderetur, pater impostam nauiculam misit, quod fors tulisset. quae tandem ad Siciliam delata, à Criniso fluuio in canem conuerso compressa, Acestorum edidit. Vide **ERINISVS**.

Egesta,

Egesta, ciuitas in Sicilia, quam Aeneas condidit, & ab Acestorum matre Acestorum nominavit: quae postea Segesta nominata est. Steph. ab Acestorum Troeico nominatam scribit, & calidas aquas ibi scaturire. Vide **SEGESTA** & **EPIDAMNVS**.
Egeus, Euanuchus Perfarum regis. esther 2.
Egidius Atheniensis solitudinis studio, genus, patriam, & opes reliquit, blandientis ceruicis lacte in Heremo nutritus.
Egidius Hispanus cardinalis, vir acerrimus, circa annum salutis 1457. Blond.
Egica rex Hispaniae fuit, qui Fasillam ducem Tudeensem (vt eius vxore potiretur) necavit.
Egion, vrbs inter Aetolos & Peloponnesum. Pöpp. Igitur, Hispaniae rex, anno ab vrbe 1436.
Egla, Vxor David. 2. reg. 3. 1. para. 3.
Eglon, Nomen vrbs in tribu Iudaeae, cuius rex fuit Dabir, iosue 10. & 15. Nomen regis Moab, iudic. 3.
Egnatia, Ptolemæo, Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenantium.
Egra, vrbs Arabiae, iuxta sinum Ailanitem. Steph. prope Iathrippam. Vide **MENOSGADA**.

E H

Ehud, v. Hebraeorum dux, qui & Aoth filius Gera, filius Gemini, liberavit Israel a tyrannide Eglonius regis Moabitarum. iudic. 3. iosue. lib. 5. cap. 5.

E I

Eionius, vnus è Graecorum principibus qui ad Troiam profecti sunt, ab Hectore interfectus. Homerus.
Eionius, Thrax, pater Rhoei regis, qui noctu à Diomede & Vlysse interfectus est. Homer. lib. Iliad. decimo.
Eion, vrbs in Chersoneso. Est & alia apud Pieriam. Steph.
Hivæ, eadem quae Amphipolis, Macedoniae ciuitas. Steph.

E L

Ela, Ciuitas Idumæorum. genef. 36.
Ela, Pater Osee propheta. 4. reg. 15.
Ela, Filius Caleb filij Iephone. 1. paral. 4.
Ela, Pater Semei praefecti in Benjamin. 3. reg. 4.
Ela, Filius Ozi. 1. paral. 9.
Ela, Filius Baasa regis Israel. 3. reg. 16.
Ela, 111. rex Israel.
Elacatum, mons Thessaliae, in quo Iouis elacatai templum. Steph.
Elad, Filius Suthalæ filij Zabadi. 1. paral. 7.
Elada, Filius Tahath, filij Bared filij Suthalæ filij Ephraim. 1. paral. 7.
Elæa, Steph. vrbs Asiae in Aeolica, Pergamenorum nauale, quae Cidanis nominabatur, à Menestheo condita.
Elæa, Phoeniciae vrbs inter Tyrum & Sidonem.
Elæa, vrbs prope Mysiam, nauale Bithyniae.
Elæa, vrbs & portus Aethiopiae, & insulae tres. Inde elaitæ.
Elgeus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolae elausij. Steph.

Elæus, vrbs in Helleponto, & alia in Argo: incolae elausij. Steph.
Elæus, vrbs in Helleponto, & alia in Argo: incolae elausij. Steph.
Elæussa, insula Ciliciae post Epirum, quae nunc Sebastea, iuxta Cyricum. Sunt & aliae insulae septem: Gentile, Elæussius. Steph.
Elæntichos id est olei murus, vrbs est lyciae.
Elaira, Vide **LEVCIPPIDES**.
Elamitæ, Arabiae populi. Plin. cap. vigesimooctavo lib. 6.
Elamitæ, Perfarum principes, ab Elam filio Sem. Iosephus.
Elaphia diana dicta est ab Elaphia nutrice. paleph.
Elaphebolia festa apud graecos quae fiebant mense Februario, in quibus cerui dianae Elapheboliae sacrificabantur: vnde & mensis ille Elaphebolion dictus est.
Elaphonésus, vna Sporadam insularum, cum vrbe eiusdem nominis. Steph.
Elaphus, mons, Vide **ARGINVS SAH**.
Elaphússa, insula in Adriatico mari.
Elasa, Filius Rapha filij Banaa. 1. paral. 8.
Elasa, Filius Saphan. iere. 29. 1. efd. 10.
Elatea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodam, & alia Thessaliae, & alia Thesprotiae, quam etiam vocant Elatiam. Steph.
Elath, Ciuitas regni Edom, ad quam profecti sunt filij Israel, de Hefiongaber. deut. 2.
Elatus, Perthæbus quidam, pater Cenci, qui inde Perthæus cognominatur ab Ouidio lib. 12. Meta.
Elauia, castellum Siciliae. Steph.
Elbéstij, populi Libyae. Steph.
Elbo, insula quaedam. Steph.
Elbonthis, vrbs inter Aegyptum & Cyrenen. Steph.
Elbora, Vide **LIBORA**.
Elcana, Filius Core filij Isaar, filij Caath. exod. 6.
Elcana, Filius Ieroboam. 1. reg. 1. 1. paral. 12.
Elcana, Filius Afir. 2. paral. 6. & 28.
Elcébus, Ptolemæo, Galliae vrbs.
Elceseus, Viculus in Galilaea, vnde Nahum propheta. nahum. 1.
Eldaa, Filius Madian filij Abrahæ. gen. 25.
Eldad, Nomen viri, super quem requieuit spiritus domini in castris. num. 11.
Eldana, Ptolemæo, Hispaniae vrbs, Donia alio nomine.
Eldredus, x. Anglorum rex, anno salutis 940. Polyd. lib. 6.
Elca, ciuitas Lucaniae, quam quidam Helam, à fonte nominauerunt. Alij à palude dict. m opinantur, quae Graecè *ἑλας* dicitur. Steph. Lucaniae vrbs esse scribit olim Bylen dictam, deinde ab amne vicino Eleam, & suo tempore *Βελία*.
Elia, Aeolidis vrbs, Pöponius lib. 2. In ea natus est Zeno philosophus qui Eleates dicitur: & eius philosophia, Eleatica. Aristoteles.
Eleale, Ciuitas Amorrhæorum in Galaaditide regione, tribui Iudaeae adscripta. isa. 15. quam aedificauerunt filij Ruben. num. 32.

L

Eleazar, Filius Aaron filij Caath filij Leui, exod. 6. 1. paral. 6.
Eleazar Dinari, princeps seditionis inter Iudæos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta sunt. Quadrarus, seditionis principes cruci affixit. Ioseph. lib. 20. cap. 11. & 12. Tacit. lib. 12.
Eleazarus, Filius Mathathie, filij Iohannis. 1. machab. 2. Pater Phinees filius Mosollania. 1. paralip. 9.
Eleazarus, Annæ filius pontifex constitutus, anno salutis 20.
Electa, Mulier ad quam scribit Iohannes, 2. iohan.
Electra, Hesiōdo, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxor que Atlantis: cuius filia etiam electra dicta fuit, quæ Ioui Dar danum peperit. Virgil. lib. 8.
Electra, Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ cælibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Helena apud Euripidem *πολυελευθερος*, hoc est, annosa virgo per contumeliam appellatur. Inde aliqui electram dictam volunt, quasi *ελευθερος*, hoc est, sine thalamo: quanquam aliis magis placet à flauo colore, electrumque referente, ita fuisse appellatam.
Electrides, insula, in quibus Dædali & Icarī statuae sunt. Aiuut has insulas iuxta eridani ostia esse. Est etiam stagnum prope fluuium, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues superuolantes mortuæ decidant; Ambitus est stadiorum ducentorum. Fabulantur autem, Phæthontem fulminatum ibi decidisse, & plurimas ibidem populos prouenire, ex quibus electrum manat, gummi simile, lapidis instar durefcens. Incolæ loci, electritæ vel electrini. Steph.
Electrion, Amphitryonis pater filius Alcæi. Hesiōdus in Aspidæ.
Elégea, regiuncula trans euphraten.
Elehanan, Nomen viri. 2. reg. 23. 1. paralip. 11.
Eléi, populi in Peloponneso, clarissimi propter delubrum Iouis Olympij, ludosque Olympiacos, quorum præfecturam elei habuerunt. vnde elei equi, & eleus cancer sæpe leguntur. Lucanus, Quantum clamore iuuatur eleus sonipes.
Eléleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab *ελευθερος* verbo Græco, quod significat vociferari, quemadmodum prælio congressuri consueuerunt. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hinc Bacchæ ipsæ dictæ sunt eleleides. Ouid. 4. epist. Nunc feror, vt Bacchi futuri eleleides actæ.
Eléleus, dictus est sol: *ελευθερος* *πρωτος* *πρωτος*, hoc est, quod æterno circa terræ meatu volui videatur.
Eleph, Vrbs in tribu Benjamin. iof. 18.
Elephantina, vrbs quæ distat à Thebis Aegyptiis viginti & octingentis stadiis.
Elephantini, vel elephantitæ populi Apuliæ.
Elephantis, Nili insula, Plinio lib. 5, infra nouissimum cataraeten, nauigationis Aegyptiæ finis. Ibi Aethiopicæ conueniunt naues: nanque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataraetas ventum est.

Elephantis poetiæ nomen, quæ libellos scripsit, quibus varia genera concubitus, variisque coeundi modis complexa est. Martialis.
 Nec molles elephantidis libelli.
Eleus, Bacchi cognomen, dictus quasi pius pater, quæ libertatem hominibus præstet. Græci enim *ελευθερος* misericordiam vocant. Ouidius, Nyctileusque eleusque parens, &c.
Eleus, eleuntis, Thraciæ vrbs, Thucydides lib. 8. Herod. lib. 7. Ab ea eleuntij dicti, Thucydidi ibidem. Nam ceteras eleuntij concremarant.
Eleus, fluuius, qui Mediæ magnam partem irrigat.
Eleusa, insula ex opposito Cypri.
Eleusina, vrbs ab Ogyge condita. Orof. lib. 1. cap. 7.
Eleusis & eleusin, ciuitas Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in qua regnavit eleusius, qui Cererem filiam quærentem liberalissimè hospitio suscepit, Ob cuius memoriam, eleusini Cereri solennia sacra instituerunt, quæ Thesmophoria dicebantur. Ouid. 7. Metamorph. Ceryonis letum vidis Cerealis eleusis. Quin & Ceres ipsa ab huius oppidi nomine eleusina cognominatur. Virg. 1. Georg. Tardaque eleusinae matris voluentia plaustra.
Eleusius, nomē viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo eleusis, ciuitas nominata est.
Eleuthera, ciuitas Cretæ, ab eleuthere vno Curetū, Aorus aliàs dicta. Steph.
Eleuthera Cilicia, id est libera Cilicia, cuius partes diuersis in locis recensentur: Gentile, eleuthero cilices. Steph.
Eleutheraclini, ciuitas Cretæ, postea Apollonia dicta. Steph.
Eleuthera, vrbs Bœotia ab eleuthere Apollinis filio: & alia Cretæ, ab eleuthere vno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur, à Soara nympha. est & alia iuxta Istrum fluuium in Ponto, sic dicta, quod Iason AEtam fugiens, timore illic liberatus sit. est etiam Lyciæ vrbs, à nympha quadam. Stephanus.
Eleuthéris, vrbs Bœotia Oropi, prope Corthum & enclium. Steph.
Eleutheriscus, vrbs Macedonia. Steph.
Eleuthérium, oppidulum Myfiæ. Steph.
 *Eleutherius Iuppiter dictus est quasi liberator, quod apud Asopum Platazarum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum recentis Persarum militibus ad internecionem deleuissent.
Eleuthérius, Consul, cum euagrio aliàs eucharío, anno ab vrbe 1134.
Eleuthérius exarchus, Italiae regem se dixit, quem militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt: caput tyranni Constantinopolim miserunt. Blond. lib. 9. deca. 1.
Eleuthérius, D. Dionysij Arcopagitæ & vitæ & mortis socius.
Eleuthéria festa, pluraliter, quasi liberatoria, id est, libertatis solennia. Plautus in Persa, basilice agito eleutheria. * in his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur. quæ festi nomen acceperunt à Ioue eleutherio qui ré-

plum habebat ad Plataeas Bœotia ciuitatem.
Eleutherna, vrbs Cretæ, ab vno Curetū dicta. Steph. Vide *ελευθερος* & *ελευθερος*.
Eleuthéros, flumen* flumen est iuxta Orthosia vrbelem quæ est in radice Libani montis. Pli. lib. 9.
Eleuthéris, x 1 1. Rom. episcopus. Euseb. li. 5. cap. 1.
Eleúrij, populi Apulia, gens quam Parthenius elephantidem vocat.
Elgos, oppidum Lydiæ. Steph.
Elia, Filius Ieroboam. 1. paral. 8. 1. esd. 10.
Eliali, Filius Phallu filij Rubé, num. 26. Primogenitus filiorum Isai patris Dauid, 1. reg. 17. 1. paral. 2. Filius etiam Helon, princeps tribus suæ Zabulô, num. 1.
Eliacim, Filius Helcia, isa. 22. 4. reg. 18. præpositus domus regis ezechia, Filius item Ionæ regis, à Pharaonæ Nechao Ioacim appellatus, 4. reg. 23. Pater Iona, luc. 3.
Eliada, Pater Razon, 3. reg. 11. Filius Dauid, 2. reg. 5. 1. paral. 3.
Eliam, Filius Achitophel. 2. reg. 23.
Elias, Propheta sanctissimus & celebratissimus. 3. reg. 17.
Eliataph, Filius Ducl, princeps tribus suæ Gad. num. 1.
Eliatib, Filius elioenai filij Naaria. 1. paral. 3. 24. 2. esd. 10.
Eliatha, Nomen viri. 1. paral. 25.
Elibyrgæ, vrbs Tartesi. Steph.
Elica, Nomen viri. 2. reg. 23.
Elice, stella maris, vel sydus iuxta polum Arcticum. Vide *η ελις*.
Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino colebatur, ab eliciendis, hoc est, euocandis fulminibus impositum. Ouid. 3. Fast. eliciunt cælo te Iuppiter vnde minores Nunc quoque te celebrant, elicumque vocat. Vide Paleph. lib. 1. cap. 3. de deorum cognominibus.
Elidad, Filius Chafelon, princeps tribus Benjamin. num. 34.
Eliel, Filius Thohu, 1. paral. 6. & 8. Mahumites, 1. paral. 11. 2. paral. 31.
Elidicus, x y 1. Atheniensium princeps, anno ab vrbe 22.
Eliezer, Filius procuratoris domus Abraham. gen. 15.
Eliezer, Filius Mosis. exod. 18. 1. paral. 23.
Eliezer, Filius Bechor filij Benjamin filij Iacob. 1. paral. 7.
Eliezer, Filius Iorim. luc. 3.
 *Eligius Nouiomenis episcopus, quum antè aurifex esset, quicquid ea arte lucrī consequeretur dabat pauperibus.
Elihoceph, Filius Sifa princeps exercitus Salomonis. 3. reg. 4.
Elim, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenierunt filij Israel profecti de Mara, exod. 16. num. 33. est & nomen putei, isa. 15: aut nomen ciuitatis, & debet legi Beer-clim.

Elimelech, Nomen Betb-lehemitæ cuiusdam, maritus Noëmi. ruth. 1.
Elimia, vrbs Macedonia, ab elymo heroe, vel Helemb, vel ab elyma Tuscorum rege. Steph.
Elioenai, Filius Naaria filij Semeiæ filij Secheniæ, 1. paral. 3. & 4. Filius item Bechor, filij Benjamin, filij Iacob, 1. paral. 7. & 8.
Eliónora, Angliæ regis filia, Alphonfi, cognomine Boni, Hispaniæ regis vxor, anno salutis 850.
Eliphal, Filius Vr. 1. paral. 11.
Eliphale, Filius Dauid, 2. reg. 5. qui 1. par. 3. & 14. dicitur eliphelet. est & filius efc. 1. paral. 8.
Eliphalu, Nomen sacerdotis. 1. paralip. 10. decimoquinto.
Eliphaz, Filius esau ex Ada vxore. gen. trigesimo sexto.
Eliphelet, Filius Aafbai, 2. reg. 23. Filius item Dauid 1. paral. 3. qui 2. reg. 5. dicitur eliphalet.
Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponnesi, non procul ab Olympia: à qua & circuniecta regio elis appellatur, Alphæo fluuiio irrigata. Virg. 3. Georg. Hinc elens, lea, leum. Item elias, eliadis: vt, quæ eliades, quæ apud elidem certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 1. Georg. eliadum palmas epirus equarum.
Elis, Stephano ciuitas apud Olympiam Aegyptiam, ab elio Tantalii filio. est & alia Arcadiæ, & tertia Hispaniæ. Ciuis elideus, Elieus & Eléus. Possessiuum, Eliacus. Patronymicum Eliadæ. Homerus Epeos vocat.
Elisa, Filius Iauan, gen. 10. Ab hoc AEoles siue insula Ionij maris, ezech. 27.
Elisa Beli Phœnicum regis filia, Dido cognominata, quod complura supra animi muliebris fortitudinem gesserit. Nam & fratris insidias fugiens, Carthaginem condidit: cumque à suis ciuibus cogereetur iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte spontanea se à secundis nuptiis liberauit. Virg. 4. AEn. Vide *διδω*.
Elisabeth, Vxor Aarô, filia Aminadab, exod. 6. Vxor item Zachariæ, mater Ioannis Baptistæ, luc. 1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier sanctissima inter diuos relata.
Elisaphan, Filius Oxiel filij Caath filij Leui, exod. 6. Filius item Pharnach, num. 34.
Elisama, Filius Ammiud, princeps tribus suæ ephraim, num. 1. 1. paralip. 7. Filius item Dauid, 1. paral. 3. & 14. qui 2. reg. 5. dicitur Elisua. Pater Nathanie, 4. reg. 25. Sic nominabatur filius Icania filij Selulim filij Sifamoi, 1. paral. 2.
Eliseus, propheta, Eliæ discipulus. filij Saphat. 3. reg. 19. & 4. reg. 3. luc. 4.
Elisua, Filius Dauid, 2. reg. 5. qui Elisama, 1. paral. 3. dicitur.
Elisur, Filius Seduc, princeps tribus Ruben. numeri 1.
Eliu, Filius Ieroham patris Elcana, 1. reg. 1. Nomen principis militiæ, 1. paral. 12. & 26. & 27.
Eliud, Filius Achim filij Sadoch. math. 1.

Ellel, pater Abdon iudicis Israel. iudic. 12.
 Elli, Vide ELLOPIA & SELLI.
 Ellópiā, regio eubœæ, & ipsa insula ab illope Ibo-
 uis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Do-
 donam, cuius incolæ Elli & Selli. Est etiam vrbs
 circa Dolopiam, & regio circa Thespias. Ste-
 phanus.
 Ellopium, vrbs Aetoliæ. Steph.
 Ellus, v. Consul & solus, anno ab vrbe 1231.
 Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium.
 Stephanus. Vide an sit Salmantica Ptolemæo
 dicta.
 Elmelech, ciuitas in tribu Aser iof. 19.
 Elmodad, Filius lectan. gen. 10.
 Elnaem, pater Iosaiā & Ieribai. 1. paral. 11.
 Elnathan, Filius Achobor, ierem. 26. Pater Noesta
 matris Ioachim filij Ioachim. 4. reg. 24.
 Elon, Filius Zabulon, gen. 46. Iudex Israelitici
 populi, iudic. 12. Nomen ciuitatis in tribu Neph-
 thali, iof. 19. 3. reg. 4. Tale fuit nomen patri Ba-
 semath & Ada vxorum Esau, gen. 26. & 36.
 Elone, vrbs Perrebiæ, quæ & Limone dicitur. Ste-
 phanus.
 Elops, Centauri proprium.
 Elôrus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis
 superflus, Nili more eos fecundat: & nō pro-
 cul à Pachyno promontorio in mare euoluitur.
 In eo fluuiio pisces mansueti cibum è manu ca-
 piunt. Plin. lib. 32.
 Elôrus, vrbs Siciliæ, ab Eloro fluuiio, Alia est Mace-
 doniæ. Thucydides etiam elorinæ viæ memi-
 nit. Stephanus.
 *Elos ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine di-
 cta est vrbs Achaia, Elos.
 *Eloa seu elotia sua publica appellant mancipia
 Lacedæmonij, id est, ministros publicos: vt sunt
 apparitores, lictores, qui apud Thessalos dicun-
 tur Penestæ.
 Elpênor, vnus ex comitibus Vlyssis, qui à Circe
 cum alijs fociis in porcum conuersus fuit: &
 deinde pristina formæ restitutus, delapsus de
 scalis ceruicem fregit. Homerus 10. Odyss.
 Elpes, Boëtij vxor.
 Elphaal, Filius Mehussim. 1. paral. 8.
 Elpia, vrbs in Daunijs, à Rhodijs condita. Stepha.
 *Elpidius Cappadox solitudinis amator qui an-
 nis 25. in spelunca quadam vixit, ibique bis tan-
 tum in hebdomade vescebatur.
 *Elpis nomen proprium Bœothij vxoris, de qua
 hoc extat epitaphium.
 Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
 Quam procul à patria coniugis egit amor.
 Quo sine mœsta dies, nox anxia, flebilis hora
 Cùmque viro solum spiritus vnus erat.
 Lux mea non clausa est tali remanente marito:
 Maiorisque animæ parte superstes ero.
 Porticibusque sacris, iam nunc peregrina quiesco
 Iudicis æterni testificata thronum
 Nêve manus bustum violer, ne forte iugalis.
 Hæc iterum cupiat iungere membra cinis.

Elthece, ciuitas in tribu Dan, iof. 19. quæ iofue 27.
 Elthece dicitur.
 Eltheco, Vide ELTHECE.
 Elthecon, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.
 El-tholad, ciuitas in tribu Iuda, iofue 15. in tribu
 Simeon, iof. 19.
 *Eluidius Auxentij discipulus fatebatur virginem
 peperisse, sed postea cum viro congressam, alios
 suscepisse liberos fratres domini, insanam eius
 opinionem confutat Hieronymus.
 Eluina, dicta est Ceres ab Eluio oppido, vel ab
 Eluide fluuiio, in quo colebatur.
 Elul, Nomen sextæ lunationis, partim Augusto,
 partim Septembri respondentis. 1. mach. 14.
 Eluri, populi Scythici. Steph.
 Elûsa, vrbs nunc quidem Palæstinae tertiæ, olim
 verò Arabiae. Steph.
 Eluzai, Nomen viri. 1. paral. 12.
 Elymæ, regio Afsyriorum iuxta Persiam, prope Su-
 sidem. Steph.
 Elymaida, ciuitas in Perside. 1. mach. 6.
 Elymais, Plinio cap. 35. libr. 6. regio Persidi vicina.
 Elymas, Nomen magi. act. 13.
 Elymnum, insula Eubœæ, cum ciuitate. Steph.
 Elymus, heros, Elimia ciuitati Macedoniae nomē
 dedisse putatur. Steph.
 Elyrus, vrbs Crete. Steph.
 Elysiū, locus vbi piorum animæ habitant. *ἑλύσιος*
ἄλιος, à solutione. Nam animæ post solutionem
 vinculi corporei deueniunt ad elysios campos.
 Hunc locum alij inferorum felicitatibus ple-
 num, alij fortunatas insulas, alij circa lunarem
 circulum dicunt. vbi iam aër purior est.
 Elysiij campi in Bœotia, in campo Thebano. Lyco-
 phron. Plutarchus celebrat in insulis Britanni-
 cis ad oceanum, cui astipulatur Homerus. in Ar-
 cadia etiam & in Hispania. Vide ATLANTI-
 CAE IN SVLAE.
 Elzabad, Nomen principis. 1. paral. 26.
 E M

Emalchuel, Nomen viri. 1. mach. 11.
 Emen, Filius Zaræ filij Iuda. 1. paral. 2.
 Emânuel, Constantinopolitanus imperator, anno
 salutis 1142. Blond. lib. 5. decad. 2.
 Emânuel, Chrysoloras Byzantius, Græcas literas
 in Italiam reduxit, anno salutis 1398. Platina.
 Emath, ciuitas quæ nunc Antiochia nominatur. &
 duæ sunt (vt inquit Hieronymus) magna scilicet
 & minor. Magna, Antiochia: minor appellatur E-
 piphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Me-
 sopotamiam prima māsio emas, corrupto quidē
 vocabulo, sed pristini nominis vestigia retinēte.
 Emath, neh. 12. Heb. Meah. Nomen turris.
 Emâthia, nobilis Europe regio. Thraciæ finitima,
 postea Macedonia appellata: ita dicta (vt qui-
 dam existimant) ab Emathione rege, fratre Me-
 mnonis, Tithoni & Auroræ filij. Plin. li. 4. ca. 10.
 Poetæ emathiam aliquando vsurpant pro Thes-
 salia, suo quodam iure vicinorum locorum ap-
 pellationes confundentes. Virgil. 1. Georgicorū,

*Non fuit indignum superi, bis sanguine nostro
 Emathiam & lato Hami pinguescere campos.
 Lucan. lib. 1. [Bella per emathios plusquā ciui-
 lia campos: hoc est per campos Pharsalicos, qui
 in Thessalia sunt Teste. Plin. lib. 4. cap. 8.
 *Embarus insanus & Delirus vir in Piræo insula,
 qui solus in eadem regione repertus est, qui fi-
 liam ad numen placandum ob famem ibi graf-
 santem sacrificaret vnde natum Prouerb. emba-
 rus sum: dictū de infano delirōque. Eras. Chil. 3.
 cent. 10. Prouerb. 81.
 Embatum, locus Erythræ, id est maris rubri. Ste-
 phanus.
 Emer, Nomen loci. 1. efd. 2.
 Eméricus, Vngariæ rex, anno salutis 1193.
 *Emerita Lucij Anglorum regis soror, quæ pro
 Christiana pictata flammis extincta est.
 Emérita Augusta, vrbs Hispaniæ Lusitanæ, Stra-
 boni. est hæc vrbs cocco celebris, quod est ru-
 brum granum, cuius succo vellera tinguntur, Ty-
 rio splendori neutiquam cedentia. Plinius. lib. 9.
 cap. 41.
 Emisa, vrbs Phœnicæ Libanusiæ: Gentile, emiscus,
 vel emisenus. Steph.
 Emmaus, Ptolemæo, Iudææ vrbs, eidem alio no-
 mine Nicopolis, vbi cognitus CHRISTVS in
 fractiōne panis. luc. 24.
 Emmer, Pater Phashur sacerdotis. iere. 20. 1. efd. 2.
 Pater item Mosollamith. 1. paral. 9. & 24.
 Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ra-
 mos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomen est,
 alteri Semantinus.
 *Emplaria festa apud Athenienses in quibus mu-
 lieres plexis capillis solebant procedere. Hesi-
 chius.
 Empânda, Veterum dea erat, quæ rebus patentibus
 præset.
 Empédocles, philosophus & poeta Agrigentinus,
 qui de rerum natura versibus scripsit, vt apud
 Romanos Lucretius. Hic (vt auctor est Hierony-
 mus) omne quod viuunt & mouetur, non putauit
 edendum sicut & Pythagoras: & ex lite amici-
 tiæque inter se dissentientibus, cuncta constare
 dixit. Mentem non in capite, nec in pectore, sed
 in sanguine disseminatam esse: ac illis partibus
 homines magis sentire, quibus plus mētis inest.
 Ferunt hunc, cum lacum Aetnæ montis inuesti-
 gare contenderet, decidisse in foueam igneam,
 & incendio consumptum. Vel, vt alij, noctu à so-
 cijs clam descendente, in ardentem caminum
 montis Aetnæ se demisisse, vt deus immortalis
 haberetur: sed ferreas eius crepidas, ex camino
 per flammam reiectas, rem patefecisse.
 Empôriæ, vrbs Hispaniæ Tarraconensis. Ptol.
 Empôrium, vrbs Celtica, à Masiensibus condi-
 ta: altera est Macedonia: tertia, Siciliæ: quarta,
 Campaniæ. Steph.
 Empôrium, oppidum quod aliàs Tanais, iuxta Ta-
 nais fluuij ostia in Mæcin. Steph.
 Empûsa, genus laræ & terculamenti, dicatum

Hecaræ, vno pede incedens, vnde & nomen
 Eustathius. * vide Prouerb. Empusa mutabilior.
 E N

Enac, Gigantes, nume. 13. quos expulerunt Chana-
 nai. deut. 2.
 En-agallim, Nomen vici in principio maris mor-
 tui. ezech. 47.
 Enaim, Villa in tribu Iuda, iof. 15. Hodièque villa est
 Bethemin circa Therebinthum. Hieronymus in
 locis Hebraicis. Heb. Enam.
 Enalus, à Delphino seruatus. Vide historiam apud
 Plutarchum circa finē libelli, Vtra animalia plus
 sapiant.
 Enam, Nomen villæ sue viculi, nume. 34. ezech.
 48. Pater item Ahira principis tribus Nephtha-
 li. nume. 1.
 *Encænia festa erant dedicationis apud Græcos, de
 quibus Gyraldus lib. 17. hist. deorum.
 Enccladus, Titanis & Terræ filius, Gigantum o-
 mnium, qui aduersus Ioem coniurauit, lon-
 gè maximus, quem Iuppiter fulmine ictum Aet-
 næ monti supposuit. Virgil. 3. Aeneid.
 Fama est, enccladi semustum fulmine corpus
 Vrgeri mole hac, ingentemque insuper Aetnæ
 Impositam.
 Enchélea, oppidum Illyridis, iuxta quod Cadmus,
 & Harmonia eius vxor in serpentes versi dicun-
 tur. Lucan. lib. 3.
 En-dor, Vrbs tribus Manasse in Iezrael iuxta Nain
 vrbum sita. iof. 17. 1. reg. 28. psal. 82.
 Endymaion, pastor quidam, Aethlij filius, quem Iu-
 piter in cælum assumptum, cùm Iunonem ama-
 ret, atque etiam cum nube pro Iunone concum-
 beret, iratus rursus deiecit, & perpetuo somno
 damnauit. Huius postea amore Luna quoque
 capta, eum in Latmi, Cariæ montis, specu occul-
 tauit, atque ibidem cum eo conuersata est. Vide
 prouerbium, Endymionis somnum dormire. Hic
 primus lunæ cursum inuenit. Apollonius lib. 4.
 Argonaut. Plin. lib. 2. cap. 9.
 Enécus, comes Bigotræ, à quo Nauarræ regnum
 initium sumpsit, hic è montibus Pyrenæis in vi-
 cinam Nauarræ planitiem cum exercitu descen-
 dens, omnem eam regionem à Saracenis libera-
 uit, pro quibus meritis, rex in eo loco primus
 appellatus est circa annum salutis 961. Volaterr.
 Ritus.
 Enéti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, inde
 Homerus syluestres mulos educi scribit. Dicun-
 tur & equæ enetides.
 Enétus, etiam possessiuum est, & ciuitas, Myrme-
 cis dialectici patria. Steph.
 Engâddi, Hierony. vicus prægrandis Iudæorum,
 iuxta mare mortuum. Vnde opobalsamum ve-
 nit, quas vineas Engaddi Salomō in Canticis no-
 minat. Idem alibi, Engaddum ager est terræ Iu-
 dææ non tam vineis quam balsamis florens.
 Engâddi, vicus magnus, prope Sodoma Arabiæ, in
 fœminio aut neutro genere: Gentile, Engade-
 nus. Steph.

En-gannim, Locus tribus Iudæ, iofue 15. Hieronymo in locis Heb. vicus iuxta Bethel. Alia ciuitas sacerdotum in tribu Issachar, iofue 19.
 Engélanes, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ, Stephano.
 Engónafis, signum in cœlo, quod Latine Ingeniculus vocatur: & est Hercules, qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dextrâ partem opprimere conatur.
 Engyrum, vrbs Siciliae, Steph.
 En-hadda, Ciuitas in tribu Issachar, iofue 19.
 En-hafor, Ciuitas tribus Nephthali, iofue 19.
 *Enhippus rex fuit argiuorum miræ felicitatis, cuius clypeum qui apud Græcos rem præclare gefissent per vrbein incedentes ferebant honestamenti causa.
 Eninóchidas, siue Eniochida, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 142.
 Eníochi, vel Heniochi (sed melius aspiratur secundum Græcos) Ptolemæo cap. 9. lib. 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum non longè ab Achæis, Plin. cap. 5. lib. 6. Strabo verò libro 11. Tradunt Laconas habitasse Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphistratus fuerunt, Castoris & Pollucis aurigæ, vnde *ἠνιχοί* (vt par est) ex iis quidem sunt nominati. Ex lembis itaque classem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdum ad regionem vel vrbein aliquam nauigantes, mari dominabantur. Bosphorani eos nonnunquam in stationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ prædæ copiam suppeditant. Hi quum domum repetunt, & vltra nauigare non possunt, lembos humeris impositos in sylvas referunt, in quibus habitantes tenue solum arant. Rursum quum nauigandi tempus adest, eos in mare deferunt.
 Eníopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus. Homer. 8. Iliad.
 Enípeus, fluuius Theffaliæ, campos Pharsalicos irrigans, iuxta quem Cæsar vicit Pompeium. Lentus primò, sed Appidano mixtus, velocissimus est. Lucan.
 Enípeus, fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine Barnichius dicitur. Strabo libro 8.
 Eníspe, vrbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Quidam Cleroriæ, alij Phocidi eâ adnumerant. Steph.
 Enna, Ciuitas insignis in ipso Siciliae vmbilico, angustissimo Cereris templo olim nobilitata, nemoréque sacro, ex quo proserpinam raptam fuisse incolæ afferunt. Hinc Proserpina ipsa Ennae cognominatur: & Ceres Ennae vel Ennenfis. Cic. 7. actione in Verrem. Vid. A E N N A.
 *Ennae ceres dicta est, quæ angustissimo in templo apud Ennam colebatur: cuius simulachrum tanto erat effictum artificio, vt qui illud intueretur aut ipsam videre Cererem, aut effigiem Cereris non humana manufactam, sed cælo delapsam arbitrarentur Cic. 7. Verr.
 Ennea crános, fons apud Athenas à Pisistrato con-

ditus, à numero salientum dictus, quos Græci *κροάδες* appellant: hoc est, fistulas, aquæ ductusque: nostri verò salientes.
Ἐννία ὄρος, id est, Nouem viæ ciuitas Macedoniae, eadem quæ Amphipolis. Steph.
 Ennius, Poeta antiquissimus, Rudis Calabriae oppido natus, Q. Valerio & C. Manilio Coss. à Catione Quæstore in vrbein adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius ministerio contentus. Scripsit Annalium libros, Satyras, Comædias, & Tragedias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot versibus, à scriptoribus passim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque vicissim ab eo est adamatus, vt alter ab altero ne sepultura quidem diuelli voluerit. Perit morbo articulari, quem immodico vini vsu contraxerat. Vnde & Horatius libro 2. Epistol. obiter eum tangit, tanquam vino plus satis deditum,
 Ennius ipse pater nunquam, nisi potus, ad arma profuit dicenda.
 Ennius, grammaticus, duos libros de literis ac syllabis & metris conscripsit. Tranquil.
 Ennon, Nomen viri. iere. 7.
 Ennosigæus, Neptuni cognomen, ab eo quòd terram concutiat, impositum: *vnde etiam Enosichthon dicitur.
 Enoch, Filius Cain. Genes. 4. prima item mundi ciuitas ab ipso Cain ædificata, & nomine filij appellata. Fuit & alius vir iustissimus, qui cum deo sublatus euauit.
 Enódia, Hecate, quòd in via inuenta sit ab Inacho. Stephanus.
 Enon, Terminus Damasci, ezech. 47. Est & Enon iuxta Salim oppidum haud longè à Iordane, vbi baptizabat Iohannes. iohan. 3.
 Enona, Ptolemæo, vrbs Dalmatiæ.
 Enope, vrbs Peloponnesi, in tractu Messeniaco, iuxta Pylum, sub ditione Agamemnonis. Homer. lib. 9. Iliad.
 Enos, Filius Seth. genes. 4. luc. 3.
 En-fermes, Nomen loci. Iosue 18.
 Entéla, vrbs Siciliae, quam Campani genere habitabant, socij Carthaginensibus. Steph.
 Enrius, Friderici imperatoris filius, Sardinia rex, cui pater Italiae & Longobardiæ administrationem commisit. Blond. lib. 7. deca. 2.
 Entríba, populi Thraciæ. Steph.
 Enyálius, Bellonæ filius, quasi *ἠνωσῆσῆσ*, & pro bello capitur.
 Enyo, soror Martis, quam Latini Bellonam vocant: quanquam à poetis non rarò pro ipso bello siue prælio accipitur. *Mart. lib. 1.
 Nec te decipiat tæribus naualis Enyo, hoc est nauale prælium.
 E O
 Eordæa, duæ regiones Mygdoniæ: item alia duæ, vna Iberiæ, altera Thraciæ, ab Eordo quodam: Gentilia, Eordæus, Eordus, Eordisto. Stephanus.
 Eórdi, populi Theffaliæ. Stephanus in Amyro.

Eos, à Græcis dicitur, quam nos Aurorâ vocamus.
 E P
 Epácria, vrbs Atticæ, quam cū aliis duodecim sic digessit Cecrops. Steph.
 Epæa, ciuitas Græciæ: Epæi, ciues, contra quos Nestor bella gefsit.
 Epænetus, amicus Pauli. rom. 16.
 Epágris, insula vna ex Cycladibus, ab Aristotele, propter aquarum abundantiam, Hydrussa appellata.
 Epaminódas, Thebanus, honesto genere natus, musicam & philosophiam doctus, modestus, prudens, grauis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, ad eò veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur. Hic cum apud Leuctra Lacedæmonios plaga pestifera ad eò afflixisset, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatû Græciæ amissum vltra reparare nequi uerint, dicere solebat, orbem se, non tamen sine liberis mori, & ex se natam relinquere pugnam Leuctricâ. Hic post ingéria facinora edita, extremo tempore apud Mantinea, cum acie instructa, & ducis optimi & militis fortissimi officio fungitur, sparo percussus, relatusque in castra semia nimis, requisit in circumstantibus, saluúne esset clypeus: cum saluum esse sentes sui respondent, allatum, veluti socium laborum gloriaeque osculatus est. Iterum quæsiuit, essentne fuisset hostes: cum id quoque, vt cupiebat, audiuisset, euelli tum denique spiculum iussit ita multo sanguine profuso, in lætitia & victoria mortuus est. Cuius morte Thebanorum vires hebetatae sunt, vt non tam illum amisisse, quam cum illo interisse omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, post interitum eiusdem in seruitutem pristinam reuoluti sunt: vt manifestum sit gloriam Thebanam cum illo & natam, & extinctam fuisse. Trogus lib. 6.
 Epaphus, Iouis filius & Ius, qui Méphim in Aegypto condidit. Ouid. 1. Metam.
 Epaphras, Viri fidelis nomen. colof. 4.
 Epaphroditus, à libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus, quòd Nerone in consciscenda sibi nece sua manu adiuuisset.
 *Epaphroditus grammaticus fuit patria Cheronæus, Archiæ grammatici alumnus, quem Modestus ægypti præses sibi coëmit & filium suum Pitelinum eidem in disciplinam tradidit, què ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropisi. Suidas.
 Epáritæ, populi Arcadiæ. Steph.
 Epéus, Endimionis filius, & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & Arias dicitur. Pli. li. 7. ca. 56. quæ res locum fecit fabula, epéu fabricatorem fuisse equi lignei, quo Troia prodita est. Virg. li. 2. Aeneid.
 - Et ipse doli fabricator epæus.
 *Epæus vir quidam timidissimus. De quo natum

est proverb. Epæo timidior. Datú est hoc cognomen Cratino comico per allusionem fortassis, quod cum Oenoidis tribus princeps esset, in eo munere timidius se gereret. Erat. In Chil.
 Epéi, populi in occidentali ora Peloponnesi, alio nomine elei dicti. Plinius libro quarto, ca. 5. Cuius sententiæ etiam Stephanus subscribit. Homeerus tamen in Catalogo nauium, epæorum vrbein diuersam facit ab Elide, quam videtur Epæorum iuri subiicere. Vide Strabonem libro octauo.
 Epha, Filius Madiá filij Abrahæ, gen. 25. Ab eo Arabia Fœlix, Deserta siue Petrea, dicta est epha, isa. 60. Fuit & nomé concubine Caleb, 1. par. 2. Filius Iahaddai, 1. par. 2.
 Epher, Filius Madian filij Abrahæ, gen. 25. 1. paral. 1. Filius Ezra, 1. paral. 4. & 5.
 Ephestades, insula, quæ & Latinis Vulcaniæ & Aeoliæ, quòd Aeolus Iliacis temporibus illic regnauerit.
 *Ephestria Thebis festa fuerunt ob Tiresiam instituta, in quibus ipsius simulachrum virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, mórque illis ademptis, iterum virilia imponebatur, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam.
 Ephefus, vrbs Ionæ, emporium totius citerioris Asiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas loco caso olim habitata, diluuium passa est, quocum plurimi extincti essent, Lyfimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc est, transtulit, & ab vxoris nomine Arfinoe vocauit: Eo mortuo, pristinum nomen receptum est.
 Ephefus, insula Nili, vt etiam Chius & Lesbos, & cætera. Steph.
 *Ephefiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicae, quibus vtentes in omni negotio victores euadebant: vnde natum proverb. Ephefiæ literæ, dictum de iis qui mira felicitate tanquam diuina virgula quicquid oprant, assequuntur. Vide Plura apud Erat. Chiliad. 2. Centuria. 8.
 *Ephippius. Cumæus auditor Isocratis, qui scripsit historiâ ab exilio Troiæ vsque ad sua tempora, libris xxx.
 Ephialtes, Neptuni filius, gigas incredibili corporis robore, qui cum singulis mensibus nouè digitos cresceret, in tantam altitudinem euasit, vt statuta sua fretus, vnâ cum fratre Oto superis bellum inferret: quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos est detrusus.
 Ephod, pater Hamiel. num. 34.
 *Ephori apud Lacedæmonios tales erant magistratus, quales apud Ro. Tribuni plebis, qui à Theopompo sic apposti sunt regibus, vt apud Rom. consulibus Tribuni: vt enim à Consulibus ad tribunos, ita à regibus ad ephoros prouocare quisque poterat: olim pro ministris regum fuerunt, tandem eò potentia peruenierunt, vt sensim à rege proprium magistratû constituerint, nomine ephoriam ephori dicti *ἀπὸ τῶ ἠφορέω* quod est:

intyeri quod ad ciuitatis salutem interētos haberēt oculos.

Ephorus, historicus Cumanus. * Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi. Suidas in eius vita.

Ephra, ciuitas Gedeonis. iudic. 6. & 8. 1. reg. 13.

Ephraim, Filius secundus Ioseph. gen. 41. 1. par. 6. Ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine vsque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinē verò, quæcunque à Bethel vsque ad campū maximum terminatur. ioseph. lib. 5. cap. 3. iud. antiq.

Ephraim, mons qui inter Ierichontem & Ierosolyma extenditur, & ab hoc sine ascendit contra septentriones per tractum maris vsque Gazeram urbem, quem possederunt filij Ioseph, iof. 13. & 17. Dicta sunt quoque decē tribus Israel, siue regnū Israel, Ephraim: vt isa. 7. & 9. osee 5. legis: & psal. 59. Ephraim fortitudo capitis mei. Et psalm. 78. Tribum Ephraim non elegit. Similiter psalm. 108.

Ephratha, Vxor Caleb filij Hestron, 1. paral. 2. Ab hac Ephratha vrbs nomenclaturam accepit, quæ est in tribu Iudæ. genef. 35. Alias Beth-lehem dicta, genef. 48. 1. paral. 2. & 4. Videtur eadem esse quæ Caleb Ephratha appellatur, 1. paral. 2. vbi mortuus est Hestron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephree, rex Aegypti, iere. 44. Heb. Hephree.

Ephrem, ciuitas. psal. 77. iohan. 11. Heb. Ephraim.

Ephron, Filius Scor, gen. 23: à quo ciuitas in tribu Iuda, 2. par. 13. 1. mach. 5.

Ephyra, phyre, vrbs Peloponnesi, in ipso sita Isthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta est. Ephyre autē nomen accepisse volunt, ab Ephyra Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virgil. lib. 4. Georg. Hinc Ephyreus, hoc est, Corinthius Virgil. 2. Georg. Ephyreus per quinque syllabas extulit, Illus auro vestes, Ephyreusque æra. Sunt autem multæ Ephyre in Thessalia, Epiro, Arcadia, Campania, Thesprotis, Aetolis (à quibus Ephyrii populi vocantur.) Item alia, Crannus alioqui dicta, alia in Oenoe, & insula non procul à Melo. Vide Stephanum. Homerus Crannios Ephyros vocat, Phlegyas, Gortynæos. Stephanus.

Ephyris, vrbs Laconia. Herod.

Epiæ, numero plurali tantum, oppidum Achaia: inde Epij, populi quibus bellum gessit Nestor adhuc iuuenis, postea Helij dicti sunt: malim Elei.

Epicéphesia, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Epicharmus, Tityri (vt Suidas scribit) vel Chrimari filius, Siculus poeta comicus & philosophus, cui nonnulli inuentū Comædiæ tribuunt. Pythagoræ auditor, scripsit de natura rerū & medicina commentarios. Epicharmi sententiā de morte refert Cic. li. 1. Tusc. quæst.

E'pici, Italiae populi. Steph.

*Epicles Citharcedus nobilis Atheniensis.

Epicnemidij, pars Locrorum. Vide OZOLAE.

Epicētus, philosoph' Stoicus, ex Hierapoli Phrygiae vrbe, Romæ Epaphrodito cuida Neronis familiari seruiuit, atque ad Marci vsque Antonini tēpora pertenuit. Domitiano autē imperante eius dominatu offensus, Roma Hierapolim migravit, ratus verū esse, quod est tragicū, patriam esse cuiusque, vbi quis recte ageret. Tanta verò apud omnes homines eius vitæ admiratio extitit, vt Lucianus Cyrus Epicēti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus, ob eius auctoritatem vanisse tradat. Hic Enchiridiō scripsit, opus vtile, & Græcè.

Epicurus, eius sectæ author, quæ ab eo Epicurea dicta est. Summum bonum in voluptate ponebat, non tamen in voluptate corporis, quemadmodū Aristippus, sed in voluptate animi, hoc est, in absentia omnium dolorum. Dialecticam damnavat, quod Philosophiam simplicibus verbis affirmari posse comprehendit. Deorum providentiam è rebus humanis tollebat. Hinc Lucretius tantum tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium, philosophorum lumen obscurasse, quemadmodum Sol suo splendore aliorū celestium corporum claritatem obtenebrat. Traditur fuisse continentissimæ vitæ: nomē tamen illud voluptatis, in qua summū bonū ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptarij Epicurei dicantur.

Epidamnus, siue Epidamnium, oppidum in ea parte Macedoniae, quæ Adriatico mari incumbit, tritissimum è Græcia in Italiam tractu nulli non cognitum Epidamnium dictum ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniam deductos (inquit Plinius libro 4. cap. 27.) Dyrrhachium dicere maluerunt, propter inauspicatum nomen Epidamni, tanquam à damno dicatur Epidamnū. Ad quod alludit Plautus in Menæhmis, cum ait, Ne mihi damnum in Epidamno duas, tanquam nomen inditum sit Epidamno, quod illuc nemo sine damno diuertat. Vide D Y R R H A C H I V M.

Epidaphne, vrbs in Seleucide Syriae, quæ & Antiochia * dicta à Daphne vicino suburbano, quod locum habebat amœnissimū octoginta stadiorū, & fanū Apollinis cum Dianæ delubro. Iul. capitol.

Epidaurus, ciuitas Peloponnesi, Aesculapij templo celeberrima. Vnde etiā Romani, cum graui pestilentia laborarent, consulto quæ oraculo iuberentur Aesculapiū Romam aduehere, triremem cum legatis ea de causa Epidaurum miserunt. Verum cum Epidaurij deum opiferum à se inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus, ingentem anguem ad Romanorum triremem adnauisse, seseque in puppi in gyrum complicuisse: quem illi Aesculapium arbitrati, magna cum veneratione Romam adueherunt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatia, ad Illyricum mare sita. Lucan. libro 2,

Illyris

Illyris Ionias vergens Epidaurus in vndas. Pausanias & Straboni Iymira cognominata, quod sit portuosa ditata à Gothis è cuius ruinis Ragusia iuxta ædificata. Raph. volat.

*Epidelius Apollo dictus est ab Epidelia vico, qui est iuxta Maleam Laconie promontorium, vbi templum habebat. Nam post delum euerfam cū barbarus quidam Apollinis simulachrum per contumeliam in mare proiecisset, posteaque ad Peloponnesi littora peruenisset à laconibus magna veneratione susceptum est, vocatusque Apollo Epidelius, quasi ex delo aduentus. Paleph. lib. 1.

Epigenes, philosophus Byzantinus.

Epigoni, dicti sunt authores secundi belli Thebani, quasi foetus illorum qui primum confecerant bellum. Græcè enim *ἐπιγονή* foetus appellatur, & qui post gignitur. Inde Euripides tragicus, tragediam hoc argumento composuit, Epigonos inscripsit. Errant qui existimant, Epigonos apud Strabonem esse populos, à quibus fabulæ nomen inditum sit: cum Epigoni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuersis populis constati, secundum bellum Thebanum duce Alcæone confecerunt. Nam ex Statij lectione constat bellum Thebanum, & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quorum filij, vt mortem parentum vliscerentur, communi concilio contra Thebanos iterum arma mouerunt, qui acceperunt responsum ab Apolline, eam se ciuitatem expugnaturus, si Alcæonem Amphiarai filium imperatorem fecissent. Igitur Alcæon exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias acerrimæque commissæ pugna, potius est victoria, & Thebæ captæ ac dirutæ sunt. Epigoni etiam dicti sunt successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro Magno ex Asiaticis foeminis sobolem susceperunt, quæ soboles (vt historici memorant) nomen habuit Epigoni, qui in castris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati, profusus inuicti fuerunt.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadij, vrbs post Acarnaniam. Steph.

Epimachus, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Epiménides, Poeta Epicus, patria Cretensis, Apuleio lib. 2. Floridor. qui à patre Agiasarcho in agrū ad custodiendum pecus missus, in quodam antro obdormiuit annos 1. x. x. v. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis somnum dormire. Tandem à somno excitatus, cum videret omnia mutata, domum reuertens, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo est habitus. Idem Athenienſibus pestilentia laborantibus dixit ciuitatem purgari, ex piarique oportere. Itaque cum rogatus eò venisset, iussit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Reuertens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam deuicit. Plato in primo & tertio de legibus. Suidas de ipsius somno mentionē facit, indeque manasse prouerbium.

Epimætheus, Iapeti filius, frater Promethei, qui cum ingenio plurimum valeret, hominis statuam primum ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in simiam, atque in insulas Pithecasas relegauit.

*Epimethis, Pyrrha filia Epimethei & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriae iuxta Raphancas, in confinio Aradi, vbi natus est Euphrates Stoicus: altera, Ciliciae: tertia, Bithynie: quarta, iuxta Tigrim.

Steph.

*Epiphanes cognomen Anthiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syriae urbem condidit, quæ etiam ab eius nomine Epiphania cognominata est. Dicitur Epiphanes, quasi illustris à rerum gestarum claritate.

*Epirophyrij Locrenſes populi, apud quos si quis salutis causa vinum hauisset largius medico non imperante, morte expiatur libera illa compositio, perinde ac grande aliquod scelus.

Epipolæ, reginucula prærupta, iuxta Syracusas. Stephanus.

Epiros, regio Græciae finitima, ad Ortum Acheloo fluuio ab Achaia discretæ: ad Occasum Acrocerauii montibus, quæ mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedoniae parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hæc primum Molossia dicta est, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam urbibus populisque fuit frequentissima: sed à Romanis subacta, cum sepius deficeret, penè in solitudinem redacta est. Alit hæc regio equas præstantissimas, quæ ab ea Epiroticæ appellantur. Virgil. 1. Georg.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epistropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Home. lib. Iliad. 2.

Epitalium, vrbs Tryphalæ. Steph.

Epitaurus, Vide E P I D A V R V S.

Epiteon, Nelei filius, vt est in Græcis commentariis Apollonij.

Epithérias, ciuitas in sinu Arabico, aliàs Arsinoë dicta.

*Epithymbia Venus dicta est, quod principium ac finem vitæ inferre crederetur: ad cuius statuam quæ delphis erat in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Paleph. lib. 2.

*Epiptagia Venus dicta est, quod in formam capræ seipsam commutauerit: nam cum Theseus in cretam ad Minotaurum interficiendum nauigaturus venerit ac Apollini delphico pro sua suorumque salute sacra faceret: responsum à deo accepit, vt Venerem sibi itineris ducem assumeret: tum autem apparuit Venus in caprâ mutata. Paleph. lib. 2.

E'pij, populi, quæ Elidæſes postea dicti sunt, Torrelio.

Epizephyrij, pars Locrorum. Steph. ita dicti quod supra Zephyrium promontorium inhabitarent. Strabo. lib. 6.

E'pope, dicebatur Acrocorynthus, quod Sisyphus il-

lic Aeginam à Ioue rapi viderit. Steph.
 Epópeus, xv r. r. Sicyoniorum rex.
 Eporedia, Salasiorum vrbs; Ptol. hodie Hiaurea * hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab Eporedicis eo nomine gallici præstantes æquorum domitores sua lingua appellabant nominata, vt non obscure innuit Plin. lib. 3. cap. 17.
 Epúia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, prius Paralia. Steph.
 Epulo, Virgil. 12. Aeneidos, Archetiū Mnestheus Epulonē obruncat Achates.
 Epy, Vide AE P Y.
 Epulus: Ouidius 4. Fastorum, Proprius est Titulis Epylus alba tuis.
 E Q
 Eques Tuscus, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 318.
 *Equétris, Venus dicta est à filio ænea, qui longa diuturna que nauigatione fessus, tandem equū cōscendit, matrēque huiusmodi effugie coluit. Pa leph. lib. 2.
 Equétris, Ptolemæo, Sequanorum ciuitas in Gallia. Vulgò *Nenschafel*.
 Equi, populi, Vide AE Q V I.
 Equicolus: Virgilius 9. Aeneid. Continuò quercus & pulcher Equicolus armis.
 *Equiria equitum erant festa in quibus equorum cursu cerrabatur, de quibus Varro & Ouid. qui ait bis in anno celebrari 13. idus Martij & 18. April.
 Equitius, cognomen familiæ Romanæ, ab equo deductum.
 Equitius, c o s. cū Gratiano Aug. anno ab vrbe 1127.
 E R
 Eranus & Eranna, Vide C Y P A R I S S A E A & C Y P A R I S S V S.
 Eraphiotes, Bacchus dictus est, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit. *ἔρις* enim contentio, *ἔριος* ostendere.
 *Erasia filia Phineci regis Peoniæ.
 *Erasinades dux quidam fuit qui quia infeliciter pugnaſſet, tum se tum aliis omnibus ad internecionem extinctis factus est prouerbij locus, militauit cum Eufinade, de his quibus res, vnde equaque male procederent.
 Erasinus, fluuius ex Stymphalide Arcadię lacu profuens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in sinum Argolicum illabatur. Ouid. lib. 15. Metamorph.
 Erasinus, fluuius iuxta Buræ ruinas in sinum Corinthium illabens. Item alius in Eubœa insula, iuxta Erethream vrbe: Rursus alius in Attica, iuxta Babronem. Strabo lib. 8.
 Erasistratus, medicus eximius, ex Aristotelis familia cuius multis in locis meminit Plinius.
 *Erasmus Capanus Episcopus qui Diocletiano imperante horuit: huic inter vastas nemorum solitudines coruus pastum attulit.
 Erastus, minister Pauli. act. 19. rom. 16. 2. Timot. 4.
 Erata, vrbs Gortyanorum.
 Erate, res, nymphæ Oceani & Tethys filia.

Erato, vna Musarum.
 Eratosthenes Cyrenæus, Aristonis Chij & Callimachi poetæ discipulus, Plato minor à quibusdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regię, cosmographus insignis. Scripsit præter philosophiam poemata, historias, astronomica, de selectis dialogos. Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno * qui annus octogessimus primus maximus climaster, & humanæ vitæ periculosissimus à veteribus est creditus. Est enim numerus quadratus constans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno decessit Plato, & Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus.
 Erbstus, vrbs Sicilia. Steph.
 Erbita, Vide H E R B I T A.
 Erbinia, Vide H E R C Y N I A.
 Erbins, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra conseptum cuiusque domus colebatur, quem etiam penetralem appellabant.
 Erchaeni, populi. i. esdr. 4.
 Erébidæ, pars Lotophagorum. Steph.
 *Erebinthius Bacchus dictus est, ab Erebintho, id est Cicere nã Bacchus non modo vini, sed & fructuū propè omnium inuentor creditur.
 Erebus, inferorum deus, & pater Noctis ex Chaos & Caligine progenitus, vt refert Hyginus Fabul. Poeta. cap. 1. Cicero tamen de Natura deorum, Noctem Erebi vxorem facit. Id quicquid est, Poeta frequenter Erebum pro ipsa inferorum sede collocant. Virgil. 4. Aeneidos, Pallentes vmbas Erebi, noctemque profundam. Ouidius li. 5. Metamorph. Proserpinam Erebi reginam appellat.
 Erebus, fluuius inferorum. Virgilius, Erebi tranauimus amnes.
 Erechtheus, rex Atheniensis: cuius filię virgines mortem pro patria contempſisse dicuntur. Cicero pro Sextio.
 Eréchthia, vicus Atticæ in AEgeide tribu, ab Erechtheo qui Cererem hospitio suscepit.
 Erémbi, populi Arabiz, qui & Ichthyophagi & Trogloditæ vocantur, prærupta saxa & specus montium inhabitant sine opibus.
 Eréme, insula. Steph.
 Erésichthon, Thessalus, qui Cererem spernens, & eius lucum succidens, tam famelicus factus est, vt propria membra præ fame comedere coactus sit. Ouid. lib. 8. Metamorph.
 Erésus, vrbs in Lesbos, Theophrasti Eresij patria, ab Ereso Macaris filio dicta. Steph.
 Erethienses siue Eretrienſes, populi Eubœę capti: & abducti à Dario, in Anderica regione sunt collocati, anno ab vrbe 258.
 Eretria, Eubœę insulæ vrbs clarissima. Pomponius Mela lib. 2. Homerus lib. 2. in catalogo nauium. Stephano, ab Eretrico Phaëthontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuisse tradunt. Vocabatur etiã Melaneis, à Melanoe Euryti patre. Est & Eretria Thessaliæ, Steph.
 Eretum, oppidulum Sabinorum, non procul à Tibe

ri in colle situm, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerunt: hodie autem Itolorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virgil. lib. 7. Aeneid.
 Ereti manus omnis, oliuiferæque Mutusca.
 Ereuatis, vrbs Lyciæ, à Reuaste & Eleuthera. Steph.
 Ereuthalion, vir quem Nestor interemit, tum miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.
 Ergonica, Prol. Hispaniæ vrbs, Erganicum hodie.
 *Ergasteria, Vicus insignis inter Pergamum Cyzicum quadringentis & quadraginta stadiis à Pergamo distans, metallorum fodinis nobilis: à quibus & nomē accepit. Celebratur hic Vicus à Gal. lib. 9. simpl.
 Erga sylus, viri proprium, Tortelio.
 *Ergonica oppidi hispaniæ Tarraconensis in tractu Vasconum teste Ptol. lib. 2. cap. 6. Plin. quoque li. 3. cap. 3. Erganicenses populos enumerat in eodē Hispaniæ tractu.
 Ergeteni, populi sub Ergero oppido. Silius, Hadrianum Ergetumque simul.
 Ergetium, vrbs Sicilia. Steph.
 Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extrusus interfecit, eo quod tributa quotannis à Thebis exigeret, ipsamque urbem incensa regia euerit.
 Erginus, Thraciæ fluuius. Plin. & Pomp. Mela. li. 2.
 Eribœa, dicta est ab Homero Iuno, quasi buculæ molestia, quod Io in bouem versam multis affecerit molestiis. Nam *ἔρις* contentionem & *ἔρις* bouem significat.
 Eribœa, Macedonia vrbs, Ptol. Vulgò *Pressa*.
 *Eribotes Theronis fuit filius medicinæ peritissimus, vt qui Oilei vulnus à stymphalibus illatum sanauerit. Testis Orpheus apud AEgidium Maserium in Argonauticis.
 Ericates, viri cuiusdam Lycaonij nomen, à Meſſapo AENEAE comite interfecti. Virgil. 10. Aeneid.
 Ericæa, vicus Athenis in tribu AEgeide. Steph.
 Erichtheus, Rex Athenarum, quem Minerva è rure, vbi natus erat, suscepit, educavit, & Atheniensis populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheę dictæ sunt. Virgil. in Ciri, Qualis Erichtheis olim portatur Athenis, &c.
 Erichthonius, qui etiam Erichtheus dictus est, Atheniensium rex, ex semine Vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomē habet, *ἔρις* *ἔριος* *ἔριος* *ἔριος* id est, ex certamine atque humo. Nam cum Vulcanus diis arma fecisset, eisque Iupiter optionem dedisset præmij, quod vellet, postulandi, iurassetque per infernam paludem se nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias postulauit: quas cum Iupiter iuramento astrictus, ei negare non posset, Mineruam tamen monuit, vt repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illa collustatione Vulcanum in terram profudisse aiunt semen, atque inde editum esse puerum draconum pedibus, nomine Erichthonium: qui cum adoleuisset, vt pedum deformitatem teegeret, primus

currus vsū adinuenit. Seruius in illud Virgilij lib. 3. Georg.
 Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus Iungere equos, rapidisque rotis insistere victor. Idem fuit argenti inuentor, secundum Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibusdam placet.
 Erichtho, mulier Thessala, Lucano lib. 6. multitudine veneficiorum famosa. Quo nomine etiam Virgilius est Ouidius in Epistola Sapphus, pro Furie cuiusdam infernalis nomine.
 Ericis portus, Ptolem. Liguriæ oppidum: Plinio Delphini portus.
 Ericussa, vna insularum AEolidarum: Gentile, Lipareus ex Ericussa. Communiter enim omnes in hisce insulis Liparæ vocantur. Copiosus in ea nascitur Ericæ frutex. Steph.
 Eridanus, Italiæ fluuius, in Vesulo monte nascens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum infuens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volunt ab Eridano Apollinis & Clymenes filio, qui à luce illius incendij, quo bonam terrarum partem exussit, Phaëthon cognominatus est. Hunc poëta fabulantur, cum paternum currum regendum suscepisset, aurigandique imperitia orbem terrarum in discrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidisse, eique Eridano nomen fecisse. Virgilius, quod Italicoꝝ omnium maximus sit, Regem fluuiorum appellat.
 Eridanus, cæleste signū Arietis proximū, Cic. ex Arato.
 Erigone, Icarij filia, Hygino, quæ ex dolore parentis necis, quem rusticis temulentis occiderant, se ipsam suspendit, deorumque miseratione in cælum translata, Virginis nomen obtinuit. Virgilius 2. Georg.
 Quæ locus Erigonen inter, Chelæque sequentes Panditur. Inde Erigoneius adiectiuum: vt Canis Erigoneius, Ouidio lib. 5. Fast.
 Erigræppus, vnus ex Centauris.
 Erimantus, qui lites disseminando diuinat. *ἔρις* *ἔρις* *ἔρις* *ἔρις* diuinus. Iuuenalis, Aut Dyſphilus, aut Erimantus.
 Erimū, vrbs Olynthiorum in mediterraneis. Steph.
 *Erineos locus asper fuit sub Ilij montibus à capricorū, quos græci appellat *ἔριος* *ἔριος* *ἔριος* *ἔριος* multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. li. 6. Iliad.
 Erineum, vrbs in Doride à capricorū dicta. Strabo. Est & alia Italiæ, & alia Achaïæ.
 Eringius, Theofrido Recifundij filio pulso, regnū Hispaniæ annis 7. occupauit, anno ab vrbe 1429.
 Erinna, poëtria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade centesima septima mortuæ est xix. annos.
 *Erinnys ceres dicta est, cuius cognominis hæc est ratio, Neptunus in equū conuersus stuprauit Cererem, quod primum iniquissimo tulit animo, deinde ira paulum remissa in Ladone fluuio corpus lauit, vnde duobus cognominibus à Thalpusiis Arcadibus est nuncupata,
 M ij

Erinnys ab illa indignatione animi nā apud Ar-
cades ἱριννύς indignari significat, & ἁρτία à cor-
poris ablutione. Paleph. lib. 2.
Erinnys, vna furiarum infernalium, ita dicta ἑρὶν ἡ
ἱριννύς, hoc est, à corrupenda mente. Virg.
2. Aeneid.
-quod tristis erinnys,
Quod fremitus vocat. *vel erinnys dicitur, qua-
si ἱριννύς id est indagatrix eorum hominum qui
gravissima flagitia patrarunt.
Erioch, Rex elicorum. iudith 1.
Eriónia, regio circa Sardis, quæ & Asia. Steph.
Eriphia, venefica fuit & fascinatric: quæ si quod a-
nimal aspexisset, illi protinus aliquid mali acci-
debat. Erasmus in Proverbiis.
Eriphyte Thalaonis, vel, ut alij volunt, Iphios filia,
& vxor Amphiarai, & soror Adrafi, quæ accepto
à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne
ad bellum Thebanum, vbi se moriturum sciebat,
proficisci cogere, Adrafi prodidit. Quam v-
xoris perfidiam ægrè ferens Amphiaras, filio
Alcæoni in mandatis reliquit, ut accepto pri-
mo mortis suæ nūtio, matrem interficeret: quod
& ille in patris ultionem adimplevit. Iuuenalis
Sat. 6.
Occurrunt multæ tibi Belides, atque eriphylæ.
Eriphyta, insula vna ex Aeoliis.
Erisichthon, Vide ERISICHTHON.
*Erisichthon à matre Media interfectus est, quod ma-
le in bello pugnavisset.
Erisitos, Vide ERISICHTHON.
Erithrus apud Celtiberos regnavit.
Ermanaricus, Ostrogothorum rex, ex vulnere mor-
tem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.
Ero, puella formosissima, ex Setto Thraciæ vrbe,
ad Hellepontum sita, Veneris sacerdos, cuius
mutuo amore correptus Leander Abydenus so-
lebat traicere. Verum cum aliquando nimio
amata desiderio, mari tempestatibus agitato, se
commisisset, viribus destitutus, submersus est.
Cuius cadaver cum fluctuum impulsu Sestum
esset delatum, pro doloris impatientia, ex edi-
tissima sese specula in mare præcipitavit. Mu-
sæus.
Eroæadæ, vicus in tribu Hippothoontide. Steph-
anus.
Eroge, mons, tertæ motu scissus. Iosephus libro 9.
cap. 11.
Erópia, insula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & po-
stea Syphnus appellata.
Eropolistides, nomen apud Plaut. quo significatur
ob amorem vendita.
*Eros seruus Antonij fuit à quo quæ Ant. ipse ab
Augusto superatus, rerum desperatione gladiū
petiisset ad inferendam sibi mortem: ille quidem
gladium accepit quasi dominum percussurus: at
conuerso gladio seipsum confodit.
Eros, Comædus quidam cuius meminit. Cic. in ora-
tione pro Roscio Comædo.

*Erostratus nebulo quidam fuit sceleratissimus,
qui quæ nomen suum posteritati consecrare o-
mnibus modis cuperet, atque hoc virtute conse-
qui non posset, templum Dianæ i phesiæ manu
propria incendit, ratus propter hoc saltem faci-
nus nomen suum ab historicis propagatum iri.
Erotrium, Nomen mulieris *dictæ ab amerc.
*Erotrium Cupidinis imago.
*Erosenius nobilis gladiator.
Ertha, vrbs parthiæ ad euphraten. Steph.
Ertius Clarus, 11. Consul, cum Cethego, anno ab
vrbe 922.
Eryce, vrbs Siciliæ. Steph. Vide ERYX.
Erycina, nā, Veneris cognomentū, ab Eryce Sicilia
monte, in quo religiosissimè colebatur.
Erylus, Politianus, Fecisset triplex qualia vix Ery-
lus.
Erymānthus, mons Arcadiæ, in quo aprū agrorum
vastatorem Hercules domuit, viuūque in hu-
meris ad Eurytheū derulit: quo cōspecto, Eury-
theus in arce se vase abscondit.
Est & sylvæ & fluuius hoc nomine in Alpheum
defluens. Plin. li. 4.
Erymāntis, thidis, possessiū fœmininum. Ouid.
2. Metam.
-Custos erymanthidos vrse Arctophylax.
Erymna, vrbs Lydiæ, Trallis postea dicta. Steph-
anus.
Erymnæ, vrbs Lyciæ. Steph.
Eryfiche, vrbs Acarnaniæ, quæ postea Oeniadæ no-
minata est, aliqui totā Oeniadarum regionē Ery-
fichen nominarūt, ab Aryfiche Acheloi filia: Gē-
tile, Eryfichæus. Steph.
Erysthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates coli-
tur. Steph.
Erysthea, insula, Geryonis regio, in mari Caditano.
In ea tanta aëris benignitas fertur, ut homines pæ-
riat penè immortales. Hæc postea, inquit Steph.
Aphrodisias dicta est, inter Iberiam & Cades sita:
hanc Oceani insulam nominatam scribit ab Ery-
sthea Geryonis & Mercurij filia. Dicitur etiam
Erythe.
Erytheus, rex Athenarum, Orithyæ pater, quæ Bo-
reas rapuit, & in Thraciam deduxit.
Erythia, Plin. lib. 4. cap. 22. insula in mari Caditano,
quam sic cognominatā dicit, quoniam Tyrij ab
origine eorū orti, ab Erythæo mari ferebantur.
In hac Geryones habitasse à quibusdā existimā-
tur, quorū armenta Hercules abduxerit. Sunt qui
aliam esse eam & contra Lusitaniā arbitrentur,
eodémque nomine quondam ibi appellatam. vi-
de ERYTHEA.
*Erythibius Apollo dictus est à rubigine. Paleph.
libro 1.
Erythini, vrbs Paphlagoniæ. Steph.
Erythra, vrbs Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cno-
po vocabatur. Alia est Libyæ, & alia Locridis,
alia Bœotiz, & alia Cypri, quæ nunc Paphus. Ste-
phanus.
Erythra acra, promōtorium Libyæ quasi dicas gle-

bam rubram. Steph.
Erythra, quasi dicas glebam rubram, vrbs Aegy-
pti. Steph.
Erythra, ciuitas Asiæ, non longè à Chio, ex qua Si-
bylla fuit, quæ à patria Erythraeam nominauerūt:
antiqua sanè mulier, & diuinatrix, tempore Ale-
xandri.
Erythraeum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie
alluens, ad Occidentē Arabico, ad Ortum Persico
sinu terminata. Ratio nominis variè traditur à
scriptoribus. Proximè tamen ad veritatem viden-
tur accessisse, qui ab Erythra rege, Persei & An-
dromedes filio dictum putat: cui etiam opinio-
ni subscribit Arrianus Gestorum Alexandri lib.
3. Reliquas opiniones hic breuitatis causa omisi-
mus, quas lector poterit videre apud Strabonem
lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur ap-
pellatum Mare rubrum. Nam cum audirent à
Græcis Erythraeum vocari, existimantes à rube-
dine aquarum ita dictum, ipsi quoque Mare ru-
brum dixerunt.
Erythreus, seu Erythras, filius Persei & Andro-
medæ, qui in confinio rubri maris regnum ha-
buit, vnde etiam Erythraeum mare, nominatum
affirmant.
Erythris Alcos amnis pilos gignit in corporibus.
Plin. lib. 31. cap. 2.
Eryx, Butæ & Veneris filius, qui cum viribus plu-
rimum polleret, hospites ad caestuum certamen
solebat prouocare: qua ratione cum non pau-
cos trucidasset, ab Hercule ex Hispania redeun-
te superatus occubuit: atque in monte, in quo
Veneri matri templum condiderat, sepultus
est: vnde mons ipse Eryx, & Venus Erycina ap-
pellatur.
Eryxias, xx. Atheniensium princeps.
E
S
Esaan, ciuitas in tribu Iuda. ioseph. 15.
*Esacus Priami filius, qui quod causa fuisset necis
Hesperiaz nymphæ quam deperibat, sese aquis
obruit.
Esaias, Vide ISAIAS.
Esau, Filius Isaac, genef. 25. qui & Edom genef. 36.
dicitur.
Esbaal, Filius Saul. 1. par. 8, & 9.
Esbon, Filius Bale filij Benjamin. 1. par. 7.
Esclepiades, Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno
salutis 213.
Eschol, frater Mambre, gen. 14. Est & vallis & tor-
rens terræ Chanaan in vicinia Hebronis.
Esdras, Nomen prophetæ sacerdotis. 1. esd. 7.
Esdrelon, ciuitas in capō magno Esdrelon sub Do-
thaa. iudith. 1.
Esdrin, Nomen viri. 2. mach. 12.
Esseban, Filius Dison Horthi. gen. 36.
Essebo, Filius Gad filij Iacob. ge. 46. Filius item Be-
la filij Benjamin filij Iacob. 1. par. 7.
Essec, frater Aser filij elasa. 1. par. 8.
Esseas, pater Sophan, 2. paral. 34: qui 4. reg. 22. Afa-
lias dicitur.

Esem, ciuitas in tribu Iuda. ioseph. 15.
Eser, Filius Seir Horrai. gen. 36.
Esérnia, Vide Aeserua.
*Esernius gladiator nobilis cui æqualis & par
alter gladiator extitit nomine Pacidianus, de
quibus natum Pronerbij. *Esernius cum
Pacidiano: Cicero in libr. de optimo oratorum
genere: A me aurem, inquit, quo maximis mi-
nima conferam, gladiatorum par nobilissimū
inducitur: Aeschines tanquam Esernius ut ait
Lucilius, non spurcus homo sed doctus & acer
cum Pacidiano hoc componitur, optimus lon-
ge post homines natos.
Esimiphæus, Homocitarum rex, anno ab vrbe 1281.
Esis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Plin. lib.
3. cap. 13.
Espatha, Filius Aman filij Amadatha. esth. 9.
Esna, Nomen ciuitatis. ioseph. 15.
Esras, Vide Esdras.
Esriel, Filius Galaad filij Machir, ioseph. 17. 1. par. 7: qui
numeri 26. dicitur Asriel.
Esron, Filius Ruben, gen. 47. Filius item Iuda, 1. pa-
ral. 4: qui gen. 46. Zara dicitur. Filius itē Phares
filij Iuda, gen. 46. Nomen præterea loci, ioseph. 15.
Heb. Hestron.
Essæi siue Esseni, Iudæi: nam tria Iudæorum dog-
mata, ut scribit Iosephus, extiterunt, Pharisei, Sad-
ducei, & essæi: & quidem essæi ab vxoribus & vi-
no & carnibus abstinerunt semper, & quotidia-
num ieiunium verterunt in naturam. *apud eos
propriū nemo aliquid possidet, omnibus in me-
dio positis cōmuniter vtuntur, habitant simul &
conueniunt quasi sodales. Quum à laboribus
mercedem ceperunt apud quæstorem deponūt:
is omnia diligenter procurat quibus egent, nul-
las ciuitates colūt neque seruos habēt, quando
omnes velut mater eadem genuit natura. Tripli-
ci regula vitam transigunt, amore in deum ardē-
tissimo, virtutū cultu diligentissimo, charitate in
Christum feruentissima. Ioseph. antiquit. lib. 13.
cap. 8. & Iud. li. 2. ca. 7.
Essédones, in Asia populi: hi Scythiā vtranque in-
colunt, super Mæotim habitates, non procul à Ri-
phæis montibus. Plin. li. 4. ca. 12. Quibus (Herod.
lib. 4. Hist.) mos est parentum funera canru pro-
sequi, & cōgregatis proximis, cadavera ipsa, pe-
cudū admittis carnibus comedere: qui ossa capi-
rum suorum parentum auro cincta, in poculorū
radere ministerium afferuntur. Stephano, po-
puli Scythiæ,
Essus, vrbs Locridis. Steph.
Esthaol, vrbs tribus Iudæ siue Dam inter Azorum
& Ascalonem in Palæstina, ioseph. 15. 19. vbi filij Is-
rael posuerant castra contra Philisthim, iud. 13.
iuxta quæ sepultus erat Samson, iudic. 16. Hiero.
villula Asco dicta
Esthamo, ciuitas. 1. reg. 301. par. 4. quæ (ut videtur)
dicitur esthemo & esthemoa.
Esthemo, Ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu
Iudæ est assignata. ioseph. 21. 1. paral. 6: eadem quæ &
M iij

Esthamo.
Esther, Nomen mulieris, quæ & Ediffa filia Abihail dicta est. esth. 2.
Esthan, Filius Mahir. i. par. 4.
Estiaa, Vide Istiaa.
Estiana, Vide Nostra.
Etan, vrbs Laconica. Steph.
Etalus, Corinthiorum rex, regnavit annis xxx.
Etam, Nomen viri. i. par. 4.
Etam, petra munita quæ in tribu Iuda erat, vbi Samson aliquando habitauerat iuxta torrente. iudic. 15. Ioseph. libr. 5. antiq. cap. 13. est quoque ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita. i. paral. 4. & 2. paral. 11.
Etburga filia Eduardi senioris regis Angliæ quæ relicta paterna domo sese in solitudinē contulit in qua reliquum vitæ peregit.
Etarchus, Oaxi ciuitatis Creticæ rex, qui amissa vxore, filia suæ Phronimæ nouercam superinduxit, quæ domum ingressa vt erat, ita se ipsa se nouercam præstitit, cum lædendo, atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam impingendo. Etarchus criminationibus vxoris fidem habens, Themisonē quendam Thereum iureiurandō astrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cum neque Etarchi crudelitatis ministrum se præbere vellet, neque rursus iniuriarum violare, reuinctam funibus puellam dimisit in pelagus, eaque subito retracta, Theram peruenit: vbi Polymnestus vir inter Thereos spectatus, in concubinatū Phronimen accepit: qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Africa conditorem. Herod. lib. 4.
Eteocles, Oedipi Thebanorū regis filius, ex nefando Iocostæ matris concubitu editus, cui cū fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regerent. Exacto deinde primo anno, cum Eteocles, qui, quod maior natu esset, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adiutus à Tydeo & Adrasto focero, fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt: Impositis deinde cadaueribus eidem rogo, flāma se diuississe traditur, tāquā odiū illud, quod inter viuos fuerat, ne morte quidē finire potuerit. Stat. in Thebaide.
Eteones, vrbs Eubœæ, ab eteoneo quodam. nunc Scarphe vocatur in colle sita.
Etisia, venti quotannis statis temporibus flantes, biduo incipientes post Caniculæ exortum, flātūque ad dies ferè quadraginta continentes. Plinius libro secundo capite 15. Hinc etisia dicti sunt, quasi annui, quod ex ventis omnibus hi maximè stari sint, & quotannis eodem tempore recurrant.
Etgarus Angliæ, rex qui singula crexit monasteria singulis quibus regnavit annis.
Ethai, Nomen viri, 2. reg. 15: qui & Ithai, 2. reg. 23. Filius Roboam ex Maacha, 2. par. 11.
Ethalia, insula in Ligustico mari Populoniæ vrbi

opposita, ab ethalio qui ei præfuit, sic dicta.
Ethaliō, vnus ex Tyrhenis nautis, quos in delphinis mutatos dicit. Ouid. 3. Metam.
Etham, Nomen loci, ad quem venerunt filij Israel profecti de Socoth. exod. 13. nu. 33.
Ethan, Vir quidam sapiens, filius Maol, 3. reg. 4. Filius Zaræ filij Iuda, i. par. 2. Filius Gazaia, i. par. 15. Filius Zama filij Semei, i. par. 6. Filius Cusi filij Abdi, i. par. 6.
Ethanim, Nomen mensis septimi, qui nostro Septembri respondet. 3. reg. 8.
Ethbaal, Nomen regis Sidoniorum. 3. reg. 16.
Ethearchus rex Cretæ qui suauis vxoris secundam phronymam filiam per negociatorem Themisonem submergi iussit. Herod.
Ethel, Nomen viri. i. esdr. 11.
Ethelbaldus, III. Anglorum rex.
Ethelbertus, IIII. Anglorum rex.
Ethelredus, V. Anglorum rex.
Ethelredus, XIII. Anglorum rex, huius temporibus Angliæ Dacis tributaria facta est. Polyd. lib. 7.
Ethelulphus, II. Anglorum rex.
Ethelulphus, Cantianus rex, anno ab vrbe 1550.
Ethei, Filius filia Sefan ex seruo Aegyptio. i. paralip. 2.
Ethemon, nomen viri. Virg. li. 10. Aeneid. Et clarus ethemon Lycia comitantur ab alta.
Etheocles Oedipi regis Thebarū filius frater Polynicis, quibus pater moriens regnum annis regendum dimisit. Sed quum etheocles maior natu peracto anno fratri cedere, nolisset, moto ob id bello contractisque vtriusque copiis, ambo se mutuis vulneribus necarunt. Virg. in culice.
Ether, Ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.
Ethi, Nomen viri. i. par. 12.
Ethnan, Filius Achur ex vxore Halaa. i. para. 4.
Ethnestæ, populi Thessaliæ, ab ethnesto Neoprolmi filio. Steph.
Ethruia, Vide Hetruria.
Etia, vicus Laconicæ, aut Cretæ ciuitas.
Euà, vrbs, Arcadiæ: Gentile, Euæus. Steph.
Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Afopi, & coniunx Capanci, quæ illum incredibili amore dilexit. Itaque cum audisset illum apud Thebas fulmine periisse, ferè in mortis stuporem dirigit: deinde cum celebraretur funus, se in rogū proiecit. Virg. 6. Aeneid.
Euæi, populi habitantes ad meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deutero. 2. Iosue. 13. 4. reg. 17.
Euæmon, pater Eurypyli, qui cū Græcis ad Troiam profectus cum quadraginta nauibus, præfuit Ormeniis. Hom. in Catal. nauium.
Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.
Euænētus rex Lacedæmoniorū, qui ad custodiendū introitum Thessaliæ contra Xerxem, vnā cum Themistocle Atheniensium duce à Græcis constitutus fuit.

Euagoras rex Cypriorum ad quem Isocrates scripsit.
Euagrius presbyter annis xiiii mansit in solitudine contentus pane & oleo. Si quando veneris titillaretur illecebris, demergebat se in puteum, vt aquæ frigiditas libidinis feruorem compesceret.
Euagrius, monachus apud Aegyptios doctissimus, anno salutis 399.
Euagrius, aliàs Eucharius, Consul, cum Eleutherio anno ab vrbe 1134.
Eualeni, populi. Glaucus lib. 2. de Arabia.
Euan, vnus est ex Bacchi cognominibus, ab Euanthium mulierum clamore impositum. Ouidius 4. Metamor. Euanthes dicuntur mulieres eiusdem dei sacra celebrantes.
Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurij filius ex Nicostrata habitus est. Hic dimissa Arcadia, quum matrem casu interfecisset, auito regno pulsus, suadente matre, quæ vates erat, conscensa naui in Italiam venit, & pulsus Aboriginibus, tenuit illa loca, vbi postea Roma condita est, paruumque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum à Pallante proauo dictum. Virgilius 8. Aeneid. Hinc Euandrius, a, um. Idem 10. Aeneid. At tibi Tymbre caput Euandrius abstulit ensis.
Euanthe gratiarum mater vt placet quibusdam.
Euangelus poeta fuit comicus qui de re militari scripsit.
Euántia, Vide TRALLIS.
Euaristus, IIII. Romanorum episcopus, anno salutis 102.
Euarix rex Gothorum, qui templorum aditus spinis obserbarat & sepelbar, vt introendi raritas, obliuionem religionis induceret, clericos vero carceribus includebar: nullum omittebar tormenti genus, in quo suam feritatem non exerceret.
Euax, rex India, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem.
Eubœa, insula maris Aegæi, inter Sunium Atticæ promontorium & Thessaliam in longitudinem extensa, & à Bœotia Euripio a modum angusto dirempta: ita dicta ab Eubœa heroicæ indolis matrona, cum antea Abantis & Macris diceretur. Hodie Nigropontum nominant. Hinc Euboicus, Virgil. lib. 6. Aeneid. Quælis in Euboico Baiarum littore quondam Saxea pila cadit, &c. Item lib. 9.
Eubulus, Atheniensis ciuis, Demostheni sæpe aduersatus, vt ex ipsius in Midiam oratione notum est.
Eubulus, mediæ Comædiæ poeta. Suid.
Eubulus, historicus, qui historiam Mitæ multis voluminibus explicuit.
Eucarpia, Stephano, vicus est in minori Phrygia, in qua, Metrophane teste, racemus tantus provenit, vt currus medius præ onere aliquando rûpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fecunditatis gratia donasse fabulan-

tur. Est etiam Eucarpia, castellum Siciliae inter Timæos.
Eucherus ordinis senatorij dignitate conspicuus, speluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunensi.
Euchion, Bacchum cognominant poetæ, & τὸν ἔχον, id est à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Malim eulyus, vt sequitur.
Euclides, geometra insignis, tempore primi Ptolemæi: posterior aliquanto his qui Platonis temporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & eratosthene. Multa scripsit, quæ ad geometriam & musicam pertinent.
Euclides, Megarensis Socraticus, belli inter Athenienses & Megarenses tempore muliebri veste noctu ad Socratem venire solitus. Ab hoc philosophi Megarici dicti, qui id bonum solum esse dicebant, quod esset bonum & simile & semper idem. *Suidas & Diog. laertius.
Eucrates fuit versutus quispiam, qui aliquo prætextu suffugebat semper, siquædo fides esset præstanda. Hinc natum prouerb. vias nouit quibus effugit eucrates.
Eucratida, vrbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.
Eudæmon Arabia, felix Arabia dicitur apud Pomponium lib. 2.
Eudæmonidas, nomen viri proprium, Tortelio.
Eudamidas, Archidami filius, & frater Alcidis, aliàs Agidis. Plutarch.
Eudæmus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plutarchus in Philopœmene.
Eudæmus, V. I. Corinthiorum rex.
Eudipne, insula Libyæ Phœnicum. Steph.
Eudo, Roberti Andegauensis ducis filius, Francorum rex, regnavit annis 11x. Hic Caroli Simplicis tutor fuit, anno salutis 891.
Eudo, Vasconia dux, pacis fœdere rupto, quod cū Carolo ierat, in subiectas illi regiones multa tentauit. Blond. lib. 10. decad. 1.
Eudochia, cum filiis, Græcis imperauit mensibus V. I. anno salutis 1070.
Eudocia, Theodosij filia, Valentianiani vxor, Tripart. hist. lib. 12. ca. 13.
Eudora, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiodo in Theogonia. Item vna ex Athlantidibus, quæ septem numero esse perhibentur.
Eudorus, Mercurij filius ex Polymela Phylanthis filia, qui Achillem ad bellum Troianum sequutus est. Homer. 8. Iliad.
Eudoxius, cos. cum Dioscoro, anno ab vrbe 1195.
Eudoxus, Aeschinis filius, qui patria Gnidius, geometra & astrologus, summus medicus, Socratis & Platonis auditor, qui primus annum composuit. Scripsit leges, & de Geometria atque astrologia libros edidit. Cic. 2. de Diuinatione. Fuit alius eudoxus Rhodius historicus, alius Siculus Agathoclis poeta comicus.
Eudoxus præsul Constantinopolitanus qui Aniane sectam est imitatus valentis principis ætate.
Euélgia, vrbs quædam. Steph.

Eueménus, vir Cardianus magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis accessit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Cræcorum historiis. Vide EUMENES. Euemêrus, historicus antiquus à ciuitate Messana, res gestas Iouis; & cæterorum qui dii putantur, collegit: historiãque contexuit & titulis & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur. Hanc historiam interpretatus est Ennius, & secutus. Laetantius. Euenêrus, Vide EVAENETS. *Euenus Martis & Steropê filius qui quum stupratorem filie Mapiisæ Apharetum nomine comprehendere non posset ad supplicium, se coniecit in Lycormam fluuium animi dolore. Plut. Euenus, fluuius Acrolie, in Callidromo monte nascens, & iuxta Calydonem in mare Ionium influens: ita dictus ab Eueno Martis filio & Marpeisæ patre, qui se in hunc fluuium precipitauit. Ouid. lib. 9. Metamorph. Nanq; noua repetens patris cũ coniuge muros, Venerat eueni rapidas Ioue natus ad vndas. Lucanus, Et Meleagream macularus sanguine Nefsi Euenus Calydonia fecit, &c. Euênus, philosophus, qui ignem, optimum ciborum condimentum esse dicere solebat. Plutar. *fuerunt item eueni duo patij. Flegiarum scriptores, quorum meminit Suidas. *Euergetes cognomen Ptolemæi ægyptiorum regis qui Phila delpho successit à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impostum. Euergera, populi Scythici, qui & Arimalpi: quòd benefici fuerint in Agros, tempestate maris, ad terram ipsorum appulso. Steph. Euerhârdus, Francorum dux, anno salutis 913. Euesperis, vel Euesperides, vel Hesperis, vrbs Libye. Steph. Eugânei, populi ad intimum maris Adriatici sinum, Alpes versus, qui deinde à Troianis & Heneticis, qui Antenore duce in eam Italiæ partem venerunt, sedibus suis pulsi, Alpes Graias tenuerunt. Liuius libro 1. ab Vrbe. Dicti autem sunt Euganei, ἀπὸ τοῦ εὐγενέος, hoc est, à generis nobilitate. Plinius lib. 3. cap. 20. Eugânnion Cyræneus, Theogoniã scripsit, anno ab vrbe 186. *Eugenia filia cuiusdam inter Rom. potentissimi, quæ virum mentita est in cœnobio quo se inclusit, vt christo seruiret commodius. Eugénus, ab Arbogaste imperator factus anno ab vrbe 1145. Tripart. hist. lib. 9. cap. 45. Eugénus, I x x I I I. Romanorum pontifex, anno salutis 318. Eugénus, I x c v I I. Romanorum episcopus, anno salutis 824. Eugénus, I I I. Romanorum pontifex c l x v I I I. anno salutis 1144. Eugénus, I I I. Romanorum pontifex, c v I I I.

bellum gessit Romæ aduersus Columenenses, anno salutis 1431. Éúgia, regiuncula Arcadię. Steph. Eúhyus, siue Euius, vnus ex Bacchi cognominibus, à Ioue illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis gesserunt. Fabulantur enim Poëte, cæteris diis perterritis, Liberum patrem se in leonem conuertisse, vnũque ex Gigantibus interfecisse: & ob rem tam strenuè gestam, Euyon, hoc est, bonum filium à Ioue fuisse salutum. Inde fit sœminum Euhyas, quod Bacchi sacerdotem significat. Eui, rex Madianitarum, num. 31. Euij, populi Ligurię. Steph. Euilla, regio ad Orientem vergens, quam circuit de paradiso Phison egrediens, quem nostri mutato nomine Gangem vocant. In ea aurum pretiosum, & gemmæ pretiosissimæ, carbunculus, smaradufque nascuntur. Euil-microdach, rex Babylonis. 4. reg. 25. Euippe, vicus Carię. Steph. Eumêus, subulcus Vlysis, qui dominum post longos errores domum redeuntem quauis incognitum hospicio excepit, & in urbem deduxit, eique in vlciſcendis vxoris prociſis fidelem operam nauauit. Homeris lib. 22. Odyss. Eumélis, augur nobilis. Statius 4. Syllu. Eumelus, Admeti regis Theſſalię filius ex Alceſta vxore. Bocatius lib. 5. cap. 43. Eúmenes Neoptolemum interfecit, anno ab vrbe 430. Eúmenes, Bithynię rex, Asiam inuasi, anno ab vrbe 516. Eúmenes, v r I. Alexandrię episcopus, anno salutis 134. Euleb lib. 4. cap. 5. Euménia, vrbs Phrygię, quam Attalus ab Eumene Philadelpho sic vocauit: aut Hylas quòd bene in ea mansisset, sic eam appellauit. Alia est Carię, tertia in Hyrcania. Euménides, Furię infernales, κατ' ἑφεμεριδον, cum minimè ἐμμεδον, hoc est, beneuolę sint. Has autem tres ferunt fuisse, Acherontis & Noctis filias, vno partu editas: & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cicero 2. de Legib. Agitant & insectantur impios Furię non ardentibus tedis, sicut est in fabulis, sed angore conscientię, & fraudis criati. Apud superiores verò Diras. Virgil. lib. 12. Aeneid. Eúmilus, vnus ex Gręcis ducibus qui ad Troianum bellum profecti sunt. Eumólpidę, dicti sunt sacerdotes, seu magistratus Athenis, in memoriam & honorem eumolpi regis, quem Aegyptij generis fuisse Diodorus refert. Eumólpus, Atheniensis, quem Suidas Musę poëtę filium fuisse scribit, verficatorem ante Homerum fuisse traditur, ab hoc Eumolpidas, sacrorum quorundam præfides dictos volunt, Aeschines in oratione contra Ctesiphontem. Fuit & Pythionics,

Pythionics, hoc est victor in Pythiis ludis Gracia. Eumónides, nomen proprium viri Thebani. Plut. Eunæ, vrbs Carię, in qua fluuius est Eunarus. est etiam Eunę, vrbs Argus, quam habitabant Cyrenę. Steph. Eunêus, Iafonis filius ex Hypsipyle, filia Thoantis regis Lemni. Homeris lib. 7. Iliad. Eunice, mater Timothei. 2. timoth. 1. Eunomiáni, hæretici, qui & Aetiani ab Aetio dicti sunt, anno salutis 358. Tripart. hist. lib. 5. cap. 13. Eúnonus, Adorsorum rex, anno ab vrbe 301. Eunonymos, insula parua ex AEoliis. Plin. lib. 3. cap. 19. *ita dicta quod è Lipara in Siciliam nauigantibus sinistra offeratur: nam λιπαρά græci ἐπιμημοῦν vocant sinistra, aut Strabo lib. 6. est etiam Eunonymus Theophr. arbor infelix, malo punice similis in Lesbo insula potissimum proueniens peccori gustatu lethalis. Plin. lib. 13. cap. 22. Eunus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 257. Euodia, Mulieris nomen. philip. 4. Euódus, Consul, cum Honorio, anno ab vrbe 1139. Euódus, primus post diuum Petrum Antiochenę ecclesię episcopus, anno salutis 68. Euonymia, vrbs Carię. Est & vicus Atheniensium, ab Euonymo terrę & celi vel Cephisi filio. hic vicus etiam euonymus vocatur. Steph. Euonymitæ, populi Aegypti, iuxta Aethiopiã. Stephanus. Eúpales, x x I I. Assyriorum rex. Eupalia, vrbs in Locride. Stephanus. Alij eupalion, alij eupolion vocant. Eupator, Filius Antiochi. 1. mach. 6. Eupátia, vrbs Lydorum. Steph. Euphóme, mulieris nomen, nutricis Musarum, & Croci matris. Euphórus, nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occisus. Cuius animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ouid. lib. 15. Meta. Euphóron, poëta Chalcidensis, quam tranſtulit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, vt eum præferrent Ennio, & reliquis poëtis, eiuſque poemata studioſè cantarent, posthabitis aliorum poematibus. Euphrânor, statuarius laudatissimus Isthmius, qui de symmetria & coloribus aliquot volumina descripsit. Floruit centesima quarta Olympiade, plurimãque signa nobilissima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio lib. 34. cap. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, sibi que æqualis. Euphránta, vrbs Libyca. Steph. Euphrántis, regio eadem quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cum Araxe fraire ex monte Armeniæ profluit. Steph. Euphrátes, philosophus grauisissimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte excessit euita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cum propter senectutem, tum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere

posset. Dion. Euphrátes, tis, fluuius Mesopotamię, quem Strabo scribit ex Niphate monte Armenię, magnum, profundum, & celerem nasci: influere autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tigri coniunctum Mesopotamiam facere. Dicitur autem putatur Euphrates (quod & Ambrosius annotauit) ἀπὸ τοῦ εὐφραίνεω, hoc est, à lætificando: propterea quòd circumiacentem agrum restagnationibus suis aded lectum fecundumque reddat, vt sequente anno sponte restibilis fiat seges. Euphrateſiã, vrbs siue regio quædam. Steph. *Euphrone vna ex tribus gratiis. *Euphrone nox dicitur à Poëtis id est sapiens seu prudens, quod in ea multum sapimus, vt testatur epicharmus inquis: si quid docti inquiris fac noctu, eius inuestigationi vaces. nam omnia preclara noctu quã die cogitãdo melius reperiuntur. Euphrosyna, nã, & euphrosyne, nes, vna Grariarum, soror Aglaie & Thaliæ, ab animi hilaritate (id enim Græcis sonat εὐφροσύνη) ita appellata. Eúpilis, lacus Cisalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. Eúpólis, Priscæ comediæ scriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit. Horarius Satyra 4. Scripsit comedias septemdecim ex quibus nouem victoriam meruerunt. perit in prælio nuali inter lacedæmonios & Atheniensis iuxta Hellespontum commisso, cuius mors vsq; aded luſtuosa ciuitati fuit, vt postea edicto publico cautum fuerit ne poëtæ in posteram militare liceret. Eupómpus, Macedo Arithmetica & Geometriæ peritissimus, sine quibus negabat artem posse perfici. est & Plinio lib. 35. cap. 10. præclarus pictor, qui docuit Pamphillum Apellis præceptorem. Eupória, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore cõdita, & à fertilitate sic dicta. Steph. Eúporus, seruus C. Gracchi, qui dominum ex Auenino fugientem, qua potuit ratione tutatus est, ac super occisum, animam euulsis proprio vulnere visceribus effudit. Macrobr. Euprosopon, promontorium Phœniciæ ad Babylonem urbem. Nomen habet ab insigni aspectu. Vándianus. Eup'ryridã, vicus de tribu Leontide, &c. Steph. Euricus, Visigothorum rex, anno ab vrbe 1220. Eurípides, insignis poëta Tragicus nat' eo die, quo numerosus ille Xerxis exercitus ab Atheniensibus fusus est. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam summo in honore est habitus. Scripsit fabulas L x v. ex quibus quinque tantum victoriam meruerunt. Castitate autem vitæ tanta fuit, vt vulgò ευρωγυνής, hoc est, mulierum osor fuerit cognominat'. Perit noctu ab Archelai canibus, vt fertur, discerptus. Ossa eius regis iussu Pellam sunt translata, repulsi Atheniensium precibus, qui saepe per legatos tetauerant, vt ciuis sui reliquias sibi in patriam referre liceret.

*Eurippa Diana dicta est apud Pheneatas, cui templum Vlyffes construxit quod amissos equos ibi inuenisset.

*Euripidius numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuentus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Atheniensium Remp. administrabant. legitur & Euripides in eadem significatione: Vide Cæl. Rhod. lib. 20. ca. 27.

Euripus, frater angustum inter Aulidem Bœotiae portum, & Rubœam insulam, quod vnus dici & noctis spatio septies recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus ventis secum rapiat. Mela lib. 2. *Sunt & Euripi canales seu ductus aquarum aliunde deductarum in sublime salientium, si paulo minutiores sint, quos intra domos Romani per pratum ducebant, si autem maiusculi sint nisi dicuntur. Cic. 1. de Legibus: Ductus aquarum isti nilos Euriposque vocant, quis quæ viderit non irriferit Euripi quoque sunt fossæ in ludis circumdatae pro septis, quorum loca temporaria prius clostra fuerunt Auctore Plinio

Euristenes, Lacedæmoniorum rex, regnavit annis XLII.

Euristeus, 1. Micenarum rex.

Eurionus, vrbs Dariæ, ab Euro mo Care Idriei filio. Steph.

Eurionotus, alio nomine Vulturinus, venus ab oriente hyberno spirans, quod inter Notum & Eurum sit.

Eurôpa, filia Agenoris regis Phœniæ, quam Iupiter à bouis speciem transformatus rapuit, & per mare in Cretâ tranfuevit. Ouid. lib. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarum pars nomen accepit se creditur, ab Asia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo discreta.

Eurôpa, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogonia.

Europs, 1. Sicyoniorum rex, regnavit annis XLII.

Europs, 2. Macedonum rex, anno ab vrbe 146.

*Europum Syriæ vrbs olim Thapfacum, postea Amphipolis appellata. Plin. lib. 5. cap. 24.

*Europum oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin. lib. 6. cap. 15.

Eurôpus, ciuitas Mesopotamiæ.

Eurôpus, vrbs Macedoniæ, ab Euro po filio Macedonis & Orithyæ filia Cecropis. Est & alia Syriæ, & alia Caricæ, quam Idriadem ab Idrie Chrysaoris filio nominant. Steph.

Eurôtas, fluuius Laconiæ, Spartam præterlabens, Liuio bel. Macedon. lib. 4. ripasque habens frequentibus lauris confitas.

Eurus, ventus spirans ab Ortu Brumali, quem Latini Vulturinus appellant. Plin. lib. 2. cap. 47. Ouid. 1. Metamorph. Cæl. lib. 5. cap. 5.

Euryale, regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Præti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montem: quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem videntes, quoscunque aspiciant, conuertebant in

saxa. Harum nomina fuerunt Medusa, Sthenyo, & Euryale. Seruius eximia parq; pulchritudine virgines fuisse tradit, quarum solo aspectu adulescentes obstupescabant: quam rem fabulæ occasionem subministrasse existimat, vt dicrentur, quoscunque aspexissent, in saxa transmutare. Hæc ille, enarrans illud Virgilij lib. 6. Aeneidos, Gorgones, Harpyiæque, & forma tricorporis vmbra.

Euryalus, vnus ex principibus Peloponnesiacis, qui Argos & propinquas vrbes incolabant, & ad Troiam cum octoginta nauibus venerunt. Homerus in Catalogo. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam, arctissimo amicitia vinculo cum Niso coniunctus: qui noctu Rutulorum castra vnâ ingressi, magnam hostium stragem ediderunt. Verum cum instante iam die sese recipere conarentur, in hostium equitatum inciderunt: à quo circumuentum Euryalum cum Niso capere non posset, certissima sese morti maluit obicere, quam amicum deserere. Virgil. lib. 9. Aeneid.

Euryalus, cum fratre Hyperbio primus laterarias domos Athenis constituit. Est etiam histronis cuiusdam nomen, de quo Iuuenalis, Nobilis Euryalum aut Mirmillonem exprimat infans.

Euryampus, vrbs Magnesiæ. Steph.

*Euryanassa insula est maris Aegæi, è regione Ioniæ, non procul ab Arginussa. Plin. lib. 5. capite trigessim oprimo.

Eurybates, præco Ithacensis, ex Vlyffis comitatu, ab Agamemnone missus, vt ab Achille auferret Briſeidem. Ouid. epist. 6. Homer. 1. Iliad.

Eurybatus, latro astutia singulari, quem deprehensum cum custodes vellent cogere vt ostenderet quibusnam modis consueſſet domos conscendere: ille aptatis spongiis, & stimulis ferreisque retinaculis, irrepit in parietem, & spectantibus illis, artificisque nouitate mirantibus, prehensio laqueari, per regulas effugit, eoque modo periculum euasit. Homerus lib. 19. Odyſſææ.

Eurybia, nympha quæ stellas & Luciferum genuit. Hesiod. in Theogonia.

Eurybiades, Herodoto libro septimo, vnus ex ducibus Xerxis.

*Eurybiades Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius, vniuersæ græcorum classis dux à Lacedæmonii constitutus aduersus Xerxem. Herod. lib. 8.

Euryclæa, Opos Pisenorida filia pulcherrima, quam Laertes in prima existens pubertate viginti bonum pretio emit, nec minore, quam vxorem, honore domi habuit, Vlyffemque nutriendum ei dedit: quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 19.

Euricles, vates, qui de se suisque incommodis aliquid semper diuinabat. Hic per adſistentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cæl. lib. 5. cap. 10.

Euryclia, Vide E V R I C L I A.

Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plutarch.

Eurycyon, faber argentarius. Virgil. lib. 10. Quæ bonus Eurycyon multo celauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus. Latine dicitur late dormans. Ouidius, Per Eurydamanta intelligunt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.

Eurydame, Dictatoris filia, & Menij soror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem. Herodot. lib. 6.

Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Aristæus, cum vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba deliteſcentem, cuius morſu interiit. Orpheus autem vxoris mortem egerimè ferens, accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonium Proſerpinamque tam suauicarmine demulſit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitteret, ea tamen conditione, ne prius eam, quam ad superos rediſſet, intreretur. Quam legem cum ille amoris impatientia eſſet præuaticatus, Eurydice denud ad inferos est retracta. Virgil. 4. Georg.

Eurydice, Clymeni filia, vxor Nestoris, ex qua septem filios & vnam filiam suscepit. Homerus Odyſſ. lib. 3.

Eurydomène, nympha marina: Perhibent hanc matrem Gratiarum fuisse, quæ alij Eurymedusam vocant.

Euryélus, Macropolis epipolorum. Est autem oppidulum Syracularum in loco prærupto. Steph.

Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Ascanius. Dionys. Hal. 1. de antiq. Rom.

Eurylochus, vnus sociorum Vlyffis, qui solus Circes pocula non gustauit, neque in suis figuram est tranſmutatus. Ouid. 14. Metamorph.

Eurylochus, Phlegyarum rex, qui Pherecydi struxit Thebas, antequam Cadmus adueniret, qui eas postea reedificauit.

*Eurymachus fuit Thebanorum potentissimus, qui quum Patras noctu per prodicionem cepisset, rebellatibus deinde omnibus, viuis in hostiu potestate peruenit, vnaque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucyd. lib. 1.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nauſithoum suscepit, regem Phœacum, & Alcinoi patrem. Homer. Odyſſ. lib. 7.

Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide, Proximus Eurymedon cui pastoralia Fauni Arma patris, &c.

Eurymedon, Atheniensium dux cum Demosthene.

Eurymedon, Pamphyliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphyliam tranat. Mela lib. 1. & Stephanus: qui etiam locum iuxta Tharfum sic nominatum scribit.

*Eurymedusa Gratiarum mater.

Euryména, vrbs Theſſaliæ. Steph.

*Euryminus vir quidam qui cum per calumniam conaretur Castorem & Pollucem fidiſſimos amicos inter sese committere, alterum apud alterum infimulans, post deprehensum vtrique dedit grauiſſimas pœnas, vnde abiit in prouerbiu Erymi

nus, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter sese committere.

Eurynome, nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoës.

Eurynome, Apollinis filia, quæ Adraftum Argiuorum regem & triphylem Amphiarai coniugem peperit.

Euryon, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris infidiis liberauit.

Eurypylus, Telephi filius, Gothorū rex, bello Troiano, cui propter Cassandreæ amorem intererat, extinctus est. Iornand.

Eurypylus, Herculis filius, regnavit in Co insula, & omnium Græcorum augur peritiſſimus est habitus, non tamen similis Calchanti Troiano. hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus est. Virgil. 2. Aeneid.

Suspensi Eurypylum, scitatum oracula Phœbi Mictimus, &c.

Euryſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Euryſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Iuonionis odio obsequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, sperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Quæ in re mirum in modum opinione falsus est. Nam ille rebus ex sententia confectis semper victor rediit, clarior que ex periculis & maior emerſit.

Eurytæni, populi Italiæ. Steph.

Eurythius, xv i. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.

Eurythus, Vide E V R Y T H U S.

Eurytion, Vide E V R Y C I O N.

Eurytus, OEchaliæ rex, pater Ioles, qui cum ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam ab eo irato tradere recusaret, iratus Hercules Eurytum occidit, & Iolen abduxit. Hinc Eurytis, idis, patronymicum fœmininum: quo Poëtæ vtuntur pro Iole Euryti filia.

Eurytus, vnus ex Centauris, qui cum Theſeo Hippodamiam vi eripere vellent, ab eo est occisus.

Eufébia, ciuitas Cappadociæ, Caſarea poſt dicta.

Eufébius, Laodicensis episcopus, anno salutis 274.

Eufébius, xv i i. Romanorum episcopus, anno salutis 308.

Eufébius, c o s. cum Rufinio, anno ab vrbe 1100. cū Hypatio, anno 1112.

Eufébius Cronio, c o s. cum Probino, anno ab vrbe 1242.

Eufáchius, Consul, cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Eufáchius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea vocatus. Volat. lib. 15. *Hic quæ venatione ceruū ſectaretur, cōſpecto inter eius cornua crucis ſimulachro, & voce feræ audita: Cur me pſequeris? domi vxori Theophyæ & filiis rē manifeſtauit, cuius verbis fidem adhibentes Chriſto nomen dederūt. martyrij palmam accepit ſub Adriano vnâ cum vxore, ænco in Tauroexuſtus,

Eustathius, Antioch. episcopus, anno salutis 322.
 Eustathius, Antiochiæ episcopus, quo in exilium ob fidem truso, Arriani ecclesiam occupauerunt, anno salutis 331.
 Eustathius, Epiphanius, scripsit temporum epitomen ab Aenea Troiano vsque ad Anastasium principem sub quo fuit: Tomos etiam septem, & alia quædam, Suid.
 Eustathius, genere Pamphylus, præful Antiochenus aduersus Arrianorum dogma, multa composuit sub Constantino principe: pulsus demum est in exilium Traiapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de anima epistolæque complures. Hieronymus.
 Eustathius præful, is qui in Homerum & Dionysium poetas commentarios edidit, patria Constantinopolitanus.
 Eustephius, Aphrodisiæ sophista, scripsit declamationes. Suidas.
 Eustochius, Cappadox sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadociæ aliarumque gentium antiquitate. Volater. lib. 15.
 *Eustochium Paula mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarum literarum perita, vnde & suo tempore nouum orbis prodigium vocata est: ingenium sacris literis deuouit maxime, atque adeo vt Psalmos hebraicè legeret cursim & mira celeritate. Quam in re amorem B. Hieronymi sibi maxime conciliauit.
 Eustratius, Philosophus, qui in Ethica Aristotelis scripsit.
 Eutæa, vrbs Arcadiæ. Steph.
 Euterpe, vna Musarum, quæ Mathematica, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus suauitate nomen trahens. est enim εὐβενε, & τῆριον delectare. Virgilius,
 Dulciloquis calamos Euterpe statibus implet.
 Euthænæ, vrbs Cariæ. Steph.
 Euthericus, Consul, cū Barthio, anno ab vrbe 1264.
 Euthericus Cillica, Consul, cum Iustino Aug. anno ab vrbe 1272.
 *Eutiches fuit poeta Comicus.
 Eutichiânus, Consul, cum Honorio Aug. anno ab vrbe 1151.
 Eutichus, propter fidem à Genferico Gotho martyrio coronatus est, anno salutis 439.
 *Eutyches constantinopolitanus hæreticus qui christum à verbo dei discernerebat, negabatque christi carnem nostræ esse similem, duâque in eo naturas inficiabatur. Aiebat ipsum christi corpus è cælo descendisse & in virginis utero tanquam radios solis penetrasse. In hunc celebrata est quarta synodus. Volater.
 Euthydemus, Suidæ, Mafiliensis philosophus, præceptor Apollonij Tyanci.
 Euthymedon, nomen cuiusdam philosophi.
 Euthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominatur, ortus, Astyleo patre: vel (vt indigenis persuasum est) Cæcino anne geni-

tus, qui Locros à Rheginis diuidit. Hunc semel à Thasio Theagene victum tradit Pausanias, nõ iusto quidem illum certamine, sed circumuentum dolo, vnde nec Theageni decretus honor: insuper damnatus vt multæ nomine talentum Euthymo repræsentaret. Aelianus variæ hist. libro 8. Euthymus, Locus ex Italia, pyctes inclutus & robore insigni fuit, lapidè gestabat ingentis magnitudine, qui Locris ostenditur: & Temesæum heroa, quod cuique per vim abstulerat, reddere coegit, etiam cum scœnore: vt inde natum sit adagium iis qui sordidos & iniustos quæstus faciunt, affore Temesæum genium. Hic ad annem Cæcinum, oculis hominum apparere desit. Plinius libro septimo, capite 47.
 Eutocus, Bocatior libro 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt descendentes fratribus ex Africa, & in Græciam venientibus, Cyrenis remansisse & imperasse, qui vnâ secum ibidem, remansere.
 Eutrâpelus, homo quidam callidissimus. Horatius 1. Epist.
 -Eutrâpelus cuiunque nocere volebat,
 Vestimenta dabat pretiosa, &c.
 Eutrâsis, pagus inter Thespias & Platæas situs, quæ Zethus & Amphifus muris cinxerunt: sic dictus, quod multis viis, seu vicis, prius vsus & quasi perforatus fuerit. Hinc Eutresites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.
 Eutrâsum, vrbs Arcadiæ. Steph.
 Eutrâpius, de gestis Romanorum scripsit historiâ.
 Eutropius, Consul, cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1140. & cum Theodoro anno 1152.
 *Eutychia est insula Thessaliæ adiacens, ante sinum Pagasicum; Plin. lib. 4. cap. 12.
 *Eutyche mulier Tralliana, triginta partus enixa & à viginti liberis rogo illata. Plin. lib. 7. cap. 5.
 Eutyches, Constantinopolitanus abbas, tertius post Manerem & Apollinarem, alium adfirmabat esse CHRISTVM, aliud verbum Dei: negabatque carnem nostræ similem: nec in Patre duas in eodem supposito naturas esse. Sed de cælo corpus descendisse dicebat, ac in Virginis utero tanquam solis radios penetrasse: vt visum sit sanè ex muliere generatum, quanuis verè generatum non sit. Suidas.
 Eutychiânus, xv. Romanorum episcopus, regnavit mensibus x. anno salutis 282.
 Eutychides. Plin. lib. 34. cap. 8. statuarius, centesima vicesima Olympiade floruit. Hic, vt idem author est, fecit Eurotam, in quo artem ipso amne liquidiorum plurimi dixerunt.
 Eutychnus, Nomen adolescentis, quem suscitauit Paulus. act. 20.
 Euxinus pontus, sinus maris latissimus, Thracio & Cimmerico Bosporis interceptus, Axenus dictus, hoc est, inhospitalis, propter immanitatem eorum, qui eius maris littora incolabant. Illi enim & hospites immolare solebant, Strabo. lib. 7,

& carnibus peresis, ex caluis eorum sibi pocula conficere. Postea verò, cum in locis maritimis Iones aliquot oppida condidissent, cohibitorum Scytharum assucto latrocinio, receptoq; Græcorum hominum commercio, pro Axeno Euxinus, hoc est, hospitalis appellatus est. Ouidius de Ponto.
 Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
 Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.
 E X
 *Exagonus legatus Oblogenû, qui sunt populi in Cypro: is quum romam venisset, ibique de herbarum viribus multa differeret, volens coniectus est à consulibus in dolium plenum serpentibus experimenti causa, vbi serpentes ipsi non solum eum non mordebant, sed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28.
 Exâmpus, Scythiæ fons inter Borysthenem & Hypanim flumina. Herodotus lib. 4. Inter Borysthenem (inquit) & Hypanim flumina, locus est nomine Exampus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.
 Excetra, dicta est hydra, quod vno casu capite, tria excrecebant. Scribit Diodorus, Herculem debellasse hydram non solum ferro, sed etiam flammis, adhibito Iolao, qui incisam ceruicem ardente face euestigio inureret. Constat (secundum historicos) hydram fontem fuisse in Lerina Argiuorum palude aquas euo mentem, quæ vastabant vicinas ciuitates, in qua vno metu clauso multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipsa exussit: & sic aquæ meatus clausit. Nam hydra, αἰὲ ὕδρατος, id est ab aqua, nomen accepit. Plato asserit in Euthydemo, Hydram fuisse, calidissimum sophistam, cui propter sapientiam, pro vno sermonis capite amputato, multa repellulabunt.
 Exius, vrbs Siciliæ. Steph.
 *Exiritia festa apud Græcos erant, in quibus primitiæ frugum diis offerrebantur vt tradunt grammatici.
 Exquiliæ, liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tullij Hostilij, qui hunc collem vrbi adiecit (teste Liiuo lib. 1. ab Vrbe) & in cum, vt frequentius habitaretur domicilium suum transtulit. Sunt qui ab excolendo, Exquilias dictas volunt, quod ea pars vrbs, cum antea neglecta iacuisset, à Tullio rege fuerit excolta.
 Extricatus, Consul, cum Præsentæ, anno ab vrbe 269.
 E Z
 Ezechias, rex Iudæ, filius Achaz. 4. reg. 18. 1. paral. 3.
 Ezechiel, Nomen prophetæ, 1. paral. 2. 4. ezech. 1.
 Ezechiel, esdræ 8. Nomen viri. Heb. Iahaziel.
 Ezel, Nomen lapidis viatorij in agro vrbs Saul, sub hoc latuit David in supremo digressu à Ionatha. 1. reg. 20.
 Ezer, Filius Hur primogeniti Ephratha, 1. paral. 4.
 Filius item Suthalæ filij Zaba. 1. paral. 7. & 12.
 Eziel, Filius Haraia. 2. esdr. 3.
 Eza, Nomen viri. 1. paral. 4.

Ezrel, Nomen viri. 1. esdr. 10.
 Ezri, Nomen viri. iudic. 6. 1. paral. 27.
 Ezricam, dux domus Achaz, 2. par. 28. Filius Naariae filij Semeiæ, 1. paral. 3. Filius Hasel filij Elasa, 1. paral. 8.
 Ezriel, pater Saraia. ierem. 36. 1. paral. 5.

F A
 Abariæ, insula, Plin. lib. 4. cap. 14.
 à frugis similitudine sponte prouenientis, aliàs Buchara dicta.
 Fâbaris, fluius Sabinorum, alio nomine Farfarus appellatus.
 Fâbia, Vide F N A B I A.

*Faba mulier Rom. quæ fabium fabricianum inter fecit vt liberius posset lasciuire cū Petronio Valenciano liberali forma adolefcentulo: quo cum adulterij consuetudinem habebat. Plut. in Paral.
 Fabianus, xi. Romanorum episcopus. Euseb. lib. 6. cap. 21. martyrio coronatus est, anno salutis 251.
 Fabianus, na, num, à Fabius fit. vnde dicitur arcus Fabianus, qui constructus est iuxta regiam in via sacra.
 Fâbius, à faba, cognomen eius qui fabam optimè serebat: sic Cicerones, Lentuli, Pisones, & huiusmodi.
 Fâbij, Romani nobilissimi, simul ac potentissimi, qui bellum aduersus Veientes soli cū suis clientibus & feruis in se receperunt: cunque ex leuibus aliquot præliis sæpius victoriam reportassent, tandem ad Cremeram fluium insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt. Ouidius libro 2. Fast. Ex tanta Fabiorum clade vnus tantum superfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius sanguine per longam nepotum seriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduersus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum Imperatorum temeritate labefactam, primus restituit, aded vt verissimè de eo annius dixisse videatur,
 Vnus homo nobis cunctando restituit rem.
 Sed qui primus Fabius, dictus est Allobrox quod apud flumen Isaram Allobrogum regem cecidisset.
 *Fabiola fuit Romana mulier quæ, quum magno studio sacras literas amplecteretur Prophetias euangelia & Psalmos frequentissime reuoluebat, vt iterata plerumque lectio amorem diuinæ religionis (qua deflagrabat) augetet magis, vnde, & D. Hieronymus librum de veste sacerdotali eidem nuncupauit.
 Fabius Maximus, Consul, cum C. Iulio Cæsare, anno ab vrbe 679. hic in Hispania Pompeios vicit, Hispanias per deditorem accepit.
 Fabius Africanus, Consul, cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.
 Fabius Chilo, Consul, cum Libone, anno ab vrbe 744.

be 956.
Fábius, Tarianus, aliàs Duitianus, Consul, cum Neratio Cereali, anno ab vrbe 1111.
Fábius pictor, homo nobilissimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto.
Fabratéria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus. *Iuuenal. Sat. 3. & Silius libr. 3. huius insulæ meminerunt.
Fabrícus, Rom. ciuis frugalissimus, qui in tenuissimo censu Samnitum munera forti animo spreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & salinum ex argento tantum colendorum deorum causa domi habuit, ita tamen, vt patella corneo pediculo sustineretur. Cuius filia ob paupertatem de publico dotibus donata, ad maritos ierunt, portantes gloriam domesticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt secum esse vellet, ac proximum à se locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, non hoc illi conducibile esse, nam si Epirotæ (inquit) ambo nos noriant, à me regi quam abs te mallent. Virgi. lib. 6.
 -paruóque potentem. Fabricium, &c. Cic. lib. 3. Offic.
Fabritiánus, matrem Fabiam interfecit, quod illa Fabium Fabritianum maritum suum occidisset, vt liberius adulterium cum Petronio adolescente committeret. Dositheus apud Plutarchum.
 ***Fabula** formosa quædam puella apud Mart. Bellæ es nominis: & puella, verum est. Et diues quis enim potest negare.
Fabulínus, putabatur deus, qui pueris primò fari incipientibus præfesset. *vnde huic Rom. sacrificabant, quum primum eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.
Facúndus, Cos. Neporiani collega, anno ab vrbe 1088.
Falco, Cos. Clari collega, anno ab vrbe 945.
Fádus, Pompeianus miles, Asinius Pollio libro Epistolarum decimo.
Fadus: Sil. libr. 6. Hinc Fadum & veterem tellure Labicum.
Falácium, promontorium Siciliæ, Ptolem. hodie Melazo.
Falcidia lex, quæ amputat legata, quando saltem quarta pars bonorum non superfit hæredibus.
 ***Falerij**, orum, fuit oppidum Phariæ in Thuscianæ mediterraneis. Ptol. lib. 4. cap. 1.
Falerína, tribus Romana. Liu. lib. 9. decad. 1.
Falérnus, regio Campaniæ, optimi vini feracissima. Pro vino verò tam masculini, quam neutri generis est. Martialis,
 Resina bibit vina Falerna. Tibullus,
 Nunc mihi fumosas veteres proferre Falernos.
 Quondam Amincum appellatum, vt Aminæ vitæ apud Maronem.
Falísici, siue Phalísici, populi quondam Hetruriæ, vberima incolentes pasua: vnde gramin Faliscum à scriptoribus passim celebratur. Hi cum

à Camillo obsiderentur, magister Iudi cum nobilioribus discipulis deambulandi prætextu vrbe egressus, ad hostem eos deduxit. Quam perfidiam detestatus Camillus, hominem nudari iussit, & à pueris casum in vrbe remitti. Quare id consequutus est Camillus, vt quos armis subigere non potuerat iustitiæ admiratione ad deditonem compulerit. Apud Faliscos farcimini præstârissimi genus fiebat, lucanicis non dissimile, quod ventrem Faliscum appellabant. Mart. lib. 1.
 Et lucanica ventre cum Falisco.
Fanéij, populi in Oceano Septentrionali, qui, vt refert Plinius libro quarto, tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegantur.
Fanéstris, Colonia Pomponio est, quam Plinius Fanum fortunæ appellat libro 3. cap. 14. & item Ptolemæo libro 3. Porro eadem colonia sita est non procul à flumine Metauro. Plinius libro 13. cap. 14.
Fánnia lex, lata est anno post vrbe conditam quingentesimo octauo, quæ ludis Rom. item ludis plebeiis, Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus in singulos dies centenos aris insumi concessit, decemque aliis diebus in singulis mensibus tricenos, cæteris autem omnibus diebus denos. Gellius lib. 2. cap. 24.
Fánnij, oratores. Horum duo: quorum C. Fannius, qui c. o. s. c. Domitio fuit, vnam orationem de sociis & nomine Latino, contra Gracchum reliquit. Alter autem C. Fannius, N. F. C. Lælij gener, & moribus, & ipso dicendi genere durior. Cicero in Bruto.
 ***Fannius** Cepio deprehensus in conirationem aduersus Augustum, sibi mortem consciiuit. Mart. libro 2.
 Hostem quum peteret, se Fannius ipse peremit. Hic rogo non furor est, ne moriari mori?
Fanum, vrbs Piceni seu Vmbriæ, amenissima in Adriatico littore, inter Pisaurum & Senogalliam sita, hand longè à Metauro amne sic dictum. quod in ea pulcherrimum Fortunæ fanum, id est, templum fuerit. Hinc Fanenses, seu Fanestres eius incolæ, Stephano, vrbs est Italiæ.
Fanus, deus, qui euntibus præerat, vel deus anni. Cuius imaginem cum Phœnices vellet exprimere, draconem finxerunt in orbem redactum, caudamque suam deuorantem, vt appareat mundum in se resolu. Macrob.
 ***Fana** virgo gallica clarissimis orta parentibus, Heraclio imperante, quæ cum ad nuptias cogere-retur, in tantis prorupit lachrymas, vt inde cecitatem contraxerit.
Faramúndus, primus Francorum rex, anno salutis 411.
Faran, Vide F H A R A N.
Fárfarus, siue Farf. r, Syriæ fluuius, in radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miscetur mari. Hic tantus fertur, vt transiri vado non possit. Farfarus etiam

dictus est fluuius qui per Sabinos transit. Vide FARFARIS. * Farfarum vocat Plautus in Pœnulo, arborem: populum Prosternebam inquit eos, vt folia Farfari, quæ leui pulsu ventri, alicuius autumno vniuersa aliquando cadunt.
Farnus, Medorum rex. Diod.
 ***Farreatio** celebritas quæ fiebat in nuptiis Farreo libo: Aliter vocabatur Confarreatio. At quæ disseuebantur nuptiæ Diffarreatio.
Fascélis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur, à Fasce lignorum impositum, in quo Orestes & Iphigenia simulacrum eius absconderunt, cum ex Taurica regione in Italiam illud afferrent.
Fatua, Vide FAUNA.
Fatuélus, quidam deus, cuius vxor fatua est dicta. Seruius.
Fatúgal, fuit Romæ sacellum Iouis, in quo erat fagus arbor, quæ Ioui sacra habebatur.
 ***Faucula** Clunia fuit mæretrix, alioqui tamen clementissima, quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim suppeditauit. Liu. lib. 26.
Faudentia, Hispaniæ oppidum. Plinius libro tertio, cap. 1.
Faúentia, Ciuitas in Italia * octaua regione, quam hodie Itali sua lingua vocant Facuza, eius incolæ vocantur Fauentini, fidentinis finitimi. Pli. lib. 3. cap. 15.
 ***Faula** Herculis Scorum: Verrius apud Lactantium.
Fáuij, populi sic dicti, quod princeps eius gentis ex ea natus sit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Quauis alij putent ita vocitatum, quod prius ostenderit, quæ admodum vrsi & lupi foueis caperentur.
Fauna, Deæ cuiusdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto sacra fiebat nocturno tempore: viri autem tanta cura ab eius sacris arcebantur, vt vel in ædem eius inspexisse, capitale haberetur. Rationem huius affert Macrobius libro 1. Saturnal. cap. 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuisse tanta pudicitia, vt perpetuò gynæcio, hoc est, mulierum conclauis inclusa, nullum vnquam virum, præter maritum, aspexerit. Varro eandem esse existimat, quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quod infantes non prius vocem edant, quam terram attigerint: eadem & Bona Dea vocata est, quod omnia, quæ ad victum pertinent, bona suppeditat.
 ***Faunalia** feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrabantur, quarum meminit Horat. in odis, & Alex. ab Alexandro lib. 3. cap. 18.
Faunus, antiquissimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latui: à quo rustica ea numina genita putantur, quos Faunos, seu Syluanos Poetæ appellat, cornutis capitibus & caprinis pedibus

insignes.
Fauni, agrorum & sylvarum putati sunt dii, qui post longum tempus moriuntur, quod è terra geniti sint: hinc Fana dicta existimat Probus. Hos quidem incubos vocant. Fauni apud Latinos ij sunt, qui apud Græcos *καρποποι*, filij Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à diuo Antonio inuentum.
Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnavit in Latio, à fando dictus, quod oracula sua voce redderet.
Faunus Iunior, apud Aborigines regnavit. Dionysius Halicar. lib. 1.
Faunónius, ventus ab occasu æquinoctiali spirans, contra Subsolanum, Plinio libro 2. cap. 47. à fouendo dictus, quod cuncta foueat. Est enim genitalis spiritus mundi, quo plantæ hyberno frigore enectæ, reuiuiscunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dicitur quasi *ζωὴν φέρων*, hoc est, vitam afferens.
 ***Fauo** nobilis histrio Rom. qui in funere Vespassiani imperatoris personam eius tulit, virique vt moris erat dicta & gesta imitatus est.
Fauorinus, philosophus Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano principi infensus. Ideo tria de se mira narrare solebat, se Gallum græciffare, eunuchum mæchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam causam statua eius disiecta Athenis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, hæretique librorum ab eo factus est. Philostratus. Gellius huius sæpe meminit. Aelianus de varia historia, dicit hunc quandoque in disputatione quadam Hadriano celsisse, admirantibusque proximis, Nónne ccedam (inquit) ei qui xx. habeat legiones?
Fausta, Constantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1082.
Faustiánum vinum dicitur quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.
Faustina, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæsare, in honorem Faustinae matris suæ instituta.
Faustinus, cos. cum Gallieno Augusto, anno ab vrbe 1014.
Faustinus, cos. cum Rufino, anno ab vrbe 962.
Faústulus, pastor, qui Romulū & Remum ad Tiberim expositos inuenit, Laurætiæque vxori suæ educandos tradidit. Liu. lib. 1. ab vrbe.
Faustus Sylla, cos. Syluij Othonis collega, anno ab vrbe 804. *hic faustus cognominatus est, quod sibi perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogauerit.
Faustus, cos. cum Theodosio Augusto, anno ab vrbe 1191.
Faustus, Syllæ Dictatoris filius.
Faustus, Quintilianus senator tempore Iuliani principis.
 ***Faustus** Afer hæreticus Manichæus, qui scripsit libros in Orthodoxâ fidem, quibus abunde respondit Augustinus.

- *Februa dea apud antiquos quæ menstruis fluoribus præerat. dicta à febris id est purgationibus, quod scæminas post partum secundis exëutibus purgare putaretur. Paleph. lib. 2.
- *Februa sacra erant, quæ diis manibus placandis fiebant mense februariò. Ouid. 2. fast.
- Fébruus, inferorum deus, quem & Plutonium & Diem appellamus: unde & Februarius mēsis dictus est, quòd tunc potissimum à Romanis Deo huic sacra fierent. Macrobius lib. 1. Satur.
- *Fellenius Deus fuit Aquileiensium tutelaris ac præses.
- Felsina, vrbs Italiae, postea Bononia appellata. Plinius lib. 3. cap. 15, Intus (inquit) colonia, Bononia, Felsina vocitata, cum princeps Hetruriae esset.
- Felstinus, Thuscorum rex, regnavit annis xxxiii.
- L. Fenestella, historicus, mortuus est Cumis Augusti tempore. Euseb.
- *Fenni Germaniae sunt populi, quorum mira erat feritas & fœda paupertas, non arma, non equi, non penates: victus herba, vestitus pellis, cubile humus, sola in sagittis, spes, quas inopia ferri ossibus asperabant. Idem venatus viros pariter ac scæminas alebat: vivebant in sylvis, quod beatus arbitrabantur quæ ingemere agris, illaborare domibus. autor Cor. tacitus.
- *Federicus secundus Imperator. Rom. qui filium suum Henricum peremit in carcere, quod suspicaretur eum favere Gregorio Pontifici quo cum bellum ipse susceperat.
- *Felicitas Rom. mulier quæ filios pro religione christiana sub Antonio emori læta conspexit.
- *Felicula virgo ingenua, quæ quæ nullis tormētis aut pollicitationibus à Christiana religione divertit possit, iussu Flacci Comititis in latrinam detrusa est & ibidem mori coacta.
- *Felix Rufus auriga nobilis apud. Plinium libr. septimo.
- *Femella Amatriciana mulier constantissima, quòd quæ intellexisset filium demisso minus animo ad supplicium trahi, eidem occurrens iussit ut exuto periculi metu, cælum & solē suspiceret, quod quæ fecisset, An, inquit, ignoras fili, te confestim in arces illas emigraturum?
- Feralia, orum, feriae erant apud Romanos, Diis Manibus sacratae, ita dictae à ferendis ad tumulū epulis. Ouid. 2. Fastorum. & Varro.
- Ferdinandus ii. Hispaniae rex, anno salutis 1159.
- Ferdinandus iii. Hispaniae rex, Alphonsi viii. filius, Hispaniam ferme omnem Saracenis eripuit, felicissimum regū omnium fuit, anno salutis 1245. Volater.
- Ferdinandus v. Hispaniae rex, anno salutis 1475.
- Ferdinandus iii. Castellae rex, anno salutis 1295.
- Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica insula, & Valentia vrbe pulsus, eas ad fidē christianam reduxit. Blond. lib. 7. decad. 2.
- Ferdinandus, Nothus Alphonsi filius, Apuliae rex,

- anno salutis 1458.
- Ferdinandus, s. a. Maioris, Castellae comitis filius, Hispaniae rex, anno salutis 1011. Volat. Hic Sanctia Alphonsi regis Legionis filia cremundi sorore vxorem habuit, cui celsit Legionis regnum iure hæreditario.
- Ferentia, Tuscorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.
- Ferentinum, oppidum quod Plinius collocat in prima Italiae regione, in qua Roma est, à quo Ferentines dicti sunt. Est & Ferentinum in Tuscia.
- Ferentum, oppidum Sabinorum, seu Samnitum, à quo Ferentini dicuntur. Dionys. Halicar. libro 17.
- Feretrius, dictus est Iupiter, non à pace ferenda, (vt quibusdam visum est) sed à ferendis spoliis. Nā Romulus, denictis Ceninensibus, hostium spolia ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu suspensa, Ioui consecrauit, eodemque in loco Ioui Feretrio templum condidit, author que fuit posteris, vt eò capta ex hostibus spolia deferrent. Liuius lib. 1. ab vrbe. Inde exercitu victore reducto, ipse cum factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, spolia ducis hostium caesi suspensa, fabricato ad id apte ferculo gerens, in Capitolium ascendit: ibique ea cum ad quercum pastoribus sacram deposuisset, simul cum dono designavit Iouis templo fines, cognomenque addidit Deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma ferro, templumque iis regionibus, quas modò animo metatus sum, dedico, sedem opimis spoliis, quæ regibus ducibusque hostium caesis, me auctorem sequentes posteris ferent. Hæc templi est origo, quod primum omnium Romae sacrum est. Ita deinde diis visum nec irritam conditoris vocem esse, qua laturos eò spolia posteros nuncupavit: nec multitudine compositum eius doni vulgarem laudem. Bina postea inter tot annos, tot bella, opima parva sunt spolia: adeò rara eius fortuna decoris fuit. Propertius libro quarto.
- Nunc Iouis incipiam causas aperire Feretri.
- Feretrum, oppidum à Desiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.
- Feretrus, mons, à quo familia Feretria dicta, à qua Urbini dux originem habet.
- Feronia, nemorum Dea, à ferendis arboribus dicta. Hæc lucū habuisse fertur sub monte Soracte, qui cū fortuito aliquando arisset incendio, & ob id transferre inde simulachrum accolae vellent, subito aiunt nemus reuivuisse. * Strabo autor est eos qui feroniae numine affabatur nudis pedibus ardentes prunas sine vlla læsione perambulari solitos.
- Feronia, ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Faliscis, in cuius vertice templum erat Deæ eiusdem nominis, quam finitimi mira religione colebant.

Ferraria

- Ferraria, Hispaniae promontorium, in Sucronesi sinu Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effossiones admodum feraces habeat. Mela lib. 2.
- Feruialis Iuno, siue februaria, siue februlis dicebatur, quòd ei mense februario sacra fiebant.
- Fescennia, oppidum Hetruriae, Plinio lib. 3. cap. 5. Virgilius 7. Aeneid.
- Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos, Hi Soractis habent arces, In hoc oppido carminis quoddam genus omni obscenitate opprobriòque plenum, inuentum putatur, quod à loco dictum est fescenninum.
- *Fescennia vinolenta mulier apud Mart. lib. 1. Ne grauis hesterno fragres fescennia vino Pastillos Cosmi luxuriosa voras.
- Fescenninum, oppidum Campaniae: cuius populi originem ducunt ab Atheniensibus. Seruius.
- Festus, Domitiani amicus, qui dum menagra vsque ad desperationem laboraret, gladio se traiecit: prius tamen amicos consolatus. Eius mortem Martialis lib. 1. describit.
- Festus, Consul, collega Theodosij Aug. anno ab vrbe 1192.
- Festus Consul, Martiani collega, anno ab vrbe 1225.
- Fesula, vrbs olim Hetruriae, non procul à Florentia. Nūc vicus modicus, licet episcopalem sedem retineat: conditam autem volūt ab Atlante Mauritaniae rege.
- Fidena, na. & fidena, narum, vrbs Latinorum Medieterranea. Hinc fidenaes, fidenarum incolae. Plin. lib. 3. cap. 5.
- *Fidentia oppidum est in octava regione Italiae, à qua incolae, fidentini. Plin. lib. 5. cap. 15.
- *Fidentia Hispaniae Bætica vrbs, inter Bætin amnem & Oceanum sita: alio nomine Iulia appellata. Plin. lib. 3. cap. 1.
- Fidiculanus falcula, Senator Romanus, vir leuissimus & sordidissimus. Cicero pro Cecinna & pro Cluentio.
- Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præest, vt nonnullis placet. Plautus, Per deum fidium credis iurato mihi. Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum sacrificiis meruerit. Cultus est à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunij. Ouid. 6. fast.
- Fidon Argiuis mensuras & pondera reperit, cum apud Hebræos Azarias in Iudaea & Hierusalem regnaret. Eutrop. lib. 1.
- Filitium, Vide F I L I S T I M.
- Fimbria Romanus, homo longè audacissimus. Cicero pro Roscio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepisset.
- Fiminialis, mons à Seruio Tullo Romae adiunctus.
- Firmilianus Cappadocum gentis, vrbis Cæsareæ episcopus, anno salutis 232.
- Firmus, Aegypti præses, anno ab vrbe 1025.
- Firmum castellum, Pomponio & Straboni: Firmum Ptolemæo: Plin. Firmanorum castellum, vrbs

- Italiae in Piceno.
- *Firmus Imperator (quem Aurelius Iatronem Aegyptium vocabat) statura fuit ingenti, oculis prominentibus, crispo capillo, fronte caperata, fusco vultu, piloso corpore & Hispido, ita vt Cyclops vulgo diceretur. Robore autem adeo insignis, vt Triarium vinceret. Nam & incudem pectori superpositam tondentibus fabris constanter perferebat, quæ resupinus & in manus curuatus pendere magis videretur, quam iacere. Crinitus.
- Fison, Vide F H I S O N.
- Flaccus, Consul, cum Gallo, anno ab vrbe 926.
- *Flamen sacerdotē significat, tres autē erāt flamines apud Ro. qui cognomina ab eo deo cui sacra faciebāt, sumebāt: Dialis, à Ioue; Quirinalis à Quirino; Martialis à Marte. Dicti quasi flamines à filo, quo cingebant caput, cum per æstum pileum ferre non possent.
- Flamingi, populi Galliae Belgicae, qui à Saxonibus originem duxerunt. A Emil. lib. 3.
- Flaminus, ciuis Rom. à quo via Flaminia, arcus Flaminus, & forum Flaminium: Consul cum Annibale pugnans, ad Thrasimenum interfectus est: eius cadaver inter mortuos ab Annibale quaesitum: nec inuentum. Liuius lib. 22.
- *Flaminus præ nomine Q. Superioris filius, qui Philipp. maced. regem vicit, filiumque demetriū dare obsidem dare coëgit. Plut. in eius vita.
- *L. Flaminus huius frater fuit, quem Cato censorius ignominiose à senatu expulit, quod gallum, quendam in gratiam pueri quem deperisset, tum quæ Galliae præerat, interfecisset. Liuius.
- Flandrēses, Vide F L A M I N G I.
- Fländria, Galliae Belgicae regio, ad littora Oceani Septentrionalis.
- *Flauia Colonia Palaestina vrbs, primum ab Herode condita & in gratiam Tib. Cæsaris Cæsarea appellata. postea deducta eò à Flauio Vespasiano Colonia, flauia appellata est. Plin. lib. 5. cap. 3.
- Flauinium, locus in Italia. Seruius.
- Flauij, à flauo deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia amplissima, ex qua erant Vespasianus, & filius eius Titus & Domitianus.
- *Flauio brigæ oppidum Cardulorum in Hispania citeriori. Plin. lib. 4. cap. 20.
- *Flauio polis Thraciae oppidum eo loco conditum, vbi antea Zela fuerat. Plin. lib. 4. cap. 11.
- *Flauium Norici oppidum est apud Pli. lib. 3. cap. 34.
- Flauus Auienus, Consul, cum Pompeio, anno salutis 1254.
- Flauus Antiochianus, Consul, cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.
- Flauus Basilicus, Consul, cum Herminericho, anno ab vrbe 1218.
- Flauus Claudius, xxxi. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac im-

perio exiit. Apud Mæstos, Martiano-polim, Bizantios & Theſſalonicam, Gothos fudit, ceciditque ad trecenta viginti millia.

Flavius Clemens, Consul, cum Domitiano Cæsare, anno ab vrbe 847.

Flavius Promotus Consul, cum Flauio Timasio, anno ab vrbe 1142.

Flavius Stillico, Consul, cum Aureliano Cæsare, anno ab vrbe 1152.

Flavius Timasius, Consul, cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1142.

Flavius Val. Valentinianus, x l i i. Romanorum imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.

Flavius Varro, Consul, cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

*Flauona Prolemæo oppidum est Illyrici apud Pli. lib. 3. cap. 21.

Flegéon, Vide F H L E G E T H O N.

Flexibula, Satyræ nomen apud Varronem, quod consilium significat. *βλάμη* enim consilium significat.

Fleuo, Rheni fluminis ostium. Pomponius lib. 3. Pli. lib. 4. cap. 15. Tacitus lib. 3. Fleuum castellum esse ait, prope Rhenum in Oceani exitum, à quo aut sumptum nomen, quod aluco daretur, aut certe mox ab aluco natum, recentum est.

Flora, dea quædam à Romanis in honore habita, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt: quæ cum magnas opes corporis quæstu quæsiuisset, populum Romanum scripsit legredem, certamque pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur editio ludorum, quos appellant floralia, siue ludos florales. Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur: deam finxerunt esse, quæ floribus præsit, eamque oportere placari, vt fruges cum arboribus & vitibus bene prosperè que florescerent. Celebrabantur illi ludi omni cum lasciuia, conuenientes memoriæ meretricis: nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo meretrices, quæ spectatores impudicis motibus detinerent.

Hæc à Græcis *χλωρίς* dicitur. Ouid 4. fastorum, Chloris eram, quæ flora vocor.

Floralia, florales, Vide F L O R A.

Floréntia, vrbs in Herruria hodie clarissima, aliquando fluéntia, quod ad Arni fluenta extructa sit, dicta: & fluéntini illic populi, Catoni & Plinio, qui nunc florentini nomine magis auspiciato vocantur, vt in quadam epistola Politianus scribit.

Florentinus, Consul, cum Anthemio, anno ab vrbe 1270.

Florentinus, Iurisperitus, Alexandri Cæsaris à consiliis.

Florentius, Consul, cum Dionysio, anno ab vrbe 1182.

Florentius, Consul, cum Tauro, anno ab vrbe 1114.

Floriânus, imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus par-

te esse electum, sibi ipsi venas incidit, effusisque sanguine consumptus est. Aurelius.

Flórius, fluuius calliæ in Hispania. Plinius lib. 4. cap. 20.

Flumentâna, porta Romæ, quam Tyberis urbem intra, in sinistra ripæ parte relinquit: dicta quod Tyberis quandoque in eam inflexerit.

Fluonia, Iuno, quam mulieres colebant, quod sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. Bocatius. *vel quod menstrua fœminarum singulis mensibus sistere crederetur.

F O

Focunâtes, populi in Alpibus. Pli. lib. tertio cap. 20.

Fœliciâna hæresis, damnata in Synodo Franconfordiæ, celebrata anno salutis 794. AEmilio libro secundo.

Fœliciânus, Consul, cū Titiano, anno ab vrbe 1089.

Fœlicitas, dea quam Romani venerabantur. August. lib. de Ciuitate dei.

Fœlix, x l i i. Romanorum episcopus, anno salutis 277.

Fœlix, x l v r. Romanorum episcopus, anno salutis 484.

Fœlix, l i i. Romanorum episcopus, anno salutis 526.

Fœlix, Iudææ præfectus, Claudij Cæsaris libertus, uxorem duxit, ioseph. lib. 20. cap. 14. Tacit. lib. 21.

Fœlix, Consul, cum Tauro, anno ab vrbe 1181.

Fœlix, Consul, cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

Folia, mulier Ariminensis, veneficiis & mascula libidine infamis. Horatius in Epodis.

Fôs solis, in Cyrenaica sic dictus, quod solis per cardines motu, calore & algore variatur. Diodorus, Arrianus, Herodotus, Q. Curt. Ouidius lib. Metamorph. 15. *medio, inquit, tua Corniger Ammon Vnda die gelida est, ortuque obituque calefcit.

*Fontanalia sacra erant fontium, quæ fiebant coronatis pueris & fontibus. Varro & Festus.

Fontéia, virgo Vestalis, M. Fonteij soror. Cicero in oratione pro Fonteio.

Fontinâlis, porta vrbs Romæ, ob propinquitatem scaturientium fontium: eadem Capena vocatur.

Forcheim, Vide L O C O R I T V M.

Forcus, tres filias habuit Gorgonas: Stennioné scilicet, Euryalem & Medusam, quæ nimis locupletes fuerunt, ideo & Gorgones dicuntur, id est terræ cultrices.

Foriculus, deus putabatur, qui foribus præerat: sicut Cardinea dea, quæ cardinibus: & Limentinus deus, qui limini.

Fórmia, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caietam, Læstrygonum quondam sedes, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, cõdita. Horatius lib. 3. Carm. Hæ primùm Hormiæ dictæ sunt, siue à frequentia, bonitatè que τῶν δρυμῶν, hoc est, stationum, vt festo placet. siue ἀπὸ τῆς ὀρμῆς, hoc est, ab imperu. Læstrygonum, qui anthropophagi fuisse dicuntur.

Fórmio, Ptolem. Istriæ fluuius: hodie Cisanus.

Fórmósus, c i x. Romanorum episcopus, anno salutis 892.

Fornacalia, feriæ farris torrendi gratia institutæ, quibus ad fornacem in pistrinis sacrificium fieri solebat. Ouid. lib. 2. Fastorum. *dicta à fornace dea, in cuius honorem hæc erant instituta & celebrabantur x i i. Cal. mart.

*Fornax dea farris torrendi: de qua Ouid. li. 2. fast. Fortuna, dea credita est antiquis. Iuuenalis, Te facimus fortunam deam, cælòque locamus.

Fortunata, insulæ, à fructuum vbertate, vel aëris bonitate dictæ, contra Mauritaniam finem ad Occidentem sitæ sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniæ terminus concurrat. Strabo lib. 3. fuerunt autem sex numero, Plinio lib. 6. quarum prima Ombrion: secunda Iunonia: tertia eodem nomine: quarta Capraria: quinta Niuarina, à perpetua niue nebulosa: sexta Canaria, plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ.

*Fortunatus præsul Pietauensis, qui gesta sanctorum partim pedestri, partim soluta oratione conscripsit.

Fóruſi, oppidum Sabinorum, saxoso in loco situm: vnde Strabo lib. 5. petram vocat ad rebellandum, quàm ad habitandum, aptiorem. Virg. lib. 7.

Forum Bibalorum, Ptolem. Hispaniæ vrbs.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolemæo, hodie Tarantesa ducis Sabaudia.

Forum Claudij, Tuscorum vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur.

Forum Cornelij, galliæ Togatæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Imola.

Forum Cornelium, ciuitas in flaminia, quæ & forum Syllæ. Foro cornelienſis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Forum Egororum, Ptolemæo, vrbs Hispaniæ Tarraconensis.

Forum Iulij, galliæ Narbonensis vrbs, non longè distans à Masilia, & Octavianorum colonia. Pomponius Mela lib. 2. Forama Iulium, Ptolemæo dicitur.

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur Carnorum colonia, Ptolemæo. In ea sunt Aquileia, Vrinum, Ciuidale, & Tergestum.

Foroiuliacæ & foro flaminienſes, populi. Plin. li. 3. cap. 14.

Forum Liuij, galliæ Togatæ vrbs Ptolemæo.

Forum Liuij, ciuitas in AEmilia, nobilis galli poetæ ortu.

Forum Segusianorum, oppidum galliæ, Ptol.

Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas, Ptol.

Forum Tyberij, Helueticorum ciuitas in gallia iuxta Rhenum. Ptol.

*Forum oigororum à Ptol. lib. 2. cap. 6. appellatur vrbs quædam Hispaniæ, in tractu Tarraconensi, quam Hispani sua lingua vocant, medina de tuo leco.

Fossa Mariana, Ptol. galliæ Narbonensis vrbs. ad alterum ex Rhodani ostiis sita, ita dicta: à fossa propinqua, quam Marius ex rhodiano duxit in vici-

num lacum. Strabo lib. 4.

Fossa Papyriana, Tuscorum ciuitas. Ptol.

*Forticidia vt inquit, Varro festa erant apud Rom. dicta à fardis bobus, vel à Fordis cædendis, quæ celebrabantur ad x v i. Calend. Marr.

F R

*Framea gladius est marti peculiaris, Iuuenal. Et Martis frameam & Cyrrhæi spicula varis. Corn. Tacitus vbi de populis Germaniæ loquitur frameas pro hastis videtur accipere his verbis: Rari gladiis aut maioribus lanceis vtuntur. Hastas vel ipſorum vocabulo frameas gerunt angusto & breui ferro. Et eques quidem scuto framea que contentus est, pedites & missilia spargunt.

Franci, siue Francones, Germaniæ populi, qui à meridie Sueuos & Bauaros habent: ab occasu Rhenu, ab ortu Boemos. Alluitur regio flumine Megano, Ptolemæo, Menio vocato, Cicero in epistolis ad Atticum lib. 14. Mantuanus, Mississet fortes contra genera impia francos.

Francia, regio Germaniæ inter Hælsiam & Sueciam. Francia, gallia nunc dicitur.

Franciscus 1. Gallorum rex, anno salutis 1515.

Franciscus Petrarcha, poeta nobilis Romæ, circa annum salutis 1339.

Franciscus Gatellusius, vir fortissimus, cuius opera Carolus Ioannes Constantin. imperator in patriam rediit, cuiq; imperator ipse Lesbium insulam dono dedit. Blond.

Franciscus de vico, vrbs præfectus, Viterbium pontifici prodicione abstulit, anno salutis 1392. Blod. Plar.

Franciscus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Caranzium vicem capique, quibus mox reconciliarius est.

Franciscus, Franciscanorum familiæ author, à Gregorio Pont. Rom. in numero sanctorum inscriptus est, anno salutis 1228.

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit post dirutam Troiam.

Frånita, aliàs Fabritius, c o s. cum Vincentio, anno ab vrbe 1154.

Fraxinétum, oppidum à Saracenis occupatum, anno salutis 891. Luith. lib. 1. cap. 1.

*Fredericus AEnobardus imperator qui ad expeditionem Hierosolymitanam profectus, quæ aliquot Armeniæ oppida iam cepisset, in amnis transitu periit.

Fregella, Stephano, vrbs Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta est, olim clarissima inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lyriamne, quem nunc garilianum vocamus, cuius etiam hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facile potest estimari, quanta olim fuerit eius vrbs amplitudo. Hæc cum à Romanis defecisset, diruta fuit, & ad vicum iam vsque à Strabonis tempore redacta. Silius lib. 8. Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregellani, populi, Plinio li. 3. cap. 5. & Fregellana vitis, Columel. lib. 3. cap. 2.

Fregellanus, proditor. Cic. lib. 5. de Einib. Quis (inquit) Fregellanus proditorum, quanquam Reip. nostrae profuit, non odit.

Frentani, Italici populi, Daunus & Picentibus vicini. Alij à Feretinis qui in Thufcia sunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt. de quibus disputat Hermolaus li. 3. ca. 5. Pli. Illorum regio Frentana Plin. dicitur.

Fridericus I. Sueuus dicitur Aenobarbus, Romanorum imperator, circa annum salutis 1153.

Fridericus II. Romanorum imperator, anno salutis 1212.

Fridericus III. Austriae dux, Romanorum imperator, anno salutis 1440.

Fridericus Arrago, Siciliae rex, Calabriam subegit. Blond. li. 9. Aemil. li. 8.

Fridigerus, Gotthorum rex, anno ab vrbe 1128.

Frifij, populi protinus ultra Rhenum Oceano oppositi: vt Ptolem. ait, Chaucis succedere: iidem qui Frifones.

* Fro & thor sunt nomina deorum in historia Saxonis grammatici.

Fronto, philosophiae simul, & dicendi praceptor M. Antonini principis, aded ab illo dilectus, vt ille statum ei à senatu statui peteret. Capitol.

Frusino, Ciuitas Campaniae, Falerno agro vicina, cuius incolae Frusinatenses dicuntur. Pli. lib. 3. cap. 5. Iuuenal. Saty. 3. - optima Sorae, Aut Fabraeriae domus, aut Frusinone paratur.

Frusinum, Latinorum oppidum, Ptol.

Frusinal, dictum est templum Veneris frutae. Siphontinus.

F V

Fucinus, lacus in quarta regione Italiae, prope Albesc Marlorum populos.

* **Fugalia** festa fuerunt Romae in memoriam exactorum regum liberataeque Reip. instituta, alio nomine regifugia dicta, solita celebrari mense Februarii post terminalia. August. li. 2. de Ciuitate dei.

Fulco, Andegauenfium princeps, quintus rex Ierosolymorum, equo in caput euerso occubuit. Volater.

Fulginates, populi Umbriae in Italia. Plin. libro 3. cap. 14.

Fulfinates, populi Illyrici. Plinius libro quarto, capite 21.

Fuluius Flaccus, Censor, tectum marmoreum Iunonis Laciniae spoliavit, vt aedem, quam dedicauerat equestri fortunae, tegeter. Liuius libro 42.

Fuluius, cos. cum Alstratino, anno ab vrbe 847.

Funda, quae & Fundi, oppidum Italiae prope Caicetam, quod intercidit. Hodie solum palustre ibi, ita tamen vt aedificiorum vestigia ruinaeque cernantur, iuxta quod lacus est Fundanus. Plin. lib. 5. cap. 3. Inde generosa vina Fundana scriptoribus commendata.

Fundi, Tide **EVNDA**.

Furiae, deae furoris, Noctis Acherontisque filiae fuisse memorantur, Alecto, Tisiphone & Megara. Fictum est à poetis inferna loca furias habitare, sed tormenta scelestae mentis esse veteres voluerunt. Cic. pro Rosc. Amerino, Tres etiã furiae significant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora praecipites agunt, quorum Ira vltionem desiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Euripides in Oreste. Eadem Dirae in caelo, Eumenides apud inferos, Furiae in terris dicuntur. Cic. libro 3. de Natura deorum.

Fur, Camil. Aruntius Scribonius, cos. cum Cn. Domitio Aenobarbo, anno ab vrbe 784.

* **Furina Dea Furum**. Secundum Ethruscos tamen Dea Sortium ad dirimendas lites.

Furinalia, vel Furinalia sacra Furinae quam deam dicebant. Fest.

Furnus, cos. cum Domitiano Augusto, anno ab vrbe 837.

Fuscianus, cos. cum Syllano, anno ab vrbe 940.

Fuscus, cos. cum Dextro, anno ab vrbe 977.

Fusidius, orator. Cic. in Bruto.

Fusidius, scenerator. Horat.

Fusidius vappae famam timet, &c.

Fusius, orator. Cic. li. 2. de Orat. Fusius (inquit) neros in dicendo C. Fimbriae, quos tamen habuit ille, non adsequitur: oris prauitate, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Furtinus, deus, in cuius sinu nebentes residebant, vt illarum pudicitiam prior deus delibasse videretur.

F Y

Fyternus, Ptolem. Frentanorum fluius, Typhernus alijs.

G A

Gaal, Filius Obed. Iudic 2.

Gaas, mons iuxta Thamath-fare, in cuius septentrionali parte Ios. sepultus est. Ios. 2. 4. iud. 2. reg. 23.

Gaba, Ciuitas quae & Gabaa videtur. isa. 10.

Gabaa, Ciuitas tribus Iudae, Ios. 15. 1. reg. 11. quae aedificauit Ala rex Iuda, 3. reg. 15. 4. reg. 23. 1. par. 2. 2. par. 16. Eadem est ciuitas quae Geba.

Gabaa, Syriae vrbs.

Gabaath, oppidum in tribu Benjamin. isa. 10. Iosue 18. 2. reg. 23.

Gabae, Ciuitas tribus Benjamin, Ios. 21. quae Gabre dicitur, Ios. 11.

Gabala, Syriae vrbs, Ptolemæo, libro quinto, cap. 15.

Gebol Hebraeis: hodie autem Volaterrano Gibel dicitur. Stephano Gaballa, Phoeniciae aut Syriae vrbs.

Gabales, Aquitanicae Galliae populi. Plin. libro quarto, cap. 19: apud quos olim fiebat optimus caseus.

Gabalum, oppidum Aruernorum in Gallia Aqu-

tanica, Narbonensi terrae proximum. Hinc Gabalici.

Gabalus, Romanus imperator, qui se solem dici voluit, quare Heliogabalus dictus est.

Gabaon, Metropolis Heuæorum, ab Ierosolymis 1. stadiis distans, Ios. 18. iere. 11. Hac est tribu Benjamin, filius Aaron est adscripta, Ios. 27. nunc (vt ait Hieronymus) ostenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Betele contra occidentalem plagam, iuxta Rhama, vbi Salomō oblativis Gitis, diuinum meruit oraculum.

Gabaonites, Gabaon habitantes.

Gabatha, Graecè dicitur *λιδίς παρος*, id est lapidibus stratus. erat autem locus editior, vel stratum lapideum eminens Ierosolymis, iudicio accommodatum. iohan. 19.

Gabathon, Ciuitas in tribu Dan. Ios. 21: quae in 19, dicitur Gebbethon.

Gabaupolis, oppidum Galilaeae. Stepha. ex Iosepho Antiquit. lib. 6.

Gabba, vrbs Syriae: cuius Gentile, Gabenus. Stephanus.

Gabec, Ciuitas in tribu Benjamin, Ios. 18. 1. paral. 6. quae Gabae dicitur, Ios. 21.

Gabalus, Nomen viri, tob. 1.

Gaber, Filius Suri. 3. reg. 4.

Gabiēnus, fortissimus militum Caesaris, à Sexto Pompeio captus, eiusdem iussu incisa ceruice iacuit in litore tota die. Deinde quum aduersperasset, petiit vt Pompeius ad se veniret, testatus se ab inferis remissum habere quod nuntiaret. Plinius lib. 7. cap. 2.

Gabij, Volscorum vrbs, 1. x. millibus passuum ab vrbe distans, à Galacto & Bio fratribus Siculis condita, fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij, in Romanorum ditionem redacta. Liu. li. 1. ab vrbe. Virgilius libro. 6. vrbs huius originem ad reges refert Albanorum: quibus enumeratis, sic subdit, Hi tibi Nomentū, & Gabios, vrbemque Fidenā, Hi Collatinas imponent montibus arces. Hinc Gabinus, a, um: vt, Iuno Gabina, apud Virg. sexto Aeneid.

Gabim, ciuitas. isa. 10.

* **Gabina Iuno** à Gabinis culta religiosissime, vt apud Verg. 7. Aeneid. quinque arua Gabine Iunonis, gelidumque Anienem & rosca riuus.

Gabinus, Romanus, vir Consularis, qui cum Syriae praefectus, Ptol. Aegypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus est.

Gabinus, presbyter, cuius Rom. iussu Diocletiani imperatoris in carcerem coniectus est, ibique fame extinctus, quod Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caij Pontificis, pater Sufannae virginis & martyris, quae nuptias filij Diocletiani respuit. Volat.

Gabriel, Nomen angeli. daniel. 8. luc. 1.

* **Gabriel Brixienfis**, Cardinalis presbyter, qui mirari solebat se annos xxx nulli mortalium succensuisse.

Gad, Filius Iacob septimus, ex Zelpha ancilla Liae vxoris eius, gen. 30. 1. par. 5. Nomen item prophetae, 1. reg. 22.

Gadalaiphus, alijs Dagalaiphus, cos. cum Oratiano, anno ab vrbe 1119.

* **Gadamas** vir austerus qui apud Iordanem magna consensit abstinencia sub dio degens, & nullo operis tecto.

Gadara, vrbs cauae Syriae, quae & Antiochia & Seleucia vocata est: inde Gentilia, Gadareus, & Gadaris de foemina ac de regione.

Gadara, vrbs est Palaestina: vnde Gētile, Gadareus, Steph.

Gadareus, Sophista, qui prius more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio consulatum adeptus est.

Gaddel, Nomen viri. 1. esd. 2.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 22: quae Ios. 15. dicitur Gederā, & à Stephano Antiochia, item & Seleucia.

Gaddi, Filius Susi, princeps tribus Ioseph, num. 13. Nomen loci, 1. par. 12: qui & Gaddi dici videtur.

Gaddis, Filius Mathathiae. 1. mach. 2.

Gadditae, viri de tribu Gad. Ios. 1.

Gadēres, ciuitas Syriae, non longè ab Ascalone, ex qua Theod. rhetoricae praceptor, qui Strab. atare floruit, Gadareus dictus est.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda. 2. par. 28.

Gaderothites, Idem, 1. par. 12.

Gades, dium, duae insulae, Plin. libro 4. cap. 22. vltra finem Barchinæ prouinciae, & in extremo nostri orbis, versus Occidentem, extra freti angustias, quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erythra Pomponio dicitur, à Tyrijs ab Erythrao mari oriundis, qui in hac insula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Distat à Calpe, Straboni, septingentorum quinquaginta stadiorum intervallo, parua quidem insula, sed virorum dignitate excellens. In qua equestris ordinis Gaditanes, quingentos in vno censu numeratos aliquando fuisse compertum est. Insula haec vbi continenti est proxima, interluitur freto d c c. non amplius pedum. Huic adiacet altera insula minor, & ipsa Gadis appellata, vnus tantum stadij Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta est pabuli latitudo, vt pecudum ibi pascentium lac serum non efficiat, neque ex eo caseus fieri possit, nisi multa admista aqua. Quin illud etiam traditur, pascentes in hac insula pecudes, nisi subinde sanguinem exhaurias, intra triginta dies pinguedine suffocari. quae res Poetis occasionem videtur ministrasse eorum, quae de Geryonis armentis fabulati sunt. Strabo libro 3. Declinat autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero singulari pro alterutra harum insularum, vel in plurali numero Gades. Plinius lib. 4. cap. 22. Gadis longa est x m. lata m. passuum. Inde Gaditanus, vt Mare Gaditanum, & Gaditanae puellae.

quæ agilitatis lascivia que nomine olim in pretio fuerunt.

Gadgad, locus in quo aliquando castrametati sunt filij Israel. num. 33.

Gadi, pater Manahem, 4. reg. 15. Est & nomen loci, 2. reg. 23: qui & Gaddi dici videtur.

Gadis, vrbs opulenta in Gadibus, quæ antea Cotinusa & Tarreffos dicebatur. Rufus Avienus in descriptione orbis, Hermolaus Gadiruta legit apud Plin. lib. 4.

Gadira, locus iuxta Hispaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertransire nõ valens, columnas ab incolis sumptas infixit. Græci sic vocant Gades, insulam.

Gador, locus, 1. par. 4. Eadem videtur esse vrbs quæ & Gedor.

Gæon, à Iosepho dicitur Nilus. Rectius scripseris Gihon.

Gætulia, regio Libyæ interioris, saramantibus finitima: cuius incolæ gætuli appellantur.

Gægates, fluuius in Sicilia, & lapides in eo primum reperti.

Gages, in Lycia oppidum ab amne Gaga, vbi & gages lapis inuenitur. Dioscor. Amnis à quo lapis nomen habet, gages appellatur.

Gaham, Filius Nachor ex Roma, concubina. gen. 22.

Gaher, Nomen viri. 1. efd. 2.

Gaius, vi. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 155.

Gaius, xxv, Romanorum episcopus, anno salutis 283.

Galaad, Filius Machir filij Manasse filij Ioseph, nu. 26. Pater Iara patris Hari, 1. par. 5.

Galaad, regio galilææ ad Orientem vltra Iordanem, genes. 32. vbi & dimidia tribus Manasses accepit possessione cū tribubus Ruben & Gad, num. 32. deut. 3. iof. 13. Est autem ad tergū Phœnices & Arabiæ, collibus Libani copulata: extenditur per desertū ad regionem Amorrhæorū vbi Schon regnavit, psal. 60, & 108.

Galaaditæ, Idem, plur. nu. num. 26.

Galaaditum, Idem, plur. num. 1. mach. 5.

Galactophagi, Scythiæ Asiaticæ populi, * à lacte denominati: hos Homerus 13. Iliad. hominum iustissimos appellat quod tenui victu contenti, ab omni iniuria sese continerent.

Galactopota, Nomadū cætarūque populi, quod frumenti expertes, lacte vescantur.

Galada, vel galadene, vel galaditis, regio Arabiæ. Stephanus.

Galadræ, vrbs Macedoniæ in Pieria. Steph.

Galadrus, mons quidam à galadro Emathij filio, dictus. Steph.

Galal, Nomen viri. 1. par. 9.

Galalai, Idem. 2. efd. 12.

Galánthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina sua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret, impediretur, mira astutia dicitur deam elusisse: venisse quippe ad eam risu ac lætitia gesticentem & solutam iam partu reginam men-

tiendo confinxisse. quare intellecta, admiratione simul ac dolore concitam deam resolutis manibus surrexisse. Tunc subito Alcmenam sine vilo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam mox Galanthidem in animal sui nominis galen, id est, mustelam mutasse, hac addita pœna, vt ore quo præcipue peccauerat, pareret.

Galarina, vrbs Sicilia, à Mergo Siculo condita. Dicitur & regio galaria. Steph.

Gálata, insula non procul à Melita. Mela libro secundo.

Gálatæ, populi qui galatiá habitát. Steph. Hi primò gomorticæ dicti sunt, à gomor Iaphet filio (Iosephus li. 1.) & fratre Aiakis, qui ad ea loca veniēs, ibi sedes posuit.

Galatæa, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata: quem cum illa sperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, riuale saxo de rupe auulso interfecit: cui casum miserari dij marini, in fluuiū sui nominis cū commutarunt.

Galathæa, nomen rusticæ puellæ. Virgil. in Bucolicis.

Gálathes, à quo Samothei, galli dicti, apud Celtas regnavit.

Galátia, regio minoris Asiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi sedes fixerunt. Huius incolæ galatæ appellantur. & gallogræci, quòd ex callis simul & græcis coaluerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorum præmio ad belli societatem excitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuiū, ab Occidente Bithyniam & Asiam, à meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plin. lib. 5. cap. 32.

Galaxara, nympha marina, à lactis cædore sic dicta.

Galba Sergius, vir Consularis, temporum suorum eloquentissimus, què Tranquillus scribit ex prætura Hispaniá obtinentem xxx. millibus Lusitanorū perfidia trucidatis, Viriatiini belli causam extitisse. Valerius autem dicit, eū trium Lusitanæ civitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturū, nouem millia hominū trucidasse. Pedianus ait, eū pro direptis Lusitanis accusatum à Catone, duosque amplexū filios pretextatos, absolutū propterea misericordia fuisse. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorū primus ab exilitate ita vocitatus est. Est enim galba, vermiculus miræ exilitatis in æsculis nascens. Alij à contrario, quod præpinguis fuerit, nominatū scribunt. Talem enim galli vocant galbam. Alij quòd oppidum Hispaniæ frustra diu oppugnatum, illitis demum galbano facibus, succenderit. Nonnulli quòd in diuturna valetudine galbo, hoc est, remediis lana inuolutis, vteretur.

* Galba Imperator fuit gulæ dedit, qui hyberno tempore cibū ante lucē capiebat: inter cenā verò cibo adeò abudatū, vtebatur vt cõgestas per manus

reliquias circumferri iuberet spargique ad pedes stantibus.

* Galiatius Mantuanus vir, qui Papiæ quum hybernaret, puella (quam vnice amabat) per iocū imperante, se in fluuium deiecit. Autore. Pont.

Galénus, medicus excellentissimus ex Pergamo, Asiæ vrbe. Floruit temporibus Marci & comenodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vsque ad Antoninum Pium. scripsit volumina x v. Suidas. Scripsit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum. Fama est hunc centum & quadraginta annos vixisse. Multa composuit in medicina, philosophia, grammatica & rhetorica. Quo nomine etiam dictus est imperator Romanus.

* Galenus Imperator Valentini filius qui gemmatas ferebat caligis, exemplo Caligulæ, qui inde traxit nomen.

Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, & à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmesci eius traditur, qui Telmescum vrhem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.

* Galeotus, Foroliuij princeps, qui Adami Benti-noli filiam duxit in vxorem. A quo dum sperneretur puella simulata agitudine sicarios subornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

Galépsus, vrbs Thraciæ & Pæonum. Steph.

Galeritus, Tuscorum rex.

Galerius, Tuscorum rex.

Galérius, à Narfe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea aduersi belli fama peruenerat, purpura indutus, (Cæsar enim erat) m. passus ante Carpentum indignati principis, pedes cucurrit. Postea in Armenia maiore Perias vicit, Ctesiphontem expugnauit, totam Assyriam cepit. Quinque prouincias Transfigritinas subegit. Pompon. Lat. Orof. Eutrop.

* Galerius imperator quū christianos omnibus modis cruciasset, tandem in morbum incidit cuius impatiētia gladio sibi latus aperuit. Eap. Egnati.

Galésus, fluuius Calabria, non procul à Tarento, leni admodum labens cursu.

Galésus ditissimus, in agro Latino agricola, qui eo in tumultu, qui inter Ascanij comites & Tyr-rhei armentarij regij liberos exortus est, cum pacis componendæ studio medium sese inter pugnantem inferret, in medio ardore pugnae est interfectus. Virgi. 7. Aeneid.

* Galates adolescens fuit formosissimus ob formā regi Ptolemæo ita grat, vt ipse Ptolemæus quibusdam, qui ad supplicium trahebantur eiusdem patrocinio pepercerit. Cal. lib. 7. cap. 35.

Galgal, siue calgala, ciuitas vltra Iordanem, non procul ab Iericho. osee 9. 2. efd. 12. iofue 4. 5. & 15. 1. regum 10.

Gallilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ sita, quæ ab solis occasu Ptolemæide ciuitate & Carmelo monte diuerminat. Ab Oriente eam

Hippene siue Ioppe & Gadara suis finibus refectant. A meridiano latere Scythopolis & Samaria suis vtraque excipiuntur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit, Egge sippus lib. 3. cap. 6. de Hierosolymorum excidio, & Iosephus libro 3. cap. 2. belli Iudaici. Tradunt verò historici duplicem esse Galilæam, superiorem scilicet & inferiorem. Superior iuxta Tyrū, Sidonem & Cæsaream Philippi sita est, qua gentes attingit ad Aquilonem. Ista Galilæa gentiū, isaia 9. & Matthiæ 4. appellantur. Vel quia illic gentes vsque ad Salomonis tempora habitauerunt, vel quod Hiram regi Tyrorum oblata sit, 3. reg. 9. Hæc in tribu Nephthali sita est. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & stagnum, Genzareth in tribu Zabulon posita est. De qua Matthiæ 3. & 4. CHRISTVS frequēter versatus est in Galilæa, iohan. 4. Vnde etiam galilæus vocatur est, math. 26. aut propter Nazareth & Capharnaum, in quibus illi domicilia, lucæ 2. & 4. Quapropter etiam Iulianus imperator Christianos solebat Galilæos nuncupare. Euseb. lib. 10. cap. 35. eccles. hist.

Gallaiici, siue gallæci, Hispaniæ populi, callis finitimi. Martialis.

Gallécia, ceterioris Hispaniæ regio. Plinius libr. 4. cap. 20. Iustinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.

Gallésium, vrbs Ephesi. Steph.

Gállia, Europæ pars, à candore populi dicta. Galia enim lac Latine dicitur. Nam montes & rigor cæli ab ea parte solis ardorem excludunt, vt eorum corpora non colorentur. Est autem triplex. Togata, Comata, & Bracata. Gallia togata ea est, quæ Alpium radicibus, & Rubicone fluuiio intercipitur: alio nomine dicta Cisalpina. Comata autem cognominatur omnis Transalpina Gallia, Plin. libr. 4. cap. 17. quam in tria populorum genera historici diuiserunt, Belgicam, Celticam, & Aquitanicam, quæ Armerica antè dicta est. Nam à Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursus, Aquitania. Videtur igitur Comatæ nomen reliquæ Galliæ conuenire, (seclusa Prouincia Narbonensi) quæ à Braccarū vsu (id vestis genus erat villosum) Bracata est cognominata.

Gállia Cisalpina, Vide C I S A L P I N A.

Gallicanus, na, num, idem quod callicus: vt, gallicanæ res. Cic. pro Quintio.

Gállicus, a, um, quod ex gallia est: vt Arma, gallica, gallica, terebra. Columel.

Gállius, a, um, sicut callicus & gallicanus. Sallust. libro 4. Histor. Duæ galliæ mulieres conuentum vitantes, ad mensura soluenda montem ascendunt.

Gallus, a, um, quod ex gallia est: vnde galli dicti sunt, qui ex gallia originem habent.

Galli, sacerdotes Cybeles. in Phrygia, dicti à gallo

flumine, cuius aquis poti, statim furere incipiebant, adeo vt seiplos castrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, nisi Samia restat. Hi sacra facientes furcentium more, capita rotabant.

Gallia castrata, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniae vrbis. Gallianus, c. o. s. cum Artillio Titiano, anno ab vrbe 879. & cum Venustio, anno ab vrbe 902. & cum Symmacho, anno ab vrbe 1082.

Gallienus, cum Lucinio Valeriano, Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum est interfecit. Eutrop. Oros. Pomp.

* Gallienus imperator Oros. Pomp. cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam vocari non dubitauerit, nam quum accepisset Aegyptum a Rom. imperio descivisse. Quid enim, inquit, sine lino Aegyptio esse non possumus? Perdit Gallia, ridēs: Et non est inquit, tuta Resp. sine Tarbearis sagis? Asia Alemanorum & Scytharum incurvationibus vastata, Quid inquit, sine Aphronitis esse non possumus.

Gallim, vicus Accaronis, vnde dicitur fuisse Phaltit, qui Michol duxerat uxorem post fugam Dauid, 1. reg. 25. isa. 10. Ciuitas item non procul a limite Moabitum, isa. 15.

Gallinaria, insula in mari Tusco secundum Italiam, contra montes Ligusticos, vt inquit Varro lib. 3. de re Rust. a gallinis rusticis appellata.

Callinaria sylvia, Cumis vicina. Cic. ad Patum. Callinicus 1. 1. 1. Italiae exarchus, anno salutis 604. Blond.

Gallion, Proconsul Achaiae. act. 18.

Gallogracia, regio Asiae, Bithyniae, Cappadociae, & Pamphyliae contermina: alio nomine Calatia dicta, quemadmodum & incolae ipsi indifferenter Calatae dicuntur, & Gallograeci. Nam cum Galli multitudine domi abundantes sedes suas reliquissent, Italiamque ferro flammisque crudelissimè vexassent, inde Camilli virtute depulsi, non parua manu in Graeciam Macedoniamque irruerunt: indeque Leonorio duce, Graecis quibusdam permitti, in Asiam traiecerunt: acceptisque a Bithyniae rege agris, sedes ibi fixerunt. Quo factum est, vt constati ex Gallis Graecisque populi, vno nomine Gallograeci dicerentur. Strabo lib. 12.

Gallonius, vir luxu perditissimus, a quo est proverbium sumptum Gallonii. Hunc Lucilius ait, nunquam bene cenasse, quod nunquam esuriens cenaret. Cic. 2. de Finibus.

Callumbri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

Gallus Hostilianus, cum Volusiano filio, xxx. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1004.

Gallus, cos. cum Flacco, anno ab vrbe 926.

Gallus, eos. cum Anicio Fausto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poeta, Vide CORNELIUS GALLUS.

* Gallus vibius vir eloquentissimus, qui dum insaniam mentiretur, quod assimulabat ad verum redegit. Cael. lib. 11. cap. 13.

Gallus, fluvius Phrygiae, in Modris montibus nascens, & in Sangarium sese exonerans. Strabo lib. 12. Huius fluminis tam admiranda est natura, vt parca potus & cerebrum purget, & insaniam tollat: contra largius, haustus lymphaticos reddat. Plin. li. 31. cap. 2. Ouid. lib. 4. Fasto.

* Galsonda Athanagildi Gothorum regis filia, quae a Chilperico marito noctu iugulata est, suasu Fredegundae pellicis. Volat.

Gamale, vrbs in Iudaea. Ioseph. Antiquit. 4. Stephan. Syriae habitatio quaedam.

Gamaliel, Filius Phadassur, princeps tribus suae Manasse, nume. 1. act. 5. Praeceptor Pauli, act. 22.

Gamarias, Filius Helciae, iere. 29. Filius item Saphan scribae, iere. 36.

* Gamelia Iuno & Gamelius Iuppiter quod nuptiis praesentent.

* Gamelia festa nuptiarum apud Graecos in mense Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta est.

Cambrium, vrbs Ioniae. Steph.

Gamphasantes, Aethiopiae populi, Pomp. lib. 1. nudi sunt, armorumque omnium ignari: nec vitare sciunt tela, nec iacere, ideoque obuios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenij est, aut congressus, aut colloquia patiuntur.

Gamzo, nomen vrbs. 2. paral. 12.

Gandara, gens Indorum, populi Gandarij dicuntur, & regio Gandarica. Steph.

* Gandericus rex Vandalorum, dum capta Hispaliae vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repente, concidit. Volater.

Gandri, populi interioris Asiae, Pomp. quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

* Gandalphus martyr dum uxorem adulterij increparet, eiusdem infidiis est interfecit ab adultero.

Gangamela, Vide GAVGAMELA.

Ganganorum, promontorium Hyberniae. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Gangarida, Curtio, populi inter Assyrios & Indos, iuxta Gangem. Virgil. 2. Georg.

Gange, ges, vrbs Indiae regia,

Ganges, qui a Mose Iazetam, in India sedem nominis firmavit. Fuit autem filius Eber pronepotis Sem. gen. 10. Bero. lib. 5.

Ganges, gis, & Gangetis, Indiae fluvius maximus, qui vniuersam secat Indiam, secum aureas arenas trahens, alio nomine Physon a Graecis dictus: quem sacrae literae inter eos annumerant, qui de Paradiso profuunt. Fontes eius alij incertos esse tradunt, vicinaque omnia rigare, quemadmodum & Nilum. Alij in Scythicis montibus nasci dixerunt, fluereque in eum triginta annes. Minima Gangis latitudo per octo milia passuum, maxima per viginti patet. Altitudo, vbi vadossimus est, mensuram centum pedum implet. Dicitur Ganges, a Gange Aethiopum rege. Suidas. Hinc Gangeticus. Lucan. lib. 7.

Et quas sentit Arabs, & quas Gangetica tellus.

Gangra, vrbs Paphlagoniae. Alia est in Arabia felice.

Gannodurum

Gannodurum, Heluetiorum ciuitas ad Rhenum, Ptolem. lib. 2. cap. 9. Vulgo hodie Constantia, Constantis.

Gan'yctor, nomen viri, Tortelio.

Ganymedes, Trois filius, puer formosissimus, quem cum Iupiter deperiret, in Ida monte venentem ab aquila rapi iussit, & in caelum afferri, eumque caliculis praefecit, repudiato ministerio Hebes filiae Iunonis, quae ante illius raptum miscendo ne etari praerat. Hyginus in Astro. Poet. tradit Ganymedem inter sidera translatum conficere signum illud, quod Aquarium vocamus, quod eius stellae suo situ aquam fundentis imaginem videatur referre.

Garamantes, populi interioris Libyae, Psyllis finitimi: a Garamate Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamam oppidum ex suo nomine condidit. * hi matrimoniorum expertes, passim cum foeminis degunt, nullas certas habent sedes. Sub cilicis semper agunt.

Garamas, Libyae rex, cuius filiam Iupiter Ammon ad Bagradam fluvium compressit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virgilij 4. Aeneid.

Hic Ammone fatus, rapta Garamantide Nympha A Garamas fit Garamanticus adiectiuum: vt Garamantica signa. Silius lib. 1.

Gareb, Nomen collis, iere. 31. Nomen item viri, 2. reg. 23. 1. paral. 11.

Garganus, promontorium Apuliae, trecentis stadiis in mare Adriaticum procurrens. * hodie vocatur mons sancti Angeli.

Gargarenses, gens mixta Amazonibus.

Gargaris Mellicola, apud Hispanos regnavit. Iust.

Gargarum, lacus ex quo Scamaender & Simois flumines decurrunt.

Gargarum, Lampfaci oppidulum, & aliud Epiri, & aliud Italiae, a Gargaro Iouis filio, &c. Steph.

Gargarus, gari, & in plurali gargara, rorum, cacumen montis Idae, Macrobio, in ea parte, vbi ad Mysos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare, a Gargarorum frugibus sumamus similitudinem. Huius autem tanta vbertatis causa est fontium abundantia, quibus solum irrigatur: adeo vt astiuus caloribus fruges non facile possint aduri. Nam quum Ida mons totus fere plurimis irrigetur fontibus, (vnde & Homerus πολυπιδικον vocat) praecipue tamen ea pars huius montis, quae ad orientem Solem Mysiam contingit. Est etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis situm. Macrobi. li. 5. cap. 19.

Garge, vrbs Libyae. Steph.

Gargettius, oppidum & pars de tribu Aegaeide.

Gargettius, canis cuiusdam generosi nomen, qui e ryonis boues custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit, cum illius armenta abduxisset; Cerberi Epirotici frater, vt scribit Iulius Pollux lib. 5. de vocabulis rerum, ad modum Casarem.

* Gargilianus Cincedus quidam, de quo Mart. lib. 3.

* Gargilius historicus qui vitam Alexandri principis est diligenter persecutus.

* Gargilius Venator nobilis de quo Horat. lib. 1. Epipt. venemur vt olim gargilius, qui mane plagas, venabula, seruos

Differum transire forum, populumque iubebat Vnus vt e multis populo spactante referret Emptum mulus aprum.

Gargus, vnus ex collibus Tauri montis.

Garizim, mons Samariae iuxta Galgal, vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati. iudic. 9. deut. 11. 2. machab. 6.

Garsia, Navarrae rex, anno salutis 1015.

Garsias, Alphonfi filius, Hispaniae rex, anno salutis 878.

Garimna, fluvius Galliae, in Pyrenaeis nascens montibus, Celtaeque diuidens ab Aquitanis, & per Saronum fines in occidentum influens Oceanum.

Gaspha, Nomen loci. 2. esd. 11.

Gastronia, regio Macedoniae. Steph.

Gatham, Filius Eliphaz filij Esau, ex Ada vxore genit. 36.

Gathae, vrbs Arcadiae. Steph.

* Gathis regina Syriae quae edicto cauit, ne quis piscem comederet, quin ipsa adesset, at haec piscibus & data deuorata dicitur. Volat.

Gaudara, vicus Macedoniae. Steph.

Gaugamela, vel gamgamela, locus Persidis. Steph. Strabo lib. 6.

Gaulcon, Solino, ora Libyae obiacens, in qua serpens neque nascitur, neque inuectus viuit, puluisque eius quocunque gentium iactus, angues & scorpiones perimit.

Gaulon, ciuitas refugij in Basan. iof. 20. 1. paral. 6.

Gaulus, insula prope Carthaginem. Steph.

Gaurus, mons Campaniae, Mafsicis & Surrentinis propinquus, in quo nascitur vinum praecipue bonitatis. Hinc gauranus, vt gaurani montes. Plin. lib. 3. cap. 5. gauranum vinum, quod in summis agrum Falerni iugis nascebatur. Nam quod in medietis gignebatur montibus Faustianum, quod in imis Falernum dicebatur. Plin. lib. 14. cap. 6.

Gaza, insignis ciuitas Palaestinae, quae olim Iudae in sortem cecidit, sic dicta a regia gaza, id est, pecunia, quam illuc quondam Cambyfes, Persarum rex vehi curarat. quondam munitissima, vt Alexander bimestri obsidione obsessam aegre cepit. Diodo. lib. 17. Haec est Heborum ciuitas, in qua habitauere Cappadoces, pristinis cultoribus interfecit. Apud veteres terminus erat Chanaanorum iuxta Aegyptum. Vnde gazetus & gazeticus. vt Vina Gazetica.

Gazabar, pater Mithridatis. 1. esd. 1.

Gazaca, vrbs aut vicus maximus in Media. Steph.

Gazam, Nomen viri. 1. esd. 2.

Gazer, ciuitas a Salomone aedificata, 3. reg. 9. iofue 10. & 16: quae ex tribu Ephraim data fuit Leuitis, iof. 21. 1. paralip. 6. 7. 14: in quarto milliario Nicopolis.

Gazetae, populi Galatae aurum gerentes. Steph.

Gazi Turcorum rex, à Balduino rege Hierosoly-
morum captus, anno salutis 1121.
Gázorius, vrbs Macedonię. Steph.
Gazus, vrbs Indica longę maxima. Steph.
G
E
Gea, oppidum prope Petras in Arabia. Steph.
Geba ciuitas de tribu Benjamin, posteris Aarō data,
2. esd. 7, & 11: quę & gaba & gabaā dicitur.
G ebal ciuitas Syrię, psalm. 82: quę nunc eibel dici-
tur, teste Volaterrano: appellatur & Biblus.
Gé bala, Arabię regio. Stephanus in Gaballa, In 718
verò tertiam Palęstinę partem esse scribit.
Gebałena, regio in finibus Eleutheropoleos.
Gebbai, Nomen viri. 2. esd. 11.
Gebbanitę, siue celbanitę, populi maris Rubri ac-
colę, in Arabia deserta, quorum caput Thomna
est, vnde genus myrrhę Gebbaniticum.
Gebbar, Nomen viri. 1. esd. 2.
Gebbethō, ciuitas Leuitis data in Tribu Dan in ter-
ra Philistinorum, iof. 19: quę in 21. dicitur gaba-
thon, 3. reg. 15.
Gebelizes, dęmon, idem Zamolxidi putatur. He-
rodo. lib. 4.
Gebenna, gallię oppidum, & mons inter Aruernos
& Heluetios medius, ditionis Allobrogum, ad la-
cum Losanensem, seu Lemanum. Numero multi-
tudinis extulit Lucanus,
-qua montibus ardua summis
Gens habitat, cana pendentes rupe gebennas.
Hodie dicitur mons Geneuę.
Gebeonitę, populi prope Hierosolyma. Steph.
Gebol, Vide G A B V L A.
Gebusęus, filius Canaan, à quo Gebusęi dicti sunt,
qui Hierusalem habitauerunt.
Gédanum, Germanię vrbs in Visulę fluminis ostio.
Geddel, Nomen viri. 1. esd. 2.
Geddiel, Filius Sodi. num. 13.
Gedelias, Filius Phasur. ierem. 38.
Gedeon, pater Abidam principis tribus Benjamin,
num. 1. Filius Ioas, iudex in Israel, iudic. 6. qui &
Ierobaal dictus est, iudic. 6.
Gedera, ciuitas in tribu Iuda, iofue 15. quę à Step-
hano Antiochia, item & Selencia vocatur.
Gederothaim, vrbs in tribu Iuda. iofue 15.
Gedlehi, Nomen viri. 1. paralip. 25.
Gedor, ciuitas in tribu Iuda, iofue. 15. 1. par. 4, & 12.
Eadem videtur esse vrbs quę & Gador, quum He-
bręis, iisdem consonantibus & punctis scribatur.
Item vir, Filius Phanuel, 1. paral. 4. Filius Abiga-
baon, 1. paral. 8.
Gedrōsia, Asia regio, Ptolemęo, hodie Tarse regnū
Haithono & Sabellico: sunt autem populi Chri-
stiani.
Gedrōlij, populi. Steph.
Gehenna, hoc nomen proprium, inquit Hierony-
mus, à seruatore nostro ponitur hac occasione.
Erat idolum Bahal iuxta Hierusalem, ad radicem
montis Mora, vbi Siloa fuit. Hęc vallis & parua
campi planities irrigua erat, & nemorosa, plenā-
que deliciis, & lucus in ea idolo consecratus. In

tantam autem populus Israel venerat dementi-
am, vt deserto templo vicinia ibi hostias immo-
laret, filiosque suos incenderent dęmonibus, vel
iniuriarent. Appellabatur autem locus ipse gehē-
non, id est, vallis Hennon. Hoc Regum volumē,
& Paralipomenon, & Hieremia plenissimę scri-
bunt. Et comminatur Deus se locum illum im-
pleturum cadaveribus mortuorum, vt nequaquā
Tophet & Bahal, sed vocetur Polyandrium. Futu-
ra ergo supplicia & pęnę perpetuę, quibus im-
pij cruciandi sunt, huius loci vocabulo denotan-
tur, duplicem autem esse gehennam, nimij ignis
& frigoris, in Iob legitur. matth. 18.
Ge-hennom, vallis, iofue 15. tribui Benjamin data,
18. Interdum scriptum reperias Ge-ennom.
Gehon, fluuius qui ē paradiso terrestri labitur, ge-
nes. 2. Iosephus Nilum vocat.
Géisa 1. Vngarię rex, Belę filius, cum Germanis
in Pannoniam irruentibus, graue bellum gessit,
primō victus, deinde victor. Ludouicum Francię
regem & Chuonradum imperatorem, copias ad
recuperandam Terram sanctam ducentes, hospi-
tio suscepit, circa annum sal. 1143.
Geisai, Vngarię rex, anno salutis 1075.
Gela, fluuius Sicilię, vrbem præterfluens eiusdem
nominis, à pruina, quam multam gignit, (Siculi
enim γλάκην pruina[m] vocant) deducto nomine.
Hinc campi circuniacentes, geloi appellati sunt.
Virg. 3. AEneid.
Apparet Camarina procul, campi que celo,
Immanisque gela, fluuij cognomine dicta. Gen-
tile, Gelaus, Suidas.
Gelunor argiuus quidam fuit princeps qui cum da-
nao de argiuorum imperio contendit.
Gelásius 1. Pontifex Rom. c l x i i. regnavit an-
no vno, anno salutis 1118.
Gelbanitę, Vide G E L B A N I T A E.
Gelboe, mons Iudę in sexto lapide à Sintopoli. 7.
regum 28.
Gelenor, Argiuorum rex, quem cum Argiui impe-
rio pepulissent, regnum Danao tradiderunt. Eu-
sebius.
Géllius, viri cuiusdam proprium. * quem poëta Sa-
tyricus patri sui irrumatorem, matrisque & soro-
ris Stupratorem arguit.
* Gello virgo quędam quę puella adhuc vita disces-
sit, cuius spectrum oberrare lesbiis creditum est,
ac pueros impetere: vnde pueros mortem qui
pręmature fato perirent, huic gello imputabāt,
Gelo, siue Gelon, Siculorū tyrannus. Dionysius li. 7.
Géloi, Vide G E L A.
Gelon, Pyrrhum veneno necare est aggressus. Plu-
tarchus in vita Pyrrhi.
Gelon, A Etnę & Hymari filius. Steph.
Gelones vel geloni, populi interioris Scythię, Aga-
thyrsi proximi, qui faciem depingunt, vt terribi-
liores in prælio videantur. Patientissimi sunt in-
edia, fumi que vrgente, equo quo vehuntur, san-
guinis non nihil detrahunt, eoque cum lacte cō-
mixto, in ediam leuant, dicti à gelono Herculis

filio, Agathyrsi fratre. Virg. 2. Georg.
-Pictōque gelonos. Item Georg. 3. Hi nunc Ge-
te dicuntur, siue Tartari, corrupto vocabulo. Pō-
pon. Mela lib. 1, & 2. Virg. lib. 9. Multas singuli
habebant vxores: cōtēti viuebant suis finibus. Ho-
ratius lib. 2. Carm.
Gelōnum, vrbs Sarmatię Eutropęę, lignea, in Budi-
nis sita, maximam gentem complexa. Ibi, Taran-
dus animal inuenitur.
Gelos, Carię portus. Pomp. lib. 1.
Gelōum, stagnum Sicilię, quod appropinquantes te-
tro odore abigit, à quo non procul duo fontes
sunt, ex quorum altero si sterilis bibit, concipit:
ex altero autem si fecunda, sterilis fit.
* Gemagog gigas cubitis duodecim procerus, de
quo Archirenius: cubitis ter quattuor altum Ge-
magog Herculea suspendit in aëra lucta.
Gemalli, pater Amiel. num. 13.
* Gemellus Tribunitius Romanus qui lupanar do-
mi suę instituit in quo Mutiā & Fuluiam foeminas
illustres, nobilemq; puerū Saturninū prostituit.
Gemelli, Nomen vallis. 2. reg. 8.
Génea, vicus Corinthi, vnde prouerbiū εὐδαιμόνιος ὁ
κόρινθος ἔχει τὸν ἄνθρωπον. Aliqui tamen incolę eius
γενοεῖδες vocant. Steph.
* Genebria mulier Veronensis peritissima tempore
Pij secundi Pontif. Rom. hęc doctissimas scripsit
epistolę, quas recitabat decoro gestu, voce virili
permixta suauitate.
Genęlara, Galilęę lacus circunseptus vrbibus plu-
rimis, & celebris. Solinus cap. 48.
Genęse, vrbs Laconicę. Steph.
* Genesius Mimus nobilis apud Domitianum qui
Christianos turpissimis gestibus irridebat. Tan-
dem & ipse sub imperatore passus est.
Genętes, portus & fluuius. Vnde Genereum, promō
torium, in quo templum fuit hospitalis Iouis,
quem Xenion appellat. Steph.
* Genethlius dictus est Iuppiter quod ei incumbat
cura gignendorum liberorum.
Genęthlius, Palęstinus doctissimus sophista, disci-
pulus Minutiani & Agapeti. Scripsit autem mul-
ta, Λαλεις & Διαλεις & μιλεις, & multa alia, vt mi-
rabile sit dictu tam paucis annis vitę tanta scrip-
sisse. Suidas.
* Genetyllis venus dicta (vt Aristophanis interpres
ait) quod geniturę præsit, qua ratione & latine
genitrix dicta est: cui de victimis sacrificari quid-
piam solitū erat.
Géneua, extremum Allobrogum oppidum, proxi-
mum Heluetiorum finibus. Ex eo oppido pons
est ad Heluetios pertinens.
Genezar, siue Genezareth, Stagnum Galilęę, iuxta
quod c h r i s t v s Apostolos vocauit, luc. 5.
Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiadē ci-
uitate: & mare Galilęę, ab adiacente Galilęę
prouincia. Habet hoc stagnum centum quadra-
ginta stadia longitudinis, quadraginta verò lati-
tudinis.
Génus, dicebatur à prisca Deus natura, & qui om-

nium rerum gignendarum vim haberet, vnde cu-
iusque rei dicebatur suus Genius: hominiquę du-
os Genios assignabant: bonum & malum. Acci-
pitur pro ipsa natura: quidam ipsam animam vel
deum, vel spiritum esse volunt, qui mortales ad
voluptatem incitet. * vnde geniales ab antiquis
appellabantur, qui ad curandam cuticulam erant
poptiores. inde prouerbia indulgere genio. sue-
runt etiam qui aquam, terram, ignem, aërem: item
duodecim signa & solem & lunam deos genios
facerent: & a gerēdo quod multa gerere possent.
primum getulos deinde genios appellatos esse
putarent.
* Gennadius Malsiliensis scriptor, qui de viris illu-
stribus theodosij tempore scripsit.
Gennęus, Nomen viri. 2. machab. 12.
Genoęi, populi Molossię, à Geno o, duce ipforum.
Steph.
Genogalia, vrbs à Desiderio Longobardorum rege
capta, anno ab vrbe 1523.
* Genfericus princeps Vandalorum quum Charta-
ginem cepisset, omnesque opes interfectis ciui-
bus in ius suum vertisset, animum ad ecclesiarū
spoliationem adiecit, quas sacris vasīs exinanitas,
& sacerdotum administratione priuatas, e quorū
suorum fecit stabula.
Genta, vrbs Indię extra Gangem. Steph.
Genthon, Nomen viri. 2. esd. 10.
Gentiānus, Consul, cum Baslo, anno ab vrbe 963.
Gentīnus, vrbs Troadis, ab vno filiorum AEnęę cō-
dita. Steph.
Gentius, rex Gentianam herbam inuenit.
Génuā, Ligurum caput in Italia, ad mare nostrum.
Hinc incipit Apenninus mons, distatque à Sabati-
is stadiis ducentis sexaginta. Dicta Genua à genu,
quia habet tanquam genu recuruum, à latere ma-
ris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam con-
didisse. Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaethō-
tis socio. Alij etiam à Iano Italorum rege. Hanc
Annibal penitus deleuit, sed Cornelius Seruilius
Consul instaurauit, sicut Liuius refert. Hinc sunt
adiectiua Genuensis & Genuanus. Quidam ex
imperatoribus Ianuam hanc vibem appellant,
quod à Iano conditam dicunt.
Genubarh, Filius Addad Idumęi aduersarij Salomo-
nis. 3. reg. 11.
Gentūsus, fluuius quem Dyrrhachio euntes in Thes-
saliam inueniunt. Lucanus lib. 5.
Quam volucer Genufus, quam mollior Apfus
Circumeunt ripis, &c.
Geon, Vide G I O N.
Georgi, Asię populi, ab agricultura nomen sortiti,
quibus vicinos Corfitas, Phoritas & Riphaces
Mela facit. Constat etiam Tauricam Chersonne-
sum Georgam cognominatam, propter memora-
bilem in ea frumenti copiam. Vadianus.
Georgiana, regio Asię à Tartaris subacta. Blond. lib.
7. decad. 2. anno salutis 1221.
Georgius de Podebra, Bohemorum rex, anno salu-
tis 1458.

Georgius Poggiebratius, Bohemix gubernator.
 Ⓢ Aencas cap. 60.
 Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Be-
 roaldo, multisque aliis viris doctis æqualis.
 *Georgius Trapezontius nobilis Philosophus qui
 in extrema senectute omnium literarum quas an-
 tea nouerat, oblitus est.
 *Georgius Cappadox tribunus militum sub Dio-
 cletiano, qui maximum serpentem in africa per-
 cemit liberata puella, quæ eidem in prædam de-
 uota fuerat.
 Georçouia, oppidum Aruernorum in monte po-
 situm.
 Géphyra, vrbs Bæotix: eisdem & Tanagræos ef-
 se aiunt. Steph.
 Gephyrore, vrbs Libyæ. Steph.
 Gera, Filius Benjamin, gen. 46. qui para. 8. Ahara
 filius Bela filij Benjamin. Pater item Aod, iudi. 3.
 Pater item Semei viri de cognatione domus
 Saul, 2. reg. 16.
 Gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.
 Geræa, Lusitanix vrbs. Ptolem.
 Geræstus, vicus quidam à Gerasto Iouis filio, in quo
 Neptuni templum erat. Steph.
 Gerania, vrbs Phrygiæ: item mons inter Megara &
 Corinthum, à quo se præcipitem dedit. Ino cum
 fugeret Athamantem. Steph.
 Garantha, vrbs Laconicæ. Steph.
 Gerara, Metropolis terræ Palæsthinæ, in qua na-
 rus est Isaac, genef. 10. & 20. & 26. Ab hac Gerari-
 tica regio nomēclaturam sumpfit, 2. para. 14. quæ
 olim terminus Chananæorum fuit ad australem
 plagam.
 Gérala, vrbs Cœlesyriæ, illius quæ Tessarescæ de-
 capolis dicitur. Viros claros inde oriundos Ste-
 phanus recenset. inde Geraseni, math. 8.
 Gerastus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthe-
 nopolis in Macedonia dicta est. Steph.
 Gérea, vrbs Indica. Steph.
 Geren, vrbs, aut vicus Lesbii, à Gerene Neptuni fi-
 lio. Steph.
 Gerénia, vel Gerénus, vrbs Messenix, vbi Nestor
 Pylius educatus est. Steph.
 Gergæi, populi. genef. 15.
 Gergæus, filius Chanaan. genef. 10.
 Gergis, vel Gergithus, vrbs Troadis, Stephano.
 Hinc Gergithes, & Apollo Gergithius.
 Gérión, Vide DEABVS.
 Germánia, regio Europæ latissima, quæ à Gallis
 Rhætis ac Pannoniis. Rheno & Danubio flumi-
 nibus, à Sarmatis, Dacis que metu mutuo, ac mó-
 ribus separatur: cætera ambit Oceanus, latos si-
 nus, & insularum immensa spatia complectens.
 Huius regionis incolæ germani dicuntur: cuius
 nominis rationem ad Romanos authores nõ-
 nulli referunt, qui cum primarum Rhenum, deu-
 ctis gallis transgressi fuissent, videntes eos &
 feritate animorum, & proceritate corporum, &
 colore flauo, forma præterea & moribus, & vi-
 uendi ritu gallis simillimos, Germanos eos, tan-

quam fratres Gallorum, appellarunt. Alij inde
 Germanos dictos putant, quod peculiari eius re-
 gionis ritu, se mutuo sua lingua Germanos, hoc
 est, fratres consalutarent. Eruditi tamen inter
 Germanos vocabuli huius etymologiam ex sua
 potius lingua petendam existimant. Illi enim
 Ger, siue Ger, totum dicunt, & Man virum: vt Ger-
 manos dictos intelligas, quasi proprus viros. Ger-
 mani ipsi indigenæ existimantur, quoniam non
 est verisimile, aliquos Asia, aut Africa, aut Italia
 reliqua, Germaniam petiisse, informem terris, aspe-
 ram celo, tristem cultu aspectuque, nisi patria
 sit. Hinc Germanici & Germanicani, quæ inter
 se differunt sicut Hispanienses ab Hispanis sepa-
 rantur, Sicilienses à Siculis. Nam Germanicani
 dicuntur milites Rom. in Germania militantes:
 Germanici qui ex Germania sunt.
 Germánica, legio septima, Ptolem. Tarraconensis
 Hispanix vrbs.
 Germanicea, vrbs vel regiuncula Euphratesis, Ste-
 phano.
 Germánicus Cæsar, collega C. Fonteij Capitonis,
 anno ab vrbe 764.
 Germánion, xxvi. Hierusalem episcopus, an-
 no salutis 209.
 Germánus, Capuz episcopus, anno salutis 521.
 Germánus, Altisiodorensis episcopus, à Pelagianæ
 errore, Britannos ad veram fidem reuocauit, an-
 no salutis 431.
 Gêrmaræ, populi Celticæ. Steph.
 Gêrme, vrbs Hellefonti, prope Cyzicum, quam
 Herodianus Asiæ adnumerat. Steph.
 *Gerontia insula ante sinum Legusicum. Plinius
 lib. 4. cap. 11.
 Gerra, nomen trium vrbiũ, quarum vna est in
 Syria, alia prope Traconitas, alia in felici Arabia,
 Stephano vrbs est Chaldæorum.
 Gerreni, populi. 2. machab. 13.
 Gêrus, fluuius Scythiæ, septimus ab Istro memo-
 ria dignus. Herodot. libr. 4. Stephano locus est
 & fluuius proximus Borystheni.
 Gêrsam, Filius Mosis, exod. 2. Heb. Gersom.
 Gersom, Filius Mosis, 1. para. 6. 15. 23. Est & alius Ger-
 som de filiis Phinees, 1. efd. 8.
 Gerson, Filius Levi, filij Iacob, gene. 46. 1. paral. 6.
 Gersynium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Gere-
 niam vocat. Steph.
 Gertérius, ordo militum D. Georgij à rege Anglo-
 rum Eduardo 1. institutus, anno salutis 1351.
 Gerúnda, Hispanix vrbs. Ptolem.
 Gerundensis ager, à Saracenis vastatus. Blond. lib. 2.
 decad. 2.
 Gerúsa, Sarmatiæ in Asia ciuitas, Ptolemæo, hodie
 S. Georgius.
 Géryon, onis, siue Geryones, nax, Chrysaoris filius,
 Hestodo, rium Hispanicarum insularum Rex,
 Balcaridum videlicet duarum, & Ebusi: quæ res
 locum fecit Poëtarum fabulis, vt Geryonem tri-
 corporem fuisse dicerent. Hunc Hercules inter-
 fecit, bouesque eius in Græciam abegit. Sunt qui

idcirco Geryonem tricorporem creditum velint,
 quod tres fuerint eodem nomine fratres, tanta
 inter se animi concordia viuentes, vt anima vna
 regi putarentur.
 Gerzi, Nomen pagi. 1. reg. 27.
 Gesan, Filius Ichaldai. 2. para. 2.
 Gesodānum, vrbs in Notico, Ptolemæo, Vulgò
 Salburgum.
 Gesoriacum, Pro oppidū Morinorū nauale. *volūt
 nonnulli esse illud oppidum, vnde breuissimus
 est in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum
 vocant.
 Gessen, Regio Agypti, vbi Iacobus patriarcha cum
 suis habitauit liberis, quam nonnulli (vt Hiero-
 nymus in Hebraicis quæstionibus author est)
 Thebaidem vocant. genef. 45.
 Gessur, Regio Syriæ. 2. reg. 3. 1. para. 1. & 3.
 Gessuri, Regio Syriæ, quæ & Gessur. deut. 3. iof. 13.
 1. regum 27.
 Gessus, Ionix fluuius, Plinio & Straboni, qui re-
 gionem omnem circa Gessum Panioniam no-
 minant.
 Geta Cæsar, Consul, collega Plautiani, anno ab
 vrbe 955.
 Getæ, populi in Scythia Eutopæa. Appianus Dacos
 appellat. Strabo verò libr. 7. Getas à Dacis ita di-
 stingit, vt Getæ sint, qui ad Pontum in Orientem
 vergunt: Daci, qui in oppositum latus spectant
 versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim
 Danos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud
 Athenienses Dauorum & Getarum seruilia no-
 mina in vsu maximè fuerunt. Aelius Spartianus
 scribit Getas dictos fuisse, qui postea Gothi ap-
 pellati sunt.
 Géticus, a, um: vt Humus Getica.
 Geth, Ciuitas Palæsthinæ à Roboam constructa.
 2. paral. 11. Vnde Ionas propheta, 1. reg. 6. & 17.
 4. reg. 14. Quæ aliàs Anthedon, item & Agrip-
 pia, Volaterrano lib. 11. dicitur.
 Gethaim, Ciuitas ad quam fugerunt Berothithæ in-
 terfectores Isbofeth. 2. reg. 4.
 Geth-hepher, Ciuitas in tribu Zabulon. iof. 19.
 Gethari, populi. iofue 13. 2. reg. 15.
 Gether, Filius Aram. genef. 10. Ab hoc Acarnanij
 siue Carij (vt refert Hieronymus in quæst. Heb.)
 originem traxere.
 Getheum, Vide CRANAÆ.
 Geth-remmon, nomen ciuitatis. Duæ autem fue-
 runt: altera data tribui Dan, iof. 19. altera tribui
 Manasse. Ambæ autem Leuitis postea assigna-
 tæ iofue 21.
 Gethsemani (Scribi debet Gesemani) Nomen val-
 lis quæ est ad radices montis Oliueti. math. 26.
 marc. 14.
 Gethússa, vrbs Libyæ. Steph.
 Gétia, regio Getarum in Thracia.
 Getúli, Africæ populi: & Libyæ, primi omnium
 ex Punicorum annalium fide Africam tenuerūt,
 asperi incultique: quibus cibus erat caro feri-
 na, atque humi pabulum vt pecoribus. Hi ne-

que moribus, neque lege aut imperio cuiusquã
 regebantur: vagi palantes quod nox coegerat, se-
 des habebant. Sallust. in Iugurth. Vide GERTV-
 ZIA. Lucanus.
 Gezer, ciuitas. 2. reg. 5. Eadem quæ & Gazer dicitur.
 Gezeron, nomen ciuitatis. 1. mach. 4.
 Gezez, Filius Caleb. 1. paralip. 2.
 G I
 Giah, Nomen loci. 2. reg. 2. in tribu Benjamin: pro
 quo interpres vertit vallis.
 Gibel, Vide GABALA.
 Giblij, populi ciuitatem Gebal in Syria habitantes:
 de qua psalmo 82. ezec. 27. 3. reg. 5.
 Gideroth, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.
 *Gidica vxor Comminj Laurentini quæ dum
 Comminium priuignum maxime deperiret, ne-
 que tamen ad concubitum posset inducere, se su-
 spendit. Dositheus apud. Plur.
 Giezi, Famulus Elisei. 4. reg. 4.
 Gigantes, Telluris filij excelsissimæ staturæ, & dra-
 conum pedibus, in Deorum perniciem procrea-
 ti, vt superis scilicet bellum inferrent, Iouémque
 de cæli possessione deiiceret. Macrob. libro 1. Sa-
 turn. cap. 20. gigantes nihil aliud fuisse credit,
 quàm hominum quandam impiam gentē, Deos
 negantem, & ideo existimantam Deos pellere de
 cælesti sede voluisse. Horum pedes in draconum
 volumina desinebant: quod significat, nihil eos
 rectum cogitasse, totius vitæ eorum gressu at-
 que processu in inferna vergente. Physici verò
 interpretantur gigantes spiritus esse terræ inclu-
 sos, qui dum exitum non inueniunt, fractis in-
 terdum altissimis montibus vi erumpunt, & fru-
 sta ipsa quasi in cælum eiactantur. Hos Poetæ
 in campis Phlegæis cum Diis congressos fabu-
 lantur, sed partim Iouis fulmine, partim Apol-
 linis & Dianæ telis confixos cecidisse, alióque
 sub Aetna monte, alios sub Mycone & Lipara
 insulis sepultos esse: nonnullos etiam in Tarta-
 rum detruços, impietatis suæ pœnas luere. Hinc
 gigantæus, a, um.
 Gigantis, verus nomen Arcadiæ. Steph.
 Gígonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem, à Gígone
 Aethiopum rege dicta, quem Dionysius vicit.
 Hanc Artemidorus Epheusí gígonidem vocat.
 Gihon, Fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis par-
 te. 3. reg. 1. 2. paral. 32.
 Gilda, vrbs Libyæ. Steph.
 Gildo, rex Africæ, Mascezelis fratris sui filios ne-
 cauit. Is in Italiam fugiens, ab Honorio copias
 accepit, cum v. m. pugnantorum fraternas co-
 pias deleuit: ipsúque Gildonis, à fuga retra-
 cti, velo gulam, quibus mandatum erat, frege-
 re. Pomp. Oros. lib. 7. cap. 36. Diac. lib. 13. Blond.
 lib. 1. decad. 1.
 Giligamba, populi Libyæ. Steph.
 Gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1287.
 Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracusanos cum
 auxiliariis copiis missus.
 Gillus, exul Tarentinus. Herodot. *hic quum per-
 Pijj

farum exploratores à piratis captos pecunia sua redemisset & ad Darium reduxisset, iussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit vt regis opera in patriam reduceretur.

Gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda ioseph. 15.2. regum 15.

Gimanti, capras in eimanti natas Alexander Myndius scribit sex menses non bibere. Aelianus.

Gimbrate, Scionitharum rex, anno ab vrbe 1109.

Gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 456. Liu. lib. 10.

Gindanes, populi Libyæ, qui solo loti arboris fructu victitant. Steph. * apud hos vxores multis pelliceis simbriis adornantur, nam quum ducant pulcherrimam à plurimis adamari, à singulis quibus sui copiam faciunt simbriam vnam exorant, eoque argumento ostendunt quot habuerint amatores. Herod. lib. 4.

Gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenfes, vel gindari. Steph.

Gindes, fluuius, qui per Dardanos fluens, ingreditur Tigrim.

Gineth, Pater Thebni. 3. reg. 16.

*Gingla oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio. Plin. lib. 5. cap. 24.

Ginglymote, vrbs Phœnicæ. Steph.

Gion vel ceon, fluuius qui apud Aegyptios Nilus vocatur, in paradiso oriens, vniuersam circuit Aethiopiã. Quo nomine etiam vocatus est mons in Iudæa, apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

*Gippius Romanus vir qui simulabat se dormire & stertere, quo facilius eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epistola ad fabium gallum. Non omnibus dormio. Autor Lucilius apud Beroaldum.

Girim, mons apud Garamantas, in quo nasci gemmas vetustas testata est.

Gisilbertus, Lotharingæ dux, anno salutis 913.

Gisla, Lotharij Lotharingæ regis filia, Goldefridi Nordmannorum regis vxor. Aemil. lib. 3.

Gisulphus, Salerni princeps, anno salutis 1048.

Gisulphus, Apuliæ comes, Beneuentum cepit, anno salutis 1052.

Gisumar, Vandalorum rex, anno ab vrbe, 1098.

Gitta, vrbs Palæstina. Steph.

G L

Glábrío, Consul, cum Vlp. Traiano, anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus imperator dominum & Deum se appellari iussit. Cassi. Europ. lib. 9. Sucto. in Domitia.

Glábrío, Cos. cum Hamullo anno ab vrbe 904.

Glábrío, Consul, cum Antonino Commodo, anno ab vrbe 938.

Glábrío, Consul, cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

Glástra, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 761.

Glandomyrum, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Pto-

lemæus.

Gláncus, vir Chijs, qui omnium primus ferri compactionem fertur excogitasse.

Glánicus, amnis Italiæ, qui & Lyrjs appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ nymphæ Minturnensis.

Glanis, fluuius Cumæ, à quo glanis, vel glanus, piscis dicitur. Est & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuius. Steph.

Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem.

Gláphyra, vrbs Theffaliæ, à Glaphyra, conditore Magnetis filio. Homerus. Est & vicus Ciliciæ, à Tarfo versus occidentem triginta distans stadiis. Steph.

Gláphyrus, notissimus adulter, Iuuenalis tempore, de quo is Saryra 6.

Vxorem ducis, de qua citharædus Echion, Aut Gláphyrus fiat pater. Nomen deductum est à festiuitate & elegantia: quam Græci γλαφυρότητα dicunt.

Glauci tribus, in Lycia est, à Glauco heroe dicta: Gentile Glauco demus.

Glaúcia, oppidulum Ioniæ. Steph.

*Glaucias medicus fuit in anatome cadauerum exercitissimus. Cæli. lib. 15. cap. 29.

Glaucôpus, habens oculos castos. Quo nomine dicta est Pallas, quæ à Latinis dicitur Cæsa: à colore cæli quasi cælia. Diodorus scribit aërem nominatum esse Pallada: & ideo dicit Glauco-pin, quoniam aër glauci, hoc est, viridis sit aspectus.

Glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo suppetias tulit: homo tam stupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtitur, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Martial. lib. 5. Ferunt tamen hunc ab Aiace occisum, cum pro corpore interfecti Achillis pugnaretur, & postea in Lyciam ventis delatum, in fluuium mutatum esse.

Glaucus piscator, cum pisces captos in ripa explicuisset, ij subito contacta quadam herba se colligentes, in fluuium profilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cum & ipse degustasset, pisces secutus, in aquam insiuit, marisque Deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum insignem vrinatorem fuisse, qui cum sapius inspectantibus suis municipibus in fluuium se deiecisset, diutiùsque sub aqua moratus semper emerisset: tandem cum illis frustra expectantibus non rediret, creditus est factus esse maris Deus.

Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Sisyphi filius, qui cum equas suas à coitu cohiberet, quod essent velociore, Venus indignata, furorem eis tantum immisit, vt dominum dilacerarint. Virgilius 3. Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati sunt reges, multiq; hoc nomine sunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio necatus, qui Aesculapij ope reuixit.

Glaucus Carystius pugil, ex Eubœa, qui ex aratro in Olympia productus, sæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretensis.

Glaucus, inter ministros Vulcani numeratur ab Herodoto.

Glaucus, Lemnius statuarius. Steph.

Glaucus Chijs, primus ferri glutinū inuenit. Eutrop. Euseb.

Glaucus, Libyæ sinus, & amnis. Plin. Strabo.

Glaúctas, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epyri educavit. Plutarch.

Gleffaria, insula in Oceano germanico, quæ, teste Solino, crystallum dat & succinum, Sudan vulgò appellata, haud longè à Prussia.

Gletes, gens Iberica post Cynetas. Steph.

Glistas, vrbs Bœotiæ, à glifone aut glifante quodam dicta. Steph.

Glogania, Vide Lugidunum.

*Glotildis vxor regis Clodouci, quæ relictis opibus & regno, cœnobio se inclusit.

*Glycerium Thespiensis meretrix, quæ tabulam cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Thespiensibus quoque dono dedit.

*Glycera virgo formosissima apud Horat. vrit me Glyceræ nitor splendentis pario marmore prunis, vrit grata proteruitas. Et vultus nimio lubricus aspici.

Glycon, vir robustissimus, & gladiatoria quadã totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia desperes inuicti membra Glyconis.

Glycon, medicus Panfæ Consulis, qui in carcerem coniectus est ob suspicionem veneni, quod ferebatur indidisse vulnere domini sui. Suetonius in August. & Cicero in Epist. ad Brutum.

G N

*Gnatho Siculus homo voracissimus qui conuiujs adhibitus sese in paropside emungebat, vt cæteris abstinentibus solus vesceretur.

Gnes, gens quæ in Rhodo habitauit: Gentile, Gnetes, vel Ignetes.

Gneus, prænomen viri, Vide CNEVS.

Gnidus, Vide CNI DV S.

Gnosidicus, Nebri clarissimi Asclepiadarum in Co-insula filius: magni Hippocratis medici proauus. Steph.

*Gnosippus hac voracitatis infamia adeò laborauit vt Athenienses liberis suis interdixerint, ne cum eo vescerentur.

Gnosus, siue Cnosus, siue Cnosus, vrbs Cretæ clarissima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiusdem nominis fluuio. Hinc Gnosius, adiectiuum. Item Cnosus, fides, Gentile, fæmininum, quo poeta vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.

Goarène, regio Arabiæ prope Damascum, dicitur etiam goarea. Steph.

Goatha, Nomen loci non procul à Ierofolyma. Ierem. 31. Hunc Lyranus golgotha esse putat.

Gob, Nomen loci. 2. reg. 21.

Gobæum, promontorium galliæ oppidum. Prolemæo.

Gobâzes, Lazorum, qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307. Agath. libro secundo.

Góbrias, vir Persa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduersus Magos coniurarunt. Nam erat Darius focer, antequam regnum Darius ipse adipisceret. Herod. lib. 7.

Godefrius, Danorum rex, anno ab vrbe 1543.

Godefrius, Nordmannorū rex, anno salutis. 884.

GoJolias, Filius Abicam filij Saphan, 4. reg. 25. Filius item Amariæ, sopho. 1.

Gog, Nomen gentis, ezech. 38. apocal. 20. Filius Ioel, 1. paralip. 5. * De gente vide D. Hieronymum.

Gogarène, regio inter Colchos & Iberos. Steph.

Golan, ciuitas in Basan, deut. 4: quæ Iosue 20. dicitur caulon: licet Hebraicè golan legatur, sicut & hic.

Golgi, gorum, locus in Cypro insula, Veneri & Cupidini sacer. * De quibus Catul. in nuptijs Pelei.

Golgotha, locus in quo crucifixus fuit CHRISTVS Dominus noster. Iohan. 19.

Goliath, Nomen gigantis, què expugnauit David. 1. reg. 17.

Gomer, Filius Iaphet, gen. 10: à quo Gomeritæ, qui nunc galathæ dicuntur. Hoc nomen habuit & filia Debelaim vxor Osee, osee 1.

Gomolita, populi Idumææ.

Gomorra, ciuitas Pentapoleos, ad orientalem plagam terræ Iudæ sita in vicinia Sedom, gene. 19. Ea cum Sodoma, igne cælicus immisso, deflagrauit.

Gomphi, vrbs Theffaliæ. Steph.

Gondamiris, Hispaniæ rex, anno ab vrbe millesimo trecesimo quinquagesimo quinto.

Gondra, populi Thraciæ. Herod. Cindra & Rhoda legitur. Steph.

Gonéi, vrbs Thraciæ, cuius incolæ aliqui vocant Adrianopolitas. Steph.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ à Guneo quondã Cyphi nepote dicta: Regio Gonnia. Steph.

Gonnus, vrbs in superiori parte Theffaliæ, vnde ad Theffaliam introitus comperitur.

Gontharis, Africæ tyrannus, anno salutis 548. Procop.

Gonusa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

Gorâma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ Gorameni.

*Gordianus senior audita filij morte qui pro patria in bello occubuerat, laqueo se suspendit iam octogenarius: partim dolore amissi filij, partim ne traheretur captiuus. Marcell. li. 26.

Gordiānus Iunior, cum Maximo Pupieno & Balbino, xxvii. Romanorū imperator, anno ab vrbe 991. Saporcm Persarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Nisibim rursus subegit. Iul. Capito. Orof. libro 7. cap. 19. Eutrop. libr. 8. In finibus Persicis à Philippo interfectus est.

Gordiāni Cæsares tres fuerunt, pater, filius & nepos. Volat. lib. 23. *Horum patri adeo literę placuerūt vt pluris fecerit librorum quam auri vel argenti sibi Thesaurum comparare. habuit enim in Bibliotheca Lxxi. millia librorum. Iul. Capit.

Gordiūm, vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam, à gordio patre Midæ.

Gordij murus, vrbs Midæ, à gordio filio condita.

Górdius xxix. Hierosolymorū episcopus, anno salutis 208.

Górdius, rex Phrygiæ * rusticus alioquin & ignobilis, rex designatus, & consalutatus ab omnibus quod ex oraculo Apollinis primus templum ingressus fuisset: in cuius rei memoriam lora in templo suspēdit, in quibus nodus viscatur prope modum indissolubilis: vnde natum Prouerb. nodus gordius.

Gordya, regio Persica, à Gordye Triptolemi filio. Steph. Vocant etiam gordos & gordocho hos populos, & montes Gordyæos.

Gordynia, vrbs Macedonia. Steph.

Górgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimū librum de Cōcordia, Græcis tūc inter se dissidentibus, recitauit Olympiæ.

Górgias, philosophus I. continus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autem & aliorum philosophorum & rhetorum præceptor. Cicero in Bruto, & lib. de Oratore. Hic arte sua tantum pecuniæ corrasit, vt auream statuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Ausus est primus in conuentu poscere, qua de re quisque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in disceptationem quæstionemque vocaretur, se copiosissimè dicturū esse profitebatur.

Gorgipe, Vide SYNDICVS.

Gorgippia, vrbs Indiæ. Steph.

*Gorgo nauis est qua Perseus vbi Medusam Gorgonem superasset, vectus est ad suos, ita dicta à Gorgonis id est Medusæ capite, quod in ea repositum fuerit, & vnà cum Perseo aductū.

Górgones, Phorci filia, Medusa, Sthenio, & Euryale, quæ Dorcidas insulas, in Oceano Aethiopico sitas, habitasse dicuntur, contra Hesperidū hortos. Nomen habent à truculentia, quā Græci γοργόνα appellat. Scribit Diodorus, fœminas fuisse in Africa bellicosas, aduersus quas Perseus bellum gesserit, & earum reginam Medusam de bellauerit ac interfecerit. Hinc Gorgoneus adiectiuum.

*Gorgonius vir sub Diocletiano imperatore pro christiana religione vitam suspendio finiit: cuius corpus mortuum famelicis canibus obiectum

est, quod tamen remansit intactum.

*Gorgonia Pallas dicta est, quod Medusam vnā ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu suo templum deæ profanauerat, Perseus mineruæ scuto armatus amputato capite occidisset: vel ab aspectu truculento: nam γοργών truculentum sonat, fortassis quia caput Gorgonis quod anguibus loco crinium circumdabatur visu atrox esset, fabulantur enim Gorgonis caput tale fuisse, vt homines hoc conspecto statim in lapides verterentur.

*Gorgon minerua dicta est à Cyrenæis.

Gorgonius, viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus,

Pastillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.

Górgopas, nomen viri qui Eunomū apud Zostera vicit, naues quatuor capite, à Chabria superatus occubuit. Xen. lib. 3.

*Gorgophoros dicta Pallas quod in eius Clypeo medusæ Gorgonis caput esset insculptū. Cic. ante quam iret in exilium.

Gorgyia, locus in Samo, vbi Dionysius Gorgienfis colitur.

Gorgythion, Priami filius ex Castianira Threissa susceptus, qui postea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confossus occubuit. Homerus Iliad. 8.

Gortyn, siue Gortys, tynis, siue Gortyna, næ, oppidū mediterraneum Cretæ insulæ, ad Lethæum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Gortynius adiectiuū, vt Gortynia spicula, hoc est sagittæ, quibus Cretæfes plurimum valebant. Virg. II. Aeneid. Itē Gortynis, nidis, patronymicū fœmininū. Lucan.

lib. 6.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo Tenditur in Scæuam.

Gofen, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 10. & 15. A qua circuniacens plaga, terra Gofen nuncupatur.

Gofsem, Nomen viri. 2. esd. 2.

Gothfrédus, Apuliæ comes, anno salutis 1049.

Gothfridus, Gothfridi Ardenēsis comitis filius, Othoni in ducatu Lotharingiæ successit, anno salutis 1005.

Gothfridus, Gothfrido parenti in regno Lotharingiæ successit, anno salutis 1070.

Gothfridus, Gothfridi gibbosi ex sorore nepos Lotharingiæ dux, anno salutis 1089.

Gothfridus Bolionius, ab exercitu rex Hierosolymitanus est constitutus, anno salutis 1100.

Gothniel, Nomen viri. 1. par. 27.

Gothi immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europæ, Danis & Noruegis contermini, qui olim Italiam armis subegerūt, Romamque ipsam solo æquarunt, suamque in totū orbē inuexerunt barbariem.

Góthia, regio Europæ, contermina Daciæ & Noruegiæ.

Gozan, fluuius in Mesopotamia, 4. reg. 19. 1. para. 5. Isa. 37.

Gózilo, Lotharingorum dux, anno salutis 1071.

Grac-

Gracchus Sempronius, Caij & Tiberij pater in Hispaniam Proconsul missus, Celtiberos in deditonem accepit, Ilurcūque eorum oppidum splendidius à se restitutum, vt gestarum à se rerum memoria superesset, de suo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, insigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Caium Gracchos suscepit, generosissimæ quidem indolis iuuenes, eloquentiæque in primis admirabiles, ceterum popularis auræ plus satis audios. Quæ res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem se contulerint, legesque agrarias perpetuos seditionum fœmites in lucē reducerint: neque antea quicuerint, donec Senatū in suam necem armarent. Tiberius prior occisus est in concione à Publio Nasica: Caius autem biennio post cum montem Capitolinum occupasset, iussu Opimij Consulis est interfectus. Iuuenal. Saty. 10.

Quis tulerit Gracchos de seditione querentes? Gracchus, vrbs Iberiæ, que antea Ilurcis nominabatur, * ita nominata à Sempronio Graccho qui acceptis in deditonem Celtiberis eam urbem splendidius restitutum vt superesset rerum à se gestarum monumentū suo nomine Gracchurim nominauit.

Gradius, Martis, bellorum præsidis, cognomen tū, à gradiendo (vt Festo placet) impositum, eod quod gradatim, & per ordines in bellum eatur: aut certe à vibratione hastæ, quod Græci vocāt κρηδίζω. Huius sedem apud Thracas & Getas Poëtæ collocarunt, quod ex nationes sint bellicosissimæ, & à pacis otii alienissimæ.

Graa, vrbs Eretriæ, Steph. per aphæresin pro Tanagra: Vide TANAGRA & OROPVVS.

Grææ, tres fuerunt sorores, Phorci filię, vnicum tantum habeates oculum & dentem, quibus vicissim inter se tres utebantur. Harum ope Perseus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium apud Erasimum, Orci galca.

Græcia, Europæ regio olim omni disciplinarum genere excultissima, semper tamen leuitatis, vanitatisque nomine malè audiens. Hac à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium sumit ad Meridiem ab Isthmi Corinthiaci angustiis, indeque ad Septentrionem in Thessaliam vsque, & partem Aegæi maris extenditur. Ad occasum Acheloo fluuii ab Epiro dirimitur. Ab ortu rursus habet mare Aegæum, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarum præcipuæ sunt Attica, Eæotia, Phocis, & Locri. Dicta est Græcia, à Græco primo eius prouincia rege. Plin. lib. 4. cap. 7. Est & Græcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora, à Locris Italiæ fronte initium sumens, in tres recedens maris Ausonij sinus, patens in longitudinem Lxxxii. passuum m. vt ex sententia Varronis tradit Plinius lib. 3. cap. 10. Hanc Græci subactam maximis potentissimisque vrribus frequentarunt: in quibus numentur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, alia-

que complures. Græcóstasis, quasi Græcorum statio, locus ante curiam Hostiliam & rostra substructus, vbi nationum subsisterent legati, qui ad Senatū essent missi. Cicero ad Quintum Fratrem lib. 2.

Græcus, nomen viri, à quo Græcia, regio Europæ dicta est. Vnde & Græcus, adiectiuum.

Grætes, AEolensium populi, qui in Pario habitant. Steph.

Græiugena, Græci dicti sunt. Cicero de Natura deorum, Græiugena de isto aperit ipsa oratio. Ex Paucio. Virgil. 1. AEneidos, Græiugenūque domos, suspectaque linquimus arua.

Græius, adiectiuum, Græcus.

Græmmium, vrbs in Creta: Ciues Grammitæ Grammitij. Sunt & Grammitæ, populi, iuxta Celticam. Steph.

Granicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Persas & Alexandrum fuit nobilis, in qua sexcenta millia hominum Persarum cæsa, fugatæque sunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui à Græco Thessali filio dictum putant. Steph.

*Graunone fons est calidus, cuius aqua vino permixta triduo calorem potionis custodit in vasis.

Crastillus, vrbs Macedonia, aliàs Prastillus. Steph.

Cratię tres sunt: Aglaia, Thalia, & Euphrosine Iouis filia matris tamen dubie Veneris affecle, Mercurij comites. Vide CHARITES.

Gratidia, nomen mulieris Neapolitanæ, vnguentaria ac maleficæ, quam Horatius in Epistolis Canidiam nominat.

Graucasum, Caucasum nominarunt, quod Scytharū lingua significat niue candidum.

Graunonarium, Germaniæ vrbs, Ptolem. Vulgò Bambergæ.

Grauiscæ, Ptolemæo, castellum in Tuscia, quod hodie Montem altum vocant: ita dictum ab aëris grauitate.

Gregorius, Lxxii. Romanorum episcopus, anno salutis 595.

Gregorius I. Romanorū episcopus Lxxxviii. anno salutis 731.

Gregorius II. pontifex Lxxxix. anno salutis 752. A Emil.

Gregorius III. xcviii. Romanorum episcopus, anno salutis 827.

Gregorius v. Saxo, Romanorum pontifex cxl. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus, minis & maledictis vrbe pulsus, anno salutis 995. Hic Gregorius sanctionem fecit de electione imperatoris & electoribus, quæ in hunc vsque diem obseruatur. Blond. libro 3. decad. 2.

Gregorius vi. Romanorum pōtifex cxlix. anno salutis 1046. schismatis tempore.

Gregorius vii. Romanorum pontifex clviii. Ildebrandus dictus, anno salutis 1074.

Gregorius v i i. Romanorum pontifex c l x x i i i. anno salutis 1187.
 Gregorius i x. Romanorum pontifex c l x x i x. anno salutis 1226.
 Gregorius x. Romanorum pontifex c l x x v. anno salutis 1271.
 Gregorius x i. Romanorum pontifex c e i. anno salutis 1370.
 Gregorius x i i. Romanorum pontifex c c v. anno salutis 1407.
 Gregorius, Naziazenus episcopus, anno salutis 371. vir sanctitate & eloquentia clarus, libros multos scripsit, qui etiam hodie extant.
 reñus, vrbs Chersonesi. Steph.
 Grestonia, regio Thraciae iuxta Macedoniam, à Gestro quodam dicta.
 Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. A Emil. lib. 2.
 * Grimoaldus Pipini filius, Dagobertum Sigisberti secundi filium, fidei suae post mortem patris eius commissum interfecit, vt Austrasiae regnum cui praeerat pupillus, sibi vendicaret. Hic tandem fluxu sanguinis correptus, periit.
 Grona, ciuitas ab Henrico Germaniae rege capta. Vuitich. lib. 1.
 Gronia, vrbs Phocidis. Steph.
 Gronij, hispaniae populi ad Durium amnem. Pomponius lib. 3. Plin. & Silius.
 Grosioni, gens Arabica per Asiam instigante Baby Ionico Soldano, Christianos varie afflixerunt. De mum sepulchrum Dominicum summa ignominia & vastitate defecdarunt. Blond. lib. 7. A Emil. lib. 7.
 Gruningen, vrbs Phrisiae, condita à Gruno duce, anno ab vrbe 374.
 Gruno, dux Phrisiae, Sicambrorum regis frater, anno ab vrbe 375.
 Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnas, occubuit. huius laudes & epitaphia multi scripsere. Aristoteles.
 Grynca, vrbs Troadis. Steph.
 Grynem, oppidum Mycenaeorum. Strabo. lib. 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi per uetustum, templum autem candido marmore sumptuosum erat, in quo ipse Apollo colebatur, unde & gryneus appellatur.
 Grynus, cognomen Apollinis, inditum à gryneo nemore iuxta Clazomenae Asiae ciuitatem, in quo Apollo colebatur. Seruio, gryneum nemus est in finibus Aelidis, Apollini consecratum. Dictum est autem hoc nemus à grynio vicino oppidulo. Strabo lib. 13.
 Grynus, nomen vnus ex Centauris.
 Grynia, vrbs Aetoliae in confinibus Ioniae.
 Grynus, siue grynni, oppidulum Myrenaeorum, vbi gryneus Apollo colebatur.

G V

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x. mensibus Florentiae tyrannidem obtinuit, anno salutis 1345. Blond.

Guarimarus, Salerni princeps Nordmannus, à suis interfectus est, anno salutis 1049.
 Gucl, Filius Machi, princeps tribus gad. num. 13.
 Guido Lusignanus, Cypri rex, anno salutis 1192.
 Guido Lusignanus, Hierosolymorum rex, anno salutis 1184.
 Guido Nouellus, Florentinorum dux, anno salutis 1260.
 Guido Petramala, praesul Mediolanensis, Ludouico Bauaro imperatori ferream coronam imposuit, anno salutis 1327.
 Guido Cremonensis, Octauiano defuncto, imperatoris iussu, in papatu est successit, anno salutis 1164. Blond. Plat.
 Guilielmus Rufus, guilhelmi filius, x x i. Anglorum rex, anno salutis 1089.
 Guilielmus, henrici i. Anglorum regis filius, à patre Nordmanniae dux designatus, anno salutis 1115. Polydorus.
 Guilielmus, Siliciae rex, Beneuentana suburbia quae dam occupauit, quem anathemate papa percussit, anno salutis 1153.
 Guilielmus, Scotiae rex, anno salutis 1166.
 Guilielmus Gonzaga, Rhegij vicarius, anno salutis 1340.
 Gulforu, factio in Italia suborta, anno salutis 1240. Blond. lib. 7.
 * Gumildaxor Asmudae regis Danorum, quae mariti in pugna interfecti morte aegre tulit, vt sibi ipsi manus violentas intulerit. Autor Saxo Grammat. lib. 1. hist. Danicarum.
 Gunas, locus in Syria, vberis & fecundi soli, vnde nomen ei, Stephano.
 Gundabundus, Vandalorum rex, Christianorum hostis, in Arrianam haeresim fideles poenis inducere conatus est, anno salutis 486. Procop. lib. 3.
 Gundicarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1183. Diac. lib. 14.
 Gundifalvus, Sanctij comes, anno salutis 934.
 Gundobaldus, Burgundionum rex, Italiam per saltum Domusfula intrauit, ex Comensibus & Taurinis ac Sporediensibus praeda onustus domum rediit, anno ab vrbe 1243. Blond. lib. 3.
 Guni, Filius Nephthali. gene. 46. i. paral. 7.
 Guntrannus, Clotarij Francorum regis filius, Aurelianensium rex, anno ab vrbe 1318.
 Gur, Clius montium Ieblaam. 4. reg. 9.
 Gur-baal, Nomen loci, 2. paral. 26. in quo Arabes habitauerunt. Eadem quae Gerara.
 Gurgenes, Iberorum rex, ad Romanos, eo quod Cabades fidem CHRISTI cum abnegare volebat cogere, confugit, anno salutis 526. Procop.

G Y

Gyarus, ri, vel Gyara, re, insula maris Aegaei, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios suos deportabant. Idem numero plurali: Iuuenalis, Aude aliquid breuibus gyaris & carcere dignu.
 Gyas, vir Troianus, Aeneae comes.
 Gygaus, Lydiae lacus, stadiis quadraginta à Sardibus distans, qui postea Colous dictus est. Propert. li. 3.

Lydia cygae tincla puella lacu. Homerus in fine Catalogi. Plin. lib. 5. cap. 29, cygaeum stagnum appellat.
 Cyge ancilla fuit Parysatis reginae Persarum & matris Cyri. Plut.
 Gygemorus, monticulus non longe à Theffalia.
 Gyges, gigas centimanus, Caeli & Terrae filius, & frater Briarei. Ouid. 4. Tristium,
 Centimanumque Gygen, senibouemque virum.
 Gyges, fuit quidam Lydus, cui cum Candaulus, Lydiae rex, uxorem suam nudam ostendisset, illa id aegre ferens, gygen ad necem eius impulit, seseque cum regno illi tradidit. Herodotus lib. 1. Cic. lib. 3. Offic. Hinc ille gyges (inquit) inducitur à Platone, qui cum terra dilexisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatum descendit, aeneumque equum (vt ferunt fabulae) animaduertit, cuius in lateribus fores essent: quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inusitata, annulumque aureum in digito, quem vt detrahit, atque ipse induit, (erat autem regius pastor) tum in consilium pastorum se recepit. Ibi cum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, cum in locum annulum inuenerat. Itaque hac opportunitate annuli vsus, reginae stuprum intulit, eaque adiutrice regem dominum interemit, sustulit quos ob stare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quisquam videre potuit. Sic repente annuli beneficio rex exortus est Lydiae. Hec. Cic.
 * Gyges viri nomen apud Verg. lib. 9.
 Principio Phalarim & succiso poplite gygen Excipit.
 * Gyges formosi pueri nomen apud Horat. 2. Carm. Luna mari enidiusve Gyges.
 * Gyges Lydię fluuius.
 Gylacea, Illyriae ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apollonia.
 * Gylippus vir Lacedaemonius, bello strenuus qui Athenienses multis bellis, multisque cladibus affecit. Tibul. li. 4. nō magni potior sit fama Gylippi.
 Gyllo, Vide G I L O.
 Gymnesia, duae insulae (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrenum: aliās Baleares dictae, & populi Baleares, quod Graecè sonat funditores, quoniam fundarum iactibus se exercerent. Dicti sunt gymnesij, quod estate nudi degant. Steph. In uenio & gymnetas pro gymnesijs, quod minus placet. Vide B A L E A R E S.
 * Gymnetes populi Aethiopi, Nigritis & Pharusis vicini. Plin. lib. 5. cap. 8.
 Gymnosophista, philosophi Indorum, sic dicti, quod nudi incederent. nam *gymnis* sapiens dicitur. Plin. lib. 7. cap. 2. ait ab exortu ad occasum persistere, contuentes solem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus insisterent. Nifrigora niuium & aestus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos accessisse, dixisseque, Petite quodcunque vultis.

Qui responderunt, Da nobis immortalitatem, quam praeter ceteris optamus. Quibus ille ait, Cum ego sim mortalis, immortalitatem nemini praestare possum. Si ergo (inquiunt) mortalem te esse cognoscis, cur non contentus patriis sedibus, omnibus infestus totum orbem subicere conaris? Cic. Tusc. quaest. lib. 5. * August. lib. 15. de Ciuitate dei.
 Gynacopolis, ciuitas Phoenicum, & alia Aegypti. Steph. * Plin. lib. 5. cap. 9.
 Γυναικων λιμην, id est, mulierum portus, circa Phaedriam est, inter Anaplum & Leosthenium. Steph.
 Gyndes, Assyriorum fluuius maximus secundum Euphratem: is cum Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus summè dilectus regi eius moliens trāstrum, rapacitate fluuij absorptus esset, rex iratus, amicum vicisci statuit, iurans eum, qui nunc praclarum equitem vorauisset, mox vix tincturum genua mulieris. Nec peragendo segnior bellum cum flumine gessit, & totis copiis per magnas deductum fossas in x l v i. alueos dispartiuit. Seneca lib. 3. de Ira.
 Gypseis, insula Aethiopiae. Steph.
 Gyrton, vrbs Theffaliae & Perrhaebiae, quam Homeerus Gyrtonam vocat, à Gyrtona Phlegya fratre, qui eam condidit. Steph.
 Gytheum, oppidum Laconiae, quod Hercules & Apollo, depositis eo loci simulacris, communi opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedaemoniis receptaculum. Hinc Gytheates.
 Gyzantes, populi Africae, apud quem etiam Gyzantes reperitur.

H A

Aba, Filius omer filij Heber. 1. paralip. 7.
 Habacuc, Nomen prophetae. habacuc. 1.
 Haber, Filius Baria, filij Aser, filij Iacob. 1. paralip. 7. iudic. 4. vir Citanus.

Habessus, Lyciae ciuitas, quondam sic dicta: deinde Antiphellus. Plin. lib. 5. cap. 27.
 Habia, Nomen viri. 1. esd. 2.
 * Habides Rex hispaniae.
 Habor, fluuius. 4. reg. 17. & 18. i. paral. 5.
 Habronicus, Nomen viri.
 Habanias, Pater Ieremiae filij Iezoniae. ierem. 35.
 Habundantius, Consul, cum Theodosio Aug. anno ab vrbe 1146.
 Hacedema, Nomen agri, pecuniis illis, quibus CHRISTVM vendiderat Iudas proditor, empta in sepulturam peregrinorum. Qui hodie monstratur in Aelia ad australem plagam montis Sion.
 Hieronymus in locis Hebraicis. matth. 27. act. 1.
 Hachamoni, pater Iesabaam, 1. paral. 11. Pater Iahiel, 1. paral. 27.
 Hachel, Pater Atherfatha. 2. esd. 10.

Hachila, collis in forte tribus Iudæ, ad desertum Ziph, in quo latuit David. 1. reg. 23, & 26: arcem habens natura munitissimâ, olim ab Herode extructam Meſida nomine, 1. reg. 23, & 26.

Hacoc, ciuitas, 1. paral. 6: quæ eadem esse videtur, quæ aliàs Hucuca dicitur in tribu Nephthali, Iosue 19.

Hacupha, Nomen viri. 1. esd. 2.

Hacus, Nomen viri. 2. esd. 3.

Hadad, Filius Ismahelis. ge. 25. 1. par. 1.

Hadali, pater Amasa. 2. par. 28.

Hadassa, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Hadid, ciuitas. 2. esd. 7, & 11.

*Hadingus Rex Danorū fuit, qui præ dolore quæ ex morte Hadingi Sueonum Regis conceperat, suspensio propriis manibus inducto vitam finivit. Autor Saxo Historicus.

Hadrach, ciuitas, zach. 9. Quidam Syriam fuisse putant. Hieronymus in locis Heb. terram Damasci credit.

Hadramitani, Siciliæ populi. Plinius libro tertio, cap. 8.

Hadría, masc. gen. pro sinu maris, seu pro ipso mari Adriatico.

Hadría, fœ. gen. oppidū ad Ferrariam nunc demersum, ad xxxv. lapidem, vulgò *Str.* Ab eo Adriaticum mare nomen accepit.

Hadría, Romanorum colonia, arduo in colle sita. Ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aspirant. Vide ADRIA & ATRIA.

Hadrianópolis, vrbs à Maomethe capta, vbi regiam sedem statuit, anno salutis 1402. Egnat.

Hadriel, Gener Saulis, maritus Merob. 1. reg. 18.

Hadri, Nomen loci. 2. reg. 24.

Hæbudes, insulæ quinque inter Caledonium quæ hodie scotia dicitur & Thulen insulam. Solin. A Calydoniæ promontorio Thulen perentibus, bidui nauigatio est. Excipiunt hæbudes insulæ quinque numero.

Hædui, Vide HEDVI.

Hæmodes, Lyciæ mons, Pomp. lib. 1. Hemodes per e, insulæ sunt septem in Oceano Germanico.

*Hæmon vir quidam fuit qui Rhodopen filiã proconiuge habuit. Ambo tamen diis incestum vindicantibus in montes sunt conuersi. Ouidius in Ibin.

Hæmō, iuuenis Thebanus, qui Antigonem Oedipi & Iocasta filiã tanto profecutus est amore, vt cū eam Creontis iussu occisam intelligeret propter sepulturæ honorem, quam fratribus impertinebat, doloris impatientia ad tumulū eius sese iugularit. Propert. lib. 2.

Hæmōnia, Vide AEMONIA.

Hæmus, *mons est Thessaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hæmo Boreæ & Orythiæ filio, in huius montis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ græcis Tēpe dicuntur.

Hævānū, nomen viri, ab hærendo dictum.

Hæres, nomen deæ, cui veteres post acceptam hæreditatem, rem diuinam faciebant. Festus.

Hagab, siue Agaba, Nomen viri. 2. esd. 2.

*Hages vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnā cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, eūmq; noua Apotheosi dignum prædicauit: Cælius plura.

Haggia, Filius Merari. 1. par. 6.

Hágion, locus Scythiæ, vbi Aesculapius celebratur.

Hagnes, nomen mulieris à castitate impositum.

Hai, Ciuitas Amorrhæorum trans Iordanem supra Iericho sita, iuxta Bethauen, od orientale plagam oppidi Bethel non longè ab eo distans, Iosue 7, & 12. Cuius regem suspenderūt filij Israel, Ios. 8.

Hæc Isaiæ 10, Aiarh appellatur. Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam ge. 12. Ierem. 49. Ios. 12. 1. esd. 2.

Hala, fluuius. 4. reg. 17, & 18.

Halaa, altera vxor Alhur. 1. par. 4.

Halacoméne & Halacomēna, tā singul. quàm plural. numero, siue Halalcomenium, ciuitas in Bæotia, vnde Minerua Halalcomenida cognominata est, quodd in eo loco coli solita sit. Vide ALACOMENE.

Halæ Axonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæ, oppidū Bæotia. Est & è regione Maseris & Ciliciæ ciuitas. Itē Hale, ἄλλ, vicina Argiuis: ἄλλος κτήρι in Cilicia: & Halice regio, ἄλλος χαρίων iuxta Augustam, & mons eiusdem nominis.

Halæa Minerua dicta est ab Halæo quodā Tegeate, qui Mineruæ templum extruxit, quo cōsumpto igni Tegeatæ sumptuosius postea construxerūt: Quos cum deuicisset Augustus imperator prælio achiaco, dentes apri Calidonij qui in eo templo erant, quique vlnæ longitudinem vincebāt, Romam transtulit. Pauf. & Paleph.

*Halæus Apollo dictus, à Philoëtete qui cum finē suis erroribus vellet statuere, Apollini Halæo tēplum construxit. Paleph. lib. 1.

Halæsus, Agamemnonis filius ex Briseide, aut (vt alij malunt) ex Clytæmnestra, quem aiunt cum illa sensisse contra patrem, & postea patria pulsum in Italiam venisse, atque apud Malsicum Campaniæ montem consedisse, & tāquam Troiani nominis hostem Turno aduersus Aeneam fauisse. Virg. libro 10. Aeneid. Ouid. libro 4. Fast. author est, ab hoc Halæso Faliscos originem accepisse.

Halatōdij, populi circa Pontum. Steph.

Halcath, Ciuitas in tribu Aser, data Leuitis. Ios. 19: Quæ & Halcath dicitur, Ios. 21.

Hálycon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua dissuadente cum isset ad consulendum Apollinem de statu regni, naufragio periit. Cuius corpus cum ad vxorem delatum fuisset, illa se præcipitavit in pelagus. Postea miseratione Thetydis & Luciferi cōuersi sunt ambo in aues, marina: quæ halcyones vo-

cantur. Vide ALCYONE.

Halcyone, Vide ALCYONE.

Hálei, maritima vrbs Laconicæ. Steph.

Hálezus campus, Vide ALÉIVS.

Haléfa, Siciliæ ciuitas. Cic. a. G. 5. in Verrem.

Halésius ager in Epiro, vbi Sal copiosus fit. Stephanus.

Halésus, fluuius & mons non longè ab Aetna, vbi Proserpina flores legebat in horto cum aliis virginibus. Columelia.

Halhul, Ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

*Halia nympha marina, Nerei & Doridis filia ἀρο τῆς ἁλὸς hoc est à mari dicta.

Hália, eadem quæ Thessalonica.

Haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant quæ volebant candida nasci. Plin. libro 31. capite 2. aliàs Haliamon, aliàs Alyacmon, & lib. 4. capite 10.

Haliártus, Straboni libro nono vrbs Bæotia ab Haliarto Therfandri filio condita. Stephan. Vide ONCHISTON.

Hálica, nomen mulieris.

Halicárna, Vide CHALCIS.

Halicarnáffus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia, in qua Mausolei quondam nobilissimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclito poeta. Callimachi socio, & Dionysio historico, qui res Ro. Strabonis temporibus scripsit. Regia olim regū Cariæ fuit Isthmus aliàs dicta. Diod. lib. 17. & Strabo lib. 14.

Halicýa, vrbs Sicilia. Steph.

Halicýrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

Haliméda nympha, Vide DAMASCVS.

Halizon, fluuius.

Halizónes, populi Paphlagonum, sic dicti, quòd vndique mari circumduntur. Torrelus. Stephanus hos populos inter Mysiã, Cariam, & Lydiam habitasse scribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquã ἄλλογενῆς, quòd diuitiis superbirent. Vide CHALYBES.

*Halmyris lacus ambitu 12111 pass. ex Danubio natus supra Istropolin, de quo Plinius libro quarto cap. 12.

*Halone insula Propontidis ante Cyzicum oppidum habens eiusdem nominis. Plin. libr. quinto cap. vltimo.

Halonéfos, insula Aegæi maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus, qui mares erant, cæsis, tantum scæminæ tenuisse dicuntur. Mela lib. 2. Strabo libro 14. Ob hanc insulam Philippus & Athenienses inter se contenderunt: Est & alia Ionia, Steph.

Hálfus campus, Vide TRAGASA.

Halus, ciuitas Achaia & Phthiotidis. Parmeniscus aliam facit Malliacam Achilli subditam, aliam Protefilao. Steph. Incolæ Halei, Halusij, vel Halij dicuntur.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in aue sui nominis. Ouid. 8. Metam.

Halyáttes, Lydiæ rex, pater Cræsi, qui ab eo Haly-

aticus cognominatur. Horat. lib. 3. Carm.

Haly's, fluuius in Tauri montis radicibus nascens, Cappadocia: que, Syria ac Paphlagonia: agros irrigans, & tandem cōtra Aquilonem in Euxinum mare se euoluens, Cræso fatalis, Ouid. quarto de Ponto.

Halyfij campi mentionem facit Aeneas Syluius.

*Hama pugil nobilis apud Saxones, qui tamen factis infeliciter pugnaverit cum Starcathero altero pugile iam sene: De quibus Saxo lib. 6.

Hamadryades, Vide Dryades.

Haman, Vide Aman.

Hamathæus, Filius Chanáan, gen. 10. 1. par. 1: à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniã nuncupauerunt, alij Antiochiam, vt nonnullis placet. Mihi videtur esse vrbs tribus Nephthali, quæ Emath dicitur: à qua circuniacens regio sic dicta est.

Hamáxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamáxa, sydus, quod nos septentriones dicimus: à figura posituræque ipsa, quia simile plaustrividetur. Gel. lib. 2. cap. 21.

Hamaxámpeus, pars fluminis Hypanis, qui cū fonte Xampeo amaro commixtus est. Tortel.

Hamaxántia, pars tribus Hippothoontidis. Stephanus.

Hamáxia, Ciuitas Atricheæ Ciliciæ. Steph. ex Strabone.

Hamáxitos, Vide Amaxitos.

Hamaxóbij, qui carrucis degūt, & plaustris ædium vice vtuntur, vt Scythæ. Dicuntur etiam Hamaxæci, Hamaxices, & Hamaxitæ, Plin. libro quarto cap. 12.

Hamaxóbítæ, populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro sedibus plaustra habent, sic dicti sunt Pomponio lib. secundo. Græcis enim ἄμαξα plaustrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus, Melæ interpres, eos esse credit, quos hodie alibi sitos Poloni Moscouitas nomināt, corrupto vocabulo.

Hamdam, Filius Disan filij Scir Horraei. gen. 36. qui 1. par. 1. dicitur Hamran.

Hamer, Doringiorum rex, anno salutis 660.

Hamáscar, Vide Amilchar.

*Hammodara oppidum inter Aegyptum & Aethiopiā iuxta se habens fontem bituminis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Hammon, Vide AMMOG.

Hamon, Ciuitas. Iosue 19. 1. paralip. 6. in tribu Nephthali.

Hamoth-dor, ciuitas, Ios. 21: quæ de tribu Nephthali non solum Leuitis, imò etiam profugis homicidis pro turissimo asylo est assignata.

Hamran, Filius Disan, filij Scir Horraei, 1. pa. 11: qui gen. 36. dicitur Hamdan.

Hamel, Filius Masima. 1. par. 4.

Hamol, Filius Phares filij Iudæ. ge. 46. 1. par. 2.

Hamállus, Couful, cum Clabrone, anno ab vrbe 904.

Haná, Filius Maacha, 1. par. 11. Filius Sizaç, 1. paral. 8.

Filius Asel filij Elasa, 1. par. 8. & 9. 2. efd. 7. & 8. Filius Iegedeliae, iere. 35. 1. par. 4.
 Hanameel, Filius Sellu patruelis Ieremiae prophetae, iere. 32.
 Hananeel, Nomen turris Ierolymae. 2. efd. 3. iere. 31.
 Hanani, Pater Iehu prophetae. 3. reg. 16. 2. paralip. 16. nehem. 12.
 Aanania, siue Hananias, Pater Selemiae patris Ieremae, ierem. 37. Pater item Sedeciae principis, iere. 36.
 Filius Zorobabel filij Phadaia, 1. par. 3. & 8: Nomen prophetae, ierem. 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta a Nabuchodonosor in captiuitate enutritus fuit, cui praepositus eunuchorum, Sidrach nomen imposuit. Daniel. 1.
 Hanapis, fluuius Scythiae, Herod.
 Hanathon, Ciuitas in terra Zabulon. Ios. 19.
 Hanes, Ciuitas Aegypti. isa. 30.
 Haniel, Filius Olla, 1. par. 7. Filius Ephod, princeps tribus Manasse, nume. 34.
 Hanni, Nomen viri. 2. efd. 12.
 Hannibal, Vide ANNIBAL.
 Hanno Carthaginensis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnum adfectans: & in filia nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito a ministris consilio frustra cogitans, alia adgressus via, seruitia concitauit, quibus incautam urbem opprimeret, quo etiam ciuibus prouiso ac vitato periculo, ipse demum in castellum munitu sese recipiens, Afros, Maurorumque regem armauit: captus postremo, ac primum virgis caesus, deinde effosis oculis, ac manibus cruribusque fractis, cruci adfixus est: ac in cognatos omnes etiam animaduertit. Trog. lib. 12.
 Hanno Carthaginensis, Agathocli cum triginta militibus Pconorum obuius factus, cōserta pugna occisus est. Trog. lib. 22.
 Hanno, factio nis Barchinae, qui cum optima consuleret Carthaginensibus de pace, nequaquam exauditus est. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.
 Hanon, Filius Naas regis filiorum Ammon. 2. reg. 10. 1. par. 19.
 Hanones, Belgicae populi.
 Hanum, Nomen viri. 2. efd. 3.
 Hapham, Filius Hir. 1. par. 7.
 Hapharaim, Ciuitas in tribu Zabulon. Iosue decimo nono.
 Haphra, qui & Apries, Aegypti rex, regnavit annis xxxv. anno ab vrbe 143.
 Haphsiba, Mater Manasse. 4. reg. 21.
 Haphhim, Filius Machit. 1. par. 7.
 Harad, siue Harada, Nomen fontis, siue loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Sepher. iudic. 7. num. 33.
 Haráia, Pater Eziel. 2. efd. 3.
 Haraldus, xx. Anglorum rex, Goduini filius, Tofto fixari regnum inuides, Haraldum Noruegiae re-

gē, spe regni, praedaeque in fratre comouit, classe instructa Angliam applicuit praelio commissa, occubuit ipse & Tofto, anno salutis 1067.
 Haran, Ciuitas Mesopotamiae, a Charra Syriae fluuiio, in qua habitauit Thare, genef. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4. reg. 19. isa. 37. ezech. 27. Dicitur & Charan a Graecis, act. 7. Est & nomen viri, 1. par. 2.
 Harbon, apud Celtas regnavit, anno ante conditam urbem 897.
 Harbona, Nomen eunuchi. esther 1.
 * Harcalo veneficus fuit, qui innocuos leones impure atredebatur manibus: Syl. lib. 1.
 Harcalo non panibus fetas mulcere leonas.
 Hareph, Nomen viri. 2. efd. 7. nehem. 10.
 Hares, Nomen montis in quo sita est Ajalon. Iud. 1. 2. efd. 8.
 Hareth, Nomen villae ad occidentem. 1. reg. 2. 2.
 Harhur, Nomen viri. 1. efd. 2.
 Harim, Nomen sacerdotis. 1. par. 24. 1. efd. 2. 10.
 Hariph, Filius Hur. 1. par. 2.
 Harma, Ciuitas in tribu Iuda & Simeon. Iosue. 15. 1. reg. 30. Ios. 19. Iud. 1. dicitur Sephath.
 Harma, vrbs Boeotiae Tanagrica: est etiam tribus, Atticae pars. Steph.
 Harmata, vrbs Indica. Steph.
 Harmatites, ciuitas quaedam. Steph.
 Harmathus, thuntis, ciuitas seu promontorium e regione vrbs Methymnae, a qua harmatopolitae dicti sunt.
 Harmodius & Aristogiton, ciues Athenienses Tyrannicidae, quorum passim mentionem facit Demosthenes in orationibus.
 * Harmatopolitae populi sunt Asiae in sinu Elaitico ita dicti ab Harmathonte vicino promontorio. Pli. li. 5. cap. 30. apud Strab. hoc promontorium vocatur nematus per e litera in prima syllaba.
 Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrum, sed exitiale monile dedit, eo quod ex coniugis adulterio fuisset prognata. Ouid. lib. quarto, Metam. Vide CADMVS.
 Harmonia, Gelonis filia, Themistij vxor.
 Harmonides, Troianus, quem, teste Homero lib. 5. Iliad. praecipuo quodam amore Minerua dilexit, ideoque nihil eum fugit, quod fabrilis arte effici posset. Is inter alia quae fabrefaceret, naues illas Alexandro edificauit quae fuerunt malorum omnium, quae Troianis contigerunt caput: perniciosas quidem ac mortiferas, vt caeteris Troianis, ita ipsi aedificatori, quia deorum monita non intellexerat.
 Harnapher, Filius Supha filij Helem. 1. par. 7.
 Harodi, ciuitas. 2. reg. 23.
 Haromaph, Filius Iedaia. 2. efd. 3.
 Haroseth, ciuitas quae iuxta Iosephum lib. 5. antiq. Iud. super paludem Samachonitidem sita est. Iudic. 4.
 Harpágium, oppidum iuxta Parium, apud quod Ganymedem puerum Phrygium raptum Graeca fabulosa aucta est adferere. Vadianus. Ste-

phanus, Harpasia numero multitudinis, locum esse scribit circa Cyzicum, vnde raptus sit Ganymedes.
 Harpagus, dux Cyri, inferiorem Asiam subegit, anno ab vrbe 207.
 Harpálice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedit: haec cum patrem senem a Getis caput sensisset, collecta confestim multitudine, & celerius, quam de foemina sperari poruerit, illum armis & robore liberauit. Virgilius lib. 1. Aeneid.
 Harpalus, nomen praedonis. Cic. lib. 3. de Natura deorum. * Hic diis illudebat quod in tanta fortuna tam diu viueret.
 Harpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.
 Harpalycea, ciuitas Phrygiae a Gordiotechitis condita. Steph.
 Harpasa, oppidum Asiae, oppositum fluuiio Harpaso. Plin. libr. 5. cap. 29. vbi cautes stat horrenda vno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur, resistens. idem Plinius libr. 2. cap. 45. *Σπυρα* Stephano, ciuitas Cariae.
 Harpe, pes, ensis falcatus, quo Mercurius vsus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perseus in amputando Medusae capite. * Harpedophorus mercurius dictus est, quod harpe id est, hamato gladio vsus esset in Argo necando. Ouidius 5. Metamorph.
 Harpocrates, simulachrum in sacris Isidis & Serapidis erat, quod digito labiis impresso, admonere videbatur, vt silentium fieret. Hunc Aegyptij silentij deum esse volebant. Reuera autem Graecus philosophus fuit Harpocrates, cuius eruditio ac praecpta eodem maxime tendebant, vt silentium praeciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratem (vt monet Erasmus in Adagijs) prouerbialiter dictum est, pro silentium imponere.
 Harpyia, vrbs Illyriae iuxta Encheleas. Stephanus.
 Harpyia, Ponti & Terrae filiae, vt ait Seruius, vnde in insulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dictae *ἄρπυιαι ἑρπυκταί*, id est a rapiendo. Volatiles, vultu virginico, manibus vnicis. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater est, nec immerito: nam secundum Milesium Thaletem, omnia ex humore procreantur, vnde est, Oceanumque patrem rerum. Alij autem dicunt Harpyias, filias Thaumantis & Electrae. Has Virgilius tres esse dicit, Aëlo, Ocyete, Celæno, quarum posteriorem Homerus Podargen vocat, & ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos, Balium videlicet & Xanthum genuisse dicit. Hesiodus tantum duas nominat, Aëlo videlicet & Ocyeten. Vide CALAIS, ZETHVS, & PHINEVS. Virgi. 3. lib. Aeneid.
 Harfa, Nomen viri. 1. efd. 2.
 * Harudes populi Transithenani sunt in Galliam,

Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Ariouisto Germanorum rege transportari: *Gall'le pays a l'entour de Constance en Allemagne.*
 Harus, pater Mesalemeth matris Amon regis Iuda. 4. reg. 21.
 Hasaba, Filius Zorobabel filij Phadaia. 1. par. 3.
 Hasabia, Filius Amasiae, 1. par. 6. Princeps Leuitarum, 2. par. 35. 1. par. 25.
 Hasadias, Filius Zorobabel filij Phadaia. 1. par. 3.
 Hasael, rex Siria. Vide HASAEL.
 Hasar-moth, Filius Iectan. gen. 10.
 Hasar-suhai, ciuitas, 1. par. 4. *hac* & *haser-suhai* appellatur, iof. 19.
 Hasar-susim, ciuitas, 1. par. 4. quae & *haser-susa*.
 Hasafon thamar, oppidum, quod & En-gaddi dicitur. genef. 14. 2. par. 20.
 Hasbadana, Nomen viri. 2. efd. 8.
 Hasdrubal, Vide ASDRUBAL.
 Hasebia, Filius Merari. 1. par. 9.
 Hasebna, Nomen viri. 2. efd. 10.
 Hasebnia, Nomen viri. nehem. 9.
 Hasebonias, Nomen viri. 2. efd. 3.
 Hasem, Nomen viri. 2. efd. 7.
 Haser-gadda, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.
 Haserim, ciuitas in dorso montis Seir inter Aegyptum & Chanaanem, in qua Haunim, id est Heuæi gigantes habitauerunt, ab Caphthorim expulsi, deut. 2. iof. 13. alias *Haseroth*, vt quibusdam videtur appellata.
 Haseroth, Nomen cremi, per quam transferunt Israelitae, ascendentes in terram Chanaan ex Aegypto. deut. 1. num. 13. & 33.
 Haser suai, ciuitas in tribu Iudae & Simeonis, iofue 19. quae 1. par. 4. *Hasar-suhar* dicitur.
 Haser-susa, ciuitas in tribu Simeonis, iofue. 19. quae & *Hasar-susim*.
 Hasim, Nomen viri. 1. par. 7.
 Hasom, Nomen viri. 1. efd. 10.
 Hasor, ciuitas regni Iabin Chanaanorum regis: quae & *herfon* dicitur, quam solam Iofue incendit, iofue 11. 1. reg. 12. 4. reg. 15. quae principatum tenuerat inter omnia regna Amorrhæorum, iofue 11. & 12. Fuit vna in tribu Iuda, iof. 15. Alia in tribu Nephthali, iof. 19. vbi regnavit Iabin, iudic. 4. 3. reg. 4. reg. 15.
 Hasta, pater Thecuae patris Sellum mariti Oldae prophetidis, 2. par. 34. qui 4. reg. 22. dicitur Araas.
 Hassemon, ciuitas tribus Iudae. iof. 15.
 Hassub, Filius Ezricam. 1. par. 9.
 * Hasta oppidum in extremis Italiae finibus circa Lapygiu promontorium. Plinius libro tertio cap. 1.
 Hasub, Nomen viri. 2. efd. 11.
 Hasum, Nomen viri. 1. efd. 2. 2. efd. 8.
 Hasupha, Nomen viri. 1. efd. 2.
 Hathath, Filius Othoniel. 1. par. 4.
 Haul, Nomen viri. 1. efd. 2.
 Hatipha, Nomen viri. 1. efd. 2.
 Hatita, Nomen viri. 1. efd. 2.

Hattus, Filius Semeiæ filij Secheniæ. i. paral. 3. i. efd. 8. nehem. 19. & 12.
 Hauoth-iair, Villæ iair 1 x. in Hermon monte & Gilaad, quas expugnauit Iair filius Segub, numeri 32. Sine nomen regionis, quæ & Bassan dicitur, deut. 3.
 Hazael, Nomen viri. 3. reg. 19. 2. paral. 22. Successor Ben-adad in regnum Syriæ. 4. reg. 8. amos 1.
 Hazia, Nomen viri. 2. efd. 11.
 Hazir, nomen viri. 2. efd. 10.

Hebal, Filius Iectan, genef. 10. Est & mons vltra Iordanem in terra Chanaan, non longè ab Ierichonte, in quo altari constructo posuit Moyfes maledictiones. iosephus lib. 4. cap. 6. antiq. iud. deut. 11. & 27.

Hebe, Filia Iunonis, absque patre, & Dea iuuenturis, de cuius ortu huiusmodi refertur fabula: Apollinem, cum Iunoni nouerca conuiuium in patris sui domo parasset, inter alia lactucas agrestes ei apposuisse: quas cum Iuno auidè comedisset, cum antea sterilis esset, pragnans effecta est, peperitque Heben, quem postea Iuppiter ob formæ elegantiam poculis suis præfecit. Verum cum, Ioue apud Aethiopas cœnante, Hebe pocula illi ministras, perque lubricum minus cautè incedens, cecidisset, reuoluitque vestibus obscœna superis nudasset, ab officio est amota, eiusque loco Ganymedes subrogatus. Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam esse tradit, neque omnino ab officio remotam, sed cæterorum deorum pincernam fuisse, Canymedem verò solius Iouis. Hæc postremò Herculi nupsit in deorum numerum relato: cuius etiam precibus adducta, Iolaum Iphicli filium florenti ætati restituit. Ouidius lib. 9. Metamorph.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe, &c.

Heber, Filius Brie, gen. 46. 1. paral. 4. 7. & 8. numeri 26. Item filius Sale, genef. 10. luc. 3. filius item Elphaal filij Mebulim. 1. paral. 8.

Hebrai, dicti sunt Iudæi, ab Heber qui fuit abnepos Sem filij Noe. Er quia in eius familia remansit lingua, quæ prius humano generi creditur fuisse communis, quam gentes linguarum diuersitate sunt diuisæ, deinceps Hebræa est nuncupata. Ab Hebraus fit Hebraicus, ea cum, vt lingua Hebraica.

Hebri, Nomen viri. 1. paral. 24.

Hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudææ, ciuitas Amorrhæorum quondam Philistinorum metropolis. Hæc dicta est & conuallis Mambre, genef. 13. num. 13. 1. paral. p. 3. & Arbec, genef. 23. & Cariath-arbe, iofue 15. Filius item Gaath filij Leui, exod. 6. 1. paral. 2. & 6.

Hebrona, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel. num. 33.

Hebrus, fluius Thraciæ, aureas voluens arenas in Rhodope monte nascens, supra Philippopolin, & è regione Samothraciæ insulæ in mare Aegeu

sele exonerans. Fabulantur poetæ Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuisse, cum à Ci-conum mulieribus fuisset discerptus: vnde & Oeagrius dicitur, ab Oeagro Orphei patre. Virgil. 4. Georg. *Tum quoque marmorea caput à Ceruice reuulsum. Gurgite quæ medio portas Oeagrius Hebrus volueret, &c. Hebrus hodie Mariza dicitur.

Hecale, anus pauperula, quæ Theseum aduadolefcentem hospitio suscepit. Huius paupertatem Callimachus iusto volumine celebrauit. Hinc natum est prouerbium. Nunquam Hecale fies: hoc est, nunquam te inopia opprimet.

*Hecalius Iuppiter dictus est ab ancilla quadam Hecale nomine, quæ cum Theseo quodam tempore comiter exceperit, promississetque ei se suam ipsius animam Ioui immolaturam, si saluus ex prælio domum rediret: atque ante reditum Thesei obiisset, occasionem Theseo dedit vt in honorem ipsius sacrum Hecalesium Ioui institueret, eumque Hecaliu vocaret Paleph. lib. 1.

Hecamæda, Arfinoi filia, quæ direpta Tenedo Nestori in prædam cecidit. Hom. lib. 11. Iliad.

Hecate, Iouis & Latonæ filia, foror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex numen attribuitur, vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in celo creditur esse Luna, in terris Diana, & apud inferos Proserpina. Dicta Hecate, Seruio, quod centum victimis placeret, aut quod centum annos errare faciat insepultos. Verisimilius tamen videtur Hecates nomen factum esse à masculino *ἑκατος*, quo nomine Græci vocant Apollinem: sicut à Cynthio Cynthia, à Delio Delia, à Phæbo Phœbe. Dictus autem Sol est Hecatos, ab *ἑκα*, longè, quod eminus radios suos ad nos mittat, & quodam modo iaculetur. Hæc & *ἑκαταλος* cognominatur, quia (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita, dextrum equinum, sinistrum caninum, medium his agrestis. Ouid. 9. Metamorph. Tūque triiceps Hecate.

Hecate, herbarū veneficiorūque peritissima, quæ in Taurica Cherronefo regnauit, Dionysio Milesio. Filia fuit Perse, filij Solis, & fratris Aetæ: à quo & Perseis, sive Perseia cognominatur. Ouid. 7. Metamorph. Vallerius Flac. lib. 6.

*Hecatæus historicus milesius fuit Protagoræ auditor, qui primus soluta oratione historiam condidit: floruit temporibus Darij qui Cambyfilicæ cecidit. Suidas.

Hecatæus grammaticus quidam, Abderita, cuius meminit Suidas.

Hecatæia, sic Idrias vrbis Cariæ nominabatur.

Hecatombæa, Vide HERAE A.

Hecatombe, sacrificij genus, in quo ritus sic seruabatur, vt centeng sui generis mactarentur victimæ: vt centum sues, centum hædi. Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero sacrificantium, quia centum Peloponnesi vrbes id faciebant.

Hecatompolis, Cretæ insulæ epitheton, à numero ciuitatum impositum, quæ centum in hac insula fuisse perhibentur, vel Virgilio teste lib. 3. AEn. Hecatompilos, Thebes Aegyptiacæ epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuisse dicuntur. Iuuenalis, Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis. *Est item eiusdem nominis vrbs in Parthia teste Steph.

*Hecatonchiros Briarei sive Aegeonis epitheton quasi Centimanus. hic enim Centum habuisse manus & quinquaginta vires à poetis fingitur. Plutarch. in eo opusculo quod *ἑκατονχίρος* inscriptis.

Hecatonnési, paruz insulæ viginti circa Lesbum, ab hecato Apolline dicta, qui in illis locis plurimū colitur.

Hechelias, Pater Nehemiæ. 2. efd. 1.

Hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortissimus, ab Achille interfectus: dictus (vt scribit Plato) *ἑκτόν τῶ ἐκ τῆς τῆς πόλις*, quod vrbem contra hostium impetum tenuerit, patriamque seruarit. Eo nanque hospite Troia nunquam potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachen, ex qua Atysanaëta suscepit, quem Vlysses capta Troia è fastigio turris præcipitavit. Solus græcos, quemadmodū Achilles solus Troianos, fugabat: ex quibus Proteuslaum & Patroclum, aliosque per multos interfecit. Tandem ab Achille interemptus est: à quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli sepulchrum, Troiæque muros tractus est. Tandem eius corpus per duodecim dies insepultum ab Achille seruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentissimè cremavit. Homer. li. 23. Iliad. hinc hectoreus: Quid in Epist.

Nomine in hectoreo pallida semper eram.

Hecuba, Priami Troianorum regis vxor, filia Dymantis, Homero, aut (vt virgilius Euripidem secutus sentit) Cissei, capta Troia in canem versa. Ouidius lib. 13. Metamorph. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quod cum à Græcis captiua abduceretur, & filij sui Polydori corpus in mare abiectum agnouisset, quoniam aliter iniuriam vlcisci non posset, Græcos inanibus lacessiuerit cōuitiis.

Hecubæ sepulchrum, Thraciæ promontorium.

Heddai, Nomen viri. 2. reg. 23: qui Huri, 1. paral. 11. dicitur.

Heder, Filius Beræ. 1. paral. 8.

Hédui, Galliæ populi, Aruernis finitimi, post Heluetios & Sequanos in occasum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fuit Araris: olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Augustodunum erat. Tacitus lib. 3. vulgo *le pays à l'entour d'Autun en Bourgogne*.

Hedymeles: Iuena. Satyra 6. Quo tener Hedymel.

*Hedypus Sufanæ fluius qui Persarum Asylum præterfluens in Eulgeum illabitur Pli. lib. 6. ca. 27.

Hegaleos, mons Atticæ nemorosus. Stat. lib. 11.

Hegémon Characenus, (Est autem Charax, Phrygiæ vrbs) versificator, scripsit libellū Leuconicon Thebanorum Lacedæmoniorum. Steph.

Hegésias, Cyrenaicus philosophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repræsentabat, vt earum miseranda imagine audientium pectoribus inserta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: idèoque à rege Ptolemæo vltorius hac de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & lib. 1. Tuscul. quæst. Alter Magnesium, orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.

Hegesippus, historiam scripsit Ecclesiasticam quinque libris quos habemus à Christo passio ad sua tempora. Suidas.

Hegesippus, poeta comicus: inter fabulas ipsius commemorantur *φιλαιτοποι*. Athenæus.

Hegesippe, honoris regis Thraciæ filia, quam Miltiades Atheniensium dux accepit. Tortelius.

Hegesistratus Ephesus, ob tribulis sui necem exul, Delphos perueniens, quemnam locum coleret, consuluit Deum, Cui Phœbus, Vbi saltantes videret rusticos cum coronis oleaginis. Itaque profectus in Asiam, rusticos eo modo cernens, vrberum condidit Elea, Pythocles Samius apud Plutarchū.

Hegirinatia, Ptolem. lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs. Vulgò *Lignis*.

Hegla, Filia Salphaad filij Nopher filij Galaad. numeri 26.

Hela, regiūcula Asiæ, Attali regis emporium. Steph.

Helam, Ciuitas. 2. reg. 10, haud procul à Iordane.

Helba, ciuitas, quæ sorte tribui Afer euenit. iudi. 1.

Helcath, ciuitas, quæ de tribu Afer data fuit Leuitis, iofue 21: hæc etiam halcath dicitur, iof. 19.

Helci, Nomen viri. 2. efd. 12.

Helcia, Pater Eliacim, 4. reg. 38. isa. 22. Est & nomen sacerdotis, 4. reg. 22. Pater item Ieremiæ prophetae, ierem. 1. 1. paral. 6. 2. efd. 12.

Helec, Filius Galaad filij Machir filij Manasse filij Ioseph. nume. 26. iofue 11.

Heled, Filius Baana. 2. reg. 23.

*Helegeus inuentor Tubæ primus. Paleph. lib. 2. & Pauf.

Helei, Vide H E L E I.

Helem, Nomen viri. zach. 6. 1. paral. 7.

Helemáida, vrbs iosepho lib. 12. cap. 13.

Hélēna, sive Helene, es filia Iouis ex Leda, Tyn-dari Laconia regis vxore, quæ à Ioue in cygni formam transmutato cōpressa, duo peperit oua: ex quorū altero helena & Pollux, ex altero Castor & Clytæmnestra exclusi fuerunt. Ex his helena cum cæteris suæ ætatis fœminis formæ elegantia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virginitas, non multò tamè post Castori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam restituta est, & Menelao vxor tradita: cui & hermionem filiam peperit. Post hæc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contra ctis aliquid nauibus, in Græciâ sese contulit: vbi à Menelao hospitio susceptus, clàm se in amorè Helenæ insinuauit: tādémque absente hospite Helenam rapuit, & in patriâ

abduxit. Qua tam insigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotia coniurarunt. Nec multo post mille contractis nauibus in Asiam nauigarunt, multaque expugnatis oppidis, eadem Ilium obfederunt. Quo in bello cum Paris oppetiisset, Helena Deiphoro fratri eius nupsit. Verum cum eam iam res redisset, ut Græci, armis diffidentes ad dolum sese conuerterent. Helena quoque proditiōnis particeps fuisse putatur, & facem (quod signū gagrediundi negotij inter ipsam & Græcos conuenerat) ex arce sustulit captaque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cū priore viro in gratiam rediit. Helena, insula Atticæ, ad quam appulit Helena post captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Est etiam fons in Chio, in quo Helena lauit. Steph.

Hélène, alio nomine Cranaë, insula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ: inde dicta, quod Paris raptæ Helenæ primum in ea stuprum intulerit.

Hélenes, Deucalionis & Pyrrha filius, à quo Græci Helenes nuncupati sunt.

Helénia regio, Vide HELINIA.

Helénus, locus iuxta Canobum, Steph.

Helenópolis, Vide HELLENOPOLIS.

Hélenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis seruatum dicunt, quod loca opportuna ad capiendam patriam ipsis indicasset. Quinetiam euerso Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non solum à Pyrrho seruatus, verum etiam liberaliter habitus est: cumque ille Orestæ hermoné eripuisset, Andromachen, quam antea iustæ vxoris loco habuerat, Heleno cõcessit: adiecta etiam regni parte, quam Helenus de fratris sui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbe ad similitudinem Troiæ condidit, in qua & profugum Aeneam hospitio suscepit. Virgil. lib. 3. A. Encid.

Hélenus, Sicambrorum rex, anno ab vrbe trecentesimo nonagesimo septimo.

Hélenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno se abdicare coactus est, anno salutis 454.

Heleph, ciuitas. iof. 19. Terminus Nephthali.

Heles, Nomen viri. 2. reg. 23.

Heli, Nomen sacerdotis illius qui Samuelem vixit in prophetam, 1. reg. 1. pater item Ioseph mariti Mariæ virginis. luc. 3. qui marth. 1. dicitur Iacob.

Heliades, filia Solis & Clymenes, sorores Phaëthontis, quarum nomina sunt Phaëthusa, Lampetusa, & Lampetia. Hæc cum iuxta Padum montem Phaëthontis fulmine deieci insolabiliter deflerent, in alnos, siue (vt alij volūt) in populos versæ sunt, electrum lachrymantes. Vocantur autem Heliades à patre sole, qui Græcis ἥλιος dicitur. Ouidij lib. 2. Metamorph. Eadem & Phaëthontides appellantur à fratre Phaëthonte. Virgilius. Ecloga

sexta.

Heliza, iudicium Atheniensium omnium maximū, vtpote ex aliis quatuor congregatum, videlicet quingentis & quinquaginta, & ducentis & centum. Iudices heliaz dicuntur.

Hélias, Vide ELIAS.

Hélice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrfa maior: ἡ τῆς ἑλικῆς, hoc est, à circunvolutione, quod diei noctisque spatio circum polum Arctici voluatur signum cæleste ad septentriones.

Hélice, oppidum Achaia proprie dictæ, ad sinum Crissæum, maris impetu hauitum. Plin. lib. 2. cap. 92. Vide ELICE.

Hélice, Steph. vrbs Peloponnesi, ab Halica Lycaonis filio, aut helice Iouis vxore & Selinantis Neptuni nati filia. Steph.

Hélicon, mons Phocidis, sinui Crissæo incumbens, non procul à Parnasso, eique emulus & altitudine & circuitu: qui & ipse Apollini sacrum est & Musis. Hinc Heliconides, & per epenthesin Heliconiades, Musæ sunt appellatæ. Dicitur Helicon ab helicone, qui ibi cum Citharone fratre singulari certamine pugnasse fertur.

*Heliconius Neptunus dicitur non ab helicone fonte decantatissimo, sed ab Helice ciuitate vbi positum ei templum erat Strabo. lib. 8. refert totam helicæ, vna cum Heliconij Neptuni templo diluuij instar misere à fluctibus absorptam, camque cladem ob iram neptuni accidisse. Nam cum Iones ex helice profugi legatis sapius misis, ab helicensibus neque Neptuni statuam, neque facta impetrare potuissent, iratum deum proxima hyeme vrbe ipsam toto cum loco aquis obruisse.

Heligátus, Sicambrorum vates & sacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Triremius.

Hélini, populi Thesprotia, & regia Helenia: Gentile Eleninus. Steph.

Heliócopis, nomen Nymphæ.

Heliodórus, nomen viri. Sophista fuit clarus, cuius etiam extant historia.

*Heliodorus Rhetor Adriani Cæsaris temporibus, Imperatori charissimus & ab eodem magister epistolarum effectus: in quem extat illud Dionisij Sophistæ scomma, Pecuniam & honores dare Cæsar potest, Rhetorem efficere non potest.

Heliogabálus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit, matris opera apud Antiochiam. Huius mores impurissimos Lampridius describit. * Herodianus lib. 5.

Helionóra, siue Leonora, Lusitania regis filia, Romanæ cum Friderico Austriae duce coronata, anno salutis 1457.

Helioópolis, ciuitas Aegypti, inter Alexandriam & Coptum quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera est eiusdem nominis in Cilicia, patria Chryssippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta est. Steph.

Helis, Vide ELIS.

Helisæus, Vide ELISEVS.

Helísos, fluuius Atticæ. Stat. libro quarto. Theb.

Hensyci, populi Ligurum. Steph.

*Helius Celsæus Neronis adulatione potentissimus fuit qui sulphurium Camerinum virum primariū, eiusdemque filium à medio sustulit, crimini dans quod quæ cognomine hereditario Pythici dicebatur in Pythicas Neronis victorias ἢ τῆς ὀμνομένης impij viderentur. Ex Dione Cassio.

Hélius, proprium nomē viri, à sole, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plinius libro trigesimo tertio capite primo.

Helixæa, insula Hyperboreorum, non minor Sicilia, sub fluuio Cerambica: insulani Cerambycæ dicuntur Stephano.

*Helixus Cei insulæ fluuius, iuxta Coreffum. Strabo lib. 10.

Hellánicus, historiographus clarus, anno ab vrbe 250.

Hellas, latis, latissima Europæ regio, olim disciplinarum omnium nutritrix, quæ alio nomine Græcia dicitur, Vide CERABICA. Dicta Hellas ab Helene Deucalionis filio. Thucydides li. 1. Est & fluuius Achaia.

Hellas, vrbs Thessalia, condita ab Hellene, non qui dem Deucalionis, sed Phthij filio & Chryssippi Iri filia. Phthius autem, Achæi filius erat. Est & alia Hellas Cœlesyria: Gentile, Hellenicus & Hellenicus. Steph.

Helle, les, Athamantis regis Thebarum, & Nephelæ filia, quæ vnâ cum Phryxo fratre, nouercales insidias metuens, cum accepto à patre ariete aureo pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepórtum vocant eruditi. Ouid. 11. Metam.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes nonnulli credunt fuisse nominatos. Vide HELLAS.

Hélenes, ipsi Græci, Vide PANHELLENES.

Hellénicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ & Caricomemphitæ, Stephano.

Hellenópolis, vrbs Bithyniæ, post instaurationem Bizhalbes. Steph.

Helles, Filius Azariae filij Iehu filij Obed. primi libri paralippomenon capite secundo, vndecimo, & vigesimo septimo.

Hellepóntus, frictum angustum inter Propótidem & mare Aegæum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum interuallo distans: ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo submersa. Hinc Hellepónticus dicitur & Hellepóntiacus.

Hellepóntius, regio adiacens sinui: Incolæ Hellepóntij. Steph.

Helléstus, Aethiopia rex, anno ab vrbe millesimo Jucentesimo vigesimo primo.

Helmechádis, Albionum regem, victus Rosimundæ impudicissimæ mulieris promissis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina sunt, Nomen lo

ci, in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de Dibon-gad. num. 33.

Helon, ciuitas in terra Moab, num. 2. ierem. 48. Pater Eliab principis tribus Zabulon, num. 1. & 10. Est & nomen vrbis, 1. paral. 6: quæ iof. 21. dicitur Holon.

Helótus, Vide ELORVS.

Helos, vrbs Laconica, quæ & Phtheleon & Dorion dicta, quod in palude sita sit: cuius ciues Helotæ & Eleatæ, & regio ἑλωτῆα. Est etiam Helos Aegypti. Steph.

Helos, locus Atticæ. Vide CHELIDAE.

Helotæ, Vide HELLOS.

*Helueteri populi inter Celtas proximi Aruernis quorum sub imperio esse consueuerant in prouincia Bituricensi & regno Francorum siti. Glar. in sept. Comm. Cæs. in hunc locum, Helenteros legendum docet.

Heluetij, Gallorum vel Celtogallorum gens nobilissima: horum caput Auenticum erat: hodie Vuuelspurg vocant, qui à finibus suis in Germaniam transgressi, intra Hercyniam syluam, Rhenumque & Mœniam amnes habitauerunt. Eorum tractum hodie à Germanis illuc profecti, tenent: hodie Eidgnossen, hoc est, confederati, & à nonnullis Suiceri nominantur. Cæsar lib. 1. de bello Gallico, & Ptolemæus lib. 2. Strabo lib. 4. & Cicero lib. 1. epist. ad Atticum. Heluetiorum termini sunt Rhenus latissimus atque altissimus fluuius, mons Iura altissimus, lacus Lemannus, & Alpes. Ipsa verò societas, & fœdus Heluetiorum, quod barbaro vocabulo ligam appellant, tredecim ciuitatibus constat, quarum hæc series est: Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Basilea, Friburgum, Solodurum, Scaphusia, Abbatiscella. His omnibus æqua libertas est, nec vllum caput habent quemadmodum falso credit Sabellicus. Bello & rebus gestis insignes sunt omnes, nec hodie pediratus vllus præstantior est. Inrer Germanos nunc censentur, non Gallos vt olim. Vide Comment. in Melam, Cæsarem, & Cornelium Tacitum, vulgò les Suisses.

*Heluij populi inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuisi: proximi sunt Gabalis Cadurcis, ac Gallia prouinciæ Romanorum. Ciuitas est Episcopalis in prouincia Bituricensi & regno Francorum sita: nunc Albienses dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrem ortam esse Eusebius & alij tradunt. Vulgò le pays D'Albigeoys.

Helári, à paludibus dicti. Doxippus lib. 12. Chronicorum. Varinus.

Helymus & Panopes, Aestæ regis Siciliae comites, venatores fuerunt Virg. lib. 3. Aeneid.

Hemam, Filius Lotan filij Horraei, genesis trigesimo sexto: qui, primi paralippomenon primo dicitur Homan.

Heman, Filius Maol, tertij libri regum capite quarto. Filius Ioel, primi libri paralippomenon cap. 6. 15, & 16.

Hemarch, Vide **A M A T H**.
Hemeroscōpium, vrbs Celtiberorum, Phocenſium colonia. Steph.
Hemicynes, quaſi ſemicanes, populi non procul à Maſſagctis & Hyperboreis: quos Apollonius in Argonautic canum inſtar latrare ſcribit. Stephanus.
Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo Magno imperatore icit, anno ſalutis 812.
Hemodes, inſulæ ſeptem, in Oceano Germanico.
Hemon, Vide **H A E N O N**.
Hemona, ciuitas in tribu Benjamin. ioſ. 18.
Hemor, pater Sicheu. geneſ. 33. & 34. act. 7.
Hemeroſcōpium vrbs eſt Celtiberorum Phocenſium Colonia. Steph.
Hemus, vel **Hæmus**, vel **Aemus**, mons in Thracia, excelſitate conſpicuus, ex cuius vertice vulgata opinio eſt, Ponticum ſimul & Adriaticum mare, & niſtrum amnem, & alpes conſpici poſſe: nam eius excelſitas ſex milia paſſuum continet. Diſtus hæmus, à nomine regis hæmi, à cuius ſore alter quoque mons Rhodope nominatur, in quo tranſfiguratos eſſe Rhodopen & hæmum ſubulæ canunt. Ouid. 6. Metamorph. Eſt & **Hemus** nomen Græculi hiſtrionis, cuius meminit Iuuenalis. Eſt & nomen famoſi latronis Vide **A E M Y S**.
Hen, Nomen viri. zach. 6.
Henadad, Nomen viri. 2. eſd. 3.
Hénétia, olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.
Héneti, Paphlagoniæ populi, qui Antenore duce cum in intinum maris Adriatici ſinum veniſſent, permitti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati ſunt. Liuius lib. 1. ab vrbe.
Henſochi, Vide **E N I O C H I**.
Heniochia, regio apud Caucaſum: incolæ Heniochi. Steph.
Henoeh, Filius Cain, geneſ. 4. Filius præterea Jared, vir iuſtus à Deo viuus ſublatus, geneſ. 5. lucæ 3. Filius etiam Madian filij Abraham, gen. 25. Filius item ruben, geneſ. 36. 1. paral. 5. Ciuitas ite quam Cain extruxit, illique filij Nomen indi- dit, geneſ. 4.
Henricus, Foroiulianorum dux, Iringum Auaro- rum ducem ſuperavit, expoliauit: inæſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum miſit, anno ab vrbe 1547.
Henricus 1. Saxo, Germaniæ rex, anno ſalutis 920. Hungaros variis præliis vicit, ceciditque. Scla- uos ſubegit, Brennaburgum cepit, hinc Dalma- tas, capta Grona ciuitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich. lib. 1. anno ſalutis 928. Da- nos, nauali incurſione Friſones deprædantes, vi- cit, tributa eis impoſuit, & Nubam eorum regem baptiſmum ſuſcipere coëgit. Luith. lib. 3. cap. 13.
Henricus 11. Romanorum imperator, anno ſalu- tis 1003. Principes defeſtores vicit atque ſubi- cit. Capuæ Saracenos vicit, & Italia cedere com- pulit, Bubaganum Conſtantinopolitani impe-

ratoris ducem, qui Saracenis fauebat, bello arcer- rimo inſequutus eſt, Troiam in Apuliæ ſini- bus, vbi olim Hannibalis caſtra fuere à Græcis ædificata, obſedit, & per deditiōnem accepit. Blond. libro 3. decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunegunda virginitatem perpetuam ob- ſeruaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem mira- culis claruiſſe.
Henricus, Henrici 11. Romanorum imperatoris fi- lius, Cæſar Aquigrani electus eſt, anno ſalutis 1025. Blond. lib. 3. decad. 2. anno ſal. 1036.
Henricus 111. Romanorum imperator xv 111. an- no ſalutis. 1040. Aduerſus Oldericum Bohemo- rum regem infeliciter pugnavit. Tandem Ol- dericum ſuperavit, Bohemos tributarios fecit. Copias exercitumque validum Romam duxit, congregata ſynodo: tres pontifices, tanquam tria terribilia monſtra, Benedictum, Sylueſtrum & Gregorium, damnauit. Suitgerum Bombergem- ſem episcopum, qui Clemens 11. dictus eſt, pon- tificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale dia- dema accepit, Romanôſque à pontificum ele- ctione prohibuit, anno ſalutis 1054. Blond. lib. 3. decad. 2.
Henricus 1111. Henrici 111. imperatoris filius, Romanorum imperator xv 111. regnavit an- nis 1. varia fortuna: nam & Saxones, Bauarôſque & Rodolphum imperij æmulum ſæpius vicit, Pontificem Romanum, à quo per iniuriã eſt Chri- ſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expul- lit, aliũque pontificem fecit. Poſtremò à filio, bello peritus, dum ſe comparat, morbo periit, anno ſalutis 1106.
Henricus v. Henrici imperatoris filius, Romano- rum Cæſar x 11. Romam venit, cepit Pontifi- cem & aliquot Cardinales, ſeruauiſque in vincu- lis, donec pace facta, Pontifex hæctenus obſer- uatam authoritatem Cæſari confirmaret: nempe beneficiorum & episcopatum per baculum & annulum inueſtituram, quam decreto abro- gauerat Vrbanus 11. Blond. libr. 4. decad. 2. Aemil. lib. 5.
Henricus v 1. Friderici filius, Romanorum impe- rator, anno ſalutis 1190. Sicilia regnum obti- nuit: ducibus Archiepiſcōpo Moguntino & O- thone Saxoniæ duce ſubſidiarium exercitum in Aſiam miſit. Qui anno ſequenti audita impera- toris morte, in Germaniam rediere. Blond. Plat. Aemil.
Henricus v 11. Luxemburgenſis, Romanorum im- perator, anno ſalutis 1309. ſingulis Longobar- diæ ciuitatibus præſides dedit, Florentiam ob- ſedit. Cũ Friderico Siculo rege fœdus icit, exer- citum in Calabriam aduerſus Robertum Nea- politanum duxit, apud Bonconuentum morbo laborans, non ſine ſuſpiciōne veneni, diem clau- ſit extremum. Blond. lib. 9. Aemil. lib. 8. anno ſa- lutis 1313.
Henricus 1. Hiſpaniæ rex, ludens cum pueris, gulæ caſu apud Falanciam periit, anno ſalutis 1243.

Henricus 11. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1366.
Henricus 111. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1388.
Henricus 1111. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1463.
Henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno ſa- lutis 1023, & 1057. Aemil. lib. 3.
Henricus, Corinthiæ dux, rex Bohemiæ 11. anno ſalutis 1307.
Henricus 1. Angliæ rex xx 111. anno ſal. 1101. fra- trem Robertum Nordmannorum ducem inſtru- cta acie vicit, & Nordmanniam obtinuit. Polyd. libro 2. Vuallos vicit, cecidit, & in ſua verba iu- rare coëgit. Imperatori filiam ſponſam cum do- te vxorem dedit.
Henricus Andegauenſis, Angliæ rex, anno ſalutis 1155. Cumbriam, Northumbriamque recepit, ac Vuallos ad defeſtionem declinantes domuit. Thomam Cantuarienſem archiepiſcopum exilio damnatum, occidendum curauit. Hyberniam ſubegit, ac pontificis Romani conſenſu ſuo ad- iccit regno.
Henricus 111. Angliæ rex, anno ſalutis 1156.
Henricus 1111. Angliæ rex, anno ſalutis 1399. Principes aduerſus hunc Henricum conſpira- runt, manus conſeruerunt, triumphauit Henricus victis hoſtibus. Polyd. lib. 21. Variis ſeditionibus, coniurationibus, inſtigijs bellis laborauit. Idem lib. 21.
Henricus v. Angliæ rex, anno ſalutis. 1414. Ad Trecaſ cum Carolo & Philippo Burgundo pa- ctus eſt Franciæ regnum. Catharinam Caroli v 1. Francorum regis filiam vxorem accepit. Polyd. libro 22.
Henricus v 1. Angliæ rex, anno ſalutis 1424. re- gum Galliæ aliquot annis obtinuit: tandem do- meſticis inſidijs regno Angliæ pulſus, in carce- re trucidatus eſt.
Henricus v 11. Angliæ rex, anno ſalutis 1486.
Henricus v 111. Anglorum rex, anno ſalutis 1509.
***Henricus** 11. Galliarum rex, humaniſſimus inter cæ- teros, qui vbi annos regnaſſet duodecim, maxi- mo cum omnium non ſolum ſuorum ſed & ex- terorum mœreore fato ſunctus eſt, eo ferme tẽ- pore quo pro pace cum Philippo Hiſpanorum rege in Italia Lutetiæ ſolennes feriæ celebrabantur, anno domini 1559. tertio idus Iulij.
Hephæſtia, vrbs in Lemno. Stephanus. Eſt etiam vi- cus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templum erat: Tribuli: Hephæſtiades. Steph. *Iuxta hunc vicum collis eſt, Vulcani vt creditur caſu nobilitatus: ſerunt eum Vulcanum à Iunone ob inſi- gnem deformitatem e cælo præcipitatum in col- le illũ decidiffe. Cuius fabulæ occaſio inde ſum- pta eſt, quod totus hic collis combuſto ſimilimus videatur, neque plãta vlla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Iemnia Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maxime celebrata. Vrbs huius meminit Ptol. Geograph. lib. 3.
Hephæſtiades, Vide **P H E S T I A D E S**.
***Hephæſtion**, vnus ex Alex. Magni ducibus, mul- tum ab eo amatus, quem ille ita cum Cra-

tero conferebat, vt hunc quidem *φίλοβασιλιά*, he- phæſtionem vero *φιλαλεξούδρον* appellaret. Hunc vita ſunctũ tam magnifico ſunere proſecutus eſt, vt facile omnes pōpas ſuperaret: in funus enim hoc ſupra duodecim talentorum millia impentã feruntur. Plutarch. in vita Alex.
Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani.
Hephæſtunefi, id eſt, Vulcani inſulæ, regioni Ad- iabnæ adnumerantur. Steph.
Hepher, Filius Aſhur ex Naara vxore. 1. paral. 4. Portio regni, terræque Chanaan, quam ioſue ex- pugnavit, ioſ. 12. 4. reg. 14.
Hepium, vrbs Triphyliæ. Steph.
Heptacomētæ, barbari in Cyzicomonte habitan- tes: quorum nonnulli Thyzeres vocabantur, Ste- phano Byzeres legẽdum videretur. Heptacomētæ nimirum à ſeptem vicis dicti ſunt.
Heptagoniæ, nomen loci. Liu. 4. bel. Maced.
Heptaphonos, nomen porticus, quod in eo ſepties vox reddatur in Olympiæ. Plin. lib. 46. cap. 15.
Heptaphorus nomen viri.
Heptaporus, Rhæſus ſuuius Troianus: quia ſeptem locis vadari poteſt eadem via, propter quod & Polyporos, Straboni appellatus eſt.
Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à ſeptem portarum numero ductum: idque ad diſcrimen Thebarum Aegyptiarum, quæ à nu- mero centum portarum *ἑκατόμολοι* dicebantur.
Her, Filius Iudæ ex Sue vxore ſua, geneſ. 38. 1. paral. 4. Pater Elmadan, luc. 3.
Hera, Iunonis nomen apud Græcos, vnde **Heraæ** ipſius feſta, & **Heraæum** templum eius appellat. Sicilia etiam vrbs Hera dicebatur, quæ aliàs *η- βλα* minima. Steph.
Heraclea, Bithyniæ vrbs, clariſſima ob celeberrimas quas emiſit colonias: Strabo. diu tyranno- rum ſæuitiam paſſa, mox libera facta eſt Iuſti- nus lib. 15. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditam eſt ait.
Heraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela libro 2.
Heraclea, Sicilia vrbs inter Pachinum & Lilybæũ. Mela lib. 2. & Ptolemæus.
Heraclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.
Heraclea, ciuitas Boſphorana, in ſinibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus, - qua magna Perinthus Antè fuit, priſcum mutauit heraclea nomen. Nunc Calpe. In hac fuit amphitheatrum tantũ ſtructura, vt inter ſeptem orbis miracula connum- meratum ſit, à qua Dionyſius Philoſophus Ze- nonis diſcipulus heracleotes à Cicerone in Tuſ. Alia eſt in radicibus Oetæ montis, quam Afaris ſuuius abſiit. Alia in ponto iuxta Lycum amnẽ. Alia iuxta Rhodani oſtia. Alia item in Campania quæ & herculanium dicitur.
Heraclea, Steph. inſignis vrbs Thraciæ in ponto: ſecunda Sicilia, tertia Lydiæ, 4. Libyæ. 5. Sardi- niæ. 6. Italiæ. 7. Celticiæ. 8. Theſſaliæ. 9. Cariæ. 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12. inſula in Carpathio pelago. 13. Syriæ. 14. Phœ- R. 11j

nicia, 15. Pietra, 19. ciuitas & insula, 17. Creta, 18. Pisica, 19. Caria, quæ vocatur Alcmânia, mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cumam Aeolidis, 21. A. carnania, 22. insula in Atlantico, 23. Macedonia, ab Amynta, Philippi fratris condita. Gentile, Heracleus & Heracleotea. Stephanus. Idem alibi Heracleam Caria, aliâ Plistarchiam nominatam scribit.

Heracleobúcoli, vicus in Aegypto.

Heracleon, grammaticus Aegyptius, scripsit commentarios in Homerum & Lyricos. Suidas.

Heracleonas, cum Martina matre, l. x. i. Romano- rum imperator, anno ab vrbe. 1394. Blond.

Heracleópolis, nomen trium ciuitatum. Vna est in Aegypto, ex qua Theophanes physicus: altera non longè à Pelusio: tertia secundum Nilii ostium, quod Canopicum est. Volaterranus ex Stephano.

Heracleum Tetracomum, Vide **KCHELIDAE**.

Heracles Lycius, domi vir clarus, sophistica facultate insignis, Smyrnae docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Scuerum principem extemporali facultate dicentem, aulicis praesentibus exterritum, sermone excidisse. Solus sophistarum ad hanc artem industria & labore, natura minimè iuuante contendit. Philostratus.

Heracles, è Mopso, ciuitate Ciliciae, grammaticus nobilis. Steph.

Heracles, pictor nobilis Macedo, qui initio naves pinxit: captusque Perseo à Paulo Aemilio, Athenas commigravit eodem tempore quo & Metrodorus philosophus & pictor. Plinius.

Heracles, Ponticus philosophus, Athenas concessit, Platonem, deinde Aristotelem audiuit. Reliquit ingenij monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Pontico Pompicus vocaretur. Diogenes Laërtius. Cic. Tuscul. quæst. lib. 5.

Heracitus, ecclesiasticus nobilis, anno salutis 196.

Heracitus, philosophus Ephesus, *ἠρακλειδῆς* cognominatus, hoc est tenebricosus, propterea quod de industria aded obscuraret stylium, vt eius scripta philosophi sudantes vix intelligerent. De hoc memoriae proditum, quoties domo egrederetur, flere solitum, cum Democritus contra soleret ridere, propterea quod alteri omnia, quæ agimus, miseriam, alteri ineptiam viderentur. Vergente in senium ætate in hydropem incidisse ferunt: cumque spretis medicis, fimo bubulo se obleuisset, & ad Solem sese siccaret, dormientem à canibus esse dilaceratum: nullum inuenitur habuisse præceptorem tantum natura & diligentia sola profecit. quidam tamen audisse Xenocratem & Hippasum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus vltimi Darij: scripsit poetice multa: ab Aristotele sæpe testis citatur. Fuerunt alij quatuor Heraciti: primus poeta Lyricus: secundus Halicarnassensis, summae elegantiae: tertius Lesbicus, qui Macedonum scripsit historiam:

quartus, vir ridiculus.

Heracilius, imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione Græca.

Heræa, promontorium è regione Chalcedonis, (aliâ Carthagini) quam aliqui non rectè vulgò *ἠρακλῆα* dictam putant. Descriptionem eius carmine Demosthenis Bithyni Stephanus recitat.

Heræa, vrbs Arcadiae Sologorgus, dicta iuxta, Messeniam Peloponnesum versus sita. Stephanus. Gentile, Heræus vel Heracus.

Heræa, vrbs quæ & Hecantombæa vocatur, quod Iunoni 100. boues illic immolarentur, &c.

Heræum, vel murus Heræus, vrbs Thraciae. Steph.

*Heræum item Græci vocant templum Iunonis quam *ἠρακλῆα* appellant.

Heræaldus xv. i. i. Angliae rex, anno salutis 1038.

Heran, filius Sathala filij Ephraim. nume 26.

Heratus, x. Sicyoniorum rex.

*Herbanum Tusciae oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Hérbita, Siciliae vrbs apud Ptolemæum, hodie S. Nicolaus.

Hercæus, siue Hercius, Vide **HERCIVS**.

*Hercinia Germaniae Transrhenanæ Sylua est forte ab Hercino monte Germaniae dicta: latissima, ac supra omnes alias longissima. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum ac Rauracorum finibus, restaque fluuij Danubij regione pertinet ad fines Anartium & Dacorum, quos plerique putant Hægaricam partem habitasse. Hinc cõstat Nemetes, qui Spirenses vocantur, & Heluetios trans Rhenum fines tempore Cæsaris habuisse. Quæ sylua multò longior atque latior est, quam Italia vel Gallia tota.

Herculaneum, oppidum Campaniae. Diod. Eutrop.

Herculanus, Consul, collega Asporatij, anno ab vrbe 1207.

Herculanus, nomẽ possessiuum. Est & Herculani, nomen proprium, ab Hercule deriuatũ. Gellius lib. 5. adiectiuum posuit, Comprehensa (inquit) mensura Herculani pedis.

Herculeus, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.

Hercules, Iouis & Alcmenæ filius, ob fortitudinẽ & gloriam inter deos relatus. Cic. lib. 3. de Natura deorum, sex hoc nomine fuisse appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode Alter, Nilo natus, Aegyptius, quem aiunt Phrygias literas inuenisse. Tertius, ex Idæis Dactylis, cui inferias afferunt. Quartus, Iouis filius, ex Asteria Latonæ sorore, qui Tyri colitur, filiamque habuit Carthaginem. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus, cui aliorum gesta assignant. Herodorus scribit, Herculem vnum esse ex duodecim diis Aegyptiorum, Græcõque ab Aegyptiis hoc nomen mutatum indidisse filio Amphitryonis. Varro x. l. i. Hercules nominat: omnes tamen qui robore praestiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ, filio appellatos

fuisse affirmat. Macrobo. libro 1. Satur. cap. 20. asserit Herculem eundem esse cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quod ex pellice natus esset, perdere illum cupiens, nouis semper monstris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fessellit. Ille enim semper victoriam referens, immortale sibi decus peperit, adeo vt illa prius iubendo, quam hic laborando defatigaretur. Quo factum est, vt licet multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt, omnes heroica virtute, rerumque gestarum magnitudine insignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuantur: quorum quando nusquam non mentio occurrit, visum est celeberrimis aliquot subiicere. Primò itaque cum adhuc in cubulis iaceret, geminos angues à Iunone immisos elisit. 11. Thespij filias numero quinquaginta adhuc puer, sed corporis robore prestas, vna nocte compressit, suscepitque quinquaginta filios, quos Thespidas vocauerunt. 111. Iam adultus Hydræ colubris & capribus pullulantes, face & ferro in Lerna palude oppressit. 1111. Cervam aëripedẽ, aureaque habentem cornua, in Mænalio mote cursu comprehendit atque interfecit. v. In Nemea sylua iuxta Cleonas inustatae magnitudinis leonem iugulauit, & detractam pellem pro insigni gestauit. v. i. Diomedem Thraciae regem, qui equos suos hospitum carnibus & sanguine pascebat, deuicit, victumque ipsius equis in pabulum dedit. vii. In Erymantho Arcadiae mote terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuastantem, cepit, eumque viuum ad Eurystheum attulit. vi. i. Strymphalides aues sagittis, vt quidam volunt, interfecit: vt alij, sonitu ahenei crepitaculi vsque ad insulam Aretiada fugauit. ix. Taurum, insulam Cretam ferè rotam deuastantem domuit, eumque victum ad Eurystheum attulit: qui postea cum Atticæ regioni immisit, cui plurimum damni intulit: sed à Theseo interceptus fuit apud Marathonem. Ouid. li. septimo Metamorpho. x. Acheloum superauit. xi. Bufiridem Aegypti regem hospites suos mactantem occidit. x. i. Antæum gigantem in Libya lucta victum suffocauit. x. i. i. Calpen & Abylam montes antea coniunctos, diuisit. x. i. i. i. Aurea mala in Hesperidum hortis, interempto prius dracone peruigili, qui ea custodiebat, sustulit. xv. Cælum, iam fesso & succumbente ponderi Atlante, humeris tulit. xv. i. Geryonem Hispaniae regem tricorporum bello superauit, eiusque armenta abduxit. xv. i. i. Cacum latronem, Vulcani filium, semihominem, & flammium, oppressit. xv. i. i. i. Lacinum latronem, extremam Italiae oram infestantem, sustulit, ibique Iunoni templum constituit, quod Iunonis Laciniae appellauit. x. i. x. Albionem & Bergionem iter ipsius impediētes, haud longè ab ostio Rhodani, à Ioue patre lapidum im-

bre adiutus, deuicit. x. x. Pyrethum Eubæae regem, Boeotias bellum inferentem prostrigauit, eumque pullis equinis alligatum in diuersas partes discepit. x. x. i. Centauros domuit. x. x. i. i. Augiæ stabulum repurgauit. x. x. i. i. i. Hesionem Laomedontis filiam monstro marino expositam liberauit, occiso prius ceto: sed cum Laomedon equos praestantissimos in praemium illi pollicitos, denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiso rege Hesionem Telamoni, qui primus murum conscenderat, in praedæ partem concessit. x. x. i. i. i. Diripuit insulam Cõn, regemque Eurpylum cum vxore & liberis trucidauit. x. x. v. Amazonas debellauit, earumque reginam Hippolyten cepit, cui baltheum abstulit, Eurystheoque regi tradidit: captam verò Amazonem Theseo bellorum socio dedit. x. x. v. i. Ad inferos descendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad superos traxit. Sunt qui dicant Herculem etiam adiunisse Theseum in rapienda Proserpina: alij solum Theseum eam eduxisse ad superos, Ditemque vulnerasse. xxv. i. i. Alcestim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. x. x. v. i. i. i. Ab inferis reuerfus Lycum Thebarum regem, eò quod Megaræ coniugi vim voluisset inferre, interemit. x. x. i. x. Aquilam, quæ Promethei in Caucaaso religati perpetuò renascens iecur exedebat, sagittis traiecit. x. x. x. Cygnum Martis filium equestri certamine vicit. x. x. x. i. Occidit Theodamantem, quod ei cibum denegasset, illiusque filium Hyllam sibi charissimum, secum abduxit. x. x. x. i. i. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum regem seruiret. xxx. i. i. i. Pylum diripuit, eiusque regem Neleum, cum tota domo, præter Nestorem trucidauit: insuper Iunonem Neleo opem ferentem telo trifurco vulnerauit. xxx. i. i. i. i. Eurytum Oechaliæ regem occidit, ipsamque Oechaliam vrbe deleuit, & Iolen Euryti filiam sibi denegatam (quam tamen parens antea ei desponderat) vi obtinuit, eamque secum in Eubœam abduxit. Quod cum Deianira coniunx rescuisset, maritum suum Ioles amore detineri, per Lyeham seruam vestem illi misit Nefsi Centauri sanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, eumque ab aliis auulsum, ad se vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipsi persuaserat. Cum itaque Hercules vestem sacrificaturus induisset, in tantam rabie versus est, vt constructa pyra seipsum combussit. Post mortem verò in deorum numerum relatus est, Hebénque iuuentutis deam vxorem

Herculeum, promontorium Locrense.

Herculis portus, Ptol. vrbs Mafsiliensium. * Est & Herculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio: Plinius libro tertio capite quinto.

Herculis turris, Ptolemæo libro quarto, cap. 6. vrbs Cyrenes.

Hercynia, maxima Germaniæ sylva: de qua Cæsar commentariorum sexto: Huius, inquit, Hercyniæ sylvæ, quæ supra demonstrata est, latitudo novem dierum iter expedito patet: non enim aliter finiri potest, neque mensuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemerum, & Rauracorum finibus, restatque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsus, diversis à flumine regionibus, multarumque gentium fines propter magnitudinem attingit. neque quisquam est huius Germaniæ, qui se aut audisse, aut adisse ad initium eius sylvæ dicat, cum dierum iter x l. processerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hæc Cæsar, apud quem præpostero characterum ordine x l. pro l. x. legi videtur, teste Vadiano. Stephan. *Ἡρκεύιον* mons Italiæ, à quo Hercynis regio: Hercynius possessivum.

Hercynij, populi, verus Pelasgorum colonus.

Hérebis, profunditas inferorum dicitur. Vide *EREDVS*.

Hered, Filius Balæ filij Benjamin. nume. 26. Heb. Ared.

Hered, ciuitas. Ios. 12.

Herem, Nomen viri. 1. efd. 10.

Herenianus, Consul, cum Seucro, anno ab vrbe 923.

Hérésburg, castrum à Carolo Francorum rege captum, anno ab vrbe 1124.

Heri, Filius Gad filij Iacob. gen. 46.

Herillus, Chalcedonius philosophus, Zenonis discipulus, qui cum audisset scientiam laudatam esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cicero libro 4. Acad. & libr. 2. de finibus.

Herimerus, Francorum rex, anno salutis 21.

Herlinus, vnus ex Centauris.

Herma, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 12.

Herman, vir quidam. Rom. 16.

*Hernanduri siue Hermunduri Germaniæ populi Cheruscis finitimi eo in tractu quem hodie Misniam vocant. Pli. li. 4. cap. 14.

Hermannus, Sueuorum dux. Luith. libro quinto, cap. 4.

Hermaphroditus, Mercurij & Veneris filius, vt ex ipsa statim vocis compositione apparet. Nam Mercurius, *Ἡρμῆς*, Venus, *Ἄφροδίτη* à Græcis dicitur. Hic cum vagabundus in Caria ad limpidissimum fontem, quem Salmacis Nympha incolebat, peruenisset, illa subito eius amore correpta (erat enim adolefcens formosissimus) cum neque blanditiis, neque precibus ad concubitum flectere eum posset, simulato recessu post vepres latuit. Is autem Nympham abiisse ratus, fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis subito accurrit, & abiectis vestibus artissimè eum complexa est. Sed cum ne sic quidem obstinatum iuuenis animum exorare posset, à diis petiit: vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus pre-

cibus à superis exauditis, ambo in vnum corpus coalerunt, ita tamen vt sexus vterque integer remaneret. Quod cum vidisset Hermaphroditus, à superis petisse dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir cum intraret, *ἁνδρῆγιμος*, id est, vtrunque sexum habens, exiret. Hinc factum est, vt omnes Androgyni ab huius vnus nomine vocentur Hermaphroditum. Ouid, libro quarto Metamorph.

Hermæa, Ptol. vrbs Africæ minoris: Mercurij promontorium, Pomp. Melæ.

Hermagoras, Aegolides, Cario cognominatus, rhetor egregius, scripsit artē rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decore, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Augusti temporibus, decessitque senex.

Hermagoras, Amphipolitanus philosophus, discipulus Persei, plures scripsit dialogos. Suidas.

Hermagoras, philosophus & orator. Cic. in libr. de claris Oratoribus.

Hermathena, Mercurij ac Mineræ statua coniuncta.

Hérmeas, à Caria dux inclutus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertransiit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob suspicionem interceptus vnà cum coniuge & liberis, qui erant Apameæ. Polybius.

Hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Arianæ hæresi contradicebat, persecutus, acie captus ac securi percussus est. Blond. libro octauo. Aemil. li. 1.

Herménij, populi Moschorum prope Colchos. Perottus.

Herménul, fanum à Carolo Francorum rege destructum, anno ab vrbe 1124.

*Hermes cognomen Mercurij *Ἡρμῆς* id est ab interpretatione, quod nuncius & interpret deorum sit habitus: vide Mercurius.

Hermes Trimegistus, philosophus Aegyptius, post Mosen fuit, cuius tempore in Aegypto studia philosophiæ clarere cœperunt, cum antea tantum circa Astronomiam, & huius generis disciplinas versarentur: quæ ad exercendum ingenium magis, quam ad illustrandum animum valent. Scripsit lingua patriâ dialogum, in Latinum sermonem postea conuersum, vbi Asclepius introducit. Deum omnino vnum opinatur omnium conditorem, errorumque faretur parentum suorum, qui superstitiones idolorum inuenerint. Suid. & Augustinus de ciuitate Dei.

Hermes philosophus Aegyptius, auditor Syriani sophistæ, condiscipulus Procli sub Adriano principe, vir non minore iustitia, quam doctrina præditus. Moriens iuravit & immortalem se esse, & incorruptibilem animum habere. Suidas.

Hérmius, cunuchus, trapezitæ cuiusdam famulus, Athenas profectus, Platonem Aristotelémque audiuit, & domum reuersus cum domino suo, Atarnenses & Assenses aggressus, eos subegit, & illis

illis simul cum domino imperauit.

Hermias, puer, quem delphinus in mare portabat. Hermicrichus, Consul, cum Fl. Basilico, anno ab vrbe 1218.

*Herminius Germanorum dux fuit qui Varum Augusti legatum cum tribus legionibus ad interfectionem deduxit. Suetonius in vita Augusti, & Tacitus de rebus Germanicis.

Herminius, Rom. quidam, vnus ex his qui vna cum Coelice hetruscis in ponte sublicio resisterunt, donec à tergo solueretur. Liuius libro 1. ab vrbe condita.

*Hermius hetrusci nobilis nomen apud verg. 11. AEn. Ingentem corpore & armis deiecit Hermium.

Hermion, Thuysconum rex. Berof.

Hermiona, Græciæ oppidum, Iunonis sano inclutum, vt notat apud Pomponum Vadianus.

Hermiona, ciuitas in conspectu maris AEGæi. Virgilius in Ciri,

Hinc sinus, hinc statio, contra patet Hermiona.

Hermion & Hermione, ciuitas quæ etiam Laceria vocabatur.

Hermione, filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Orestis despondit ignaro patri, qui id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cum Achilles Patridis fraude occisus esset, Pyrrhusque filius eius in patris locum successisset, Menelaus ignarus eorum, quæ à socero gesta erant, Hermionem Pyrrho despondit, & in patriam reuersus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Orestes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit, sponsamque suam recepit. Virgilius lib. 3. AEn. Extat apud Ouidium Epist. Hermiones ad Orestem.

*Hermione templum in Peloponneso sacrum Cereris ac Proserpinae, ad quod qui confugerint, tuti sunt, propter loci religionem: vnde natum Proverb. Hermionis vice.

Hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, sed perniciosum, monile formauit: tandem cum marito mutata dicitur in serpentem.

Hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pomp. lib. 3. Pomerani nunc vocantur, Vadiano. Tacitus.

Hermippus, Atheniensis poëta antiquæ comædiæ, altero captus oculo, frater Myrtilli comici, scripsit fabulas x 1.

Hermippus Berytius, discipulus Philonis Byblii, qui multa composuit sub Adriano principe.

Hermocrates Phocensis, clarus sophistica facultate, Antipatri magistri epistolarum Seueri principis, filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam postea repudiavit. Philostratus.

Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum est, quod quæstui philosophiam habuerit: dictata quæ sub præceptore audierat colligendo, ac deinde in Sicilia venditando. *vnde natum Proverb. verba importat Hermodorus.

Hermodorus, philosophus Ephesus, quem in Italia exulantem, Pomponius iureconsultus tradit, auctorem fuisse duodecim tabularum ferendarum Decemuiris. Pli. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuisse interpretem legum Decemuiralium, & eique ob id statuum publicè dicatam. Strabo lib. 14. in Epheso fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idē inquit, dignos esse omnes Ephesios strangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi eiecerunt, dicentes, Nemo nostrum frugi esto, alioqui cum aliis eiiciatur.

Hermodotus, poëta. Plutarchus.

Hermogenes Tarsensis, annos natus x v. sophista adeo probatus est, vt fama eius ad auditorium Marcum Antoninum principem exciuerit, ab eoque munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, cum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causa. Proinde Antiochus sophista dicebat, Hermogenes in pueritia senex, & in senectute puer. Volater. lib. 15. Latine dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatur est Cratillus, eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ scilicet atque eloquentiæ nihil saperet.

Hermoglyphus, marmorarius & statuarius.

Hermolaus, Constantinopolitanus grammaticus, scripsit ad Iustinianum Cæsarem Epitomen in librum Stephani de urbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum cōiurauit. Hermolaus, statuarius inter eos qui eides principum signis nobilibus ornarunt. Pli. lib. 36. cap. 5.

*Hermon Pelasgorum princeps, qui quia vna cum sua gente Pelasga coactus, nimirum Darij Atheniensium ducis metu, reliquisset Lemnum quam occupauerat, simulabat tamen se volentem cedere, quo gratum faceret Atheniensibus, ideo factus est Prouerbij locus, Hermonium officium: de eo qui vult videri aliquid officij gratia facere, quod alioqui coactus facit: Vide totam hist. apud Eras. in Chiliadib.

Hermon, mons, quem Sidonij Sarion, Amorrhæi Sannir vocant, deut. 3. iosue 13. psalm. 88. 1. paral. 5. Alias dicitur & Sion, deut. 4. A nonnullis traditur duos esse hoc nomine montes. vnum non procul à Gelboa iuxta Iordanem: alterum verò multo altiore altero supra Tarachonitidem regionem. Quod equidem haud obscure etiam David psalmo x 11. innuere viderur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermoniim, à monte modico.

Hermon, piscatorium in Peloponneso.

Hermonassa, insula parua in Cimmerico Bosphoro, urbem habens Ionum Coloniam. Scymnus *Ἡρμόνασσαν* vocat, Strabo Hermonactis vicum: Menippus regiunctam Trapezuntis, Hecateus & Theopompus ciuitatem esse dicunt. Steph. Adiacet Taurica.

Hermónthis, vrbs AEGypti, Stephano, vbi Iupiter, Apollo, & Isis coluntur.

Hermópolis, Volaterrano lib. 12. vrbs AEGypti in Sebenitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus,

vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore, Herodanus duas esse scribit, magnam & paruam, & tertiam in Aegypto, & quartam κατὰ Συρίαν, & quintam in fluuio, & sextam in Coinsula, septimam in Arcadia Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotymbiè, pars bellicoforum in Aegypto dicuntur & Labarei. Steph.

Hermundári, populi Germaniæ ligiis Hungariæ populis proximi. Eutrop. lib. 8.

Hermupédion, locus apud Cumam. Steph.

Hermus, fluuius minoris Asiae, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, autístique Paetolo, Smyrnæ campos irrigat, tandem que in Phocaicum sinum illabitur. Plin. lib. 5. cap. 29. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georg.

Nec pulcher Gages, atq; auro turbidus Hermus. Hérnici, populi Campaniæ loca saxosa incolentes: vnde & nomen acceperunt. Nam hernias Sabini saxa vocant. Nos tamen hernicos appellatos voluit Macrobius ab herno quodam Pelasgo ipforum duce. Horum metropolis est Anagnia.

Hero, 1. Antiochiæ episcopus, Ignatio successit, anno salutis 109. Euseb. lib. 3. cap. 36.

Hero, vrbs Aegyptia, hæmus etiam dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus sanguinem suum fuderit. Strabo heroum ciuitatem vocat. Steph.

Hero puella, Vide H E R O.

Heródes, Antipatri, ex Cypride vxore, filius, à patre Galilææ præfectus est, anno ab vrbe 710. Iudæorum rex x i i. à Senatu Romano designatus, primus ex alienigenis, regnavit annis x x v i i. Ananelum summum sacerdotem cõstituit, quem mox sacerdotio priuauit. Cum Sosio hierusalem cepit, ioseph. lib. 14. cap. vltimo, Aeg. lib. 1. anno ab vrbe 717. Aristobulum, qui & Ionathas, interfecit, rursus Ananelum sacerdotio donauit. Cleopatram in Aegyptum deduxit. Arabes vicit. Mariam nem vxorem & amicos necessarios suos occidit. Simonem summum sacerdotem, deposito r e s v, constituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæsar adiecit Gadaron hippo, Samariam Gazan, Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis, Tracõnitidem, Batauiam & Aurantem. AEdificauit ciuitates, Agrippion, quæ prius Anthedona dicebatur, Cyprum, Facelum & herodium. Iuxta Paniada Cæsari templum construxit. Templum post captiuitatem Babylonicam à Zorobabel Iehosua & Esra aedificatum, funditus deposuit, maximis sumptibus, summa magnificentia aliud secundum figuram primi Salomonis cõstruxit. Aristobulum & Alexandrum filios suos innocentes laqueo necari iussit. Phariseos, quia finem regni sui adesse prædixerant, neci tradidit, omnamque vxoris suæ cognationem, anno quo Iesus seruator noster ex Virgine natus est.

Heródes, qui & Antipas, tetrarcha Galilæe, Saphorim muro cinxit, eamque Anthocadorda, Betharanta, Iuliam nominauit, anno salutis 16.

Heródes, Agrippæ frater, Chalcidis rex à Claudio

Cæsare designatus. Ioseph. lib. 19. cap. 4. Sacerdotum & templi administrationem à Claudio imperauit. Eo mortuo eius regnum Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

Heródes Atticus, c o s. cum Torquato, anno ab vrbe 865, hic Græca oratione (inquit Gellius) ferè vniuersos grauitate atque copia elegantiaque vocum longè præstitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia simul & sophistica facultate clarus, genus ex AEacidarum sanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarum initium ex thesauro prope domum reperto fuit. Huius herodis vitam vide apud Philostratum.

Heródes, rex Parthorum, qui M. Crassum occidit.

Herodiani, populi. math. 22.

Herodiãnus, Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiam grammatici filius & discipulus, floruit sub Marco Anton. imperatore: scripsit de arte græmatica: præterea Cæsarem historiam quæ ad nos peruenit. Suidas.

Herodias, nomen mulieris. math. 14.

Herodion, Cognatus Pauli. rom. 16.

Heródotus halicarnassæus, scripsit historiam libris nouem, quilibet Musæ nomine inscribitur: Cœpit à Cyro Persarum rege. Secessit in Samum, Lygdamii tyrannide offensus, qui tunc in patria regnabat: eo expulso rediit. Postremò inuidiæ ciuim obnoxius, sponte Thurium concessit, Atheniensi um coloniam, vbi extinctus est, & sepultus: licet aliqui Pollæ dicant. Suidas. Cicero in lib. de Legib. patrem historiæ appellat.

Heróldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno salutis 813.

Heron, Atheniensis orator, scripsit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem. Suidas.

Heron, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

*Herophila fuit nomen proprium Sibyllæ Eretriæ quæ Tarquinij tempore Romam venit tresq; secum libros attulit heroico carmine conscriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ summam à rege petiisset, nec obtinuisset duos exussit: vniusque qui reliquus erat nomine tantundem obtinuit, quantum paulò ante pro tribus poposcera. Suidas.

Heros, vir sanctus Arelatès. episcopus, à populo innocens pulsus est, & Patroclus ordinatus, eaque res inter episcopos magnarum discordiarum causa fuit, anno salutis 414.

Heróstratus, Ephesius, homo ignauus & scelestus, qui celeberrimum illud Dianæ Ephesiæ templum suis manibus incendit, vt ea re nominis immortalitatem sibi compararet. Ephesij autem, ne speratum ex scelere fructum consequeretur, seuerissimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non perueniret. Strabo lib. 14.

Heroum ciuitas, Vide H E R O.

Herúlia, vxor Romuli, Liuii lib. 1, quam rapuerat.

Sabinus inter alias virgines, cum iidem ex inuidia filias suas Romanis elocare recusarent. Hæc postea in Rorem deam mutata est.

Héruli, populi à Francis ad Parmam cæsi, anno ab vrbe 1312.

Herus, v. Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 143.

Hesænus, mons qui Pannoniam & Mediam distinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Aristoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen lib. 9. historix Messapus legitur montis illius nomen.

Hesaias, Vide I S A I A S.

Hesebon, ciuitas in Galaad Moabitatum, in qua habitauit Schon rex Amorrhæorum, isa. 15. numeri 21: quam aedificauerunt filij Ruben, num. 31. 1. parali. 6.

Heser, ciuitas à Salomone aedificata. tertij regum nono.

Hesichius, Milefus, sub Anastasio principe scripsit onomatologion, id est, Catalogum nominum. Quorù epitome Suidas se faretur vsum esse. Cõposuit & historiam libris sex, in quibus completitur tam Rom. imperatorum, quam aliarum gentium & tyrannorum res gestas vsque ad sua tempora. Suid.

Hesiodus, poëta natus in Asca Bœotix vico: vnde & Ascræus dictus. hic missus à patre ad ouium custodiam, dormiens somniauit se repente factum poëtam. Scripsit poemata, Theogoniam, Aspida, heroidum mulierum catalogum, opera & dies, quod imitatus est Virgilius, & quædam alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. li. 14. Ouid. lib. 6. Fuit. hinc hesiodus, a, um, quod est hesiodi, siue quòd ab hesiodo compositum est. Cicero in Bruto, Illud Hesiodum laudatur.

Hesli, Pater Nahum patris Amos. luc. 3.

Hesione, Laomedontis Troiæ regis filia, quam Hercules ceto expositam liberauit. Verùm cum Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam agrè ferens, Troiam diripuit, hesionemque Telamoni, qui primus murum conscenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Metamorph. Virgil. libro octauo.

Hésmona, locus in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Methca, diuidens Aegyptum & sortem tribus Iudæ ad mare vsque tendentem. num. 33.

Hespéria, Nomen tam Italia, quam Hispaniæ commune: Italiæ quidem ab hespero Atlantis fratre impositum, qui à fratre pulsus regionem eam tenuit: Hispaniæ verò ab hespero stella, quæ vesperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema sit ad Occidentem: vnde & Hesperiam vltimam à poëtis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia distinguatur. Quoties verò hesperiam sine adiectione dicimus, Italiam ferè intelligimus.

Hesperides, appellatæ sunt hesperi fratris Atlantis

filia, Aegle, Arethusa & Hesperethusa, quas poëta fabulantur habuisse horros, nemore aurifero pretiosos, à dracone perugili seruatos, quæ Hercules dicitur interfecisse, pomaque aurea ad vitricum Eurystheum retulisse. Plinius & Solinus interpretantur fuisse æstuarium maris, meatu flexuoso instar draconis, quod hortos Hesperidum amplectebatur, vbi præter oleastrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea oues significari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μάλον apud Græcos significat ouem & pomum.

Hésperis, vrbs, postea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

Hésperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnavit. Hésperum, promontorium Africæ, navigatione decem dierum ab Oenothema monte.

Hésperus, filius Iapeti, & frater Atlantis, qui à germano regno pulsus, in Italiam sese contulit, regionemque eam Hesperiam de nomine suo appellauit. Diodorus Siculus, fabulose historiæ lib. 2. ait Hesperum hunc Atlantis montis cacumen ascendisse, vt ex loco eminentiore astrorum cursus commodius obseruaret: nunquam autem deinde comparuisse. Quo factum est, vt vulgus in astrum illud lucidissimum versum putari, quod manè Solem præcedens, Luciferum, vesperi subsequens de nomine eius Hesperum appellamus.

Hesrai, Nomen viri, 2. reg. 23: qui Hesro, 1. parali. 11. dicitur.

Hesron, ciuitas, quæ & Asor in tribu Iuda, iof. 15. Filius Ruben, genef. 46. Item filius Iuda, id est (vt existimo) filius Phares filij Iuda, vt sequitur, 1. parali. 4: qui gene. 46. dicitur Zara. Filius item Phares filij Iuda, genef. 46.

Hesronitæ, populi. num. 26.

Heseni, Palæstinae populi, apud quos lege columbis parum olim, & tãtam earum copiam factam, vt aduenarum ora cicures petierint. vnde sunt illa Tibulli verba libro primo,

Quid referã, vt volitet crebras intacta per vrbes Alba Palæstino sancta columba viro?

Plinius lib. 5. cap. 17. Heseni, gens sola, & in toto orbe præter ceteras mira, sine vlla femina, omni Venere abdicata, sine pecunia, focia palmarum, &c.

Hestia, Thessaliæ pars, Straboni li. 13. & Ptolemæo, Homero oppidum est Eubææ, Polystaphyli epithero ornatum. Stephano etiam vrbs Eubææ est, dicta ab Hestia iuxta Olympum sita: item alia Aarnaniæ.

*Hesychius milefus historicus fuit qui tempore Anastasij principis floruit. Scripsit historiarum libros sex de Romanis aliarumque gentium principibus. Item Dictionarium quo se vsum faretur. Suidas.

Heth, Nomen populi. gen. 23.

Hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem ezech. 47.

Hethæus, Filius Chanaan, *genesis* 10: à quo Hethæi.
Hethæi, Nomen populi, *ge. 15. 4. reg. 7. Cypru Hieronymus esse dicit.*
Hethim, Nomen loci, *Iud. 1.*
Hetruria, regio Italiae, Tyrreno mari incumbens, ad primam vsque Tyberis ripam protensa, Macra fluuius à Liguria discretus: augurio olim, & haruspicina peritissima. *Claudius in Rufinum. Dicitur autem Hetruria, quasi ut populi, & dicitur ut ipse, καί τρις*: eò quod extendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui est terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetrusci, (*τρηρῆμοι*) sunt dicti regionis eius incolæ.
Heua, prima mulier creata à Deo. *ge. 3.*
Heuæi, populi genus.
Heuæus, Filius Chanaan. *ge. 10.*
Héuila, siue Heuilath, Filius Chus, *genesis* 10. Filius item Iectan, *genesis* 10. Nomen item regionis, *genesis* 2, & *15. 1. reg. 15.* Getuli à Iosepho dicuntur.
***Hexadius** vide Bura.
Hexagon, *Plin. libr. 28. cap. 3.* legatus Oblogenum, (qui populi sunt in Cypro) à consulibus Romæ in dolium serpentium coniectus, experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.
Hezæci, Filius Elphaal. *1. par. 8.*
Hézion, pater Tabremô patris Ben-adad regis Syriæ. *3. reg. 15.*
Hezir, Nomen viri. *1. paralip. 2. 4.*

Hiarbas, vide **IARBA**.
Hibérius, Filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominari fuerunt.
Hibernia, vide **HYBERNIA**.
Hibrildes, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 262. *Dionys. lib. 7.*
Hidruntum (*Hydrus Ptolemæo libro tertio capite 1.*) Calabriae oppidum iuxta Ionium mare. *Vulgò Otronto.*
Hiel, Nomen viri illius qui reædificauit Ierico. *3. reg. 16.*
Hiera, siue Hiarba, Numidia rex, anno ab vrbe 671.
Hiera, insula inter Sicilia & Liparâ, vna ex Acolis, in qua vetustas Vulcani officinam collocauit, propterea quod noctu cerneretur ignis quâ plurimum, interdum verò fumum copiosissimum emittere. *Thucyd. lib. 3. Steph. nihil aliud quàm insulam esse tradit, vnde Gentile Hieronesites, vel Hieronesius.*
Hiera, dicta fuit vxor Telephi regis Mycorum, cui tanta fuit formæ præstantia, vt ipsam etiam Helenen diceretur superare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cum viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. *Hyginus tamen Fab. poet. cap. 101.* Telephi vxorem non Hieram facit, sed Laodicea, Priami filiam. Tarsus etiam Ciliciae

vrbs, olim Hiera vocabatur. *Stephan. Fuit & via sic dicta, quod ea irent sacerdotes ad Eleusinam Cererem.*
Hieræa, exigua regio Libya in Cyrene. *Stephanus.*
Hierama, vrbs Caria. *Steph.*
Hierane, in mari Cretico est, & alia Aegypti. *Stephanus.*
Hieraphe, insula Libya. *Steph.*
Hierapolis, ciuitas Asiae, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ scaturiebant, quæ in tophum admodum facile durabantur. Est & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commensuratum, vt hominem suscipere possit mira profunditate, cui vallum propositum erat quadratum ambitu semiuigero, nebulosa & crassa caligine plenum, vt vix solum discerni possit. Exterius tranquillo cælo, aer innocuus, animal si quod ingrederetur, statim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educabanturque mortui. *Strabo se passeres immisisse ait, qui subito expirauerint.* Apud Hierapolim aqua quædam aded tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tineta, cum his decertarent, quæ ex purpura tingebantur. *Gentilia, Hierapolitæ. Steph.*
Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ prius Cyrba, deinde Pytna nominabatur, postea Camyros, postremo Hiera Pytna, inde Hierapytnius.
Hieremia, vide **IEREMIA**.
Hieri, populi ultra Sauromatas, calui & simi à natiuitate omnes, & promiscuè barbâ habentes. Qui ideo *ἱεροι*, id est, sacri dicuntur, quia nihil iniuste agunt, nec bella norunt.
Hiericho, vide **IERICHO**.
***Hiericus** oppidum Iudææ inter Hierosolymam & Iordanem situm, Palmetis circumquaque conpositum & fontibus irriguum. *Plinius libro quinto, capite 14.*
Hierius, Consul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1180.
Hiero, Syracusanus, cum esset ex duce rex factus, populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cum omnis expertus disciplinae in morbum incidisset, erudiri cœpit, ac vltro sermonibus Physicis accommodare, donec paulatim, dum per valedudinem licuit, poetis Pindaro & Simonide accersitis vsus est. *Aelianus de varia historia. hic corporis pulchritudine & viribus adeo præstitit, vt omnibus penè miraculum esset.* *Iustinus libro 23.*
Hiero, Atheniensis, familiaris Niciae ducis Atheniænsis, vnaque cum eo disciplinis eruditus: poemata nonnulla conscripsit, quæ *Plutarch. in Nicia ad ætatem suam præuenisse testatur.*
Hieroboam, vide **IEROBOAM**.
Hieroceph, insula in Cypro prope Paphum, quæ voce significatur sacer ortus.
Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Caria. *Polybius.*

Hieron, Syracusanorum rex.
Hieronymus, Siciliae tyrannus, Hieroni patri successit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus x v i. mandauit moriens vt fidem erga populum Romanum annos quinquaginta ab se cultam, inuolatam serualet. Hic postea abiecta tutela, contempta patris disciplina ac moderatione, luxuriosius & arrogantius agendo, à Romanis desciiuit, Annibalique adhaerit. Cùmque superbe nimis in ciues sese haberet, ab eis interfectus est. *Liuius libro quarto, secundâ belli Punici.*
Hieronimus, historicus Rhodius, familiaris Demetrii Polioretis, relictusque ab eo præfectus in regione Bœotia, scripsit res ipsius Demetrii gestas. *Plutarch. in Demetrio.*
***Hieronymus Rhodius philosophus qui finem summi boni ponebat in indolentia.**
***Hieronymus scriptor ecclesiasticus vir doctissimus ac eloquentissimus: ita dictus quasi ἱερονόμος id est, sacrum nomen.**
Hierópolis, vide **HIERAPOLIS**.
Hieros colpos, id est, sacer sinus, prope Aradum ciuitatem est. *Steph.*
Hierosóloma, marum, & Hierosóloma, morum, & Hierosóloma, marum, tantum plurali, vrbs Iudææ, seu Palestinae, quæ & Hierusalem vocabatur. Item Solyma & Salem. *Eusebius libro 9. Euang. præp. ait Hierosóloma appellari, quasi hieron Solomon, hoc est ædem Solomonis, à templo quod Solomon Hierosólomis pulcherrimum magnificentissimumque construxit.* Hinc Hierosólomita, Hierosólomitanus, Hierosólomus & Hierosólomites * & Hierosólomarius quo nomine dictus est Cn. Pompeius ab Hierosólomis expugnatis, *Cicer. 2. libr. ad Atticum, Si verò quæ de me pacta sunt ea non seruantur, in cælo sum, vt sciat hic noster Hierosólomarius traductor ad plebem, quam bonam meis purissimis orationibus retulerit.*
Hierótheus, Nomen viri proprium.
Higinus viii. Romanorum episcopus, anno salutis 140. *Euseb. li. 4. cap. 9.*
***Hilarius Phrygius** quidam vates sub Iouiniano principe, literarum quidem imperitus: cæterum tanta diuinâ peritia præditus, vt deus cum illo futuroꝝ cognitionem communicasse videretur.
***Hilarius senator** quidam Antiochenus de quo multa apud *Suidam.*
Hilarius xliiii. Romanorum episcopus, anno salutis 464.
Himátópodes, populi in Aethiopia loripedes, qui bus serpendo ingredi natura est, hoc est, quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi. *Iuxta enim Græci eorum dicunt, Plin. lib. 5. cap. 8.*
Himella, fluuius Italiae. *Virg. li. 7. Aeneid.* -qui flumen Himellæ, Et Tyberim Fabarim que bibunt, &c.

Himera, fluuius Siciliae, in duo sectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum salis fuit aquis.
Hiolcon, oppidum in Thessalia, quod Thracenses Aemonij condiderunt.
Hippácrites, vide **HIPPUACRA**.
Hippárchus, Nicæus astrologus, scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de lunæ motu contra Platonē. Primus instrumenta mathematica inuenit, vnde hæc sensibus deprehendi possent, *Plin. maximè laudatus.*
Hippárchus, poeta comicus, cuius fabula quædam *πρὸς γάμον*, id est, de nuptiis inscribitur. *Suid. Alii propinquus Aristotelis, alius Eretriæ tyrannus.*
Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinē in Harmodium, Aristogitonis coniuratione in se excitauit. *Thucyd. Idem vt inuidiâ tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, literas coluit, virisque doctis maximè fuit.* *Aelianus de varia historica.* * fuit quoque alius propinquus Aristotelis: alius Etruriæ tyrannus.
Hipparis, fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis est, pars salia. *Interpres Pindari.*
Hippasos, vnus ex Centauris.
Hippasus Metapótinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit. *Demetrius, & Laërtius.*
Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cum in monte Pelio sese venando exercebat, grauida facta est, & ob id patris indignationem timens, deorum miseratione in equam conuerfa est, & in cælum translata. Sunt qui Hippen mulierem fatidicam fuisse asserant, idèoque in equam esse mutatam, quod deorum arcana mortalibus enūtiasset.
***Hippia Minerua dicta est ab Arcadibus** quod ea vsum quadrigarum inuenisse crederetur. *Paleph. lib. 2. cap. 3.*
Hippia, vrbs Perrhebiae, aliàs Phalanna dicta. *Steph.*
Hippias, Eleus. philosophus, discipulus Hegeſidēni, ita se comparauit, ne cuiusquam ope egeret, summum bonum *ἀρετήν* posuit, hoc est, contentum esse, quod simplici victui sat esset. Is Olympiam cum venisset, maxima illa quinquenali celebritate ludorum gloriatus est, cuncta penè audiente Græcia, nihil esse vlla in arte rerum omnium, quod ipse nesciret: nec solum has artes quibus liberales doctrinae atque ingenue continerentur, geometriam, musicam, literarum cognitionem & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: sed etiam anulū quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. *Cice. lib. 3. de Oratore.*
Hippias, Pisistrati filius, in Marathonis pugna occidit, arma contra patriam ferens, &c. *Cicero ad Atticum.*
Hippias is fuit quem ferunt edocuisse medicinam Aesculapium.
Hippias Argos, quod Achaicū dicebatur, Peloponnesi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa. Hippo regius. Hic episcopus insignis est diui Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, è Tagasta Africa oppido, libro secundo. Confessionum scribit. Strabo libro ultimo vtrâque Hippomenem regiam nominat, nisi codex vitiatus est. Alterum autè Diarrhytos Græcis dictum, Plinius scribit, quòd palustri solo maderat. Vtranque Silius libro tertio hoc versu expressit, Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo. Vagam enim Diarrhytos nominat, quòd palustri solo sita sit, quare terræ montibus frequentius infestatur. Nec perperam vagam dixit fœmineo, cum sic æquè vt masculino proferantur. Plinius libro. sexto, capite 34. & libro nono capite 8. Vtranque Hipponem Græcos equites condidisse, author est Solinus. Est & Hippo, puellæ Bœotiz nomen. Plutarchus in Pelopon.

Hippo item oppidum Locrorum in Brutis. Vide Hipponium.

Hippobotos, * pratium quoddam amplissimum est sub Caspiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum paucatur. vnde & nomen accepit. Strabo lib. 11. vide Media.

Hippocentauri, monstrosum hominum genus in Thessalia iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt Poetæ fabulantur) hominum, posteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occasionem ministrasse videtur, quòd primi equos domare cœperint, illique ita aptè insidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluisse viderentur. Idem antea Centauri dicebantur, καὶ κεν τὴν τῶν ταύρων, hoc est, ab eo quòd tauros stimulis agitant. Verùm cum idem postea ex equis præstarent, illique insidentes stimulis tauros præ se agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cum ad Peneum amnem aquatum venissent, conspecti ab vltioris ripæ accolis, pro monstris habiti sunt, præsertim cum inclinata potandi gratia, equorum capita non cōspicerentur.

Hippocometa, Vide Hippucome.

Hippocoon, cum liberis ab Hercule interfectus.

Hippocrates, Couis medicus, auditor Democratis, vt quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniz regē. Excessit è vita annos natus ciiii. Suscepit filios Thessalū & Draconem. Artaxerxes, rex Persarū, ad Hystanē Helleponti præfectū de Hippocrate sic scripsit, Rex regū magnus Artaxerxes, Hystani Helleponti præfecto salutē. Hippocratis medici Aesculapio prognati, ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliâque item quorum indiget, & cum ad me mitte: erit enim par honore summis in Perside viris, &c. Valer. Hic vir diuina scientia dicebat coitum, morbum esse comitaleme leuiorem. Eius libri tanquam diuino emanauerint ore, vbique celebrantur. in primo enim iusurandum continetur, in secundo Prognostica, tertio Apho-

rismi, quarto illa admirabilis compositio 12 libris omnem scientiam medicinæ complectēs. Suidas. Hippocrates, præter superiorem, Suidas quinque commemorat, omnēsque eiusdem artis & familiæ, quorum omnium excellentissimus fuit primus. Hippocratem alium, Atheniensem ducem ponit in bello Peloponneso Thucydides,

Hippocrène, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem Poetæ fabulantur factum esse vngula Pegasi equi alati: cui fabulæ occasione videtur ministrasse Cadmus, qui cum in Bœotia locum vrbi condēdæ quæreret, huc illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inuenisse. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factū est, vt hic fons Musis sacer habeatur. Persius ad verbū reddens vocem Græcam, Fōtem Cabalinum appellat. Nam ἵππος nobis equum sonat, καὶ ὕψις fontem.

Hippodame, es, & Hippodamia, æ, filia Oenomai regis Elidis & Pisarum, qui cum ex oraculo, se à genere interemptum iri didicisset, & illa tamē à multis procis ob formæ præstantiam expereretur, currule certamen procis proposuit (habebat enim equos velocissimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet, victus subiret mortem. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops Tantali filius viâ puella, eius amore protinus exarsit: cuius nuptias vt assequeretur, Myrtilum eius aurigam pollicitis corrupit, sic vt ille axes infirmos & fragiles subiunxerit, vel, vt alij volunt, obicem axi non obiecerit: & sic fracto vel dissoluto curru, Oenomaus excidit, moriensque Myrtili caput deuouit: obtestans Pelopem, vt vicem suâ vlsceretur: quod & factum est. Cum enim pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope posceret, ab eo in mare deiectus est, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus est. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia sinus.

Virg. 3. Georgicorum,

Hippodamēque, humerōque Pelops insignis eburno.

Hippodamia, Briseia filia, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido, secum abduxit. Hanc poëtæ à patris nomine Briseida appellant.

Hippodamia, Anchise filia, quæ Alcatheo Troiano vxor data est, quæ postea Idomeneus Cretensis in pugna occidit.

Hippodamia, Pirithoi vxor, quam cum ipso nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule & Theseo ingenti clade sunt profligati. Ouid. 12. Meta. * Pirenæi item forum Hippodamia appellatum fuit ab Hippodamo Milesio architecto, qui Atheniēsis Piræū extruxit. Suid.

Hippodamus, Milesius, natura studiosus, primus eorum qui in republica versati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuisam in partes tres, artifices, agricolas & mi-

lites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam & priuam. Erat ob ambitionem vitæ morosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 2. Politic. Martial. lib. 1. Non semper belle dicit Hippodamus.

* Hippodamus Milesius architectus, qui Atheniensibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi Hippodamiam appellant. Suidas.

Hippodorus, vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, seueritate in suos vsus, filiam cum mœcho deprehensam curru iussit alligari atque discerpi. Aelianus de varia historia.

Hippodromus, Thessalus genere, patria Larissus, circa M. Antonini principis tempora Athenis scholæ successit. Philostratus.

Hippola, vrbs vetus Laconica: Gentile, Hippolaites.

Hippolochus, filius Bellerophontis, & pater Glaucci. Homer. lib. 6. Iliad.

Hippolochus, Antimachi Troiani filius, vnâ cum Hifandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer. lib. 11. Iliad.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio superatam Theseo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

Hippolytus, Thesei & Hippolytæ Amazonis filius, qui cum corlibem ducens vitam venatu se se exercebat, & constanti animo sperneret mulieres, à Phædra nouerca absente patre amatus est: cuius turpi desiderio cum obtemperare nolisset, illa filium apud patrem delulit, tanquam de stupro eam appellasset. Quamobrem cum videret Hippolytus patrem nouercæ dolo persuasum de nece sua cogitare, consensu curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum stræ in littus exierat, equorum & rotarum strepitu perterrita, magno impetu se in mare præcipitarent, exterriti, equi frustra oblucente Hippolyto, curru per scopulos & saxa traxerunt, iuuenemque infelicem loris implicitum varias in partes discerpserunt. Hunc postea Aesculapius à Diana exoratus, reuocauit ab inferis, & pristinæ incolumitati restituit. Hippolytus vero relicta Attica, in Italiam sese contulit, & Virbium se appellari iussit, quòd bis vir fuisset: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbemque condidit non procul à Roma, quam de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid. lib. 15. Metam.

Hippomachus, tibicen, qui cum videret à plebe laudari discipulum: quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo tactum desistere iussit, dicens maximum erroris argumentum, quòd ab ignara turba laudaretur. Aelianus.

Hippomenes, Macareus vel Megareus & Meropes filius, Neptuni pronepos, vt alij Martis, qui cum Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti sui factus est compos. Nam cum illa virginitatem illibatam cuperet seruare, pro-

cis suis cursus certamen ea lege proposuit, vt illi inermes current, ipsa cum telo insequeretur, & quem cursu assequi posset, venabulo confoderet. Cum itaque non paucos spe nuptiarum eius illectos, neci tradidisset, Hippomenes, qui & ipse amore eius tenebatur, neque tamen pedibus satis fidebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vsus esset in illis, edocuit. Hisce itaque fretus Hippomenes, cursu cum Atalanta certare non dubitauit: cumque parum abesse videret, quin illi præcurrentem assequeretur, mala aurea à Venere accepta quàm longissimè extra viam diuersa in latera abiicit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hac itaque ratione voti sui compos effectus, cum Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexisset, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem iniecit, vt in ipso Matris deum delubro, nulla habita numinis reuerentia, cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam verò in leonem commutauit. Ouid. lib. 10. Metam. & Hyginus Fab. Poëticarum cap. 185.

Hippomenes, xvi. Atheniensium rex.

Hippomolgi, populi ab equis mulgendis dicti. Stephanus.

Hippon, Vide HIPPO.

Hippona, dea, quam stabularij maxime colebant, cuiusque effigies in stabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

Hipponax, nomen poëtæ Ephesij à quo Iambicum Hipponacticum, seu Hipponacticum, quod & Scæzon dictum est, nomen sortitum videtur. Plin. lib. 36. cap. 5. * Hic tam deformi & fœda fuit facie vt eius effigies à pictoribus quibusdam publice exposita fuerit deridenda: Quam obrem indignatus Hipponax, tam amare in illos inuectus est vt aliquot ex illis ad suspendium adegerrit. Vnde natū Prouerb. Hipponacticum præconiū.

Hipponesus, vrbs Cariz, & alia Libiz. Steph.

Hipponium, vrbs Brutiorum ab Heroe, à Romanis post Annibalentia dicta: Gentile Hipponiates, tanquam ab Hipponia. Steph.

Hipponicus, Hippizæ filius, Atheniensis, cum patriæ statuam dedicare decreuisset, nonnullis eam à Polycleto confici suadentibus, illi nequaquam visum est, quòd ob operis pulchritudine ab aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. Aelianus.

Hippophagi, Scythiz in Asia populi.

Hippopodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vsque ad vestigium formam reuertunt, sed in equinos pedes desinunt. Plin. lib. 4. cap. 12.

Hippotades, patronymicum masculinum, ab Hippote deductum: quo Poëtæ ferè vtuntur pro Acolo ventorum rege, Hippotæ Troiani ex Scægesta filia nepote. Ouid. 11. Metamorph.

Hippotamada, vicus in tribu Oeneide. Steph.
 *Hippotoxotæ dicti sunt equestres sagittarij qua voce vitur Hircius lib. 5. belli Asiatici.
 Hippuâtra, (quasi dicat, equi promontorium) vrbs Libye: Gentile, Hippocrites. Steph.
 Hippucôm, locus Lyciæ dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo: Gentile. Hippocomitæ. Steph.
 Hippuris, insula quædam maris mediterranei, Hippuriscus, insula Cariæ. Steph. Pomponius.
 *Hippus, fluuius Moscorum in Phasin defluens. Strabo libr. 11. Hanc Phasis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in se recipit, atque Hippum è vicinis montibus cadentes.
 Hippus, insula Eretriæ. Item vrbs Siciliæ, & alia Paestina. Gentilia Hippus, Hippenus, Hippinus. Steph.
 Hipsa, Vide SELINVS.
 Hipsæus, filius Asopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduersus Polynicem.
 Hir, filius Caleb filij Iephone. 1. paral. 4.
 Hira, Filius Acces. 2. reg. 23. 1. paral. 11. & 27.
 Hira, maritima vrbs in agro propinqua Pylo, sub Agamemnonis dominio. Homer, libro 11. Iliad. 12. Stephano, vrbs Meseniæ, & alia Meliensium.
 Hiram, Rex Tyri. 2. reg. 5. qui 2. paral. 2. & 4. & 8. dicitur Huram hebraicè.
 Hiram, gen. 36. 1. paral. 1. Ciuitas Idumæorum.
 Hiras, Nomen viri Odolamitis. gen. 38.
 Hirasâ, locus Libyæ, in quem Afri Battum transtulerunt. Steph.
 Hircæus, Iosephi filius, sibi mortem consciiuit. Ioseph. lib. 12. cap. 5.
 Hircæus, qui & Ioannes, dux Iudæorum 1111. anno ab vrbe 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit. Idumæam subegit, Indaicis legibus eis viuere concessit. Ioseph. lib. 13. cap. 16. Samaritam funditus deleuit. idem libro 16. cap. 17.
 *Hircius vel Hirtius Consul fuit Romæ vna cum Panfa, quo tempore Brutus ab Antonio obfessus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus vna cum collega est interfectus.
 Hirpiæ, familiæ, Plinio libr. 7. cap. 2. paucæ haud procul ab vrbe Roma in Faliscorum agro. Hæ sacrificio annuo, quod fit ad montem Soracten Apollini, supra ambustam ligni struem ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur.
 Hirpini montes, ex quibus Ausidus Apuliæ fluuius oritur.
 Hir-emes, Ciuitas in tribu Dan. iosue 19.
 Hirtius, Consul, cum Panfa, collega in prælio ab Antonio cæsus. Cic. lib. Epist. 12. epist. 25.
 Hirmaelitæ, populi, qui nunc Saraceni dicuntur, ab Hirmaele sic nominati.
 *Hispalis Boeticæ prouinciæ vrbs clarissima Romanorum colonia cognomine Romulensis: à qua vnus ex quatuor Bœticæ conuentibus, Hispanensis dicitur. Plin. lib. 3. cap. 1. Hæc hodie Sinilia

dicitur.
 Hispalus, Celtiberorum rex, ad tyrannos Italiæ conuersus est. Berof. lib. 5. Diod. Sicu. lib. 6.
 Hispania, regio latissima Europæ, quæ à montibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vsque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hispania Plinio libr. 3. cap. 1. 2. & 3. in Citeriorem & Vltiorem. Vltior rursus secatur in duas partes, in Bæticam, quæ hodie Granata dicitur: & Lusitaniam, quam vocant Portugaliæ, quæ Ana flupio à Bætica distinguitur. Vltioris Hispaniæ conuentus erant quatuor: Gaditanus, Cordubensis, Astigitanus, & Hispanensis. Citerior autem, quæ & Tarraconensis dicebatur, in septem diuidebatur conuentus: Carthaginensem, Tarraconensem, Cæsar augustinum, Cluniensem, Asturum, Lucensem, & Bracarum. Idem libro 3. cap. 3. Omnis autem Hispania ab Ibero fluuiio primùm dicta fuit Iberia: postea ab Hespero Atlantis fratre, siue (vt alij malunt) ab Hespero stella lucidissima, quæ vespertino tempore in Occidente apparet, solem subsequens, vocata est Hesperia: vltimò verò ab Hispali vrbe ad fretum Atlanticum sita, quam hodie Sibiliam vocant, dicta fuit Hispania: vnâque deinde litera immutata, Hispania. Tibullus lib. 4. nec latis audax Hispania terris. Decem milibus stadiis (vt Appianus scribit) eius latitudo commensuratur. Longitudo prorsus eadem esse videtur: Terra, frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorumque ferax. Ex qua etiam bellicosissimi viri ac velocissimi, equi procreantur. In ea quatuor magna flumina sunt: Bætis, Minis, Iberus & Tagus, qui aurum trahit.
 Histia, ciuitas in Eubœa. Hom. lib. Iliad. 2.
 Histicus, Milesiorum tyrannus. Herodotus libro historiarum sexto.
 Histonium. Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano. Pomp. lib. 2.
 Histria, Vide STRIA. * & in Appellatiuis Histriones.

H O

Hoba, regio Syriæ ad dexteram Damasci, id est Euphratem versus: dicta etiam Soba & Sophene. genef. 14.
 Hobab, Filius Raguel soceri Moyfi. num. 10. iud. 4.
 Hod, Filius Supha filij Helem. 1. paral. 7.
 Hodes, vxor Saharaim. 1. paral. 8.
 Hódus, Homero lib. 9. Iliad. vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.
 *Hodædocus vide Calliarus.
 Hodomânti, populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & scem. Hodomantis. Steph. ex Thucydidis libro secundo.
 Hœtichus, Homero libr. 2. Iliad vir fuit Achiuus longè optimus, artis statuariæ opifex.
 Hôlcades, populi intra Iberum fluuium. Steph. ex tertio Polybij.
 Holda vel Holdai, Nomen viri, 1. para. 27. & zach. 6. Item

I em prophetis vxor Sellum filij Thecæ, 4. regum 22.
 Holmi, vrbs Ciliciæ asperæ vbi prius habitabant, qui nunc Seleuceis: Gentile, Holmeis.
 Hôlmium, vrbs Bœoticiæ: Gentile, Holmieus.
 Hôlmones, vicus Bœoticiæ, ab Holmo Sisyphi filio. Pausanias lib. 9. Gentile, Holmoncis.
 Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodono sor. iudith 2.
 Holon, ciuitas quæ de tribu Iudæ seu Simeonis, Leuitis data est, iosue 15. & 21: quæ 1. paral. 6, dicitur Helon.
 Homam, Filius Lotan filij Seir. 1. paral. 1: qui genef. 36. dicitur Hemam.
 Homeritæ, populi Aethiopum. Steph.
 Homeromâti, cognomen Zoili, * qui hoc solum nomine innotuit quod homeru libris editis inscitia arguere ausus fuerit: Hos libros quî Prole mæo regi AEGYPTI obtulisset, rex tum quidem dissimulata indignatione quam ex hominis impudentia conceperat, post aliquot dies pecuniam petenti qua inopiam subleuaret. mirum (inquit) te inopia premi, qui multo homero es doctior, quum ille qui ante annos mille Faro functus est: etiam hodie tor hominum millia pascat. tandem patricidij accusatus iussu regis in crucem sublatus est. Hoc cognomen omnibus detractoribus accommodatur, qui insana reprehendendi libidine optima quæque lacerant: quumque venerem ipsam non possint, Sandalum eius reprehendunt.
 Homêrus, Nomen poëtæ Græci excellentissimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum sexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen sortitus est, quum prius Melesigenes diceretur, quod ad Meletem fluuium natus esset. Cumæi nanque & Iones captos oculis *μηροσ* appellant, quod *μηροσ*, id est, itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano lib. 1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebûsque omnibus egen tem, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim sibi vendicent, ad eò vt quibus potissimum credere debeamus, non facile fuerit discernere. Quod etiam testatur Cicero pro Archia, Homærum (inquit) Colophonij, ciuem esse dicunt suum, Chij suum vendicant, Salaminij reperunt: Smyrnæi verò suum esse confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt: multi alij præterea pugnant inter se, atque contendunt. Extat ea de re distichon Græcon apud Gellium lib. 3. cap. 11.
Ἐν τῇ πόλει Σμυρναίων ἠείμασι Οἰμήροσ, Ἐμύρνα, ἑὸσος, κολοφών, σαλαμίν, Ἰος, Ἰεργος, ἀθῆνας.
 Septem vrbes certant de stirpe insignis Homeri, Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ius, Argos Athenæ. Scripsit duo opera. alteru de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Ulyssis, quod Odyssæa nominatur, & alia opuscula.

Reliquam eius vitam, breuitatis causa, hic prætermittimus: quam qui latius nosse cupit, Herodorum adeat, & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ, familia apud Chios illustis fuit. Hellenicus.
 Homêrus 11. Chius, medicina clarus. Archilochus.
 Homêrus 111. Chius, magica arte clarus. Archilochus.
 Homêrus 1111. institoria arte, Salaminensis ciuis prædiues. Archilochus.
 Homêrus v. Colophius pictor, & statuarius præclarus habitus. Archiloch.
 Homêrus v. ciuis Atheniensis, qui nouas Athenensibus leges dedit. Archiloch.
 Homêrus v. 11. arte Musica & Geometria clarus apud Argiuos habitus est. Archilochus.
 Homêrus, patria Mæon, certamine Olympico vicit, cui postea ius literarum & linguæ Græcæ emendandarum soli tributum est, cuius quoque emendatione & literæ & linguæ Græcæ vsque in hanc diem contenta fuit. Archilo.
 Hómole, es, mons Thessaliæ, Centaurorum olim sedes, quemadmodum & Orhrys. Virgilius 7. AENEIDOS,
 Ceu duo nubigenæ cum vertice montis ab alto Descendunt Cætauri, Homolê, Orhy' nq; nualê Linquentes. Incolæ, Homolêis. Et Thebæ iuxta môtém sitæ, Homoloides. Iuppiter irem Homoloius in Bœotia colitur. * vel ab Homole monte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vate Emygi filia, quæ Delphos fuisse missam Aristoph. in Thebaccorum secundo scribit, vel quod apud AEoles *ἠμολοσ* concors & pacificum dicatur, fuit & Homoloia ceres Thebis.
 * Homopatoria festa erant Athenis ita dicta quod patres liberorum Curia ascribendorum gratia tum conuenirent de quibus sacris Suidas.
 Homólum, oppidum Magnesiæ. Plin. lib. 4. cap. 9. *ἠμολοσ*, Stephano, oppidum est Macedoniæ & Magnesiæ. Strabo lib. 7. Inde Homolicus, & Homoloius.
 Homonœa, proprium mulieris, quo significatur cõcordia.
 Hon, Filius Pheleth. num. c. 16.
 Honórichus, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1231.
 Honórius, x. 1. v. 1. Romanorum imperator cum fra tre Arcadio, anno ab vrbe 1149.
 Honórius, 1. x. v. 1. 1. Romanorum pontifex, anno salutis 625. Sacras ædes nouas ædificauit, veteres instaurauit.
 Honórius 11. Romanorum episcopus c. 1. x. 1. 1. anno salutis 1216.
 Honórius 1111. Romanorum pontifex 187.
 Honorius v. Romanorum pontifex 191.
 Honoria, Valentiniiani imperatoris soror. Diac. Pomp.
 Hoppa. Nomen viri. 1. paral. 24.
 Hor, Nomen montis, num. 20, & 33. in finibus terræ Idumææ prope Petram ciuitatem.
 Hora, Deæ cuiusdam nomen erat apud Romanos, ita dicta *ἠρῆ τῆσ θρας*, hoc est, à venustate & pulchritudine.

rudine, cui præesse putabatur. Hanc Romani putabant esse Heriliam Romuli uxorem, quæ post Romuli apotheosin in cælum translata, pro Herilia vocata est Hora. Ennius, Téque Quirine pater veneror, Horamque Quirini. Apud Ovidium tamen in fine lib. 14. Metamorph. legitur Ora sine aspiratione, & priore correpta.

Horam, Rex Gazer. iofue 10.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui eo in bello, quod Porfena Hetruriae rex pro restitutione Tarquiniorum cum Romanis gessit, cum Ianiculum iam captum videret, hostesque inde in urbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuersis, duobus tantum comitatus, hostium impetum tantisper remoratus est, donec pòs à tergo solueretur. Quem cum iam intercisum videret, ut erat armatus, in Tiberim insiliit, & incolumis ad suos tranauit. Virgil. 8. AEncidos.

Illum indignanti similem, similemque minanti Aspiceres, pontem auderet quòd vellere Cocles.

Horatius Flaccus, poeta Venusinus, Lyricorum & Satyrorum scriptor, qui anno Imperij Augusti Cæsaris xxxi. ætatis verò suæ lxxiii. moriens, Augustum reliquit heredem, maxima pompa apud Mæcenatem in Exquilis sepultus. Scripsit Carminum lib. 4. Epodon lib. 1. Satyrorum lib. 2. De arte poetica lib. 1. & Epist. lib. 2. quæ etiam hodie omnium teruntur manibus.

*Horchia erat dea Ethruicæ vrbis, in qua sanu habebat. Ab ea vicus horchianus sumpsit nomen.

Horeb, Nomen montis in regione Madianitarum, exod. 3. psal. 105. Sinai aliàs dicitur, in quo data sunt lex Moysi: Est & nomen petrae, exod. 17.

Horem, Ciuitas in tribu Nephthali. iofue decimono.

Hori, Filius Lotan filij Seir. gen. 36.

Horma, Ciuitas in tribu Afer. iof. 19.

Horma, Ciuitas in tribu Iudæ quàm Simeonis inter Hasmonam & Cadef-barne, num. 21: quæ cap. 1. iudicum dicitur Sephar, 1. paral. 4. In iofue 15. scribitur Harma: in iofue verò 19. Bethulama, vbi vnica dictio est, cum separatim legendæ sint: duæ enim sunt ciuitates.

*Hormades apud Chaldæos bonus erat Dæmon qui Iuppiter putabatur. Siphontinus.

Horminæ, Vide H Y R M I N A E.

Horodes, rex Parthorum qui M. Crassum occidit.

Horontes, Vide O R O N T E S.

Horrhæi, Gigantes, quos expulerunt filij Edom à monte Seir. dent. 2. qui gen. 14. Chorreai dicuntur.

Horrenia, Hortensij filia eloquentissima: quæ, cum matronarum ordo graui tributo à Triumuiris, Octauio M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse auderet, causam constanter egit, representatæque patris facundia impetrauit, ut maior pecuniæ pars eis remitteretur. Appian.

*Hortensius venus dicta est de loco qui dicebatur horti, vbi colebatur. Pausan.

Hortensius, Romanus rhetor, qui in foro Romano

causarum rex ob eloquentiam dictus est, licet etius scripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto sic refert, Primum memoria tanta, quantum in viro cognouisse me arbitror, ut quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet quibus cogitasset. De quo etiam fertur, quòd sedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia & emptores, ordine suo recensuit, argentariis recognoscētibus, ita ut in nullo falleretur.

Hortus Afsyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15.

Horus, Isis filius, quem cum Isis amisisset, verita est, ne illi obueneret, quod Osiri patri acciderat, sed eo inuento, mœrorem in lætitiã conuertit.

Horus, ab Agyptiis dicitur Sol. Bocatius.

Horus, Afsyriorum rex. Plinius lib. 30. capite decimo quinto.

Hosa, Nomen viri, 1. paral. 26: Nomen item cuiusdam ianitoris, 1. paral. 16: Ciuitas item quæ tribus Afer terminus est, nō procul à mari, inter Tyrum & Axaph, iofue 19.

Hosa, Tuscorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie. *Hospitius vir quidam Nicensis, qui tam austeræ vitæ fuisse traditur, ut antro inclusus perpetuo cilicio carnē maceraret, corpus catenis ferreis vincitum contineret: Volat.

Hostanus vnus ex comitibus Alexandri in arte magica præstantissimus.

*Hostasius Raucennatum princeps fuit qui à suis ciuibus relegatus est, quod in ocio & ignauiã torpesceret publicæque administrationi esset ineptus.

Hóstia, vrb Italiae, Vide O S T I A.

Hóstia, puella, quam à se amatam, Propertius Cynthia vocauit.

Hostíai, Vide H O S T I O N E S.

Hósticus, nomen poetae.

Hostíones vel Hostiaei, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Casinos (aliàs Colsinos) vocat. Steph.

Hostíus Hostilius, vir bello strenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frondea corona donatus est, quòd Fidenam primus irrupisset. Dionys. lib. 3.

Hostíus, Lucretius Tricipitinus, Consul cum L. Sergio, anno ab vrbe 327.

Hotham, Filius Héber filij Baria filij Afer filij Iacob. 1. paral. 7. & 11.

Hozai, Nomen prophete. 2. paral. 33.

Hoziel, Filius Semei filij Gerson. 1. paralip. vigesimotertio.

Hucuca, Ciuitas in tribu Nephthali, iofue 19.

Hugo, cognomine Capetus, ex Parisiensium comitum familia, Francorum regnum occupauit, anno salutis 988.

Hugo Luffignaneus, Cypri rex. Blond. libro 10. decad. 2.

Hugo, Italiae rex. Luich. lib. 3. cap. 14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulsi sunt. quos rex ab exilio reuocauit, conscripto exercitu principes persecutus, vicit, fudit, cecidit, cepit, ac vltimo supplicio captos affectit. Hugonibus imperium credidit, regnoque præfecit, anno salutis 1321.

Hugutio Fagiolanus, Pisavorum dux, anno salutis 1314.

Huida, nomen prophetae.

Hul, Filius Aram. genef. 10: Hic à Iosepho libro 1. antiquitatum Iud. traditur Armeniam instituisse.

Quam ego equidem planè arbitror ab eius patre nomen inuenisse.

Huldenricus, Carinthiorum princeps, circa annum salutis 1273.

Huldericus, dux Vuirembergensis, ex auito regno pulsus est, anno salutis 1519.

Humana, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 1.

Hunfrédus Nordmannus, Drogoni fratri in Apulia comitatu successit, anno salutis 1042. Blond.

Hunfrédus, Clocestriae dux, vir militiae clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Buriensi coenobio, laqueo strangulatus est, anno salutis 1447. Polyd.

Hungaria, Vide V N G A R I A.

Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæ super Mæotim paludem incolere: deinde mutatis sedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniani principis duce Atila totam penè Europam peruagata, Galliam, Italiãque sæditissimis cladibus affectit: donec Leonis Pontificis precibus victa, rursus se recepit in Pannoniam. Quare credibile est, Hunnos eos esse, qui etiam hodie Pannoniam incolunt; paucis immutatis literis Hungari appellati. Claud. * Saxo scribit hos quadam tempestate in tãtam famem redactos, ut nec canibus perpererint quibus ad pastum vterentur.

Hunoldus, Aquitaniae nobiliff. dux. AEmil. lib. 2.

Huphan, Filius Benjamin. numc. 26.

Hur, Filius Iuda filij Iacob. 1. paralip. 4. qui gen. 46. dicitur Onan. Filius Caleph ex Ephrata vxore, 1. paralip. 2. Rex item Madianitarum, numeri trigessimoprimo.

Hurai, Nomen viri. 1. paral. 11. qui. 2. reg. 25. dicitur Heddai.

Huram, Filius Bela filij Benjamin. 1. paral. 8.

Huri, Pater Saphat, numc. 13: Pater Abihail, 1. paralip. 5.

Hus, Filius Aram, genef. 10: Is iuxta Iosephum atque Hieronymum Trachonitidis & Damasci conditor extitit. Nam principatum tenuit inter Palesthinam & Cœlesyriam. Huius regio in Iob, à lxx interpretibus *mount Sidis*, quasi Hufitidis dicitur, Iob 1: Primogenitus item Nachor, genef. vigesimofecundo: Filius etiam Difon filij Seir, genef. 36.

Husan, Rex tertius qui regnauit in Edom, genef. trigessimofexto.

Husathi, Ciuitas. 2. reg. 21.

Hus, Pater Baana. 3. reg. 4.

Husim, Altera vxor Saharaim, 1. paral. 3. Filius Dan filij Iacob, genef. 46.

Husitarum hæresis, temporibus Vincissai imperatoris, anno salutis 1384.

Hyacinthia, orum, sacra nocturna, à Lacedæmoniis instituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline disci iactu interfecti. Ouidius lib. 10. Metamorph.

Hyacinthus, puer Amyclæus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamat. Verum cum in Apollinis amorem propensior esset, agrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cũ itaque Apollo cum Hyacintho suis deliciis disci iactu sese exerceret, Zephyrus nocendi occasionem nactus, discum ab Apolline emissum, statu suo in caput Hyacinthi conuertit, puerumque interemit. Cuius mortem cum agerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris dei solatium, cruorem eius commutauit in florem sui nominis. Palæphatus in tractatu de Fabulosis narrationibus: paulò aliter Ouidius lib. 10. Metamorph.

Hyades, stellæ septem in capite Tauri, quæ quoties nascuntur, vel occidunt, pluias creant: vnde & nomen acceperunt, *αἶθρ᾽ ἑβὲν*, quod est pluere. Ouid. lib. 5. Fastorum. Fabulantur poetæ, Hyades Bacchi nutrices fuisse, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ sunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cum Iunonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis sæuitiam, à Ioue in cælum sunt translata. Alij tradunt Atlantem ex Aethra vxore Hy-an filium suscepisse, septemque puellas, quarum hæc sunt nomina: Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexauris, Pytho, & Tyche, quæ cum fratrem à leone deuorum implacabili luctu prosequerentur, dolorisque magnitudine extraherent, Iouis miseratione in septem stellas sunt conuersæ, & ut perpetuum maneret tantæ pietatis testimonium, à fratris nomine Hyades appellata. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas exortu suo afferunt, pluias, luto gaudere videantur, quemadmodum & fues.

Hyæa, vrbis Locrorum Ozolorum: Gentile Hyæus. Stephanus.

Hyamea, vrbis Mefenes, vna ex quibus. Ciuis Hyameites. Steph.

Hiàmion, vrbis Troiana: Gentile, Hyamius vel Hyamicus. Steph.

Hyampolis, vrbis Phocidis. ad parnassum montem. Ciuis Hyampolites. Stephanus. * & Plin. lib. 4. cap. 7. Strabo lib. 9.

*Est & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. lib. quarto capite decimo quinto.

Hyantes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, postea Bœoti appellati. Plin. libro: 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante rege traxisse putantur. Strabo lib. septimo. Hinc deducitur adiectiuum

nyantius, idem significans quod Bœotius : vnde Actæonem Cadmi nepotem nyantium cognominat Ouidius.3. Metamorph.
 Nyantia, Stephano, vrbs Locrorum.
 Nyarbas, Vide I A B B A S.
 Nyarca, vrbs Phocidis, ab nyaro. Cuius nyareus. Stephanus.
 Nyas, Atlantis filius ex Aethra Oceani filia, qui cū adhuc puer venationibus sese exercebat, à Leone denotatus est. Vide H Y A D B S.
 *Nyas Bœotiar rex à quo Bœoti aliquando nyantes sunt nominati. Strabo. lib.7.
 Nyasis, vrbs Libya, quæ & Oasis, vnde Nyasites, vel Oasis. Steph.
 Nyba, vel Nybadæ, vicus in tribu Leontide. Steph.
 *Hybanda olim insula fuit Ioniar. Postea maris recessu continenti annexa. Plin. lib.2. cap.89.
 Nybèle, vrbs iuxta Carthaginem: Gentile, Hybelites.
 Nybères, Vide I B E R V S.
 Nybèria, regio Asiæ, cui ad Septentrionem Nomades astant, & Caucaſi montis accolæ, ad meridiem Armenia est, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucasii montibus circumdatur. Vide I B E R I A.
 Nybèrnia, insula non procul ab Angliâ, vulgò *Hylandia*. Cæs. lib.5. de bel. Gal. Alterum latus vergi ad Hispaniam, atque Occidentem solem, qua ex parte est nybernia, dimidio minor (vt existimatur) quàm Britannia, sed pari spatio transmissus, atque ex Gallia est in Britanniam. Huius incolæ longè magis quàm Britannii syluestres sunt. Strabo lib.4.
 Nybèrus, Vide I B E R V S.
 Nybla, siue Nyble, siue Nybles, mons Sicilia, thymi copia, salicum & apibus abundans, vna cum oppido eiusdem nominis, ab Nyblone rege dicto. Strabo à Doriensibus conditum scribit. Hinc Nybleus adiectiuū. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbs ipsam postea Megara dictam scribit: Gentile, Nyblæi.
 Nybla, Italiæ ciuitas. Steph.
 Nyblon, *Siciliæ regulus, qui Nyblæ ciuitati nomē fecit quæ postea Megara dicta est. Steph.
 *Hybreas insignis Orator ex Nylasis Cariar vrbe: cui quum pater nihil præter mulum lignarium & mulionem reliquisset illorum, opera aliquandiu nutritus, Diotrephi sophistæ operam dedit, Tandem ad reip. gubernacula conuersus proximam Euthydamo auctoritatem obtinuit, quem cum tyrannidem quidem exercere, sed tamen patriæ maxime vtilem videret, fertur illi in Conuisione dixisse, Euthydame malum es ciuitatis necessarium. Nam nec tecum viuere possumus nec sine te: Hic quum Labienus parthorum auxiliis instructus in Asiam irrupisset, adolescentulūque quendam iactantem audiret, se parthicum, Imperatorem esse, At ego, inquit, Caricus: Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbs fecit, eaque capta magnis as Hybreæ ædes diruit.

Strabo libro 14.
 Hyccaron opyidum Sicilia, vbi Laidem meretricem natam aiunt: Gentile, hyccareus: Possessiuum Hyccaricus. Steph.
 Hyda, dæ, siue Oydæ, des, oppidum Lydiæ, sub Tmolonte situm. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem esse putent cum Sardibus, Strabo lib.13.
 Hydarcæ populi Indici, qui contra Bacchum pugnaverunt. Steph.
 Hydarnes, siue Hydarnus, nobilis Persa, qui Herodoto lib.3. cum Dario in Magum coniurauit. Strabo lib.11.
 Hydaspes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vsque extenditur, Nysamque vrbs alluens, Indo flumini miscetur. Alij non in Indum, sed in mare Iabi tradunt. Lucanus libro sexto.
 Quæ rapidus Ganges, & qua Nysæus Hydaspes Accedunt pelago. Dicitur ab Hydaspæ antiquissimo Medorum rege.
 Hydissus, vrbs Cariar, ab Hydisso filio Bellerophonis & Asteriæ filiar Hydæi, ex quibus natus est Hydus, à quo ciuitati nomen: Cuius Hydiseus. Steph.
 *Hydra Lerneæ serpens erat, quinquaginta capita vnicūque duntaxat corpus habens: ex quibus vno exciso duo alia statim repullulabant. Paleph. lib. de fab.
 Hydra, insula Lybiæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydræus, vel Hydrates.
 Hydra, vrbs, Vide L Y S I M A C H I A.
 Hydræmia, vrbs Cretæ. Steph.
 Hydræa, insula iuxta Træzenem: Gentile, Hydrætes. Steph.
 Hydræla, vrbs in Caria: Gentile, Hydræleus. Steph.
 Hydrochous, signum caeleste, quod Latine Aquarium dicimus: παρὰ τὸ ἕδν ἕδωρ, hoc est, ab aqua fundenda dicitur. Qui Astrologiam Poeticam scripserunt, putant hunc fuisse Ganymedem Troianum puerum, Iouis iussu ab aquila raptum, & in mensa deorum miscendæ necitari a quæ præpositum.
 *Hydruntum oppidum extremum agri salentini. Plin. lib.35. cap.11. Stephano & Straboni Hydrus appellatur.
 Hydrus mons Apuliar, iuxta quem est oppidum eiusdem nominis. Est & nomen fluuij, qui in Adriaticum mare effluit.
 Hydrus Hydruntis, vrbs in littore Adriatici maris. Straboni: quæ & Hydruntum dicitur in Calabria, Ptolemæo lib.3. cap.1. Gentile Hydruntius, Hydrusæus, vel Hydrusius.
 Hydrusa, vrbs in Attica regione. Strabo. Est & Hydrusa, insula, alio nomine Andros dicta vna Cycladum.
 Hyela, Herodo lib. Historiarum 1. ciuitas in agro Oenouriar, à Phocensibus, qui Rhegium confugerant, condita. Strabo lib.6. Alius item Hæctenti contiguus sinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocensibus Hyela nominata est. alijs

Hyella.
 Hyellus, Thuscæ rex, anno ab vrbe 203.
 Hyérus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno, & Mercurio, hospitio susceptus, Oriona filium suscepit. Ouid. Vide H Y R E V S.
 Hyétus, vicus Bœotiar, ab Hyetto quodam Argiuo sic nominatus, quod maximis imbribus complicatur. Gentile, Hyetius. Aliqui Aspledonem Hictum vocauerunt. Steph.
 Hygassus, vrbs Cariar: Gentile, Hygassius, seu. Steph.
 *Hygia dicta est Minerua à medendi arte bonaque valetudine, quam præstare credebatur. Paleph. libro 2.
 Hygris, ciuitas Sarmatiar. Ptolem.
 Hylabi, vrbs Lyciar: Gentile, Hylamites. Steph. Apparet Hylami legendum per m: vt in Gentili: alioqui Hylamus ibidem apud Stephanum legitur.
 Hylactor, Nomen vnius ex canibus Actæonis, ἀπὸ τῶ ἀκτῶν, hoc est, à latrando impositū. Ouid.3. Metamorph.
 Hylæa, regio, à qua Hylæum mare coalluit. Hieron. Traiecto Borysthene, à mari in primis est Hylæa regio. Herodotus lib.4. Stephano, regio est Ponti. alijs Abica, id est ἄβικα dicta.
 Hylæus, Centauri nomen, à syluis deductum. Virgilius 8. Aeneid.
 *Hylas histronis nomen cuius meminit. Macrob. libro 2. Saturnalium.
 Hylas, Filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cū enim ex Calydonia, occiso Oenci pinerna fugeret, venissetque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & esurienti puero, cū Lychas pædagogus abesset, à Theodamante aliqui dibi postulasset, ille autem demegasset: arreptum vnum ex bobus Theodamantis maculavit atque coxit. Quamobrem Theodamas, conuocatis popularibus, arma aduersus Hercules mouit: & quauis in ea pugna, ferè oppressus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiso Theodamante, Hylam filium eius secum abduxit: quem postea vnicè dilexit, secumque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verū cū inter remigandum Hercules remum suum fregisset, vna cum Hyla navi egresus est, vt alium in Mysia syluis quæreret. Inualecente autem æstu, cū sibi premeretur, Hylam cum vrna misit ad Ascanium fluuium, vt inde sibi aquam afferret. Verū cū ripa altior esset, quàm vt stans haurire posset, procumbens in pectus Hylas, vnam è manibus amisit: quam cū subito recipere conaretur, pondere eius demersus est. Quæ res poëtis occasionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuisse raptū. Hercules autem, cū Hylas nusquam pareretur, casum eius tam ægrè tulit, vt relictis Argonautis, Mysiam totam oberrans, Hylam quæreret.
 *Hylatæ populi Syriæ Cæles. Plin. lib.5. cap.23.
 Hylates, Apollo, colitur in Erythea vrbe Cypri.

Stephanus.
 Hylax, lactis, Vide H Y L A S.
 Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicta ab Hyle Thespici filia, vel quod syluosa sit. Est etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbes. Steph.
 Hylæssa, Paros vna Cycladum olim vocabatur. Est etiam Zacynthi epitheron. Steph.
 Hylates, Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 801.
 Hyllarima, oppidum Cariar, supra Theostrotonicam, patria Hieroclis ex athleta philosophi. Cuius, Hyllarimeus. Steph.
 Hyllæi, Doriensium tribus. Stephanus. Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melites filie Aegæi fluminis. Est item Hylle, ciuitas: Gentile, Hylleus: scem. Hylleis & Hylleis. Supra Hylos (inquit Apollodorus) Liburni siti sunt, & quidam Istri dicti Thraces. Hylleis maxima Peloponnesi Cherronesus est, quindecim magnas vrbes continens. Est item Hylleis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Træzenia, tribulis Hylleus, Stephanus.
 Hylluala, vicus Cariar, vbi Hyllus interit cū templo Apollinis: Alijs Hylluæa.
 Hyllus, Filius Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. lib.9. Metamorph. Hic postea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule superstites fuerunt, ab Eurystheo pulsus, Athenas confugit, ibique Misericordiar vel Clementiar templum condidit, quod & accepti ab Atheniensibus beneficij testimonium, & miseris in posterum asyllum esset, & perfugium.
 Hyllus, filius Herculis ex Melita Aegæi fluminis filia, à quo Hyllineses populos, & Hyllicum portum denominatum tradunt.
 Hyllus, Straboni lib.13. fluuius est, qui nunc Phrygius vocatur.
 Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyclari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio suo incubuit. Ouid. 12. Metamorph.
 Hylsæus, rex Tyri.
 Hymenæus, deus nuptiarum præses, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic liberi patris & Veneris, aut (vt alij malunt) Vranæ filius fuisse putatur, & primus certas nuptias instituisse. Nomen autem accepisse creditur ἀπὸ τῶ ἕμνως, hoc est, à mēbrana, quæ claustrum virginittatis esse, & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomiar rei peritos satis constat, in virginum dissectionibus pelliculam eiusmodi nullam inueniri. Alij volunt Hymenæum virum Atticum fuisse, qui raptas à latronibus virgines, parentibus intactas restituit: ideoque in nuptiis eius nomen inuocari, tanquam defensoris virginittatis: vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalassij nomen inuocant. Alij dicunt Hymen
 T iij

natum fuisse quendam iuuenem, qui die nuptiarum ruina oppressus interit. Vnde postea institutum est, ut expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Hymenæum Poetæ pro ip[s]is ponunt nuptiis. *Verg. 1. Aeneid. Pergama quam peteret, in concessis quoque Hymenæos. Hymenæus, Nomen viri qui à fide CHRISTIANE excedit. 2. timot. 2.

Hymæra, Vide HIMERIA.

Hymettus, Stephano & Suidæ mons Atticæ, apibus, & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Hymettium vocatur. Martial. lib. 14. Ex hoc mote marmora pulcherrima fodiebatur. Plinius, Lucius Crassus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

Hyope, vrbs Matienorum, (forte Matiasorū), Gentile, Hyopeus, enus, ites. Steph.

Hyops, vrbs in Iberia Cherronesi, non procul à Lesyro fluuiio. Inde Hyopus. Steph.

Hyppacaris, Scythiæ fluuius.

*Hyppæa Malsiliensium insula vna Stachadam. Plin. lib. 3. cap. 5.

Hypalochij, gens Mollosica. Steph.

Hypææ, arum, Stephano & Straboni Lydiæ oppidum, Veneri sacrum, quod occurrit à Tmolonte monte ad Caystri campestria iter facienti, nomen ei est (vt inquit Stephanus) ab eo, quod sub Aepo monte situm sit.

Hypana, vrbs Triphylia: Gentile, Hypaneus. Stephanus.

Hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude profuens, sapore dulcissimo, donec ad quadragesimum miliare misceretur ei exiguus fonticulus (exampetum nominat Herodotus lib. 4.) qui sua amaritudine rotum corrumpit Hypanim. Est & alter eiusdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strabo lib. 15.

*Hyparchia mulier quædam Græca doctissima que philosophicis disciplinis valde excelluit: Lærtius.

Hyparchus, Vide HIPPARCHVS.

Hyparinus, Dionis filius, Siciliæ imperator, duobus annis patrum regnum obtinuit.

Hypata, Ciuitas Theſſaliæ, & quasi metropolis eius regionis, à qua Hypatenſis ager. Stephano vrbs est Aenianum, & regio prope Sangarum fluuium: Gentile Hypatæus, vel Hypareus.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometriæ filia, vxor Isidori Philosophi, vixit imperante Arcadio: scripsit in Astronomiam: professa est Alexandriæ varia disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique discipulis. Suidas.

*Hypatios Iuppiter dictus est ab Hypatio monte supra Glissantem Bœotia: ciuitatem.

Hypatius, per seditionem imperator factus cum cæteris seditionis principibus, morte punitus est. Procop. lib. 1.

Hypatius, Consul, cum Eusebio, anno ab vrbe IIII.

Hypatius, c. o. s. cum Patricio, anno ab vrbe 1254. Hypatos, Phœnicia: quædam Mineræ in quibus

*Hypecaustia sacra quædam Mineræ in quibus multa sacra & mysteria fiebant ad euerrenda mala. Plut.

Hypenor, princeps quidam Troianus, quem, teste Homero libro 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pausan.

Hypera, Phæacum ciuitas, Egros postea dicta. Stephanus.

Hyperafia, vrbs quædam: Gentile, Hyperaficus. Stephanus.

*Hyperbolus quispiam erat mirum in modum appetens litium: cuius meminit Aristophanes in Equitibus inquit, Hyperbolum fuisse hominem modis omnibus improbiſſimum, nec vlla re clarum aut potentem nisi vitio lingue. Et Cic. libr. de Claris orator. Homo simillimus Atheniēſis Hyperboli cuius improbitatem veteres Atticorum comædiæ notarunt. Ab hoc natum pro uerb. Vltra Hyperbolum.

Hyperborei, populi septentrionales, ita dicti, quod supra Boreæ flatum siti esse crederentur. Festus docet Hyperboreos esse supra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centesimum annum quasi, ὑπερβιωτες ἔρον humani seculi. Ferunt magnam his de celo clementiam concessam esse, auras spirare salubres, nihil noxij status habere, domos esse nemora, victum arbores ministrare, discordiam nescire, egritudine non inquietari, ad innocentiam omnibus æquale votum esse, mortem accersere, & voluntario interitu obeundi tarditatem castigare. Diodorus oppsitam Celtis Oceani accollis esse insulam scribit, haud multo Sicilia minore, valde fertilem & biferam, hoc est, bis quotannis fructus ferentem: habitarique ab iis, qui Hyperborei appellantur, eò quod vento Boreæ sint expositi. Hyperboreorum, inquit Pomp. Mela, terra angusta, aprica, per se fertilis: cultores iustissimi, & diutius quam vlli mortalium, beatius viuunt. Plin. lib. 4. cap. 12.

Hyperdexion, regio Lesbi, vbi Iupiter Hyperdexius, & Minerva Hyperdexia coluntur. Stephanus.

Hyperca, fons Mæsidis, & vrbs Siciliæ. Stephanus.

Hyperchius, Alexandrinus Grammaticus, sub Maritano principe scripsit de nominibus & verbis, & de orthographia. Suid.

Hyperesia, vrbs Achaia: Theon male Hypercam vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gentile, Hyperesicus, & fœmininum Hyperesis. Theopompus Hyperesicis vocat, ab Hyperca fonte. Steph.

Hypérides Atheniensis, vnus è decem oratoribus clariss. æmulus quandoque Demosthenis, accusatusque ab eo super rapina pecuniæ: de-

inde cum eo damnatus iussu Antipatri, an fugit in Aeginam, &c. Volat. lib. 6. Plutarchus in Demosthene.

Hyperion, aliis Solis pater, aliis sol ipse, quod ear super terras, dicitur. Poetæ pro Sole ipso vsurpat Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Cæli filium, qui solis aclunæ, aliorumque astrorum motus, horisque primum summa cura obseruationeque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideo eorum parens nominatur, velut ipsorum naturæ contemplator. Cicero in Prognost.

Vt cum luna means Hyperionis officit orbi.

Frequens est solis epitheton apud Hom.

Hypermnestra, vna ex quinqueaginta Danaï filiabus, quæ cum totidem Aegypti filii nupſissent, iussaque essent à patre prima nocte maritos interficere, sola ex omnibus maritum suum Lynceum nomine ab insidiis liberauit, qui postea Danaum occidit. Extat inter Epistolas Ouidij vna Hypermnestæ ad Lynceum virum suum.

Hypius, vrbs, & fluuius sub Põica Heraclea. Ibidem Hypij montes, quorum incolæ Mysos esse aiunt: Gentile, Hypianus. Steph.

Hypobarus, India: fluuius, iuxta quem arbores electrum producant. *Plin. lib. 37. cap. 2.

Hypochalcis, vrbs Aetoliæ in Europa, sita sub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcideus. Stephanus.

*Hyppona dea erat equorum, quam stabularij colebant. Eius simulachrum locabatur in stabulis. Iuuen. Saty. 8. Iurat solam Hipponam & facies o-lida ad præsepia pictas.

Hypotheca, vocata sunt Potniæ in Bœotia. Alij oppidulum quoddam esse aiunt à loci situ ita nominatum. Steph.

Hyppias, Atheniensis tyrannus, anno ab vrbe 230. Euseb.

*Hypsea mulier quædam infamis notaque cæcitas, de qua Horat. in sermonibus.

Ne corporis optima lyncei.

Contemplans oculis, Hypsea cæcior, illa

Quæ mala sunt spectas.

Hypselis, vicus Aegypti: Vnde Hypselita. Sunt etiam Hypselita in vico quodam Thraciæ. Stephanus.

Hypsenor, Hom. li. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamædri in tæro honore habitus, ac si deus quidem esset. Illum Eurypyus in bello Troiano interemit.

Hypseus, filium habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dedisse existimatur. Steph.

Hypserateæ, vxor Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata, totis capillis victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem animo pariter & corpore indefessa sequuta est. Plutarchus in Põpio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatamque habuit, crudelis alioquin in suos. Volacer.

Hypsipyle, Lemni regina Thoantis filia, quæ cum relique mulieres eius insula viros cognatosque omnes, ex communi sententia occidissent, sola patrem seruauit. Ob quam pietatem è Lemno è-iecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutritæ do filio eius præposita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iaso ne, quem in Colchos nauigantem hospitio simul, & lecto exceperat. Postea cum, Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiscentibus, Langiam fontem ostensura, Archemorum alumnus humi deposuisset, ea absente adrepens serpens puerum interemit: quo nomine, cum à Lycurgo ad supplicium quæreretur, ab Adraſto, cæterisque Argiuis seruata est. Papinius lib. 4, & 5. Thebaidos. Hinc fit denominatum Hypsipylæus: vr, Tellus Hypsipylæa, hoc est, Lemnos insula, Hypsipyles patria.

Hypsus, untis, Lycaonis filius, condidit Thyræum Arcadiæ urbem. Stephan. Est & Hypsus, Arcadiæ vrbs, Steph.

Hyram, Vide HIRAM.

Hyrcania, regio Asiatica, magna ex parte plana, & præclarissimis vrbus adornata, quarum celeberrimæ sunt Talebrota, Samaria, Carta & Tape: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini metretam ferat, & ficus sexaginta modios fidorum: frumetum ex semine nascatur, quod cadit ex culmo: in arboribus mellificetur: profuat mel ex oleis. Dicta Hyrcania, ab Hyrcana sylua, quæ Scythiæ subiacet. Habet ab Oriente mare Caspium, à Meridie Armeniam, à Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tigres abundant, cum syluis aspera sit. Hinc Hyrcanus, adiectiuum.

Hyrcania, vrbs Thraciæ: Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcanius, vicus Palaestina: prope Iudæa, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcanius, cæpus Lydiæ, Steph. Et rursus Hyrcani, inquit, populi vicini Caspio mari.

Hyreus, rusticus quidam Bœotius, qui cum Iouem Mercurium, & Neptunum hospitio suscepisset, iussus petere quicquid vellet, mox voti compos furarus, respondit se quidem nihil æquè cupere ac sibi, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dij in bubulum tergus, quod ille iuuenco detraxerat, quem Ioui recens immolauerat, lotium reddiderunt: ex quo decimo mense natus est puer, quem illi ἄρτερος ὄρε, hoc est, ab vrina. Vrionem vocauerunt: qui deinde prima litera immutata dictus est Orion.

Hyria, regio prope Aulidem. Olim etiam oppidulum erat. Hesiodus Antiope in Hyria fuisse scribit, Euripides autem in Hyria. Est autem Hyria iuxta Euripum: Hyria verò in Parafopia, sub ipso Citherone. Conditor Hyriens: ciuis Hyriates. Hyria quoque est iuxta Isauriam Seleuciam, quam Calycadnus sive Calydus

fluuius alluit. Ad hæc Hyria est Apulia, à Cretenſibus condita. Herod. lib. 7. Gentile, Hyrius. Steph.
 Hyrium, Apuliæ vrbs Ptole. Tirium alio nomine, vulgò *Leſina*.
 Hyria, eadem quæ Paros. Stephanus. Vide *Σ Η Ι Ν Υ C I A*.
 Hyrmine, vrbs Elidis. Herminas verò etiam Aepcos vocari Stephanus meminit. Strabo libro octauo.
 Hyrnithium, parua regio in Epidauro, cui nomē dicit Hyrnitho filia Temeni: Gentile, Hyrnithias. Steph. ex Pauſ. lib. 2.
 Hyródes, Parthorum rex, anno ab vrbe 697.
 Hyrtacus, vel Hyrtacius, vrbs Cretæ. Gentile, Hyrtacius vel Hyrtacius. Steph.
 Hyrtacus, à quo Hyrtacides Virg. lib. 9. vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Niſum Aeneæ comitem.
 *Hyr.
 Hyſaïs, inſula parua & magna Aethiopum: Inſulares, Hyſaïæ. Steph.
 Hyſbe, vrbs Lydiæ: Gentile, Hyſbæus vel Hyſbites. Steph.
 Hyſcana, vrbs Illyriæ: Gentile, Hyſcanaeus. Stephanus.
 Hyſia, vrbs Bœotia, colonia Hyreorum, Thucydidi libro 3. à Nycteo Antiopeſ patre condita. Eſt & alia, regia ſedes Parthorum. Gentile, Hyſieus. Eſt item vicus Argiuis Thucydidi, Characi verò ciuitas: Vnde Hyſiætes, tis. Item Arcadia vrbs.
 Hyſtaſpa, populi Perſici. Steph.
 Hyſtaſpes, Darij * Perſarum regis filius ex Atoſſa Cyri filia Herod. lib. 7. fuit & ante hunc eodem nomine Arſamenis filius & iam dicti Darij pater de quo Herod. lib. 1.
 Hyſtira, vrbs à Perſis capta, anno ab vrbe 274.
 Hyſtrus, vrbs in Ponto condita, anno ab vrbe 99.
 Hyténna, vrbs Lyciæ. Steph.
 Hythmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Stephanus.
 Hyténia, Vide Tetrapolis.
 *Hytenna vrbs Lyciæ. Steph.

I A

Ia, Nomen minoris filij Atlantis, ſoror Maiz matris Mercurij. Homerus li. 14. Odyſſ. & Latinè vox dicitur.
 Iabel, Filius Lamech ex Ada vxore. gen. 4.
 Iabes, pater Sellum. 4. reg. 15.
 Iabes, Nomen loci, 1. par. 2. Eſt & nomen viri, 1. par. 4.
 Iabes Galaad, ciuitas, iudic. 21. 1. reg. 11: procul v. 1. M. à Pella pergentibus Gadaram.
 Iabin, rex Aſor. Ioſ. 11. Iud. 4. pſal. 82.
 Iabis, bidis, vel Iabiſſus, vrbs: Gentile, Iabidites, Ia-

I A

biffenus. Steph. ex Ioſepho.
 Iabnia, ciuitas. 2. par. 26.
 Iaboc, Nomen vadi in Iordanem profluentis, gen. 32: Ieboc etiam appellatur.
 Iacan, Filius Eſer filij Seir, 1. par. 1: qui in ge. 36. dicitur Acan, deut. 10. 1. par. 5.
 Iacanam, Nomen loci in Carmelo. Ioſue duodecimo cap. 6.
 Iacchus, vnum ex Bacchi nominibus, *Ἰακχῆ*, hoc eſt, à vociferando impoſitum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrantes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non raro Iacchū poëtæ pro ipſo uſurpant vino. *Verg. 6. ecloga, Inſtatum heſterno venas vt ſemper Iaccho.
 Iachan, Nomen viri, 1. par. 5.
 Iachin, Filius Simeonis filij Iacob, geneſis 46. Nomen item columnæ in porticus Salomonis, 3. reg. 7. 2. paralip. 3. Nomen item ſacerdotis, 1. par. 9.
 Iachinitæ, Idem. num. 26.
 Iacim, Filius Semei 1. par. 8, & 24.
 Iacob, Filius Iſaac, geneſ. 25, & 27. qui alio nomine Iſrael. *Iacob autem dictus eſt quaſi Athleta & exercens ſe quod practiciſ operationibus vacaret primū, deinde verò vbi luſtando victor euſiſſet & ſeſe cõtēplationi rerum dediſſet, à deo Iſraël vocatus, & ab eo donatus æterna beatitudine, quæ in viſione dei conſiſtit. Iſrael enim hominem cum ſignificat qui deum videat.
 Iacoba, Nomen principis. 1. par. 4.
 *Iacoba muliercula quædam apud Rhodiginos, ex cuius ventre immundi ſpiritus acclamari futura prædicebant. Cæl. rhod.
 Iacobus, Nomen apoſtoli fratris Ioannis euangelizæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. math. quarto.
 Iacobus, Aragonum rex, anno ſalutis 1241.
 Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clauſit extremum. Veneti regni adminiſtrationem obrinuere: paulò poſt defuncto infante, ipſi regnum occuparunt, anno ſalutis 1473.
 Iacobus, Sicilia rex. Blond. li. 9.
 Iacobus, Scotia rex, anno ſalutis 1421.
 Iacobus Appianus, publicus ſcriba Piſanæ ciuitatis, cum filiis occiſit Petrum Gambacurtam, Piſarū dominum, ipſòque dominatu potitus eſt, anno ſalutis 1392. Blond.
 Iacobus Picéninus Senenſibus bellum intulit, anno ſalutis 1455.
 Iacobus IIII, rex Scotia, anno ſalutis 1491.
 Iacobus Steuarius, Roberti Scotia regis vnicus filius, traiciens in Galliam, ab Anglica claſſe captus eſt, anno ſalutis 1413. Polydorus.
 Iacobus Tarraconenſis rex, Balearis inſulas auxilio Ferdinandi Caſtellæ regis capit, anno ſalutis 1252.
 Iada, Filius Onan filij, Ierameel ex Atara vxore. 1. paralip. 2.

Iadaia

I A

Iadaia, Nomen viri. 1. eſd. 2.
 Iadan, Nomen prophetæ. Ioſeph. lib. 8. cap. 8.
 Iaddo, Nomen viri. 1. paral. 27.
 Iaddus, ſiue Iaddua, Filius Ioannis, Iudæ filij, frater Manafſes, ſummus ſacerdos apud Iudæos.
 Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare deſuens, iuxta quem oppidum eſt Iadera.
 Iadéra, Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pompon. lib. 2.
 Iadias, Nomen viri. 1. paral. 27.
 Iadihel, Filius Benjamin, 1. para. 7, & 1: qui gen. 46. dicitur Aſbel.
 Iadon, Nomen viri. 2. eſd. 3.
 Iadra, ciuitas, quæ nunc vulgò *Zara*, Veneto imperio ſubiecta.
 Iæria, vrbs Sicilia. Steph.
 Iagur, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15.
 Iahaddai, Nomen viri. 1. paral. 2.
 Iahala, Nomen viri. 2. eſd. 7.
 Iahath, Filius Lobni filij Gerſon. 1. paral. 6. Filius Raia filij Subal, 1. paral. 4, & 24. Præpoſitus inſtauratis templum, de filiis Merari, 2. par. 34.
 Iahaziel, Nomen ſacerdotis, 1. paral. 16. Filius Hebron, 1. paral. 23. Filius Iahath, 1. paral. 24. 2. paralip. 20.
 Iahel, vxor Haber Cinari. iudic. 4.
 Iahel, Filius Zabulon. gen. 46. Inde Iahelilitæ, Idem. num. 26.
 Iahiel, Nomen viri. 1. paral. 15, 16, 23, & 29. 2. par. 21, 29, 31, 35.
 Iair, Filius Segub filij Eſron filij Phares filij Iuda, 1. paral. 2. Fuit & nomen iudicis in Iſrael, iud. 10. Nomen item loci, ioſ. 13.
 Iairus, Nomen viri. marc. 5. luc. 8.
 Iala, Nomen viri. 1. eſd. 2.
 Ialchleuci, populi Libya.
 *Ialemus Caliopeſ filius infelix nulliſſque precij homo præſertim in cantu ſupra modum frigidus. Vide Proverb. Ialem o frigidior.
 Ialleel, Nomen viri. 1. paral. 4.
 Ialmenus, Vide ſuprà *A S C A L A P H V S*.
 Ialon, Filius Ezra. 1. paral. 4.
 Iályſos, Rhodi inſulæ vrbs. Pomponio enim lib. 2. in Rhodo, tres quondam vrbes erant, Lindos, Camiros, Ialyſos. Ialyſos autem hæc ipſa eſt, quæ Telchinas olim aluit: his qui in Creta florere, cognomines, maleficum genus hominum, & præſtigiiſ infame. Ouidius lib. Metamorph. 7. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Ialyſſus Stephano, *Ἰαλυσσοί*, per duplex *ss*, vrbs in Rhodo & in Adria, inde Ialyſſius.
 Iamæx, populi Scythia. Steph.
 Iamblichus, Pythagoricus philoſophus, è Chalci de Syria, Porphyrij diſcipulus, Constantini magni tempore, ad eò profecit, vt ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quidquam diſſerre videretur, niſi quòd ille melior facilitate cãdorèque orationis, hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat, venere dicendi carebat.

I A

Iambráſus, Samus à fluuio ſic dicta. Steph.
 Iámefa, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. æſtuarium Britannici maris: Tameſus, fluuius, Cæſari, nunc Thamis dictus.
 *Iameſais æſtuarium eſt maris Britannici, in quod illabitur fluuius ille quem Tameſum Cæſar vocat. Plin. lib. 2. cap. 3.
 Iami, populi Scythia. Steph.
 Iamin, Filius Simeonis filij Iacob, geneſ. 46. 1. paral. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. paralip. 2. Inde
 Iaminitæ, Idem. num. 26. 2. eſd. 8.
 Iámnia, oppidulum Phœnicia. Strabo vicum eſſe ſcribit ab Iamno dictum, quod Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile, Imnites, pro Iamnites.
 Iamno, caſtellum in Balearibus minoribus. Põpon. Mela libro 2. Plin. lib. 3. cap. 5. Ptol. Iamnam nominat.
 Iamnor, Nomen viri. iudith. 8.
 Iamra, Filius Supha filij Helem. 1. paral. 7.
 Iamuel, Filius Simeonis filij Iacob, geneſ. 46: qui 1. paral. 4, dicitur Namuel.
 Iana prius, & deinde Diana, d literæ appoſitione, ait Nigidius.
 Ianai, Filius Gad. 1. paral. 5.
 Ianáſſa, nympha dicta à ſua uiter regendo. *ἰανῶ*, dulcoro, *ἰανῶ*, regno, impero.
 Ianáſum, Pomp. Melæ lib. 2. oppidū Celticæ gentis.
 Ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim: ita dictum à Iano conditore, vt quidam putauerunt: vel quòd tanquam Ianua eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus. Virgil. 8. AEneid.
 Ianicæ columnæ, à Iano patre in Arabia ſœlice poſita.
 Ianira, Nympha nomen, Oceani & Tethyos filia, *ἰανίρα ἢ ἰανίειν Ἰοῦς ἀνδρῶν*, hoc eſt, à viris demulcendis. Heſiodus in Theogonia.
 Ianne, pater Melchi patris Leui. luc. 3.
 Iannes, Nomen incantatoris ex eorum numero qui Moyſi reſtiterunt, cum ſigna faceret coram Pharaone. 2. timoth. 3.
 Ianneus, qui Alexander, v. 1. Iudæorum dux, anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus eſt. Ioſeph. lib. 13. cap. 20.
 Iano, Nomen ciuitatis in tribu Ephraim. ioſ. 16. 4. reg. 15.
 Ianthi, ſiue Ianthe, puella Cretenſis, ex Phæſto oppido, Teleſtæ filia, vxor Iphidis, qui ipſo nuptiarum die ex ſœmina mutatus eſt in marem. Ouid. 9. Metamorph.
 Ianuális, porta Romæ, à Iano dicta, vbi & poſitum fuit eius ſignū. Hanc Numa inſtituit, vt eſſet clauſa ſemper, niſi cum bellum foret.
 Ianuarius, Conſul, collega Luſti, anno ab vrbe 1080.
 Ianum, ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15.
 Ianus, antiquiſſimus Italiae rex, qui Saturnum a Ioſue filio è Creta fugatum, nauique in Latium apulſum, hoſpicio inſuſcepit, agrique colendi ratio-

nem ab eo edoctus, in regni portionem eum recepit: ambobusque vnanimi consilio imperates, duo condiderunt oppida, quorum alterum à Iani nomine Ianiculum: alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cuius altero latere rostrum nauis, in altero Iani imago erat impressa. Ianum autem regum omnium suæ ætatis prudentissimum fuisse volunt, & præterita scientem, & futura prævidentem: vnde & bifrons fuisse fingitur. Mortuus inter Deos relatus est, templumque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numa Pompilio positum, quod tempore belli parebat, tempore pacis claudebatur: vnde Paruleius & Clusius cognominabatur. Seruius. Constat autem templum hoc ter fuisse clausum, primum regnante Numa: iterum post bellum Punicum secundum: tertio post bellum AÆtiacum. Huius autem claudendi vel aperendi templi ratio varia est. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum iam propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupisse, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum edificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, vt ostendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri, locum sibi apertum debeant relinquere quòd tutò possint reuerti. Hunc nonnulli eundem esse putauerunt cum Sole: id eoque & quadrifrontem fecerunt, ob quatuor, quos ambit oibis cardines, & Ianum quadrigeminum vocitarunt, & Iunoniam, quasi Calendarum principem. Calédæ enim sunt Iunoni dicatæ.

Ianus, locus Romæ, vbi sceneratores consistebant, è regione Basilicæ: quoniam in eo Iani simulacra collocata viscebantur. Ouidius, Qui puteal, Ianumque timet, celeresque Calédas. Horatius in epistolis, hæc Ianus summus ab imo Prædicat.

Ianxuat, vrbs Libyæ: Gentile, Ianxuatites. Steph. Iadicus, Vide I O L C V S.

Iaonita, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Steph. Iapetus, Cæli siue Titani & Terræ filius (vt inquit Hesiodus) vir quidem potès apud Thessalos, sed proterui ingenij, magis que filiorum quam sua virtute clarus. Ferunt hunc Asiam Nympham vxorem duxisse, & ex ea Hesperum, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum suscepisse. *hic gygas erat procerissimæ staturæ, de quo Ouid. lib. 1. Georg. & Syllius lib. 12.

Iapheth, filius Noe. genef. 5. Hic Aphricam tenuit secundum Berofum, à quo Gentiles.

Iaphia, filius Dauid, 2. reg. 5, 1. paral. 3. & 14. Rex ite Lachis, iosue 10.

Iaphie, Nomen oppidi in tribu Zabulon. ios. 19.

Iapidæ Dalmatæ, & Pannonij, in potestatem à Cæsare

re redacti, anno salutis 711.

Iapis, idis, nobilis AÆtolus, qui patria pulsus, cum ad intimum maris Adriatici sinum venisset, oppidum de suo nomine condidit: à quo ea pars Italiae, quæ Timauo fluuio irrigatur, Iapidia dicta est. Quinetiam Timauum ipsum ab huius nomine lapidem cognominat. Virgil. 2. Georg. Castella in tumulis, & Iapidis arua Timani.

Iaris, Stephano, vallis est, ~~in~~ Attica, ad Megara perducens.

Iapodes, populi Celtici, versus Illyriam. Steph.

Iapygæ, populi, victi fuerunt à Sempronio, anno salutis 418.

Iapygia, giæ, (siue, vt alij volunt Iapygium, Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiae, in Cherronesi formâ coacta, cuius Isthmus à Tarento Brundisium vsque extenditur. Alio nomine Messapia dicitur. Strabo lib. 6. Seruius, Iapygia (inquit) pars est Apulæ, in qua mons est Garganus, qui vsque ad mare Adriaticum extenditur. Quod si verum est, longè maiores sunt Iapygiæ fines, quam quos modò ex sententia Strabonis descripsimus. Nam Garganus mōs multis passuum millibus extra iam dictam peninsulam situs est. Hanc regionem Calabriam & Salentinam multi nominant: Iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis. Strabo lib. 6. Plinius lib. 3. cap. 11.

Iapygia, Stephano, vrbs Italiae & alia Illyriæ. Vide C A L A B R I A. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhistore.

*Iapys, nomē est Auguris ac Citharædi apud Verg. lib. 12. vbi ait. Iamque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapis. Iasides acri, quondam cui captus amore Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo Augurium citharæmque dabat celeresque sagittas.

Iapyx, huius Iapygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solinus cap. 8.

Iapyx, ventus ex Apulæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gellius lib. 2. esse iudicat. Est enim occidentalis, & utilis Græciam petentibus ex Italia. Horatius lib. 1. Carminum, Ode 3.

Iara, Pater Huri. 1. paral. 5.

Iara, filius Ahaz, 1. paral. 9: qui cap. 8 dicitur Ioada.

Iaramorh, Nomen ciuitatis in tribu Issachar, data Leuitis, iosue 21.

Iarbas, Iouis & Garamantidis Nymphæ filius, Getulorum rex, qui cum Didus ambiret nuptias, ab ea repulsus, nascenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cum Pœni propulsare non possent, reginam suam eò adegerunt, vt nuptiis suis pacem redimeret. Quod cum illa alia ratione effugere non posset, simulat se antè Sichæi (id defuncti mariti nomen erat) manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui superincumbēs, suis sibi manibus necem conscruuit. Ita enim habet veritas historiarum, etiam Virgilius lib. 4. Aeneid. de Iarba rege, & exitu Didus alia quædam comminiscatur.

Iarcas, Indorum philosophorum princeps. Philo-

stratus in vita Apollonij Tyanei, aliàs Iarchas.

Iardanus, fluuius Lydiæ.

Iare, filius Iectan. genef. 10.

Iared, filius Maalaleel. genef. 5. Filius item Ezra, 1. paral. 4.

Iarephel, Ciuitas in tribu Manasse. ios. 18.

Iarib, filius Simeonis filij Iacob, 1. paral. 4: qui genef. 46, dicitur Ahod.

Iarim, Pars montis iosue 15.

Ias, pars Illyriæ, dicitur Ionica: Incolæ, Iata. Steph.

Iasa, Nomen ciuitatis, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data est iuxta Iosueam, nume. 21. deut. 2. iudic. 11. 1. paral. 6. Eadem iosue 15. Iassa dicitur. Hebraeis enim iisdem punctis & consonantibus scribitur.

Iaser, filius Caleb ex Azuba prima vxore. 1. paralip. 2.

Iasi, Nomen viri. 1. esdr. 10.

Iascl, filius Nephthali, genef. 46. 1. paral. 7. Hebraicè Iaheziel.

Iascl, Vir de Masobia. 1. paral. 11. 27.

Iasion, onis, quem Diodorus lib. 6. etiam Iasium appellat, Iouis & Elestræ filius, ad eò à Cerere adamarus, vt in eius gratiam ad nuptias Hermiones fororis ipsius, maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo fertur genuisse, qui cultum vitæ instituerit, pecuniæque coaceruare, ac in vsus custodire omnium primus docuit, cum antea parua congregandæ seruandæque pecuniæ fuisset cura. Alij addunt fabulæ, eum postea à Ioue ex inuidia fulminatam: quantum non desint, qui aliam mortis causam afferant, nēpe quòd simularum eius contumelia affecisset.

Iasius, filius Abantis Argiuorum regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iasius fratres fuerunt, Elestræ filij: sed Dardanus è Ioue, Iasius è Corito procreatus est. Hinc Græci Iasidæ, & Iasis vocatur Atlanta eiusdem filia. Fuerunt & alij eiusdem nominis: vnde Iasides Palinurus, apud Virgilium 5. Aeneid. & Iapis Iasides, apud eundem lib. 12.

Iason, Pontifex Max. apud Iudæos, primus ex sacerdotum numero gymnasium Hierosolymis instituit, in quo iuuentus morte Græcorum exerceretur in disciplinis ethnicis. 2. machab. 4. Porro Iosephus huius fratris Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus ascribit.

Iason, filius AÆsonis ex Alcimedede, quem pater mortuus Pelia fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege, vt illud adulto Iasoni restitueret. Porro Alcimedede suspectum habens Peliam, Iasonem Chironi alendum dedit. Itaque Iason adultus, cum ad repetendum patrum regnum venisset, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicam expeditionem incitauit, sperans futurum vt periculi magnitudinem succumberet. Fabricata itaque nauis, quæ ab architecti nomine dicta est Argo, Iason cum Græcæ iuuentutis flore, mari se commisit, primumque ad Lemnum insulam appulit, vbi ab Hypsipyle & hospiti-

tio & thalamo susceptus est. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per Cyaneas petras inter se concurrentes ad Colchos vsque tutò nauigare posset. Quòd cum peruenisset, Medea Colchorum regis filia, formaciùs capta, à certissimo cum eripuit exitio, ostensa ratione, qua & arripes tauros perdomare, & draconem peruigilem sopire posset. Eius itaque consilia secutus Iason, aureum vellus sustulit, & inde clàm cum fociis & Medea fugam arripens, ad Istri ostium peruenit, aduersòque flumine subiens, cum eum tandem in locum peruenisset, vbi Danubius Liburniæ fontibus proximus est, nauim, qua vectus erat, suis sociorumque humeris, superatis montibus, in mare Adriaticum deportauit: tandemque sospes in patriam reuectus, duos ex Medea filios suscepit. Sed cum postea Creusa Corinthiorum regis filij amore flagrans, eam vxorem duxisset, Medea ægrè ferens diuortium, Creusam cum regia exulsit. Sunt qui tradant, Medea postea reconciliatum Iasonem, AÆten focerum à Persa pulsum, in regnum restituisse, multaque alia præclara gessisse, ad eò vt diuinos in Asia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iasonium, promontorium Cappadociæ, hodie S. Thomas. Prol. lib. 5. cap. 6.

Iassen, Nomen viri. 2. reg. 23: qui 1. paral. 11. dicitur Assen.

Iassus, Vide I A S V S.

Iasub, filius Iasæ propheta, isa. 7. Filius item Issachar, 1. paral. 7: qui genef. 46. dicitur Iob.

Iasus, insula Cariæ, quæ continet adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cum sterilem regionem haberent, à qua Iasus finis, cuius municeps Chærilus fuit. Stephano, insula Cariæ, cum oppido eiusdem nominis: Iasus verò, Argos est incola, Iasij. Est etiam Cariæ oppidum, Plinio lib. 5. cap. 29. Dicta est etiam ciuitas Peloponnesi, quæ postea Argos ab Iaso, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba, Nomen loci. 4. reg. 21.

Iathaneel, Nomen viri. 1. paralip. 2. vigesimo sexto.

Iathrippa, vrbs Arabiæ prope Egram. Steph.

Iatinum, Prol. lib. 2. cap. 8. Meldensium ciuitas.

Iaua, Hispaniæ ciuitas, Ptolemæo.

Iauan, filius Iaphet, genef. 10: A quo Iones, siue Græci, ezech. 27.

Iaus, Nomen viri. 1. paral. 23.

Iaxamatæ, populi circa Mæotim, Steph. In impressis Stephani codicibus, Iazabatæ legitur. Equos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. lib. 4. Circa hæc stagna gentes, sermonum institutionumque varietate dispares, Iaxamatæ, Mæotæ, & cum Gelonis Agathyrsi. de quibus Pomponius.

Iaxartes, Scythiæ fluuius in Asia, amniù ab Oriete in Caspium influentium vel maximus: nam multos secum rapit, & immani vndarum copia extumescit: oritur in vitimis Sogdianorum finibus ex

mōtibz, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander, militēsque eius Tanaim putauerūt, cum sit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim statuit nominis gratia Dæmonas (aliās De modamas) Seleuci & Antiochi dux, citra verò Herculis, Bacchi, Cyri, Semiramidis, & Alexādrī quondam erectæ aræ. Plin. lib. 6. ca. 16. Strabo lib. 2. Curtius lib. 6.

Iaxes, fluuius, quem eodem, cum superiore, tractu quidam locant.

Iazabāz, populi iuxta Mæotin, quos Ephorus Sauromas vocat. Steph.

Iazer, vrbs Amorthæorum, siue Moab. isa. 16. numeri 21: quam construxerunt filij Cad, num. 32.

Iosue 13. par. 6. In Iosue 21, legendum Iasa, non Iazer.

Iaziel, Filius Azmoth. 1. pat. 12.

Iaziel, Nomen sacerdotis. 1. par. 15.

Iazyges, Metanastæ populi in Europa, qui (Ptole. lib. 3.) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Transsylvania*.

Iaziz, Nomen proprium viri. 1. par. 27.

I B

Ibæi, qui & Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, aliās Iaonitæ dicti. Steph.

Ibellinum præsidium, à Fulcone Andegauensium comite Hierosolymorum rege conditum, anno salutis 1132.

Ibèrnia, Vide HYBERNIA.

Ibèrus, fluuius Hispaniæ nobilissimus, nauigabili commercio diues, ortus in Cantabris haud procul oppido Iuliobrica, quadringenta millia passuum fluens, nauium per ducenta sexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuersam Hispaniam Græci appellauère Iberiā. Plin. lib. 3. cap. 3.

Ibèria, primum appellata fuit Hispaniæ regio, Ibero fluuio proxima, quam postea Celtæ Gallorum populi, relicti sedibus suis habitauère: vnde cōposito ex nomine gentis vtriusque vocabulo, Celtiberi dicti sunt. Postea tamen vniuersa Hispania dicta est Iberia, & Hispani ipsi Iberi. Est & regio eiusdem nominis iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Albanis diuisa: cuius incolæ Iberes dicuntur. Plin. lib. 6. cap. 10.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hispaniā obtinuit, anno salutis 777.

*Iboreas dux Longobardorum.

Ibycus, Rhëginus poëta, quem maximè omnium amore flagrauisse ex ipsius scriptis constare scribit Cice. Tuscul. quæst. lib. quarto. De quo multa, & suauissima apud Erasmodum in Prouerbio, Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictū est Ibycum.

Ibylla, vrbs Tartessia: ciues Ibyllini, apud quos auri & argenti metalla sunt. Steph.

I C

Ibzan Bethlehemites, iudicauit Israelem, annis vii Iud. 12. hunc quidam Hebræorū putant esse Boas patrem Isai, auum Dauidis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato sic scribit Cice. in lib. de Fato, Ne Hercule Icadij quidem prædonis vi deo fatum vllum: nihil enim scribit ei prædictū. Quid mirum igitur ex spelunca saxum in crura eius incidisse?

*Icaditæ cognominati sunt Epicurei philosophi, quod τὰς ἰκαδίας hoc est vicelimum quæque lunæ diem quo natus est Epicurus celebrarent, imagine eius per cubicula circumferentes. Athenæus libro 7.

Icamia, Filius Sellum, filij Sisamoi filij Elasa. 1. paralip. 2.

Icária, insula in Icario mari, ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecetorū stadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum Tauropolion appellatum, est que inter Sardum & Siculum mare. Vide Ichthycusa.

Icária, Steph. vicus in tribu Aegeide, ab Icaro Erigones patria.

Icáron, Nomen sanissimī piratæ.

Icárius, Oebali filius, pater Erigones, qui cum à Libero patre vtrum vini accepisset, vt eius vsus mortalibus communicaret, in Atticum agrum sese contulit, ibique pastoribus, qui æstu Solis frum contraxerant, vinum propinavit: qui cum nouo potus genere delectati, largius hausissent, altissimòque primùm somno, deinde & crapula correpti essent, toxicum sibi datum rati, Icarium interfecerunt, occisumque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reuersa, vestem eius mordicus arripuit, illamque sequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percussoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri, quam filia herilis desiderio ferunt contabuisse, louisque miseratione in cælum translatam in Caniculæ stellam conuersam esse, Icarium autem in Booten, Erigonem verò in zodiaci signum, quam Virginem appellamus. Hyginus Astronomus poët. libro secundo.

Icárius, patria Lacedæmoni? pater Penelopes. Hinc Penelope ipsa patronymico nomine Icaris appellatur.

Icarus, Steph. insula vna Cycladū, quæ prius Macris vocabatur, & Doliche, & Ichthyocissa. Secunda, ciuitas quædā. Tertia, insula iuxta mare rubum. Gentile, & cuius nomen, Icarus.

*Icelon deus somni, de quo Ouid.

- At Alter.

Fit fera sit voluctis, sit longo corpore serpens
Hunc Icelon superi mortale Phabctora vulgus.
Nominat.

I C

Icarus, Dædali filius, qui vnā cū patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna spernens monita iusto altius fertur, liquefacta Solis calore cera, qua conglutinata erant pennæ, alisque dissolutis, in mare decidit, quod à nomine eius Icarium deinde est appellatum.

*Icesius conditor Erasfratorum scholæ apud Smyrnam. Strabo lib. 11.

*Iceni populi ab octorio Rom. duce subacti, qui forte Itij portus accolæ fuerunt.

Ichahod, Filius Phinices filij Heli sacerdotis. 1. regum 4.

Ichāna, oppidum Siciliæ, obfessione Syracusanorū nobile: Gentile, Ichanius. Steph.

Ichnæ, vrbs Macedoniæ. Erathostenes Achanas vocat, Philetas diuersam ab Achnis facit. Hinc Themis Ichnæa, quam persequens Iupiter *ἰχνηος*, id est, secundum vestigia, apud Ichnæos deprehendit. Alia est ciuitas Ichnæ in Oriente. Steph.

Ichnūsa, Steph. dicta est insula Sardinia, quod ad similitudinē vestigij facta sit. Est enim Græcis *ἰχνηος*, vestigium. Vide Sardinia.

Ichóbalus, Astartæ sacerdos, Phelletem peremit, & regnauit apud Tyrum annis xxxi.

Ichthycusa, insula, aliās Icaros dicta, sita ab exortu solstitiali Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua. Vide Icaria.

*Ichthyocissa insula in mari Icario, vna Cycladum inter Samium & Myconum sita, quæ nominibus Icaros & Icaria dicitur. Plin. li. 3. ca. 12.

Ichthyophagi, Qui piscibus viuunt, populi in Aethiopia interiori, qui magnum sinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto capite 9. Hieronymus contra Iouinianum. super perras solis calore feruentes assant pisces, & hoc solo alimento victitant. Strabo libro 15, Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarum, & domestici cibi maxima est. Vescuntur piscibus tum ipsi, tum eorum pecora, & aquas pluuias ac fossiles potant, pecorum carnes piscibus præbent, domicilia ex ossibus cetorum & ostreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum vsus costæ præstant, portas maxillæ, è vertebis sunt mortaria, in quibus pisces subiguntur, ad solem assantur: postea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiscentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum est. id enim aliunde afferri potest: concidunt eas, quum attrita sunt lapidibus iis, quibus & sagittas & missilia præusta exacuunt. pisces partim in cupis panariis assant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Icónium, oppidum Cilicia, in quo Cicero se commemoratum esse scribit libro Epist. 3. Forasse Pisi-

diæ, in Actis Apostolorum. Est etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Alterum est in Asia Pontica regione apud Trogetem lacum. Strabo.

Icónium, celeberrima vrbs Lycaoniæ, de qua Plinius lib. quinto, ca. 27. Strabo lib. 12. Volat. lib. 10. Geograph.

Icos, insula vna Cycladum, Eubææ proxima: Insularis, Icius, Icius. Steph.

Icósium, Mauritanæ Cæsariensis oppidum, ab Herculis comitibus conditū. Hercule enim illac traefente, viginti, qui à comitatu eius descuerant, locū deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis posito à se nomine gloriaretur, de contentiū numero vrbi nomen datum. Solinus.

Icūs Tarentinus, nobilis palæstrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, vt arti accommodatior esset, tanta illi gloriæ libido. Aelianus de varia historia & Volat.

Icus, Vide ICOS.

Icutiel, siue Icutiel, Nomen viri. 1. par. 4.

I D

Ida, dæ, mons altissimus, qui ad Troadem spectat. Latus eius Septentrionale, ex angustiis Abydi vsque ad Esapum & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellepontum respicit: Australe promōtorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myfos declinant, abundatque mons aquis, & multa flumina ex eo descendunt, parua quidem, cum mox à mari absorbeantur: celeberrima verò propter ea quæ gesta sunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris sententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduersus Palladem & Iunonem. Homerus libro octauo, Iliados ferarum parentem esse dixit. In cuius summitate locus fuit Gargarus appellatus.

Ida, Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus, dæa, dæum, nomen ab Ida deductum. Alius est in Creta altissimus, qui multis vrbus cingitur.

Idaia, pater Allon patris Sephei. 1. par. 4.

Idaia, Nomen viri. nehe. 7, & 11. zach. 6.

Idæa, eadē que Creta. Item Troia, regio Asiæ, Idæa olim dicta est. Steph.

Idæi Dactyli, filij Mineræ & Solis, vel (vt alij volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur aliās Corybantes. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem expriment. Plinius lib. 37. cap. 10.

Idæus, Rhodius versificator, scriptor Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Suidas.

Idæle, oppidum in Troade. Plin. & Luc. lib. 3.

Idálium, Vide Idalus.

Idalus, mons Cyprī, olim Veneri sacer, vnde est Idalia dicta, ad cuius radices situm est Idalion, Cyprī oppidum, quod ab euentu nomen accepit.

pit. Nam cum oraculū Chalcenori datū esset, vt illic urbem cōderet, vbi primū orientem Solē cōspiciretur, vnus ē comitibus, qui fortē astabat, ad eū conuersus *ἰδὼν ἄλυσιν*, inquit, id est, vide Iolem. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, cui ratēque ibi statuit, & ab ea voce idalium nominavit. Steph. Hinc idalius, a, um, *ἰδαλίος* in eo Venus præcipuē colebatur.

Idanthyrus, Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partē Asiæ subiugauit, vsque in Aegyptum excurrit. Strabo lib. 14.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipsa Neptuni, qui acceptis à patre velocissimis equis, Marpeffam filiam formosissimam Eueni regis Aetoliæ, Martis filij, in Dianæ luco saltantem rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli procorum filiam suam nuptum dare voluerat, nisi certamine cursus fuisset victus: à se autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem demuris adium suarum suspendere solebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat, equis, se in fluuium Lycorman, qui postea ab ipso Euenus dictus est, præcipitavit. Cæterum fugienti cum puella Idæ, Apollo in itinere obuius factus est, qui cum Marpeffam & ipse præripere Idæ vellent, ventum vtrinque ad certamen est. Sed à Ioue missus Mercurius, arbitrium Marpeffæ commisit, vt ipsa vtrum vellent eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne sese ætate proecltā Apollo relinquere. Homerus lib. 9. Iliad. Vide Marpeffa.

Idaspes. Vide Hydaspes.

Idæ, Vide IDA. Est & nomen propriū viri, quē Troianorum præconem dixit Home.

Iddo, Sydonitis propheta.

Idetes, populi Iberici. Steph.

Idicus, possessiuum ab Idā monte. Pli. li. 16.

Idida, Mater Iosæ. 4. reg. 22.

Idithun, Pater Galal. 1. par. 9. psal. 38.

Idmō, vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius: ex Idmone autem & Testia, Testor: è Testore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filiū esse dicit, & item Herod.

Idoméne, vrbs Macedoniæ. Steph. apud quem alibi Idomenæ scribitur: Gentile, idomenius.

Idoméneus, Deucalionis filius, Nepos Minois, rex Cretensium, populos suos ad Troiam duxit: & quum post euerfam Troiam reuerteretur, in tēpestare deuouit diis sacrificaturum se rem quæ ei primū occurrisset. Contigit vt filius ei primus occurreret, quem quum, vt alij dicunt, immolasset, vt alij, immolare voluisset, à ciuibus pulsus regno, Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virgil. 3. Aeneid.

Idothea, filia Præti Argiuorum regis, quam vnā cū fororibus furiis agitatum Melāpus sanitati restituit. Hom. 11. Odyss.

Idrias, vrbs Cariz, quæ prius Chrysaoris dicebatur,

ab Idria filio Caris: Gentile, Idriensis: forminioū Idrias. Steph. Vide Hecatesia.

Idrius, filius Euromi Caris. Steph.

Idumæa, Regio Syriæ, sic dicta ab Edom filio Esau. isa. 11. 2. reg. 8. Heb. Edom, Vide EDOM.

Idumæi, populi inter Iudæam & Arabiam siti, ad Occasum Casio mōti proximi: à Nabatheis orti, Straboni lib. 6: qui orta domi seditione, relictis sedibus suis, ex tremā Iudææ occuparūt. Horum regio idumæa dicitur, ab idumæ oppido. Hinc fit idumæus, mæa, um.

Idya, dicta est à Cice. mater Medee, quam Ouid. 1. pteam vocat.

Idyma, vrbs Cariz, vbi idymus fluuius est. Steph.

Idyrus, vrbs & fluuius Pamphiliæ. Steph.

I E

Ic abarim, Trigesima octaua israelitarum mansio in Moabitarum finibus. num. 21. & 33.

Ic ahar, filius Dauid. 2. reg. 5. 1. par. 3. & 14.

Iebanias, Pater Rahuel. 1. par. 9.

Ieblaam, Nomē vrbs in tribu Manasse. iof. 17. iud. 1. 4. reg. 9.

Iebnael, Nomen ciuitatis, terminus tribus Nephthali. iof. 19.

Iebneel, Ciuitas in tribu Iuda, iof. 15: Dicitur aliās ramnetorum portus.

Ieboc, Nomen torrentis, nu. 21. deut. 2. iof. 12. Dicitur & iaboc, gen. 32.

Iebsem, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. par. 7.

Iebus, ciuitas metropolis, quæ postea Salem, tertio Hierosolyma dicta est. A Iebus dicti sūt Iebusei, de quibus Hieronymus ad Dardanum.

Iebusæus, filius Chanāan, ge. 10. 2. regum 4: à quo primū Ierusalem, Iebus: & Ierosolymitæ, Iebusæi vocati sunt.

Iecemia, filius reconiæ filij Ioachim. 1. par. 3.

Iechelia, Mater Azariæ regis Iuda. 4. reg. 15.

Iechonias, filius Ioachim filij Iosæ. 1. paralip. 3. Rex Iuda, esth. 2: qui Ierem. 22. & 37. Hebraicè dicitur Chonias.

Iecmaan, Ciuitas in tribu Ephraim, 3. reg. 4. 1. par. 6: item filius Hebron, 1. par. 23.

Iecnam, Nomen ciuitatis in tribu Zabulon. iof. 21: quæ iof. 19, dicitur reconam.

Ieconam, Eadē ciuitas in tribu Zabulon. iof. 19: quæ iof. 21.

Iecsan, filius Abraham ex Cetura. ge. 25.

Iectan, filius Heber. gen. 10.

Iecthel, Nomen ciuitatis tribus Iudæ. iof. 15. 4. regū 14.

Iedaia, Nomen sacerdotis. 1. par. 9, & 24.

Iedaia, filius Haromaph. 2. esd. 3.

Iedala, Ciuitas in tribu Zabulon. iof. 19.

Iedda, Nomen viri. 2. esd. 12.

Ieddo, Nomen viri. 1. par. 5.

Ieddo, filius Buz. 1. par. 5.

Ieddoa, Nomen viri. 2. esd. 12.

Ieddu, nomen viri. 1. esd. 10.

Ieddua, Nomen viri. 1. esd. 10.

Iedebos, filius Etam. 1. par. 4.

Iediël, Nomen principis. 1. par. 5.

iedihel, filius Samri, 1. paralip. 11. Princeps militum, 1. par. 12.

Iedlaph, filius Nachor ex Melcha. gen. 22.

Iegal, filius Semeiæ filij Secheniæ. 1. par. 3.

Iegbaa, Ciuitas, nume. 32. quam ædificauerunt filij Gad, iudic. 8.

Iegedelia, Pater Hanani. iere. 35.

Iehedeia, Nomen viri. 1. par. 24.

Ieheli, Nomen viri. 1. par. 26.

Ieheth, Nomen viri. 1. par. 13.

Iehziel, Nomen viri. 1. par. 12.

Iehias, Sacerdos quidam. 1. par. 15.

Iehiel, Nomen scribæ. 2. par. 26. Nomen cantoris, 1. par. 9. 11. 15. & 16. 2. par. 35. 1. esd. 8. & 10. Nomen principis, 1. par. 5.

Iehieli, Nomen viri. 1. par. 26.

Iehoacham, x. rex Iudæorum, mense tertio sui regni à Pharaone Nechao captus, ductusque in Aegyptum.

Iehoachas, Vide IOHACHAZ.

Iehoiada, Vide IOIADA.

Iehoialzín, Vide IOACHIN.

Iehoiaphat, summus sacerdos.

Iehoiarib, Vide IOIARIB.

Iehora, Vide IORA.

Iehoram, Vide IORAM.

Iehosaphat, Vide IOSAPHAT.

Iehosua, Vide IOSVE.

Iehu, x. rex Israelitarum, ab Heliseo vnctus, omnem domum Achab deleuit, Ioram interemit, Iezabel è domo præcipitavit, sacerdotes Baal occidit, idoli templum succedit. 4. reg. 9. Ioseph lib. 9. cap. 6.

Iehuel, filius Zara. 1. par. 9.

Iehus, filius Esau ex Oolibama, gen. 36. filius Bala filij Iadibel filij Benjamin. 1. par. 3. Secundus filius Esac, 1. par. 8.

Iehus, filius Saharaim, ex Hodis vxore sua. 1. paralip. 8.

Iemai, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. paralip. 7.

Iemini, pater Aphia, 1. reg. 9. & 22. 2. reg. 16. Pater Chusi, psal. 7.

Iemla, Pater Michæ prophetæ. 3. reg. 22.

Iemlech, Nomen principis cuiusdam. 1. par. 4.

Iemna, filius Afer filij Iacob. gen. 46. Pater Core. 1. par. 7. 2. par. 31.

Iemna, filius Helem. 1. par. 7.

*Ienyfus oppidum in ora Syriæ tridui itinere à Casio monte distans. Herod. lib. 3.

Iephdaia, filius Sefac. 1. par. 8.

Iephlar, filius Heber filij Barie filij Afer, filij Iacob. 1. par. 7.

Iephleri, Terminus filiorum Ioseph. iof. 16.

Iephone, Pater Caleb. nume. 13.

Iephone, filius Iether. 1. par. 7.

Iephta, Ciuitas quæ in sortem tribus Iudæ celsit. iosue 15.

Iephtahel, Nomen vallis, terminus tribus Zabulon. iosue 19.

Iephte, x. rex Iudæorum, Vir militaris, filios Israel de potestate Philistinorum liberavit quibus annos xvi. propter idololatriæ peccatū seruierant. Hic imprudenti voto filiam immolauit. iudic. 11. Ioseph. lib. 5. cap. 9.

Iera, nympha quædam. *ab imperu sic dicta *ἰέρα* enim impetum facio significat.

Ieraa, Seruus Aegyptius Sefan filij Iesū filij Apheraim. 1. par. 2.

Ieramcel, filius Efron filij Phares, 1. par. 2. Est & regio vltra Iudæam ad Arabiam, 1. reg. 27.

Iercaam, Ciuitas est, quæ forte missa, tribui Dan obtrigit secundum commentatorem Hebræorum 1. paralip. 2.

Iercon, Ciuitas in tribu Dan. ios. 19.

Ieremia siue Ieremias, Nomen principis, 1. par. 5. Est & nomen prophetæ filij Helchiz, iere. 1.

Ieremiel, filius Amelech. iere. 31.

Ierias, filius Selemiæ filij Hananiæ. iere. 37.

Ieriau, filius Hebron. 1. par. 23.

Ieribai, filius Elnaem. 1. par. 11.

Iericho, Ciuitas opulentissima in Benjamin tribu, ab Ierolymis c. 1. & ab Iordane l. x. distans stadiis, nume. 22. iof. 2. Quam ædificauit Hiel de Berthe, 2. reg. 16. par. 28. matt. 20. luc. 18. & 19. Nobilis palmetis & balsami viridariis. Vnde etiam ciuitas palmarum appellatur, deuter. 34. Gentile, Ierichontinus.

Ieriel, filius Thou filij Issachar filij Iacob. 1. par. 7.

Ierimoth, filius Sela filij Benjamin filij Iacob. 1. par. 7. filius item Beciæ, 1. par. 8. 2. par. 31. Est & nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan, iof. 10. & 15. In tribu item Issachar, datæ Leuitis, quæ Ierimoth dicitur, iof. 21.

Ierimuth, Nomen viri. 1. par. 12.

Ierioth, filius Caleb ex Azuba vxore. 1. par. 2.

Iermai, Nomen viri. 1. esd. 10.

Ierna, Hispaniæ fluuius, Melæ lib. 3. Strabo lib. 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam annem potuisse vocari verisimile est.

Ierne, insula in vltima plaga occidentali, inde Ierneus. Steph.

Ierobaal, Nomen iudicis in Israel, qui & Gedeon dicebatur iudic. 6. 1. reg. 12.

Ierobeserth, Nomen viri. 2. reg. 11.

Ieroboam, filius Ioas filij Ioachaz regis Israel. 4. reg. 14. Fuit item alius eiusdem & nominis & regni rex impius, 3. reg. 11.

Ieroham, filius Elcana filij Caath, 1. par. 6. 12. 27. filius Phasor, 1. par. 9. filius Eliu filij Thau, 1. reg. 12. par. 23.

Ieron, ciuitas in tribu Nephthali. iof. 19.

Ierosolyma, Vide IERUZALEM.

Iersa, filius Ieroham. 1. par. 8.

Ierusa, mater Ioathan filia Sadoc. 2. par. 29.

Ierusalem, Iudææ metropolis à Melchisedeco, teste Iosepho, condita, aliās Salem: item & Iebus: à Iebusæo Chananaei filio, iosue. 18. Postremò

Aelia (vt Volaterranus li. 11. ait) ab Aelio Hadriano dicta. Is enim imperator partem eius extruxit: montem Caluarium, CHRISTI sepulchrum, & Golgotha, loca extra mœnia antea sita, muro cinxit. Porro hæc olim vrbs, bifariam diuisa est, in superiorem scilicet & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vnâ cum templo in eiusdem montis latere sita erat: quæ à conditore interdum ciuitas Dauidis nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1. paral. 3.

Ies, Ietis, ciuitas Achaia, in promontorio eiusdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex milibus passuum nauigatur. Torrelus.

Iesaa, Filius Caath filij Gerson. num. 3.

Iesaa, Vide ISAIA S.

Iesamari, Filius Elphaal. 1. paral. 8.

Iesana, Nomen ciuitatis. 2. paral. 13.

Iesba, Filius Ezra. 1. para. 4.

Iesbaam, Filius Hachamoni. 1. paral. 11. & 12.

Iesbacassa, Nomen viri. 1. paral. 25.

Iesbi-benob, Gigas quidam, de quo 2. reg. 2. 1.

Iesboam, Nomen principis. 1. paral. 27.

Iesboc, Filius Abrahæ ex Cetura. genef. 35.

Iescha, Filia Aran filij Thare, quæ & Sarai dicebatur. genef. 11.

Ieseias, Filius Phaltia filij Anania filij Zorobabel. 1. paral. 3.

Iesema, Filius Etam. 1. para. 4.

Ieser, Filius Nepthali. gen. 46. 1. para. 7.

Iesefi, Filius Ieddo. 1. paral. 5.

Iesfi, Filius Apphaim filij Nadab filij Semei filij Onam. 1. paral. 2. & 4. Pater Phaltia, 1. paral. 4. 5. 12. & 23.

Iesia, Filius Izrahia filij Ozi filij Thola. 1. paralip. 7. & 24.

Iesiel, Filius Nepthali. num. 29.

Iesimon, Nomen loci. 1. reg. 23.

Iesmachias, Nomen viri. 2. paral. 31.

Iesmaias, Nomen viri. 1. paral. 27.

Iespha, Filius Beria. 1. paral. 8.

Iesphan, Filius Sefac. 1. paral. 8.

Iesraeli, Filius cuiusdam viri, nomine Iethra Israhelita, &c.

Iesse, pater David. isa. 11. qui & Isai dicitur.

Iessen, oppidum, quo Ioseph in occurfu patris Iacob in Aegyptum processit.

Iessui, Filius Afer filij Iacob, genef. 46. 1. paral. 7. Filius Saul. 1. reg. 14.

Iesua, Nomen viri. 1. paral. 24.

Iesua, Filius Afer filij Iacob gen. 46. 1. paral. 7.

Iesue, Nomen viri. Heb. iesa. 1. efd. 10.

Iesus, Hebræum nomen, quod apud nos seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus, qui salutem sequentibus se populis darent. Hoc autem nomen datum est CHRISTO, qui cunctis saluifer venit.

Iesus, Sacerdotis nomen filij Iosedec, zach. 1. 3. & 6. De quodam Iesu loquitur & Paulus coloss. 4.

Iesus, qui & Iafon, Onia frater summus sacerdos, huic Antiochus sacerdotium abstulit, & concessit Onia, qui & Menelaus.

Iesus, Sabetis filius, summus sacerdos.

Ieta, ciuitas quæ Leuitis è tribu Iudæ vel Simeonis est data, iosue 21. Eadem videtur esse quæ Iota dicitur, iosue 15. licet plerique diuerse sentiant, afferentes hanc aliàs Ietan dici, illam, Iota, aliàs Loche.

Ietau, castellum Sicilia: Gentile, Ieræus. Steph.

Ietebatha, Nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Gadgad monte. num. 33.

*Ieterus Mœsæ fluius ex Rhodope profués. Plin. lib. 4. cap. 26.

Ieth, Filius Ierfon filij Leui. 1. paral. 6. Heb. Iahath.

Iethela, Nomen ciuitatis in tribu Dan. iosue 19.

Iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, iosue 15. & 21. Primogenitus Gedeonis, iudic. 8. Filius Ezra. 1. paral. 4. & 6.

Iether, Nomen ciuitatis, 1. reg. 3. Nomen item viri, 1. paral. 7. Filius item Iada, filij Onam filij Ierameel, 1. paral. 2.

Ietherh, ciuitas Idumæorum. genef. 36. 1. paral. 1.

Iethma, vir Moabites. 1. paral. 11.

Iethnan, ciuitas tribus Iudæ. iosue 15.

Iethra, pater Amasa filij Abigail sororis David, 2. reg. 17. & Israhelites erat in 1. paral. 2. dicitur Iether Israhelites.

Iethraham, Filius David ex Egla. 2. reg. 3. 1. paral. 3.

Iethran, Filius Supha filij Helem, 1. paral. 7. Filius item Dison filij Seir Horraei, genef. 36.

Iethræus, Filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb. 1. paral. 2. & 11.

Iethro, Sofer Moysi, exodi 3. qui exodi 2. dicitur Raquel.

Iethson, Nomen ciuitatis. iosue 21.

Ietur, Filius Israhelites, genef. 15. 1. paral. 1.

Ieus, Filius Roboam ex Abihail. 2. paral. 11.

Iezabad, vir Gaderothites. 1. paral. 12.

Iezabel, Filia regis Sidoniorum, vxor regis Achab 3. reg. 16.

Iezatha, Filius Aman filij Amadatha. esther 9.

Iezer, Filius Galaad filij Machir filij Manasse, numeri 26. qui iosue 17. dicitur Abiezer.

Iezer, Nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro asylo è tribu Gad est attributa. Eadem quæ & Iazer dicitur, videtur. 1. paral. 6.

Iezia, Nomen viri. 1. efd. 10.

Iezlia, Filius Elphaal. 1. para. 8.

Iezonias, Filius Maachati. 4. reg. 25.

Iezra, Filius Mosollam. 1. paral. 9.

Iezraia, Nomen viri, 2. efd. 12.

Iezrahel, ciuitas tribus Iudæ, iosue 15. 17. 19. iudicum 6. 1. regum 25. Filius item Ofec ex Gomer vxore, ofec 1.

Igaal, Filius Nathan de Soba. 2. reg. 23.

Igal, Filius Ioseph. nume. 13.

Ignatius, Anthiochena ecclesia præses, anno salutis 91.

tis 91. Is Romam perductus, ac bestiis obiectus est. Euseb. lib. 3. cap. 36.

*Ignetes populi Rhodij.

I H

Ihelon Filius Esau ex Oolibama vxore. genef. 36.

I I

Iim, ciuitas tribus Iudæ. iosue 15.

I L

*Ilapinastes cognomen Iouis apud Cypros, inde ductum quod magnifico apparatu splendidisque epulis quos *Ιλαπιννας* vocant græci coleretur. Cæli. lib. 27. cap. 24.

Ilaragata, Iberi, & Ilaragates fluius.

Ilaris, vrbs Lycia. Steph.

Ilatia, vrbs Creta. Steph.

Iiba, vel Ilua, insula in mari Tusco, distans à continenti decem millibus passuum, de qua Plinius cap. 14. lib. 34. refert hoc esse mirum, quod in aliis regionibus effossis metallis terræ fiat vacuæ: apud Iibam sublata renascuntur, & rursum de eisdem locis effodiuntur. Vide I L V A.

Ildericus, Vandalorum rex, anno salutis 525.

Ildico, Attica vxor, anno ab vrbe 1026. Blond.

Ildouâdus, Gothorum rex, omnes Transpadanos, omnisque Venetiæ regionis vrbes in potestatem recepit, anno ab vrbe 1295. Blond. lib. 5.

Ilerda, oppidum Citerioris Hispaniæ, in conuentu Tarraconensi, non procul à Sycori fluuio.

*Ilergetes Hispaniæ populi in tractu Tarraconensi, non procul ab Ibero amne. Plin. lib. 3. cap. 3.

Ilésum, nomen loci. Homerus. Stephanus.

Ilia, quæ & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulso iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauso, virginem Vestalem legit, vt sub specie honoris spem partus ei adimeret. Verum cum illa aquam è Tiberi ad obeunda sacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit, & in somnis sibi visa est à Marte comprimi, & sic geminos concepit: quos cum peperisset, exponi iussit, matrèque Iliam viuam apud Tiberim fluuium infodi: vnde poëta eam Tiberi nupisse fingunt, qui ob id quoque Vxorius amnis ab Horatio libro 1. Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide A M V L I V S. Virgilius lib. 1. Aeneid.

Iliacus, Vide I L I V M.

Ilias, Iliadis, Homeri opus clarissimum, omnium, quotquot vnquam extiterunt, poëtarum scriptis citra controuersiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quod bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus nõ recensetur, factum est, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiat.

Ilibêris, ciuitas prouinciæ Narbonensis. Plinius lib. 3. cap. 4. & Pompon. aliàs Liberia, Hispaniæ ciuitas. Meminit & Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Hanc qui dam esse aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clarissima vrbi Occidentis, erepta nuper Mauritanis regibus, auspiciis regum Hispaniæ: Dicta

Iliberis Straboni à flumine.

Ilienses, populi Corsicæ insulæ antiquissimi. Pomponius lib. 2. Pausanias.

Ilioe, inter filias Priami natu maxima, Polymnestoris Thraciæ regis vxor. Virg. lib. 1. Aeneid.

Ilioeus, nobilis Troianus, Phorbatis filius, qui delicto Ilio Aeneam in Italiam sequutus est: & quoniam eloquentia plurimum pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1. Aeneid. Non mirum, inquit, si eloquens à Virgilio introducatur Ilioeus, cum pater eius Phorbis, Homero teste, semper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnaret.

Illisus, amnis in Attica regione, Musis dicatus, quas ab eo Illisidas vocant. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluuium Furis consecrare, cum ait, -anfractu riparum incuruus Illisos. Sæuus honos fluuio, Stygiis lustrare feueris Eumenidas perhibetur aquis. Stephano vrbs est Attica.

Ilichia, dea parturientibus propitia, quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur, Oui. 9. Metam. Vide I N A T V S.

Ilichia, ciuitas in Aegypto. Steph.

Ilium, vrbs Phrygiæ minoris, siue Troadis, M. D. passuum à mari distans, à Dardano Iouis filio condita, ab Ilo verò rege ampliata, & Ilium nominata. Hæc Asia totius ciuitas fuit florentissima, sub Laomedonte ab Hercule euerfa: denuo que sub Priamo ob Helenam à Paride raptam decennali bello obfessa, ac demum expugnata. Effertur & Ilios foeminino genere. Hinc Iliacus, id est, Troianus. Legitur & Ilius, in eadem significatione 9. Aeneidos.

Illeus, Apollo in Troia. Steph.

Illibêris, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Tectosagum ciuitas, vulgò *Salsus*, Hispanorum ditionis. Vide I L I B E R I S.

*Illipa cognomento magna ciuitas Turdetanorum in tractu Hispaniæ Bætica. Ptol. lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illipula, mons Hispaniæ Bætica. Ptol. lib. 2. cap. 4.

Ilurcis, Iberiæ vrbs, quæ postea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est.

Illuro, Hispaniæ citerioris oppidum paruum Pomponio lib. 2. Est item Plinio lib. 3. cap. 3. oppidum ciuium Romanorum. * in ea parte Hispaniæ Bætica quæ Lusitaniæ proxima est. Ptol. lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illyris, idis, siue Illyrium, rij, siue Illyricum, ci, regio Europe satis ampla, secundum dextrum maris Adriatici latus extensa, à cæteris partibus Istria, Myfia superiori, & Macedonia parte, quæ Adriatico mari incumbit, terminata. Dicta ab Illyrio Polyphemi (vt Appianus scribit) siue, (vt Eustathio placet) Cadmi filio. Hodie Sclauoniam vocant. Hinc Illyricus, ca, cum.

Ilmamolinus Aphricanus, Saracenorum imperator, classe in Hispaniam traiecit, totam in Gallias vique igne ferroque vastauit, tandem reges Hispaniæ

niarum cum eo congressi vicerunt, fuderuntque, Granatam verò obrinuit. Blond. lib. 6.
 Ilorci, oppidum, Plin. lib. 3. cap. 1. in Europa situm.
 Ilua, insula in mari Mediterraneo, Thusciz adiacēs, ferri fodinis nobilitata, Vide I L B A.
 *Ilurcis vrbs fuit Vasconum in citeriori Hispania, postea à Sempronio Graccho Gracchuris dicta.
 Ilurgia, vrbs Iberiz Steph. ex vndecimo Polybij.
 Ilus, filius Trois regis Troianorum pater Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimum illud Myiæ minoris, siue Troadis caput, Ilij nomen accepit: siue quòd ab Ilo primum fuerit cõditum, cum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidisset, vt placet Homero libro 23. Iliad. siue quòd à Dardano extructum instaurarit Iulus, & auctius reddiderit: quemadmodum non obscure innuit Virgilius lib. 8.
 Dardanus Iliacæ primus pater vrbs, & author. Author est Strabo lib. 13. primum omnium Ilium ausum fuisse in campis habitare, proindeque in mediis campis fuisse sepultum: cuius sepulchri meminit & Homerus 1. Iliad. Fuit & alter Ilus, AEnæ filius, alio nomine Ascanius appellatus. Virgilius 1. AEnid.
 At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo Additur, Ilus erat, dum res stetit Iliæ regno.

I M

*Imacarenfes populi Siciliæ stipendiarij in Mediterraneo insulis siti. Plin. lib. 3. cap. 8.
 *Imaduchi Scythiæ populi, Caucafi montis iuga accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.
 *Imantopodes populi in Aethiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, hoc est vt Solinus interpretatur, qui flexis crurum nexibus ingrediuntur *ἰμάντα* enim græci loripedes dicunt. Plin. lib. 5. cap. 8. Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedum, quasi loripedes quod habent crura præalta. Plin. lib. 10. cap. 47. Vide supra Hemodopodes.
 Imaus, mons Indiæ, qui extenditur vsque ad fontes Gangis, vltra quem sunt Scytharum gentes. Est & pars Caucafi & Tauri, vt Plinius & Ptolemæus tra dunt.
 *Imbaros Sami insulæ fluuius apud Plin. li. 5. cap. 27.
 *Imbrasus Sami insulæ fluuius apud Plin. li. 5. cap. 2.
 Imbræus, vnus ex Centauris. *Ouid. lib. 12. metam.
 Imbrus, insula Thraciæ, vel è regione Thraciæ, Cæbiris & Mercurio sacra, quem vocant Imbrum superi. Oppido quoque in ea nomen est Imbrus, vt inquit Stephanus.
 Imèra, Vide I S S A.
 Imntes, Vides I A M N I A.
 Imòla, vrbs in AEmilia, quæ olim solum Cornelij dicebatur. Ptol. lib. 3. cap. 1.
 Imphep, populi vicini Perrhæbis.
 Importunus v. Consul, anno ab vrbe 1263.
 Imyra, vrbs Phœniciz. Steph.

Ináchia, regio, quæ Io vocabatur.

Ináchia, Stephano, tota Peloponnesus vocatur, non solum Argos ab Inacho fluuiio.
 *Inachium Peloponnesi oppidum inter Scyllæum promontorium & Isthmum situm: alio nomine Argos Hippium appellatum. Plin. lib. 4. cap. 5.
 Inachus, fluuius in latere exortiuo Peloponnesi, per agrum Argiuum in sinum Argolicum illabens. Hunc Poëtæ fabulantur Ius patrem fuisse, quam Iupiter cum vitiaffer, aduentum Iunonis præfentens, in vaccam mutauit. Ouid. lib. 1. Metamorph.
 Inachus, primus Argiuorum rex, qui Inacho fluuiio nomen dedit: à quo Argiui ipsi, Inachidæ appellati sunt. Huius filiam nomine Io cum Iupiter vitiaffer, & in Cretam aduexisset, Iuno pellicis impatiens, grauissimis odiis eam exagitauit. Quæ res poëtis occasionem fabulandi dedit, Io Inachii filia fuisse, Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cum illa à coniuge dono accepisset, æstro immisso tâto pere fuisse exagitaram, vt furore correpta nusquam consistere posset, donec in Aegyptum trãfuecta, in Iisdem deam mutata est. Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœmininum: quo nomine Poëtæ intelligunt Io Inachi filiam.
 *Inalpini dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. li. 3. c. 6.
 Inárimè, insula in sinu Puteolano, nõ procul à Neapoli, ait Plinius lib. 3. cap. 6. in qua mons fuit, qui terræ motum passus, alteram fudit insulam, quæ Prochyta ab effusione dicta est. Sub hanc insulam Typhoëa gigantem à Ioue detrusum esse, author est Virgilius lib. 9. AEnid. Eadem & AEnaria à statione nauium AEnææ, & à coxendicis forma Ischia dicitur: quod nomē etiam hodie seruat. Ab Homero in Catalogo insula hæc *Ἰνάρη* appellatur. Primum Virgilius, cum illud Homeri *ἰνάρη* transferret, ex *ἰν*, Ionum præpositione, & *ἄριμος*, vnam dictionem constauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta est ab Arimis, siue populis, siue belluis, ita præfca Hetruscorum lingua simias dicitur, quas Græci *ἰνάρη* vocant, vnde nomen insulis Pithecusis, vt Straboni placet, ex historia fabulosa, quam Harpocraton, Xenagoras & Suidas ita referunt: Fratres (aiunt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium scelorum, quibus humana vita obnoxia est, authores & inuentores: ad eò vt morum peruersitas, Cercopum nomen eis fecerit. Impositores enim ac planos, quales hi præcipui fuere, ita Græci vocat ab animalibus, quæ *κίρως*, id est, caudæ motu blandiuntur: iis summum studium fuit, appulsos & aduenas dolis quibuscūque circumuenire. Quod cum in ipsum etiam Iouem tentassent, ab eo ex hominibus in simias mutati sunt, quas Græci pithecos vocant. Vnde insulis, quas tenebant, Pithecusivocabulum datum. Ouidius Xenagoræ secutus 14. Metamor. Plinius tamen lib. 3. author est, Inarimè à Græcis dictam Pithecusiam, nõ à simiarum multitudine, vt aliqui existimauere, sed à siglinis doctiorum.

Inatus, vrbs Cretæ. Alij montem fluuii esse dicunt, in quo colatur Ilithyia Inatina. Steph.
 Incubi, dicti sunt Syluani & Fauni, quos improbos quandoque fuisse mulieribus compertum est, ac earum appetuisse peregrisseque concubitum.
 Indara, Sicanorum ciuitas. Steph.
 India, regio Orientalis, Asiæ terminus, quæ tam vasta esse perhibetur, vt eam tradant esse tertiam partem omnium terrarum. Pomponius scribit, tantum spatium litoris eam occupare, quantum per sexaginta dies noctesque velificantibus cursus est. Author est Strabo lib. 15. in India fuisse quinque millia oppidorum, quorum nullum Cõ Mæropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plagæ desinit, qui solus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab ortu Eoo pelago, à Meridie suo, hoc est, Indico clauditur. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò maiores. Arbores habet semper frondentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Illic binæ æstates, lenes auræ, temperies cæli, vbertas foli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, vt maiora in India, quam in cæteris regionibus nascantur animalia.
 Indica, vrbs Iberiz prope Pyrenæum, quam aliqui Blaberuram vocant: Gentile, Indicitæ. Steph.
 Indus, fluuius Orientis, secundum Gangem longè maximus, Indiam ab Occasu alluens: à quo tota ea regio nomen accepit. Hunc in iugo Caucafi montis, quod vocatur Paropamisus aduersus Solis ortum effusum aiunt, in seque x i x. amnes recipere. Arrianus de Gestis Alexandri lib. 5.
 *Inferiæ sacra erant mortuorū apud Rom. Sueton. in Caligula: Inferiæque his annua religione publice instituit.
 Ingænon, Thyfconum imperator, publica literarū studia, ad comprimendam hominum audaciam instituit. Corn. Tacitus de morib. Germ.
 *Ingenones latissimi Germaniæ populi in Sicambros, Teutonias & Cauchos diuisi. Plin. li. 4. ca. 14.
 *Inganni Liguria populi fuerunt, qui Abingtonum oppidum in ora ligustica condiderunt.
 Ingeniculus, signum cæleste, quod Græco vocabulo *ἰγγινικὸν* nominant. Firmicus lib. 6. Hic est Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis, Draconis dexteram partem opprimere conatur.
 Inger, Nordmannorum, qui Rusi dicuntur, rex, classe m. nauium Constantinopolim venit, quibus Romanus x v. Chelandriis occurrit, ignem classi Rhussorum iniecit, vicit, fudit, fugauitque, plurimos cepit, victor Constantinopolim rediit. Luith. lib. 5. cap. 6.
 Inguiniū, vrbs in Linguria, opibus ac vetustate nobilis, nunc Albinga, Proculo imperatore Romano. Innocentius, x x v i i i. Romanorum episcopus anno salutis 404.

Innocentius I. Pontifex c l x v. anno salutis 1130.
 Innocentius I I I. Pontifex c l x x v i i. anno salutis 1198.
 Innocentius I I I I. Pontifex c l x x x i. anno salutis 1243.
 Innocentius v. papa c l x x x v i. anno sal. 1275.
 Innocentius v i. Pontif. c l c. anno salutis 1352.
 Innocentius v i i. Pontifex c c i i i i. Ludouicum nepotem suum Picensi agrum Marchionem & Firmantum principē constituit, anno salutis 1405.
 Innocentius v i i i. Pontif. c c x i i i. anno salutis 1484.
 *Innocentius I x. pontifex 1496.
 *Innocentius Falsus pōtifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulso Alexandro I I I. Pontifice: anno salutis 1160. Euseb.
 Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix cum qua Athamas Thebanorum rex secundas cõtraxit nuptias, postquam Nephelè (ex qua ille iã Phryxum & Hellen suscepit) Liberi patris furore agitata, in syluas se contulerat. Hæc, vt erat, ita reuera se nouercam gessit, priuignosque idētidem apud patrem accusans, eò compulsi, vt cõfesso aureo ariete, fuga sibi consulere. Quam rem ægrè ferens Iuno, Athamanti Furias immisit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, vt cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leænam, filios autem suos eius catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiserit: idem in vxore exemplum editurus, nisi illa arrepto Melicerta altero filio, vnà cum illo in mare se abiicisset: vbi deorum miseratione in deam marinam est transformata, quam Græci quidem *Ἀβυδάριον*, Latini autem Maturam appellant. Melicertes autem in Palæmonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. li. 4. Metamorph. Hygin. Fab. poet. cap. 1. 2. 3. 4.
 Insúbres, populi Cisalpinæ Galliæ, quorum ciuitates sunt, Mediolanum, Papiæ, Lauda, Nouaria, Vercellæ & Comum. Strabo lib. 5.
 Insúbria, regio est Galliæ Cisalpinæ, cuius populi Insúbres dicuntur.
 Interámma, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prægutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Terantium*, quòd inter duos amnes sit constituta.
 *Interduca Iuno dicta est, quia veteri ritu sponfas ad sponfos ducere prima nocte consueuerant: Iuno autem olim nubentibus præerat.
 Inútriū, Vindeliciæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 13. Idem esse putatur cū eo quòd hodie Oenipotem nominant Germani.
 Inýssus, vrbs Aegypti prope Casium montem. Steph.

I O

Io, filia Inachii fluuii, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnosceretur, Iupiter in iuuenecam transformauit. Iuno tamen suspicata id quòd res erat, vaccam eam à Ioue sibi dono dari postulauit: quam cum accepisset, apposuit ei custodem Argum centoculum, à quo cum molestissima custodia premeretur, ægrè id ferēs Iupiter, p

Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata iuno, castrum pellici immisit, cuius aculeis exagitata, in Aegyptum vsque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, pristinam formam recuperauit, regique Ostridi nupsit: Aegyptiisque omnibus adeo chara fuit, vt post mortem dea habita sit, quam illi Isidem appellarunt, sacraque eius Iftaca, quibus anser immolari confuevit. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Ioab, pater Abisai, 1. paral. 26. Filius item Sauiæ filia: Iftai, 2. reg. 2. 1. paral. 2. Filius etiam Saraia, 1. paral. 4.

Ioachaz, Filius Iosia regis Iudæ, 4. reg. 23. 2. paralip. 35. Filius item Iehu regis Israel, 4. reg. 10. 2. paral. 21.

Ioachaz, pater Ioha, qui à commentariis erat Iosia regis, 2. paral. 34.

Ioachim, Filius Ioachim, siue Eliacim, 4. reg. 24. quem Ieremias 29. & 37. vocat Iechoniam.

Ioacim, Filius Iosia regis, qui prius Eliacim dicebatur, 4. reg. 13. 1. paral. 3.

Ioadan, mater Amasia regis Iudæ, 4. reg. 14. 2. paralip. 25.

Ioah, Filius Gerson filii Leui 1. paral. 6.

Ioah, Filius Zemina, 1. paral. 6. 2. para. 29. Filius item Iochaz illius, qui fuit Iosia regis à commentariis, 2. paral. 34.

Ioah, Filius Afaph, 4. reg. 18.

Ioannes, Vide IOANNES.

Ioarim, Nomen viri, 1. mach. 2.

Ioas, pater Gedeonis, iudicum 6. Rex Iuda filius Ochozia: Ioram filii Achab, 4. reg. 11. 12. & 13. 1. paral. 3. item. 4. reg. 14. Filius Iochaz filii Iehu, rex Israel, 4. reg. 13. & 14. pater Ieroboam regis Israel, 4. reg. 14.

Ioas, rex Iuda, filius Ochozia filii Ioram, filii Achab, 4. reg. 11. & 12.

Ioas, Filius Bechor filii Benjamin filii Iacob, 1. paralip. 7. & 27.

Ioatham, Filius Ozia siue Azaria regis Iuda, 4. regum 15. 2. paral. 26. à 1. x. x. Ιωθὰμ & Ιωθὰμ trāsferitur. Filius item Ierobaal siue Gedeonis, iudic. 9. Filius item Iahaddai, 1. paralip. 2. Filius Azaria filii Amasia, 1. paral. 3.

Iob, Filius Achaz filii Michai, 1. paral. 8. qui 9. dicitur Iara.

Iob, Nomen viri, Iob 1.

Iob, Filius Iftachar, gen. 46. qui 1. paral. 7. dicitur Iafub.

Iobab, Filius Iectan, gen. 10. Filius Saharaim ex Hodis vxore, 1. paralip. 8. Filius item Zaræ rex Edom, gen. 36.

Iobachus, Bacchi cognomen.

Iobania, Filius Ieroham, 1. para. 9.

Iocasta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laii, quæ post mariti necem, Oedipo filio imprudens nupsit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit: qui cum se mutuis vulneribus confecissent, ipsa quoque sibi manus intulit. Statius 8. Thebaid.

Iochabed, Filia Leui vxor Amram filii Caath, filii Leui, exod. 6.

Iochabéla, nomen matris Moysi, vt ex Iosepho tradit Hieronymus.

Iócritas, Lycurgi filius. Vide supra ΒΟΤΑΧΙΔ ΑΕ.

Ioed, Nomen viri, 2. esd. 11.

Ioel, Nomen principis, 1. paralip. 4. Nomen prophetae filii Phathuel, ioel 1. Pater Sammua, 1. paralip. 5. & 15. Filius Azaria, 2. paralip. 29. Filius Maath filii Amasai, 1. paral. 6. Primogenitus Samuelis prophetae, 1. reg. 8. Filius Gad, 1. para. 5.

Ioela, Filius Ieroham, 1. paral. 12.

Ioerzer, Nomen viri, 1. paral. 12.

Iofredus, Campania comes, consilio Petri, vrbis praefecti Iohannem XI. Pontificem cepit, & custodiae mancipauit. Blond. lib. 3. anno. sal. 966.

Iogli pater Bocci principis tribus Dan. nume. 34.

Ioha, Filius Bariz, 1. paral. 8.

Iohanna Ben Resa, Iudæorum dux, regnavit annis 2111.

Iohanna, sacerdos, fratrem suum Iesum in templo occidit, ob quod facinus Vagosus, dux Artaxerxis, templum violauit, & Iudæos septem annis tributa dare coegit. Ioseph lib. 11. cap. 7.

Iohannes Baptista, Herode Philippo & Lissinia tetrarchis, praedicare, & Baptismo Dei populum colligere nouum cepit, anno salutis 30. Vincit in carcerem ab Herode, propter Herodiadem missus est, atque capite truncatus in Macherunta. math. 14. Ioseph. lib. 18. cap. 13. & 14.

Iohannes Apostolus & Euangelista, in insulam Pathmum est relegatus. Euseb. libr. 3. cap. 18. Ab exilio reuocatus, postea Ephesum rediit. Euseb. lib. 3. cap. 20. anno salutis 98.

Iohannes 1. Romanorum episcopus, anno salutis 323.

Iohannes XI. Romanorum Pontifex, anno salutis 1066.

Iohannes 111. Romanorum episcopus LXX. anno salutis 639.

Iohannes V. Romanorum episcopus LXXX. anno salutis 683.

Iohannes VI. Romanorum Pontifex LXXXIII. natione Graecus, eo tempore Pontificatum inijt, quo Theophylactus exarchus Italiam petiit, anno salutis 700.

Iohannes VII. Graecus, Romanorum Pontifex LXXXIII. anno salutis 703.

Iohannes VIII. Anglicus, ex Moguntiaci oriundus, fœmina, mentito habitu, propter doctrinam Pontifex electus, regnavit annis duobus, mensibus uno, anno salutis 854.

Iohannes VIII. Pontifex CV. anno salutis 873.

Iohannes IX. Pontifex CXXIII. anno salutis 899.

Iohannes X. Pontifex CXXXI. anno salutis 915. hic Sergii Pontificis & Marozia ex adulterio filius fuit. Luith. lib. 2. cap. 13.

Iohannes XI. Romanorum Episcopus CXXXV. anno salutis 931.

Iohannes XII. Romanorum Pontifex CXXX.

anno salutis 956. Adelbertum Romanam intro-misit. Otho Roman petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus synodum congregauit. Damarus est Iohannes, & electus Leo. Blod. lib. 3. decad. 2. Luith. lib. 6. cap. 6. 7. 8. 9. & 10.

Iohannes XIII. Iohannis episcopi filius, Pontifex CXXXIII. anno salutis 966.

Iohannes XIV. Roman. Pontifex CXXXVII. A Romanis captus in Adriana mole, pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno salutis 984.

Iohannes XV. Romanorum Pontifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus est, anno salutis 985.

Iohannes XVI. Romanorum Pontifex CXXXIX. patre Leone presbytero natus, Romanus, anno salutis 985.

Iohannes XVII. Romanorum Pontifex CXL. anno salutis 996.

Iohannes XVIII. Romanorum Pontifex CXLII. anno salutis 1001.

Iohannes XIX. Romanorum Pontifex CXLIII. anno salutis 1001.

Iohannes XX. Romanorum Pontifex CXLVII. anno salutis 1020.

Iohannes XXI. Papa CLXXVII. anno salutis 1276.

Iohannes XXII. Romanorum Pontifex CXLVI. anno salutis 1317.

Iohannes XXIII. Romanorum Pontifex CEVII. anno salutis 1411. in concilio Constantensi Pontificatus priuatus est. Platin. Volaterr. anno salutis 415.

Iohannes, Iudæ filius, frater Iesu, summus sacerdos anno à diluuii 1911.

Iohannes Columna cardinalis ad res Asiae componendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno salutis 1216.

Iohannes, Hierosolymorum episcopus V. anno salutis 106.

Iohannes Chrysothomus, episcopus Constantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino episcopo oppressus, Pontum in exilium pergere coactus est, anno salutis 403. vbi spiritum Deo reddidit. Tripart. histor. lib. 10. cap. 18.

Iohannes Anocherita, monachus, propheta vixit sub Theodosio imperatore, anno ab vrbe 1147.

Iohannes Casianus, monachus, Mafiliae floruit, anno salutis 1186.

Iohannes Vitelescus, patriarcha, Romam, omnemque ecclesiam terram recepit, anno sal. 1434.

Iohannes Palæologus, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1434.

Iohannes Vuytocliffus, hæreticus in Anglia, anno salutis 1366.

Iohannes Haucuth, Anglus, qui vicecomitibus Mediolani militauerat, copiis Urbani quintini Pontificis praefectus est, vt ecclesiae dititionem ab hoste tueretur. Platin. Blondus.

Iohannes primus, Hispania rex, patri Henrico Hispania regi successit, anno salutis 1374.

Iohannes, Britannia dux, totam Britanniam, cinctis Francis, recuperauit, anno salutis 1376.

Iohannes Hus, hæreticus, in concilio Constantensi exustus, anno salutis 1416.

Iohannes Sirmienfis, abbas ex Pannonia suffectus est in locum Guidonis antipapæ, anno salutis 1169.

Iohannes de Monte regio, astronomus insignis, floruit anno salutis 1476.

Iohannes Zimisceus XIIII. Constantinopolitanus imperator, regnavit annis VI. Basilium & Constantinum Romani I. filios Casares fecit, anno salutis 971.

Iohannes II. Hispania rex, anno salutis 1415.

Iohannes de Bregua, magno consensu Christianorum Hierosolymorum rex est designatus, ductaque Chuonradi montis Ferrati filia in vxorem Tyri regium diadema suscepit, anno salutis 1210. Blond.

Iohannes, Philippi Valesii filius, Francorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infelicitate regnavit annis 15.

Iohannes Hunyades Vuaiuoda tutor regni Hungariae factus. Ritus lib. 2. anno salutis 1445.

Ioannes, Richardi frater, Nordmannia dux, rex Angliae, anno salutis 1401. Prouentus ecclesiae sex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus est, qui ad Pontificis misericordiam confugiens, Angliam Hyberniamque Romanae ecclesiae feudatarias, ex fœdere constituit, centum auri pondo pro vtraque insula quotannis soluere pollicitus, Vuallos rebelles subegit, anno salutis 1211.

Iohannes, Scotia rex, anno salutis 1392.

Iohannes Baliolus, Scotia rex designatus est, mortuo Alexandro, nulla prole relicta, anno salutis 1292.

Iohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex, anno salutis 1311.

Iohannes Hircanus, filius Simonis, Iudæorum dux. Ioseph. antiquit. lib. 13. Eusebius eum ob deuidos Hircanos cognomen hoc obtinuisse dicit. Huius tempore exortæ sunt tres sectæ apud Iudæos, Phariseorum vna, Essenorum altera tertia Sadduceorum. Ioseph. Antiquit. lib. 13. cap. 8. Is Samariam, Idumæam, & aliquot Syriae vrbes cepit. Templum quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri Magni, constructum est, diruit, populisque subiectos circuncisionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coegit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 633.

Iohannes Zisch, Hussitarum dux, regnum Bohemicum ferè occupauit, quo cum Sigismundus aliquoties congressus, infelicitate pugnavit, anno salutis 1420.

Iohannes Tizocopos, XIII. Italiae exarchus, anno salutis 712.

Iohannes de poli, Romanus senator. Annibalissuccessor, prisca reipub. mores imitatus, legè 10. X. iij.

gavit, vt vectigales prouentus, & Vrbs & prouinciae reipub. iurium censerentur. Blond.
Iohannes, Consul cum Vararo, anno ab vrbe 1209.
Iohannes, c o s. cum Asclepione, anno ab vrbe 1253.
Iohannes, c o s. cum Paulino, anno ab vrbe 1251.
Iohannes, c o s. cum Bufeo, anno ab vrbe 1220.
Iohannes, Burgundiae dux, captus à Sigismundo, anno salutis 1396.
Iohannes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnē Italiam in vnam societatem S. Gregij coegerunt, externos milites, quorum auxilio Itali hactenus erant vsi, Italia eiecerunt, Teutonicos Britones & Anglos. Blond. Plat.
Iohannes Galeatius, Mediolani princeps, Barnabam patrum in vinculis ad mortem vsque retinuit, omnēque ditionem eius in suam redegit potestatem, anno salutis 1385. A Roberto Iacobi Appiani filio Pisas emit. Perusum ditione accepit. Bononia, Lucāque est potitus.
Iohannes Maria, Iohannis Galeatij Mediolanensium ducis filius, Mediolanensium etiam dux, à Mediolanis ipsis interfectus est, anno salutis 1411.
Iohannes, Lencastriae dux, Constantiae vxoris nomine Castellae regnum iure hereditario cepit. Hispanias armata manu ingressus est, adepta victoria affinitatem cum Iohanne Hispano contraxit, Henrico eius filio Carharinam filiam despondit. Alteram filiam Philippam Iohanni Lusitaniae regi dedit nuptui, pace inita, contracta affinitate, domum victor rediit, anno salutis 1389.
Iohannes Villerius, noctu Parisium ingressus, tyrannidem exercuit maximam, caedemque fecit, anno salutis 1418.
Iohanna, Siciliae regina, Alphosum Aragoniae regem adoptauit, anno salutis 1422.
Iohanna, Roberti Neapolitani filia, Andreae Vngarō nupsit: cumque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarenti principi nupsit. Blond. lib. 10. anno salutis 1347.
Iohanna, puella ex oppido Vallicolore, annorum circiter viginti, armis instructa, militis munus subiit sub Carolo septimo Franciae rege, cuius auspiciis multis in locis prosperè pugnatum est. Remis receptis, Aurelium obsidione liberatum. Capta est ab Anglis, & Rothomagi cremata, anno salutis 1430.
Iohanna, Ladislai soror, fratri in regno Siciliae successit, anno salutis 1414. Volater.
Iohanna, Mulier quae sequebatur CHRISTVM, vxor Chusae. Luc. 8. & 23.
Iohannam, Filius Carce. 4. reg. 25. Primogenitus Iosae regis Iuda, 1. paralip. 3. Filius Azariae, 1. paralip. 6. Filius Elioenai filij Naariae, 1. Paralip. 3. Principis nomen, 1. paral. 12. nehem. 12.
Ioiada, Nomen sacerdotis. 4. reg. 11. ierem. 29.
Ioiar, Nomen sacerdotis. 1. para. 9. & 24.
Ioi, Numidia vrbs, quae postea Colonia Caesarea dicta est. Strabo. lib. vii. à Iuda Ptolemæi patre, in

gratiam Augusti, cuius liberalitate, cum post victum patrem Iubam, Romæ in triumpho ductus esset, restitutus est in regnum.
Iolāus, Iphicli filius, qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullarent. Hic cum ad decrepitam aetatem peruenisset, Herculis precibus iuuenturi restitutus est. Ouid. 9. Metamor.
Iolcos, oppidū Magnesiæ, (quae est regiūcula Thessaliae ab Ortu annexa) inter Pelion & Ossa montes ad sinum Pelagicum, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat. Ouidius 7. Metamorph.
Iole, es, Euryci Oechaliae regis filia, ab Hercule ad amata, quam cum Eurytus iam victus ei tradere recusasset, licet certaminis lege debitam, ira accensus Hercules Eurytum interfecit, vrbeque direpta Iolem abduxit, posteaque Hylo filio suo vxorem tradidit. Ouid. lib. 9. Metamorph.
Iolum, mons Perrhebiae: Incolae, Ioli. Steph.
Ion, poeta Graecus *Tragicus & Lyricus & Philosophus, cuius scripta commemorantur à Suida.
Ion, Xuthi filius: à quo Ionia dicta est Atheniensium ciuitas. Stephanus in Helice.
Iona siue Ionas, propheta filius Amathi, 4. reg. 14. Pater Ioseph patris Iudae patris Simeou, Luc. 3. Pater item Petri Apostoli, iohan. 1. & 21.
Ionadab, Filius Semmaa fratris Dauid, 2. reg. 13. Filius item Rechab, ierem. 35.
Ionathan, Filius Gersom filij Moyfi, iudic. 18. Nomen scribae cuiusdam, ierem. 37.
Ionathan, Filius Saulis regis, 1. reg. 13. 14. 2. reg. 1. 21. 1. paral. 10. Filius Abiathar sacerdotis, 2. reg. 15. 17. 2. regum 1. Filius Iada filij Onam filij Ierameel, 1. paralip. 2. Filius Sage, 1. paralip. 11. efd. 8. Filius Afael, efd. 10. nehem. 12. Filius Carce, ierem. 40.
Ionathas, dux Iudaeorum constitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioseph. lib. 13. cap. 1. & 1. machab. 9.
Ionathas, Annae filius successit in locum Caiphæ à Vitellio Caesare, anno salutis 39.
Ione, Ciuitas Palaestinae, aliàs Gaza dicta, quod Io illuc appulerit. Stephanus. Ione eadem, Antiochia ab Argiuis habitata iuxta Phadnem.
Ionia, Asiae minoris regio, media inter Cariam & Aeolidem, tum caeli bonitate, tum situs commoditate nulli regionum posthabenda. Huius incolae dicti sunt Iones ab Ionibus Graeciae populis oriundi: quorum olim duodecim praecipuae fuerunt ciuitates, decem in continenti sitae, Miletus scilicet, Myds, Priene, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenae, Phocaea, Erythraea, & duae in insulis, Chios & Samos. Ouidius 6. Fastorum.
Ionicus, icum, quod est ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Graecarum linguas notissima. Horat. 3. Carm. Ode 5.
Ionius, nia, niua, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quae supra

fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui Isthmum Peloponnesiacum Ionij Aegæi maris terminum faciunt. Quod si concedamus, dicendum erit, Creticum mare, Aegæi, non Ionij partem esse. Ptolemaeus verò in descriptione Macedoniae eam quoque partem sinus Adriatici, quae Macedoniae oram ab Occasu alluit, Ionio mari attribuit: eiusque terminos, Dyrrhachio siue Epidamno vrbe, & Pylichno fluuio circumscribit. Rectius tamen Plinius, caeterique Acroeraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis conuenit inter scriptores. Didymus enim dictum existimat ab Ionio quodam Dyrrhachij filio, quem Hercules cum imprudenter occidisset, in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret. Solinus ab Ionia extrema Italiae regiūcula dictum manuit. Lycophron, ab errore Ius, Inachi filiae: alij ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam Adriacae patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.
Iopas, rex Afrorū, vnus ex prociis Didonis, vt punica testatur historia. *Verg. lib. 1. Aeneid. Cithara Crinitus Iopas personae aurata.
Iope, Steph. vrbs Phoeniciae prope Iamniā, vt Philo ait: vt Dionysius, Palaestinae: (nam & Palaestina Phoenicia dicebatur) sic dicta ab Iope, Aeoli filia (quam Graeci non rectè Calsiepeā vocant) vxore Cephei conditoris & regis. Alia est Iope Thessaliae. Dicitur etiā Iopia (aliās per duplex p) nimirum ab Aethiopia.
Iopis, regio Laconiae. Steph.
Ioppe, vrbs maritima Palaestinae, Cephei regia, circa quam Andromedē ferunt marinae belluae fuisse expositam, posteaque à Perseo liberatam, eadem nupsisse. Hanc antiquissimam orbis totius vrbe fuisse volunt, ante terrarum inundationem, quae Deucalionis contigit temporibus, conditam: in qua etiam hodie Icopulū incolae ostendunt, vinculorum Andromedes vestigia retinentē. Nonnulli tamē non Ioppen Palaestinae, sed aliam Iudiae vrbem fuisse dicunt, vbi Andromeda marinae belluae fuit exposita.
Ioppe, oppidū in ora curuae Syriae in monte situm, vna cum portu, qui à Barbaris nunc Iassa appellatur. num. 21. iof. 19. 2. par. 2. 1. efd. 3. iof. 1. 1. mach. 10. act. 9.
Iora, Nomen viri. 1. efd. 2.
Iorai, Nomen viri. 1. par. 8.
Ioram, Filius Thou regis, 2. reg. 8. Filius item Iosaphat, 1. par. 3.
Ioram, Filius Iosaphat regis Iuda, 3. reg. 22. Filius item Achab regis Israel, frater Ochoziae, 4. reg. 1. 3. 8. 9. 12. 2. par. 21. 22. math. 1. Est & nomen sacerdotis, 2. par. 17.
Iorapata, orum, siue Iopata. Steph. Syriae oppidum apud Ioseph. lib. 3. antiquit.
Iordanes, Consul cum Seuero, anno ab vrbe 1223.
Iordanis, fluuius Iudaeae, aquas habes suauissimas.

Perzeam à reliqua Iudaea determinans, Plinio libro quinto, capite 14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen est Ior, alteri Dan, qui simul iuncti Iordanem efficiunt, genesis 13.
 *Iordanis Lydiae rex pater Omphales: Paleph. lib. de fabulis.
Iordanes, librum rerum Gethicarum scripsit.
Ios, Insula in mari Myrto, Plinio libro quarto, capite 12, vna Sporadum, distans à Naxo x i i i i. m. passuum. In hac Homerum sepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria sepeliretur, propterea quod matre certa, patre verò incerto natus esset.
Iosa, nomen principis. 1. par. 4.
Iosaba, Filia regis Ioram, soror Ochoziae, 4. reg. 11. Vxor Ioiadae sacerdotis, 2. par. 22.
Iosab-hesed, Filius Zorobabel filij Phadaia. 1. paralip. 3.
Iosabeth, Nomen mulieris, 2. par. 22: quae 4. regum 11. dicitur Iosaba.
Iosabia, Filius Saraiae filij Asiel, pater rehu principis. 1. par. 4.
Iosaphat, Filius Asa regis, 3. reg. 15. 1. paral. 3: Filius Ahilud, 3. reg. 8: Filius item Pharuae, 3. reg. 4. Nomen vallis videtur, iof. 3.
Iosaphat, Vir Mathanites. 1. par. 11.
Iosedec, Filius Saraiae filij Azariae, 1. par. 6: Pater Iesu sacerdotis, zach. 1.
 *Iosedum inter celtas oppidum fluuij sequanae ripas citeriores attingens, supra Melodunum oppidum ei finitimum & luectiae proximum: vulgo *Corbeil*, nominatur vt quidam existimant: vide Glareanum in lib. 7. Comment. Caes.
Ioseph, Vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore. genesis 30: Pater item Igal, numeri 13. 1. par. 25.
Ioseph, primus dux Iudaeorum, regnavit annis vii.
Ioseph iunior Arses, Iudaeorum dux, regnavit annis 1 x.
Ioseph xiiii. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 129.
Ioseph, Cani filius summus sacerdos, anno salutis 47.
Iosephus, Thobiae filius, Oniae ex sorore nepos, Iudaeos ab ira Ptolemæi liberavit. Ioseph. lib. quarto, cap. 4.
Iosephus, qui & Cayphas, Symoni in pontificatu successit. Ioseph. lib. 18. cap. 7.
Iosia, Filius Elnaem. 1. par. 11.
Iosias, Rex Iuda filij Amon filij Manasse. 4. reg. 22.
 *Iospica oppidum in ora Liburniae apud. Pli. lib. 3. cap. 21. Ptol. Lopscam appellat.
Iosue, Filius Nun princeps tribus Ephraim, Ofec prius nominatus. nu. 13. 1. par. 7.
Iota, Ciuitas in tribu Iudae. iof. 5. Eadem videtur esse quae iof. 21. Ieta appellatur. Vide Ieta.
Iotapata, vrbs in Syria, Steph. ex Iosepho à conditore sic vocata.
Iouianus Pontanus, poeta multa scripsit tum profana oratione, tum carmine.

Iouiniános, Maximianus Cæsar voluit vocari qui se fortiter in Illyrio gessissent.

*Iouinianus hæreticus quidam fuit, qui nuptias virginitati præferbat, secutus opinionem stoicorum de virtutum & viciorū æqualitate: Eius scriptis respondit Hieronymus.

Iouinus, Consul cum Lupicino, anno ab vrbe 1120.

Iozabad, Nomen serui Ioas regis, à quo occisus est ipse Ioas. 4. reg. 12. 1. paralip. 26. 2. paralip. 17. 24.

Iozabad vel Iozabeth, Princeps militiæ. 1. par. 12. ne hem. 11. 2. par. 31. 35. 2. efd. 8.

Iozachar, Filius Semaar, seruus Ioas regis Iuda, qui Iozachar occidit ipsum regē Ioas adiutus à Iozabad conseruo. 4. reg. 12.

Iózarus, summus sacerdos, anno salutis 11.

I P

Ipána, vrbs circa Carthaginem. Steph.

Iphates & Testorius, filij Priami, quos illi vno partu Periuia Idæa nympa enixa est, quam ipse furtim in venatione compresserat: Postea verò in bello Troiano ab Antilocho Nestoris filio sunt occisi.

Iphianassa & Lysippe, filia Præti Argiuorum regis, quæ cum ad Iunonis templum venissent, deam contumeliis affecerunt, patris sui domum diuiniis templi Iunonis, vel, vt alij ferunt, formam suam Deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorē versæ sunt, adeo vt putarent se esse vaccas, agròsque salis mugitibus implerēt. Ad quas curandas accersitus est Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promisit. Placata igitur per supplicationem & hostias Iunone, Melampus Prætidam à morbo curauit, & Iphianassam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio libro primo. Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clytæmnestra.

Iphiclus, siue Iphicles, filius Amphitryonis & Alcmene, eodem cum Hercule partu editus, quâuis diuerso ex patre. Hic cum Iuno nouercali cõcitata odio Herculi angues duos immisisset, tato percussus est timore, vt de cunis decidēs, vagitu suo parentes excitaret: qui cum repenti surrexissent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

Iphicrates, Acemilio & Plutarcho, vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quàm disciplina militari nobilitatus.

*Iphicrates sculptor nobilis apud Athenienses.

Iphidamas, Home. libr. 11. Iliados, Antenoris filius, corpore lato atque procerò, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigènia, Agamemnonis & Clytæmnestræ filia, de qua fabulâ huiusmodi comminiscuntur poetæ: Cum Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidisset, Dea indignata contra-

riis flatibus Græcorum navigationem est remota. Qua de re cum vates cõsulerent, responsum est, Agamemnonio sanguine deam esse placandam. Missus igitur Ulysses, Iphigeniam astu à matre abduxit, Achilli eam nupturam simulans: cumque iam immolanda esset, Dea eius miserta, ceruam pro ea supposuit, virginem autem in Tauricam regionē transtulit, vbi à Thoante rege eius deæ sacris præserta est, quæ humano sanguine fieri solebant. Quò cum postea Oreites furis agitur venisset, iamque esset immolandus, à sorore agnitus & liberatus est: cum qua nõ multò post, occiso Thoante rege, aufugit, ablaro secum Dianæ simulachro, in lignorum fasce abscondito (propter quod illam Falcelidem vocarunt) quòd cum in Italiam venissent, in Aricino nemo re collocarunt.

Iphimèdia, vxor Aloei, quæ compressa à Neptuno, filios geminos peperit, Otum & Ephialten, qui singulis mensibus nouem digitorum longitudinem staturæ suæ adiciebant, cumque paucis annis in summam corporis molem excreuissent, vnâ cum cæteris gigantibus aduersus superiores bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi sunt.

Iphinassa, Vide IPHIANASSA.

Iphinous, vnus ex Centauris, apud Ouidiū 12. Metamorph.

Iphis, puer formæ venustate conspicuus, qui cum Anaxaretem puellam impotenter adamarer, neque illa eius amorì responderet, impatientia repulsæ vitam laqueo finiuit. Cumque iam ad sepulturam efferretur, Anaxarete à fenestra prospiciens, immotisque oculis funus aspiciens, in saxum mutata est. Ouid. 14. Metam.

Iphis, puella quædam Cretensis, ex Phæsto oppido, Lygdi & Telethusa filia; ipso nuptiarum die in marem mutata. Nam cum Lygdu vxorem grauidam esse animaduerteret, peregrè proficiscens, in mandatis ei reliquit, vt si filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cum ita euenisset, anxia Telethusa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius esse voluit, neque mariti iussa auderet præuaricari, mediam viam delegit, qua & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem sese peperisse, habitaque virilem mentitur sexum, noménque Iphidi imponit, mari sceminaeque commune. Verùm cum iam adoleuisset, patereque puellam tanthen nomine ei despondisset, Telethusa animaduertens rem diutius celari non posse, iudis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, Iphidem in marem commutauit. Ouidius lib. nono, Metamorph.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiso patre, è turri præcipitauit.

Iphitus Troianus. Virg. 2. Aeneid.

Ipnus, quam aliqui Ipnem vocant, vrbs Locrorū Ozoloum. Steph.

Ipnus

Ipnus, nuntis, vel Ipnusia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

Ipicuri, populi Liguriæ. Steph.

I R

Ira, Nomen sacerdotis, 2. reg. 20: Filius Acces Thecutes. 1. paral. 11.

Irada, Filius Enoch. genef. 4.

Irai, Filius Bela filij Benjamin filij Iacob. 1. par. 7.

Iraphiotes, Vide ERAPHIOTES.

Irène, insula, Vide CALABRIA.

Irène, Constantini 11. imperatoris mater, imperauit cum filio annis 11. anno salutis 783. Irène & Constantinus Synodum in Nicea vrbe 333 & 1. episcoporum celebrarunt, in qua sanctorum imagines ecclesiis sunt restituta. Blond, Constantinus iam adultus, matrem haud amplius passus, imperio defecit, eiectam in ordinem redegit, & solus regnauit annis 11. Irène autem Constantini flagitia ægro ferens animo, filium dolo captum, effosis oculis, coniecit in carcerem, in quo & exhalauit animam, anno salutis 798. Tum imperauit sola annis 111.

Irèneus, Lugdunensis episcopus, vir doctissimus, cuius extant plurima opera, anno salutis 169. Euseb. lib. 5. cap. 5.

Irésida, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Iria Flauia, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemo li. 8. cap. 6. S. Maria, finis terræ vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs, Ptolem. Tiria Plinio, hodie Sartirana.

Iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foro Iulianorum duce superatus & expoliatus inastimabili præda, anno ab vrbe 359.

Iris, Thaumantis filia, quam poète Iunonis nuntiam faciunt. reuera est arcus celestis: Iunonis autem nomine aërem intelligimus. Vnde cum poète Irim Iunonis faciunt nuntiam, hoc intelligi volunt, pluuiæ eam prænuntiam esse.

Iris, Au. minoris Asiæ, in Euxinū Pontū se exonerās

*Irpini populi erant ad Soractem montem, dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, siue quod lupum ducem secuti, sedes suas delegerunt, vt Festus tradit. siue quod more luporum ex raptò viuere. hos seruius Hirpinos per aspirationē vocat.

Irus, mendicus Ithacensis, assecla procorum Penelope, vero nomine Anæus dictus: Irus autem cognominatus, quòd quemadmodum Iris deorum, & præcipue Iunonis, ita hic procorum nuntius esset. Hunc Ulysses, domum reuersus, pugno interfecit. Homerus 18. Odyss. Huius paupertas abiit in prouerbium, vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chrysippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Irotes. Stephanus.

I S

Is, vrbs Persica, à Babylone itinere dierum octo distans: apud quæ est Is fluuius, è quo bitumē ad totius Babylonis murū subministrabatur. Hero. li. 1.

Isaac, Filius Abraham ex Sara. genef. 17, & 21.

Isaar, Filius Caath filij Leui, ex od. 6. 1. paral. 6, & 23. qui num. 3. dicitur Iesaa, iisdem tamen consonantibus & punctis.

Isaari, Nomen viri. 1. paral. 24.

Isabella, Henrici Anglorum regis soror, Friderico imperatori nuptui data est. Polyd. lib. 16.

Isabella, Portugalliæ regis soror, Caroli Hispaniæ regis vxor, anno salutis 1526.

Isaca, fluuius Britanniæ insulæ. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

*Isachai aliàs Asachai sunt populi in Aethiopia, apud quos tanta Draconū copia nascitur, vt Cratiū modo impliciti erectis capitibus velificet ad meliora pabula Arabiæ. Plin.

Isacius Angelus, Constantinopolitanus imperator, ex Peloponneso bello vocatus, Andronicum bello vicit, capit, mutilatis membris eum interfecit, anno salutis 1185.

Isacius Comnenus, Græcorum imperator, anno salutis 1059. *Hic vsque adeo continens fertur, vt vxorem nunquam inire voluerit post prolem semel ex ea susceptam: quamuis ad morbi remedii medici consulere vt frequentiore venere vteretur.

Isacius, Patritius Constantinopolitanus, Italiæ viii. exarchus. Blond. lib. 9. decad. 1.

Isæus, Assyrius rhetor, adolescentiam variis corporis voluptatibus tradidit: deinde vir factus, frugalissimus omnium fuit. Characterem orationis nõ profusum habuit, sed parcum castigatūque, ac secundum naturam, qui tantum rebus breuiter enarratis suppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, summamque completi ipsius primū inuentum est: vt Lacedæmoniis de ordinibus consulentibus ac follicitis illud Homericum iactauerit,

Scutum scuta premunt, galeam galææque, virum vir. Philostratus. Plinius Iunior lib. 2.

Isagrus, Atheniensis imperator, anno ab vrbe 245.

Isai, pater David, 1. reg. 16. ruth. 4: quem Græci Iesaa vocant.

Isaias, siue Iesaias, siue Iesaias, siue Esaias, Nomē prophetae, qui nobili genere ortus, in Hierusalem prophetauit, nihil rusticitatis in sermone habēs, qui non tam propheta, quàm euangelista fuit. Vniuersa CHRISTI ecclesiæque mysteria ad liquidum prosequutus est, vt non putes eum de futuro, sed de præterito historia rexere. Tãdem sub Manasse rege sectus in duas partes, occubuit.

*Isaicus Imperator fuit cognominatus angelus, qui ab Alexio fratre, quem prius magna pecunia à Turcis redemerat excæcatus est & in carcerem cõiectus: Bap. Egnat.

Isander, Filius Bellerophonis & Achimenes eo in bello, quod Lycij Solymis intulerunt, ab hostibus interfectus. Homerus. 6. Iliad.

Isapis, fluuius propinquus Cæsennæ. Strabo lib. 5.

Isara, fluuius Allobrogum, non procul à Cemenomonte in Rhodanum influens. Vide Cæsarem & Plinium lib. 3. cap. 4.

Y

Isari Nomen viri. 1. paral. 25.
Isaria, insula è regione Veliæ, alio nomine AEno-
 tris. Vide I S C R A.
Isauria, regio minoris Asiæ ad Taurum montem, Ci-
 licia proxima, quam P. Seruilius cognomento
Isauricus, in ditionem Romanorum redegit, mul-
 tis piratarum munitionibus, quæ in ora maritima
 erant, vi expugnatis. Strabo lib. 12. Dicta Isauria
 ab Isauris, præcipua regionis totius vrbe, inter
 Lycaoniam & Ciliciam sita, quam postea Claudi-
 us, deducta eò colonia, de nomine suo Claudio-
 polim appellauit. Ammianus.
Isaurum, ciuitas Pamphiliæ, à qua Isauricus Seruili-
 us Romanus dictus est qui Isaurum cepit. Ouid.
 1. Fast.
Isaurus, Flaminiæ Auuius, qui accepto Sapi, non pro-
 cul à Casenna in mare influit Adriaticum.
Isbaab, Nomen viri. 1. paral. 24.
Isbofeth, Filius Saul regis Israel. 2. reg. 2.
Isbus, Isauriæ ciuitas: Gentile, Isbotes. Steph.
Ischalis, Britannia: vrbs. Ptolem. lib. 2.
Iscaiotas, Iudas ille C H R I S T I nostri proditor.
 matth. 10.
Ischômache, ches, vxor Pirithoi, ex Atracia Thessa-
 liæ regiuncula, alio nomine Hippodamia appel-
 lata, quam cum Centauri Pirithoo præripere co-
 narentur, ingenti clade ab Hercule & Theseo p-
 figati sunt. Propert. lib. 2. Eleg. 4.
Ischomachus Crotoniates nobilis athleta, qui in
 stadio victor extitit M. Valerio & P. Posthumio
 Romæ Cofs.
Ischópolis, Ptolem. Ponti Cappadocij vrbs iuxta Si-
 donem.
Ischia, insula è regione Veliæ, alio nomine cœnotris
 dicta Plin. lib. 3. cap. 7. Vide I S A T I A.
Isdigertes, Persarum rex, anno salutis 400.
Isel lacus, Vide S E B I N V S.
Isopus, gens Scythica. Steph.
Isæum, vrbs Aegypti ab Iside dicta, cuius incolæ,
 Metaboli (id est mut. biles): tales enim erant. So-
 lis mercatoribus onera vniuersim vendunt, ipsa
 ab artificibus singulatim ementes. Steph.
Isiaci, Iudis sacerdotes. *in Aegypto qui vestibus tã-
 rum lineis quas illi *Λιννολις* appellabant, amicie
 bantur: à qu. consuetudine emanauit scitum il-
 lud Plutarchi dictum: nam neque philosophos
 facit barba promissior, vestisque atrita: nec item
 Isiacos linei amictus. habet autem hoc non inue-
 nitur prouerbij speciem, Isiacum non facit li-
 nostolia, pro eo quod trito vulgi prouerbio dici-
 mus, Monachum non perfici c. cullo.
Isidòrus, sub Decio imperatore martyrio apud Ale-
 xandriam coronatus est, anno salutis 251.
Isidòrus, Consul cum Senatore, anno ab vrbe 1189.
Isinda, vel Isindus, vrbs Ionis: Est & Isinda vel India,
 regiuncula, Steph.
Isiphylus, pater Protefilai, socer Laodamiæ. Ouidius
 Epist. 6.
Isis, Inachi fluminis filia, Io prius dicta: quã cum Iu-
 piter adamaret, metu interuenientis Iunonis in

iuuencam transformauit. Neque tamen tam cali-
 dè rem dissimulare potuit, quin suspiciosissimæ
 vxori suboleret: quæ cum iuuenem illam sibi do-
 no dari petiisset, neq; ille ausus esset pernegare,
 Argo custode illi apposito, arctissimè eam obser-
 uauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt Ar-
 gum per Mercurium interficiendum curarit. Iu-
 no autem cæstro pellici immisso, summis eam do-
 loribus sine intermissione exagitauit, donec vi-
 cem illius miseratus Iupiter, bona cum venia v-
 xoris pristinæ eam formæ restituit. Hæc postea
 Osiridi nupsit, mutatòque nomine Isis dicta est,
 quam Aegyptij vita sanctam, ob beneficiorum
 memoriam, quæ in ipsos contulerat, diuinis ho-
 noribus sunt profecuti, sacerdotè que ei institute
 runt, quos Isiacos de nomine eius appellarunt.
 Lucanus lib. 8.
 Nos in templa tuam Romana recipimus Isim,
 Scribit Suidas, Isim Iouem ex Argo rapuisse, &
 cum Iunonem timeret, mutasse nunc in bouem
 candidam, nunc in nigram, nunc in violaceam, cū
 que ea oberantem in Aegyptum venisse.
Ismahel, Filius Abraham ex Agar ancilla, gen. 16: Fi-
 lius item Nathaniæ, 4. reg. 25: Filius Aiel filij Ela-
 sa, 1. paral. 8, & 9.
Ismahela, Arabia: parua regio. Incolæ, Ismahelitæ,
 Stephano.
Ismahelitæ, Populi, quos Moyses (vt quidam dicūt)
 Madianitas vocat. gen. 37. Eusebius Agarenos si-
 ue Saracenos.
Ismarus, ri, siue Ismara, orum, mons Thraciæ asper &
 incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis &
 oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Ismarus,
 a, um, id est Thracius.
Isménè, OEdipi filia. Statius 2. Thebaidos, Cyrrhei
 cuiusdam iuuenis sponfa, qui ante nuptias à Ty-
 deo occisus est.
Isménias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc
 Plutarchus in Pericle, Cum audisset Antisthenes
 Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit,
 Malus igitur: Nã si probus esset, tibicen nõ esset.
Isménus, fluuius Bœotia, non procul ab Aulide in
 Euripum Euboicum illabens. Dictus autem pu-
 tatur Ismenus, ab Ismeno Pelasgi filio. Ouidius
 2. Metamorph. Inde Ismenius, a, um, id est, Theba-
 nus. Ismenides, mulieres Thebanæ: & Apollo Is-
 menius. Steph.
 *Ismenius Apollo dictus est ab Ismenio colle The-
 bano vbi templum habebat:
Ismiel, Nomen principis. 1. paral. 4.
Isócrates, orator Atheniensis vnus è decem, dulcis
 & numerosus in dicendo fuit: ad reipublicã nõ
 accessit, neq; in concionem ascendit, deficiente
 pronuntiatione: tum etiam ad euitandam inuidi-
 am eorum, qui libenter iis, qui eloquentiæ hono-
 re præstant, se opponunt. Ciuitatem tamen iuuit
 Philippum: in his quæ ad illũ scripsit, Atheni-
 sibus cõcilauit. Panegyricus eius omnium pul-
 cherrimus quẽ in Olympia habuit, adhortã Gre-
 cos cõtra Asiã mutuis expostulationibus relictis.

Gorgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Op-
 timæ eius orationes cententur, Archidamus & A-
 martyrus ad Eurhymum. Deceffit annos ferè cen-
 tum natus, post Atheniensium cladem ad Chero-
 neam acceptam, non sustinens nuntium Atheni-
 ensium cladis. Ex Philostrato.
Isócrates, superioris auditor, ex Apollonia Ponti, o-
 rator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque,
 qui & vnã cum claris oratoribus certauit in fune-
 re Mausoli Artemisæ viri. Suid.
Isócrates & Machaõ, præfecti classis Corinthiorum
 in bello Peloponensi cõtra Athenienses, à Thu-
 cydide commemorantur.
 *Isora Nu arrola, mulier quædam Veronenfis, quæ
 per totam vitam philosophiam verbo & opere
 professa est. Hæc scripsit Dialogum in quo disputa-
 tur vter grauius peccauerit Adam an Eva: Qui-
 bus literarum laudibus adiecit perpetuum virgi-
 nitatis florem.
Ispalis, Bætica Hispaniæ vrbs clarissima, à qua eti-
 am Ispalensis conuentus Plinio dictus: sicut Cor-
 dubensis, Astigitanus & Caditanus. Pomponio li.
 2. & Straboni li. 3. Roma: lea cognominata est. Ho-
 die vulgò *Sebitia* dicitur, Prol. lib. 2.
IsPELLUM, Ciuitas in Vmbria, ex altera montium par-
 te qua Camertes.
Isopolum, Vimbriorũ, qui Vmbria magis oriẽtales
 sunt, vrbs. Ptolem. lib. 3. cap. 3. Ispellum hodie.
Isopolis, Ptolemæo lib. 4. cap. 3, vicus Syrtis magnæ:
 Hodie Naym ciuitas.
Israel, Nomen Iacob, inditum ei ab angelo. gen. 35.
Israëlita, Populi ab Israel sic cognominati. 2. regũ.
 tertio.
Isreela, Nomen viri. 1. paral. 25.
Issa, insula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacens &
 Illyria, cum oppido eiusdem nominis. Ptolemæ-
 us lib. 2. Strabo lib. 7. Pomponius lib. 2. Ab ea fit
 Issæus, a, um. Est item catellæ nomen apud Martia-
 lem epigram. 138.
Issa, vrbs in Lesbos, Imera etiam dicta, deinde Pelas-
 giæ & Issi, ab Issa Mæaris filia.
Issachar, Nonus filius Iacob ex Lia vxore sua, genes.
 30: Nomen tribus, 3. reg. 4.
Issiòrium, vrbs Laconia, vnde Diana Issoria, Steph.
Issus, vrbs inter Syriam & Ciliciam, vbi Alexander
 Darium vicit, ideòque Nicopolis ab eo dicta est.
 hinc Issicus sinus, cuius Issæus ibidem fluuius est
 nomine Pinarus. Steph.
Ister fluuius Europæ longè maximus, qui ortus in
 iugis Arnobæ montis Germaniæ, ex aduerso Rau-
 rici Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus, ac
 per innumeris lapsus gentes, sexaginta auctus
 annibus, in Pontũ sex ostiis euoluitur. Alio no-
 mine Danubius dicitur, præsertim à fonte vsque
 ad cataractas, quæ sunt in montibus Daciæ, non
 procul à Taururo oppido. Nam inde deinceps I-
 stri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucanus li. 4.
Isthemo, Ciuitas in tribu Iuda. ioseph. 15.
Isthmia, inter quatuor sacra certamina numerantur,
 quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari so-

lent, in honorem Neptuni instituta à Theseo, (vt
 Plutarcho videtur) aut certè in honorem Pala-
 monis, vt ex Archiæ Poëtæ Græco Epigrammate
 colligitur, quod etiam hodie circumsertur. Huius
 certaminis victores pinu coronabantur. De insti-
 tutione horum ludorum sic scribit Plutarchus in
 Vita Thesei, Theseus primus Neptuno certamen
 instituit, gloriarique est solitus, ob Herculem Io-
 ni, ob se verò Isthmia Neptuno celebrari. Dicta
 autem sunt Isthmia, à Peloponensi Isthmo, in cuius
 faucibus celebrabantur, non procul à Neptu-
 ni templo, quod illic erat in primis celebre.
Istia * Ionice pro Estia Vrbs Eubiæ, quæ nunc
 Oropus. Gentile Estiæus: nam Istiotes ab oppido
 Thessaliæ descendit.
Istob, Vir bonus. 2. reg. 10.
Istónè mons Corcyræ proximus, vnde Istonæus,
 Stephano.
Istónium, Italia: oppidum, Ptol.
Istria, Italia: regio, post flexum Adriatici sinus Illy-
 rio contermina, quæ in latitudine sexaginta pas-
 suum millia, in circuitu centum viginti quinque
 millia complectitur: à Phormione, nunc Tiano
 fluuio, ad Banaticum sinum extensa, in quo Arfia
 Amnis decurrens, Istriam ab Illyrio dirimit. Hu-
 ius regionis incolæ Istri dicuntur. Hos f. ma est
 originem à Colchis duxisse, missis ab Alecta re-
 ge ad Argonautas persequendos: qui vt à Ponto
 intrauerunt Istrum, nec raptos inuenissent, siue
 metu regis, siue tædio longæ nauigationis, iuxta
 Aquileiam confederunt, Istrique ex amnis nomi-
 ne, quò à mari concesserant, sunt appellati.
Istriana, Ciuitas ad mare Persicum: Gentile, Istriani-
 res vel Istrianeus. Steph.
 *Istriana Scytharum regina Aripithis vxor quæ Sy-
 lem filium græcam linguam literasque edocuit.
 Herod. in Melp.
 *Istropolis vrbs Thraciæ non procul ab ostiis Istri
 milestorum Colonia. Plin. lib. 4. cap. 11.
Istrus, vrbs Cretæ, quam Artemidorus Istronem vo-
 cat. Altera est in Ponto. hinc Istrius, Istrianus, I-
 strienus. Tertia, insula cum oppido eiusdem no-
 minis iuxta Triopium Cnidia: Quarta, vrbs Iapy-
 giæ. Steph.
Istula, fluuius ad finem Germaniæ, ortum versus. Vi-
 de V I S V L A.
Istus, insula Africæ, ab Afris Vdenoë dicta, à Phœni-
 cibus Cella Rharfath, quod interpretatur Isti-
 nis: naui enim similis est: Gentile, Istius, Ste-
 phano.
Istahaia, Nomen principis. 1. paral. 4.
 *Istura Insula est sinus Arabici Plin. lib. 6. ca. 28.
Istus & Antiphus, Priami filij: verum Antiphus ex
 Hecuba susceptus est, cum naturalis esset Istus.
 Homerus in Iliade.

*Italianus vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis
 Mediolanensis quem securi percussit iussit, quod
 cum Florentinis in quos bellum gerebat, dicere-
 tur clam consentire: volat.

Italia, Europæ regio nobilissima, prius Hisperia dicta, siue ab Hespero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulsus, & Hispaniæ & Italiæ dedit nomen: siue (vt Macrobius inquit) ab Hespero stella, quod occasui subiecta sit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonitate vini, quod in Italia nascitur (nam Græci οἴνον vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eamque partem, in qua postea Turnus regnavit, à suo nomine Italiam appellavit. Virgil. 1. Aeneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quod Græcorum veteri lingua Itali vocati sint, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Ausonia, non rotius Italiæ, sed partium quarundam sunt nomina. Latium enim est ea pars Italiæ, quæ ceteriori Tiberis ripæ adiacet, vbi hodie est Roma. Ausonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutij partem (quæ Siciliæ obicitur) & Salentinos intercepta: vnde etiam vicinum mare Ausonium appellatum fuit. Est autem omnis Italia in formam cruris, inter Adriaticum & Tuscum mare, à iugis Alpium dorsoque Apennini porrecta, paulatim se attollens vsque ad fretum Siculum. In ultimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quæ ab Augusta prætoria, in Alpino limite sita, per Romam Capuamque porrigitur, vsque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena & viginti millia passuum continet: latitudo verò quadringenta decem, vbi maxima latitudo: vbi verò minima, centum triginta sex: habetque vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septentrionem terminum habuit Rubiconem fluvium, quem Augustus in sua descriptione ad ipsas vsque Alpes protulit. Regiones maximè insigne sedecim habet, Egiuriam, Hetruriam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium, Picenum, Flaminiam, AEmilianam, Vmbriam, Galliam Cisalpinam, Venetiam, Iapidiam, Carniam, & Istriam. Hinc Italus, a, um, vt Regna Itala, Virgilio 3. Aeneid.

Itálica, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur. Strabo. Alia in Hispania, patria Silij Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Itálica, Steph. ciuitas Beticæ: Ptol. lib. 2. cap. 4. patria Traiani Cæsaris hinc.

Italicenses, dicti sunt populi ab Italia Hispaniæ vrbe.

Italus & Atlas, dictus est kitim, Ianigenarum rex. Hic filiam suam Elestram Ianigenarum principi Camboblastoni dedit coniugem: & Romam filiam suam primam subreginam Aboriginibus sacrauit. Berof. Hæc Roma prima vrbs Romæ fundamenta posuit, quæ postea à Romulo

ita sunt exornata, vt meritò vrbs diceretur. Fab. Pictor.

Italus, Cheruscorum rex, anno ab vrbe 799.

Itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curætorum 8. Est & promontorium. Stephanus.

Itæa, vicus in tribu Acamantide: Tribulis, Itæus Steph.

Ithábalus, rex Tyri.

Ithaca, insula in mari Ionio, ante Epirum. Vlyssis patria, frequentibus scopulis aspera. Virgilius tertio, Aeneid. In ea vrbs est eiusdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota insula interdum dicta est Neritos.

Ithaca, Steph. insula prope Cepheleniam, ab Ithaco conditore dicta, vnde Vlysses Ithacus. Est & aliud Gentile Ithacæus.

Ithai, Filius Rubai, 2. reg. 23: qui & Ethai, 1. paralip. 11.

Ithamar, Filius Aaron filij Amram filij Caath, filij Leui. exod. 6. 1. par. 6.

Ithôme, oppidum Phriotidis, regionis Thessaliæ. Hom. in Catalogo.

Ithôme in agro Messeniaco, quam Lacedæmonij post decem annorum obsidionem in deditionem acceperunt. Thucydides libro primo. Statius 4. Thebaid.

Ithónæa, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphystioni filio, quæ alij Ithonem vocant. A qua & Pallas Ithonia est appellata. Siue (vt Strabo inquit) ciuitas Thessaliæ, ad Amphrysium fluvium sita. Vide Iton ex Steph.

Ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orchestra saltabant. Hoc nomine dictus est Priapus.

Ithya, vrbs in Tauro monte Parthiæ versus. A qua Ithyreus, a, um. Est autem Ithyreus, epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus & Ithyreas sagittas, id est, Parthios arcus, & Parthicas sagittas, eò quod Parthi præcipuè arcubus & sagittis utebantur in prælio.

***Itius** portus inter Belgas, Morinis, Oceanoque mari finitimus, Ambianis & Atrebatibus proximus, à Cōtinenti Angliæ 30 m. passuum distans, & traiectui commodissimus, cui ad dextram Zelandia & Flandria, ad sinistram comitatus qui dicitur Pontus, Picardiæ pars, & Normaniæ ducatus. Ex opposito vero Angliæ consistit. Oppidum est illic populorum quibus Caletis nomen est. Id adiecto Itii portus nomine, vt quibusdam placet, Calitium nuncupatur. Morinensis diocesis: Hic cum ducentis & decem annis in potestate Anglorum fuisset, tandem à Gallis receptus est, anno Domini 1557 quarto idus Ianuarii Duce exercitus Guisiano principe: Hunc portum memorat Lucanus: Dictus autem videtur Itius ab Itando vt innuit Paul. Acmyl. lib. 7. de rebus gestis Francorum.

Iton, vrbs Thessaliæ, aliqui Σιτῶνα vocant à frumentati feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroe, vnde & Pallas Itonia, quæ & Itonæ, & Itonæa, &

Itonis, Itonias * quod in hoc oppido eximium haberet templum summoque cultu veneraretur.

Itone, ciuitas in Epyro, & Italiæ, & Bœotia, & Lydia: ciuis Itonius. Item Itone, regio sub Hæmo. Steph.

Ituræi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergentes, accolus, qui plana incolunt, perpetuis excursionibus infestantes. Hi arcu potissimum utebantur in bello: vnde Iturei arcus à poetis plurimum celebrantur. Virg. 2. Georg.

-Ituræos taxi curuantur in arcus.

Ituria, regio, à qua Ituræi populi. Ituræi (vt ait Probus) natio Scytharum. Strabo libro 17, Montanam regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes. Plinius libro quinto, in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, scribit esse Ituræorum gentem.

***Iturum** vmbriæ est oppidum non procul ab Ispello. Strabo libro 5.

Iturissa, ciuitas Hispaniæ citerioris. Mela libro 3. & Ptolem. lib. 2.

Itycæ, vrbs Libyæ, Tyriorum colonia: Gentile, Itycæus. Vide Vtica.

Itylus, Filius Zethi ex Aedone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum esse Amalceam Amphionis filium, cuius fecunditati inuidebat, quod iam sex filios mares peperisset. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miseratione in lusciniam, aut (vt alij malunt) in carduelem est commutata.

Itymoneus, Home. Hyperochi filius, vir in primis strenuus, qui in bello Pyliorum cum Heledensibus ab Nestore iaculo est interfecus.

Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Athenensium regis filia, quem mater interemit, Tereoque viro suo, quod Philomelæ sorori suæ vim intulisset, epulandum apposuit. Quam vxoris impietatem cum Tereus agnito filij capite deprehendisset, strictoque ense Prognem & Philomelam insequeretur, in vppam dicitur esse commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in lusciniam, Itys denique in phasianum.

Iuba, rex Mauritanæ, Pompeianarum partium constantissimus assertor, qui Curionem à Cæsare in Africam missum, cum omnibus copiis deleuit. Visto verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commissoque prælio superatus, cum nulla iam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortissimè cecidit. Cæsar postea, eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæsare, De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est triumpho: fortunatissimam vti que captiuitatem qua effectum est, vt ex Barbaro &

Numida inter doctissimos scriptores connumeretur.

Iubal, Filius Lamech ex Ada vxore. ge. 4.

Iubálda, Filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubálius, Hermunduorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Iuchal, Filius Selemiæ. iere. 37.

Iud, ciuitas in tribu Dan. iof. 19.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lia vxore. gen. 29.

Iudæa (quæ & Chananæa & repromissionis terra, quæ sancta in scripturis sacris nuncupata est) Syriæ regio, in Asia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & falsum, num. 34: vbi quodam Sodoma & Gomorrha vrbes sitæ erant, vltra quod Iordanis fluius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Post quos Moabitæ terram occupant: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorum est regio. Persia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terminus Iudææ eminent. Damascus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Assyria sitæ sunt, quæ respiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vltierius Sidon & Tyrus occidentem versus declinant & extenduntur. Occidentem versus Philistiim, quæ Palæstina & Allophylosum terra dicitur, incipit: vltra quam mare magnum, quod & Mediterraneum, exod. 23: hoc, Palæstinarum mare appellatur. Ad meridiem Amalecitæ habitant, numeri 13. post quos Scir mons, & Edomitæ: vltra illos Madianitæ sedent. deinde est mare rubrum: vltra quod Aegyptus sita est ad Occidentem Iudææ extensa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut, marci 3. & psalmo 76, Notus in Iudæa deus. Aliquando duæ tantum tribus, Iuda & Benjamin, appellitantur, ad distinctionem Galilææ & Samariæ, aliarumque in terra repromissionis regionum. Obseruabis itaque apud historicos Iudæam pertinere ad Palæstinam: Galilæam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obscurum est post Salomonis mortem, decem tribus Israel defecisse à Roboam ad Ieroboam Ephratæum, 3. reg. 12. exinde duæ tribus, Iudæ & Eiamin, quæ femini Dauidis adhererant, nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, Ierusalem, aut Benjamin in scripturis potissimum à prophetis nuncupari. Sicut decem tribus quæ defecerant, regnum Israel, domum Iacob & Ioseph, Ephraim, regnum Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethaen appellari notum est.

Iudaia, vxor Ezrar. 1. par. 4.

Iudas, Filius Iacob ex Lia vxore, à quo Iudæi nominati.

Iudas, Filius Mathathæ filij Iohānis, 1. mach. 2. Vn⁹ ex duodecim in apostolis, math. 10: Est & nomē eiusdem Galilæi, de quo act. 5.

Iudas, Ezechia Galilæus, seditionem mouit. Inde Simon Herodis seruus, sumpto diademate, qui

à Grato victus fuit atque interemptus, demum ab Athonge pastore, propter quas seditiones 11. fermè m. hominum à Varro in crucem sunt acti, Ioseph. li. 17. cap. 15.

Iudas Caulonites, iuncto Sadduco pharisa'o, Effeorum sectarum principes propter tributum seditionem mouerunt: hinc cædes & latrocinia, templumque exustum est. Ioseph. libro 18. capite 3. De bello Iudaico libro 2. capite 2. De Iudæorum hæresibus lib. antiq. 18. cap. 5. Eutrop. lib. 1. cap. 3. anno salutis 12.

Iudas, summus sacerdos, Iesum fratrem germanum in templo Hierosolymis interfecit, anno à diluuiò 1930.

Iudas x v. vltimus ex Hebræis Hierosolymorum episcopus, anno salutis 131.

Iudi, Filius Nathaniæ filij Selemiæ filij Chusi. iere. 36.

Iudith, Nomen viduæ cuiusdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitus regis Assyriorum patriam suam obsidentem dolo peremit. iudith. octauo.

*Iudocus Britonum regis filius, qui relicto principatu, cui post patrem erat successurus byssum & purpuram in pannosas & viles commutauit tunicas. Volater.

Iuernia, Steph. & Ptolem. insula in Septentrionali Oceano, tantum ferè à Britannia distans, quantum Britannia abest à continente. Cæsar Hyberniam vocat, Mela Iuerniam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyra 2.

Iugantius deus, qui iugis præesse putabatur.

Iugarius, vicus Romæ, dictus, quia ibi Iunonis iugæ ara erat, quæ putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Aquimelio & Fortunæ templo vicinum statuit.

Iugula, signum est quod Actius appellat Oriona. Huius signi caput dicitur ex tribus stellis, quas infra duæ claræ, quas appellant humeros, inter quas quod videtur iugulum, iugula dicta.

Iugurtha, Filius Manastabalis, fratris Micipsæ, regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni sui constituit, vnâ cum duobus filiis suis adhuc impuberibus, Adherbale & Hyemphale: quos ille postea beneficiorum immemor, insidiis adortus interfecit, vt solus regnaret. Idægrè ferentes Romani, bellum aduersus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiæque præter omnium expectationem multos in annos est protractum: quo temporis interuallo, vario sæpe euentu pugnatum est, donec missò in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus suis ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus est, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandemque in carcerem coniectus, animi dolore periit. Sallust. de bello Iugurthino.

Iulia, vrbs Italia, à Dædalo condita. Steph.

Iulia, Plin. li. 4. ca. 34. Norici oppidum.

*Iulia fidentia Hispaniæ oppidum inter Batin amnem & Oceanum situm. Plin. li. 3. cap. 1.

*Iulia Claritas, Beticæ oppidum in conuentu Astigitano. Plin. ibidem.

*Iulia fama, Iulia virtus, Iulia concordia, Iulia contributa, Iulia restituta, Iulia felicitas eiusdem Beticæ oppida apud Plin. eodem loco.

Iulia, Augusti filia, parum secundæ famæ, ad eò vt ob frequentia adulteria à patre sit in insulam relegata.

Iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

Iulia gens, dicta est ab Iulo Ascanio: siue ab Iulo, Iuli Ascanij filio, inquit Festus Iulius, (inquit Stephan.) dicti sunt Romani à rege, qui etiâ mensi Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

Iulianus, v. 11. Hierosolymorum episcopus ex Gentibus, anno salutis 160.

Iulianus, Alexandriæ episcopus, anno salutis 187. Euseb. lib. 5. cap. 9.

Iulianus, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Iulianus Cardinalis, cecidit ad Varnâ in bello Vngarorum, anno salutis 1445.

Iulianus, eos. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

Iulianus, c o s. cum Pisone, anno ab vrbe 927. 11. eos. cum Crispino, anno ab vrbe 176.

Iulianus, hæreticus Pelagianus, cõtra gratiâ CHRISTI dogma effudit, anno salutis 415.

Iulias Iudææ oppidum ad latus exortium Genesæ ræ lacus. Plin. lib. 5. cap. 15.

Iulio bona, Galliæ Celticæ vrbs, Ptolemæo libro 2. cap. 8.

Iulio brica, Ptolemæo libro secundo, cap. 6. Hispaniæ vrbs.

Iulio magus, Andium ciuitas in Gallia. Ptol. li. 1. ca. 8. Vulgò Angiers.

*Iulio polis Myfiæ oppidum. Plur. libro quinto, capite 32.

Iulis, oppidum insulæ Deæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus à suauitate cantus, dictus est, vt in Suida legitur: Idem primus cecinisse nania fertur) & Bacchylidæ, & Erasistrati medici, & Aristonis Peripatetici. Apud eos lex erat, senes maiores sexagenariis occidi, vt victus ceteris sufficeret.

Iulium Carnicum, Ptolem. libro 2. capi. 14. vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Goltia, ditionis Austriæ.

Iulius 11. Pontifex cccvii, anno salutis 1703. Bononiam pulsus Bentiuolis vi cepit Seruiam, Rauennâ, Imolâ, Fauentiam, Forumliuuium, & reliquas ecclesiæ terras à Venetis occupatas, armata manu obtinuit. Mutinam & Mirandulam cepit. Bononia ab eo defecit.

Iulius, xxxii. Romanorū episcopus, anno salutis 335.

Iulius v. Hierosolymorū episcopus, ano salutis 151.

Iulius Paulus Iurisconsultus, vir doctissimus, Alexandro Seuro Romanorum imperatori à consiliis, anno ab vrbe 976.

Iulius Africanus, c o s. cum Vlp. Traiano Augu-

sto, anno ab vrbe 864.

Iulius Africanus, Consul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

Iulius Antonius, Consul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iulius Rufus, c o s. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iulius Rusticus, c o s. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.

Iulius Messala, c o s. cum Grato, anno salutis 237.

Iulius Seuerus, Consul cum Platio Syluano, anno salutis 893.

Iulius maximus, cum filio maximino, x x v. Romanorum imperator, Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos, vndique interfecit. Capito. Herod. lib. 7.

Iulius Cæsar, omnium Romanorum Imperatorum primus, idemque clarissimus, quemque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò conferre, verum etiam iure possimus præponere. Eius res gestas paucis perstrictas, vide apud Plinium lib. 7. cap. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Ascanio Aeneæ filio tractum putatur. Virgilius li. 1. Aeneid. Huius honori tributum est, vt septimus anni mensis (eo enim natus est) Iulius fuerit appellatus, cum antea Quintilis diceretur, quòd quintus esset à Martio, à quo Romani suum olim auspicabantur annum. Vide C. Iulium Cæsarem.

Iulus, Filius Aeneæ, alio nomine Ascanius, Vide ASCANIUS.

*Iulius Cordus historicus qui vitas imperatorum scripsit.

*Iulius Montanus poeta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

Iungani, Ligures: incolæ Alphigi oppidi, distant à Monæci porru stadiis quadringentis octoginta.

Iunia, Nomen viri concaptiui Pauli, rom. 16.

Iunius, sex tus est in ordine mensum, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus. Ouid. 6. Fast.

Iunius Brutus. Vide BRVTVS.

Iunius Blesus, Africa Procos. Tacfarinam fudit, fugauitque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iunius Donatus, c o s. collega Cornelii Secularis, anno ab vrbe 1012.

Iunius Maximus, 11. c o s. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iunius Tyberianus, c o s. cum Aurel. Probo Aug. anno ab vrbe 1033 11. Consul cum Calsio Dionne, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opis filia, soror & coniux Iouis, Dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus præesse creditur, vnde Pronuba vocatur: & parturientibus obstetricari, vnde Lucina nomen sumpit. Filiam habuit Heben, quam ex syluestribus lactucis concepit ferunt, quas ab Apolline inuitata auidius comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quanquam Ouidius

Martem sine viro eam malit concepit, Olenij tantum floris contactu. Physici Iunonem aëra interpretantur: idèoque Iouis & sororem, & cõiugem dictam volūt, quòd summa sit aëris cum æthere cognatio & similitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamor. Cic. 2. de Natura deorum. Iunonem à iuuando dicitur esse nominatam.

Iunonia maior & minor, insulæ ex Fortunatis. *Plin. lib. 6. cap. 32.

Iupiter, Opis & Saturni filius in Creta insula eodè cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus: idque clam patre, qui ex patetione cum Titano fratre inita, filios suos omnes deuorabat. Cum autè in virum adoleuisset, cognouissetque etiam tunc patrem, vite suæ insidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone sorte diuisit: ac Ioui quidem cæli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde sororem suam vxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deorum tres enumerat Ioues, ex quibus primū & secundū natos in Arcadia, alterum patre Aethere, ex quo etiam Proserpinam natam ferunt, & Liberum: Alterum patre Calo, qui genuisse Mineram dicitur, quam principem & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrum ostenditur. Physici interpretantur Iouem esse elementum ignis, dictūque Iouem putant à iuuando, eò quòd nulla sit res, quæ sic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à Poetis pro aëre, seu aperto cælo accipitur. Horat. 1. Carm. -Manet sub Ioue frigidò.

Aliquando etiam pro pluua. Virgilius libro 2. Georgicorum.

Etiam maturis metuendus Iuppiter visus.

Aliquando per Iouem intelligimus ipsam vidualorum superiorum elementorum, quæ actiua est, dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quauis trecetos Ioues à Marco Varrone enumeratos Tertulianus testatur, tamen huic omnia tribuamus, ne multitudine memoriam f. fiat.

Iupiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide DIOS.

Iura, mons Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidens. Cæsar in Comment. Vofegus dicitur aliis authoribus. Vulgò. Les montz Samet Claude.

Iustinianus, l v i. Romanorum imperator, multabellâ per legatos suos cõfecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtimur, Pandectas scilicet & Codicem.

Iustinianus 1 1. l x v. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammirathus Saracenorum rex. Africa & Libya restituta eoque fœdere interuentum, vt per an. x. Saraceni singulo quoque die, nummos mille aureos soluere, seruūque ex gente sua, & vnum

item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blond. lib. 10. decad. 1. Contra foedus in Bulgaros exercitum duxit, caedibus & incendiis in Bulgariam debacchatus est: Demum omnes saltus, omnem denique viam, resumptis animis Bulgari, qua imperatori Thraciam redeundum erat, minuerunt. Quare imperator, dimissis captiuis, reddita praeda, pacem petiit, precario impetratum sacramento confirmavit. Blond. lib. 10. Regno deturbatus est a Leontio patritio, adiuuente Gallinico patriarcha Constantinopolitano, abscissoque naso, in Chersonam ab eo est relegatus. Diac. lib. 18. anno ab vrbe 1447. E Chersona ad Bauarorum regem fugit, a quo susceptus, filiam Bauari sponsam accepit: ab Absimaro porro Bauarus pecuniis corruptus, hospitem & generum tradere pactus est. Quo cognito, Trebellioni Bulgarorum regina Iustinianus se credidit, & auxilio Bulgarorum regno restitutus, Gallinicum ex oculatum Romam misit, in hostes suos, eorumque studiosos crudelissimè defecit: quoties enim stillantem truncis naribus mukum abstergebat, quempiam aduersariorum trucidauit. Iterum cum Tiberio filio regnauit annis v. denique Chersonam euertere studens, a Philippico quem exilio damnauerat, cum Tiberio filio, bello superatus est & occisus, anno ab vrbe 1463.

*Iustinus historiographus qui epitonem in Trogi tanta styli felicitate conscripsit vt alienum prope inuentum vendicauerit.

Iustinus, philosophus Apologeticum pro CHRISTO fide conscripsit, & Antonino Pio Romanorum imperatori tradidit, tandem martyrio coronatus.

Iustinus, Colchis & Armeniis praefectus, anno ab vrbe 1313.

*Iustus historiographus quidam Tiberiensis, qui de rebus Iudaicis historiam scripsit, Volater.

Iustus, Hierosolymorum episcopus, Simeoni cruci affixo successit, anno salutis 97.

Iustus, x. i. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 118.

Iustus, v. Alexandriae episcopus, anno salutis 122.

Iustus, Consul cura Ianuario, anno ab vrbe 1080.

Iuturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis soror, quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicique fluminis nympham fecit. Haec in bello fratri aduersus Aeneam multum iuuit: sed videns fratri necem instare, in Numicum fluuium se occultauit. Virg. 12. Aen. Alij dicunt, eam rem habuisse cum Latino rege: eoque palam facto, sua sponte se in Numicium praecipitauisse. Reuera autem Iuturna, fons est in agro Latino, in Numicium influens amnem: quae res poetis fabulandi occasionem videtur subministrasse.

Iuuenalis, Nomen proprium Saryri poetae.

Iuuenius Celsus, Consul, collega Neratij Marcelli anno ab vrbe 831.

Iuuenius Celsus, iuriconsultus, Consul cum Crispino, anno salutis 865.

Iuuenius, presbyter Hispanus, Evangelia heroicis versibus explicuit, anno salutis 332.

Iuuentas, Dea iuuentutis, Iunonis filia, quam Graeco nomine Heben vocamus. Acron, Aliud est Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus. Iuuentas, aetas putatur: Iuuentas: ipsum numen: Iuuentus, ipsi iuuenes. Accipitur tamen aliquando Iuuentas, pro aetate ipsa iuuenili.

Iuueria, insula in Oceano Septentrionali, tantum ferè a Britannia distans, quantum Britannia a continente. Iuuen. Satyr. 2. Plinius Hyberniam vocat: Claudianus in quarto Honorij Consulatu, Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia*. nominatur.

Iuuianus, x. l. i. Romanorum imperator, menses v. l. i. regnauit, anno ab vrbe 1117. Vno & altero praelio a Persis victus, ignobilem, sed necessariam, pacem fecit. Prouincias quinque Transigritanas reddidit Persis, & Mesopotamiae partem.

I X

Ixia, regiuncula Rhodi ab Ixo portu: hinc Ixus Apollo. Steph.

Ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

Ixibata, populi iuxta Pontum, prope Indicam. Stephanus.

Ixion, Phlegye, siue (vt Hyginus maualt) Leotei filius, qui locerum suum, (siue is Deioneus fuerit, siue Eioneus) fraude peremit. A qua cade quam neque homines, neque dij eam lustrare vellent, diuque incertus vagaretur, Iupiter illius misertus, in caelum assumptum expiauit. Cunque iam purgatus apud superos degeret, Inno-nem amare cepit, eamque de stupro appellauit. Quod cum Iupiter ab vxore intellexisset, nubem illi sub Iunonis effigie opposuit, ex qua ille Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, quum passim gloriaretur, cum deorum regina se rem habuisse, Iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detrusit, curauitque vt ibi rotæ alligatus, perpetuè circumageretur.

Ixion, i. i. Corinthiorum rex.

Ixus portus, Vide I X I A E.

I Z

Izelus, castellum Siciliae. Steph.

Izrahia, Filius Ozi filij Thola filij Issachar. 1. paralip. 7.

K A

 Ailla panoniae regina quae Maritum suum vazulem excerauit. Volater.

Kene, dux Hunnorum, qui postea Hungari appellati sunt: quo duce ipsi Hunni Pannoniam ingressi, ad Tulmam Austris locum contra Romanos victores fuere. Occubuit dux

dux, cui successit Attila. Volaterranus geographi octauo.

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim Ianigenae sua lingua ob mentis excellentiam vocauerunt Italium Atlanta. Hic filiam suam Elestram Ianigenorum principi Camboblastoni dedit coniugem, & Romam filiam suam primò subreginam Aboriginibus sacrauit. Berofus.

Kunigunda, Henrici imperatoris vxor virginitatem perpetuam obseruasse fertur cum marito, & post mortem miraculis claruisse, anno salutis 1018.

A, vrbs Laconica, Homerus Laan vocauit: sic dicta, quod in excelso saxo sita sit.

Labim, Filius Mesraim, gen. 10. Ab hoc, Libya, quae prius (vt Hieronymus refert in Hebraicis quaestionibus) Phutensis regio appellata est, nomen habet.

Laad, Filius Iahath filij Subal filij Iuda. 1. paral. 4.

Laada, Filius Sela filij Iudae. 1. paral. 4.

Laadan, Filius Thaan filij Thale. 1. paral. 7.

Labæ, vrbs Chatteniae regionis Gerræorum: Gentile, Labæus. Steph.

Laban, Frater Rebeccæ filiae Bathuelis filij Nachor ex Melcha, gen. 24. Est & locus in deserto vbi Moses Deuteronomium praegit filiis Isracl, deut. 1.

Labana, ciuitas sacerdotum in tribu Iuda, iof. 15. Eadem videtur quæ & Lebna iofue 10.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Afer terminus est. iofue 19.

*Labanis Insula in sinu Arabico Plin. lib. 6. cap. 28.

Lábara, vrbs Cariae: Gentile, Labareus. Steph. Vide

HERMOTYMBIEI.

Labafardach, x. i. i. Babyloniorum rex, anno diluuij 1750.

Lábarus, viri proprium, cuius crebra mentio apud Plutarchum.

*Labda Amphionis cuiusdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quod clauda esset, & ob id a Bacchidadi cæteris sperneretur Eetioni nupsit ei que puerum peperit quem ab euentu Cypselum nominauit. Nam quæ duo Corinthiis reddita essent oracula, quibus illi moriebantur fore vt Labdæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, missi sunt publico decreto decem viri qui puerum interficerent. Verum quæ forte puer ei qui primus eum a matre acceperat, arripisset, ille misericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret: quapropter ille alteri tradidit & ille rursus alij: atque ita deinceps per manus traditus infans a decimo mari redditus est, nemine eum interficere volente. Posthæc illi egressi, & pro foribus

stantes sese mutuo, præcipue verò qui primus puerum acceperat increpabant, qui eum ex conuento non occidisset. Quod quæ audisset Labda, quæ intrus ad fores astabat, puerum in mensura frumentaria, quam Cypselum vocant greci, occultauit. vide latius hanc historiam apud Herod. lib. 5.

Lábdacus, Phœnicis filius, qui aetate iam in senium vergente Thebaseuocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiumque habuit Laium, OEdipi patrem, qui illi in regnum successit: vnde & Labdacides dictus est. Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ, dicitur Thebania labdaco rege.

Lábdalon, promontorium Epipolæorum, prope Syracusanos. Steph.

Labdas, Hierosolymorum episcopus x. x. i. anno salutis 197.

Lábco, Antistius iuris quidem ciuilibis disciplinam principali studio exercuit, & consulentibus de iure publicè responsum: cæterarum quoque bonarum artium non expertus fuit, & in Grammaticam sese atque Dialecticam, literarumque antiquiores, altioresque penetrauerat: Latinarumque vocum origines, rationesque percussauerat: eaque præcipue scientia ad enodandos plerisque iuris laqueos vtebatur. Gell. lib. 13. cap. 10. De quo rursus cap. 12. eiusdem libri scribit, Agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vsque eò, vt D. Augusto iam principe & Rempub. obtinente, ratum tamen, pensumque nihil haberet, nisi quod iustum sanctumque esse in Romanis antiquitatibus legisset. A labiorum magnitudine dictum putant, Labeones & Labrones cognominantur.

Labérius, poeta mimographus, Eques Romanus Macrobius Saturnaliorum lib. 2. & Gellius lib. 11. cap. 9. Seneca lib. 7. Declamationum. Laberium Mimum diuus Iulius ludis suis produxit, deinde Equestri ordini reddidit: quem quum iussisset ire sessum, omnes Equites ita se coarctauerant, vt venientem non reciperent.

*Labetia Arabiae oppidum, ab Aelio Gallo dirutum Plin. lib. 6. cap. 2.

Lábici, Italiae populi, qui genus suum a Glauco Minois filio traxerunt, quem Labicum appellarunt a scuto militari intrus anato, quod scuti genus primus in Italia ostendit. Nam *labia*. Graecis aniam significat, vel manubrium. Virg. lib. 7. *Quicumque enim magna labia habent. Et Sacranæ acies, & picti scuta Labici. Hinc labicanus ager Labicis vicinus, cuius meminit Linius li. 2. ab vrbe. Labiènus, Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat. demum bello ciuili trasifugit ad Pompeium, cui Cæsar bona, quæ habebat in potestate, remisit.

Labiènus historicus, cuius scripta abolita fuere. Trāquillus in Caligula cap. 15. T. Labieni, Cordi Cremutij, Calsij Seueri scripta senatusconsultis abolita, requiri, & esse in manibus, lectitarique permittit: quando maximè sua interesset, vt facta quæ

que posteris tradantur.
 Labina, vicus inter Veronam & Cremonam duabus cladiibus Romanorum notus, quæ antea Bebryacus dicebatur.
 Labinéus qui & Baltassar, x i i i. Babyloniorum rex, regnavit anais v. anno diluuij 1757.
 Labinéus, filius Niſtoſis reginæ Babyloniz, tandemque Babyloniorum tyrannus. Herod. lib. 1.
 Lablatum, Vide s i s c i a.
 Labória, arum, Italiae pars illa, quæ vulgò *Terra laboris* dicitur. Plin. lib. 17. cap. 4. Campus est ad eò pinquis, vt stipulam tantæ crassitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vrantur. Sic dictus, quòd ingès labor sit in eo colendo: quippe solum habet arduum opere, difficile cultu, bonis suis acrius penè pascit, quam vitis. Idem lib. 9. cap. 11. Quantum autem vniuersas terras campus Circumcam panus antecedit, tantum ipsum pars eius, quæ Laboriz vocantur, quem Phlegrazon Græci appellant. Finiuntur Laboriz via ab vtroque latere Còsulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. cap. 4.
 Labótes, i i i i. Lacedæmoniorum rex, anno diluuij. 1284.
 *Labradeus Iuppiter in Caria colebatur, cui simula chrum primus consecrauit Arsals rex, quod victo Cidaule Lydorum rege, securim quæ lydorum regum erat, quæque à Lydis Labrys dicitur in Cariam retulisset à qua Ioui Labradeo nomen dedit. Cels. lib. 6. cap. 11. & Plin. lib. 32. cap. 2.
 Labránda, vicus Cariz: Gentile, Labrandenus & Labrandius. Steph.
 Labyrinthus locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuisse Labyrinthos docet Plin. lib. 36. cap. 13. Creticum à dedalo factum quo inclusus erat Minotaurus: Aegyptium in nomo Heracleopolite quem describit Ne la lib. 1. Lemnium columnarum nitore insignem Italicum à Porſena hetruscorum rege sepulchri causa extructum.
 Laccóbriga, Hispaniz vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6. alio nomine Coymbra.
 *Laccopluti cognominati sunt Galliz Atheniensis posteris, quod is repente, ditatus esset thesauro in campis Marathonis subter terram inuento. Nam græci λακκοῦσι appellabāt quos & Syctos dicimus, hoc est loca subterranea, in quibus vinum, oleum frumentave condebant. Vnde & Laccum pro sepulchro vsurpat Psalmorum interpret: Et similis ero descendentes in lacum.
 Lacedæmon, clarissima Peloponesi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè instituta. Hæc Menelai regia fuit, quam Paris diripuit, Helenamque inde in Phrygiam abduxit Lacedæmonés eius inhabitatores, populi olim bellis egregij, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo, esuriendo, algendo, astuando, erudebant. Veget. lib. 3.
 Lacedæmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmo-

nus: Possessiuum, Lacedæmonicus.
 Laceria, vrbs Magnesia, & alia Italiae: Gentile, Laceria, & Lacerda, formin. vt primitiuum. Steph. Vide L V C E R I A.
 Láchares, Mithridatis filius, Bosphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus lib. 98.
 Láchesis, vna Parcarum, quam Latine Sortem interpretari possumus. ná λαχάειν, est fortiri. Hæc autè idcirco vitæ humanæ præesse voluerunt, quòd in ea sortem, hoc est, casum plurimum valere arbitrabantur.
 Lachis, Ciuitas tribus Iudæ, iosue 10, 15. 4. reg. 18. Constructa à Roboam, 2. paral. 11.
 Lácia vel Laciade, vicus in Oeneide tribu: Tribulis, Laciades. Steph. * Hi abundabāt raphanis, quibus vtebantur in deprehensos in adulterio ludibrij causa. Suidas & Erasimus in Chiliad.
 Lacibúrgium, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Cermaniz vrbs. Hodiè Rostochium, vulgò *Rostoch*.
 Lacinium, promontorium in extremis Italiae finibus, inter Periliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniumque dirimens ab Adriatico. Dicitur Lacinium, à Lacino quodam latrone, quem Hercules, quòd boues suos abegisset, ibi dicitur interemisse, templumque ibi Iunoni condidisse, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit. Virgil. 3. Aeneid.
 Lácidas, Cyrenæus philosophus, nouæ academiz princeps, Arceſis auditor. Suidas. Cicero lib. 4. Academ. quæst.
 Lacípโป, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Hispaniz ciuitas, alio nomine Lapezia dicta.
 Lácius & Antiphemus fratres. Steph.
 Lacmon, promontorium Pindi montis, ex quo Inachus & Ajax fluuij manāt: Inde Lacmonius, Steph.
 Lacónia, Peloponesi regio inter Argium agrum & Messeniæ secundum litus extensa: olim à numero centum ciuitatum Hecarompolis appellata: quarum omnium caput fuit Lacedæmon, alio nomine Sparta appellata, salutaribus olim Lycurgi legibus optimè instituta. Incolæ, Lacones: femininum Lacæna. Est item Lacon, canis nomen apud Ouidium 3. Metamor.
 Lacrines, vir Lacedæmonius missus ad Cyrum. Herodot. lib. 1.
 Láctiphagi, quidam Scythiz populi, qui & γαλακτοφάγοι dicuntur.
 Láctucínij, cognomina Romanorum procerum, à lactucis deducta. Plin. lib. 19. cap. 5.
 *Lacydes philosophus fuit Cyrenæus primus nouæ Academiz institutor, tantopere ab Anſere adamat, vt ei perpetuo comes esset, nusquam ab eo non in publico, non in Balneis, non interdium digrediens.
 *Lacydes Rex Argiuorum, molli incessu, comaque perpetuo vnguentis delibuta. Plutarch. in opusculo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere possimus.
 Ladas, Alexandri Macedonis cursor, tanta pedum

velocitate, vt vestigia eius in arena non appareant. Quo nomine statuum meruit apud Argos in templo Veneris, quam *νικηφόρον* cognominabant.
 Lade, insula AEolidis: Gentile, Ladæus.
 Ladépsi, populi Bithynorum. Steph.
 Ladésta, aut Ladestum, vna Liburnidum insularum: Gentile, Ladestanus. Steph.
 Ladisacites, insula in Persico mari. Steph.
 D. Ladislaus, Vngarorum rex, anno salutis 1078. Hic vir sanctus summè modestus, ad suscipiendum regnum à proceribus coactus est. Per mortem Zouleri regis, cui nupta Ladislai foror erat, Dalmatiam, Croatiamque Pannoniz finibus adiecit. Hunnos prelio superauit: Rhurenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrare, (Vngariam enim inuaserant) compulit. Polonos conuertit, Cracouia capta.
 Ladislaus, infans, Alberti regis filius, Vngarorum rex, anno salutis 1440.
 Ladislaus i i i, Emerici ex Constantia Aragonia filius, Vngarorum rex, anno salutis 1201.
 Ladislaus i i i i, Vngarorū rex, anno salutis 1274. Bellum cum Comanis gessit, duce Oldamuro apud Lacum Hood, praelio inito, victor tandè discessit: postea cum Comanis pacem fecit. Irreligiose se erga Caroli Siciliae regis filiam habuit, pluribus ei pellicibus superinductis. Volater. Riti. A Comanis est interfectus, anno salutis 1289.
 Ladislaus, Apuliz rex, Romam armis intrauit. Capitolium obtinuit, molem Adriani obsedit: à Paulo Vrsino Pontificis partes defendente fusus, fugatusque est, anno salutis 1406.
 Ladislaus, Bohemorum rex, sub tutela Friderici Cesaris. Elegerat Bohemi Albertum Bauariæ ducem, à quo repulsi sunt, anno salutis 1440.
 Ladon, fluuius Arcadiz, iuxta quem Poëtæ fabulantur, Syringanympham in arundinem fuisse mutatam. Ouid. lib. 1. Metamorph. Eius ripæ lauris abundant. Est & nomen canis Actæonis apud Ouidium lib. 3. Metamorph. Habuit Ladom Thelyphussam filiam, à qua Arcadiz vrbi nomen. Steph.
 *Læana oppidum Arabiz ad sinum illum rubri maris, qui in Aegyptū vergit, qui ab oppidi huius nomine Læaniticus vocatur. Plin. lib. 5. cap. 11.
 Láea, vrbs. Cariz: Gentile, Laites. Steph.
 Lael, filius Eliasaph principis. nume. 3.
 Læna, siue Lemna, meretrix, amica Armonij & Aristogitonis qui Hypparchum tyrannum interfecerant, cum tormentis cogeretur, vt socios pderet, linguam suam mordicus amputauit. Eusebius.
 Lænéus, fluuius Cretæ, Cortynam urbem præterlabens, per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorso vsque ad eam urbem vectam fuisse prodiderunt.
 Læerte, nomen vrbs Ciliciz.
 Læertes, Arceſij filius, pater Vlyſſis, qui ab eo Læertiades dicitur. Ouid. in Epist. Penelopes.
 Læertes, Straboni lib. 14. castellum in tumulo quodam situm, qui mamillæ speciem prabet.

Λαίρτις, Stephano, parua regio Ciliciz. Strabo lib. 14. Alexander verò & montem & urbem esse tradit. Gentile, Lærtinus, vel potius Lærtius, a, um: vt, Regna Lærtia, apud Virgilium 3. Aeneid.
 Lærtius, Diogenes historicus, qui de philosophorum vita scripsit.
 Læstr'ygones, populi immanissimi, Formias Campaniz urbem incolentes, quos Plinius lib. 7. tradit humana carne vicitasse. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyſsem in litus suum tempestatis impetu eiectum, totis viribus oppugnauit, vnumque ex eius focis ore apprehensum dilaniauit. Homer. 10. Odyſſ.
 Lætus, Aegypti Proconsul, anno salutis 2003.
 Lagaria, castellum Siciliae prope Thurios, quod Epeus & Phocenses condiderunt: Inde Lagaritanum vinum, Stephano.
 Lagia, vnum ex nominibus Deli insulæ. Pli. li. 4. c. 2.
 Laginia, oppidulum Cariz: Gentile, Laginæus, Laginites.
 Laginitis dea, Vide Η Ε C Α Τ Η Σ Ι Α.
 Lagus, pater Ptolemæi successoris Alexadri, cui Philadelphus successit in regno. Hinc Lagæus, a, um, Vide Ρ Τ Ο Λ Ε Μ Α Ε V S.
 Lagûsa, insula circa Cretam: Gentile, Lagusæus, aut Lagusius, Stephano.
 Lag'yses, populi Sarmatiz, Perotus.
 Hágyra, Ptolem. lib. 3, cap. 9, vrbs Tauriz Cherſoneſi.
 Lahem, Nomen loci. 1. paral. 4.
 Lahela, Nomen fluuij. 1. paralip. 5.
 Laia, Vide L A E A.
 Laini, populi Pæoniæ. Steph. ex Thucydide.
 Lais, idis, meretrix nobilissima, quæ quæstus gratia, ex Sicilia, vbi nata fuit, Corinthum sese contulit: vnde à scriptoribus passim Ephyraea, hoc est, Corinthia cognominatur. Ad hæc propter insignem pulchritudinem potentissimi quique ex omni Græcia conueniebant: nec quispam admitteretur, nisi qui dabat, quod poposcerat. Vnde profectum creditur prouerbium, Non cuiusvis hominis esse, adire Corinthum. Tam carè enim Lais suis locabat noctes, vt vel potentissimi, pretij magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demosthenes fuisse fertur, qui cum scorti tam nobilis fama accensus, aliquando Corinthum nauigasset, illaque noctis vnus operam decem millibus drachmarum indicasset, expauesactus pretij immentitate, Græcè respondit, ἔκ ἀνδρῶν μιστῶν δραχμῶν μεταμίλειαν. Non emo, inquit, decem millibus drachmarum pœnitentiam. Propertius lib. 2, Non ita complebant Ephyraea Laidos ædes, &c.
 *Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cum ab adolescentibus Theſſalis sic adamaretur, vt eius vestibulum etiam vino aspergeret Theſſalæ mulieres: inuidia motæ eam in veneris templo, dum sacra fierent quæ vitis nequaquam adire fas erat, confoderunt. propter quod facinus Theſſaliam pestis iuauit, nec prius cessauit quam veneris auitibus templum condidissent.

Lais, Regionis quidem Afer tribus, possessionis autem Dan. Iudic. 16: quæ & Dan. & Lesem dicta est, iudic. 18: & Lesem-dan, iof. 19. Pater Phaltiel mariti Michol filia regis Saul, 2. Regum 3. Vide **L E S E M**.

Laisa, Ciuitas, quæ aliàs Dan. dicitur isa. 10.

Laius, filius Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi qui Iocastam Creontis Thebani filiam uxorem duxit: quam quum concepisse audisset, de futura prole oraculum consuluit: cui responsum est, eum nascituri manu periturum. Quo responso perterritus, puerum recens natum ex satellitibus necandum tradidit: qui cum neque herilis impietatis se ministrum præbere vellent, neque rursus domini mandata auerere negligere, viam mediam delegit, traiecitque vimine pueri pedibus, ex arbore eum suspendit, futurum ratus, ut inedia moreretur. Verum cum Phorbas, Polybi Corinthiorum regis pastor illac iter faceret, auditio vagitu, eò accurrit, puerumque seruauit: quem & reginæ, quæ liberis carebat magni muneris loco obtulit, à qua, veluti puer cœlitus missus filii ioco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus est. Grandior deinde natu factus, cum generis sui cognoscendi audis Apollinem consulisset, responsum accepit, se partem in Phocide inuenturum. Quò cum venisset, Laium in tumultu quodam inter ciues suos, exteròsque exorto interfecit, matremque imprudens duxit uxorem. Vide **O E D I P U S**.

Lalaxania, Hispaniæ regio in tractu Tarracoenfi, Ilergetibus & Indigenibus contermina. Inde adiectiuum, Lalaxanus, a, um: vt Vinum Lalaxanum, magis copia, quam bonitate laudatum. Plin. li. 14. cap. 6.

*Lalasis est fluuius Isauriæ quæ Asiæ regio est inter Ciliciam & Panaphyliam sita. Plinius libro 5. cap. 27.

Lalifanda, vrbs Isaurica: Gentile Lalifandus, sed vrbs nunc Dalifanda vocatur, ciues Dalifandenses. Steph.

Lamachus, Atheniensium dux. Plutarchus, Thucydides lib. 6.

Lambotus, filius Africa. Strabo.

Lambrus, fluuius in Cisalpina Gallia, quem Paudus deserit in mare Adriaticum. Plin. lib. 3. cap. 16. & 19. A quo Lambrani dicti sunt eius accolæ. Sueton. in Cæs.

Lamech, Nomen filij Mathusala, gene. 4. s. lucæ 3.

Lametini, vrbs à Lamete fluuio iuxta Crotonem, cuius ciues Lametini. Steph.

Lamia, Stephano, vrbs Meliensium in Thessalia, vel à Lamio Herculis filio, vel à Lamia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illis etiam Lamicum bellum fuit. Est & alia Ciliciæ: Gentile, Lamius & Lamiotæ. Est & Lamia, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lameates. Steph. Vide **L A M P I A**.

Lamias, ab antiquis mulieres esse putabantur, siue vetius dæmonum quædam phantasmata, quæ

formosarum mulierum specie assumpta, pueros, pariter & iuuenes blanditiis allecctos deuorabant. Hæ cum foris essent egregie oculatæ, domi prorsus cæcutiebant. Horat. 1. Carm. Ne u pransæ Lamia puerum viuum extrahat aluo. Philostratus in Apollonio ait Lamias à quibusdam Laruas appellari, & Lemures, à nonnullis etiam Empusas, esseque ad amorem & Venerem propensas, & carnes humanas, maximèque formosorum, auide appetere, ideoque libidinis cupiditate allicere eos, vt postea deuorent. Cæl. Rhodig. lib. 29. cap. 5. Lamiarum nobilis Roma familia fuit, à Lamo orta Antiphatis patre, Læstrygonum rege, qui Formiis regnauit. *Ex hac familia fuit Aelius. ille Lamia, senator Romanus, ad quem scribit Horat. Carm. 3. Ode. 17. Chrysothomus, Dion in intima Africa feras quasdam esse scribit muliebri facie, quæ Lamia dicuntur: vberibus autem totoque pectore adeo speciosa vt nullo pictoris ingenio effingi queant, quibus relictis homines in fraudem alliciunt, captòsque deuorant. Lamia item meretrix quædam insignis fuit Demetrii regis amica cui blandientes Thebani, veneris Lamia delubrum consecrarunt

Lamirus, Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

*Lamiscus Samius historiarum scriptor.

Lamissus 111. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.

Lamius, Vide **L A T M V S**.

Lampadius, Consul cum Oreste, anno ab vrbe 1283.

Lampado, vna ex Pleiadibus.

Lampares, xx 1111. Assyriorum rex.

Lampe, Argrippa postea dicta, Dauniæ siue Apuliæ ciuitas. Steph. Alia est Lampe (vel Lampæ) Cretæ vrbs, ab Agamemnone condita, à Lampo Tarrhæo dicta. Alia est Acarnaniæ, alia Argodilis. Steph.

*Lampedo mulier Lacedæmonia raræ felicitatis, vt quæ & regis filia fuerit & regis vxor & regis mater. Plin. lib. 7. cap. 41.

Lampetia, filia solis ex Neera, soror Phaetusa, quas pater gregibus suis in Sicilia pascendis præfecit. Ad has cum Vlysses venisset, tempestate in Siciliam eiectus, socij, qui summa cibi penuria premebantur, ipso dormiente, boues aliquot mactarunt. Quam rem cum ex Lampetia filia sua Apollo didicisset, querelam ad Iouem detulit: qui nati precibus obsequens, Vlyssis socios ad vnum omnes fulmine & tempestatibus perdidit. Homerus ad finem libri 12. Odyss.

Lampetia, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph.

Lampetium, sepulchrum in Lesbo, à Lampeto Iri filio. Steph.

Lampeto, Amazonum regina. Iornand.

Lampetus, soror Phaetontis in arborem mutata. Seruius.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 1.

Lampia, fluuius Arcadiæ. Statius lib. 4. Thebai.

-Cadensque iugis Lampia vinosis. Est item oppidum Arcadiæ eiusdem nominis apud Lactantium. Vide **L A M I A**.

Lampon, Panchates, Pelorus, Camphasus, nomina equorum apud Silium. Fuit & Mampon, sacrificus vates per auferem velut auem auguralè iurare solitus. Eras. in Prouerb.

Lamponia, vrbs Troadis.

Lamprides, xx 11. Assyriorum rex.

Lampadius, filius Cilicis, eique successit in regno Paulus & Theodotus antiquissimi scriptores. Bocatius lib. 2. cap. 48.

Lampacus, siue Lampacum, vrbs Asiæ ad Hellepontum, Inter Simoëtem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquisitissimis honoribus colebatur. Ouid. 6. Fast. Strabo libro 3. vrbs clarissimam nobili portu esse ait, & templo Matris deum insignem. Cicero in Verrem act. 3. Oppidum (inquit) in Helleponto est Lampacum, Iudices, in primis Asiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipsi Lampaceni, tum summe in omnes ciues Romanos officiosi, tum præterea maxime sedati & quieti, propè præter cæteros, ad summam Græcorum otium potius, quam ad vllam vim aut tumultum accommodati.

Lampacus, Stephano, vrbs iuxta Propontidem, à Lampace quadam eius loci puella.

Lampacus, Phocensium structura olim Pityusa dicta & ab Homero Pitea à pinetis, cum Laomedontia prius nominaretur. Generoso vino abundat, quo nomine Themistocli à Persarum rege per benevolentiam donata est.

Lamuel, Nomen regis. prouerb. 31.

Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina. *Ouid. in epist.

Lamus, Neptuni filius, Læstrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.

Lamus, equus generosus apud Silium.

Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus fluuius Ciliciæ & regio circumiacens, Lamusia: Gentile, Lamusius. Steph.

Lamyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.

Lamyrus, Vide **L A M I R V S**.

Landia, fons, qui Archemoro illic à serpente vulnerato, Archemorus dictus traditur.

Lando Romanorum pontifex cxx 11. anno salutis 915.

Langia, fons in Nemea sylua postea, Archemorus dictus, ab Hypsipyles alumno, quem cum illa, Argiuis fontem hunc ostensura, in gramine reliquisset, serpens interemit. Statius lib. 4. Thebaidos.

Lanuium, siue Lanuium, Romanorum ciuitas, Straboni libro 5. in Appiæ viæ dextera, à qua prospectus est Maris & Antij.

Lanthberius, Vuidonis filius, iuuenis bellicosus Italiæ rex, anno salutis 901.

Lanubium, latinorum vrbs, Ptolem. libro 3. cap. 1.

Hodie Lanuinum. Vide **L A V I N I V M**.

Laocoon, ontis filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbraei sacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita est, intra vrbs recipiendum distulit, hastamque in eum tanto impetu contorsit, vt sonantia intrus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in se creditur concitasse, tanquam doni Mineræ violator. Protinus enim è mari duo immensæ magnitudinis serpentes emerferunt, qui primum duos eius filios, deinde & ipsum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. 2. Aen.

Laodamantia, insula in Libya. Fortassis, à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur: Gentilia, Laomedontites & Laodamantites. Steph.

Laodamas, Halius & Clytoneus, filij Alcinoi regis & Aretes. Homerus in Odyss.

Laodamia, Bellerophonis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit, suscepitque Sarpedonem, qui postea Lyciæ rex factus est. Verum cum Bellerophontes rerum successu elatus, in cælum euolare conaretur, Iupiter hominis temeritatem ægrè ferens, cæstrum illi immisit, quo exagitatus equus sessorum excussit. Diana quoque Laodamiæ infensa, suis eam telis confixit. Homerus 6. Iliad.

Laodamia, Acasti & Laodoeæ filia, quæ tanto amore Protefilaum virum suum adamauit, vt cum ab Hectore occisum cognouisset, superstes ei esse noluerit. Priusquam tamen interiret, in solatium mœroris optauit, vt mortui vmbra videre posset: qua visa, in illius amplexibus exiit. Ouidius Epist. 10.

Laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenor regis Thraciæ filio nupsit.

Laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chrysothemide & Iphigenia, seu Iphianassa Achilli obtulit, vt ex his, quam vellent, uxorem eligeret.

Laodicæa, vrbs celeberrima in Asia, Lyco flumini inposita, Ptolem. lib. 5. cap. 29. Primò Diospolis appellata, deinde Rhos, postea Laodice à Lyco flumine. Hanc vrbs loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificauerunt. Primum Hieronymus qui hæreditatem populo diuisit supra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: postea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter gestas, prius ab Antonio, postea ab Augusto ad regiæ dignitatis fastigium euectus est. Est & alia ad montem Libanum sita.

Laodicæa (inquit Stephanus) vrbs est Syriæ, quæ prius Λυκόδωρος, id est, album litus dicebatur, & Rhamitha ab initio: quòd pastor quidam fulmine tactus exclamasset Rhamanthas, hoc est, Deus ab excelso. Rhaman enim excelsum, Athas Deus significat. Hæc Philon. Postea nomen accepit à Laodice matre Saleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuum abundat. Alia est

Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius uxori nomen erat Laodice, per oraculum admonito, quod Stephanus recitat. Alia quoque est Lycaoniæ, & alia Mediæ. Stephanus.

Laódochus, Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis strenuus, cuius formam assumpfit Pallas, cum se in acies Troianorum inferret, Pandaro suafura, vt sagitta in Menelaum emissa fœdus violaret. Homerus 4. Iliad.

Laómedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cum de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotij dedit, pactus mercedē, quam mox extructis mœnibus se illis soluturum iurauit. Verum cum postea iuramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati no uam urbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline verò pestem eò immitte. Qua de re cum Laomedon oraculum consulere, responsum est, alia ratione deos placari non posse, quã si quotannis Virgo Troiana, quam fors declarasset, Ceto dilaceranda exponeretur. Verum cum fors post aliquot annos Hesionem eius filiam prodidisset, & iam scopulo alligata, monstrum expectaret, Hercules illac forte iter faciens, liberandam Hesionem ea conditione recepit, si equos diuino semine procreatos, quos habere eum constabat, in præmium sibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta belua, virginem liberauit. Sed cum Laomedon promissis non stare, indignatus Hercules, collecto vndiquaque exercitu, Ilium expugnauit, Laomedonem occidit, Hesionem Telamoni uxorem dedit, quod primus murum conscendisset. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui postea auro à vicinis redemptus fuit. Ideoque *ἀπὸ τοῦ περιλαοδαίου*, hoc est, à redimendo nomen obtinuit. Hinc Laomedonteus, tea, teum. Item Laomedontiades, patronymicum.

Laómedon, xviii. Sicyoniorum rex, regnavit annis xli.

Laómedon Mytilæus, rex Syriæ, anno ab urbe 430.

Laomedontia, vrbs quæ Lamplacus post appellata est. Steph. Vide LAODAMANTIA.

Laomim, Filius Dedan filij Iecsan. genef. 25.

Laonome, Calliarum ex Odædoco filium peperit, qui Locrorum vrbi nomen dedit. Steph.

Laósthene, xxxi. Assyriorum rex, regnavit annis xlv.

Lapétra, mons Laconia, à Dioscuris Laoperfis: Gentile, Laperfæus. Vide LA.

Lapéthus, vrbs Cypri, portum habens & naualia: Gentile, Lapehus. Steph.

*Laphystius Iuppiter dictus est à colle Laphystio, vbi colebatur.

*Laphria Diana dicta est à Laphrio Phocensi, qui eam Calydoniis crexerat: licet alij malint sic dictam, quod ira deæ singulis annis in Oeneum *λαφρητρία* id est mitior fieret.

*Laphrya Minerua dicta est quasi Laphyria per synecopen, quod victores ex bello ferant *λαφρητρία* id est, exuuias.

Lapidoth, Maritus Deborah prophetidis. iudic. 4.

Lapis, Cretensum rex.

Lápithæ, populi Thessalia, Pindum & Othryn mœnes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos & strata equorum creduntur inuenisse. Virgil. 3. Georg.

Lápithæ, es, vrbs Thessalia, à Lapitha Periphantis filio. Incolæ, Lapithæ.

Lápithæ, mons Laconia, Steph. Græcorum nonnulli Lapithas dictos volunt à Lapitha Apollinis & Stilbes nymphæ filio.

ápithes, Vide PHILIDA.

Lápithos, vrbs in Cypro insula.

Lápyges, populi Sarmatia.

Lara, vna Naiadū, Almonis fluij filia, ex qua Mercurius lares dicitur genuisse. Ferunt enim Iouem, cum Iururnam Turni sorore adamaret, neque illa potiri posset, quod protinus illa in fluiuium insiliens, sui copiam illi eriperet, Latij totius Nymphas conuocasse, & ab iis petiisse, vt Iururnæ ad Tiberis ripam obstarent, ne eo in fluiuo sese posset occultare. Qua in re cum cæteræ Nymphæ Ioui operam suam essent pollicitæ, rara illius consilium primū Iururnæ, deinde & Iunoni enuntiauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt vsu linguæ eam priuarit, Mercurioque statim tradiderit ad inferos ducendam. Verum Mercurius, cum iussa patris exequitur, Laræ forma captus, in itinere eam compressit, gemelōsque legitimo tēpore ex ea suscepit, quos ex nomine matris lares appellauit. Ab aliquibus dij agrorum vocati sunt. Quoniam autem lares, siue penates etiam priuatorum domibus præesse credebantur (Plaut. in Aul.) factum est vt vtrumque vocabulum pro ipsis domibus vsurparetur. Sallustius in Catil. Illos binas aut amplius domos continuare, nobis larem familiarem nusquam vllum esse: etiam pro foco posset accipi, sicut & alibi sæpe apud poetas. Quandoque pro igne: Columel. lib. 12. de villico, Cōsuefcit rusticos circa larem domini, focūmq; familiarem semper epulari.

Lararium, sacrarium domesticum, in quo lares & dij peculiare adorabantur. Scribit Lampridius Alexandrum Severū in larario rem diuinam matutinis horis factitasse, ad effigies Deorū, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Christum: in secundo larario simulachrum habuit Virgilij & Ciceronis.

Laranda, ciuitas Lycaoniæ: vnde Ptolemæus cap. 6. lib. 5. municipium Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

*Lardana apud Herodotum nomē est ancillæ, à qua fluxerunt Heraclidæ.

Laréntia, nobilissima meretrix quæ populum Romanum (vtpote quia ditissima esset) hæredem fecit, & postea pro Dea habita, Flora appella-

tur, cuius sacra Floralia dicuntur. Vide Flora & L. Laurentia.

argus, Consul cum Messalino, anno ab urbe 899.

Larina, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Virg. 11. Aeneid.

Larīne, fons in Attica regione, Plinius libro 4. capite 7.

Larīse, vrbs Aeolia, Herod.

Larissa, nomen multarum ciuitatum. Vna est in plaga Thessalia iuxta Peneum, ab Acrisio condita, à qua Achilles Larissæus dictus est. Alia Pensilis in Creta, à nonnullis Pelasgia dicta, (Stephanus Gortynem Crete vrbe olim Larissam dictam scribit) alia in Peloponneso arx Argiuorum, alia in agro Attico. Ad Tralles etiã Asiæ est Larissa (vt Strabo scribit) à qua Larissæus Iupiter est dictus. Larissa quoque in Italia, quam (vt Diodorus lib. 1. scribit) Pelasgi condidere. Cæsar 3. belli ciuilib. vniuersam simul Larissam versus se recipere vocauerunt. Stephanus duas Crete Larissas facere videtur, item duas Thessalia: vnam ad Peneum, alteram in confinio Macedonia. Alia est Troadis, cuius Homeerus meminit: Alia AEolidis, iuxta Cumam: Alia Syriæ, quam Syri Sizaræ vocant: alia Lydiæ. Est & parua regio in Ossa. Strabo vicum Ephesi effe scribit, vbi Apollo Larissenus colebatur: alioqui à Larissa Larissæus fit, & Iupiter *λαρυσίος*. Idem alibi, Larissa (inquit) etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

Larius, lacus totius Italiæ amplissimus: vnde & à Virgil. 2. Georg. maximus vocatur, quem à Commo vicino oppido nonnulli appellant Comensem. Per hunc lacum medius fluit Abdua fluiuius, aquasque eius reddit suauiores: deinde per oppositam lacus partem erumpens, in Padum nõ longè à Cremona insluit. Dicitur Larius à fulicarum multitudine. A Græcis enim *λαρος* vocatur fulica, quæ est avis nigra & aquatica. Hinc fit Larius, a, um.

Laródij, populi in Scythia Asia. Herodoto libro quarto.

Lárrius, filius Lydi, Hercules filij.

Larta, vrbs in Epiro hodie, olim Ambratia.

Larúnda, Nympha, quam alij Larum vocant, ex qua Lares dicti. Vide Lara.

Laryna, oppidum Bœotia ad Cephisum fluiuium. Plin. Strab. & Pomp. lib. 2.

Lasa, Ciuitas, quæ Hieron. in Hebraicis quæstionibus Callirhoe dicitur. ge. 10.

Lásia, insula, quæ & Andros, in mari Aegæo.

*Lasthenes nomen cuiusdam proditoris apud Herod. qui Olinthum prodidit Philippo Macedoni.

Lasthénia, mulieris nomen, quoniam Platone præceptore vsam scribit Plutarch. ornataque virili auditorium ingressam. scribit etiam Laërt.

Lasthenis, Nomen viri. 1. mach. 11.

Latus, primus de mulica scripsit, & dithyramborum

certamen protulit primus, vixitque temporibus Darij Persarum regis.

Lateranus, proprium nomen patricij Romani, qui latere frequens in otio solebat. Hic Consul designatus, iussu Neronis interfectus est. Aedes eius amplissimæ datæ fuerunt à Cōstantino imperatore pontifici maximo. Inde Lateranense palatium, & Lateranensis basilica sancti Ioannis ædes vocata est, quæ in Lateranorum nobilissimæ gentis ædibus extructa fuit.

Láthirus, Vide Ptolemæus.

Latiális, Vide Latium.

Latinæ, arum, sacrificia quædam Ioui constituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex sacris carnē petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cic. pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, dies conceptius erat. Varro 4. de lingua Latina.

Latini, populi Italiæ in Latio: de quibus Sallust. Priusmodò Italiam tenuisse quosdam, qui appellabantur Aborigenes: hos postea aduētū Aeneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait, Aeneam victis Latinis, vt eorum fauorem sibi conciliaret, nomen Latinum nõ solum illis non sustulisse, sed etiam Troianis imposituisse.

Latinienfis, Vide Latinus & Latium.

Latinus, Laurentū rex, Fauni & Maricæ Nymphæ, aut (vt Hesiodo placet) Vlysis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis sorore Lauiniã suscepit, quam cum externo genero tradere oraculo iuberetur, Aeneæ post excidiū Troiæ in Latium delato eã despondit. Quæ re intellecta, Turnus qui illam impotentissimè adamabat, tam ægrè tulit aduenã sibi præferri, vt ea de causa bellū aduersus Aeneam suscepit: cuius fuit exitus, vt singulari certamine victus Turnus, vitæque exurus, victoriam cū sponsa riuali reliquerit. Virg. 12. Aeneid.

Latinus Syluius, v. Latinorum rex, regnavit annis quinquaginta.

Latium, Straboni propriè ea pars Italiæ est, recte Plinio lib. 3. cap. 5: quæ inter ostia Tiberis & Circeios interiaceret, millia passuum quinquaginta in longitudinē non excedens: quod postea prolatis imperij terminis, Antiquū Latium est appellatum. Noui verò Latij tractus ad Vulturnū vsque amnem extenditur, diuiditurque in Latium citerius & vltorius. Citerius Latium à Tiberis ripa Fúdos vsque protenditur. Vltorius à Fúdis vsque ad Vulturnū amnem. Dicitur autem Latium putatur, quod illic latuerit Saturnus, cum Iouem fugeretur. Quid. libr. 1. Fastrorū. Hinc Latius, a, um: & Latinus, ea, num.

Latiniensis, idem quod Latinus. Cicero de Arusp. Resp. Quod in agro Latiniensi auditus est strepitus cum fremitu. Significare etiam potest eū qui alibi ortus, in Latio cum Latinis versatur.

Latiális, & hoc, le, quod ex Latio est. Cicero, Sicus

vtique ferias non Latiales, Latiarésue, sed Latinas dixerat aut Latias. Et Latialis sermo, Romanus & Latinus. Plin. li. 3. ca. 1.

Latmus, mons Cariz, non procul à Mileto, Endymionis fabula notissimus, quem cum Luna adamarat, in monte hoc dicitur cum sopiuisse, vt vnus ab eo osculum auferret: vnde & ipse Endymion Latmius dictus est.

Latoëus, vicus in Alexandria, deriuatus à Latona vocabulo.

*Latobrigi sunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas non longe ab Allobrogibus, quos Lausanenses fuisse coniectura est. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Vesontinæ in Ducatu Sabaudia sita, ac eius proprio antistiti subdita: Vulgò *Cenls d'auvres Lausanne*.

Latois, idis, patronymicum fœmininum, à Græco nomine *Λατώ* deductum: quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonam. Latois itaque à Poëtis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorum imitatione Latoniã appellant.

Latomia, locus Romæ in carcere prope Tullianum. Liius libro tertio, Triumviri carceris latomiarum intentiorem custodiam haberi iussi. Latomia etiam, carcer est Syracusis, in quas (sicut scribit Cicero) si qui publicè custodiendi erant, ex omnibus oppidis Siciliæ deduci imperabantur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat.

Latona, filia Coei Titanis, quæ à Ioue compressa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immisso aduersus illam Pythone serpente, per totum terrarum orbem pellicem persecuta sit, & ne partui quidem vicinæ quietem, locumue pariendi concefferit, donec illa tandem post longos errores ad Asteriem forem suam peruenit, in Ortygiam insulam iam permutatam: à qua suscepta, primùm Dianã peperit, quæ euestigio obstetricis officium matri præstitit, Apollinẽque nascentem suscepit: qui postea adultus, maternæ iniuriæ memor, Pythonẽ sagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta est. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta est Latonia, quòd in ea Latona enixa sit Dianam & Apollinem.

Latonæ ciuitas, vrbs Aegypti, pars Memphidis, vbi Pyramides sunt, & Latonæ templum.

*Latoria Rex erat apud Romanos, qua cauebatur in eos qui pupillorum bona diriperent, aut eorũ bona malis artibus alienarent.

Latreus, vnus ex Centauris.

Latursim, Filius Dedan filij Iecsan. ge. vigesimo quinto.

Larymnum, mons Crotonis, vel, vt alij, Laconic, vt scribit Scholiastes Theocriti.

Lazarus, Nomen viri, Luc. 16. Est & nomen cuiusdã alterius à Bethania, amici Christi, fratris Mariæ & Marthæ, iohan. 11: quẽ Christus suscitauit à mortuis, ibidem.

Lauanium, Vide Libanum.

Lauce, insula in Ponto, Borysthenis ostio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi situs sit.

Lauerina, dea, quam Romani coluere. A qua Laueriones dicti sunt fures, quòd sub tutela deæ Lauerne essent, in cuius obscuro loco soliti erant inter se furta diuidere. Hinc Lauerialis porta, Romæ dicta est, ab eade Lauerne propinqua.

Laugia, fons in Nemea sylua Arcadic, cuius aquis ab Hypsipyle mostrans refectus fuit Græcorum exercitus, cum ad Thebanam expeditionẽ proficisceretur: alij fluuium esse volunt.

Lauinia, filia Latini regis & Amate, primùm Turno desponsata. Verùm cum Latinus postea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Aeneã despondit. Qua occasione, orto inter duos potentissimos rituales bello, magna vtrinque edita est strages, donec victus singulari certamine Turnus, vitæque exutus, victoriam vnã cum spõsa Aeneã reliquit. Mortuo verò post triennium Aenea, Lauinia, quæ prægnas relicta erat, priuigni insolentiam timens, in syluas profugit, & apud Tyarheum pastorem diuertit, ibique peperit filium, quem Iulum Syluium Posthumum appellauit, eò quòd post patris funus in syluis natus esset. Hanc tamen postea Ascanius in regnum reuocauit, cum ipse secessisset, Albam longam, vrbem à se conditam, Lauinio nouerçæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Posthumo filio suo reliquit. Virg. li. 12.

Lauinium, seu Lauinum, vrbs in Latio, ab Aenea condita, & à nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liius 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum Lauinus. Virg. 1. Aeneid.

Italiam fato profugus, Lauinãque venit Littora.

Lauinium, Metropolis Latinorum. Dionysius lib. 5. Romanæ histor.

Laurea, Tullij Cice. libertus * cuius meminit. Plin. lib. 31.

Laurea, proprium nomen mulieris.

Laurèntia, vxor Faustuli, pastoris Amulij, quæ Romulum & Remum Amulij iussu ad ripam Tiberis expositos sustulit, domique suæ liberaliter, tanquam filios suos educavit. Hæc quoniam vulgato corpore quæstum faciebat, à pastoribus Lupã appellabatur. Vnde factus est locus fabulæ, Romana vrbs conditores à Lupa fuisse nutritos. Hæc cum opes multas corrasisset, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, diis que festos, quos à nomine eius Laurentalia appellantur, quibus sacerdotes in Velabro ei sacra faciebant. Varro 5. de Ling. Lat. Vide Laurentia.

Laurèntius, Laureolus, Laura & Laurentia Faustuli, Romuli & Remi nutritrix, Nominavirorum ac mulierum propria, à Lauro dicta.

Laurèntius, sub Decio imperatore martyr, igne excoctus est, anno salutis 151.

Laurèntum, ciuitas Latij, Pici regis opus, non procul à

cul à Lauinio: ita dicta à sylua laurea, eo in loco, cum conderetur, inuenta Huius incolæ Laurentes dicti.

*Laureolus latro fuit sceleratissimus, eoque nomine in cruce sublatu & à feris deuoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in spectaculis representata est. Et Domitianus imperator hanc fabulam representaturus, nocentissimum quendam vltimo supplicio damnatum in cruce erigi iussit, & iam missa vrfa dilacerari: atque ita rei veræ non fictæ spectaculum populo exhibuit. Marrial. in Amphiteatro Cæsaris. Qualiter in Scythica religarus rupe Prometheus.

Assidue nudo pectore paut auem.

Nuda Calydonio sic pectore præbuit vrfo,

Non falsa pendens in cruce Laureolus.

Laurolauinium, vrbs Latij, proxima Laurento.

Laurion, locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur.

Laus, vrbs Laconic, à Lao fluuiò dicta: Gentile, Latinus. Steph. A La quoque vrbe Laconica, gentile fit Laus.

*Laus fluuius in ea parte Macedonia, quæ mari Adriatico proxima est, per Apolloniatarum agrum in mare sese exonerans, idem opinor cum eo quem Plinius Acanthem appellat. Ptol. li. 3. cap. 13.

Lausus, filius Numitoris, frater Iliæ, Syluic, quem Amulius paruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentij filius, quem Aeneas interfecit, cum parentem vulneratum defenderet. Virgil. lib. 11.

*Lautulæ, arum, locus fuit in vrbe Rom. non procul à Iano gemino à lauando dictus, quod aquas calidas haberet. Varro lib. 4. de lingua latina.

*Laus Pompeia Italiæ transpadanæ oppidum à Boiis conditum. Plin. lib. 3. cap. 17.

Laynus Caluus, Castellæ iudex, anno salutis 881.

Lazi, populi Scythiæ. Steph.

Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palaemon, Latini Portunum nominant. Ouid. 6. Fast.

Lebada, vrbs Bæotiz, vbi Orchomenus & Cephus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles.

Lebana, Nomen viri. 1. esd. 2.

Lebaoth, ciuitas sortis Iudæ. iof. 15.

Lébedus, Ioniz ciuitas, à Colophone centum viginti stadia distans. Hic scenicorum histrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

Lebna, locus in deserto, vbi x v i i. Israelitarum mansio fuit, egressorum de Remmon Phares, nu. 33. Est & ciuitas sacerdotum in tribu Iuda, iof. 10: Dicitur & Labana, iof. 15.

Lebona, Nomen oppidi. iudic. 21.

Lebynthus, insula maris Mediterranei.

Lecha, Nomen loci. 1. paral. 4.

Lechæum, portus Corinthi, ad sinum Crissæum sine Corinthiacum, qui Isthmum Peloponnesi ad Occidentem alluit. Nam alterum, qui sinu Saronico ab Oriente abluitur, Schœnunte appellatur. Pappinius,

Curua Palaemonio secluditur vnda Lechæo.

Lechi, locus, cui Sanson sic nomen indidit. iudic. 15.

Leci, Filius Semidæ filij Galaad filij Machir filij Manasse. 1. paral. 7.

Lecum, ciuitas quæ Nephthaliz tribus terminus est iof. 19.

Leda, Thestij filia, Tyndari Laconic regis vxor, quæ cum Iupiter adamaret, transformatus in cygnum cum ea concubuit, cum iam antea ex Tyndaro grauida esset. Expletis itaque legitimis mēsis, Leda duo peperit oua: ex quorũ altero nati sunt Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra.

Ledan, sine Leedan, vir de cognatione Gerson filij Leui. 1. paral. 23, & 26.

Legza, vna ex nymphis, à cantus suauitate dicta.

Legërda, vrbs Armeniæ maioris, in Enterena regione, non longe ab Euphrate fluuiò. Ptol. lib. 5.

Légio secunda Augusta, Britannicæ vrbs. Ptol. lib. 2.

Lehemam, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Léirus, vnus ex quinque Bæotorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt. Hom. lib. 2.

Lelamnónius, sinus Britannicus. Ptol. li. 2. cap. 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Léleges, Asiæ populi, origine Græci, ita dicti, quasi *Λεγεῖται*, eò quòd diuersis è locis collecti essent. Hi primùm insulas tenuerunt: indè que in continentem transgressi, partim in Myfia ad Adramytenum sinum confederunt: partem in Myfia ad Adramytenum sinum videtur collocare: partim in eo Ioniz tractu, qui Cariz est proximus: vnde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniz rotius caput Lelegeida olim fuisse appellatam.

Lélegum originem nonnulli ad Theffalos retulerunt: è quibus est Seruius, explicans illud Virgilij. 8. Aeneid.

Hic Lelegas, Carasque, sagittiferosque Gelonos

Finxerat. Plinius verò lib. 4. cap. 7. Lelegas olim appellatos fuisse ait, quos postea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephissus amnis in mare illabatur. Eustathius multis ex locis confluisse existimat, atque inde etiam nomen accepisse: quod etiam non obscure innuit Strabo lib. 7. Aristoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert, cuius nepotem ex filia tradit fuisse Teleboam.

Lelegum vrbs in Icaria est, Megalopolis postea, tertio Aphrodisias dicta. Steph.

Lemânus, lacus Allobrogum, Geneuam & Lofanam vrbes alluens, Rhodanumque fluiuium impermissis aquis transmittens. *Le lac de Geneue & Lofanne.

Lemannônus, Vide L E L A N N O N I V S.

Lemânus, Celtarum, rex Manetho.

Lemígius Thrax, exarchus Italiæ v. i. an. sal. 610.

Lemnos, insula maris AEGæi, Thraciam à Septentrione, ab Occasu Athon montem habens, fabuloso Vulcani casu nobilitata. Eadem & Hypsipyle dicitur à filia Thoantis eiusdem nominis, quæ in hac insula regnavit. Hinc deducitur Lemnius adiectiuum, vt Lemnia turba, apud Ouidium in Ibin. Saxa Lemnia, apud eundem s. Trist. Lemnia mala, id est ingentia & inaudita, qualia Lemnum affixisse dicuntur. *Lemnia terra, quæ in Lemno insula effoditur de qua Gal. lib. 9. simpl. & Dioscorides.

Lemouices, Vide L I M V I C I.

Lémures, larvæ nocturnæ, & terrificationes imaginum & bestiarum, inquit Nonius. * Ouid. s. Fast. Mox etiam Lemures animam dixere silentium. Et Vulcanus Lemnius dictus est à Lemno insula, in quam à matre Iunone simulatque natus fuit precipitatus est ob deformitatem.

* Lemuria festa erant Lemuribus sacra, quæ cum celebrabantur (id autem erat mense Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infaustæ putabantur. quæ res fecit proverbio: malum mense Maio nubere. Ovi. s. Fast.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria sacri Inferias tacitis manibus illa dabunt.

Et paulo post:

Fana tamen veteres illis claudere diebus.

Vt nunc ferali tempore operta vides.

Nec viduæ tædis eadem, nec virginis apta

Tempora: quæ nupsit non diuturna fuit.

Hac quoque de causa (si te proverbia tangunt.

Mense malas Maio nubere vulgus ait.

Ldna meretrix, Vide L A E N A.

Lenæus, vnum ex Bacchi cognominibus, & 700. An. hoc est, à torculari, siue lacu impositum: vnde Lenæicus & 700. An. Est etiam vicus quidam.

Lenas Pontianus, Consul cum Antonino Rufino, anno ab vrbe 883.

Lentini, seu Léntuli, Romani quidam cognominati sunt à lente, vt Cicero à cicere. A quibus denominarium Léntulus. Cicero ad Appium li. 3. Villam Appietatem, aut Léntulitatem valere apud me, plus quam ornamenta virtutis existimas?

Lenus, regio Pifarum.

Leo Isáurus, l. x. x. i. Romanorum imperator, anno salutis 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui papa restitit: perq; vniuersum orbem scripsit, ne imperatoris iusionibus obedirent, & in aperta rebellionem duxit. Blöd. lib. 10. Idem Constantinopoli imagines sanctorum deponi, in foro igne incendi, non obediens interfici iussit. Blond.

Leo, imperator Orientis, anno salutis 459. Olybriū Romam misit, vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac. Pomp. Leonem iuniorem in consortem imperij assumpsit. Cass.

Leo i. i. i. Romanorum imperator l. x. x. i. i. anno salutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incurfionem fecit. Blond.

Leo v. imperator Constantinopolitanus i. i. i. anno salutis 814. Is Chrūnum, Bulgarorum regem ex parte victoria elatum, qui Constantinopolim exercitum duxerat, eruptione facta, interfecit, Bulgarosque repulit. Occisus est autem à Michael Balbo domesticorum comite, qui per arma ad imperium sublatus est, anno sal. 821. Blond.

Leo v. Basilij imperatoris filius, Constantinopolitanorum imperator x. i. Hic Bulgaros descendentem Turcarum auxilio primò vicit. Verum ab his postea per inanes inducias delusus, magna clade affectus est. Inde in Saracenos classe cōparata, Nicetæ ductu, egregiā victoriā peperit. Egnatius.

* Leogoras, Andocidæ rhetoris pater fuit. Suidas.

* Leomomiges canes Arcades ex canibus & Leonibus prognati.

Leo x. l. i. i. Roman. episcopus, anno salutis 442.

Leo i. i. Romanorum pontifex l. x. x. v. i. i. anno salutis 681.

Leo i. i. i. Romanorum episcopus, anno salutis 796. Hunc Paschalis Primicerius & Campulus armatis stipati in Letania maiori interceperunt, quem prosterentes, linguam pars defecit, pars illum excæcatura, digitis oculorū concaua effodiebat. Qui recepto visu, vt aiūt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit, à quo & sedi restitutus est. Blond. lib. 1. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis criminibus se purgavit, Carolo Romæ causis audiente. A Emil. lib. 3.

* Leontius nobilis fuit statuarius qui Olympiæ fecit stadiodromon astylon: aliâque opera quæ commemorantur à Plin. lib. 34. cap. 8.

* Leontius quidam fuit Tripolis Lydiæ Episcopus, ex mæsia orrus, de quo vide Suidam.

* Leontiscus, Mamertinus quidam pyctes fuit ex argumento Acrocherites cognominatus, tãto corporis robore vt summis aduersarium manibus arripiens non prius eum desereret, quam deficientem sentiret. Suidas

Leo i. i. i. i. pontifex Romanorum e. i. anno salutis 846.

Leo v. Romanorum pontifex c. x. v. i. i. à Christophoro (qui postea pontifex factus est) x. l. die vinculis est iniectus, anno salutis 904.

Leo v. i. Romanorum pontifex c. x. x. i. i. anno salutis 929.

Leo v. i. i. pontifex Romanorum c. x. x. v. i. anno salutis 937.

Leo v. i. i. i. pontifex Romanorum c. x. x. i. anno salutis 965.

Leo i. x. pontifex Romanorum c. l. i. i. anno salutis 1049.

Leo x. pontifex Romanorum c. c. x. i. i. anno salutis 1113.

Leo iunior, e. o. s. solus, anno ab vrbe 1227.

Leo Nomenclator, gener Theodori Romanæ ecclesiæ primicerij. Blond. lib. 2.

Leo Byzantius, auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic agè (inquit) Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostram cœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens respondit: Atqui instrumento musico, non bellico, amantibus opus est. Hæc ex Philostrato. Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantij, præter cæteros aduersantem haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse, calumniæ plenæ: si voluisset tantum dare pecuniæ Leoni, quantum petebat, iam dudum vrbe fuisse potitur. Cuius hoc accepto, domum eius circumfretare: ille sibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum philosophicè. Suid.

Leóchares, sculptor eximius, qui Plinio lib. 36. cap. 5, vnus fuit eorum qui cælauerunt Mausoleum.

Leóchrates, x. v. i. i. Atheniensium princeps, regnavit annis x. anno ab vrbe 42.

* Leocorium monumentum fuit ab Atheniensibus in medio Ceramico erectum. nam quum Attica vniuersa maxima fame laboraret, vnumque hoc ab oraculis ostenderetur remedium: si quis suos liberos immolaret, inuentus est Leos quidam Orphei filius qui tres filias suas virgines Pasitheam, Theopen & Eubulen tradidit immolandas: cuius beneficij memores Athenienses monumentū in Ceramico erexerūt quod Leocorion appellarūt. Suidas.

Leódamas, mantis, philosophus mathematicus.

Leóna, Vide P O L E M O N I V M.

* Leonatus vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere consanguineus, vna cum Alexandro educatus. Suidas.

Leónidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorū rex, qui aduersus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, cum illas angustias custodiret quadringentis solum militibus.

Leónides, Alexandri pædagogus, parum probatus Quintiliano.

Leonina Roma, ab imperatore Henrico capta, anno salutis 1083.

Leonogildus, Gothorum rex, Sueuorum reliquias ex Hispania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leontini, Vide A R G V R A.

Leontium, ciuitas Siciliae.

Leóntius, l. x. x. v. i. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1448.

Leóntius, c. o. s. cum Sallastio, anno ab vrbe 1096.

Leopóldus, Austriæ dux cæpit Viennæ Iohannem, fratrem Richardi, Angliæ regis. Polyd. lib. 14.

* Leos Orphei filius. Vide Leocorion.

Leósthene, Nomen viri, qui cum sponsus esset, & Lamiacum bellum cōcitasset, interfectus est. Ob cuius amorem sponsa, Demotionis Areopagitarum principis filia, se interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Suidas ait, Bello contra Macedones lapide percussus in prælio cecidisse.

Leóstratus, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 86.

Lepadúsa, siue Lopadúsa, insula Siciliae, à patellis ostreorum genere dicta, quasi patellaria.

Lepánthum, Vide N A V P A C T V S.

* Lepontij populi sunt Alpini, Salafsis finitimi ex comitatu Herculis ibi relictis, quod membra haberent niue præusta. Plin. lib. 3. cap. 20. Vulgo Gryfons.

Léprum, Plinio, oppidum in Achaia prope Alpheum amnem dictum à lepra, qua curabantur ibi, quodam se flumine mergentes: vel à Leprio heroe, quem occidit Hercules. Hinc Lepriatæ populi. Est & aliud Leprium (aliàs Leprum) in Arcadia, ait Cicero lib. 6. ad Atticum. Stephanus in Macisto, Phrixam urbem in alto monte sitam esse scribit versus orientem Lepritices.

Lepsemándus, oppidulum Cariz. Steph.

Leprenacra, promontorium Indiæ, quod alij Drepanum vocitauerunt. Solinus.

* Leptines Atheniensis orator fuit nobilis, qui quū liturgiarum onus ad paucos cōsque tenuioris fortunæ rediisse videret, potentioribus fere omnibus immunitate donatis, tulit legem, vt sublato iure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. Quam legem oppugnat Demosthenes ea oratione quā aduersus Leptinem inscripsit.

Leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarum urbium nomen est. Est enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœnicia. Altera trans Syrtim minorem sita, iuxta Ocam oppidum, Magnæ cognomen habet: illam Neapolim dici existimant. Hæc Vadianus, Melæ enarrator. Strabo. lib. 17.

Lepydni, vxor fuit Methymna, Macaris filia. Steph.

* Lerina est insula prouinciæ Narbonensī adiacens è regione Antipolis. Plinius libro tertio capite quinto.

Lerne, siue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notissimus, qui in eo Hydram Lernæam fertur interemisse, vicinæ omni regioni adeo infestam, vt locum fecerit proverbio Λέρνη κακάν, hoc est, Lerna malorum. Est & stuuus eiusdem nominis per Prassias in sinum Argolicum illabens. Strabo lib. 8. Hinc Lernaus, a, um.

Lerne, oppidum in sinu Argolico. Pompo. lib. 2.

Aa ij

Leros, quæ & Leria, insula in Icario mari. Strabo libro 24. *Insulani terij dicuntur qui olim corruptissimis moribus fuisse perhibentur. Hinc illud. Phœcyliis: *Ἄριστο κακοὶ ὄνχ' ἂ μέν, ἂ δὲ πάντες κληροπατρικλοῖς πατρικλοῖς Λερίους*, hoc est terij mali, non vnus quidem alter, verò minimè. Sed vniuersi excepto Patrocle: Etiam Patrocles Lerius &c.

Lerrôsa, Ptolemæus libro secundo, capite sexto Hispaniæ vrbs: Straboni, Dertosa: hodie Tortosa dicitur.

Lefbos, insula in mari Aegæo, Aeolicarum vrbiū metropolis, quæ olim vniuersæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius stadiorum centum supra mille, à Borea in Austrum protensa, quingenta & sexaginta stadia longitudinis habens: fertaci agro, & multa materia ad classes conficiendas idonea. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ Mitylene, à qua nunc tota insula Mitylene vocatur: & Pyrrha, in occidentali litore sita. Fuit & Ereffos, & Antissa cum portu, & Methymna. Dicta Lefbos ab vrbs nomine, quæ in ea potentissima fuit: siue à Lefbo, Iapeti filio, qui in eā insulam nauigauit. Hinc Lefbius, a, um: vt, Lefbium vinum, & Lefbos. Horat. 1. Carm. Item Lefbis, idis, hoc est mulier ex Lefbo. Sappho apud Ouidium in Epist.

Lefem, Nomen vrbs in tribu Afer, in possessione verò Dan, iof. 19: quæ & Lais dicitur & Dâ. Hæc ea putatur à plerisque, quæ tandè à Philippo Terrarcha, senioris Herodis filio, in honore Tiberij, Cæsarea Philippi appellata, vulgò à Barbaris nunc Belina vocatur.

Lefem-dam, vrbs quæ Dan & Lefem & Lais. Iofue 19.

Léstorû, regio Indiæ extra Gâgen, cuius incolæ syluestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferunt in eo esse coruos albos & pŕitacos. Ptol. li. 7. Hodie regnum Pego dicitur.

Lestrigones, Vide Læstrigones.

Lésyrus, fluius, Vide Hyops.

Letaus, Nicarchus vir clarissimus ex illis qui cum Alexandro Magno militarunt. Steph.

Lete, vrbs Macedonia, à Latonæ templo in vicinia.

*Lethæus fluius Asiæ ortum habens à Pæctio Ephesiorum monte, & circa Magnesiā vrbs in Mæandrum influens. Strabo lib. 14. Est & Lethæus alius in Creta insula non procul à Gortyne. Strabo lib. 10. Sūt & alij eiusdem nominis fluij, qui recensentur ab eodem Strabone.

Lethe, es, fluius inferorū apud Poetas, cuius aquâ siquis gustasset, omnium statim præteritorum obliuisci eum voluerunt. Idcirco *ἄνδρες Λήθης*, hoc est, ab obliuione nomen creditur accepisse. Constat autem reuera Lethen, amnem in Africā esse, circa extremū Syrtium cornu, Berenicen vrbs alluentem. Verum quoniam terræ hiatu absorptus, & occulto meatu per aliquot lapsus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, persuasum fuit accolis, ab inferis eum emerge-

re. Inde Lethæus, *λήθη*, thæzum.

Letus, mons à M. Valerio captus, anno ab vrbe 578.

*Leuaci sunt populi inter Belgas sub Imperio Neruiorum proximi Grudiis, Pleumosiis, Gordumis & Centronibus hodie Louanium.

Léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis. August.

Leucagus, vir interfectus, excussus curru, apud Virgil. lib. 10.

Leucadia, peninsula contra sinum Ambracium, opera accolarum à continente abscissa, arenæque accumulatione rursus continenti reddita. Pomponius lib. secundo. Hæc etiam Neritis appellata fuit. Plinius lib. quarto, cap. 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

Leucæthiopes, Pli. li. 5. cap. 7, populi, qui primi omnium cū Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem versus, superque Cerulos, interuentibus desertis, habitant. A quibusdā Leucæthiopes, & Libyæ ægyptij scribitur: quod Hermodao non placet.

Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninsula, olim Neritum appellatum. Plinius libro quarto capite.

1. Quinetiam Strabo totam peninsulam, siue (vt ipse appellat) insulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abscissa, & rursus arenæ alluione eidem annexa) Leucadem appellat, eodem quo oppidum, nomine. Leucadem (inquit lib. 10.) in insulæ formam redegerunt, & in eum locum transportato Nerito, qui quondam fuerat Isthmus, nunc verò fretum, & Euripus est, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, sumpto (vt reor) à Leucare vocabulo.

Leucas, Ciuitas Phœniciz, Balanæ prius dicta. Stephan.

Leucaspis, vnus ex comitibus Aenæ, natione Lycius, vnâ cum Oronte in Tyrreno mari temperare submersus. Virg. 6. Aeneid.

Leucates, tæ, promontorium est Acarnaniz, ad sinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens. Virgilius tertio, Aeneid.

Leuce, oppidulum in finibus Ioniz & Aëolidis, non longè à Smyrna, olim insula. Plinius lib. 5. cap. 29.

Leuce, insula Ponti exigua, Borystenis amnis ostio obiecta, quæ, quòd Achilles in ea sepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin. lib. 4. cap. 13. Aliud item huius nominis oppidum in Italia, stadiis quingentis à Tarento distans. Lucanus lib. 5,

- Secretæque littora Leuce.

Leuce acte, id est, Albū littus, prius vocabatur, quæ post 140 dicea, Syriæ vrbs. Steph.

Leuci, Calliæ Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculandi peritissimi. Lucanus lib. 7,

Optimus excussa Leucus, Rhemusque lacerto.

hodie Tullenses dicuntur. Ciuitas est episcopalis in Iotharingia regione.

Leucippides, id est, filiz Leucippi à Castore & Polluce rapta, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Iaconica.

Leucippus, philosophus, qui omnia pleno & inani constare dixit. Cic. Tusc. quæst. li. 4.

Leucippus viii. Sicyoniorū rex, regnavit annis 53.

Leuco, Bosphori rex, anno ab vrbe 360.

Leucoæthiopes, Vide Leucæthiopes.

Leucogabi, siue Leucogæi, Plin. lib. 35. cap. 15, colles in Italia, in Neapolitano Campanoque agro, inter Putolos & Neapolim, in quibus inuenitur alicæ simul & sulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Plinio libro 31. capite 2, fontes inter Putolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibusque firmitatem afferunt.

*Leucogæi colles sunt in agro Capano inter Neapolim & Putolos, in quibus sulphur præstantissimū effodiebatur: & cretæ genus optimum, quod alicæ admistum candorem simul afferebat & teneritatem: fontes quoque ex his collibus erumpebant, vulneribus medicinam, dentibusque firmitatem afferentes. Pli. lib. 18. ca. 11. & lib. 31. cap. 2. & lib. 35. cap. 15.

*Leucopolis oppidum Asiæ in sinu Doridis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Leucola, Pli. promontoriū Pamphyliz, Lyciz conterminū. Est & insula prope Cyprum, & quidem in mari Lycio. Strabo quoque portum in Cypro vocari tradit Leucola.

Leucon, rex Pōti, à fratre Oxylocho necatus, quòd eū cum vxore adulterij & incestus consuetudinē haberet. Ouid. in Ibin,

Aut pia, te cæso, dicatur adultera: sicut
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia est.

Leucōnis, lacus Eæotiz, qui alias Copiaz vel Copæ. Vide Copæ.

Leucōpetra, Cic. Philip. 7, promontoriū agri Rhegini, à candore nomen habens.

Leucōsia, insula contra Pæstanum sinum, in mari Tyrreno, Lucaniz adiacens. (Strabo lib. 6.) parua ad continentem habens cursum. Dicta Leucōsia, ab vna Sirenū, eiusdem nominis, quæ hoc in loco periit, quā spreta ab Vlysse, in profundum sese abiicisset. Festus ab Aenæ confobrino, loco datū nomen existimat. Quin & Samothracia, Leucōsia prius est appellata, vt inquit Aristoteles de Rep. Samothraciz. Ptol. lib. 5. cap. 6, Cappadociz locus.

Leucosyria prius, nunc Cappadocia dicitur. Strabo lib. 12.

Leucosyrus, fluius Ciliciz, Pyramus postea dictus. Steph.

Leucothea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cū virum tanto furore correptū videret, vt commumem filii Leareum nomine, saxo illideret, idem que exemplū in sese, & alterum filii edere pararet, assumpto in vinas Melicerta (id filio alteri

nomen erat) ex celsissima rupe in mare sese precipitauit: vbi vterque deorū miseratōne in marina numina sunt mutati atque Ino quidē Leucothea à Grecis dicta est, à latinis autem Mater Matuta: Melicertes autem à Grecis Palamon, à nostris Portunus est appellatus. Quid, quarto Metamorph.

Leucothoe, Orchami Babyloniorū regis filia, cuius amore captus Apollo, in Euryneomes (ea Leucothoes mater erat) figuram sese transmouit, & tanquam secretū aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, secedere iussit. Deinde pristinz restitutus formæ, professus quis esset post multas blandicias, non admodū inuitæ vim intulit. Quod cum rescuisset Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ stimulis exagitata, Orchamo regi filiz amores enuntiauit: qui (vt natura crudeliserat) filiam viuam defodit. Cuius mortem ægerrimè ferens Apollo, cum vitæ eam restituere non posset, in virgam thuream eam transformauit. Quid, quarto, Metam.

Leuctra, Atrorum, vicus Bœotiz iuxta Thespias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeoque attriuit, vt postea imperium nequiverint reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca, cum: vt Leuctrica pugna, Leuctrica monumenta. Item Leuctrica puellæ, id est, Hippo & Mileria, siue (vt aliis placet) Theano & Euxippe, Scedasi filiz, quæ à Lacedæmonis quibusdam hospitibus vim passæ, doloris impatientia sibi necem intulerunt, eoque in campo sepultæ sunt, in quò postea commissa est ea pugna, qua Lacedæmoniorum ope conciderunt.

Leui, tertius filius Iacob ex Lia, ge. 29: Sic vocabatur & Matthæus apostolus, matth. 2. luc. 5: Pater Matthat, luc. 3.

Leuiathan, magnus piscis marinus. iob 40.

Leuphana, Saxoniz vrbs apud Ptolem.

Leutichides, vir Lacedæmonius, inimicus Demarati, post cuius fugam constitutus fuit Spartanorū rex. Herod. lib. 6.

Lexubij, Ptolem. lib. 2. cap. 8. & exouij aliis, Galliz vrbs. Vulgò *Lisense*. *populi in prouincia Rotomagensi, ducatu Normanz.

Lia, Maior filia Iaban. ge. 29.

Liba, libæ, insula in mari Indico.

Libanæ, vrbs Syriæ, iuxta Attras. Steph.

Libanius, sophista Antiochenus, floruit Iuliani transgressoris temporibus, vsque ad Theodosium seniore. Hic multa scripsit, inter quæ est opus, De modo dictandi epistolas: vixit Constantinopoli. Hic etiam argumeta in omnes orationes Demosthenis edidit.

*Libanotus ventus flus inter Liba hoc est Africum & notum. Plin. lib. 2. cap. 47.

Libanus, Syriae mons, à Sidone Phœnicis oppido, vsque ad Symiram urbem Syriae Coeles extendus, centum quinquaginta stadiorum longitudine. Huic ex aduerso obtenditur Antilibanus, valde tantum interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hosce montes Oronces fluvius oritur. Plin. li. 5. ca. 19, 20, & 22.

Libanum, Ptolemæo libr. 3. capi. 7. Libarna Plinio, urbs liguriæ: hodie Lauanum, Lauaniæ comitatus. Libentina, dea Venus, seu Proserpina. August. libro 4. de Ciuitate. Vide Libitina.

Liber, Deus vini, qui & Bacchus & Dionysius dicitur. Multos autem fuisse liberos, ostendit Diodorus: quorum longè celeberrimus est, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuisse autumat, & Thebis Bœotia natum, qui Liber appellatus est, à liberando: nam libertatis Deus est: siue quòd Bœotia urbes liberas fecerit: (ipse enim, ut inquit Plutarchus, pro Bœotia libertate pugnavit) vel quia vinum curas soluat, & mentem ab illis liberet: seu quòd vino vsu liberè loquantur. Solem quoque poëtæ Liberum appellant, eò quòd liberè per aërem vagetur. *Verg. 7. Georg. Vos ô clarissima mundi Lumina labentem cœlo quæ ducitis annu,

Liber & alma Ceres &c.

Libera, Iouis & Cereris filia, quæ & Proserpina dicitur. Cic. 1. de Natura deorum.

Liberalia, horum, Liberi festa, quæ apud Græcos dicuntur *ἑορταίαι*. Nævius.

Libérius, xxxiii. Romanorū episcopus, anno sal. 357.

Libérius Maximus, Iudææ procurator, anno sal. 75.

Libertas, dea, cuius templum in Aventino constitutum fuisse narrat historia.

*Libethra Magnesiæ fons musis sacer: Plin. lib. 4. ca. 19. Pomp. mela lib. 2. Placet quibusdam fuisse urbem in olympo monte Asiæ torrente funditus eversam, quum iam olim oraculo prædictum esset forū, ut Libethrii *ἄρα* omnes interirent, quum Orphei ossa sol inspexisset. erant autem Orphej reliquiæ in Columna quadam conditæ, quæ viæ imminerebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum quum ingens hominum vis conuenisset ut pastorem in somniis suauitate canentem audirent: euenit ut columna eversa Orphei ossa nudarentur: eodemque die torrens nomine Sys supra modum auctus, lyberthryos cum urbe submersit. Cæli. li. 18. cap. 22.

Libethrides, dictæ sunt Musæ à Libethra Magnesiæ fonte, Musis sacro, & poëtarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. in descriptione Macedoniae. Strabo tamen lib. 10. author est Musas appellatas esse Libethridas, à Libethro Thraciæ monte, quæ postea Macedones tenuerūt: sub quo & antrū fuisse ait Musis Libethridib' à Thracib' cōsecratū.

Libethrus, apud Lycophronem poëtam, videtur esse mons Macedoniae, habens ad radicem Pimpleæ fontem. Vnde Musæ dicuntur Libethrides. *Alij Libethron Thraciæ montem esse aiunt, postea à Macedonibus occupatum, ad cuius radicē antrū

fuit musis Libethridibus consecratū. Strab. li. 10. Libifoca, Libifosona, Libora & Libunca, ciuitates in honorem Herculis, à Celtiberis ædificatæ.

Libitina, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabantur ea, quæ ad sepulcrum pertinebant: ita dicta à libitu, vel à libidine. Plutarchus: Venerem fuisse putat, reddēque rationem in Problematibus, quare Romani ea, quæ ad pompam funebrem spectarent, in Veneris templo voluerint asseruari: ut scilicet eo ipso humanæ fragilitatis admoneremur, certò scientes exitum ab ortu non procul abesse, cum eadem dea & morientibus præsit, & vitam ingredientibus. Alij malunt Proserpinam esse Plutonis uxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præesse putabant: ideòque etiam ea, quibus mortui exornari veluti ad inferos deducuntur, in eius templo voluerunt asseruari. Hinc factum est, ut Libitina à poëtis pro morte ipsa, seu pro feretro, quo mortui effertur, non rarò accipiatur. *Horat. 3. Carm. multaque pars mei vitabit Libitinam: Libitina quandoque pro funebri apparatu legitur, quem Libitinarij in usum exequiarum locabant. Liui. li. 40: In urbe tanta fuit pestilentia, ut vix tunc Libitina sufficeret ad suppeditando scilicet funeribus necessaria: vnde exercere Libitinam illi dicebantur, qui in aede Libitinæ præerant locandis, vendēdisque iis quæ necessaria erant funebri pompam instruentibus.

*Libo ciuis fuit Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod ideo Libonis puteal dicitur ab Horat. libro primo, epist. 20. forum putealque Libonis mandabo siccis: adimam cantare feueris.

Libo, Consul cū Fabio Chitone, anno ab urbe 956. Libora, olim Elbora, Ptol. li. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs: Talabrica hodie.

Libra, signum Zodiaci, quod Cæsaris ætate octavo, hodie decimo octavo Cal. Octob. Sole hoc signū subeunte, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis, ventus ab Occasu brumali flans aduersus Vulturum: ita dictus, quòd à Libya spiret, quæ ratione & Africus à nostris appellatur. Gel. li. 2. cap. 22. Plin. li. 2. ca. 47.

Liburnia, regio supra intimum Adriatici sinus recessum sita, inter Istriam & Dalmatiam, ita dicta à Liburno quodam Attico, si Stephano credimus. Hodie Croaciæ vocant, in ditione Ducum Austriæ: Incolæ, Liburni. *Item liburni viatores dicti sunt, qui ex agris iussu magistratū sæpe vocabantur ciues, frequens eorū via erat ab agris ad urbē. Liburni inde dicti quod fere ex Liburnia orti essent, qui hoc vilissimū officij gen' administrabant. Iuuenal. Satyr. 4. primus Clamante Liburno. Liburna siue liburnica genus nauigij leuissimi velocissimique, inde dictū à populis Liburnis in illyrico, qui olim nauibus velocibus vsu Ionium mare insularūque prædabantur: vnde Romani na-

ues leuitate celeritateque præstantes, Liburnas appellarunt aut Liburnicas, ut refert Appianus, Horat. ibis liburnis inter alta nauium Amice propugnacula.

*Liburnū vehiculi siue lecticæ genus fuit ad liburnicæ nauis similitudinē factū, quo principes Roman. vehi solebant adeo molliter, ut interim vel dormire intus possent vel legere vel scribere, aut aliud quiduis commode agere. Iuuenal. Saty. 3.

Liburnus, portus Tuscorum. Ptolem. libr. 3. cap. 1. Libya, filia Epaphi & Cæsiopea, à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africā dicimus) ab Asia Nilo fluuio, ab Europamari Mediterraneo dirempta.

Libya, byæ, & Libye, byes, Africa, quòd inde Libs ventus flare solet, seu quòd pluuia indigeat propter nimiam siccitatem. *ἡ ἄρα ἡ ἀστὴρ ἡ βίβλιος*. Est etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Libycis, bycidis, urbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis quam Herodes extruxit.

Libys, homo, & Libysa, mulier, ex Libya orti, & *ἡ βίβλιος* neutrum. Vnde Libystinus & Libystis, stidis. Libix autem Libycis facit, à quo genitiuo fit Libycus, ca, cum. Vnde Libycum mare, Libycus campus dictus, quòd in eo primū fruges ex Libya allatæ sint. Vnde & Ceres ab Argis Libysa vocata est, ut inquit Festus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc deriuata, Libysticus, Libystis, Libystias, Libystia.

Libysa, Bithyniæ urbs, Ptolem. libr. 5. cap. 1. Vulgò *Polmon*. Nota annibalis interitu. Steph. castellū est Bithyniæ maritimum.

Libystinus, dictus est Apollo ab his qui Pachynum Siciliae promontorium incolebant, eo quòd immissa Libycis, hoc est hostibus Carthaginensibus peste, penè cuncti subita morte interierint.

Libystini, populi Colchis vicini. Steph.

Licambes, Vide LICAMBES.

Lichas, puer Herculis, per quem Dianira viro suo in Octa monte sacrificaturo, vestem misit Nesci Centauri sanguine infectam: quam cum ille induisset, serpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorē versus, Lichas perniciosi muneris latorem, capillis arripuit, & in subiectum mare præcipitavit: quem poëtæ fabulantur in saxum sui nominis fuisse mutatum, quòd à nautis in mari Euboico ostēditur. Oui. 9. Metamorph.

*Lichades insulæ tres sunt in mari Euboico à Licha herculis puero ita dictæ, quem in hoc mare præcipitavit hercules nesci Centauri sanguine in furorē conuersus. Strabo lib. 9.

Lichindus, urbs Siciliae: Gentile, Lichindinus, Steph.

Liciānus, poëta Martialis æqualis & vicinus.

Licinius, Orientis imperator, Christianos ab exilio reuocauit, anno salutis 316.

Licinius Menenius, tribun' militū, an. ab urbe 307.

Licinius Mutianus, Syriae prætor, anno salutis 66.

Licinius Sura i. c. o. s. cum Sossio Sentione, anno ab urbe 854.

Licinius Stolo, cum L. Sextio, Tribunus plebis à plebe factus, postquam solitudo magistratum tenuit ciuitatem, quinquennio legem tulit, ne quis plus quingenta agri iugera possideret, qua lege ipse damnatus est. Liuius.

Licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab urbe 1006. Ambo ob dissidium obortum inter Gallienum & Aureolum, apud Mediolanū interfecti sunt. Pollio. Eutrop. Orof. libro 7. cap. 22.

Liebris, urbs Phœnicum: Gentile, Liebrites. Stephanus.

*Ligarius nobilis Roman. quem defendit Cic. oratione ea quæ Pro ligario inscribitur.

Ligæa, Nympha, Nerci & Doridis filia, à cætus suauitate ita dicta. Virgil. 4. Georg.

Liger, eris, siue Ligeris, Ptolemæo nobilis Celtaurum fluuius, qui in Aruernorum finibus oriens, Heduosque à Biturigibus diuidens, nō procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit.

*Vulgò. *Comæ*. Hui' fluuij meminit Tibul. ele. vii.

Liger, Rutuli cuiusdam nomen, fratris Leucagi, quem Aeneas Turni auspicia sequentem interfecit. Virgil. 10. Aeneid.

*Ligij populi in Hungaria proximi Hermunduris & Cattis: Tacitus.

Ligilla, nomen vetulæ apud Martialem.

Ligur, Phaëthontis filius. Berof.

Liguria, Italiae regio, maiori sui parte montana, Macra fluuio ab Hetruria, Varo à Gallia Narbonensi dirempta, ab altero latere Padum, ab altero habens Apenninum. Huius incolæ Ligures dicuntur, & mare vicinum, Ligusticum, à Ligysto videlicet Phaëthontis filio.

Ligyes, populi Asiæ, qui cū Xerxe, Herodoto lib. Historiarum 4. contra Græcos militarunt,

Ligyftides, insulæ eadem, quæ Stæchaes.

Ligyftina, urbs ligurum prope occidentalem Iberiam & Tarsum: Incolæ, ligyes. Steph.

Ligyftus, Fabio pictori, Phaëthontis filius, à quo Liguria cognominata est.

Lilæa, Urbs Phocidis. Steph.

Lilybæum, promontorium Siciliae, cum urbe eiusdem nominis, Libyam spectans. Tria enim traduntur esse eius insulæ præcipua promontoria: ex quibus quòd Græciam respicit, Pachynum: quòd Italiam, pelorum, Scyllæ oppositum: quòd autem in austrum Libyam versus procurrit, Lilybæum appellatur. Pöp. lib. 2. Hinc Lilybæus, bæia, bæium.

*Limenia venus dicta est, cui apud Hermionios virgines ante nuptias & si qua vidua ad maritū rursus accederet, sacra faciebant.

Liménus, c. o. s. cum Acone Catuliano Philomano, anno ab urbe 1102.

Limenótis, Chersonesus Celtica. Steph.

Limentinus, putabatur deus qui liminibus præesset.

Limeré, Urbis nomen.

Limiosæum, Ptolemæo libro 2. capite 11. urbs

Germaniæ.
 Limnæ, locus in arce Athenarum, templum habens Dionysio sacrum, à Thesæo rege extructum: quo in loco vetustiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo mensis Anthesterionis, qui nostro ferè Nouembri respondet. Aristophanes in Ranis, & Thucydides 2. Histor.
 Limnæa, vicus in Argo. Steph.
 Limni, insula iuxta orientalem plagam Hyberniæ, quæ deserta est. Ptolem. libr. 2. cap. 2. Silimnus dicta Plinio.
 Limnoria, Nympha, à cura lac^o sic dicta. *Λίμνη* enim lacus: & *ῥεα*, cura dicitur.
 * Limnotha Lassa insula Hispaniæ adiacens, inter Carthaginem novam & Sucronem non procul à Diano. Strabo lib. 3.
 Limone, vrbs Perrabica, à prato in ea sito dicta: alias Elone. Steph.
 Limoniades, nymphæ florum & pratorum, quas aliquando mori deficere dicit, Aristoteles, sicut Panes, Faunique faciunt.
 Limonum, Pictonum oppidum in Gallia, Ptole. lib. 2. cap. 7. Vulgò *Limon*.
 Limuici, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ populii: alio nomine Lemouices. Vulgò *Limosin*.
 Limira, vrbs Lyciæ, à Limyro fluuio, Steph.
 Lincolina, Vide LINDVM.
 Lindecolina, Vide LINDVM.
 Lindonium, Vide LINDVM.
 Lindos, Vide LYNDVS.
 Lindum, Ptolemæo libr. 2. cap. 3. vrbs Britannicæ insulæ: alio nomine Lincolina & Lindecolinum. Vulgò *Lincoln*. Stephano Lindonium: Gentile, Lindonius, Vide LONDINVM.
 Lingones, populi Galliæ Belgicæ, ad ortum Matronæ fluuij, Heduis, Sequanis, & Leucis vicini: qui etiam hodie, seruato nonnullo prisca nominis vestigio, Langri appellantur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus, a, um: vt, Bardocucullus Lingonicus, apud Persum, pro vestimenti vilissimi genere quod Lingonibus præcipuè erat in vsu. *Hinc Statium Poëtam qui Thebaida & Achilleida heroico versu scripsit, ortum tradunt: quamuis Statij nomen serui significat vt scribit Aul. Gell.
 Lingus, castellum Cassandrorum. Inde Lingæus, & Lingius sinus.
 Linon, parua regio Hellepontia, inter Parium & Priapum. Incolæ, Linusi, Stephanus ex Strabonis lib. 13.
 Linternum, vicus Campaniæ, non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Africanus inuidiæ cedens obiit, & sepultus est. Silius.
 Linternus, Bocatio, Campaniæ fluuius, haud longè à Vulturno fluuio & oppido.
 Linum, Vide LINON.
 Linus, primus post D. Petrum Romanorum episcopus, anno salutis 70.
 Linus, filius Apollinis ex Psammate Crotopi Ar-

gitorum regis filia, Cùm enim Apollo, occiso Pythonæ serpente, ad Crotopum venisset, ab eo hospitio susceptus, clam cum Psammate filia eius concubuit: quæ ex eo compressu grauida effecta, expletis legitimis mensibus puerum peperit, quem Linum appellauit. Hunc, cùm patris indignationem metuens, inter virgulta occultasset, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis & Terpsichores filius, Musicæ peritissimus, Thamyriæ, Herculis & Orphei præceptor. Hunc ab Hercule occisum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipsum rusticus canentem irrideret.

Lix, fluuius, & vrbs Mauritanicæ: Aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Steph. Vide LIXVS.

Lipara, insula vna ex Aeoliis, ita dicta à Liparo rege, Ausonis filio, cui successit Aeolus, cùm antea Meligunis vocaretur. Plin. lib. 3. cap. 9.

Liparis, Ciliciæ fluuius, *λίπαρος* quoniam scribit Vitruuius libr. 8. cap. 3. natantes in hoc flumine, aut se lauantes, non aliter vngi ab ipsa aqua, quàm si oleo aut adipe lauarentur.

Lipaxus, vrbs Thraciæ. Steph.

Liquentia, fluuius Galliæ Cisalpinæ, seu Venetiæ, post Trauisinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit.

Lirimiris, Ptolemæo libr. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: alias Lirimeris, oppidum Saxonum.

Liriope, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cepheus amnis Narcissum puerum formosissimum suscepit. Ouid. lib. 3. Metamorph.

Liris, fluuius Campaniæ, ortus in Apennino, & Minturnas præterlabens, Qui & Glanicus, Vide LYRIS.

Litnytea, vrbs Pamphylia. Steph.

Lisidas, Megalopolitanorum dux, anno ab vrbe 517.

*Lissa est insula maris Adriatici contra Iader. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Lissus, siue Lisus, fluuius Thraciæ, inter Mesembriam Samoethracum, & Strymam Thasiotum vrbes in mare illabens, quem Græci scriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exicatos tradunt. Herodot. lib. 6.

Lissus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nymphæo promontorio. Plin. lib. 3. cap. 22. & Ptole. lib. 2. cap. vlt.

Litana, sylua in Gallia togata prope Boios, cuius arboribus viæ finitimis cæcis, ac subito impulsu tuentibus, L. Posthumij c. o. s. Rom. exercitus tam fœda strage est obrutus, vt ex vincti quinque millibus vix decem homines superferunt. Liuius lib. 3. de bello Punico.

Lithæsius, Apollo in Malea, quòd ibi in lapide collocatus sit, à lithos: sic, Marathesius à Marathos. Steph.

Lithostrotos, Nomen loci in quo sedit Pilatus, CHRISTVM nostrum morti adiudicaturus. iohan. 19.

Litærius, aruspicum responsis & dæmonum oraculis

culis addictus, à Gothis victus & occisus est, anno ab vrbe 1192. Diaco Casiod.

*Lityersa nothus erat Midæ regis. Hic cum ageret in Celænis, exceptos eos qui aduenissent, compellebat vt secum mererent, deinde præfectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem instituit, vt in honorem Midæ theros id est æstiuus aut messorius hymnus caneretur, vnde ductu proverb. vt qui non ex animo canerent aut qui coacti canerent, hi Lityersam cantionem canere dicerentur. Vide Erasim. Chil.

Liuius, Fidenas, Thulciæ rex, regnauit annis XI. VIII. Liuius, historicus Patavinus, rex Rom. miro artificio luculentoque sermone perscripsit. Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Liuium Lacteo eloquentiæ fonte manantem de vltimis Hispaniæ Galliarumque finibus quosdam venisse nobiles legimus. Et quos ad contemplationem sui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verbum in se stabatur: Pollio verò tanquam Patavinam redolentem: Quintilianus magnopere laudatur, eumque Herodoro comparat, in concionibus præsertim, suadetque pueris ediscendum, vt Ciceronis imitatore.

Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudiit, ab eoque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano c. o. s. anno ante natiuitatem Ennij. Diomedes. Gel. lib. 16.

Liuthprandus, Ticinensis ecclesiæ Leuita, à Basilio imperatore historiam rerum per Europam gestarum exorsus est, anno salutis 865.

Liuthprandus, puer sub Asprandi ducis streuui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege, regni hæres relictus, anno salutis 687. Blond. lib. 10. decad. 1.

Lixa, vrbs Libyæ, à Lixo fluuio: Gentilia, Lixij, Lixitæ, & Lixatæ, Vide LIXVS.

Lixus, colonia à Claudio Cæsare ducta in Mauritania Tingitana, circa quam Poëtarum fabulæ & Antæi regiam, & Hesperidum hortos collocarunt, aurea ferætes mala, à dracone peruigili summa cura asseruata. Cui fabulæ occasionem suppeditasse existimat Plinius flexuosum maris æstuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens, nihil præter oleastros ferens. Plin. lib. 5. cap. 1.

L O

Lobna, Ciuitas sacerdotum in tribu Iuda. iof. 21. 4. regum 8. 13. 1. paral. 6. Eadè esse videtur quæ Lebna & Labana.

Lobni, Filius Gerson filij Leui. exod. 6. 1. paralipomenon 6.

Lobnitica, Nomen familiar. nume. 3.

Lobriini, montes in Phrygia, vnde Rhea Lobrina, Scholiastes Nicandri.

*Lochias est promontorium egypti, non procul ab Alexandria & Pharo. Strabo lib. 17.

Locorigum vrbs Germaniæ hodie Trutonia Ptole.

Locozus, vrbs Phrygiæ, in qua Thraces Locozij habitant, quos Xanthus Locoxitas vocat. Ea vrbs diuio absumpta est. Steph.

Locoritum, Ptolem. vrbs Germaniæ, hodie Trutonia. Vulgò *Forchem* in Franconia.

Locri, eorum, Græciæ populi, Parnassum montem vtrinque accolentes: quorum qui occidentem incolunt plagam, ad Crisseum vsque sinum pertingentes, medijs inter Aetolos & Phocenses, à grauitate odoris Ozolæ, & à situ Hesperij cognominantur. Qui verò Parnassum ad ortum accolunt, ad mare vsque Euboicum extensi, in duplici sunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epicnemidij, illi verò ab Opunte vrbe Opuntij cognominantur. Strabo. li. 9.

Locri in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiusdem nominis, ab iis Locris, qui Aiaceum Oileum ad Troiam sequuti sunt, conditum. Seruilius illud Virgilij 3. Aeneid.

Hic & Narycij posuerunt moenia Locri.

Hi discrimina gratia, Epizephyrij cognominantur, quòd supra Zephyrium promontorium siti sint.

Locusta, venefica Neroni grata, ex Galliis euocata: cuius opera Agrippina Claudium & Nero Britannicum de medio sustulerunt. Tacit. lib. 11. Iuuenalis Satyra 1.

Lod, ciuitas, quam edificauit Samad filius Elphaal. 1. paral. 8. 2. cfd. 7.

Lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu vt videtur. 2. reg. 9.

Loide, Aua Timothei. 2. timoth. 1.

Lœmum, Apollinis cognomen, quod ei Lydij imposuerunt ob malorum expulsiorem, finita pestilentia.

Lollianus, Consul cum Arbitrione, anno sal. 1108.

Lollianus Auitus, Consul cum Gauiio Máximo, anno ab vrbe 896.

Lollianus Auitus, Consul cum Pompeiano, anno ab vrbe 961.

Lomentus, vrbs Italiæ, alias *Λομέντις* dicta. Steph.

Lómmi, trigemini fratres filij Gerionis Tyranni, edificauerunt à suo nomine urbem magnam Lómmiam. Berof.

Londinium, Ptolem. alij Londinum *oppidum celebre in Anglia, Ciuitas episcopalis in qua Reges, principes, Senatus, populi & mercatores continentur in puincia Cætuariensi sita. Vide Lindum.

Longaalba, vrbs in Latio, quam Ascanius Aeneæ filius edificauit. Virg. lib. 1. & Vide ALBA.

Longho, apud Celtas regnauit. Berof.

*Longimanus Artaxerxes rex Persarum dictus est quod manum alteram haberet longiorem.

Longinus successit Narseti Italiæ principi, & noui magistratū Exarcatum in Italiâ introduxit. Blond. lib. 8. decad. 1. AEmil. lib. 1. anno ab vrbe 1325.

Longinus, Consul cum Decio, anno ab vrbe 1239.

Longobardi, populi Germaniæ, quos à longis bardis cognominatos ferunt, & ab Oceanò Germæ

naeque vltimis oris venisse, nouas sedes quæren-
tes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuicque
omnes penè citerioris Galliæ vrbes cæpere: ibi
eum ducentis annis regnassent, à Carolo magno
superati fuerunt, sed tamen (vt diximus) vt Cel-
tiberi ex Celtis & Iberis fuit vna natio: ita Lingones
populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi
facta vnione gentem vnã & vnum nomen ad-
miserunt. Et ideo Ponticus, vir doctus nostri
temporis, Lingobardos appellat, non autem Lo-
gobardos.
Longone, vrbs Siciliæ. Steph.
Longus, Consul cum Tiberio Claudio Cæsare, an-
no ab vrbe 794.
Lopadussa, insula iuxta Thapsum Libyæ. Steph.
Loryma, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi. Gentile,
Lorymaus. Steph.
Los, insula circa Theflaliã: Insularis, Lous. Steph.
Lot, filius Aran. genes. 11.
Lotan, Filius Scir Horri. genes. 36.
Lotharius, Italia rex interuentu Berengarij designa-
tus. Luit. lib. 5. cap. 12. anno salutis 947.
Lotharius, Romanorum imperator x. anno salutis
1127. Blond. lib. 5. decad. 2.
Lotharius 111. Ludouici Romanorum imperato-
ris filius, & ipse imperator, annis quindecim re-
gnauit. Filij propter regni diuisionem, vehemen-
tissimis inter se odiis exarserunt, arreptis armis
in Altisiodorensibus apud Fontanicum coactis
copiis, prælium commiserunt grauissimum, in
quo strages Francorum, quanta nunquam alia fa-
cta est: superatus Lotharius, fuga salutem quæsi-
uit. Blond. lib. 2. Ludouicum filium consortem
imperij sumpfit, anno salutis 850. Imperio se ab-
dicauit, monasticum induit habitum, in quo & a-
nimam Deo reddidit. In monasterio, quod Pru-
mia dicitur, diuiso inter filios in primis regno,
Ludouico imperium & Italiam, Lothario Lotha-
ringiam, Carolo prouinciæ regnum tradidit. AE-
mil. lib. 3. anno salutis 856.
Lotharius, Francorum rex, Ludouici regis filius ex
Gerberga imperatoris sorore, anno salutis 56.
Lotharingiam occupauit, Aquisgranum vsque de-
latus, agros popularis est. In quem Otho impe-
rator ex Bauaria exercitum cum duxisset, Lotha-
ringiam recepit: Lotharius in Parisios est reuer-
sus. At imperator eum insequens, Franciã ingres-
sus, Laudunensium, Suelsionumq; agris vastatis,
Parisiorum suburbia incendit, anno salutis 979.
Lotis, tidis, Nympha formosissima, Neptuni filia,
quæ cum Priapi vim effugere non posset, inuo-
cata deorum ope, in loton arborem est commuta-
ta. Ouid. 9. Metamorph.
Lotophagi, populi in Africa apud Syrtis, à loto no-
men sortiti, quod arboris eius fructu credantur
vicitate: cuius cibus tam est dulcis, vt aduenis in-
cutiat patriæ obliuionem. Itaque cum Vlyssis fo-
cij delati fuissent in Africam, & lotu gustassent,
vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyss.
Lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Am-

manitz, Arabes dicti. Steph.
Lous, Vide 1. o. s.
Loxa, Ptolem. lib. 2. cap. 3. fluuius Britannia.
Lóxiã, Apollinis cognomentum, inde impositum,
quod obliqua eaderet responsa: aut certe ab eo
quod Zodiacum obliquè percurrat, æstiu enim
Græci vocant obliquum. Macrobi. in Saturnal.
L
V
Lublana, Vide s. i. s. c. i. a.
Luca, ciuitas Tusciæ, à qua Lucenses, qui in ea habi-
tant, vel qui in ea orti sunt. Dicta à Lucumone,
Hetruscorum rege. Strabo lib. 5. Vrbs est olim v-
nã cum regione virorum probitate florens, &
robur militare magnum educens, & equitum
multitudinem, ex quibus Senatus militares cepit
ordines.
Lucani, populi Italia à Samnitibus oriundi, secun-
dum mare extensi, Silaro fluuio à Picentinis, Lao
à Brutis dirempti: quorum oppida præcipua fue-
runt, Velia, Partum & Buxentum, aliæque non-
nulla. Plin. lib. 3. cap. 5. * apud hos vt aliorum cri-
minum sic & ocij causæ arguuntur: ita vt si quis ho-
mini ocio ac voluptatib; mutasse aliquid co-
uincatur, priuatur apud eosdem mutuo dato Sta-
becus ferme 42.
Lucania, Italia regio inter Apuliam & Calabriam.
Lucanus, Cordubensis patria; poëta egregius, Sene-
cæ viri grauisimi, & tragædiarum scriptoris ne-
pos. Hic bellum ciuile inter Cæsarem & Pompe-
ium hexametris, & plura alia scripsit, in quibus
maximam laudem adeptus est ingenij & doctri-
næ. Vide Crinitum.
* Lucaria festa apud Rom. quæ solita erant celebra-
ri in luco, in quo Romani à Gallis fugati sese oc-
cubuerant. festus, Plutarch. Tacitus.
Lucaria, Vide 1. v. c. b. r. i. a.
Lucas, medicus Antiochenis, vnus è quatuor Euan-
gelistis.
Lucèntia, citerioris Hispaniæ vrbs, Romanorum
quondam colonia. Mela lib. 2.
Lucèntum, Hispaniæ Tarraconensis oppidum à su-
periore diuersum, quod Ptolemæus libro 2. cap.
6. statuit supra Carthaginem, occasum versus.
Lúceres, tertia pars populi Romani temporibus Ro-
muli regis. Seruius, Constat (inquit) primò tres
partes fuisse populi Romani: vnã Tatiensium,
à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico post fœ-
dera: alteram Ramnetum, à Romulo. tertiam, Lu-
cerum, quorum secundum Liuium & nomen &
causa in occulto sunt. Varro tamen dicit Romu-
lum dimicantem contra Titum Tatium à Lucu-
monibus, id est, Tuscis auxilia postulasse. Vnde
quidam veniunt cum exercitu: cui recepto iam Ta-
tio pars vrbs est data, à quo in vrbe Tuscus dictus
est vicus. Ergo à Lucumone Lúceres dicti sunt.
Sic autem in tres partes diuisum fuisse populum
Romanum constat, vt etiam qui præerant singulis
partibus, tribuni dicerentur. Vnde etiã sumptus,
quos dabant populo, tributa nominantur.
Luceria Dauniorum: colonia in Apulia. Pli. li. 3. cap. 13.

Lúcerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo ad-
uersus Tatium.
Lucètius, dictus est Iupiter, à luce, quam præstare
hominibus putabatur. Sic Iuno Lúceria, quod lu-
cis causa sit.
Luchinus Vicecomes, Mediolani vicarius à Benedi-
cto pontifice constitutus, anno sal. 1340.
* Lucianus Samorensis, scriptor dialogorum præ-
stantissimus & facetissimus: floruit sub Traiano
principe, primum Christianus, demum fidei de-
sertor: sed tandem suæ improbitatis luit pœnas
grauissimas, nam à canibus deuoratus misere in-
terit.
Lúciſer, Iouis & Auroræ filius, qui Trachiniã Nym-
pham adamauit, & ex ea geminam prolem Cey-
cem & Dædalionem suscepit.
Lúciſer, vna errantium stellarum, quæ & Venerem
appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnã-
que cum Aurora sese ostendens (vnde & Auroræ
filius fingitur) Lucifer dicitur: vesperti autem So-
lem subsequens, Hesperus nominatur.
Lucilius, poëta venustissimus, patria Auruncanus,
qui primus Latinorum Satyram scribere aggressus
est. Obiit Neapoli anno ætatis suæ quadrage-
simo sexto, publicòque funere elatus est.
Lucilius Bassus, Iudææ legatus, anno salutis 74.
* Lucilius miles quidam Romanus fortissimus, qui
quum videret inclinatam aciem Bruti, apud Phi-
lippenses, obtulit se periculo ac in medias hosti-
um manus irrupit, vt ipsi Bruto faceret tempus
ad fugam.
* Lucilla virgo filia Nemesij Tribuni, quæ cæca pri-
mum, demum à Stephano pontifice visum recep-
pit. Hęc sub Valeriano principe passa est. Volater.
Lucillus, Consul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe
1017.
Lucina, dea partuum præfes, quæ & Iuno dicitur, &
Diana. Terentius in And. Iuno Lucina fer opem.
Cic. lib. 2. de Natura Deorum, Luna à lucendo no-
minata sit: eadem est enim Lucina. Itaque, vt apud
Græcos Dianam, eamque Luciferam, sic apud no-
stros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant:
quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venã-
do, sed quod in septem numeratur tanquam va-
gantibus. Dicta Lucina, quod partum ferat in lu-
cem. Pli. lib. 16. cap. 44. putat Lucinam dici, quod
oculis præstet & luci. Sunt qui à luco deducant,
qui Romæ Iunoni sacer est in Exquilij. Ouid. li.
2. Fastorum.
Lúcius, prænomen eius, qui primus ita vocatus, quia
oriante luce natus est. Sic Lucia, nomen mulieris.
Lúcius, Nomen propheta: act. 13. rom. 16.
Lucius, x. i. Rom. episcopus, anno salutis 254.
Lucius 11. Pontifex c. 1. x. v. 11. anno sal. 1144.
Lucius 111. Romanorum Pontifex c. 1. x. x. 11. an-
no salutis 1181. Propter consulare factionem,
Veronam fugit.
Lúcius, Consul cum Herodiano, aliàs Heraclio, an-
no ab vrbe 1166.
L. Aeliãus, Consul, collega pastoris, anno ab vr-

be 915.
L. Aelius Commodus Verus, & M. Aelius Antoni-
nus philosophus Diui F. AA. x. v. 11. Romano-
rum imperatores, regnarunt annis x. i. x. tum pri-
mum Romana Respublica duobus æquo iure im-
perium administrãtib; paruit, anno ab vrbe 913.
Eutrop. lib. 8.
L. Aelius Lamia, Consul, collega M. Seruilij, anno
ab vrbe 755.
L. Aelius Mamercus, magister equitum, anno ab vr-
be 414.
L. Aelius Mamercus, Consul, collega Q. Publilij Phi-
lonis. Latinos per deditiõnem subegit, anno ab
vrbe 417.
L. Aemilius Barbula, collega Q. Martij Philippi, an-
no ab vrbe 472.
L. Aemilius Mamercus, Consul, collega Cæsonis
Fabij Vibulani, anno ab vrbe 270.
L. Aemilius Mamercus, Consul, collega C. Plantij
Deciani, anno ab vrbe 429.
L. Aemilius mamercus, c. o. s. collega Caii Seruilij
Prisci, anno ab vrbe 276. 11. c. o. s. collega Vobiscij
Iulij Tullij, anno ab vrbe 281.
L. Aemilius Mamertinus, Tribunus militum, anno
ab vrbe 367. 11. c. o. s. collega C. Genutij, anno ab
vrbe 393.
L. Aemilius Paulus, Consul, collega Attilij Reguli,
agrum Boiorum vastauit, triumphum duxit, anno
ab vrbe 129.
L. Aemilius Paulus, Consul, collega M. Liuij, Dima-
lem Illyrij ciuitatem vi cepit. Polyd. lib. 3. anno
ab vrbe 535. 11. c. o. s. collega C. Terentij Varro-
nis occubuit ad Cannas, caesis Romanis, anno ab
vrbe 538.
L. Aemilius Paulus, Consul, & collega Cneius Boc-
bius Pamphilus receperunt in fidem Ligures, an-
no ab vrbe 572. 11. Consul, collega C. Licinij Cra-
si Perseum vicit, cecidit, Macedoniam subegit.
Liu. 7. decad. 5.
L. Aemilius Paulus, Consul, collega C. Claudij Mar-
celli, anno ab vrbe 704.
L. Afranius, Consul, collega Q. Cecilij Metelli Ce-
leris, anno ab vrbe 694.
L. A'nnius Fabianus, c. o. s. collega Martij Nonij
Mutiani, anno ab vrbe 593.
L. Anitius Gallus, Consul, collega Marci Cornelij
Cethegi, anno ab vrbe 594.
L. Antistius, Tribunus militum, anno ab vrbe 377.
L. Antistius verus, c. o. s. collega Claudij Neronis
Cæsaris, anno ab vrbe 807.
L. Antonius Commodus, Romanorum imperator
x. v. 11. i. regnauit annis x. 11. i. A prima statim
pueritia turpis, improbus, crudelis, libidinofus,
ore pollutus, constupratuque, trecentas concubi-
nas, trecentos & puberes in deliciis habuit. Aeli-
us Spartianus. Hic Colossi capite sublato, suæ i-
maginis caput iussit imponi, Hercules & Deus
voluit vocari. Lamprid. In Vestiliani domo stran-
gulatus est à Martia & Læto præfecto prætorij.
Lamprid. Herod. lib. 1.
B b ij

- L. Antónius Pætus, Consul, collega P. Seruiliij Isaurij seditionem mouit aduersus Cæsarem: apud Perusiam victus est. A Cæsare veniam est consecutus. Appianus lib. 5. Florus lib. 4. cap. 7.
- L. Aprústius, Consul, collega M. Valerij Lentini, anno ab vrbe 528.
- L. Aquilius Coruus, Tribunus militum, anno ab vrbe 368.
- L. Arúntius, c o s. collega Caii Claudij Marcelli, anno ab vrbe 732.
- L. Arúntius, Consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 758.
- L. Asinius, Consul, collega P. Marij, anno ab vrbe 814.
- L. Atilius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 311.
- L. Atratinus, Consul, collega L. Scribonij Libonis, anno ab vrbe 720.
- L. Aurélius Cotta, c o s. collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 610.
- L. Aurélius Cotta, c o s. cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.
- L. Aurélius Cotta, c o s. collega L. Octauij anno ab vrbe 679. 11. c o s. collega L. Manlij Torquati, anno ab vrbe 689.
- L. Aurélius Orestes, c o s. collega Sex. Iulij Cæsaris, anno ab vrbe 597.
- L. Aurélius Orestes, c o s. collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 628. Sardos subegit. Florus libro 60.
- L. Aurélius Orestes, Consul, collega C. Marij nepotis, anno ab vrbe 651.
- L. Cæcilius Metellus, c o s. collega C. Seruiliij Tuccæ, anno ab vrbe 469. 11. Consul, collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 506.
- L. Cæcilius Metellus, c o s. collega L. Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 635.
- L. Cæcilius Metellus Creticus, Consul, collega Q. Martij Vatiæ, anno ab vrbe 686.
- L. Cæcilius Metellus Diadema, c o s. collega Q. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 637.
- L. Cæsiánus, c o s. collega C. Cæsaris Caligulæ, anno ab vrbe 790.
- L. Calphúrnius Bestia, c o s. collega P. Scipionis Nasicæ, anno ab vrbe 643. quo bellum Iugurthinum factum est. In quo Bestia pecunia, muneribusq; corruptus, pacem cum Iugurtha fecit. Orof. lib. 5. cap. 5. Eutrop. lib. 4.
- L. Calphur. Pifo, c o s. collega C. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 621.
- L. Calphur. Pifo, Consul, collega M. Drusij Liuii, anno ab vrbe 739.
- L. Calphur. Pifo, c o s. collega Cossi Cornelii Lentuli, anno ab vrbe 753.
- L. Calphur. Pifo, Consul, collega M. Licinii Crafsi, anno ab vrbe 979.
- L. Calphuri Pifo, Consul, collega Claudij Neronis Cæsaris, anno ab vrbe 809.
- L. Calsius Longinus Rauila, Cõsul. collega L. Cornelii Cinna, anno ab vrbe 627.

- L. Calsius Longinus, Consul, collega C. Marij Nepotis, in finibus Allobrogum à Tygurinis Gallis pago Heluetiorum cum exercitu cæsius est, anno ab vrbe 647.
- L. Ceionius Commodus, Consul, collega Cinicæ Pompeiani, ab Hadriano adoptatus est. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.
- L. Cornelius Cinna, Consul, collega 1. Calsii Longini Rauillæ, anno ab vrbe 627. 11. Consul, collega C. Marij Nepotis, anno ab vrbe 668. 11. Consul, collega Cn. Papyrii Carbonis, anno ab vrbe 669. 11. Consul, collega eiusdem Papyrii, anno ab vrbe 670.
- L. Cornelius Lentulus, c o s. collega Q. Publii Philonis, anno ab vrbe 428.
- L. Cornelius Lentulus, Consul, collega M. Curij Dentati, anno ab vrbe 778.
- L. Cornelius Lentulus Caudinus, Consul, collega Q. Fuluii Flacci, anno ab vrbe 516.
- L. Cornelius Lentulus, c o s. collega Iulij Appuli, anno ab vrbe 555.
- L. Cornelius Lentulus, c o s. collega C. Martij Fuguli, anno ab vrbe 598.
- L. Cornelius Lentulus, Consul, collega L. Mummi Achaici, anno ab vrbe 608.
- L. Cornelius Maluginensis, c o s. collega Q. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volscis c o s. triumphum egerunt. Pax Equis data.
- L. Cornelius Merula, Consul, collega Q. Minutii Thermi anno ab vrbe 561.
- L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe 404.
- L. Cornelius Scipio, 11. Consul, collega Cn. Domitii Caluini, anno ab vrbe 423.
- L. Cornelius Scipio, Consul, collega Cn. Fuluii Cætumali, Hetruscos fudit, anno ab vrbe 455.
- L. Cornelius Scipio, Consul, collega C. Aquilij Flori, anno ab vrbe 494. Corsicam & Sardiniam vastauit, triumphum egit. Eutrop. Flor. lib. 17.
- L. Cornelius Scipio Asiaticus, Consul, collega C. Iulij Africani, anno ab vrbe 564.
- L. Cornelius Sylla, c o s. collega Q. Pompeii Rufi, anno ab vrbe 666. inter hunc & Marium contentio orta est propter Mithridaticum bellum. Dictator cum esset, multos proscripsit, tyrannidem exercuit, Romanorũ primus fuit qui morte multauerit, anno ab vrbe 674. Deposito magistratu vitam vixit priuatam. Plutarchus. Mortui funeri honos datus, in Campo Martio sepultus est.
- L. Cornelius Sylla, Consul, collega Seruui Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 785.
- L. Cornelius Syllanus, c o s. collega Publii Valerij Asiatici, anno ab vrbe 798.
- L. Cornificius, Consul, collega Sex. Pompeii, anno ab vrbe 719.
- L. Domitius Aenobarbus, Consul, collega C. Cæcili Caldi, anno ab vrbe 660.
- L. Domitius Aenobarbus, c o s. collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 701.
- L. Domitius Aenobarbus, Consul, collega P. Seipionis, anno ab vrbe 738.

- L. Ebúrtius Helua, Consul, collega P. Seruiliij Prisci, anno ab vrbe 291. quo tempore grassata est pestis, & mortem obiere c o s s. Liu. lib. 3.
- L. Fontéius Capito, Consul, collega C. Vipfaniij Aproniani, anno ab vrbe 812.
- L. Fúlius Curuus, c o s. collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 432. is Magister equitum cum esset, Samnites fudit, fugauitque, qui Postiam Plistiámq; Romanorum socios, vt parem dolorem hosti redderent, cirunfederunt, anno ab vrbe 438.
- L. Fúrius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 358 Dictator dictus est, anno ab vrbe 406. c o s. collega Appij Claudij Crafsi, anno ab vrbe 407. 11. c o s. collega D. Iunij Bruti Scæuæ, anno ab vrbe 430.
- L. Fucius Medullinus, c o s. collega Caii Manilij Volfonis, anno ab vrbe 280. 11. c o s. collega Cn. Cornelii Cossi, anno ab vrbe 347.
- L. Fúrius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331. v 11. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.
- L. Fúrius Purpureo, c o s. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 558.
- L. Fúrius Tricipitinus, 11. 11. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.
- L. Gegánius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.
- L. Géllius Publicola, c o s. collega M. Coccei anno ab vrbe 718.
- L. Genútius Auentinensis, c o s. collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 353. 11. c o s. collega Q. Seruiliij Halæ, anno ab vrbe 394. bello cũ Hercuicis occubuit. Liu. lib. 7.
- L. Genútius Auentinensis, c o s. collega Ser. Corneliij Ruffi, anno ab vrbe 451.
- L. Genútius Clepfina, c o s. collega C. Quintij Claudij Rhegium cepit, legionem octauã, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat, Romam misit. Populi iussu, virgis cæsi ac securi milites percussisunt, anno ab vrbe 492. Orof. li. 2. cap. 3.
- L. Horátius Barbatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331.
- L. Horatius Puluillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370.
- L. Hostilius Mancinus, c o s. collega Q. Fabij Maximi Aemilianij, anno ab vrbe 609.
- L. Iúlius Cæsar, Consul, collega Q. Martij Thermi, anno ab vrbe 690.
- L. Iúlius Libo, Consul, collega M. Atilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.
- L. Iúlius, 11. 11. Tribunus militum, anno ab vrbe 317.
- L. Iúlius magister equitum, anno ab vrbe 325.
- L. Iúlius Tullus, Cõsul, collega L. Papyrii Crafsi, anno ab vrbe 326.
- L. Iúlius Tullus, 11. 11. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.
- L. Iúlius Tullus, Consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 688.

- L. Iúlius Brutus, Consul, filios proprios propter cõiurationem cum Tarquinis capite plecti iussit. Vide B R V T V S.
- L. Iúnius Pullus, Consul, collega Appij Claudij Pulchri, anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium passus est.
- L. Lentulus Cruscellus, Consul, collega C. Claudij Marcelli anno ab vrbe 705.
- L. Licinius Craffus, Consul, collega Q. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 659.
- L. Licinius Lucullus, Consul, collega A. Posthumi Albini, anno ab vrbe 603.
- L. Lucrétius Flauus, Consul, collega Ser. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 363.
- L. Lucrétius Tricipitinus, Consul, collega T. Veturij Geminiij, anno ab vrbe 292. Cõsules triumpharunt de Hernicis, Volscis & Equis. Volscum nomen propè deletum est. x. m. c c c c i x. cecidisse in acie & fuga. m. c c l. captos viuos, signa x i i i. militaria relata, referuntur. Liu. lib. 3.
- L. Mánlius Accidinus, Consul, collega Q. Fuluii Facci, anno ab vrbe 575.
- L. Mánlius Capitolinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 334.
- L. Mánlius imperiosus, figendi clauis gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.
- L. Mánlius Proconsul, ab Herculeio Sertorii legato victus est. Florus lib. 90. Idem lib. 3. cap. 22. anno ab vrbe 676.
- L. Mánlius Regulus, Consul, collega Q. Cæditij Longi, anno ab vrbe 497.
- L. Mánlius Torquatus, 11. Consul, collega Lucij Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 689.
- L. Mánlius Volfo, Consul, collega C. Atilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 503.
- L. Mártius Cenforinus, Consul, collega M. Manilij, anno ab vrbe 605.
- L. Mártius Philippus, Consul, collega Sextij Iulij Cæsaris, anno ab vrbe 663.
- L. Mártius Philippus, Consul, collega Cn. Lentulij Marcellini, anno ab vrbe 698.
- L. Mémnius Regulus, Consul, collega Verginiij Ruffi, anno ab vrbe 815.
- L. Menénius Lanatus, Consul, collega Sestij Vaticanij, anno ab vrbe 302.
- L. Menénius Lanatus, Consul, collega Proculi Geganiij Macerini, anno ab vrbe 315. Liu. libro 4. Eutrop. lib. 1.
- L. Metéllus Caluus, Consul, collega Q. Fabij Maximi Seruiliij, anno ab vrbe 612.
- L. Minútius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aurco bove donatus est. Liu. lib. 4. anno ab vrbe 316.
- L. Minútius Carberus, Consul, collega Caii Naurtij Rutilij, anno ab vrbe 296.
- L. Minútius Ruffus, Consul, collega Fl. Domitiani Augusti, anno ab vrbe 840.
- L. Múromius Achaicus, Vide M V M M I V S.
- L. Munátius Plancus, Consul, collega M. Aemilij Bb iij.

- Lepidi, anno ab vrbe 712. 11. Consul, collega C. Silli, anno ab vrbe 765.
- L. Muræna, Consul, collega D. Iunii Syllani, anno ab vrbe 692.
- L. Nónius Asprenas, Consul, collega M. Aquilii Iuliani, anno ab vrbe 791.
- L. Norbānus Balbus, Consul, collega M. Syllani, anno ab vrbe 771.
- L. Octācilius Crassus, Consul, collega L. Valerij Flacci, anno ab vrbe 492.
- L. Octāuius, Consul, collega Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 679.
- L. Opimus, Consul, collega Q. Fabii Maximi, anno ab vrbe 633.
- L. Ostius, tempore bellorum ciuiliū, patrem suū proscriptum, quem Triumui ad supplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarchus in Romulo.
- L. Papyrius Crassus, Consul, collega M. Cornelij Maluginensis, anno ab vrbe 319.
- L. Papyrius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe 387.
- L. Papyrius Crassus, Consul, collega Cæsonis Duilij Heluæ, anno ab vrbe 420. 11. Consul, collega L. Plancij Venocis, anno ab vrbe 425.
- L. Papyrius Mugillanus, Consul, collega C. Seruilij Halæ structi, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.
- L. Papyrius Mugillanus Curfor, Consul, collega C. Petirii Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, nequis in compedibus teneretur, legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. 11. Consul, collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit, Sānites cecidit, Lucernas cepit. v. 11. m. Samnitium sub iugum misit, triūphauit. Eutrop. lib. 2. 11. 11. Consul, collega Q. Aelii Caritani, anno ab vrbe 435. 11. 11. Consul, collega Publij Philonis, anno ab vrbe 440. v. Consul, collega C. Iunii Bruti Bubulci, anno ab vrbe 492.
- L. Papyrius Curfor, Consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæsi sunt xxx. m. c. c. x. l. capti 11. 11. m. d. c. c. l. x. Oros. lib. 3. cap. 20. 11. Consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 481.
- L. Passiēnus Ruffus, Consul, Collega C. Caluissij Sabini, anno ab vrbe 750.
- L. Pinārius Ruffus, Consul, collega P. Furij Medullini, anno ab vrbe 282.
- L. Pinārius Mamercus, Tribunus militum: anno ab vrbe 324.
- L. Piso Cæsoniānus, Consul, collega M. Liuii Drusi, anno ab vrbe 642.
- L. Piso Cæsoniānus, Consul, collega A. Gabinii, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarchus in Cicerone. Appianus. Florus lib. 103.

- L. Plautius Venox, Consul, collega L. Papyri Craffi, anno ab vrbe 425.
- L. Plautius Venox, Consul, collega M. Folii Flaccinatoris, anno ab vrbe 436.
- L. Pompōnius Flaccus, Consul, collega Caii Cæcilij Ruffi, anno ab vrbe 769.
- L. Popilius Volfus, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.
- L. Pórcius Cato, Consul, collega Cn. Pompeii Strabonis, anno ab vrbe 665.
- L. Pórcius Censorinus, Consul, collega Caii Caluissij Sabini, anno ab vrbe 715.
- L. Pórcius Licinius, Consul, collega P. Clodij Pulchri, anno ab vrbe 170.
- L. Posthūmius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. 11. 11. Consul, collega. T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 539. Insidiis Gallorum occubuit. Liu. lib. 3. Eutrop. lib. 3. Oros. 4. Florus 2.
- L. Posthūmius Albinus, Consul, collega M. Popilii Lenatis, anno ab vrbe 581.
- L. Posthūmius Albinus, Consul, collega Q. Opimij, anno ab vrbe 606.
- L. Posthūmius Megellus, Consul, collega Titi Minutii Augurini, anno ab vrbe 449.
- L. Posthūmius Megellus, Consul, collega Q. Manlij Vitulij, anno ab vrbe 491.
- L. Posthūmius Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.
- L. Quiētus, Iudææ procurator, à Cæsare constitutus, Iudæos Mesopotamia expulit, multa milia interfecit, anno ab vrbe 867.
- L. Quintius Capitolinus Barbatus, v. 1. Consul, collega Agrippæ Menenii Lanati, anno ab vrbe 316.
- L. Quintius in Valerii Consulis locum suffectus, anno ab vrbe 294. Liuius lib. 3.
- L. Quintius Cincinnatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accersitus, vt Dictator fieret, arans, & sua manu semen spargens, inuentus est.
- L. Quintius Crispinus, Consul, collega Drusi Neronis, anno ab vrbe 745. 11. Consul, collega M. Statilij Tauri, anno ab vrbe 796.
- L. Quintius Flaminius, Consul, collega Cn. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 562.
- L. Quintius Flaminius, Consul, collega M. Acinij Balbi, anno ab vrbe 604.
- L. Quintius Gulo, Consul, collega Q. Fabii Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.
- L. Racilius Volfo, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.
- L. Ragónius, Consul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.
- L. Scipio Asiaticus, Cōsul, collega C. Norbani Bulbi, anno ab vrbe 671.
- L. Scribónius Libo, Consul, collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.
- L. Scribónius Libo, Consul, collega Sifennæ Stati-lij Tauri, anno ab vrbe 768.

- L. Semprónius Atratinus, Consul, collega L. Papyri Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 336.
- L. Septimius Seuerus, xxxi. Romanorum imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cysmum, AEmilianum Nigri ducem fudit, fugauitque. Rursus in Bythia Nigri milites à Seuerianis victi sūt. Ad Ilicum sinum in Cilicia Niger victus fugatus est, cæsusque, & in suburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit, fugauit, ceciditque, ciuitatem incendit. Albini caput Romam misit. Superato & occiso Albino, Senatores & optimates quā plures occidit. Arabiam Felicem vastauit. Armeniorum rex foedus cum eo icit. Angarus Oschoenorum rex se dedit, filios obsides tradidit. Artabanum, Partharum regem, fugauit. Ctesiphontē cepit, & Adiabenos superauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet securiores, vallum per cxxxii. passuum m. à mari ad mare duxit. Herodot. libro tertio, Cassiod. Herodia Oros. Spart.
- L. Sérgius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.
- L. Séxtius Lateranus, Tribunus plebis, anno ab vrbe 382. Consul creatus ex plebe, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 390.
- L. Sylla, Consul, collega C. Cæsaris Octauiani Augusti, anno ab vrbe 749. Eutrop. lib. 7.
- L. Tarquinius Collatinus, primus Romæ Consul, collega L. Iunij Bruti, anno ab vrbe 245. Rex sacerorū. Consularum abdicauit propter Tarquinij nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui suffectus est P. Valerius.
- L. Tarquinius Priscus, v. Romanorū rex. Vide Tarquinius.
- L. Telesinus, Consul, cum C. Suetonio Paulino, anno ab vrbe 818.
- L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. 11. Tribunus militum, anno ab vrbe 360.
- L. Turpsilius Dexter, Consul, cum Prisco, anno ab vrbe 948.
- L. Valérius, Consul, cum Antistio Vetere, anno ab vrbe 848.
- L. Valérius Flaccus, eos. collega Octacilij Craffi, anno ab vrbe 492.
- L. Valérius Flaccus, eos. collega M. Porcij Catonis, anno ab vrbe 559.
- L. Valérius Flaccus, eos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 602.
- L. Valérius Flaccus, eos. collega P. Licinij Craffi, anno ab vrbe 626.
- L. Valérius Leuinus, 11. eos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentum subegit pulso hoste ex Sicilia.
- L. Valérius Messala, eos. collega Cn. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.
- L. Valérius Potitus, eos. collega M. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 272. 11. Consul, collega M. Aemilij

- Mamerci, anno ab vrbe 284.
- L. Valérius Potitus, eos. collega M. Horat. Barbati, anno ab vrbe 306.
- L. Valérius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342. v. Tribunus militum, anno ab vrbe 358. eos. collega M. Manlij, anno ab vrbe 364.
- L. Valérius Publicola, v. Tribunus militum, anno ab vrbe 376.
- L. Vetúrius Crassus, 11. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.
- L. Vetúrius Philo, eos. collega Q. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 548.
- L. Vetúrius Leuina, eos. collega C. Lucretij Scæuolæ, anno ab vrbe 534.
- L. Vetus, Consul, collega Aemilij Aeliani, anno ab vrbe 868.
- L. Vipsianus Publicola, Consul, collega A. Vitellij, anno ab vrbe 800.
- L. Virginius, miles Romanus, filiam ioteremit, vt liberaret eam ab Appij Claudij Decemuii libidine. Liu. lib. 3.
- L. Virginius Tricoftus, eos. collega Iulij Tullij, anno ab vrbe 320.
- L. Virginius Tricoftus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367.
- L. Vitellius, eos. collega Pauli Fabij Prisci, anno ab vrbe 786. 11. eos. collega Tiberij Claudij Cæsaris, anno ab vrbe 799.
- L. Vitellius Varro, eos. collega Sexti Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 776.
- L. Volūnius Flamma, eos. collega Appij Claudij Craffi, anno ab vrbe 449. 11. eos. collega eiusdem Craffi, anno ab vrbe 458.
- L. Volúsius Saturninus, eos. collega C. Cæsaris Caligulæ, anno ab vrbe 793. Ouans urbem natali suo ingressus. Intra 11. 11. mensem à Chærea interfectus. Sueton. Ioseph. libro 19. capite 1.
- Lucretia, Romanæ pudicitie præcipuum lumen filia Lucretij Tricipitini præfecti urbis, vxor Tarquinij Collatini: quam Sextus Tarquinius, cum precibus exorare non posset, vi oppressit. Striglo enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati suæ obsequeretur; addēbatque, se cum mortua iugulatum seruum positurum, vt in sordido adulterio necata diceretur. Quib⁹ minis illa perterrita, vt infamie suspicionem effugeret, expugnari sese passa est. Postridie verò cōuocatis patre, marito, cæterisque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem sub veste occultum habebat, sese statim confodit. Quare moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerunt. Liuius ad finem libri 1. ab vrbe.
- Lucretilis, mons in Sabinis * de quo Horat. libro 2. Carm.
- Lucretius, poeta antiquissimus, qui Ciceronis tamen ætatem non multò antecessit. Scripsit de rerum natura libros sex, qui etiam hodie leguntur.

tur. Perit annos natus supra x. Eusebius tradit eum tanto furore percitum fuisse, assumpto amatorio poculo, ut propria manu se interfecit.

Lucrinum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strabo lib. 6. Pomp. lib. 2.

Lucrinus, lacus Campaniæ in sinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, ut mari tempestatibus concitato quandoque soleant coniungi. Dicitur à lucro, propter multitudinem piscium, qui ibi capiebantur.

*Luciani Daphnis Q. Catulli libertus Romæ professus est.

Lucianus Carulus, Romanus civis, qui primo Punico bello tredecim nauibus aduersum Pœnos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam depressit, finemque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & cæteris insulis intra Italiam Africamque decederent, Hispania circa Iberum fluuium abstinerent.

Lucillus, vir clarissimus Romanus, qui præclaras res gessit, hic nobilis, diuersus & diues, munus quæstorii amplissimum dedit. Prætor Africam iustissimè rexit. Aduersus Mithridatem missus collegam suum Cottam Chalcedone obsessum liberavit. Cyzicem obsidione soluit. Mithridatis copias ferro & fame affixit, eumque regno suo Ponto expulit, quem rursus cum Tigrane rege Armeniæ subueniente, magna felicitate superauit. Hic (ut refert Athenæus) cum Romam post expeditionem Ponticam rediisset, ad vitam sumptuosam & elegantem se conuertit: tantas enim opes paraerat, ut ædibus & Prætorii extruendis, hortis & cœnationibus amoenissimis, incredibilique sumpta paratis, & bibliotheca insigni vtriusque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quantitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano epularum apparatu in prouerbum penè venerit, Nimius in habitu, maximè signorum & tabularum amore flagrauit. Post cum aliena mente desipere cepit, tutela eius M. Lucullo fratri permissa est.

Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui postea Lucerenses sunt dicti. hi fuerunt Tusci.

Lucus, Celtarum rex.

Lucus Augusti, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, alio nomine Oluca, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, *Lugo* vulgo. Olucense episcopium, Aras Sextianas Plin. Augusti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuscorum colonia, Ptol. li. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptol. vulgò *Petra sancta*.

Lud, Filius Sem. gen. 10.

Ludim, Filius Mesraim. gen. 10.

Ludouicus 11. Romanorum imperator, anno salutis 811. Heroldum regno pulsum, victis Danis,

patrio imperio restituit. Blond. Bernhardus, Italiæ rex, suauis quorundam episcoporum, imperatori rebellauit, quem eum capite plesti iussit, alios exilio damnauit, quosdam monasteriis perpetuè inclusit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperij cõsortem declarauit. Pipium secundo natum Aquitaniam, Ludouicum iuniorem Bauriæ reges designauit, Britaniam igne ferroque vastauit: Contra huc commotio & simulas filiorum eius, & optimatum exorta est. A filiis captus, in vinculis habitus est. Rursus liberatus, militari se baltheo cinxit, & imperiũ re. sumpsit.

Ludouicus Romanorũ imperator, anno salutis 866. Cũ Sclauis præliis multis pugnavit, captum demum eorũ principem, nomine Rastim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouicus Balbus, vi. Romanorum imperator, anno salutis 879.

Ludouicus Balbus, Francorum rex, anno salutis 879.

Ludouicus Baurus, IIII. Romanorum imperator, anno salutis 1316. Post Hentici Imperatoris mortem inter electores variatum est in suffragiis, pars Fridericum Austriæ ducem, pars Ludouicum Baurum creatum imperatorem iri volebant. Lecti Cæsares, primò apud Francfordiam congressi, ad pugnam non venerunt. Dein Leopoldus Austriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit, fugit Ludouicus. Hinc apud Ellingam dubio Marte pugnatum est, ut neutri victoria celsisse videatur. Secundo ad Bruscam Alsaciæ fluuium congressis fugit Paurus. Octauo demum anno Cæsares inter Milberg & Geringem congressi, victoria Baurus potitus est, Friderico capto. Blond. lib. 9. Plat. Rerum potitus, Italiæ ciuitatibus, vicinos imperatorii nomine imposuit. Primũque vicinios Mediolanenses ita fouit, ut Mediolano sint potiti.

Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos à se deficientes bello perdomuit, anno salutis 845.

Ludouicus III. à proceribus, rex Germaniæ designatus, regnavit annis x. anno salutis 902.

Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno salutis 929.

Ludouicus, Lotharij filius, Francorum rex, anno salutis 987.

Ludouicus Grossus, Philippi filius, Francorum rex, anno salutis 1107.

Ludouicus Iunior, Ludouici Grossi filius, Remis præsentate parte vnctus est in regem, anno salutis 1131. Ad expeditionem aduersus Turcos se accinxit, Constantinopolim se contulit, seductus pariter ab Emanuelè per Syriæ deserta, summo cum periculo exercitum duxit, difficultate & inopia rerum pressus, Antiochiam re infecta lacerum exercitum ducere fuit coactus. Alienoram vxorem dimisit, quam Henricus Nordmannus sibi desponsauit, ob quas nuptias Aquitania, An-

degaua,

degaua, Cœnomania & Turonensis comitatus Henrico accessere. Ludouicus Constantiam Alphonfi Castellæ regis filiam vxorè duxit. A Emil. Tertium duxit vxorem Alizam Theobaldi Blefensis comitis filiam. Huic natus est Philippus, quem Adeodatum nominauit. Sacrificaris comitem cum sacro auro, quod populares, ut cuiusque animus religioque ferebat contulerant, misit in Asiam, ut senex Latinos Asiaticos eo subleuaret, quibus ipse etate florens, armis ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Francorum rex, anno salutis 1224. Auinione, quæ Albigensum heresim inuecta erat, cepit, muros deiecit, extirpauit errorem. Gagui. lib. 7.

D. Ludouicus I. x. Franciæ rex, anno salutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, superauit, & in fidem reduxit. Cruce signatus ad iuandas res Christianas cum ingenti exercitu in Asiam nauigauit, ibique, cum Heliopolim in Aegyptio cepisset, ipse captus est, redemptusque pecunia, iterum cum tribus filiis Christianæ rei augendæ gratia, magna classe parata, exercitum in Africam duxit, Tunetum, olim Carthaginem, vicit, pestilentia hinc grassante, cum exercitum inuasisset, morbo perit. Blond. Plat. Gagui. AEmil.

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno salutis 1313. Idem in Navarra regno matri successerat. AEmil. lib. 8.

Ludouicus x. Francorum rex, anno salutis 1462.

Ludouicus, Aurelianus & Valesij dux, Francorum rex, anno salutis 1497. Adepto regno, Iohannam primam vxorem repudiavit, Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cepit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus est. Geuenfes, qui à se defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomũ, Cremam, Cremonam in suam redegit potestatem.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno salutis 1343. Italiam ingressus, filij necem vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit. Relicto præsidio in Neapolitano regno cum fidelissimo equitatu & peditatu, tertio mense quam venerat in Vngariam est reuersus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno salutis 1517. Mariam, Caroli archiducis Austriæ sororem, vxorem duxit, anno salutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifice Clemente Neapolitanus rex designatus est, anno salutis 1351.

Ludouicus, Bofonis filius, Italiæ rex, an. sal. 905.

Ludouicus Andegauensis, rex Siciliæ, à Pontifice Martino designatus, anno salutis 1422.

Ludouicus, Ludouici Romanorum imperatoris filius, Bauriæ rex à patre designatus, anno salutis 821.

Ludouicus, Aquileiensis patriarcha, cardinalis, primus equos & canes alere cepit, anno sa. 1444. Volater.

Ludouicus, Andegauensis dux, cum exercitu xxx. mil. equitum Italiam intravit, ut Iohannam Vngarorum reginam ab ipsis Vngaris liberaret, anno salutis 1382.

Ludouicus, Innocentij Pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmanus princeps constitutus est, anno salutis 1406. Plat.

Ludouicus, Aurelianus dux, Parisiis interfectus, anno salutis 1407. Gagui. lib. 9.

*Ludouicus Episcopus Tolosanus Caroli secundi Siciliæ regis filius, qui ea fuit castitate vt nulli prorsus sceminæ præterquam matri & Sororibus verba faceret: ne vel colloquio sanctitatem corrumpere.

Lucentium, Britannia vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Lugdunum, emporium totius Gallia Celticae longè celeberrimum, à quo ea pars Gallia, Lugdunensis dicta est, à L. Munatio Planco, dum Gallia Comata præset, conditum, in colle supra confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obscura antiquæ vrbs extant vestigia. Habuit hæc vrbs templum insignis, communi Gallia totius impensa extructum, & Cæsari Augusto consecratum, ea parte ante vrbs, vbi amnes confluunt: inibique ara dignitatis eximia erat, gentium sexaginta titulo insignis, dicatis ibi totidem gentium simulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæsare (vt in vita eius cap. 20. testatur Suetonius) institutum fuit certamen Latinae, Græcæque facundia, idque ea lege, vt victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè displicissent, scripta sua spongia, linguæ delere cogebantur, nisi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluissent. Huc spectasse videtur Iuuenalis Sat. 6. Hæc autem vrbs, tam insignibus, tórque egregiis ornamentis nobilitata, teste Seneca in Epistolis, sub imperio Neronis, centesimo anno, à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano sita est, magna sui parte Rhodano & Arari fluminibus inclusa.

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomina sumperunt. Berof.

Lugdunũ, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs, hodie Glogauia.

Lúiba, Ricarædi filius, Gothorum rex, insidiis Victorici de medio sublatus est, anno salutis 595.

Luiduuardus, Vercellensis episcopus, anno salutis 890.

Luitbaldus, Bauriæ dux, anno salutis 907.

Luit, mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis super Isaiam, cap. 15. Eusebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolim & Ioarã.

Aliis inter Petram & Segor.

Luna, Hetruriæ oppidum ad mare situm, fecundissimis candidi maris fodinis, quod ab eo Lunense dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

quorum qui maximus æuo,

Arunus incoluit desertæ mœnia Lunæ, &c.

In hoc oppido casei genus conficitur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatus.

rum : quippe quoddam singula millia pondo non raro premeretur : vnde inter seruatorum obsonia numeratur à Iuvenale lib. 14.
 Calens Hetrusca figuratus imagine Lunæ Præstabit pueris prandia mille tuis.
 Lunæ, montis promontorium, Ptolem. lib. 2. cap. 5. Lusitaniz locus.
 Lunarium, promontorium, Ptolem. li. 2. cap. 6. Alio nomine mons Iouis. *Lunenburg.* Vide *MARONIS.*
 Lupa, quæ & Acca Laurentia dicta est, vxor Faustuli pastoris Armenti regij, quæ geminos infantes Vestalis filie Numitoris ad ripam Tiberis expositos aluit. Liu. lib. 1. ab vrbe.
 Lupercal, locus sub Palatino monte. Pani pastorum deo consecratus, in quo solennia quædam sacra quotannis fiebant mense Februarii, quibus Panos sacerdotes, qui Luperci dicebantur, nudi per urbem curabant, mulierum palmas, vterisque caprina pelle ferientes: quare & fecunditatem & facilem partum fieri putabant. Instituta autem putantur hæc sacra ab Euandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades simili honore colebant. Quare autem nudi discurrent Luperci, Seruius hæc affert rationem. Cum Romulus & Remus, ludicro huic intenti essent, latrones interim occasione arrepta, pecora illorum abegisse: eaque re intellecta, Romulum cum omni iuuentute, abiectis vestibus, vt ad cursum expeditiores essent, latrones esse insecutos, iisque oppressis prædam recepisse. Quæ res quoniam feliciter cefsisset, mansisse deinde morem solennem, vt Lupercalia à nudis celebraretur. Hæc Seruius in illud Virg. 8. AEn. Hic exultantes Salios, nudosque Lupercos, &c.
 Lupurdum, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniz vrbs. Hodie Misna, vulgò *Meyssin.*
 Lupia, Germaniz fluuius, Pomponio lib. 3. Coniectura est eum esse, quem hodie Neccharum vocant, qui haud longè à Danubij fontibus ortus per Vuittembergensem ducatum lapsus, moxq; in occasum versus Rhenum seorsum illabitur. Strabo longè secus quam Pomponius Lupiam in Visurgim deferri ait, vt Lupic nominis non Neccharus, sed is amnis, quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variant scriptores) libro Augustæ historiæ 2. Lupiam vocat amnem, non in Rhenum, sed in Oceanum elapsam. Vide *L V S P I A E.*
 Lupicinus, Cõsul, collega Iouini, anno ab vrbe 1120. Quo tempore Constantinopoli grando miræ magnitudinis decidens, aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Pauf.
 Lupus, Fofolulianorum dux, anno ab vrbe 1420.
 Lupus, Cõsul, collega Maximi, anno ab vrbe 984.
 *Lupus Senonensis episcopus, qui tanta erat in pauperes munificencia vt nullum sibi relinqueret thesaurum, sed omnes exhauriret in id loculos. Volat.
 Lúrius Thufcus, rex Thufcorum, regnauit annis 25,

Hic Lucam urbem Italiae condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.
 Lúrius Lupus, Cõsul, Collega Aure. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.
 Lúrius Orphitus, Cõsul, collega Fl. Antiochiani, anno ab vrbe 1022.
 Lúfia, vna ex Hyacinthi filiabus, qua *Λουίς*, pertinet ad hunc vicum tribus Oeneidis. Steph.
 Lusitania, tertia Hispaniæ pars, quam Plinius libro 4. cap. 12. à Durio anme finit, reliqua citeriori attribuens. In qua sententia & Ptolemæus est: at Strabo cum Mela conuenit: Huius regionis (inquit) latus Australe Tagus cingit, ab occasu verò & Septentrione Oceanus, ab aurora Carpetani, Veriones, Vaccei, & Callaici famæ maioris populi. Scribit Plinius lib. 3. cap. 1. Lusum Liberi patris, ac Lysam cum eo debacchantem, nomen dedisse Lusitaniz. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua est ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum Lusitanum littus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt, aduersus vim fulgurum creditur opitulari. Belitani Stephano iudem Lusitanis sunt. Apud eundem legitur, *Λουσιτανία*, pars Beticæ & Gentile, *Λουσιτανία*.
 Lúsius, Vocatio, siue, vt quidam, Lysius, Arcadiæ fluius, quem penes est sepulchrum AEsculapij, Asippi & Arsinor filij, qui primus alui purgationem, atque dentis euulsionem adinuenisse dicitur. Lúsius etiam Gentile est à Lusis.
 *Lúsius Marij ex Sorore nepos, qui quum virginij pudicæ sanctitatis vim & stuprum vellet inferre, ab eadem est interfectus.
 Lúpia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Calabriae vrbs: Lupia Plinio.
 Lufsi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Preti filias lauit, & insula liberauit. Ciuis, Lufius, Lufiatus, Lufeus. Steph.
 Lufus, Celtiberorum rex.
 Lutetia, Galliz vrbs maxima & nobilissima; magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ urbibus. Græci *Λουκίτιον* nominant ab albedine parietum, vt quidam contendunt. Vulgò *Paris.*
 Luza, ciuitas Chananz in tribu Benjamin, iofue 18. Quæ aliàs genef. 28. & 35, nuncupatur Beth-el à Iacob. Est secunda Luza, quæ cecidit in sortem filiorum Ioseph iuxta Sichein, in tertio lapide ipsius Sichein, siue Neapolos, iof. 16. Est & tertia Luza, in terra Hethim, à veteris Luzæ proditore cõdita iudicum 1.

Lycæus, vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impositum, quod immoderatus vini vsus pariat *λύξιν*, hoc est, rixam & seditiones. Aut certè *λύξιν* τὴν μέλαν πᾶν μισοκολληθῶν, hoc est, ab eo, quod ebriorum membra soluat: vnde & *λυσομυλῆς* à Græcis cognominatur. Virgil. lib. 4. AEn. Legiferæ Cereri, Phœbòque, patrique Lyæo. Inde Lyæus, a, um, pro Lyæius. Virg. 1. AEn. Regales intermentas, laticemque Lyæum.
 Lybarni, populi ab Hercule Lybio nominati &

conditi.
 Lycæa, vel Lycætha, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycæus. Lycæus, cæzi, Arcadiæ mons Ioui sacer, teste Pausania in Arcadicis, olim etiam Olympus, & *ἱερὸν ἔσφι*, id est, sacer vertex ab incolis appellat, quod Iouem ibi educatum existimarent. In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit, à Lycæone Pelasgi filio primùm consecrata, quam cum postea mactati pueri sanguine resperisset, in lupum dicitur esse transformatus. Erat ibidem & Iouis Lycæi lucus, quem si quis lege spreta esset ingressus, animum superuicere negabatur. Item fons insignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curiosius peracta, quernòque ramo aqua leuiter commota, mox densus inde surgeret vapor, nebulæ asimilis, quæ non multò post effecta nubes, aggregatis item alijs, largos demitteret imbres. Hæc Pausanias. Constat tamen Lycæum montem non soli Ioui, verùm etiam Pani sacrum fuisse. Virgil. 1. Georg. Ipse nemus linquens patrium, saltusque Lycæi, Pan ouium custos, tuâ si tibi Mænala curæ, Adis ò Tegæe fauens.
 Hinc etiam Pan Lycæus passim à Poëtis cognominatur. Idem lib. 8. AEn. -gelida monstrat sub rupe Lupercal, Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.
 Lycæa, sacra in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri solita, quæ postea ab Euandro in Latium translata, Lupercalia dicta sunt, vt placet Ouidio lib. 2. Fastorum.
 Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.
 Lycambes, Neobules pater, qui cum filiam Archilochi Poëtæ despondisset, postea que pœnitentia ductus nõ tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, vt vna cum filia laqueo vitam finiret. Horat. in Epos. Ode 6, -in malos asperrimus Parata tollo cornua: Qualis Lycambæ spretus infido gener, &c. Hinc Lycambeus, a, um. Ouidius in Ibin, Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.
 Lycæon, Arcadiæ rex, Pelasgi filius, quem Iupiter, aram suam in Lyceõ monte, mactati pueri sanguine resperisset, in lupum mutauit, vt scribit Pausanias in Arcadicis. Ouidius tamen lib. 1. Metamorph. omnino aliam tradit transformationis huius causam, quæ sic habet, Iupiter aliquando cum multa de humani generis impietate inaudisset, ne que tamen omnia crederet, vt rem omnem certitius exploraret, relicto cælo in terram descendit: aliquòtque regionibus peragratis, tandè sub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycæonis regiam, vbi cum se Deum esse significasset, vulgusque se ad sacrificia accingeret, irridens crudelitatem eorum Lycæon, ea ipsa nocte se periculum facturum esse dixit, deumne, an mortalem hospitio suscepisset: conatusque est noctu dormientem interire. Quod cum frustra tenuisset, alia ratione re aggressus est. Habebat obsides à Molofoorum

gente ad se missos. Horum vnum iugulauit, partimque assum, partim elixum Ioui epulandum appofuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyranni immisso fulmine exussit, ipsamque in sylvas fugientem, in lupum transformauit. Hinc Lycæonius, a, um: vt Axis Lycæonius, hoc est, Vrfa maior, in quam Calisto Lycæonis filia creditur transformata. Ouid. 1. Trist. - Quæque Lycæonio terra sub axe iacet. Idem 1. Metamorph. - Fœda Lycæonia referens conuiuia mense, &c.
 Lycæon, Nelei filius, & Nestoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Laothoë Altai Lelegenium regis filia, ab Achille occisus. Alius item Lycæon, Cnosius faber, & artifex ensis, quem Alcanius dedit Euryalo, vt ostendit Virgilius lib. 9.
 Lycæonia, regio Asiæ minoris prope Phrygiam, à qua montibus separatur, ad Taurum Cilicium & Pisidicum extensa, mediũ quodammodo locum & arcem occupat. Sunt qui scribant Lycæoniam esse partem Arcadiæ cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycæoniam dictam scribit, & à filio eius Hypsunte Thyreum in Arcadia cõditum. Idem alibi Lycæoniam Lyciæ & Iauriæ regionem esse tradit Gentile, Lycæonius, & Lycan, & Lycæon: quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycæon dicatur, A Lycæonia fit Lycæonius, a, um.
 Lycæones, populi Asiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè scripsimus, vicini. Põponius Mela lib. 1.
 Lycæpulus, vicus prope Lydiam. Steph.
 *Lycas vir quidam qui ab Hercule præcipitatus est, quod ei tunicam cruore Nefsi tinctam & Veneno imbutam attulisset. Sabell. & Ouid. in Ibin.
 Lycæste, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs sororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.
 Lycæste, meretrix nobilis, apud Drepanum Siciliae urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cum Buten, Amyci Bebryciorum regis filium hospitio excepisset, eius concubitu viâ, Erycem ei peperit: quo factum est, vt apud posteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycem genuisse. Vide *V T E S.*
 Lycæstos, vrbs Cretæ sic à luporum multitudine dicta, quæ ibi esse creditur. Pomponius Mela lib. 2. & Strabo 10, Homerus, *Λύκων μύλων τε, καὶ ἀργυρίωντα Λύκασον*. Ciuis, Lycæstius. Steph.
 Lycæum, gymnasij celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio Philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia. Cic. 1. Acad. Qui erant cum Aristotele, Peripaterici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceõ. Idem alibi, Inque Academia vmbriфера, nitidòque Lyceõ, Fuderunt claras diuini pectoris artes.
 Lycæum, gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano, à nomine scholæ Aristotelicæ ita dictum, de

quo libro 7. de Diuin. sic refert: Nuper cum essem cum Qu. fratre in Tusculano, disputatum est. Nam quum ambulandi causa in Lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est) perlegi (inquit ille) tuum pauld ante tertium de Nat. Deorum.

Lycæus, Vide Lycæus.

Lychas, Vide Lichas.

Lychnidos, aliàs Lychnitos, vrbs Illyriæ: Gentile, Lychnidius, & Lychnia palus & Lychnitis. Est etiam Lychnitis, parua regio Armeniæ. Stephanus.

Lycia, regio minoris Asiæ inter Pamphiliam & Cariam sita, olim (si Poëtarum fabulis credimus) Chimæra monstri ignibus infestata. Cuius fabulæ occasionem præbuit Chimæra eius regionis mons, crebrè ignem eruclans. Distra est autè Lycia à Lyco Pandionis filio. Urbem habet Patara, Apollinis oraculo celebratam: à qua Apollo Pataraeus cognominatur. Hinc Lycius, Gentile. Virg. 2. Aeneid.

Vnam, quæ Lycios, fidumque vehebat Oronem.

Et Lyciæ sortes, Virg. 4. Aeneid. id est, sortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram responsa edebat.

Lycidas, dæ, nomen Centauri, vnus ex iis, qui Pirithoo Hippodamiam sponsam eripere conati, à Lapithis interempti sunt. Ouid. 12. Metamorph. At nō Eurynomus, Lycidasque, & Aræus, & Imbreus Effugere necem.

Est & nomen pastoris apud Virgilium nona Ecloga.

Lycimanius, frater Atyochiæ, auunculus Tlepolemi, à quo & ipse interemptus est. Hom.

* Lycisca apud Marr. notatur vt venefica: vbi ait, Facere in Lyciscam Pauli me iubes versus, Quibus illa lectis rubear, & sit irata. O paulè malus es irrumare vis solus.

Lycisca, canis nomen, à Lyco lupo, vel quasi Laccissa, id est ex Laconia, quia inde veniunt optimi canes.

Lyciscus, pueri nomen. Horatius Epod. 11.

Nunc gloriantis quamlibet mulierculam

Vincere mollitia, amor Lycisei me tenet.

Lycius, Apollo dictus est à Lyco lupo, quod sicut lupi pecora rapiunt, ita ipse humorem haurit radiis. Prisci Græcorum primam lucem quæ præcedit Solis ortum, ἄρκυρ appellarunt. ἄρκυρ τῆς λύκος, id est à luce: Idque temporis, hodie quoque ἄρκυρ cognominant. Et Lycij Apollinis oraculum quia in Lycia maximè claritatis fuit, ob lupoꝝ interfecionem.

Lycia, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycoates. Stephan. ex Paul. lib. 8.

* Lycoanitis diana dicta est à Lycoa ciuitate, vbi templum habebat. Paleph.

Lycomédes, Scyri insulæ rex, cui Theris filium suum dormiente præceptore suo Chirone clam rapturn, seruandum tradidit, vt ibi inter eiusdem

regis filias (erat enim facie venusta & puellari, ita vt facile pro puella sese gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Troianum, à quo illum non reuersurum esse sciebat, proficisci cogereetur. Apud quem cum delitesceret, Deidamiam regis filiam vitauit, & ex ea Pyrrhum suscepit.

Lycomédes, Creontis filius. Homerus libro nono Iliados.

Lycón, philosophus Pythagoricus.

Lycón Socraticus, siue Peripareticus, eloquens, & in dicendo suavis aded, vt pro Lycon, Glycon nominaretur, quod significat dulcedinem. Hic fuit cultu & vestium mollitie nitidissimus, iusta & pilari lusione exercebatur. Perit podagra morbo annos natus septuaginta quatuor. Tertius Lycon fuit poëta. Quartus epigrammatu scriptor. Laërtius.

Lycón polis, Vide Lycopolis.

Lycón, vrbs Thraciæ: Gentile, Lyconcus. Stephanus.

Lycophron, poëta, patria Chalcidensis, Sophoclis grammatici, adoptione verò Lyci Rhagini historici filius, inter septem poëtas, qui Pleiades dicebantur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicandrus, Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophron. Author Suidas. Is scripsit Alexandram, poëma valde obscurum, in quo meminit de vaticiniis Cassandræ, exorsusque ab Hercule, & rebus Troianis, prosequitur vsque ad Alexandram Macedonè. De huius morte Ouid. in Ibin.

Vtque cothurnatū periisse Lycophrona narrant, Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.

Alius fuit Perinthis Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat viuente adhuc patre. * de quo vide multa apud Herodotum lib. 3. & Laërt. in Periandro.

Lycópolis, vrbs Aegypti, sic à lupis cognominata, eò quod Aethiopes agros Aegyptios incurstantes, lupi facta acie vsque ad ciuitatem Elephantinā repulerint. Sed ibidem ciuitatem construentes Aegyptij, vbi aciem struxerant, à bestiis illis Lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupos ipsos venerantur. Author Diodorus Siculus lib. 2. Steph. ἄρκυρ πόλις, vna est in Lycopolitide præfectura Aegypti: altera, in Sybennitica iuxta mare: Gentile, Lycopolitæ.

Lycórea, vicus in Delphis à Lycoreo rege. Cuius Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Est & Lycoraus. Iupiter. Steph.

Lycóris, idis, Volumnij Senatoris liberta, verò nomine Citheris dicta, miserè à Cornelio Gallo adamata: quo tamen spreto Antonium in castra sequuta est. Virg. 10. Ecloga, -tua cura Lycoris Pèrque niues aliam, pèrque horrida castra sequuta est.

Lycórmus, fluuius Aetoliæ, flauus arenas voluens. Hic postea Euenus ab Eueno rege Aetoliæ, qui

se in illum præcipitavit, appellatus est. Strab. lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.

Arfurusque iterum Xanthus, flauusque Lycormas: Gentile, Lycormæus.

Lycosthène, vrbs Lydiæ, Steph. Gentile, Lycosthenus, vel Lycosthenites.

Lycostira, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte, inde Lycostureus. Steph.

Lycózea, vrbs Thraciæ: Ciues, Lycozei. Steph.

Lycstónia, vrbs Cretæ insulæ. Tortel.

Lycstus, Cretæ vrbs insignis, Idomeni patria, vnde ille Lycstus cognominatur à Virg. 3. Aen.

Et Salentinos obsedit milite campos

Lycstus Idomeneus.

Lycúrgus, nobilis Spartiata, Polydestræ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis: cui etiam in regnum successit, ignarus Eunomum vxorem grauidam reliquisse. Quod vbi primam cognouit, posito regis nomine, Prodicij, hoc est, tutoris nomen assumpsit, regique adultro (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter restituit. Verum cum ciuitatem pessimè institutam animaduertit, ignarus Eunomum factus, foro aliquot armatis occupato, leges suas perfert.

Quibus cum iam ciues mediocriter assuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus est. Simulat arduum adhuc quiddam superesse, quod ad ciuitatis salutem pertineret, quod tamen inconsulto oraculo aggrediendum non esset, eaque de causa se Delphos proficisci velle. Interim tamen Reip. interesse, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditum suum inuolutæ seruariantur: idque ita futurum, primùm à Regibus, deinde à cæteris omnibus iusiurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cum Pythiam respondentem audisset, nihil legibus illis absolutius esse, felicissimamque fore ciuitatem eam, in qua illæ quàm diutissimè seruariantur, constituit sibi amplius in patriam non esse redeundum ne illi aliquando iureiurando soluti, leges suas excuterent. Misso itaque Spartam oraculo, amicis que itineris comites amplexus, iisque dimissis, Cirsiam cõcessit, vbi mox suis sibi manibus necem conscuit. Quanquam alij Crissæ, nonnulli etiã in Creta interiisse volunt: vbi etiam sepulchrum eius apud Pergam eam urbem ostenditur. Spartani mortuo sacellum consecrarunt, & ob singularem eius in patriam merita, diuinis ei honores tribuerunt. Vide latius vitam eius apud Plutar. hum.

Lycúrgus, Nemeæ rex, & pater Archemorij, alum-

ni Hypsipyles. Statius libro quinto, & sexto. Thebaidos.

Lycúrgus, Thraciæ rex, filius Dryantis, qui quod Thracas immoderatè vino dedidos conspiceret, vites omnes toto regno excidi iussit. Plutarchus eo in opusculo, quod de poëtarum utilitate conscripsit. Hinc datus est poëtis locus fabulæ, Lycurgum infestissimo Bacchum odio profectum esse, aded vt & nutrices illius, in Hyla latentes persequeretur, & Baccho ipsi tantum terroris incufferit, vt præcipiti fuga traiccto mari, in Naxum se receperit: ideòque iusta numinum ira Lycurgum in furorem conuersum, cum vites quoque, ne Baccho in posterum liberetur, excidere vellent, tibias sibi succidisse. Hic est ille Lycurgus, cuius meminit Virgilius 3. Aeneid.

Terra procul vastis colitur Mauortia campis: Thracas arant, acri quondam regnata Lyeurgo.

Lycúrgus, gigas ab Ostride in Thracia peremptus. Berof. Diod. lib. 1. de Fab. antiq. gestis.

Lycúrgites, filij Lycurgi apud Ouid. in Ibin, Quique Lycurgiden (Ancæu seu Angæu intelligens, quanuis tamen huc quidem Neptuni & Atyपालæ filij dicant, de quo supra) lacerarat ab arbore natum,

Idmonaque audacem, te quoque rumpat aper. Quem autem idem poëta eodem loco Lycurgu Pentheiden vocat, inquit,

Qua sua Pentheiden proles est vltæ Lycurgum, Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non satis liquet, quanuis Guido quidam Morillonus hunc locum, annotans, dicit, Burthen quendam Lycurgi Thracum regis filij, & Penthei nepotem, Bacchi sacerdotem in patriâ vindictam occidisse, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis, non Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Anthiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam postea, cum à Ioue in Satyrum conuerso compressum cognouisset, repudiavit, Dirceñque vxorem duxit: quæ verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, artificissimè eam in vinculis asseruauit: quibus Iouis miseratione dissolutis, in Citharonè montem profugit, vbi Amphionem & Zethum peperit: qui postea à pastore, qui ipsos nutruerat, edocti, cum vnâ cum vxore interfecerunt, vt latius docuimus supra in dictionib' Amphij & Dirce.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos descenderat, rei bene gerendæ occasionem sibi oblatam ratus, Creonte occiso, regnum Thebanorum occupauit: cumque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, oportuno illius reditu oppressus est, & cum suis omnibus interfecit, vt latius est videre apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitib' Aeneæ. Cc. iij.

Virg. i. Aeneid.

Nunc Amyci casum gemit, & crudelia secum
Fata Lyci.

Lycus, fluvius Asiae, non procul à Laodicea, qui cuniculis subterraneis absorbetur, & rursus emergit. Ouid. 15. Metam.

Sic ubi terreno Lycus est e potus hiatu,
Exitit procul hinc, aliòque renascitur ore.

Item alius iuxta Heracliam Maryandinorum in Pontum euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto,

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniúsque, Hypanísque,
Cratésque

Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Rursus alius in Germania, Rhætos à Vindelicis dirimens. Ptol. li. 2. ca. 12.

Lycus, Priami filius. Item vnus è Centauris. Itè Lycus fluvius Assyriorum, qui Tigri immiscetur.

*Lycus medicus nobilis Neapolitanus qui Attriplicem herbam contra cantharidas bibendum censet. Plin. lib. 20. cap. 20.

Lydda, Palestinae Iudææ vrbs, Ptol. li. 5. cap. 16. Alio nomine Diospolis: hodie Rama.

Lydia, regio Asiae minoris, Cræso rege & Pactolo aurifero flumine notissima, quæ flexuosis Mæandri amnis recuribus perfusa, super Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mysiæ, Meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos filio, cum antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphia, Hypæpas, Magnesiæ & Sardis Cræsi regiam, totiusque regionis caput. Ouid. 6. Metamorph.

Lydia tota fremit, Phrygiæque per oppida facti
Rumor iit, Huius regionis incolæ Lydi dicuntur,
qui Hero doto libro 2, primi aurum, argentumque signarunt, primi que caupones, infortunésque fuerunt. * Horum improbitas maxima abiit in Prover. Lydi mali post hos Aegyptij. vide Eras. in Chil. Est & nomen mulieris purpurariæ, de qua act. 16.

Lydus, Herculis filius ex Iole.

Lydus, Atyos Mæoniae regis filius, & frater Tyrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cum Atyos domi sibi multitudinem abundare videret, filiis suis hanc proposuit conditionem, vt inter se sorte ducta, alter onerosam multitudinè educeret, nouásque sibi sedes quæreret, alter paterni regni successor remaneret.

Quare cum fors ita cecidisset, vt Tyrhenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiae partem sese contulit, quæ mare inferum spectans, ab eo Tyrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni successor factus, Mæoniam de nomine suo Lydiam appellauit.

Lygdamum, Plinio libro quinto, capite 3. oppidi nomen.

Lygdamus, nomen viri. Perottus.

*Lygus femina quædam, quæ quum metu mili-

tum filiam occultauisset, & illi per cruciatum interrogaret, vbiisam oculuisset, vterū ostendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt constantiam vocis egregiæ mutaret: Corn. Tacitus.

*Lygurinus Horatij, amasius, de quo 4. Car. Sed cur heu Lygurine, cur manat rara meas lachryma per genas? Cur fecunda parum decore inter verba cadit silentio?

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus. Steph.

Lymba, Gothorum rex, regnavit annis 111. viuens in Hispania principatu fratri celsit, anno ab vrbe 1323.

Lymira, Liciæ flumē, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomp. lib. 1.

Lyncæstæ, populi à Brasida fugati, ann. ab vrbe 230.

Lyncæstis, Macedoniae fluvius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam si quis vino se ingurgitasset. Pli. li. 2. cap. 106, Lyncæstis aqua temulētōs facit. Hinc Lyncæstius, stia, stium. Ouid. lib. 15. Metam.

Huic fuit effectu dispar Lyncæstius amnis,
Quem quicumque parum moderato gurgite traxit.

Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset.

Lyncæus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tanta oculorum acie præditus, vt diceretur vel parietè visu penetrare, & (vt ex historicis nonnulli prodiderunt) nouissimam Lunam, primamque eodem die in signo Arietis conspiceret: quod paucis mortalium contigit vidisse. Vnde Valer. lib. 1. Argon.

-solus transibit nubila Lyncæus. Hunc Varro centum triginta millia passuū prospexisse scribit: solitumque exeuntem à Carthagine classem Punicam, numerumque nauium, ex Libycana specula manifestissimè notare.

Lyncæus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipsi desponsatas Castor & Pollux raperant, arma sumpserunt, in itaque pugna Castor Lyncei, Lyncæus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cum ipsum etiam Pollucem conareret adori, immisso à Ioue fulmine interiit. Vide Ouidium ad finem libri 5. Fastorum. Apollonius tamen in Argonauticis Idam à Castore interfectū tradit: idque Lyncæum per abietem vidisse, & Castorem occidisse.

Lyncæus, quem Ouid. alio nomine Limum appellat, filius Aegypti, & solus ex 1. fratribus misericordia Hypermetestæ coniugis euasit à morte, qui postea expulso, vel etiam occiso Danao, regnavit apud Argos.

Lyncæus, 1. Argiuorum rex, regnavit annis 41.

Lyncus, vrbs Epiri, à Lynceo nominata: Gentilia, Lyncius, Lyncistes, Lyncæus, & scdm. Lyncistis. Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lyncæus, vt alij: Lynx, vt rursus alij, rex Scythiæ inmanissimus, qui Triptolemum à Cerere missum, vt hominibus frugum usum monstraret, hospitio exce-

pit: eumque nomen, patriam, viæque causam ab eo didicisset, vt tam præclari inuenti gloriam in se transferreret, hospitem obruncare cōstituit. Cùmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata, in Lyncem feram eum conuertit. Ouid. 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis subit ille penates, &c. Lyndus, Homero, ciuitas Rhodi insulæ, in qua, vt ait Laëtantius, Herculis sacra fiebant, quorum à cæteris longè diuersus est ritus. Siquidem non ubi vrbs (vt Græci appellant) sed maledictis & execratione celebratur, eaque pro violatis habent, si quando inter solennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Est & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lynx, Vide LYNCEUS.

Lynx, vrbs Libyæ iuxta Gades post Atlantem. Et insula Atlantis, & vrbs Linxo: Gentile, Linxites & Lyngius.

Lyra, signum cæleste, stellarum nouem, inter genu & manum sinistram Engonasis situm. Oritur cū Sagittario: occidit autem ex oriente Virgine. Ouid. 3. Fastorum,

Illa nocte aliquis tollens ad sidera vultus,
Dicet, Vbi est hodie, quæ Lyra fulsit heri?

Qui poeticam astrologiam conscripserunt, volunt Lyram hanc esse à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orphæo concessam, eoque interempto, à Musis in cælum translata.

*Lyrcæ populi Scythiæ, qui venatione visitant hoc modo: Conscens arboribus, quas habent frequentes insidiantur feris. Singulis adest canis & equus in ventrè cubare edoctus humiliter subsidendi gratia, vbi quis feram ab arbore vidit, sagitta percussam si fugiat, cōscenso equo persequitur, comitante cane.

Lyrceus, siue Lyrceum, fons Arcadiæ sub Cynnria mōte, ex quo Inachus fluvius oritur. Strabo lib. 8. Stat. 4. Thebaid.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus. Stephanus Lyrceum agri Argiui montem esse ait, indeque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um, Ouidius 1. Metamorph.

-iam pascua Lerna,
Constitaque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrceus, a, um, per quatuor syllabas. Valerius Flaccus lib. 1. Argonaut.

dominum Lyrceia tellus,
Antraque deprensæ tremuerunt conscia culpæ.

*Lyris fluvius est Campaniæ ex Apenninis montibus illabens fregellas alluit, demum labitur in lucum sacrum, quem Minturnenses religiosissimè colunt.

Lyrnæssus, oppidum Troadis, patria Briseidis, qua Achilles euerfa vrbe secum abduxit, occiso Myne, eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrnæssius, a, um.

Ouid. in Epist. Briseidis,
Diruta Marte tuo Lyrnæssia mœnia vidi.

Item Lyrnæssis, idis, quo Poëtæ vtuntur pro Briseide, ex Lyrnæssio oppido orta. Ouid. 4. Trist.

Fertur & abducta Lyrnæsside tristis Achilles, &c. Lyris, fluvius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens, vrbs Minturnensium interfuit. item lucum eiusdem vrbs quem incolæ religiosissimè colebant. Vide L I R I S.

Lyrnætia, Chersonesus & parua regio Lyciæ: Gentile, Lyrnaticus. Steph.

Lyfa, Vide L V S I T A N I A.

Lyfander, dux Lacedæmon inuictissimus, cuius ductu Athenienses cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impositumque iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lyfander à Conone ipso terrestri pugna, & interfectus, vbi Pausanias eius collega in exercitu suspectus, in exilium profectus est. Emicuit enim Lyfander tempore Pausaniæ & Agesilai Lacedæmoniorum.

Lyfander & rebus gestis, & animi magnitudine Syllæ ex nostris cōparatur Plutarcho in Parallelis.

Lyfanius, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lyfanius, Procurator constitutus à Romanis super Abilinum regionem. Luc. 3.

Lyfanius, Ptolemæi Maneti, qui ad Libanum habitauit, filius.

Lyfiades, Atheniensis, Phædri Philosophi filius, De quo Cicero Philippica 5. sic scribit, Lyfiadem Atheniensem plerique nouimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo præterea festiuus, vt ei cum M. Curio confessore eodem & collusore facillimè possit conuenire, &c.

Lyfias, Syracusanus genere, Cephalî filius, vnus è decem oratoribus natus Athenis, quò pater se transfulerat. Puer Thurionam coloni migravit, rediit annos natus XLVI. interque principes oratores habitus. De quo sic Cicero in Bruto, Tum fuit Lyfias (inquit) ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregiè subtilis scriptor atque elegans, quem iam propè audeas oratorem perfectum dicere: (nam planè quidè perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris) nihil acutè inueniri potuit in eis causis, quas scripsit: nihil (vt ita dicā) subdole, nihil versutè, quod ille non viderit: nihil subtiliter dici, nihil pressè, nihil enucleatè, quofieri possit aliquid limatius: nihil contrà grande, nihil incitarum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel sententiarum, quo quidquam esset elatius, Hactenus Cicero.

Lyfias, Princeps quidam exercitus, siue tribunus. 1. mach. 3. act. 24.

Lyficates, vir quidam qui capillos iam canos nigro tingebat, quo iuuenis etiam dum videretur.

Lyfide, Vide P H I L A T I D A.

Lyfidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pitthæi soror, quæ Electrioni nupsit, & ex eo Alemeiam

Herculis matrem peperit, vt inquit Plutarchus. Alii verò, inter quos est Commentator Homeri, matrem Alcimenes non Lyfidicen Pelopis, sed Anaxo Ancæi cuiusdam filiam faciunt.

Lyfimachia, Strabo lib. 10. vrbs Aetoliæ humi prostrata, & ipsa ad lacum aliciens, quæ prius quidem Hydra, hoc verò tempore Lyfimachia nominatur. Verùm Iustino, vrbs est Hellefonti, quæ terræmotu corruit: x x i. anno, postquam à Lyfimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reedificata, causa fuit multarum cladum. Stephano, vrbs est Chersonesi in Thracia, Cardia prius appellata, Ciuis, Lyfimacheus.

Lyfimachus, Agathoclis filius, è successoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, vbi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illustrior fuit, amore literarum ac philosophiæ ardebat adeò, vt Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute differentem sæpius audiuerit, poculumque ei, ac remedium miseriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyfimachum leoni obiecit dicitur, sed ille viribus fretus, rem posteris prodendam fecit, manum amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit, quo facto vehementius postea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus libro 15.

Lyfimachus, natione Acarnan, Alexandri pædagogus, secun-^{tas} post Leonidem obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, nisi quòd se hæmionem: Alexandrum, Achillem: Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lyfimachus, Frater Menelai. 2. mach. 4.

Lysippe, pes, vna filiarum Procti, quæ quòd se Iunoni præferre non essent veritæ, tanto furore correptæ sunt, vt per agros discurretes, se vaccas esse crederent. Vide **IPHIANASSA**.

Lysippus, clarissimus statuarius, patria Sicyonius, qui ad sexcenta decem opera fecisse traditur, quorum singula arti claritatem dare potuissent. Hic, teste Quintiliano, ad veritatem optimè accessit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lysippo se fingi voluit, vt pingi ab Apelle. Horat. lib. 2. Epist. ad Augustum, Edicto vetuit, ne quis se, præter Apellem, Pingeret, aut alius Lysippo duceret æra Fortis Alexandri vultum simulantia.

Lysippus, poëta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus.

***Lysia** Philosophus quidam qui dixit deum esse numerum esse ineffabilem, aut maximi intimisque numeri summam: Origenes.

Lysistrata, Aristophanis comædia.

Lysistratus Sicyonius, Lysippi statuarii frater, primus statuus è gypso finxit, creuitque res in tantum, vt nulla signa statuæ sine argilla fierent.

Quo apparet antiquiorem hanc fuisse scientiam quàm fundendi æris. Plin. cap. 12. lib. 35.

Lysius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, *Ἰσίου*, hoc est, à soluendo impositum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehen-^{tos}, partim captos, partim in fugam versos fuisse: ex quibus cum nonnulli ad Trophonii specum confugissent, visum est iis, noctu astantem loci eius Deum, Liberi patris sibi auxilium promittere. Quo somnio alacriores redditi, Thracas ex insidiis adorti sunt: quos cum vino somnòque obrutos inuenissent, nullo negotio superarunt, receptisque suis, cum in patriam redissent, Dionysio, cognomento Lysio templum consecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colebantur, Lysios vocari ait, quos & *Ἰσίου* & *Ἰσίου* Græci nominant. Vide **LVSIVS**.

Lysio, quidam Ciceronis hospes, vt scribit epistolarum lib. 16.

Lysra, Ciuitas in Lycaonia, act. 14. Ciuitas item Lyciæ, Plin. lib. 5. cap. 27. act. 27.

Lysus, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices est Aesculapii tumulus.

Lysæ, parua regio Thessaliæ, sic dicta, quòd Neptunus dissiptatis diluuii aquis Tempe liberatis. Stephanus.

***Lythrambus** Bæchi cognomen: inde ductum, quod ex fœmore Iouis (cui interempta matre insertus fuerat) in lucem prodituro identidem Iuppiter inclamarit *Ἰσίου* solue futuram.

Lysus, fluuius minoris Asiæ in pontum defluens. **Lyxea**, vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam: Gentile, **Lyxeus**.

A, Vide **MASSAURA**.

Maacha, Filius Nachor ex Roma concubina, gene. 22. Filia Tholmai regis Gessur, 2. reg. 3. 1. paralip. 3. Filia Abessalom mater Abiam regis, 3. reg. 15. quæ 2. paralip. 13. dicitur Michai: Concubina item Caleb, 1. paralip. 2. Vxor Machir patris Manasse, 1. paralip. 7. Vxor Iahia, 1. paralip. 9.

Maachti, Pater Aasbai, 2. reg. 23. Pater Iezonix, 4. regum 25. Ciuitas Amorrhæorum super Iordanem iuxta montem Hermon, iosue 12. & 13. 7. paralip. 4.

Maadi, Nomen viri. 1. esd. 10.

Maai, Nomen viri. 2. esd. 12.

Maala, Filia Salphaad filii Hephher filij Galaad. numeri 26. ios. 17.

Maasai, filius Adiel. 1. paralip. 9.

Maasia, siue Maasias, Filius Achaz. 1. paralip. 15. 2. paralip. 28. Nomen cuiusdam doctoris, 2. paralip. 26. Pater Sophoniæ, ierem. 21. Princeps ciuitatis Ierusalem, 2. paralip. 34.

Maasias,

Maasias, Pater Nerig parris Baruch & Saraig. iere. 31. & 51.

Maaziau, Nomen viri. 1. paral. 24. 2. esd. 10.

Mablam, Filius Imahelis. gen. 25. 1. paral. 4.

Mabfar, Vicus grandis Gabalenz, pertinens ad urbem Petram. gene. 36.

Macæ, populi Arabiæ felicitis, Carmanis oppositi, in tractu nardum & myrrham ferente. mela. lib. 3.

Macar, filium habuit Erefum, qui Ereso Lesbi ciuitati nomen dedit. Steph.

Mácará, insula Liciæ.

Mácaræa, vrbs Arcadiæ, à macaro Lycaonis filio Romani Beatam vocant: Gentile, macareates, macareus, vel macaricus. Steph.

Macæreus, filius AEoli, qui mutuo Canaces sororis suæ amore correptus, cum ea concubuit, puerum que ex ea suscepit, cuius & pater erat, & auunculus. Quam rem cum Canace patrem maximè celatum cuperet, sacris frondibus puerum tegit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verùm cum per AEoli aulam efferretur, vagitu suo puer proditus est, ausque iussu canibus obiectus. Filii autem pater ensem per satellitem misit, vt eo pro meritis vteretur: quo & necem illa sibi traditur consciuisse. Macareus verò re cognita, fuga salutem quaesuit: cumque Delphos venisset, Apollinis factus est sacerdos. Extat Epistola Canaces ad macareum inter Quidianas.

Macária, Herculis filia, se pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiandum scelus, vt scribunt Cælius & Erasmus in Prouerbiis. Cyprus insula ob fertilitatem olim macaria dicebatur.

Macáriu, nomen viri apud Homerum.

Macáriu, sub Decio Romanorum imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 257.

Macáriu, Hierosolymorum episcopus x x v. anno salutis 316.

Mácaros, nomen Crete insulæ, à temperie cæli.

Maccábeus, Vide **MACHABÆVS**.

Máccaræ, regio super Pharsalum: Gentile, Maccareus.

Macces, Nomen loci. 3. reg. 4.

Mace (aliàs *Mace*) Celtica ciuitas: Gentile, mænnacenus. Steph.

Máceda, ciuitas tribus Iudæ. iosue 10. & 15.

Mácedon, parua regio in Pindo. Steph. ex Herodoti lib. 1.

Mácedo filium habuit Europum. Steph. in Europo. **Macedonia**, latissima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clarissima, antea Aemonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regum prudentia, gentisque fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione, Dalmatia mæsiæque montana seiungunt: ab Occasu mari Adriatico, siue Ionio, ab ortu Aegæo abluunt. meridianam, oram Epiroticæ gentes, & ipsa Græcia excipit. Dicta macedonia à macedone quodam Oiridis, siue (vt Stephanus

& Solinus scribunt) Iouis filio, & Thyriæ filia Deucalionis: Gentile, macedo, donis. Item macedonicus, siue macedonius, possessiuum. Reperitur & macetes. Et formina, macedonis, maceffa, mactia, vel maceta, macetis. Steph.

Macedonius, hereticus, qui Spiritum sanctum creaturam esse, non Deum dixit, quare *πνευματομαχης* appellatus est. August. de heres.

Macélla, vrbs Italiæ: Gentile, Macellæus. Steph.

Macéllus, viri nomen.

Maceloth, nomen loci, ad quem profecti sunt filij Israel de Harada. num. 33.

Maceloth, Filius Abigabaon, filius Iahiel. 1. paral. 9.

Maccenias, Sacerdos. 1. paral. 15.

Macer, poëta de herbarum viribus scripsit.

Macéstus, Vide **MACISTVS**.

Macétes, maceffa, Vide **MACEDONIA**.

Macha, nomen regis. 2. reg. 10.

Machabæus, Filius mathathia, 1. mach. 2: nomen barbarum quo vocati sunt viri illi fortissimi, apud sacras literas celebratissimi.

Machærus, runtis, castellum Iudææ: Gentile, macharitz. Steph. ex Iosepho. & Plin. cap. 10.

Machálaum, oppidum in Brixiano agro, Insubriuma clade nobile.

Macháon, filius AEsculapij & Arfinoes, (alij Coronidis, alij Hestiones filia Meropis, alij Xanthionis filium faciunt) Podalirij frater, & medicus in signis, qui vnà cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo est occisus. Virg. lib. 2. Machaonem numerat inter eos, qui equo ligneo inclusi, Ilij portas suis reserant.

Máchara, Cyprus antea dicta est. Perottus. melius macaria.

Machbanai, Nomen principis. 1. paral. 12.

Machbena, Nomen loci. 1. paral. 2.

Machi, pater Guci principis tribus Gad. num. 13.

Machir, Filius manasse, gene. 50: Pater Galaad, num. 26. 1. para. 7: Filius item Ammihel, 2. reg. 9.

Machiritæ, Familia quædam. num. 26.

Machmas, Nomen vici magni siue oppidi in tribu Ephraim. 1. reg. 13. isa. 10.

Machmas, oppidum quondam tribus Ephraim ad australem plagam. esd. 2. nehem. 7.

Machmes, Vide **MACHMES**.

Machmethath, Terminus tribus manasse in sorte Ephraim. ios. 16. & 17.

***Machlyæ** populi sunt Africæ supra Nasamones, quos Androginos esse tradit Calliphanes, vtriusque naturæ inter se vicibus coeuntes. His Arist. tradit dextram mammam esse virilem, lquam muliebrem. Plin. lib. 6. cap. 2.

Macicratis, vrbs AEGYPTI, ab Atheniensibus condita. Euseb.

Mácidos, vrbs Thraciæ, quam Ptolemæus mádi nominat degenerare vocabulo. mela lib. 2. in descriptione Thraciæ.

Macístus, vrbs Triphylia quam Caucones inhabitauerunt, à macisto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa

D d

vrbs in alto monte Lepricæ sita versus orientem. Et alia Elidis, Steph. Cuius Macisteus: Gentile, macistius. inuenitur & macestius. Steph.
Macómaca villa, Ptolem. lib. 4. cap. 3. vrbs Syriæ magna.
Macra, fluuius ex Apennino fluens, Liguriamque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Ligusticum illabens. Plinius lib. 3. cap. 5. & Strabo lib. 5. Est & insulæ nomen in Carcinite sinu. Plin. lib. 4. cap. 13. Ptole. marcalla dicitur.
Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.
Macrianus, imperator electus, in Illyrico ab Aureo Ilo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus est, atque occisus, anno salutis 262.
Macris, Vide **M A C R Y E S**.
Macrinus, c o s. collega Aelij Celsi, anno ab vrbe 216.
Macris, olim dicta est Eubœa, item Icarus vna Cycladum macris olim & Doliche dicebatur. Steph. à macris fit macricus, & macreis, fœm. item macrones. Idem macrones esse scribit, qui nunc Sanni vocantur.
Macritius Cous, Sinopen in Ponto condidit. Steph.
Macróbij, populi Aethiopiæ ultra meroë, vt inquit, Solinus, quibus dimidio protensior est vita quam nostra. Iustitiam colunt, amant æquitatem, plurimum valent robore, & forma pulcherrimi. Ultra hos populos desertæ inhumanæ que solitudines sunt. Apud eos lacus est, quo perfusa corpora, quasi vncta nitescunt, adeo liquidus, vt ne folia quidem sustineat.
Macróbius, nomen viri. Latine longæuus dicitur. Nam *μακρὸς* longus & *βίος* vita dicitur. scripsit Saturnaliorum libros & commentarios in somnium Scipionis.
Macrocéni montes ab Istro flumine non lōginqui. Plin. lib. 4. cap. 12. aliàs macrocénnij.
Macrocéphali, populi Pomponio ad Bosphorum. Stephanus Colchis vicinos esse scribit.
***Macrochir** cognomen fuit Artaxerxis Assyriorum regis. ideo illi impostum quod alteram manu haberet longiorem: latini longimanum vertunt.
Macron oppidum est Thraciæ non procul ab Isthmo Cherronensi, ita dictum à longo muro, quem Milthiades à Propontide ad melianum sinum duxit. Cherronestum à reliqua excludens Thracia: Plin. lib. 4. cap. 11.
Macrónes, Vide **M A C R I S**.
Macrópolis, Vide **E V R Y E L V S**.
Macryes, populi Libyæ. Steph.
Macrynea, vrbs Aetholiæ, vnde macryneus. Steph.
Macrórium, vrbs Sicilia. Steph.
Macybérna, Herodoto, vrs Sithoniæ.
***Macynia** oppidum Aetoliæ in Thaphiasso monte. Strabo lib. 10. & Plin. lib. 4. cap. 2. apud Steph. macrynia legitur sed corruptè, quod & ipsa literarum series & alphabetici ordinis lex satis indicat.
Madai, Filius Iapheth, genef. 10. Hic primum medo-

rum genti nomen indidit.
Madan, Filius Abraham ex Cetara. gen. 25.
Madaúra, ciuitas in collimitio sita Getuliæ & Numidiæ, à qua Apuleius madaurenis est appellatus. Ad hanc vrbs scribit Augustinus lib. Confess. se contulisse, cum adulescens esset, discendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnasio.
Madaurénse, Plin. lib. 5. cap. 4. vrbs in Africa libera.
Madi, Vide **M A C I D O S**.
Madia, Nomen viri. 2. efd. 12.
Madian, Filius Abraham ex Cetura. genef. 25. A quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ sita, in deserto Saracenorum contra Orientem maris rubri. Inde madianitæ. Alia vrbs est iuxta Arnonem & Ariopolin, cuius nunc ruina tantum demonstrantur, vbi Hobab siue Iethro focer Moysi sacerdos madian habitauit, exod. 2. act. 7. Inde madianitæ, genef. 37. & madianitis, fœm. gen. nume. vigesimo quinto.
Madmena, ciuitas tribus Iudæ, 1. paral. 2: que & Bersabee dicitur. Sunt tamen qui sentiant non ipsam esse Bersabee, verum in eius vicinia sitam.
Madon, ciuitas regis Iobab. iof. 11.
Mádytus, vrbs Hellepontis: Gentile, Madytius, vel Madyteus. Steph.
Mæa, vrbs Hellepontis: Gentile, Mæatos. Steph.
Mæánder, fluuius Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimisque affusus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita sinuosus redditur flexibus, vt sæpe ad fontem credatur reuertit. Apamenam primum peruagatur regionem mox Eumenicam, ac deinde Bargylieticos campos, & Cariam alluit: omnésque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum à Mileto stadium illabitur in mare. Plin. lib. 5. cap. 29. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarunt, vt cum res agitur non simpliciter, sed vastis & obliquis consiliis, sumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur, vnde & nomen habere videretur, quasi oberret, quærens hominum consortia. More Mæandri illud fieri dicitur, quod tortuose flexuoseque fit. Hunc poëta fingunt Oceani & Terræ filium fuisse, & Cyaneen Nympham genuisse, quam postea Milesus Solis filius oppresit, & ex ea Cannum & Byblidem suscepit.
Mæáha, ciuitas Thraciæ, prope Macedoniam, à qua Medi populi. scribitur cum æ diphthongo, vt dixerat à Medis populis Asiæ. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pæoniæ. Horum nonnulli ad Macedonas migrauerunt, Mædobithyni dicti. Steph. Apud Aristotelem de Mirabilibus, & lib. 9 historiæ animalium. hæc regio etiam per scribitur *μυδία*, vt magna Asiæ Media.
Mænadés, eadem, quæ Bacchæ, hoc est, mulieres insanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes. Mænadés dicta à verbo Græco *μᾶνναι*, quod significat insanire.
Mænalus, siue Mænala, orum, Arcadiæ mons altissi-

mus, Pani consecratus, & pinis refertus: ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiastes Theocriti. Hinc Mænalius, 2. um id est Arcadicus. Est & nomen vrbs Arcadiæ. Steph.
Mænália, vrbs Galatiæ. Steph.
Mænaria, Vide **M E N A R I A**.
Mænóbora, vrbs Mastienorum: Gentile, Mænoboræus. Stephanus. qui alibi Mastianos ad Herculis columnas habitare scribit.
Mænóles, dictus est Dionysius, quod Latinè totum furentem significat, cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, sacro furore inritantur, Euan Euan clamantes: quæ vox aspirata secundum exquisitam Hebræorum linguam, fœmini sexus serpentem significat.
Mæon, Vide **M A E O N I A**.
Mæónia, regio minoris Asiæ, postea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Misæ Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occasum supra Ioniam excurrens: ita dicta à Mæone fluuio, vt Stephano placet. Hanc Strabo li. 13. *κελευμένη χερσον*, hoc est, exustam regionem vocat: eamque arboribus prorsus carere tradit, præter vitem, vini iucundissimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam esse, petrosam, & nigram, adustionis quandam similitudinem retinentem. Imminet autem Mæoniæ Tmolii montis rupes altissima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chrysothoas dicitur. Hinc Mæonius, 2. um. Virgil. 4. Georg.
 -cape Mæonij carchesia Bacchi.
Mæónis, Gentile fœmininum, à Mæonia deductum, quo Poëta vtuntur pro Arachne, puella Lydia. Quid. 6. Metamorph.
Mæonis elusam signat sub imagine tauri Europam.
***Mæonius** dictus est Bacchus à Mæonia minoris Asiæ regione, in qua nullæ sunt arbores præter vitem. Verg.
 Cape Mæonij carchesia Bacchi.
Mæótis, palus Scythica, in regione Septentrionali, iuxta Phasidis ostium, Cimmerio Bosphoro à Ponto Euxino discretæ, hyeme congelascens, Tannaim, aliósq; innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur. Lucan. lib. 3.
 Quaque fretum torrens Mæotidos egerit vndas. Inde fit adiectiuum Mæoticus, tica, ticum. Virgil. 6. Aeneid.
 -iam nunc & Caspia regna
 Responis horrent diuim, & Mæotica regna.
 Aliqui Tauricam insulam (vel potius peninsulam) Mæotim vocarunt. Steph. Hinc pisces Mæotides, seu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel, vt Stephanus putat, suæ speciei tantum: & Mæotica mellis, apud Plinium. Ouid. lib. 3. Trist. eleg. 12. primam corripuit, annóque peracto Longior antiquis visa Meotis h; c. n.

Mæfia, Vide **M O B S I A**.
***Mæson** quidam histrio comœdiarum Megarensis à quo natum Prouerb. Mæsonica dicitur.
Magárus, maximus collis in Cilicia iuxta Mallum, inde Magarius & Magarsia Minerua, cuius illic templum est. Steph.
Magdalena, Mulieris nomen. matth. 28. luc. 8.
Magdalgad, Ciuitas tribus Iudæ. iof. 5.
Magdal-el, Ciuitas in tribu Nephthali. iof. 19.
Magdalon, Vrbs Aegypti. ierem. 44. exod. 14. nume. 33.
Magdiel, Ciuitas Idumæorum principum. gen. 36. 1. paralip. 1.
***Magdolos** Aegypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur magdelitæ
Magedan, matth. 15. in Græco, Magdala, Ciuitas in litore stagni Genezareth siue maris Galilææ. Hieronymus hanc regionem nunc Macedan contra Ierusalem scribit in locis Hebr. A quibusdam dicitur & Dalmanutha regio & Magdalon, sita inter lacum Genezar & Thabor.
Mageddo, Ciuitas in tribu Manasse, iof. 17: quam reparauit Salomon, 3. reg. 9. 1. paral. 7: Locus in quo occisus est Iosias, 4. reg. 23.
Mageth, Ciuitas Calaad. 1. machab. 5.
***Magerurbia** locus in Celtis in quo Ariouistus Germanorum rex copias Gallorum prælio vicit, non longe à paludibus: Rheno fluuio proximus Gallice *toant*.
Magi, populi circa Mediam. Steph.
Magia, fons Sicilia in agro Syracusano.
Magia, Stephano, vrbs Illyrici: Gentile, Magiates, vel Magianus.
Magistrica, regio Tauriscorum iuxta Alpes: Incolæ Magistricæ, vicini Germanis.
Mágdolus, vrbs Aegypti: Gentile. Magdolites, Stephanus.
Magna, insula Lybica, quæ Lybum lingua *σαμαθὴ*, id est Magna vocatur: Gentile, Magnites, Stephanus.
Magna Græcia, Vide **G R A E C I A**.
Magnáta, vrbs Hybernici, à qua Magnatæ populi vocati sunt.
Magnéntius, imperator Augustæ à militibus salutat; est, electusque, anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit, in furorem conuersus, Desiderium fratrem vulnerauit, arrepto gladio: post quosdam annos interfecit, tandem se gladio confodit, anno 1111. imperij sui Eutrop. Tripart. hist. li. 5. cap. 10.
Magnes, Atheniensis comicus antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, vicit duabus.
Magnes, Smyrnæus puer, præ ceteris mortalibus formosus, poëtica insuper & musica ornatus, corona insignis aurea, ac habitu molliore indutus, ciuitates obibat, multis dilectus, præsertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiusmodi perosi, capta occasione comâ eius inciderunt vestem, ornatumque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Cyges, in Magnesium bellum mouit.

quibus tandem superatis reuertens, Sardibus pa-
nagryri cū celebravit magnificentissimū. Suidas.
Magnesia, Macedoniae regio, Thessaliae annexa.
Plin. lib. 4. cap. 9.
Magnesia, Ioniae oppidum ad Mæandrum fluiuium,
distans ab Epheso (sicuti scribit Plinius li. 5. cap.
29.) xv i m. passuum. circa quam L. Scipio Asia-
ticus Antiochum regem magna clade affecit.
Hinc fit Gentile Magnes, etis. Lucan. libro 6.
Et Magnetes equis, Minye gens cognita remis.
Item foemininum Magnessa. Horat. lib. 3. Carm.
Ode 7.
Magnesiam Hippolytem dū fugit abstinentes, &c.
Magnētis, filius Glaphyras, conditor Glaphyrarum
urbis Thessaliae. Steph.
Magnus, Olani filius, Dacorum rex. Polyd. lib. 8.
Magnus, Consul, collega Apollonii, anno ab vr-
be 1213.
Magnus portus, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. Bri-
tanniae locus, vel portus Hannonis, ubi ciuitas
Sonthampton.
Mago, castellum, Vide I A M M O.
Mago, auctoris nomen. Plin. lib. 17. cap. 10. & lib.
1. cap. 3. Item Varro lib. 1. de re Rustica, cap. 1. Ma-
gones plures fuisse constat. Primus omnium rem
ac disciplinam Carthaginensium auxit. Is ante
vllum Punicum bellum, vt Linius & Trogus re-
ferunt, cum cxx. nauibus bello Tarenino au-
xilium venit Romanis, ægre ferens Italiam ab ex-
ternis inuadi. Cui acta à Senatu gratia, auxiliã-
que remissa. Duos moriens filios reliquit, Af-
drubalem & Annibalem. Mago, Annibalis fra-
ter, causa victoriæ apud Trebiam fuit, sed apud
Locros à Manlio clausus, ab Annibale liberatur.
Linius quoque lib. 30. scribit Magonem Annib-
alis fratrem, in agro Insulium vulneratū, cum
in Africam per legatos reuocatus, nauigaret, a-
pud Corsicam obiisse. Mago alius à Scipione ca-
pitur apud Carthaginem in Hispania, Romam-
que per Lælium mittitur. Mago denique Afer,
qui de re Rustica scripsit, de quo Columella li. 2.
sic ait, Veruntamen Carthaginensem Mago-
nem vel rusticationis paratorem veneremur. Nam
huius 28. memorabilia illa volumina ex Sæna-
tus consulto in Latinū sermonem conuersa sunt.
Huius Magonis meminit & Seruius, quem Vir-
gilius in Georg. scribit immutatum. Mago item
oppidum in minoribus Balearibus. Pompon. in
fine lib. 2.
Magog, filius Iapheth, gene. 10. A quo Scythæ ge-
nus ducunt, qui primum Magogi dicti sunt, a-
pocalip. 20.
Magron, Locus in extremo Gabaad contra Mach-
mas. isa. 10.
Magdalena, Vide M O E V N T I A.
Magus, Samois filius, apud Celtas regnavit, à quo
illis oppida plurima sunt posita. Beros,
Mahalath, Vxor Roboam. 2. paral. 11.
Mahalon, filius Elimelech Beth-lehemitar. ruth. 1.
Mahanaim, Nomen loci in quo obuiam facti sunt

angeli patri nostro Iacob, ab ipso propterea im-
positum, quod duas turmas vidisset in eo loco,
suam & angelorum. gene. 32.
Maharai, Nomen viri. 2. reg. 23. 1. paral. 11.
Mahath, filius Amasai filii Elcana. 1. paralip. 6. 2. pa-
ralip. 29. 8. 31.
Mahazioth, Nomen viri. 1. paral. 25.
Maheseth, Tertia vxor Esau, filia Ismahelis. gen. 28.
Mahida, Nomen viri. 1. eisd. 2.
Mahir, filius Caleb patris Sur. 1. paral. 4.
Mahol, Nomen viri. 3. reg. 4.
Mahométus Arabs, ex Hebraeis partim, partim ex
Christianis nouam desumptam doctrinam intro-
duxit. Blond. lib. 9. Pomp. anno salutis 625.
Mahométus, Turcarum v. impetator, anno salutis
1398.
Mahométus, Ammuratis filius, Turcarum impe-
rator 1 x. imperauit annis x x x. anno salutis
1449. Constantinopolim vi cepit & expugna-
uit, hinc Constantinus imperator capite trun-
catus, sublatūque cum tota gente fuit. Is Maho-
metes ad Belogradum, vel, vt alij, Taurinum op-
pidum, quod nunc Albam dicunt ad confluens
Savum, Danubiūque situm, à paucis Christia-
nis fugatus, caesusque, castris exurus est. Plat. Elic
præter Constantinopolitanum & Trapezuntium
imperia quæ subuertit, regna duodecim Chri-
stianis ademit, ducentas vrbes cepit, & in his
Chalcidem insulam armis, & Scodram deditione
Venetis extorsit. Bellum maritimum annis mul-
tis cum nostris maioribus gessit, Capham Pon-
ticam urbem expugnauit, Rhodum frustra ten-
tauit. Italicę, capto Hydrunte, arma intulit. Egnat.
lib. 3. anno salutis 1463.
Mahumites, Nomen viri. 1. paral. 11.
Maia, Atlantis filia ex Pleione Nympha ex qua
Iupiter Mercurium suscepit. Virgil. 8. Aeneid.
Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiã (auditis si quicquam credimus) Athlas,
Idem Athlas generat, æli qui sidera fulcit.
Horatius in Odis,
Mercuri facunde nepos Atlantis.
Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupuisse.
Significat & obstetricem, vt ait Suidas in Socra-
tis vita. Est & dea, Fauni filia, cui in mellario vase
non mel, sed vinum sacrificabant.
Maiestas, dea, Honoris & Reuerentia filia. Ouid.
Donec Honor, placidūque decens Reuerentia
vultu
Corporale legitimis imposuere toris.
Hinc sacra Maiestas quæ mundū téperat omnes,
Quaque die partu est edita, magna fuit:
Nec mora confedit medio sublimis Olympo,
Aurea purpureo conspicienda sinu.
Majmin, Nomen viri. 1. paral. 2. 4.
*Maiolus Patria Aruernensis, archidiaconus Mati-
conensis qui ex morbo luminibus orbatus est:
visum tamen compluribus prodigiose restituit.
Maiorianus, x l i x. Romanorum imperator, im-

perauit annis v. anno ab vrbe 1210. c o s. collega
Leonis Aug. in Africam mouit prociusum.
Cassiod. Procop. lib. 3. de bel. vandal. Haud pro-
cul à Tertrionensi ciuitate iuxta Hiriam flumen
occisus est. Diac. Pomp. Cass. Iornandes, anno
ab vrbe 1214.
Maiorica insula.
Maïus, mensis à maioribus dictus est, quia (vt in-
quit Macrobius) maioribus cōsecratus erat, quo-
rum consilio Respub. gerebatur: sicut Iunius à
Iunioribus, qui rem armis gerebant. Postquam
enim Romulus populum Romanum in maio-
res minoresque diuisit, vt altera pars consilio, ar-
mis altera Rempublicam tueretur, in honorem
vtriūque partis hunc Maïum, sequentem Iuniū
vocaui. Ouidius,
Hinc sua Maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à iuuenum nomine dictus adest.
Sunt qui Maïum à Maiesiate Dea denominatum
velint, quod flamen Vulcanalis Calendis Maïis
huic Deæ rem diuinam facit. Alij à Maia Mercu-
rij matre, propterea quod hoc mense mercato-
res omnes Maïæ pariter & Mercurio sacrificare
soliti erant.
Málaga, ciuitas in Hispania Bætica. Martianus, Sy-
ga oppidum è regione Malacam urbem Hispani-
æ contemplatur. Pomp. lib. 2. Gentile, Mala-
citanus. Steph.
Malachias, Nomen prophetæ. malach. 1.
Malachitanam historiam Petrus Bosca descripsit.
*Malachus poeta Syracusanus, qui nunquam me-
lita aut doctus scribebat carmine, quam quum
ira percitus ad carmen accedebat.
Malalai, Nomen viri. 2. eisd. 12.
Malaleel, filius Cainan. gene. 5. luc. 3.
Malasar, Nomen viri. daniel. 1.
Malatèsta, Pandulfi filius, Pisauriensis Senator Ro-
manis à Pontifice Benedicto datus est, anno sa-
lutis 1399.
Malchus, Nomen illius, cui Petrus auricula am-
scidit. iohan. 18.
Malchus, historicus, scripsit historiam à Constanti-
no vsque ad Anastasium. Suidas.
Malcolmus, Scotiae rex, anno salutis 1154.
Malconféglio, Vide S C O R D A N A.
Málea, siue Malia, promontorium Laconia, per
quinquaginta milia passuum in mare prorésū,
aduersisque ventorum statibus navigationem
reddens periculosam: vnde factus est locus pro-
uerbio, Quum ad Maliam deflexeris, domesti-
cos obliuiscere. Virgil. lib. 5.
Ioniōque mari, Malæque sequacibus vndis.
Statius lib. 7. Thebaid.
-Rucæ circumsonat ira Malæ. Dicta Ma-
tea à Maleo Argiuorum rege, qui in ea templum
pulchrum construxit, quod Maleoticum appel-
lauit.
Maleuentum, Campaniæ vrbs, quam nunc, teste
Perotto, boni omnis causa beneuentum diimus.
Plin. lib. 3. cap. 10.

Máleus, Plin. lib. 2. cap. 73. in Indiae gente Oretum
mons est, iuxta quem vmbrae æstate in Austrum,
hyeme in Septentrionem iaciuntur.
Maliaca, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptolem. li. 2.
cap. 6. Vulgò. Malgrado.
*Maliacus sinus locorum Epicnemidiorum est
è regione Euboæe in quæ Sperchius fluiuius in-
fluit. Ptol. Ita dictus à Malico oppido cuius me-
minit Steph.
Málichus, Antipatrum veneno necauit, anno ab
vrbe 711.
Malica, vrbs Thessaliae, à qua populi Malices, &
mare vicinum Malicenum dicitur. Strabo lib. 13.
Μαλιος, Stephano, vrbs dicta à Malo filio Amphi-
ctionis, aut Amyri Bæoti. Hinc sinus Maliacus.
Gentile, Malicus & Maleates, quod etiam à Ma-
lea promontorio Laconiae deriuatur. Steph.
Malimnus, Siciliae mons malis, hoc est pomis, re-
fertur. Theocritus.
Mállada vrbs Persica: Gentile, Malladenus. Ste-
phanus.
Malli, populi Indiae, ex illis qui cum Doriade Bac-
cho restiterunt. Steph.
Mállois, entis, locus in Lesbo, ubi Apollinis tem-
plum est, αὐτὸ τὸ μάλισ τῆς μαυτῆς. Steph.
Mallos, Ciliciae oppidum clarissimum, à Mallo-
conditore ita dictum, vt ex Callimachi senten-
tia refert Stephanus. Lucan. lib. 3.
Mallos & extremæ resonant nauallibus Aegæ.
Malloræ, Nomen populi. 2. mach. 4.
Mallotes, à populis Indiae Mallis: vt Aristophanes.
Mallotes. Vide M A L I I.
Malloch, filius Azabæ filij Amasia. 1. paral. 6.
Malot Tages, apud Ianigenas regnavit.
Málfane, vrbs felicitis Arabiae: Gentile, Malfanites.
Steph.
Malua, fluiuius Africae, ex Atlante oriens.
Malus, Vide M A L I E A.
*Mallus mons est in ea parte Indiae quæ est intra
Gangem à quo vicini populi, Malli appellantur.
Plin. lib. 6. cap. 17.
Malys. Vide M E M P R I C V S.
Mamarcina, vrbs Aufoniae: Gentile, Mamarcinæus.
Steph.
*Mamaus fluiuius est Peloponnesi in tractu triphi-
liaco non procul à Pylo, qui olim amarus di-
cebatur. Strabo lib. 8.
*Mambria oppidum Aethiopiae ab ea parte qua A-
fricam spectat. Plin. lib. 8. cap. 29.
Mambre, ciuitas, gene. 13. quæ & Hebrō & Arbee
dicitur, gene. 23. & 35. Sunt tamen qui dicunt
locum esse in Hebron, distum in quercub. pro-
cul sex stadiis ab Hebron. Frater Eschol. & Aner.
gene. 14. Heb. Manre.
Mambres, vnus ex illis qui Moyfi restiterunt. 2. ti-
moth. 3.
Mamélus, x v i. Assyriorum rex, regnavit an-
nis 30.
Mamércus, præsul Viennensis, qui teste Ptolemæo,
Lucensi anno c c c l i i i. supplicationes præ-
Dd iij

mus instituit, quas Rogationes nostri vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infestabatur. Volaterranus.

Mamers, lingua Oſcorum, dictus est Mars, detractioe syllabæ, qui & maors etiam appellatur. Mamertus, prænomen Oſcum, ab eo quod hi marrem, mamertem appellant. Apud Liuium mamertus Aemylus dictator, ex gente mamerta. Quidam dicunt, Aemyliam gentem à mamerto appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Aemylia.

Mamertes Corinthius, filios fratris sui Sisapontis libidine regnandi interfecit, maximo suo malo. Nam ubi Sisapo factum reſciuit, eum membratim diſcerpſit. Ouidius in Ibin.

Mamertina, quæ & Meſſana, nomen vrbs.

Mamertinus, Consul, collega Neuitæ, anno ab vrbe IIII.

Mamertini, populi Campani. Hi cum Meſſanam colonos miſſent, ipſi quoque mamertini potius quam meſſanenſes ſunt vocari, & cum ager eorum vini feraciſſimus ſit, Mamertinum vinum, non meſſanenſe appellatum eſt. Martialis, Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſeneſta ſi detur, quoduis nomen habere poteſt.

Dicti à ciuitate mamertina, quæ à Lacedæmoniis ſubuerſa fuit, quod meſſanii quinquaginta virgines Lacedæmones violare tentarent, & nõ conſentientibus, eas occiſerunt. Plinius libr. 14. capite 6. De mamertinis & mamertina ciuitate. Cicero in Verrem act. 4. & 7. de Orat. *μαμέρτιον*, Steph. vrbs Italiae.

Mamertus, Vide M A M E R S.

*Mamertus Corinthius.

Mamertus, XIII. Affyriorum rex, regnavit annis xxx. Is rurfus milites exercuit, & aſſueſcis laboribus, & interpoſitis deliciis, vnguentis & opobalfamis militiam & pugnas exequatur, cœpitque formidini eſſe Syris & Aegyptiis. Berol.

Mamertus Papyrius, rex Sacrorum, anno ab vrbe 245.

Mammeana, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexandro Seuero inſtituti. Lamprid. anno ab vrbe 984.

Mammilla, nomen mulieris, Telegoni filia, à qua mammillarum familia eſt vocata.

Mamuchan, dux Perſarum. eſther 1.

Mamurius, faber ararius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilla confeſcit, ad ſimilitudinem eius, quod de cælo deciderat. De hoc ſic ſcribit feſtus, Mamurii Verurij nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de cauſa: Numa ſompilio regnante, è cælo cecidiſſe fertur ancilla, id eſt, ſcutum breue: quod ideo ſic appellatum eſt, quia ex vitroque latere erat reſiſum, vt ſummum infimumque eius latus medio pateret, vnâque edita vox eſt, omnium potentiſſimam fore ciuitatem, quandiu id in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt

eiuſdem generis plura, quibus id miſceretur, ne internofci caeſte poſſet. Probatum opus eſt mamurij Verurij, qui præmij loco petiit, vt ſeu nomen Salij inter carmina canerent. Hæc ille. Ouid. 3. Faſtorum,

Inde ſacerdotes operi promiſſa veruſto.

Præmia perſolant, Mamuriūque vocant.

Mamurra, Foruſis natus, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Calio monte parietes domus ſuæ marmore inſtruſtauit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plinius, Mamura alter ante hunc apud Oſcos natus tempore Numæ, ancilla, pluraque deorum ſigna ex ære compoſuit. Huius etiam meminit Ouidius in Faſtis.

Mamuræ, ſenatoria familia erat Romæ.

*Manæthus ægyptius fuit ex Dioſpoli vrbe ortus, qui de phyſiologia & aſtologia iudicaria carmen reliquit: fuit & alter hoc nomine mandæſius ſacerdos apud ægyptios. vtrūque meminit Suidas.

Manahath, Filius Sobal filij Seir, geneſ. 36. 1. paral. 1. Eſt & regionis nomen, 1. paral. 8.

Manahem, Filius Gaddi. 4. reg. 16.

Manaim, ciuitas quæ eſt terminus tribus Gad in regione Galaaditide, Leuitis & confugio conceſſa. Ioſue 13. & 21. 1. paral. 6.

Manalis lapis, ſoptium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manant, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocali ant perram quamdam, quæ erat extra portam Capenā, iuxta ædem Martis, quam cum propter nimiam ſiccitatem in vrbe pertraherent, ſequebatur ſtatim pluuia: cumque, quod aquas manaret, manalem lapidem dixere. Feſtus.

Manaffe, ſive Manaffes, Filius primogenitus Ioſeph, geneſ. 41. Pater Eſriel, 1. paralip. 7. Filius Ezechia: regis Iuda filij Achaz, 4. reg. 21. 1. paralip. 3.

Mancæus, XIII. Babyloniorum rex, regnavit annis xxx.

Mancinus, nomen viri, à quo Mancinates pro dånato, quod Mancinus inſignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata eſt.

Mandane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipſius vrbeſm opleret, atque vniuerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum. Herodotus libr. 1.

Mandanes, I. Medorum rex, regnavit annis 50.

*Mandanis fuit Gymnoſophiſta inſignis, quem cum Alexander per internuncios ad Iouis filij epulum vocari iuſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia: deſectanti vero grauiſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſponſiſſe, nec illum Iouis filium eſſe nec magna parti terrarum imperare, nec ſe illius donis permoueri, cui nulla eſſet ſacietas: nec minas permiſcere, quod viuenti India abunde multa eſſet

ſuppeditura, mortem verò tantum abeſſe vt formidaret, vt multis etiam votis, eam expereret quæ ſeſe marcida ſenio carne liberatum in puriorem melioremque vitam immutaret. Strabo libro 15.

Mandara, pars Cyri Macedonicæ.

Madonius, dux Hiſpanus, partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpania iuuu, deinde Scipione ægrotante, ſeditio nem agitauere, in Romanosque inſurgere cœperunt. Quos quò Scipio morbo liberatus comprehendit, veteris officij memor, tantum caſtigatos verbis dimiſit. Liu. libr. 29.

Mandreni & Mandianitæ, populi Arabiæ. Vtuntur autem Arabes duobus his typis Gentilium. Stephanus.

Mandro, nauicularius quiſpiam, qui aſpirante fortuna, tandem factus eſt imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis Mandropolitæ. Steph.

*Madubij Gallicè Aufabii, *Le pays a l'entour d'Aleſſe en la duché de Bourgogne.*

Mandyrium, vrbs Apulix: Ciuis Mandyrinus. Stephanus.

Manes, Manichæorum princeps, Perſes vita, & moribus Barbarus, ingenio acer, Chriſti ſe nunc gerere formam conabatur oſtendere, nunc ſe ipſum Paracletum eſſe prædicabat. Cuius imitatores Chriſtum veram carnem ſumpſiſſe negarunt, anno ſalutis 279. Euseb. libr. 7. cap. 27. Auguſt. libr. de Hæreſ.

*Manes hæreticus, qui imperante Aureliano Romanam venit è Perſide: Hic ponebat duo principia inuicem contraria: Dicebat ſe natum ex virgine, & in montibus educatum: Ponebat vniam in Chriſto naturam diuinam: Eius verò humanitatē dicebat eſſe phantſticam: cauſatus non eſſe veriſimile deum pati voluiſſe: Euseb. plura de hoc.

Manes, animas è corporib⁹ egreſſas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphrasim. Nam manū bonum eſt. Alij Manes à manando dictos intelligunt. Nam Manibus plena ſunt loca inter Lunarem & terrenum circulum vnde deſcunt. Hæc ille. Augia, populi Africae iuxta Syrtis, Manes tantum deos putant, per eos deierant: eos, vt oracula conſulant, precatique quæ volunt, vbi tumulis incubuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Pōp. Melæ libr. 1. Manes etiam ad genios duos, quos cum vita ſortimur, authore Seruio, reſulit Virg. 6. Aen. eo carmine, Quisque ſuos patimur Manes, &c.

Nam manes, *δαίμονες* ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus manauerunt. Inde Summanus, id eſt, ſummus inter manes dictus eſt Pluto. Verum Manes, quoniam corporibus eo tempore tribuuntur, quo

ſit prima conceptio, poſt vitam iſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures. Qui ſi vitæ prioris adiuti fuerint honeſtate, in Lares domorum vrbiūque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laruæ perhibentur ac Manes. Manes igitur tam boni quam truces ſunt conſtituti, quos Agathos & Cacodæmonas vocant Græci. Antiqui animum à corpore ſeparatum Manem deum vocabant. Apuleius de Socratis dæmonio dicit, Manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore noſtro genij dicuntur, corpori renuntiantes lemures, cū domus incurſionibus inſeſtarent, laruæ appellabantur, contra ſi boni fuerint, lares familiares. Feſtus ait, Manes Dij ab auguribus vocabantur, quod per omnia manare credebant, eosque deos ſuperos atque inferos dicebāt. Cic. libr. 2. de legibus, Deorum manium iura ſancta ſunto.

Manesium, vrbs Phrygiæ: à Mane ditissimo cōditore. Steph.

Manethus Mendes, Aegypti ſacerdos. Alter eiufdem nominis è Dioſpoli Aegypti, ſcripſit phyſiologiam & apoteſmata veribus in aſtologia, id eſt, effectus aſtrorum. Suid.

Manethusa vrbs cretæ inſulæ. Pomponius mela libro 2.

Manfredus, regem Siciliae ſe appellari, adorari, coronarique ex ritu & maiorum more curauit. Blondus.

Mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno Plin. libr. 6. cap. 25.

Mania, dea, larum mater, cui olim ſacrificabant, & Mania, laruæ quædam, quas nutrices pueris munitari ſolent.

Manichæi, hæretici quidam dicti ſunt à quodā Perſa, qui vocatur Manichen: quauis & ipſum, cum eius infania, doctrina cœpiſſet prædicari, (nam antehac vrbs vocabatur) diſcipuli eius in Grecia vitates nomē infanix, quaſi doctores, & eo ipſo mendaciores, geminata non Māni chæum, quaſi manna fundentē, pro Manichæo, id eſt infano, appellauerunt.

Manlius Octavius, à quo Manlij fluxere: is Tuſcudux, & Tarquinij gener, ad quem ille poſt fugā ſe recepit, eiufque auxilio Romanis intulit bella. Liu. libr. 1.

*Manilia lex illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorū maiores in Romana rep. magiſtratum nou exercuiſſent.

Maniola, inſulæ ex aduerſo Indiae, extra Gāgem, in quibus tradit nauigia, quæ clauos ferreos habent, detineri, nec ulterius progredi ſiunt, nequādo lapis Hercules, qui circa ipſas gignitur, illa ad ſe trahat. Eas tenet Antropophagi, Manioli dicti. Ptol. libr. 7.

Mānius Marcius, ædilis plebis, primum frumento populum in modios aſibus donauit. Plinius li. 18. cap. 3.

Manliana, vrbs Luſtaniae, Ptol. Vulgò *Mons maior*. Manliana item, Tuſcorum vrbs, Ptol. hodie Malianum.

Mánlius Capitolinus, prænemine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè gesta à consulibus ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vr̄bis parum esse præsidij, lecta mille iuuenum manu, arcem Capitolinam occupauit, & à vi hostium seruauit intactam. A qua tamen ipsa arce, quòd in affectati regni suspicionem venisset, postea præcipitatus est: cautumque est Senatusconsulto, nequis ex Manlia gente Marcus diceretur. Historiam hanc latius refert Liuius libro secundo ab vr̄be, & Seruius enarrans illud Virgilij, In summo custos Tarpejæ Manlius arcis. Plinius de fortitudine cap. 28. li. 7. Haud minor, inquit, forent Manlij Capitolini decora, ni perdidisset illa exitu vitæ. Ante xxii. annos bina cæperat spolia. Primus omnium eques coronam muralem acceperat, sex ciuicas xxxvii. dona, xxxiiii. cicatrices aduerso corpore exceperat: P. Seruilius magistrum equitum seruauerat, ipse vulneratus humerum ac femur. Super omnia, Capitolium, summamque rem in eo solus à Gallis seruauerat, si non regno suo seruasset.

T. Mánlius Torquatus, cognomento imperiosus, quòd sœuisissimi exempli author insignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primæ lib. 4. Gellius lib. 9. cap. 13. *vel quòd filij quod contra edictum suum cum hoste pugnasset virgis cæsam securi iussisset percuti: Erat, in Chil.

Mánlius Torquatus, qui obingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia rusticana relegatus fuit, patremque iudicio exemit à Marco Pomponio accusatum. Liuius libro quarto. Decad. primæ.

Mánlius Volso: Liuius libr. 8. de bello Macedonico, Cn. Manlius Volso, inquit, Consul in Asia acceptis à L. Scipione copiis & exercitu iustrato, contra Gallogræcos bellum gessit, eisque superatis reuertens, cum in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo missi fuerant, restiterunt: inter quos L. Furius Purpurio, & L. AEmilius Paulus dicebant se legatos, Cn. Manlio datos, pacis fœderisque cum Antiocho ineundi gratia: Manlium autem operam dedisse, vt eam pacem turbaret, multosque nobiles viros in exercitu, sua temeritate morti obiecisse: vicit tamen, amicis atque cognatis suffragantibus, res feliciter gestas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus. Haftenus Liuius.

Mánlius Proconsul, ex Hispania reuertens, cum in æde Bellonæ triumphum ob res bene gestas peteret, exemplum obstabat, quòd ita comparatum more maiorum erat, nequis qui exercitum non deportasset, triumpharet, nisi perdomitam pacatamque prouinciã tradidisset successori: medius autem honos Manlio habitus est, vt euans vr̄bẽ intraret. Liu. lib. 50.

T. Mánlius, iuris Pontificij peritus, in dex inter Macedonas accusatores & filium constitutus, audita causa ita pronunciauit, Cum probatum sit Silanũ filium meum pecuniam accepisse, ipsum republica & prole mea indignũ iudico, protinũque è conspectu meo cum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima se suspendit: neque pater exequiis interfuit: sed dum funus duceretur, consulere se volentibus, sui copiam fecit, vacuãque præbuit aures. Valerius de feueritate.

Mánlius Torquatus, Ciceronis tēporibus, vir doctus, ex Rhodia disciplina Molonis, & natura ad dicendum satis solutus neque expeditus. Cui si vita suppeditasset, sublato ambitu consul factus esset. Plus sculcatis habuit ad dicendum quãmi voluntatis. Itaque studio huic non suffecit. Hæc Cicero.

L. Mánlius Torquatus, cui etsi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicunt: erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, sed interiores quædam & reconditæ: summa verborũ & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas: mē quidem admodũ delectabat. Pædianus autem de eodem sic scribit, L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorẽ in consulari accusauit, qua & ipse Sylla & collega damnati sunt. Rursus eum accusauit, quòd in cõiuratione, Catilinæ fuisset: defenditur à Cicc. cuius extat oratio.

L. Mánlius, pictor egregius, apud quem quũ Seruilius fortè cenaret, filiosque suos deformes animaduertens: Nō similiter (inquit) Manli singis & pingis. Ad quem Manlius, In tenebris (inquit) fugo, in luce pingo. Macrob.

Mánlius Antiochenus, conditione seruus, arte astrologus ac poëta, vnã cũ Plotio poëta mimorũ, & Taberio grammatico conseruus, ex Asia vna nauim aduectus describitur Plin. lib. 35. ca. 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis vilem doctrinis nullo doctore fuisse prodidit.

Mánlius Mathematicus apici gnomonis auratam pilam addit, cuius vertice vmbra colligeretur in semetipsam, alia atque alia incrementa iaculantẽ apice, ratione, vt ferunt, à capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.

Mánlius Theodorus, Cõsul, collega Sabiniani, anno ab vr̄be 1258.

Mannacarta, vr̄bs Arabia: Gentile, Manacartenus, Steph.

Manneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tufconis dei, aliàs Teutonius, à quo Alemani dici gloriantur. Vide ALEMANNI.

Mantalus, vr̄bs Phrygiæ, à Matalo eius conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthya, vicus Arcadiæ: Gentile, Manthyreus.

Mantina, vr̄bs Arcadiæ, quæ postea Antigoniam dicta fuit

dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Persæ patri curator regni fuit. Sed postea Hadriani imperatoris iussu rursus Mantinea fuit appellata. Strabo lib. 8. Homerus *ἢ τῆς ἀντὶ τῆς ἰχθῆς*, *ἢ τῆς ἀντὶ τῆς ἰχθῆς*. Mantinea, Epaminondas superatis secunda pugna Lacedæmonis, illustrem reddidit, in qua & ipse diem obiit: Gentile, Mantineus, & Mantinis fœm. Mátinicus possessiuum.

Mántius, Melampi filius, ex Iphianassa filia Proeti. Ex qua, Homero lib. 6. Odissi. Polyphideũ & Clytum suscepit.

Manto, Æs, mulier fatidica, Tiresiæ Thebani filia, quæ cum post patris obitum Creontis & Thefei tyrannidem fugeret, primũ in Asiam venit, vbi Apollinis Clarij templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tiberi fluuio (vt Poëtæ fabulantur) aut certè ex Tiberino rege, Ocaum peperit: qui postea ad Padum fluuium vr̄bem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mántua, vr̄bs Transpadanæ regionis clarissima, ab Ocno filio Tiberis, & Mantus Tiresiæ Thebani vatis filia, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virg. lib. 10. AENEID.

Ille etiam patris agmen ciet Ocnus ab oris, Fatidicæ Mantus & Tusci filius amnis,

Qui muros, matrisque dedit tibi Mantua nomen. Sed an verum sit, quòd vnquam in Italiam venerit, nolo nunc citare Pausaniam, Hellanicum, & Græcorum multitudine magnam. Poëtarum clarissimo illustrissimoque principe Virgilio Marone gloriatur Mántua, cuius felix ingenium tam omnes effere debet, quãmi imitari nulli possunt.

Mantuanus, na, numer. à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus, Homerus, Virgilius dictus est. Est etiam Mantua, oppidum Hispaniæ olim Viferia apud Ptolemæum.

***Mantuanus** poëta Stozas, qui Bucolica & alia poëmata scripsit.

Manue, pater Samson. iudic. 13.

Maoch, pater Achis regis Geth. 1. reg. 27.

Maon, ciuitas in tribu Iuda, iosue 15: Filius Sammai filij Recem, 1. paral. 2. Est & nomen solitudinis in campestribus ad dextram Ierusalem, 1. reg. 24.

Maonathi, Filius Orthoniel filij Cenez. 1. reg. 23. 1. paralip. 4.

Maozim, Nomen idoli. daniel. 11.

Mapëta, Sarmatiæ in Asia vr̄bs. Ptol. vulgò *Copa*.

Mara, Quinta Istraëlitum mansio. ibi enim Moses iactu ligni, amaras aquas in dulcẽm vertit saporem. exod. 15. num. 33.

Márame, vr̄bs Indica: Gentile, Marachus. Steph.

Marai, Nomen viri. 1. paral. 27.

Marai, Nomen viri. 2. efd. 12.

Maraioth, Nomen viri. 2. efd. 12.

Maras, Nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditissimus, humanus & officiosus in omnes tum ciues, tum hospites. Erasim. s.

Marathesim, vr̄bs Caria: incolæ Marathesi.

Maráthius, x i i l. Sicyoniorum rex, regnauit annis x x x.

Máragon, Attici agri ciuitas, distans ab Athenis circiter decem millia passuum, non procul à Trico rytho & Rhamnunte, nec Icaris regis insignis, & Milciadis gloria, qui ibi centum millia ex Darij Persarum regis exercitu profugauit: Item Thefei victoria, qui taurum Marathonium ibi superauit. Ouid. 8. Met. morph.

-te maxime Thefeu

Mirata est Marathon Cretei sanguine tauri. Stephano Marathon, vicus est in tribu Leontide: possessiuum Marathoniacus. Et alibi vnã esse dicit ex Tetrapoli Attica. Est & oppidum hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnem vr̄bem in qua clarum Nemesis templum fuisse memoratur.

***Marathonia** Sylua fuit in Attica, in qua Theseus Taurum toti regioni formidolosum occidit.

Marathonia, vr̄bs Thraciæ, non procul Abderis. Gentile, Marathoniatæ. Steph.

Máragon, vr̄bs Acarnaniæ: Ciuis Marathenus: Gentile, Marathusius. Steph.

Marathusa, insula quædam à copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope Clazomeniam esse scribit. Ciuis, Marathusius.

Máragon, x i i l. Sicyoniorum rex, regnauit annis x x.

Marçum, mons Troadis iuxta Geragithem. Incolæ, Marçæisij. Steph.

Marçella, mulier Romana, quæ cum à matre rogata esset, gauderetne se nupsisse, ita valde, respondit, vt amplius nolim.

Marcellinus, Consul, anno ab vr̄be 1093.

Marcellinus, alius Consul, cum Aureliano Aug. anno ab vr̄be 1027.

Marcellinus, Romanorum Pontifex x x v i l. anno salutis 295.

Marçellius, à Tiberio Cæsare Iudææ præfectus. Ioseph. lib. 18. cap. 11.

Marçellus, nomen viri clarissimi Romani propriũ, cuius gesta, & à Plutarcho, & à aliis scripta sunt.

Hic Gallorum ducem singulari certamine fudit, spolia legit, Annibalem primus vinci posse docuit, Syracusas per tres annos expugnauit, quinque consul infidiis Annibalis deceptus, magnificè sepultus fuit. Vide Marcellus reliquos in MARCVS.

Márchia, Bohemiæ regio.

Márchia, Vide MENLARIA.

Márçion, hæreticus, Cerdonis hæretici, discipulus, circa annum salutis 143.

Márclylas, laico insignis in sylua Dodonæa. Torrelus.

Marcómani, interioris Germaniæ populi, Hercyniæ syluæ aceolæ, qui hodie Morau dicuntur. Hi Ariouisto duce Rhenum transgressi magna suorum strage à Cæsare fuerunt superati.

Marcómirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliam impetum fecit, eãque ad Mosam vsque subegit.

Márcus Acilius Auiola, Consul, anno ab vr̄be 13.

E c

Marcus Acilius Balbus, Consul, anno ab vrbe 640.
 Marcus Acinius Balbus, Consul, anno ab vrbe 604.
 Marcus Aelius Antoninus, philosophus, & L. Aelius, Commodus Verus, Diui F. AA. xviii. Rom. an. x. Tū primū Romana Respublica duobus æquo iure imperium administrantibus paruit. Europ. lib. 8. Iul. Capitol. in M. Anton. anno salutis 162.
 Marcus AEmilius Barbula, Consul, ab vrbe condita 524.
 Marcus AEmilius Lepidus, Consul, ab vrbe condita 468.
 Marcus AEmilius Lepidus Porcina, Consul, ab vrbe condita 617.
 Marcus AEmilius Mamercus, i. i. Tribunus militum, ab vrbe condita 355.
 Marcus AEmilius Mamercus, Consul, ab vrbe condita 346. v. Trib. mil. ab vrbe condita 380.
 Marcus AEmilius Paulus magister equitum, Hetruscus vicit, triumphum egit, ab vrbe condita 452.
 Marcus AEmilius Scaurus, Consul, ab vrbe condita 639.
 Marcus AEmilius Scaurus Hortensius, Consul, ab vrbe condita 646.
 Marcus Albinus, Tribunus militum, ab vrbe condita 377.
 Marcus, Alexandrinæ ecclesiæ episcopus, Eumenidis successor. Euseb. lib. 4: cap. 11. anno salutis 147.
 Marcus Antonius, orator, Vide **M A T O N I V S**.
 Marcus Antoninus philosophus, patre Annio Vero, qui in prætura decessit, postò Annio Vero æuo, qui Consul i. i. fuit, natus. Iul. Capit. anno salutis 122. Qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iussu cum L. Vero adoptatus fuit, præceptores habuit in elementis primis Euphorionem, Geminum Commodum, Andronem musicum, & Geometram. Vfus est grammaticis, Græco, Alexandrinor: Latinis, Trofeo Apro, Pollione, & Eurychio Proculo Siccensi. Oratoribus, Græco annio Marco: Caninio Celere, & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. Anno x. i. i. ætatis habitum philosophi sumpsit. Vfus est Commodo magistro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronensem, Plutarchi nepotem, Iunium Rusticum. Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerum, Peripateticum. Iul. Capit.
 Marcus Apuleius, Consul, anno ab vrbe 24.
 Marcus Aquilius, Consul, anno ab vrbe 625, & 653.
 Marcus Aquilius, Iurisconsultus egregius. Cicero pro Cæcinnæ.
 Marcus Asinius Agrippa, Consul, anno salutis 16.
 Marcus Asinius marcellianus, Consul, anno salutis 55.
 Marcus Atilius Glabrio, Consul, ab vrbe condita 563.
 Marcus Atilius metilius Bradua, Consul, anno salutis 109.
 Marcus Atilius Regulus, vir Romanus, egregia vir

tute, primò Carthaginenses pluribus præliis vicit, tandem tamen ab iis duce Xanthippo Lacedæmonio victus captusque, Romam missus est, de captiuis commutandis acturus, fide data, se, si nihil perfecisset, rediturum. Cum autem Romæ in Senatu ita egisset, vt censeret è Rep. non esse captiuos commutandos, factumque esset in eius sententiam Sen. Consultum, amicis omnibus inuitissimis (vt fidem suam liberaret) ad Carthaginenses rediit, ab iisque est exquisitissimis supplicii interfectus. Cic. in Paradoxis, & aliis locis.
 Marcus Atilius Volfo, Consul, cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 576.
 Marcus Anfidius Fronto, Consul, cum P. Cornelio Anulino, anno ab vrbe 951.
 Marcus Aurelius Cotta, Consul, cum L. Lucullo anno ab vrbe 680.
 Marcus Aurelius Cotta alius, Consul cum M. Messala, anno ab vrbe 772.
 Marcus Boebius Pamphilus, consul, cum Cornelio Cethego, anno ab vrbe 573.
 Marcus Cæcilius metellus, Consul, cum M. AEmilio Scauro, anno ab vrbe 639.
 Marcus Calphurnius Bibulus, Consul, cum C. Iulio Cæsare nullam partem iuris sui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta petulantia, vt aliquando Bibulum liberius sibi resistentem in carcerem duci curauerit magna omnium bonorum indignatione. hic legem agrariam tulit, & item aliam de iure trium liberorum.
 Marcus Claudius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe 353.
 Marcus Claudius marcel. Dictator, an. ab vrbe 428.
 Marcus Claudius marcellus, Consul cum C. Nautio Rutilo, anno ab vrbe. 466.
 Marcus Claudius marcellus. Vide **M A R C E L L V S**.
 Marcus Claudius marcellus, vir consularis, cum Pompeio fauisset, à Cæsare tamen per Senarum venia impetrata redire vellet Romam, à familiari quodam suo occisus est. Extat elegans Ciceronis oratio, qua Cæsari, ob eius restitutionem, gratias agit.
 Marcus Claudius marcellus, tres Consulatus gessit, quorum primò Alpinos Gallos domuit, anno ab vrbe. 588.
 Marcus Cornelius Decemuir legum ferendarum, anno ab vrbe 304.
 Marcellus Cornelius Cethegus, Consul, cum L. Auitio Gallo, anno ab vrbe 594.
 Marcus Cornelius Cethegus, alius Consul, cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550.
 Marcus Cornelius maluginensis, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.
 Marcus Cornelius maluginensis, alius Consul cum L. Papyrio Crasso, anno ab vrbe 319.
 Marcus Crareuicus. Bulgarorum princeps, prælio superatus à Pazaitis, patris mortem vlturo, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem sibi subiecit. Egnat. anno salutis 1378.

Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro, terra ingenti hiatu discessisset, respōdissentque aruspices, deos manes non aliter quàm humana victima posse placari, neque prius hoc barathrum claudendum esse, quàm si se aliquis in id sponte deiecisset, armatus equo insidens se diuis manibus deuouit, arque ita in apertam voraginem se præcipitavit, quæ eo factò clausa est. Vide **C V R T I V S**.
 Marcus Curius Dentatus, Vide **C V R I V S**.
 Marcus Fabius Ambullus, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 375: & iterum anno 386. idem i. i. Consul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400, Tarquinienfes & Faliscos superauit.
 Marcus Fabius Buteo, bis Consul fuit: semel cum L. Cæcilio metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio post, cū C. Atilio Balbo: primo Cōsulatu classem Punicam apud Eginurum superauit.
 Marcus Fabius Dorsus, Consul cum Seru. Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.
 Marcus Fabius Licinius, Consul cum M. Octacilio Crasso messala, anno ab vrbe 507.
 Marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus, qui præter studia literarum & rei bellicæ, quibus insignis erat, etiam pingere didicerat, vnde cognomen reportauit, scripsit etiam historias, quatum fragmenta quedam etiam hodie extant. fuit autem Consul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 487.
 Marcus Fabius Vibulanus, Consul cum Posthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313. idem decennio post, Tribunus militum Consulari potestate.
 Marcus Folius Flacinator, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 323.
 Marcus Folius Floccinator, Consul cum L. Plautio, anno ab vrbe 436.
 Marcus Fronto, Consul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.
 Marcus Fuluius Flaccus, Consul cum M. Plautio Hypsæo, primus omnium Ligures transalpinos bello domuit, anno ab vrbe 629.
 Marcus Fuluius Nobilior, Consul cum Cn. manlio Volpone, anno ab vrbe 565.
 Marcus Fuluius Pærus, c. o. s. cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.
 Marcus Furius Camillus, Vide **C A M I L L V S**.
 Marcus Geganus macer, Consul cum C. Iulio Tullo, anno ab vrbe 308. iterum cum T. Quintio Capitolino Barbaro, anno 312. quo anno, Cluiliam Volscorum imperatorem prælio victum cepit, & in triumpho duxit, tertium cum L. Sergio Fidenate, anno ab vrbe 318.
 Marcus Genutius Augurinus, Consul cum P. Curatio Philone, anno ab vrbe 310.
 Marcus Germeus, Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ, 498.
 Marcus Herennius, Consul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.
 Marcus Horatius Barbatus, Consul cum L. Valerio

Potito, collega Decemuirorum, tyrannidem frengit, App. Claudium vrbe pellendum curauit, de Volscis, Equis, & Sabinis triumphauit.
 Marcus Horatius Puluillus, Consul cum P. Valerio, eo ipso anno quo reges exacti sunt: nam cum Brutus, c. o. s. cū Arūte Tarquinio cōgressus, mutuo vulnere occubisset, Spuriusque Lucretius in eius locum suffectus, paulò post esset etiam mortuus, Horatius ei successit, in id quod eius anni supererat, bienniòque post iterum Consul factus est cum Valerio Publicola.
 Marcus Horatius Puluillus alter fuit, Pont. Max. tanta constantia, vt cum Capitolini Iouis ædem dedicaret, postemque tenētū allatum esset de morte filij, neque vultum mutarit, neque postem remisit, carmenue quod pronuntiabat interruperit, neque prius quidquā nuntio responderit, quàm absoluta dedicatione.
 Marcus, Iudææ præfectus, anno salutis 14.
 Marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 353.
 Marcus Iunius Brutus, Iurisconsultus egregius, scripsit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.
 Marcus Iunius Brutus, Iurisconsulti filius, ad eam parente degenerauit, vt comeso patrimonio accufatioriam facti parit. Cic. de claris orator.
 Marcus Iunius Brutus, C. Cæsaris interfector. Vide **B R V T V S**.
 Marcus Iunius Pera, Consul cum M. AEmilio Barbula, anno ab vrbe 524.
 Marcus Iunius Pænus, Consul cum Q. Aelio Pato, anno ab vrbe 587.
 Marcus Iunius Syllanus, c. o. s. cum Q. metello, dum collega Iugurtham Numidia exiit, ipse interim à Cimbris fufus fugatusque est.
 Marcus Iunius Syllanus, Consul cum C. Octauiio Cæsare, anno ab vrbe 729.
 Marcus Iuuentius Helua, Consul cum T. Sempronio Graccho, anno ab vrbe 591.
 Marcus Licinius Crassus. Vide **C R A S S V S**.
 Marcus Licinius Crassus, alius Consul cum C. Octauiio Cæsare, anno ab vrbe 724. Item alius Consul cum L. Calphurnio Pisone, anno ab vrbe 779.
 Marcus Licinius Crassus Frugi, Consul cum Q. Læcanio Basso, anno ab vrbe 816.
 Marcus Licinius Lucullus, Consul cum C. Cæsio Varo, anno ab vrbe 681.
 Marcus Liuius, Consul cum L. AEmilio Paulo, anno ab vrbe 535.
 Marcus Liuius Denter, Consul cum C. AEmilio Paulo, anno ab vrbe 452.
 Marcus Liuius Drusus. Consul cum L. Pisone Cesoniano, Scordiscos vicit, gentem à Gallis oriundā, anno ab vrbe 642.
 Marcus Liuius Drusus, Vide **D R V S V S**.
 Marcus Liuius Salinator, c. o. s. cum Claudio Nerone, bello Punico secundo Asdrubalem ex Hispania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, college ope interceptum, vicit & occidit: quæ res

præcipue Annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cum Tarentu amiffisset, atque apud Fabium Maximum, qui illud recuperat, gloriaretur, sua opera receptum esse: Certè, inquit Fabius: nisi enim amiffisset, nunquam id recepiffem.

Marcus Lollius, Consul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

Marcus manlius Capitolinus, Vide Capitolinus, itè Manlius.

Marcus manlius Tullus, Consul cū Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

Marcus marullus, Cōsul cū Aeliano, an. ab vrbe 936.

Marcus Messalinus, cos. cum C. Lentulo Gerulico, anno ab vrbe 751.

Marcus minutius Procos, in macedonia Thaces superauit, anno ab vrbe 645.

Marcus minutius Augurinus, cos. cū Au. Sēpronio Atriatino, anno ab vrbe 257.

Marcus minutius Rufus, cos. cū P. Cornelio Afina, anno ab vrbe 133.

Marcus Noni⁹ mutianus, cos. cū L. Anno mutiano, anno ab vrbe 953.

Marcus Oblitius malleolus, cos. cū M. Aemilio Lepido, anno ab vrbe 521.

Marcus Octacilius Crassus, cos. cū M. Valerio maximo, anno ab vrbe 490. Iteru cū M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

Marcus Octacilius Crassus messala, cos. cū M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

Marcus Papyrius Crassus, Vide Papyrius.

Marcus Papyrius mugillanus, Tribunus militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 338, & iterum biennio pōst. cos. verd cum C. Nautio Rutilio, anno 345.

Marcus Perpenna Nepos Aristonicum, Attali regis filium, victum prælio, interfecit.

Marcus Plauti⁹ Hypsæus, Consul cū M. Ful. Flacco, anno ab vrbe 629.

Marcus Pætilius Libo, c o s. cū C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 441.

Marcus Pōp. matho, cos. cū Q. Fabio maximo, anno ab vrbe 520. Iterum, triennio pōst, cum C. Papyrio masso.

Marcus Popilius Lenas, cos. cum Cn. manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum M. Fabio Ambusto, anno 400. Terriè cum Aulo Cornelio Scipione Aruina, anno 406: quo anno de Galis triumphauit. Quartò cum M. Valerio Coruino fœdus cum Carthaginensibus percussit, anno ab vrbe 408.

Marcus Portius Cato, Vide Cato.

Marcus Posthumius Regillensis, cum Tribunus militum Consulari potestate multa egregia facinora fecisset, Equos vicisset, Volas capisset, ab exercitu, superbiam eius peroso, lapidibus obrutus est.

Marcus Posthumius Albinus, Tribunus militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Pulcher Perpenna, Consul cum P. Claudio

Pulchro, anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piso Calphurnianus, c o s. cum M. Valerio messala, duobus annis post Cicer. Consulatum.

Marcus Quintili⁹ Varus, Trib. militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Robulcius, Tribunus militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 304.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cū C. Claudio Centone, anno ab vrbe 513.

Marcus Sēpronius Tuditan⁹, cos. cū Appio Pulchro, anno ab vrbe 569.

Marcus Seruilius Geminus, cos. cū T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

Marcus Stratilius Taurus, cos. cū L. Quintio Crispino, anno ab vrbe 796.

Marcus Suillius Seruilianus, cos. cū C. Antistio veteri, anno ab vrbe 802.

Marcus Syllanus, cos. cū L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

Marcus Terentius Varro, Vide VARRO.

Marcus Titinius, magister equitū sub C. Iunio Bublico Dictatore, de Equis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Tullius Cicero, Vide CICERO.

Marcus Tullius Decola, cos. cū Cn. Cornelio Dolabella, sub Dictatore Sylla.

Marcus Valerius Coruinus, v. Consul & Dictator, Vide Valerius.

Marcus Valerius Leuinus, cos. cū L. Apustio, anno ab vrbe 528.

Marcus Valerius Leuini⁹, Cn. Cornelio Hispalo Cōsule demortuo in Cōsulatu suffectus, bello Ligustico cecidit, cum prius Letū montē de hostibus cepisset, anno ab vrbe 578.

Marcus Valerius maximus, Consul cū Sp. Virginio, anno ab vrbe 298.

Marcus Valerius Maximus, alius Consul cū P. Decio mure, anno ab vrbe 443.

Marcus Valerius maximus, alius Consul cū Q. Mamilio, Vitulo, anno ab vrbe 488. iterum biennio pōst, cum M. Octacilio Crasso, Fuit & M. Valerius maximus. Dictator, qui de Heiruscis triūphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius messala, Vide messala.

Marcus Valerius Publicola, Vide Valerius.

Marcus Valerius Volesus, Consul, vnà cū collega P. Posthumio Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab eicctis regibus quinto.

Marcus Vibullius Augurinus, Consul cū Syluano, anno ab vrbe 908.

Marcus Viuitius Quartini⁹, iterum Consul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

Marcus Vipsanius Agrippa, Vide Agrippa.

Mardi, Asiæ populi, Plin. libr. sexto, cap. 5, ad Heracleum Colchidis, Achæos, Mardos & Cretas nominat: quanquam & apud Persas Mardi sunt: alij tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum, qui sagittandi periti sunt, & latrocinantur. Vide A. M. A. R. D. I.

Mardochai, Nomen viri. i. esd. 2.

Mardochæus, Filius lair filij Semei patruus Hester. Hester 2. 2. esd. 7.

Mardónes, gens Epirotica. Steph.

Mardónius, Persa, quem Xerxes apud Salaminā victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret: ab Arimnesto Spartiata saxo obrutus est. Plutarchus in Aristide.

Márca, vrbs & palus iuxta Alexandriā, aliàs mareotis. Steph. Aliis, Aethiopiæ ciuitas.

Mareotis, tidis, lacus in Aegypto, Alexandriam à Meridie alluens, multis Nili fossis, tum à superioribus partibus, tum à latere adauctus, portum habens nobilem, còque, qui ad mare est, multò vtiliorem. Author Strabo lib. 17. mareotis præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ est inter Cyrenaicam regionem & Aegyptum, à Ptolemæo Marmarica appellata. Eius descriptionem vide apud Plinium libro quinto, cap. 6. Est præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimū nascitur: vnde Mareotides vxæ dictæ sunt, & Mareotica vites.

Mares, populi vicini moſinæcis. Steph.

Mares, Nomen principis cuiusdam. Esther 1.

Mareſa, ciuitas in tribu Iuda, patria michææ prophete, quam ædificauit Roboam. 2. par. 11.

Mareſa, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15. 1. par. 4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Margga, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta est vrbs in Elide. Steph. Gentile, margæus.

Margana, vrbs Indiæ. Reperitur etiam *μαργαναι*, cō. Gentile, *μαργαναις*. Steph.

Margarita, Henrici v. 1. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hostibus victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hostibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ domini filia & hæres, maximiliano Cæsari nupsit.

Margiana, regio Asiæ minoris incluyæ præplicitatis (vt inquit Solinus) ambitu stadiorū mille quingentorū, difficilis aditu propter arenosas solitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt lib. 10. & 11. Strabo.

Margium, ciuitas Phrygiæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Margus, fluuius Asiæ, quem Ptolemæus libro 6. capite 10, duobus fontibus ex montibus Seraphiis descendere tradit, & per Massagetes, qui Margianis vicini sunt, ac Dorbicas in Oxūanem deferri. Est & Margus, fluuius per Seleuciā fluens.

Maria, foror Aaron & moſis, num. 27: Filius Ezra, 1. par. 1. 4: Nomen item virginis, quæ CHRISTVM tulit in vtero, math. 1: Soror item marthæ sororis Lazari, lucæ 10. Iohan. 11. Heb. mariam. De quadā maria loquitur & Paulus, romanorum 16. Fuerit & aliæ duæ Iacobi & Salomæ vxores, c. H. R. I. S. T. 1. sectatrices & administræ.

Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hierosolyma à Tito Vespasiano obſeſſa, proprium filium, fame urgente, deuorauit. Ioseph. libro seprimo capite 15.

Mariabá, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrū. Strabo lib. 15. Steph.

Mariámmia, vrbs Phœnicum: Ciues, Mariamitæ. Steph. ex Pauſ. li. 6.

* Mariana Colonia, Corsicæ insulæ ciuitas ita dicta à C. Mario septies consule qui eo Coloniam duxit. Plin. lib. 3. cap. 6.

* Mariana fossæ Natbonensis prouinciæ oppidum, quod hodie aquas mortuas appellant, ita dictum à vicina fossa à C. Mario ad mare vsque ducta. Ptolem. libro secundo, cap. 10. Plin. libr. 3. cap. 4. Strab. lib. 4.

Mariandyni, Bithyniæ populi iuxta Pontum olim sub tyrannide Cræſi regis, vt scribit Herod. libr. 1. Strab. lib. 8.

Mariandynum, regio Asiæ, Bithyniæ contermina, Acherusia specu nobilitata, per quam Hercules Cerberum canem tricipitem ad superos traxisse dicitur: quem ibi virulentam spumam in saxis euomuisse, ex qua ibi natum voluit aconitum. Nomen regionis est (inquit Stephanus) à mariandyno quodam Aeolico: Gentile, mariandynus: & fœminina, mariandyne, mariandynis.

Mariānus, Ptol. Hispaniæ Bæticæ mōs, vulgò Sierra morena, saltus Castellonenſis.

* Maricus quidam ex plebe Boiorū qui ausus est se deum facere. Corn. Tacitus.

Marica, Nympha, Liris fluminis accola in littore Minturnensium, quæ regi Fauno nupsit, cique Latinum peperit. Virg. 7. Aen. Quidā per Maricā Venerem intelligunt, cui ibidem sacellum fuisse perhibent.

Mariđūnum, Britanniæ insulæ vrbs. Ptolem. libr. 8. cap. 3.

Marimuth, Nomen viri. i. esd. 10.

Mariniānus, cos. cum Paterno, anno ab vrbe 1020.

Mariniānus alius, Cōsul cum Asclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Mariōnis, Germaniæ ciuitas. Ptol. lib. 2. cap. 12. Vulgò *Lunenburgum*. Item altera eiusdem regionis eiusdem authori: Vulgò *Sberir*.

Mariōtis, Vide Marcotis.

Maris, fluuius Agathyrsorum in Istrum fluens, Herodoto libr. quarto. Marus, mons Thraciæ. Vide maronea.

Márium, ciuitas Cyprī, à Marico quodam, Arſinoe postea dicta. Gentile, Marietis. Steph.

Márius, prænomine Caius, vir strenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam rusticam egit, procul ab vrbaniſ deliciis. Hic per ordinem primis honoribus sanctus, legatus Metellum in Numidia criminando, Consulatum adeptus, Iugurthā captum ante curram egit: tantāque fortitudinis suæ opinionem Romanorum animis infixā.

reliquit, ut imminere Cimbrorum Teuto nūm- que terrore, quinque continuos Consulatus ei detulerint. Sextum Consul cum Catulo factus, Cimbrōs in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, de que his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus, immixtum percussorem Gal- lum vultus autoritate deterruit: Acceptaque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit.

Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæsis ini- micis, septimo Cōsulatu morbo, aut (vt quidam ferunt) voluntaria morte decessit. Hic cum in crurib⁹ varices haberet, præbuit varicosum crus medico secandum: & dum secaretur, neque sus- pirans, neque supercilia contrahens, pertulit se- ctionem, fixisque oculis spectauit cruciabilem curationem. Cumque medicus alterum crus se- care vellet, minimè assensum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam esse non ar- bitror. Habuit filium marium nomine, qui quum esset vigintiseptem annorum, Consulatum inua- sit: quem honorem mater tam immaturum fle- uit. Hic patri sæuitia similis, curiam armatus ob- sedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipse cru- delissimo mortis genere Catuli manibus infe- rias missus est.

Marma, Filius Saharaïm ex Hodis vxore. i. par. 8.

Marmaces, populi Aethiopiæ. Steph.

Marmatica, regio Africa Nilo proxima, Ptol. lib. 4. ab Occasu Cyrenaica prouincia, à Septentrio- ne Aegyptiaco pelago terminata: ab Oriente AE- gyptum habens, à meridie interioris Libyæ par- te, quæ Aegypto contermina est. In ea Nasamo- nes & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit marmaricus, ca, cum, id est Libycus. Pli- lib. 5. cap. 6, mare eodem appellat, incolas autem ipsos marmaridas.

Marmaridæ, populi Africa Aegypto contermini, qui vsque ad maiores Syrtis protendunt. Plin. lib. 5. *Horu opera vsus est Cato, quò reliquias Pompeiani exercitus per deserta Lybiæ ad Iubæ regem perduceret.

Marmarion, vrbs Eubææ. Steph. *cuius incolæ di- cuntur marmarij & marmarini vnde, & Apollo marmarinus dictus est qui insigne ibi habeat tē- plum. Strabo lib. 10.

Marmaridius magi nomen apud Pliniū libro ter- tio, cap. 1.

Marme, vrbs Phœnicia. Steph.

Marnan, templum Iouis Cretensis in Gaza Palesti- næ. Vocantur autem puellæ in Creta Marnan. Stephan.

Maro opifex fuit figulus, sive (vt alij putant) magi cuiusdā viatoris mercenarius, Vergilij latinorum poetarum principis pater.

Maro, Virgilij Poëtæ cognomen, Vide V I R G I- I V S.

Maro, Vide Menophis.

Maronea, Stephano, Ciconum ciuitas, in Thracia, præstantissimo vino laudata. Inde Maroneus:

Gentile, maronæus, maronites: & fœmininum, maronitis.

Marônis, Germaniæ ciuitas, Vide Marionis.

Marpesia, prima Amazonum regina. Iusti.

Marpessa, filia Eueni, & speciosa inter paucas nym- pha, vxorque Idæ, omnium illius seculi vitorum formosissimi: mater Cleopatæ pulcherrimæ fœ- minæ, vxoris meleagri. Hanc maritus tam tene- riter ferur adamasse, vt cum eam Apollo rapere conaretur, sumpto arcu & sagittis, raptorem in- uadere non dubitaret. Verum cum eius recupe- randæ spes nulla superesset, mater eam pro Mar- pessa Alcyonen nominauit; propterea quòd fa- tum Alcyone simile sortita videretur. Homer. 9. Iliados.

Marpessus, mons in Paro insula, candidi marmoris ferax. Hinc marpessia cautes, apud Virgilium 6. Aeneid. pro marmore Paro. Stephanus marpes- sam scribit esse montem in Paro, à quo lapides excindantur.

Marrubij, populi Italia, circa Fucinum lacum habi- tates, sic dicti vel à rege marrubio, vel quòd cir- ca mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant.

Marrucini, populi Italia, in regione marforum. Sil. libro 8. Marrucina simul frætanis æmula pubes.

Mars, deus belli ab antiquis creditus: dictus Varro- ni libro 4. de Lingua Latina, quòd maribus in bello præsit: aut certè à Sabina dictione Ma- mers, quo nomine illi martem dicebāt. A poetis maors dicitur per epenthesim, quòd magna veritat. Hic Iouis & Iunonis filius fuisse fingitur vel, vt Ouidius fabulatur, solius Iunonis. Cum enim olim Iuno turbata, quòd animaduertisset Iouem percussio capite sine fœminæ commer- cio procreasse mineruam, versus Oceanum pro- ficisceretur, vt scrutaretur quo pacto & ipsa si- ne viro parere posset, & in itinere fatigata, secus fores Floræ Deæ, coniugis Zephyri, confedisset, interrogata ab ea fertur, quam ob causam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturam se voti compotem Deam pollicita est, si id Iuno Iouem celaret. Quod cum Iuno iureiurando affirmasset, mox illam Flora monuit, in campis Olenis florem esse, quo tacto statim conciperet sine viro. Id experta Iuno concepit, & pe- perit filium, quem martem nominauit. Hunc ferunt postea cum Venere concubuisse, eoque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium risui expositos fuisse, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos dissoluit: Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum: quos in Dei huius tutela esse credi voluerunt. Salios habuit sacerdotes & Flamines, qui ab eo martia- les dicebantur. Ponitur sæpissimè pro ipso bello. Hinc Martius, tia, tium, id est bellicosus, vel bellicus. Est & stella vna ex septem errantibus, su- pernè Ioui proxima. *quatuor & viginti mensi- bus & sex diebus orbem lustrans.

Martius mensis primus olim anni mensis apud Roman. quem Romulus genitori suo instituit. Ouid. 3. Fast.

Marsana, Nomen principis. esther. 1.

Mars, forum, populi Italia fortissimi, Picentibus, Aequiculans & Samnitibus finitimi, à Marfo Circes filio orti, qui salua sua serpentum mor- sibus medebantur. Sunt & Marsi alij populi in Scythia. Herodotus lib. 4.

Marsia, vel Marsias, fluuius Apameam præter- fluens.

Marsia, fons in Phrygia, ad oppidum Cyllena- rum.

Marsias, sive Marsius, Tuscorum rex, ante Romam conditam, anno 281.

Marsippus, vrbs Phœnicia: Gentile, Marsippus. Stephanus.

Marspiter, Martis pater: sicut Diespiter, diei pa- ter. Gell. lib. 5. cap. 12.

Marsius, Vide M A R S I A S.

Marsus regnauit in Thufcia, circa annum ante Ro- mam conditam. 318.

Marsus, Syria præfectus, sub Claudio Cæsare.

Marsia, vrbs Phœnicia à Marfo dicta.

*Marspiter mars pater, sicut Iuppiter & Iouis pa- ter, hoc est ipse Iuppiter & ipse mars. Gell. lib. 5. cap. 12.

Marsyas, Peleus historicus, nutritus vnà cum A- lexandro Magno, scripsit res Macedonicas li- bris decem, à primo rege vsque ad Alexandrū. De rebus Atticis libros duodecim. Marsyas Phi- lippeus item historicus. Marsyas Tabenus, qui scripsit de tranquillitate libros duodecim: fabu- losa libris septem, & quædam alia de patria sua. Suidas.

Marsyas, fratrem habuit Cibyan: & Tabas in Ly- dia condidit. Steph.

Marsya, sive Marsyas, insignis tibicen, ex Celeni oppido Phrygia: Ouidius Saryrum fuisse au- thor est, qui tibiis à Minerua inuentis, ausus sit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoriatus est. Ouidius lib. 6. Fastorum.

Marsyas, Phrygia fluuius, ab huius nomine di- ctus, quòd nympharum lachrymis Marsyam de- flentium creuisset, vt apud Ouidium 6. Meta- morph. Vide M A R S Y A.

Martha Soror Lazari illius, quem suscitauit c H R I- S T V S. luc. 10. iohan. 11.

Martia, Catonis minor filia, quæ, cum quæreretur ab eo, cur post amissum maritum denuo nō nu- beret, respondit, non se inuenire virum, qui se magis vellet quàm sua: quo dicto ostendit diui- tias magis in vxoribus eligi solere, quàm pudici- tiam.

*Martia Catonis vticens vxor fuit, quam postea, quum ex ea aliquot liberos sustulisset, Horten- sio amico concepsit: eoque mortuo sub initium bellorum Ciuiliū eam reduxit. Qua in re Ca- to Maleuolorum reprehensione non caruit, qui vacuum & pauperem eam dimissam esse calum-

niabantur, vt postea Hortensij testamento locu- pletatam reciperet. Plur. in vita. Car.

Martiales, ministri publici Martis, atq; ei deo veteri- bus institutis, religionibusq; Latinatū cōsecrati. Martialis, poëta lepidissimus, ex Bilbili Hispaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctissimi & festiuissimi.

Martius, primus Pontifex Ro. anno salutis 642.

Martius, 111. Pontifex Ro. anno salutis 883.

Martius, 111. Pontifex Ro. anno salutis 945.

Martius, 111. Pontifex Ro. anno salutis 1282.

Martius, v. Pontifex Ro. anno salutis 1417.

Martius, ex Dalmata Turonum Archiepiscopus, post mortem inter diuos relatus, vixit circa an- num salutis 380.

Martion, Smyrnæus, Plin. lib. 26. cap. 3. de simpli- cibus affectibus scripsit.

Martius Ancus, quartus Romanorum rex, æquita- te & religione insignis, Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circūdedit, syluas ad vsū nauium publicauit, salinarum vectigal instituit, carcerem primus ædificauit, Ostiam Coloniam maritimis commatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit. Plin. lib. 31. cap. 3.

Martius campus, Romæ dictus, quòd Marti con- secratus esset. Linius, Ager Tarquiniorum, qui inter vrbes & Tyberim erat consecratus Mar- ti, Martius dein de campus fuit.

Martillus, Tribunus plebis, coronas Cæsaris Di- ctatoris stauis detraxit, eosque, qui primi Cæsa- rem regem salutauerant, in vincula duci iussit. Quamobrem Cæsar Martillum magistratu pri- uauit. Plutarchus in Cæsare.

Martillus, poëta mimographus sub Antonino prin- cipe. Spartianus.

Pomponius martillus grammaticus Romæ profite- batur, sermonis Latini exactor molestissimus, cum ex oratione Tyberium reprehendisset affir- mante Atteio Capitone & esse illud Latinum, & si non esset, futurū certè. Iam inde mentitur (in- quit) Capito: tu enim Cæsar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes. Pugilè olim fuisse Asinius Gallus hoc in eū epigrammate ostendit. Qui caput ad læuam didicit, glossemata nobis Præcipit: os nullum, vel potius pugilis.

Marus, mons Thracia.

Marsylia, regio Libyæ Maurusis contermina: Gentile Marsylli, Marsyllitæ, Marsyllis, Ste- phano.

Masal, Ciuitas in tribu Afer. 1. paralip. 6. quæ iof. 19. dicitur Messal.

Masalia, Creta fluuius, Ptolem. lib. 3. cap. 17. Hodie Mesano.

Masaloth, Nomen vrbs. 1. mach. 9.

Masanorada, vrbs Caria, à Masanorado Cyndapfi- filio: Gentile Masanoradeus. Steph.

Masaris, Vide M A S S A V R A.

Masca, vrbs Celtiberorum. Strabo.

Mascane, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.

*Martia aqua quæ & Aufcia omnium toto orbe a quarum clarissima fuit, à nono lapide structis fornicibus in urbem producta: ita dicta ab Anco martio. Romanorum rege, qui eam primus in urbem ducere auspiciatus est: Vide supra Aufcia. & apud Plin. lib. 31. cap. 3.

Máscotus, vrbs Libyæ, & alia prope Hesperides.

*Másdorani Aſeꝝ populi iuxta Parthium & Carmaniam desertam incolentes. Ptolem. lib. 6. cap. 5.

Másdorânus, mons qui parthos ab Aria separat.

Máſepha, ciuitas in tribu Iuda, iofue 15. quæ aliis máſpha dicitur.

Máſerephoth, in Hebræo est Máſerephot-maim, Locus est vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque ſalem faciunt. Commentator Hebræorum ſuper Iofue ſic inquit, Salinæ ſunt, vbi aqua maris trahitur ad foſſas, ad hanc uſum factas, & ſole ſiccatur, iofue 11. 13. Regio Sidoniorum.

Máſerei, Filius Sobal filij Hur, primogenitus Caleb ex Ephratha concubina. 1. paral. 2.

Máſes, Vrbs Argiuorum. Homerus. *Ἰχθυόων, μάστιγος ἔχουσαν*. Dicitur etiam Máſetus in reſcto. Ciues, Máſetij. Steph.

Máſétis, Palus quædam & vicus, & inſula. Steph.

Máſgaba, Máſiniſſæ regis filius, rex Numidiz.

Máſiniſſa, rex Numidarum acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſtea verò fideliffimus ſocius. Hic ad extremam uſque ſenectam mira valetudinis proſperitate, vegetoque corporis robore uſus eſt, adeo vt nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Liu. lib. 3. bel. Pun.

Máſius, mons, ſupra Niſbin: Incolæ, Máſieni vel máſiani. Steph.

Máſſot Naum, Iudæorum dux, olympiade quinta.

Máſma, Filius Iſmahelis. gen. 25. 1. paral. 4.

Máſmana, Nomen viri principis. 1. paral. 12.

Máſobia, Nomen loci. 1. paral. 11.

Máſpha, Ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Aſa rex Iuda. 3. reg. 15. quæ iofue 15. máſepha dicitur iſdem conſonantibus & punctis. Eſt & locus Galaad, 1. reg. 22. 4. regum 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. gen. 31.

Máſphath, Ciuitas quæ & máſpha dicitur in tribu Iuda, 1. reg. 7. ierem. 40.

Máſphe, iofue 11. 13. in Galaad ſita videtur ciuitas.

Máſpij, gens Perſica. Steph.

Máſſeca, Ciuitas Idumææ, regia Semlæ quinti regis in Edom. geneſ. 36.

Maſſa, Libyæ fluuius. Ptol.

Maſſa, Filius Iſmahelis. gen. 25.

Máſſaca, vrbs Indorum: Gentile, maſſacenus, Steph. no.

*Maſſaſylia Africæ regio, à mauris mulucha fluuiio (quem molochar appellat) dirempta. Strabo lib. 17. & Plinius lib. 5. cap. 2. Huius regionis populi maſſeſyli vocati fuerunt quos Plinius teſtatur ſua ætate extinctos fuiſſe, regionemque eorum à Cætulis fuiſſe occupatam.

Maſſagætæ, populi Scythici in Aſia ultra mare Ca-

ſpium, Orientem verſus trans Araxem. Qui cū per deſerta diſcurrunt, equorum ſuorum ſanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Biſaltæ populi, apud hos ſenio confeſti, in fruſta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feriſ deuorandis abſciuntur. Strabo lib. 2. Infeſſiſſimi ſunt hoſpitibus, neque cum viciniſ populis vllam ſeruant amicitiam aut fidem. Vxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui.

Maſſilia, Vide M A S S I L I A.

Maſſaura, vrbs Lydiæ, à Ma quadam, quæ Rheam ſequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriendum dedit. Et cum à lunone interrogaret cuius eſſet infans, reſpondit *ἀέτωρ*, id eſt Martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares Maſaris. Rheca etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi: Gentile, Maſtaureus, & Maſtaurites. Steph. Vide M A S T A V R A.

Máſſia, vrbs pertinens ad Tarſeſios: Gentile, Máſſianus. Steph.

Máſſica, regio Bethicæ, Tarſeſiſ appoſita. hanc Vitruuius Maxiam appellat.

Máſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam Máſſicum dicitur.

Maſſilia, vrbs Narbonenſis prouinciæ, optimarum olim diſciplinæ ſtudiis florentiſſima, legibúſque ſanctiſſimis optimè conſtituta. Macedonibus Aſtyage, Hebræis verò Sedechia imperante condita, circa ſecundam & quartageſimam Olympiadem, annis antè quàm virgo parereret. D. C X I I. poſt obitum Dauidis regis annis C C C X X I I. Diruta deinde, à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtituta Græcia, in hanc Galliz oram ſeſe contulerunt. Agrum habet vini præſantiſſimi feracem. Olim Maſſiliæ ſtudia ingenuarum doctriinarum adeo flourerunt, vt Romani pro Aſtica peregrinatione maſſilioticum petereat gymnafium ad diſciplinæ capeſſendas. Plaut. in Caſina, Maſſilienſes mores tanquam optimos, & probatiſſimos dixit. Vbi tu es, qui colere mores Maſſilienſes poſtulas? Fuit etiam rerum geſtarú gloria, & opibus & omni genere doctriinæ tam celebris & clara hæc vrbs, vt à Ciccone. lib. 2. de Officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco. à maſſilia ſiunt Maſſilienſis, Maſſilitanus, Maſſilioticus.

Maſſima, Guluffæ filius, Maſiniſſæ regis Numidiz nepos, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam, interfectus eſt.

Maſſurius, eques Romanus, tempore Tyberij, Iureconſul. non incelebris, qui publice ſcripſit, Sabinus cognomine.

Máſtyli, Stephano, populi Africæ, Cæſarienſi Mauritaniæ & Maſſeſylis proximi. Hi neq; franſis, neque ephippiis vtuntur, ſola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Maſſylus, adieſtium.

Maſſuli,

Maſſuli, iidem cum maſſylis.

Maſtaura, Vide M A S S A V R A: quanquam magis placet, vt maſtaura dicatur à ma, id eſt, Rheca & tauro.

Maſtiani, populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe maſtia. Steph.

Maſtinus Scaliſer, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in ſuam poteſtatem redegit, cõiuratione tamen Italiæ torius perterritus, Patauium quidem fœdere icto diuiſit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platina.

Maſtramelle, vrbs & palus Celticæ. Steph.

Mataurus, vrbs ſiciliæ à Locris condita: Gentile, mataurinus. Steph. metaurus fluuius eſt, de quo infra.

Mater magna, Terra dicitur, & ſus prægnans ei maſtabatur, quæ hoſtia eſt propria terræ. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deum, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygiæ, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

Maternus, Conſul cum Bradua, anno ab vrbe 937.

Mathan, Deiparæ virginis auus. Hyeron.

Mathan, pater Saphariz. ierem. 38. 2. paral. 23.

Mathana, Solitudinis nomen. num. 21.

Mathanaï, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Mathania, ſiue mathanias, Filius Iofiz, patruus Ioaachim, frater Ioaicim ſiue Eliacim, à Nabuchodonofor Sedecias nominatus, 4. reg. 14: Filius item micha, 1. paral. 9. 2. paral. 29.

Mathaniau, Nomen viri. 1. paral. 25.

Mathat, pater Heli patris Iofeph viri Mariæ. luc. 3.

Mathat, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Mathathia, ſiue Mathathias, pater Iudæ Machabæi, 1. mach. 2. Primogenitus Sellum Coritz, 1. paral. 9. Sacerdos, 1. paral. 15.

Mathera, vrbs Italiæ, à Græcis deſtructa, anno ſalutis 979.

Máthias, Hieroſolymorum octauus epiſcopus, anno C H R I S T I, 1109.

Máthias, frater Ionæ, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno C H R I S T I, 45.

Máthias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum C H R I S T I, 1460, magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſtea que Bohemorum rex electus eſt.

Mathildis, Angliæ regis filia, Hérici v. Cæſaris vxor anno C H R I S T I 1109.

Mathildis, quædam virili animo mulier, Permam, Mantuam & Ferrariam cepit, anno ſalutis 1101.

Mathuſael, Filius Mauiael. geneſ. 4.

Mathuſala, Filius Henoch: filij Iared. geneſ. 5. luc. 3.

Matiana, pars Mediæ. Steph. ex Strabonis lib. 12.

Matinus, mons Calabriæ, authore Porphyrione, buxo & apibus abundans. Hinc Matinus adieſtium: vt Apis Matina.

Matinus, mons Apuliæ, buxis abundans, Latini dicuntur populi circa eum habitantes. Lucan. li. 9. & arua Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.

Matium Cretæ inſulæ oppidum Plin. lib. 4. cap. 12.

*Matifcon oppidum in Ducatu Burgundiæ vulgò *Matifcon*.

Matóas, olim vocabatur Danubius.

Mauralia, matris Marutzæ feſta.

Matred, Virga deſcendens, aut virga imperantis, ſiue ſeſtuli deſcendiſ vel imperium: aut Syriacæ, labor. Pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. geneſ. 36.

*Matrinus fluuius in Piceno non procul ab Adria vrbe. Strabo lib. 5. & Ptol.

*Matra veneris cognomen apud Perſas.

*Matrona Iuno dicta eſt quod his præſit mulieribus quæ aptæ ſunt vt ſiant matres.

Matrona, fluuius eſt Galliz, in Lingonum montibus naſcens, vnâque cum Sequana Belgicam dirimés à Celtica. Gallice *Marna*.

Matthæus, Nomen apoſtoli, math. 9: qui & Leui dictus eſt, marc. 2.

Mattiacum, oppidum in Germania * calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro ſapone poſuit, Accipe Mattiacas quo tibi calua pilas. Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum quorum hauſtus triduo ſeruet, circa margines vero puniceum faciunt aquæ.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci *Ἀδρυότιον* appellant. Hanc poëtæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti inſaniam fugiens, in mare ſeſe præcipitavit vnâ cum Melicerta filio: quorum corpora cum nuſquam inuenirentur, pro diis marinis habitari ſunt: & Ino quidem à Græcis *Ἀδρυότιον*, à noſtris Matuta dicta eſt: Melicerta autem, à Græcis Palæmon, à Latinis Portunus eſt appellatus.

Matycetæ, gens Scythica. Steph.

Máua, Sarcenorum regina, circa annũ ſalutis 876. Tripart. lib. 9. cap. 1.

Mauiael, Filius Irad. geneſ. 4.

Mauian, Nomen eunuchi cuiuſdam. eſther 1.

Mauors, Vide M A R S.

Mauörtius, Conſul, anno ab vrbe 1139.

Maurégatus, Alphonſi regis Hiſpaniæ nothus, poſt patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perueniſſe multi crediderunt, vt Strabo libro vltimo ſcribit. Saluſtius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas reliquosque qui maritimam Africam cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maximè autem rebus cõtra Iugurtham geſtis, innotuerunt. Strabo lib. vlt.

Mauricius, imperator Romanorum quinquageſimus octauus.

Mauricius, Bracharenſis epiſcopus, circa annum ſalutis 1114.

Mauritania, Africæ regio extrema, verſus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in qua

FF

Anteus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex: Cæsariensis à Cæsarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Distincte est mauritania, *ἡ τῆς μαυρίας*, quòd inter cætera significat obscurum vel nigrum, quòd nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones & elephantes. Eius incolæ mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud nostros consuetudo, vt omnes Africæ aut Asiæ populi, mahometanæ superstitioni dediti, mauri dicantur.

Maurissij, dicuntur Græcè mauritani: hinc adiectiuũ maurissius, sicut, sum, & maurissiacus.

Mausolus, Caria rex, de quo Theopompus ait, nulla re abstinuisset, pecuniæ causa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem *μαυροκλυτος* Græci vocant, Artemissæ maritus, quæ illum tam ingenti amore profecuta est, vt eius facio perfuncti cineres vino permistos tradatur ebibisset. Ad hæc sepulchrum eidem sumptuosissimum extruxit, quod à nomine eius mausoleum est appellatum, ob operis magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum. attollitur in altitudinem viginti quinque cubitis, cingitur columnis triginta sex. ab hoc sepulchro omnia pretiosa sepulchra mausolea dicuntur. Vnde Suetonius sepulchrum Cæsarium appellauit mausoleum, quod extruxit Augustus.

*Mausos vicus agri Corinthij. Steph.

Maxentius, Crudelissimus tyrannus, Romæ in Cæsaris nomen inuasit, Seuerum à Maximiano Cæsare adoptatum, prælio fudit: postea tamen à Constantino victus, in Tiberi submersus est, Christiani nominis hostis terribilissimus.

*Maxies Africæ populi à Troianis, vt ipsi gloriantur orti, qui dextram partem capitis comatam gestant: sinistram radunt & corpus minio tingunt Herod. lib. 4.

Maximianus Galerius, imperator Rom. cum Constantio, patre Constantini magni, Christianis infestissimus.

Maximianus Herculius, imperator Romanus cum Diocletiano.

Maximilianus, imperator prudētissimus Caroli v. Cæsaris auus paternus.

Maximus Curio, cuius autoritate Curia omnes curiosi quegebantur.

Maximus, Romanorum imperator cum Pupieno, Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occisus.

Maximus Pseudimperator Gratianum imperatorē Parisiis vicit, anno ab vrbe 1137.

Maximus, Hierosolymorum episcopus quartus, anno c h r i s t i 148.

Maximus, Consul cū Gordiano, anno ab vrbe 903.

Maximus, Consul cum Orphito, anno ab vrbe 924.

Maximus, Consul cum Apro, anno ab vrbe 959. Idē i i. cum AEliano, anno 975.

Maximus, Consul cum Albino, anno ab vrbe 979.

Maximus, Consul cum Lupo, anno ab vrbe 984. Idem i i. cum Paterno, anno 985. Idem i i. cum

Yrbano, anno 986.

Maximus Dexter, Consul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

Maximus, cognomine momma, Consul cum Plin-ta, anno ab vrbe 1172.

Maximus, Consul cum Theodosio Augusto, anno ab vrbe 1186. Idem ii. cum Paterio, anno 1196.

Mazæa, Stephano, Plin. lib. 2. cap. 208. ciuitas Cappadociæ sub monte Argeo, quæ nunc Cæsarea.

Hinc mazæenus, & mazæes, zacis in genitio. Mazæna, vrbs Palæstina. Steph. * huius incolæ mazæneni.

Mazæum, ciuitas in Bithynia. Steph.

*Mazæi sunt Pannoniæ populi, Strabo lib. 7.

*Mazæes ex medorum Satrapis fuit, qui Prienses in Cyri ditionem redegit. Herodot. lib. 1.

Mazax, Africæ populus, in torquendis misilibus non inferior medis. Lucan. lib. 4.

Mazæras, fluuius, in ora maris Hyrcani. Plin. lib. 6. cap. 16.

Mazæres, Cyri regis miles. Herodot.

Mazyes, Nomades Libyæ: alij sunt maxyes, alij machmes. Steph.

Mazzabanes, Hierosolymorum episcopus, trigessimus primus, anno c h r i s t i 1253.

M E

Meandrius, Sami principatum obtinuit, pulso Silo- fonte Olympiade 65.

Mearus, fluuius Hispaniæ in ora Asturum. Pompo-nius lib. 3.

Mécades, Atheniensium princeps, circa annum ante urbem conditam 168.

*Mecestus Troadis fluuius, in Rhyn dacum influens: Strabo lib. 12.

Mecha, ciuitas hodie sic dicta in Arabia felice, quæ Saraceni incolunt, mahumeticæ superstitionis caput.

Mechmas, Nomen oppidi in tribu Ephraim, 2. es-dra 11: qui i. reg. 13. dicitur machmas iisdem con-sonantibus & punctis.

Mechnedebai, Nomen viri. i. esd. 10.

Mecholanum, vrbs Santonum ad Oceanum vergēs maxima ex parte arenosa, & agro tenui, hoc in loco sinus est, in Narbonensi litore lſthmum efficiens, vt sinum Gallicum eodem cognomine. Strabo.

Mecilius Hilarianus, Consul cum Pacatiano, anno vrbe 1094.

Mecistus, fuit ex sociis Aiæ Telamonij. Homerus lib. Iliad. 13.

Mecistum, Triphylia oppidum est Steph. Est autem Triphylia Peloponnesi regio littoralis quæ & messenia dicitur.

Mecenas, Eques Romanus, Augusto gratissimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui, velut vnico studiorum patrono Virgilius Georgica sua, & Horatius libros carminum inscripsit. Delicatum hunc fuisse, non solum cultu ac moribus, sed etiam stylo commemorant: quare eum Augustus malacinum vocabat, & exagitabat frequenter vt

Cacozelum. Tranquill. Fuit vir hic in prouehen-dis cum omnium disciplinarum, tum præsertim poetica cultoribus adeo benignus, vt ab eo etiam hodie studiorum patroni, qui in subleuanda doctorum hominum egestate se munificos præbent, mecenas appellentur.

*Mecon, Steph. vrbs est Peloponnesi, non procul à Corintho, quæ postea Sicyon est appellata. Strabo lib. 8.

Meculónius, Pupillus quidam Romæ ditissimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, macedoniæ oppidum: & Mecyberneus sinus, eidem oppido adiacens. Plinius lib. 4. cap. 10. Stephano, vrbs Pallenes in Cherroneo Thraciæ. Ciuis, Mecybernæus.

Meda, vrbs est Thessaliæ. Perottus.

Médaba, vrbs Nabatheorum: Ciuis, Medabenus.

Medaba, vrbs Arabiæ in tribu Ruben, num. 21. iosue 13. r. paralip. 19. isa. 15.

Medad, Nomen viri super quem requieuit spiritus domini in castris. nume. 11.

Meddin, Ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

*Meddix summi magistratus nomen erat apud Oscos. Ennius Summusibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Aëtæ regis Colchorum ex Ipsea, vt alij Idya coniuge, quæ Iasonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hospitio suscepit, cumque eius amore flagraret, verereturque ne in columis rediret, vt pote quæ pericula nosceret, habita sui coniugij ratione docuit ipsum, qua ratione æripedes tauros domare, & iugo submittere, droconemque pernigilem sopire & deinde occidere, eiusque dentes fulcis immittere, & vellus aureum rapere posset. Quo peracto cum eo fugam arripuit, trahens secum fugæ comitem Ab-syrtum paruulum fratrem. Quos cum pater persequeretur, neque quiquam insequentem remorari posset, Medea fratrem Absyrtum occidit, & articulatum disceptum pascim per agros dissecit, atque sic dum pater filij membra colligeret, illa cum raptore aufugit. Tandem post longos errores in Thessaliam cum Iasone peruenit, vbi eius precibus AEsone patrem annis decrepitum, in robustiorem ætatem retraxit: cumque Iasoni duos filios peperisset, in Pelia mortem suas filias armavit. Postremò ab ipso Iasone repudiata est, qui aliam vxorem Creusam, videlicet Creontis Corinthiorum regis filiam duxerat. Quod Medea ægerrimè ferens, ignem in scrinio loco muneris loco Creusæ misit, quo ipsa cum tota regia exusta est. Quo tamen impio facinore Iason iratus supplicium de ea sumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis, quos ex ipso susceperat, ipsos in patris conspectu iugulauit, maleficiis sublata Athenas venit, vbi AEGæo iam senescenti nupsit, peperitque filium, quem de suo nomine Medum appellauit. Vide Iustinū li. 42. Tandè nescio quo pacto Iasoni conciliata cum eo Colchos rediit, patrēque senem & exulē Iasonis viribus in re-

gnum reduxit. Alij verò referunt, eam nō Iasoni reconciliatam, sed post susceptū ex AEGæo Medū filium nubes carminibus excitasse, iisque cū Medo filio inuolutā in eam Asiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolasse. Diod. Sicul. lib. 5.

Medemena, Ciuitas tribus Iudæ, quæ aliàs Bersabee dicitur, iosue 15. isa. 10. Sunt tamen qui Medemena sentiant diuersam à Bersabee esse ciuitatem, sed tamen vicinam.

Medena, Prouincia, de qua i. esd. 6. Heb. Madai.

Medeon, vrbs Bœotia, & alia Phocidis, à Mededone filio Pyladis, filij Electæ: Gentile, Medconius. Est & Epiri ciuitas & vicus, Steph.

Medesicastes, filia Priami nota. Homer.

Média, Asiæ regio latissima, à Septentrione Hyrcano mari, ab Occasu maiori Armenia & Assyria terminata: à Meridie Persidem, ab Ortu Hyrcani am habens & Parthiam, quæ Cassaorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) à Medo Medæ & AEGæi filio. Strabo lib. 11, Mediam in duas diuidit partes: quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput facit Ecbatana: alteram Minorem, quæ & Atropatia dicta est, ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præstitit. Est autem Media, bona sui parte montosa & frigida, & ferè tota sterilis, excepta regione, quæ sub Caspiis portis in humili & concauo iacet solo, quæ opulenta est, rerumque omnium necessarium ferax, præterquam olei. In ea campus est latissimus, quem Hippoboton vocant, in quo equorum quinquaginta millia pasci dicuntur. Regium id armentum est. Ex Media primùm allata est malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Nascitur in ea regione Silphium, ex quo Medicus liquor, nō multum inferior Cyrenaico colligitur: Item Medica herba, qua opimè pascuntur equi. Huic prouinciæ attribuit sacra scriptura Aracustam, Parthiam, Assyriam, Persidem. Inde Medus, Medius, Medicus, form. Medis.

Médidus, Medorū rex tertius circa quintā Olympi.

Medina cæli, Vide M E D I O L V M.

Mediolanium, Ptolem. Britannia vrbs: Item Mediolanum eidem Germaniæ vrbs, hodie Monasterium. Vulgò *Munster*. Mediolanum aliud Xanthonum vrbs, authore eodem Steph. Aquitania: Incolæ, Mediolanij, gallicè *Xainctes*.

Mediolanum, vrbs Cisalpine Gallie metropolis, populi multitudine refertissima: dicta à sue dimidiatim lanata. nam apud Ambrosium legitur in quadam epistola, Cum à Gallicanis populis in-ritum consilium foret, pro constituenda vrbe, effosso solo, inuenisse suam dimidiatim lanatam, à portento Mediolanum esse nuncupatum. Ferūt hanc urbem à Gallis Senonenfibus ante Christi aduentum annis 359. instauratam, seu conditam fuisse. hinc Stautus, Cæcilius comicus ortus fuit.

*Liuius lib. 5. decad. 1.

Mediolanum Britannia oppidum, alio nomine Mediolanum. Item aliud Germaniæ inferioris oppidum in Colonienfi diocæsi quod hodie.

FF ij

Monsterium vocant, Strabo lib. 4. aliud huius nominis oppidum collocat inter Xanthones Galliarum Aquitaniam populos, quod hodie. Vulgò *Saintus*, vocant. Steph.
 Mediolum. Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniarum vrbs. Vulgò *Medina cali*.
 Mediomatrics, populi Germaniarum inferioris, ad ripas Mosellae fluvij, Treuiris finitimi, hodie Metenses. Cæsar. Pli. & Strabo mediomatricos vocat.
 Medion, vrbs iuxta Aetoliam: Gentile, Medonius, fortè Medionius. Steph.
 Mediocrumi, dii minores antiquis dicti sunt. Plaut. in Cistellaria, ita medij deæque superi atque inferi & Mediocrumi.
 Meditrina, medicamentorum dea, Festo.
 *Meditrinalia, sacra Deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primum gustaret mustum, dicere ominis gratia, Vetus novum vinum bibo: veteri novo morbum medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ Deæ nomen coëptum, eiusque sacra Meditrinalia dicta sunt. Varro de Lingua Latina lib. 5.
 Medma Stephanò oppidum in agri Brutij littore vna cum portu. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Medmalus, vrbs Cariarum. Steph.
 Medma, vrbs Italiae, à Medme fonte: civis, Medmæus. Est & alia Liguriarum. Steph.
 Medoacus, Vide M E D V A.
 Medod, vnus ex Centauris. Perottus.
 Medon, notus Oilei, ex matre Rhena. Homer. lib. 2. Iliad.
 Medon, filius Codri regis Atheniensium, primus eorum princeps sine regio nomine circa annum ante Romam conditam 315.
 Medon, vnus ex prociis Penelopes. Ouid. 1. epist.
 Médna, portus, Plinio lib. 3. cap. 5. inde Meduacus sine Medoacus, Venetorum fluvius, Patavium alluens, qui nunc vulgò *Brenta* dicitur. Nam ostia Padi, Plinius lib. 3. cap. 16. describens ait, Proximum portum facit Brundulum, sicut Edronem Meduaci duo, & fossa Clodia. Strabo lib. 5. scribit Meduacum vocari, & portum, & fluvium. Ibidem supra Venetos Carnorum & Meduatorum fuisse gentem tradit.
 Meduáli, populi Alpini, Vocontis proximi, ad eos montes, è quibus prodeunt fluvij, Padus & Druentia.
 *Medullia Steph. Latij oppidum fuit Albanorum opus. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Medullina, virgo Romana ab ebrio patre in tenebris violata: vt stupri authorem agnosceret, digito eius anulum detraxit: vbi ex pignore patrem esse comperit, eum ad aram gladio confodit. Plutarchus in Parallelis.
 Medúllus, Hispaniarum mons.
 Medúsa, filia Phorci ex Ceto marina bellua, quæ vna cum duabus sororibus Euryale & Sthenione, Gorgadas insulas in Oceano Aethiopico tenuisse fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter alias formæ insignis dotes capillos ha-

uisse fertur, proximè ad auri colorem accedentes, quorum splendore captus Neptunus, in Mineræ templo eum ea concubuit: ex quo concubitu postea natus est Pegasus equus. Quam iniuriam Mineræ graui & iniquo animo ferens, Medusa crines, quibus maximè amatori suo placuerat, in angues mutauit: deditque vt omnes eam aspicientes in lapides verterentur. Quam obrem cum nemo tam immane monstrum intueri posset, Perseus Iouis & Danaens filius, Mercurij talaribus, & falcato ense accepto, Palladis ite scuto, vt are repercussam effigiem eius videre impunè posset, ex improviso, cum ipsa anguesque sopiti essent, eam adortus, vno validissimo ictu peremit, & in patriam rediens, cum eius caput secum deferret, contigit, vt guttæ sanguinis decedentes per solitudines Aphricæ mutarentur in serpentes. Luc. lib. 9. Quidam non ex marina bellua genitam tradunt, sed ex muliere Phorci vxore, cui nomen esset Ceto vel Cetho. Inde Medusæus, a. um. Vide P E G A S V S.
 Medyllia, vrbs ab Albanis condita, Romanorum colonia: Gentile, Medyllinus. Steph.
 Mectabel, Vxor Adar regis in Edò septimi. gen. 36.
 Mega, promontorium Mauritanie Cæsariensis. Ptolemæus.
 Megabifus, nobilis Persæ, vnus ex septem qui Magorum tyrannidem sustulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus, Perinthum cepit. Pæones vicit, Thraciam omnem subegit, Macedoniam frustra per legatos tentauit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.
 Megabyzi, sine Megalobyzi, Ephesiarum Dianæ sacerdotes, quos eunuchos esse oportebat: vnde & pro imbellibus ac mollibus poni consueverunt, quales sunt spadones. Quint. lib. 5. cap. 12.
 Megaclides, Philosophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laërtius.
 Megara, vna Furiarum Noctis, & Acherontis filia, ita dicta ἀπό τοῦ μεγάρου, quod odisse seu inuidere significat.
 Megalésia, dies qui dicat⁹ erat Magnæ matris Deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipso Magnæ matris Deum conspectu, Megalésia dicebantur, & ludi Megalenses. Liu. M. Iunius Brutus ædem Magnæ matri Deum in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos, Megalésia appellauit: μέγα enim magnum dicitur.
 Megaliótæ, populi quidam, vt videtur, apud Aristotelem in libro De poetica, nisi legendum sit μεγαλιόται.
 Megalocomètes. Vide καλλιόται.
 Megalopolis, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autem dimidia sui parte Orestia, ab Orestis aduentu. Fuerunt autem non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc possessiuum, megalopoliticus. Alia est Icarie ciuitas, quæ nunc Aphrodisias, olim Itelegum vrbs: eadè à Nino, Ninoè dicta: civis Ninoëus: Tex-

ta est Iberia, Stephano. Vide N I N O E, vbi non Icaria, sed Caria legitur.
 Mégara, Creontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cum Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tributo, Herculi filiam suam ea lege pactus est, si urbem eo onere liberasset. Quo præmio inductus Hercules, Orchomenis bellum intulit, urbemque expugnata, tyrannum interfecit: victorque Thebas reuersus, Megaram vxorem duxit. Verum cum postea Eurystei iussu ad inferos descendisset, diuitiusque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerende occasionem sibi oblatam ratus, regnum Thebanorum inuasit: cumque megaram animum ad nuptias suas inlectere non posset, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediens Hercules, Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti restituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantum Herculi furorem obiecit, vt ille megaram vxorem cum liberis ex ea susceptis interficeret. Hygin. Fab. Poet. cap. 32. & Seneca in Hercule furiente.
 Mégara, ciuitatis nomen in Megaride Græciæ regione iuxta Isthmum Corinthiacum, media inter Peloponnesum, Atticam & Bœotiam, dicta à megareo Apollinis filio, vel ab Aegeo Pandionis filio: in cuius agro præstantissimi proueniebant bulbi, qui inde megarici dicti sunt. Illic schola fuit megarensium philosophorum, qui Euclidi megarensi Socratico successerunt. Strabo lib. 9. Theognis etiam megarensis fuit. Huius meminit Cicero lib. 4. epistolarum. Effertur autem hoc nomen megara, garæ, singulari numero: vel plurali megara, garorum. Columella lib. 10.
 Iam megaris veniant genitalia semina bulbi. Est item megara, Siciliae mons, apibus abundans, urbem habens eiusdem nominis, in radice sita: à qua propinquus sinus Megarinus, sine megaricus nominatur. Hybla antè dicta ab Hyblone rege: Alia est in Thessalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia molossiq: Gentile, megareus, & form. megaris, megareis: possessiuum Megaricus, inde megarici κίραροι, Steph. Hinc fit megarensis, & megarus, ra, rum.
 Megaræus, pater Hippomenis, nepos Neptuni, ex Onchesto Bœotiarum oppido oriundus, vel filius Onchesti: quæ controuersia ex eo orta est, qui locus est apud Ouidium 10. Metamorph. Nanque mihi genitor megareus Onchestius: illi Est Neptunus auus: pronepos ego regis aquarum. Alij ita legunt.
 Nanque mihi genitor megareus: Onchestus at illi, &c. Fuit præterea eodem nomine vnus ex Apollinis filijs, qui megaris à se conditis nomen fecit.
 Megaricum, oppidulum Bithyniarum. Steph.
 Mégaris, regio Græciæ, Vide M E G A R A.
 Mégaris, Nilæa vocabatur, à Niso Pandionis filio.

Mégasa, vrbs Libyarum in qua εὐρωπαῖοι & ἀφροδίτης, Stephanus.
 Megbis, Nomen viri. 1. esd. 2.
 Megdagáscar, Vide M E N V C I A S.
 Meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus insulis præfuit, & cum nauibus quadraginta ad Troiã est profectus. Homerus in Catal. nauium.
 *Megistænes dicuntur proceres & primates. Corr. Tacitus, Et megistænes Armenios (qui primum à nobis defecerant) pepulit sedibus.
 Megiste, vrbs insula Lyciæ, à megisteo quodam. Stephanus.
 *Megistias patria Acarnanius Orimicus à melápo de claris vaticinio: qui prospectis extis futura prædicebat, floruit tempore Leonidæ Spartani. Herod. lib. 7.
 *Megistheus vnus ex amasijs Anacreontis. De quo Politianus in Rustico.
 Megphias, Nomen viri. 2. esd. 10.
 Melchédares, rex Assyriorum, sub Claudio Cæsare.
 Mehufim, pater Abitob. 1. paral. 8.
 Meiónis olim Cyprus dicebatur. Steph.
 Mela Pomponius, Cosmographus, cuius extat liber de situ orbis.
 Melachræna, Sibylla Cumana à quibusdã dicta est. Aristot. in mirabilibus.
 Melæna, insula maris Ionij ante Epirum, quæ alio nomine Coreyra dicitur. Plin. lib. 3. cap. 26.
 Melæna, Plin. lib. 4. cap. 12. quondam Cephalene dicta.
 Melæne, oppidum in Arcadia, à melæneo Lycæonis filio, inter Heream & megalopolim. Stephanus. Gentile, melæneus. Sunt & μελανοι, vrbs Lyciæ: Gentile dici potest melænites. Vide M E L A E N E I S.
 Melænes, vicus in Antiochide tribu. Callimachus melænas vocat: Tribulis, melæneus. Stephanus. Vide M E L A E N A E.
 Melampea, vrbs Lydiæ: Gentile, melampeus. Steph.
 Melamphylis, insula in Samothracia, & Samos ipsa dicta est melamphylos. Steph.
 Melamphylus, exiguus mons Thessaliæ. Aliàs melamphylum, insulæ nomen in Asia. Plinius lib. 5. cap. 31.
 Melampus, filius Amythaonis & Dorippes, Homero Odyss. lib. 23. ex prima Argo, Biantis frater. Nomen autem capisse fertur, eò quod mater infantem exposuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à sole arro colore attracto, nomini causam dederunt. Augurio clariuit: Biantem item iuuat in auferendis bobus Iphiclo, quas ille Neleo restituit: cuius beneficij memor Neleus, filiam suam nomine Pero ei vxorem tradidit. Filias quoque Proeti furis agitata, sanitati mentis restituit, quarum vnã Iphianassam cognomine coniugem accepit.
 Melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedũ nigritie ita dictus. Ouid. 3. Metamorph.
 Melampus, est etiam in tertio Europæ sinu, apud Ef iij

Ouidium 3. Metam. sicut & melanchates.
 *Melampygos cognomen est herculis quasi nigro podice, quod eam partem corporis, non Lydorum more vulsam neque candidam quemadmodum solent effoeminati, sed nigris pilis hirsutam ac sylvosam haberet: Vide Eras. in prouerb. ne incidat in Melampygom.
 Melanchates, vnus ex canibus Actæonis, ἀπό τῆς μελάτης καὶ ἄστρου, hoc est, à pili nigredine dictus. Ouid. 3. Metamorph.
 Melanchlani, populi iuxta Bosphorum Cimmericum in Asia. Iohan. Henterus.
 Inde melanchlanis Mæotidos accola Sindon. Μελαχλασινῶν, inquit Stephanus, populi Scythiæ, à vestibus nigris dicti.
 Melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, melandius. Stephanus.
 Melanea oppidum in Arcadia. Plin. lib. 4. cap. 5.
 Mélanes, vel Nigri, montes iuxta deferta Arabia. Ptolem. lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur desertum Hebreis, à Mauris Tur dicitur.
 Melæus, Euryti pater, à quo Eretria Melancis olim dicebatur.
 Melæus, numeratur inter canes Actæonis apud Ouidium 3. Metamorph. Est & Centauri nomen apud eundem, 12. Metamorph.
 *Melanis venus dicta est, quod ipsa tenebras amet, hominésque noctu sæpius coeant. Paleph.
 *Melanion vir quidam tantæ castitatis vt odio mulierum in solitudinem abierit: perauia mōtium & nemorum cane quo vno conuictore utebatur feras insectaretur, nec vnquam domum reuocari potuerit: vide Prouerb. melanione castior.
 *Melanthus fuit poëta Elegiographus, Cimonicus ducis Atheniensium familiaris.
 Melanium, Vide MELANYON.
 Melanippium, fluuius Pamphyliæ, vel, vt alij, Lyciæ: Gentile, Melanippus, melanippeus, melanippea, Vide CHELIDONIAS. Steph.
 Melanius, Vide MALANIUS.
 Melanthia, filia Deucalonis ex Pyrrha.
 Melanthius, Nomen viri, qui cum Gorgiæ inimicus esset, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo concordare non potuit. Est & nomen viri Troiani proprium, quem Eurypilus in bello Troiano interemit, vt scribit Homerus. Alius eiusdem nominis pastor, apud Theocritum. Alius item pictor cura pingendi præcipuus.
 Melanthius, pastor fuit caprarum Vlyssis, qui, quod & rem domini absentis vnà cum procis absumpisset, & tam heræ, quam herili filio molestum sese præbuisset, post reditum Vlyssis à Telemacho trucidatus est, vt est videre apud Homerum Odyss. lib. 22. Ouidius in Epistola Penelopes ad Vlyssem.
 Melantho, filia Protei senis, cui consuetudo fuit, positus vestibus, dorso delphinum insidere, atque sic per maria patris vagari. Quare cognita,

Neptunus se in Delphinum transformauit, illamque blandiendo illexit, vt dorso suo insideret, transiretque in aduersum litus stuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycumnatum fuisse quidam prodiderunt: quem tamen Seruius Melites filium facit.
 Melanchus, xv i. Atheniensium rex, circa annum aute urbem conditam 367.
 Melanyon, dictus est Hippomenes, eò quod pōnis certamen consecravit: ἀπό τῶν μέλων, hoc est, à malis, & κῆρα, perficio. Alij per iota scribere malunt melanion, putantque compositum esse à nomine μέλων, & verbo ἀνίμι: vt melanion dicatur, quasi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt supra retulimus) cum Atalanta cursu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emisit, vt Atalantam iis colligendis occupatam, interim præuenteret.
 Melaria, Vide MELOS.
 Melas, multorum fluuiorum nomen est, nani vnum esse in Mygdonia ostendere videtur Ouidius libro 2. Metamorph. Mygdoniúsque Melas. Alium esse eiusdem nominis in minori Asia, & Smyrnam circumuentem Solinus scribit. Alium nauigabilem esse in Cilicia, & ipsius terminum, id est, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, scripsit Plinius libro 5. Alium item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea esse dixit ipse Plinius lib. 2. in Bœotia, qui à Parnasso profluens, Mineræ sacer dicitur à poëtis, qui ripæ eius oliuis sint referræ. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipso fonte nauigabilis, atque circa solstitium æstiuum, vt Nilus, statim accipiens incrementa, nec longius excurrit, sed in lacus & cuniculos delapsus, modica sui parte Cephiso infunditur. Staius lib. 7. Herodot. lib. 7.
 Melas Pontus, id est nigrum mare, sic dictus est à melane Phryxi filio illapso, vel à melano fluuiio eius loci. Post ipsam autem aiunt esse Sarpedoniam Petram.
 Melcha, vxor Nachor filij Thare, filia Aran fratris mariti sui Nachor, genef. 11. Filia item Salphaad filij Hopher filij Galaad, num. 26.
 Melcha, in Græco scribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. luc. 3.
 Melchi, pater Leui patris matthæ. luc. 3.
 Melchiades, siue melciades, Romanorum episcopus xxx i. circa annum salutis 309.
 Melchias, pater Phassur, ierem. 21. Filius Amelech, ierem. 38. Filius Athanai filij Zara, 1. paralip. 6.
 Melchiel, Filius Beræ filij Afer. genef. 46. 1. paralip. 7.
 Melchiram, Filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. paralip. 3.
 Melchisedech, Sacerdos & rex Solymæ siue Ierusalem. genef. 14. heb. 7.
 Melchilua, Filius Saul. 1. reg. 14. & 31. 1. paralip. 8.
 Melchom, Idolum quod colebant filij Ammon. 4. reg. 23. 1. paralip. 20. ierem. 49.

*Meleagenes nobilis architectus Athenicnsis qui sanum mineræ extruxit.
 Meleager, Oenci Calidoniæ regis filius ex Althæa coniuge: quo recenter natus, visa sibi est mater tres Parcas igni assidentes videre, manúque stipitem tenentes, æqualem puero cum stipite vitam assignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum stipitem, diligentissimè afferuauit. Adulto deinde meleagro contigit, vt pater eius ex susceptis frugibus omnibus diis sacrificaret, præter solam Dianam. Quapropter Dea irata, aprum immisit, omnes Aetoliæ agros devastantem. Ad hunc igitur conficiendum, meleager, collecta robustissimorum iuuenum manu, aprum interfecit, caputque eius Atalantæ Iasij Argiuorum regis filia, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem spoliij dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althæa fratres, Atalantæ caput auferre conati sunt. Quam obrem meleager iratus eos obruncauit, duxitque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopæum peperit. Nuntiatam itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem versa, fatalem illum stipitem in ignem coniecit, quo exusto, meleager etiam exultis intus intestinis omnibus consumptus est.
 Meleagra, Calydon vrbs dicitur, quoniam meleager in ea imperauit. Perottus.
 Meleagrides, Oenci & Althææ filij, sorores autem meleagri, quæ cum fratrem immoderatus lugeret, in meleagrides aues sunt commutæ. Hyginus Fab. poët. capite 174. & Ouid. lib. 8. Metamorph.
 Melægrus, rex macedoniæ xxxi. circa annu à Roma condita 474.
 Melech, Filius Micha filij merib baal. 1. paralip. octogesimo.
 Melegene, insula in mari Adriatico adiacens Dalmatiæ. Ptol. lib. 2. cap. 17.
 Melenis amnia fuit Domitij maris martialis: Nota tamen maris fusca melenis erit.
 Meles, rex Lydorum 111. circa Olympiadem 13.
 Meles, lis, & letis, fluuius prope Smyrnam. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Melesigenes, propriu nomen Homeri poëta, sumptum à melere fluuiio Smyræ propinquo, iuxta quæ natus esse dicitur, postea Homerus appellatus. Vide supra.
 Meléti sinus, à melero fluuiio dictus, antea Smyrne.
 Steph.
 Melétius, præsul, in Aegypto Arrianæ sectæ sectator, qui sub Diocletiano in exilium pulsus est quod præter opinionem fidem nostram defendisset, quum tamen Arriana vellet tutari. Historia Tripartita.
 Mélia, vrbs Caria: Gentile, melieus. Steph.
 Melibæa, litoralis vrbs magnesiæ, vel secundu aliquos Thessaliæ, Herod. lib. 6. patria Philoctetæ Pæantis filij: à quo melibæus, a, um, nobilis ob purpurâ quæ illic inficiebatur. Stephan. ex Strabo.

lib. 9. Thessaliæ urbem esse scribit. Est etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item melibæus, nomen pastoris, dictus, quod boi curam habeat. Theocrit. & Virg.
 Melicerta, siue melicertis, Inus & Athamantis Thebarum regis filius, cum quo mater, cum virum furore correptum Learchum filium suum videret occidisse, in mare se præcipitavit, ambòque deorum miseratione in numina marina sunt commutati. Ino quidem in Leucorheam, quam & matutam matrem vocant: melicerta vero in Palæmonem, quem Latini Fortunum nominant.
 Melicæi vel melienfes, Thessaliæ populi. Stephanus.
 Meligene, melitusa à Polybio dicitur. Nos melitem vocamus, de quo postea. Vide supra MELEGENE.
 Meliginis, vna ex Aeoliis, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile: meliguncus.
 Mélina, vrbs in Argo, vnde Venus melinæa. Stephanus.
 Melinophagi, populi Thraciæ. Steph.
 Melissa, melissi Cretensium regis filia, quæ vnà cum sorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inuenisse: vnde data est occasio fabulæ, melissam in apem fuisse conuersam. Colum. lib. 9. cap. 2. Nec sanè rustico dignum est, sciscitari, fueritne mulier pulcherrima specie, quâ Iupiter in apem conuertit.
 Melissa, Periandri Corinthioru tyranni vxor, quam ille concubinaru delationibus remerè credens, cum grauida esset, pedibus coculcans interemit. Laert. in vita Periandri.
 Melissa, filia Epidamni. Stephanus in Dyrhachio. Et melissonius locus, vbi ex Neptuno Dyrhachium peperit.
 Melissa, vrbs Libya: vnde regio melissæa. Est etiam in Cyriaco, melissa vicus: Gentile, melissenus, Stephanus.
 Melissus, Cretensium rex fuit, pater Amaltheæ & melissæ, quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latius supra docuimus in dictione Amalthea.
 Melissus grammaticus, muneri datus mecenati, & manumissus ab eo. Tranquillus.
 Melissus Samius, Parmenidis auditor, philosophus ciuibus suis charus, quib⁹ præcepta plura dedit, Rempublicam administravit, clarsique in bello præfuit. Apollodorus.
 Mélita, tæ, seu mélite, es, insula Sicilia adiacens, qua parte in Africam vergit, distans à Lilybæo cxiiii. m. passuum. Plin. libro 3. capite 8. vt scribit Strabo, ante Pachynum sita, haud longè à Sicilia, periculoso tamen disiuncta mari. Ab Melita canes nobiles μελιτταῖα κύνες ita aliquando dicit, Strabo libro sexto, In deliciis habiti à foeminis, à quibus adagium natum, melitæus catulus, de re hominæ ad solam voluptatem comparato.

In qua insula fuit oppidum eiusdem nominis Carthaginensium colonia, à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimū Cicero melitensem rosam commendat, Pulvinius, inquit, erat melitensi rosa factus. Diodorus refert in uelita insula pretiosam tenuitate ac mollitie telam fieri. & Cicero in Verrem, act. 4, vestem & textrinum melitense nominavit. A melite fit melitæus, a, um, & melitensis: vt Canes melitæi & melitenses. Plinius libr. 30. cap. 5. Vide MELIGENAE. Ea nostra ætate nobilitata est ab equitibus Hierosolymitanis, quos Rhodios vocant, seu Rhodienses, qui Rhodo à Solymano imperatore pulsi, in ea sedem fixerunt.

Mélite, vicus in tribu Oenecide: Tribulis, melateus, Steph.

Melitæa, Vide Melitæa.

Melitæna, vrbs Armeniæ minoris iuxta Euphratem.

Melitæne, vrbs Cappadocię: Ciues, meliteni. Steph. ex Strab. lib. 11.

Mélites, fluuius, Vide Melesigenes.

*Melitis vnus est ex felicissimis illis fatuis quos Homerus suo carmine nobilitauit, is nõ poterat numerare supra quinque, ductaque vxore noua nuptiam non attigit, veritus ne se illa accusaret apud matrē, cuius stultitia abiit in prouerb. melitide stultior.

Mélito, episcopus. Eusebius libro quarto, capite vigesimo primo.

Melitæa, vrbs Thessalię: Ciuis, Melitæus. Theopropus & Philon vocat, vnde melitæus. Steph.

Melitus, nomen eius qui Socratem accusauit.

Melitusa, Vide melegene & meligene.

Melitusa, vrbs Illyrię: Gentile, melitusæus, vel melitusus. Steph.

Melizandrus milesius, Lapitharū & Centaurorum bellum scripsit. Aelianus de varia historia.

Mella, fluuius Gallię, iuxta quē Amello herba frequens nascitur. Seruius in 4. Georg.

Mellícola, qui & Gargaris, regnauit in Hispania circa annum mundi 1782.

Mello, ambitus montis Sion interior, quem reges incluserant muro. Vel, vt alij volunt, vrbs nõ ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem sibi constituerūt, iud. 9. Ab hoc loco Dauid cepit munire terrā, 2. reg. 5. Salomõ hęc reparauit, 3. reg. 9, & 4. reg. 12. 2. par. 32.

Mellõna, vel mellonia, Dea mellis Romanis putabatur.

Mellothi, Nomen viri. 1. par. 25.

Melluch, Nomen viri. 1. efd. 10.

Mellus, vrbs Gręcię condita eodem tempore quo Thafus & Paphus, anno scilicet ante Romā conditam. 675.

Melo, nomē fluuij, qui & milus & Geõ appellatus est. Aufonius in Aenigmatē, Melonis albam paginam.

Melóbofis, nympa Oceani & Theryos filia, Hesiodo in Theogonia, sic dicta ab omnibus pascendis.

Melócabus, Germaniæ vrbs, Ptol. li. 8. cap. 11. Vulgò *Chohurglx*.

*Melodunum oppidum inter Celtas, in insula fluminis Sequaue positum, vicinum luteriæ, ab ea solum distans viginti miliaribus. Gallicè *Melun*.

Meloéssa, insula ex Syrenis vna, nõ tam à pomorū, quàm à pecorū abūdantia dicta. Pli. lib. 3. cap. 10. Steph. *μελωσα*, iniula est iuxta Iberos: Gentile, Melusæus.

Mélopa, Gothilæ Gothorū regis filia, Philippi macedonis vxor. Lycophron.

*Melon nomen Aitrologi apud Plutarc. in Nicia, qui quam esset militiæ videretque pessimè suę parti futurum, insaniam mentitus est, atque etiã domum incendio dedit, vt missionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch. in vitis Alcibi. & Pyrrhi.

Melos, gene. scemin. insula Cretæ adiacens, & vrbs in ea. Strabo, Melos insula inter Cretam Peloponnesumque interuallo equali sita, à Peloponneso promontorium Scylleum, à Creta Dietyneum habens. Inter Cycladas numeratur à Ponzonio lib. 2. cap. 1. Hanc prius (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata est à Bybliis Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras melius, & Socrates, & Aristophanes. In Thessalia verò populi quidam melienses dicuntur. Est & vicus Acarnaniæ, à quo melicus, vel malicus Dorice. A melius etiam formatur melius, meliacus, & regio melis, Stephano. Vide Malica.

Melos & melaria, duo oppida in sinibus Hispaniæ, à malis sic dicta. fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya atulisse. Steph. in Belo. Vide meloessa.

Melus oppidum Thessalię, quod Niceas Atheniense dux obsedit, expugnauitque non tam machinis bellicis quam fame: vnde natum prouer. fames melia.

Melus, filius mantus, à quo melois, Lesbii locus. Stephanus.

Melpómene, vna ex musis, tragediarū inuentrix, à modulando non en trahens. Virg. de musarum inuentis.

*Melpomenos Bacchus dictus est ab Acharnensibus quasi dicas cantu oblectabilem.

Melstus, Vide mesembria.

Meltias, Nomen viri. 2. efd. 3.

Melus, Vide melos.

Memalius, vnus ex Cadmi sociis, Theram insulã condidit. Steph.

Memblarius, insula prope Theram & Anaphen à Memblario Phœnice, Cadmi socio, qui Theram habitauit. Dicitur etiam Bliarus per apharesia: Gentile, memblarius. Steph.

Mémmius, ciuis Romanus, ambitu postulatus à Q. Curtio

Curtio. Cicero ad Qu. fratrem lib. 3. * hic quam agerer Tarracing, deperibat quandam mulierem, nõ sine Largio quodam rivali: cum quo quum aliquando rixa incidisset, eo iracundię prouectus est memmius, vt ipsi Largio Brachium mordicus arripuerit: vnde fluxit adagium in vulgus, lacerat lacertum largij mordax memmius.

Memnon, Homero, filius Tithoni, fratris Laomedõtis ex Aurora susceptus, qui cum maxima orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occisus, vel (vralij tradunt) à Thessalis insidiis occisus est: qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus est: ex eadẽque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas memnoniãs vocarunt. quæ quotannis ex Aethiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, memnonisque sepulchrum ter lustrare, deinde duas in partes diuisæ, rostro vnguibque concurrere, & generis sui athoni sanguine suo parentare. Ouid. 13. metamorph. Strabo libro 15.

Memnon, Darij Persarum regis dux exercitus, Chion, methimnam, Eresam, Pyrrham & mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primũ in Asiam traiecit.

Mémnones, populi Aethiopię. Steph.

Mémphæus, mons circa Thessaliam.

Memphi, populi memphim habitantes. Vide AFRICA.

Memphis, vrbs Aegypti regia, ab Ogdo regē condita, & à nomine filię eius ita appellata. Hęc inter omnes Aegypti vrbes secundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regum sepulchris in primis insignis. eius ambitus traditur fuisse centum & quinquaginta stadiorum. Sita est in loco totius Aegypti opportunissimo, vbi Nilus in duas scissus partes, literę Δ speciem præbet: quò fit, vt potuossima sit, omni que penè ex parte nauigijs aditum præbeat. Vulgus hodie *Alcayum* vocat. Hinc fit Gentile memphites, phitæ. Itẽ memphitis, tidis. Item memphiticus, ca, cum.

Memphis, Ptolemæo lib. 4. cap. 5, in sinibus Arabiæ ciuitas, quæ Nopher & migdol Hebræis.

Mémpricus, rex Britannię, qui fratrem malym exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volaterran.

Mena, apud Romanos dea, quæ menstruis floribus præesse putabatur. * Quo etiam nomine dictus est piscis quidam breuis qui hyeme candidus, æstate nigrior fit: sed tunc Mæna cum diphthongo scribitur. Cic. lib. de finibus Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere se accipenserem mænæ non antepone.

Mena, primus Aegyptiorum rex, circa annum mundi 2251. Diodo. Sicu.

Menæchmi, apud Plautum comœdia, in qua Menæchmus introducit. Legitur Menæchmi sine c. Menæchmus, philolophus Platonius, Proconnesius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & scripsit libros tres in libros Platonis de Republica.

Menæchmus, Sicyonius historicus scripsit historiã Alexandri Magni. Suidas.

Ménala, Seruius enim sine diphthongo scribit. Vide MÆNALIA.

Menálcas, pastoris nomen apud Virgilium in Ecloga tertia.

Menalippe, Antiopes Amazonũ reginæ soror. Hęc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones gessit: quam quum Antiopæ sorori restitueret, accepit pretium, arma reginæ & baltheũ. Nam hęc quoque ex eo bello reportare fuerat iussus ab Aristeo.

Menalippides, poëta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos; Menalippides iunior, item poëta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuusque est apud Perdiccam regem Macedonię. Suidas.

Menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cum Tydeo ad Thebas vulnus letale infixisset, ille sibi hoc mortis solatium à suis præstari petiit, vt antequam moreretur, Menalippi caput ad se ferretur, quòd cum non exiguo suorum, tum hostium sanguine obtinisset, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandem que veluti vindictę satur, equiore animo expirauit. Stat. Thebaid. 8.

Menalippus, Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, obque id facinidium exulasse.

Menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filij loco amatus.

Menánder, Atheniensis comicus, nouæ comœdię strabus fuit, mente acutus, amore in mulieres insanus. scripsit fabulas 1 x x x. & epistolam vnã ad Prolemæum regem, aliãque nonnulla soluta oratione. Hęc Suidas. Quintilianus autem de eo sic libro 8, Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda sufficit. Ita omnẽ imaginẽ in vita expressit, tanta in eo inueniendi copia, & eloquendi facultas, ita est omnibus rebus, personis, affectibus accommodatus, vt omnibus eiusdem operis authoribus tenebras obduxerit. Porro tanto fuit in pretio, vt etiã inuitatus sit à regibus Aegypti, oblati magnis honoribus & diuitiis.

Menánder, Laodiceus sophista, scripsit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Mintiani. Suidas.

Menánder alius, Simoni Mago successit, nõ solum eius referens impietatem, sed longè superans maioribus portentis efferebat, sese seruatore dicti rans, ex Olympo ad hominum salutẽ demissum, docensque nullo pacto angelos ab hominibus vincij, aut cogi posse, quã artis magicæ disciplina & baptismo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat. Iustinus & Eusebius lib. 3.

Menánder, pergamenus historicus.

Menápij, populi, qui ad vtranque Rheni ripam habitant, iuxta Neruios, sed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldrenses, siue, vt alij, volunt,

Iuliacenses, qui sub duce Cluensi sunt. Strabo li. 4. gallice *Guelres & Clues*.
Menária (melius per diphthongum & scribetur) insula, Plin. lib. 3. cap. 5. contra magonem sic dicta à piscium multitudine, qui menę dicuntur.
***Menas** Samnis quispiam, qui in solitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus. neque tamen decant aduentum dona, quę ad bonam frugem solebat conuertere.
Mendę, vrbs Sicilię prope Palicos. inde **mendęus**, Steph.
Mende, vrbs Thracię, à mende vel mendi muliere. inde vinum **mendęum**. Steph.
Mendes, vrbs Aegypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. *Hircus enim ægyptiorū lingua mendes appellatur. Cuius, **mendęus**, aut **mēdites**, Steph.
Mendęscum, vad ex Nili ostiis. Plin. lib. 5. cap. 20.
Mendęsus, vrbs Aegypti, à qua **mendęsum**, vnguentum dicitur. Vide **M E N D E S**.
Mendōza, familia illustis in Italia, à Roderico quodam originem traxit.
Menęceus, Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Thebaid.
Menęcheus, oraculo ædito largitus est patrię suam sanguinem. Cic. in Tuscul. quęst. circa finem li. 1. Vide **M E N O E C H V S**.
Menęcina, vrbs Oenotrię in mediterraneis, à qua **menęcinę** & **menęceni** populi. Steph.
Menęcis, vrbs Phocensium vltima quę ad occasum vergit.
Menęcrates, Syracusanus medicus, nullam dicitur accepisse mercedem medendi. Curabat in primis facrum morbum, tantum hac mercede contentus, vt liberati, se ipsius esse seruos faterentur, se verò Iouem appellabat. Vide **menęcrates**.
Menęcrates, comicus poëta. Suid.
Menędęmum, vrbs Lycię: Gentile, **menędęmum**, vel **menędęmicus**. Steph.
Menędęmus, philosophus nobilis inter Socraticos Phædri discipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate, à quo philosophi Eretriaci dicti sunt. Eretria verò in Eubœa est. Strab. lib. 9. Hic militiam primò exercuit, postea ad Platonem cōcessit: fuit honestate & grauitate insignis, status corporis in eo sene, vt in iuene fuit firmus & validus. Et cum primùm ab omnibus ludibrio haberetur, postea in tanta admiratione habitus est, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitę suę anno septuagesimo tertio.
Menędęmus Lampfacenus, Cynicus, qui in tam prodigiosam venerat superstitionem, vt sumpto habitu furie, prodiret, dicitans se exploratorem ex inferis venisse, delaturum dæmonibus mortaliū peccata. Pullatus ambulabat cum tunica talarī adstricta baltheo puniceo. Arcadium pileum gestabat, corhurnos tragicos, virgam in manu. Laërtius.
Menęlāium, parua regiō Spartę: Gentile **μινλαϊες**: Possessiuum, **menęlāicus**: sed ab Aegyptia vrbe

menęlāites dicitur. Steph.
Menęlaus, filius Atrei & Aëropes, vt Homerus tradit, Plithenis verò, vt Hesiodus, & frater Agamęnonis, rex Spartę, qui Helenam Iouis & Ledę filiam, vxorem habuit: quam cum Paris, Priami filius, eo absente rapuisset, legatos ad Paridem misit, qui illam repeterent: qui cum re infecta redissent, omnes totius Gręcię principes ad bellum conuocauit, qui collecta mille nauum classe, ad vnum sub Agamęnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quumque iam tota Phrygia atque mysia deuastata, Ilium Priami regiam, decēnali bello oppugnassent, tandem fraude magis, quam viribus expugnauerunt: atque sic egregiam suam coniugem recepit, conscensaque nauis post octauum erroris annum domum rediit: tantę molis erat infame reducere scortum.
Menęlaus, vrbs Aegypti, Straboni lib. 14: & regio, **menęlāites**.
Menęlaus quidam, cum sacerdotium Iudeorum per fraudem adeptum duodecim annis occupasset, ab Antiocho Epiphane, Syrię rege, interfectus est. 1. machab. 14.
Menęleus, vnus ex Centauris.
Menęleus, vnus ex canibus **Actęonis**. Ouidius 3. Metamorph.
Menęphron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ouid. 7. Metamorph.
Menęs, Herodoto, primus omnium hominum in Aegypto regnavit, sub qua tota Aegyptus præter Thebas plaga palustris fuit.
Menęsthius, Arithoi & Philomedusę filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit. Homer. initio lib. 7. Iliad.
Menęstho, nomen Nymphę, à memorando dictę. Vnde **Menęstheus**, proprium nomen aurigę Diomedis. Vide **M E N E S T I V S**.
***Menęstratus** sculptor præstantissimus, qui Ephesi in templo Dianę Hecaten tanta marmoris radiatione insculpsit, vt in eius cōtemplatione æditui admonerent oculis parcere.
Menęia columna, locus Romę. Cic. pro Sestio.
Menęinx, insula, Plin. lib. 5. cap. 7, circa Africam clarissima, longitudine x x v. m. passuum, latitudine x x v. ab Eratosthene Lotophagitis appellata Stephanus insulam & urbem esse scribit iuxta Syrtis: Gentile, **Menęingus**.
Menęppus, Phœnix, philosophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit: porrò ipse, liberique eius ridendi. Cumque habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo vitam finiuit. Diogenes Laęrtius.
Menęppus, poëta comicus. Suid.
Menęppus, Stratonicę in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis, vt ipse in Bruto testatur. Atilium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philosophum & seruum fuisse tradit: scripsisseque libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij, verò Cynicas.

***Menęmini** populi Aethiopię, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta pascunt, maribus interemptis nisi sobolis gratia.
Menęus, Lycaonis filius, qui cum patre in lupū verso, & domo conflagrante Iouem detestaretur, ab eo fulmine percussus est.
Menęus, Consul Roman. anno ab vrbe 430. deuictis nauali prælio præcis Latinis ac Antiatibus, eorū rostra nauium arata in foro posuit, appellarique forum rostra cepit. Linius lib. 8. Plinius lib. 34. cap. 5.
***Menęcaria** Hispanię vrbs vulgo **Marcias**. Ptol. lib. 2. cap. 6.
Menna, pater Melcha, siue, vt Gręce habetur, **Melea**. Iuc. 3.
Menna, episcopus Byzātinus, anno **C H R I S T I**, 536.
Menni, Nomen regionis. ierem. 52.
Mennith, vrbs in terra Gad. iudic. 11.
***Menodotus** medicus insignis ætate Serapionis cuius meminit Gal. in Therapeut.
Menęceus, iuuenis Thebanus, filius Creontis: qui pro patrię salute sanguinem suum, atque ad eod vitam ipsam sponte profudit. Nam cum Thebanis eo tempore, quo ab Argiuis obsidebantur, redditam esset oraculum, urbem saluam fore, si vltimus ex Cadmi posteris, spontanea se morte Manibus eius deuoueret, intelligens Menęceus oraculum illud ad se pertinere, nihil cunctatus, suę sibi gladio necem consciuit. Statius 10. Thebaid. Cic. primo Tuscul.
Menęcis, Vide **M E N E C I S**.
Menęetes, vnus ex sociis AEnę, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Virgil. 5. AEneid.
Menęetius, Homero, filius Actoris ex Aegina, quā vitiatam Iupiter illi cōiugem dederat. Hic postea relicta Aegina matre, in Opuntem Locrorum se contulit, ibique Parroclum ex Stenecle vxore suscepit, qui ab eo **Menętiades** appellatur.
Menoba, Ciuitas in Hispania inter sacrum promontorium & columnas Herculis. Strabo.
Menoles, dictus est Dionysius. Vide **M A E N O L E S**.
***Menon** fuit arrogantissimus sophista socratis ætate: Plut. in libello de multiplici amicitia.
Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam seruandam dedit in arce quadam, quam cū Manlius Priscus obsidisset, defensoreque deditonem parantes Menophilus sentiret, gladium in viscera sua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc. 16.
Menophis, rex Aegypti circa annum ante Romam conditam 662.
***Menofca** oppidum Vardulorum in Tarraconensi Hispania. Plin. lib. 4. cap. 20. & Ptol. lib. 2. cap. 7.
***Menotharus** fluuius in Mæotim influens. Plin. lib. 6. cap. 7.
Menólga, Germanię vrbs, Ptolem. hodie Egta.
Menólsteus, portus in insula, quam Bætis bipartitus efficit. Strabo.

Menęsaria, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispanię vrbs: Vulgò **Marcia**.
Menęaurus, Vide **M O R V S**.
Menęcōsa, Hispanię vrbs, Ptolemæo.
Menętifa, Hispanię vrbs, Ptolemæo, alio nomine **Mentefa**.
Menętoas, fluuius olim dicebatur, quem nunc (Eustathio in Dionysium teste) Istrum siue Danubium appellamus.
Mentor, vasis celandis mirus artifex, Plinio lib. 12. cap. 11. Hinc **Mentoreus**, res, reum.
Mentor, Asia Maritimę præfectus, sub Artaxerxe Persarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi subiecit.
***Mentores** populi fuerunt in Illyrico: Plin. lib. 3. cap. 21.
***Menus**, Samnites quidā solitudinis amator in qua ne quid per otium perperā faceret, apes curabat
Menęyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, **Menętyrnæus**.
Menęthias, insula Australis, Ptolemæo lib. 5. cap. 9. ad Aethiopiā. hodie Medagascari, siue insulam S. Georgij nominant, licet accolę sint Mahometistę: Gentile, **Menęthicus**.
Menęthis, vicus Aegypti iuxta Canobum: Gentile, **Menęthites**. Steph.
Menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirę solitudinem amabat, in qua ne quid per otium perperam faceret, apes curabat.
Menus, Bocatio, Germanię fluuius est, in quo silurum aiunt piscem equos innantes deorsum trahere. **Mænus** potius per æ, qui Francfordiam aluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide **M O E N V S**, Vulgò **Mein**.
Mephaath, Ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. iof. 13. & 21. ierem. 48.
Mephitis, Dea odoris grauissimi, id est graucolentis. Alij Mephitim deum esse volunt, Leucothęæ connexum: sicut est Veneri Adonis, Dianę Virbius. Alij Iunonę intelligunt, quam æërem esse constat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.
Mephres, rex Aegypti circa annum mundi 230.
Mera, sacerdos Veneris Stat. 8. Theb.
Mera, Proeti & Antię filia, quę cum venationi dedita, Dianam per nemora sequeretur, à Ioue conspicta est, & adamata: qui cum nulla ratione castissimę puellę animum ad sui amorem posset pellere, ad dolum confugit, Dianęque figura assumpta, vim ei intulit. Quamobrem cum Dianę confortium illa deinde fugeret, nec vocati deinceps Deę parere vellet, suspicans, ne Iupiter aliquis sub eius imagine lateret, telis eius est confossa, tandemque Deę eiusdem miseratione in canem mutata. Ouid. 7. Metamorph.
Mera, canicula Erigones, quę cum Icarium herū suum à pastoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem rediit, vestęque eius mordicis arrepta, ad patris cadaver e. m. perduxit. Cumque Erigone patris desiderio, dolorisque impatientia laqueo sibi necē consciuisset,

- mera quoque dominis suis spiritu suo parentavit, Iouisque miseratione in caelum est translata, & in stellam Caniculæ conuersa, Vide Icarus & Erigone.
- Meraioth, Filius Achitob, 1. par. 9: Filius Zaratæ filij Ozi, 1. par. 6.
- Merala, Limes Zabuloniæ tribus. iof. 19.
- Merari, Filius Leui filij Jacob. geneſis. 46. 1. par. lip. 6.
- Meraritz, populi. num. 26.
- Mercemanni. Vide MAR COMANNI.
- Mercuria, mulier propter religionem Chriſti, ſub Decio imperatore, apud Alexandriam, ſupplicio affecta.
- Mercurius, Iouis & Maia filius: ita dictus à mercibus, eò quòd negotiatoribus præſidere exiſtimaretur. A Græcis Hermes dicitur, *ἄρτις ἑρμῆς*, hoc eſt, ab interpretando. Variis à Poëtis appellatur nominibus: nam modò Ligius dicitur, modo Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alij fuiſſe Mercurij dicuntur: vnus Cæli & Diei filius: alter Liberi & Proſerpinae tertius Iouis & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi eadem profugum, literas Aegyptiis oſtendiſſe. Verùm omnes ad maiæ filium referuntur: cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem ferri per aëra ſermonem. Ideo autem Deorum nuntium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Habitus eſt etiam Deus mercatorum, lucri, palæſtræ, furum. Lyram inuenit: Hermaphroditum ex ſore Vere genuit: Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheum in Caucaſo religauit. Eſt etiam mercurius vnus ex ſeptem planetis, cuius corpus cunctorum ſiderum minimum, ſerè ſemper ſub eſt radiis ſolaribus, à quibus non recedit longius, quàm viginti octo gradus. Aſtronomis *ερα* dicitur, quòd eſt radians. Vnde etiam peruſtus ſingitur, quòd Soli viciniſſe, quàm reliquæ ſtellæ. Cicero tertio, de Natura deorum.
- Mercurius Trimegiſtus, Philoſophus Aegyptius, antiquiſſimus, ſcripſit plurimos lib. de philoſophia diuina, quorū quædã fragmenta hodie etiã extare putantur.
- Mercurius, qui & Ioãnes, LIII Romanorū episcopus, ſub annum ſalutis 532.
- *Merocrates Medicus Syracuſanus, qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur: Curabat in primis morbum regium hac lege, vt liberati ſe eſſe ipſius ſeruos fateantur, eumque iouerant appellarent: ſeruantque in id tumoris fuiſſe euectum vt quandoque ad Ageſilaum Spartæ regem hoc modo ſcriberet: Merocrates Iuppiter Ageſilao regi ſalutem: Subridens Ageſilaus reſpondit: Ageſilaus Merocrati fanitatem: Plut. in Apopth. & Cæl. cap. 38. lib. 6. dicitur & alio nomi-

- na Menocrates, de quo ſupra.
- Mered, Filius Bethiæ filia Pharaonis. 1. par. 4.
- Meremoth, Nomen viri. 1. eſd. 8.
- Meres, Aethiops, rex Aegypti. Olympiade 22.
- Merib-baal, Filius Ionathan filij Saul. 1. par. 8. 9.
- Meribanes, Iberiæ rex, ſub annum ſalutis 362.
- Meriones, auriga Idomenei, & cù eo dux nauium, quæ è Creta venerant ad Troiã, fortitudine marti, vel martis ipſius iudicio, comparãtus. Homerus in Catal.
- Méritus, mons eſt in tertio Europæ ſinu.
- Merméris, dux exercitus Perſarum, ſub Coſroe rege.
- Mérmeros, Centaurorum velociſſimus, qui ea in pugna, quam in Pirithoi nuptiis aduerſus Lapithas commiſerunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga ſalutem quaſiuit. Ouidius 12. Metamorph.
- Merméſſos, vrbs Troica, patria Erythræ Sibyllæ: Gentile, merméſſius & merméſſeus. Steph.
- Mermuth, Nomen viri. 2. eſd. 10, 12.
- Mero dictus eſt Tyberius Nero per iocum quòd impendio vinoſior eſſet. Tranquillus in Tyberio.
- Merob, Primogenita regis Saul. 1. reg. 14.
- Merobãndes, Conſul cum Gratiano Auguſto, anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino, ſexennio poſt.
- Merodach, Rex Babytoniorū. iſa. 39: qui 4. reg. 20, dicitur Berodach.
- Meródacus, Sicambrorum rex x i i i. Olympiad. 164.
- Méroë, roës, inſula Nili, omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippe cuius longitudo ad tria millia ſtadium, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiufdem nominis, inſulæ totius caput, à Cambyſe conditam, & de nomine ſoris ibi defunctæ, Meroën appellatam. De hac ita ſcribit Herodotus, meroë fuit olim regni caput: clypei figuram ea inſula imitatur, ad tria millia ſtadium cum Nilo protenſa. Accolunt paſtores eam qui paſſim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum præterea fert & lapidum multiplex genus: diſtãque à Syene quinque millibus ſtadium, vltra quàm eſt ad terridam zonam. Alia eſt Meroë Antiochiæ iuxta Daphnè, orientem verſus: Gentile, meroëus, aut meruſius. Poſſeſſium, meruſiacus. Eſt & meroë, ciuitas Lyciæ, Stephan. Vide Meruſium.
- Merom, Aqua ſeu flumen in terra Chanaan, iuxta quod gètes conuenerant aduerſus Iſraelitas. iofue 11. Hieronymus in locis Hebraicis merrum vicum fuiſſe dixit in x i i. miliario vrbis ſebaſte iuxta Dothaim.
- Merome, Nomè loci, iud. 5. Vbi alij interpretes pro in regione merome, legunt, in excelsis campi.
- Meróne, olim dicta inſula, quæ poſtea Siphnus. Stephanus.

- Méropé, inſula dicta (vt quidam exiſtimant) à merope terrigena, Triopæ filio. Plin. libro quinto capite 31. Merope enim dictus eſt vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectaſſe regnum cæleſte ſinguntur, hoc eſt, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cum interuenerit linguarum confuſio, vocumque diuiſio, qui eam moliebantur, dicti ſunt meropes, id eſt diuerſarū vocum.
- Méropé, es, vna filiarum Atlãtis ex Pleione Nympha, cuius ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cum ſorores omnes diis nuſſiſſent, ſola Sifypho nuſſerit homini mortali. Ouid. 4. Faſt.
- *Meropia vna eſt inſula Cycladum quæ aliis nominibus & Siphnos & Acis appellatur. Plin. li. 4. ca. 11.
- Meropis inſula eſt Cariæ adiacēs quæ nōriore nomine Cos appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31.
- Méropus, mōs Græciæ, iuxta Theſſaliã, variis præruptis anfractibus, vnde & nomen habet. Nam cū ex variis anfractibus vndique referere Echo, voces diuerſas reddat, ab effecto etymologiæ appellationem ſortitus eſt.
- Meros, ſive Merus, mons in ſinibus Indiæ, in cuius radice Dionyſus in Indiã proficiſcens, Nyſam urbem condidit. Curtius lib. 6. Inde Græci mentem traxerunt licentiam, Iouis ſemine Liberum patrem fuiſſe celatū. Græcè enim *μυρῆς*, ſemur ſignificat.
- Merouëus, Francorum rex tertius à Pharamundo.
- Meroz, vrbs Galiliæ. iud. 5.
- Merres Aethiops, Aegypti rex, Olymp. 22. Vide Meres.
- *Merthes rex fuit Aegypti qui Cornicem habuit vſque adeo cicurem, vt quòd iuſſerit ille epistoſas deferret: non ignoras quòd tranſuolandum eſſet, aut vbi conſidendum.
- Mérula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnis bus angeatur.
- Meruſiū, parua regio, cuius incolæ meruſij. Diana quoque *μυρῆσσα* cognominatur. Locus abeſt Syracuſis per ſtadia ſeptuaginta. Aliqui à meroë Aethiopiæ dictã volunt, Steph. ſit etiã meruſius, gentile, à meroë Antiochiæ, vt dictum eſt.
- Mes, Filius Arã. ge. 10: qui 1. par. 1, dicitur moſoch. Ab hoc meones traxerunt originem.
- Mefã, Rex moab, 4. reg. 3: Filius itè Caleb fratris Ierameel, 1. par. 2.
- Mefã, fluuius notus per Lecidiū fluens, & per Brabãtiam ac Gueldriam: vulgò tamen *Moſa* dicitur, & coniungit ſe cum Rheno.
- Mefacus, qui & meſech, meſiam veterem condidit, quæ Cappadocia appellatur.
- Mefantes, ſinus, nominatur à marciano in Perſici maris deſcriptione. Steph.
- Mefapia, Apulia, à meſapo rege dicta. Strabo lib. 9. Bœotia etiã, Steph. teſte, *μειρία* prius vocabatur: item inſula quædam, de qua in Calabria, pro qua meſſapia aliàs per duplex ſ. ſcribitur.

- Mefapia, Steph. regio Apuliæ, Tarento vicina: Cētilē, meſapius.
- Mefapium, mons Eubœæ (Vide ſuprà in Heſano.) Hinc meſapicus, à meſapio, qui in Italiam migravit. Stephan. De meſſapeis per duplex ſ. vide infra.
- Mefapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiã venit. Vnde Neptuni dictus eſt filius, què inuulnerabilè ideò dicit, quia nuſquam perit, nec in bello. Ignem autè ei nocere non poſſe propter Neptunū dicit, quia aquarū deus eſt. Ab hoc Ennius dicit ſe originem ducere. Seruius in 7. Aeneid.
- Mefe, ſes, ventus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet. Plin. libro 2. cap. 47. Vide Meſſene.
- Mefech, Vide Meſacus.
- Mefeleſia, Nomen viri. 1. par. 26.
- Mefembria, vrbs Pontica: Ciuis, meſembrianus.
- Mefembria, vrbs Thraciæ, megarenſium colonia, quam antea Menecriã vocabant, quaſi menapolim, id eſt menæ ciuitatem. Eius enim ædificator menas appellabatur: Bria verò ſermone Thracio ciuitas vocatur, vt refert Strabo lib. 7. Hinc meſembriacus.
- Mefene, vel meſenia, eadē regio quæ Adiabena, Vide infra Meſſene.
- Mefentius, Vide Mezentius.
- Mefezebel, pater Barachiæ. 2. eſd. 3.
- Mefia, prouincia quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontū vſque cum Danubio decurrens.
- Mefia, Pōpon. lib. 3, palus eſt. Sunt qui hoc nomen cum ce diphthongo ſcribant, alij cum y pſilo. Vide infra.
- Mefizabel, Nomen viri. 2. eſd. 10.
- Mefoã, Vide Meſſoa.
- Mefola, vrbs Laconia, vna ex quinque. Gentile, Meſolates, vt à *μειοία* meſſotes. Steph.
- Mefoli, cuiuſdam filius fertur. Dexamenus. Vide Dexamenus.
- Mefollam, Filius Saphatiæ, 1. par. 9: Filius item Sadoe, ibidem.
- Mefomedes, poëta Adriano principi chariſſimus, ſcripſit in laudem Antioi liberti ſui. Suidas.
- Mefon, aſtologus ex his vnus, qui Athenienſibus adſcriptus fuit, nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit. Cùmque propterea minimè proficeret, ſimulauit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetrauit. Aelianus de varia historia.
- Mefopontius, Neptunus, in Ereſo Leſbi ciuitate colitur. Steph.
- Mefopotamia, regio Aſiæ latiſſima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidēte, à meridie Babytoniam, à Septentrione Caucaſum, meſopotamia dicta ab eo, quòd media ſit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta eſt Seleucia, vt refert Plin. lib. 6. Gentile, meſopotamites.

Mespanénse, vnū ex ostiis Rhodij fluij, aliàs Rhodani.
 Mesphar, nomen viri. 1. efd. 2.
 Mespharath, Nomen viri. 2. efd. 7.
 Mesphe, in monte Iarim prope Silo domicilium Semuel. Vide Masepha & Maspha.
 Mesraim, Filius Cham, gene. 10. Ab hoc Aegyptus Hebraea lingua mesraim nuncupatur: quæ & sæpe in sacris literis dicitur terra Cham, à Cham filio Noe, psal. 105. Hieronymus in quæstionib⁹ Hebraicis.
 Messa, regio Iudææ. Hieron. in locis Heb. in qua habitauerunt filij Isctan. gen. 10.
 Messa, Nomen viri. 4. reg. 11.
 Messaba, vrbs Carum: Gentile, messabeus. Stephanus.
 Messal, ciuitas in tribu Aser, iof. 19: quæ & Massal, 1. par. 6, dicitur.
 Messala, dictus est Valerius Coruinus, quia messaniam in Sicilia vicit, & vrbs captæ in se translato nomine, messana primò, paulatimque vulgo permurante literas, messala dictus est. Vnde & messalarum familia Romæ florentissima, ex qua messala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum prouectior foret, antè biennium quàm moreretur, ad eò memoriam seculum amisit, vt vix pauca verba coniungeret, & nominis quoque sui immemor esset. Tandem verò vlcere ori innato, seipsum inedia confecit. Cælius & Crinitus libr. 1. cap. 12. Is orator fuit (Fabio teste lib. 10. cap. 1.) nitidus & cædus & quodammodo præ se ferens nobilitatem suã, viribus tamen minor.
 Messalemeth, mater Amon regis Iuda. 4. reg. 21.
 Messalina, filia Barbati messalæ, consobrini Claudij imperatoris. Quæ cum adulescentula esset, ipsi Claudio seni nupta fuit, summæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteriis se submiserit, & mutata veste, lupanaria celebrauerit. Quinetiam cum scorto famoso aliquando certauit, & superatam à se meretricem gloriata est, & se inter diem & noctem viginti quinque passam concubitus affirmavit. præterea sese labore potius fessam, quàm concubitu fatiatam destitisse. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est, cū C. Silio nupsisset. Tranquillus in Claudio. Prodigiousam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6: Tacitū lib. 11: & Plinium libr. 10. cap. 62.
 Messalinus, Consul cum Largo, anno ab vrbe 899.
 Messaliani, hæretici, sub tēpore Valentis & Valentiniani, A. A. omne opus manū fugiebāt, nihilque bonorum operum, præter orationem, probabāt, innumeris superstitionibus dediti.
 Messana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à messeniis Achaia populis condita, & à nomine relicta ab illis vrbs ita appellata. Huius incolæ primùm messanenſes dicti sunt: postea verò quum mamertini natio Campana, eò colonos misissent, ipsi quoque mamertini potius, quàm messanenſes sunt vocati. Apud hos vinum nascebatur præcipuè nobilitatis, quod & ipsum mamertinum dicebatur. Clarissima autem est ex bellis Punicis & artici etiam: fuit enim causa primi belli Punic. Florus libro secundo.
 Messanicus, Vide Padusa.
 Messapæ, parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter *messapæ*. Steph.
 Messapia, idè quod Calabria insula, vide supra per simplex f.
 *Messapion Eubææ insulæ mons, dictus à messapo quodam qui inde in Italiam coloniam deduxit. Steph.
 *Messapus vnus ex fortissimis Italiae ducibus qui Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Verg. At messapus equū domitor neptunia proles &c. vide supra messapus.
 Messapius, Sicyoniorum rex nonus, circa annū ante Romam conditam 1213.
 Messene, ciuitas Græciæ in Peloponneso, à qua messenij. De qua Hieronymus contra Iovinianum, Spartiatæ & messenij diu inter se habuere amicitias in tantum, vt ob quædam sacra etiam virgines ad se mutuo mitterent. Tandem verò Spartani messenios, propter frequentem defectiōnem, in seruitutem redegerunt, eosque durius etiam quàm reliquos seruos tractarunt, ne denuò res novas molirentur. Hinc adagium natum, Seruilior messena. Hi se nota literæ M, cognobiles reddebant. Plin. lib. 4. cap. 5. Frequentius messene per simplex f. scribitur. Vide messana & messenia.
 Mésias, Hebraicè: Græcè, Christus: Latine, vnctus dicitur.
 Mésioa, vrbs Laconia, & tribus eiusdem: Gentile, mesioates. Steph.
 Mésfogis, mons Lydiæ: inde messogites, optimi viri ferax. Steph.
 Messulam, pater Asalia patris Saphan scribæ. 4. regum 22.
 Mésthees, Hom. vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt. Homerus. 2. Iliad.
 Mésuiū, Ptol. lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs: vulgò *Meyburg*, in Saxonia.
 Metabeel, Nomen viri. 2. efd. 6.
 Métaboli, Vide Iæzum.
 Métabus, Priuernatiū tyrannus, Camillæ pater, qui à suis per seditionem regno pulsus, filiã sūgæ comitem assumpsit, quam & Dianæ cōsecrauit. Virg. 11. Aeneid.
 Métabus, Sisyphi filius, nepos Aeoli, qui metapontum in Italiae finibus condidit. Steph.
 Metachœrum, castellum Bœotia, inter Orchomeum & Coroneam: aliàs metachœrum. Stephanus.
 *Metagetnia sacra quædam in honorem Apollinis metagetnij apud Græcos instituta, quæ fiebant secundo græcorum mensis: de quibus Gyraldus lib. 17. hist. deorum.

Metagónium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quòd angularis sit. Steph. vrbs est Libya: inde metagones.
 Métaþa, vrbs Acarnania: Gentile, Metapæus, vel Metapatus, Steph.
 Metapnium, vnus ex ostiis Rhodani.
 Metapóntis, insula, Vide s y m e.
 Metapóntum, Italiae oppidum in sinu Tarentino à Pyliis, qui Nestore duce è Troia nauigauerunt, conditum: ad eò terræ prouentu & agriculture felix, vt ea gratia auream æstatem Apollini Delphico, aliquando donum obtulerit. Pöpon. libro 2. Ptolemæo Metapontium dicitur. Stephanus à Metabo heroe dictum scribit, qui Sisyphi filius fuerit. Metapontum autem barbaros Metabum vocare, Ciuis, Metapontinus vel Metapontius.
 Metas, Vide m e t a v m.
 Metasthènes, Persa, historicus, floruit Olymp. 124.
 Métaum, vrbs Lesbi, quam Metas Tyrrenus condidit. Steph.
 Metaurus, Vmbriae fluius, per Flaminiam decurrens, & inter Fanum Fortunæ & Senogalliam in mare defluens, iuxta quem Claudius Nero Consul & Liuius Salinator Afrubalem cum copiis vniuersis delerunt.
 Metélis, Vide m e t e l l i s.
 Metellus, pontifex Romanus, quem ad eò impeditæ ac balbutientis linguæ fuisse tradunt, vt multis mensibus fatigatus, totūque fuerit, dum meditatur in æde Opiferæ dicere, multis diebus in pontificatu vixisse perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Vestæ, Palladium Troia aduectum subtraxit ab incendio, magna quidem pietate, sed euentu misero. nam dum in flammis audis se coniceret, orbatus est visu. Plin. lib. 7. cap. 44. Hic Metellus etiã primo bello Punico, & de Pœnis speciosissimum egit triumphum x i i i. ducibus hostium, & c x x. elephantis in eo ductis.
 C. Metéllus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, prætor Pseudophilippum & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mumio tradidit. Inuisus plebi ob nimiam seueritatem, & ideo consul agrè factus. Liuius libro 50. Memorantur alij plures metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.
 Metéllus præterea Numidicus dictus, quòd de Numidia rege Iugurtha triumphauit. Cicero & Aul. Gellius cap. 6. lib. 1. & lib. 9. cap. 1.
 Metéllus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plutarchus in Pomp. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Padianus act. 3. contra Verr.
 Metélli, plebei fuere, vt ait Liuius lib. 9. verum clari victoriis & magistratibus, Cæcilijque omnes appellati.
 Meténfes, populi Germaniæ inferioris. Vide m e d i o m a t r i c e s.
 Methca, Nomen loci in quo castrametati sunt filij. Israel profecti de Thare. nume. 33.

*Metheon Astrologus, qui Atheniensibus expeditionem agitantibus, quum ex Astrologiæ disciplina præuideret futuram belli calamitatem, cōbusta domo, suãque fortuna palam in coniectione deplorata, sic populum commouit vt præter consuetudinem filium suum receperit ab omni militia exemptum.
 Methónè, Ciuitas littoralis Peloponnesi, in Magnesia regione, quam cum obsideret Philippus rex Macedonum, Alexandri Magni pater oculum amisit, ictu sagittæ quam iecerat Aster oppidanus, cui inscriptum erat, Aster telum Philippo immisit in oculum. Ptolem. lib. 3. cap. 6. Hodie Modona: via peregrinantium Hierosolymam à Venetiis.
 Methónè, Stephano, vrbs Thraciæ. Homerus. Ciuis, Methonæus. Alia est Macedonia. Abundat vino, quod Græci *methon* vocant, vnde nomen. Alia est Laconia, cuius Gentile, Methonæus. Quarta, Persidis: Quira, Eubææ.
 Methuriades, insulæ inter Eginam & Atticam prope Troezenem: Gentile, Methuricus. Steph.
 Methydrión, vrbs Arcadiæ: Ciuis, Methydrius, & alia Theffaliae ciuitas. Steph.
 Methymna, Actoliæ oppidum.
 Methymna vel Methymne, vrbs Lesbi, à Methymna Macharis filia vxore Lepydni, hinc Methymnæus, Stephano, apud quam nascitur bonū vinum. Ab hac vrbe ortum habuit Arion citharædus nobilis, quem Herodorus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumem deuctum, in portum ad Tænarum fabulatur.
 Metilius Bradua, Consul cum Vero, anno ab vrbe 912.
 Métia, vna ex x x x v. tribubus populi Romani.
 Metiānus, Iuriconsultus tempore Alexandri. Aug.
 Mételis, vrbs Aegypti prope Alexandriam, quæ nūc Bechis vocatur. Hinc *metelitis vniuersitas*. Fortè etiam pro vrbe *metelitis* legendum. Steph.
 Metiochus, Miltiadis Atheniensis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Persarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læsus fuit, sed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & diuitiis, atque vxore Persiba, ex qua liberòs suscepit. Herodot. lib. 6.
 Metis, Hesiode in Theogonia, Nympha, sic dicta à consulendo, *metis* enim consilium significat, vna ex filiabus Oceani & Theryos.
 Metiscus, Turni auriga. Virgil. lib. 12. Aeneid.
 Mécius Carus, delator insignis. Plinius prima epistola ad Vocanum: & lib. 6. ad Hispanum.
 Mécius Geminus, dux Tusculanorum, superatus à Romanis bello Latino.
 Mécius Curtius, Sabinorum dux contra Romulū, ob raptas Sabinas acriter pugnavit.
 Mécius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorum, qui, quòd ex prescripto fœderis ad belli societatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hostem Romanis, suos

prælio eduxerat, iussu Tullii, duabus admotis quadrigis, discerptus est.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quaſcunque vellet ſpecies, tranſmutaretur. Quare cum pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum conuerſa, ſeruituti ſe exemiſit. Qua occasione vſus Eriſichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatē. Ouidius ad ſinem libr. 8. metamorph. Reuera autem metra nobilis fuit meretrix, quæ nondam inuēto auri, aut gemmarum vſu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabar: vnde factus eſt locus vulgi fabulæ, vt metra diceretur tranſmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indèque manauit prouerbiū, Mutabilior Metra.

Metrânus, ſub Decio apud Alexandriam, martyrio coronatus eſt.

Metri, Nomen viri. 1. reg. 10.

Métrœcles, Philoſophus Maronites, frater Hiparchiæ, Crateris leuir. Tortel.

Metrodôrus, Lampſacenus, Epicuri diſcipulus, ſiſiſimūſque amicus. Strabo. Diogen.

Metrodôrus Athenienſis, Carneadis auditor, pictor & philoſophus. Cic. lib. 1. de Oratore.

Metrodôrus Sceptius, è philoſophica vita in ciuilem mutatus eſt, magna ex parte in ſuis ſcriptis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicendi genere vſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginienſes, adſecutus eſt: atque vti Carthaginienſis viuebat. Quūſque amicitiā mithridatis regis ſibi conciliaſſet, ad illum cum vxore diſceſſit, & honore maximo adfectus eſt. Strabo libr. 13. huius ſumma memoria à Cicerone commendatur primo Tuſcul.

Metrodôrus Chius, qui vniuerſum ſempiternum eſſe dicebat. Nam ſi factum eſſet à non ente, inſinitum etiam, quoniam ſempiternum cum non habeat principium vnde incipiat, nec exitū quo terminetur, immobile quoque aſſerit, quoniam moueri non poſſit, quod non tranſeat: tranſire autem necèſſe eſt aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt, ex æthere autem nubes fieri, denſatione aquæ, quæ ſolem decurrens extinguit ipſum, quibus terrefactis, rurfum accenditur. Solem ſiccitate coſtipatam ex aqua ſplendida, ſtellam efficere, dicit etiam diem ac noctē inde fieri, quòd Sol extinguitur atque accendatur., eclipſum quoque extinctione fieri.

Metrópolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deūm condita. Eſt & alia rurfus in Phrygia. Item aliæ octo ſequentium regionum, Lydiæ, Theſſaliæ, Acarnaniæ, Doridis Moſynicorum, Ponti, Scythiæ, Eubœæ, ſuperioris Theſſaliæ: Gentile, Metro-

polites. Steph.

Meuſinus, rex Tyri, anno mundi 3061.

Meuânia, Vmbriæ oppidum, inclytus Propertio alumno, ad viam Flaminiam armentorum & gregum ferax, Meuanates populi hinc dicti. Plinius lib. 35. cap. 47.

Méuius poëta ineptiſſimus; Virgilij & Horatij temporibus, vtrique æquè inuiſus, quod poëmata illorum inſectaretur, & ex alienæ laudis obreſtatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgilio maſtix vulgò appellatus eſt. Virg. 3. Ecloga. Qui Bauium non odit, amet tua carmina, meui: Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos. Horatius lib. 1. Carm.

Mala ſoluta nauis exit alite.
Ferens oleſtrem meuium.

Meza, Filius Rahuel filij Eſau. gene. 36.

Mezaab, Pater matre. patris mecabel vxor Adar regis in Edom ſeptimi. gene. 36.

Mézades, v. 1. Athenienſium iudex circa annum mundi 3021.

Mezéntius, Tyrthenorum rex, ſummus Deorum contemptor, qui cum tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus, vna cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum aduerſus Aeneam gerentem. Quo in bello cum magnam tam Troianorum, quam Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, vna cum filio ab Aenea eſt interemptus. Virg. 10. Aeneid.

M I

Miácorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, miacorius. Stephanus.

* **Miagrus** deus erat muſcarum. Aliter vocabatur myodes & Achor. Plur.

Miamin, Nomen viri. 2. eſd. 10.

Mibahar, Nomen viri. 1. paral. 11.

Micha, Pater Abdon. 2. paral. 34. qui 4. reg. 22. dicitur michaia, Filius Ioel. 1. paral. 5. Filius meribbaal filij Ionathan, 1. paral. 8. Filius miphiboſeth, 2. reg. 9.

Michâel, Filius Izrahia filij Ozj Thola filij Iſſachar. 1. paral. 7. Pater Galaad, 1. paral. 5. Pater item Sthur principis tribus. Aſer, nume. 13. Eſt & nomen angeli, daniel. 10.

Michâel, Conſtantinopolitanus imperator, anno CHRIST I, 812.

Michâel Balbus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum CHR I, 822.

Michâel Theophilij, cum Theodora matre, 11. annis Conſtantinopoli imperauit, ſub annum CHR I, 846. Blond.

Michâel Athenacus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum CHR I, 1024. Blond.

Michâel Paphlagon, occiſo Romano, Conſtantinopolitano imperatore, imperium arripuit ſub annum ſalutis 1036.

Michâel Calaphares, Zoes Auguſtæ adoptione Conſtantinopolis imperator factus, in inſulam eam relegauit, ſed ab ea poſtea & regno oculis priuatus eſt. Blond.

Michâel Senior, anno vno Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1058.

Michâel Parapinaceus, Conſtantini ducis filius, Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1076.

Michael Palæologus, Balduino pulſo, Conſtantinopolitanum imperium arripuit, quem mortuum Græci ſacerdotes, quia ſe Romanæ eccleſie, in cōſilio Lugdunenſi, ſubiecerat, ſepultura arcuere. Blond.

Michael Cathalaicus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 1009.

Michael, Pater Achobor, 4. reg. 22: Filius Meribbaal filij Ionathan, 1. par. 8: Mater item Abiam regis Iuda. 2. par. 13: quæ 3. reg. 15, dicitur Maacha.

* **Michale** Centaurea mulier quæ docuit Theſſalas remedium amoris. Seneca.

Michas, Heb. Michæas, Nomen viri de mōte Ephraim. iudic. 17.

Michæa, ſiue Michæas, Filius Gamariæ filij Saphan ſcribæ, ierem. 36. Filius item Iemla, 3. reg. 22, 2. eſd. 12.

Michæas, Nomen Prophetæ. iere. 26. mich. 1.

Michol, Nomen filiæ minoris regis Saul. 1. reg. 14. eadem vxor Dauid.

Micypſa, Numidarum rex, Maſiniſſæ regis filius, qui Iugurtham Maſtaſtabalis fratris filium, vna cum Adherbale & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Salluſtius. Fuit enim Iugurthæ patruus. Aliàs Micypſa.

Mida, vel Midaëum, vrbs Phrygiæ: Hinc Midæus, Midæus. Steph.

Midas, Gordij bubulci filius, Phrygiæ rex pecunioſiſſimus, qui cum Bacchum hoſpitiū ſuſcepſiſſet, iuſſuſque eſſet petere, quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè ſe optare reſpondit, quàm vt protinus, quicquid attigiſſet, in aurum verteretur. Quod cum Bacchi benignitate obtinuſſet, ſolidas arces & regias ſolo contactu in aurum conuertit. Verùm cum vrgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus, ſe parum ſapienter optaſſe: periſitque à Libero patre, vt minus illud, quantumuis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque eius Bacchus, iuſſit vt in Pactolo fluuio ſe ablueret. Cui cum morem geſiſſet, ipſe quidem priſtino reſtitutus eſt ſtatui: cæterū Pactolus ex eo tempore aureas arenas voluere cœpit: vnde & Chyſorhoas eſt appellatus. Poſt hæc cum Pan Apollinem ad cantus certamen pro uocaſſet, Tmolusque iudex electus ſecundum Apollinem pronunſiaſſet, approbantibus iudicibus æquitatem cæteris, qui aderant, omnibus, vnus inuentus eſt Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret, Tmolusque ſententiā, tanquam iniuſtam reprehenderet. Quamobrem indignatus Apollo, aſininas ei auriculas addidit: quas tam ſcietem occultauit, vt nemo ſciret, præter ſolum tonſorem: qui cum rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamauit, Aures aſininas ha-

bet rex Midas. Deinde foſſam terra adoperuit: eò que in loco temporis proceſſu creuerunt arundines, quæ commotæ vocem, quam tonfor inſoderat, reddiderunt: vt latius fabulatur Ouidius 11. Metamorph. Alij tamen malunt, Midam inter Apollinem & Maſſyā decertantes iudicem conſtitutum, cum pro Maſſyā ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatū. Hinc natū eſt prouerbiū, Auriculas aſinæ Midas habet: quo vtimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguique iudicio homines. Alij rurfus ſic narrant, Cum præteriret aliquando Midas Liberi patris aſinos, atque eos aſſiceret iniuria, iratum Bacchum auriculas ei aſininas addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hæc allegoria ſignificatum Midam, vtpote tyrannum, corycæos ac ſubauſcultatores dimittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis vtens aurium vice. Proinde cum vulgus admiraretur, ab illo reſciri etiam ea, quæ clam ac procul fierēt, occaſionem fabulæ datam eſſe, vt Midas diceretur auriculas aſinæ habere: vel quòd nullum aliud ani mal acrius auidiat, quàm aſinus, excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

Midea, Haloëi filia, Perſei vrbs quondā dicta. Hinc Mideates & Midæus. Alia eſt Perſepolis in Perſide, de qua infra. Eſt etiam Bœotiæ Midea: Homerus, *ἢ, τὴν πολυκάμυλον ἔκρινεν ἔχον, ἢ, τὴν μίδαϊον*. Eſt & alia Lyciæ, Steph.

Mieza, oppidum Macedoniae, quod olim Strymonium vocabant, à Mieza Bereris filia cognominatum: Gentile, Miezus & Miezæus. Steph.

* **Milamon** vir quidam, quem ferunt poëtæ in Ieonem fuiſſe commutatum. Paleph. lib. De fab.

* **Mileſius** cognomen Apollinis cuius & Strabo & Laſtantius meminerunt. Hic conſultus aliquando vtrum Chriſtus homo eſſet an deus, reſpondit. *Θνήſεις εἰναι κατὰ ſαρκά, ſοφὴς τετρατάδεσσι ἔργοις ἀλλ' οὐκ ἁλλοδαῖον κριτῶν ἔκδοσις οὐκ ἔστιν.* id eſt. *Γόμερις, καὶ σολῶπειε πικρῶ ἀνίλυσαι τιλιβῆην.* id eſt.

* **Mortalis** erat ſecundum carnem, ſapiens portentoſis operibus. Sed ſub Chaldaeis iudicibus armis comprehenſus, clauis & cruce amarum tolerauit finem.

Miletópolis, vrbs inter Cyzicum & Bithyniā, iuxta Pynadacem. Alia eſt in Perſide. Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 12.

Milétus, filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filij, vel vt Ouidius habet, Deiones, qui cum Minoa Cretenſium regem iam ſenem, quoniam priuare veller, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariam Aſie regionem fugit, ibique oppidum condidit, quòd de ſuo nomine Miletum appellauit, eiſque incolas Mileſios. Ouidius lib. 9. Metamorph. Alij tamen Miletum conditum malunt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre, & ab eo

Miletum appellatam fuisse, ab altera eiusdem nominis urbe, quam in Creta reliquerat. Strabo lib. 14. Urbem hanc præstantissimam lanæ proventus nobilitavit, ex qua fiebant milefia fragula, & vestes milefia, ob insignem molliem in matronarum deliciis habitæ.

Miletus, vrbs in finibus Ionæ & Cariæ, Herodoto, à Neleo ædificata, decem stadiis ab ostio meandri amnis secreta. Hæc autem Anaetoria nominata su per octoginta urbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquus Branchidarum appellatum, postea Apollinis Didymei. Pompon. li. 1. Miletus (inquit) vrbs quondam Ionæ totius belli, passique artibus princeps, patria Thaletis Astrologi, & Timothei musici, & Anaximandri physici aliorumque civium inclytis ingeniis merito inclyta. Ab hac milefij, populi dicti sunt, qui quum prius potentes essent & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiserunt. Stephanus. Prius Lelegis vocabatur, quod Leleges inhabitarent: deinde Pityusa, à Piceis arboribus, & quod picea primum illic nata dicatur. Postea Anaetoria nominata est, ab Anaetore (sic enim legendum videtur in Stephano) Terræ & Cæli filio. Alia fuit eiusdem nominis vrbs in Creta. Homerus lib. 2. Iliad.

Milias, Herodoto, locus in Asia, cuius populi iam tunc appellabantur Solymi. His postquam imperavit Sarpedon, Termilæ sunt appellati, tantisper dum Lycus Pandionis filius à fratre Aegæo Athenis pulsus ad Sarpedonem in Termilas abiisset, factumque esset ut temporis progressu ad Lyci nomen Lycij vocarentur. *μυλων* Stephano per *υ* in penultima. Dicuntur etiam milyes à milye vxore Solymi & sorore, postea vxore Gragi. Gentile, milyeus & milyices. Vide *T E R M I L E & S O L Y M I*.

*Milichius Bacchus dictus est quod non solum vini sed & ficorum & fructuum prope omnium inuentor fuit. nam milicha ficos olim significabant.

*Milichæ fons in agro Syracusano. Plin libro secundo, cap. 8.

Milicho, Nomen viri. 2. cfd. 12.

Milinus, in Creta prædo & pirata cludelissimus, ab Hercule Libyco interfectus. Berol.

Milissia, vrbs, Epidaur^o postea dicta, vt supra ex Stephano diximus.

Milo, Crotoniensis, homo tantæ fortitudinis, vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per stadium portauerit, quem istu pugni interfecit, vnóque die integrum deuorauit. malum tenenti digitis nemo poterat extorquere: dum confitisset, nemo vestigio educere. Quum autem nimia neruorum fiducia arborem in parte media hiantem diducere vellet, brachijs hinc inde restrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda.

T. Annius milo, è Lanuio, municipio, familia Pappia, adoptatus à Tito Annio auo materno, qui cum P. Clodium Tribunum plebis multa seditione

se in repub. molientem occidisset, frustra à Cicerone defensus elegantissima illa oratione, quæ etiam hodie omnium manibus teritur, malsilium damnatus in exilium profectus est. Pædianus. Hic cum ob eam causam exularet malsilia, vidissetque Ciceronis orationem pro se scriptam, longè meliorem ea quæ habitata fuerat, dixisse fertur, si sic orasset Cicero, non ego malsilia lumbricos legerem. Dion. in Romanorum historia. Est item nomen montis Indiæ, in quo homines nascuntur auerfis plantis, octonos digitos in singulis pedibus habentes.

Milónia, vrbs Samnitum clarissima: Gentile, miloniat. Steph.

*Milthas vrbes quo in explicandis prodigijs Dion vsus est. Plut. in Cinqione.

Miltiades, dux Atheniensis clarus, qui decem millibus suorum civium, & Plateensibus auxiliarijs mille, profigauit Persarum sexcenta millia in campis marathonijs. Iustinus lib. 2. Postea tamen peccatus damnatus in carcere, & vinculis mori ab Atheniensibus coactus est. Valerius maximus li. 5. cap. 3.

Miltiades, Doloncorum tyrannus. Olymp. 57.

Milcorus, vrbs Chalcidica in Thracia. Steph.

Milyæ, milyas, Vide *M I L I A S*.

Mimálces, populi Libyæ. Steph.

Mimálion, adolescens, qui Atalantam puellam venatricem, in Arcadia amauit. sunt qui eundem & meleagrum fuisse putent. Propert. lib. 1. Eleg. 1.

Mimállis, Plin. lib. 4. cap. 12. à Callimacho insula dicitur quæ ab alijs melos, à nonnullis Zephyria.

Mimállones, Straboni mulieres Liberti patris orgiæ celebrantes, quæ & Thyades dicuntur, & mænades, & Bacchæ. mimallones autem dictæ putantur, à mimante Ionæ monte, Baccho sacro: vel à verbo Græco *μιμῆσαι*, quod est imitari, eò quod thyrifos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eadem & mimallonides dicuntur. Hinc mimalloneus, a, um.

Mimallónides, cognomen Bacchiatum mulierum, Vide *M I M A L L O N E S*.

Mimas, mons minoris Asiæ (vt docet Homerus in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suidas ait) haud procul à Colophone, continuis obsessus urbibus, vnde futuræ tempestates sentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho sacra facere consueverunt, à quo mulieres sacrificulæ mimallones & mimallonides dicuntur.

Miméranus, Suidæ, Ligytiadæ filius, poëta Colophonius, aut (vt alij malunt) Smyrnæus, Elegiarum scriptor, Olympiade *x x v i i*. natus: quanquã non defunt qui eodem tempore vixisse velint, quo in Græcia septem Sapientes floruerunt. Propert. lib. 1. Eleg. 9.

Mimas, gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat. lib. 3. Carm.

Mimnédus, vrbs Lydorum: Gentile, mimnedius.

Mimæi, Stephano, populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacentes, qui primi commercium thuris fe-

cere, nec præter hos Arabes alij thuris arborem vident. Vnde ab ipis thus ipsum Minæum dictum est. Plin. lib. 12. cap. 14.

Minálum, Vide *M E L A N Y O N*.

Mincius, Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profuens, alium prope Mantuam lacum efficit: & inde rursus, multis torrentibus auctus, inluit in Padum. Virg. 4. Georg.

Minédus, Vide *M I N N E D V S*.

Minerua, sapientiæ & bonarum omnium artium Dea, ex Iouis cerebro sine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cum funonem sterilem videret, ne prorsus sine prole esset, cerebrum suum percussisse, indeque Mineruam profiliisse. Quo commento illud significare voluerunt poëtæ, bonarum artium disciplinas, humani ingenij non esse inuentum, sed ex Iouis cerebro, hoc est, ex inexhausto diuinæ sapientiæ fonte in humanum usum esse depromptas. Dicitam autem Mineruam quidam existimant à minando, quasi vim minetur. Sæset enim simulachrum eius fingi ægide & hasta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur, *αἰθέρα κλέειν*, propterea quod hastam tenens, eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur, eò quod Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicitur apparuisse. Ab Homero peculiari epitheto *πλαυκώπις* dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæsam nostri cognominant. Hæc prima lanificij inuentrix creditur extitisse, decæ artis eius præstantia cum Arachne puella Lydia contentasse: cumque iam penè ab ea vinceretur, radio percussam in araneam eam comutasse. Olei quoque usum prima putatur ostendisse, diuinusque ob id honores meruisse: dignamque ideo iudicantem esse, quæ Athenarum vrbi nomen imponeret, reiecto Neptuno, qui edito equo nascenti vrbi potentiam bellicam promittebat. Vulcani nuptias constantissimè fertur repudiasse, virginatémque perpetuò illibatam seruasse: vnde & Innupta peculiari epitheto appellantur Poëtæ. Augustinus & Berosus scribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuisse ætate. de hac etiam in dictione *P A L L A S*. hanc filiam Iouis ac virginem putauerunt, quod & incorruptibilem aiunt esse natura, & extremum locum vniuersi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam, quoniam ter in annuo spatio, vere, æstate, hyme commutatur, *πλαυκώπις*, id est, glaucoculâ, nõ quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipsum denotat) sed quoniam aer visum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Aegyptij Saitæ colunt. Tertia, quam à Ione generatam supra diximus. Quarta à Ioue nata, & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis, quæ patrem dicitur interemisse, virginatè suã violare conantè, cui pinnarum calaria adiungunt. Cic. lib. 3. de Natura Deorum.

Mineus, vir quidam Thebanus, cuius filia in vesperilionibus sunt commutata. Ouid. 4. Metam.

Minéias, seu Mineis, Minei filia. Ouid. loco supra citato.

Mínilus, mons Thessaliæ, postea Orchomenus dictus.

Mínio, fluuius Thuscæ, non procul à Cærete oppido.

Miniatæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

Minius, fluuius Hispaniæ, à colore pigmenti, quo plurimum exundat.

Minius Rafaranus, Hispanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hispani, post defectionem ab Ordonio rege, creauerunt. Ritus.

Minæi, Vide *M I N E I*.

Minoæ, vrbs in Amorgo insula Cycladum. Stephanus in Amorgo. Est & altera in Sicilia. Item Megarensium emporium fuit, duodeuiginti stadiis distans ab vrbe, quod & Nisea appellatur. Strabo lib. 9. Stephanus Gazam Palestinæ quoque Minoam olim dictam, author est. Alia quoque est in Siphno vrba Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ, à Minoe. Item insula quædam, non procul Megarit, (fortè eadem ab Megarensium emporio, de quo iam diximus) Parus etiam locabatur *μινωία*, vnde ciues Minoæ, Stephano. Infra Minois legitur pro Paro.

Minos, filius Iouis ex Europa, vt poëtæ ferè omnes asserunt. Alij verò nonnulli affirmant non Iouis, sed Xanthi regis Cretenensium ex Europa filium fuisse, cui in regno successit. Herodorus verò lib. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Crete discessisse, sed illo fugato regnum obtinuisse. Idem primus Cretenensibus leges dedit. Aristotel. Polit. 1. Pasiphaen Solis filiam matrimonio sibi iunxit, & ex eo filios, filiasque progenuit. Maxima bella gessit aduersus Megarenenses & Athenienses, quod filium suum Androgæum occidisset: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ prodicione cepit, quæ amore Minois capta, Misum patrem fatali capillo spoliavit: Athenienses autem eò necessitatis compulsi, vt septem quotannis iuvenes in Cretam mittere cogentur, Minotauro monstro obiciendos. Dædalum quoque Atheniensem patria exulantem hospitio suscepit: qui cum ingenio, artisque fabrilis peritia plurimum valeret, labyrinthum ei extruxit innumeris viarum ambagibus inextricabilem: cui & Minotauro inclusit, monstrum ex tauro & Pasiphae vxore susceptum. Verum cum postea didicisset, Dædalum vxori suæ in tam nephando concubitu adiutorem sese præbuisse, vaccamque ligneam fabricasse, cui illa inclusa tauro fuerat commissa, ipsum quoque vnà cum Icaro filio idem labyrintho inclusit: cumque illi alis cara conlucatis inde euolassent, classe eos in Siciliam vsque est persecutus: vbi apud Camerinum, seu Camicum oppidum à filiabus Crocali seu Cocali regis occisus est. Alij tamen à Cocalo rege

per prodicionem captum, & in thesmis suffocatum tradunt.

Minotaurus, monstrum bifforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Pasiphaë vxore Minois, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat, iussu Minois Labyrintho inclusum, humanis carnibus vescitur. Huic quoniam Athenienses ex præscripto fœderis septem ex suis liberis mittebant deuorandos. Sed tertio anno Aegæi filius Theseus sorte missus, Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto filij gloriæ, fuga euasit. Seruius interpretatur Taurum, scribam fuisse Minois, qui absente rege, cum Pasiphaë concubuit in domo Dædali: & quia Pasiphaë eodem tēpore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro esset similis, factum esse locum fabulæ, Minotaurum bifforme monstrum peperisse dicitur.

Minthe, à Poëtis Cocyti filia fuisse fingitur, quam cum Persephone cum Plutone deprehendisset, in herbam sui nominis commutauit. Nam *μίνθη* à prisca Græcis dicebatur herba, quæ postea ab odoris suauitate *ἀδωμονος* appellata fuit. Latini vnus tantum literæ immutatione Mentham vocant. Ouid. 10. Metamorph.

Minthe, mons, vt scribit Strabo lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proserpina in herbam mentham mutauit.

***Mintius** Venetiariū fluuius, ex Benaco scaturiens, delabitur Mantuam, Polit. O sacris Minti Celebrate musis.

Minturnæ, Ptolemæo, oppidum in Campania inter Sinuessam & Formias, ad Lirim fluuium: habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens persecutionem Syllæ.

Minucia, Vestalis, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionem venit libidinis, vnde & vna defossa est. Liu. lib. 3.

Minucia, porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutij, cui erat proxima.

***Minucianus** sophista Atheniensis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta scripsit.

Minucius Fundanus, Asiæ Proconsul. sub Hadriano Cæsare.

***Minucius Augurinus** Trib. pleb. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic, quod farris precium trinis nundinis ad eam vilitatem redegerat, vt asse modius vniret, tantum à plebe est habitum honoris vt collata in capita stipe vnciaria, ænea ei statua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. lib. 37. cap. 5. & lib. 28. cap. 3.

Minya, vrbs Thessaliæ, à Minyo dicta, quæ prius Almonia dicebatur. Inde Minyates, populi. Est & altera in Phrygia: Hinc Minyeon, Minycis, Minyæus: Gentile, Minye. Steph.

Minyæ, populi Thessaliæ, aut certè Magnesiæ, quæ est regiuncula Thessaliæ ab ortu annexa: qui Iasonem in Colchos proficiscentē securi sunt. Diisti Minyæ, à Minya Orchomeni rege, Chrysa:

filio, Alij, populi Bæotiz circa Ioculum montem habitantes.

***Minyas** Chrysa filius, à quo Minyæ, quibus imperauit, nomē acceperunt. Hic quū omnes mortales suæ ætatis opibus superaret, primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarum gratia construxit. Pausan. & Cæsar. Rhod. lib. 20. cap. 25.

Miphiboseth, Filius Ionathæ filij Saul, 2. reg. 4. 9. Fuit item alter, filius Saul ex Respha, 2. regum 19. & 21.

Minyæus, siue Minyæus, Homero fluuius Thessaliæ, postea Orchomenus dictus. Plin. libro 4. cap. 8. Hunc Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Homer. lib. 11. Iliad. iuxta Arenem in mare desuere tradit, cum ait,

ἔτι δὲ τῆς ποταμῆς Μινυῖος ἰσθμὸς ἐλάων, ἐγγύθεν Ἀργείων.

***Miracles** fuit nescio quis cōcinnatulus, qui vnguētatos auratosque capillos fertur habuisse. De hoc val. Flaccus lib. 2. Argon. Simul armiger ibat semiuir, impubemque gerens sterilemque iuuentam.

Mirandula, Italiæ, ciuitas, Ioanne Pico comite nobilis.

Miritus, exiguus mons Thessaliæ.

***Mirobriga** vrbs hispaniæ vltioris in conuentu cordubensi. Ptolemæo, Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobricam vocat.

Misam, Filius Elphaal filij Mehufim. 1. paral. 8.

Misach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui & Misael dicitur.

Misael. Nomen viri, quem præceps Eunuchorum regis Nabuchodonosor vocauit Misach, dan. 1. Filius item Oziel filij Caath, exod. 6.

***Misael** puer quidam qui vna cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacē ignis coniectus, hunc domini ibi cecinit.

Miscellus, Crotonis conditor, Vide SYRACVSÆ

Miscera, vrbs Sicaniæ: Gentile, Miscereus, Steph.

Misdares, Persarum rex, sub annum salutis 300.

Misenus, Aeoli filius, Hectoris rubicen, quo mortuo Aeneam secutus est in Italiā. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen prouocaret, à Tritone submersus est, sed postea ab Aenea inuentus, ab eo in monte quodam Italiæ sepultus est, qui deinde Misenus vocari cœpit. Virg. lib. 6.

Misenus promontorium est Campaniæ, non procul à Cumis, nomen habens à Miseno Aeneæ rubicine illuc sepulto. Virgil. 6. Aeneid.

Misetus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Miletius.

Misgères, populi Iberum. Steph.

Misgomec, vrbs Thessaliæ: Gentile, Misgomecius.

Mispila, vrbs Medorum: Gentile, Mispilates. Strep.

Misēnia, regio Peloponnesi, in qua est ciuitas Messenæ, cuius incolæ Messenij dicuntur. Ouid. lib. 12.

Missellus, Armenius, Constantio Cæsare à se interfecit, Cæsare appellatus à militibus, ab iis-

dem paulò post est interfectus, sub annum salutat 691.

Mistyllus, nomen coqui apud Martialem.

Mithra, à Persis dicitur sol. Strabo lib. 15. Ponitur aliquando pro primario sacerdote. Apuleius lib. vlti. Ipsūque mithram illum suum sacerdotem præcipuum sacrorum ministrum decernit.

Mithriaca, sacra Solis, siue Osyridis. De quibus Lamprid. in Commodio, Sacra Mithriaca homicidio vero polluit, cum illi aliquid ad speciem timoris vel dici, vel fingi soleat.

Mithridates, rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt sex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic dissidentibus Romanis sociali bello, Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam, insulâsq̄ omnes, excepta Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Asia negotiantes, nocte vna occidendos curauit: Q. Oppium Proconsulem, & Apuleium legatum in vincula coniecit, sed à Sylla apud Dardanum fufus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congressus, tanta suorum clade superatus est, vt rebus suis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cū bellum instauraret, à Pompeio omnibus profusis viribus est exutus, tandēque à Pharnace filio in regia obsessus, veneno vitam abrumperetentauit. Verū cum ea via parum proficeret, quod corpus multis antea antidotis aduersus venena firmasset, immixtum percussorem Calulum, autoritate vultus eius teritum reuocauit, & in eadem suam manum trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximè crudelitate: nam Laodice coniuugem & sororem, præterea matrem, fratremque, ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit.

Mithridates alius, Bruti epistolam collegit, quæ impressæ sunt ab Aldo.

Mithridates, Filius Gazabar. 1. efd. 1.

Mithridates Arsaces, Parthorum rex. Olymp. 139.

Mithridates, rex Pergami. Olymp. 183.

Mithridates, Hiberus, Parthorum rex. Olymp. 203.

Mithridates, Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitylène, nes, & mitylenæ, arum, vrbs maxima in Lesbo iuxta methymnam, à cuius nomine nunc omnis insula mitylene appellatur, in qua fuerūt olim duæ nobilissimæ ciuitates, hæc videlicet & methymna. Hanc eandem insulam pridē Lesbum dictam volunt, ab vrbs nomine, quæ in ea potentissima fuit. Dicta mitylene, Diodoro li. 4. à mitylene macari filia. Hæc nunc mitallinū dicitur, vrbs clara Pittaco ex septem sapientibus vno, & Alceo poëta, & Antimenide fratre eius, & Diophane oratore, & Theophane rerum scriptore, qui magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac scribit Vitruuius lib. 1. quod magnificenter & eleganter ædificata fuerit, sed non prudenter posita, in qua Auster: cum fiat, homines ægrotant: cum Corus, rufsiunt: cum Septentrio, restituntur in salubritatem. Mitylene,

Stephano (quanquam prima per v, secunda per s, apud eum scribitur) à mitylene macaris (sic enim legendum videtur, non Cæsaris) aut Pelopis filia, vel à mytile conditore: vel à mytone Nepruni aut mitylenes filio proximo continenti abest quinquaginta septem millia passus. act. 20.

Mitys, vir quidam, cuius statua eum, à quo interfectus fuerat mitys, collapsa oppressit. Aristot. cap. 10. de poetica.

Mitterim, insula vltra Britanniam sex dierum navigatione, vt libro 4. Plinius scribit. In ea candidum plumbum prouenit.

Mizzaim, Vide MEZRAIM.

M N

Mnas, pitata, qui temporibus Pompeij oram Italiæ præditoria classe infestabat. Plutarchus in Antonio.

***Mnasyrium** locus est in Rhodo insula non procul à Lyndo oppido. Strabo lib. 14.

Mnemósyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouè musas peperit. Hesiodus in Theogonia: Latinè memoriam interpretari possumus, quam ideo musarum matrem fingunt poëtæ, quod omniū scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conseruetur.

Mnesarchus, inter principes philosophorum Ciceroni numeratur Acad. quæst. lib. 4.

***Mnesimachus** poeta Comicus cuius tres fabulæ enumerantur à Suida.

***Mnesitheus** medicus Atheniensis, Gal. libr. 1. ad glauc. Itē mnesitheus herba quædam quæ vulgò oculus bonis dicitur. Diosc. lib. 3.

Mnester, Agrippinæ, quæ Neronis iussu interfecta est, libertus. Is, Agrippina à satellitibus Neronis interempta, ferro se transfixit: incertum charitate in patronam, an metu exitij. Cornelius Tacitus lib. 14.

Mnestheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgilius, Mnestheumque vocat, &c.

Is ab Assaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author est in 12.

Et genus Assaraci Mnestheus. Nonnunquam verò causâ metri additur e post m, Meneitheus. Virgil. 10. Aeneid.

Nec Clycio genitore minor, nec fratre Meneitheo. Nec aliter potest stare versus, vt annotauit Seruius.

Mnestheus, qui & Peteo x 1. Atheniensium rex, anno ante Romam conditam 450.

***Mneus** Suida, bos soli facer quem Heliopolitæ pro deo colebant in septe eum nutriendes. Strabo lib. 17.

M O

Moab, Filius Lot ex filia sua maiore, genesis 19. A quo vrbs Arabiæ (quæ aliàs, vt Eusebius refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt, isa. 11. Est & regnum filiorum Lot ad orientem Iudææ situm, proximum mari mortuo & Iordani. Est præterea nomen regis, 1. reg. 12. & 20.

1. paralip. 4.
 Moabitæ, Idem.
 Moabites, Idem.
 Moabitides, Idem.
 Moabitis, Idem.
 Moadia, Nomen viri. 2. efd. 12.
 Mòba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Mòbitæ, Steph. Vide M O A B.
 Mobonnai, Nomen viri. 2. reg. 23.
 Mobucharax, Vide C H A R A C M O B A.
 Mocarſus, parua regio Thraciæ: Gentile, *μοκάρης*, Stephano.
 Mòcata, vrbs Bithyniæ: Gentile, Mocatenus. Stephanus.
 Mochona, ciuitas. 2. efd. 11.
 Mochori, pater Ozi. 1. paral. 9.
 Mocle, vicus Phrygiæ: Incolæ, Mocleni, Stephanus.
 Modéſinus, aliàs Herennius, iurifconfultus, Alexandri Auguſt. temporibus.
 Modéſtus, c o s. cum Arintheo, anno ab vrbe 1125.
 Modin, ciuitatis nomen in monte ſitæ, vt videtur Baala, ſuper torrenti qui apud Secronam effunditur, patria Machabæorum, vbi eſt eorum memorabilis ſepultura, ſeptem pyramides ex quadrata mole ſurgentes. 1. mach. 2.
 Modòna, Vide M E T H O N E.
 Mœmagus, Ptolemæo, Galliæ vrbs: hodie *Nemoux*.
 Mœnis, Germaniæ fluius in Rhenum fluens. Pompon. lib. 3. Huius fluij meminit & Tacitus, Mœnus porius, Vide M E N V S.
 *Mœrageres Iuppiter dictus eſt, quod quæ à Parcis mortalibus deſtinata ſunt non ignoret. Pausanias autor eſt in Templo Apollinis ſimulachra duarum Parcarum fuiſſe, Iouemque pro Tertia aſſiſſe cognomento *μοιραστήριον*, & eodem cognomine ibi Apollinem fuiſſe. Paleph.
 Mœris, veneticus deſcribitur Virgilio in Bucol.
 *Item eſt inſula in mari Lycio de qua Plinius lib. 3. cap. 31. fuit & Rex ægyptiorum cuius opus eſt lacus inter Arſinoitem & Memphitem manuſactus, circuitu c c c l. Paſs. qui ab illo Mœridis lacus appellatur. Plin. lib. 5. cap. 9.
 Mœſia, Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vſque cum Danubio decurrens. In Myſia Aſiatica ſunt Dardani, Mœſi & Triballi, Pontòque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y ſcribitur Myſia. Vide infra & ſuprà, M E S I A.
 Moga, primùm dicebatur quæ poſtea Cappadocia, nunc autem Cæſarea à Cæſare, vt refert Joſephus, & ſuprà dictum eſt in Cæſarea.
 Mogúntia, oppidum tranſalpina Galliæ. Vulgò *Maintz*, ad Rhenum. * *Maience ſur le Rim*.
 Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit ſub annum à diluuiò 300.
 Mòhola, Nomen viri. 1. paral. 7.
 Moholi, Filius Merari, filij Leui. exod. 6.
 Molada, ciuitas, quæ in tribu tam Iudæ, quàm Simeonis reperitur. ioſue 15. & 19. 1. paralip.

menon 4.
 Molathi, ſiue Molathites. 1. reg. 18. 2. reg. 21.
 *Molo orator Alabandeniſis, qui Rhodo claruit Ciceronis ætate. Plutarch. in vita Cic. & Strabo lib. 14.
 Moloch, Idòlum Ammonitarum, 4. reg. 23. act. 7. quod & molchom dicitur.
 Molochath, flumen, Vide M V L V C H A.
 Molchom, Filius Saharaim ex Hodæ vxore, 1. paral. 8. Sic vocabatur & Moloch, Ammonitarum idòlum, 3. reg. 11.
 Molid, Filius Abiſur filij Semei filij Onam. 1. paralip. 2.
 *Molio Iuppiter dictus eſt ab hospite quodam molione.
 Molòrchus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitiò ſuſcepit. Cuius beneficij gratiam vt hoſpiti ſuo rependeret Hercules, leonem Nemeæum interfecit, qui circuncictam regionem latiffimè deuaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolennia inſtituta, quæ Molochea dicebantur.
 Molòſſia, pars Epiri, à Moloffo Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam poſtea Helenus, de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Moloffus, ſa, ſum. Hæc regio præſtantiffimos educabat canes, qui & eodem, quo gens ipſa, vocabulo Moloffi dicebantur. Hos canes, poëtæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo, à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux lib. 5. cap. 5.
 Molòſſus, pes dictus eſt, ab eius patriæ ſaltatione. Vel quòd eo metri genere odas, in templo Iouis ad laudem canere conſueuerunt, in memoriam moloffi filij Pyrrhi & Andromaches, à quo poſtea feſta moloffia ſunt dicta. Vel, vt alij volunt, quòd Moloffi, id eſt, Theſſali ad bellum procedentes, huius modulata compoſitione vtebantur. conſtat autem tribus longis, vt Aeneas.
 Molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filiam, & nomen dedit inſulæ. Stephanus in S I D E.
 Mólucha, Vide M V L V C H A.
 Molus, Homero, vir Creteniſis, merionis aurigæ & Idomenci pater.
 Molybdána, vrbs meſſianorum. Steph.
 Molycria, vrbs Aetoliæ, Straboni lib. 10. Hinc molycrius, molycrius, molycrius, molycriſa, molycrias. Stephanus. Vide R H I O N.
 Molyndea, vrbs Lyciæ, à molyndeo: Gentile, molyndæus. Steph.
 *Molyris Ariſtoreli locuſtæ genus quæ frumenta depopulatur.
 Molyſ, vrbs Libyæ: vnde molytes & molyates. Stephanus.
 Momémphis, vrbs Aegypti: vnde momemphitis præſectura. Steph.

Momus, Deus quidam à poëtis fingitur, Nocte matre, vt inquit Heſiodus, ac Somno patre progenitus, cuius naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere, ſed aliorum deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factum, id ſumma cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nam *μῆμος* Græcè, reprehentionem ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Diologo de hæreſibus. Vide prouerbiũ, momo ſatisfacere.
 *Mona eſt inſula inter Britanniam & Hyberniam ſita. Plinius libro quarto, capite 16. Corn. Tacit. lib. 14.
 *Mona inſula in Rheno fluuiò, Holládiæ Phryſiæ ac Gheldriæ proxima, vnde fortè dicti ſunt monaſterienſes. Tacitus.
 Mónabæ, vrbs Iſauriæ: Gentile, monabates. Stephanus.
 Mónacris, Arcadiæ mós, quaſi ſolus vertex, ſiue ſola ſummitas. Tortelius.
 Mónacum, ciuitas Germaniæ: vulgò *Munchen*. Vide Cambodunum.
 Monæſis, Parthorum rex quidam, de quo Horat. 3. Carm. Ode 6.
 Monacæda, Ptolem. lib. 2. cap. 2, inſula iuxta Orientalem plagam Hybernici: alio nomine monarina dicta.
 *Monæſio ære à vulcano canis Cephalo. Pollux. 5.
 Monæta, Iunonis cognomentum apud Romanos, à monendo impoſitum. Cice. 1. de Diuinat. Nam cum vrbs maximo terræmotu concuteretur, nec quiſquam noſſet qua victima id mali poſſet expiari, vox ex Iunonis templo audita eſt, quæ ſacerdotes monuit, ſue grauida terræmotum eſſe procurandum.
 Monétium, oppidum Iapodum prope Iſtriã. Strabo libro 7.
 Monna, inſula Britanniæ proxima, Tacitus de Sue. Paulino. Eſt & eius nominis inſula in Rheno fluuiò Friſiæ proxima.
 Mónodos, Prutiæ filius, qui dètiũ loco os vnum continuum habuit. *Mós* enim dens, vnde monodos, quaſi vnicus dens, quemadmodũ Pyrrhum Epirotarum regem habuiſſe Plin. refert.
 Monochélitæ hæretici ſub Heraclij Cæſaris tẽpora vnam in Chriſto ponentes voluntatem.
 *Monomæri ſunt populi ſeptentrionales ſingulis cruribus ſaltuarim currentes, viuaciſſimæ pernicitatis, autor Gellius.
 Monæcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido diſtans ſtadiis quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis æde accepiffe putatur, quòd is in ea ſolus coleretur, quaſi *μῆνα Ἡρακλίου οἶκος*. Arcè habet munitiffimã, non procul à Nicea, quam hodie Itali vocant monicho. Dicitur portus Herculis, quia (teſte Seruio) pulſis alijs, illic Hercules ſolus habitauit, vel quòd eius templo alius deorum non colitur. A monæci portu vſque in Tuſciam vai-

uerſum litus continuum omnino ſine portu eſt, exceptis quibuſdam paruis ſtationibus ad iactandas anchoras.
 Monogiffa, locus mutilus eſt in Steph. Hinc Diana monogiffena, cui templũ Dædalus extruxit. Megiffa enim lingua Carũ lapidem ſonat. Nunc verò cruſtaceos & molles lapides, giſſa nomina-mus. Steph.
 *Monophaga erant ſacra apud Aegienſes quæ copioſe deſcribuntur à Plut. in quaſtionibus Græcis & Athenæus.
 Monofcéli, homines Indici ſingulis cruribus. *οκίλος* enim cr^o dicitur, qui & Sciapodes vocatur, quòd in maiore æſtu humi iacentes *οκίλα ποδῶς*, hoc eſt, vmbra pedis ſe protegant.
 *Monothelitæ hæretici quidam qui duas in deo voluntates negabant, diuinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Contra hos celebrata eſt ſexta ſynod^o Anno ſalutis 1535. Princeps ſectæ fuit Sergius præful Conſtantinopolitanus. Autor. Paul. Diac. de geſtis longob.
 Mons Ferratus, regio Italiæ, cuius fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus & Tartarus amnis ex ſuperiore parte, montes proximi moncauerio, vbi Pedemontium incipit.
 Mons ſanctus, Vide Pſentris.
 Mórhabúrum, caſtellum munitiffimum in Germania, à Baſano Sicambrorum rege conſtructum. Olymp. 131.
 Montanus, poëta quidam. Ouid. 4. de Ponto, Elegia 16.
 Montanus, Hæreticus quidam, ſub annum c H R I S T I 173.
 Mótanus alius, Hæreticus, ſub annum ſalutis 254 à quo montani, qui & Cathari. Euſebius libr. ſexto, cap. 34.
 Mónycha, chæ, nomen matris diui Auguſtini, cuius vitæ ſanctimoniam & ipſe diuus Auguſtinus & Maphæus Vegius Landeniſis vates literis mandauerunt.
 Monychia, apud Steph. munychia legendũ videtur. Vide Munichia.
 Mónyachus, Centaurorum fortiffimus, corporis robore intantum pollens, vt vel proceriffimas arbores humo euelleret, & pro telis in hoſtes vteretur. Ductum eſt autem hoc nomen à Græco *μῆνυξ*, quod perinde eſt, acſi *Eatinè* ſolungulum dicas. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton, qui vnica, eaque ſolida vngula pedes habent calceatos. Quòd fit, vt & Centauris tribuatur, quibus Poëtæ fabulæ equinos tribuerunt pedes.
 Mónyma, mithridatis vxor, quæ in deſperatione rerum preſtigatarum, detractum è capite diadema, illud collo circumligaffe traditur, ſeſtèque ſuſpendiſſe: & cum corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, Execrandum diadema, neque in tam trifti miniſterio mihi proſuiſti: móxque cum ſuper illud humi abiectum inſpuaſſet, eunucho regio iugulanda

fese obtulisse.
Monymus, Corinthij cuiusdam trapezitæ seruus, qui cum philosophiæ amore teneretur, cuperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamè hoc à domino posset impetrare, simulatâ infania monerâ cepit spargere, còque modo dimissus, ad philosophiam se conuertit, Diogenemque se curus est. Laërtius.
Moos, Filius Ram primogeniti Ierameel. 1. paralip. 2.
Mophim, Filius Benjamin. gen. 46.
Mophis, rex Indiæ, ab Alexandro Magno deuictus.
Mopfi focus, locus Ciliciæ, iuxta Pyramum fluiuium à Mopso vate: Ciuis, mopseates. Stephanus.
Mopfiõn, Ciuitas Palaßigitidis regionis Theßaliæ. Strabo lib. 9: Gentile, mopfiõs.
Mopfiõtia, vrbs Ciliciæ, à mopso condita.
Mopso, vrbs in Cilicia, à mopso condita.
Mopfiõpia, Attica regio, à mopso rege sic dicta. Strabo.
***Mopfos liberum Ciliciæ oppidum ad Pyramum fluiuium situm.** Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo libro 14. *μωφοσιων* vocant.
Mopfus, vates Theßalus, Ampyci & Chloridis filius, vnus ex Argonautis: Hyginus Fab. poet. cap. 14. Fuit & alius eiusdem nominis, Apollinis & Mantus filius, à quo Colophonem conditâ volunt. Hic cum in Calchantem vatem incidisset, de artis peritia cum eo certauit, victorque euasit. Quam rem tam ægrè tulit Calchas, vt ex dolore, ægritudine contracta, vitam finierit. Vide CALCHAS.
Morasti, Vicus contra orientè Eleutheropoleos, patria michææ prophetæ. ierem. 26.
Morasthites, Idem.
Morauia, regio Germaniæ, nunc regno Bohemico adiuncta.
Mordiaum, Ciuitas Pisidiæ, Apollonia postea dicta. Steph.
Morgentium, vrbs Italiæ, vocatur etiam morgentina: Gentile, morgentinus & morgites. Stephanus.
Morges, in Italia, regnavit sub annum mundi 2349.
Morgina, vrbs Siculorum: Gentile, morgynæus, Steph.
Mória, Collis, 2. par. 3. qui Terra visionis, ge. 22. dicitur, à latere montis Sion.
Moriét, populi Indiæ, ligneas domos habitantes. Steph.
***Morgus** est fluiuius ab Alpibus defluens vnus eorum qui à Pado excipiuntur. Plinius libro tertio capite 16.
Morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Calctibus & Neruis vicini, quorū oppidum mediterraneum, Ptol. teste, fuit Taruanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virgil. octauo Aeneid. extremi hominum appellantur, quod (vt iam

diximus) Oceano sint proximi, breuissimisque ab eis, vel ipso Casare teste, in Britanniam sit traiectus.
***Moriseni** Thraciæ populi circa ponti littora incolentes: Plin. lib. 4. cap. 11.
Morpheus, Somni minister, qui (vt in fabulis est) iussu domini quoscunque vultus hominum fingit, verba ipsa, mores item & gestus imitans. Ouid. lib. 11. metam.
***Morpho** apud Lacedæmonios vnus dicta est *μορφο* id est à forma: Huius simulachro Tyn-darus pedicis impoluit, non quod viderem vincerit vt deæ filias opprobria vlcisceretur, quod nonnulli putant: sed vt per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Paleph. lib. 2.
Morta, vna ex Parcibus, quod qui nascuntur ante tempus, vel post tempus, quasi mōstra habeantur. Parcibus autè, Latini Nonam, Decimam & mortam vocitarunt, Vide Parcæ.
Mortuū mare, sic dicitur, quia nihil viuum gignit, Lacus est Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue submergitur. Ideo Asphaltus vocatur, quod omnia in eo ruita sint.
***Moryllij** macedoniæ populi in occasum vergentes iuxta Allaucenses & Lyncestas. Plinius lib. 4. cap. 10.
***Morycus** cognomè Bacchi apud Siculos cuius faciem vindemiæ tempore musto & recentibus ficis oblinere consueuerunt. Erasmus in Prouerb morycho stultior.
Mosa, Filius Galeb ex Ephæ concubina, 1. par. 2: Filius Zamri filij Ioadæ, 1. par. 8.
Mosa, 1. paralipom. 8, Filius Saharaim ex Hodæ vxore.
Mosa, fluiuius insignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeso monte, non procul à Lingonum finibus profuens, & per Eburonum, menapiorum, ac Sincambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceanum se exonerans. Plin. libro quarto, cap. 14, & 15. Tacitus libro 2, & 20, & Cæsar de Bello Gall. Vide MESA.
Moschi, populi Asiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, moschij nomen accepit. Pli. lib. 5. cap. 27, & lib. 6. cap. 10.
Moschus, regio Asiatica prope Phasim fluiuium tripartita: vnâ Colchi, alterâ Hiberis, & tertiam Armenij inhabitant.
Moschus, grāmaticus & poëta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus à Theocrito scripsit carmen Bucolicum. Suid.
Mosella fluiuius qui circa fines Lingonum in Celtis oriens, metensem ac Treuitensem vrbes præterfuit Tacitus lib. 13. Gallicè *Moselle*.
Mosera, Nomen montis, vbi Aaron mortuus est & sepultus, deut. 10: qui Hor. nu. 20, & Moseroth, nume. 33, dicitur.

Mose

Moseroth, Locus in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Helmona, nume. 33: Eadem quæ Mosera dicitur:
Moses, sis, & Moï, sicut & Achilles, sis, li, nomen inclyti Iudæorum ducis, Et inersposito y, Moyses dicitur, quod habetur, in frequentiori vsu
***Moses** patruus Orcanis regis Turcarum Celapini filij, quia eundem Orcanem suæ fidei cōmissum & interfecit & regno spoliavit.
***Moses** Aethiops quidam qui vbi multa furta commisisset, tandem in solitudinem se cōtulit, vbi 75. annos vixit, cellulam quandam annis septem nufquam egressus
Mosobab, nomen principis. 1. paral. 4.
Mosoch, Filius Iaphet, gene. 10: Ab hoc Cappadoces originem traxerunt, ezech. 27: Filius item Aran, 1. paral. 1: qui gene. 10. dicitur Mes.
Mosollam, Pater Salo, 1. paral. 3. s. 8. 9: Præpositus instauratoribus templi, 2. paral. 34.
Mosollamith, Filius Emmer. 1. paralip. 9.
Mosollamoth, Pater Barachiæ principis. 2. par. 28. Dicitur & Moseus, Moysesque.
Mosylon, promontorium & emporium Aethiopiæ. Steph.
Molyni, vel Mosynæci, populi Asiæ versus Septentrionem, qui (vt Pomponius lib. 1. refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo vescuntur, promiscuè concumbunt, & palam reges deligunt, vinculisque arctissima custodia tenent. Stephanus à domiciliis quæ habitant, dictos scribit: Possessiuum, Mosynæccius.
Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occisus est. Significat autem Arabum lingua locum mortis: Incolæ, Motheni, Steph.
Motiéni, parua regio Iberiæ, colonia à Romanis deducta, Phlegon Murienum vocat: Gentile, Motienus, Steph.
Motye, vrbs Siciliæ, à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerat. Philistus maritimum Siciliæ castellum esse scribit: Gentile, Motyæus. Steph.
Motylæ, castellum Siciliæ iuxta Motyen: Gentile, Motilæus.
Moyes, Vide MOSES.
Mozel, Nomen regionis. czech. 27.

M V

Mucissus, vrbs Cappadociæ. Steph.
Múgius, cognomen Romani cuiusdam, à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipse aliquid præfuit, nominata est. Vide MUGIUS.
Mugonia, porta Romæ, à mugitu, quod per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata est, hoc est trium angulorum. Vide MUGIUS.
Mulciber, Mulciberis, & per syncopam Mulcibris: est enim tertij ordinis non secundus: idem qui Vulcanus, d. us ignis præses, à mulcèdo dictus, quod ignis omnia mulceat, id est molliat, vincat, ac doctet. Apud Ciceronem lib. 2. Tuscul. ex vetusto a-

liquo poëta legitur genitius Mulcibri secundæ declinationis, & triuissyllabarum, Iouisque numè Mulcibri adsciuit manus. Donatus purat Vulcanum Mulciberem dictum à mutilando, quod claudus à poëtis fingatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cum parentes infelicissima forma esse vidissent, ex cælo in Lemnum insulam præcipitarunt: ex qua ruina inortro pede fertur claudicationem contraxisse, Homerus fingit eum à Ioue ideo præcipitarum, quod Iunonem matrem ex eius irati manibus eripere conaretur.
Mulias, fluiuius Hispaniæ, post Tagum fluens. Strabo.
Mulierum ciuitas, & mulierum portus, Vide GYNAECOPOLIS, & GYNAECONIMUS.
Múlucha, fluiuius Numidiam à Mauritania dirimès. Strabo lib. 19. Plin. lib. 5. cap. 2.
Mumastis, vrbs Caria: Ciuis, Mumastites. Steph.
Múmmius, vir Romanus, qui Corinthum urbem Achaia nobilissimam euerit, vnde Achaici cognomen tulit.
Munda, oppidum Hispaniæ Bœtica, memorabili illo prælio inter Cæsarem & Pompeij liberos gesto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita est strages, vt Cæsar victor, hostes, qui fuga sese in urbem receperant, obsidens, congestis corporibus vallum extruxerit.
Mundus, adolescens quidam, qui cum Paulinam, Saturnini cuiusdam vxorem, quam deperibat, flectere non posset, eam in Idis templo, adnitentibus sacerdotibus pecunia corruptis, constuprauit. Ioseph. lib. 18. cap. 10.
Munim, Nomen viri. 1. esd. 2.
Munychia, chiæ, tumulus est in Cherronesi formæ curuatus, ingressum habens angusto ore, à quo murus x l. stadiorum longitudine protendebatur, Athenarum urbem cum Piræeo, duobusque aliis portibus connectens. Hinc Munychius, possessiuum. Fuit item Munychi, Dianæ cognomè, quæ apud Pygellam, non procul ab Epheso colebatur. Strabo lib. 14.
Munychia, orum, festa Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teste, à quodam Munycho rege Panteuclæ filio.
Munychiætes, Prolem. lib. 5. cap. 17. Petra Arabiæ vrbs, hodie Medina Talnabi, vbi Mahumeti sepulchrum.
Muræna, cognomen viri Rom. ab eo pisce deductū, qui Muræna dicitur. Vnde Ciceronis extat pro Muræna oratio.
Múrcea Dea, quam ita appellarunt, quod præter modum faceret hominem murcidum, id est desidiosum. Cui contraria erat Dea Strenua, quæ faciebat homines strenuos.
Murgantia, vrbs in Samnio à P. Decio I I I. Consule capta Liuius.
Murgis, Plinio lib. 3. cap. 1. Bæticæ sinus, à quo Murgitana regio.
***Munita** vir quidam christianæ religionis defensor

acerrimus, qui ab Arrianorum principe in exilium missus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit.

Muroëla, Ptolem. lib. 2. cap. 15, Pannoniæ superioris vrbs: vulgò *Moresiz*.

Murrānus, priscus Latinorum rex, à quo postea Latini omnes reges murrani sunt dicti. Seruius.

*Murrhanus fuit quispiam, qui de generis nobilitate apud vergilium gloriabatur:

Murrhanum hic Ataus & auorū antiqua sonatē Nomina per reges actum genus omne latinum Præcipitem scopulo atque ingenti turbine saxi Excudit.

Mursā, vrbs Ionie, ab Adriano condita: Gentile, Muræus. Dicitur etiam Mursium, Steph.

Murtius, Auentinus mons, quod è lapidibus & veluti muro constaret. A quo Murtia dea Venus.

Murtia, trix, Veneris cognomentum, à myrto arbutula illi sacra impositum: vnde primum Myrtea dicta est, & deinde corrupto nomine Murtia. Pli. lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrtæ, quam nunc Murtiam vocant. Festus hanc deam Murceam appellat, & sub Auentino eam sacellum habuisse tradit. Murceam autem dictam vult, siue quod homines murceos, hoc est ignavos & inertes redderet, siue quod Auentinus, sub quo sacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

*Musa Anthonius Augusti medicus fuit. Horat. li. 1. epist. ad vallam. Plin. lib. 19. cap. 8.

Musæ, Iouis & Mnemosynes filia, in Pieria nata, sedemque habentes in Helicone, qui mons Bœotia est Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epenthesim Heliconiades, appellantur. Distat autem Helicon nō procul à Parnasso Phocidis monte, æmulus illi & altitudine & ambitu, rupem vt ille saxeam habens. Quin & Parnasum habitare dicuntur. Vnde & Parnasides dictæ. Et quoniam Phocidi confinis Aonia est, etiam Aonides appellantur. Alio etiam nomine dicuntur Citharides vel Cithæriades, à Citharone, Atticæ regionis monte, quem similiter Musis sacrum esse dicunt. Pierides item dictæ sunt à Pieria, quæ regio est Macedonia, Emathia antè dicta. Hæc Musarum patria, domusque est, à nemore ita appellata, cui nomen est Pieris. Item dicuntur Thespiades, à Thespia oppido Heliconi propinquo. Item Pegasides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fonte, qui à Græcis Hippocrene, à nostris Fōs Caballinus vocatur, & Pegasus eo loco saxum vngula feriens, fontem dicatur aperuisse. Rursus Musæ Libethrides vocatæ sunt, à fonte Libethra, Musis sacro, in ea Thessaliæ parte, quæ Magnesia dicitur. Item Pimpleides, seu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo in radice eius montis sito. Item Castalides, à fonte Castalio, in radicibus Parnasi, Musis sacro, qui à Castalia nympha nomen assumpsit. nouem autem Musæ finguntur, quibus hæc nomina imposita fuerunt. Primam enim à bonitate vocis dixere Calliopen.

Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum gestarum, quas canit. Tertiam Erato, vel à canendis amoribus, vel quod cantus ab omnibus desideretur. Quartam à voluptate ac lasciuia cantus Thalamia: *ἠδαι* enim virere, germinare, florere est. Quintam Melpomenem à Græco *μελπομένη*, quod est canere seu modulari: vnde & Tragœdiis præfidere putabatur. Sextam Terpsichoren, *ἑρπυχομένη* *χοροῖς*: hoc est, à delectandis choreis: vnde à quibusdam dicitur Citharistria. Septimam Euterpen, à suauitate concentus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta est, & peculiariter tibiæ cantui creditur præfidere. Octauam Polyhymniam, à multitudine cantus: siue Polymniam, à magnitudine memoriæ. Nonam, Uraniam, quasi cælestem vel à cælestium rerum cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ sint Musæ, inter scriptores non satis conuenit. Plato in Cratyllo, *ἄν τῶ μῦθῳ* *σαὶ* dictas putat, hoc est, ab inquirendo: vnde ab antiquis interdum vocatæ sunt Moseæ. Alij Musas dictas putant, quasi *μοῖδας*, quod inter omnes disciplinas similis sit, & quasi cognationis vinculum, quo inter se omnes coniunguntur & copulantur: vnde & Musæ ita pingi solent, vt se mutuo tenentes, choros ducant. Sunt etiam qui Musas dictas putent *ἀπὸ τοῦ μῦθῳ*, quod significat, bona, honestaque disciplina instituere. Cic. lib. 3. de natura deorum de Musis sic scribit, iam Musæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope, Aecde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemosyne procreatæ nouem. Tertie Ioue tertio, Pierionatæ & Antiopa, quas Pieridas & Pieria solent poetæ appellare iisdem nominibus, eodem numero quo proximæ superiores.

Musæus, poeta insignis, Orphei tempore, cuius & discipulus & filius putatus est. Primum, Teste Diogene, Deorum genealogiam versibus tradidisse fertur, sphaeramque inuenisse. Scripsit amores Herus & Leandri hexametris qui extant.

Decessit Faleriis, vt indicat epigramma, Eumolpi exanimem Musæum terra Falerum

Continet hoc tumulo pignora chara paris. Vnus fuit ex Argonautis, de quo extant versus, Ancus erat Romæ, quo Martius optimus auo, Musæus Græcis floruit in patribus.

Quod epigramma si verum est, Musæus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditione fecerunt in Colchon ante tempora Troiana. Musæos tres Suidas commemorat, vnum Eleusenium, Antipheni filium, versificatorem, discipulum Orphei, qui scripsit *ἠθοδῶδες*, id est vitæ præcepta, ad Eumolpum filium versuum ferè 1111. millibus. Alterum Thebanum, Thamiæ filium, ante Troianum bellum, qui poeta Melicus fuit: scripsitque hymnos & cantica. Tertium Ephesium item versificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, scripsitque res pergamenfes, præterea de Perside lib. 10. Suidas.

Musæum, locus circa Olympum in Macedonia. Stephanus.

Musarni, populi Italiæ antiquissimi, à Libyco Hercule conditi.

*Musca poetria fuit lyrica quæ & epigrammata & odas scripsit. Cæli lib. 8. cap. 1.

Muschianus, Consul cum Paulo, anno ab vrbe 1266.

Musi, Filius Merari filij Leui, ex od. 6. 1. paral. 6.

Musolani, Africæ populi, à Cossio duce exercitus Octauij Cæsaris victi. Orof. lib. 6. cap. 21.

Mustella, viri nomen, qui Ciceronem plurimum dilexit, vt ipse scribit ad Atticum 12.

Mustella alius, gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutiéni, Vide M O T I E N I.

Múrina, Straboni, ciuitas Galliz Cisalpinæ in Flaminia, Romanorū colonia, in qua Antonius D. Brutum obsedit, quæ tamen Hircius & Pansa Consulibus, victo Antonio, iuberant. Inde Mutinensis color dictus est à Mutinensibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt, & Mutinenses vestes.

Mútius, nobilis Romanus, qui accepta potestate à Senatu, in castra Porfenæ regis, tum temporis Romanos obsidentis, solus intravit, eo animo, vt regem occideret. Sed cum regem non cognosceret vnū ex purpuratis pro rege occidit. ppter quod comprehensus, & ad regem perductus est: qui cum extrema illi supplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, sponte sibi eam exulsit: partim vt eo specimine doceret, se vel exquiritissima supplicia facile posse contemnere: partim vt poenam eā à dextera sua exigeret, quæ in cæde aberrans, satellitem purpuratum pro rege occidisset. Hinc postea Scæuolæ cognomen traxit, quod sinistra manu pro dextera vteretur.

σκαιῶν enim Græci sinistram vocat. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porfena, liberum eum dimisit. Cuius beneficii nomine cū regi gratias aliqui vellet rependere, indicauit illi, trecentos iuuenes simili modo in eum coniuirasse. Quare territus Porfena, acceptis obsidibus, bellum pace mutauit. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum historiam multis profecquitur Raphael Volaterranus lib. 17.

Mutūnus, aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Mutúscæ, Sabinorum ciuitas, quæ & Trebula & Sulfena appellata est. Hanc quoque postea Trebiam dictam Seruius in libro 7. AENEID, testatur, vbi Annibal Romanos maxima clade affectit. Virgil. lib. 7.

Oliuiferæque Mutúscæ, &c.

*Muzirum Indiæ Emporium, Plin. lib. 6. cap. 23.

Myágrus, nomen viri proprium: cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muscarū deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt scribit Plutarchus. Plin. li. 10. cap. 28. Inuocant & Aegyptij ibes suas contra serpentium aduentum, & Elei Myagron deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente, quæ protinus intereunt qua litaturus est illi die.

Mycalé, nomen venesicæ mulieris, apud Ouidium

libro duodecimo Metamorph. Est præterea, Herodoto, promontorium in continenti situm. Stephanus vrbs est Cariæ. Hinc Mycalesius, Mycalesus, & scæm. Mycalesis. Didymus montem esse scribit. Nomen inde natum est, quod reliquæ Gorgones *μυκάμυνοι*, id est mugientes eo in loco, dum Perseum insequerentur, caput Medusæ reuocarint. Aliqui Mychalem nomenclant, quod sita sit *ἢ μυχῶ τῆς καρικῆς ἁλῆς*, i. in recessu Caricis maris. Steph.

*Mycalesia Ceres dicta est, à Mycalesso mari, iuxta quod templum habebat: vel à Mycalesso ciuitate Bœotiz, secundum mare. Illud vero memoratu dignum quod Mycalesiæ Cereris templum singulis noctibus ab Hercule aperiri rursusque claudi putabatur. Quin etiã fama erat omnes fructus autumnu colligi solitos, si ante pedes Mycalesiæ Cereris depositi fuissent toto anno egros manere.

Mycaléssus, vrbs mediterranea Bœotiz, Thucyd. li. 7. sic dicta, quod vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Est & alia Cariæ: Gétile, Mycalesius, & scæm. Mycalesis.

Est item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, narū, & Mycena, na, penul. producta, vrbs Peloponnesi, quam Perseus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena nympha sic appellata. Stephanus dictas scribit à Mycenæo Spartonis filio, Phoronei fratre, vel à capulo gladij, Græci *μύκωντα* vocat, quem Perseus gestabat, quo delapso, Mercurij iussu vrbem condidit. Vel quod Io bos illic mugierit.

Hinc Mycenæus, Mycencus, & scæm. Mycenis.

Mycerinus, Cheopis Aegyptiorum regis filius, qui postquam patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res agendi fecerit potestatem, quintam præ regibus omnibus iustitiam exercuisse dicitur.

Mychale, Vide M Y C A L E.

Mychthônia, Vide M Y G D O N I A.

Myci, populi, de quibus Hecateus *ἢ μυκῶν τῆς ἀρπυγῆς* *τοῦ*, Steph.

Mycibérna, vrbs Hellepontis, à Philippo Macedoniae per proditionem capta. Diod.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni seruus, cui cum dominus moriens & regnum & liberos suos commendasset, tutelam eorum tam sanctè gefit, imperiumque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à seruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit: ipse paruo viatico sumpto profectus est: & Olympiæ, cum summa tranquillitate consenuit. Macrob. Saturnal. lib. 1. cap. 11.

*Mycon medicus fuit qui aduersus serpentes nihil esse efficacius hippomarathro scripsit. Cæli. cap. 38. lib. 6.

Mycon, nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Atheniensis, Syracusanus alter.

Mycónes, seu M, conos, ni, insula maris Aegæi,

vna Cycladum, sub qua Poëta fabulantur sepul-
 tos esse Gigantes, postremò ab Hercule interfe-
 ctos: vnde fact⁹ est locus prouerbio, Omnia sub
 vnam myconon congerere: quod in eos dici cõ-
 fucuit, qui res uatura distinctas, eodem libro vel
 titulo conantur complecti. Scribit Seruius, hanc
 insulam terræ motu diu laborasse, quo cessante,
 è vicinis insulis populos venisse, qui eam tene-
 rent & incolerent. Hinc myconius, nomen pos-
 sessiuum: Huius insulæ incolæ myconij dicti
 sunt, de quibus literis proditum est caluos esse
 solere. Hinc factum est vt myconium prouer-
 biali metaphora pro caluo accipiamus. Plin. lib.
 11. cap. 37.

Mydia, insula, quæ etiã Delos dicitur: vna ex Cyclo-
 dibus.

Mydon, teste Homero libr. 5. Iliad. Atymnis filius,
 Pylæmenis ducis Paphlagonum auriga, ab An-
 tilocho Nestoris filio in bello Troiano inter-
 emptus.

Myes, myetis, vrbs Ionica: Gentile, myesius, Step-
 hanus.

Mygdon, Vide mygdonus.

Mygdonia, regio macedoniæ in Thraciam vergens
 trans Axium fluium, teste Plinio libro quarto,
 cap. 10. Huius incolæ mygdones dicuntur, qui
 in Asiam transgressi, in ea parte Myfiæ conse-
 derunt, quæ Troadi superiacet, Rhyndaro am-
 ni & Dascylitico lacui propinqua, eamque re-
 gionem de nomine relictæ patriæ mygdoniam
 appellarunt. In hac regione Nioben natam vo-
 lunt Poëta.

Mygdonus, frater Otrei, ac (teste Porphyrio in Ili-
 3.) Hecubæ regis Priami vxoris, Cissei filij, ambo
 reges in Thracia: & à mygdono, eius filius Cho-
 ræbus, mygdonides dictus est. malim mygdon,
 qui fratrem habuit Edonum, à quo Edoni Thra-
 ciæ populi, Stephan. & alibi, A mygdone, inquit,
 mygdonia dicta est, vt etiã Herodoto: à mygdone
 rege. mygdon filium habuit Gerastum, Steph. in
 Parthenopoli.

Mygisi, vrbs Caria. Hinc mygisia minerua, & mygi-
 fais, Steph.

Mylæ, vrbs Sicilia: Ciuis, mylites. Sunt & myle in
 Thessalia, vnde mylæus, Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Mylantia, promontoriũ in Camiro Rhodi. Hinc dij
 mylanij. Fuit autè illic mylas quidam, qui mo-
 lare vsum primus reperit. Steph.

Mylas, oppidum. Seneca lib. 4. Naturalium quæstio-
 num, Circa messinam & mylas simo quiddam si-
 mile mare profert, feruētque, & astuat non sine
 calore fœdo. Vnde illic stabulari Solis boues fa-
 bula est.

Mylas, vrbs est Carie, à mylase Chrysaoris filio, hinc
 mylaseus. Steph.

*Mylasa liberum Carie oppidum dictum à mylase
 Aeoli abnepote. Plin. lib. 5. cap. 29.

Myliin, gens Phrygiæ. Steph.

*Mylicia Venus, dicta est apud Assyrios, ad cuius

templum mulieres indigenæ semel in vita cum
 externis hominibus consuetudinem habere le-
 ge cogebantur: hospitem verò illum qui pecu-
 niam in sinum mulieris iniiciebat dicere oport-
 rebat, tanti ego tibi decem mylittam imploro.

Mylon, vrbs Aegypti: Ciuis, mylopolites, Steph.

*Mylon fuit poëta comicus: Hefychius.

*Mymnerus fuit poëta Colophonius Elegio gra-
 phus, qui dicebat nihil esse iucundum sine amo-
 re & iocis. Horat. Si mymnerus vti cenfer sine
 amore iocisque, Nil est iucundum viuas in amo-
 re iocisque. Propert. plus in amore valet mym-
 nerni versus Homero. Idem fuit Tibicen clarif-
 simus. Strabo lib. 14.

Myndus, vrbs Caria. Est & alia antiqua myndus in
 Caria: Gentile, myndius.

Myndones, populi Libya. Steph.

Myne, etis, Lynnessi princeps maritus Briseidis,
 quem Achilles capta vrbe occidit, vxorẽmque
 eius abduxit, quæ postea ab Agamemnone ei
 erepta, implacabilis inter eos odij causa extitit.
 Homer. 3. Iliad.

Mynetes, Vide Menetes.

*Mynias fuit quispiam sua ætate mortalium ditif-
 simus, qui primus Thesaurum recondendis pe-
 cuniis struxisse fertur.

Myon, vrbs Locrorum in Epiro: Ciuis, μῶνιος vel
 μῶνις, Steph.

Myonia, vrbs Phocidis. Steph.

Myonesus, vrbs vel parua regio inter Teon & Le-
 bedon. Insularis, myonesius, Steph.

*Myoparo gens erat nauigij, quo vtebantur Pyra-
 tæ, autore Nonio, Cic. lib. 3. de Rep. Nam quum
 quæreretur ex eo, quo scelere impulsus mare
 haberet infestum: vno myoparone Eodem (in-
 quit) quo tu orbem terre. Sallust. lib. 4. histor. ma-
 rique placido à duobus prædonum Myoparoni-
 bus circumuenta.

Mypsi seu Nipsæi, Herod. lib. 4, populi Thraciæ
 qui Dario Thraciam oppugnante, vtrò sese de-
 diderunt. Vide Nipsa.

Myra, vrbs Lyciæ, cui Diuus Nicolaus episcopus
 præfuit. Strabo lib. 14.

Myriandrus, ciuitas Syria, iuxta Phœniciam. Steph.
 vnde Sinus myriandricus.

Myrgæta, populi Scythiæ. Steph.

Myrcinnus, locus & vrbs apud Strymonẽ fluium
 condita. Steph. Gentile, Myrcinnius.

Myrica, macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipo-
 lis. Steph. Et alibi, μῦρικα, inquit, insula est in mari
 rubro.

Myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Lesbi. Ci-
 uis, myricusius, Steph.

Myrina, regina Amazonum, quæ triginta millia pe-
 ditũ, & duo millia equitum in exercitu habuisse
 dicitur. Diod. lib. 4. Fuit præterea Homero, vrbs
 in Aeolia, & alia in Lemno. Stephanus, Vide my-
 rinæus.

Myrinus, Apollinis cognomẽtum, à myrina Aeo-
 lidis vrbe, in qua religiosissimè colebatur. Vnde

& myrini campi appellati.

Myrinus, nomen proprium. Martialis,

Nuper cum myrino pederetur myria læso.

Myriútra, Vide Myrinus.

Myrlea, Plin. lib. 5. cap. 32, oppidum Bithyniæ quod
 Apamea postea dictũ est, à myrtho Colophonio
 rũ duce, vel à myrlea Amazone. Nicomedes au-
 tem Epiphanes, Prusiæ regis filius, de matris no-
 mine Apames, Apameã vocari voluit. Alij à myr-
 lea Amazone. Hinc Sinus myrleanus, & regio
 myrleatis, Strab. Steph.

Myrmécides, nomen viri proprium, de quo Cice-
 ro in Academicis, Vt etiã inter deos myrmeci-
 des minorum opusculorum fabricator fuisse
 videatur.

Myrmécium, oppidulũ Tauricæ, inde Myrmecius,
 vel myrmecius. Steph.

Myrmex, Epimethei vxor, filiũ habuit Ephyrum, à
 quo Corinthus olim Ephyra dicta. Steph.

Myrmidones, populi Thessaliæ, qui Achillem ad
 bellum Troianum securi sunt. De horum ori-
 gine variè fabulantur poëta: alij enim sic di-
 ctos putant à Myrmidone rege, Iouis & Cory-
 mose Nymphæ filio, quem etiã post Cecro-
 pem Atheniensium regem fuisse tradunt. Alij
 à Myrmice puella, in Attica regione, quæ cum
 ob castimoniam & solertiam gratissimè esset mi-
 neruæ, contigit, vt atratum in odium Cereris à
 Minerua conditum omnibus ostenderet, qua-
 propter dea irata eam in formicam transforma-
 uit: quæ cum multitudinem procreasset, eue-
 nit, vt mortibus Thessalis, regnante Aeaco, in
 homines mutarentur. Nam (vt inquit Seruius
 in 2. AEneid.) AEacus quum in arbore fici for-
 micas, id est μῦρμικας vidisset, optauit tot sibi
 socios euenire, & statim formicæ in homines
 versæ sunt. Ouid. lib. 7. Metamorph. dicit ex for-
 micis homines factos, precibus à Ioue postulan-
 te Aeaco, postquam pestilentiã ipsius totus popu-
 lus perisset, & inde Myrmidones dictos. Aegi-
 netas autè myrmidonas dictos constat, teste Stra-
 bone lib. 7, quòd agricolæ strenui essent, perpe-
 tuòque in fodienda terra formicarum more ver-
 sarentur,

Myrmiffus, vrbs iuxta Lampfacum, inde myrmif-
 sius.

Myron, statuarius insignis, Ageladis discipul⁹, qui
 cum multis aliis operibus, tum præcipuè bucula
 ex ære verè vacæ simillima claruit, multis Poë-
 tarum versibus celebrata. Ouidius 3. de Ponto.
 Alter Atheniensis fuit, vt scribit Pausan. Vnde
 Propertius,
 Atque aram circumsteterant armenta Myronis,
 Quattuor artificis inuida signa, boues, &c.
 Myron, vrbs Lyciæ, à myrone vel myro fluiuo præ-
 terfluentem, vel potius à myra. Vsurpatur in scem.
 & neut. gen. Gentile,
 Myronis, insula in Ar bico sinu est: Gentile, myro-
 nonestres, vel myronofæus. Steph.
 Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris

sui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cõ-
 eo cõcubuit, peperitque Adonim filium. Pater
 verò cum illud nefas cognouisset, filiam suã gla-
 dio interficere voluit: sed illa fugiẽs per Arabiã,
 Deorum commiseratione in arbutulã sui nomi-
 nis commutata est. Vide supra, Cynaras, item A-
 donis, &c.

Myrina, vrbs Asiae terramotu euersa, anno salu-
 tis 105.

*Myrsilus Myrsi filius, vltimus ex Heraclidarum
 genere Lydie rex: alio nomine Candaules appel-
 latus, qui quã vxorem haberet formosissimam,
 non contentus secreta suarum voluptatum fre-
 quentia, Gygi cuidam ex suis satellitibus, nudam
 eam ostendit. Quod indigne illa ferens, Gygem
 ad viri necem impulit, seseque illi & Lydonũ re-
 gum tradidit. Herod. lib. 1.

*Myrtea Venus dicta est, à Myrto veneri dicata,
 quod Myrtus odorifera sit, & venus odorib⁹ vn-
 guentis que delectetur. Paleph.

Myrsinus, (aliàs myrsum) Hom. ciuitas in Pelopõ-
 neso. Steph. vrbs Elidis, postea myrtotium dicta:
 Gentile, myrsinus.

Myrsus, Herod. pater Candaulis Sardiũ tyranni, à
 quo & myrsilus dictus est.

Myrsilus, Mercurij ex Phaëtona, seu Myrto Ama-
 zone filius, auriga Oenomai, qui à Pelope cur-
 ruli certamine cum Oenomao certaturo polli-
 citis corruptus, axi vestem non obiecit, vt ea ra-
 tione Oenomai currus dissolueretur, & Pelops
 victor euaderet. Quæ res cum Pelopi ex senten-
 tia successisset, Oenomaus curru delapsus, ceruicẽ
 fregit, iamque animam agens, Pelopem obse-
 crauit, vt vicem suam vlcisceretur. Quare cũ pa-
 trum sibi perfidiæ præmium à Pelope reposce-
 ret, ab eo in mare proiectus est, quod inde Myr-
 toium est appellatum.

Myrtõum pelagus, pars maris Aegæi, seu eius quod
 est inter Aegæum & Ioniũ, nomen habet à myr-
 tilo mercurij filio, qui cũ Oenomai auriga esset
 herũmque in certamine curuli prodidisset, à Pe-
 lope victore, cum perfidiæ præmiũ reposceret,
 in hoc mare præcipitatus est. Plinius tamen lib.
 4. cap. 11. appellatum maualt à myrto exigua in-
 sula, non procul à Caristo Eubæe oppido sita,
 quæ cernitur à Geresto macedoniam petentibus.
 Incipit à Megarico sinu, Cretamque abluit, &
 Atticam, Occidamque Carie oram: habetque
 insulas plurimas, Cythera, Calauriam, & quæ Ae-
 ginam cingunt, & Salaminem, & ex Cycladibus
 pleraque.

Myrtotium, Vide Myrsinus.

Myrtussa, mōs Libyæ, vnde myrtuseus, & myrtusius.
 Vide Myrsinus.

Myrus, fluius, Vide Myron.

Mys, Myos, propriũ nomen viri, qui claruit argẽto
 celando. P. item Decius hoc fuit cognomine.

Mytia ceres dicta est à Mytia regione vel à Mytia
 quodam. Paleph.

Mytia, regio minoris Asiae ad Hellepontũ, Troa-
 ki iij

di contermina: cuius incolæ Myfi dicti sunt, abiectionis conditionis homines, sortisque adeo contemptæ, ut cesserint in proverbium. Quoties enim hominem nullius pretij volebant denotare, Myforum vltimum esse dicebant, ut est author Cicero in oratione pro L. Flacco. Strabo etiam Myfos constituit in Europa, in confinio Pannoniæ ad Danubium fluium, putatque Myfos, Asiæ populos ab his ut originem, ita & nomen duxisse. Sed hi à Plinio non Myfi, sed Mæsi appellantur: in Hypiis etiam montibus sub Pontica Heraclæa Myfos habitare aiunt. Stephanus. Apud eundem, *Musia*, regionis & vrbs nomen est, vnde Myfi, Myfij, & Myfadij, AEOJICÉ. Myfos alij Thracæ, alij Lydos fuisse dixerunt. Et quoniam Lydiphagum acetosam (quæ multa nascitur in Olympo) Myfiam vocauere, ab eo Myfos dictos putarunt, quibus sermo fuit ex Lydo, Phrygióque permixtus. Phryges & Myfi, inquit Stephanus, vtriusque Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide MYZIA & MOESIA. Sunt qui dicant transisse ex Europa Mæsas & Brigas & Hunos, à quibus appellantur in Asia Myfi, Phryges & Bithyni.

*Myfomacedones sunt populi Asiæ in tractu maioris Myfiæ à Macedonibus oriundi. vnde & nomē habent. Plin. lib. 5. cap. 29.

Myfita, vrbs Samnitum: Ciuēs, Myfiani. Stephanus.

Mytilène, Myranides, Mytonides, Mytile, Myton, &c. Vide supra in Mitilene, cum prima per iota.

Myteserata, castellum Siciliæ: Gentile, Myteseratinus Steph.

Mystraton, oppidum iuxta Carthaginem: Gentile, Mystratinus Steph.

Myrus, untis, vrbs Ionix, Strabo libro duodecimo Ciuis, Myrsus.

Naara vna ex Pedisequis Cleopatæ reginæ, quæ vna cū Charmione quæ etiã erat vna ex pedisequis) spontaneã Cleopatæ mortem est imitata: Vide Plutarch. in vita M. Antonij. & Proverb. apud Eras. Naara & Charmione.

Naalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulon. Iosue 19, & 21. iudic. 1.

Naama, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15: Mater item Ro-boam, 3. reg. 14.

Naaman, Filius Beniamin, gen. 46: qui 1. par. 8. dicitur nohaa.

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cum leprosus esset, à rege in Iudæã missus, ab Helisæo propheta curatus est, 4. reg. 5. luc. 3: Filius ite Bela filij Beniamin, 1. par. 8.

Naara, siue Naaratha, Terminus tribus Ephraim, ios. 16. Altera vxor As hur, 1. par. 4.

Naarai, nomen viri. 1. par. 11.

Naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratē, inde Naardanus, Steph.

Naaria, Filius Semeiæ filij Secheniæ. 1. par. 3, & 4.

Naas, ciuitas, 1. par. 4: Rex Ammonitarum, 1. reg. 12. 1. par. 19. Est & nomen cuiusdam viri, de quo 1. reg. 11. 2. reg. 17.

Nabaioth, Filius Ismahelis, gene. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vsque ad mare rubrum, vsque hodie Nabathena dicitur, quæ pars Arabiæ est, Isaia 60.

Nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. reg. 25. Is, omnium Iudæorum ditissimus, cum Dauidi esurienti escas denegasset, eū ita iratum reddidit, ut in animo haberet domum eius euertere: fecissetque, nisi Abigail eius vxor obuiam progressa, eum placasset.

Nabalia flumen trans Rhenū Phrysiū & Cheldrēsem agrum alluens. Tacitus.

Nabat, pater Ieroboam serui Salomonis. 3. reg. 11.

Nabatha, ciuitatis cuiusdam nomen.

Nabathæa, Steph. regio orientalis, ab Arabia incipiens, eamque intra se continens, quæ vsque ad mare rubrum ex latere dextro, Persicum ex sinistro, indicumque ex superiori parte protenditur. Nomen habet à nabath Ismaelis primogenito. Huic Metropolis est Petra. Hinc nabatheus, adiectiuum. Et quia nabathæa regio, orientem spectat, factū est, ut nabathæus accipiat pro orientali. Ouid. 1. Metam. Eurus ad Aurorã, nabathæaque regna recessit.

Nabis, Lacedæmoniorum tyrannus cum Romanis bellū aliquandiu gessit, mox pacem impetrauit, sub annum ab vrbe condita 560.

Nabius, Tarraconensis Hispaniæ fluius, Ptol. lib. 5. cap. 6. narium dicit Mela.

Nabo, ciuitas in terra Moab, in tribu Ruben, Isaia 15. ierem. 48: quæ edificauerunt filij Ruben, nu. 32. Est & nomē montis eiusdē nominis. Dicitur & nebo. Idoli præterea nomen, isa. 46.

Naboth, vir Iudæus, per iniuriã & dolum, ab Achab rege circumuentus & interfectus: quia ei vineam suam vendere noluerat. 3. reg. 21.

Nabriassa, Ptol. li. 2. ca. 4. alius nebrissa, hodie Venetia cognominata, Hispaniæ ciuitas.

Nabu, nomē vnius ex principibus regis Babylonis Ierem. 39.

Nabuchodonozor, rex Chaldæorum.

Nabusezbaz, nomen viri. Ierem. 39.

Nabuzardã, princeps exercitus regis Babyloniorū. 4. reg. 25. Is reliquias Iudæorum in Mesopotamiam abduxit.

Nachon, nomen loci. 2. reg. 6.

Nachor, Filius Sarug, gen. 11. luc. 3: Filius item Thare, gen. 11.

Nachoragas, dux exercitus Persarum sub rege Costroc.

Nacolla, alijs *νακολία* vel *νακόλιον*, vrbs Phrygiæ, à nacole nympha, vel à nacolo Dascoli filio, alijs nacolæ. Gentile, nacoleus. Strabo lib. 12.

Nacône, vrbs Siciliæ: Gentile, Naconæus. Steph. Nacria, Vide NVCRIA.

Nadab, Filius Aaron, exod. 6. Filius item Semei filij Onam filij Ierameel, 1. paralip. 2. Filius Iahiel, 1. paralip. 9. Filius Ieroboam, 3. reg. 14.

Nadabia, Filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. paral. 3.

Næniam deam veteres colere, cui sacellum, aurore festo, extra portam viminalem fuerat dedicatum.

Næssus, vrbs Thraciæ, patria Constantii regis, à quo etiam condita est: Gentile, Næsitanus, vel Naisitanus. Steph.

Næuia, nomen mulieris, à Næuo sic appellata.

Næuia, sylua quædam prope urbem Romam. Fest. Næuius, poeta comicus Romæ, stipendia fecit primo bello Punico: idque bellum versibus descripsit.

Næuius Turpio, Verris in omni calumnia præcursor & emissarius. Cic. 7. in Verrem.

Nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciam & Pamphiliam à Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Est & insula Nagidusa, Steph.

Nagnata, Hiberniæ vrbs insignis, Ptolem. lib. 2. cap. 2. Magnata legimus in codice manu scripto, ut supra.

Nagnia, Vilumbrorum vrbs in Italia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. prius Nequinum, Narnia hodie. Vide infra.

Nahabi, Filius Vapfi. num. 13.

Nahaliel, locus vbi castra fixerunt Israelitæ. numeri 21.

Naham, frater Odaia mulieris, & filius Caleb filij Iephone. 1. paral. 4.

Nahamani, nomen viri. 2. esd. 7.

Naharai, Armiger Ioab. 2. reg. 23. 1. paral. 11.

Nahasson, Filius Aminadab, frater Elizabeth vxoris Aaron. exod. 6.

Nahath, Filius Rahuel filij Efa. gen. 36. 2. paral. 31.

Nahor, qui & Nachor auus paternus Abrahami.

Nahum, nomen prophetae, nahum 1. 2. esd. 7.

Naiades, siue Naiades, nymphæ fontium & fluiorum: *αἰαδὲ τῶν νεσῶν*, quod est fluere. Ab his sit Nacus, ca, cum. Propert. lib. 2.

Supposita excipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galileæ, duobus millibus distans à monte Thabor.

Naioth, nomen loci. 1. reg. 19.

Nais, fluius, qui ex Tauro monte nascens, in pontum mergitur.

Nais, meretrix insignis. Stephanus in Eucarpia.

Namnitæ, siue Nannetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis ostia, quorū ciuitas Condiuincum, Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgò. *Nantes en Bretagne*.

Namfi, pater Iehu regis Israel. 3. reg. 19.

Namael, Filius Simeonis filij Iacob, 1. paral. 4. qui genesis 46. dicitur Iamuel.

Namuelitæ, Idem. numeri 26.

*Nancium oppidum in Lotharingia, iuxta quod Cirolus dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commisso superatus est. Gallicè *Nancy*.

Nanea appellabatur Diana, lingua Persica 2. machab. 1.

Nanius Actius vir, Romanus, tanta augurandi peritia, ut à Tarquinio Prisco Romanorum rege accersitus, & interrogatus an id quod cogitasset, fieri posset, capto Augurio, posse responderit: cumque ille eotem se nouacula diuidere velle dixisset, id quoque fieri posse confirmarit, tanta erat artis fiducia, ac denique eotem allatam nouacula diuiserit.

*Nannacus rex ante Deucalionem fuisse narratur, qui diluuium futurū præuidit. Vnde ob eius antiquitatem natum est Proverb. A Nannaco.

Nannes, rex Galliæ, sub annum ante Romam conditam quingentesimum.

Nannetes, Vide NAMNITAE.

*Nantuates (qui à quibusdã Antuates dicuntur) sunt populi Germanicæ citra Rhenum fluius, per quorum fines lógo spatio quasi ab ortu suo Rhenus ipse citatus fertur: proximi heluetiis ac Sequanis. Hi sunt quos Constantiensis appellamus: Ciuitas est episcopalis Magūtine prouinciæ. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 20. & Strabo lib. 4. Gallicè *Le pays de Paud*.

Napææ, syluarum Dææ, quæ & Dryades dicuntur. Nam *νέσῶν*, siue *νέσῶν* salrum significat, alijs syluarum, seu collium & florum dææ, sicuti Dryades arborum. Nymphæ sunt fontium, ut scribit Seruius.

Nape, vrbs Lesbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Napæi, Vide NAFÆ.

Napatai, populi in Aethiopia. Stephano Napata, vrbs est Libyæ iuxta Aethiopiã: Gentile, Napataus. Vide NAFITAE.

Napheg, Filius Isaar filij Caath filij Leui, exod. 6. Filius item David, 1. paral. 14.

Naphis, Filius Ismahelis. gen. 25. 1. paral. 5.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatae nominantur. Stephano, vicus est Scythiæ: Incolæ, Napates aut Napites. Vide NAPATAEI.

Nar, Stephano, fluius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiscetur. Est & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Virgilius.

Sulphurea Nar albus aqua. Strabo hunc Narnem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

Nar, Sabinorum fluius, à Viscello monte oriens, aquis sulphureis miscetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide NARANÆ.

Naranc, fluius Dalmatiæ, ab Epidauro distans centum milibus passuum. Vide NAR.

*Naracustoma secundum Istri fluminis ostiū. Plin. lib. 4. cap. 12.

Narbas, vrbs in Hispania, & ætuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ. Steph.

Narbo cognomento Martius, olim amplissimum fuit Galliæ Braccatæ emporium, teste Strabone lib. 4. hodie tutissimum Galliarum aduersus

Hispanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit. Martium autem Narbonem ex eo dictum putant, quod eò Cæsar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus Narbonem vocat: Gentile, Narbonites. Est & Narbonis palus. Hecateus Narbæos nominat. Stephanus.

Narbonensis Gallia, à Narbone, ciuitate dicta est. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus discernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iura, agrorum cultu, virorum morumque dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum pòst ferenda. Mela lib. 2. cap. 5. & Strabo lib. 4.

*Narcæa Minerua dicta est à Narcæo quodam Græcorum principe, qui vbi belum cum finitimus gessisset, magnamque potentiam fuisset adeptus Mineruæ Narcææ templum de suo nomine condidit. Paleph.

Narcæus, vicus & vrbs Cariz: inde Narcæus, Stephano.

Narcissus, vndecimus Hierosolymorum episcopus, sub annum salutis 180.

Narcissus, puer formosissimus, Cephissi amnis, & Litiopes Nymphæ filius: quo recens nato Cephissus Tiresiam vatem de pueri fato consuluit, responsumque accepit, tandiu victurum, quandiu à sui conspectu abstineret. Quod responsi genus quauis primùm ridiculū videretur, euentu tamen ipso est approbatum. Nam cum Narcissus iam adules, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes constantia est aspernatus. Verùm cum aliquando æstu defatigatus, ad limpidissimum fontem bibendi gratia se contulisset, imagine sua in fonte conspecta, sui amore captus est: cumque nulla potiundi amoris spes esset, nimio desiderio contabuit, & in florem sui nominis est commutatus. Ouid. 3. Metamorph. Monumentum eius fuit in ora Bæotiz, per quod transeuntes silebant, vnde Taciturnum vocabant.

Narcissus, nomen fluuij.

Narcissus, Claudij imperatoris libertus, potentissimus & ditissimus apud principem.

Narcissus, Nomen viri, cuius meminit Paulus romana. 16.

Naritia, & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia, ab Aiæis Oilei sociis condita, à qua Naritij dicuntur populi, & Naritius, tia, tium. Est & Naritia insula in mari Aegeo, sub Vlysis imperio. Vide NARYCIUM.

Narix, Vide NARYCIUM.

Narius, Vide NABIVS.

Narmalis, vrbs Pisdiz: Gentile, Narmaleis.

Narna, vel Narnia, Straboni lib. 5. Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide NAGNIA.

Narniensis, Narnie populi.

Narniensis, vna ex xxxv. tribubus populi Rom. Naro* fluuius Dalmatiz iuxta Epidaurum in mare Adriaticum influens. Vide NARA.

Narona, fluuius Dalmatiz, Ptolemæo libr. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narenta. Vide NARA & NARANS.

Narses, Eunuchus Iustiniani principis cubicularius, bibliopola prius: deinde ob animi virtutē patriciarum honore auctus, vir religione pietatēque præditus. Is in locum Belisarij ducis in Italiam missus, decem annos variis euentibus pergnauit. Volater.

Narses, Persarum rex, sub annum salutis 294.

Nartes, populi vmbriæ qui & Interamnates. Plinius lib. 3. cap. 4.

Narthecis, parua insula prope Samum, ad dextram appellentibus ad vrbs.

*Narthecusa est insula in mari Carpathio. Plinius lib. 5. cap. 31.

Narycium, quod & Naryx, & Naryce, dicitur oppidum Locrorum vetustissimum, vnde Aiax. Et Narycii, populi, Steph.

Narycia, insula in mari Aegeo vel Ionio, quæ fuit Vlysis. Abundant autem pice optima, vt testatur Virgilius 2. Georg. Hinc dicta est pice Narycea. Vide NARITIA.

Nasamones, sunt populi Libyæ, nauium Syrtibus inuolutarum spoliatores, & viuentes raptu. Herodot. libro 4. Lucan. libro 8. *Quas Nasamones dira legit, qui proxima Ponto. Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis Syrtis alit: nam litoreis populatorem arenis imminet, & nullos portus tangente carina.

Nouit opes: sic cum toto commercia mundo Naufragiis Nasamones habent. & c. & Plinius lib. 5. Stephanus à Nasamone quodam dictos scribit. Inde Nasamonis, sceminium.

Nassa, Nomen viri. 1. esd. 2.

Nasibis, Vide NARBIVS.

Nasica, Scipio dictus est nobilis Romanus, qui Gracchum seditiosum virum occidit. Cicero primo Tusculanarum.

Nasum, Ptol. lib. 2. cap. 9. Galliz Belgicæ vrbs.

Napsus, vrbs Thraciz: aliàs vrbs, Steph.

Nastes, frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homerus lib. 2. Iliad.

Nathan, Filius Dauid, 2. reg. 5. 1. paralip. 3. Nomen item propheta, 3. reg. 7. Filius item Erahæ filij filiz Sefan ex seruo, 1. paral. 2.

Nathanael, Frater Semeiz & Choneniz, 2. paral. 35. Filius Suar, princeps tribus suæ Issa. har. numeri. 1. Quartus filius Isai, 1. paral. 2.

Nathanael, frater Philippi apostoli.

Nathania, siue Nathanas, Pater Ismahelis. 4. regum 25.

Nathan melech, Nomen Eunuchi. 4. reg. 25.

Natio, dea à nascentibus dicta, quod matronarum partus tueretur. Cic. 3. de Nat. deorum.

Natifo, Venetiz fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 1.

Naualia

Naualia, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniz, Vulgò Snull.

Nauaria, pars Hispaniz Septentrionalis, versus Arcton Vasconibus adiacet: ad Meridiem verò, Tarraconiam habet regionem.

*Naubolus Laij regis Thebarum auriga. Stat. Naubolus Hippalides tuus o mirissime Lai Hospes adhuc currus, securaque lora tenebat.

*Naucratis grammaticus qui docuit Athenis sub commodo principe.

Naucratis, Stephano, oppidum Aegypti, à Milefisi maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indita, cuius incolæ naucratiz & naucratiotz dicuntur. Strabo lib. 17.

Naullium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus incluta, & vadorum Sabatorum portus, à quo decem millibus distat Sabatia.

Naullochum, dicta est olim Smyrna Ioniz vrbs. Stephanus.

Naupactus, (hodie Lepanthum dicitur, per Turcas Venetis ereptum) vrbs Achaiz apud Locros, Ptole. lib. 3. cap. 15. Stephanus dictam scribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde nauactius. Naufertius, Aquitaniz dux, temporibus Pipini patris Caroli Magni.

Nauplia, vrbs in Argo, Straboni lib. 8, dicta, quod eò naues adnauigent.

Nauplades, patronymicum, id est, Nauplij filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiz Danai Argiuorum regis. Item rex Eubææ, pater Palamedis, qui cum filium Vlysis opera iniquo iudicio circumuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audisset, necis eius vlciscendæ audis, per totam Græciam vagari cœpit, vxoresque principum, qui ad Troiam militabant, in iuenum adulteria pellexit: futurum sperans, vt grauisimis ea de causa iniuritiis inter ipsos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiant. nec eo contentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempestate laborantibus, ex Caphareo monte ignem ostendit, bonantique classis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum, adnauigantem, in asperissimos scopulos pellexit, miserandoque perdidit naufragio. Postea verò cum intellexisset Vlystem & Diomedem, quibus cas insidias potissimum struxerat, incolumes euasisse, doloris impatientia seipsum in mare præcipit dedit. Naupontus amnis, qui & Pampontus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nauisca, Alcinoi Phacæ regis filia, & Aretes, quæ cum fortè cum pedissequis suis extra ciuitatem se contulisset, vestes in flumine ablutura, incidit in Vlystem naufragum in litore sedentem, nudum, arborum ramis circumtectum: cui supplici & vestes dedit, & in regiam patris sui eum perduxit.

Naufimenes, vir Atheniensis, cuius vxor cum liberos in incestu deprehendisset, indignitate facinoris pexterrita vocem amisit.

Nausthus, Rex Phæacum, filius Neptuni & Peribææ, Eurymedontis filiz. Hæstodorus tamen Vlysis & Calypso filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui ei in regno successit.

*Nauis Accius insignis augur fuit qui sub Tarquinio prisco Romanorum rege floruit. Liui. libro primo ab vrbe condita hic nouacula cotem didicidit.

*Nantes nomen est vatis Troiani apud Verg. lib. 5. Aeneid. qui dum incensæ ab Iride in Sicilia comburentur Aeneas naues, docuit ipsum fieri iunonis odio, vt latio Troianos auerteret: monuitque Aeneam ipsum vt non succumberet calamitatibus, sed inuictis perseveraret animo.

Naxiportus, Vide HERACLEA.

Naxia, vrbs Cariz: Gentile, naxicus, vel naxiates. Steph.

Naxium, cotes in insula Cypro genitæ. Plinius lib. 36. cap. 7.

Naxos, insula in mari Aegeo, vna ex Cycladibus, ceteras superans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia post appellata fuit. verùm cum Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, à duce Naxon appellarunt. hanc Dionysiam à vinearum fertilitate dici scribit Plinius li. 4. cap. 12. vel quia (vt alij volunt) solæ Naxiæ mulieres octauo mense pariant, quoto & Liber pater natus creditur, siue quia fons in ea vino fluat. Distat à Delo septem millibus. Hinc Naxius, xia, xium. vnde Naxius ardor, apud Columellam, quo significatur Bacchi coronæ sydus: nam, vt ferunt poetæ, in insula Naxo relicta Ariadne à Theseo, nuptias cum Baccho fecit, donatæque corona, inter sydera relata fuit. Alij Siciliam minorem, alij Callipolim appellant. Virgilius, Bacchatamque iugis Naxum, virridemque Donyfam. Vide DRA. Est & oppidi nomen apud Plinium lib. 3. cap. 8. Stephano insula Naxos, insula præclara inter Cyclades, à Naxo Carum duce dicta, vel à Naxo Endymionis filio, vel Naxos à Naxos, quod interpretantur sacrificare.

Nazaræus, consecratus dicitur, & à nazareth, nazareus CHRISTVS filius Mariæ, seruator & deus noster. nazarezi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in lege. Augustinus. Vnde Samueli iustum est, vt ferrum non ascenderet in caput eius.

Nazareth, Viculus Galizæ iuxta montem Thabor, in quo fuit nutritus IESVS noster. math. 2.

*Nautulphus puer natura cæcus, qui precibus sancti Henoch visum recepit. auctor Gregor. Turon.

N E

Nea, insula. Plinius lib. 2. cap. 87. de insulis enatis, Inter Lemnum & Hellepontum Nea.

Neæ, Stephano, insula prope Lemnum, in qua Philocteres secundum aliquos ab hydro morfus est: sic dicta, quod Hercules ad eam annatauerit: Gentile, Neæus. Est etiam Nea, vicus & castellum Myfiæ. Steph.

Nezra, nomen femine seu nymphæ formosissimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaëthufam & Lam-

K k

petiam, quæ armenta Solis transeunte Vlyffe iuxta Siciliam ostendebat. Homerus Odyss. 12. Est etiam mulieris cuiusdam nomen proprium apud Virgilium Ecloga 3.

-ipse neæram

Dum fouet.

*Neæra ancilla Cleopatæ reginæ, quæ vna cum Charmione spontaneam Dominæ mortem imitata est, ac semiuua reperta, dominæ iam mortuæ capite coronam delapsam reponens.

Neæthus, fluuius Crotonis, sic dictus, quod Græcorum naues olim in eo exustæ sint. Vide NEPTOS.

Neælces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachaiæ Aegyptiorum & Persarum. Item Afellum bibentem in litore, & crocodilum ei insidiantem.

Neándria, vrbs Troadis in Hellesponto, aliàs Neandrium in neutro genere: Cuius neádreus. Strabo.

*Neanthus vir quidam qui propter Chelym Apollinis remere affectam deo vindice à canibus discerptus est. Politianus in Nutricia:

Improbis hanc stulte Chelym affectare neáthus Ausus, Apollinea pendentem sustulit æde:

Quem tamen indocto ferientem pollice chordas Vindice discerpsit rictu nocturna canum vis.

Neapolis, Ciuitas Cariæ aut Thraciæ, actio. 16: Hanc vocari Sicheon, testis est Hieronymus in Hebraicis quaestionibus.

Neápolis, Campaniæ vrbs clarissima, secundum maris litus in longitudinem extensa, à Cumana iuuentute condita, primùmque Parthenope appellata, de nomine vnus Sirenum, eo in loco sepultæ. Verùm cum frequentius habitari cœpisset, veriti Cumani ne patria sua desereretur, Parthenopen diruerunt. Non multo tamen post grassante pestilentia, cum oraculum ea de re confulerent, responsùmque accepissent, vt nouam urbem instaurarent, splendidius eam restituerunt, & ex verbis oraculi accepto omine, Neapolim, id est nouam urbem appellarunt.

Neápolis, Africæ oppidum, Pomponio lib. 2. Est item eius nominis Cariæ vrbs ad Iasium sinum, eodem authore.

Neápolis, quæ & Leptis magna, Ptolemæo lib. 4. cap. 3, vrbs Syrtis paruæ, vulgo *Tripoli*: in Barbaria, regia ciuitas.

Neápolis, colonia, Ptolemæo lib. 4. cap. 3, vrbs Africæ. Vide PHANTIZON. Samaria Iudææ etiam inquit Stephanus, postea dicta est Neapolis: item Tripolis, Cariæ ciuitas.

Neárchus iuuenis eximie pulchritudinis. Horatius lib. 3. Carminum.

Nebahaz, Idolum Heuæorum. 4. reg. 17.

Nebai, nomen viri. 2. esd. 10.

Neballat, Ciuitas. 2. esd. 11.

Nebis, Ptolem. lib. 2. cap. 6, Tarraconensis Hispaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitæ supra Iordanem contra Ierichuntem ciuitatem, in sorte tribus Ruben, num. 32. deut. 34. 1. paral. 5. no-

men viri. 1. esd. 2, & 10. Vide NABO.

Nebrissa, Vide NABRISSA.

Nébrodes, mons in Sicilia, cui damarum copia nomen dedit.

Nebros, clarissimus ex Asclepiadis fuit in Co insula, vel Pythiæ testimonio, vnde nebridæ dicti, ex quibus & Hippocrates. Stephanus in Co.

Nebfan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. iosue 15.

Necce, ciuitas tribus Nephthali, quæ & Adami dicitur. iosue 19.

Necépso, nomen medici: de quo Firmicus libro octauo.

*Necepsus rex fuit Aegyptiorum in astrorum cognitione peritissim^{us}, de quo Aufon. scribit: Qui que magos docuit mysteria vana Necepsi. Iulius firmicus Necepsus, inquit, Imperator iustissimus Aegypti, & astrologus valde bonus per ipsos de canos omnia vitia, valetudinésque collegit.

Nechao, nomen Pharaonis regis Aegypti, illius videlicet cui Iosias rex Iuda iuit in occursum. 4. regum 23.

Nechac, qui & Necephos, Aegypti rex. Olympiade 40.

Néchia Pharao, Aegypti rex, is qui Abrahamo uxorem suam abstulit. Ioseph. de bello Iudæi. lib. 6. cap. 18.

Necho, rex Aegypti, à Nabuchodonosore victus ad Euphratem.

Necoda, nomen viri. 1. esd. 2.

Necos, filius Psammitichi, Aegypti rex, cui filius Psammis in regno successit. Herodot. lib. 2.

Necrópolis, vrbs Aegypti, distans ab Alexandria x x. stadiis, vbi Cleopatra, anguibus ad mortis verberibus, se extinxit, ne in triumpho duceretur ab Augusto.

Nestanebus, Aegypti rex, Platonis temporibus.

Necúia, vrbs Vmbrorum: Gétilis, Neuiates. Steph.

Nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Steph.

Nedon, vrbs & locus Laconiæ: vnde Minerua Medusa. Steph.

Negla, oppidul^{um} Arabiæ: Gentilis, Neglius vel Neglites. Steph.

Nehel-eschol, nomen torrentis, num. 13: Vocatus est locus ille torrens Eschol, qui torrens est in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide N S C H O L.

Nehemias, nomen viri. 1. esd. 2.

Nehiel, ciuitas, quæ terminus est Afer. ios. 19.

Nehusta, mater Ioachim filij Ioachim. 4. reg. 24.

Neis, Vide I T Y L V S.

Neium, Vide C R O C Y L I O N.

Neium, mons sithacæ, à quo Naiades dictæ, vel, vt alij volunt, quod versentur *in iis vltimis*, id est aquas.

Neléides, patronymicum à Neleio, & Neleius possessiuum. Ouid. 12. Metamorph.

Neléus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theffalia pulsus, in Laconiam venit, vbi Pylon urbem condidit. Homeus Odyss. 2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis

Orchomeni regis filia, ex qua duodecim filios suscepit, quos postea omnes, præter vnicum Nestorem, tum sorte ablegatum, Hercules euerso Pylo interfecit. Ouid. 12. Metam.

Nemausus, Galliæ Narbonensis ciuitas, Aricomis eorum metropolis, & omnium in eo tractu clarissima olim: quatuor enim & viginti vicus eiusdem nationis subditos habuit, virorum virtudine excellentissimos. Strabo libro 4. Stephano *vltimos* vrbs est Italiæ, à Nemauso Heraclide: Gentile, Nemausus, vel Nemausus. Gallicè *Nimes*.

Nembroth, gigas, Vide N A B Y L O N.

Némea, vrbs, seu Némeæ, mees, sylua Achaïæ, seu regio syluosa, inter Cleonas & Phliuntem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus est Nemeæus. Vnde ibi in honorem eius instituta sunt solennia quædam certamina, quæ & ipsa à loco Nemeæ dicta sunt. Quaque non desunt, qui ea potius in honorem Archemori instituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filii, quem cum Hypsipyle nutrix, Argiuis Langiam fontem ostensa, in gramine deosuisser, serpens è proximis virgultis arreptus interfecit.

Nemertis, nympha marina, dicta quasi incorruptibilis.

*Nemesis amasia Tibulli.

Némefis, dea scelerum vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & Necessitatis filia, cuius sedè Theologi Aegyptij supra Lunam constituere, vt inde, veluti è specula, hæc inferiora despectaret. Stat. 13. Thebaid. Hac & Adrastra cognominatur ab Adrasto Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamusia dicitur, quod Rhamunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiasco simulachro nobilitatum. Hoc etiam nomine dicta fuit Tibulli poëtæ amica.

*Nemetes Germaniæ populi Galliæ tractum incolentes citra Rhenum fluuium: vbi hodie est Spira vrbs, inter Argentoratum & Moguntiam sita. Cæsar in Comm. bel. gal. & Plin. lib. 4. cap. 17.

*Neminia fons est in agro Reatinæ vario ortu anno næ mutationem significans. Plini. libro secundo cap. 103.

Nemetróbriga, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ Tarraconensis vrbs.

Nemorénsis, Vine A R T E M I S I V M.

*Nemotocera oppidum in Galliæ Belgica, dictum forte à Nemetibus nunc Spirensibus.

Nemra, ciuitas. num. 32.

Nemrim, locus terræ Moab. isa. 15.

Nemrod, Filius Chus. gen. 10.

Neobúle, Lycambis Thebani filia, quam cum pater Archilochus poëtæ despondisset, posteaque facti penitens tradere eam recusaret, tam acri lambo ab Archilochus fuit perstrictus, vt doloris impatiencia mortem sibi laqueo credatur conficiisse. Vide A R C H I L O C H V S & L Y C A M B E S.

Neocæsaria, vrbs pontica: Gentilis, Neocæsareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. est etiam Bithy-

niz, Steph.

Néocles, philosophus Atheniensis, frater Epicuri, scripsit de secta sua. Diogenes Laërtius.

Neodunum. Ptolemæo lib. 2. cap. 8, Galliæ Lugdunensis ciuitas: vulgò *Leondoul*. Scribitur & Neodunum.

Nion τῆχος, id est Nouus murus, in AEolide est: inde Neonichites. Steph.

*Neomag^{us} oppidum in Galliæ belgica vicin^{um} Trevis & Lutetiæ, vulgò *Nogeanis sur seine*.

Neon, vrbs Phocidis, Herodot. lib. 8. Gentile, Neonius & Neonus. Steph.

Neoptólemus, cognomen Pyrrhi Achillis filij, inde impositum, quod admodum adolescentulus primum tyrocinium in bello Troiano posuerit: *τῆχος* enim Græcis tyronem sonat, seu militem nouitium.

*Neoris Iberiæ oppidum insigne iuxta Harmastim fluuium. Plin. lib. 6. cap. 10.

*Neotichitæ sunt populi AEolidis: quorum vrbs *νῆος τῆχος*, hoc est noua mœnia commemorantur à Steph.

Neotérius, Consul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1183.

Népeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepefina.

Nephath-dor, ciuitas in tribu Manasse, eadem quæ Dor dicitur. 3. reg. 4.

Nephad-dor. Ex Hebræo vertendum erat, In omni termino Dor.

*Nephalia erant quædam græcorum sacrificia, quæ sine vino celebrabantur, vt testes sunt Iulius Pollux, & Suidas.

Nepheg, Filius David. 2. reg. 5. 1. paralippomenon tertio.

Néphele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helle: à qua Ouidius 11. Metamorph. Hellem Nephelida cognominat.

Nephelococcygia, confictum vrbs nomen, apud Aristophanem comicum. Steph.

Nepher Cheres, Aegypti rex, sub annum ante Romam conditam 180.

Nepherites, rex Aegypti. Olymp. 93.

Néphthali, nomen loci, 3. reg. 4. 4. reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris suæ, gen. 30.

Nephthalitæ, populi in Oriente. Iosephus. Steph.

Nephtoa, nomen fontis. iosue decimoquinto & decimo octauo.

Nephtuim, Filius Meftaim. gen. 10.

Nephusim, nomen viri. 1. esd. 2.

Nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, scripsit vitas illustrium virorum.

Nepotiánus quidam, Romæ imperator salutatus, 28. post die interfectus est, sub annum vrbs 1104.

Neptunalia, Neptuni sacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

*Neprunus mons Siciliæ.

Neptúnus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuisione maris regnum obtigit: vnde & tridentem gestat, peculiare eius regni sceptrum.

Vxorem habuit Amphititen, multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Hesiodus in Theogonia. Hinc deducitur Neptunine, patronymicum femininum. Catul. in Argonaut.
Tene Thetis genuit pulcherrima, Neptunine? Hinc Neptunius, nia, nium, possessiuum.
Nequinum, oppidum, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinosam inertiam. A quo Nequimates, qui nunc Narnienses. Vide **NARNIA & NARNIA.**
Ner, pater Abner, 1. reg. 19. Pater Cis patris Saul. 1. paral. 8. Filius Iahiel, 1. paral. 9.
Nérabus, vrbs Syria: Gentile, Nerabius. Stephanus.
Nérátius, iurifconsultus clarissimus, cuius scriptorum fragmenta extant in Pandectis.
Néregel, vnus ex principibus regis Babylonis. ierem. 39.
Néréides, maris Nymphæ Nerei & Doridis filia, humanam effigiem habentes, quarum nomina sunt Nefæe, Cymothoe, & infinita alia, quæ vide apud Hesiodum in Theogonia. Nominatiuus singularis est Néreis.
Nereffus est oppidum in Lea insula cuius meminit Aeschines epist. 1. ad Polyc.
Néreus, Deus maris (Hesiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eadêmeque sorore, maximam Nympharum turbam suscepit, quæ à nomine patris Nereides appellatur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquissimum appellat: vnde & Grandæus à Virgilio dicitur 4. Georg. Figuratè accipitur pro mari. Persius Satyra 1.
Et qui cæruleum dirimebat nerca Delphin.
Nereus, nomen vini rom. 16.
Nérgel, Idôlum Cuthæorum. 4. reg. 17.
Neri, pater Baruch, filius Maasæ. ierem. 32.
Nerias, idem. ierem. 51.
Néricus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat *Ἄκτιον ἀπέροιο*, quæ Acarnania est, Luperco Neritus vocatur, vt mons: Cuius, Nericius, & possessiuum à monte Neritius. Steph.
Nério, rionis, vel Neriene, riens: & apud antiquissimos Neria, riæ, Martis vxor. Plantus in Trucul. Gellius libro 13. cap. 21. docet Sabinum esse vocabulum, quo significatur virtus & fortitudo: vnde & pro vi, potestate, & maiestate Martis accipitur.
Néria, summus sacerdos apud Iudæos. Olymp. 8.
Neris, nomen vrbs, *peloponnesi in agro Messeniaco. Steph.
Néritus, riti, mons in Ithaca insula, Straboni lib. 10. & Plinio lib. 4. cap. 12. à quo Ulysses Neritus passim cognominatur à poetis. Est item Neritus, siue (vt apud Plinium legitur) Neritis, peninsula Acarnaniæ adhærens, alio nomine Leucadia appellata, opere accolarum olim à contumenci abscissa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantiuum.

Néritus item, siue Neritum, neut. generis. peninsula huius oppidum est, quod recentiores Leucaden appellarunt. Plin. lib. 4. cap. 1.
Nérium, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. promontorium Tarraconensis Hispaniæ: Artabrorum promontorium, alio nomine.
Nero, Gellio lib. 12. cap. 21. verbum Sabinum est, quo significatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudio, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præstanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabini autem id nomen à Græcis accepisse videntur, qui vincula & firmamentum membrorum *vīsa* dicunt, nostri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium, quos terra sustulit, crudelissimus. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum est, vt Nerones nunc crudeles, & Neroniores crudeliiores dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Erasmus scripsit inter cetera.
*Nerua x i i i. Roma. imperator, flauio Domitiano, cui successit, dissimilimus, animoque vere paterno erga populum affectus. Hic quum liberos sibi nullos genuisset Aelium Traianum sibi adoptauit, qui illi etiã in imperio successit.
Nériuj, populi inter Belgas, in finibus Ambianorum, qui semper reliquos Belgas increpabant, quod se populo Romano dedissent, se autem neque legatos ad Cæsarem missuros, neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem difficillimo & periculossimo bello à Cæsare victi. Lucan. lib. 1.
-nimiumque rebellis Neruius, &c. nunc Tornacenses dicuntur. * *Ceula d'alentour de Tourmay.*
Nerulani, populi in Latio iuxta Romam. Plinius libro 3.
Nerulum, oppidum in Lucanis, vi captu repentino aduentu Aemilij, Liuius lib. 9. Inde Neruloneses, Suetonio in Augusto.
Nesæ, regio montana iuxta Aetnam.
Nesæus, campus est, à quo apud Medos campi *nesæi*, Steph. Vide **NISÆVM.**
Nésæa, nympha, à natando sic dicta: *vīo* enim, nato significat. * Hesiod. in Theog.
Nesi, populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. Plin. lib. 6. cap. 20.
Nesib, Ciuitas in tribu Iuda. ioseph. 15.
Nésibis, Vide **NISIBIS.**
Nésium, insula in Campano litore, inter Paussilypum & Puteolos, quæ alio nomine dicitur Nesus.
Nespetus, vrbs Italiæ: Gentile, Nespetinus. Steph.
Nesson, vrbs Thessaliæ: Gentile, nessonites. Steph.
Nestos, vrbs & fluius Illyriæ: Hinc Nestius. Stephanus, Vide **NAPVS & NESTVS.**
Nessus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, qui cum Herculi ad Eueum fluium operam suam obtulisset, ad Deianiram in ripam vltiorem traiciendam, iamque traiecitæ vim in-

ferre pararet, ab Hercule sagittis est confossus. Quare cum iam mortem imminentem videret, Deianira vestem tradidit, sanguine suo infectâ, vim amatorij illi inesse simulans, virumque alterius feminæ amore captum, ad ipsius amorem posse reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi in Oeta monte sacrificanti, per Licham ouerum vestem eam misit: quam cum ille induisset, veneno statim per viscera serpente, doloris impatientia in ardentem sese rogum coniecit. Hinc *nessus*, a, um.
Nesroch, Idôlum quod adorabat Sennacherib. 4. reg. 19. isa. 37.
Nestor, filius Nelei & Chloridis, Homer. li. Odyss. 11. qui adhuc adolescens bellum gessit, etiã tum viuo patre, aduersum Epeos, Peloponnesi populos, qui postea Elij dicti sunt: & deinde cum Pirithoi nuptiis interesset, aduersus Centauros, qui Hippodamiam rapere conabantur, strenuè pugnavit. Postremò belli Troiani tempore, iam senior effectus, vt idem Homerus lib. 2. Iliad. scribit, quinquaginta nauibus cum reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cum iam tertiam hominis ætatem viueret, vt ipse refert apud Ouidium lib. 12. Metamorph. vbi consilij dexteritate tantum Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui se illum fuisse expugnaturum, si decem sibi contigissent Nestores. Nam præter summam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem Clymeni filiam, ex qua septem filios & vnica filiam suscepit.
*Nestor poeta à Lycia regione pater Lylandri poeta, tempore Seueri principis scripsit Iliada: Triphiodorus vero Odyssæam ad imitationem homeri.
*Nestor Alexandrinus grammaticus qui Marcellum Augusti sororis filium erudit.
Nestorius, episcopus Constantinopolitanus, qui hæresim Nestorianorum protulit.
Nestus, fluius Thraciæ à Strymone secus Abderam urbem fluens. Vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam præterfuit, clarus. Diomedis, qui hospites apud Nestum equis suis deuorandos dabat, meminit Hesiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis.
Nesus, vrbs Iberica, Steph.
Nesus, Thraciæ fluius, Vide **NESTVS.**
Netophathi, nomen loci. 1. paral. 2.
Netupha, nomen loci. 1. esd. 2.
Netuphati, nomen loci. 2. esd. 12.
Neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide **NVCERIA.**
Néuius, poeta conficius. * Hic epigramma sibi posuit plenum superbæ Campaniæ.
Immortales, mortales si foret fas flere,
Flerent diu Camenæ Neuium poetam.
Itaque postquam Orci traditus est Thesaurο.

Obliti sunt Romæ latina lingua loquier. Cell lib. 1. cap. 24. Varro autem in libro de poetis, dicit eum stipendia fecisse primo bello punico, idque bellum carmine scripsisse.
Néuita, Cõsul cum Mamertino, anno ab vrbe 1115.
Neumenius, Filius Antiochi. 1. mach. 12.
Néuola, flumen in Sentinati agro.
Neuri, populi in Scythia Europæ. Vadianus in Melam. Herm. in Castig. & Plin. lib. 4. cap. 12.
Stephano, populi sunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ; Regio, neuris.
Neuris, insula, quæ aliàs Alone, apud Stephanum: item eadem Proconneso.
Neustria, regio Galliæ, quæ nunc Normannia.
N I
Niathos, fluius Theocrito, quæ enarratores ipsius dicunt esse in cicia. Vide **NEATHVS.**
Nibis, vrbs Aegypti: Gentile, Nibites. Steph.
Nica, vrbs Bithyniæ, Botticorum colonia, quæ prius Ancore dicebatur, deinde Antigonis, postea à Lysimachi vxore *nica*. Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epicnemidiorum, Illyriæ, Indiæ, Corfiæ insula, Leuethorum Bœoticiæ, septima Galliæ, Mafsiliensiu colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Cuius Nicaus, vel Nicaeus: Gentile, Nicaus. Stephano, qui etiã claros aliquos viros Nicaenses enumerat. Vide **NICA.**
Nicaarchus, pictor, sua ætate eximius. hic inter alia Venerem, inter Gratias & Cupidinem pinxit, & Herculem tristem insanix poenitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.
Nicandrus Colophonius, grammaticus poeta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit, scripsit de Theriaca contra venenum, de agricultura: Curationum collationes, Prognostica Hippocratis versus edidit, aliãque complura. Suid. Cic. de Oratore.
Nicânor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa scripsit.
Nicânor Alexandrinus, grammaticus sub Hadriano principe. Suidas.
Nicânor, dux exercitus, Demetrii regis Syriæ, à Iuda Machabeo prælio victus & interfectus. 1. machab. 7.
Nicânor, Clodomiri filius, Sicambrorum, rex, circa Olymp. 138.
Nicarchus. *Philos. fuit Corinthius sub Periandro, Plut. in Symp. septem sapientum.
Nicaspolis, Vide **THESSALONICA.**
Nicasia, parua insula iuxta naxum, inde *nicaeus*, quod & proprium nomen viri est.
Nicator, cognominatus est Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bello semper inuictus exiit. Fuit autem is Syriæ rex.
Nicatoris, vrbs Syriæ iuxta Europam, à Seleuco Nicatoris condita. Inde *nicatorites*, Steph.
*Nicana Regina Aegypti Aethiopum, quæ ab extrema Arabia in Iudæã vt audiret Salomonem regem profecta est.

Nice, mulier, Vide *THESSALONICA*.

* Nicearchus pictor eximius qui venerem inter Gratas & Cupidinem depinxit. Herculem vero tristem infaniam pœnitentia.

* Nicodorus Mantineus Pyctes, qui ab adolescentia totum se palestræ dedit: factus senior cepit philosophari, legibusque ac institutis incumbere.

Nicephorium, vrbs circa Edeffam, quæ aliàs Constantina: Gentile, Nicephorus, Stephano. Vide *ZEDOTIVM*.

Nicéphorus, Constantinopolitanus imperator, sub annum salutis 803.

Nicéphorus alius, cognomine Phocas, item imperator, anno salutis 961.

Nicéphorus tertius, cognomine Botaniates etiam imperator, anno salutis 1083.

Nicetes Smyrnæus, sophista, Adriano principi gratiosus, ab eoque musæo Aegyptio adscriptus. Quum causas tentaret, foro etiam aptissimus videbatur. Adeo ingenium ad utranque dicendi rationem accommodavit, ut iudiciale sophisticam quadam facultate exornauerit, sophisticum verò & vmbatile forensibus aculeis robotauerit, genus dicendi antiquum & politum retinuit. Læcius nihilominus, & dithyrambicis visus. Philostratus.

Nicēpsos, rex Aegypti, circa Olymp. 27.

Nichor, Vide *NICOMEDIA*.

Nicia & Nicæa, nomen duarum urbium, quarum una est Gallia, alia Asia & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæam primus Antigonæ Philippi filius condidit, & Antigonæ nominavit. postea Lyfimachus à nomine vxoris Antipatri filia Nicæam appellavit. Urbis ambitus stadiorum *xvi*. fuit figura quadrata, in campo sita: habuit quatuor partes ad rectos angulos, ex lapide, qui circa medium gymnasium positus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic iubente Constantino famosa illa Sinodus celebrata est trecentorum decem & octo episcoporum, & perfidum Arij dogma recisum, Vide *NICAEA*.

Niciæ vicus in Aegypto est: Gētile, Niciotes. Steph.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens, ei promisit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auersatus facinus, Pyrrho rescripsit ut à Nicia sibi caueret. Curtius.

Nicias grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Cicero, qui eius in epistola quadam ad Atticum meminit: item in epistola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias Atheniensis, genere clarus. Aristoteles scribit tres viros Athenis eodem tempore æquè potentes fuisse, Nicæam Nicerati, Thucydidem Milesium, & Theramenem Agnois. Thucydides his natu aliquantulum maior multa cum Pericle clara pro republica gessit. Post mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ sunt. Misus igitur imperator unâ cum Demosthene altero duce contra Syracusanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum ducem auxilio acceperant, in-

feliciter pugnantibus ambo à Syracusanis in bello capti sunt, in carceremque coniecti, sibi manus atulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Crasso ex nostris cōparatur, Plutarcho in Parallelis: quod & diuitiis abundauerit, & eundem ferè exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

Nicias, Atheniensis pictor, qui Plinio lib. 35. cap. 11. diligentissimè mulieres pinxit, lumen & vmbas custodiuit, atque, ut eminent è tabulis picturæ, maximè curavit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuisse dicitur, ut cibum fumere sæpe oblitus sit. Aelian. de varia histor.

Nico, vnus ex *xiii*. principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem cōprehensus cum Philomene, ad Annibalem deductus est. Linius Decad. 3.

* Nicócharis poeta comicus græcus, Atheniensis, Philonidis filius, comæus Aristrophanis, qui multas fabulas scripsit.

Nicócreon, ontis, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philosophum malleis ferreis cædi iussit. Vide *ANAXARCHVS*.

* Nicocris Assyriorum regina, quæ multis annis post Semiramidem floruit: Hæc Euphratem fluvium, qui Mediam Babylonem rectus præterfluebat, fecit tortuosum, supraque pontem erexit trium stadiorum difficillimum factu propter paludes, quæ urbem ambiunt. fecit & ingentes cavernas ad excipiendū fluminis impetum, egestaque quicquid erat limi ad iacienda fundamenta. Autor. Herod. & Curtius.

Nicodemus, Nomen viri Pharisæi, Iudæorū principis. iohan. 3.

Nicolaitæ, Vide *NICOLAUS*.

Nicolâus, vnus ex septem diaconis, qui electi sunt à *CHRISTO* discipulis, ut egenis ministrarent: is author fuit Nicolaitarū hæreseos, cuius summa dogmatis fuit, vxorum communio.

Nicolâus, philosophus Peripateticus, patria Damascenus moribus suavissimis & iucundissimis, procerus quidem, sed non indecoro corpore, bene doctus: nam historiam librorum centum triginta quatuor conscripsit: eo maximè delectabatur Octavianus Cæsar. Plinius libro 13. cap. 4.

Nicolâus, episcopus Miræ, quæ est Caria ciuitas, tanta vitæ sanctimonia fuit, ut mortuus, in diuorum numerum relatus, summa à Christianis religione colatur.

Nicolâus, Pont. Rom. anno salutis 859.

Nicolâus *i*. Pont. Rom. anno salutis 1059.

Nicolâus *ii*. Pont. Rom. anno salutis 1277.

Nicolâus *iii*. Pont. Rom. anno salutis 1288.

Nicolâus v. Pōt. Ro. Frânciscanus, anno salutis 1448.

* Nicólaus Tollentinus: omnium sui temporis abstinentissimus qui pane & aqua semel tantū die vesceretur procul ab omni ocio & verborū vanitate.

Nichomachus, pater Aristotelis philosophi. Nichomachos sex tradit Suidas. Primum ex Alexandria Troadis, poetam tragicum, qui scripsit tragædias vndecim. Secundum Atheniensem

item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Aesculapij nepotem, qui scripsit de medicina libros sex, & philosophia vnum. Reliquos duos, patrem & filium Aristotelis ponit, ambos medicos, quorum filius scripsit commentarios in Physicam patris. Sextum addit Plin. pictorem, Aristodemi filium & discipulum, qui pinxit raptum Proserpinæ, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineræ in Capitolio supra ædiculam Iuuetis, Scyllamque quæ erat in templo Pacis. Plin. lib. 35. cap. 2.

* Nicomachus.

Nicomédes, nomen propriū regis Bithyniæ, Romæ amici, qui olim raso capite sumpsit pileum, & se Romanorum libertum vocauit.

Nicomédia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clarissimo, Zelæ filio, qui eam condidit, appellata. Ptolem. libro 5. cap. 1. Turcis hodie dicitur Nichor. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedeus, & possessiūm Nicomedius. Stephanus. In huius ciuitatis villa magnus Constantinus obiit, qui cum vellet in Iordane fluuio baptizari, atque idcirco Hierosolymam peteret, morte præuentus, ab Eusebio Nicomedeni episcopo, Arrianae perfidiae sectatore baptizatus est: quæ res Christiani principis fidem apud plerosque in dubium vertit. Sed non est verisimile eum principem, qui per omnem vitam suam Arriani dogmatis hostis fuerat, in extremo spiritu ei dementiae consensisse, quam summo studio de suo imperio prius eliminauerat.

Nicomédiū, emporium Bithyniæ: Gentile, Nicomedeus. Steph.

* Nicon pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Archi-
tecturæ erat peritissimus.

Nicônia, vrbs in Ponto iuxta Istris ostia. Strab. lib. 7. Gentile, Niconiotes. Steph.

Nicóphanes, nomen pictoris, quasi vir illustris, & fuit sanè is pictor elegans & concinnus, ita ut verusta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Corthurnus ei, & grauitas artis. Plinius lib. 36. cap. 10.

Nicópolis, ciuitas Epiri, à victoria Augusti sic appellata, quia Cleopatrá & M. Antonij apud Actiū prælio superauit. Alia est in Aegypto. Itē Alexander Issum urbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellavit, quod ibi Darii vicisset. Steph. Est & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ: Ciuis, Nicopolites. Steph.

Nicópolis, Thraciæ ciuitas, quæ Hystro flumini immineret. tit. 3.

Nicóstratus Macedo orator inter decem secundus, tempore Marci Antonij & Dionis Chriostomi, Aristidis oratoris æqualis: scripsit nonnulla, ut author est Suidas. Fuit item alter Nicóstratus, poeta comicus, Athenæus in Dipnosoph. Nicóstratus citharædus & Laodocus, quum inter

se certarent, dixit Nicóstratus Laodocum esse in magna arte paruum, se autem in parua magnum: satiūque non domum diuitiis, sed artem studio & diligentia augere. Aelianus de varia historia.

Nicóstrata, mater Euandri Arcadis, futurorū varicinatricis, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula significare volebat, Carmenta seu Carmētis Latine dicta fuit, vel, ut alij nonnulli voluerūt, à Carpentō quo utebatur.

Niger Pescenninus, Proconsul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cum Septimio Seuero de imperio certauit, & victus est. Herodianus.

Niger, cognomen propheta cuiusdam. act. 13.

Nigidius, figulus, philosophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæsaris tempore. Hic doctissimus in Grāmatica multa scripsisse fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

* Nigrinus vir quidam fuit, qui propter excitatum bellum viuus combustus est.

Nigris, fluuius est, à quo Nigrites. Steph. populi Libya cognominati sunt. Dicitur Nigris propter solitudines nigri pulueris, eminentibus interdū velut exustis cauitibus.

Nigris, fons in Aethiopia, quem nonnulli caput Nili esse autumauerunt, quod sit eiusdem cum Nilo naturæ: calamus enim & papyrum, eiusdemque gignit animantes, & iisdem temporibus augetur. Plin. lib. 5. cap. 8. & Ptolem. lib. 4. cap. 5. Dionysius.

* Nigroæ populi sunt qui regem habent monoculum. Herod.

* Nilis lacus est inferioris Mauritaniae, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ stagnantes efficere creduntur. Plin. lib. 6. cap. 9.

Nilus, Aegypti fluuius, à Nileo rege sic dictus, vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Aegyptum. Vnde Seruius Nilum dici existimari, quasi *νίλος*, hoc est, nouum trahentem limum, quod obliet, hoc est, limo obthuret Aegyptū, & oplet. Nascitur in monte inferioris Mauritaniae, non longè ab Oceano, stagnante ibi lacu, quem vocant Nilidem: deinde condit se itinere aliquot dierum, rursūque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæsariensi: iterūque arenis receptus, per deserti viginti dierum spatium fertur ad proximos Aethiops, & denuo profilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam ab Aethiopia determinans, medios secans Aethiops, sic plerāque insulas facit, quarum clarissima est Meroe, cuius Metropolis etiam Meroe vocatur. postquam se aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem septem ostiis in mare se exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocant poetæ. Ostiorum nomina sunt, Canopicum, Bolbiticum, Sebenyticum, Pharniticum, Mendeticum, Taniticum, & Pelusiacum. Plin. libro 5. cap. 9. Aegypti inferiorem partem dextra lauaque diuisus, amplexu suo determinat. Canopico ostio ab Affi-

ca, ab Asia Pelusiaco, propter quod aliqui Aegyptum inter insulas posuere, ita se diuidete Nilus, ut triquetram terræ figuram faciat, idcirco multi Aegyptum Δ Græcæ literæ similitudine delta vocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam spatium Aegyptum, fecundissimus innatat. A Nilus sunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum: ut Nilotici pisces, & Niliacus, Nilica, Niliacum.

Nilus, vrbs Aegypti, vbi & Nili fluij templū: Gentile, Nilopolites vel Nilæus.

Nimblis, insula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrsam vocat.

*Nimphis Heracleotes, historiographus fuit, qui res gestas ab Alexandro libr. 24. scripsit: De heraclea 13. vsque ad euerfionem Tyrannorum.

Ninæ, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Ninæus vel Ninæus. Steph.

Ninine, vrbs Assyriorum, quæ & ninos dicitur, quæ ædificauit Assur, egrediens de terra Sennaar, à Nino rege sic dicta, ut scribit Augustinus. Est & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiz: Populi, Ninuitæ. Est autem sita iuxta Tigridis amnis partem. Ptole. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. nunc tota vastata est. Haitonus libro de Tartaris, cap. 11.

Ninoc, vrbs Cariz, aliàs Aphrodisias, quæ Leleges Pelasgi condiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, postea à Nino Ninoc. Gentile, Ninoetes.

Ninos, Steph. vrbs Assyriorum, quam condidit ninus Semiramidis maritus in Aturia: Ciues, Ninij. Strabo initio lib. 16.

Ninus, filius Beli, primus Assyriorum rex. nam Belus solam habuit Babylonem: ninus verò totam Assyriam. Vide Ninuic.

Niobe, filia Tantalii, soror Pelopis, vxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cum viro suo sex filios, totidemque filias peperisset, animo elata, Latonæ sese præferre non dubitauit. Quam ob rem indignata Dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit: niobénque ipsam sibi conuictantem turbine venti in Asiam rapuit, & iuxta Sipylum urbem (quæ illi patria erat) in saxum transformauit. Ouid. 6. Metamorph. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Apim, qui postea Osiris & Serapis dictus est, genuit.

Niphæus, nomē viri proprium, ab equis interfecti, apud Virg. 10. Aeneid.

Niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Assyria, ex quo Tigris fluius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluium esse putant, qui ex eodē monte defluens, in Tigridem defertur. Strab. lib. 11. Dicitur niphates à niuibus, Steph. Alij Scythiæ fluium faciunt.

Niphe, pbes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouid. 3. Metam.

Nipla, vrbs Thraciæ: Ciuis, Niplæus. Steph. ex Herodiano, Vide Myplæi.

Nireus, rex naxi, Charopi & Aglaia filius, quem omnium formosissimū ad Troiam venisse Hom. tradidit.

Nisa, Hom. lib. Iliad. 2. vrbs Hellados. Est etiam nomen fœminæ, de qua Virgil. in Damon, Mopso Nisa datur.

Nisæa, nauale Megaridis: & ipsa Megaris. à Niso, Pandionis filio. Steph. *Est item Nisæa Parthycenes regio cuius caput fuit Alexandropolis ab Alexandro conditore denominata. Plin. lib. 6. ca. 26. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur. Strabo. lib. 11.

Nisæe, nomen nymphæ. Virg.

Nisæe, Spiôque, Thaliæque, Cymodocæque.

*Nisæus vir fuit apud Rhodiginos, mollicie plusquam muliebri infamis, de quo Cæsar. Rhod.

*Nisæus Syracusanorum Tyrannus totus luxui deditus: hic enim vbi ab Arespicibus didicisset, se brevi moriturum, quicquid super fuit vitæ, commestrationibus & ebrietati id totum impendit. Volater.

Nisæus, locus in Media, in quo pulcherrimi equi nascebantur.

Nisæa, montana regio Siciliæ iuxta Actnam.

Nisibis, vrbs iuxta Tigridem fluium, sita in regione Perzæ: Reperitur etiam nisibis & nasibis.

Nisope, insula Lesbii, quæ Sigrin portum efficit: Gentile, Nisopæus. Steph.

Nissa, vrbs quæ ad mediterraneam iacuit supra Tralleis ad Orientem, & maxima ex parte monti accubuit, torrente quodam diuisa, qui conuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philosophus, Stoicus Panætij familiaris, & Menecrates, Aristarchi discipulus, & Aristodemus eius filius. Strabo item Softratus, Aristodemi frater, & alius Aristodemus, eius confobrini, qui magnum Pompeium erudiuit.

Nisus, Megarensium rex, purpureo capillo insignis, à quo cum regni sui fatum pendere nosset, diligentissimè eum asseruabat. Verum cum postea Megarenses vnâ cum Atheniensibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæstricem insignem interfecissent, Minosque eam ob causam Megarensibus bellum inferret, Scylla, nisi filia, hostis amore correpta, patrem purpureo capillo spoliavit, vnâque (ut erat in fati) patriam hosti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Nisus, ut doloris impatientia extaberit, deorumque miseratione mutatus sit in halietum autem, ex genere accipitrum. Scylla autem cum sese præter spem à Minoë (quem patriæ prodicione satis se demeruisse putabat) desertam videret, in Cirin autem cristatam conuersa est, cum qua halietus etiam hodie inter necinum odium exercet. Ouidius octauo, Metamorphoseos.

Nisus, Hyrtaci filius, indissolubili amicitie vinculo coniunctus Euryalo, quorum historiam satis copiosè describit Virg. lib. 9. Aeneid.

Nisyros,

Nisyros, Homero, insula est in mari Carpathio, vna Sporadum: quam Poëtæ fabulantur olim Coö ad hæsisse, Nepruniquè sceptro inde fuisse auulsam, in qua optima vina sunt, inter Cycladas numerata, celsa, saxosa, & molendinariis abundans lapidibus. In ea Nepruni aliquando templum, & subrus iacens Polybotes, gigas à Nepruno victus, ut veteres tradidere fabulæ. Nam thermas habet abundè scaturientes. Strabo lib. 10. Vrbs in ea est eiusdem nominis. Hinc Nisyrius & Nisyriacus, aliàs Porphyris à purpuris, vel purpurarum piscatoribus dicta est Stephano. Strabo lib. 10. inter Sporadas numerat.

Nitiobriges, populi Narbonensis Galliz, vicini Ruthenis: vocant hodie Montem Pessulanum.

Nitôchris, Babyloniorum regina, Nabuchodonosoris vxor, quæ Babylone multa præclara opera fecit.

Nitria, Aegypti regio, & nomen duarum urbium supra Memphim. Strabo lib. 17. Stephano locus est Aegypti: Gentile, Nitrius. Hinc & Nitriotis præfectura.

*Nitrites Nomos Straboni præfectura est in ea parte Aegypti, quæ est supra Memphim, nomen habens à duabus Nitriis quod plurimum ferunt Nitri. Plin. lib. 5. cap. 9. & Strabo lib. 6.

Nixus, xi; sidus cæleste, quod Iulius Firmicus Ingeniculum vocat. Cicero in Arato. Hunc Hyginus Herculem esse ait, qui dextro genu nixus, sinistro pedè capitis, Draconis dexteram partem opprimere conatur.

Noa, filia Salphaad filij Ephraim, filij Galaad, num. 26: Ciuitas item: quæ terminus est tribus Zabulon, iosue 19.

Noa, Vide Noë.

Noæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Noëus. Steph.

*Noas Thraciæ fluius est, ex Hæmò môte nascens & in Istrum influens. Herod. lib. 2.

Nobe, Ciuitas sacerdotum. 1. reg. 22.

Nobe, Ciuitas in tribu Dan vel Benjamin. isa. 10. 1. reg. 21. & 22.

Nobe, Ciuitas quæ & Canath dicebatur, in tribu Manasse, 1. reg. 21.

Noctiluca, Luna cognomen, quod noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode. 6.

Nodab, Nomen viri. 1. paralip. 5.

*Nodinus Deus, quem D. Augustinus in lib. de Ciuitate dei ex Varrone scribit cultum fuisse à veteribus Rom. putantibus Proserpinam frumentis præpositam germinantibus & proserpentibus: Geniculis vero nodisque culmorum deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum deam volutinam: quum folliculi patefcent quo exeat spica, deam Patelenam: quum segetes nouis arstis exæquantur, Hostilium deam, quia hostie ac hostimentum veteribus exæquationem significabat. floram quoque adijcit & Lactucinam ac Matutam quæ florentibus lactentibusque ac maturiscentibus præfunt frumentis.

Noë, filius Lamech, vir deo gratus, cui cum homines eius temporis perdere vellet, iussit ut nauem siue arcam fabricaret, cuius beneficio, ab aquis cum familia tutus, cæteris submersis, hominum genus restituit.

*Noega oppidum est Hispaniæ Tarraconensis in tractu Asturum in Peninsula Piscis. Plin. lib. 4. cap. 20.

Noema, Filia Lamech ex Sella vxore. gen. 4.

Noémachus, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Narbonensis vrbs prope Gebennam.

Noeman, Filius Bale filij Benjamin. num. 26.

Noemi, Vxor Elimelech Berlehemitarum. ruth. 1.

Nœodunum, Vide Næodunum.

Noës, fluius Thraciæ in Istrum fluens, Herodote lib. 2.

Noga, filius Dauid. 1. paralip. 2. 4.

Noge, Filius Dauid. 1. paral. 3.

Nohaa, Filius Benjamin. 1. paral. 8: qui genesi 46. dicitur Naaman.

Nola, vrbs Campaniæ, quæ prius Sidicinum dicebatur. Plin. lib. 2. cap. 5. Gentile, Noli vel Nolani.

Nómades, populi in Scythia Europæ quorum vita omnis in pascendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum etiam Strabo lib. 11.

Nómades, Africæ populi, inter Zeugitanâ regionem & Mauritiam siti, qui postea literis aliquot mutatis, Numidæ appellati sunt. Hos scribit Sallustius ex Persis ortum traxisse, qui Herculem in Hispaniam sunt comitati: eoque mortuo, in Africam traiecisse, locaque occupasse Oceano proxima, alueosque nauium inuersos pro tuguriis habuisse: deinde paulatim per conubia sibi Gætulos miscuisse: posteaque Numidæ nomen propter multitudinem à parentibus digressos, possedisse ea loca, quæ proxime Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille. Dicitur autem Nomades, *νόμας* *νόμας*, hoc est à pascendo, quod pascionibus præcipue vacarent, herbisque vno in loco depastis, papilionibus suis curribus aliò transfucheret. Virgil. 4. Aeneid.

Nomántia, Vide Nomanthia.

Nomba, vrbs Iudææ: Gentile, Nombæus, Stephano ex Iosepho.

Nomæi, populi qui postea Scythiæ dicti sunt. Steph.

Nomantum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomentana via Romæ qua itur Nomentum, & Nomentani. *νομήτιοι*, qui Nomentum habitant. Dicitur Nomentum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino non omnino pessimo nobilitatos.

Nómius, dictus est Apollo. *νόμιος*, id est, à pascuis, hoc est pastor, non ex officio pastoralis. Sed quia Sol pascit omnia, quæ in terris gignuntur. Sive, ut alij volunt, quod olim iuxta Amphrysium Thessaliæ fluium diuinitate, ob interfectos Cyclopas, priuatus, Admeto regi armenta pauid.

Nona, vna ex Parcibus. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcibus dixerunt. Gellius lib. 3. cap. 16.

L I

Nonacris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habens, cuius aque ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vase, neque æneo, neque ferreo contineri possunt, neque alia vlla re, quam vngula mullina. Stephano vrbs est Arcadiæ. Hinc nonacrius, a. um. Item nonacrinus * & nonacrinus: vnde Mercurius nonacrites dicitur est.

Nónius Asprenas, Consul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

Nónius alter, Consul cum Valentiniano Cæsare, anno ab vrbe 1198.

Nónius Marcellus, Grammaticus, cuius libros habemus de latinorum nominum origine.

* Nonuus Panopolyta Poëta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangelium scripsit. Volat.

Nonymna, vrbs Sicilia: Ciuis, nonymnaeus: Steph.

Nora, vrbs Sardinia: insula: Gentile, noranus, Stephano.

Noracus, vrbs Pannonia: Ciuis, noracius.

Nophe, nomen loci. num. 21.

Nopherh, vrbs in tribu Manasse. iof. 17.

Noraan, nomen loci. 1. paral. 7.

Norba Cæsarea, Lusitania: vrbs, Ptol. lib. 2. capite quinto.

Noricum, regio Germaniæ (quam nũc bona ex parte Bauariam appellant) habens ab Occasu Aenum fluium, qui medius est inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione Danubium, ab Ortu Solis montem Cecium, qui Pannoniam superiorem determinat à Norico: à Meridie montem Curuancam, qui est supra Istriam. Hinc noricus, a. um.

Normania, regio Gallia, vltra Sequanam flumen, quæ à Carolo Magno deuicta fidem Christianam suscepit.

Northumbria, regio septentrionalis, Angliæ & Scotia: finitima.

Noruegia, regio in Europa Septentrionalis, versus Oceanum Germanicum sita.

Nófora, insula rubri maris. Insularis, noforenus, Stephano.

Nóstia, vicus Arcadiæ, aliàs Estania: Gentile, Estanicus, Steph.

Nótium, vrbs in Aetolia, Homero 3. Iliados.

Nótium, Hyberniæ promontorium, Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Stephano, vrbs Ionia.

Notus, ti, ventus Meridionalis, Auster dicitur: vris enim, Latine humor dicitur. & est hic ventus nebulosus & humectans, vt docet Gellius.

Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africa, tum altera Hispania, in qua & vetus Carthago fuit.

Novamœnia, Sarmatiæ vrbs in Europa, Ptol. lib. 3. cap. 5. Hodie Album Castrum: *Vuiffenburg.*

Nouélius, Mediolanensis quidam temporibus Tiberij, Cæsaris, qui gestis honoribus à prætura ad consulatum vsque peruenit, & tricongius cognominatus est, quod tres congios vini vno impetu epotaucrit.

Novemontum, oppidum Mysia, quæ nunc Scruia dicitur.

* Nouendum seu nouendiale sacrificium erat vnebre, quod fiebat nono die post mortem alicuius: Horat.

* Nouendiales dissipate pulueres.

Nouénnia, ciuitas Thracia, quæ & Amphipolis dicitur.

* Nouesium oppidum Germaniæ (nunc Misia dictum) Colonienfis Diocesis, Rheno fluuio & Cliuenti Ducatu proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit.

Nouiodunum, oppidum Gallia: Belgica, Suefionibus finitimum, Vulgò *Noyon.*

Nouiodunum, olim oppidum Biturigum. Caf. libro 7.

Nouiodunum, oppidum Heduarum olim, ad Ligeris ripas, nunc Niuernensium caput.

Nónium, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Tarraconensis Hispaniæ vrbs.

Nóuius, fluuius Britannia, Ptol. lib. 2. cap. 3.

Nouocomenes dicitur sunt, quos Comum Cæsar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illustrissimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & nouum comum appellantes, nouocomenes oppidanos vocauerunt. hos ciuitate donatos inhabitatorum numero descripsit.

Nuba, rex Dania, ab Hérico primo Cæsare ad Christianissimum vi adactus.

Nubæ, populi Libya: iuxta Nilum. Dicuntur & nubæ, & Dabæ, & Mumides. Steph.

Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia, novem millibus passuum à mari distans.

Nuceria Colonia, Vmbrorum vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Alphenia. Vide *N E V C E R I A.*

Núcria, inuenitur etiam nacia, vrbs Thusciz: Gentile, nucrius, Steph.

Nudipedalia, ludi quidam, seu spectacula, Lacedæmone instituta circa annum à condita Roma 82. * & hæc nudis pedibus celebrabantur à sacerdotibus

Numa Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, secundus à Romulo Romanorum rex, iustitia & pietate insignis, qui pacatis finitimorum odiis, quod truces efferatósque longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad deorum cultum, animum adiecit: primùmque ad infimum Argiletū Iani templum condidit, quod apertum, bellum: clausum, pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem, & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti assignauit: virgines Vestales sacravit: Pontificem maximum primus declarauit: dies fastos, nefastosque condidit: annum in duodecim menses diuisit. Quæ omnia quod maiore apud imperitam plebem inueneratione essent simulauit sibi cum Aegeria Nympha nocturnos congressus esse, eiusque se monitu, quæ acceptissima diis essent, sacra instituire. Postremò vbi maxima cum reuerentia & suorum, & finitimorum

quadragesima annis regnasset, diem obiit. Liu. primo ab vrbe condita.

Numana, oppidum Piceni in Italia, vt scribit Mela. lib. 2.

* Numanus Romulus fuit quispiam, Rutulus qui quum multum sibi tribueret & immodice placeret, Troianos in Italia obfessos arguebat molliciei & ignauia: Sic enim apud Verg. Is primam ante aciem digna atque indigna relatu vociferans, tumidusque nouo præcordia regno ibat, & ingentem sese clamore ferebat.

Numantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, aliàs Celtiberiz, circa viginti annos bellum cum populo Romano gessit, & à Romanis obfessa per annos quatuordecim, cum haberet tantum quatuor hominum millia, non solum sustinuit, sed etiam vicit quadragesima millia Romanorum: tandem tamen à Scipione posteriore post longam & arduissimam obfidionem delata. Cum enim fame laborarent, nec eis daretur iusti certaminis copia, omnia sua & seipfos igni immiserunt. Florus lib. 2. Vnde Scipio Numantinus cognominatus est. Numantini, ciues. Steph.

* Numatius flaccus Pompeiani nominis defensor. Hic obfessus à Cæsare in Hispania, & inclusus Attingentium mœnibus, omnes eius oppidi ciues (quos cæsari fauere intellexerat) iugulatos & muris dedit præcipites: foeminas vero virorum illi aduersantium vnâ cum liberis interfecit. Alios infantes in conspectu parentum humo infixit, alios superiacos pilis excipi iussit. Plutarch.

Numerianus, Romanus imperator, cum Caro & Carino.

Numérius, à numero prænomen deductum.

Numicius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cauer AENEÆ, & in quo Anna soror Didus sese submersit. Hic postea decreuit, & in fontem reductus fuit, qui & ipse postea exiccatus est, factis etiam Vestæ (cui non nisi ex hoc fluuio libari fas erat) vnâ interceptis.

Numidia, pars Africa: inter Cæsariensem Mauritaniam, & Carthaginiensem regionem. cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quasi in pascuis inter armenta degentes: *αὐτὸ τὸ νῆμα*, quod est pascere. Erat enim ea gens rei pecuarie in primis studiosa, & ob id ad lætiora pabula subinde magalia sua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuersos pro tuguriis, vt est apud Sallustium. Numidia habet ab ortu Syrtis quasdam paruas: vnde regio Carthagenensis incipit à Septentrione mari, quod versus Sardiniam tendit, ab occasu Mauritaniam, & à meridie Aethiopiæ: nec præter marmoris Numidici, ferarumque prouentum aliud insigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegium. Ea regio, vt Pomponius scribit, spatio angustior est, quam Mauritania, sed magis culta & durior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, eacui: vt Lapis Numidicus, qui inter generosa marmoræ annumeratur: à Papinio Libycus filix ap-

pellatur. Et Pauimenta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico strata erant. Et Numidæ populi. Hi à Virgilio lib. 4. AENEID. Infræni appellantur, quod equos non freno, quæ admodum nos confucimus, sed virgula duntaxat regerent.

* Numitius amnis est non longe à Laninio. vide Numicus.

Númitor, filius Proca, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lausum que filium eius interfecit, filiam que eius Rheam Syluiam virginem Vestalem legit, vt sub specie honoris perpetua virginitate spem partus ei adimeret. Verum cum illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta esset, ipsam quidem in Tiberis ripa viuam defodit: pueros autem in fluuio mergi iussit: quos cum in sicco destitutos Faustulus inuenisset, Accæ Laurentiæ vxori suæ educandos tradidit. Hi postea adulti Amulium interfecerunt, regnumque auo suo Numitori restituerunt.

Númius Albinus, Consul cum Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Númius Tuscus, Consul cum Amulino, anno ab vrbe 1047.

Nun, pater Osee cuiusdam, num. 13: Pater item Iosue, iof. 1: Filius Elisama filij Ammiud, 1. paral. 7.

Núndina, nã Romanorum dea, à nono die nascendum dicta, qui & Iustitricus dicitur. Erat autem Iustitricus dies, quo infantes Iustrabantur.

Núrsia, Sabinorum ciuitas in montibus sita. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Hodie Norica.

Núrsia, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta. Hinc Nursinus, na, num, adiectiuum.

Núrsia, vrbs antiqua in Vmbria.

Núrsia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non longè à Colonia Agrippina.

Nycca, vrbs in Corsica insula, à Nycio Ethruriæ rege condita.

Nycius Fesulanus, Tuscorum rex, sub annum trecentimum ante Romam conditam.

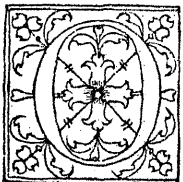
* Nyctages heretici quidam fuerunt à nocte denominati, quod vniuersam noctem somno & quieti concedebant: dicentes naturæ genium violari atque corrumpi, si ipso noctis tempore vigilaretur.

Nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus, tractum ab eo, quod nocturno tempore eius sacra celebrabantur, quæ Nyctelia dicta sunt. Ouidius 4. Metamorph. * & Virg. 4. AENEID. Vbi audito stimulant Trieterica Baccho Orgia nocturnisque vocat clamore Cytheroni.

Nycteus, Neptuni filius ex Celæne Atlantidis filia, quem ex Amalthea Cretenfi Nympha Antiopea & Nyctimene suscepisse ferunt. Ex his Nyctimene foedo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur concubuisse, tandemque agnita, cum

pater eam occidere vellet, Mineræ miseratione in noctuam esse conuersa. Ouid. secundo Metamorph.
 Nyctileia, sacrificia quæ Baccho fiebât, à nocturno tempore dicta.
 Nyctime, Vide Nycteus.
 Nictôrix, regina Babyloniz, quæ Herod. lib. 1. post Semiramis regnavit sola.
 Nymphæ, aquarum deæ, quasi lympharum numina: quanuis etiam latius Nymphæ nomē accipiatur pro montium deabus, quas Oreades vocant: & pro iis, quæ arboribus & syluis putabantur præsidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.
 Nymphæa, insula iuxta Adriam, vbi Calypso habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph.
 Nymphæum, Macedoniæ oppidū, Vide Nymphæus & Lyllus.
 Nymphæus, Italiæ fluius iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconnessi promontorium. author vtriusque Raphael Volaterranus. Nymphæum montem semper ardere, cuiusque craterē bitumen egerere omnium dilutissimum, Strabo author est libro 7.
 Nymphæum, vrbs Taurica inter Panticapæum metropolim & Theodosiā. Strabo. Hinc Nymphæus, Nymphæus, Nymphæites. Steph.
 Nymphas, in Arcadia est. Paul. li. 8. Inde fons Nymphæus. Steph.
 Nymphon, vir quidam Colophonius. Cicer. ad Q. fratrem lib. 1.
 Nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Stephanus.
 *Nyfa fuit Nutrix Bacchi, quam Plin. ait sepultam fuisse prope Scytopolin.
 Nyfa, vrbs Arabiæ, siue, vt alij putant, Aegypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, vt Diosdoro placet, à Nymphis est educatus: vnde & Dionysius dictus est, ex Ioue & Nyfa confarato vocabulo. Plin. lib. 8. cap. 13. Nyfam Indiæ montem esse tradit, lacertas immensæ magnitudinis alentem.
 Nyfa etiam non tam mons, quàm ciuitas in India, à Libero patre, vt refert Strabo libro 15, condita, carminibus poëtarum celebratissima, sita sub radicibus montis, quem Neron, aliàs Merū incolæ appellant. Alia est Nyfa in Bœotia. Hom. Plin. in Cæria. Strab. vicus in Helicone, vbi simili modo colitur Bacchus. Ptol. in Ionica ac Lycia. Steph. in Thracia. Multi tamen Nyfæ, farum declinâr. Vide Thestidium.
 Nyfa, vnus ex verticibus Parnasi montis, Baccho consecratus. Steph. Nyfæ decem enumerantur: Prima in Helicone: secunda in Thracia: tertia in Cæria: quarta in Arabia: quinta in Aegypto: sexta in Naxo: septima Indiæ: octaua in Caucaſo monte: nona Libyæ: decima Eubœæ. vbi eodem die vitem florere aiūt, & botrum matureſcere. Hinc Nyfeus, Nyfæus, Nyfæus, & femininū Nyfais: Possessiuum, Nyfeus. Steph.

Nyfa, mulieris nomen, apud Virg. Ecloga 8, Mopſo Nyfa datur, &c. Sed pro muliere doctiores per iota scribunt.
 Nyfæa, Herodoto & Curtio, vrbs clarissima in India, à Libero patre condita, sub radicibus montis quem Merū, aliàs Neron vocant. Eadem quæ Nyfa.
 Nyfæa, Megarensium emporium, duodeuiginti stadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.
 Nyfeus, Bacchi cognomentum, à Nyfa vrbe (siue ea Arabiæ est siue Indiæ) impositum, in qua illum Nymphæ educarunt.
 Nyfiros, Vide Nyfiros, sic enim legendum est.
 Nyssa, Vide Pythopolis.
 *Nyſus Megarensium rex qui obſeſſus à Minoë rege cretæ, proditione Scyllæ filiz (quæ Minoë amore tenebatur) fatalem amittit crinem: atque ita ab hoste interfectus est. De vtroque Ouid. Filia néue magis capiti sit ſida parentis Quam tua vel Pterela, vel tua Niſe fuit.
 Nyſus, viri nomen, melius per iota scribitur.

A, vicus Atticæ in Pædionide tribu. aliàs ðes.
 Oanus, vrbs Lydiæ. Steph.
 Oaſis, ciuitas Aegypti, Vide ðes apud Steph.
 Oaxis, fluius Cretæ insulæ ab Oaxe Apollinis filio sic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat esse fluium Mesopotamiæ, quæ nõ sequuntur alij Virg. enarratores.
 Oaxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à situ loci, quod crepidines Græci Axos vocant. Herod. quoque lib. 4. Oaxū vrbe Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnavit, qui Cyrenē Libyæ vrbe ædificauit. Ciuis, Oaxius.

Obada, regio parua Nabateorum, vbi Obodes rex, quem inter deos numerant, sepultus est. Stephanus.
 Obadia, Filius Arnâ filij Raphaia, filij Iesaiæ, 1. par. 3: Filius Izrahia filij Ozi, 1. par. 7.
 Obal, Filius Iectan. gen. 10.
 Obaréni, pars Armeniæ, circa Cyrum fluium, inquit Quadratus: quem Obarcaitæ & Oreni habitant, qui magna pars Armeniæ sunt. Stephanus.
 Obdia, siue Obdias, Filius Afel filij Elafa. 1. par. 8, 9, & 12.
 Obed, pater Gaab, Iudic. 9: Filius Booz, pater Isai, ruth 4. 1. paral. 2: Filius Ophlal filij Zabad, 1. par. 2, & 11.
 Obed-edom, nomen viri. 1. reg. 6.
 Obedia, nomen viri. 1. esd. 8.

Obolcon, vrbs: Gentile, Obolconites, Steph.
 Oboth, nomen loci, nu. 21: 36. Israclitarum māsio, cū ex Aegypto proficiscerentur in terram Chanaan, num. 33.
 Obri, nomen fluij. Pomp. lib. 2, Secundum Bliteos Obrii fluit. Ptol. Obrium vocat.

Ocælea, lex, siue Ocælee, es, Bœotiæ oppidū. Hom. in Catalogo nauium. *Ὠκελίαν, μεθ' Ἰωνᾶν, ἢ κατὰ τὴν Ἰωνᾶν.* Est autē prope Haliā, sic dicta à breuitate viæ à Theſſipiis in Thebæ oppidum Ocæleæ proximū: Gentile, Ocæleus.
 Occam, Theologus insignis floruit sub annū salutis 1330.
 Occasio, à poëtis Dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati præſidens. Huius simulachrum ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quadam velocissima se in orbem circumagens, priore capitis parte capillosa, posteriore glabra. Quo commento occasionis breuitatem & inconstantiam voluerunt denotare, quæ nisi, cūm primum sese offerat, arripiatur, statim elabitur è manibus: nihilque nobis remanet præter Pœnitentiam, quæ perpetua Occasionis fingitur esse coises. De Occasionis effigie extat elegans Epigramma apud Aufonium.
 Oceanus, Cæli & Væſtæ filius, maris Deus, maritus Tethyos, fluiorum fontiumque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vastissimum illud mare, quo vniuersus ambitur terrarum orbis: Dicitur Oceanus ab *ὠκεός*, quod est velox, testibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim si Mare sequitur. Falsam autem illam opinionem velocitatis mari Lusitani, id est Portugallensij hac nostra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Nauarchus, vltra Cades Oceanum ingressus, vltra torridam Zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vsque ad Beatorum insulas, non tamen istam velocitatem deprehendit. Et quanuis sit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius significat. Quo modo mare, cūm totum significat, proprium est: cūm partem, appellatiuum. Nam à littoribus plerumque accipit nomen. ad dextram siquidem, vbi primum terram intrat, Atlanticum dicitur, ad sinistram, Gaditanus, illinc Arabicus, Persicus, Indicus: hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Poëtæ tamen Oceanū pro quocunque mari vsurpant. Virgil. -Et ruit Oceano nox. Hinc deducitur patronymicum femininum Oceanitis, idis, & Oceanius, ni, niuum.
 Ocelum, Hispaniæ T. traconensis vrbs, Ptol. lib. 2. capite 6.

*Ocelum (quod & Ofcelum seu Ofcella) est citerioris prouinciæ extremum, à quo per alpes in vltiorem Galliam, Lentionē (nunc Tarentasios) ac Garocelēs, Laturiges, vocontios & Allobrogas transitus est, Auillanzæ & Secluzæ vicis proximum: nunc, vt coniectura est, Nouesium nuncupatur. Seclusa autē, vt nonnullis placet, dicitur quasi Citeriorem Galliam ab vltiori secludens: Diœcesis est Taurinensis. Cæsar in Commentariis.
 Ocha, mons in insula Eubœa, à quo insula quæque ipsa quandoque dicta Oche. Calepin. Vide in Caryſto.
 Ochæſius, A Etolorum dux, vir longè præstantissimus, qui in bello Troiano interemptus est. Ho.
 Ochozath, Amicus Abimelech regis Ger. ræ. ge. 26.
 Ochozias, Filius Achab regis Isracl, 3. reg. 22: Filius Ioram regis Iudæ, 4. reg. 8. 1. par. 3.
 Ochran, Pater Phegiel principis tribus Aſer. nu. 1.
 *Ochus rex Persarū, auaritiæ nota qui aded laborauit vt vrbe nūquā iniret, ne mulieribus cōgiariū impartiretur. Nam Cyrus lege sanxerat vt vbi primum rex Persarū ingrederetur mulieres quorū adessent, singulōs auri nummos ab ipso rege acciperent.
 *Ochus Artaxerxes rex Persarū qui Ocham forem eandem & focrum viuam capite defodit. Patrum cum centum liberis & nepotibus telis imperauit transſigi, quod in his maximam apud Persas probitatis laudem videbat consistere.
 Ochus, fluius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. libro 6. cap. 16. Idem libr. 31. capite 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppositis montibus deferunt salis ramenta.
 Ocnus, filius Tyberis & Mantis filie Tiresie vatis. Hunc Mantuā condidisse tradunt, & Aeneæ in auxiliū venisse aduersus Turnum Maro testatur lib. 10. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teste Seruio. Vide Bianor.
 Ocnus, nomen cuiusdam apud inferos, multis insigniū artificum picturis celebrati, quem effinxerunt perpetuò torquentē funem, astante asella: quæ quantū ille torſisset, statim præderet. Inde ortum est proverbium, Ocnus funiculū torquet: quod cūm in eos omnes cōpetat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum in eos præcipuè, qui cūm nihil neque laboris, neque industriæ ad augendam re familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quod domi habeant asellam, hoc est, vxorem prodigam, quæ quicquid misellus multis sudoribus corrasit, strenuè profundit.
 O'colum, parua regio Eretrienſiū: Gẽtile, Ocolius.
 Ocrázapes, qui & Aſerazapes, rex Assyriorum. xxxv 111.
 Ocricola, vrbs Thufcorum: Gentile, Ocricolanus, Steph.
 Ocrinum, Britanniæ promontorium, Ptol. li. 2. cap. 3. Vulgò *Atons sancti Michaelis*.

Octavia, gens à Velitris originem accepit, quam assentationis gratia propter Augustum excellere dixerunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quam equestris familia ortum se scribit, veterem ac locupletem, & in qua primus senator suus pater fuerit M. Antonius libertinum ei proavum exprobrat Restionem à pago Tarino, & annum argentarium. Tranquill. Cicero in Epist. quadam eum nepotem argentarii, & filium ad stipulatoris vocat. Vicunque, constat augusti patrem honestissimum virum fuisse, magnaque laude Macedoniam provinciam administrasse ex ipsius etiam testimonio Cic. quod ad Qu. fratrem scribens hortatur, ut promerendis sociis vicinam suam Octavium imitetur.

Octavia, Octavij Caesaris soror Antonij Triumviri vxor, ab eo postea repudiata.

Octavia, Claudij Caesaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta.

Qu. Octavius à Lucio Cinnà suo collega interfectus. Pædianus.

Octavius Auitus & Pœtelius Faustinus, furta Virg. adnotarunt, notantes unde quæque carmina surriperentur, ut ait Sèrvius.

Octavius, Vide Augustus.

Otodurū, Ptole. li. 2. ca. 6. Cæpūs Gothorū alio nomine. Vulgò Toro: Hispaniæ Tarraconensis vrbs.

*Otodurus vicus vetagrorum: hodie dicitur Sancti Maurici extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates, & Allobrogas in valle non magna adiecta planitie: altissimis montibus vndique cōtinetur in duas partes Rhodano fluvio diuisus, Diocæsis Sedunenſis.

Ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis. Hom. Odyss. 7.

Ocyete, vna Harpyiarum, à celeri volatu nomen habens. Sorores habuit Aello & Celæno, cū quibus Strophadas insulas fertur incoluisse. Vide Harpyia.

Ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocyroë, Nympha, Chironis Centauri & Chariclus Nymphæ filia, ita dicta à celeriter fluendo, quod in rapidi fluuij ripis nata esset, Augurij fuit peritissima: Aesculapiū enim vniuerso orbi profuturū prædixit, & patrem optaturū mortem, seseque equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid. lib. 2. Metam. Hæstia in Theogonia.

O D

Odaia, sive Odaia, soror Naham. 1. par. 4. 2. cfd. 9.

Odaren, Nomen viri. 1. mach. 9.

Oded, Nomen viri prophetæ. 2. par. 15, & 28.

Odenatus, princeps Palmyrenorum, multa aduersus Saporem Persarum regem præclara gessit.

Odesos, vrbs in Mœsia inferiori. Pœp. lib. 2. Steph. vrbs est in Ponto iuxta Salmydeſtum. Apollodoros magnam montem esse scribit. Cuius, Odesites & Odeſeus.

Odèua, Nomen viri. in toto capite. 2. cfd. 10. scribe Odaia.

Odia, Nomen viri. 2. cfd. 8.

Odites, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopſo interfectus in nuptiis Pirithoi. Ouid. 12. Metam.

Odiua, quidam in Dalmatiis ab Odoacro tyranno victus, sub annum salutis 483.

Odiupolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gẽtile, Odiupolites, Steph.

Odius, Halizonum dux, quẽ Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. Iliad. 5.

Odoacer tyrannus, cūm arripuisset imperiū Romanum, præclaras res gessit per aliquot annos, tamen à Theodorico obſeſſus Rauennæ per trienniū, cūm se dedidisset, occisus est sub annū salutis 493.

Odoedocus, Vide Calliarus.

Odoia, Nomen viri. 1. par. 5.

Odollā, Ciuitas in Iudæa, à Roboam constructa, 2. par. 11. michæ 1: Videtur esse eadẽ quæ Adullam dicitur: Nomen item speluncæ, 1. reg. 22.

Odomanti, Vide Hodomanti.

Odones, populi Thraciæ Mædis vicini. Dionys. in Bassaricis, Steph. sunt populi Thraciæ, vt supra diximus.

Odryæ, populi Thraciæ, vrbs Odrysa. Strab. lib. 17. quorū olim amplissimum fuit regnū, ab Abderis Thraciæ vrbe vsque ad Pontum Euxinum, & Istrum fluuiū extensum. Thucyd. lib. 2. Inde Odrysius, Odryſites, Odryses, Odryſides: & famina, Odryſis, Odryſias, Steph.

Odyſſeia, Vide Olyſſippo.

OE

Oea, Africæ ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus, Achei Tripolim lingua sua signant, de trium vrbiū numero, Oea, Taphræ, Leptis magna, &c.

Oeagrus, pater orphæi, à quo Hebrus fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto satis longè petito, ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quem cū Ciconū matronæ discerpissent, caput eius in Hebrum fluuiū proiecerunt. Vel Oeagrus, fluuius Thraciæ, pater orphæi vatis, vt scribit Sèrvius. vnde & Hebrus, quod ex eo fluat, Oeagrius dicitur.

Oeanthe, vrbs Locrorum, aliàs ~~in 1034~~, Steph.

Oebalia, regio Peloponnesi, Laconia pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Oebalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum Poëtæ nonnunquam Oebaliam appellant, respicientes nimirum ad vrbs eius originem, quæ à Lacedæmonis condita putatur. Ab Oebalia, Laconia regiuncula, Castor & Polux Oebalidæ dicuntur.

Oebadus, Darij stabularius, cuius industria ipse Darius Persarum regnum adeptus est.

Oebalus, Arguli filius, rex Laconia, ab se Laconia provinciam Oebaliam dixit.

Oebalus, Telonis regis Caprearum insulæ prope Neapolim filius, & nympha Sebethidis. Sèrvius apud Virg. 7. Aeneid.

Oebaris, nomen viri proprium. Törtel.

Oechalia, vrbs Bœotia, Euryti regia, ab Oechaleo

fluuiio eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit, cūm Eurytus pactam ipsi certaminis lege filiam Iolem tradere recusasset. Homeri interpres 5. Iliad. Virgil. 8. Aentid. Fuit & alia eiusdem nominis vrbs in tractu Mæſſeniaco. Plinius lib. 4. cap. 9. Item alia in Eubœa insula, postea Chalcis dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. Alia in Trachina & in Thessalia, & in Arcadia. Cuius, Oechalioes, Oechaliores, Oechalioes, & fœm. Oechalis, Steph.

Oeciades, Vide BYRA.

Oeciryne, vir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thora pulcherrimo. Homer. Iliad. 11.

Oecus, Cariæ vrbs: Gentile, Oecusius. Steph.

Oedantium, vrbs Illyriæ: inde Oedantes, & terra Oedantica. Steph.

Oedipodoniū, ab Oedipus deducitur.

Oedipus, Laij Thebanorum regis & locastæ filius, quem pater, cūm ex Apollinis oraculo futurum intellexisset, vt à filio occideretur, pastori occidendum tradidit: qui misericordia commotus, cūm inuitus regiæ stirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plantis, viminèq; traiecto, ex arbore suspendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterum, cūm Phorbæ, polybij Corinthiorum regis pastor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum seruaui, regiæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua, veluti puer cælitus missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumensibus, Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus, cūm audisset se non Polybij filium, patrem perquirere statuit, & consulto oraculo accepit se in Phocide patrem inuenturum. Quo cūm venisset, orta inter Phocenses seditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Postremò tanquam oraculo, iustus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus solutis cūm occidisset, Thebas intrauit: & quoniam Polybij filius credebatur, locastam matrem inciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Postea verò cūm se matrem sibi coniugio copulasse, patremque occidisse cognouisset, dolore percitus, sibi ipsi in poenam oculos eruit, quem postea cæcum Antigona filia duxit, & se occidere volentem custodiuit. Alij dicunt, quod repudiata matre, Astymedusam vxorem duxit. Athenas autem in voluntarium concessit exilium. Declinatur autem Oedipus, odis, vel Oedipus, Oedipi, vel Oedipodes, dx. Vide SPHINX.

Oena, vrbs Tusciæ munissima, in cuius medio altus collis est triginta stadiorum, aquas & varias arbores supra se habens. Aristoteli de mirabilibus: Gentile, Oenates. Steph.

Oenannia, vrbs Sarmatiæ in Asia, Ptolemæo lib. 5. Hodie S. Sophia, aliàs Oenanthe, Plinius lib. 3. cap. 3.

Oenarea, vrbs Tuscorum, in cuius medio collis

erat altissimus. Vide OENAE.

Oenædæ, Vide OENIADAE.

Oeneus, Calydoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Alhæa Theſſij filia Meleagru, Tydeum, & Deianiram genuit, Hercules postea vxorem. Hic cūm Dianam in sacrificiis suis per contemptum præterisset, indignata Dea, miræ magnitudinis aprum ei immisit, qui regiem vniuersam latissimè denastavit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouidius. 8. Metamorph. Hinc Oenides, & Oencis, patronymica: & Oeneus, ia, ium, adiectiuum.

Oeniade, ciuitas & populi Acarnania iuxta Acheolorum, quæ ~~ipſi~~ dicebatur. Regio etiã Oeneas vocatur. Oenade, item alia ciuitas est Oetææ. Stephanus.

Oenipons, Vide INVTRIVM.

*Oenisteria Atheniensium sacra fuerunt, quæ peragebantur ab Ephœbis pubescentibus, antequam lanuginem comam vt tonderent: Herculi vero, vini certam mensuram offerebant ac libabant: Horum meminisse Iulius Pollux & Hesyechius.

Oenanda, vrbs Lyciæ, Plin. lib. 5. cap. 17. Gentile, Oenoædeus. Stephanus. Apud Strabonem lib. 13.

Oenoandrus vocatur.

Oenochæma, mons in finibus Africæ.

Oenochonus, Herodoto lib. 7. fluuius in Thessaliam defluens sicut Peneus.

OEnoe, vnæ ex duabus vrbsibus Icaricæ: Gentile, Oenozus. Vide SICENVS. Item vna ex tetrapoli Attica. Steph.

Oenomæus, Hippodamiae pater, Elidis rex & Pise, ex Marte & Harpina Alope, seu, vt alij tradunt Eurythoe Danaï filia progenitus, qui cūm ex oraculo se à genero interfecitum iri didicisset, & illa tamen à multis precis ob formæ præstantiam ambiretur, cūm se certamen precis proposuit, ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet, victus mortem subiret. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops, Tantali filius, amore eius captus, Myrtylum eius aurigam pretio corrupit, vt axes infimos & fragiles currui subiungeret. Quo facto, Oedomaus vnâ cum curru corruit, membrisque omnibus ea ruina collisis iamque morti vicinus, Pelopen precatus est, vt vicem suam vlcisceretur. Quare cūm Myrtylus pactū sibi perfidiæ præmium à Pelope cōtumeliosus exigeret, ab eo in mare est præcipitatus: eoque modo & puella & regno potit. Pelops, totâ Chersonesum de nomine suo Peloponnesū appellauit. Oenon, portus Locridis: Gentile, Oenoneus. Steph. Oenone, Nympha Idæa mutuo amore Paridis capta, cūm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus pasceret. Hæc muliæ fatidica fuisse fertur. Paridque in Græciam nauiganti prædixisse futurum, vt inde patriæ incendium secum referret. Extat epistola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, qua illum ad sui amorem conatur reuocare. Author est Diſſys Cre-

tenſis, Paridis interempti cadaver ad Oenonen fuiſſe relatum, vt ab illa ſepultura mandaretur: illam verò priſtini amoris recordatione ad pſimum ſtatim cadaveris conſpectum mortuam cõcidiffe, eodẽmque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Stephano inſula eſt, Acacidarum vna: Incolæ, Oenozari.

Oenópides, vir Mathematicus ex Chio inſula, Anaxagora aliquando minor.

Oenops, vir Peloponeſius. Homerus.

Oenotria, Italia pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vſque & Poſidoniatem finem extenſa, à præſtantia vini (quod *uvin* Græci vocant) nomẽ ſortita: vel ab Oenotro Arcade, vt ait Pausanias libro 8. vel, vt Varro putat, ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquam temporis proceſſu id nominis vniuerſa Italia fit communicatum. Strabo libro 7. Incolæ, Oenotrij dicuntur.

* Oenotrius Ianus dictus eſt, vel quod in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quod primus in latio vinũ ad religionis & ſacrificiorum vſum inuenit, quod etiã Iani interpretatio denotat. Nam Anno autore Iain hebræorum lingua vinum ſignificat.

Oenotrides, duæ inſulae contra Veliam, Pontia ſcilicet & Ifacia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oenotrorum, in Meſopotamia ciuitas eſt Ariathe vel Ariathe. Steph.

Oenus, fluvius Rhætia.

Oenus, oppidulum Laconia: Gentile, Oenantiis, Stephano.

Oenũſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenũſſa, inſula eſt proxima Chio: Gentile, Oenuſſæ & Oenuſſus. Steph.

Oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

Oeos, oppidulum Tegea: Ciues, Oeata. Steph.

Oelyme, vrbs Macedonia (Thucyd. libr. 4.) quæ nunc Emathia: Gentile, Oelymæus. Homerus Aefymen vocauit. Steph.

Oeta, mons in finibus Theſſaliae, Doridi à tergo incumbens: morte & ſepulchro Herculis nobilitatus: vnde factum eſt nomen Tragediae Seneca quæ Heracles Oetaus inſcribitur. Ibidem elleborum optimum naſcebat. Plinius libr. 15. cap. 5. à Parnaſo vſque Pindum pars in Thermopylas vergens, propriè Oeta vocatur. Hinc Oetaus, tæta, tæum, Oetæeres, & foeminum Oetæis, Stephanus: qui Oetam montem iuxta Thracinẽ eſſe ſcribit: & ciuitatem Melienſium. eiufdem nominis.

Oeta, mons Doridos, Plin. lib. 4. cap. 17. & libr. 35. cap. 11.

Oeta, vrbs Italiae, olim à Zacharia Pontifice de Luitprando Longabardorum rege recepta ex foedere.

Oeteus, frater Ephialtis? Alcei filius, pugnauit in Creta, vt Salluſtius refert. Vnde Oetij campi dicti ſunt. Vide Oetivſi.

Oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

Oetóſeyros, lingua Scythica Applo dicebatur.

Oetus, frater Ephialtis gigantis filius Alcei. Virgilius 6. Aeneid. Vid. OETIVS.

Oetulus, vrbs Laconia, vel Oetulum, neut. gen. ab Oetulo heroẽ. Gentile, Oetilius, Steph.

Oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta eſt. Steph.

* Offorus vt ſcribit Saxo Grammaticus, fuit Gygas & Paſtor cuius armenta tutabatur canis Biornonis cuiuſdam.

Og, Rex Baſan. num. 21. gigas immenſæ magnitudinis à Iofue deuictus & interfectus.

Ogdólapis, fluvius navigabilis, ex Alpibus fluens. Strabo lib. 6.

Ogdous, Aegypti rex, Volæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filia. Hic prius Venerus cognominatus fuit. Diodorus libr. 2.

Ogẽnus, antiquus quidam deus: vnde Ogenidæ & Ogenij pro antiquis dicuntur. Steph.

Ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbum conditam: Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teſte Auguſtino de Ciuitate Dei non illud quidem maximum, quod Noe temporibus contigiffe ſacræ literæ teſtantur: ſed tamen maius eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundauit. Hinc Ogygius, gia, gium. Thebæ Ogygia, & Ogygida, ipſi Thebani.

Ogyges, à quibuſdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noe.

Ogygia, inſula inter Phœnicium & Syriacum mare, ab Ogyge Thebanorũ rege, qui in ea regnauit, appellata: Calypſus, Nymphæ, ſedes, quæ Ulyſſem tempeſtate eo adactum hoſpitiũ & lecto exceperit, cuiſque amore capta, ſeptem annos apud ſe detinuit, tandemque Ioue iubente eum dimiſit. Home: libr. 1. Odyſſ. Bœotia etiam & Thebe, Stephano, prius *ogylia* vocabatur, ab Ogyge filio Termeræ: item tota Attica, & Lycij Ogygij.

Ogylius, inſula inter Peloponeſum & Cretã: Gentile, Ogylius. Steph.

Ogyris, inſula ante felicem Arabiam, Erithraei regis monumento nobilitata. Plin. li. 6. cap. 28. Stephano, inſula rubri maris: Gentile, Ogyrites.

Oham, Rex Hebron. iofue 10.

Ohel, Filius Zorobabel filij Phadaia. paral. 3.

Oholai, Filius Seſan filij Teſi filij Apphaim. 1. paral. 2.

Oicles, Filius Antiphatis, Melampodis filij, pater Amphiarai, vatis Argiui. Homerus 15. Odyſſ.

Oileus, Locrorum rex, pater Aiadis, quem ab illius nomine Virgilius Oileum cognominat.

* Oláchas fluvius eſt in Bithynia, cuius gurgite perituri notantur pati velut flammeam vrentem.

Olánus, Noruegiae rex, à Canuto rege Daciae victus, ſub annum ſalutis 1017.

Olba, Vide OLIBIA.

Olbelus, vrbs Macedonia: Gentile Olbelius.

Olbi, vrbs Aegypti iuxta Libyam: Gentile, Olbite. Stephano.

Olbia, Ptolemæo lib. 5. cap. 5, vrbs Gallia Narbonenſis. Steph. ciuitas eſt Troglodytica, Arſinoe poſtea dicta. Eſt & alia Ponti vrbs, de qua in Boryſthene & Nicomedia. Et alia Bithynia ab Olbia nympha. Alia Pamphilia, vt Philoxenus ſcribit: at non Pamphilia eſt, ſed Solymorum terra, neque Olbia, ſed Olba vocatur: ciues autem Olbæi vel Olbij. Alia eſt Iberia, alia Sardinia, alia Illyria, alia Hellespontica, alia Cilicia. Alia denique Lygia, cuius vicinus etiam mons Olbianus eſt. Ciues, Olbiopolitæ, Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiacus. Steph. Vide SELVCI.

Olbiſinij, populi quidam. Steph.

Olbius, rex Gallia, anno ante Romam conditam 540.

Olbyſij, populi circa columnas Herculeas. Steph.

Olchátes, Ptolemæo libro 4. cap. 3. Zeugitanae regionis ſinus: hodie Alcou ciuitas.

Olçades, Vide HOLCADES.

Olçion, vrbs Tyrrenorum, inde Olçietæ & Olçietæ. Steph.

Olericus, Bohemorum rex, Henricum 111. imperatorem vicit.

Oleáſtrum, Hiſpania vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 4, alio nomine Oleatro dicta.

Oleárus, Vide OLIVARVS.

Olenus, oppidum Achaiae propriè dicta, non procul à Pauris & Araxo promontorio, vbi Iouem Amaltheæ capræ lacte, quæ inde Olenia dicta eſt, educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxitherae filio: non amplius autem extat.

Olenus, Bœotia vrbs: ſic dicta ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Aetolia, iuxta quam fuit aper Calydonius.

Olerus, vrbs Creta, in alto loco ſita, vltra Hierapytnam. Hinc Mineræ Oleria, & feſtum Olerium, in eius honorem. Steph.

Olganus, filius Bereris Macedonia. Steph. in *muſca*.

Oliaros, inſula in mari Aegæo vna Cycladum. Stephanus Sidoniorum colonia eſſe ſcribit, & diſtare à Paro ſtadiis 111: Gentile, Oliarius.

Oliba, Ptolem. lib. 2. cap. 6, Hiſpania Tarraconenſis vrbs. Vulgò *Oli*.

Olicana, vrbs Britannia, Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Kirbi*.

Olina, vrbs iuxta Caſpium mare: Gentile, Olinæus, Steph.

Olit, Vide OLIBIA.

Oliu: ti mons, ſive mons oliuarum, ſive oliuetum, Mons ad orientem Ieroſolymæ, torrente Cedro interfluente, ſabbathi habens iter ab Ierufalem. acto. 1. luc. 19.

Olizon, vrbs Theſſaliae. Homerus. Inditũ eſt ei nomen à paruitate. Theſſali enim paruum *παλον* vocant: Gentile, Olizonius. Steph.

Olla, Pater Haniel. 1. paral. 7.

Olmi & Olmium, Vide ſuprà cum aſpiratione.

Olmones, Vide HOLMONES.

Olóbogra, vrbs Macedonia: Gentile, Olobargus, Stephano.

Oloóſſus, Vrbs Magnesia. Homerus. Ciues, Oloóſſonij, Steph.

Olophyxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.

Olpa, Caſtellum Acarnaum, & prætorium Amphilochem: Qui inhabitat, Olpæus. Steph.

Olũrus, oppidulum Achaia, non procul à Pellene. Stephano.

Olus, vrbs Creta: Ciues, Oluntius, Steph.

Olybrius, Conſul cum Protino, anno ab vrbe 1148.

Olyca, vrbs Macedonia: Ciues, Olycæus, Steph.

Olycra, vrbs circa Naupactum: Gentile, Olycraeus, Steph.

Olympe, vrbs Illyria: Gentile, Olympæus, vel Olympæus. Steph.

Olympia, pia, vrbs erat inter Oſſam & Olympum montem, non procul ab Elide & Piſa ciuitatibus Græciae, vbi erat templum Iouis Olympij, aliàs Olympici: fuit etiam mercatu famigerata, & celebrata illa quinquenniali ludorum inçlyta. Strabo lib. 8. Eadem hæc dicitur etiam Arpina, vt Nicænor ſcribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam hanc ipſam vrbum, Piſam prius vocatam, tradit. Vide ARPINA.

Olympia, orum, Iudi ab Hercule inſtituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis vrbe: à qua & nomen habent. Hercule enim, Auguſta Elidis rege ſuperato, repurgatõe eius ſtabulo, in campis Olympiæ vicini iuxta Alpheum fluvium, ſacrum certamen inſtituit, quod quinto quoq; anno, vel (vt Lycophronis interpres aſſerit) quinquageſimo menſe celebraretur: idque eo conſilio, vt in illo certamine, Græcia iuuetũ ſeſe pentathlo, ſive quinquertio exerceat, ceſſibus ſcilicet, curſu, ſaltu, diſco, & palæſtra: iſſque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur: & victor, qui Olympionice vocabatur, oleaſtro, vel, vt Ariſtoreli placet, olea, quæ philoſtephanos dicitur, coronabatur: tantũque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbis, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriã reueheretur. Hinc Olympiacus, ca, cum: Item Olympicus.

Olympias, adis, quinque annorum ſpatium, quod à Romanis Luſtrum dicitur. Exinde Græci tempora per olympiadas ſupputare cœperunt, ita numerantes: Olympiadis primæ, aut ſecundæ, aut tertiam: anno primo, vel ſecundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt conſules, ita & in Olympiis victores iterum & tertium dicimus.

Olympias, Magni Alexandri marer.

Olympicus, pica, picum, quod eſt Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus eſt autem Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutẽ inſtitutus fit. Alij verò à celo, quem Olympũ Græci vocant, in quo regnare ferrur.

Olympiæum, locus in delo: quem cum Athenienses Adriani sumptu condidissent, nouas Athenas Adrianas vocauerunt: Gentile, Olympiæus, vel Olympius, Steph.
 Olympiodorus, Nomen viri proprium eius qui docuit Epaminundam cantare tibiis.
 Olympionicus, siue Olympionicus, qui in olympia co certamine victor euasit: *vixit* quippe victoria dicitur. Aelianus de Varia historia lib. 10. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice femina, prohibentibus eam spectare qui præsidebat. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet olympionicas. Cicero pro L. Flacco refert, quod apud Græcos esse Olympionicem, iudicatur propè esse maius & gloriosius, quam Romæ triumphasse.
 Olympius, pia, pium, id est cælestis, possessiuum ab Olympo.
 Olympius Mysus, tibicen, & poëta Melicus, & elegiarum, Marfæ Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modòsque pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Mysia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Midæ regis, Suid.
 Olympius Nemesianus, qui (ait Vopiscus) in vita Cæsarum scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica.
 Olympius præsul, natione Hispanus, inter Christianos scriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum aduersus eos qui naturæ, non arbitrio culpam referunt.
 Olympius, exarchorum Italiæ vnus.
 Olympus, mons editissimus, in ea parte Theffaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vsquæ aded attingitur, vt nubes penetrare, cælumque ipsum attingere credatur. Quo factum est, vt Olympum Poëtæ pro ipso accipiant cælo. Dicitur Olympus, quasi *ὕλη ἀμυγδάλου*: eò quod claros habeat solares radios, nullisque omnino nubibus offuscetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Theffaliam & Macedoniam, qui tamen Theffaliæ ascribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Myfos, ad cuius radices Prusa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Aethiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente Sole vsque ad quintam diei horam flammam emittit. Ab Olympo tum Myfiæ monte, tum vrbe Pamphiliæ (cuius meminit Strabo lib. 3. 4.) Gentile fit Olympæus, Steph.
 Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionem, sub Atheniensium imperio, quam cum Philippus Macedonum rex obsideret, nec tamen vi capere posset, eius custodes auro corrupti, atque hoc modo suæ ditioni adiecit. Postea verò ab Atheniensibus deleta fertur: quanuis non desint, qui à Philippo euerfam tradant. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni condiderunt. Stephanus, vrbs Thraciæ iuxta Sithoniam Macedoniæ, ab Olyntho Herculis filio: Cuius, Olynthius.
 Olyras, fluuius prope Thermopylas, quem fabulatur

tur conatum esse Herculis rogam extingueret. Strabo lib. 9.
 Olyssippo vel Olyssippum, oppidum in Lusitania ad Oceanum apud montem Tagum: vbi quædam è vento Fauonio tempore certo concipiunt eque, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlyssona hodie vocatur. Plin. lib. 4. cap. 21. Vide *V L I S B O N A*.

Omana, vrbs felicitis Arabiæ: Gentile, Omaneus, Stephanus.
 Omar, Filius Eliphaz filij Esau ex Ada vxore. genef. 36.
 Omariæ, vrbs Theffaliæ, in qua Iupiter & Minerva coluntur: Gentile, Omarius, Omateus. Steph.
 Ombrici, populi iuxta Illyricum, ex quorum agro, Capris & Alpibus fluuij in Istrum cadunt. Herodotus lib. 3. Stephano, Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picentiam. Est & Ombrus, fluuius. Apud hos (inquit Aristoteles libro de Mirabilibus) bis anno pariunt pecora: & terra fructus ac fruges omnes magno cum scœnore reddit, & feminas habent perquam fecundas, quæ raro singulos: pleræque geminos aut trigeminos fortis ædunt. Stephanus. Vide *V M B R I A*.
 Ombris, vna & prima ex Fortunatis insulis, habens in montibus stagnum, & arbores ferulæ similes.
 *Omophagia Græcorum 'erant festa Bacchanalibus haud absimilia, de quibus AEnobius lib. 5.
 Omphace, vrbs Siciliæ: Gentile, Omphaceus, Stephanus.
 Omphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem seruiuit, multisque ab ea muneribus est donatus, quod ad Sangarim fluuium, serpentem multos homines interficientem, interemisset. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi seruientem etiam ad lanificium compulit, quum ipsa calathum & colum, cultusque scœmineos, sagittis & claua, leonisque tegmine mutasset. Alij dicunt, quod ob Iphyti Euryti regis filij cædem, à Mercurio, iussu Iouis Omphalæ Lydorum reginæ, fuerit in seruitutem venditus, & inde esse, quod illi seruisse, & calathos subministrasse dicatur. Vide *H Y D E*.
 Omphalium, locus Cretæ prope Thennas & Cnosum. Aliud Theffaliæ, Gétile, Omphalites. Steph.
 Omrai, Pater Amri 1. paral. 9.

Onaba, Vide *O N O B A L I S T V R I A*.
 Onam, Filius Soba filij Seir Horraei. genef. 36: Filius item Ierameel ex Atara vxore, 1. paral. 2.
 Onan, Filius Iudæ ex Sue vxore sua. gen. 38.
 Onca, portæ Thebarum. Nam Onca, secundum Phœnices, Minerva est. Steph.
 Oncaum, parua regio Arcadiæ ab Onco illic dominato. Incola, Onceus. Steph.
 Onchestus, filius Neptuni, qui Onchesten ciuitatem

Micalæsto promontorio propinquam condidit, de quo suo nomine appellauit. Vide *C O P A B & M E G A R E V S*.
 Onchestus, Bœotiæ vrbs, non procul à lacu Copæide, vbi Amphycionum cœcilium cogi solet. Straboni lib. 9. Condita putatur ab Onchesto heroc, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. Homerus in nauium Catalogo.
 Onchiston, locus in finibus Thebanorum. Homero Iliad. secundo, *ὄνχιστος* Stephano: de quo Homerus, *ὄνχιστον θ' ἑρὸν ποσσὶ κορυθαίου, ἄλλος*. in Haliartorum regione templum est, ab Onchesto Bœoto conditum, recte Hesiodo. Est & vrbs Bœotiæ, Pausan. libro nono. Apollonius Rhodius magnam urbem esse scribit inter Haliartos & Cræphios. Est etiam fluuius Theffaliæ. Cuius, Onchestus.
 Onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchæus vel Oncheus.
 Oncabates, vrbs Aegypti. Steph.
 Onesicritus, philosophus & historicus Aeginensis: vt autem Demetrio Magnesi placet, Atypaleus è Diogenis schola. Similitudinem quandam cum Xenophote habere videtur. vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit, Xenophon Cyri pædian, Onesicritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & vterque principis sui persequitur laudes, stylus insuper vtriusque simillimus. Diogenes Laërtius. Fuit itè medicus.
 Onésimus Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini magni scripsit de Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declamationes & alia. Suidas.
 Onesiphorus, vir quidam fidelis. 2. timoth. 1.
 Onias, summus sacerdos apud Iudæos. 1. mac. 12.
 Onna, emporium felicitis Arabiæ: Gentile, Onnæus. Steph.
 Ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal, 1. paral. 8: In 1. efd. 2. & 2. efd. 6, fit mentio Vallis Ono.
 Onoba, ciuitas inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. lib. 3. cap. 1: & Pomp. lib. 3. Vide *O N O B A L I S T V R I A*.
 Onobalistraria, Ptolemæo libro 2. cap. 4, Hispaniæ vrbs, alio nomine Onaba Lusturia. Vide *O N O B A*.
 *Onomacritus Sortilegus fuit apud Athenienses, & Musæi socius, quem Hipparchus Athenis expulit. Autor Herod. in Polyhym.
 *Onophrius vir quidam qui vsque adeo solitudinis erat amator, vt annos LX hominem non viderit: vnde & ex illa solitudine, agrestis adeo factus est vt superioris corporis parte totus & barba & capillis regeretur, pudendis arborum cortice & folijs coopertis. Vixit annos XXX, herbis & Baccis syluestribus contentus. Eidem cœlitus quotidie dimidiatus panis afferebatur vt Paulo, hunc quum reperisset Panutius, extimuit, Saryrū esse suspicatus.
 Onthyron, vrbs Theffaliæ, iuxta Armen: Gentile,

Onthyrius. Steph.
 Onuphis, vrbs celebris Aegypti: Cuius, Onuphites. Steph.
 Onychion, locus Cretæ, ab vngue ancoræ in eum infixæ, cum Amyclæi coloniam misissent. Steph.
 Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus (inquit Seruius) dicit aut Gentile esse, aut Patronymicum: sed hoc non procedit, quia neque patronymicum in res exit, neque Onytes, à qua gente veniat, vsquam lectum est. Propriū ergo est, &c. Hæc Seruius in 12. AEncid.
 Ooli, pater Zabadi. 1. paral. 11. Heb. Oholli.
 Ooliab, Filius Achisamech. exod. 31.
 Oolibama, vxor Esau filia Ana, genef. 36: Ciuitas Idumæorum principum. gen. 36. 1. paral. 1.
 Oónæ, insulæ in Oceano Septentrionali, in quibus (vt Plinius refert lib. 4. cap. 13.) ouis auium, & auenis incolæ viuunt.
 Oopellum, Britanniæ insulæ vrbs. Prolem. lib. 2. cap. 3. Vxellum alijs dicta, hodie Cestria: vulgò *Chestre Vuchestre*.
 Oozam, Filius Aihur ex Naara vxore ipsius. 1. paral. 4.

Opalia, dies festus, Opi deæ dicatus. Et erant post Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem esse crediderunt.
 Opharus, fluuius apud Cantabros.
 Ophel, nomen muri, 2. paral. 27, & 33, Aut potius turris Ierosolymæ, non procul à templo, 2. efd. 3.
 Ophéltes, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus, à serpente necatus. Vide *H Y P S I P H I L E*.
 Ophera, ciuitas in tribu Benjamin. iof. 18.
 Ophi, nomen viri. ierem. 40.
 Ophim, Filius Benjamin. genef. 46.
 Ophiôneus, Messeniorum vates, qui à natali die Iumine captus, publicè & priuatim futura prædicere solitus est.
 Ophiogenæ, genus hominum in Hellefpõto, quos Crates Pergamenus scripsit, serpentum ictus tactu leuare solitos, & manu imposita venena extrahere corporibus. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Ophir, Filius Iectan, genef. 10. Inde Ophira regio, 3. reg. 9: quæ (vt refert Iosephus lib. 8) etiam aurea terra nuncupatur: vnde Aurum Ophirizum, quod Ophirizum vocant.
 Ophite, à serpente dicti sunt quidam heretici. Hunc autem *C H R I S T V M* arbitrabantur, sed habebant etiam verum serpentem, quem venerabantur & nutriebant.
 Ophiachus, sidus cæleste, stellarum sedecim, quod poëtarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarunt. Qui Astronomicum poëticum conscripserunt, Herculem esse putant, qui adhuc in cunis vagiens, angues à Iunone immiffos manibus præfocauit.
 Ophiúsa, insula in mari Balearico, Ptolemæo, ex

duabus Pityusis minor (nam maior Ebusus dicitur) propter serpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque insula, aliquando propter serpentum copiam Ophiusa dicta fuit. Strabo lib. 14. Hinc Ophiusus, sua, sum: vt Ophiusia arua.

Ophlal, Filius Zabab filij Nathan filij Ethel. 1. paralip. 2.

Ophni, Filius Heli sacerdotis. 1. reg. 7. Heb. Haphni.

Ophni, Nomen ciuitatis. ioseph. 18.

Ophra, Filius Maonathi filij Othoniel filij Ceneæ. 1. paralip. 4.

Ophrateus, Assyriorum rex xxxv.

Ophthis, vrbs Libyæ, Aegypto adiacens: Gentile, Ophthites. Steph.

Ophyon, nomen proprium viri, qui ante Saturnum rerum potitus est, quem Saturnus fugauit.

Ophia, populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opicorum, in Italia vrbs Parthenope. Steph.

Opici, Italiæ populi, quorum sermonem confusum esse aiunt: aliqui à serpentibus dictos volunt. Steph.

Opigena, ab ope dicta est Iuno, quam matronæ colebant, quòd ea ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, Consul cū Vincomalo, anno ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu saluatus, post mortem Caracallæ, annum, aut non multo diutius, in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus est.

Opis, huius Opis, nympha, Dianæ comes. Virgilius lib. 11. Est item nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strab. libro 1. & Herodot. lib. 1.

Opiter Virginus Tricoctus, Consul, Cameriam cepit, anno vrbis 253. ab electis verò regibus 8.

Opitergium, Carnorum oppidum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie Opitergum.

Opites, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulus, dictus est Iupiter, quasi opis lator, rebus dubiis & malis. Festus.

Opon, promontorium Cretæ in Occidentem vergens.

Oppia, vna ex Vestalibus, quæ conuicta stupri, vna defossa est: Cuius scripsit epitaphium Siroza filius.

Vestalis virgo, læsi dam nata pudoris,
Contegor hoc viuens Oppia sub tumulo. Linus lib. 22. hanc Opimiam vocat.

Oppianus, poëta patre Agesilao, matre Zenodora, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripsit ἀλιότικῆ & κοινωτικῆ elegantissimis versibus, quæ Antonino imperatori Seueri filio obtulit, non sine doctrinæ suæ maxima commendatione.

Obiit Zerbi, faciente illic peste.

Opraganeus, Assyriorum rex xxxvi.

Ops, Opis, filia Cæli ex Vesta, soror & coniux Saturni, quæ & ἔτι dicitur Græco vocabulo, ἀπὸ τῆς ἔτι, quod est fluere: propterea quòd terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel

à monte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi sacra eius primò instituta sunt: vel ἀπὸ τῶν κρυπτάων, quibus in sacris eius utebantur sacerdotes. Ops autem ideò dicta putatur, quòd terræ ope vita hominum sustentetur. Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite utebantur, quemadmodum contra inopem dicimus pauperem & egenum, Veteres enim, quorum opes præcipuè in re pecuaria & agricultura consistebant, terram huiusmodi opum largitricem diuinis profecti sunt honoribus, Opemque, hoc est opulentiam nuncupauere.

*Optileris Minerua dicta est ab oculis quos ἄγλαοὶ dores appellant. Refert enim Plutarch. in vitis cū Lycurgus priuatorum luxum sustulisset, diuitibusque ob hoc factus esset inuisus, quendam insolentem hominem Alcandrum nomine, alterum oculū Lycurgo eruisse, posteaque Lycurgū in huius calamitatis memoriam Mineruæ templū stansisse, quam Optiletim Vocauit.

Opus, Opuntis, ciuitas Locrorum Epicnemiorum, non procul ab Asopo fluuio. Hinc Opuntius, tia, tium: vt Sinus Opuntius in Aegæo. Opuntij populi, Phocensibus Bæotis finitimi. Dicitur Opus, Opuntis, & Opois, & annotat Vadianus. De Opuntis populis, Plin. lib. 4. Opuntem dictam ferunt ab Opoente quodam Eleo. Vide OZOLAE.

Opus, Achaicæ ciuitas: & alia Elis: Ciues, Opuntij. Steph.

O R

Orata, cognomen Sergij cuiusdam, de quo Cicero in libris de Oratore.

Oratha, vrbs Messenes, Trigide flumine inclusa: Gentile, Orathenus. Steph.

Oratiānus, Consul cum Gadalaipho, anno vrbis 1119.

Oratorius, Alemannorum rex, sub annum vrbis 1109.

Orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

Orbelus, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio.

Orbilus, Beneuentanus, Grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio appellatus. Vixit prope ad centesimum annum, amissa iam pridem memoria, relicto ex sese Orbilio, & ipso Grammatico. Tranquill.

Orbita, populi Indiæ. Steph.

Orcales, Vide ORCHADES.

Orcelis, vrbs Hispaniæ. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Orcha, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes & desertam Arabiam. Ptolem. lib. 6. Vrchæa dicitur ab aliis. Ipsa est Vr Chaldaeorum Abrahæ patria, aliàs Orchoa.

Orchades, pen. cor. insulæ Oceani Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, secundum Pomponium parum inter se distantes, non longè ab insula Thule. Hodie parent Regi Scotorum.

Orchanes, Turcarum imperator, Prusiam Græcis imperatoribus ademir, sub annum sal. 988.

Orchanus, Assyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurymonè coniuge Leucothoen filiam suscepit, quam postea viuam defodit, quòd cum Sole concubauisset. Domitius in Commentariis in Ibin Ouidij, & Ouid. ipse 4. Metamorph.

Orchéni, secta quædam Chaldaeorum astronomorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephanus in Lindo.

Orchomenus, Thessaliæ fluuius, antea Minycus appellatus. Plin. lib. 4. cap. 8.

Orchomenus siue Orchomenum, Thessaliæ oppidum, ad sui nominis fluuium situm, olim potentissimum, vtpote cui & Thebani aliquando tributum pependierint. Strabo lib. 9.

Orcus, à veteribus inferorum deus est existimatus, quem & Plutonium & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipso inferorum loco ponitur.

Orcus, Homero 2. Iliad. Thessaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adèò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quem illabitur, olei in modum supernat. Hinc factus est locus fabulæ, vt Orcus inferorum fluuius esse dicatur, cuius apud deos sanctissimum semper habitum sit iuramentum. Festus Orcum ab vrgendo dictum putat, quòd ad mortem homines vrgat. Alij ἀπὸ τῆς ὀρκῆ, hoc est à iuramento, dictum malunt, quòd nullum iuramentum apud superos firmitus esset, aut religiosius, quàm cum per Stygiam paludem iurabant, aut per Orcum fluuium, qui ex Styge profluit.

Orcus, Molossorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

Orcynius, Theophrasto, Lesbi mons, Ordynus dictus.

Ordea vrbs Macedonia: Gentile, Ordi & Ordæi, Stephano.

Ordessus fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriente profluit, miscetur cum Istro. Herod. lib. 3.

Ordinus, Vide ORCYNIVS.

Ordolucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos (vt Tacitus scribit) Historicus dux Romanus Caratacum in Anglia imperantem prostrauit.

Ordónius, 1. Hispaniæ rex, anno salutis 828.

Ordónius 1. Hispaniæ rex, cum quatuor nobilissimos totius Castellæ viros, per interpositam fidem circumuentos in carcere necasset, seditione principum aduersus se concitauit, qua & regno pulsus est, & magistratus constituti, qui totius regni negotia administrarent.

Ordónius, 111. Hispaniæ rex, anno salutis 916.

*Ordonices sunt populi in Anglia arduis montibus proximi, apud quos Ostorius Dux Romanus Caratacum in Anglia imperantem prostrauit. Tacitus.

Oréades, Nymphæ montium, ἀπὸ τῆς ὀρέας, quod

montem significat. Strabo lib. 10. Ouid. libro 8. Talibus agrestem compellat Oreada dictis.

Orébatis, Ptolem. lib. 6. cap. 4. vrbs Persidis in Mediterraneis.

Oréges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. lib. 5. cap. 13.

Oréni, populi Celtiberis proximi ab Austro.

Oréos, vrbs Eubœæ: Gentile, Orites, Steph.

Oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur.

Oreb, Vir Madianita à tribu Ephraim interfectus. iudic. 7. & 8. psalm. 82. isa. 10.

Orestrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus. ἀπὸ τῶν ὀρέων, ὅτι τῆς ὀρέας, quasi in montibus educatus. Ouid. 3. Metamorph.

Orestæ, populi in Molossia. Nam cum Orestes in Iania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreste filio fugeret, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filij imperio, Orestæ nominati sunt.

Oreste, vrbs, cuius Hecateus in Europa meminit: Gentile, Orestæ.

Orestes, Agamemnonis & Clytemnestræ filius, sic appellatus, ob ferinam atque agrestem, & quasi montanam naturam: cui soror Electra necem parari ab Aegistho, qui patrem Agamemnonem interfecerat, matremque constuperauerat, preuidens, ipsum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocensium principem, qui Agamemnonis sororem duxerat. Illic x i i. annos moratus, cum pædago suo Argos rediit: vbi sub specie hospitum Phocensium, quos Strophius miserat, vt Orestis obitum nuntiarent, in tromissus ad Clytemnestram, eam cum Aegistho adultero conscia Electra in vtrionem patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreste. Deinde Pyrrhum quoque Macarei sacerdotis ope in Apollinis templo interfecit, eò quòd Hermonem Menelai filiam, sibi prius desponsatam, rapuisset. Propter quæ scelera agitarus est furis, quibus non antè purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiasset. Vide IPHIGENIA. Amicum habuit Pyladem perpetuum omnium suarum profectioum comitem, periculorumque omnium socium, cum quo tam sanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recusaret. Cicero de Amicitia, Cùm ignorante rege Thoante vter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, Orestem se esse perseueraret, morsus à vipera, in Arcadiæ loco quem Orestion vocant, moritur.

Orestes, præfectus Sardibus, sub Magorum imperio, postea iussu Darij Histaspis interfectus, is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit. Vide POLYCRATES.

Orestes, x i i i. rex Macedonia.

Orestes, c o s. cum Lampadio, anno ab vrbe 1283.

Orestes, cognomen familiaris cuiusdam de genere Aufidia apud Romanos.

Oresthæon, vrbs Arcadiæ, ab Orestheo Lycaonis. Mm. iij.

filio. Pausanias lib. 3. Ciuis. Oresthâsus. Steph.
 Orestia, vrbs in Orestis, in monte supra Macedo-
 niam eminente, in qua natus est Ptolemæus La-
 gi, primus Aegypti rex. Ciuis, Orestieus. Alia est
 Arcadiæ Orestia, quam nonnulli *Ὠρέστια* vocant.
 Stephanus. Vide MEGALOPOLIS.
 Orestis, idis, pars Macedoniæ.
 Oretæ, gens Indica, Strabo lib. 15. post Arbiæ am-
 nem Ariarorum: quos Plinius lib. 6. cap. 2. ait,
 non Indorum, sed propria vti lingua.
 Oretus, Siciliæ fluuius, apud Panormum.
 Oretus, dictus est Liber pater, à montibus, in qui-
 bus ei fieri sacrificia solebant.
 Orgalema, vrbs iuxta Istrum: Gentile, Orgale-
 meus, Steph.
 Orgia, orum, apud Græcos, teste Seruio, primam
 dicta fuerunt quæuis sacra. Erat enim Orgio-
 rum appellatio generalis, quemadmodum apud
 Latinos Carmoniarum. Postea tamen abu-
 sine factum est, vt peculiariter hoc nomine, Li-
 beri patris sacra nominarentur. *Ὠργια*, hoc
 est à furore, vt quidam putant, quod hæc præ-
 cipue sacra à mulieribus furore correptis cele-
 brarentur: vel *Ὠργια*, hoc est à montibus,
 in quibus potissimum fiebant, idque tertio quo-
 que anno: vnde Trieterica dicta sunt, id est trien-
 nalia.
 Orgomene, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius,
 Stephano.
 Orgon, insula prope Thusciam: Gentile, Orgo-
 nius, Steph.
 Oriadas, Arabum rex, Olymp. 191.
 Oribasius Sardiæ rex, Iuliani principis familiaris, à
 quo & Quæstor Cōstantinopolitanus factus est.
 Scripsit libros medicinæ LXXI. ad Iulianum:
 eorum epitomen in libris nouem ad Eustachium
 filium, de regno & de affectibus. Hæc Suidas.
 Eunapius verò, Græcus author in libro Sophis-
 tæ vitam pluribus sequitur, Oribasius, ait,
 Pergamensis genere, in eloquentia pariter &
 medicina profecit, Iulianoque propterea vt me-
 dicus fuit accersitus. Inuidia deinde succederet
 principum, bonis priuatus, ac in exilium ad
 Barbaros missus, animum philosophi semper
 in calamitate retinuit. Tanta apud eas natio-
 nes gratia & opinione ob doctrinæ & medici-
 næ experimenta perseueravit, vt pro deo penè
 coleretur.
 Oricos, siue Oricum, siue Orithos, ciuitas Epiri à
 Colchis condita, in confinibus Macedonia, Plin-
 io libro 3. cap. 23. iuxta quam nascitur terebin-
 thus, nigrum lignum habens, & solidum, in bu-
 xi speciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgi-
 lium 10. Aeneid.
 Oricos, Stephano, vrbs est in Ionio sinu. Hecæ-
 tus in Europo, Oricum portum Epiri nominat post
 Buthrotum. Oricij, inquit Polybius lib. 7. pri-
 mi ad dexteram occurrunt in Adriaticum nauig-
 anti. Hiuc Orizia regio, & mulier. Steph.
 Origenes, author Ecclesiasticus, cuius dogmata

damnata sunt, cum in varios errores incidere,
 quos Augustinus libro de Hæreticis commemo-
 rat. A quo Origeniani dicti sunt, qui eos imi-
 tantur. Fuit & alius Origenes, * adamantius co-
 gnominatus, qui viriâ sibi amputauit, ne ma-
 lectam sibi venirem experiretur. Imitatus Hæro-
 phantas Atheniensium sacerdotes, qui forbitio-
 ne cicutz se castrabant, quo castius in sacerdotiâ
 viuerent.
 Origo, Arbuscula & Cythoris, nobiles meretrices
 eodem tempore fuerunt.
 Orino, onis, Iouis, Neptuni & Mercurij filius, ex
 vrina procreatus: de cuius ortu sic fabulantur
 poëtæ: tres hosce Deos, cum terras peragrarent,
 superueniente nocte ad pauperem quendam, Hy-
 reum nomine, diuertisse: qui cum benignè eos
 hospitio excepisset, bouemque, quem vicinam
 habebat, iis maclasset, Ionem hominis pietatem
 admiratum, optionem ei fecisse petendi, quic-
 quid vellet: cumque ille respondisset, se nihil æ-
 què cupere, ac filium, vxorem tamen ducere nol-
 le, quod defunctæ coniugi fidem dedisset, cæli-
 bem se in posterum vitam acturum: Deos ho-
 spitis sui votis obsequentes, in bonis paulò an-
 tè immolari tergus lotium reddidisse, iussisse-
 que vt id terra obrueret, nec ante legitimum tē-
 pus retereret: itaque decimo tandem mense
 puerum natum esse, quem à re ipsa Vrionem vo-
 cavit, qui deinde literæ vnus mutatione dictus
 est Orion. Hic postea adultus, strenuus venator
 exiit, Dianæque ad hæsit. Verum cum corporis
 robori plus satis fidens, iactaret nullam esse
 feram, quam conficere non posset, Terra homi-
 nis insolentiam non ferens, scorpionem pepe-
 rit, cuius ictu Orion interiit. Diana autem comi-
 tis sui necem ægrè ferens, in cælum eum transtu-
 lit, & iuxta Tauri sydus constituit. Contra tamen
 Lucanus scorpionem hunc à Diana immissum
 tradit, aliorumque deorum miseratione in cæ-
 lum fuisse translatum. Horatius autem Dianæ
 eum vim inferre voluisse tradit, ideoque telis
 eius confossum occubuisse. Cōstat autem Orio-
 nis fidus stellis omnino sedecim, quarum tres
 in capite sitæ sunt, in vtroque humero singulæ,
 in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres,
 in gladio item tres, sed obscuriores, in vtroque
 genu singulæ lucidæ, in pedibus quoque singu-
 læ sed obscuræ. Creditur autem hoc fidus exor-
 tu suo maximas concitare tēpestates: vnde Nim-
 bosum Orionem appellat Virgilius 1. Aeneid.
 Seruius autem hanc fabulam longè aliter tra-
 ctat, dicens Oenopionis Siciliæ habitum esse fi-
 lium, qui cum Cadiopen (quæ Christophorus Lan-
 dinus Meropen vocat) sororem vitiaffer, à patre
 excæcatus est: consulto igitur oraculo respon-
 sum accepit, Si per pelagus ad orientem perge-
 ret, vt oculorum cōcauitates semper haberet soli
 expositas, lumina recuperaturum. Quod quum
 facere conaretur, audito strepitu, ad Cyclo-
 pas peruenit, ex quibus vnū humeris suis imposuit,

euius ductu in solè cadēs oculos recepit. Hæsi-
 dus Neptuni & Euryales filium facit, æque patre
 datum fuisse, vt in summo maris incederet. Alij
 rursus hanc fabulâ diuersè tradunt. Ferunt enim,
 postquam oculis ab Oenopione priuatus esset,
 in Lemnum insulam venisse, & ibi à Vulcano
 caballo accepto, ad ortum solis perrexisse, & sic
 visum recepit, postea verò reuersum, AEno-
 pionem vlcisci statuisse: sed quum hic à ciuibus
 suis sub terra occultaretur, in Cretam profectus,
 vbi ob insolentiâ à scorpione immisso occisum.
 Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione sic dic-
 tum velint, quod habeat ortum hyeme, & mare
 ac terras tempestatibus turber. *Ὠρις* enim, tur-
 bo & concito significat. Plautus Iugulam vo-
 cat, quod sit armentorum gladius, stellarum ful-
 gore terribilis. Hic si fulget, serenitate: si obscurat,
 tempestatem denotat.
 Orissa, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus. Artemido-
 rus.
 Oriza, populi Indiæ liberi, Stephano ex Strabone
 libro 15.
 Orithæa, nymphea, dicta quasi hortans ad cursum.
 Orithos, vrbs inter Macedoniam & Epirum. Vide
 Oricos.
 Orithya, Homero, filia Erichthei Athenarum re-
 gis, quam cum Boreas adamaret, neque bona
 cum gratia nuptias eius posset impetrare, vi-
 eam rapuit, raptamque tulit in Thraciam, & ex
 ea Zethen & Calain suscepit, qui cum Argo-
 nauitis in Colchos nauigauerunt, & Harpyias
 fugauerunt. Vide C A L A I S. Hoc etiam no-
 mine dicta est Amazonum regina, quæ Marpe-
 siæ matri successit in regno. Iustinianus libro se-
 cundo.
 Ormènius, Homero, Magnesiæ ciuitas. Plin. libro
 quinto.
 Ormisdates, Persarum rex, sub annum salutis 273.
 Ornan, Nomen viri, 2. par. 21: qui 2. reg. 24, dicitur
 Aeneas.
 Ornea, sacra Priapi, quem Corinthij Orneum vo-
 cabant. Celebrabatur hæc festa Nymphe iuxta Co-
 lophonem.
 Orneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris.
 Ouid. 12. Metam.
 Ornithæ, Columellæ libro 11. cap. 2. venti Septen-
 trionales.
 Oroandes, mons, ait Plinius libro quinto, cap. 27,
 non longè ab Imao monte, imò vnus ex collicu-
 lis Imai.
 Oroantis, aliàs Oroatis, fluuius in sinu Persico Me-
 ridiem versus. Ptolem. lib. 6. cap. 3. Plinius lib. 6.
 cap. 23.
 Oraba, Ptolem. lib. 6. cap. 1. vrbs Assyriæ in medi-
 terraneis.
 Oredes, rex Parthorū, qui Crassum Romanum cæ-
 pit & occidit. Plutarch. in Crasso.
 Oredes, apud Virg. à Mezentio interfectus.
 Oroetes, vir Persæ, Sardium præfectus, qui Polycra-
 tem Sabiorum tyrannum dolo captum suspen-

dit. Hic postea iussu Darij & opera, astūque Ba-
 gei in Sardis trucidatus est. Herodotus lib. 3. Vi-
 de Orestes.
 Oromasdes fuit deus Persarum. Plutarchus.
 * Oromedon nomen est Gigantis apud Propertium
 libro tertio, scribentem: Te duce vel Iouis arma
 canam cæloque minantem Cæum & Phlegræis
 Oromedonta iugis.
 Oronaim, duo vici, qua via est ad Assyrios, siue duæ
 vrbes Moabitarum: vna superior, altera inferior.
 Isa. 15.
 Orontes, fluuius Cælosyriæ, qui non procul à Se-
 leucia Pieria & Libano monte nascens, deinde
 terra absorptus, rursus emergit in agro Apa-
 meno, & præter Antiochiam fluens, in mare
 Seleuciæ proximum defertur. Dicitur Orontes
 de nomine eius, qui primus pontem eum con-
 stravit, cum antea Tryphon diceretur. Strabo
 libro 14.
 Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui cap-
 to Ilio cum Aenea in Italiam nauigans, naufragio
 periit. Virg. 1. Aeneid.
 Oropo, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clarissi-
 ma. Steph. in Corope.
 Oropus (Gentile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Ma-
 cedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, & alia Bœo-
 tiæ, dicta ab Oropo filio Macedonis, filij Lycao-
 nis. Et alia Eubœæ vrbs, quam alij Græcan vo-
 cant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ.
 Alia in Syria iuxta Amphipolim, à Nicanore con-
 dita, aut potius restaurata. & Oropus dicta ab vr-
 be Græciæ eiusdem nominis. Alia in Argo po-
 stea condita. Alia in Thesprotia, scilicet in Nico-
 poli. Thucyd. lib. 2. Vide Græca.
 Orozi, ciuitas. 2. reg. 23.
 Orósius, natione Hispanus, historias Romanas scri-
 psit sub Arcadij & Honorij Cæsarum tempora.
 Orpha, vxor Chelion filij Elimelech Beth-lehemi-
 tæ. ruth 1.
 Orpheus, Musicus & poëta insignis, genere Thrax,
 Calliopes & Apollinis filius: quanquam non
 desunt qui Oeagri filium faciant, quem à Mer-
 curio, siue, vt alij habent, à patre Apolline Iy-
 ram accepisse ferunt, eaque tantum valuisse, vt
 illius cantu syluas & saxa mouerit, fluuiorum
 cursum inhibuerit, feræque mitiores reddide-
 rit. Euridicen vxorem habuit, quæ Aristæum
 vim sibi inferre volentem fugiens, à serpente
 occisa est. Cuius mortem ægerimè ferens Or-
 pheus, accepta lyra ad inferos descendit, Pluto-
 nemque & Proserpinam suo carmine tanto-
 pere demulsi, vt Eurydicen sibi restituerent, id
 tamen ea lege, ne antè eam, quam ad superos
 peruenisset, intueretur. Quam legem cum ille
 amoris impotentia esset præuaricatus, Eurydi-
 ce rursus ad inferos retracta est. Quam iactu-
 ram ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vi-
 tam agere statuit: cumque iam multas nuptias
 reiecisset, aliosque insuper à mulierum confor-
 tio detereretur, atque in puerorum amores pel-

liceret, à Mænadibus inter Bacchi sacrificia iuxta Hebrum fluuium occisus & discerptus est: cuius membra passim per agros sparsa, Musæ collegerunt, dederuntque ea sepulturæ: Iyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Lesbion insulam delata sunt, vbi caput ab incolis sepulturæ mandatum est, Iyra autem in cælum assumpta. Alij Orpheum, Cicanum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigasse, ideòque assumptum, quòd iuxta vaticinium Chironis, Sirenes præterire non poterant, nisi præsentente Orphæo. Sunt qui duos Orpheos fuisse dicunt, quorum alterum Colchos nauigasse perhibent.

Orphæus, phæa, phæum, idem quod Thracius. Marialis.

Orphitus, Consul cum Prisco, anno ab vrbe 901.

Orphæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orræa, Ptolemæo libro tertio, capite nono, Britanniz vrbs: vulgò *Newcastel*, *Moncafre*, vbi carbonum copia.

Orsa, Vide ORISTA.

Orsilochus, filius Idomeni. Hic patrem sequutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia successissent, in exitu rei ob insolentiam, dum obstaret totis viribus, ne ex præda capti Ilij fors debita daretur Vlyssi, ab eo occisus est.

Orsilochus, Hom. lib. 1. Iliad. filius Alpei fluminis qui lato gurgite terram interfuit Pyliorum. Est etiam Troiani cuiusdam nomen, de quo Virgil. lib. 11.

*Orthia Diana dicta est apud Lacedæmonios, in cuius sacrificiis Adolescentuli, qui Bomonicæ dicebantur aris superpositi contendere solebāt, quis plura verbera sustineret.

Orthocorybantij, populi quidam Scythiz, in Asia, Herod. lib. 3.

Orthópolis, Sicyoniorum rex, annis ante Romam conditam ferè 870.

Orthófia, vrbs Syriæ, Ptole. lib. 5. cap. 15. hodie Tortosa, prius Antaratium.

Orthosiada, Nomen loci. 1. mach. 15.

Orton, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortopía, Dalmatiz vrbs, Ptole. lib. 2. cap. 17. Ortopula hodie.

Orrygia, insula in mari Aegæo, omnium Cycladum clarissima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Orrygia ab Asteriaz Latonæ sorore, primùm in corthunicem, quam Græci Ὀρρυγία vocant, & deinde in hanc insulam commutata. Nicander ab Orrygia oppido dictam putat. Hæc etiam dicta est Delos, quod cum antea sub aquismersa esset, Latonæ forori suæ tutum pariendi locum quærenti subito se ostenderit: nam Ὀρρυγία, ostendo significat. Ab aliquibus præterea Pyrpile nominatur, ab igne

ibi primùm reperto: ab alijs Cynthia, ab alijs Asteria, ab alijs Cynetus, teste Plinio lib. quarto, cap. 12.

Orrygia, insula in Sicilia, Syracusarum pars, reliquæ vrbi ponte coniuncta, quæ fontem habet Aréthusa. Hæc ex opposito Plemmyrij Siciliz amnis sita est. Virg. 3. Aeneid.

Orrygia, Ephesus olim dicta. Steph.

Orus, Aegypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

*Orus Apollo vide Horus supra:

Orychion, locus Atticæ, inde Orychius.

Osias, Nomen viri. 2. esd. 12. ierem. 41.

Oscæ, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Oscæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniz ciuitas, Isca dicta: vulgò *Cimsca*.

Oscæla, Lepontinorū in Alpibus Scutiis vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Secusa.

Osci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fecunditate dicti. Vnde Oscena verba, id est impudica, quia frequentissimus fuit Oscis, libidinum spurcarum vsus.

*Oscophoria Atheniensium sacra erant, in quibus pueri ingenui pubescentes eligebantur, qui ferrent ὄσχος id est ramos ac palmites cum suis ramis in templum Mineræ Sciriados. Hefychius Nicandri interpres.

Oscus, Thuscourū rex, sub annum ante Romam conditam 540: eius insigne fuit serpens.

Osee, Filius Ela, 4. reg. 15. Nomen item prophetæ filij Beer, osee 1: Filius Nun, nu. 13: qui ibidem, dicitur Iosue à Moysæ.

Osiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet cum fuisse Aegyptium multis verbis referat Diodorus Græcus historicus libro primo. Hic, vt Græci & nostri affirmant, quum Phoroneo auo in regno Argiuorum successisset, & plures annos regnasset, Aegialū fratrem regno Achaiz præfecit, ipse verò maioris gloriæ cupidine in Aegyptum nauigauit, & ea ditioni suæ subacta Io (quam postea Isidem vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. Vbi, quū illa literas, Osiris varias artes Aegyptios docuisset, vterque diuinos honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre, clam occisus, ab Iside diu quæ situs, postremò apud Phialam iuxta Syenen lacertus repertus est: curauitque cum Isis sepeliendum in Abato, insula eius paludis, quæ Memphi proxima est: quam etiam Stygem, id est, mærorem appellauit: nec nisi sacerdotes, certis diebus, eosque mitratos eò accedere voluit. sed cum apparuisset Aegyptiis deinde bos quid m eximia specie, Osirim putarunt, adoraueruntque vt Deū & vocauerunt Apim, id est bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Osirim apud Aegyptios haustum, vini que vsum comperisse.

riffe. Hunc Berofus Iouem Hammonem fuisse dicit, patrem Libyci Herculis, eumque toti orbi imperasse. Vide A P I S.

*Ossissimi populi sunt inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Lexobiiis, Vuellis, Nannetibus, Curiosolitibus & Rhedonibus: horum littora Britannico sunt mari aduersa vt refert Pomp. Mela. Gallicæ *Le pays de Landriquer en Bretagne*.

Ostochor, rex Aegypti, anno ante Romam conditam circiter 170.

Ostorthò, rex Aegypti, anno ferè 100 ante Romam conditam.

Ostroeni, populi, Herodiano sub finem libri 6.

Ossa, mons in finibus Thessaliz, Centaurorum stabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuisse coniunctum: Herculis autem opera abscissum, ab ea parte, vbi per Tempe fuit Peneus fluuius. In hoc esse fertur tanta pinorum copia, vt inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Ossæus, sæa, sæum, denominatiuum.

Ostionoba, Lusitanæ ciuitas, Ptolem. lib. 2. cap. 5. alio nomine Siluera.

Ostia, vrbs in ostiis Tyberinis sita, ab Anco Martio condita (inquit Lilius) in ipso maris fluminisque confinio, vt totius mundi opes illo, veluti maritimæ vrbs hospitio, reciperentur. Ab hac Ostiensis dicti, & Ostiensis ager, Ptolem. lib. 5. cap. 1.

Ostiensis, porta Romæ, eo quòd Ostiam versus ducatur. Ea nunc sancti Pauli porta appellatur.

Otanes Persa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt, Herod. lib. 3. Is oræ Maritimæ à Dario præfectus, post Megabyllum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponium, Lemnum & Imbrum cepit. Herodorus libro 5.

Otène, pars Armeniz, circa Cyrum fluuium. Steph.

Otha, dux Saxonum, à Britannis prælio victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Othci, Filius Ammiud filij Amri. 1. paral. 9.

Othir, Nomen viri. 2. paral. 25.

Othni, Nomen viri. 1. paral. 26.

Otho Syluius, ex Hethruscorum regum genere, eques Romanus, Galba imperatore iugulato, per scelus adeptum imperium, cum aduersus Vitellium tueri non posset, sibi vim attulit, vir per totam vitam paulò mollior, in sola morte fortis visus.

Otho Iunior, Roma. imperator, sub annum salutis 962, Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leonemque creandum curauit, quem postea à Romanis pulsum, obfessa & capta vrbe, restituit, pulso Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho 1. Roma. imperator, Bauaros rebelles subegit, Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorū auxilio victus, cum scapha effugisset, animi dolore interiit.

Otho 1. Roma. imperator, aduersus Crescentium in Italia præclare se gessit. Ferrando Flandriæ co-

miti aduersus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amissaque penè omni exercitu.

Otho v. ex Saxonum duce imperator factus, cum pontificis Romani ditionem inuassisset, à pontifice deuotus, & imperio pulsus, obiit tertio imperij anno.

Otho, Germaniz rex, sub annum salutis 938. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentissimis cladibus affecit.

Otho, Bauarorum dux, Hungariz rex factus, à Ladiflao Transsylvaniz præfecto captus, & in carcere coniectus est.

Othócarus, Bohemiz rex circa annum salutis 1271.

Otholia, Filius Ieroam. 1. paral. 8.

Othomanni, Turcarum imperatores dicti sunt, ab Othomanno quodam, qui primus eius gentis imperator fuit.

Othoniel, Filius Cenez frater Caleb. iosue 15. 1. paralip. 4, quartus dux Israelitarum.

Othronus, vrbs, vel insula ad meridiem Siciliz, aut, secundum alios, Melitenæ. Incola, Othronius. Steph.

Othrys, Thessaliz mons, non procul ab Oera. Centaurorum olim sedes, & Lapitharum. Strabo li. 9. Vide H O M O L E.

Othus, Vide O T V S.

Otiéis, pars Cypriorum. Steph.

Otreus, Cissei filius, frater Mydonis & Hecubæ, & paruelis Polymnestoris. Porphyr. in 3. Iliad.

Otryades, cum primæ tum tertriæ declinationis, Spartiata, qui cum inter Argiuos & Spartiatis conuenisset, vt treceti vtrinque delecti de agro Tyreate inter se decernerent, & vtri superiores extitissent, eorum regio foret, vnus hic tantum victor à Spartiatis superfuit. Cum duo, qui ex Argiuis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiuit Otryadem, spoliatis prius hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis: deinde in scuto sanguine suo, Vici, conscripto, cum puderet Spartam reuerti ob socios interfectos, sibi mortem consciiisse. Valerius, Plutarchus, & Ouidius in Fastis.

*Ottarus rex Bohemiz qui ignauiz infimulatus & timoris ab vxore, quod cum Rudolpho Cæsare fœdus iniisset, bellum mouit, in quo profugatus est.

Otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloëi vxore frater Ephialtis, quos poëtæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuisse quo corporis robore freti, ausi fuerunt etiam Dis bellum mouere, montesque montibus imponentes, cælum ipsum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis suæ pœnas dedere. Homer. 11. Odyss.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Persis ad Agesilaum defectit. Xenoph. lib. 4.

Ouidius, poëta satis ex iis notus, quæ scripta ab eo in manibus habemus.

Ouinus Paternus, Consul cum Flavio Claudio Augusto, anno urbis 1021. Aureolum vicit variis preliis, trecenta viginti Gothorum millia cecidit. Ouinius Gallicanus, Consul cum Septimio Basso, anno urbis 1069.

Oxæ, insula, eadem quæ Echinades, Stephano in Dulichio. Oxæas, Hercules ex Megara filius. Bocatus. Oxos, Asiae fluvius, per desertam Scythiæ fluens. Pomponius lib. 3, & Strabo lib. 11. Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptolemæus: siue Oxos, ut Solinus. Oxus, Plinio lib. 31. cap. 7, apud Bactros amnis. Oxybij, pars Libyæ. Steph. Oxydracæ, populi Indiæ: à quibus cum Alexandræ liberasset Ptolemæus, Soter, id est, servator cognominatus est. Alij fabulosa esse tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Steph. Oxyntes, Atheniensium rex, sub annum ante conditam Romam 390. Oxyrynchus, Stephano, ciuitas Aegypti, dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi templum habuit. Ceterum Aegyptij omnes Oxyrynchum piscem colunt. Nam quædam animalia sunt quæ Aegyptij vniuersi colunt, quemadmodum ex terrestribus tria, bouem, canem, felam: ex volatilibus accipitrem atque ibidem: ex aquatilibus duo, lepidotum piscem & Oxyrynchum. Strabo lib. 17. Alij Oxyringum scribunt, sed perperam.

Oza, Horti nomen, 4. regum 2. 1. Nomen viri, 1. paralip. 6. & 8. Oza, Filius Abinadab. 2. reg. 6. Ozan, Pater Phaltiel principis tribus Issachar. numeri. 34. Ozaiu, Nomen viri. 1. paral. 15, & 27. Ozen-fara, Vrbs condita à Sara filia Ephraim. 1. paral. 7. Ozi, Filius Bocci filij Abisue, 1. paral. 6: Filius item Thola filij Issachar, 1. paral. 7, & 9. Ozi, Nomen viri. 2. esd. 3. Ozia, Filius Amasiae regis Iuda, 3. reg. 26: qui 4. reg. 15, dicitur Azarias. Filius Caath filij Leui, 1. paralip. 6. Oziau, Nomen viri. 1. para. 6. Oziel, Filius Bela filij Benjamin filij Iacob. 1. paralip. 7: Filius Caath filij Leui, exod. 6, & 1. paralip. 4. 2. paral. 29. Ozni, Filius Gad, filij Iacob. numeri. 26. Ozolæ, Locridis populi, pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis. Ozriel, Pater Ierimoth. 1. paral. 17.

Acatianus, Consul cum Mecilio Hilariano, anno urbis 1084. Pacatus Minutius Grammaticus qui scripsit de Tragicis & comicis dictionibus: item de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ.

Pachætes, Atheniensis quidam belli peritissimus, qui Mitylenem & Lesbum de Persis recepit. Olymp. 89. Phachiri, montes in minori Asia. Pachynus, siue pachynum, promontorium Siciliæ, peloponnesum spectans: ab æris crassitudine nonomen habens. Nam *παχύν* pingue & crassum dicitur. Pachyfos, fluvius Siciliæ, ciuilibus sanguinis notatus infamia. Pacidianus gladiator nobilis socium habens æqualem sibi Ersenium nomine, à quibus natum est prouerbium: Ersenius cum pacidiano. Cicero de perfecto Oratore: A me autem (quo maximis minima conferam) Gladiatorum par nobilissimum inducitur. AEschines tanquam Ersenius, non spurcus homo sed doctus & acer. Cum pacidiano hic componitur, optimus longe post homines natos. Pacinus, vnus ex nepotibus Volscianij regis, cognomento Luculli, à quo Pacinates Italiæ populi. Pacorus, Suidæ, Orodis regis parthorum filius, eius qui Crassum dolo circumuentum interemit. Quæ maculam postea Ventidius Bassus Antonij legati deleuit, pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso. Pactia, eadem quæ paros, insula Cycladum. Steph. Pactolus, fluvius Lydiæ, ex monte Tmolio nascens, & per Sardoniam agrum in Hermon influens. Alio nomine Chrysothoas, ab eo quod aureas trahat arenulas: in quo cum se Midas rex lauisset, aureis arenis fluere cœpit. Vide M I D A S. Pacuuius, Brundisinus poëta, Tragediarum scriptor, Ennij poëta ex sorore nepos, Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditavit: inde Tarentum transgressus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gellium lib. 1. cap. 24, in hæc verba: Adolescentes tamen si properas, hoc te saxum rogat. Ut se aspicias: deinde quod scriptum est, legas: Hic sunt poëtae Pacuuij sita Marci Ossa: hoc volebam, nefcius ne esses. Vale. Hic (ut Quintilianus ait) grauitate sententiarum, pondere verborum, autoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem. Padua, Venetorum vrbs, à radii vicinitate dicta, quæ & ratauium dicitur, quasi radauium. Vel *απαρ* *παρ* *αυ*, id est à volando, quod captato augurio dicitur conditum. Vel à petendo, quod telo auem Antenor petisse dicitur, eoque in loco urbem condidisse. Primò Antenorea dicta est: vnde Antenoridæ, postea ratauini & paduani. Ratauij, natus est Titus Liuius historicus celeberrimus, qui res Romanas summa facundia perscripsit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poëtae, & raulus Iu reconsultus. Fertur quoque Volusius poëta ratauius, qui post Ennium, rerum gestarum populi Romani annales carmine descripsit. Padus, fluvius è gremio Vesuli montis, finibus Ligurum Gabiennorum, visendo fonte profluens,

condensque sese cuculo, & in Foro iulienis agro iterum exoritur, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dicitur Eridanus, pœna Phaëthonis illustratus. Augetur ad Canis ortus, liquoris niuibus, agris, quàm nauigijs torrentior. Plin. li. 3. cap. 16: Metrodorus refert, quoniã circa fontem arbor sit multa picea (quæ *Pades*, Gallicè vocetur) radum hoc nomen accepisse. Padusa, sive fossa ex rado Rauennam vsque ducta, quam Messanicum olim appellarunt. Plin. lib. 3. cap. 15. Pæan, Anis, hymnus in laudem Apollinis, sicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teste Polluce post victoriam, nonnunquam etiam auertendorum malorum causa cani solebat. Virgil. 6. AEn. 6. *καταχρηστικῶς* tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus suum Pindarus de deorum omnium laudibus pæana inscripsit. Accipitur item quandoque pæan pro ipso Apolline, *καὶ τὸ πάθειν*, hoc est, à medendo. Medicinæ enim inuentum antiquitas Apollini tribuit. Pæantides & pæannus Philocteres, id est, pæantis filius. Pædarétus, proprium nomen viri, *καὶ τὸ τῆς παιδείας, καὶ ἀρετῆς*, hoc est, à disciplina & virtute. Pæon, nomen viri, medicinæ artis peritissimi, quem Homerus li. 5. Iliad. scribit curasse Elatonem grauius ab Hercule vulneratum, à quo pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et pæonius, niam, nium, id est, medicinalis, &c. Pæonia, regio in Europa, à pæone Endymionis filio Epei fratre, qui victus cursu, ab Epeo (sicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedonia seu Thraciam ad amnem Axium discessit. A quo pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Macedonia, sicut AEmathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontum pallene vocatur. In hac regnasse fertur Telegonus. In pæonia monte Hæmone, qui pæonicam & Medicam regionem disternauit, aiunt esse feram, quam pæones Monopem vocant, &c. Aristot. ab initio mirabilium narrationum. Pæonia Minerua dicta est ab arte medendi bonaque valetudine quam præstare credebatur. Pælarcæ, populi sub Caucaaso. Steph. Pæstum, oppidum Lucaniæ, rosarum abundantissimum, vbi ob cæli clementiam bis in anno producebantur fructus, Maio scilicet & Septembri. Huius mœnia prope mare magni spatij adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuscis conditum Possidionem dixerunt, & eius finem Possidionatem. Postea Romani, missis huc colonis, ampliauere, ut ait Strabo. Hinc pæstannus, na, num. Pæsus, Vide A P A E S V S. Pætalía, pars Thraciæ: Gentile, Pætaliotes, Steph. Pætinus, Consul cum Casio Aproniano, anno urbis 875.

Pætoium, vrbs Pannoniæ superioris, id est Austriæ. Ptolem. lib. 2. cap. 15, Pætouionem Tacitus scribit lib. 19: alij Pætouiam. Vulgò *Betta*. Pætus vir quidam fuit, qui in Aegyptu causa pecuniæ comparandæ nauigans, submersus est: de quo sic Propertius lib. 3. pecuniam alloquitur: Tu Pætum ad Pharios tendentem linthea portus Obruis infanso tæque quaterque mari. Paganus, rex Bulgariæ, anno salutis 764. Pagasa, Plinio, (*παγασά*) Ptolemæo & Straboni oppidum Thessaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus sinus Pagasicus appellatur, Plinio lib. 4. cap. 8. Iuxta hanc urbem Argonautis ædificata fuit, quam inde poëtae Pagasam cognominant. Ouid. 7. Metamorph. Pagus, antiquum nomen Corinthi. Steph. Pagyris, nomen fluij & ciuitatis, à qua Pagyrisæ populi. Quidam tamen Pacyrin dicunt. Plin. lib. 4. cap. 12, scribitur Pacyrin. Palæmon, filius Athamantis & Inus, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater cum virum tanto furore correptum videret, ut Learchum alterum ex filiis saxo allideret, iamque sibi similem exitum videret imminere: alterum filium nomine Melicertam vnus complexa, in mare se precipita vit, ambòque dii marini facti sunt: mutatique nominibus, mater Leucothea, hoc est, alba dea, dicta est: crediturque eadem esse cum Aurora, quæ & Matuta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmon, à nostris, quod portubus præesse putetur. Fortunus est appellatus. In Palæmonis honorem Isthmia celebrabantur, à Thesæo primùm instituta, quorum præmia erant coronæ ex pinu confectæ, quæ à Palæmone diis sunt Palæmonicæ. Erant autem hoc vnus ex quatuor sacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concursu celebrabantur: quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympiæ, Apollini Pythiæ: duo itidem mortalibus, Nemeæa Archemoro, Palæmoni autem Isthmiæ. Circumfertur ea de re Epigramma Græcum nomine Archiæ poëtae, in hac verba, *τῆσaris ἰσθμίου ἀγῶνις ἀν' ἐ' ἄλλῃσ' αἰσῶνις ἴσθιοι, Οἱ δὲο μὴ θνητῶν, οἱ δὲο δ' ἀθανάτων.* *Ζῆνός, ἄπτοιδῶσ, παλαμῶνος, ἀρχι μῆροισ,* *ἔλλα δ' ἰσθμίου, κῆτινος, μέλα, σίλινα, πίτυς.* Alius item Grammaticus Vincentius, qui Romæ vixit sub Tyberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, ut M. Varronem porcum appellaret, secum & natus & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulsit, ut sepius in die lauaretur nec sufficeret sumptibus. Tranquil. Palæpaphus, Cypri vrbs, Veneri sacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virgilio in Ciri. Palæpaphus, scriptor antiquus, patria Parus, aut (ut alij malunt) Prieneus, Artaxerxis tempore natus, teste Suida, qui *ἀπίων*, hoc est, rerum incredibilium volumina quinque conscripsit. Hinc Palæpaphus, tia, tium. Palæcamänder, fluvius in Troade in Propontidem fluens.

Palæstina, prouincia Syria, Arabia contermina, dicta à Philistim vrbe metropoli. In ea, inquit Plinius lib. 5. cap. 13, & 20, (Nam & Herodotus Syriam alteram Palæstinam vocat.) quinque ciuitates continebantur, Gaza, Ascalon, Gerh, Acaron & Azotum. Palæstina etiam (inquit Stephanus in Iope) Phœnicia dicebatur. Est & altera Palæstina prope Phœnaciā: de qua Lucanus lib. quinto.

Palætyrus, vocabatur Tyros Phœnicie vrbs. Stephanus.

Palamedes, Nauplij Eubœe regis filius, acerrimus Vlyssis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circumuentus est, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cum omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianum conuocarentur, Vlysses, quem vxoris iuuenulæ amor domi retinebat, insaniam simulauit, & quod melius rei fidem faceret, iunctis diuersæ naturæ animalibus, salem ferebat. Palamedes autem, vt viri astutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti obiecit: quo viso Vlysses aratrum subito suspendit, ne eum læderet. Quo argumento simulatione deprehensa inuitus est pertractus. Deinde cum in Thraciam frumentatum missus esset Vlysses, & nihil inde attulisset, neque quicquam sese inuenisse diceret: Palamedes eodem missus, plurimum frumētū aduexit. Quamobrem Vlysses, inuidiæ stimulis agiratus, adulterinam Priami nomine epistolam scripsit, in qua agebat Palamedi proditiōnis gratias, commemorabatque secretum auri pondus esse transmissum, quod ipse Vlysses per corruptos seruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum consilio recitatis, Palamedes proditiōnis accusatur. Ibi Vlysses reo adesse simulans, hostilibus literis nihil fidei habendum contendit: eaque re ipsa facile posse coargui, si Palamedis tabernaculum scrutaretur: in quo si aurum inueniretur, nullum illum supplicij genus recusare. Missi itaque, qui tabernaculum eius perscrutarentur, cum aurum inuenissent, Palamedes veluti proditiōnis conuictus, lapidibus obrutus est. Ouidius lib. 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inuenisse, scilicet, ς, ξ, χ, φ. Præterea calculorum ludum, & mensurarum, & ponderum rationem excogitasse. Astrologiæ insuper peritus fuisse dicitur, annumque ad cursum Solis, & menses ad cursum Lunæ accommodasse: primūque in castris visam atque reformidatam Solis eclipsim, naturalem, minimeque timendam esse docuisse. Præterea ordinem aciei & tesserarum, hoc est symbolum bellicum & vigilias inuenisse. Quæ omnia à gruibus fertur didicisse. Illæ enim non nisi acie instructa volant, electo duce, quæ sequatur, dispositisque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu, cæteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiā mutatis subinde ordinibus, literas quasdam videtur

effingere, quas etiam ab eis primus obseruatus fertur Palamedes. Hinc à poetis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamedes Eleares Grammaticus scripsit Onomasticū de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suid.

Palantem, vrbs in Palatino monte, à balatu ouium dicta, κατ' αὐτίστου, quasi Balanteum, vt Varro placet: aut certe à Pallante Euandri proauo, vt Virgil. lib. octauo Aeneid. Stephano, vrbs est Arcadiæ, à Palante vno filiorum Lycaonis apud Hæliodum. Aliqui Palantiadem vocant: Gentile, Palancius.

Palantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, vt ait Ptole. lib. 2. cap. 6. Vacceorū colonia, à qua Palantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Aliàs Pallencia. Ciuis, Palancius. Steph. Est & nomen fluminis in Valentino litore.

Palantia, regio Romæ, cuius Arcades, duce Euanthro, Palantes authores extiterunt.

Palatium, vnus ex septem vrbs Romæ montibus, nomen habens ab eo, quod ante urbem conditam pecus in eo pascens balare consueuerit (sic enim vox eius animalis exprimitur) quasi Balatium: qua etiam voce vitur Næuius. Aut certe à palando, siue quod ibi palare, id est, errare pecudes soleant: siue quod palantes Arcades cum Euanthro ibi confederint. Alij à Palantia Latini matre, quæ ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri viuita, & postea illic sepulta: vel certe à Pallante eius filio illic sepulto. Plinius à Palantio Arcadiæ oppido, patria Euandri dictum existimat. Ferunt enim Euandrum ob patris eadem domo profugum, in Latium venisse, montemque, in quo confedit, Palatium appellasse. Alij à Pale, pastorali dea, nomen inditum autumant. Hinc Palatinus, na, num: vt Palatinus mons, & Euander Palatinus. In eo reges primò, deinde consules, post imperatores maiore ex parte sedem habuerunt.

*Palatinus Apollo dictus est à Palatio vbi Augustus Apollini post Aruspicum responsa ædem construxit, porticibus & Bibliotheca latina græcæque valde celebrem: vnde est illud apud Horatiū. Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo: In eo templo fuit Columna quædam quinquaginta pedum: dubium præciōne an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Augusto cõstat omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, vrbs Diocletiani, quem nunc nauæ Spalatium vocant. Eusebius in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villæ suæ Palatio moritur.

Palatua, dea, in cuius tutela Palatium esse putabatur.

*Palatual sacrificium erat quod Romæ fiebat in Palatio.

*Palbus mons est Africa.

Palatualis, flamen dictus est, qui ad sacrificandum ei Deæ constitutus erat.

Palatius, Celtiberorum rex, anno serè ante Romæ conditam 550.

*Palepharus atheniensis poeta, qui scripsit de situ orbis & contentione Mineræ cum Neptuno ad mille versus. veneris quoque & amoris sermones quinque millibus versuum. Item de crine Latonæ & quædam alia.

Pales, pastorum vel pabuli dea. Hanc quidam, teste Seruio, Vestam, quidã deorum matrem appellat. Hanc Virg. genere fœminino vocat. Alij, inter quos Varro, mascul. genere: vt hic Pales. Huic sacra soluantur, quæ Palilia vocantur, de quibus infra. Seruius.

Palfurius Sura, orator & caufidicus, sæpe etiam declamauit, Martialis & Lucani amicus, sed ob suspitionem, quod cum Vitellianis sensisset, Senatu à Domitiano fuit amouit.

Palicenus, Steph. fons in Sicilia, dictus quod iuxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ, si verum dixere, fluitat: si falsum, mergitur, & periurus incenditur. Vide Palici & Paliscorum.

Palici, quasi Palisci, gemini fratres, Iouis filij & Thalix nymphæ, siue (vt alij volunt) Actonæ. Tradunt enim hanc nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluiuium non longè à Catina vrbe compressam, metu Iunonis optasse vt sibi terra dehisceret, & à Iunonis ira sese occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiscens, intra viscera sua eam recepit: vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò sese aperiens, in lucem edidit: vnde & Palici dicti sunt, καὶ τὸ πάλιν ἴκθην, quod in terram demersit, denuò sicut reuersi. Ostendunt accolæ duos lacus, ex quibus fratres holce putant emerisse, cõsque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt, vt circa eos iuramenta exigi soleant, si quis in furti suspitionem incidisset, prius tamen accepto fideiussore: qui si iuranti quid accidisset, præstaret, quod exitus ostenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & iniurandum à suspecto petebatur, vterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedebant, deinde loci numine inuocato iurabat. quod si iure fiebat, discedebat illæsus: si verò malè iuratum esset, mox in lacu amittebat vitam falsus iurator. Magna præterea veneratione erat Palicorum templum, quod cum Siciliam sterilis annus arefecisset, diuino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reuersa est vberitas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in aram Palicorum, ob id pinguis vocitata est. Palice, Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Palicenum fontem esse scribit, & iuxta templum Palicorum dæmonum, quos AEschylus filios facit Iouis & Thalix Vulcani

filix: Silenus Vulcani & Oceani filix: & Palicos esse dictos, quod mortui iterum in homines redissent. Palicorum fons de caclinos, id est magnitudine, quæ decem lectos caperet, esse fertur: cuius aqua ad sex cubitorum altitudinem exilit, ita vt spectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra se colligatur. Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Aristoteles in mirabilibus.

Palilia, vel Parilia, Palis deæ festa. Hæc à pastoribus in agris fiebat x. i. Calend. Maij, quo die Romulus urbem fundauit, ad lupos arcendos, morbosque à pecore pellèdos, seu pro partu pecoris.

Palimbotri, Indiæ cis Gangem populi. Stephanus. Palimbothra, vrbs Indiæ: Ciuis, Palimbothrenus.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro nauis Aenææ gubernatore, qui somno oppressus, vnà cum gubernaculo in mare decidit, totòque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnauit: iamque terram tenebat, cum loci eius accolæ spe prædæ impetum in eum fecerunt, occisumque & spoliatum denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinorū cum Velini postea grani pestilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, lucum ei consecrarunt, cenotaphiumque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virgilius sexto Aeneidos. Dicitur autem Palinurus, quasi iterum meiens, πάλιν enim iterum, ἔπος, vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis libro tertio,

Mixisti Pauline semel corrente carina:

Meiere vis iterum, sic Palinurus eris.

Paliscorum, stagnum in Sicilia, Sulphurei odoris. Apud Stephanum legitur καὶ τὸ πάλιν ἴκθην, quod magis probò: apud Aristotelem verò in mirabilibus, ἰν παλικοῖς. Vide PALICENVS & PALICI.

Palla, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corficæ.

Palladium, Palladis simulachrum, quod Romæ in æde Vestæ fuit, cuius meminit Herodotus lib. 1. Id fuit è ligno compactū; mouens oculos, atque hastā quam manu gestabat, vt scribit Seruius. Nā quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius summo templum illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum sibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: mōxque ab Apolline redditum est oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, si id simulachrum extra moenia portaretur. Ouidius 5. Fastorum. Quo factum est, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis, vel (vt alij dicunt) cloacis ascenderint: in arcem, & occisis custodibus simulachrum sustulerint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura scripsit.

Pallantem, Vide Palanteum, per l'implex.
 Pallantias, vt Callimachus refert, lacus, alio nomine Triton, ex qua Palladem genitam volunt.
 Pallas, nomen paludis in Africa.
 Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, sapientiae, disciplinarumque omnium Dea, qua Latini Mineruam vocant, dicta, quod Pallantem gigantem interfecerit, cum prius Tritonia vocaretur a Tritone palude, vbi primum visa est. Vel a *πάλαιος*, vibro, quatio. Fiebat enim eius simulacrum galea & scuto terribile, & hastam manu tenens, quam veluti vibrare videbatur. Vide Minerua.
 *Pallas Claudij Caesaris libertus ditissimus, qui Crasso fertur ditior vicies & quinquies centenis millibus.
 Palladius, dia, dium, quod est Palladis. Vnde Palladium forum Romae, quod erat propinquum templo Palladis.
 Pallas, antis, filius Euandri, quam cum pater iis copiis, quas Aeneae auxilio misit, praefecisset, magna iam hostium strage edita, a Turno est interfectus.
 Pallas, Pandionis filius. Ovi. septimo. Metamorph. Hunc Stephan. scribit habitasse in Diacria tribu Atticae.
 Pallene, ciuitas, a Pallena Sithonis filia, vxore Clethi dicta, qua alij Macedoniae, alij Thraciae ascribunt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuisset memorantur. Herod. lib. 7. Gentile, pallenius. Hae phlegra olim dicta fuit, a gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnet, tonitrua & fulmina caelitus emittebantur, vnde conficta est fabula pugnae deorum contra gigantes. Hae vrbs Cherronesus est, triangulae basin meridiei obuersam habens.
 Pallene, vicus in Antiochide tribu Atticae: tribulis, Palleneus. Steph. Vide PELLENE.
 Palma, Prolem. lib. secundo, cap. 7, oppidum in Hispania.
 Palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide Iamno.
 Palma, cos. cum Sosio Senecione, anno vrbs 851.
 Palmaria, insula vltra Tyberina ostia, in mari Tyrreno. De ea Plin. lib. 3. cap. 6.
 Palmyra, Syriae vrbs inter Romanorum ditionem sita, & Parthorum, Ptolem. lib. 5. cap. 15, & Plin. lib. quinto, cap. 25. Stephan. castellum est Siciliae: Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitae nominantur, restaurata ciuitate ab imperatore Adriano.
 Palmyrena, regio Syriae, in qua metropolis est Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditissima.
 Palsum, flumen Britanniae. Plinius libro quinto, capite 1.
 Paltos, Pomp. & Strab. oppidum Syriae. Ciuis, Paltenus. Vide Carne.
 Pambotades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis similiter.

Pamifus, Thessaliae fluius, dictus quasi totus odiosus, ob damna quae agris inferebat. Plinius libro 4. cap. 5.
 *Pammilia sacra erant apud graecos, de quibus copiose Gyraldus.
 Pampnagi, Aethiopiae populi, omnibus rebus vescentes.
 Pampnili, tribus Dorienfium. Stephanus in Dymman.
 *Pamphile mulier textrix peritissima: Plin. lib. 21. cap. 22.
 Pampphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cicero de Natura deorum, Plato circa Phaedonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuisse, triuouque, postquam inde sublatu fuerat, impositum rogo reuixisse, ac mira quaedam tempore mortis visa narrasse.
 Pampphilus, presbyter, Eusebij Caesariensis necessarius, tanto bibliothecae diuinae amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis sua manu describeret. Exinctus idem, martyr apud Caesarem Palaestinae sub Maximo. Hieron. Suidas autem tres Pamphylos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere, de grammatica, picturaque, ac pictoribus claris scripsit. Alter Alexandrinus dictionarium edidit, & quod Pratum appellauit, id est variarum rerum collectanea. Tertius Atheniensis fuit reipublicae expilator. *Vnde Proverb. natum est Pamphili furtum.
 Pamphilus Alexandrinus grammaticus qui scripsit Dictionarium quod vocauit Pratum.
 *Pamphilus Sicyonius Grammaticus, qui scripsit de pictura & claris oratoribus.
 *Pamphilus pictor egregius Apellis pictor, qui neminem minoris talenti in disciplina admittentebat, nec minori tempore quam annis decem.
 Pamphylia, Ptolemaeo libro quinto, regio est minoris Asiae inter Ciliciam & Syriam, ab occasu Lyciam, & Asiae minoris partem, a Septentrione Galatiam & Cappadociam, a Meridie mediterraneum mare, quod illic Pamphyliae maris nomen habet. Hae tota montana ex Tauro in mare procumbit. In ea (vt Pomponius refert) est fluius Melas, nauigabilis, & Eurymedon, apud quem Cimon Atheniensis Persas nauali pugna superauit.
 Pamphylia, Steph. regio Isauriae contigua, dicta a Pamphyle Rhacij & Mantus filia. Incolae, Pampnili, possessiuum, Pampniliacus. Dicitur etiam Pamphylis, scem. gen.
 Pamphylia, vrbs Macedoniae. Steph.
 *Pamprepus Panopolita poeta, qui scripsit de Etymologiis & Isaurica, soluta oratione. floruit aetate Zenonis principis.
 Pan, Panos, a poetis pastorum, atque adeo totius naturae deus esse fingitur: vnde etiam a Graeca dictione *πᾶν*, quae idem significat, quod totam

vel omne, nomen accepit: quod putabant vno natura nomine omnia complecti. Vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerso in eo videatur praetermissum. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunae similitudine: rubet eius facies ad aetheris imitationem: in pectore Nebridem habet stellam, ad stellarum imaginem pars eius inferior hispida est, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, vt ostendat terrae soliditatem. Hic Demogorgonis filius creditur fuisse, & fistulam composuisse septem imparibus calamis simul coniunctis, propter harmoniam caeli.
 Pan, Latine incubus dicitur. Incubi vero sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cum Cupidine aliquando pugnasse, a quo superatus incidisse in amorem Syringis seu Syringae virginis, quam, cum transire Ladonem Arcadiae amnem non posset, nymphaeum precibus in palustrem calamum mutatam vidisset, ex hoc statim composuisse fistulam, quae ex illius nomine apud Graecos est vocata. Hunc praeterea prodiderunt, cornua in fronte habuisse in similitudinem radiorum Solis & cornuum Lunae: prolixam barbam, faciem instar aeris rubentem, partemque corporis inferiorem esse hispidaem propter virgam quam manu gestare solebat: pedibus praeterea caprinis & assiduo risu insignem fuisse. Colebatur per totam Arcadiam potissimum tamen in Lyceo & Manalo montibus. Festa eius dicebantur Lupercalia, fiebantque in Auentino monte, mensis Februarii, quorum author fuit Euander.
 Panachae, Vide PANELENE.
 Panacra, montes Cretae. Callimachus. Gentile, Panacraeus: & Panacris, scem. gener. Est etiam Panacraon, vrbs Cypri: Gentile, Panacraeus, vel Panacraeus.
 Panacton, castellum Atticum. Steph.
 Panzi, gens, ab Edonica non procul.
 Panathius, nomen proprium philosophi Rhodij, Stoicae sectae. Is fuit Scipionis praceptor, quem imitatus est Cicero in Officiis.
 Panathius senior, item Rhodius: cuius inter philosophos multa mentio, scriptaque feruntur. Suidas.
 Panathius, primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.
 Panatholium, quasi totam continens Aetoliam, mos Aetoliae altissimus. Plin. lib. 4. cap. 2.
 Panathura, vrbs iuxta Indum fluium: Gentile, Panathureus. Steph.
 *Panagea Diana dicta est, quod vagaretur & per nemora motisque oberraret. Quin domicilium etiam subinde mutat nunc apud superos, nunc apud inferos agens. Ne specie quidem semper eadem, sed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla: vnde natum proverb. Panagea Diana.
 Panaretus, dici potest omnium virtutum continens *παν* enim totum significat, *αἴρεσις* virtutem. Marcialis, Arguto madidus pollice Panaretus.

Panathenaea, festa Athenis, a Theseo instituta in honorem Mineruae, quae a Latinis Quinquatria appellatur. Hisce ludis gymnicum certamen per praconem & tubicinem dicebatur: a cuius praestatione mulieres arcebantur. rueri quoque & puellae sese manibus complexi, Pyrrhicam in theatro saltabant. Erant autem duplicia, Maiora quinto quoque anno celebrari solita: & Minora, quae quotannis peragebantur.
 Panceale, insula vna Cycladum, alias Amorgus. Stephanus.
 Panchai, populi, qui, vt Pomponius refert lib. 3. deserta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur, quoniam serpentibus vescantur.
 Panchaia, quasi tota dehiscens, regio Arabiae, tota arenosa, in qua arbores sponte natę thus emittunt. Virgilius, Toraque thuriferis Panchaia pinguis arenis. Seruius scribit Panchaia, Arabiam & Sabaeorum gentem eandem esse, apud quam nascitur thus.
 Pandae, Indiae populi, qui cum Deriade contra Bacchum pugnaverunt, hi soli reguntur foeminis. Steph.
 Pandana, porta Romae, a pandeo dicta, quod semper pateret ad res, quae in urbem ferebantur. Eadem dicebatur Libera, a libertate.
 Pandaria, insula in sinu Caietano, parua, a continenti ducentis quinque stadiis distans, habitaculis frequens. Strabo.
 Pandatharia, insula in puteolano sinu, seu in mari Tyrreno, vt libro secundo scribit Ptolemaeus. Vide PANDANA, alias PANDATHIA. Ptolemaeus lib. 3. cap. 1.
 *Pandemus meretriculae cuiusdam fuit nomen auctore Caelio.
 Pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri successit in regno. Huius filiae fuerunt Progne & Philomela: quarum prognem Tereo Thracum regi, cuius ope ponti regem profugauerat, vxorem dedit: qui postea & Philomelam violauit, praetextu visendae sororis a patre abductam, vt docebimus infra in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pandionius, niam, idem quod Atticus.
 Pandora, rae, Hesiodo fingitur prima mulier, a Vulcano Iouis iussu fabricata, quam singuli dii donis suis ornauerunt. Pallas enim sapientiae donum ei contulit, Venus formae, Apollo musices, Mercurius eloquentiae. Inde dicta fuit Pandora, quasi omnium donum, vel quasi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc postea cum pyxide clausa missam fuisse tradunt ad Epimetheum (cum humano generi male cupiebat Iupiter, ob Promethei audaciam, qui ignem e caelo furatus, ferulae inclusum detulerat in terras) qui illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatisque repleuit. Est & nomen matris Deucalionis, a qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomine dictae sunt gentes in conualibus Indiae, quae, vt ait Plinius? libro septimo, capite tertio,

ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

*Pandora filia Erichthei Atheniensem regis, quæ vnâ cū Protogenia sorore, ingrueute Bœotio bello, se pro patriæ salute vltro immolâdâ præbuit. Quod factum est in pago Hyacintho, vnde & virgines Hyacinthides sunt cognominatæ.

*Pandoræ Indorum populi qui degunt in conuallibus. Viuunt annos ducentos, in iuuentute sunt candido capillo, in senectute vero nigro.

Pandósia, Plinio libr. 3. cap. 1. Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotæ (aliàs Actolus) occubuit. Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandosiam cauere iubente, cū similis appellationis loca in Thesprotio monstrantur agro. Est etiam altera, vt idem testatur lib. 4. capite primo, eius nominis in Epiro. Occidentiorum quoque regum regiam fuisse Pandosiam, memoratæ proditum est. Stephanus Brutiorum castellum esse scribit: Gentile, Pandosenus, vel Pandosianus.

Pandósus, Arcadiæ lacus.

Pancæus, oppidulum Phœnicæ: Ciuis Pancates.

Panellènes, Homero, vt Panachæi, pro omnibus Græcis, per synecdochen partis pro toto. Hellenes enim propriè sunt Homero, qui Phthiotin Græciam habitant, aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

Pánelus, vrbs circa Pontum, sic dicta ab Heracleota quodam (ex posteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Steph.

*Paneus pictor egregius frater Phidiæ, qui pinxit Aegidam Mineræ.

Páneus, fons sub Libano monte, in quo si qua nantia proiciatur, in lacu, cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panium. Est etiam hoc nomine Colchorum fluuius, Bœotio, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Homochorum multimodas gentes.

Pangæus, quasi totus terra, ob nimiam fertilitatem promontorium Thraciæ, Bessis conterminum, & Macedoniæ coniunctum, in quo, vt scribit Herodorus lib. 7. aurea sunt & argentea metalla: & ad eius radices Nestis amnis defluit. In singulari est generis masculini, in plurali neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæum: vt Arua Pangæa. Hinc Pangæus mons, apud quem Cæsar à Pompeianis ferè ad deditionem coactus est.

*Panhellenia sacra totius Græciæ: Panionia totius Ioniæ erant, de quibus Strabo & Suidas.

Panhórmus, & Panhormum, & Panhormium, ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex Polybio, dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt, est enim ἡμῶν, portus pars. Inde nauæ dicuntur hormizare, id est, nauem anchoris & retinaculis instruere, quò secura sit in portu à repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius. Ptolem. libr. 3. cap. 4.

Pánia, vetus nomen Arcadiæ, Stephan. Alibi verò

nauale esse scribit Ciliciæ, circa campum Alcium: Gentile, Panieus.

Panfada, quæ & Cæsarea, Philippi vrbs Iudææ, à Philippo filio Herodis condita.

Paniónium, locus sacér in Mycale promontorio, ad Septentrionem vergens, communiter ab vniuersis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Huc in locum quotannis conueniebant Iones ad peragenda sacrificia, quæ & ipsa Panionia dicebantur. Herodot. lib. 2. Steph. templum est & vrbs in maritima regione Ephesiorum & Samiorum. Ciuis, Panionius.

Paniónicus, ea, cum, denominarium.

*Panis Rex Chalcedis, qui quia satis imprudenter Hesiodum Homero prætulerit eius stultum ac ineruditum iudicium abiit in Prouerb. Panidis suffragium.

Panisci, dii syluestres, quasi per diminutionem dicti minutuli panes, sicut à Satyro Satyriscus inclinatur.

Pánium, specus Palæstinæ, à quo Iordanes fluit. Inde Panicus. Steph. Vide BANEVVS.

Panlatéria, insula in quam Tiberius Nero Agrippinam vxorem relegauit: Gentile, Panlaterenus, vel Panlaterianus.

Pánias, Assyriorum rex xv.

Pannónia, Ptolemæo, regio Europæ latissima, Danubio à Germania ad Septentrionem dirempta, ab Oriente habens Mœsiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum: ad Meridiem in Istriam vsque & Illyricum extensa. Diuiditur autem in superiorem & inferiorem. Pannonia superior ab Occasu Norico, à Septentrione Germania & Istro terminatur: ab Oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Pannoniæ pars Styria & Austria appellatur, caput habens Viennam urbem celeberrimam, firmissimamque orbis Christiani propugnaculum. Inferior verò Pannonia à Septentrione Germaniam, Danubiūque: ab Occasu Pannoniam superiorem, à Meridie Liburniam, quam hodie Sclauoniam appellant, prospicit, ab Ortu verò Iazyges Metanastas: quem tractum hodie Septem castra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hungaria dicitur. Vtriusque regionis populi Pannonæ, siue Pannonij.

*Panolbus fuit Epicus poëta.

Panomphæus, Iouis epitheton, à παν, & ἄμφι vox, siue quòd ab omni lingua colatur, siue quòd omnium voces audiat. Ouid. 7. Metamorph.

Panópe, pes, siue Panopéa, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta à perspicuitate visus.

Panon, vicus. Vide PANOS.

*Panopes Acestæ regis Siciliæ comes, venator egregius: de quo verg. 5. Aeneid. Tum duo Trinacrij iuuenes, Helymus Panopésque Afflueti syluis comites senioris Actæ.

Panórmus, Vide PANHORMVS.

Panos, vicus iuxta rubrum mare est, qui & Panon: Gentile:

Gentile, Panocomites.

Panos insula, vrbs Aethiopum, quæ aliàs Adulis.

Panos, ciuitas in Aegypto est: vbi & panis simulacrum magnum habetur, pudendo ad septem digitos erecto, quòd dextra flagellum intentat Lunæ: Ciuis, panopolites. Steph.

Panotæa, Vide PHANOTEVS.

Pántaces, nomea amnis, ab vsu medicinæ pecorum dicti. Est in Samo propè Calchantis & podalirij facella. Strabo.

Pantæus, theologus eruditissimus, primus scholæ ecclesiasticæ præfuit apud Antiochiam, anno salutis 181.

Pantáguas, fluuius Siciliæ rapidissimus, quem poëte fabulantur ante proserpinæ raptum, cū pleno ferretur alueo, vicina loca strepitu late impleuisse. Verum cū Cereri, filiam raptam quærenti, molestus esset, deam indignatam aquas eius imminuisse, & in posterum silentio fluere iussisse. Seruius. Dictus autem videretur pantagias, παντὶ κατ' ἄγαν, quòd rapiditate sua obuia quæque profertur, ac secum rapiat.

Pantánus, lacus Apulix, in Italia. Plin. lib. 3. cap. 11.

Páthæa, vxor Abradoræ, Sufij ductoris sub Cyro maiore castissima, quam Cyrus expugnatis Assyriorum castris, ob pulchritudinem duxerat captiuâ. Xenophon apud Cælium lib. 7. cap. 53.

Panthéon, templum Romæ (vt Dion historicus refert) sic dictum, quòd in Martis Venerisque imaginibus, sub ipso templo cõstitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipsum rotundum sit, cælòque persimile, & sic quoque omnium deorum habitatio censeatur. Pantheon Ioni vltori ab Agrippa factum fuit. Hodie appellatur Templum Diuæ Mariæ rotundæ.

Pantheílea, Vide PENTHESILEA.

Pantheus & panthus, nomen proprium filij Otrei fratris Hecubæ: qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbs. Homer. Iliad. 3. Virg. 2. Aeneid. Quo res summa loco panthæ? quam prendimus arcè? Inde fit patronymicum panthoïdes, quo poëta vtuntur pro Euphorbo, panthoï filio. Ouid. 15. Metamorph.

Panticapæum, maxima vrbium in Bosphoro, Metro polis ceterarum. Condita est ab AEtæ filio, cui Agateus Scytarum rex hunc locum donauerat, & à præterlabente amne panticape nominata. Ciuis, panticapæus, & panticapæates, Stephano. Vide PANTICAPVM.

Panticapes, fluuius Scythiæ quintus ab Istro. Herodorus lib. 4.

Panticapum, oppidum ibidem prope Bosphorum, eodem auctore. Vide PANTICAPÆVM.

Pántole, impostor nominatissimus, Eustathio in Homero.

Pantomátrium, oppidum Crete insule maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12. Ciuis, pantomatrius, vel pantomatreus.

Pantrépes, fluuius Scythiæ.

Papæus, nomen, Herodoto lib. 4, quo apud Scythas

Iupiter vocatur.

Páphages, Nomen regis Ambraciæ. Is cū obuiam factus esset lænæ, catulis suis stipatæ, ab ea occisus est.

Paphlagónia, regio minoris Asiæ, ad Septentrionale litus versa, supra Galatiam, cuius cam Ptolemæus partè facit: ita dicta, Stephano, à paphlagonè phinei filio. Incolæ, paphlagonæ: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per seditionem patria pulsæ, & rege pylemene ad Troiam amisso, Antenorem in Italiam sequuti sunt, & pro Heneti literæ vnus immutatione Veneti appellati, Liuii lib. 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus scribit) à Cytoro monte cõfurgit, porrecta in spatium trium & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriæ am condidit, quæ subacta à pompicio, pompicio-polis nominata fuit.

Paphánus, presbyter, qui in concilio Nicæno intercessit, ne sacerdotes & episcopi prohiberentur ad vxores suas accedere.

Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quòdam sacra, in qua ante nuptias puellæ dotem quæsituræ, in honorem Veneris in litore se prostituabant. Iustinus lib. 18. pomponius lib. 2. Strabo 14. Plin. lib. 5. cap. 31. Hæc frequenti terræ motu lapsa, nunc ruinarum tantum vestigiis quid olim fuerit, ostendit. Inde paphius, phia, phium. Stephanus paphum, Cypri urbem, Erythram olim dictam scribit.

Paphus, filius pygmalionis, filij Cilicis, ex eburnea matre. Cū enim olim Pygmalion in Cyprum insulam peruenisset, comperissetque mulieres omnium libidini obsequentes, cœlibem vitam ducere statuit, porro cū ingenio valeret, effictæque sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebone muliebri sculpsisse simulacrum, omnis venustatis formæque numeris, quoad fieri potuit, absolutum. In quo cū homo ingeniosus artem suam miraretur, in eius amorem incidit, orauitque Venerem, quæ summa cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem sibi cõcederet, statua suæ eburnæ simillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, pygmalion domum rediens, statuam suam animatam inuenit, seruatisque iisdem lineamentis, eodemque candore, in formosissimam virginem transformatam. Cuius postea concubitu vnus, ex eâ paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, condiditque urbem in Cypro, quam de suo nomine paphum appellauit, constructo etiam in ea templo, & ara in honorem Veneris, quæ à loco paphia est cognominata, cui diu solo thure sacrificatum est.

Páphia, ciuitas Insubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Ostrogothorum & Lingobardorum regum sedes. Et fluuius eodè nomine Vide TICINVM.

*Papias Grammaticus, qui scripsit Dictionarium latinum ex ordinæ literarum.

Papiniánus, Iuriscõsultus, Severo principi gratissimus, Scæuolæ discipulus, cui in aduocatione fisci successit. Is est cui filios suos Severus mortis

commendauit: deinde ab Antonio Caracalla securi percussus, causa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Gera, ei mandauerit, ut & in Senaru, & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facile parricidium excusari posse, quam fieri. Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus inter heroicis poetas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diuque versatos Sellis non sine admiratione ingenij & probitatis. patrem papinium habuit, qui ob insignem eruditionem, egregiasque virtutes Neapoli ciuitate donatus est, in qua Statius papinius poeta natalem suam habuit. Composuit multa & varia poemata, Thebaidem libris duodecim, quos consecrauit Caesari Domitiano. Deinde aggreffus est scribere opus de Achille: praeterea opus Syluarum. Crinitus.

Papitium, vrbs paphlagoniae: Ciuis, papitius, Stephanus.

***Pappipus** sculptor egregius, Praxitelis discipulus, qui zetum & Amphionem, Dirceam & Taurum insculpsit.

Paprimis, vrbs Aegyptii. Ciuis, paprimites. Steph. **Pappus**, philosophus Alexandrinus, scripsit de situ orbis, de fluuiis Africae commentarios in Ptolemaeum.

Papyrius, a velocitate Curfor dictus, quum Consullem se aduersis omnibus contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Romam regressus, edixit Fabio Rutiliano magistro equitum, quem exercitui praeponebat, ne manus cum hoste confereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnasset ac vicisset, reuersus eum ferri securi voluit: ille in urbem confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus vesiam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liuius lib. 9.

L. Papyrius Curfor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem omnium pulcherrimam victoriam reportauit: AEdem Fortunae de manubiis faciendam locauit.

Papyrius Crassus, quum priuernates intra moenia fugasset, ac pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea vsus est myrrea corona. Valer. lib. 4.

Papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plin. lib. 7.

Papyrius praetextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen adsecutus, quod in praetexta & adolescētia magnopere visus est sapere. Cum enim a patre duceretur in curiam, in eaque forte arcana quaedam tractaretur, domum reuersus, interrogatusque: a matre quidnam in senatu actum esset, ut duxerit, vni nubere possint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiam properat: rogantque, ut eadem lege viros duos habendi licentia sit etiam feminis. Re cognita, ingenium & constantia pueri laudata est. Macrobius. Papyrius, alius publici nobilis adolescentem, quod stuprum pati nollet, contume-

liis ac plagis adiciebatur: ad senatum delata. damnatus est. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob res alienum ius haberet. Liuius lib. 8. Valerius de pudicitia.

Parábolos, insula parua contra phoenicem. Pomponius.

Paracheloiā, diuersi populi, alij ad Acheloum in Phthia, alij in Aetolia. Steph.

Paradísus, nomen oppidi Syriae, supra Antaradum in meridiem ad Libani Orientalis latus siti. Plinius & Strabo. Est & locus in Oriente longo tractu maris distans a continete. de quo Augustinus ad Orosium scribit sic, paradísus in Oriente situs est, interiecto Oceano, & a nostro orbe longè remotus, in altissimo loco constitutus, pertingens usque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuij minime peruenisse dicitur. hic locus a primi hominis reatu interclusus est, nec vlli animanti datur in eum aditus. Amnis item paradisi meminit Capella lib. 6. Est etiam vicus in Sicilia. Steph.

Parásus, vrbs condita a paráso Minois cognato. Stephanus.

Parátaca, vrbs Medica: Gentile, parátacenus, Stephanus.

Parátónium, Libya Marmarice oppidum, stadiis fere nongentis distans a Catabathmo, portumque habens ingentem, & 1. fere stadiorum. Strabo lib. 17. Hinc parátónius, nium. Lucan. lib. 3.

Parátónium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph.

Parália, Vide P P V I A.

Paráalus, Plinio lib. 7. nomē eius, qui primus logarā nauem inuenit. Sunt & parali in Attica, qui paraliā incolunt, Stephano. Plutarchus, paralos factionem vnam e tribus, quae Athenis erant, Solonis tempore, intelligit. Est etiam παράλος vrbs Meliensium in Thessalia. Ciuis, Paralij, Steph.

***Paramedesidae** agreste hominum genus, qui Bactrianis ad occidentem sunt coniuncti. Tuguria late re primo struunt in montibus foramine supernè relicto, vnde lumen accipiunt. Altis praemuniuntur montibus.

Parapotámia, regio Tigri proxima. Plinius li. 6. cap. 27. Stephano, vrbs phocidis. Ciuis parapotamij.

***Parasius** filius Philonomie cuiusdam, quae cum pastoris cuiusdam concubitu praegnans facta gemellos enixa esset, Parasium videlicet & Lycastum metu patris abiecit in Erymanthum, vbi in concauam quercum delati Lupant repererunt, quae abiectis propriis eosdem lactauit. Auctor Plutarch.

Parauzi, populi Thesprotiae, sic dicti, quod iuxta Auum fluuium habitent. Rhianus lib. 4. Thessalicorum.

Parcae, deae fatales, humanae vitestamina dispensantes. Dictae autē putantur parcae a partu, teste Varro, eo quod nascentibus hominibus bona malaque conferre censeantur. Alij a parcendo κατ' ἀντιστάσειν, dictas putant, propterea quod nemini parcant. Haec autem tres esse finguntur, Clotho, Lachesis, & Atropos, Erebi & Noctis filiae: quarum

primam colum volunt gestare, secundam nendo humanae vitae terminum praefinire, tertiam filum incidere: hoc est, vitam tempore statuto abrumper. Hinc Sorores lanificae a Poetis appellantur. Apuleius ternarium parcarum numerum a triplici tempore ductum existimat. Nam quod in fuso perfectum est, praeteriti temporis habet speciem: & quod torquetur in digitis, momenti praesentis indicat spatia: & quod non dum ex colo tractum est futuri & consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Lachesis dictam esse putant, ab eo quod λαχάω Graecè, sortio, designat. Atropos, quia verti, hoc est mutari aut flecti non possit, ab a priuatiua particula, & verbo τρωω, quod est verro. Clotho, quoniam contorta & conuoluta omnia teneat: a verbo Graeco κλωω, quod significat neo, vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerunt, Nonam, Decimam, & Mortam. **Parémphis**, vrbs Aegypti: Ciuis, Paremphtes, Stephanus.

***Parentalia** erant sacra funesta, quae fiebant ab antiquis in honorem mortuorum cuiusmodi sunt, Anniuersalia nostra.

Parentium, Ithiae vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgò *Parentos*: Gentile, Parentinus.

Parésitacini, populi montani, & latrones Persis contermini. Strabo lib. 11.

Parétaceni, gens in Media, Herodoto lib. 1. Melius Parátaca, per a, ut supra.

***Pariani** populi in Hellesponto qui amorem inter deos venerantur.

Paricane, vrbs Persica: Gentile, Paricanij, & Paricani, Stephanus.

Pariedrus, contractus maris a laeua Tauri montis. **Pariénna**, Ptolem. lib. 2. cap. 11, Germaniae vrbs: Vulgò *Fridect*.

Parília, dez palis festa.

Pariltium, sydus vulgò ita appellatum: quia eo Oriente Parilia celebrantur. Peritiores hoc sydus Hyadas vocant.

Paris, ridis, Priami Troianorum regis & Hecubae filius, alio nomine Alexader appellatus, cuius matris, cum illa se facem ardētem parere somniasset, coniectores responderunt fore, ut filium quem in vtero gestabat, causa esset Troiani excidij. Quae cognita, Priamus puerum, vbi primum fuit natus, Archelao seruo exponendum tradidit. Contra, Hecuba cum materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit ut furtim nutrireter a pastoribus in Ida monte. Vbi cum adoleuisset, Oenonem Nympham amauit, & compressit, suscepitque ex ea duos filios. Porro quum in dirimendis controuersis esset aequissimus, maximam iustitiam sibi comparauit, adeo ut orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerem disceptatione de formae praestantia, propter aureum malum a Discordia ad Pelei nuptias illatum, in quo scriptum erat, Detur pulcherrimae iudex sit constitutus. Quas cum vidisset nudas, sententiam tulit secundum Venerem, quae pulcherrimam fore-

minarum sibi promiserat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas efferebat, sapientia, praeterea cum esset fortissimus, in agonali certamine, quod ad Troiam agebatur, cum alios omnes superauit, tum ipsum etiam Hectorem: qui cum aegre ferret, a pastore se esse superatum, gladiumque in eum stringeret, Paris illi aperuit, se eius fratrem esse germanum, quod & allatis crepidis probauit. Sic igitur cognitus, a patre receptus est. Deinde constructis viginti nauibus sub specie legationis ad repetendam Hesionam, in Graeciam missus est, vbi a Menelao hospitio est susceptus. Verum cum ille necessaria de causa in Cretam nauigare cogere, Paris sibi occasionem rei bene gerendae oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperibat, rapuit, & in Asiam abduxit. Herodorus tamen author est in Graeciam venisse, absente Menelao, Helenesque pulchritudine captum, Spartam expugnasse, illamque etiam renitentem, & omnes regios thesauros rapuisse, & ob id postea Helenam a viro recipi meruisse. Ex quo raptu dein de secutum est bellum Troianum, in quo singulari certamine cum Menelao congressus, cum penè vinceretur, a Venere pugnae subtractus est. Postremo, Hectore & Troilo fratribus occisis, cum ipse sumpto arcu & sagittis, quibus plurimum valebat, Achillem sub praetextu desponsandae Polyxenae fororis in templo Tymbræi Apollinis interfecisset, ipse quoque a Pyrrho, siue (ut aliorum est opinio) a Philoctete occisus est, post cuius mortem Helena Deiphobo nupsit. Hinc Homerus ubique parum strenuum inducit, amoribusque & citharæ, quam tractandis armis, aptiorem. Vnde est illud apud Ouidium in Epistola Helenes.

Bella gerant alij, tu Paris semper ama.

Paris, rex Galliae, anno fere ante Romam conditam 660.

***Paris** histrio, libertus Domitiae, Neronis amasiae, qui solebat Neroni luxu intendere cenae tempore, eiusque animum demulcere. Corn. Tacitus Tranquillus scribit a Nerone cum fuisse interfectum quasi grauem aduersariū. Idem scribit Domitianum vxorem repudiasse, Paridis Histrionis amore perditam.

Parísades, rex Ponti, sub Darij vltimi & Alexandri Macedonis tempora.

Parísij, forum, populi inter Celtas, qui Senoniensi prouincia attribuantur, Senonibus, Bellouacis, Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nunc Parisiensem, episcopalem urbem inhabitant, postam in insula fluminis Sequanae. Caes. lib. 6. Comment. Ptolem. lib. 2. cap. 8. Ad ortum verò & iuxta Sequanam Parisij, & vrbs, Parisium Leucodecia. Vulgò *Paris*.

Parium, ciuitas Asiae, in regione Mysiae: ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Glossographus, vir memoratu dignus. Strabo li. 10, & 11. Pomponio Bithyniae, Ptolem. Plinio, Straboni, Propontidis

in Hellesponto oppidum, à Mileſiſis, Erythræis, Pariſique conditum. Stephanus à Pario Iafonis filio nominatum ait. Gentile, Parius: Cuius, Parianus vel Pariansus. Iuxta hoc, teſte Plinio lib. 7. cap. 2. gentes ſunt quæ Ophiogenes vocantur ſerpentum ietus lenare ſolitæ, & manu impoſita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit, quorum ſalutæ contra ietus ſerpentum medeantur. In eodem oppido, Plin. lib. 36. cap. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidia nobilitate & induſtria.

Parma, nomen fluvii, à quo vrbs inter Placentiam & Cremonam ſita, Parma appellata eſt. Plinius lib. 2. cap. 1. Hæc patria fuit Caſſi, poætæ & Macrobij viri ingenio & doctrina præſtantis: Gentile, Parmæus, Parmanus vel Parmenſis.

Parmæna, nomen diaconi, act. 6.

Parménides, Eleata philoſophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocavitque Parmenidem, ſive de Ideis. Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus duplicem eam eſſe dixit: vnam quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primus deprehendiſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Hesperum: alij Pythagoram dicunt. Suid. Diogen.

Parménio, inter Alexandri comites maxime dilectus. Curtius & Plutarchus.

Parméno, apud Comicos, nomen viri, quaſi deſes, à *παρῆς* & *μῆνο*, maneo.

Parnáſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorum vnum *Thiſthogea* vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Citharon autem & Helicon, quos Seruius malè putavit eſſe Parnafsi iuga, montes ab hoc diuerſi & diſiuncti ſunt: ille circiter quinquaginta paſſuum millia, Citharon verò triginta, ab eo diſtans. Ouid. 1. Metamor. In hoc monte rupes vel maiestate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit, vndique ferè præceps in formam theatri. Hic eſt Apollinis Delphici templum, hic fons Caſtalius, Muſis ſacer. Hic habitare Pieres, natio Thracia, vnde Pierius mons & Pierides Muſæ. Sub Parn. ſto habitauerunt Hyantes populi. Vnde aquæ Parnafsi fontis, Hyantida dicuntur. Hic fontes Atticam verſus Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnafsius, ſia, ſium: Nec tantum phœbo gaudet Parnafsi rupes. Parnafsius, Stephano mons Delphorū: Incola, Parnafsius: ſcemininum, Parnafsia. Parnafsius, Parnafsius. Poſſeſſium, Parnafsiacus. Vocabatur autem prius Larnafsius, quod Larnax, id eſt arca Deucalionis illic appuliſſet. Alij à Parnafsi vate dictum volunt, qui primus in Pythiæ vaticinatus ſit. Steph.

Parnes, mons Atticæ: vnde Parnetiſus. Steph.

***Parnopius** Apollo dictus eſt apud Bœotios ſive à mare qui apud Aeoles *παρναπιῶν* dicitur: ſive à Culiabus, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias Parnopium vocat, quod inſeſtas agro Athe-

nienſi locuſtas hoc eſt *παρναπιῶν* de regione propulſaverit.

***Parneres** eſt cognomen Califtrati Athenienſium principis, qui quia inſtituit vt in iudiciis & concionibus numuli diſtribuerentur, datus eſt. Proverb. locus Obolum reperit parneres.

Parus, quidam qui ob amiſſam nauiculam, cum obuiis quibuſque litigabat. Hinc Adagium, Diſceptare ob rarni ſcapulam, id eſt, ob res minutilas, multum mouere litium & querelaram. Diogenianus apud Eraſmum.

Parœta, regio prope mare rubrum: Incolæ, Parœtai. Steph.

Paropanſada, Ptolemæo libro 6. cap. 18. populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria, & ab Oriente parte India, à Meridie Arachofia terminantur: ſic dicti à monte Paropanifo, eis à Septentrione imminente. Torcaſtenſis, Tartarorum regio pars, præter oleum omnia proferens. Stephano, ciuitas & mons India: Incolæ, Paropanſada, & Paropanſada.

Parœca, vrbs Arcadiæ: Ciues, Parœtæ. Eſt etiam Macedonum vrbs: Gentile, Parœtai, vel Parœritæ. Steph.

Paros, inſula maris Aegæi, vna Cycladum 38. m. paſſuum diſtans à Delo: ita dicta à Pario, Iafonis filio, vel ab Arcade quodam Pario Paraſij filio. Plin. lib. 4. cap. 12. In hac inſula marmor candidum proueniebat, ad deorum ſimulacra maxime expetitum: idque à loco Parium dicebatur. In ea eſt oppidum etiam Paros vocitatum. Diuerſa eius diuerſis temporibus nomina fuerunt, Paſtia, Demetrius, Zacynthus, Hyria, Hyleceſa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filia raptum Cereri prodidit. Cuius, Parius: non, vt Apolloniſus habet, Pariansus. Hinc natus eſt proverbium, *παρναπιῶν*, de illis qui paſta & conuenta violant. Steph. vel potius Eraſm. in Chiliadibus.

Paros, inſula Liburnorum. Steph.

Parparon, regio Aeolidis in Aſia, vbi Thucydidem obiſſe ferunt. Aliqui Perinon vocant. Cuius, Parparonius vel Parparoniotus. Steph.

Parrhaſia, Arcadiæ oppidum, Plin. libro 4. cap. 6. non procul à Symphalo, Lycaonis patria: à quo vniuerſa Arcadia à poëtis quandoque Parrhaſia appellatur.

Parrhaſia, Stephano, vrbs Arcadiæ: ſic dicta à Parrhaſo vno filiorum Lycaonis, Nicanor Parmafiam olim vocatam ſcribit, propter Lycaonis Parnomiam, id eſt, impietatem erga Iouem: Cuius, Parrhaſius, Parrhaſicus. Steph. Item Parrhaſis, gentile ſcemininum: vnde Parrhaſidem Viſam, pro Septentrionibus poëtæ uſurpant, reſpicientes nimirum ad Calliſto Lycaonis Parrhaſiæ regis filiam, in hoc ſidus conuerſam.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus Simmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmarum

adeptus eſt. Vide alia eius opera apud Plinium quam plurima: ſuperatus tamen eſt à Timante in Aiace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cum ille detuliſſet vſas pictas tanto ſucceſſu, vt in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteam pictam traditur, ita veritate reſentata, vt Zeuxis alitum iudicio tumeus, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues ſefelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem. Plin. lib. 35. cap. 10.

Parrhaon, pater Oenci, regis Aetolia, auus Deianira.

Parthenáſpates, Parthorum rex à Traiano designatus, paulò poſt à Parthis pulſus eſt.

Parthénia, vicus prope Pontum, Steph. Samos etiã olim ſic dicta eſt. Idem.

Parthénium, vrbs Eubœæ, & alia Thraciæ: Gentile Parthenius & Parthenus. Steph.

Parthénius, mons Arcadiæ, Plin. libro 4. cap. 6. ita dictus à virginibus, quæ in ea Veneri frequenter ſacra facere ſolebant.

Parthénius, fluvius Paphlagonum, in Pontum Euxinum influens.

Parthénius, fluvius, Stephano, per mediam Amaſtrionorum vrbs fuit, ſic dictus, vel quod Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quod virgo Palæini regis filia in eo ſubmerſa ſit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam.

Parthénius, poëta Nicæus, Suidæ, elegiacus, diuerſorumque metrorum, à Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit uſque ad Tyberium Cæſarem, qui eius ſcriptis admodum delectabatur. Huius Parthenij locos Virgilius quandoque mutuabatur, cuiusmodi eſt illud, Glauco, & Panopeæ, & Ino Melicertæ. Author Gellius. Fuit item alter Chius, genere filius Theſtoris, qui vocabatur Chæos, Homero poëta prognatus: ſcripſit verſus in laudem patris Theſtoris. Suidas.

Parthenopæus, Vir, filius Melæagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſive Melanionis, qui fuit rex Arcadiæ, & Thebana bella puer admodum petiit, & in bello Troiano periit, eumque apud inferos vidit Aencas.

***Parthénopæus** adoleſcens quidam formoſiſſimus Statij amaſius.

Parthénope, vna Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitauerunt. Harum alia alia in loca. Parthénope autem eò delata eſt, vbi poſtea condita fuit Neapolis, præclara vrbs Campaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthénope eſt appellata. Neapolim autem poſtea dictam fuiſſe hanc vrbs nonnulli putauerunt, quod ab Auguſto fuerit inſtaurata: ſed hoc verum eſſe non poteſt. Nam e-

tiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi Philadelphii temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, Neapolis hæc vrbs appellatur, & ciues ipſi Neapolitani: quos ſcribit quotannis ad tumulum Parthenopes faces ferre conſueuiſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc vrbs à Cumanis conditam tradunt: qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiffent, nomen eius vrbs indidit. Sed poſtquam loci vbertate atque amenitate maiorem in modum frequentari ciuitas cepit, veriti ne Cumanæ deſererentur, diruendi Parthenopen conſilium iniuere. Quo facto, mox immani peſtilentiã vexati, oraculo moniti ſunt, vt nouam vrbs reſtituerent. Cui oraculo morem gerentes, vrbs paulò ante dirutam, ſplendidius inſtauravit, & ex reſponſi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc eſt, nouam vrbs appellauerunt. Hinc Parthenopæus, pæta, pæum. Vide *NEAPOLIS*.

Parthénopolis, vrbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geraſti filij Mygdonis, quæ cum agreſtes & inhumanæ eſſent, pater, vt ea ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenu hiéron, id eſt Virginis templum, & Parthenuacra, nomen loci & promotorij ante Cherroneſum Boſphori vrbs. Strabo. vbi templum & ſimulacrum dæmonis cuiuſdam eſt, locus patet ſtadiis centum. Incola, Parthenius.

Parthia, Aſiæ regio, ab Occaſu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortu Ariana, à Meridie Carmaniæ deſertis terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinaciſſimi olim nominis Romani hoſtes, qui Craſſum inſidiis circumuentum, cum vniuerſo exercitu ad interencionem ceciderunt. Hi arcu plurimum valuerunt, quo vel fugientes hoſti plurimum detrimenti afferebant.

Parthini, populi Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23. in descriptione Macedoniæ.

Parthus, vrbs Illyrica: Gentile, Parthenus.

Παρθία, Stephano, regio Macedoniæ.

Paryſiatis, Plutarcho, Cyri filia, Artaxerxis mater, quæ famulã habuit Gygem nomine, qua utebatur ad veneficia.

Pafchâlis primus, Romanorum Pontif. x c v i. anno ſalutis 817.

Pafcâlis 11. ſub annum CHRISTI 1100. multa bella geſit.

Pafchâſius, martyr, ſub Genferico Gothorum rege ſupplicio affectus.

Pafphaë, filia Solis, vxor Minois regis Cretæ, quam fabulæ ferunt tauri amore captam fuiſſe. Dædalique opera, qui lignæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam, Minotaurum peperiffe, media parte hominem, reliqua taurum referentem: quod monſtrum poſtea in Cretenſi labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe. Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois Scribam tradit nomine Taurum, cum Pafphaë mutuo eius

amore capta, in Dædali ædibus concubuisse: explicitisque legitimis mensibus, gemellos peperisse, quorum alter minoi, alter Tauro Scribæ similis extiterit: indeque factum esse locum fabulæ, ut Pasiphaë monstrum bifforme traderetur peperisse.

Pasithea, theæ, siue Pasithee, es, quæ & Aglaia à quibusdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurynomes soror Thalix, & Euphrosynes.

Pasithoë, Nympha marina, Nerci & Doridis filia. Hesiod. in Theogonia.

Pasithoë, Atlantis filia ex Aethra.

Pasiteles, sculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plasticem matrem statuariæ sculpturæque & cælaturæ esse dixit: & cū esset in omnibus his summus, nihil vnquam fecit antè quàm finxit. Plin. lib. 35. cap. 12.

Pastigris, Plinio lib. 6. cap. 27. nomen quo Tigris fluuius, vbi remeauerit aquæ, appellatur.

Passa, vrbs Thraciæ: Gentile, Passæus, Steph.

Passala, nauale Mylassensium: Gentile, Passalæus.

Passalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide ACHEMON.

Passanda, parua regio iuxta Adramyteum urbem & Cithenem: Gentile, Passandæus, Steph.

Passargadæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Astyagen. Si interpreteris, Persarum castra significat. Steph.

Passer, nomen loci, cuius meminit Martialis, Non mollis sinuessa, feruidique fluctus passeris, aut superbus Anxur.

Pasteris, vrbs Aegypti. Ciuis, Pasterites, Steph.

Pastophori, sacerdotes sacrosancti Aegyptiorum, honoratiorès cæteris. Dicti Pastophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen est Pastos. Pastophoros etiam Venus est appellata. Hinc pastophorium, thalamus in quo habitat præpositus templi.

*Pastor presbyter castissimus, qui studio castitatis seruandæ matrem ad se venientem cella clausa repulit.

Pastor, c o s. cum Aeliano, anno vrbs 915.

Pátala, vrbs Indiæ, vnde Patalæus, & Patalemicus, Stephano.

Pátalus, insula vicina Caria: Gentile, Patalius, & foem. Pataleis. Steph.

*Patacion vir quidam vsq; adeo calumniator vt leui de causa bonis viris calumnias strueret eoque turpi quæstu rem domesticam auget. Hinc natum Prouerb. Patacione calumniosior.

Pátara, vrbs Lyciæ, patari opus, Strabo. libr. 14. in qua Apollo hybernis sex mensibus oracula edebat. Seruius in illud Virgilij 4. Aeneid. Nunc Lyciæ sortes, &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filia, vel ab alio Pataro Lapconis filio. Hinc Pataræus, rea, ræum. Alexander scribit Sallaciam puellam ex Ophionide, sacra Apollini in patera (sic cistam illi vocant) at-

tulisse: videlicet bellaria, lyras, arcus & sagittas, quibus ille puer adhuc ludendo se oblectasset. Et cum quiescendi gratia vas deposuisset, illud vento in mare abreptum, ad Lyciorum Chersonesum delatum esse, ac illic à quodam illorum qui ex Salacia fugerant, inuentum, qui bellaria omnia cremauerunt. Itaque Chersonesum Apollini consecratam, & à patera, id est, cista, illic inuenta, denominatam.

Patáuium, ciuitas Venetiæ, recentiore nomine Padua appellata. Hanc Antenor fertur condidisse, cum capta iam Troia, vna cum Henetis & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici sinum sese contulisset. Vide PADVA.

Patáuium, Ptol. lib. 5. cap. 1. vrbs in Ponto siue Bithynia, quæ hodie Polmen dicitur.

*Patellarij diijta dicti quod patellis, quæ vasa erant in sacrificijs vsurpari solita, placarentur. Plautus. Diij me omnes magni minutæ & Patellarij. Et Ouid. fert misos vestæ pura patella cibos.

Patérius, c o s. cum Maximo, anno vrbs 1196.

Paterniána, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs, quæ vulgò *Pastrana* dicitur.

Patérnus, c o s. cum Maximo, anno vrbs 985.

Patmos, insula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo, in mari Aegæo, quæ, sicut Plinius scribit. lib. 4. cap. 12. patet circūitu triginta millibus passuum, ad quam relegatum ferunt Iohannem apostolū à Domitiano imperatore Romano, Apocalypsitique scripsisse in ea. apoc. 1. Euseb. li. 3. cap. 18. Ecclesiast. histo.

Patizites, vir Persa, magus, Smerdim fratrem suum, similem Smerdi, fratri Cambysis, Persarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas.

Patracórij, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, vulgò *Perigot*.

Patræ, urarum, ciuitas in Achaia, quam Pausanias Aroën dici prius solitam affirmat, mox à Patreo mœnibus ampliatis nomen accepisse, quod nunc habet. Plin. lib. 4. cap. 4. Ciuis, Patreus.

Pátrasis, vrbs Pontica: Gentile, Patrasites, Parrasius, Patrasicus, Steph.

Patriámphes, vir Persa, Xerxis auriga. Hero dotus libro septimo.

Patricius, vicus Romæ dictus, quòd ibi patricij habitauerunt iubente Seruio Tullo, vt si quid aduersus ipsum molirentur, ex locis superioribus optimi possent.

*Patricij diij octo erant Ianus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus qui & ipsi magnos in mundi administratione gerere putabantur magistratus.

Patricius, c o s. cum Hypatio, anno vrbs 1254.

Patrigadæ, locus Persicus: qui inhabitant, similiter. Steph.

Patroba, Nomen viri. rom. 16.

Patròclides, assentator Philippi Macedonum regis.

Pátroclus, Menetij filius & Sthenes, qui occiso per ludum astragalorum Cleonymo, seu, vt aliis placet, AEane Amphidamantis filio, solum vertens, in Phthiam venit, vbi à Peleo propter generis propinquitatem susceptus est, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctissima amicitia iunctus vixit: postea etiam cum Achille ad expeditionem Troianam profectus est, vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confossus, occubuit. Quod cum resciuisset Achilles, tamen propter ereptam sibi ab Agamemnone Briseida bello abstinere omnino constituit, nihilominus mutato proposito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quieuit ex animo, quàm socij mortem crudelissimè vindicasset. Homerus postremis libris Iliad.

Pátrocli, insula iuxta Atticam est. Inde Patroclonius, Steph.

Patrónus Volusianus, Consul cū Gallieno August. anno vrbs 1013.

*Pattæcion quispiam infamis Calumniator: cui cum mos esset bonis viris calumnias struere, atque hoc tam foedo quæstu parare rem, tandem comprehensus conuictusque pœnas capite luit: Huic fuit præcipuum studium probati nominis iuuenibus negocium facecere. Idem popularibus comicis lapidatus est, quod fur esset, & ædium perffossor: Vide Prouerb. Pattæcione Calumniosior.

Patrágia, fluuius Sicilia: *απὸ τοῦ πατράγῃ*, id est à sonituum per saxa fluens clamare videtur.

Parulcius, dictus est Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

Parumus, vrbs Arabiæ: Gentile, Parumius vel ratumenus. Steph.

Pátycus, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Patycites, Steph.

Paulinus, Nolanus episcopus aded misericors, vt cum in captiuus redimendis omnes fortunæ suas effudisset, filium viduæ mulieris corpore suo in eius vicem seruituti addicto, redemerit. Diacon.

Paulinus, cos. cum Ioanne, anno vrbs 1251.

*Paula Romana quædam mulier, quæ mortuo marito, suas facultates indigentibus erogauit.

Paulus, cognomen familiæ Aemiliæ.

Paulus, Christi Apostolus, satis notus.

Paulus, Pont. Roman. nonagesimus, anno salutis 757.

Paulus 11. Pontifex, anno sal. 1494.

Paulus Affarta, præfectus vrbi Rom. sub annum Christi 769.

Paulus Guinifus, Lucæ dominus, dolo suorū ciuiū captus, ad Mediolani ducè perductus, diuturno carcere afflictus est, sub annum Christi 1429.

Paulus Fab. Priscus, Consul cum L. Vitellio, anno

vrbs 786.

Paulus Samofatenus, Antiochicus pōtifex idemque hæreticus, CHRISTVM è cælo descendisse negauit.

*Paulus primus Anachoreta, cui in latebris solitariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatum panem afferebat. Quum autem eo venisset Antonius, vt Paulum ipsum videret, coruus integrum attulit panem, & propter coruum hospitem cibum duplicauit.

Pausanias Macedo, adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primus pubertatis annis stuprum per vim passus ab Atalæ fuerat, & quod deterius est, conuiuis vt scortum vltro oblatus. De qua iniuria apud Philippum sæpe quæstus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

Pausanias Cæsariensis, Gramaticus, æqualis Aristidi, scripsit de constructiōe librū vnum, problematum item vnum. Suidas. Philostratus.

Pausanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmoniiis gessit. Cōtra Athenienses, qui bellum excitauerant, missus, eos pacatos reddidit eiectis ex vrbe decem tyrannis.

Pausanias, rex Macedonum. Olymp. 95.

Pausias, pictor Sicyonius, Brieris filius, Pamphili Macedonis discipulus, qui Glyceram corollariū textricè adamauit, eamque depinxit humi sedentē, & coronas ex floribus plectentē: quod opus ex argumento Stephanoplocon appellauit. Hinc Pausiacus, ca. cum. Hic pictor primus, lacunaria & cameras pingere instituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

Pausilypum, villa Campaniæ, sic dicta ab amcenitate, non procul à Neapoli, *απὸ τῆς ἀμείνου τῆς ἀδανῆς*, hoc est, à curæ mœrorisque cessatione.

Pax Iulia, Ptol. Lufitaniæ vrbs.

Pazaites, Turcarum imperator, Constantinopolim decem annis frustra obsedit.

Pazaites, x. Turcarum imperator, aduersus Aegyptios infeliciter pugnavit, felicis aduersus Christianos, quibus Methonen, Naupactum & Dyrrhachium ademit: tandem à filio Selimo imperio pulsus est.

Peda, vrbs Aufoniæ: Gentile, Pedanus. Steph.

Pedæus, Antenoris filius nothus. Hom. Iliad. 5.

*Pedalij Indorum populi, qui in sacrificijs nihil aliud à deo petebant, quam iustitiam, arbitrati se omnium rerum compotes futuros si eam consequerentur.

Pédana, regio Italiæ, non procul à Roma, dicta à pedo, antiquo oppido.

Pédasa, Vide Pegasa.

Pédasus, Homero libr. 6. Iliados, Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater AEsēpi ex Abarbarea Nympha. Est & eius nominis

ciuitas, Pylo vicina, vini feracissima, ut idem Homerus est author lib. nono, Iliad. Vide Corone & Pegafus.

Pedafus, vnus ex equis Achillis, ut idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tanquam equorum immortalium comitem habebat. Si quidem hunc Podagre inter equas rapidissima, cum in verno prato pasceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: eoque ventos, vnde originæ traxerat, cursu & quasi volatu æquabat.

Pediās, tribus Atticæ. Steph.

Pediāni, Vide Trachea.

Pediēis, vrbs Caria: Gentile similiter, vel Pedietæ.

Pedniliffus, vrbs Pisidia: Gentile, Pedniliffeus. Stephanus.

Pedū, oppidum in Latio, olim à Camillo Consule captum. Liu. lib. 2.

Pegæ, vicus Megarensiū: Incola, pegæi. Est & vrbs in Cyrenia Cypri. Steph.

Pegasa, vrbs Caria: aliqui non rectè Pedasa per d scribunt. Ciues, Pegasæi.

Pegasæ, Thessalia oppidum, quod postea Demetrius dictum est. Propter quod naus longa Argonautarum Pegasæa nuncupatur, quod Iason, qui eam ædificauit, fuit filius Aefonis fratris Pelia, regis Thessalia. Hinc pegasæi finus, in Thessalia appellatus.

Pegasides, Musæ dictæ à fonte, qui *πηγῆ* dicitur, quæ pegafus icu vngulæ fingitur aperuisse.

Pegasides, Nymphæ, quæ & Naiades.

Pegafus, (sed videtur pedafus legendum per d, ut etiam Gentilia) vrbs supra Idam, quæ Achilles diripuit. Ciuis, pedasæus, & patronymicum pedasides. Steph. Fuit item pedafus, vnus ex equis Achillis, quæ euerfis Thebis Eetioncis, equis suis immortalibus comitem addidit, ut placet eidem Hom. lib. 16.

Pegafus, equus alatus, ex Medusæ sanguine procreatus, ita dictus *ἀπὸ τῆς πηγῆς*, id est à fonte, quod iuxta *πηγῆς*, id est, fontes Oceani natus sit, vbi Gorgones habitabant. Hic cum in Heliconæ euolasset, saxum vngula feriens, fontem aperuit, qui ex eo Hippocrene, id est, fons equinus est appellatus. Postea verò cum ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophonte, qui id temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus est. Cùmque Is rerum terrestrium tædio ductus, in cælum euolare conaretur, indeque terram despiciens, timorèque percussus, è sublimi decidisset, pegafus nihilominus cursum seruans, in cælum dicitur euolasse, ibique inter sidera constitutus, Arcticum circulum spectare, pedibusque æstiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangere, & Aquarij manum dextrâ ceruici suæ adiungere. Fuit & hoc nomine Iurisperitus: vnde & pegasianum Senatusconsultum. Pomp. de Origine iuris.

Pegafus, Triarchi filius, cuius naus Pegasæ monumentum accepit. Est & viri nomen, apud Maro-

nem libro 11.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primū deditissima, ut quæ nulli rei attentius vacaret, quàm corpori comendo. Tædem tamen meliøre ducta spiritu, aspernari cœpit quod antè amabat maximè.

Pelagiæ, septem insulæ, in Sachalite sinu Indiæ. Stephanus.

Pelagiū, Hæresarcha, sub annum salutis 415.

Pelagiū, Pont. Max. quinquagesimus octauus, anno Christi 555.

Pelagiū 11. anno salutis 833.

Pelagi, Hispaniæ rex, aduersus Saracenos electus, anno salutis 710.

Pelagônia, regio Sicilia: Gentile, pelagonæus: Incola, pelagones. Steph.

Pelægia, regio Græciæ, circa extremam partem Macedonia, versus Achaïam, olim Thessalia dicta, inter duo maria propter angulosos recessus. Plinius lib. quarto, capite 4. A qua Pelasgi populi, quasi pelargi, id est ciconiæ, quoniam errandi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt: vel à pelasgo Ionis filio. Plinius libro 4. capite 36. Vide PARRHASIA. Stephano, regio est *πελαγονία*, à pelasgo quodam condita. Gentile masculinum pelasgus, non autem pelasgius: licet in fœminino vsurpetur pelasgia & pelasgiotis, masculinum quoque Pelasgiotes. Hinc Argos pelasgicum & pelasgiacum. Stephanus. Poëtæ tamen pelasgos indifferenter vsurpant pro quibusuis Græcis. Steph. Delum insulam, olim pelasgiam dictam meminit. Item Iffam Lesbim vrbe, & aliam in Creta pensilem, quæ aliàs Larissa.

Pelægis, regio est Achaïæ, vndique à mari remota, quæ prius Drymodis dicebatur. Inde pelasgus, ga, gum. Dicta quoque est pelasgis Arcadia, ut annotat Hermolaus in Plinij castigationibus, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro: scilicet quia vitæ cultioris eius author fuisset, & victum ex stirpibus herbarum, arborumque frondibus transtulisset ad glandem, maximèque fagineam. Steph.

*Pelasgi ceres Dicta est à Pelasgo Dryopæ filio. Paleph.

Pelæsus, rex Sicyoniorum xxv. anno ferè ante Romam conditam 430.

Pele, nomen duarum ciuitatum Thessalia: quarum vna Eurypylo, altera Achilli parebat. A Pele fit Peleia.

Pele, parua insula quædam: Gentile, Pelæus. Stephanus.

Peléces, vicus in Leontide tribu: Incola, pelex. Stephanus.

Peléces, vrbs in Libya: Gentile, pelecites, Stephanus.

Peleg, siue phaleg, filius Hebræi, pater Regul. generis 10.

Pelegónius heros, Vide Pelagonia.

Pelethronij, cognominati sunt Lapithæ, à Pelethronio

thronio oppido, Pelio monti subiecto. Hi primi omnium frænorum vsum inuenisse dicuntur, & domandorum equorum artem. Seruius in illud Virgilij 3. Georg.

Fræna Pelethronij Lapithæ, gyrósque dedere. Est item oppidum Thessalia. Stephano, mons Thessalia: Incola, Pelethronius.

Pelethronius, nomen eius, qui primus (ut scribit Plinius) frænos & strata equorum inuenit.

Peléus, AEaci, & Aeginæ filius, qui ex Thetide genuit Achillem, qui Pelides dicitur.

Pélias, Iadis, Achillis hasta, quam nemo præter Achillem vibrare ob magnitudinem poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politâ, à Vulcano cupidatam fuisse ferunt.

Pélias, Ias, filius Neptuni & Tyrus, Salmonei regis filia, frater Aefonis, Thessalia rex, qui Iasonem fratris sui filium, cuius indolem formidabat, cum eum perditum vellent, ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen consilium tantum abest ut illi ex sententia successerit, ut aureo vellere potitus Iason, magna cum gloria in patriam redierit: pelias autem tandem siliarum suarum manibus sit interfectus, idque instinctu Medæ, quæ integræ ætati se illum restitutum simulabat. Ouidius septimo Metamorphoseon.

Pelignij, populi in quarta regione Italia, Maris finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij poëtæ patria. Ibi pessima nascitur vina. Inde pelignus, gna, gnum.

Pelignianus, Consul cum Pompeiano, anno vrbs 983.

Pelina, vrbs Thessalia in ephthotide, à Melino Oechalei filio dicta.

Pelinus, Vide PELINNA.

Pélion, Thessalia mons, in sinum pelasgicum incubens, verticem habens pineto, reliquam partem quærneo nemore tectam.

Pélion, Stephano, vrbs Thessalia. Inde pelæus, peliæus, pelites, peliotes. Et fœminina, peliotis, pelia. A monte verò eiusdem nominis, gentile fœmininum fit pelias: vsurpatur etiam pelioticus possessuum.

Pélion, ciuitas Illyriæ: Gentile, pelenus. Steph.

Pélius quidam, quem Acastus peliæ Iasonis patris filius falso apud se de stupri appellatione ab vxore accusatum, in pelio monte omnibus armis spoliatum feris deuorandum reliquit. Vide ACASTVS.

Pella, vrbs Macedonia, in litore Aegæi maris, illustrata maximè natalibus philippi Macedonum regis & Alexandri. Vnde vterque pellexus à poëtis cognominatur.

Pella, vrbs Thessalia, Achaïæ, Cœlesyriæ, quæ & Butis vocabatur. Macedonia verò Bunoma antea dicebatur, & Bunoma, deinde pella à conditore. Cuius pellexus: Gentile, Pellenus. Pella, mons Aethiopia.

Pella, ciuitas Syria, quæ aliàs Apamea, à Pella Macedonia sic dicta, Stephano. Hæc & Berenice po-

tea dicta est.

Pellæa, gula apud Martialem pro deliciis Macedonia lib. 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:

Pellææ prior est gloria nulla gulæ.

Pellæneus, mons in Chio, & possessiuum Pellæneus similiter. Steph.

Pellène, oppidum Achaïæ, Strabo, lib. 8. quod à mari x. stadia distat, à quo Pellenæi, populi. * Et Pellenæ vestis: versa in Prouerb. de prisco cultu: Item lænæ pellenicæ: vide Eracl.

Pellène, vicus, Straboni, à quo Pellenicæ, vbi Chlænæ vestes ad agonas victoribus præmia proponuntur.

Pellina, Vide PELLENNE.

Pelòdes, sinus Susiæ insulæ, Vide TAXIANA.

Pélope, vicus Lydia iuxta Phrygiam: Gentile, Pelopeus, Steph.

Pelopæa, Thycstæ filia, quæ à patre grauida facta, insigni forma infantulum peperit: quem recenter natum, ne turpitudine sua palam fieret, feris deuorandum in syluis reliquit. Euenit tamen, diis ita volentibus, ut pastor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui misericordia motus, domum suam illum detulit, lætèque caprino educavit: vnde & Aegisthus appellatus est.

Pelòpidas, Lacedæmonius vir clarissimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.

Peloponæus, nobilissima totius Europæ peninsula, Isthmo angustissimo Græciæ annexa, inter duo maria, Aegæum & Ionium, platani folio similis, angulosis recessibus duos efficiens sinus, ab ortu Saronicum, Crissæum, siue Corinthiacum ab occasu, sex millium angustis diremptos: olim Apia & Pelasgia appellata. Postremò Peloponæus dicta à Pelope Tantali filio, qui cum Oenomaum Eleorum regem curulis certamine superasset, Hippodamiam filiam eius vxorem duxit, regnumque dotale accepit: totamque illam peninsulam Peloponæum appellauit, ut latius docebimus in dictione sequenti.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis, & Taygetes filius, cuius pater cum deos in terris peregrinantes hospitio excepisset, ut certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur, filium suum illis epulandum apposuit: à cuius esu cum Dij cæteri abstinuissent, sola Ceres humerum eius dextrum absumpsit. Quem cum Iupiter deinde ad vitam reuocasset, eburneum humerum ei restituit. Hic cum postea adoleuisset, in Elidem se contulit, cui id tæporis Oenomaus imperabat. Is cum filiam vnica haberet, nomine Hippodamiam, eamque formosissimam, & regni totius hæredem, iisque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quod à genero suo se interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitauit, ut procis curule certamen proponeret, (habebat enim equos velocissimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legè, ut victor filie nuptiis potiretur, victus mor-

tera subiret. Cùmque iam multos certamine victos neci tradidisset, tandem pelops amore Hippodamiæ incensus, cùm equis suis parum fideret, Myrtilum Oenomai aurigam pecunia corrupti, ut axes fragiles curru subiungeret. Quo facto Oenomai aurigæ perfidia fracto curru collapsus, membrisque omnibus ex ruina collisus, cùm se morti vicinum esse animaduerneret, pelopem orauit, ut vicem suam vinceretur. Cui ille morem gerens, Myrtilum perfidiæ præmium impotunius exigentem in mare præcipitavit, quod deinde de nomine eius Myrtoum est appellatum. pelops autem vxore & regno potitus, vniuersam Cherronensum à nomine suo peloponensum appellauit. Strabo lib. 8.

Peloria, Vide AZOTVS.

Peloris, idem quod pelorus.

Pelorus, vnum ex tribus Siciliae promotoriis, quod in Italiam vergens, Scyllæ aduersum est: ita dictum à peloro Annibalis gubernatore, quem is, in Syriam fugam parans (ut Pomponio placet) ibi interemit, se ab eo proditum ratus, eo quod procul inuenti continua videbantur esse litora, pelagisque minimè peruium. Valerius lib. 9. cap. de Temeritate, pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à perilia soluens, in Africam reditum parabat, à suis reuocatus, ut patriæ periclitanti opem ferret aduersus Scipionem. Quæ sententiæ videtur multò verisimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam perenti in Siculo freto fuerit negotij: nisi quis hoc prætexat, ut tempestatis eo fuisse appulsus: quamquam legimus etiam antè pelorum dictum.

Peltæ, vrbs Phrygiæ: Gentile, peltæus. Steph.

Pelusi, insula iuxta Cium: Gentile, pelusius, Steph.

Pelusiota, populi pelusium habitantes.

Pelusium, sive oppidum in extrema Aegypti ora, quæ Casioridi contermina est: à quo & extremum Nilii ostium, quo Aegyptus ab Asia terminatur, pelusium, seu pelusiacum appellatum est. Hanc urbem condidit pelus, Achillis pater, monitu deorum, post fratris cædis lustrationem. Hinc sit pelusius, sive, sium, & pelusiacus, cum: eius ambitus fuit x. stad. Vergilius. i. Georgicorum. Nec pelusiacæ curiam aspernateregens Martial. Accipe Nilia cum pelusia munerata gentem.

Pempte, vrbs Aegypti, inde præfectura pemptitis. Steph.

Penates, Seruio, omnes dii qui domi coluntur. Virgilius. Sic dicti sunt, inquit Cicero de Natura Deorum 2. quod penes nos nati sint, vel quod non longè absunt ab hac vita, siue quod penitus insident.

Penæus, vnus è quinque Bœotiorum ducibus. Homer. Iliad. 2. Vide penelus.

Penelope, Icarij filia, Ulyssis vxor, in expugnabilis castitatis mulier, totiusque pudicitiae exemplar, quæ absente toros viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fidem, quam viro disce-

deni dederat, secundis nuptiis violaret. Cùm autem proci acrius instaret, atque ad eò vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis sibi pepigit, quàm telæ, quam tum in manibus habebat, absoluebat sufficeret. Quod cùm imperasset, mulier astuta, quicquid interdiu texerat, noctu retexerat: eoque commento eorum cupiditatem in reditum mariti distulit: qui ab illa sub mendici habitu hospitio susceptus, procos ad vnum omnes interemit. Homer. in Odyssæa. Dictam autem volunt Penelope ab auibus, quæ Penelopes dicuntur, siue Melagrines, cùm antè Arnea diceretur, quasi abiecta & repudiata. Ferunt enim cum ab Icario, peribæaque parentibus esset exposita, ab hoc animum genere fuisse educatam.

Penestæ, populi Thessaliæ. Steph.

Penæus, fluius Thessaliæ, inter Ossa & Olympum decurrens, collibus dextra, læuæque molliter curuis. In eo cursu sunt Tempe, ad quinque milliū passuum longitudinem, & fermè sesquiugeris latitudinem extensa. Ouid. i. Metamorph. Strabo lib. 7. 8. & 9. Plin. lib. 4. cap. 8. Hinc penæus, nea, neum: & penæus, a, um, per quatuor syllabas vn-de Daphne ab Ouidio penæcia dicitur, quod in penæci fluminis tipa in laurum fuerit commutata.

Penna, Vide PINNA.

Pentapolis, Syriæ regio ad orientem Iudææ, à quinque ciuitatibus, Sodoma, Gomorra, Adama, Seboim, Segor, quibus olim fuerat inclita appellata, igne & sulphure eversa. Genes. 13. & 19. Hanc regionem, ut Solinus scribit, de celo tactam restatur: humus nigra, & cinere soluta. Nascuntur ibi poma quæ comedi non possunt, licet matura videantur, quod leniter manibus pressa sumum exhalent, & in puluerem fatiscant.

Pentapolis, regio in Libyæ, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plinius lib. 5.

cap. 5. Cyrenaica, inquit, eadem pentapolitana regio, illustratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè quinq; Berenice, Arsinoë, Ptolemaide, Apollonia, ipsa Cyrene.

Pentateuchus, sic vocantur à Græcis quinque libri Moysi, Genes, Exodus, Leuiticus, Num. & Deuteronomium.

Penthesilæa, Amazonum regina, quæ, teste Iustino lib. 2. Orteræ, siue (vt alij) Orithyæ successit in regno: eiusque Troiano bello inter fortissimos viros, cùm auxiliū aduersus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Hæc, vt ait Seruius, dicta est furens, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se ceruam ferire. cùm Troianis opem ferret, ab Achille occisa est. prima (inquit Plinius) securim inuenit.

Pentele, vicus in Antiochide tribu: possessiuum, pentelicus.

Pentheus, Ouidio in Metamorph. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis, matre & sorore in furorem versis, laceratus est: Inde pentheus, thæa, thæum.

Penthile, vrbs Lesbi, à pentilo quodam. Steph.

Penthylus, filius Demonoi, qui è papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse verò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herodotus. libro septimo.

Peperethos, insula vna Cycladum, cum vrbe eiusdem nominis. Ciuis, peperethius: sœm. peparethis, Steph.

Pepnon, vrbs Laconia. Apollodorus insulam esse scribit. Vsurpatur etiam in sœminino & neutro genere: hinc pepnuius, pepnites, pepnæus, Steph.

Pera, vrbs pisidiæ: Gentile, peræus, Steph.

Peræa, plinio lib. 5. cap. 14. Iudææ pars vltior, Arabia & Aegypto proxima, asperis dispersa montibus, & à cæteris Iudæis Iordane amne discreta. Vide NRSIBIS. Est & Syriæ oppidulum, & regio Corinthi: Gentile, peræus, Steph.

Perantia, vrbs Aetoliæ. Steph.

Peræbus, Vide PERRHÆBÆ.

Peræia, Vide CASTABALA.

Perce, antiquum nomen Thracia. Steph.

Perces, Hispaniæ fluius ab incolis sic dictus, aliàs Bætis, Stephano.

Pércope, ciuitas iuxta pontum, quæ Troianis auxilia misit. Homer.

Percôte, res, quæ & percope olim dicta fuit, vrbs Troadis. Steph.

Percosus, Troianorum amicus, omnium longè doctissimus scientia diuinandi futura. Cuius filij Adrastus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna sollicitudo à morte subtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erant, proficisceretur. Illi enim (nam sic misera fati necessitas trahebat) nec parere imperio, nec credere consilio senis toties monentis voluerunt.

Perdiccas Macedo, inter comites Alexandri magni qui etiam in regni partem successit, tanta vir audacia simul & fortitudine, vt læna præfente, catulos è cubili per vim auferret. Aelianus de varia historia.

Perdiccas, quartus Macedonum rex. Olymp. 111.

*Perdix venator fuit infando matris polycastes amore correptus, quam & contaminauit. vnde perdix libido abiit in prouerbium pro Efferata turpi ac infami: Autor Cæsar.

Perdix, dicis, Dædali nepos, quem, cùm ferræ vsum primus reperisset, à patruo inuidia percito, ab excelsa quadam turri ferunt præcipitatum, deorumque misericordia in auem sui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinae illius memora, vitæ sublimia, humi nidum construens. Ouidius 8. Metamorph.

Peregrinus, Consul cum AEmiliano, anno vrbs 296.

Perennius, præfectus prætorio sub Commodio imperatore, eiusque satelles crudelissimus. Lampr.

*Perfeator Iuppiter & perfectus Iuno dicti sunt,

quod hi primi duces perfectoresque rerum omnium fuisse crederentur.

Perga, oppidum in Pamphylia, à quo Diana pergea dicta est, propter templum illi dicatum. Pompo. lib. 1. Apud Stephanum Diana pergasia nominatur.

Pérgama, morum, arces Troianæ, quæ quoniam altissimæ erant, omnia alta ædificia pergamata sunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipsa Troianorum vrbe, quæ propriè Ilium fuit appellata. In eadem etiam significatione legitur pergamos siue pergamus. Hinc pergameus, mæca, meum, hoc est Troianus.

*Pergæa Diana à Perga oppido pamphilia, vbi templum habebat operosissimè & in eo fiebant celeberrima quorannis festa.

Pérgamum, siue pérgamus, ciuitas Asiæ insignis, diu sub Attalicis regibus fortunata, & postea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vsus inuentus est, quæ nunc quoque vulgò Pergamata dicitur, ab Attalo, vt Aelianus, vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex pergamo Galenus medicus celebris & Apollodorus fuit.

Pérgamum, Idæ promontorium: vt pergamus, ciuitas minoris Asiæ thesauros seruabat Lyfimachi Agathocles filij, qui vnus fuit ex successoribus Alexandri. Strabo lib. 13.

Pérgantium, vrbs Ligurum: Gentile, pérgantius. Stephanus.

Pérgase, vicus in Erechtheide tribu: Incola, pérgaseus. Stephanus. De pergasia Diana, Vide PERGA.

Perge, Vide PERGA.

*Perialla antistes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.

Periander, Corinthiorum rex, vnus è Septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit, regnavit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perseueraret, quum esset sapiens: respondit, & sponte, & inuitum cedere, periculosum: Crudeliter igitur & magna suspitione agebat, stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes vsque formidans: Quapropter continuo erat in bellis, naualibus præsertim. Dicitur & Isthmum voluisse perfodere, & vxorem ad eò dilexisse, vt etiam cum mortua concubuerit. Scripsit *Περσικαί*, id est, humanæ vitæ præcepta. Huius illud est, Iram compescere. Diogenes. Suidas.

Peribæa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Naufithoum suscepit, Alcinoi patrem. Homer. 7. Odyss.

Péricles, vir clarissimus Atheniensis, qui rempublicam quadraginta annis gubernauit. Pollebat enim autoritate & eloquentia. Olympium poetæ comici vocat, quod tonare in cõcionibus ac fulmen ciere videtur. Habuit in administratione recipublicæ aduersarium Thucydidem Mileesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, diis vota faciebat, ne verbum se imprudente

aut inuito efflueret, quod ad rempublicam minus pertinere. Quum Sophoclem haberet in magistratu collegam, ac simul aliquando nauigasset, collaudassetque Sophocles formam pueri prateruentis inter graues sermones: Nō solūm, inquit, ō Sophocles, magistratum decer manus, sed etiam oculos habere continentes. Thucydide quondam vociferante, quod nimis multa ex publico pro ædificiis erogasset, ipse ad populum dixit, Si ita eis videretur, de suo erogaturum, modō eius nomen inscribi in operibus parerentur. Responderunt, sumptus omnino fieri debere.

Periclymenos, Nelei filius, frater Nestoris & Chromi, Homero 11. Odissæ. Cui à Neptuno aucto concessum erat, vt in quas ei visum esset, formas se posset transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipse in muscam verius, ab Hercule consilio Palladis, quæ illum prodebat, claua interfectus est: quum ille aculeum Herculi, ceu solent muscæ grauioribus, immisisset. Ouid. lib. 12. Metam. fabulatur Periclymenum in Aquilam. versum ab Hercule, quem plurimum vagibus vncis infestabat sagitta in sublimi cōfossim.

Perillus, Atheniensis, faber ingeniosissimus, qui Phalaridi Agrigentorum tyranno taurum ex ære fabricauit: cui ianua in latere posuit, vt quum inclusus reus subiectis ignibus torque-retur, mugitum, non hominis vocem, videretur emittere: pro quo inuento, cum munus à crudelissimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, postulasset in eo ipse vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno iussus, ac suppositis ignibus exustus est. Plin. lib. 34. cap. 8.

Perine, Vide Parparon.

Perinthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio Constantinopolitano cognominata, in qua Vespasiani, Domitiani, Antoniaque palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter septem orbis miracula numeratur.

Perinthij, perinthis ciuitatis incolæ circa Helle-spōrum, authore Herodo. circa initium libri quinti. Inde perinthius, thia, thium.

Périor, fluuius iuxta Indicum sinum, vbi Chadramotiæ habitant. Steph.

Peripatēti, philosophi Athenis, quorum originem ita assignat Cicero Academicarum quæstionum libro primo. Platonis autem autoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, vna & consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes nominibus differabant. Nam quum Speusippum fororis filium Plato Philosophiæ quasi heredem reliquisset, duos autem præstantissimos studio atque doctrinæ, Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem

Stagiritem, qui erant cum Aristotele, Peripatēti dicti sunt, quia disputabant in ambulantes in Lycio: illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

Periphanes, nomen Comici Græci.

Péripas, phantis, Thessalus quidam, pater Lapithæ, à quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus.

Péripas, Virg. nomen cuiusdam ex comitatu Pyrrhi, quem vnâ cum illo Priami regiam oppugnâtem inducit. 2. Aeneid.

Péristenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.

***Peripoltas** vates fuit ex Thessalia, qui Ophelten regem suūque in Eœotiam populos deducens, familiam multis deinde temporibus nobilissimam ex se reliquit.

Peristère, vrbs Phœnicum: Gentile, Peristerites. Stephanus.

Perithœdæ, vicus in tribu Oeneide: Incola, perithœdes. Steph.

Perithous, viri proprium, Vide Pirithous.

Perméssus, fluuius Bœotix ex Helicone proueniens per Bœotiam in Copaidem lacu fluens, Phœbo & Musis sacer. Strab. 9. Declinat utriusque Perméssis, sidis vel fidos.

Perne, vrbs Thraciæ, è regione Thasi: Gentile, perneus. Steph.

Peròrūs, Nelei filia ex Chloride filia Amphionis, soror Nestoris & Periclymeni, eximia pulchritudine, quam cum multi certatim proci vxorem sibi deposcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule dissidebat, negavit se cuiquam illam desponsurum, nisi prius boues Herculis abactos ad se adduxisset. Quod cum Bias Amythaonis & Aglaïæ filius, à fratre Melampode adiutus præstitisset, vxorem eā accepit. Hom. 11. Odiss.

Perórū, Plinio libro quinto, capite octauo, populi Aethiopum in sine Mauritanix: qui, vt idem testatur libro sexto, capite tricesimo, quadrupedum ferarum modo vagi sunt, earum visceribus vescuntur.

Perózes, Persarum rex, anno Christi 457.

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pōpeio in Hispania victus: *Hic cum partes Marianas sectaretur, Quintum Sertoriū quocum prius magna amicitia dimicauerat, inter epulas nihil sibi timentem interfecit, vt solus imperio potiretur in Hispania.

Perpétuus, Cōsul cum Corneliano, anno vrbs 989.

Perrhæbe, vrbs Thessaliæ.

Perrhæbi, populi Thessaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Aetoliæ montana, pindo monti proxima: quæ regio ab ipsis perrhæbia dicta est. Ouidio 12. Metam. In hac regione

est pindus mons, qui inde cognominatus est Perrhæbus.

Perrhæsi, vrbs Tusciæ, vna ex duodecim, quæ principales vocantur: Gentile, Perrhæsenus. Steph. Vide ne sit eadem cum Perusia.

Perrhidæ, vicus in Antiochia tribu. Steph.

Persa, vrbs iuxta Euphratem & Samosæ: Gentile, persenus & perseus.

Persa, Oceani & Terhyos filia, ex qua Sol Actâ fertur suscepisse. Higynus in Fab. poet.

Persæ, populi, Vide Persia.

Persarménia, regio inter persiam & Armeniam, ab vtraque nomen accipiens.

Persépolis, Persidis regia. Ptolemæus tamen hanc urbem Persepolim, non Persébolim vocat, & sic legendum opinor. Ptolem. libro 6. Vide persepolis.

Pérsis, idis, Nympha marina, Oceani & Terhyos filia. Hesiod. in Theogonia.

Perséphone, Iouis & Cereris filia, Latinis proserpina appellata, quam ab Orco in Sicilia rapta fuisse poetæ fabulantur. Ouid. 4. Fast.

At neque Perséphone digna est prædone marito

Perfes, rex Macedonum, qui ab AEmilio victus, & in acie captus, ductus est in triumpho Romano cum filiis: peritque in carcere animi mœore confectus: vel (vt alij tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perfes, Solis & persæ nymphæ filius, pater Hecates, rex Tauricæ regionis crudelissimus.

Perfes, Herod. 7, filius Persei Danaës filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Persas originem duxisse scribit. Hic Plinio lib. 7. cap. 5. primus sagittas reperit.

***Perfes Afræus**, Poëta, frater fuit Hesiodi.

Persépolis, vrbs Persidis, à Perseo condita, vt est apud Strabonem libro decimoquinto, quam postea Alexander ebrius demoliri iussit. Vide Persépolis. Alia est in Argo, olim Persei vrbs dicta.

Perseus, Iouis filius, ex Danaë, Acrisij Argiuorum regis filia, quam Iupiter, commutatus in speciem aurei imbris, vitauit. Acrisius enim, cum ex oraculo didicisset, futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitissimæ turri inclusit. Iupiter itaque Danaës amore captus, cum alius non pateret aditus, assumpta specie aurei imbris, per regulas turrim ingressus est, puellæque frustra iam arcta custodia seruata, stuprum intulit. Quo ex concubitu cum illa grauida effecta esset, indignatus Acrisius, filiam vnâ cum nepotulo arcæ includi iussit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndisque obrueretur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. nam arca ad Dauniæ litus delata, & à piscatore reperta est: in qua cum Danaen cum filio inuenisset, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cum genus & patriam eius didicisset, Danaen quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Scriphi insulæ regi edu-

candum tradidit: qui postea adultus, talaria & falcatum enses, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem ægidem accepit: quibus fretus expeditionem aduersus Gorgonas suscepit. Erant autem eæ sorores tres, Medusa, Stheno, & Euryale, Aethiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque vnicum, quo vicissim vrentes, quotquot eas aspiciant, in saxa vertebant. Id veritus Perseus, à Pallade ægidem accepit, ex ære fulgentissimo, in quo, veluti speculo, effigiem earum impune intueri posset. Adortus itaque Medusam, cum & ipsa & angues sopiti essent, vnico ictu illam peremit: caputque eius abscissum in ægide collocauit: quo Atlantem Mauritaniæ regē, hospitio ipsum excludentem in montem mutauit. Post hæc, Andromedam marino monstrum expositam, periculo liberauit, liberatamque vxorem duxit, Phineo, eiusque fautoribus, qui sponfam sibi præripere conabantur, partim occisis, partim in saxa mutatis. Postremò cum vxore in Seriphum insulam reuersus, Acrisium ibi offendit, quem iactu disci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularum Poet. cap. 63. author est, Danaen vnâ cum filio non in Italiam, sed in Seriphum insulam delatam fuisse, ibique Polydectæ regi nupsisse: vbi cum Acrisium auum suum iactu disci (vt iam diximus) imprudens interfecisset, dolorisque impatientia extabesceret, Iouis patris sui miseratione in cælum est trāslatus. Hinc Persæus, sea, seum.

Pérsus, vrbs Atticæ, & portus eiusdem nominis ab Atheniensibus conditus.

Persia, sive seu Persis, idis, & Persida, dæ, Orientalis regio, à Perse seu à Perseo rege sic dicta. Curtius de gestis Alexandri. Steph. à Perse Medæ filio dictam scribit, cuius populi Persæ dicti sunt, luxu & deliciis corruptissimi. Hæc regio Ptolemæo lib. 5. à Septentrione Medis terminatur, ab occasu Susiana, ab ortu solis duabus Carmaniis, à Meridie parte sinus Persici. Hinc Persicus, sic, sicum.

Persica, Mulier Paulo charissima. rom. 16.

Persinus, Galatiæ ciuitas à Galo quondam Parsinūte dicta, vel à Rhyfocolle, vbi Marfyas sepultus est: Gentile, Persinuntius, Steph.

Pérsius, doctissimus Romanorum, Cicero de Oratore, C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, neque se ab indoctissimis, neque ab doctissimis legi velle, quòd alteri nihil intelligeret, alteri plus fortasse quàm ipse de se: quo etiam scripsit, Persium non curo legere. hic enim fuit, vt noramus, omnium serè nostrorum hominum doctissimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, sed nihil ad Persium. Hactenus Cicero.

Pérsius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iisdem serè temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbs Romæ suscepit.

In grammatica præceptorem habuit Rhennum Palæmonem Vincentinum, qui grauissimas inimicitias dicitur exercuisse cum Marco Varr. In Rhetorica Flauium Virginium: Anneum verò Cornutum, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singularique obseruatione coluit, cumque eo familiarissimè diu vixit.

Perseus, Aegypti rex, anno ante Romam conditam 150.

Perusia, Hetruriae ciuitas, ab Achaëis cõdita, in qua L. Antonius, ab Augusto obsessus, cum extrema fame laboraret, coactus est ditionem facere. Hinc Perusinus, na, num.

Pesinus, nuntis, Phrygiae oppidum, ab Attalicis regibus splendide extructum, Matris deum templo, & porticibus ex candido marmore egregie nobilitatum. Hinc Cybeles simulacrum Romani in urbem aduexerunt: vnde & Pesinutia dicta est. Plin. lib. 5. cap. 32. Ibi Gordius nodus est ab Alexandro rescissus. Steph. est ciuitas Caucanidis, Arabyza prius dicta.

Peteo, qui & Mnestheus, rex Atheniensium, anno ante Romam conditam 450.

Peteon, vrbs Bœotiae: Gentile, Peteonius.

Petilia, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, Magnae Graeciae vrbs, non procul à Lacinio promontorio, à Philoctere condita, *ἄρτι τὸ κτίσθαι*, id est à volando, quod ex volatu auium sumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus sit delectus. Virgilius 3. Aeneidos,

Parua Philocterae subnixæ Petilia muro.

Inde *κίττιαι*, Steph.

Petrorii, magna & populosa gens Libya: Stephanus.

Petrofiris, Aegyptius mathematicus insignis. Plin. lib. 7. cap. 49, & lib. 2. cap. 23.

Petra, Siciliae oppidum, prope Hyblam.

Petrae Sirenum, vrbs Lucaniae. Plin. lib. 3. cap. 4. Surrentum cum promontorio Mineræ, Sirenum quondam sedes.

Petra, Straboni lib. 16. Arabiae oppidum, Nabataeorum metropolis. vnde ea pars Arabiae Petrae nuncupatur. Steph. vrbs est tertiae Palaestinae: Ciuis, Petraeus.

Petra deserti, Arx & ciuitas principalis in regno Moab, in finibus Arabiae sita. Isa. 16. Hebraei Selam dicunt. Ab hac, Arabia Petraea dicta est. Ege-sippus lib. 1. cap. 14.

Petracõrij, Galliae populi, Vulgò *Pericort*, Ptole. lib. 2. cap. 7.

Petraea, Nympha Oceani & Tethios filia. Hesiodus in Theogonia.

Petræus, vir rei militaris peritissimus: Legatus sub C. Antonio Consule, Catilinam vicit & occidit: Legatus Caesaris in Gallia multa præclara gessit: post à Caesare, cum Pompeij partes sequutus esset, primum in Hispania, iterum deinde in Africa victus cum rege Iuba, se, cum eodem mutuis vulneribus confecit. Caesar. Sallust. Appianus.

Petræus Atinas, Cimbrico bello primus pilus sub Q. Catulo, exclusam ob hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum, dubitantem per hostium castra erumpere interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum.

Petrinus, rex Cypri, sub annum salutis 1371.

*Petrocorij sunt populi in Aquitania, proximi Pictaui ac Santonibus. Eorum ciuitas est episcopalis nomen retinens, in prouincia Burdegalenfi & Francorum regno sita. Gallicè *Perigordins*.

Petrõnia, nomen vxoris Vitellij. Sueton.

Petrõnia, nomen fluminis in Tyberim defluentis, dicti quod per petras fluat. quæ magistratus auspicio transeunt, cum in campo quid agere volūt: quod genus auspicii perenne vocant.

Petrõnius, Aegypti præfectus, ab Augusto missus, Cornelio Gallo successit, aduersus Aethiopes bellum gessit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Strabo lib. 17.

Petrõnius Granius, centurio octauæ legionis, sub Caesare bello Gallico militans, cum naui eius, qua Quæstor designatus in Africam uehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & ceteris interfecisset, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur: respondit Caesarianos alii incolumitatem dare, non accipere consueuisse: quo dicto se gladio transuerberauit. Plutarchus in Caesare.

Petrõnius, Aelij beneficio ex humili loco ad equestrem ordinem peruenerat. Mox quum Aelius Placentia, ne in manus hostium veniret, gladio incubuisset: Petronius quoque, qui morientem inuenerat, super eum cecidit. Valerius de amicicia.

Petrõnius Consularis, moriturus inuidia Neronis, vt mensam eius exheredaret, trullam murthinam, ccc. sestertiis emptam fregit. Plinius libro 37. capite 2.

Petrõnius, pater Vespasiani Caesaris.

Petrõnius Perpenna, Constantinianæ thermas in pristinum splendorem restituit.

Petrõnius, Diodorus medicus, scripsit antilegomena: citatur testis à Plinio libro 20. capite octauo.

Petrõnius poeta, cuius aliqua de medicina versibus conscripta, ad nostram ætatem peruenerunt. Volaterranus.

Petrõsaca, parua regio Arcadiae: Gentile, Petrofacæ, Steph.

Petrõssa, insula Ciliciae: Gentile, Petrossaus. Stephanus.

Petrus, Nomen vnus apostoli ex duo decim, à Christo sic cognominati. Iohan. 1: qui prius Simõ dicebatur, math. 4. marc. 3.

Petrus, episcopus Alexandrinus, anno salutis 302.

Petrus Lombardus, Parisiorum episcopus, summus Theologus, cuius extat opus sententiarum Theologicarum, floruit sub Ludouico Cras-

so Francorum rege.

*Petrus Clareuallensis abbas amisso ob ægritudinem altero oculo, non solum non visus est conquiri, imo vero plurimum lætari, quod ex duabus paribus sibi inimicissimis, alteram amississet.

Petrus Altisiodorensis, Graecorum imperator, ab Epirotarum duce ex insidiis captus est, sub annum salutis 1215.

Petrus, Hispaniae rex crudelissimus, cunctam Hispanorum nobilitatem, ac proximos quosque de medio sustulit, sub annum salutis 1348.

Petrus, Hungariae rex, regno pulsus, ab imperatore Henrico restitutus est, sub annum salutis 1043.

Petrus, Aragonum rex, Sicilia potitus, anno salutis 1283.

*Petrus Angliæ rex, dimisso suis regno, Romam venit ubi in paupertate priuatus vixit.

Petrus Gambacurta, Pisarum dominus, ab Appiano quodam, publico scriba, cum filiis interfecisset, anno salutis 1392.

Petrus Vrecolus, Venetorum dux, cum Gregorio Constantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubastis, rex Aegypti, anno ante Romam conditam 70.

Peuce, parua insula in vno ostiorum Istri, quod ab illa Peuces appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Peucetia, insula, Vide CALABRIA.

Phabia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates, Stephanus.

Phabentia, Vide FAVENTIA.

Phabirana, Ptolemæo li. 2. cap. 11. Germaniae vrbs, Vulgò *Bremen*.

Phocæ, Filius Romeliae, rex Israel. 4. reg. 15. & 16. hic vno die deiecit ex copiis Achab Iudæorum regis post Ioathan c. xx. millia bellatorum, & ducenta viriisque sexus millia captiua duxit.

Phaccia, Filius Manahem. 4. reg. 15.

Phacion, oppidum Thessaliae, Thucydidi lib. 4. Gentile, Phacicus. Steph.

Phacussa, vicus inter Aegyptum & mare rubrum, Strabo. lib. 17. Hecateus in plurali Phacussa & Phocussa dicit. Sunt & Phacussa, insulae, & Phacæ: Gentile, Phacussius. Steph.

Phadaia, pater Zebda, matris Ioacim, 4. reg. 23. Filius Iechoniae filij Ioacim. 1. paral. 3.

Phadassur, pater Gamaliel principis tribus Manasse. nume. 1.

Phadon, nomen viri. 1. esd. 2.

Phæa, proprium nomen suis Cremoniae, Vide CREMYON.

Phæaces, populi Phæaciae, hoc est Corcyrae insulae, otio olim luxurique dediti: vnde Phæacen pro homine bene curato, ventrique ac gulae addito, vsurpat Horatius. Hinc Phæacius, cia, cium, & nonnunquam Phæacus, vna minus syllaba. Propert. lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria sylvas.

Phæax, filius Neptuni & Corcyrae filiae Asopi, à qua insula etiam Cocyra vocata est, cum prius Drepane & Scheria diceretur. Est etiam Phæax gentile, & foemininum Phæaeis. Steph.

*Phædmus cursor nobilis de quo Stat. lib. 6. Theb. Et bis in istmiaca victor clamatus arena Phædmus, Alipe dumque fugam prægressus equorum Ante Dimas.

*Phædimus Bizantius fuit Elegiographus poeta. Phædon, Atheniensis, in conuiuio à triginta Atheniensium tyrannis necatus. Huius filiae virgines erant, quæ vt virginitatem seruantem morte, inuicem se complexæ in seculum præcipitauerunt. Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidenfis, Gell. lib. 2. cap. 18. Noct. At. & Laert. de Vita phil. Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam scripserunt) seruisit lenoni, peninde quasi meritiorius puer, quæstuariumque mancipium, cum Cebes Socraticus emisse dicitur, habuisseque in philosophorum disciplinis: atque is postea philosophus illustris fuit, cuius nomini Plato libro de immortalitate animæ dedit.

Phædra, Minois Cretensium regis filia vxor Thefei, quæ amore Hippolyti priuigni capta, cum ipsum adducere non potuisset, vt patrum thalamum conspurcasset, apud patrem cum derulit, tanquam stuprum sibi inferre voluisset. Cui delationi temerè fidem adhibens Theseus, Neptunum inuocauit, vt de filio supplicium lumeret. Cuius precibus exauditis Neptunus, Hippolyto in maris litore currum agitantem Phocas immisit: quarum conspectu territi equi, relicta via, currum per saxa & auia traxerunt, Hippolytumque frustra renitentem, lorisque implicitum, varias in parres distraxerunt. Extat inter Ouidianas epistola Phædrae ad Hippolytum.

Phædyma, Otantis nobilis Persæ filia, Herodoto libro quarto.

Phædrus, vnus ex discipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inscribitur Phædrus.

*Phæmonoe virgo prima Delphici Apollinis vates fuisse dicitur, carmenque heroicum inuenisse. Plin. lib. 10. Phæmonoe Apollinis dicta filia dentes ei fuisse prodidit Luc. lib. 5.

Phæmonoe errore vagam currumque vacantem Corripuit, cogitque fores irrumperet templi, &c.

Phæniãna, Ptolem. lib. 2. cap. 12. Rhetiae vrbs, alio nomine Phæbiana castra. Vulgo hodie *Bebenhusum*.

Phæstum, vrbs in Creta, à qua Phæstius quidam dictus est, quem adiutorem condendis legibus Solonis fuisse tradit Plutarchus, inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc urbem Phæstus, filius Rhopali, filij Herculis Ciuis, Phæstius, & Phæstias scem. Est item Phæstus, Achaiae: Gentile similiter Phæstius, & à Phæstino Phæstinius. Alia denique est Pello-

poness, quæ prius Phryxa dicebatur.
Phæstus, Homero 5. Iliad. Bori Mæonij filius, siue Lydij, qui veniens in auxilium Trojanorum, ab Idomeneo interficitur. Est etiam mons Cretæ, siue promontorium circa Cortynam urbem. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyssæa, & Strabo lib. 10. Vide PHABSTVM.
Phæstus, siue phæstum, oppidum Locrorum, cognomento Ozolarum, ad sinum Crisæum, siue Corinthiacum, ubi Apollo insigne habuit templum, à quo & phæstus est cognominatus. Plin. lib. 4. cap. 5.
Phæthion, Solis filius ex Clymene, cui cum Epaphus Iouis & Ius filius aliquando obieisset, falsò ipsum Sole patre gloriantid enim à matre ipsius excogitatum fuisse, ut adulterij culpam auctore honestiore velaret, ægrè id ferens phæthion, matris suastu ad regiam Solis contendit: qui cum filio muneris eligendi potestatem fecisset, nihilque se ei negaturum per Stygiam paludem iurasset, phæthion petiit, ut currus sui regendi potestatem vno die sibi permitteret. Quod quâuis phæbus filio suo exitiale fore videret, quoniam tamen dissuadere ei non poterat, neq; item pernegare, quòd per Stygiam paludem iurasset, monitis quibus potuit optimis instructum, curru cum imposuit. Verùm cum ille aurigandi imperitus, cælum & terram comburet, à Ioue fulmine è curru excussus, in Padum fluium decidit. Ouid. 2. Metamorph.
Phæthion, Sol dicitur (vt inquit Seruius lib. 5. Aen. item libro 6.) à luce ardoris sui. Cic. 3. de Nat. Deorum.
Phæthion, Ligurum rex vetustissimus, cuius multa in Hetrusco litore coloniz fuerunt, vt Cato est auctor.
Phæthontades, Clymenes & Solis filiz, sorores phæthontis, quæ dum extinctum fratrem insolabiliter desent, conuersæ sunt in alnos arbores, vt fabulatur Virgilius 6. Ecloga: vt verò 10. Aeneid. in populos.
Phæthusa, vna ex filiabus Solis ex Neæra nympha, soror Lampetiz, quæ in Sicilia patris sui, id est, Solis armenta custodiebant: ex quibus cum socij Vlyssis contra Circes monita boues aliquot macassent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt libro 12. Odyssææ fabulatur Homerus. Ouidius 2. Metamorph. Phæthusam & Lampetien Solis & Clymenes filias fuisse tradit, sorores Phæthontis, quæ cum fratrem fulmine percussam supra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conuersæ sunt, lachrymarum loco elatrum exudantes.
Phago, vir aded gulosus & vorax, vt adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit, biberitque orcam vini. Flauius Vopiscus.
Phagres, vrbs Thraciz: Gentile, Phagresius & Phagresius. Steph. Thucydides lib. 2.
Phagrorion, quæ & Phagriopolis: ciuis, Phagri-

polites. Alexander Polyhistor in Aegyptiacis. Stephanus.
Phahath-moab, Nomen viri. 1. cfd. 2.
Phai, Nomen vrbs Adar regis septimi in Edom, 1. paral. 1. quæ genef. 36. dicitur Phau.
Phalus fuit athleta fortissimus, in cuius honorem Alexander Macedo multas exuuias dono crotoniatis dedit.
Phalacræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, sed caluum est. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacras.
Phalacræus, vicus Libyz.
Phalacron, promontorium Corcyræ. Steph.
Phalacrus, Aeoli filius, Home. 10. Odyssæ: Græcis caluum significat.
Phalæsia, vrbs Arcadiæ. Pausanias lib. 2. Gentile, Phalæsius.
Phalaia, Nomen viri. 2. cfd. 8.
Phalanna, vrbs peræbiæ, à phalanne filia Tyri. Hecataeus Hippian vocat, Ephorus phalannon. Alia est Cretæ: Ciuis, phalannæus. Steph.
Phalannæa, nomen vrbs Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Stephanus.
Phalanthus, vrbs & mons Arcadiæ. Pausan. lib. 8. Gentile, phalanthus. Steph.
Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia conditor. Nam cum eo in bello, quod Lacedæmonij cum Atheniensibus gesserunt, vtrique vires attritæ essent, Spartani iuuentute exhausti, edixerunt, vt virgines quibuslibet nullo discrimine sui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parentibus nati, cum & patriæ & sibi essent opprobrio (nam partheniatæ dicebantur) accepto duce phalanto, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatque ad breue oppidum Calabriæ, quod Taros Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & prisco nomine Tarentum appellauerunt.
Phalara, ciuitas à phalaro amne Ithomæ Mineruz proximo. Plin. lib. 4. cap. 7.
Phalara, vrbs Thessaliæ prope Lamiam: Gentile: Phalareus. Steph.
Phalarica genus erat teli, quod ex Phalis, id est turribus ligneis intorquebatur. Erat autem præfixa ferro valido in modum hastæ intra tubum, cuius hasta sulphure, resina, bitumine & stuppis conuoluebatur infuso oleo, quod incendiarium vocabant & è ballista mittebatur.
Phalaris, crudelissimus Agrigentorum tyrannus, qui præter cætera nouorum suppliciorum instrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum, in quem immisi damnati, igneque subiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cum artifex non leue munus speraret, iussu Tyranni in taurum coniectus, primus artis suæ specimen præbuit. Ipse quoque Phalaris, cum nimia eius atrocitas vltierius ferri non posset, factò in eum vniuersorum ciuium impetu, correptus, ei ipsi tauro, quo alios exusserat, inclusus, viuus crematus est.

Phálaron,

Phálaron, Vide PHALERON.
Phalafarna, vrbs Cretæ, à Phalafarne: Ciuis, Phalafarnius. Steph.
Phaleg, Filius Heber filij Sale. genef. 10. Iucæ 3.
Phaleba, Nomen viri. 2. cfd. 10.
Phalel, Nomen viri. 2. cfd. 3.
Pháleron, vicus & nauale Atticæ. Vocatur autem Phalereus quoque tam vicus, quàm incola, qui & Phalærus, & femina Phaleris, Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren eiecta est, sic vocabatur. Alia est Thessaliæ iuxta OEtam, quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Stephanus.
Phalærus, Demetrius philosophus, dictus à phalæro portu, siue à phalaria prouincia, phanostrati filius, Theophrasti auditor. Athenis præfectus à Cassandro Macedonũ principe, cum esset ciuis, qui (vt auctor est Strabo) non modò popularem non destruxit potentiam, sed etiam melius reformauit. Verùm tantam inuidia valuit, vt post Cassandri obitum, in Aegyptum fugere coactus sit, & eius inimici statuas plures trecentis disiectas confauere. hic tandem morfu aspidis periit, cum multa apud ptolemæum in calamitoso otio scripsisset.
Phalerides aues sunt aquatiles in Seleucia Parthorum.
Phalærium, vrbs Tyrreniæ: inde phalerius, ria, riũ. Steph. Vide PHALISCI & FALISCI.
Phálerus, Plin. lib. 4. cap. 7. portus Athenis celeberrimus, à quo Demetrius phalerius cognominatus est. Vide PHALERON.
Phalet, Filius Iahaddai, 1. paral. 2: Filius Azmoth, 1. paral. 12.
Phaleth, Filius Ionathan filij Iada filij Onam. 1. paralip. 2.
Phalga, vicus medius inter Seleuciam picriæ & Seleuciam Mesopotamiæ: Gentile, phalgenus, phalgenus. Steph.
Phalisci, Vide FALISCI.
Phallu, Filius Ruben filij Iacob. genef. 46. 1. paralip. 5.
Pháloræ, vrbs Thessaliæ: inde phalorenus & phaloretus: Rhianus phaloriam vocat.
Phalorias, vrbs Locridis: Ciuis, phaloricus, ea, cum. Stephanus.
Phalti, Filius Raphu, num. 13: Filius Lais, 1. reg. 25. Est & nomen vrbs, 2. reg. 23.
Phaltias, Filius Ananiæ filij Zorobabel filij phadaig. 1. paral. 3, & 4.
Phaltiel, Filius Oxan, num. 34: princeps tribus Isachar: Filius Lais, 2. reg. 3.
Phamizon, vicus Amalæ, australior Amiso. Incolæ phamizonitæ, regio phamizonitis, quæ & Neapolis. Steph.
Phana, vrbs Italiæ: Vide PANVM.
Phanæ, promontorium Chij, dictum quod Latonæ illic Delos apparuerit. Incolæ, phanæi. Steph.
Phanæus, mōs est in promontorio Chij, vitibus cõsitus: sic dictus à phanæo rege. Serui. Vide PHANÆVS.

Phanågora & Hermonassa, insulæ adiacent Tauricę Stephanus, phanagoreia, inquit, ciuitas, à phanågora. Est & insula eiusdem nominis, phanagoreia vel phanagore. Item, phanagoreia, emporiũ: Genzile, phanagorites.
Phåneas, nobilis Carthaginienfis, qui bello punico tertio ad Romanos defecit. Liu.
Phanes, vir Halicarnassens: qui cum diu in amicitia & societate Amasis regis Aegypti fuisset, eadem accusatus ex Aegypto, ad perlas transfugit, & Cambysæ traicere volenti, in Aegyptium adhefit, eiusque consilio Cambyses vrus est: & quum viam non satis commodam ad traiciendum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herodot. lib. 3.
Phanésij, populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (vt Solinus ait) habet aures aded effusas, vt reliqua viscera contegant illis.
Phanéta, Græci apparatus dicunt Deum, quoniam cum adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuit. Etiam sol dicitur, quia quotidie apparet nouus.
Phåncus, mons in Chio insula, ferax optimi vini. Vide PHANÆVS.
Phania vir quidam fuit, qui quia falsam, de se præbuit opinionem, quã multam Diuitiarum vim domi constructam ac reconditam haberet, eius dissimulatio abiit in prouerb. Phaniæ Ianua.
Phánias, Libertus Appij pulchri. Cic. Epist. famil. 3.
Phanóteus, vrbs phocidis: Ciuis, phanoteis.
Phária, vrbs Troadis, à Cumanis condita: Gentile, phanteis. Steph.
Phanus fuit quispiam, qui quum vxorem haberet adulterij suspectam, atrij fores sic oclusit, vt nõ nisi cum stridore sonitique possent aperiri. verum quum illa per regulas adulterum admitteret, vicini per iocum dicebant: phanostium. Quo prouerbio innuebant aliquid seruatum frustra.
Phanuel, Locus iuxta torrentem Iaboc, in finibus Amorrhæorum, in Rubenia sorte: ubi Iacob, qui deinceps Israel tota nocte iustatus est cum angelo, genef. 32, ita appellatus, quòd vidisset illic dominum, Hæc ciuitas, Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim destruxit Gedeon & habitatores occidit, iudic. 8. Hanc Strabo lib. 16. faciem dei appellat. Est autem continua Tripoli, apud eamque mons Libanus definit. Ieroboam ipsam ædificiis reparauit, 3. reg. 12. Fuit hoc nomine filius Sefac, 1. paral. 8. Pater item Aanę prophetis, Iuc. 2.
Phaon, iuuenis Lesbios, qui à Venere alabastrum vnguenti dicitur accepisse, eoque oblitus, omnium formosissimus euasisse, eximiaque pulchritudine cum alias mulieres Mitylenas, tum præcipuè Sappho Poëtriam ad sui amorem allexisset. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.
Phara, Famulus Gedeonis, iudic. 7. Nomen item vrbs, 1. mach. 9.
Pharæ, vrbs in Creta, à Misenis condita. Plin. lib. 4.

Q9

cap. 2. Stephano, vrbs Messenes, ex qua erāt Apharitiadae: Gentile, Pharaites. Alia Achaia: Gentile, Phareis, vel pharæis. Alia Bœotia: Gentile, Phares, etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ in Messene est. Possessiuum, pharaicus. Alia sunt pheræ, vnde phæzus. Steph.

Pharai, Nomen viri. 2. reg. 23.

Pharam, Rex Ierimoth. ioseph. 10.

Pharan, Nomen oppidi, gene. 14. Item nomen deserti Saracenorum trans Arabiam contra australem plagam, per quod Israel perrexit transiens ex Aegypto in terram Chanaan duce Mose, in quo sunt multa loca terminata, x v i i i. scilicet mansiones, quarum vna est Hazeroth, nume. 10. 12. 13. Accipitur Pharan pro prima parte deserti Arabiæ prope montem Sinai. At deut. 1. pro vltima parte versus terram promissionis. Et Afferoth est in medio, gene. 14. 21. nume. 33. dicitur desertum Sin.

Pharan, mons Sinai contiguus. abac. 4. deut. 33.

Pharan, vrbs inter Aegyptum & Arabiam. Possessiuum, pharaneticus: Gentile, pharanites, Steph.

Pharaones, appellabatur Aegypti reges, quod cognomen fuit dignitatis, vt scribit Eusebius. Et Iosepho 8. Antiquit. pharaonis nomen secundum Aegyptios significat regem. Et reges cum primum conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant.

Pharathon, Ciuitas in Ephraim in monte Amalec. iudic. 12.

Pharathus, vrbs Galilee: Gentile, pharathonites, Stephano.

Pharbatius, vrbs Aegypti. Ciuis, pharbatites, Stephano.

Pharbélus, vrbs Ezerienisium: Gentile, pharbelius. Steph.

Pharcedon, Theopompo pharcadō, vrbs Thessalia: Ciuis, Pharcedonius: foemininum Pharcedonis & Pharcenis, Steph.

Phares, Filius Iudæ ex Thamar nuru sua. gen. 38. 1. paral. 4.

Phares, 1. paral. 7. Filius Machir ex Meacha vxore.

Pharia, Ptolemaeo, Plinioque: Straboni verò Pharus, insula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc vulgò *Lisua*, Illyrico sermone dicitur. Est & vrbs in ea, à qua Pharienses populi. Ptolem. lib. 2. cap. 17.

Pharis, vrbs Laconia: Ciues, pharita, rausania: vel Phariata, Homero.

Pharisei, secta quædam apud Iudæos, orta temporibus belli Punicij tertij, cuius sectæ homines, non modò victu, vitæque instituto à reliquo vulgo secreti erant, sed etiam veste & corporis cultu: quapropter Pharisei dicti sunt. quæ dictio idem Hebræis sonat, quod Latinis separati. eius generis hominum tanta fuit feruitas, vt multò plus laborarent probi videri, quam esse: tanta superbia, vt neminem alterius sectæ virum bonum existimarent: quapropter *CHRISTVS* vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres sectæ, Phariseorum, Saduceorum, & Essæo-

rum. A Phariseus sit pharisaicus, ea, cum.

Pharmacusa, duæ insulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminico, in quarum altera, Straboni lib. 9. sepulchrum Circes visitur. Alia est supra Miletum, in qua Attalus occisus est: Gentile, pharmacusæus, vel pharmacusius. Steph.

Pharnach, Pater Elisaphan principis tribus Zabulon. num. 34.

Pharnacia, regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua: Gentile, pharnaceus.

Pharnacium, vrbs in Phrygia. Steph.

Pharnax, natis, Mithridatis filius, qui patrem à romæo victum in regia obedit, & ad necem spontaneam compulit. Hic postea cum maiore ciuilibus belli, quod tum inter Cæsarem & Pompeij liberos gerebatur, quam propriarum virum fiducia, Cappadocia inuasisset, à Cæsare fulminis in morem est obrutus, & (vt Cæsar gloriari solet) antequam hostem vidisset, victus: vnde etiam inter Pontici triumphij fercula (Suetonio in Cæsare) tria hæc verba fuerunt prælata, Veni, vidi, vici: nõ acta belli significantia, sed celeriter confecti notam.

Pharos, olim insula Aegypti oblonga, paruaque, Canopico Nili ostio obiecta, dieique vnus nauigatione (si Homero credimus) à continente disrempta, hodie verò Alexandriae ponte cõiuncta. Cuius mutationis causam quidam Nilo assignant, cuius ostia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Habuit hæc insula turrim ingentem ex candido marmore, in petra sitam, octingentis talentis à Ptolemaeo Philadelpho Stratati Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipsa pharos dicta est, in qua noctu accensæ faces nauigantium cursum regebant. A cuius similitudine cætera quoque speculæ similem in vsum constructæ, Phari appellatæ sunt. Hinc Pharius, riarium, id est Aegyptius: vt Pharij tyranni, pro Aegyptiorum regibus: & Phariacus, riacum, vt sinistra Phariaca. Scribit Aegestippus lib. 4. à Græcis Latinisq; Pharon appellari ipsius rei vsu, eò quod longè videatur à nauigantibus, tanquam phanos, quod significat lucidum, immutata litera, Pharos dicitur. In hac Alexander nouam urbem condere statuit, sed cum magnæ fedis capax non esset, ex illius aduerso condidit Alexandriam. Eadem insula palmis abundat, Ouidio lib. Amorum. 2. Eleg. 13. Ipsa etiam Alexandria Pharos dicebatur. Est etiam insula in Adriatico mari Phariorū structura, cum fluuio eiusdem nominis. Item ciuitas Illyria, & alia Perrhæbia: Gentile, omnibus commune, Pharius. Steph.

Pharos, Nomen viri. 1. esd. 2. & 8.

Pharphar, Nomen fluuij Damasci. 4. reg. 5.

Pharpharades, Plini. lib. 5. cap. 17. pars vna Tauri montis.

Pharralios, vide PHARSALOS.

Pharsalos, Thessaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis situm. Hinc vicini cãpi Pharsalici dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuiliū præ-

cellæ detouerunt: primum inter Cæsarem & Pompeium, alterum inter Augustum & percussorem Cæsaris, Brutum & Calsium. Hi postea Philippici dicti sunt, siue à Philippo rege, siue à Philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Thessalicas nominant, à Pharsalo Actisij filio, Gêtili, Pharsalio, & Pharsalis scem. Alia est Pamphylia vrbs: dicitur etiam Pharrhalios per duplex r. Steph. Vide PHASELIS.

*Pharsalis est inuisa vtracitatis nota, sic enim Mnesimachus apud Cæl. Pharsalorum venit ali quis vt mensas voret ipsas.

Pharsandatha, Filius Aman, filij Amadatha, esth. 9.

Pharua, Nomen viri. 3. reg. 4.

Pharuda, Nomen viri. 1. esd. 2.

Pharusij, pharusi, Plinio lib. 5. cap. 8. & Pomponio li. 1. populi Africae vltra Mauritaniam, quondã Persæ: comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pomponio in fine lib. 3. nunc inculci, & nisi quod pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabulosa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui historicam veritatem prosequuntur, Aegyptio Herculi, qui Libycus cognominatus est, potius adscribenda censent. Meminit & horum Strabo lib. 17. vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharusij, qui vltra hos habitant, Hesperis Aethiopiis vicini, sagitant quemadmodum Aethiopes: falsatis quoque curribus vtuntur: miscunt nonnuquam Mauris Pharusij, per deserta aquarum vtres equis portantes: nonnuquam per loca quædam palustria & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more sub terram habitare, & æstiuis imbribus abundare, hyeme verò siccitate laborare. Nonnuquã ex his barbaris, serpentam ac piscium coriis, indumentis ac stramentis vtuntur.

Pharygæ, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphen vocat, vel à Tarphe in Pharygis, vel à densitate arborum. Hinc Iuno Pharygæa, Steph. Vide TARPHE.

Phasælis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ rege, nomine fratris eius condita: Gentile, Phasælitæ, Steph. ex Iosepho.

Phæsa, Nomen viri. 1. esd. 2.

Phaselida, Nomen loci. 1. mach. 15.

Phaselis, Pamphylia vrbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Cic. act. 6. in Verrem. * Hi quia solerent pisciculos falsos diis sacrificare, citra sanguinem: eorum tenuis ac sordidus sacrificandi mos abiit in Prouerb. Phaselitarum sacrificium.

Phaselis illa quam cepit P. Seruilius, nõ fuerat vrbs antè Cilicium atque prædonum: Lycij illam, Græci homines, incolebant, sed quod erat eiusmodi loco, atque ita proiecta in altum, vt & exeuntes è Cilicia prædones sepe ad eam necessariò deuenirent, & quum ex hisce locis se reciperent, eodem deferrentur, asciscerunt illud sibi oppidum piratarum, primum commercio, deinde etiam societate, Hæc natus Cicero. Stephano, vrbs Pamphylia, Pityusæ prius dicta, & postea Pharsalos: Ciuis, Phaseli-

tes. Solus Herodianus in sulam esse scribit.

Phaselus, Hierosolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbs 710. Ioseph.

Phaselus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

Phaselista, duæ insulæ Libyæ prope Sirin fluuium. Insulares, Phaseluissei. Steph.

Phasga, Nomen montis Moabitum, numeri 21. io. sue 13.

Phasis, maximus Colchorum fluuius, ex Armenia montibus nascens, & in pontum Euxinum illabens. Plin. lib. 6. cap. 4. Nauigatur Phasis quamlibet magnis nauigijs x v i i i. mil. pas. Inde minoribus longo spatio, pontibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos phasiani, aues notæ afferuntur. Hinc Medea ipsa Phasias à poetis cognominatur. Est & oppidum, Plin. lib. 6. cap. 4.

Phasis, Stephano, vrbs Aegæ iuxta Phasin fluuium in Colchis, à Milesiis condita. Hinc Phasiæres, Phasiaticus, Phasianus.

Phasis, fluuius in Taprobane. Steph.

Phaspha, Filius Iether. 1. paral. 7.

Phasur, Sacerdos filius Emmer, iere. 20: Hebr. Phasur: Filius item Melchiaz, iere. 21. 1. paralip. 9: pater Gedelia, iere. 38.

Phastæa, vrbs in Sacis: Gentile, Phastæus. Steph.

Phathuel, pater Ioelis propheta. ioe. 1.

Phathures, Nomen loci in Aegypto, iere. 44. Idem videtur esse quod Phethros, cum Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribatur.

Phau, Nomen vrbs Adar regis septimi in Edom, gene. 36: quæ 1. paral. 1. dicitur Phai.

*Phanortinus philosophus licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulterasse tamen viri consularis vxorem creditus est. Cælius Rhod.

Phaurissa, regio Africa: Vide PHARVSIA.

Phea, vrbs Elisid, Homero: Gentile, Phæus. Vide PHIA.

Phebol, insula iuxta Arabicum sinum. Aristote. de mundo.

Phedael, Filius Ammiud princeps tribus Nephthali. num. 34.

Phedalia, Vide PHIDALIA.

*Phedon Socraticus (cui Plato librum de immortalitate nuncupauit) seruus fuit, quem Cebe Socraticus hortantè Socrate emit.

Phegæa, vicus in tribu Aegide, & Phegæa, alius in tribu Pandionide: Gentile vtriusque Phegæus. Steph.

Phégea, vrbs Arcadia, à Phege rege Phoronei fratre condita. Prius vocabatur Erymanthus, postea Psophis. Ciues, Phegeis. Steph.

Phégeus, pater Alphesibœæ, qui Alcmaonem, cum iussu patris matrem occidisset, & ob eam rem Furis agitaretur, purgauit, eique Alphesibœam filiam matrimonio locauit. Ouid. 9. Metamor. & supra Alcmaon.

hegiel, Filius Ochran princeps tribus stæ Aser, Pnum. 1.

Phegor, lingua Hebræa priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum,
Phegus, vicus in tribu Erechtide: tribulis, Phegusius. Steph.
Pheldas, Filius Nachor ex Melcha. genef. 22.
Pheleia, Filius Elioenai filij Naaria. 1. paral. 3.
Phelelia, Nomen viri. nehe. 11.
Phelellæi, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Stephanus.
Phelethæus, Corinthiorum rex 11. anno ante Romam conditam 1377.
Pheleth, pater Hon. num. 16.
Phelethi, Nomen populi siue legionum quarundam Daud. 2. reg. 8. & 20. 1. paral. 18.
Phellas, mons Atticæ, & cuiusvis loci habentis saxa, & super iis terram pinguem, ac oliuetis idoneam. Steph.
Phellas & **Antiphellus**, regiones Lyciæ, Steph. & alibi apud eundem, φηλλας vrbs Pamphylia, aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhistore: Ciuis, **Phellites**.
Phelti, Nomen viri. 2. esd. 12.
Pheltia, siue **pheltias**, Nomen viri, 2. esd. 10. Filius Banaia, ezechi. 11.
Phemónoe, prima Apollinis Delphici, sacerdos, teste Pausania, quæ carmen heroicum dicitur inuenisse. Est & **phæbados** nomen apud Lucanum lib. 5. Sunt qui **phæbi** filiam dicant fuisse. Meminit eius Hesiodus in Theogon.
Phenéberis, vrbs Aegypti, patria Herapollinis. Stephanus.
Phéneba, oppidum in Arcadia, vbi nascitur illa herba contra omnia veneficia præfens remediū, quam Homerus à diis moly vocari putat. Plin. lib. 4. cap. 6. & lib. 27. cap. 4.
Phémia, vrbs Arneæ, à **Phemio** Ampeis filio: Gentilia, **phæmus**, **phæmiates**. Steph.
Phenenna, altera vxor Elcanæ, patris Samuelis, 1. regum 1. Est autem vrbs Azania, Clitoria vicina, Boream versus.
Phéneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tempore perniciofa, diurno tempore salutaris est.
Pheræ, rarum, oppidum Theffaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magnesia à Pelasgicis campis dirimitur. Homerus in Catalogo à Pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Aeoli filia. Sunt & alia **pheræ** veteres, quæ distant à nouis per octo stadia. Alia item Apulia & Aetoliæ & parthorum. Est item eiusdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris. A **pheris** deducitur adiectiuum **pherus**, **repha**, id est Theffalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.
***Pherocles** fuit nauium Architectus, qui naues paridis ad raptum helena: iruri fabricauit, vnde & nauis proprio epitheto **pheroclea** dicitur.
Pherocrates, Atheniensis, poëta comicus, militauit sub Alexandro Magno, docuitque fabulas xv. 11. Suidas.

Pherécycles, philosophus & poëta Tragicus, ex Scyro insula, teste Strabone libr. 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruisse. Hic primus soluta oratione traditur scripsisse (vt est author Apuleius in Floridis) repudiato versuum nexu. Perit pediculis toto corpore enasoëtibus: quod genus morbi medici phthiriasm appellant. Hic Pythagoras magistrum coluit. Hic etiam si nulum magistrum habuit, tamen per se multum eruditionis est consecutus. Suidas. Quamquam Diogenes Laërtius eum piraci auditorem dicit extitisse. Vide in Gadmo de literarum inuentione.
Pherécycles, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam superior; Atheniensis & philosophus, qui ab Orpheo multa didicit, scripsitque Theogoniam libris decem: item libellum De rerum principio. **pherocydem** alium Lerium genere, historicum scripsit Suidas.
Pherédus, Atheniensium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.
Pherénice, mulier, de qua Aelianus libr. 10. de Variâ historia. Duxit ad Olympicum certamen filium suum **pherenice** foemina, prohibentibus eâ spectare qui præfidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide **BERENICE**.
Pherentinus, Vide **BERENTINVM**.
Pherezai, populi qui Samariam & Gabaon vrbis regionem tenent. genef. 15.
Pherestha, Filius Aman filij Amadatha. est. 9.
Pheron, Sesostris filius rex Aegypti, cum in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torfisset, cæcus factus est: vnde eimòque post anno, oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouisset, paruit, & visum recepit. Herodot.
Phéroa, Herodis, Iudæorum regis frater, veneno periit.
Phedomim, Nomen loci. 1. paral. 11.
Pheshur, Nomen viri. 1. esd. 2.
Phesse, Filius Esthon. 1. paral. 4.
Phestus, Sicyoniorum rex xx. 1. anno ante Romam conditam 490.
Phetheia, Nomen viri. 1. paral. 24.
Phethros, Nomen regionis, quæ Arabia petra dicitur isaia 11. Idem videtur esse quod **phathures**, cum Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribatur.
Phethrusim, Filius Mesraim. genef. 10.
Phia, vrbs de qua Messenij & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluium, vt scribit Homerus. Hinc **phicus**, **phiates**, **phia** us. Stephan. Vide **PHIA**.
Phialia, Vide **PHEDALEA**.
Phiceon, mons Bœotia. Steph.
Phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.
Phidenc, Vide **FIDENA**.

***Phidamus** Epicurus, fuit poëta admodum lasciuus.
Phidias, dia, nobilis statuarius, qui in ebore scalpendo circa æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quam hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commendata est Mineræ statua, quam Athenis ex ebore fecit, xv. 1. cubitorum altitudine: in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam insculpsit: in soleis verò, Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipse totus ex ebore, & Romæ in porcibus Octauia, Venus. Plin. libr. 35. cap. 8. Hic etiam statuum Nemesis deæ denum cubitorum apud Rhamnuntum Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua surgebat complicatio: vbi, teste Antigono, inscriptum erat, Agoracritus rarius fecit. Hunc enim discipulum suum Phidias adeo dilexit, vt nomen eius inscripserit operi, ex quo prouerbiū Rhamnusia Nemesis. * Hic Phidias initio pictor fuit pinxitque Clypeum Mineræ Athenis.
Phichol, princeps exercitus Abimelech regis Gera. genef. 21.
Phidippus, proprium viri filij Theffali. Homerus. Est & proprium personæ comicæ, apud Terentium.
Phigalea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Messeniaco. Dicitur etiam **phialeia** sine g, à **phialo** quodam. Est item **φιάλα**, Bythinia (in Stephano Bithania legitur) **Gentile** prioris, **phigaleus** & **phigaleites**. * Huius populi, vino adeo gaudent, vt non alibi quam in Cauponis habitent, hospitibus domos elocantes cum vxoribus. Hostilis tubæ ne in somno quidem sonum perferunt.
Phihahiroth, Nomen loci, in quo castrametati sunt Hebræi, reuertentes de Aegypto, exod. 14. siue quarta mansio Hebræorum, num. 33.
Phila, vrbs Mecodonia, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatås cognominatus, iuxta peneum matris nomine condidit: **Gentile**, **philus**. Est etiam insula Aegypti, Herodoto lib. 4. iuxta magnum fluium Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit: **Gentile**, **philates**. Steph. Vide **TACOMPSVS**.
Phila, insula in mari Gallico. Plin. lib. 3. cap. 5.
***Philace** fuit amasia Stratoclis. Autore Plutarch.
Philadélphia, ciuitas in Myfia, regione Asia, proxima Lydiæ, quam Strabo libr. 12. circa finem ait terræ moribus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant, in hac fuit vna ex septē Ecclesiis. Supra philadelphiam Orientem versus exiit regio pater stadiis longa quingentis, quadringentis lata, vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exustum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat, summa corporum facies cinerulenta est: montana, petrosa, & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigisse arbitrantur, nec dabant, quæ de Typhone disantur, hoc in loco fabulari, sed credibilis est

subterraneum ignem, qui postea defecerit, regionem exussisse. Alij dicunt esse ciuitatem Lydiæ ad radices Trmoli môtis. Vide **PLAVTIN**.
Stephano: vrbs Lydiæ, ab Attalo philadelpho conditore. Item regionis combusta, quam Myfi & Lydi tenent. Strabo lib. 12. Alia est Aegypti tertia Syriæ insignis ciuitas, quæ prius Ammana, deinde Astarte, demum philadelphia à Prolemæo philadelpho dicta est. Ciuis philadelphus & philadelphenus. Iosephus 10. Iudaicæ antiquitatis. Steph.
Philadélphus, nomen regis Aegypti, qui bibliothecam fecit Alexandria ferè 50000. librorum continentem. Idem libros Moysi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem verti.
Phila, vrbs iuxta Nilum, paulò supra minores cataractas: Centum fortasse stadiis distans à Syene & Elephantine. Heliodorus 8. historiae Aethiopicæ.
Phila, philarum, insula aspera, & vndique prærupta, adiacens Aegypto, duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. **Phila** autem Straboni lib. 17. infra Meroën sunt, ad quas ipse Strabo se ex plaustris per plana aliquando vectum scribit.
***Philæmon**, poëta quidam, qui quum videret asinum ficus mensæ paratas comedere, tanto diffluxit gaudio, vt statim expirauerit. Val. Max.
Philæni, fratres Carthagenenses, qui pro finium suorum propagatione se viuos sepeliri sustinuerunt. Nam cum inter Carthagenenses & Cyrenenses de finibus controuersia incidisset, placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbi cunque sibi obui fierent, ibi vtriusque ditionis termini essent. Itaque Carthagine egrediens **philæni**, cum aliquot passuum millia in fines Cyrenensium processissent, indignati aduersarij se esse præsentos, optionem **philænis** proposuerunt, mallentne ad fines suos retrocedere, an eo in loco viui defossi: illisque respondentibus, se patriæ salutem vitæ anteferre, à Cyrenensibus, qui viribus superiores erant, viui ibidem sunt defossi. Quo in loco Carthagenenses, ne eximia illorum in patriam pieras vlla temporum iniuria oblitteraretur, duas illic aras constituerunt, quas à fratrum horum nomine **philænorum** aras vocauerunt. Sallustius in bello Iugurthino.
Philagrus, Sophista Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in malam fertur impegisse. Cælius lib. 11. cap. 41.
Philáida, vicus in Aegeide, à **philæo** filio Aiæ & **Lyfides** filia Coronij, filij Lapithæ. Tribulis, **philaides**. Steph.
Philámmon, filius Apollinis ex Chione nympha, clarissimus carmine & Cithara, Vide **CHILONE**.
Phileas, regio Byzantij: **Gentile**, **phileates**. Aliqui

Phineam, alij Philean vocant. Steph.
 *Philephus poeta Italus nostri temporis.
 Philenotium vrbs, in Arntza, regione Bœotiz à Phileoore Aetolo. Gentile, Phileorius. Steph.
 Philémon, poeta comicus: quauis (inquit Quintilianus) prauis sui temporis iudiciis, Menandro sæpe prælatas consensu tamen omnium meruit secundus credi.
 *Philenis puella quædam deformis apud Mart. lib. 2. Cur non basio te Phileni? Calua es. Cur non basio te Phileni? ruffa es. Cur non basio te Phileni? Iusca es.
 *Philenis meretrix fuit, quam Philocrates poeta Græcus suis carminibus lacerauit. De hac etiam Mart. lib. 7.
 Phileros, tabellarius quidam, de quo Cicero ad Patrum, lib. 9. Epist.
 Philésius, cognomen Apollinis. Bocatius lib. 5. Philefia quoque templa vocauit Bocatius Apollini consecrata, quæ ab osculo Branchidis, siue à certamine puerorum Philefia vocari dicit. Græci *φίλιον* amabilem dicunt, quia lumen solis exoriens, amabili veneratione oculorum consalutamus.
 Philétas, poeta elegiographus ex insula Co, Philippo & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebravit Battidem puellam, quam adamauit. Fuisse fertur corpore adeo tenui, vt necesse fuerit ei plumbam adhibere, ne ventorum flatu raperetur.
 *Philetas Cous grammaticus fuit admodum tritatus tempore Philippi & Alexandri, præceptor Ptolemæi Philadelphi. Scripsit elegias & epigrammata.
 Philetus, Vir quidam, qui à fide CHRISTI excidit. 2. timoth. 2.
 Philétus, Antiochenis episcopus, anno salutis 224.
 *Philetus fuit Bubulcus Vlysis & Eumæus porcarius: De his intelligit Quid. in Epist. Vlysis. Hoc faciūt custōsque boum longæuâque nutritrix. Tertius immundæ cura fidelis aræ.
 Phileum, Ptolemæo lib. 12, cap. 1. ciuitas Germaniz, in regione, quæ hodie Frisia vocatur. Vulgò *Grueningen*.
 Philia, insula. Vide TACOMPSVS.
 Philides, quidam equorum nutritor, à quo quum Themistocles equum dono postulasset, passusque esset repulsam, minatus est se domum eius cōtinuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate significabat se propinquoꝝ accusationes & crimina in eum cōiecturum. Plutarch. in Themist.
 Philippi, ciuitas Thraciz vel Thessaliz, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine suo Philippos nominauit. Iuxta hanc sunt campi Philippici, in quibus Cæsar & Pompeius primò, deinde Augustus & Cæsius pugnauerunt.
 Philippi, Siciliz ciuitas, à Philippo sic dicta, cum

prius Crenides vocaretur, Stephano. Idem alibi, Philippi vrbs Macedoniz. Crenides post dicta: deinde Philippi à Philippo, cum Crenitis aduersus Thraces auxilio fuisset. Thessaliz Philippi dicti sunt, & Gomphi Thesprotiz: Gentile, Philippius, & apud Polybium Philappenus, Stephano.

Philippicus, ca, cum, quod est à ciuitate Philippis, vt Campi Philippici item Philappenis.

Philippicus, Bardanus, Rom. imperator, secundo imperij anno ab Antemio excæcatus, & in carcerem coniectus, sub annum salutis 713.

Philippides, comicus poeta haud ignobilis, ætate iam prouecta, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repente mortuus est: quod & Diagora Rhodio accidit. Suid.

Philippopolis, vrbs Macedoniz, quam Philippus Amynthæ filius condidit: Ciuis, philippopolites, Stepano.

Philippus, v. i. Macedonum rex, Olymp. 34.

Philippus, Amyntæ filius, Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritissimus rebûsque gestis clarissimus, qui Macedonia regnum, quod angustiis antea finibus continebatur, adeo ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pausania quodam adolescente fuit interfectus: qui cum de stupro sibi per vim ab Atalo illato, apud regem questus esset, & pro rei indignitate vltionem frustra postulasset, seque etiam irrideri animaduertit, iram in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice sumpsit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedonia ciuitas est, regum sepulchris nobilitata: vnde passim Fellæus à poetis cognominatur, puer, quondam bis obfes datur ab Alexandro fratre primùm Illyris, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per trienniū in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9.

Philippus, Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iussu interfectus, alio nomine Aridæus.

Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniz à T. Quirio Flaminio victus. Is, quum videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de societate misit, quibus in reditu à Marco Valerio Flacco præfecto classis, interceptis cum literis, missisque ad Senatum: statim Leuinus c. o. s. contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniz, incautum, semique sopitum nocte intempesta adoritur. Ille in Macedoniam cum exercitu terrestri itinere fugit, incensus prius, ne hostis potiretur, suis nauibus. Liuius 1. belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri magni, Curtio li. 2. Plutarcho in vita Alexandri *Hic gratus vsq; adeo erat Alexandro, vt quum Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat vt ab insidiis

Philippi velut ab hoste Dario Corrupti, sibi in ægritudine caueret. Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipso philippo datum hausit, & literas parmenionis eidem legēdas tradidit. Philippos etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Craffi aduersarius. Cic. 3. de Orat.

Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Christianus fuisse perhibetur.

Philippus, Frater Herodis, præcurator Ituræ & Trachonitidis constitutus à Romanis, Iuc. 3: Est & nomen apostoli, marth. 10. iohan. 1: Nomen cuiusdam diaconi, act. 6.

Philippus, 11 Ierosolymitanus episcopus, anno salutis 112.

*Philippus Imperator, Gordiano successit, qui tam seueri & tristici animi fuisse dicitur, vt iam tum à quinquenni ætate nullo cuiusquam commento ad risum solui potuerit, aut ab inflexi naturæ toruitate dimoueri. Autor Sext. Aurelianus.

Philippus, imperator Occidentis, victo Othone competitor, sub annum salutis 1200.

Philippus, Henrici filius, Francorum rex, anno salutis 1060.

*Philippus frater Alfonsi decimi Hispaniz regis fuit, qui Christianam Daciz regis filiam & fratris sui vxorem sibi per vim copulauit sprete religione ac sacerdotio, quum esset abbas & præsul Hispalensis.

Philippus, Francorum rex bellicosissimus, ob idque Augustus cognominatus, in Asiam nauigauit, Aconem & Ptolemaidē expugnauit, sed paulò post morbo coactus, rediit. Normanniam & Aquitaniam bello, de Anglorum rege, cepit Othonem 1111. imperatorem Ferrando Flandrensi auxilium ferentem ingenti prælio fudit, in quo & Ferrandus captus, & innumera hostium millia cæsa sunt. Iudæos Francia expulit. Heluios hæreticos (*Albenses* vulgò dicuntur) sustulit, eorum vrbe in Aquitania incensa. Floruit autem sub annum salutis 1212.

Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex, anno salutis 1271.

Philippus Pulcher, Francorum rex, annis xxv 1111. Flandrenses variis præliis domuit, à Bonifacio pontifice sacris interdicitus, & à Benedicto vndecimo absolutus est.

Philippus Longus, Francia & Navarræ rex, anno salutis 1316.

Philippus Valefius, Francorum rex, suffectus in locum Caroli Pulchri, cui sine liberis mortuo, genere proximus erat. Flandros ingenti clade afflixit, qua ceciderunt ferè viginti hominum millia: postea non eadem fortuna sæpius cum anglis congressus, terra, marique victus, Callisium Anglis inuitus permisit.

Philippus, Syriz rex xxi. sub quo Syriz regnum defecisse dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, sub Octauiō Cæsare.

*Philippus cognomine Augustus, totus sanctitati deditus, cœnobium apud Syluaneum extruxit, ciuitatemque Andegauensem dirutam restituit. Philippus, Austria dux, filius Maximiliani Cæsaris rex Hispaniz, pater Caroli quinti Cæsaris.

Philippus Audax, filius Ioannis Francia regis, frater Caroli quinti, Burgundiz dux, & Flandriz comes.

Philippus, cognomine Bonus, Burgundiz dux, eius Ioannis filius, qui ad Monterellum occisus est: multos in Francia motus excitauit, sub regibus Carolo sexto & septimo, vixitque vsque ad imperium Ludouici 11.

Philippus, dux Mediolani, sub annum CHRISTI 1420.

Philippus Maria, papiz dominus, Galeatij Mediolani ducis filius.

Philiscus, Atheniensium tyrannus. Olymp. 23.

*Philiscus Cælator egregius, qui venerem in Octauiæ porticu: Item Latonam, Dianam, musas noue & nudum Apollinem inculpfit.

Philistæi, siue philisthim, populi, Iudæis finitimi, quorum regio postteris dicta est Palestina.

Philistion, Nicæus poeta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio risu mortuus est.

*Philistion Medicus Locræsis cuius meminit Gell. lib. 17. cap. 12.

*Philistus Milesius, musicæ primum operam dedit euasitque clarissimus tibicen. Ad oratoriâ demum conuersus, auditor fuit Isocratis,

*Philistus Syracusanus historiographus propinquus Dionysij Tyranni, scripsit res Siculas libris x 11.

Philix, nutrix Domitiani principis. Sueton.

Phillyra, mater Chironis Centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, Seruio apud Virgilium 3. Georg.

Phillyrides, dictus est Chiron, Saturni & Philyræ Nymphæ filius.

*Philo is fuit qui ex proserpina filia, quam in balneis conspexerat, sustulisse creditur Mercurium: quem cum vellent exponere, consuluit mathematicum quendam à quo hoc accepit responsum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem, Quo nomine eum seruauit & diligenter educavit. Hic autem Mercurius, non erat is mercurius quem aiunt poetæ Iouis & Mariæ fuisse filium, sed Hermes ille qui Trismegistus appellatur. Saleph. lib. 11.

Philo, Academicus, Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus est.

Philo Herenius, Byblius genere, Grammaticus, tempore Adriani, de cuius imperio scripsit: præterea de ciuitatibus & viris claris lib. 30. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandria natus, disciplinisque omnibus eruditus, in nostra & Græcorum philosophia bene versatus. Eloquentiæ Platonis adeo æmulator, vt prouerbum fuerit, Aut Platonizari, aut Philo Platonizari. In diuinis

autem legibus & patriis institutis quātus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monumentis, salām est. Igitur temporibus Caij quāta acciderint Iudæis mala descripsit, quibus & suam legationem pro Iudæis apud ipsum imperatorem retulit.

Philo, statuarius, Hephestionem expressit. Tatianus.

Philochorus Atheniensis, vir doctissimus & vates, tempore Eratosthenis extinctus, insidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitia suspitionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Athidis libros decem & septem, qui continent res gestas Atheniensium, & reges & magistratus, vsque ad Antiochum cognominatum Deum, aliâque cōplura. Suid.

Philocrates, vir Atheniensis, proditoris nota infamis, apud Demosthenem.

Philoctetes, etætis vel etæta; Præantis filius, comes Herculis, cui idem moriens in Oeta monte mandauit, ne corporis sui reliquias cuiquam indicaret, idque iurare cum adegit, deditque promunere pharetram & sagittas Hydræ felle intinctas. Quare cum postea Delphico oraculo moniti essent Græci, ad euerendam Troiam sagittis Herculis opus esse, inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primum se scire quid illi accidisset: cum verò illi vehementius vrgerent tandem mortuum esse confessus est: cūmque illi instarent, vt sepulchrum eius sibi indicaret, ne iusurandum violaret, istu pedis locum ostendit. Post hæc, cum ad bellum Troianum deduceretur, quòd ipse solus Lerneis sagittis vri posset, vnus sagittæ casu, in pede, quo Herculis tumulum monstrauerat, vulnere penè immediabili affectus est: cuius sector cūm à Græcis ferri non posset, in Lemno relictus est. Verum, occiso Achille, Vlysses in Lemnum regressus, ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouidius lib. 13. Metamorphoseos vbi & Paridem, singulari certamine ab eo prouocat, sagittis interfecit. Euerfa autem Troia, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Periliam condidit. Tandem opera Machaonis medici sanatus est.

*Philochorus vates Atheniensis, Eratosthenis tempore, qui extinctus est in insidiis Antigoni Macedoniæ regis, quòd venisset in suspitionem contractæ cum Ptolemæo rege amicitia. Hic scripsit Athidis lib. xvii. qui continent res gestas Atheniensium & reges & magistratus vsque ad Antiochum deū. Scripsit etiam libros quatuor de vaticinio.

Philogonus, Antiochenis episcopus, anno salutis 322.

Philolaus, Pythagoricus quidam philosophus, cuius tres libros Plato, cūm tenui admodum esset pecunia, decem millibus denariū mercatus est, quod pretium à Dione Syracusano acceperat.

Philolaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: sed vbi ille ciuitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alchinoæ, Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti sunt. Habitauit igitur ob huiusmodi causam apud Thebanos, legesque illis descripsit, & de aliis quibusdam, & de sobole procreanda, quas illi proletarias appellat. Et hoc est præcipue ab illo prouisum, vt numerus hæreditarium conseruetur. Aristoteles 2. Politicorum.

Philologus, Nomen viri. rom. 16.

Philomela, Pandionis Atheniensium regis filia, quam Tereus, Thraciæ rex, qui Progenem sororem eius vxorem duxerat, visendæ sororis prætextu à patre abductam, in itinere violauit, & ne flagitium cuiquam indicare posset, linguam ei præcidit, acerbissimæque custodiæ eam inclusit. Verum illa (vri erat lanificij peritissima) rem omnem, quo gesta erat ordine, in tela depinxit: eamque per famulam ad progenem misit: quæ quauis sororis iniuria grauissimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus distulit: quo tempore magna mulierum caterua comitata, thyrsisque & pellibus instructa, sororem carceri eripit: & in regiam perducit: vbi communicato cum illa consilio, Irym filium suum iugulat, patrique comedendum apponit: illoque epulis tam nephandis iam satiato, sub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cūm stricto gladio vxorem insequitur, in vrpam commutatur, etiam nunc cristam militarem in capite gerentem, Progenem autem in hirundinem, Irys verò in phasianum, Philomela denique in lusciniam, etiam hodie de Tereini iniuria suauissimo cantu cōquerentem.

Philomelium, vrbs magnæ Phrygiæ. Strabo lib. 12. Gentile, Philomelæus. Steph.

Philomelus, Phocensiu dux, templum Delphicum occupauit, Locrenses vicit ad petras Phedriades. Olymp. 106.

*Philonides Melitensis quispiam, qui quia erat prægrandi corpore, ceterū insulsus & indoctus, abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

*Philon medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vsum exquisitissima concinnaret, & ac regias quasdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat velut diuinas & salutaris. Cælius libr. decimo sexto, cap. 10.

*Philomelus nomen Citharædi cuiusdā, cuius meminit Mart. lib. 3.

Plus habuit Dydimus, plus Philomelus habet. Philocæmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præstantissimus, Lacedæmonios & Messenios multis cladibus affixit, vt est author Plutarchus. Liuius in Bello Macedonico libro quinto.

*Philorchorus Atheniensis historicus qui libros Attidis

Attidis x v i i. scripsit, qui continent res Atheniensium & magistratus & reges vsq; ad Antiochum Deum cognominatum.

Philostratus, Lemnius, temporibus Seueri principis eiusque vxoris Iuliæ, epistolarum magister, vt ipse planè monstrat in vita Apollonij Tyanci: scripsit vitas Sophistarum ad Seuerum, de vita Apollonij libros octo, præterea heroica.

Philostratus huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: scripsit panegyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluræque alia quæ à Suida commemorantur.

Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenæicum, Troiam, Paraphrasim Homerici clypei, Iconasque huic multi referunt. Suidas.

Philotas, vnus ex comitibus Alexandri Magni, cui post eius mortem, Ciliciæ regnum sorte obrigit.

Philotera, vrbs iuxta Troglodynicam, à Satyro condita, Apollodorus Philoteridem vocat. Est etiam Philotera Cælesyriæ, aliàs Philoteria: Gentile, Philoterius, Ab Aegyp̄tia verò Philoterites dicitur. Steph.

Philoteris, ciuitas in litore sinus Arabici, aliàs Arfinoë dicta, vt supra indicatum est. Alia videtur dicta in Philotera.

Philoxenus, philosophus qui gruis collum sibi exoptabat, quo diutius ciborum & poculorum sapore oblectaretur.

Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de monosyllabis verbis, de hellenismo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philoxenus, Eretrienis pictor, Nicomachi discipulus, cuius tabula nullis postponenda, Cassandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Lasciuam, in qua tres Sileni comestabantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breuioribus etiamnum quasdam picturæ vias & compendiaris inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus, poeta Lyricus, scripsit Lyrico carmine AEacidarum genealogiam. Hic quum aliquando apud Dionysium tyrannum ageret, tragœdiâque eius, in quibus ille ambitiosissimus erat, minimè laudaret, coniectus est in Latomias, indeque Tarentum aufugit. Dionysio verò eum per literas reuocare conanti, respondit: hoc tantum monosyllabum Non, sæpius iteratum. Suidas.

Philoxenus, Consul cum Probo, anno vrbs 1278.

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuersus, Chironem Centaurum dicitur suscepisse, qui à matre Philyrides & Philyreus dicitur. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuata, simplici l. Poëtæ tamen suo iure, vt primam syllabam extendant, geminant hanc consonantem.

Philyres, populi, iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hinc Philyretes, femininum Philyris & Phyliris. Steph.

Phinees, Filius Eleazari filij Aaron, exod. 6. Filius item Heli sacerdotis, 1. regum 1. Hebraicè Phineæ.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, phineicus. Steph.

Phineus, Agenoris filius, Hellenico: Hesiodo, Phœnicis & Calsiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis Dorycli & Aramini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alij, Thraciæ, vel, vt rursus alij, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobocæam vocant) ex qua genuit Orythum & Cræbum, vt Sophocles: vt alij, Maryandinum & Thynum: vel, vt rursus alij, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge, Harpalycen, Calais & Zethæ sororem, nouercam superinduxit: quauis Flaccus non Harpalycen, sed Cleopatram Boreadum sororem appelleret: cui etiam Apollonij Commentarius subscribit, qui lib. 1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyæ filiam vxorem duxisse, secundam verò Idæam Dardani filiam nouercam superinduxisse: cuius suastu filios suos ex Cleopatra susceptos excæcauit. Quapropter & ipse excæcatus est à diis, & Harpyiæ contra eum missæ, quæ cibos & mensam eius turpissimè fœdarunt. Postea verò aduenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethæ fratribus alatis, rursus ad Strophades insulas fugata sunt, vt supra docuimus in dictione Calais. Postremò occisus est ab Hercule, cūm is in solitudine libros Phineci offendisset excæcatus, & comperissetque eos calumniis nouercæ eictos fuisse. Hinc phineus, a, um, & phineicus, a, um.

Phinon, Ciuitas Idumæorum. gen. 36.

Phinópolis, vrbs Ponti à Phineo dicta: Gentile, Phinopolites. Steph.

Phison, Magnum Indiæ flumen è paradiso fluens. gen. 2: quod ab Eusebio & Hieronymo in quæstion. Hebr. Ganges dicitur, siue Getha Iosepho lib. 1. cap. 2. Iud. antiq. Salomonis commentator Nilum vocat. gen. 2.

Phithom, vrbs quam ædificauerunt filij Israel Pharaoni regi Aegyp̄tiorum. exod. 1.

Phithon, Filius Micha filij Meribaal. 1. paralipom. 8. & 9.

Phla, Herodoto lib. 4, insula in Tritonide palude grandi. Aiunt Iasonem posteaquam sub Pelio Argos exædificauit, impositis in ea cum aliis solennibus hostiis, rum verò tripode æreo, circuisse Peloponnesum animo Delphos eundi: eumque cum teneret cursum circa Mælam, abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, & priusquam tellurem cerneret, in aspretis paludis Tritonidis astitisse, eique hæstanti de egressu apparuisse Tritonem, ac iussisse sibi dari tripodem, quòd diceret ostensurum se illis exitum, atque incolumes remissurum. Cætera vide apud Herodotum.

Phlanon, vrbs & portus iuxta Absyrum insulam post Aloum. Artemidorus. vnde totus illè sinus Phlanonicus vocatur. Gentile, Phlanonites, Stephano. Vide PHLANOTES.

Phlanotes, populi, elin. lib. 3. cap. 21, à quibus nomen suu est inditum; quem modò nauitæ Quæternarium appellant, alij Garnarium, propter naufragia.

procelloso fermè semper transitu. In recessu eius Senia vrbs, cuius à tergo specus sunt, vnde vehementes nulla ferè non hora venti perflant, eaque res infamem eum sinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tempestatis est, de qua Plinius lib. 2. cap. 45. In Dalmatiæ (inquit) ora specus vasto in præceps hiatus, in quem deiecto leui pondere, quanuis tranquillo die, turbini similis emicat procella. Dicitur phlanotes ab oppido phlano, inter Polam coloniã & Iaderã, Vide P H L A N O N.

Phlégeton, fluvius infernalis, flammis æstuantibus rapidus: à φλέγω, ardeo.

Phlegon, vnus ex equis Solis, à φλέγω, quod est ardere, dictus.

Phlegon Trallianus, libertus Augusti (nonnulli Adriani dicunt) historiã scripsit Olympiadũ libris sedecim * vsque ad Olympi. x x i x De Fastis Romanorum lib. 4. Item de nominibus locorum vrbs Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suidas.

Phlegon, viri nomen. rom. 16.

Phlegra, græc. vel phlegre, gres, vrbs Macedoniæ, Pellensæ proxima. Plin. lib. 4. cap. 10. aut (vt eudoxus maualt) eadem cum Pellenc, & vallis circa hanc vrbs, in qua Gigantes olim cum cælestibus confixerunt. Vide P A L L E N S. Stephano, vrbs Thraciæ, quam Eudoxus postea rallenem dictam scribit. Hinc phlegræus, a, um, & phlegrus, græcum.

Phlegraei, campi duo fuerunt, alter in Græcia, à phlegra Thessaliæ valle, vbi gigantes cum cælestibus pugnauerunt. Vel à φλέγω, quod est vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas, in quo Gigantes Herculem superasse dicuntur. Plinius lib. 3. cap. 5, & Strabo lib. 5. Theagenes verò & Eudoxus qui ad historicam fidem pugnam hæc conantur reducere: rallenem (inquiunt) quæ veteri nomine phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos innuente prælium Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicque ingenti victoria superari. Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis. Id autem ideo fictum est, quoniam ea regio tota sulphure plurimo scateret. Hinc fit, vt ventorum impulsu exciteretur passim ignis, qui cum exitum à cauernis natura expectat, dum luctatur assiduè, terram tandem quatit & commouet, exuritque frequenter: vnde & nomen sortitur. φλέγω enim Græcè exurere, arde- reque significat.

Phlegræus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Phlégya, Stephano, vrbs Bæotiæ, à phlegya Martis & Chryses filio: Ciuis, phlegyas & phlegyeus, gycæ, gycum. Regio quoque phlegyantia nominatur.

Phlégyas, Martis filius, rex Lapitharum in Thessalia, pater Ixionis & Coronidis nymphæ: quam cum ab Apolline vitiatam scensisset, confestim ira

percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipsum sagittis interfectum ad inferos detrussit, vbi hac pœna afficitur, vt sub ingenti saxo ruinam minitante sedens, semper illud casurum suspiceretur & timeat.

Phlégya, populi insulani Thessaliæ, à phlegya Ixionis patre cognominati: hi cum sacrilegi essent, de òsque & homines spernerent, ab irato Neptuno immisso diluuiò submersi sunt, quorum apud inferos meminit Virgilius lib. 9.

Phlius, vrbs in medio Sicyonij Argiuq; agri, Straboni li. 8. vbi religiofissimè colebatur Hebe. Castellum phlium nominat Plinius lib. 4. cap. 5.

Hæc olim Arethya dicta est, Stephano, & Arantia phlius dicta, à phliute Bacchi & Chthonophyles filio, vel à phliantè. Gentilia, phliuntius, phlius. phliasus. Vel nomen habet à φλέω, quod est fructibus abundare. Nam & Lacedæmonij phliasium mensam vocant, in quo fructus terræ viget. Dicitur & phliuntis foemini nomen.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu. tribulis, phlieus, Stephano.

Phlygónium, vrbs rhodidis: Ciuis, phlegonius & phlygonicus, Steph.

Phocæ, arum, insulæ Cretæ adiacentes, Plini. lib. 4. cap. 13.

Phocæa, Ioniæ ciuitas, Atheniensium colonia: ita dicta à phocarum multitudine, quæ vrbsm condētibz circa hoc litus apparuerunt. Strabo. lib. 14. Incolæ rhocæi & rhocenses, qui assiduis versarum bellis exagitati, communi consensu patriam reliquerunt, dirisque execrationibus se deuouerunt; si quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vsq; tandem in Galliam delati sunt, vbi Malsiliam condiderunt.

Phocas, Romanorum imperator, sub annum salutis 606.

Phocæ, oppidum est Bæotiæ.

Phochereth, Nomen viri. r. esd. 2.

*Phoces populi Ionum qui primi longis nauibus vsi sunt.

Phócion, Atheniensis vir clarus, cognomento Bonus, semper pauper, cum ditissimus esse potuisset, propter frequētes ei delatas honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllò vnquam est visus. Et in concione, cum quis dixisset, Cogitabundus videris ò rhocion: Rectè (inquit) coniectas. Cogito enim, si qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienses dicturus sum. Huic cum legati philippi Macedonum regis ingentia munerera offerrent, hortarenturque vt ea acciperet (quanuis enim ipse facilè his careret, ò liberis tamen eius essent necessaria, quibus difficile foret in summa paupertate, ad paternam gloriam peruenire.) Si mei (inquit) similes erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: si dissimiles, nolo meis impensis illorum ali augerique luxuriam. Plutarchus in rhocione.

Phócion, reipatericus Hispanus, Vide Socion in-

frã perperam scriptum: scripsit librum Cornucopia multa, variæque doctrinæ refertissimum. Gellius.

Phocis, idis, exigua Græciæ regio, sinui Chrissæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, rarnassòque montibus inclyta. Huius incolæ dicuntur rhocenses, à quibus nonnulli putant profectos esse Malsiliæ conditores, nõ (vt alij existimant) à rhocænsibus Ioniæ populis. Cui etiam sententiæ non obscure subscribit Plinius lib. 3. cap. 4. vbi Malsiliam Græcorum rhocensium coloniam appellat, ad discrimen, vt videretur, Asiaticorum. Hinc rhocæicus, ca, cum.

*Phocus rhocionis filius, qui quum paternas opes prodigo luxu dilapidasset, Atheniēsis vsque adeo inuis factus est, vt occurrentes omnes difamatores sui generis nuncuparent.

Phocus, filius AEæci. Ouid. 7. Metamorph.

Phocúsa, pl. li. 4. ca. 12. insula vna est ex Sporadibus.

*Phocylides Milesius poëta græcus, qui floruit post bellum Troianũ. scripsit 1 v r i r elegias & qualdam sententias ad vitæ institutionem.

Phocbas, adis, rhocbi sacerdos, quæ diuino correpta furore, consulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.

Phocbe, eadem quæ Diana siue Luna, à rhocbo fratre ita dicta. Ouid. 2. Metamorph.

Phocbe & Elaira, Leucippi filiz, Stephanus in Aphidnis.

Phocbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, rhocbias, aut rhocbianus. Steph.

Phocbus, idem qui Apollo, siue Sol Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & Musicæ deus à roëtis habitus, & Medicinæ repertor. Dicitur rhocbus, quasi φῶς τῶ βίῳ, hoc est, lux vitæ.

Phocmon, lacus Arcadiæ. Ouidius libro decimoterrio Metamorph.

Phœnicæ, populi Syriæ, Iudæis contermini, quorum præcipuæ vrbes fuerunt Tyrus & Sidon, & quæ cum his Tripolim efficit, Aradus. Horum regio phœnice dicitur, à phœnice quodam Neptuni & Libyes filio. Stephanus. hos Strabo lib. 16. Arithmetica & Astronomia *, naualibus ac bellicis artibus insignes scribit. Rufus ex Dionysio.

Phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, phœnicæus, Stephano.

Phœnicia, vel phœnice, Asiæ regio: sic dicta à conditore phœnice, Agenoris, Nepruni & Libyes filio. Stephanus. Iosephus etiam author est, phœnicæ inuenisse Græcas litteras.

Phœnicus, vrbs Cretæ, & insula iuxta Lyciam. Est & phœnicus, stagnũ Thucydidi lib. 8: Gentile, phœnicuntius & phœnicusius, Steph.

Phœnicússa, duæ insulæ in Libyco sinu iuxta Carthaginem. Insulares, phœnicussæi. Est etiam ciuitas phœnicum in Syria, Steph.

Phœnissa, mulier ex phœnicia.

Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui phœnicibus imperauit. A quo phœnicia.

Phœnix, Amyntoris filius, præceptor Achilles, qui cum matris suæ hortatu cum patris concubina re habuisset, Diris impetitus à patre, relicta Hellade in Thessaliam sese contulit ad peuleum regem, qui illi Dolopum procurationem commisit, filiumque Achillem in disciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Troianum comitarus est, vt ipse narrat apud Homerum lib. 9. Iliad. * hic oculis tandem captus est: vnde Ouid. In Ibin. Id quod Amyntorides videas trepidusque minister, prætentens, baculo luminis orbis iter.

Phœtia, vrbs Acarnaniæ, à phœtio filio Alcmeonis, filij Amphiarai. Polybius lib. 4. Dicitur quoque phœtium: Gentile, phœtius & phœtij, Steph.

Phogor, Mons in terra Moab in supercilio Libyadis, respiciens solitudinem, in quem Balac rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicendum Israeli, num. 23. In hoc Baal à Gëribus fuit cultus, num. 25. Iuxta hunc in valle sepultus est Moses, deut. 34. Est etiam idolum Moabitum, num. 25. deut. 3, & 4. iofue 22.

Pholegándrus, insula vna Sporadum, à pholegandro filio Minois. Hanc Aratus ferream vocat propter asperitatem: Ciuis, pholegándrius. Stephanus.

Phollathi, Nomen viri. 1. paral. 26.

Phóloo, mons Arcadiæ syluofus, oppidum habens eiusdem nominis. Plin. lib. 4. cap. 6. in quo Centauri morati sunt. Est etiam famulæ cuiusdam * Textricis nomen apud Verg. 5. Aeneid.

Olli serua datur operum haud ignara Mineræ Cressa genus Pholoë, geminique sub vberè nati.

*Pholoc nomen est Nymphæ apud Stat. lib. 2. Sylvarum.

Pholon, vrbs Arcadiæ, à pholo Centauro: Gentile, pholoëus. Steph.

Pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nubè filius, qui Herculem ad pirithoi nuptias: euntem hospitio excepit, eoque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iisdem in nuptiis exortus est, occubuit.

Phoraphul, rex Babylonis, Iosepho: aliis, phul dicitur.

Phoratha, filius Aman filij Amadatha. esth. 9.

Phorbæ, vrbs Achæorum in Thessalia: Gentile phorbantius.

Phorbántium, mons Træzenis. Steph.

Phorbas, bantis, filius priami & Epirthesiz, Stasippi Mygdoniæ filiz, inter fratres natu maximus, adeò vt priami frater potius, quam filius videretur. Quam ob causam cum pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abstinere, illo tamen inuito non semel in pugnam descendit, & post multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao est obruncatus. Huius imagine assumpta, Somnus deus palinurum decepit. Virgil. 5. Aeneid. Seruio dicitur fuisse Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes AEneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius autem pastor polybij Corinthiorum regis. Vide D E X A M E N A E.

Phorbas, v. Atheniensium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.
 Phorbas, v. Argiuorum rex, anno ante Romam conditam ferè 330.
 Phorcus, ci, vel, Græco more, phorcys, aut etiã phorcyn, cynos, filius Neptuni & Thoosæ nymphæ, rex Corticæ & Sardinia insularum: quæ ab Atlante nauali prælio victum, vndaque obrutum postea socij superstites, in marinum deum conuersum dixerunt, esque diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Medusæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nonnunquam etiã phorcys, cydos.
 *Phorcyn is fuit quem fabulatur Poëtæ tres habuisse filias, quæ vicissim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cum videre illis opus erat vtebantur, atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti suo illum infertaret, sicque videret: quo quidem cum illa satis vsa fuisset, aliis cum vicissim tradere consueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cum autem ad illas Perfeus fortè accessisset, atque eam quæ tunc oculum habebat cunctanti gradu à tergo adortus esset, denudato ense vt sibi Gorgona ostenderent, petiit, mortemque eis nisi eam vtiqum manifestarent, minitatus est. Illæ verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt: Paleph. lib. de fabulis.
 Phorentanum, vrbs Italia: Gentile, Phorentanus. Stephanus ex Strabonis lib. 5. **F R E N T I N V M**. Phorentini etiam Italia: populi dicuntur, Stephano.
 Phoriam, locus Elidis inter Porthenium, insidiis aptus, vt pote in angusto situs. Steph.
 Phorica, vicus Arcadia: Gentile, Phoriacus. Stephanus.
 Phormani, vrbs Italia: Gentile idem. Stephan. Vide Formia.
 Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedæmonios vicit. Theopompus in Philippicis.
 Phormio, dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco. Thucyd. lib. 2.
 Phormio, philosophus, Cic. 2. de Oratore, Peripateticus, cum Annibal Carthagine expulsus, Ephesum ad Antiochum venisset exul, proque eo, quod eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus esset ab hospitibus suis, vt eum, quem dixi, si vellet, audiret: cumque is se non nolle dixisset, locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de imperatoris officio, & de omnire militari: tum, cum cæteri qui illum audierant, vehementer essent delectati, quarebant ab Annibale quidam ille ipse de illo philosopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, sed tamen liberè respondisse fertur, Multos se deliros senes sepe vidisse: sed qui magis quam Phormio deliraret, vidisse neminem.
 Phormus, Syracusanus comicus, Gelonityranno familiaris, & filiorum ipsius alter, docuit fabulas septem, quas commemorat Athenæus.

Phorobrentium, vrbs Libya: Gentile, Phorobrentianus. Steph.
 Phoroneus, filius Inachi fluij, Argiuorum rex, qui initio dispersos populos in urbem coegit, quam appellauit Argos Phoronicum. Hinc phoronis, nidis, patronymicum fœmininum, quod poëtæ vsurpant pro Iside Inachi filia, phoronci sorore. Item phoroneus, nea, neum.
 Phoroneus, Atheniensium rex, anno ferè post inundationem aquarum 500.
 Phorinna, vrbs Thracia, polyb. lib. 9: Cetele, Phorinna. Steph.
 Phosech, Filius Iephlat filij Heber filij Barie. i. paralip. 7.
 Phosphorion, portus quidam Byzantij: Causam nominis indicat Steph. in Bosphoro.
 Phosphorus, Latine Lucifer stella. Cic. 2. de Natura Deorum.
 Photinaon, vrbs Thessalia: Steph.
 Photinus, Lugdunensis episcopus, annum agens ætatis 80, religionis ergo supplicio affectus, anno salutis 169.
 Photinus, hæreticus, sub annum salutis 355, diuinam Christi natiuitatem negauit. Tripart. hist. lib. 5. capite 5.
 Phrahartes, Parthorum rex, anno salutis 342.
 Phraaspa, vrbs Media: Gentile, Phraaspenus. Stephanus.
 Phrada, vrbs in Drangis, quã Alexander Prophthasian nominauit. Steph.
 Phragmò, statuarius & pictor egregius, sicut & Polycletus.
 Phragi, populi Italia: prope Alpes, parthenio vocantur lib. 7. Steph. fortè Franci.
 Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit, quem quid de victu interrogaret, respondit, Tantum vini bibo, quantum Soli sacrifico: quæ autem venando acquiri, pascutur alij: mihi fat fuerit ipsa exercitatio. Cibum mihi olera & palmarum fructus: multa mihi quoque ex arboribus nascuntur, quæ manus hæ plantauerunt. Philostratus in vita Apollonij.
 Phrearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho insigni heroe Athenis. Tribulis, phrearrhi. Steph.
 Phregella, Vide Fregella.
 Phregena, ciuitas in Hærruria, altera in Latio: vnde phregenates, populi.
 Phretes, populi Libyci. Steph.
 Phricion, mons Locridis supra Thermopylas, cuius incolæ AEoles & Phricanes dicuntur, cum phricies potius dicendum esset: fœmininum phricias. Dicitur à phricio Centauro, quem occidit Hercules, olim Drios dicebatur. Est & Latissa phriconis cognominata, vel Phriconitis: Incolæ, Phricones.
 Phriconitis, Cuma, ciuitas quædam. Steph.
 *Phrynichus poëta tragicus Atheniensis Thespiadis discipulus, qui primus vultum mulierum protulit in Scenam, & tetrametrum reperit, filium habuit Polyphradmonem poëtam tragicum. Docuit tragœdias nouem.

Docuit tragœdias nouem.
 Phrynichus Bithynicus sophista, qui libros aliquot de dictionibus atticis scripsit.
 *Phrynichus fuit Lacedæmoniorum proditor, quæ vetus comœdia carbone notauit. De quo extat Prouerb. Phrynichi iusta.
 Phrixa, vrbs Peloponnesi, Phæstus post appellata. Distat ab Olympia stadiis triginta. Pherecydes in Arcadia ponit. Gentile, Phrixaus. Stephan. Vide Macistus.
 Phrixus, Macisti frater, à quo Phrixa vrbs, Vide in Macisto.
 Phrixus, ciuitas Lycia: & Phrixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vltiore. Gentile, Phrixius vel Phrixeus.
 Phroilla, Hispania: rex, anno Christi 751.
 *Phronyma nomen puellæ cuiusdam, filia: Etearchi regis Crete, quæ suauis noneræ in aquas ab Etearcho patre iussa est precipitari, Themisone quodam sceleris ministro. Herod.
 Phruentani, populi Italia: Steph.
 Phrygia, locus OEtæ, sic dictus, quod Hercules in eo tostus & exustus sit. Steph.
 Phrygia, minoris Asia: regio, Caria, Lydia, Mysia, & Bithynia finitima, quarum omnium fines ita coeunt, vt difficulter possint distingui. Strabo libro 13. Dicitur etiam Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Bryges dicebantur, vel à Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit: vel à Phrygia, Cecropis filia. Duæ tamen feruntur Phrygiae, maior scilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte est Galatiæ collimitata, à meridie Mycaoniae, Pisidiæ, Mygdoniæque contermina. In ea est Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluius.
 Phrygia, locus inter Bœotia & Atticam: vnde Phrygiens. Steph.
 Phrygius, fluius, Vide Phrygia. Est & adiectiuum, significans quod Phrygia est.
 Phryne, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilianus lib. secundo, cap. 15, Et Phrynen nõ Hyperidis actione quanquam admirabili, sed conspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.
 Phrynichus, Atheniensis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in scenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poëtam, & ipsum tragicum, docuit tragœdias nouem. Alter item Atheniensis comicus, inter secundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiusdem nominis Bithynicus sophista, qui scripsit de Atticis dictionibus. Suidas.
 *Phryndas hospes Atheniensis, homo versutus, maleficus, impostor summus rerum malarum artifex, cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei trãferret appellationem. Etenim quo-

ties insigniter malum accipi volebant Phryndam appellabant. Vide Prouerb. Phryndas alter apud Eras.
 Phryx, ygis: Gentile à Phrygia deductum: cuius fœmininum est Phrygia. Virg. 9. Aeneid.
 Phryxus, filius fuit Athamantis & Nepheles, qui vnã cum sorore Helle, quum defuncta matre Inus noneræ insidias timerent, conscenso auri velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volunt, vt alij, à patre acceperat, pontum ea parte, qua angustior est, transfretare cepit. Sed Helle vndarum strepitu in pontum decidit, & submersa est, à qua deinde pars illa maris Hellepontus dictus est. Phryxus verò incolomis in Colchos ad Aetern regem peruenit. Iustinus lib. 42. vbi Arietem Ioui, vel, vt aliis placet, marti immolauit, vellusque illud aureum in templo suspendit, quod postea Iason Medea arte adiutus abstulit. Arietes verò inter sidera locatus, pristina effigiem tenuit, qui à Phryxo Phryxeus appellatus.
 *Phtha vulcanus dictus est, quatenus sine mendacio peragit omnia, & artificiose simul cum veritate. Paleph.
 Phthia, vrbs Thessalia: patria Achillis, à qua Phthius & Phthiata.
 Phthiæ, tidis, vna ex quatuor Thessalia: partibus. Strabo lib. nono, in hæc verba. Cæterum Phthiæ tractum continet Australem ad Oetam à sinu Maliaco & Pylaico vsque ad Dolopiam oramque Pindi protensum: In latitudinem verò porrectum vsque ad Pharsalium, planaque Thessalica.
 Phthiophagi, populi, de quibus Strabo lib. 11, Ex gentibus quæ Dioscuriadem conueniunt, est Phthiophagorum natio, cui nomen à sordibus ac fame datum est. his proximi sunt Soanes nihilo fame meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præstant. Hi gentibus circunvicinis dominantur, Caucafi extrema obrinentes.
 Phua, Filius Issachar. ge. 46.
 Phua, Nomen obstetricis cuiusdam Hebræorum. exod. 1.
 Phua, pater Thola ducis in Israel. iud. 10. Filius Issachar filij Iacob. 1. par. 7.
 Phul, rex Assyriorum. 4. reg. 15. 1. par. 5.
 Phulassar, Babyloniorum rex, qui Iosepho Tada-phassar, Olymp. 1.
 Phulbelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.
 Phunda, Vide Funda.
 Phunon, Nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Salmona. nu. 33.
 Phurnita, vrbs Libya: Ciues, Phurnitani, Steph.
 Phut, Filius Cham. ge. 10: à quo Libyes.
 Phuth, inde Phuthi, Iosepho, Mauritaniam populi. Fuit autem Phut Chamæ filius, cuius pater Noëus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noë dicunt) vel potius Chamoch.
 Rr iij

P H

Phuthæi, Filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina. 1. par. 2.

Phutiel, Nomen viri. exod. 6.

Phuriphar, Eunuchus Pharaonis, Iosephi herus. gene. 27.

Phuriphar, sacerdos vrbs Heliopolcos, foci Ioseph filij Iacob. ge. 41, & 46.

Phycus, vrbs, Cyrenarum promontoriū. Plin. libr. 4. cap. 12. Steph. vrbs Libya, & promontorium. Strab. lib. 17. contra Tænarū Laconiz seu Pelopōnesi. Hinc stagnum Phycusum.

Phycūssa, insulæ Libya: dictæ, quod plenz sint fucis, id est algis. Insulares, Phycūssæ, aut Phycūssij, Steph.

Phygelus, Vir quidam, de quo Paulus, 2. timot. 1.

Phylace, oppidum Phthioticæ, regionis Thessaliæ. In hoc Protefilaus regnavit, vnde ipse Phylacides cognominatus est, & Laodamia eius vxor Phylaccia, dicta à Phylaco Deionis filio: Gētile, Phylaccius, Steph.

Phyle, vicus in Oeneide tribu: tribulis, Phylasus. Menander locum esse ait Phylem, Philarchus castellum.

Phyleus, vnus è ducibus Græcorū, qui ad Troiam nauigarunt. Hom.

Phyleon, mons Macedoniæ, Vide Piressa.

Phyllira, Oceani filia, ex qua Saturnus Chironem suscepisse dicitur, qui à matre phyllirides & phyllireus dicitur.

Phyllis, Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Thesei filium, ex Troiano bello redeuntem, hospitio, lectōque excepit, accepta prius ab eo fide, vt domi compositis rebus sese vxorē duceret. Profectus itaque Demophoon, cum vltra statutum tempus variis districtis negotiis in patria detineretur, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulsu, quod se spretam esse crederet, laqueo vitam finiuit, & conuersa est in arborem amygdalum sine foliis. Postea reuerfus Demophoon, cognitare, eius amplexus est truncum, qui (velut sponsi sentiret aduentum) folia emisit. Vnde etiā Phylla sunt dicta à phyllide, quæ antè Perala dicebantur. Extat Epistola Phyllidis ad Demophoontem inter Ouidianas.

Phyllis, amnis Bithyniæ: à quo phyllij, phylliensisque, dicuntur Straboni & Stephano. Ouidius in Epistolis,

Hospita Demophoon tua te Rhopopeia phyllis Phyllis, apud Herodotū lib. 7. regio Thraciæ: apud Pangæum montem, Steph.

Phyllus, oppidum Thessaliæ. Inde phyllis. Stephanus.

Physcia, vrbs Lyciæ in alto mōte: Gētile, physcius, Steph.

Physcus, vrbs Locridis, à physco filio Aetoli, filij Amphictyonis, filij Deucalionis. Alia physcus est Cariæ, & portus Rhodi. Hinc physcius, physceus. A physco Leleges, Locri nunc dicti, descenderunt, quos Rhianus physceas vocat. Alia est Macedoniæ, cuius incolæ physci. Item flu-

P I

nius, Steph. physcus etiam apud Theocritū Idyllo 4. montis nomen.

*Physcoa mater Narcei cuiusdam, de quo vide supra Narcea.

Phytæū, vrbs Aetoliæ. Polyb. 11. Gentile, phytæus, Steph.

*Phythalmius Neptunus dictus est à Troizeniis, à quibus extra muros templum Neptuno erectū fuerat, quod eorum precibus motus nō amplius aquam salam frugibus inspergeret. Hesichius idem cognomen Ioui tribuit: & certè Iupiter à poetis subinde appellatur hominum fator atque deorum. Nam ~~ph~~ idem quod sero seu planto.

Phyteon, vrbs Elidis cauz, à phytæo quodam: Gētile, Phyteates, Steph.

P I

Piacus, vrbs Siciliæ: Ciues, piaceni, Steph.

Piālia, vrbs Thessaliæ, supra Cerceticum montem. Steph.

Piāste, populi iuxta Pontum. Steph.

Piaculāris, porta Romæ appellata, ob quædā piacula, quæ ibi fieri solebant.

Picens, centis, nomen gentile, vt Homo Picens, ex piceno. Hinc picentinus, picentina, picentinum.

Picētes, qui & piceni dicuntur, populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticum siti, Præ-tutianis finitimi, à quibus Heluino amne dirimuntur, Plinio lib. 3. cap. 13. Horum regio picenum appellatur, olim vberimæ multitudinis, quippe ex qua c c c x. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venere. Dicti picentes, Straboni lib. 5, à pici Martij omine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Asculum commigrantium, dicitur insecuisse.

Picētini, populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi, inter Surrentinum promontorium & Silacū amnem incolentes, à picētibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida picentia & Surrentum. Strabo lib. 5, & Plin. lib. 3. cap. 5.

Picēnum, regio Italiæ, in qua est Asculum, à pico Martio aue dicta, cuius ductu & auspicio Sabinū, cum Asculū proficiscerentur, in vexillo eorū picus confederat. Nam sicut Strabo lib. 5. scribit, conditores picentium è Sabinorum terra profecti sunt.

Picēnum, regio Italiæ trans Apenninum, ab ipsis montibus vsque ad mare Adriaticum extensa, inter AEsim & Leustrū fluuios Strabo lib. 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Anconitana appellatur. Vrbes habet præcipuas: pisaurum, Fanum fortunæ, Senam Gallicam, Vrbium, Camerinum, Asculum, ipsamque Anconam, à Syracusanis, Dionysij tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi picentes & piceni appellantur, diuersi à Picentinis, maris Tyrreniacolis. Hinc picenus, cena, cenura:

P I

vt, Ager Picenus, & Oliua Picena, Plinio libr. 15. cap. 3.

Piciātes, populi Italiæ, Stephano, nimirum Picentes.

Picti, populi Septentrionales, qui olim Britannia insulam subegerunt. Polyd.

Pictones, Galliæ populi. Ptol. lib. 2. cap. 7.

Picumnus, Deus, qui in sacris Romanis adhibebatur. Aemilius Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorum, Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, auguriorum peritissimus, qui à Circe adamatus, cum spreto eius coniugio Canentem Nympham duxisset vxorem, ab irata Dea, virga percussus fertur, & mutatus in auem sui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vsus est in auspiciis. Ouidius 14. Metamorph.

*Picus equorum domitor apud Verg. lib. 7. Læuāque Ancyle gerebat Picus equūm domitor.

Pidytes, vir Percosius: ab Vlyste, vt ait Homerus, Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.

Pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axium & Aliacmonem fluuios, quam Macedones pulsis indigenis occuparunt. Plin. lib. 4. cap. 10. Ac-mathia antè dicta, à nemore ita appellata, cui nomen est Pieris. Hinc Musæ Pierides dictæ creduntur, quod in Pieria ex Ioue & Mnemosine natæ sint.

Pieria, Stephano, vrbs in regione eiusdem nominis. Ciuis, Pierictes, Pierites & Pierius. Alij ex Græcis Pieriam Thraciæ montem esse scribunt, in quo versatus sit Orpheus.

Pieria, mons & ciuitas Bœotiz, quam primus ricrus Lini pater ædificauit, Musis sacer.

Pierēs, populi dicti, quibus extinctis, Macedones ea loca incoluerunt.

Pierus, mons Thessaliæ post Pheras, in Macedoniā vsque protensus, Plin. libr. 4. cap. 3. In hoc monte quidam Musas natas volunt, atque inde pieridas appellatas: quanquam alij à pieria regione, & alij rursum à pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

Pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euipe vxore nouem suscepit filias, quæ Musas ad certamen nautæ prouocare aufæ, & ab illis superata, in totidem picas sunt mutata: vnde postea Musæ earum nomen, velut trophæum, vsurpantes, Pierides sunt cognominata: quāuis alij à Pieria, quæ est macedoniæ regio, alij à Piero Thessaliæ monte sic dictas velint. Ouidius 5. Metamorph.

Pieras Iulia, Vide P o l a.

Pigelāsus, vrbs Cariæ: Gentile, pigelasses. Steph.

Piginda, vicus Cariæ: Incolæ, Pigindes. Steph.

Pila, nomen loci, sopho. 1.

Pilatus, Nomen procuratoris Iudææ à Romanis constituti, luc. 3. qui c h r i s t v m morti ad-iudicauit, math. 27. luc. 3.

Pigres, Halicarnassens, frater Artemisæ vxoris Mausoli poetæ. Suid.

P I

258

Pilūmnus, Iouis filius, eius Apuliæ partis, quæ postea Daunia dicta est, rex, qui Danaem Acrisij filiam, ad Appulum litus vnā cum Perseo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea suscepit, Turni patrem. Seruius, Picumnum & Pilumnum fratres fuisse ait, quorum ille stercorendorum agrorum vsum inuenit, vnde & Stercolinus dictus est: Pilumnum verò, pisendi frumēti rationem: vnde & pilum ab ipso nomen voluit accepisse.

Pimolisa, castellum Ponticæ regionis intra Halyn, à quo regio Pimolifena: & Ciuis, pimolifenus, Steph.

Pimpla, mons Macedoniæ, olim à Thracibus possessus, in cuius radicibus fons fuit Pimplæus, & antrum Pimpleum, Musis consecratum.

Pimpléides & Pimpleæ, dicuntur Musæ à fonte Macedoniæ Pimpleo propter liquoris eius vnicam subtilitatem. Sunt tamē qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnasum montem (de quo modò diximus) sic appellatas tradant.

Pinamys, vrbs Aegypti: Gentile, Pinamytes. Steph.

Pinara, vrbs maxima supra Cagum Ciliciæ montem: Gentile, pinareus, Stephano. Vide A R T Y M N E S V S, apud Stephanum.

Pinarius & Potitius, duo senes, quibus qualiter colli vellet, ostēdit Hercules, scilicet vt manē & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaque matutino sacrificio, cum circa solis occasum essent sacra reperenda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea extis iam comestis. Vnde iratus Hercules statuit, vt pinariorum familia tantum ministra esset, epulantibus Potitiis & complementibus sacra, vnde & Pinarij dicti sunt, ~~απο τής~~ id est à fame. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Seruius.

Pinarus fluuius iuxta Iffum urbem inter Ciliciam & Syriam, Steph. Vide T R E M I L E.

Pindarus, poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Aeschyli Tragædi æqualis. Scripsit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemeæ, & Isthmia, quæ etiam hodie extant. Fertur in primis, sublimis, verborūque & sententiarum copia torrentis instar affluens: vnde & inimitabilem esse affirmat Horatius libro 4. Carm. Ode 2. Duas suscepit filias: à patre tibiam primam, mox ab Hermione lyram edoctus est. Lacedæmonij in reliquam Bœotiam sæuientes, Thebis pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alexander, vt cum Thebas euerteret, & in omnes sine discrimine sæuieret, vnus Pindari penatibus familiæque parci iusserit. De morte eius tradit. Valerius, quod in gremio pueri adamati expirarit.

Pindarus, Ephesiorum tyrannus, qui capta Epheso postea à Croeso auunculo suo iussu discedere, secessit in Peloponnesum cum parte substatiæ, dimisso domi præside amico. Aelianus de varia historia.

Pindus, mons Perthaborum, inter Acarnaniam

& Thessaliam, Lapitharum olim sedes, quem nonnulli etiam inter montes enumerant, Musis eo assecratos.

Pindus, Lapitharum sedes mons Thessaliæ, Apollini Musisque sacer. Acarnaniam ab Aetolia diuidit, ut inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum yphilo scribunt. Est & nomen urbis Thessaliæ, à Pindo monte appellatæ, iuxta quam est fluuius eiusdem nominis. Strabo lib. 9. Scholiastæ aliqui poetarum apud Græcos Pindum Arcadiæ montem esse scribunt, aut fluuium. Alij montem esse perhæbiæ iuxta mare. Alij Thessaliæ fluuium.

Pinna, Vestinorum, qui Prægutis magis sunt Orientales, in Italia urbs, hodie Penna. Inde rinnenfes, Plin. lib. 3. cap. 12.

Pintia, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vallis Olerana alio nomine dicta: urbs Hispaniæ.

Pinon, insula ex Cuniculatis inter Sardiniam & Corsicam.

Pinythus, Cretensium episcoporum clarissimus, floruit sub annum salutis 176.

Pinytus, nobilis grammaticus Romæ vnâ cum Epaphrodito liberti Neronis Pausanias.

* **Pion** Ausonij Abbatis fuit discipulus, qui dum congressum mulierum omnino effugeret, precibus expugnatus ut sororem morbo laborantem inuideret, alieno ductu clausisque oculis eius domum subijt, ac retro reuersus est. Sabellius.

Piones, populi in Mysia Asiæ, quæ supra Caicum annem sita est, ab urbe dicti, quam Pionis conditorionias vocauit.

Piquentum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. urbs Istriæ.

Pipinus, Caroli magni pater Franciæ regnum virtute adeptus, cum ex regio genere natus non esset, ob ignauiam scilicet eius qui tum regnabat.

Piræus, dictio trisyllaba, eu diphthongum habes in vltima, portus Athenarum, quadringentarum capax nauium, muro duorum millium passuum urbi coniunctus. Dicitur & Piræus, Stephanus. Est etiam *πυραῖος*, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis similiter Piræus, possessiuum Piræicus.

Piræus, portus Corinthiæ regionis. inueniuntur & alia deriuatiua, Piræarcs, Piretes, Piretis. Stephanus.

Piræia, Vide **PIRESIA**.

Pirène, nes Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Musis sacer, non copiosus ille quidem, attamen perspicuas, potuque suauissimas habet aquas.

Pirètia, Thessaliæ ciuitas olim Asterion dicta. Steph. & alibi urbs Magnesiæ: inde Piræus, fœmininum Piræus dicitur etiam Pireus. Inuenio & alibi apud Græcorum scholiastas *πυραῖος* regionem, aut ciuitatem esse prope Phileum Macedoniæ montem.

Pirhæicus, egregius sculptor in paruis imaginibus.

Pirithous, Ixionis filius, non ex Nube, quemadmodum Centauri, sed ex legitima vxore firmissimo amicitia fœdere Thefeo coniunctus: cuius etiam ope Centauros, qui sibi Hippodamen sponsam præripere conabatur, superauit. Mortua autem Hippodame, ita illi cum Thefeo conuenit, ut vxorem, nisi ex Ioue natam nullam ducerent: & cum iam Thefeus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuisset, nec alia eo temporis nosce retur, quæ Iouis esset, præter Proserpinam Plutonis coniugem, ad rapiendam illam simul profecti sunt ad inferos. Verum Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est, cui cum Thefeus opem ferre conaretur, viuis in Ditis potestatem peruenit, & ab eo in catenis est seruatus, donec Hercules ab Eurytheo ad inferos missus eum liberauit.

Pirous, nomen fuit herois cuiusdam. Homerus Iliad. 1.

Pirus, Lambrasi filius, Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Aetolorum rege interficitur. Homerus 4. Iliad.

Pisa, sæ, ciuitas in Elide, Peloponensi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui sacra, quæ Olympiæ dicebantur. Ex hac urbe ortum traxerunt, qui Pisas in Tuscia condiderunt. Hinc Pisæus, sæ, solum.

Pisa, Stephano, fons Olympiæ & regio, in qua constructum est Iouis templum, vbi Olympicum certamen celebratur. Aliqui Pisam dictam scribunt à Pifo Apharei filio, vel à Pifa filia Eadymonis: postea Olympiadem appellatam, & Pisæi Iouis templum habuisse. Gentile, Pisates & Pisæus.

Pisæ, solum, Tusciæ oppidum inter Arnun & Auferem amnes, à Pisatis conditum, Elidis populis. Strabo libro 5. qui Nestorem ad Ilium secuti, in reditu tempestate disiecti, alij quidem Metapontum, alij litus Tyrrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ Pisas condiderunt. Virgilius Pisas Alpheas cognominat.

Pisandrus Camireus, (Camirus autem ciuitas est Rhodi) Eumolpi tempore, poeta, ut nonnullis placet, antiquior Hesiodo,

Pisandrus Lycaonius, sub Alexandro Mammeæ versificator, scripsit variam historiam.

Pisandrus, Nestoris filius. Suidas.

Pisandis, Venerorum classis ductor, anno salutis 1379.

Pisæon, in Pelagonia est: Gentile, Pisæus. Stephanus.

Pisaurus, fluuius Pieeni, à quo Pisaurum, ciuitas Umbriæ ei superposita, nominata est. Seruius verò scribit Pisaurum dictum, quod illis aurum pensatum sit. Nam cum Camillus Gallos interemisisset, aurumque, quod Galli à Romanis accepterant, pro Capitolio non euerfo recepisset, & signa ciuitati appendisset, ciuitati nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 4.

Pisenor,

Pisenor, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Pisæus, rex Tusciæ, anno ante Romam condita 260. AENEAM tybam inuenisse dicitur. Plinius lib. 7. cap. 56.

Pisidia, dia, Asiæ regio, Lycaoniæ, Isauriæ, & Pamphylæ finitima, cuius oppida enumerantur, Selgia, Sagalassum, retnelissum, Adadata, Brias, Gremna, & alia nonnulla. Populi Pisidæ, antea Solymi dicti. Plin. lib. 20. cap. 27.

Pisinoë, vna Sirenum.

Pisis, urbs & mons Armeniæ vel Susianæ: Ciuis: Pisideus. A Pisidia fit etiam Pisideus. Steph.

Pisistratus, Hippocratis filius, Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, ut ea delintri Athenienses, libertate qua nihil charius habebant, se sponte exuerent, illiusque facundiæ sanctitatem Solonis, qui nomen, fuerat ciuitatis, potest haberent. Artes liberales maximè fouit: Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe portus, ad reus traxerat. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curauit. Trogus lib. 2.

Pisistratus, Larissæus historicus. Suidas.

Pisistratus, Nestoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, ut Menelaum de patre percontaretur, Hom. 3. Odyss.

Pisones, appellati sunt quidam Romani nobiles, quod optimè pisa sererent, sicut à lente Lentuli. Et hi quidem à Calphurniorum prosapia fuere, quæ à Numæ rege descendit Calphurnius enim Numæ filius fuit, ut ait Festus.

* **Pistor** Iuppiter dictus est, quod Romanos quo tempore à Gallis obfessi propter famem de deditioe cogitabant, in somnis admonuisset, vt ex omni frumento quod habebant panes facerent, eoque in hostium castra iacerent. Ita enim futurum, vt desperata victoria Galli animis conciderent, atque ipsi superatis hostibus obsidione liberarentur. Ouid. 6. Fastrorum.

Esse ceres visa est, iaciunt Cerealia dona,
Iacta super galeas, longaque scuta sonant.
Possit fame vinci spes excidit hoste repulso.
Candida Pistori ponitur ara Ioui.

Pistoria, ciuitas, quam Ptolemæus ponit inter mediterraneas Tusciæ ciuitates: est enim inter Florentiam & Lucam. A qua Pistoriensis, Plin. li. 3. ca. 4.

Pistiron, emporiū Thraciæ: Gentile, Pistoria. Steph.

Pisya, urbs Cariæ: dicitur etiam Pitye: Gentile, Pisytes & Pityates. Capito Pityussam vocat.

Pitane, siue Pitana, urbs AEolidis in Asia, non procul à Caici fluminis ostio, duobus insignis portibus: cuius incolæ Pitaneæ & Pitaneæ nominantur. Ouid. 7. Metam. Fama est apud Pitanam lateres inuentos esse, qui super aquas innatarent, quod & de alijs locis traditum est. Ouid. 7. Metamorph. AEolicam Pitaneam à læua parte reliquit.

Hinc Pitaneis regio, & nympa Pitaneis. Steph.

Pitane, Laconiz oppidum: cuius incolæ Pitaneæ dicuntur. Hermolaus apud Plinium.

Pitane, urbs sita in ripis Eurotæ, à Pitana heroina Duroræ filia. Vnde Pindarus in Olympiis: *πυθῆς Πιτάνης κούρη* *ἐξ Ἰφιδάμας*. Pindari scholiastes.

Pitacopolis, urbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Mediamico dicto: Gentile, Pitacis. Steph.

Pitæa, Vide **LAMPASVS**.

Πυθαίων κίρκος, id est, Simiarum sinus, portus in Libya iuxta Carthaginē: Gentile, Pithecocolpites. Steph.

Pitheculia, sæ, vel Pitheculæ, solum. Stephano, insula Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibusdam etiam AEnaria, à statione nauium AEnææ. Dicta Pithecusa, (vt Ouidius lib. 14. Fabularum) à Cercopibus, deterrimo hominum genere, quorū fraudem perituriæque exofus Iupiter, in simias eos commutauit, & in hac insula collocauit. Græci enim simias, *πίθηκες* appellant. Verum hanc nominis rationem tanquam fabulosam, reiecit Plinius lib. 3. cap. 6. docetque Pitheculas, non à simiis appellatas, sed à siglinis doliariorum. Dolia enim Græci *πίθους* vocant. Habet autem hæc insula in vertice oppidum eiusdem nominis.

Pithuissa, urbs Lycaoniæ: Gentile, Pithuissæus, Steph.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi præfes, quam Ennius Suadam, Quintilianus persuadendi deam, Horatius Suadelam, & poetica mella, Cicero Leporem appellat. Plinius, Colebatur & Diana cognomine pitho Corinthi. Vna ex Atlantidibus.

Pithodemus, luctator egregius, cuius statuam fecit Dinomenes. Plin. lib. 34. cap. 8.

Pithonóscome, locus in Asia, in campis patentibus, vbi primo aduentus sui tempore ciconiæ congregantur, & eam, quæ vltima aduenit, lancinant vniuertæ, atque ita abeunt.

Pithos, vicus in tribu Cecropide: Incola, pitheus. Nomen est *πίθωνος*, id est, à vasis seu doliis, quæ illic fiunt. Steph.

Pithumus, Vide **PILVMNVS**.

Pittacus, philosophus Mitylenæus, vnus ex septem Græciæ sapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit: ex ortoque deinde inter Athenienses Mitylenæosque bello, phrynonem hostiū ducem ad singulare certamen prouocauit, retique, quod occultè secum attulerat, implicitum, facile superauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmilionum factiones originem sumpsisse putantur: fuit autem tempore Cræsi regis. Huius illud, Prouidere ne casus veniant: si forte venerint, æquo animo tolerare. Fuit alter Pittacus legislator, (Faustinus & Demetrius in homonymis) qui minor est appellatus. Aelianus de varia historia, Pitracum quendam commemorat, qui de mola pistri na eacomium conscripsit, vt in paruo argumento vim dicendi ostentaret. Idem de sapiente dicit, eū in templo Fortunæ scalam cōstituisse, vt eius exprimeret effectum, quum multi in vita mortales ascendant, descendantque.

Pittheus, thei, Thefei auus maternus, qui Troezen regnauit: de quo vide Plutarchum in vita Thefei. Hinc Pittheis, patronymicum fœmininum quod

Poëta vtitur pro Aethra Pithei filia, matre The-
 sci. Ouidius in Epist. Ariadnes ad Theſcum.
 Pityæ, Vide P I S Y A E.
 Pityea, vrbs inter Parum & Priapum, Steph.
 Pityuſa, inſula quæ Miletus dicitur, & vrbs Lampſa-
 cus poſtea vocata, vt ſuprà diximus.
 Pityuſſa, Vide M I L E T V S & P I S Y E. Phafelis eti-
 am vrbs Pamphyliæ, Pityuſa prius dicta eſt. Ste-
 phanus.
 Pityuſſa, inſulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, mo-
 numentiſcriptorum inclat. Stephano, inſulæ
 diuerſæ ſunt, Alcman πινυſſα vocat.
 Pius, Romanorum epiſcopus nonus, anno ſalutis
 144.
 Pius I I. Romanorum epiſcopus, vir doctrina & in-
 genio clarus, Aeneas Silvius antea dictus. 1459.
 Pius I I I, pontifex Rom. anno ſalutis 1503.

Place, vrbs Helleſponti: Ciuis, Placius: Gentile, Pla-
 cianus, Steph.
 Placētia, Stephano, ciuitas Liguriæ, ad Trebiū am-
 nem, nec procul à Pado. Plinius. lib. 3. cap. 15. vnde
 Placentinus, poſſeſſiuum. Cic. de clar. Orat.
 Placia, Myſiæ oppidum, iuxta Cyzicum Mileſiorum
 oppidum. Plin. lib. 5. cap. vlti.
 *Placidia virgo Valentiniani Imperatoris & Eudō-
 ſiæ filia, quæ repudiatis opibus nulli rei præter-
 quam ſaluti ſtudebat.
 *Placiadæ ſunt incolæ vici cuiuſdam regionis Arti-
 cæ, apud quos moris erat, adulteros puniri graui-
 ter impactis in pudendam corporis partem rapha-
 nis, qui apud illos miræ magnitudinis eſſe dicitur.
 Quod ſi raphani fortalte non fuiſſent ad ma-
 num Stelæo vtebantur id eſt ligonis ligno. vide
 Prouerb. Placiadæ, apud Eraſ.
 Placidia, Theodoſij Magni Cæſaris filia, ab Alarico
 Gotho in vrbs expugnatione capta.
 Placidianus, Conſul cum Ann. Tacito, anno vrbs
 1025.
 Placidus, c o/s. cum Romulo, anno vrbs 195.
 Pladaræi, populi ſeptentrionales: Gentile, Pladaræ-
 us, vel Pladarites, Steph.
 Plamus, vrbs Cariæ: Gentile, Plameus, Steph.
 Planaria, inſula vltra Corſicam, à ſpecie ſic dicta, q̄
 æqualis freto exiſtat, ideoque nauigiis fallax. Plin.
 lib. 3. cap. 6.
 Planatia, inſula in mari Tyrreno, non longè ab I-
 lva. Ptolem. lib. 3. cap. 1.
 Plancius, Romanus quidam, cuius extant epiſtolæ
 lucalenter ſcriptæ. Qui (teſte Eufebio) quum Gal-
 liam comatam regeret, Lugdunum condidit.
 Plarzi, populi Epiri. Steph.
 Plarſſa, vrbs Cariæ: Gentile, Plarſſeus, Steph.
 Plarææ, arum, Stephano, ciuitas Bœotiæ, ſub Cithæ-
 rone monte, non longè à Thebis. Dicta à latitu-
 dine remorum. Strabo lib. 9. nam πλάται, Græcis, eſt
 latior pars remi. Plaræenſes autem remigatiōne
 victum queritabant. Non procul ab hac vrbe Pau-
 ſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem, &
 ſonſobrinum ſuperauere, Statius 6. Thebaid. Eo-

dem nomine eſt inſula in mari Libyco, quaſi op-
 poſita ad Cyrenem. Herodo. lib. 4: cuius ciues, in-
 quit, Stephanus, πλάται: regio Platæica dicitur. Cę-
 terum à Platæis Bœotiæ, quas Homerus in ſingu-
 lari πλάταιον nominauit, ſimiliter Platæis vel Pla-
 teatis.
 Platånodes, Achaia promontorium.
 Plátea, inſula in mari Aegæo, quæ & Paros & Mi-
 nois dicitur. Eſt item inſula Libyæ: Gentile, Pla-
 teates & Plateites, Steph.
 Plátanos, vrbs Phœniciæ: Gentile, Plataneus, Ste-
 phano.
 Pláteis, inſula iuxta Lyciam: Gentile, Platæus.
 Plátius, Syllanus, Conſul cum Iulio Seuero, anno
 vrbs 193.
 Plato, philoſophus inſignis, ſectæ Academicę prin-
 ceptus, Ariſtonis & Paretoniæ filius: ex humero-
 rum latitudine ſic dictus, cum antea ex aui nomi-
 ne Ariſtocles vocaretur. Hic adhuc adoleſcens pa-
 læſtra ſe exercuit: picturæ operam dedit: Tragœ-
 diæſque & poematia quædam cõſcripſit. Poſt hæc
 ad Socratem ſe contulit, ſub quo breui tantum
 in Philoſophia profecit, vt nõ immerito diuinus
 Plato, & Philoſophorum Homerus fuerit appel-
 latus. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquentiæ,
 vt Iouem (ſi Græcè loqui voluiſſet) Platonicè lo-
 quurum Philoſophi dicerent. Athenis primum
 Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per æta-
 tem, in Italiam profectus eſt, vt Pythagoreos au-
 diret, vbi Philolaus Crotoniatæ librum de ſecta Py-
 thagorea centum minis etiã in rei familiaris dif-
 ficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuū Ti-
 maum tranſtulit. In Aegyptum deinde prope-
 rans, vt audiret Gymnoſophiſtas, oleum (ait Plu-
 tarchus) ſecum mercaturæ gratia vexit, vt viatico
 ſuppeditaret, vbi libros Moſeos legiſſe creditur.
 Ter in Siciliam nauigauit, primum AËtnæ fla-
 grantis viſendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuerſus,
 apud Aeginam captus eſt à piratis, ac minis tri-
 ginta venundatus: deinde à Nicete Cyrenæo re-
 demptus. Iterum rediit ſub iuniorē Dionyſio ſpe
 liberandi Siciliam. Sed paulò poſt expulſo Dione
 & ipſe ſuſpectus remigravit. Tertio, quum maxi-
 mè nollet, rogatus ab Archyta, vt Dionē tyranno
 reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodē Dionyſio ob-
 uia procedente quadrigis exceptus eſt. Demũ in
 ſuſpicionē veniens, vix rogãte & ſpondente pro
 eo Archyta, dimiſſus. Dialogum primus illuſtra-
 uit, licet prius, vt aiunt, inuentũ à Zenone Eleate,
 vt Ariſtoteles tradit: vt Fauoſinus ab Alexamene
 Teio. Deceſſit annos natus 81. morbo, vti fertur,
 pediculari. Vita fuit cœlebs, ac caſtus, vt Auguſti-
 nus ſcribit: de quo plura vide apud Plutarchum.
 Plato alter, Athenienſis, poëta priſcæ comœdiæ, tem-
 pore Ariſtophanis & Eupolis, cuius fabulas Sui-
 das & Athenæus commemorant in Dipnoſophi-
 ſtis. Tres item alios Diogenes Laërtius com-
 memorat: vnum Rhodium philoſophum, diſcipulũ
 Panatij, alium Peripateticũ, de Ariſtotelis ludæ:
 Tertium Praxiphanis diſcipulum.

Plato Martyr quidam fuit, qui pro fide Chriſtiana
 Imperante Maximiano paſſus eſt, pater namque
 hereditatem dũ viucret pauperibus eſt largitus.
 Plautianus, Conſul cum Geta Cæſare, anno ab vrbe
 95.
 Plautius, poëta comicus. Gellius lib. 3. cap. 3.
 *Plautius Romanus quidã, qui quũ ob vxoris obitu
 dolore in credibili torqueretur, mortẽmque ap-
 peteret, in rogum ſe coniecit, quem togatum cal-
 ceatumque corpori vxoris iunxerunt amici. Au-
 tor Val. Max. de amore coniugali.
 Plautus, poëta comicus Farſinas, quum vulgò Sarci-
 nas corruptè ſcribatur. Plorus ab initio, teſte Fe-
 ſto, appellatus à pedũ planitię, quos plotos Vm-
 bri vocant. Si quando à mola aſinaria vacabat, cui
 additus ob paupertatem erat, fabulas compone-
 bat, quas venditaret. Hic cæteris comicis præfer-
 tur, ſententia multorum, præſertim Varronis, qui
 ait, Si muſæ Larinè loquerentur, Plautino ſermo-
 ne loquerentur.
 Plaxura, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus
 in Theogonia.
 *Plecuſa ancilla Dianę fuit, cuius meminit Martial.
 lib. 2.
 Et cecidit ſectis iceta Plecuſa comis.
 Plegra, tẽpli Delphici inſenſor, anno ſerè ante Ro-
 mam conditam 700.
 Pleiades, ſeptem ſtellæ, inter os Tauri, & caudam A-
 rictis ſitæ, Higyno in Aſtron. poët. quæ ortu ſuo
 primæ nauigationis tẽpus oſtendunt: vnde Græ-
 cè Pleiades dicuntur, πλεῖα τῆ πλεῖν, quod eſt nauiga-
 re. Latine Vergiliæ dicuntur, à verni temporis ſi-
 gnificatione, quo oriuntur. Nam circa æquinocti-
 um vernum, earum ortus matutinus eſt. Has poë-
 tæ Atlantid filias faciunt, ex Pleione Nympha: vn-
 de & Pleiadum nomen eſſe quidam exi-
 ſtimant. Sunt qui putent Pleiades dictas, quaſi πλεῖ
 αὐαί, hoc eſt plures, quòd nunquam ſingulæ appa-
 reant, ſed omnes ſimul, præter Meropen, quę vix
 conſpici poteſt. Pherecidas haſ tradit ſeptem ſo-
 rores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula, Liberi
 patris nutrices ab Ioue inter ſidera relatas. Harũ
 nomina putantur Electra, Alcyone, Celæno, Ma-
 ia, Aſtrophe, Taygete, Merope: quarum ſeptima
 vix cerni poteſt: cuius cauſam afferunt, quòd cum
 reliquę ſorores diis nupſiſſent, ſola Merope, mor-
 tali viro Sifypho nupſerit: quam ob cauſam, velu-
 ti pudibunda, latitat. Alij putant hanc eſſe Ele-
 ctam, & idcirco obſcuriorem videri, quòd exci-
 dum Troianum ſpectare non potuerit, ſed ocu-
 lis manum oppoſuerit. Alij ferunt eas in cælum
 aſſumptas, & in ſtellas eſſe mutatas ob pietatem,
 quòd Atlantis calamitatem perpetuo ſteru proſe-
 cutæ ſint, vel quòd cum perpetuum virginatẽm
 ſeruare decreuiſſent, & ob id Dianę ſtudia ſeque-
 rentur: Orionem verò, qui illarum amore captus,
 eos perſequebatur, effugere non poſſent, implo-
 rato Iouis auxilio, in ſtellas mutatæ ſunt. Fit au-
 tem quandoque hæc dictio terrafyllaba diuiſione
 diphthongi.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxor A-
 tlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit.
 Plemmyrium, fluuius Sicilia, agrum Syracuſanum,
 per quem labitur, crebris rigans inundationibus:
 vnde & nomen videtur accepſiſſe, πλεῖ τῆ πλεῖν
 quod eſt exundare. Stephanus caſtellum Sicilia
 eſſe ſcribit per ſimplex, m, perperam vt videtur:
 Incola, Plemmyriates, vel Plemyriates.
 Plénneus, Sicyoniorum rex x I. anno ab inundatio-
 ne aquarum, 634.
 *Pleumofij populi ſunt inter Belgas, ſub imperio
 Neruiorum proximi Gordunis, Lenacis Grudiis,
 ac Centronibus in Diocęſi Tornacenſi ſiti Calli-
 cè Flandrois.
 Pleúratus, Thraciæ rex, Olymp. 142.
 Pleuron, Stephano, Aetoliæ vrbs, Plin. lib. 4. cap. 2.
 Plecagri patria, Statio 4. Theb.
 Plexaura, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. He-
 ſiod. in Theogonia.
 Plinius ſecundus Veronenſis, temporibus Veſpa-
 ſiani vixit, cuius negotia adminiſtrabat: noſtibus
 verò & ſuccuſius (vt ipſe inquit) temporibus, o-
 pus de rerum natura conſcripſit, vnus omnium
 parciffimus temporis. Perit in môtis Veſeui in-
 cendio, dum eius cauſam indagare cupit. Eius vi-
 tam diligentius narrat nepos eius ex ſore Cæ-
 cilius Plinius, cuius extat liber Epiſtolarum, &
 Panægyricus, Traiano Cæſari dictus, quo gratias
 agit conſul ab eo factus. Quintilian filiam dote
 iuuiſſe, & Martialem poëtã ſecedentem viatico
 proſecutum fuiſſe, teſtatur ipſe in epiſtolis. Vo-
 laterra. lib. 18.
 Plinthine, vrbs Aegypti, à Samaria: Ciuis, Plinthini-
 tes, Steph.
 Plíone. Vide P L E I O N E.
 Plíſarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & poſtea iterum
 Heraclea vocata eſt: Gentile, Plíſarchites, Steph.
 Plíſthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cum
 iuuenis moreretur, Agamemnona & Menelaum
 filios ſuos paruulos Atreo fratri commendauit,
 qui eos ſuſcepit, filiorumque loco educavit, & ob
 id Atrei habitũ, Atridæ ſunt appellati.
 Plíſtónicus author, de quo Athenæus. Fuit & Appi-
 on quidam cognominatus Plíſtonicus, non mul-
 to tempore Plinio ſuperior, vt idem vltimo volu-
 mine reſtatur. Quin & Plíſtonices quãdoque ſcri-
 bitur, ſicut Olympionices.
 Plotæ, inſulæ duæ ad occidentale latus Peloponeſi
 ſitæ, non procul à Zacyntho, meridiem verſus, po-
 ſtea Strophades dictæ, à conuerſione Zethæ, &
 Calais, qui Harpyias in eas vſque inſulas ſunt
 proſecuti. Plinius libro quarto capite duode-
 cimo.
 Plóthia, vicus in tribu Aegide. Tribulis, Plóthicus
 & Plótheus, Steph.
 Plotina, Traiani Cæſaris coniunx, ſanctitate, probi-
 tate, & omnibus quę in muliebrem ſexum cadũt,
 virtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo virum
 mentita, coniugem comitata eſt in exilium eun-
 tem imperterrita.

Plocinus, philosophus Platonicus, Aegyptius natione, è civitate Lyco, discipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Caleni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morboque sacro obnoxius. Suidas.

Plócius Gallus, patria Lugdunensis, dicendi præceptor, Romæ profectus, à quo se Cicero libro de Oratore vñ cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuisse testatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plócius Crispinus, quem Aretalogum fuisse cognominatum, quòd garrula scripserit carmina. Porphyrius est author.

Plotus, postea Plautus dictus, poeta Comicus, Vide **PLAUVS**.

Plutarchus, Chæronensis philosophus, floruit sub Traiano & Hadriano imperatoribus. Nam Traiano libros Apophthegmaton dedicavit, vir eruditissim^{us}, à Traiano in Illyricum missus consulari potestate, iussimque omnibus Illyricis magistratibus, ut absque eo nihil agerent.

Plutarchus, Nestorij filius, Atheniensis sophista, præceptor Syriani, qui scholæ præsidebat Atheniensis sub Iuliano principe. Suidas.

Plútium, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus. Stephanus.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni: qui cum ad regni diuisionem venissent, Plutoni, qui natu minimus erat, & Agestilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, secus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno insula. Hinc datus est locus fabulæ, Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigisse. Dicitur Pluton, *καὶ τὸ πλοῦτος*, hoc est à diuitiis, eò quòd opes omnes ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruantur. Eandem etiam ob causam Latini Ditem appellarunt. Cic. 2. de Nat. deo. Vrgendo ab vrgendo, Vedius Iupiter, idè Quietalis est appellatus, quasi mors quies sit ærumnarum. Huius vxorem fuisse Proserpinam Cereris filiam ex Claudiano poeta factis constat. Idem & Sammanus dicitur, quasi summus decorum Manium. Itè Orcus, quasi Vrgus, ab vrgendo, quòd omnes in interitum vrgear. Hinc Plutonium, niam, nium.

Plutus, à Græcis fingitur diuitiarum deus: quem in aduentu claudum esse voluit, in recessu alatum: hoc nimirum inuuentes, quòd serius quidem opes contrahantur: partem autem, nisi frugaliter dispenses, velocissimè dilabuntur. Eundem opes faciunt, & iudicij expertem, propterea quòd indignissimum quæque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuissima versari. Huius domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fecunditate reliquis antecellat.

*Pluuius dictus est Iuppiter, quod Athenis esset simulachrum à Ioue pluuiam præcantis ut est apud Tibullum:

Te propter nullos Tellus tua postulat imbres
Arida nec Pluuius supplicat herba Ioui.

Plynæ, insula Nili: Gentile, Plynæus & Plynætes.

*Plynteria festa erant Cereris apud Græcos, qui dies inter nefastos sunt repositi: Pollux lib. 8. In his à Salone permissum fuit tria iurare. numina, Iecision, Carharion & Hecasterion, quæ sunt Iouis cognomina. Xenophò libro 1. Hellenicon.

P N

Pnebebis, vrbs Aegypti: Gentile, Pnebelites. Steph.

Pnix, forum siue locus iudicij Athenis, sic dictus *πνιξ* à πνικτός id est, à densitate ædium per vicòs olim coniunctarum. Qui inhabitat, Pynites, & scemineum Pynæa. Steph.

P O

Podalirius, Aesculapij filius, ob insignem medicinæ peritiâ è Creta insula vñ cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dicitur à pedum magnitudine. Est etiam Itali cuiusdam nomen apud Virgilium 12. Aeneid.

Podàlia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podàrge, vna Harpyiarum, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus Xanthura & Balium Achillis equos, progeniuit. Homerus 16. Iliados.

Podargi, populi Thraciæ. Steph.

Pœan, antis, pater Philoctetis, qui ab eo pœantius & pœantiades à pœtis appellatur.

Pœcilâsum, vrbs Cretæ. Ptolem. lib. 3. cap. 17.

Pœcile, Plin. lib. 35. cap. 9. porticus clara Athenis, quam polygnotus Thasius gratuito pinxit, cum partem eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philosophabantur. Latine dici potest varia: siue variegata, à multiplici pictura. Græci enim *ποικίλον* variam dicunt. Vnde & lapis Simites (fortè Sinites vel Sinadicus) vide infra. Vocatus est Pyrrho pœcilos, à varietate rubentium. In hac autem porticu, Zenon philosophus discipulos docebat. Vnde & Stoica secta nomen accepit, & philosophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonij ab ipso doctore appellabantur *στωϊκοί* enim Græcè; porticus vocatur. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadem vox in ea reddebatur.

Pœcessa, vrbs in Ceo: Cuius, pœcessus. Steph.

Pœmândria, Vide **TANAGRA**.

Pœmanium, vrbs siue castellum. Est etiam parua regio Cyzici: Gentile similiter. Steph.

Pœmen, mons Ponticæ regionis, à quo Pharthenius profluit per mediam Amastrin. Incolæ, pœmænij. Est etiam mons Macedoniæ pœmænum, cuius incolæ similiter pœmænij. Steph.

Pœmenis, canis fœminina, ex eorum canum numero, qui Actæonem lacerarunt: ita dicta, quòd in seruadis gregibus, pastoris quodammodo officio fungeretur. Ouid. 3. Metamorph.

Pœni, iidem qui Carthaginenses: ita dicti quasi phœni, Seruio, propterea quòd à Phœnicibus originem traxerint, qui ob Pygmalionis fau-

tiam relicta Tyro, ducæ Elifia in Africam appulerunt, & primùm Byrsam, deinde & Carthaginem considerunt. Hinc Punicus, ca, cum, quasi Pœnicus, æ in u conuerso.

Pola, Istriæ ciuitas, vbi Polaticus sinus est, quondà à Colchis condita, sed postea facta colonia Romanorum. Pietas Iulia, Plinio lib. 3. cap. 19. in descriptione Istriæ. Steph. *πολά* (sed legendum potius per I simplex) Gentile, Polates.

Poleâdes, Vide **CYNDIPPE**.

Polémus, Consul cum Vrso, anno vrbs 1090.

Polémion, rex Lyciæ, anno salutis 55.

Polémion, philosophus Atheniensis, Philostrati filius. Qui cum in iuuentute perulans esset, & aliquando ebrius, & coronatus Xenocratis scholam ingressus fuisset: eius oratione quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutauit, tantumque in philosophia profecit, ut Zenocrati in schola succederet. Gellius. Diogenes cum multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.

Polémion, cognomento Helladicus, genere Iliæus, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis Grammatici, Panætij discipulus, scripsit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ, geographiam, & de cursu Solis libros tres. Suidas.

Polémion, alius è Laodicea Cariz, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodi Attici, sub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnegorum missus; ab eoque honorificè exceptus, & musæo Aegyptio adscriptus est.

Polemônium, Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Cappadociæ vrbs: Vulgò *Leona*. Steph. portus & ciuitas in Põto: Gentile, Polemonius & Polemonicus. Est & portus Polemoniæciæ provincia.

Poléntia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *Palanza*. Et castellum in maiori Baleari, Vide **IAMNO**.

Poléij, ciuitas quædam, & Ciues similiter. Steph.

Pólias, Minerua, *dicta est, quasi vrbana quod ea delectaretur vrbibus, ad differetiam eius quæ extra muros ædes sacras habebat. Meminit Lucian^{us} in Lapythis huius cognominis *ἡμοβα*, inquit, *κατὰ τὴν πολιάδος μὴ ἡλιφίνας*, id est iuravi per Poliamdem me non cepisse.

Polichna, vrbs Troadis: Ciues, Polichnæi. Est & vrbs Cretæ: Ciuis, Polichnites. Steph.

Poliémum, vrbs Italiæ, quæ prius Sitis dicebatur: Gentile, polieicus. Steph. Vide **SIRS**.

*Palignotus Thasius pictor qui primus mulieres lucida veste pinxit, instituit os adaperire, dentes ostendere, vultum ab antiquo rigore variare. Pinxit Delphis ædem & Athenis porticum.

Polimártiam, ciuitas in Italia in diui Petri, quod vocant, patrinonio. Blond.

Polis, nomen vrbs Aegyptiæ: qui inhabitat, Polites & Polieus. hoc enim nomine Iupiter illic colitur. Fœninium, Polias, Steph.

Polites, Priami filius, ex Hecuba, quem Pyrrhus capta vrbe, in conspectu patris interfecit. Virg. 2.

Aeneid.

Politia, vrbs Achaicæ. Steph.

Polirótion, vrbs Latinorum, quam Marcius rex Romam transtulit: Gentile, Polirorites. Steph.

Pólium, locus in Lesbo.

***Polla** Argentaria, Lucani fuit vxor, mulier doctissima, quæ iuravit maritum in emendandis tribus primis libris Pharsaliæ. Stat. lib. 1. Syl. Huc castæ titulum decúsque Pollæ iucunda dabis allocutione.

Polléntia dea potentæ, quæ à Romanis colebatur.

Polléntia, Plinio oppidum in maiore Balearum insula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclinata lanarum nobilitate. Fecerunt & Pollentini in piceno, in quinta regione Italiæ, non multum distantes à Tolentinatibus. Plin. lib. 3.]

Pólio, Vide **ASINIVS**.

***Pollio** Macedonicus hæreticus, qui dicebat spiritum Sanctum nihil habere commune cum patre & filio, fatebatur tamen filium patri similem.

Pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Castoris: qui cum immortalis esset, (vrpote eodem ouo cum Helena prognatus) à Ioue ferris petiisse, ut sibi cum fratre iam vita functo immortalitatem suâ partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiscere. Cui fabulæ occasione dedit Geminorum signi natura, quorum altero oriente, alter occidit. Vide **CASTROR**.

Pollux Iulius, Naucratica, Grammaticus sub Commodi principe præcipiebat Athenis. Decessit annos natus LVIII. Scripsit ad Commodum Onomasticon libris decem: scripsit & alia quædam quæ non extant. Suidas.

Polmen, Vide **LIBYSSA**.

Polymbria, Steph. ciuitas Thraciæ.

***Polus** histrio illustris in Græcia, qui gestus & vocis claritudine & venustate cæteris anteibat. Egit Tragœdias poetarum, Athenis etiam Electram Sophoclis poetæ vnam cum Orestis ossibus gestantem. Quem actum scite adeo ac docte absoluit, ut imagines rerum verbis exprimens, spectatores ad stertum & lachrymas cõpulerit.

Polyænus Sardiæ, temporibus Cæsaris dictatoris & Antonij Triumviri, scripsit orationes iudiciales, triumpho Parrhici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiusdem nominis Macedo genere, qui de Thebis scripsit, & de re militari. Suidas.

Polyægas, insula à caprarum multitudine. Plin.

Polyara, vrbs Cariæ: Ciuis, Polyareus. Steph.

Polybius, rex Corinthiorum, qui cum liberis careret, Oedipum, Laij partis iussu in sylua expositum, & à pastore inuentum, pro suo educavit, ut latius docuimus in dictione Oedipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Aegyptum regnante. Scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Persei philippi filij Macedonum regis. posthac Romam attigit. Suid.

*Polybius vates Corinthius, qui filio Troiam proficenti, & multis aliis mortem prædixit: Auctor Cicero.

Polybótes, Vide Νῆϊς Υῤο s.

Pólybus, Sicyoniorum rex, anno ante Romam conditam 550.

Polycárpus, Smyrnenfis episcopus, anno salutis 91.

*Hic pro christiana fide palam & spectante populo in Amphiteatro combustus est. Volat.

Polycáste, Nestoris filia.

Polyclétus, statuarius eximius, diligentia & decore supra ceteros, ut inquit Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitate scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est, talis ludentes, quo opere nullum absolutius iudicant. Fuit Sydonius, & discipulus Ageladæ: Duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram verò de vulgi opinione, quam de sententia cuiusvis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primum sua ostensa magnopere laudatur: altera deinde nõ æquæ. Atqui scitote, inquit, quòd hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos fecistis. Aelianus de varia historia.

*Polycrata quædam nobilis mulier è Naxo insula, quæ insperato gaudio pene exanimata, vltimū spiritum emisit. Plut. de Claris mulieribus & Aul. apud Gell.

Polycrates, tyrannus, qui regnavit in Samo insula. Hic & opibus & felicitate apud historicos inclytus, qui quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquando, ut aliquid aduersitatis habuisse videretur, an nullum projecit in mare, quæ tamen cocus eius redinuenit in pisce. Sed mors infamis & ærumnosa, docuit neminem ante obitum meritò dici posse felicem. Ad postremum enim à Persarum satrape Oronte dolo captus ac crucifixus. Strabo lib. 14.

Polycrates, Ephesiorum præful, temporibus Seueri principis. Hieronymus.

Polycrates, episcopus Ephesus, anno salutis 191.

Polydāmas, artis, nobilis Troianus, Antenoris & Theanūs sororis Hecubæ filius, qui quāvis Lycastem Priami filiam, ex concubina susceptam vxorem duxisset, cum Antenore tamen patre suo & Aenea, urbē Troianā Græcis dicitur prodidisse. Poëtæ Græci, ut primam huius nominis syllabam extendant (nam alioqui in hexametro versu locum non habet) πολυδάμας scribunt, quos & Persius imitatus est Satyra 1.
Ne mihi Polydamas, aut Troiades Labeonem præulerint.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, socius, magister, & æqualis Hectoris. Aelianus. Homerus scribit Iliados 18. hunc eloquētia, Hectorē armis valuisse.

Polydamas, Pancratiastes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superauit: taurum ingentem apprehensum extremis pedibus retro tenebat: currum agitatū sese opponendo altera

manu apprehensum ex cursu retrahebat, in equosque insilliebat deiecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex prouocatione victor fuit. Postremò post cenam in cauerna, cum saxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus conuiuis, confusus ipse viribus ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Pausanias.

Polydétēs, Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Iouis & Danaës filium educavit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciāque & felicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandum Gorgonē Medusam impulit: qua deuicta, redeunti Perseo cum semper detraheret, conuersus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ. Ouid. s. Metamorph.

*Polydice mulier quædam, quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creōi prodidit & occidi iussit. Seruius Interpres Verg.

Polydōra, nymp̄ha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia. Est & Plinio lib. 9. cap. 32. insula Propontidis. Stephano, insula iuxta Cyzicum: Gentile, Polydoreus.

Polydōrus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani, incertum communis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymnestori Thraciæ regi, antiquo hospiti amico & genero suo. Sed ille delecta Troia, ceterisque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore spatiantem telis aggreditur, & frustra fidem decorum, hœminūque implorantem, occidit, cæsoque tumulum iniecit, cui postea myrretum increuit, sanguineis guttis distilans. Virg. 3. Aeneid. Quod cum mater Hecuba intellexisset, simulauit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus est. Extat tamen & alia de Polydoro opinio: nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepisse. Priamum autem redimentem filium Græcis pro eo dedisse urbem, quæ postea ab euentu Antandros dicta est, qua accepta, illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruisse. Seruius in 3. Aeneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoë Alcai Lelegum regis filia, quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

*Polyenus insignis quidam fuit mathematicus qui Epicurum postea secutus est, totamque Geometriam falsam credidit. Cicero lib. quarto. Quæst. Acad.

*Polygius Mercurius dictus est, cui Herculem clauam consecrasset eamque paulò post iterum pululasse, quod esset ex Olcastro. refert Pausan.

Polygnōtus, patria Thasius nonagesima Olympiade floruit, pictor antiquissimus. Quintil. 12. de institutione oratoria: & Plin. lib. 7. cap. 35. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas vestium, mol-

litiisque signorum imitabatur. Aelianus. Is pinxit Ocnum torquentē spartū, & asinam propè rodentem. Quod sanè anigma est eius, qui frustra laborat, si vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veste pinxit. Delphis ædem pxiit, & Athenis porticum, quæ Pæcile vocatur grauitò.

Polyhístor, Latine multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libro quinto capite 14.

Polyhymnia, Vide Polymnia.

*Polyidus medicus, qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta quadam herba, cuius usum didicerat à Dracone quodam, quem viderat Draconi cuidam mortuo herbam illam porrexisset, eumque illius herbæ opera ad vitam reuocasse. raleph lib. de fabulis.

Polymédia, Pli. li. 5. cap. 3, Troadis oppidum Helle-sponto adiacens.

Polus Agrigentinus, sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione inuenisse dicitur parisa & antitheta, & similiter desinentia: quod minime verū, sed iā inuentis sæpe usum fuisse constat. Hæc phlostratus. Suidas scribit eum genealogiam eorū qui ad Troiam profecti sunt, scripssisse, simul & nauium catalogum.

*Polycarmus Cælator eximius, qui venerem lauantem sese & Dædalum altantem insculpsit marmore.

*Polydorus Rhodius Cælator nobilis qui ex vno lapide fecit Laocoontem & liberos nexūsque mirabiles.

Polymanéstor, Thracum tyrannus, qui polydorum Priami filium, quem pater euentum belli metuens, eius fidei cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit. Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pòdus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Euripides in Hecuba.

Polymania, siue polymneia, vna Musarum, à magnitudine memoriæ dicta. Nam πολυμανία Græci memoriam vocant. Sunt qui à πολύ & ἕμνος deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit: & scribunt Polyhymnia. Ouidius Fastorum quinto.

Polyñices, filius OEdipi, Thebanorū regis, ex nephando Iocastæ matris concubitu, frater Eteoclis: quibus pater sponte in exilium proficiscens, regnum ea lege reliquerat, ut alternis annis regnarent. Verum cum Eteocles, cui, utpote natu maiori, Polyñices priores regnandi vices concesserat, fratri suo regno cedere recusaret, ille Argos sese contulit ad Adrastum regem, qui filiam suam, nomine Argiam, vxorem illi despondit, contraçtisque, quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, ut duo fratres singulari certamine congressi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaueribus ro-

go impositis, flamma se dicitur diuississe, tãquam implacabile illud odium, quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finire. Statius in Thebaida, & suprâ in dictionibus Adrastus, & Eteocles.

Polyperes, filius pirithoi & Hippodamiæ, Hom. Iliad. 12.

Polyphémus, Cyclops, Nepruni filius, ex Thoosa, Phorxi filia, ingenti corpore, qui vnum tantum oculum, eumque in fronte habuit. Hic Calaream Nympham fertur adamasse, Acinque puerum, quem sibi illa præfererat, saxo interemisse. Vlysses quoque vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuorque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere perempturus, nisi præuertens Vlysses vino nigro eum inebriasset, altòque sopore obruto, adusto stipite oculum eruisset. Homerus 10. Odyss. Virg. 3. Aeneid. De quo Seruius sic scribit: Multi polyphemum dicunt vnum habuisse oculum, alij duos, alij tres: fed totū fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur: id est, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verum Vlysses eum prudentia superauit, & ob hoc eum cæcasse fingitur.

*Polyphontes Rex quidam qui fratrem interfecit, quod intellexisset ab eo sibi parari insidias. Auctor Gell. lib. 4. cap. 2.

Polypodúsa, insula Cnidia: Gentile, polypoduscus, Steph.

Pólyrē, vrbs Cretæ, quòd habeat multas oues, quas ἑνάρας vocant. Steph.

Polysthéphanos, olium dicebatur Tybur, Italiæ vrbs. Steph.

Polyteba, oppidum Mesopotamiæ.

Polytes, priami filius, Vide Polites.

Polyxena, priami filia formosissima, ex Hecuba coniuge, quam pyrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris sui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cum ad Troiam bellum gereret, Polyxenam forte in mœnibus conspectam adamasse, eamque sibi vxorem postulasse. Quod cum priamus annuisset, placuit ut in Thymbraei Apollinis templum conuenirent, pacis nuptiarumque fœdera initura. Quod cum rescuisset Paris, post Apollinis simulacrum sese occultrauit, Achillemque nihil tale opinantem sagitta interfecit. Capta deinde Troia, cum & Polyxena viua in hostium manus peruenisset, Achillis vmbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiēs ut Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias sibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrhus sese ministrum præbuit. Oui. 13. Metam. Hinc polyxenius, xenium.

Polyxénus, inter Græcorum duces numeratur, Homero Iliad. 2.

Polyxo, xus, mulier ex Lemno insula, Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux, & horratris

suit. Nam cum Lemni mulieres ob spretam Venere hircum olerent, maritumque earum ex Thracia uxores sibi eam ob causam asciscerent, Polyxus instinctu omnem virilem sexum interemerunt, sola Hypsipyle excepta, quæ Thoanti patri suo pepercit. Stat. s. Thebaid.

Polyzelus, poeta comicus, Græcus, cuius fabulas enumerat Suid.

*Pomati⁹ Hercules dictus est, quod apud Bæotos Herculi malis sacra fieri mos esset. vide Prouerb. Pomarius Hercules.

Pométia, vrbs olim in Italia, Latinorum colonia.

Pometina, vna ex trigintaquinque tribubus populi Romani.

Pomona, Nympha Latialis, hortorum Dea, quam cum Vertumnus miserè deperiret, in alias atque alias identidem sese formas trãsmutauit, vt saltem amatæ conspectu frui possset. Tandem in anum conuersus, multis ei argumentis persuadere conaretur, vt Vertumno nubat. Verum cum nihil aliud, quam operam se ludere animaduertiret, pristina resumpta figura, non admodum inuitæ vim intulit, nuptiisque eius est potitus. Ouid. 14. Metamorph. Eam picus Latinorum rex adamauit, propter quod Circe coniunx illum in auem sui nominis trãsmutauit, vt superius ostendimus.

*Pompeia plautina Imperatrix optima, quæ Iulianum Imperatorem maritum suum diuertit ab extorquenda populo pecunia & colligendo fisco. Autor Sex. Aurel.

*Pompeia Q. pompeij filia & neptis syllæ vxor Iulij Cæsaris, quæ à Iulio Cæsare repudiata fuit, quod venisset in suspitionem adulterij commisi cum Clodio inter sacra Bonæ deæ.

Pompeianus Luperus, Cõsul cum Attico Attiliano, anno vrbs 88.

Pompeianus alter, Consul cum Lolliano Auito, anno vrbs 96.

Pompéij, populi, quos Sarnus amnis abluit, incolentes oppidum eiusdem nominis. Inde pompeianum, id est prædium circa pompeios.

Pompéij, oppidum Campaniæ, non procul à puteolis & Neapoli. Mela lib. 2.

Pompéij, Qu. pompeius contra Numantinos missus, ab eisque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Author Florus libro secundo. Huius filius, siue nepos Cn. pompeius Strabo, magni pompeij pater, Nouocomum Coloniam deduxit: in bello sociali imperator creatus, de picentibus triuphauit, vir admodum duræ disciplinæ.

Cn. Pompéius, huius filius, qui ex rerum gestarum magnitudine Magni cognomen inuenit, L. Syllæ partes secutus, ab eoque ad vlciscendos inimicos in Africam missus, Domitium primum expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus est salutarus. Inde contra Sertorium in Hispaniam profectus, Me-

relli copiis sese coniungens, eum cum tota factione sustulit. Mox delectus Imperator ad bellum piraticum, tribus mensibus id confecit. Dein successit L. Lucullo missus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum restituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, caprorum rege Aristobulo. Extincta vxore Iulia, Cæsaris filia. Corneliam Scipionis filiam, à P. Crasso, M. filio, viduam relictam, vxorem duxit. Neapoli demum acutissima febre correptus parum abfuit à morte: quæ si contigisset, melius cum eo actum fuisset, ob insequens belli civilis calamitatem. Nam pharsalica pugna à Cæsare copiis longè inferiore superatus, in Aegyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus est. Filios reliquit Cn. & Sextum pompeios: quorum ille apud Mundam Hispaniæ vrbe terrestri, hic apud Siciliam nauali prælio superatus fuit.

Sext. Pompéius alius, vir prætorius: sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ouidius de ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus pompeius, Hispaniæ citerioris princeps, quum horreis suis ventilandis præsideret, correptus dolore podagræ, misit in triticum sese super genua, leuatusque siccatibus mirabili modo, quo postea remedio vsus est. Plin.

Qu. Pompéius Rufus, Syllæ à filia nepos, Trib. pleb. cum T. Numantio Planco aduersissimus Miloni, in cuius causa dixerat paucis post diebus, quam Clodius esset occisus, Milo dedit, quem ex Curia desideretis: ego dabo quem ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad se venientem in hortos aspiciens, misit nuntium ne veniret.

Qu. pompéius, Pithynicus, summo studio dicendi, multaque doctrina, incredibilisque labore atque industria: Huius actio non satis commendabat orationem: in hac enim satis erat copiarum, in illa lepóris parum. Cicero. Festus quoque de eodem sic ait: Pompeius Bithynicus, è supellecili regia signum cphæbi mirram tenentis, arcnamque ruentis, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio posuit.

*Pompeius Lenæus, Pompeij magni libertus qui de herbis & plantis scripsit.

Pompeïopolis, Ciliciæ vrbs. Mela li. 1. in descriptione Ciliciæ: deinde vrbs est à Rhodiis, Argiuissq; post piratis, pompeio assignante, possessa: nunc pompeïopolis, tunc Soloe. Que etiam, Solino teste, postea Traianopolis est appellata, mutato nomine, postquam in ea fato cedere Traianus coactus est, Steph. vrbs paphlagoniæ. Inde pompeïopolites. Vide Pompelon,

Pompelon, Ptol. lib. 2. cap. 6. Martua dicta: Pápilona, Hispaniç Pamplona, Pompeïopolis, caput regni Nauarre. Pomponia,

Pomponia, nomen matris Scipionis: alij Pompeiam nominant.

Pomponius Atticus, nobilis eques Romanus, excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, unde Atticus Ciceronis est appellatus. Qui postquam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiam moribus elegantissimis promouit: linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adsequeretur. Humanitate diuittisque simul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulsatum opibus iuuat, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centum est profectus. Erat alioqui grauissimus, vt quæ religio se polliceretur, præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos.

L. Pomponius Bononiensis, Atellanarum scriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam ruasse.

Cn. Pomponius orator, patronus acer, acerbisque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Iulius item Pomponius secundus, tempore Quintilianus inter Tragicos longè princeps: quem senes Pindarum tragicum putabant, compositione atque nitore prætare cõstebantur. Quintilianus. Plinius lib. 14. cap. 4. eum conam C. principi Germanici filio dedisse ait, in qua vinum centum sexaginta annorum fuit.

Pomponius Iurifconsultus, ex Pandectarum libris notissimus.

Pomponius Mela insigni opere De situ orbis clarissimus.

Pomponius Bassus, Consul cum Aurelio Fusco, anno vrbs 100.

Pomponius Victorinus, Consul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbs 1034.

Pomponius Ianuarius Consul cum Maximiano Augusto, anno vrbs 1040.

Poneropolis, vrbs Thraciæ: Ciuis, Poneropolites. Steph.

*Pontia Romana mulier castissima, quæ nullis verborum lenociniis aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauius Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Cor. Tacitus. Pontia, insula Tyrreni maris, Ptole. lib. 3. cap. 1. vulgo *Porca*, non longè à Palmaria, in sinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cum ad Italiam veniunt, prima volatura requiescendi causa paucos dies morantur. Varro. Ex hac fuit Põtius Pilatus.

Pontiz, insula in mari Tusco. Plin. lib. 3. cap. 6.

Pontiãnus, Rom. episcopus xvi. anno sal. 233.

Pontiãnus, Consul, anno salutis 990.

Pontina, Volscorum palus iuxta forum Appij, haud longè à Tarracina, distat ab vrbe viginti passuum millibus, quam Plinius lib. 3. cap. 5. non longè fuisse à Circæis dicit, quem locum xxi. vrbi-um fuisse Murianus ter consul prodidit. Exicata est à Cornelio Cethego Consule, cui ea provincia obuenerat: agerque ex ea factus. Liuius li. 47. In sequentibus deinde seculis, iterum exic-

cata à Theodorico Gothorum rege, vt ex eius inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem Iuuenalis Satyra tertia ostendit.

Pontus, Nerei filius & Neptuni. Euseb. lib. 1. Præparat. Vnde pontus mare dici videtur.

*Pontius Aufidianus Romanus ciuis, qui vbi rescivit filiam à Faunio Saturnino pædago suam corruptam, vtrunque morte puniuit. Valer. Maximus.

Pontus, torum illud mare, quod à palude Mæotide vsque in Tenedo protenditur. Sed vbi primum se arctat, à Tenedo incipiens, à casu Helles vocatur Hellespontus: vbi se expandit, Propontis: vbi iterum arctatur, Thracius Bosphorus: vbi autem latissimè diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idque ostium Cimmerius Bosphorus vocatur. Figuratè autem pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Asiæ minoris, à Ponto rege sic cognominata, ad Occidentem, Haly flumine: ab Oriente, Colchide clausa: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus verò libro 5. paulò aliter, Pontus, inquit, ab Occasu, ore Ponti, & Thraciæ Bosphoro: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Est autem hæc regio venenorum in primis ferax, unde & fabula de Mædæ veneficiis locum videtur arripuisse. Virgilius Ecloga 8. Hinc Ponticus, cum: vt Ponticum absinthium.

Popanium, vrbs Tyrthenorum, Aristoteles in Mirabilibus.

Popilij, à Pompiliis diuersi leguntur, quorum princeps M. Popilius: qui cum consul esset, eodemque tempore sacrificium publicum cum lana faceret, quod erat flamen Carmentalis: pl. bis contra patres concitatione & seditione nuntiata, vt erat lana amictus, ita venit in concionem, seditionemque cum auctoritate, tum oratione sedauit. Cic. in Bruto. Hic etiam secundo consul cum M. Fabio Ambusto factus, Tyburtes bello vicit, agris eorum vastatis. Liuius.

M. Popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam censuerat, cum exercitu fufus fugatusque est. Liuius lib. 55. Hic deinde ob rem sua culpa malè gestam in exilium est actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui tolemæum regem, amicum populo Romano obsederat, missus nuntiatum, vt à sociis populi Romani abstineret: cunctantem, responsumque differentem, virga circumscripsit, ne ultra spatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus, bellum omisit. Liuius lib. 45. & Valerius.

Popilius Lanatus, Ciceronem occidit, patronum suum in causa capitis. Valerius.

*Popularia sacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, sed omnium communia, vt à diis impetrarentur quæ

ſpectabant ad communem populi ſalutem.
 *Populiſugia feſta erant quæ Romæ menſe Iunio celebrabantur vt docet Macrob. & Varro. Sunt autem ideo diſta, quod eo die repentino tumultu fugerit populus Rom. in bello Gallorum cum Romanis.
 *Poppea fuit Neronis vxor quæ iumentis ſuis ſoleas ex auro induebat. Plut.
 *Populonia Iuno diſta eſt, quod ex maris & foeminae coniunctione cui præſſe credebatur, noui ſubinde populi creentur. Paleph. lib. 2.
 Populonia, vrbs Hetruriae, iuxta Piſas, Melæ lib. 2. (hodie plumbinum appellata) à populorū multitudinē, quæ in eius agro eſt: vel à populando, quod frequentibus piratarū populationibus pareret.
 Populonia, Tuſcorum promōtorium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.
 Pōrcius, cognomē Catonis familiae, tractū à porco.
 Pōrcius, præſes palæſthinae & Iudææ, cognomento Feſtus. act. 2. 4.
 Pōrtia, Catonis Vticenſis filia, M. Bruti vxor, nuntia- ta viri ſui morte, cū illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur, furibunda ad ignem acceſſit, auidēque, hauſtis accenſis carbonibus, ſibi necem intulit.
 Pordofelene, inſula iuxta Leſbum cum vrbe eiufdē nominis: Ciuis, Pordofelenitis. Aliqui, vt ciuilius loquantur, Pordofelenem nominant. Steph.
 Porphyreon, vrbs rhœnicæ: Gentile, Porphyreōnius & Porphyreonites. Steph.
 Porphyrio, onis, Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis, qui ſuperis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga praſinae factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus eſt.
 Porphyriōne, inſula in Propontide ante Cyzicum. Plin. lib. 5. cap. vlti.
 Pōrphyrus, Plinio lib. 4. inſula in ſinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus paſſuum diſtans, ancipiti mari propter anguſtias. Eadem poſtea Cythera appellata eſt, ob memorabile templū Veneris, quod in eo conſtructū fuit.
 Porphyrius, philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, à puero vſus præceptore Longino, viro doctiſſimo: prius Malchus vocabatur: deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur, Porphyrius appellari ceptus eſt. Romam poſtea profeſtus, Plotinum audiuit, vnā cum Origene & Amelio condiscipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eō ſe contulerat, & præſentia & philoſophica oratione recreatur, adeo vt ſtatim conuallerit: moxque Romam ſimul reperens, ibi diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probauerat, ea poſtea retractauerit. Eius opera ſunt. De diuinis nominibus liber vnus. De principiis duo. De materia ſex. De anima quinque. De animali-

um abſtinentia quatuor. De cognoscendo ſeipſum quatuor. Quod vna fuerit Platonis Ariſtoreliſque feſta libri ſeptem. In hitoriam Iuliani Chaldaei philoſophi libri quatuor. Contra Chriſtianos libri quindecim. In dialecticam Iſagoge, aliāque complura. Floruit Aureliani Caſaris temporibus, vſque ad Tacitū & Pſebum principes. Suidas. Aduerſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodi, Eufebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam ædiderit. Hieronymus.
 Porphyriſſa, inſula, Vide P O R P H Y R I S & C Y T H E R A.
 Pōrſena, rex Hetrurcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit: cūque iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatii Coclitis virtute eſt remoratus, donec pons à tergo ſolueretur. Poſt hæc cū vrbem obſidione cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, vnus ex purpuratis per errorem pro rege occidit: ſtatimque captus, cū Pōrſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nullaque vultus mutatione exuſit, partim vt regi fidem faceret, nullis ſeſe tormentis poſſe perterrerit: partim vt à dextera ſua, quæ in cede ab errans, purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Virgil. 3. Aeneid. mediam diſtionis huius ſyllabam conſonante licenter geminata extendit.
 Porta Augusta, Hispaniæ oppidum. Ptole. li. 2. c. 6.
 Pōrthmia, vicus ad oſtium Mæotidis paludis: Gentile, Pōrthmies.
 *Portia filia fuit Catonis quæ audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro ſibi mortem intulit: cuius mortem deſcribit Martial. lib. 1. Epigra.
 Coniugis audiſſet fatum quum Portia Bruti, Et ſubtraſta ſibi quæreret arma dolor, Nondum ſcitis (ait) mortem mihi poſſe negari. Crēdideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem. Dixit & ardentes auido bibit ore ſauillas I nūc & ferrū turba moleſta nega: Plut. & Val. maximus.
 *Portius Licinius fuit ſcriptor Epigrammatum: Ex cuius verſibus ſequentes maxime probantur. Cuſtodes ouium teneraque propaginis agnuna Queritis ignē? ite huc, quæritis igniſhomo eſt. Si digito attingero, incendiam ſyluam ſimul omnē Omne pecus flamma eſt, omnia quæ video.
 Portūnus, deus maris, à Græcis dictus, à portibus, quibus præſidere putabatur, nomen habens. Hūc poëtae fabulantur, fuiſſe Melicertam, Inuſ filium, quem mater Athamantis furorem fugiens, vnus complexa, vnā cum illo ſe in mare præcipitem dedit: atque ipſa quidem in deam marinam mutata, à Græcis Λευκοθεα, à noſtris Mater Matuta appellatur: ille autem in Deum marinum ſimiliter conuerſus, Græcis Παλαμων, nobis Portūnus no-

minatur. Hinc & ludi ipſi in honorem Παλαμωνis, ſue Portūni inſtituti, Portūnalia à Romanis vocabantur, quæ Græci à loco Iſthmia appellabant. Vide ΑΤΗΑΜΑΣ, ΙΝΟ, & ΜΕΛΙΤΕΡΤΗΣ.
 Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone ſuperatus: deinde & ſuorum dolo interemptus.
 Poſideon, menſis qui dicitur à Latinis December.
 Poſideum, Ioniæ promontorium, Ptolemæo lib. 1. in deſcriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Siliam & Syriam: Gentile, Poſidecus. Vide P O S I D I V M.
 Poſidippus Caſandreus, comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suidas.
 Poſidium, Syriæ oppidum, Ptolemæo lib. 5. cap. 2. Vide P O S I D E V M.
 Poſidonia, à Nepruno diſta (qui Græcè νεπρὺν dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Xuthi filio. Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Poſidonates, vel Poſidonius. Vide S I R E N V S A E, apud Stephanum.
 Poſidōnias, olim vocabatur Τροζενα, Peloponeſi vrbs. Steph.
 Poſidōnius, philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panætij, ex Syria (vt Strabo lib. 14. author eſt) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt, ſicut & Apollonius Mollo dictus eſt Rhodius, cū eſſet Alabandenſis: vtrumque audiuit Cicero. Hic cū aliquando morbo articulari laboraſſet grauiffimè, fertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus). Nihil agis dolor, quāuis ſis moleſtus: nunquam te eſſe conſitebor malum. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, ſcripſitque multa Plutarcho.
 Poſidōnius, Olbiopolita hitoricus, ſcripſit poſt Polybium hitoriam libris 1. 1. vſque ad bellum Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumenta in orationes Demotheſis. Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.
 Poſidōnius, Africæ præſul Auguſtini contubernalis, cuius etiam vitam ſcripſit: præterea homiliarum libros ſeptem, epiftolarum totidem, aliarūque rerum complures. Author Ptolemæus Luceniſis.
 Poſidōnius, Nomen viri, 2. mach. 14.
 Poſthūmia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniūque liberius quā virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tandem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, coliq; ſanctè potius, quā ſcitè iuſit. Volaterranus.
 Poſthūmia, Seruij Sulpitij vxor, cuius ſepe meminit Cicero Epift. lib. 4.
 Poſthūmius, Albinus miſſus ad Iugurtham, ab eoque corruptus auro, patriam magno damno affect. Idem de Vaccais & Luſitanis triumphauit. Liu. lib. 64.

A. Poſthūmius, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitauit, confugientis ad generum ſuum Manlium ducem Tuſculanorum. Itaque collatis ſignis ad lacū Regillum, cū victoria vtrinque nutaret, magiſter equitum Romanis equis frænos detrahi iuſit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hoſtes, vbi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi duo iuuenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos, Caſtorem & rollucem, eis communi titulo templum dedicauit. Author Cælius.
 Poſthumius Tubero, magiſter equitum AEmilij Marci Dictatoris in prima dictatura contra Volſcos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato conſule eius genero, Dictator dictus, de eis triumphauit: quæ victoriam ſuſcitauit mors filij, viri magna virtute: quæ quod iniuſſu eius, occaſione rei bene gerendæ pugnam iniuſſet, ſecuri percuffit. Liu. lib. 4.
 L. Poſthūmius, poſt Cannenſem pugnam conſul in Galliam profeſtus, à Boiis cum exercitu proſtigatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, idque ſacrū vas erat, in quo in ſolenibus libaret. Liu. lib. 22. Vide L I T A N A.
 Sp. Poſthūmius, & T. Veturius coſſ. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cum nulla euadendi ſpes eſſet, ſedere cum Samnitibus facto, & ſexcentis equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, vt omnes ſub iugum mitterentur: idemque authore ipſo Poſthumio, qui in ſenatu ſuaſerat, vt eorum ditione, quorum culpa tam turpe fœdus iſtum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti.
 Poſthūmius Ebutius Helua, coſſ. cum M. Fabio Vibulano, anno vrbs 313.
 Poſthūmius Cominius Aurunus, Conſul cum T. Largio Flauio, anno vrbs 253. Iterum cum Sp. Caſſio Vicelino, anno 261.
 Pōſtia, Italiæ ciuitas, à Samnitibus obſeſſa, Lenate & Rutilio coſſ.
 Poſtuōrta, dea Romanorum, quæ futura proſpiceret.
 Potamōſacon, Stephano, Sacon, nomen fluuij & inſulæ AEolidis.
 Pótamus, oppidum Atticæ. Plin. lib. 4. cap. 7.
 Poténtia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. picenorum vrbs.
 Potidea, Macedoniæ vrbs, antè Caſſandria diſta. Plin. lib. 2. cap. 58, & lib. 4. cap. 10. Stephano, vrbs Thraciæ: Ciues, Potidæata, vel Potidæis.
 Potidania, vrbs AEtoliæ: Gentile, Potidaniates, Stephano.
 Potina, dea quam veteres à potando dixerunt.
 Potina, Stephano, ciuitas Bœotiae, ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus. Straboni ſons prope Thebas Bœotias: Plinius tamen libro 4.

cap. 19, oppidum in Magnesia statuit, circa quā, vt idem testatur lib. 25. cap. 3, asini pastu, rabie inflam-
mantur.

Portoli, Vide puteoli.

Portitius & pinarius, sacerdotes Herculis. Nā cum Euander aram maximam Herculi, vbi nunc Roma est, post interfectum Cacus, edificasset, & Hercules de suo armento boues ad sacrificia dedisset, inuenti sunt senes duo, à quibus se qualiter coli vellent, ostendit, statuitque vt mane & vesperi sacrificarent. Perfecto itaque matutino sacrificio, cum circa Solis occasum essent sacra repetenda, Portitius prior aduenit, pinarius postea, exis iam redditus. Quare iratus Hercules, statuit, vt pinatorum familia tantum ministra esset epulantibus Portitiis, & complementibus sacra. Seruius, Fenestella, & Liu. libro primo. Vide pinarius.

Potnia, Magnesia oppidum, Plin. libro 4. cap. 9, in quo Glaucus Sisyphi & Meropes filius, equas humana carne pauisse dicitur, quod cupidius ferrentur in hostem. Verum cum pabuli eiusmodi copia deesset, versae in rabiem equae dominum ipsum deuorant. Hinc potniades quadrigae. Virg. 3. Georg. Inde potnius, potnieus: & forminum potnias. possessiuum, potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

Praaspa, vrbs Atropatenae: Gentile, praaspenus. Steph.

Praces, vel praciae, populi, à prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, praces & praceni. Steph.

Pracnus, vrbs Illyriae: Gentile, pracnij. Stephanus.

Practius, ciuitas ponti, quae Troianis auxilia misit. Homerus.

Practius, fluius Troadis, Strab. li. 13: inter Lampacū & Abydum, in Hellespontum influens, Homero in Catalogo.

*Pracia Romana mulier venustate formae nulli secunda, quae sua pulchritudine Certheguna sibi deuinxit, adeo vt nihil probaretur Certhego quod pracia non iussisset. Plut. in Lucullo.

*Pradator Iuppiter dictus est, quod ei de praeda deberetur aliquid. Virg. 3. Aen. ipsumque vocamus in praedam, partemque Iouem.

Pracutini, Vide pragutij.

Pragutij, Italiae populi, Maris magnis orientales, Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. Hodie Pracutini: *Αβρυζή* vulgō.

Præneste, vel praenestis, oppidum Latij edito in loco, naturaque munito situm: ita dictum (si Stephanus credimus) à praenesto conditore, Latini filio, Vlyssis & Circes nepote. Alij *ἀνὰ τὸ πριναῖον*, id est, ab ilicibus, quae illic abundant, nomen accepisse existimant. Festus nominis huius originem ad loci situm refert, eod quod montibus

praestet: vnde & Altum Praeneste à Virgilio dicitur 7. Aeneid. Fuerunt qui à Caeulo Vulcani filio conditam putarint, quorum sententiae ibidem quoque subscribit Virg. Strabo libr. quinto, Graecam urbem esse tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quod olim Poly Stephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunae templum, cuius pavementum lithostrotis strauit L. Sylla, Plinius libro 36. capite 25. Hinc Praenestinus, na, num, possessiuum: vt Dea Praenestina, apud Ovidium sexto Fastor. Fortuna Praenestina apud Lucanum libro secundo. Et Sortes Praenestinae.

Prapensillus, vrbs Mysiae maioris in mediterraneis.

Prapensinus, insula vna ex Cycladibus.

Prasens, Consul cum Rufino, anno vrbs 905.

Prasens, Consul cum Albino, anno vrbs 998.

Prasidius, Consul cum Asterio, anno vrbs 1247.

Prasillus, vrbs Cretae: Gentile, Prasus & Prasus. Steph.

Pratetia, parua regio ab Adria non procul: Incola, Pratetianus.

Pratextatus, Consul cum Attico, anno vrbs 994.

*Pratides filiae fuerunt Praetii Argiuorum regis quae cum Iunonia auderent se praefere, ab eadem feruntur in vacas transformatae. Alij fabulantur hoc factum quod venerem spreuissent.

Pras, vrbs Perhaebiae: Gentile, Prantes. Stephanus.

Prasiae, vicus Athenis in Pandionide tribu. Est etiam oppidulum Laconiae: Incola virtusque, prasicus. Steph.

Prasias, palus in qua praones habitant prope Obolum montem.

Prasij, Indiae populi, Plinius libro sexto, capite 18. Sed omnium in India prope non modò in hoc tractu, potentiam, claritatemque antecedunt.

Prasij, amplissima vrbs, ditissimaque Palibotra. Stephanus. Indiae populus, qui contra Bacchum militauit.

Prason, promontorium iuxta mare rubrum: Incola, prasij. Steph.

Praspēnus, Vide Praaspa.

Prastabi, gens Thesprotica. Steph.

Prastillus, vrbs Macedoniae, alias Graestillus. Stephanus.

Prastagus, Igenorū rex, qui Neronem, cum filiabus suis, fecit heredem.

Praxāspes, nobilis Persa, qui Smerdim Cambyse fratrem iussu regis occidit. Hieronymus. Herodot. lib. 3.

*Praxeaes haereticus Asiaticus, qui plures negabat personas in trinitate: sed eundem patrem & creasse omnia & in cruce pependisse, quod (vt dicebat) communicata pluribus monarchia auctoritatem principatus minuat. Huius Argumētis respondit Tertull.

Praxidice, nymphea, ex Tremilete filium habuit Cragum, qui Lyciae monti nomen dedit. Steph.

*Praxilla fuit quaedam Sicyonia poetria, quae in suis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud superos reliquerit respondere, solem, cucumeres, mala: Quod cum vehementer insulsum videretur, cucumeres & mala cum sole componere, abiit in Prouerb. stupidiior Praxilla Adonide.

Praxilus, vrbs Macedoniae: Gentile, Praxilius. Steph.

Praxiteles, marmoris scalpendi insignis artifex, duplici praecipue Veneris nobilitatus, Gnidia & Coa, quae ob artis praestantiam magnam mortalium vim eas in insulas ad sui spectaculum allexerunt. Sed Gnidia vefano amore iuuenis cuiusdam insignis, qui deliuit in templo, simulacroque cohaesit: tum Nicomedis astimacione regis, grandi Gnidiorum aere alieno permutare eam conantis. Natus est in extrema Italiae ora, quam Magnam Graeciam olim appellabant: deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatus, quam plurimis etiam egregiis signis ornauit. Scripsit (teste Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romae opera Tripolemus, Flora, Ceres in hortis Seruilianis, Boni euentus, & Bonae fortunae simulacra in Capitolio: Item & Maenades, & quas Thyades vocant & Caryatidas, & Sileni in Asinij Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plinius libro 36. cap. 5. Claruit autem potissimum candido marmore, quod ab insulae nomine, in qua effodiebatur, Parium dicebatur. Propert. lib. 3.

*Praxiani populi in Aquitania, proximi Bigerriobus & Hispaniae citeriori in regno Francorum sitii.

Praxanides, Marciano & Ptol. insulae Britannicae vocatae. Steph.

Praxius, vrbs Cretae: Ciuis, Praxius & Praxicus. Stephanus.

Praximus, filius Laomedontis, qui Ilio ab Hercule euerso vna cum Hesionem sorore in Graeciam abductus est captiuus. Postea tamen auro redemptus, Ilium instaurauit, simul & exornauit: regnique limites vsque adeo protulit, vt non solum Troiae, sed totius ferè Asiae rex videretur. Hecubam filiam Cissei regis Thraciae uxorem duxit: habuitque, teste Cicer. Tuscul. 1. filios quinquaginta, quorum decem & septem ex iusta uxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Hesionem sororem, in Graeciam profectus, Menelao Helenam uxorem eripuit, qua de causa motum est bellum decennale à Graecis in Troianos, in quo vidit filios suos ferè omnes ab hostibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipse à Pyrho Achillis filio occisus est, prope aram Iouis Hercei, in sanguine Politij filij. Virg. libro 2. Aeneid. A Priamo sit Priamides patronymicū, & Priameius, iam iam.

Priamus, Politij filius, superioris nepos, quem Aeneas ex Troiae excidio secum in Italiam duxit.

Virg. 5. Aeneid.

Priapētia, carmen obscenū, quod nonnulli Virg. alij Ouid. adscribunt.

Priaponnēfos, insula in sinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem superstitiosa antiquitas hororum praesidem credidit. Idem & Lampacenus dicebatur, à Lampacō non ignobili Troadis vrbe ad Hellespontum sita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam prodisse, coronamque illi ex rubenti rosa, tum primum ex sanguine suo enata, obtulisse, eaque illum coronatum, tanquam sponsum suum seque se iussisse. Verum cum ex illius concubitu grauidam sese, & partui vicinam animaduerneret, Lampacum lese contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cum se parturienti opem ferre simulat, peracta prius iucantatione, deinde & vtro eius contacto, foetum eius cum caeteris omnibus partibus deformem, tum praegrandi penè deonestatum reddidit. Quem cum mater recens natum vidisset, pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampacique reliquit. Verum cum postea adultus Lampaceni mulieribus nimium gratus esset, à ciuibus eiectum ferunt. Ob quam rem, quam nescio quo mlo postea premerentur, templa ei & sacra constituerunt, factisque etiam hororum Deus est. Immolabant ei asinum, quod cum olim in festo Magnae matris, ad quae omnes Dij conuenerant, epulisque satiati non est lusibus ducebant, Lotidi Nymphae, siue, vt alijs placet, Vestae humi dormienti vim inferre conaretur, intemptuō asini, quo Silenus uehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiecerit, magno omnium, qui aderant, risu. Ouid. 1. Fastorum. Hyginus verò tradit, ob id Lampacenos asinum ei immolare consueuisse, quod ab eo, cum de magnitudine membri certarent, superatus videretur. Adferunt etiam nonnulli praesens illos, quum vellent hominum pudenda occultius nominare, priapum dixisse. Diodorus lib. 5.

Priapus, Hellespōti vrbs, Plin. libr. 5. cap. 32, à Priapo superiore, Liberi & Veneris filio condita: seu, vt alij volunt, à Mileisii nomine Priapi. ceptus est enim ibi coli ob vineta vberima, quae iuxta in Pariana & Lampacena regione sunt. Strabo. Ciuis, Priapenus: regio, Priapis.

Priēne, Ioniae vrbs olim maritima, postea limo Maandri fluminis decursu inuesto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde fit Priēnus & Priēnensis.

*Primigeni populi in Anglia Antonae & Sabrinae flumini propinqui hos socios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

*Primislaus Babulcus primum, deinde verò factus est Rex Bohemorum. Volat.

Primus, episcopus Alexandrinus, anno salutis
T. iiij

tis 110.
 Prináffus, vrbs Cariæ: Gentile, Prináffes. Steph.
 Priola, vrbs prope Heraclæam: Gentile, Priolæus, Steph.
 Prifca, Adiutor Pauli. rom. 6.
 Prifciánus, Cefarienfis, claruit Athenis tempore Iuftiniani principis: fcripfit de arte grammatica ad Iulianum confulem: ad Cofroën verò Perfærum regem librum De naturalibus quæftionibus. Cõueit in Latinum fermonem Dionyfij De fitu orbis carmina. Sunt qui fcribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei defertorem fuiffe. Vo laterranus.
 Prifcilla, Vxor Aquilæ Pontici. act. 18.
 Prifcinius, Conful, anno vrbs 845.
 Prifcus Eluidius, fub Nerone quæftor Achaiam admiñiftrauit, quæftoriúsque adhuc à Pæto Thrafea gener adfctus, è moribus foci nihil æquè ac libertatem hauit, opum contemptor, recti pernicax, confans aduerfus metus. Erant quibus appetentior famæ videtur. Quinetiam fapientibus, cupido gloriæ nouiffima exiuit. Tacitus.
 Probus quoque grammaticus: Prifcus, inquit, post damnationem Thrafea foci fui, interdicta fibi Italia, Apolloniam conceffit. Sed post interfectum Nerone restitutus à Galba, nõ aliter quã liberã ciuitatis ftatu egit. Idem postea Vefpafianum in ftudio libertatis offendit, vt putaret, id optante Clodio, priftinum libertatis ftatũ poffe reuocare. Quo nomine reus, ac præter fpeciem obfolutus est.
 Prifcus alter, Panites genere, Sophifta, Theodofij iunioris epiftolarum magifter, qui fe fcribit à Cefare miffum fuiffe oratore in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiam pulcherrimè defcribit, magnifico opere, fumptuofque factã. Scripfit hiftoriam Conftantinopolitanã, & ipfius Attilæ, libris octo. Præterea declamationes & epiftolas. Suid.
 *Prifcus venator quidam de quo Mart. lib. 12. Parcius vtaris moneo rapiente reuero do Prifce, nec in lepores tam violentus eas. Sæpe fatisfecit prædæ venator, & acri. Decidit excuffus, nec rediturus equo.
 Priuérnum, Steph. vrbs Volcorũ, Camillæ patria. Virg. 11. Aeneid. Abũdat optimo vino, quod Priuernatium dicitur.
 Priuérnus, viri nomen, apud Virg. lib. 9.
 Proæréfius, adolefcens, è Cefarea Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magiftri, apudque eum primas tulit. Cum quo, paruo pòft tempore Athenas profectus, fub Iuliano Sophifta ad eò profecit, vt primus inter auditores effet, Ephefionem condifcipulum amicam, comitem fibi adiunxit. Accerfitus inde in Galliam à Conftantino principe, apud eũ fuit in honore. Romam postea petiit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandè opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applaufu, extemporalem orationẽ ha-

buit in Theatro. Suid.
 Proána, vrbs Theffaliæ: Gentile, Proaneus. Stephanus.
 *Proba Valeria Romana puella, græcis latinisque literis eruditiffima, quæ truncatos Vergilij verfus, ad fidem & myfteria Catholicæ fidei conuertit, fecitque de Chrifti gefit, & eius morte opus nobiliffimum, quod Centones appellauit.
 Proárna, vrbs Melienfium: Incolæ, Proarnij. Stephanus.
 Probalínthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Stephanus vna ex Tetrapoli Attica.
 Probática, locus vbi pecora facrificanda tenebãtur Ierofolymis. Iohan. 5.
 Probiánus, Conful cum Leone Auguft. anno vrbs 1224.
 Probínus, cos. cum Olybrio, anno vrbs 1148.
 Probus, cos. cum Arcadio Aug. anno vrbs 1159.
 Probus, Conful cum Auieno iuniori, anno vrbs 1256.
 Probus, cos. cum Clementino, anno vrbs 1267.
 Probus, martyr, propter religionem, à Genfericho Gothorum rege fupplicio affectus, anno falutis 1439.
 *Probus imperator Rom. qui bello Sarmatico trásmiffo Danubio multa fortiter egit. Donatus est haftis puris quatuor, Coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus.
 Probus, Berityus, grammaticus, Romæ docuit, non tamen vt magiftri personam fufineret, vnum & alterũ, vel cum plurimum, tres aut quatuor pomeridianis horis admittere solebat, cubãnsque inter longos & vulgares fermones legere quãdam, idque perraro. Nimis parua & exigua de quibusdã minutis quæftionculis edidit. Reliquit autem non mediocre fyluam obferuationũ fermonis antiquarum ab initio enim ad ftudia fe contulit, postquã in militia diu centuriatum fruiftrã petiiffet. Tranquil.
 Procas, rex Albanorũ, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi Liu. 1. ab vrbe condita.
 Próchone, infula quæ aliàs Alone apud Steph.
 Prochorus, Nomen diaconi. act. 6.
 Próchyta, infula in mari Tyrreno, non procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex AEoliis. Dicta autem Prochyta, quafi profufa, *ἀπὸ τοῦ προχέειν*, quod est profundere. Ferunt enim Inarimies vicinæ infulæ montem terræmotu concuffum, infulam hanc fudiffe. At Dionyfius lib. 1. fcribit Prochyta dictam esse à nutrice AENEÆ eiusdẽ nominis.
 Proclius grāmaticus, vir fuis temporibus doctiffimus. Quẽ de peregrinandis regionibus loquitur, cõmemorat apud Memphim, in aurea columna Aegyptiis literis fcriptũ, tunc demum Aegyptum liberam fore, quũ in eam veniffent Romani fãfces. Lampridius.
 Procle, vrbs Lydię: Gentile, Procleus. Steph.

*Procles frater Euryfthenis qui per totum vitæ tẽpus inter fe diffenfeunt, & mutuum inter fe odiũ fouerunt.
 Proclus, Lycius, difcipulus Syriani, philofophus Platonicus, præfuit fcholæ Athenienfi: cuius difcipulus & fuffeffor fuit Marinus Neapolitanus. Scripfit plura in Grammatica & Philofophia. Cõmentarios in totum Homerum, in Hefiodo, *ἑρμῆος*, in Rempublicam Platonis, præterea contra Chriftianos Epicheremata x v 1 1 1. Hic est Proclus, qui post Porphyrium fecundus contra nos latrauit, aduerfus quem Iohannes cognomento Grammaticus fcripfit Apologiam, dictitans eum, quanquam in rebus Græcicis magnum ftultum tamen esse, & in hac parte indoctum. Suidas. Is etiam est, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item L. Antonini, qui cum ad confulatũ vique prouexit, vt fcribit Spartianus.
 Proclus, Malleotes patria, fcripfit in Sophismata Diogenis, & contra Epicurum.
 Proclus, cognomẽto Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui fcripfit theologicum in pandoræ fabulã Hefiodi, in Aurea carmina, Ifagogen in Arithmeticam Nicomachi, & alia quãdã geometrica. Proclum Naucratitũ his Philoftratus addit, qui dicit vnum fuiffe ex fuis præceptoribus, ac docuiffe Athenis, filiũque habuiffe luxui deditum, in quem nõ modò non feuerus fuit, fed vsque ad eò indulgẽs, vt in alendis, canibus auibsq; adelfet, dictans has nugas eum citius cum fenibus dimiffurum, quã cum æqualibus. In docendo hunc omnino feruaffe morem, vt initio ab difcipulis centum drachmas pro totius tẽporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi folũ lectiõni intenti, dam cogere, mimimè per otium (vti moris est in ludo) inter fe fibilent, aut iurgentur, pueris cum pædagogis, ac adolescentibus in medio conftitutis. Philoftratus apud Volaterranum.
 *Proconneffa ancilla est apud Plin. quæ eiusdẽ dici coitu alterũ Domino fimilem, alterum eius procuratori peperit.
 Proconæfius, infula, in Propontide, quam Colam inter alias habitari plerique dixerunt. Plin. lib. 5. cap. vlti. Infulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonæfus, vnde Cyzicenum marmor. Eadem Neruis & Proconæfus dicta. Stephano, Proconæfus per n fimplex, vna Sporadum est in Propontide: Cuius, proconæfus.
 Procópius, è Cefarea Pæftinæ, orator & Sophifta, fcripfit res Iuftiniani, quas in Oriente aut Occidente, aut Africa per Belifarium patriciũ geferat. Cuius fubfcriba & comes, in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librũ quem infcripfit *ἀντιδοτα*, id est, non edenda, fide non edita: vbi Comædia quadam Iuftiniani, & eius vxoris Theodorę vituperationem defcribit. Suidas.
 *Procopius fcriba & Comes Iuftiniani.

Procópius, tyrannus Conftantinopolitanus, infurgens contra Valentem principem apud Natoliã Phrygiæ ciuitatem, in eius potestatem cum exercitu venit, proditus à duobus militibus: alligatusque deinde duabus per vim reflexis arboribus, difcerptus est. De proditoribus etiam fumptum fupplicium ex hiftoria tripartita.
 Procópius, Bithyniæ præfes, fub Valente Augufto imperium inuafit, paulò tamen pòft militibus ab eo deficientibus, ad Valentem ductus, capitali pœna affectus est. Ammian lib. 26.
 Procris, Erechthei Athenienfium regis filia, fcoror Orithyæ, Cephali vxor * quam Cephalus cerro iaculo emiffo interemit, ratus feram esse. Vide Proverbium Procridis relum. Vide C E P H A L I V S.
 Procrústes, Plutarcho in Thefeo, Iatro insignis in Attica regione, ad Cephiffum flumen habitans: qui cogebat hofpites fuper lectũ aliquem ascendere, quo fi longiores fuiffent, pars fupereminens amputabatur: qui verò breuiores, distendebantur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc postea Theseus inrerfecit.
 Proculius, Acroni, Horatij interpreti, eques Romanus, Augufti amiciffimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murænam fuit, vt spoiliatis bello ciuili patrimonio sua fua in integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiferat. Plutarchus in vita Antonij, ait Antonium, paulò antè quã expiraret, admoniffe reginam Cleopatram, vt maxime omnium, qui cum Augufto erant, Proculeio fe crederet. Mortuo Antonio Auguftum Proculeium miffiffe, vt curaret Cleopatram viuam in fua potestatem habere, Demum quũ illa arrepto enfe voluiffet fibi mortem inferre, Proculeium ensem è manibus ademiffiffe.
 *Proculus impetator vsque adeo libidinosus fuit, vt centum Sarmatas virgines bello captas diebus x v (vt ipse gloriabatur) grauidas reddiderit magno libidinis argumento, Flaccus vopifcus & Sæbellicus in exemplis.
 Próculus, cognomen eius, qui natus fit patre peregrinante à patria procul.
 Próculus, Iurifconfultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæfaris.
 Próculus Virginius Rutilus, Conful cum Sp. Caffio Vicelino, anno vrbs 268.
 Próculus Geganius Macerinus, Conful cum L. Menenio Lanato, anno vrbs 315.
 Próculus quidam, fub Aurelio Probo Cefare, in Gallia imperium arripuit, sed ab eo victus est.
 Prócyon, fidus æstium, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur. Cic. 2. de Natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vfitatum fuiffe, & à Cicerone primũ conftitum: vnde etiam Plinius lib. 13. cap. 28. fidus hoc nomen Latinum habere negat, nisi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella 13.

men libro 11. capite 2. Caniculam manifestè distinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius v 11. Calend. Augusti assignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

Prodicus Cous, sophista, cuius quanta fuerit auctoritas, ex Xenophonte deprehendere licet, qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Atheniense magna est laudem adeptus, quanquam voce grauiore atque absona. Conatusque est in ea ciuitate primarius ex quaque nobili familia adolentes sibi deuincire, quorum hospitium vsui sibi & voluptati foret. Hæc ex Philostrato. Suidas autem dicit eum Chium fuisse Democriti ac Gorgiæ temporibus, librumque edidisse, qui inscribitur *ἔρμης*, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congressum, vtraque hinc ad se trahente tandem à virtute persuasum, alteram spreuisse.

***Prodicus** Medicus fuit, Autore Plinio, Aesculapij discipulus Selymbriæ natus, qui medicinam instituit, quam Iatralericem vocant.

***Prodromi** venti dicantur, qui in ortu Caniculæ statis anni temporibus spirare solent. Lucret. Pululenta Ceres & Eresia flabra Aquilonum. **Proetides**, proci Argiuorum regis & Antix filix, quæ cum forma essent præstantissima, se Iunoni ausa sunt præferre. Quare irata dea talem eis immisit furorem, vt vacas se esse arbitrentur, & ad sylvas confugerent. Postea autem helleboro sanata à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodij nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 5. Virg. in Sileno.

Proetus, Abantis regis Argiuorum filius, ei successit in regno. Hic Homero vndecimo *Odyssææ*, Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit: quæ quum forma se Iunoni prætulissent, offensâ dea eis furorem talem immisit, vt vacas se esse arbitrentur, & arara timentes, sylvas peterent.

Progne, Pandionis regis Atheniensium filia, vxor Terei Thracum regis, qui cum Philomela, alteri Pandionis filix, sub prætextu visendæ sororis à patre abductæ, vim intulisset, vitiatæque linguam absidisset, tam impotenter id tulit Progne, vt Itym communem filium dilacerarit, patrique epulandum apposuerit. Qua re tandem cognita, ex pueri capite sub sinu cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium stringit: vxoremque iam occisurus, in hirundinem eam videt cœuersam, Philomelam autem in auem sui nominis, Itym verò in Phasianum. Quinetiam ipse, dum nouas hæc suorum transformationem admiratur, in vupam mutatus est, quæ auis etiam nunc militarem quandam cristam in capite retinet. Ouid. 6. Metamorph. Vide **P H I L O M E L A**.

***Promerius** regius quidam minister fuit: is Euripidem tragicum poetam supra modum exosum habebat, delatus ab eodem aliquando nescio quo

nomine apud regem. Quare postea canes quosdam feros in poetam soluit à quibus ille deuoratus interiit. vide Prouerb. Promerius canes.

Prometheus, filius Iapeti ex Asia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxisse: cuius ingenium admirata Minerva, se illi daturum promisit, quicquid apud superos esset, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque respondisset Prometheus, conuicere sese non posse, quæ apud superos essent operi suo vtilia, nisi præsens singula esset intritus, Mineræ opera in cælum sublata est: vbi cum corpora omnia cælesti igni videt animata, operi suo id vtilissimum fore ratus, ferulam, quam secum attulerat, rotæ Solis admouit, eaque accensa, ignem detulit in terras, luteumque suum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum agrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori pyxidem tradit ad virum perferendam: quam cum ille aperuisset, mille morborum aliarumque calamitatum generibus genus humanum impleuit. Prometheus autem ipsum per Mercurium in Caucasio monte religandum curat, aquilamque adhibet iecur eius assiduo depascientem. Verum postea cum Iupiter Theridis amore captus, vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præscius, à nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatiis esse diceret, quicumque ex Theride nasceretur, patre suo maiorem fore. Memerit itaque Iupiter eius exempli, quod ipse in Saturnum patrem suum ediderat, veritatem ne similiter à filio de cæli possessione depelleretur, à Theridis nuptiis abstinuit: memorque beneficij, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui interfecta aquila, Prometheus vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem ideo Prometheo iratum fuisse, quod in conuiuium quoddam eum sefellisset in diuisione carniuum, ossa pinguedine obducta ei apponens, melioremque interim partem sibi referuans. Hæc autem omnia non sine ratione finguntur. nam Prometheus vir prudentissimus fuit. Vnde etiam Prometheus dicitur esse, *ἀνὰ τῆς προμηθείας*, id est à prouidentia. Hic primus Astrologiam Assyriis indicauit: quam residens in monte altissimo Caucasio, nimia cura & sollicitudine deprehenderat. Hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus penè syderibus. Vnde etiam maiora astra demonstrat, & diligenter eorum ortus occasusque significat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quod *ἄχος* est sollicitudo, qua ille adfectus, syderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus est, ad saxum dicitur esse religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cælestem ignem dicitur esse furatus. Nam quadam arte ab eo monstrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vsi sunt. Nam postea malo hominum vsu in perniciem

eorum

eorum versus est. A prometheus fit patronymicè promethides.

Pronasta, antiqui populi Bœotix. Steph.

Pronæstus, vrbs Bithyniæ prope Drepanen, quam rhœnices cōdidere. Steph. Vide ne hæc verba prope Drepanen, pertineant ad Propalas Siciliæ, de quibus iam dicitur.

***Pronomus** fuit quispiam tibicè, cuius proluxa barba, gestamine tamen non admodum apposto professioni abiit in prouerb. Pronomi Barba.

Propalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, propalæus. Steph.

Propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleponti angustiis ad Thracium vsque Bosphorum protenditur. Nam Geographi primas angustias maris Aegæi se coarctantis Helleponti vocant. Inde expatiatur æquor, quæ laxitas propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & stringitur, Bosphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rursus diffunditur, pōtus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus committitur ostio Mæotidis paludis: idque ostium Cimærius Bosphorus vocatur. Ouid. 4. de ponto. Propontis etiam (inquit Stephanus) Byzantiorum terra vocatur. Incola, propontides & propontius.

Propertius, elegiarum poeta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Umbria est. Sunt qui scribant eius patrem equestri dignitate ornatum, ac triumuirali potestate fuisse: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium secuti perusia capta ex Octauij Cæsaris auctoritate, ad aram Iulij perducti, ibi occisi fuerunt. Illud omnino constat, hunc propertium magna ex parte iamissis bonis Romam se recepisse, quum patrem adhuc in tenebra arte amisset.

Prophthasia, Vide **P H R A D A**.

Prosa dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu constituta est, Gel. lib. 15. cap. 16. Huic altera aduersaria erat postuersa nominata à peruerso partu.

Proschion, regio Aetoliæ. Steph.

Proselini, Arcades dicebantur. Inde proselenia, femininum. Steph.

Proserpina Iouis & Cereris filia, quæ cum in campis Enneis flores legeret, à Plutone rapta est. Quæ cum Ceres diu frustra toto terrarum orbe inuestigasset, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta, petiit à Ioue, vt communem filiam ab inferis sibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, si nihil illa cibi inferos gustasset. Quare cum Ascalaphi indicio palam factum esset, aliquot mali punici grana illam gustasse, omnis reditus spes illi fuit interclusa. Quod agrè ferens proserpina, Ascalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & tristitiam semper rerum nuntiam. postea tamen Ceres à Ioue dicitur impetrasse, vt proserpinæ senis quotannis mensibus secum apud superos, & totidem apud inferos cum marito esse liceret. Quod poetarum commẽtum Mythologici ad Lunæ naturam referunt (quam

proserpinæ nomine intelligunt) quæ æquali temporis spatio superius & inferius hemisphærium illustrat. Seruius. Cic. in Verrem lib. 6.

Protopis, insula in Delta Nili, in qua est ciuitas Atarberhis, vt ait Herodotus. Stephano, vrbs est Aegypti: Gentile, protopites: quod etiam fit à prostopon, quæ insula est non procul à Carthagine: quæquam & protopis ab ea dicitur. Steph.

Prospalta, vicus in Acamantide tribu: Incola, prospaltius. Steph.

***Prosper** Rhegynus præsul, qui scripsit de vita solitaria, de temporibus ab Adam vsque ad sua tempora.

***Prostraterius** Apollo dicitur esse quod ante Ianuas staueretur.

Prostropæa, vrbs Siciliæ: Gentile, prostropæus. Stephanus.

***Profumia** genus est nauigij speculatorij, Cæcilius apud Nonium, De nocte ad portum sum profectus profumia.

Profymna, pars Argolicæ regionis: Incola, profymnæus. Steph.

Protágoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletissimo, qui & Xerxem aduersus Græcos proficiscentem, domo muneribusque excepit: ob quam liberalitatem magi qui cum eo erant, facta à rege potestate, eius filium protagoram, tunc adolentem, sua disciplina erudierunt. Nam iniussu regis eam communicare non licet, quod de diis haud bene sentiant, dubitareque se dicant eos esse. Illis quoque clàm sacrificant, ne clara religionis professione illis seruire, aut per illos nonnihil posse videantur. Ex hac igitur consuetudine & ritu protagoras ab Atheniensibus condemnatus est: vt autem placet nonnullis, tantum accusatus, sponte exulauit. Quumque sparsas toto orbe triremes Atheniensium videret, paruo se nauigio credens, insulas lustrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur plato quum videret eum arte rhetorica intumescerem, verbaque ex poetica plus iusto ostentantem, eius ideam lógo sermone expressit. Philost. De eo secus scribit Gellius capite 3. libri 5.

Protágoras, astrologus, in quem Euphorion Epicidium scripsit. Alius item Stoicus, Laërtio.

Protágoras, Salaminis rex, peris se dedit, Olympiad. 107.

Prote, insula vna ex Stæchadibus tribus, in Ionio mari contra Aetoliam sita. Plin. lib. 3. cap. 5. Stephano, insula, à Sphaacteria & Pylo non procul: Gentile, protæus.

***Protemplaris** minerua dicta est græce *προτυνη* de qua sic Herodotus: Saxa quæ à parnasso deciderunt adhuc ad nostram vsque memoriã integra extant in fano Mineruæ protelaris locata. paleph. libro secundo.

***Proteruia** fuit sacrificij genus, in quo quicquid ex epulis supererat, incendio dabatur: Aufon.

Capripedas agitat quum lena proteruia panas: Al

bidius adolescens quum vniuersum patrimoni-
um decoxisset & ædes vnas (quæ supererant) re-
rum desperatione dedisset incendio, ferunt Ca-
ronem hoc in eum cauillo v sum fuisse: hic pro-
teruiam facit: facete autè Pr oteruiã, adagiũ est in
prodigos, qui omnia absumunt vsque ad assem.
Protesilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ princi-
bus: cui, quanuis oraculo prædictum esset, pri-
mum omnium in bello Troiano periturum, si eò
profisceretur: contemptis nihilominus varicini-
is, vnã cù ceteris ducibus eò profectus est: cum-
que omnium primus è nauì in terram exisset, &
in Hectorem incidisset, primus Græcorum om-
nium ab illo est interfectus. Vocatur & Phylaci-
des, à Phylace Thessaliæ oppido. Vxorem habuit
Laodamiã, Acasti filiam, quæ cum eius interitũ
rescisset, hoc vnum doloris sui solatium petiit, vt
mortui vmbra possit intueri: quod cum à diis
impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Extrat
epistola Laodamiæ ad Protesilaum, inter Ouidia-
nas. Sunt ex aduerso Heliensium vrbs iuxta Hel-
lespontum in Proteolai sepulchro arborea: quæ
cum intantum accreuerit, vt Ilium aspiciãt, inare-
scunt, rursumque adolefcunt. Plin. lib. 16. cap. 44.
Prôteus, deus marinus, Oceani & Terhyos filius
Neptuni phocas in mari pascens, idemque vari-
ciniorũ peritissimus, & in quamlibet formam se-
se transmutans: Protheum aliquãdo in Carpatho
insula regnasse, Pallene vrbe Thessaliæ relicta, ad
quam tamen reuersus est postea, Seruius author
est. Alij ferunt hunc captum amore Pomonæ, in
omnigenam speciem se variasse, hinc Latinis Ver-
tumnus dicitur, à verso mutatoque cursu flumi-
nis Tyberini. Huic, vt idem author est, olim fru-
gum primitiã dicabantur. Vide prouerbium, Pro-
teo mutabilior.
Prôteus, Aegypti rex, patria Memphites, qui Phero-
ni in regnum successit, regnauitque belli Troia-
ni temporibus. Tradit enim Herodotus lib. 2. Pa-
ridem, cum raptã Helena patriam repeteret, vi tẽ-
pestatis ad Canopicum Nili ostium fuisse appul-
sum, captũque à Thomi regionis eius Præfeto
ad Proteum regem missum fuisse: qui cum ex ser-
uis Alexandri cognouisset, mulierem, quam ille
secum vehebat, hospitis illius vxorem esse, absen-
tẽque viro raptã fuisse, perfidiam hominis dete-
ctus, illum quidem triduo finibus suis excedere
iussit: Helenam verò cum omnibus opibus, quas
ille direpta Sparta secum vehebat, Menelao inte-
gram seruauit. Expugnato itaque Ilio, cum Mene-
laus reuera cognouisset, vxorem eò nunquam ad-
uectã fuisse, sed à Proteo retentã, Canobi gu-
bernatoris ductu in Aegyptum nauigauit: qui
cum ibi diem suum obiisset, Canobico ostio no-
mẽ fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem
suã liberalissimè ab eo habitã, cum opibus
vniuersis recepit. Ad quam opinionem videtur
respicere & Virgilius lib. 11. cum ait,
Atridis Protẽ Menelaus ad vsque columnas
Exulat. Quæ verò de Protei mutabilitate

poëtã sunt commenti, ab Aegyptiorum regum
consuetudine videntur emanasse. Illis enim, teste
Diodoro, mos erat aut leonis, aut tauri, aut draco-
nis priorem partem in capite ferre, insignia prin-
cipatus: quandoque verò arboreo, aliquando i-
gnem, quandoque redolentia supra caput vnguẽ-
ta. Hæc tum ad decorem spectabant, atque orna-
tum: tum stuporem ac superstitionem quandã
aspicientibus iniiciebant. Vnde factus est locus
fabulæ, Proteum in ea omnia, quæcunque capite
gestabat, solere transformari.
Prothênor, Homero Iliad. 2. vnus ex quinque Bœo-
riorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis
profecti sunt.
Prothous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magnẽ-
sia ad Troiam venit. Homerus Iliad. 2.
*Protogenia filia Eriethei Atheniensũ regis: Vide
supra: Pandora.
Protogenes, significat aliquem primi generis, & à
quo genus incipit. Et à poëtis sumitur pro eo, qui
se talem confingit. Iuuenalis,
Non est Romano cuiquam locus hic, vbi regnat
Protogenes aliquis. Pictor nobilissimus, cui pa-
tria fuit Caunus, gens Rhodiis subiecta. Palmam
habet tabularum eius Ialysus, qui est Romæ dica-
tus in templo Pacis: quem cum pingeret, traditur
madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem
sustinerent & sitim, ne sensus nimia dulcedine
obstrueret. Huic picture quater colorem induxit
subsidio iniuriæ & vetustatis, vt decedente supe-
riore, inferior succederet. Est in ea canis mirè fa-
ctus, vt quem pariter casus & ars pinxerit. Non
iudicabat se exprimere in eo spumam anhelantis
posse, quum in reliqua omni parte (quod difficil-
limum erat) sibi ipse satisfecisset. Displicebat au-
tem ars ipsa, nec minui poterat, & videbatur ni-
mia, ac longius à veritate discedere, spumãque il-
la pingi, non ex ore nasci, anxio animi cruciatu,
cum in picture verum esse, non verisimile vellet:
absterferat sæpius, mutaueratque penicillum, nul-
lo modo approbans. Postremo iratus arti, spõgi-
am eam impexit in viso loco tabulæ, & illa repo-
suit ablatis coloribus, qualiter cura optauerat, fe-
citque in picture fortuna naturam. Plin. lib. 35.
cap. 10.
Protogénia, Deucalionis & Pyrrhẽ filia. Aristarchus
10. Odyssæ.
*Prouincia Gallia Romanorum, finitima erat Rho-
dano fluuio, qui eã à Celtis diuidebat ac mari Li-
gustico & Alpibus quas maritimas dicimus & Al-
lobrogibus quibus limitibus etiam Delphinatus
pars, ac prouinciã seu metropoles Ebredunensis
Tolosana, & Narbonensis, pro parte includeban-
tur: licet viennam urbem Strabo Allobrogibus
ascribat.
Proxênopolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis, Proxe-
nopolites. Steph.
Prúmia, monasterium in quo Lotharius imperator,
cum rerum curam filiis reliquisset, reliquum vitæ
tempus exegit.

Prusa, vrbs apud Mysios, ad radices Olympi, Strabo.
lib. 12. quam Prusias condidit, qui cum Croeso bel-
lum gessit. Hinc ortus est Dion sophista & philo-
sophus, qui de regno scripsit, & Traiani tempore
claruit, eodem propter familiaritatem curru di-
gnatus, ab hac Prusenses dicti sunt. Suprà per b
Brusa scribitur, quod non placet. Est & altera Pru-
sa sub Hippo monte, seu fluuio, vt apud Ptoleme-
um. Hoc autè discrimine à Prusa, quæ sub Olym-
po est, dirimitur. Hæc enim è Plinio Perusia dicitur,
quæ Gios quondam fuerit. A qua Prusenses
vocantur. Vide P R V S I A S.
Prusias, rex Bithyniæ, aquid quem Annibal exulauit,
postquam victus à Romanis (tanquam rupti fœ-
deris author) deponcebatur ad pœnas.
Prusias, ciuitas Bithyniæ, à Prusia Zielare, Bithynorũ
rege condita, Cio olim dicta: Ciuis, Prusicus.
Prymnas, 1111. Corinthiorum rex, anno ante Ro-
mam conditam ferè 240.
Prymnêsia, vrbs Mæonię, in finibus Lydię, siue Phry-
giæ ac Mysiæ. Ptolem. lib. 5. cap. 2. Stephano, vrbs
Cariæ, à Mimertho condita: Gentile, Prymnæsius.
Prymno, us, Nympha marina, Oceani & Terhyos
filia. Hesiodus in Theogonia.
Prymnos, Nympha Oceanii filia.
Prytaneum, locus Athenis in Arce dignissimus, vbi
iudices & magistratus habere consilium solebãt.
In Prytaneo alebantur publicè, qui benè meriti
erant de Repub. qui honos maximus habebatur.
Cic. 1. de Oratore. Sic dictum quasi *πυρὸς τῶν πρῶτων*,
tritici promptuarium, velut horreum publicum.
Dionysius Prytanæa vocat Curias, in quibus sacra
fiabant ab iis, qui maximam in vrbe habent pote-
statem.
P S
Pfamathẽ, Crotopi Argiuorum regis filia, quẽ ab A-
polline compressã, Linum peperit, quem inter
fentes occultarum canes dilacerarunt. Staius 1.
Thebaid.
Pfamathus, vrbs Laconica, post Tenarum: Gẽtile,
Pfamathuntius & Pfamathusius. Steph.
Pfammentus, Herodoto lib. 3. Amasis filius, Aegy-
ptiorum rex, qui à Cambyse victus, epoto sangui-
ne taurino expirauit.
Pfammetichus, nomen regis Aegypti, cuius scuitia
(vt inquit Herodotus) vnã cum Diodoro ducen-
ta hominum millia ex Aegypto in Aethiopiam
profugere. Strabo lib. 16. Tenessis regio vocatur,
quum qui Pfammeticum fugerunt, obtinent, &
Sebritæ nominantur, hoc est, aduenę Huius filias
rapuerunt Crocodili, inquit Aelianus, propter
quod ipsum sanctum credidit.
Pfamnis, Aegyptiorum rex. Olymp. 44.
Pfammites, Aegyptiorum rex. Olymp. 98.
Pfammus, rex Aegypti, anno ante Romam condi-
tam 38.
*Psappho vir quidam in Lybia qui diuinitatis opi-
nionem affectans, quamplurimas aues cepit vo-
cales & humani sermonis dociles, quas docuit
sonare hæc verba, *Μεγας οὐδὲς ἰδὲ πῶπι* id est, magnus

deus Psaphon: atque ita doctas emisit in montes.
At illæ quæ didicerant cauebant: ac reliquas ite-
maues sonare docebant. Porro Lybes cum ignora-
runt commentum, credentes id diuinitus accidere,
Psaphoni eam diuinã facere instituerunt, ipsũ-
que in deorum numerum retulerunt. Vnde Pro-
uerb. Psaphonis aues.
Psebo, regio interior, quam Aethiopia, quinque i-
tineribus ab ea distans, Artemidorus stagnum esse
scribit: Gentile, Pseboetes. Steph.
Psellus, nomen authoris, qui scripsit de ratione vi-
ctus.
Psenaco, vicus in Athribite praefectura. Incolæ, Pse-
nacotæ. Steph.
Psenerus, vicus Aegypti: Gentile, Psenecrites.
Psentris, Aegyptius vicus: Gẽtile, Psentrites. Steph.
Psesi, populi Tauriniæ. Steph.
Pseudartace, collis in Scythia, post montem qui san-
ctus appellatur: Inde Pseudartaceus, seu Pseudar-
taceus. Steph.
Pseudocorasium, litus magnum inter Corycum &
Seleuciam Isauricam, tria stadia longum, luniforme,
suspectum. Steph.
Pseudulus, falsus seruus. Vnde & Plautinæ fabulæ
Pseuduli nomen inditum est.
Pseulês, Aegypti rex, anno ferè ante Romam
conditam 225.
*Psilas Bacchus dictus est quasi pennatus apud Ami-
clas, quod homines non minus attolantur vino
quam aues plumis. Pausan. & Paleph. lib. 3.
Psilion, fluuius inter Thyniam & Bithyniam. Est &
alius Psilis, fluuius Bithyniæ, in Euxinum Pontũ
effluens. Inde Psilites: sed cõsuetudo obtinuit, vt
ab vtroque fluuio Psiliani dicantur.
Psimada, regiuncula Isauriæ. Steph.
Psinaphos, Aegypti oppidulum: Gentile, Psinaphi-
tes. Stephano.
Psinetabis, vicus Aegypti: Gentile, Psinetabites,
Stephano.
Psittace, vrbs iuxta Tigrin, vbi Psittacia fructus na-
scuntur. Hinc Psittacius & Psittacenus. Stephano.
Psitachemmis, vicus Aegypti: Gentile, Psitachem-
mites. Chemmis etiam, vt suprà diximus, Aegy-
pti vicus est. Stephanus.
Psochemmis, oppidulum Aegypti: Gentile, Psoché-
mites. Stephano.
Psophis, idis, Arcadiæ ciuitas, non procul à Mantia-
nea, à Psophide Lycaonis filio, aut (vt alij ma-
lunt) à Psophide, Erycis Siculi filia nomen ha-
bens. Psophis, Acarnaniæ vrbs, vetus dicta: Ter-
tia Achaia: cuius Psophidius, cum Psophites poti-
us dicendum fuisset. Alia etiam Libya, vnde Pso-
phites. Psophis quoque Corinthiorum arx di-
cebatur, Pausanias libro nono. Stephanus. In in-
sula Venetorum Zacyntho, arx ipsa vocabatur
Psophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Pli-
nium.
Psynchia, insula vna Cycladum, aliàs Amorgus, Ste-
phano.

Psylli, Libyæ interioris populi, Garamatibus proximi, à Pyllo rege sic dicti, Plinio lib. 7. cap. 2. Horum corpori vitus ingentum fuit serpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos sæuissimis obiciebant serpentibus, eoque argumento coniugum suarum pudicitiam explorabant partum adulterio conceptum iudicantes, cuius solo odore serpentes non fugerentur. Author est Plutarchus in vita Catonis, per desertam Libyæ iter facientem Catonē, Pyllos secum duxisse, qui moribus serpentum mederentur, partim ore exugentes venenum, partim serpentes canibus sopientes. Lucan. libro 9. *Horum finibus quum aliquando Auster perquam validus & diurnus flauisset, eoque statu vniuersa eorum aqua exaruisset, dolore moti iniuriam illam vlcisci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes sumptis armis in austrum perinde, quasi hostem iure belli profecti sunt. Atque ita profectus ventus magno spirituum agmine venit obuiam, eoque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenarum & montibus operuit. Autor herod.

Psyllicus sinus in Libya magnus & profundus, navigationis trium dierum.

Psyllium, Ptolemæo lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyniæ. vulgò *Picello*.

Psyra, Straboni lib. 14. insula in Chio, iuxta Melaniam promontorium, & in ea vrbs eiusdem nominis, *in qua vinum non provenit, vnde natum Proverbia. *Psyra Bacchum*.

Psyttalea, parua insula inter Salaminem & Epirum sita. Hero diuus *Pittalle* vocat, hinc *Pittaleus*, nomen à *Pittallo* quodam inditum. Steph.

P T

Ptélea, Ephesus olim dicta, vide supra ex *Stepha*. Est & vicus in tribu Oeneide, vnde *Ptelasius*, *Stepha*. ab Epheso, *Ptelæus*.

Ptéleum, vide *HELIO*.

Ptéleum, vrbs Ioniæ & Troadis, & maritimum Achiuorum ab vltimorum copia sic dicta. Hinc *Pteleæ*, *Pteleusij*. *Stephan*.

Pteræ, vide *PTE*.

Pterélas, rex quidam quem vicit Amphitryo, pater Herculis. Plautus in Amphitryone.

Ptería, Herodoto lib. 1. vrbs Cappadociæ omnium munitissima, quæ Cyrus expugnauit. Vide *PTE*.

Ptería, vrbs Sinopes, à qua *Pterius*, *Pterienus*. *Stephanus*.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò *Ptera*, arcè Babylonis vocant. Dicitur etiam *Pteria* in foemino genere.

Pteróphoros, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur esse cardinales mundi, extremique syderum ambitus. Hæc ita dicta est ab assiduo niuis casu similitudine pinnarum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Primyris, vide *DELTA*.

Procostræ, Oenotri, vide *Stephanum* in *DRYS*. **P**tolémæis, oppidum in margine Rubri maris ad

primos elephantorum venatus, à Ptolemæo Philadelpho cōditum in regione Troglodytarum. Plin. lib. 7. cap. 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excussit, ad venatus elephantorum, quæ ideo Epitheras à Græcis cognominata est: eidem Plinio lib. 6. cap. 29. Ptolemæis, Phœniciæ vrbs, colonia Claudij. Cæsaris, quæ quōdam Acc dicta est. Plin. libro 5. cap. 19. De istis quinque vrbus hæc dicit Hieronymus ad Eustochium, Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemæis dicitur: altera est in Aethiopia: Tertia in Phœnicia. quarta Nili fluminis. quinta in Cynaciæ provincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libyæ, vide in *BARCÆ*. Ciuis, Ptolemaites & Ptolemæus, *Stephano*.

*Ptolemæis anus quædam, quæ quoad vixit lites agitabat, nec vnquam à causis dicēdis feriabatur: vnde Proverbia. *Lis Ptolemaica*.

Ptolemaus, Lagi gregarij militis filius, maximæ autoritatis apud Alexandrum Macedonē, post cuius mortem Aegypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnavit annis quadraginta: à quo deinceps Aegyptij reges, Ptolemæi appellati sunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum & Ptolemæum Ceraunum. Decepsit in rerum gestarum gloria, cum paulò antè regni abdicata administratione regem filium constituisset Philadelphum. Trogus libro decimo quinto. Philadelphus itaque in regno patri successit, vir doctissimus, Stratonis discipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam instituit, quæ vsque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. Regnavit annis xxxvi. obiitque relicto successore Ptolemæo cognomento Evergete, quod Latine beneficium vertere possumus. Hic xxxvi. annis regno potitus, moriens successorem habuit Ptolemæum, Philopatorem, qui xvi. annis regnavit. Post eum Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula suscepit, eaque tenuit annos xxxvi. Post hunc Ptolemæus Philometor, cum xxxvi. annis Aegypti regnum tenuisset, fratrem suum. Evergentem alterum, moriens regem constituit. Evergetes, qui & Physco dictus est, regnavit annis xxxix. cui Ptolemæus cognomento Lathyrus successit: Lathyro Auletes, Cleopatraz pater. Post hunc Ptolemæus cognomento Dionysius, Cleopatraz frater, qui Pompeium post pharsalicam cladem in Aegyptum fugientem, interimendum curavit. Strabo libro 17. Est autem hoc nomen *Πτολεμαῖος*, hoc est, à bellando deductum. Hinc denominatam Ptolemæus, aum.

Ptolemæus, Alorites, Alexandro xix. Macedonum rege per dolum interfecto, regnū eius occupavit. idem tamen aliquot annis post à Perdica passus est circa Olymp. 103.

Ptolemæus Ceraunus, xxx. Macedonum rex, à Gallis victus, perierit, cum anno duntaxat regnasset, Olymp. 125.

Ptolemæus, miles, sub Decio apud Alexandriam Christianæ religionis ergò supplicio affectus.

Ptolemæus, Filius Dorymini. i. mach. 3.

Ptolemæus, astrologus, natione Aegyptius, Alexandriæ professus est: liberaliū artium ac Græcarum literarum studiis clarus, temporibus Antonini. In astrologiæ scientia priorum nulli cessit. Primus enim apud Græcos cæli rationem diligentius explicuit: inuentaque ab Hipparcho instrumenta clarius demonstravit. De musica & rebus aliis, tū de geographia absolutissimè scripsit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui suis diuitiis Romanorum locupletavit ararium. Ptolemæos quoque sex alios commemorat Suidas, quinque grammaticos, & vnum versificatorem: quorum opera ad nos minimè peruenierunt. Iosephus item alium ponit, Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem Iocor Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incensus regni cupiditate, inuitat ad cœnam, incautum interfecit.

*Ptoos Apollo dictus est, à Ptoō monte, vbi certissima reddebat oracula: vel à Ptoō Athamantis & Themistis filio. Paleph. lib. 1.

Ptychia, insula iuxta Corcyrā. Gentile, *Ptychiens*. *Steph*.

P V

Pubastus, ciuitas Aegypti. ezech. 30. Appellatur & Vicus Iudæorum.

Publicola, cognomen Publij Valerij, qui primus cum Bruto post expulsos reges Consul declaratus est, quod coleretur à populo, seu quod ipse populam coleret.

Publius & Laberius poetæ mimorum, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, simul & arrogantia, Cæsar magnopere offendebar. Is Publius generus fuit conditione seruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manūmitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, vbi mimos suos egit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius, & Macrobius. Publius prænomen eius qui populo gratus fuit.

P. Aelius Ligo, c o s. cum C. Popilio Lenate, anno vrbs 582.

P. Aelius Patus, c o s. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbs 419.

P. Aelius Patus, c o s. cum Cn. Cornelio Lentulo, anno vrbs 553.

P. Alphénus Varus, c o s. cum P. Vinitio, anno vrbs 754.

P. Capio, c o s. cum Q. Volusio Saturnino, anno vrbs 808.

P. Cláudius Pulcher, c o s. cum L. Portio Licinio, anno vrbs 570.

P. Cláudius Pulcher, c o s. cum M. Perpenna, anno vrbs 662.

P. Cornélius Aruina, c o s. triginta millia Samnitium prælio interfecit, anno vrbs 443.

P. Cornélius Afina, c o s. cum M. Minutio Rufo, anno vrbs 533.

P. Cornélius Cossus, Trib. Mil. Consulari potestate, anno vrbs 341. iterum anno 350.

P. Cornélius, Dolabella Maximus, c o s. Callos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruscos, inita societate Romam petentes, deleuit, anno vrbs 470.

P. Cornélius Falco, c o s. cum T. Sempronio Graccho, anno vrbs 515.

P. Cornélius Lentulus, c o s. cum Cn. Aufidio Oreste, anno vrbs 683.

P. Cornélius Lentulus, c o s. cuius opera præcipue factum est, vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornélius Lentulus Caudinus, c o s. cum Licinio Varo, anno vrbs 517.

P. Cornélius Maluginensis Trib. Mil. Consulari potestate, anno vrbs 352.

P. Cornélius Nasica, c o s. Dalmatas domuit anno vrbs 599.

P. Cornélius Rufinus, c o s. cum M. curio Dentato, anno vrbs 463.

P. Cornélius Scapula, c o s. cum P. Plautio Procule, anno vrbs 427.

P. Cornélius Scipio, Vide *SCRIPTO*.

P. Curíatius Philo, c o s. cum M. Genutio Augurino, anno vrbs 310.

P. Décius Mus, c o s. bello Latino cum Tito Manlio Tarquato, cum oraculo responsum esset eā partem superiorem futuram, cuius dux se vltro diis manibus deuouisset, ita cum collega pactus est, vt cuius ex duobus cornu prius pedem retulisset, is se deuoueret: cumque prior ea pars, in qua consisterat, hosti cederet, ipse solenni se carmine deuouit pro salute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hostes se immisit, suaque morte suis victoriam peperit.

P. Decius Mus, superioris filius, patris exemplum imitatus, quarto Consulatu se pro exercitu deuouit, anno vrbs 458.

P. Décius Pyrrhicus, c o s. de Pyrrho victo nomen reportauit

P. Fábius maximus, c o s. cum Q. Tuberonē, anno vrbs 743.

P. Fúrius Philo, c o s. cum C. Quintio Flaminio, anno vrbs 531.

P. Fúrius Philo, c o s. cum Sex. Attilio Serrano, anno vrbs 618.

P. Fúrius Medullinus, c o s. anno vrbs 282.

P. Gallus Camerinus, c o s. cum Q. Nouiano, anno vrbs 787.

P. Genútius Scipio Nasica, c o s. de Boijs triūphauit, anno vrbs 563.

P. Horátius Decemuir legibus scribundis, anno vrbs 303.

P. Horátius Trigemini, c o s. cum Sexto Quintilio Varo, anno vrbs 301.

P. Iúlius Appulus, c o s. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbs 555.

P. Licínus Caluus, primus ex plebe Trib. militum.

- Consulari potestate, anno vr̄bis 356.
 P. Licinius Crassus, c o s. cum P. Scipione, anno vr̄bis 548.
 P. Licinius Crassus, c o s. cum C. Cassio Longino, anno vr̄bis 583.
 P. Licinius Crassus, c o s. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno vr̄bis 657.
 P. Lucrētius Tricipitinus, Tribunus militum Consulari potestate, anno vr̄bis 339.
 P. Manilius, c o s. cum C. Papyrio Balbo, anno vr̄bis 634.
 P. Mánlius Capitolinus, Trib. Mil. Consulari potestate, anno vr̄bis 356.
 P. Mánlius Capitolinus, Trib. Mil. Consulari potestate, anno vr̄bis 389.
 P. Mélius Trib. Mil. Consulari potestate, anno vr̄bis 356.
 P. Menénius, Trib. militum Consulari potestate, anno vr̄bis 356.
 P. Minúcius Augurinus, c o s. cum T. Geganio Ma cerino, anno vr̄bis 262.
 P. Múcius Scauola, c o s. cum Sp. Posthumio Paulo, anno vr̄bis 580.
 P. Pinárius Rufus, c o s. cum C. Iulio Tullo, anno vr̄bis 255.
 P. Pláncius Proculus, c o s. cum P. Cornelio Scapula, anno vr̄bis 427.
 P. Popilius Lenas, c o s. cum C. Sulpitio Galba, anno vr̄bis 622.
 P. Posthúmius Albinus, Vide P O S T U M I V S.
 P. Posthúmius Tubertus, c o s. cum M. Valerio Vo leso collega de Sabinis triumphauit, anno vr̄bis 249. Iterum, c o s. cum Agrippa Menenio Lana- to de Aruncis triumphauit biennio post.
 P. Rutilius Lupus, c o s. bello sociali interfectus, anno vr̄bis 664.
 P. Rutilius Rufus, c o s. cum C. Manlio Maximo, anno vr̄bis 649.
 P. Scipio Násica, c o s. cum C. Martio Figulo, anno vr̄bis 592.
 P. Scipio Násica Serapion, c o s. anno vr̄bis 616.
 P. Scipio Násica, c o s. cum L. Calphurnio Bestia, anno vr̄bis 643.
 P. Semprónius Sophus, c o s. cum P. Sulpitio Auercione, anno vr̄bis 450.
 P. Semprónius Sophus, c o s. cum Appio Claudio Rufo, anno vr̄bis 485.
 P. Semprónius Tuditanus, c o s. in Brutiis Anniba- lem fudit, anno vr̄bis 550.
 P. Seruilius, Cilicia à prædonibus liberata, Isauris vr̄be capta, Isaurici cognomen deportauit.
 P. Seruilius Geminus, c o s. cum C. Aurelio Cotra, anno vr̄bis 501. Iterum cum eodem, anno 505.
 P. Seruilius Priscus, c o s. Volscos Sabinosque su- perauit, anno vr̄bis 259.
 P. Séstius Vaticanus, c o s. cum L. Menenio Lana- to, anno vr̄bis 302.
 P. Séstius Decemuir legibus scribandis, anno vr̄bis 303.
 P. Sílius Nerua, c o s. cum Appio Iunio Syllano,

- anno vr̄bis 780.
 P. Sulpitius Auercio, c o s. cum P. Sempronio So- pho.
 P. Sulpitius Decemuir legibus scribandis, anno vr̄bis 303.
 P. Sulpitius Galba, c o s. cum Cn. Fulvio Centima- lo, anno vr̄bis 543.
 P. Sulpitius Longus Trib. Mil. Consulari potesta- te, quo anno Roma capta est à Gallis, vr̄bis scili- cet 366.
 P. Sulpitius Quirinus, c o s. cum M. Messala, anno vr̄bis 742.
 P. Syllius Nerua, c o s. cum M. Apuleio anno vr̄bis 734.
 P. Titinius Trib. Mil. Consulari potestate, anno vr̄bis 356.
 P. Valérius Asiaticus, c o s. cum L. Cornelio Sylla- no, anno vr̄bis 798.
 P. Valérius Flaccus, c o s. cum M. Attilio Regulo anno vr̄bis 527.
 P. Valérius Leuinus, c o s. à Pyrrho rege, auxilio elephatorum, victus.
 P. Valérius Potitus, Trib. Mil. Consulari potesta- te, anno vr̄bis 370. Iterum biénio post. Tertium, anno 376. quartum, anno 380. quintum, anno 388. sextum, anno 389.
 P. Valérius Publicola, vide P U B L I C O L A.
 P. Valérius Publicola, c o s. de Sabinis, Veienti- bus & Ethruscis triumphauit, anno vr̄bis 279. Iterum Cos. cum C. Claudio Sabino à seruis con- citatis, qui Herdonio duce, Capitolium occupa- uerant interfectus est, x v. annis post priorem Consulatum.
 P. Vaticanus, Cos. cum Q. Fusio Caleno, anno vr̄bis 707.
 P. Verúnius Geminus, c o s. cum T. Ebutio Helua, anno vr̄bis 255.
 P. Vinitius, Cos. cum P. Alpheno Varo, anno vr̄bis 754.
 P. Virginius Trib. Mil. Consulari potestate, anno vr̄bis 354.
 P. Volúmnus Auentinus, Cos. anno vr̄bis 293.
 Públius, Ierosolymorum episcopus, tertius, anno salutis 145.
 Púnicum, oppidum Histriae in mediterraneis. Prol. libro 3. cap. 1. Vnde & punicum vinum dicitur, quod crescit in Adriatico sinu in saxo colle, Plin. lib. 14. cap. 6.
 Pudens, Nomen viri. 2. timoth. 4.
 Púnicus, Vide P O E N V S.
 Púppius, poeta Tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) adfectus spectantium admouit, vt eos flere compelleret. Inde huius poemata la- chrymosa vocauit Horatius Epist. lib. 1.
 Púpulum, vr̄bs à latere meridionalis Sardiniae.
 Putéoli, Stephano vr̄bs Tyrrhenorum, Plinio lib. 3. cap. 4. ciuitas Campaniae, ab aquae calidae putore dicta, vt inquit Festus: licet alij putent à multi- tudine puteorum, earum aquarum gratia facto- rum. Hæc etiam vocata est Dicæarchia, à iustitia

administrationis & gubernationis, à Samiis condita, vt voluit Eusebius eo tēpore quo Tar- quinij à Bruto sunt expulsi. Hinc Puteolanus, adiectiuum.

- *Pyaneptia sacra erant apud Athenienses, à Pyanis fabis nūcupata, dicata Apollini: Hæc vero Pano- psia à cæteris græcis dicebantur, & Octobri mē- se celebrabantur. Suid.
 Pydes, vr̄bs & Auuius Pífidia: Gentile, Pydesius. Steph.
 Pydna, vide Cydna.
 Pyénis, vr̄bs Colchorum: Gentile, Pycnites. Ste- phanus.
 Pygela, vr̄bs Ionia: Ciuis, Pygeleus. Steph.
 Pygmæi, populi in extremis India montibus ha- bitantes, Plin. lib. 7. cap. 3. salubri cœlo, sempér- que vernante fruente, ternos dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti sunt, quasi πυχμαῖοι, hoc est, cubitales: πυχμαῖοι enim cubitum significat. Horum mulieres quinto anno pa- riunt, & senescunt octauo. Fama est, insidentes arietū caprarumque dorsis, armatos sagittis, ve- ris tempore vniuerso agmine ad mare descen- dere, & oua pulosque gruum consumere: ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futu- ris gregibus non resisti. Casas eorum luto pen- nisque & ouorum putaminibus construi. Plin. præterea lib. quarto, cap. 11. in Thracia Pygmæos fuisse scribit, vr̄bēque Geraneam tenuisse, do- nec à gruibus fugati, nouas sibi sedes quærere sunt coacti. Steph. Pygmæos dictos scribit à Pyg- mæo filio Dori, nepote Epaphi.
 Pygmalión, onis, Suidæ, Beli Tyriorum regis filius, frater Didús, qui cum ardentissima auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis sui, & sororis suæ viri opes animū adiecit: illumque spe potiū di auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cū in somnis à mariti vmbra certior facta esset Did- do, clam sublatis thesauris, fugæque comitibus assumptis, naues cōscendit: & in Africā appulsa, primum Byrsam, deinde & Carthaginem condi- dit. Virg. 1. Aeneid.
 Pygmaliō, Cilicis filius, qui ex eburnea statua, Ve- neris beneficio in puellā transformata, Paphum suscepit, Paphi Cypriæ vr̄bis conditor. Quid. 13. Metam.
 Pylades, dæ, veldis, Strophij Phocensis filius, in- dissolubili amicitia vinculo cum Oreste cōiun- ctus. Nam cum Clytemnestra ab Aegistho adul- tero adiuta, Agamemnonē occidisset, Strophius Orestem adhuc puerum certissimæ neci subdu- xit, & in regno suo vna cum Pylade educavit. Po- steaque cum Orestes, gratia vindicanda paternæ mortis, matrē peremisset, eamque ob rem in fu- rorē conuersus esset, Pyladem perpetuū omniū suarum profectioinum comitem habuit, & sociū periculorū: tantæque sese mutuū amoris vehē-

- mentia sunt profecti, vt alter pro altero mori non recusaret. Vide Orestes.
 Pylæ, locus Arcadiæ: Gentile, Pyleires, Pylates.
 Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui vene- runt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylæmeneus. Homerus.
 Pyleus, nomen proprium.
 *Pylagora Ceres dicta est quod Pylagoræ id est le- gati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad conci- lium Amphictionum mittebant de maximis re- bus cōsultor os, prius ἔν πύλας id est ante portas huic deæ rem diuinam religiosissime facere cō- sueuissent. Paleph lib. 2.
 Pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.
 Pylæne, Aetoliæ oppidum, Hom. 2. Iliad.
 Pylus, agri Messeniaci oppidum, in tractu occiden- tali Peloponnesi, Nestore alumno (qui inde Py- lius cognominatus est) nobilitatum. Sunt præ- terea alia duæ eiusdem nominis vr̄bes in Pelo- ponneso. Strabo lib. 8.
 Pyracmon, nomē vnus ex Vulcani ministris, quo- rū opera in fabricando vitur. Dicitur Pyracmon, quod ab incude, ferroque inito nō recedat. Nam πύρ Græci ignem, & ἀκμονῆς incudem appellant. Virg. lib. 8.
 Pyra, pars Theffaliæ, à Pyra nominata: qui habitat, Pyraus. Steph.
 Pyrachmes, nomen proprium viri, Hom.
 Pyramides, in Aegypto nihil aliud fuerunt, quàm regum pecuniarum otiosa & stulta ostentatio. Plin. lib. 26. cap. 12. Quippe cum faciendi eas causa à plerisque traditur, ne pecuniam successoribus aut amulis insidiantibus præberent. Plures in Aegypto passim extiterunt, nullæ tamen cla- riores tribus illis, quarum Pomponius Mela me- minit, quæ orbem impleuere fama cōspiciæ vn- dique ad nauigantibus, sitæ in parte Africæ, mōte saxeo sterilique inter Memphim oppidū & Del- ta. Turres autē sunt (inquit Solinus) fastigiatae vl- tra excelstatē omnē, quæ manu fieri possit. Sub Pyramidibus fuerunt Aegyptij reges sepulti. In Pyramidū structurā Aegypto (inquit Stephanus) quindecim millia talentorū insumpta sunt, pro- ceptis duntaxat & aliis & caseo. Nominata autē sunt ἀπὸ τῆς πυρῆς, hoc est à tritico, quo illic per regē collecto, magna annonæ caritas per Aegy- ptum secuta est.
 Pyramus, adolescens Babylonius, qui Thyf ben- mutuo amore profectus est: verum cum ad eō- sū parentibus uterque obseruaretur, vt nullo mo- do se complecti possent, egredi vr̄bem ad con- stitutum locum decreuerunt. Quod quidem cum prior peruenisset Thyf be, leana illic transuen- te, perterrefacta, in antrum vicinum cōfugit. Py- ramus deinde adueniens, cum velum, quod fu- gienti Thyf be à capite deciderat, cruentatū re- perisset, eam putans à feris fuisse dilaniatam, gla- dio quem secū habebat, sub moxo arbore incu-

buit. Thyſbe autem ex antro egreſſa, cum Pyramū vulnere conſectū vidiffet, eodem ſe gladio conſodit. Vtrumque autē ſub inaro arbore occiſum volunt, cuiſque fructus, cum antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ouid. 4. Metam.

Pyramus, fluvius, qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam deſertur, de quo & Cydno digna ſunt lecta in Arriano & Curtio. Stephano, fluvius in malo Ciliciæ, Leucocyſus antea dictus.

Pyranther, quæſtor Athenienſis, à populo faxis obrutus, quòd tempore belli triticum parce ſuppeditaret. Plutarchus.

Pyranthus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Cortynem: Incola, Pyranthij, Steph.

Pyraſus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Hom. 2. Iliad. Steph. vrbs Phthiæ, dicta quòd regio ſit πυραſός, id eſt, triticij ferax: Gentile, Pyraſus. Steph.

*Pyrechmes Rex Eubœæ, qui cum bellum inferret Bœotiis ab Hercule victus equis diſcerendus traditus eſt apud Heracl. fluvium, auctor Plut. in Paralellis.

*Pyrechmes luctator fuit AEtolus, qui Degmentum Epeum ſingulari certamine vicit. Herodot. lib. 6.

*Pyreicus pictor nobilis qui humilia ſecurus, humilitatis tamen ſummam gloriam adeptus. Pinxit tonſtrinas, ſutrinās, Atellos & obſonia. Plinius.

Pyrenæa, vrbs Locridis, Stephano. vide PYRONEA.

Pyrene, Bebrycis regis filia, iis in mōtibz, qui Galliam ab Hiſpania dirimūt, ab Hercule compreſſa: quæ poſtea à feris laniata, ibidemque ſepulta, fecit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alij tamen montis huius nomen ἀπὸ τῆς πυρὸς deducere malunt, hoc eſt, ab igne: ſive quòd crebris fulminum ignibus feriat: ſive quòd Pyrenæi montis ſylva (vt auctor eſt Diodorus libro 6.) iniecto à paſtoribus igne, olim vniuerſæ conflagrauerint. Strabo libro tertio, Pyrenes (inquit) latus in Hiſpaniam vergens, conſitum eſt variis arboribus materiæ multitudine, & quæ ſemper virens germinat: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omnino. Diodorus libro 6. vbi de Pyrene: Ferunt (inquit) priſcis temporibus igne à paſtoribus iniecto, mōtanās omnes regiones fuiſſe combuſtas, qua ex re mōtes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Pyreneus, Phocidis rex, qui cum Muſas ex Helicone in Parnaſſum proſciſcentes hoſpicio excepiffet, vim his inferre eſt conatus: cumq; illæ aſſumptis alis effugerent, Pyreneus conatus inſequi, è fenestra delapſus, fregit ceruicem. Ouid. 5. Metamorph.

Pyreſſa, vide pyrgum.

Pyrgi, vrbs Meſenes: cuius gentile, pyrgites, Steph.

Vide Pyrgum.

Pyrgi, gotū, oppidum in ora Tuſciæ, inter Antium & Grauiſcas.

Pyrgo, nutritrix filiorum Priami. Virgilius quinto, Aeneid.

Pyrgum, Tuſciæ oppidum, (Stephano, oppidulum Italiæ) quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro tertio, cap. 5. vnde gentile, Pyrgefſus.

Pyrgotèles, gemmarum ſculptor artiſcioſiſſimus, à quo tantum Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictoſque alios vetuit. Plin. lib. 37. cap. 1.

Pyriciades, vel Pyritidiās, rex Aſſyriorū, anno ante Romam conditam 227.

Pyriūdus, vrbs Cariæ. Steph.

Pyritidiās, vide Pyriciades.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pyrnij. Steph.

Pyro, nympha Oceani & Terhyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur, quemadmodum aſſeruſſe in ſerula Prometheus. Plin. libro ſeptimo, capite, 16.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis ſolis: ſunt enim quatuor: Pyrois, Eous, Acthō, & Phlegon. Ouid. 2. Metam.

Pyrois, pyroentis, Martis ſidus, ab igneo colore dictum.

Pyrolabes, quòd ea quæ ignita ſunt, capjar.

Pyronça, vrbs Locridis, à Pyrone quodā dicta. Inde Pyronæus, Steph. Eadem videtur, quā paulò antè πυρονάων vocauit.

Pyrpile, inſula ſic dicta, quòd ignis ibi primò reper tus fuerit: hanc Delon dicunt eſſe. Eſt & hoc nomine Cariæ ciuitas iuxta Myrtoū pelagus, & inſula circa Mæotim, quā pōtus abſtulit. Plin. cap. 92. lib. 2. Steph. vrbs eſt in Leſbo. Ciuis, Pyrrha. Eſt & Liguriæ vicus.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ poſt diluuium vna cum marito, iactis poſt terga lapidibus, humanum genus fertur reparafſe. Vide DEUCALION.

*Pyrrhander fuit quiſpiam Sycophanta inſigniter verſutus, notèſque malitię. Ariſtophanes in Equitibus καὶ ἡ δὲ καὶ τῆ το πυρρανδρα τῆ μυχανημα id eſt Ac per Iouem fuit quidem Pyrrhandrica iſta techna.

*Pyrrhias quidam Itaceniſ negotiator, qui ſenem quendam ex Piratarum manibus dato precio redemit: nō ob id quod eo ſibi foret opus, ſed partim quod miſertus eſſet ſenilis fortunę, partim hominis oratione perſuaſus: Emit autem vna cū ſene cados fictiles plenos pice, quos ſenex ille ſecum aduehebat, idque auctore ſene: Deinde profeſtis Piratis, quo Pyrrhię gratiam referret ſenex quod non ob lucri cupiditatem ſed ob beneuolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam additam eſſe. Qua reperta, cum Pyrrhias de repente diues

te diues eſſet redditus, cum magnifice collaudauit ſenis erga ſe gratitudinem: tum eidem bouē immolauit officiij præmium. Vide Prouerb. Nemo benemerito bouem immolauit, præter Pyrrhiam.

Pyrrho, philoſophus, à quo philoſophi Pyrrhonij dicti, quos græco cognomento ἀκρίβειος, id eſt, conſideratores appellat. nihil enim decernunt, ſed in quærendo ſemper, conſiderandòque ſunt: ac ne videre quidem planè quicquam, neque audire ſe putant. Aiuntque veritatem incomprehenſibilem videri. Idem ἀνορθωτικοί, id eſt, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidendiſ fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi diſcipulus, vixit annis ferme nonaginta.

Pyrrhodes, Elidendiſ philoſophus, Philiftarchi filius. Hunc Apollodorus prius fuiſſe pictorem dixit, qui in ſapiente ἀκρίβειος non admittebat. Cicero Acad. quæſt. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à ſuluo colore capillorum, teſte Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus eſt, propterea quòd admodum adoleſcentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in ſatis, ſine AEacidarum aliquo Troiam capi non poſſe. In Ilij aurem expugnatione primū Politem, Priami filium, deinde & patrem ipſum interfecit, Polyxenam Achillis patris ſui manibus inferias miſit. Andromachem verò, quæ in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu iuſtæ vxoris loco habuit: quā deinde, Hermionem Menelai & Helenes filiam ducturus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autem Hermione multò antè à Tyndareo auo Oreſti deſponſata, cuius etiam mutuo amore tenebatur. AEgrè itaque ferens Oreſtes, vxorem ſibi eripi, ex inædijs Pyrrhum obruncauit: vt apud Virgilium refert Andromache 3. AENEID.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui cum à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clam à matre ſubductus, ad Illyricos deſertur, traditūſque Heroæ, Glauci regis vxori nutriendus fuit. Quamque natus annos vndecim eſſet reuocatus à ſuis, tanta virtute creuit, vt quum (ſicut Cæcilij ſcribit) imperium orbis ageret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille ambiguo reſpondit, Aio te AEacida Romanos vincere poſſe. Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, aduerſus quos vario euentu pugnavit. Perit iſtu regulæ percuffus, cum Thebas capiſſet. Vide vitam eius latius apud Plutarchum.

Pyrrhus, x x v i i i. Macedonum rex. Olymp. 259.

Pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italiæ philoſophiæ princeps, auditor Pherecidis Syri: poſt cuius mortem Hermoſamanti iam ſeni, Creophili nepoti, ſe in diſcipulam dedit. Sub quo cum ſatis profeciſſe videretur, in AEGYPTUM nauigauit, vt illorum Theolo-

giam, ritus, morèſque cognofceret. Deinde Aſtologia: Chaldaicæque diſciplinae cupidus, Babylonem ſeſe cōtulit: vbi ſyderum curſus, eorumque in genituris hominum effectus eſt edoſtus. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum conſuebant: ex quibus clariffimi fuerunt Architas Tarentinus, Alcmaeon Crotonia, Hippaſus Metapōtinus, & Philolaus Crotonia. Primus τῶς μετὰ μύχους, hoc eſt, tranſuſionis animarum in alia corpora, aſtructor fuit, idque, vt facilius perſuaderet, primū ſe AETHALIDEN Mercurij filium fuiſſe aſſirmabat. Quicque à patre optio ſibi facta eſſet petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, ſe ab illo petiſſe, vt & viuens, & vita functus, omnium quæ contingerent, memoriam haberet. Eamque ob cauſam ſe omnium, quæ in vita geſiſſet, meminiffe, eandemque memoriam poſt obitum reſeruafſe. Poſt AETHALIDÆ mortem Euphorbum ſe fuiſſe aiebat, & deinde Hermotimum, poſtea Delium quendam piſcatorem nomiæ Pyrrhum: mortuòque Pyrrho, ſe factum eſſe Pythagoram. Crotoniaſis & Metapontinis leges conſcripſit: populòſque luxuria diſſidentes auctoritate & doctrina ad frugalem cultum reuocauit, aded vt & mulieres integritate eius, vitæque ſeueritate adductæ, auratas veſtes, ornamentaque laſciuiora, in templo lunonis conſecrarent. Poſtremò cum multos annos Crotone egiſſet, Metapōtum commigravit, vbi & ſupremum diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere non ſatis conſtat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, poſt obitum eius declararunt, ædes eius pro templo ei conſecrantes, diuinique honoribus mortuum proſequetes. Ab animalium omnium carnibus, & à fabis religioſiſſimè abſtinebat. Iuuenalis ſat. 15.

Pytheas & Pythernus, à Pytho deriuantur, & Pythodorus, qui marmoris ſculptor eximius fuit.

Pythérmus, Phoceniſ, cum Ionum, AEOLſumque legati Spartam appuliſſent, ex omnibus delegatus, qui poſtulata proponeret: purpureaque veſte indutus, in Spartiatarum conuentum proceſſit, horatūſque eſt Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. Herod. lib. 2.

Pythes, vide PYTHOPOLIS.

Pythia, thiorum ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythio Macedonia loco, ob eandem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi, aut vt Strabo libro 9. ſcripſit, hominis ſcleratiſſimi, cognomento Draconis. Ouid. 1. Metamor. Victores huius certaminis, teſte Luciano, lauro coronantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis.

*Pythia nomen eſt ſacerdotis Apollinis eaque virgo, quæ in Machina templi Apollinis Delphici conſiſtens dei ſpiritu aſſabat, reſponſaque conſulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus eligi conſueuit donec vna fuit ab Echerate violata. Paleph. lib. 1.

*Pythis pictor fuit egregius qui de picturæ præstantia certavit in Timagoram Chalcidensem.

Pythium, intimus olim locus Gortynæ in Creta: vel iuxta Astacenum sinum, vnde pocula Pythiana. Steph. Vide C Y T H I V M.

Pythius, Apollinis cognomen, à Pythone serpente, quem sagittis suis adhuc puer dicitur interemisse. Aut certe ἀπὸ τῆς πυθωνίδου, hoc est, à consulendi vsu: vnde & Pythiarum, Phœbi sacerdotum, nomen tractum esse existimat Strabo lib. 9. Alij tamen Pythium dictum putant, ἀπὸ τῆς πυθωνίης, hoc est, à putrescendo, eò quod sine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythodorus, sculptor eximius. Plin. lib. 36. cap. 5.

Python, serpentis miræ magnitudinis proprium nomen, ex putredine terræ post diluuium Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuisse immissus, nullamque ei pariedî quietem concessisse, donec illa ad Asterien sororem suam peruenisset, non multò antè in insulam cõmutatam: à qua suscepta, Dianam & Apollinem peperit, quarum illa vix dum nata, protinus matri obstetricis officium præstitit, fratremque nascentem excepit: qui postea memor iniuriæ, qua Python matrem suam affecerat, sagittis suis eum confixit. Cuius rei memoria ne vllò temporum lapsu obliteraretur, sacra certamina instituit, quæ à nomine serpentis Pythia appellauit. Ouidius 1. Metamor.

Python, Solino, locus est in Asia, in campis patentibus, vbi primo aduentus sui tempore aduolant ciconiæ. Atque eam, quæ vltima venit, laniant vniuersæ. Plin. lib. 10. cap. 23. Vide P Y T H O N O S C O M B per iota, quanquam per y scribendum sit.

Python, orator Byzantius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniæ regem, cuius meminerunt AEschines & Demosthenes in orationibus.

Pythópolis, ciuitas Asiæ, pars eius, quæ Mysia vocatur. Steph. in Antiochia vndecima. Idem alibi, Præter Pythopolin Mysiæ, alia est in Caria, sic dicta à ditissimo viro Pythe, qui Xerxe suscepto, singulis militibus sex Daricos aureos distribuit. Hæc postea Nysia dicta est.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum, à qua fit gentile, Pyxius, Stephanus.

Pyxus, vrbs Siciliæ à Miantho condita: cuius gentile, Pyxuntius. Stephanus.

Vadi, Bohemorum olim gens sicut & Marcomanni. Hieronymus, Samar. Quadi, Vandali, & innumera bilis aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadratus, apostolorum discipulus, præsul Atheniensis, vna cum Philippi filia, prophetico spiritu clarus. Hieron. Euseb.

Quari, Galliarum Narbonensis populi inter Salyos & Vocontios. Strabo lib. 4.

Quartus, Nomen viri. rom. 16.

Querquetulana, vna ex portis vrbs Romæ.

Querquetulæ, nymphe querceto præfidentes, Græcis Dryades dicte.

*Quietalis Pluto dictus est, quod quies ad mortuos maxime pertineat: aut potius quod mors, quies sit ærumnarum omnium.

Quinquatria, orum, festa Romæ, Palladi sacra, non dissimilia iis, quæ ab Atheniensibus πνευσθία vocabantur. dicta à numero quinque dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant sacrificia: secundo, tertio, & quarto gladiatorum spectacula edebantur: quinto vrbs fiebat lustratio. Videtur autè primus ex hisce diebus fuisse quintus post Idus Martias, hoc est, x i i i. Calend. Aprilis. Varro s. de lingua Lat. author est, antiquitus vnum tantummodo festi huius diem fuisse, post quontum scilicet Idus Martias: eumque Quinquatrum vocatum fuisse, tracto vocabuli exemplo à consuetudine vicinorum populorum, qui dies post sextum & septimum Iduum Sextarum & Septimatrum appellauerunt: paulatim tamen nominis errore consuetudinem irrepissit, vt quinque dies crederentur. Varronis sententiæ Festus quoque subscribit, vnde apparet non nisi mera esse somnia, quæ à recentioribus Grammaticis de vocis huius etymo sunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta tradiderunt, quod celebrarentur quinque diebus continuis post diem atrum, qui erat postridie Iduum: cum probatissimorum, quos iam adduximus, authorum testimoniis satis constet, Atrus siue Atria, particulas in hisce vocibus nihil significare, sed solas esse nominum productiones. Fuertunt & minora Quinquatria, siue (vt Festus appellat) Quinquatrus minusculæ, quæ Idibus Iuniis à tibicinibus personatis celebrabantur.

*Quintilia amafia Licinij poetæ.

Quintilianus, rhetor, Hispanus ex ciuitate Calagurritana: quam obrem ipse quoque Hispanos provinciales suos vocat. Romam cum Galba venit, breuique tempore Domitiani principis nepotes erudit. Ludum Romæ aperuit, primusque è sisco salarium tulit. Scripsit institutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintilis, mensis ideo dictus, quod ordine quintus esset à Martio, qui apud antiquos primus anni mensis erat, sed postea in honorem Iulij Cæsaris Dictatoris, Mart. Anto. c o s. legem ferente, Iulius appellatus est.

Quintius, cognomen. Vnde Quintia porta trans Tyberim à Quintio Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, ex qua Cincinnati, Flamini, Crispini, Martij, diuersis temporibus claruerunt. Volaterr.

Quintus, Lactatius Catulus, Vide C A T V L I.

Quintipor, seruile nomè apud veteres, vt Publipor.

Quintilius, c o s. cum Commodo Cæsare, anno vrbs 930.

Quintilius, c o s. cum Prisco, anno vrbs 921.

Q. Aelius Pætus, c o s. cum M. Iunio Pœno, anno vrbs 587.

Q. Aelius Tubero, c o s. cum P. Fabio Maximo, anno vrbs 743.

Q. Aemilius Barbula, c o s. cum C. Iunio Bruto Bulbo, anno vrbs 437.

Q. Aemilius Pappus, c o s. cum C. Fabricio, anno vrbs 471. Iterum cum eodem, anno 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. Mil. Consulari potestate, anno vrbs 334.

Q. Apuleius Pansa, c o s. cum M. Valerio Coruino, anno vrbs 453.

Q. Aquilinus, c o s. cum Asiatico, anno vrbs 877.

Q. Cæcilius Metellus, c o s. cum L. Verurio Philone, anno vrbs 548.

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas primū, hinc in Phocæis deuicit: Pseudophilippum in suam potestatem redegit, Macedoniam recepit. vnde & Macedonicus cognominatus est. Secundo Consulatu primū à Gallis victus, postea eos vicit, ceciditque ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus, c o s. Balearum vicit, vnde Balearicus est cognominatus, anno vrbs 631.

Q. Cæcilius Metellus Celer, c o s. cum L. Afranio, anno vrbs 694.

Q. Cæcilius Metellus Nepos, c o s. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatusconsultum de Ciceronis reditu factum est, anno vrbs 697.

Q. Cæcilius Metellus Numidicus dictus, à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantè constanti fuisse perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas iurare, vnde postea est à populo commoto ob filij eius. Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pij cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, c o s. cum L. Manlio Regulo, anno vrbs 497.

Q. Cæditius Noctua, c o s. cum M. Valerio Coruino, anno vrbs 464.

Q. Calphurnius Piso, c o s. cum Ful. Flacco, anno vrbs 619.

Q. Calsius Longinus, c o s. cum A. Manlio Torquato, anno vrbs 590.

Q. Chælius Sículus, c o s. cum T. Largio Flauio, anno vrbs 256.

Q. Fabius Aemilianus, filius Aemilij Pauli Macedonici, frater Africanus inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, c o s. cum M. Claudio Marcello, anno vrbs 571.

Q. Fabius Maximus, magister equitum, quod contra præceptum L. Papyrij Dictatoris pugnasset, ab eo pene securi percussus, vixque tandem populi precibus dimissus est. Vide P A P Y R I V S.

Q. Fabius Maximus, c o s. Allobrogum & Bituitum coram regem perdomuit, vnde Allobrox dictus est, anno vrbs 633.

Q. Fabius Maximus Seruilius, c o s. Lustranos deuicit, sed fidem eis datam violauit, anno vrbs 612.

Q. Fabius Maximus Verrucosus, vel Onicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non aliam magis re, quàm abstinendo à pugna ad eò, vt inde cunctatoris cognomen tulerit: Dictatura & quinque Consulatus clarus. Plutar. in eius vita. Vide P A B I L.

Q. Fabius Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturam & quinque Consulatus gessit, de Etruscis, Samnitibus, Vmbris & Gallis sæpius triumphauit, quos variis præliis ferè ad internecionem ceciderat. Gessit autem quintum Consulatum cum P. Decio filio, qui eo se anno deuouit, vrbs scilicet 458.

Q. Fabius Vibulanus, c o s. cum Ser. Cornelio Maluginensi, anno vrbs 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbs 272.

Q. Fabius Vibulanus alter, c o s. cum T. Aemilio Mamercio, anno vrbs 287. Iterum biennio post cum T. Quinto Capitolino Equo deuicit. Tertium c o s. cum L. Cornelio Maluginensi de Equis & Volscis triumphauit.

Q. Fabius Vibulanus, Trib. Mil. Consulari potestate, anno vrbs 342. Iterum, anno 349.

Q. Fulvius Flaccus, c o s. cum Appio Caudice, anno vrbs 489.

Q. Fulvius Flaccus, c o s. anno vrbs 575. Ligures vicit, & de eis triumphauit.

Q. Fulvius Flaccus, c o s. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbs 516. Iterum cum T. Torquato, anno 530. Boios in deditonem accepit. Tertio cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cecidit. Quarto cum Fabio Maximo, Tarentum recepit, anno 545.

Q. Fulvius Nobilior, c o s. cum T. Annio Fusio, anno vrbs 601.

Q. Fufius Calenus, c o s. cum P. Vaticano, anno vrbs 707.

Q. Haterius Antoninus, c o s. cum D. Iunio Syllano, anno vrbs 805.

Q. Hortensius Nepos, Vide H O R T E N S I V S.

Q. Lecanius Bassus, c o s. cum M. Licinio Crasso frugi, anno vrbs 816.

Q. Lepidus, c o n s v l. cum M. Lollio, anno vrbs 733.

Q. Luctatius Catulus Cercus, c o s. cum A. Manlio Attico, anno vrbs 512.

Q. Luctatius Catulus, Vide C A T V L V S.

Quintus Mamilius Vitulus, c o n s v l. cum Valerio Maximo, anno vrbs 488. Iterum cū L. Posthumio, anno 491.

Q. Martius Philippus, c o s. cum L. Aemilio, anno vrbs 472.

Q. Martius Philippus, c o s. à Liguribus victus, anno vrbs 568.

Quintus Martius Rex, c o n s v l. Saruios, gentem Alpinam, superauit, anno vrbs sexingentesimo trigesimo sexto.

Q. Martius Thermus, c o s. cum L. Cæsare anno vrbs 690.

Q. Mártius Tremulus, cos. de Hernicis triumphavit, anno vrbis 448.
 Q. Mártius Vatia, cos. cū L. Merello Cretico, anno vrbis 686.
 Q. Máximus, Eburnus, cos. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.
 Q. Mátius Sczuola, Vide Mutius.
 Q. Minúcius Rufus, cos. cū Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.
 Q. Minúcius Thermus, cos. cū L. Cornelio Merula, anno vrbis 561. Ligures vicit fuditque.
 Q. Naútius Augurinus, cos. cū C. Horatio Pulullo, anno vrbis 297.
 Q. Niger, c o s. cum T. Aproniano, anno vrbis 869.
 Q. Nouiánus, cos. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.
 Q. Opímus, cos. transalpinos Ligures subegit, anno vrbis 600.
 Q. Pédius, cos. cū puero Octauio in locum Hircij & Pausæ, qui in Mutinensi prælio occubuerant, suffectus.
 Q. Peto, c o s. cum Valerio Messala, anno vrbis 867.
 Q. Petílius Spurius, cos. cū Cn. Scipione Hispalo, anno vrbis 578.
 Q. Pópéius Nepos, cos. anno vrbis 613. à Numanti- nis superatus, ignobilem pacem fecit
 Q. Pompéius Rufus, cos. cum L. Sylla, anno vrbis 666.
 Q. Pábilus Philo, c o s. cum L. AEmilio Mamer- co, anno vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lē- tulo, anno 428. Tertio, anno 434. Quarto, anno 448.
 Q. Quintílius Varus, in Germania bellum gerens sub Octauio Cæsare, cū tribus legionibus ad in- ternecionem cæsus est. Suet.
 Q. Seruilius Cæpio, cos. cū Q. Martio Philippo, an- no vrbis 585.
 Q. Seruilius Cæpio, cos. cum C. Lælio, anno vrbis 614.
 Q. Seruilius Fidenas, Trib. Mil. anno vrbis 354. Ite- rum, anno 358. Tertio, anno 361. Quarto, anno 366.
 Q. Seruilius Priscus Dictator Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.
 Q. Seruilius Hala, c o s. cum L. Genutio Auen- tinensi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triennio post. idem Dictator, anno 396. ter- tium c o s. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.
 Q. Sulpítius Camerinus, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358.
 Q. Sulpítius Camerinus, cos. cū C. Popæo Sabino, anno vrbis 761.
 Q. Sulpítius Coffus, cos. cū M. Manlio Capitolino, anno vrbis 322.
 Q. Veránnus, cos. cum C. Pompeio Gallo, anno vr- bis 301.
 Q. Volúsius Saturninus, cos. cum P. Cæpione, anno

vrbis 808.
 Quirinalia, vocabant diem quo sacra Quirino fie- bant. *Fiebāt autem XII. Cæl. Maij. De his Ouid. & Varro.
 Quirinalis collis, Romæ dictus, quod in eo Quiri- ni templū esset, siue quod in eū commigrauerāt Sabini, à Curibus veniētes : & Quirinalis porta, quod ea in collem Quirinalē itur, vel quod pro- xime eam esset Quirini templū. Hodie Roma- norū vulgus à duobus equis marmoreis, Phidie & Praxitelis operibus, in hoc colle sātis, Monte caualium appellat.
 Quirinus, ni, Romuli cognomen, ab hasta, qua assidue utebatur : quam Sabini (inquit Festus) Curim, siue Quirim vocabant : vel à Curibus, hoc est, Sabinis, quos in vrbis partem recepit. Varro 4. de lingua Latina, Quirinum à Quiriti- bus appellatum existimat. Alij Quirinum dici existimant, ob generis nobilitatem à patre suo Quirino, hoc est Marte. Romani enim Martem, dum saureit, Graduum : dum tranquillus esset, Quirinū nominabant. Vide Quidium secundo, Pastorum.
 Quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorū vrbe. Romulus enim, iniro fœdere cū T. Tatío Sabino rú rege, eoque in partē regni, Sabinisque in vr- bis portionē receptis, vt nouorū incolarū bene- uolentiā aliqua sibi ratione conciliaret, mistam Romanorum Sabinorumque gentem vno nomi- ne Quirites appellauit. Liu. 1. ab vrbe.

Aab, psalm. 86, Aegyptum esse quidam memorant.
 Raais, Filius Subal filij Iuda, 1. par. 4. 1. esd. 2.
 Raamias, Nomen viri. 2. esd. 7.
 Rabba, licet diuerse à Rabbath scribatur, videtur tamen eadē esse ciuitas. iere. 49.
 Raba, vrbs ad sinum Ionium: Gentile, Rabzus, Ste- phano.
 Rabáthmoma, vrbs tertia Palestinae, quæ nūc Areo- polis. Ciuis Rabothmomenus, Stephano. Vide Areopolis.
 Rabbath, metropolis filiorum Ammō, quæ hodie à rege Aegypti Ptolemæo, cognomento Philadel- phi, qui Arabiam tenuit cū Iudæa, Philadelphiā nominatur.
 Rabbatámana, Steph. vrbs mōtanæ Arabiæ: profer- tur etiā in neutro genere. Huius autē gentile est, Rabbatamenus.
 Rabboth, Ciuitas in tribu Issachar. iof. 19.
 Rabbothe, Vide Phœnice.
 Rabítius, eques Romanus, perduellionis, id est Iz- sa maicætaris accusatus à T. Labieno tribuno ple- bis, quod Saturnium virum sceleratum & hostē patriæ in tumultu occidisset, de quo extat oratio Ciceronis.

Rábilus, Vide Motho.
 Rab-mag, princeps quidam. iere. 39.
 Rachal, Ciuitas, quam David suorū spoliatorum par- ticipem fecit. 1. regum 30.
 Rachel, Filia Laban, altera vxor Iacob. ge. 29.
 Ra:hius, Longobardorū rex, sub annū Christi 793. cū propē 7. annis regnasset, monachus effectus, regnum Astulpho fratri reliquit.
 Racilius, tribunus plebis, qui de Clodianis facio- ribus est quæstus in senatu. Cicero in Epist. ad Quintum fratrem.
 Rácole, vide Garizi.
 Radágafus, Gothorum rex, Arcadij & Honorij Cæ- sarū temporibus, dicitur habuisse in exercitu sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paulus Diacon.
 Radamirus, Galliarū rex Christianus, Hispaniæ regem Saracenum bello vicit, anno Christi 944.
 Raddaj, Quintus filius Isai. 1. par. 2.
 Ragau, Filius Phaleg, 1. par. 1. qui Reu ge. 11. scribi- tur, luc. 3. Heb. Reu.
 Rages, Ciuitas apud Medos. rob. 1.
 Ragucl, Sacerdos in vrbe Madian, focer Moyfi. ex- od. 2: qui exod. 3. dicitur Iethro.
 Rahab, Mulier quæ hospitio suscepit exploratores missos à Ios. in Iericho. Ios. 2.
 Rahabia, Nomen viri. 1. par. 26.
 Raham, Filius Samma filij Hebron. 1. par. 2.
 Rahelaia, Nomen viri. 1. esd. 2.
 Rañuel, Filius Esau ex Basemath vxore, ge. 36. Filius Iebanæ, 1. par. 9.
 Raia, Filius Subal filij Iuda. 1. par. 4. 1. esd. 2.
 Ram, Filius Esron filij Phares, 1. paral. 2. Filius item Ierameel primogeniti Esron, 1. par. 2.
 Rama, vide Raphia.
 Rama, Ciuitas in tribu Benjamin, haud procul à Ga- baon, iof. 18. iud. 4. 19: quā reedificauit Baasa rex Israel in Iuda, 3. regum 15.
 Ramatha, vrbs Syriæ in monte Ephraim. 1. regū. 1. 15. Hieronymus in Thamnitica regione iuxta Diospolin sitam scribit. Vocatur etiam Rama- thæ.
 Ramathæ, Ciuitas. 1. mach. 11. Eadē quæ Ramatha & Ramathaim.
 Ramathaim, Ciuitas eadem quæ Ramatha : dicitur & Artimachea. 1. regum 1.
 Ramath-lechi, Nomen loci. iud. 15.
 Ramesses, Ciuitas in extremis finibus Aegypti ab Israelitis cōdita, olim (vt Hieronymus ait in He- braicis quæstionibus) pagus Arsenoitis dicta. ge. 43. nu. 33.
 Rameth, Ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.
 Rámeus, Propheta sub Ieroboam, rege Israel. Io- seph.
 *Ramises rex Aegypti (cuius ætate captū est Iliū) Obeliscum fecit quadraginta cubitorum, & aliū longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem fecisse dicuntur viginti hominū millia. Cuius operis admiratione factum est, vt

quum Syenem oppidum expugnaret Cambyfes Rex, ventūque esset incendio ad crepidines Obelisci, extingui ignem iuberet, molis reuē- rentia.
 *Ramyrus filius veremundi, Rex Hispaniæ qui fra- trem Garsiam adhuc impuberem regni consortē assumpit, eo fuit erga fratrem amore. Euseb.
 Rámitha, vide Laodicea.
 Ramoth, Ciuitas sacerdotū atque fugitiuorum in tribu Gad, nou procul à monte Galaad. Ios. 13. 1. regum 30.
 Rances, regnauit in AEGYPTO annis LXVI. vixit autē anno fere ante Romam conditam 560.
 Rapha, Filius Benjamin, 1. par. 6: qui ge. 46. dicitur Echi. Filius item Baana, 1. par. 8. 20.
 Rapha, Nomen viri. 1. par. 7.
 Raphael, Nomen viri. 1. par. 26.
 Raphaia, Filius Ieseiæ filij Phaltia, 1. par. 3. 4. Filius Thola, 1. par. 7. Filius Baana, 1. par. 9.
 Raphaím, populi quos Moabita, Emim: Ammoni- tæ, Zomzommim vocat, dent. 2. Vide Emim. Itē nomen vallis iuxta Ierusalē, Ios. 15. Ios. 17. Eadem quæ Sephela dicitur, forsitan latius patens ad au- strum.
 Raphanæ, vide Rhaphanæ.
 Ráphia, Ptolemæo libro 5. cap. 16. vrbs Idumææ Pa- lestinae prope Iordanem fluuiū, à Iudæis Roma- appellatur. Steph. vrbs Syriæ, sic dicta ab histo- ria Bacchi. 4. 1. 1. enim suere est: Gentile, Ra- phiores.
 Ráphidim, Locus in solitudine, non procul ab Ho- reb monte, vbi vndecima Israelitarum mansio fuit. exod. 17. nu. 33.
 Raphon, Locus trans torrentem, opinor Iaboc. 1. mach. 5.
 Raphu, Pater Phalti. nu. 13.
 Rarētum, vrbs Italiae: Gentile, Rarentinus. Ste- phanus.
 Ráscia, vide Dacia.
 Rasias, Nomen viri. 2. mach. 14.
 Rasin, Rex Syriæ. 4. reg. 16. 1. esd. 2.
 Ratiástum, Ptol. lib. 2. cap. 7. Lemouicū vrbs, vulgō Limoges.
 Ratuménna, auriga, qui cū in ludis Circensibus excussus fuisset, equi eius cū corona & palma in Capitoliū peruenerunt, sedemque ter iustrarūt. Ex quo factū est, vt porta, per quam intrauerūt, Ratumennia diceretur.
 Raudúscula, porta Romæ appellata, à raudo, id est are, quod arata sit.
 Raudénna, vrbs in octaua regione Italiae, in litore maris Adriatici, c. 11. m. pass. ab Ancone, palu- stri in loco sita, aëre tamen innoxio, propterea quod crebris tum fluuiorum, tum maris inun- dationibus sordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis exercendisque locum hunc ve- teres præcipuē delegerunt. Strabo lib. 5. qui eam à Thesalis conditam tradit: qui cū perpetuis Tuscorum incursionibus pares non essent, Vm- bros in partem ciuitatis receperunt. Plinius ta- Xx iij

men libro 3. cap. 15. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota lignis compacta ædificiis, aquis diffusa, pontibusque ac lembis peragrata. Hanc urbem vetustam esse, res ab Ostrogottis gestæ commemorant, qui eam sibi regiā posuerunt. Liuius author est, ab Augusto muris cinctam fuisse, quas Valentinianus imperator ampliavit, eiusque archiepiscopo duodecim ciuitatum episcopos subiecit, Arimini, Cæsena, Fori Liuij, Fori, Cornelij, Fauentia, Briucij, Bononia, Mutina, Regij, Parma & Placentia, quæ ciuitates deinceps sub Exarchatu fuerunt. Et Alaricus subinde eam magnificauit. sic Theodoricus, qui in & octo ex triginta annis regni sedem habuit.

Rauraci, Gallia Belgicae populi. Cæsar in commentariis, & Plin. cap. 17. lib. 4. *Gallicè *Le pays à l'estour de Basle.*

Raymirus, Hispania rex, sub annum sal. 822.

Raymirus, II. Hispania rex, anno sal. 896. Is Alphosum fratrem, qui Christianam fidem abnegarat, persecutus cepit, eumque effosis oculis in vincula coniecit.

Raymirus, III. Hispania rex sub annum sal. 932.

Raymirus, primus Aragonum rex, anno sal. 1016.

*Razenna deus erat Etruscorum qui coniugiis præerat.

Razon, Filius Eliada, 3. regum II.

R E

Reate, oppidum Sabinorum, Italiæ umbilicus, vnde Reatinus populi. Plin. lib. 2. cap. 12. & Reatina præfectura. Valer. Max.

Rebe, rex Medianitarum. nu. 31. iof. 13.

Rebecca, Filia Bathuel filij Nachor, vxor Isaac. gene. 22.

Rebba, siue Reblata, Ciuitas Syriae. num. 34. 4. reg. 23. 2. quæ postea (vt Hieronymus tradit) Antiochia dicta est: sunt tamen qui id negant. Postremo Iustiniani principis tempore (Volat. lib. 1. 1. authore) Theopolis dici coepit.

Recanatum, ciuitas in Italia, quæ à Priscis Recinata Recath, Ciuitas in tribu Nephthali. Iof. 19.

Recem, Ciuitas in tribu Benjamin, Iof. 18. Nomen ducis, iof. 13. Filius Hebrō, 1. par. 2. Rex item Medianitarum, nu. 31. quem Iosephus libr. 4. scribit sui nominis in Arabia condidisse urbem: à Græcis postea Petram dictam.

Recha, Nomen viri. 1. par. 4.

Rechab, Pater Ionadab, 4. reg. 10. Filius Remion Berothita, 2. reg. 4. 1. par. 2.

Redarij, populi Germaniæ ab Henricho imperatore victi, anno salutis 931.

Rediculi, fauū Romæ extra portam Capenam, idcirco dictū, quia accedens ad urbem Annibal, ex eo loco redierit, visis quibusdam perterritus.

Reema, Regio sic dicta à Regma filio Chus. czech. 27.

Reg-Assar, Babyloniorum rex II. Olymp. 55.

Regeticus, Gothorum rex, anno salutis 417.

*Regiacum oppidum vicinum Ambianis vulgo *Arras.*

*Regifugiu. vi. Cal. Aprilis, sacrum verò vi. Cal. Iulij celebrabantur in commemorationem regum exactorum. Ouid.

Regillus, vrbs Sabinorum. Steph.

Reginfridus, Danorum rex, anno sal. 813.

Regisindus, Gothorum rex, anno sal. 650.

Regiu, Siciliae ciuitas maritima, viginti millia passuum à promontorio Peloro secreta. act. 28.

Regium, oppidum Gallia Cisalpinæ, à Lepido ædificatum, vnde & Regiu Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. Ab eo fit adiectiuū Regienis, Regiense. Sed Calepinus à Rhegyo (inquit) quod per aspirationem & ypsilon scribitur (de quo infra) Rhegiensis deducitur. A Regio autem Reginus. Vide Plinium cap. 15. lib. 3.

Regiuscampus, locus prope Rhenum inter Rysam Arulamque, Heluetiorum flumina, Aem. libro 8.

Regma, Filius Chus. ge. 10.

Regom, Filius Iahaddai. 1. par. 2.

Régulus, Vide Marcus, item Atilius.

Rehum, Nomen viri. 1. esd. 2.

Rei, Nomen viri. 3. reg. 1.

Reia, Filius Ioel. 1. par. 5.

Remcia, Nomen viri. 1. esd. 10.

Remismundus, Sueuorum rex, anno urbis 469.

Remmon, Ciuitas in tribu Iudæ quam Simeonis, Iofue 15. 19. Item Petra in tribu Benjamin, Iudic. 20. Vallis item apud Zachariam, 14. siue ciuitas secundum Lyranum, non procul à Maggedo, quæ à quibusdam nunc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab feruorum Iofobeth, 2. reg. 4. Nomen idoli, 4. reg. 5.

Remmon-phares, Decima sexta Israelitarū māsio. num. 33.

Remmono, Ciuitas sacerdotū in tribu Zabulon. 1. par. 6.

Remotia, locus in summo Auentino, vbi Remus de vrbe condita fuerat auspicatus. Stephano vrbs est prope Romam: Gentile, Remuriates & Remurianus.

Rempha, Idolum. act. 7.

Remulinus ager, dictus à Remo, possessiuum.

Remuria, Vide Remoria.

Remus, frater Romuli, primi Romanorū regis, qui quod noua vrbs Romæ mœnia per Iudibrium transiisset, à fratre est interfectus. Liu. ab Vrbe condita, aut certe (vt Ouid n. auit lib. 5. Faustorū) à Celere quodā Tribuno. Post cuius mortem oborta pestilentia, consulto oraculo responsum est, placandos esse manes Remi: ob quā rem sella curulis cum scepro & diademate, & cæteris regni insignibus semper iuxta Romulū quiduis faciētem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

Remus Syluius, Latinorum rex, qui præsidium

Albanorum inter montes posuit, vbi nunc Roma est: ob impietatem fulmine ictus creditur. Renunciata, insula in Aethiopico mari, quæ (vt Plinius lib. 6. scribit) ita diues est, vt equos talentis auri incolæ permuerent.

Reseph, Nomen viri. 1. paral. 7.

Reseph, 4. regum 19. isa. 37. Vrbs Syriae, vt ait Hieronymus. Alij dicunt fuisse Petram, Arabiae ciuitatem. Vide R E C E M.

Resen, Ciuitas ab Assur edificata inter Chale & Niueum. gen. 10.

Résia, filius Olla. 1. paralip. 7.

Respha, concubina Saul, filia Aia. 2. reg. 3.

Ressa, nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Lebna. num. 33.

Rethma, locus ad quem venerunt filij Israel de Aferoth. num. 33.

*Reuocarus vir quidam, qui pro fide Christiana leopardis denotandus traditus est, Imperantibus apud Romanos Valerio & Galenō sub Taruntio præfide.

Rcu, filius Phaleg. gene. 11. qui Ragau. 1. paralip. 1. dicitur: iidem tamen consonantibus & punctis apud Hebræos.

R H

Rha, Ptolemæo lib. 5. cap. 9. Sarmatiae fluius in Europa: alio nomine Volga: à Tartaris Edel nuncupatus. Hinc nomen Rha pontico radici.

Rhabilus, Arabum rex, Vide M O T H O.

Rhacelus, vrbs Macedoniae. Steph.

Rhacole, vide C A T I Z I.

Rhacotes, Alexandria prius vocabatur. Inde Rhacotites. Steph.

Rhadagafus, Gothorum rex, Stilliconis opera Italiam ingressus, cum eam vastasset, tandem in Fefulanis montibus conclusus, captus & occisus est cum multis suorum millibus.

Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, rex Lyciæ, qui quod seuerus fuerit iustitiæ executor, fingitur à poetis apud inferos nocentum explorare culpas.

Rhadamistus, Pharasmanis Iberorum regis filius, cum Mithridate Armeniæ regem dolo cū vxore & liberis interfecisset, ab Artabano Parthorum rege fusus fugatusque est, sub annum salutis 52.

Rhadanusia, vrbs Maesia: Gentile, Rhadanusiense. Steph. Fortè à Rhodani vicinitate dicta, Vide R H O D A N V S I A.

Rhæa, vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam: Gentile, Rhæus. Stephano.

Rhætia, Stephano, Europa regio, quæ vt libro 2. Ptolemæus refert, ab occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lycum fluium, qui in Danubiū exit, & Rhætiam à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubium: à Meridie Alpibus terminatur supra Galliam Cisalpinam. Post Rhætiam versus Orientē sequitur Vindelicia, cui Noricum adheret, Aetna tantum flauio disincta. Diuiditur hodie Rhæ-

tia in duas partes, superiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus incipit sumens, bonam Gallia Cisalpinæ partem ad Latium vsque lacū occupat. Cuius incolæ vulgo Grifones appellantur. Inferior à Lycoamne, qui hanc à superiore diuidit, sumit principium, & vsque ad Aenum fluium porrigitur, qui Rhætiae & Norici terminus est: quam hodie incolunt Boiarij. Vtriusque regionis incolæ Rhæti dicuntur, à Tuscis (vt creditur) oriundi, qui à Gallis sedibus suis pulsi, loca vtrinque Alpibus vicina occuparunt. Apud hos præstantissima nascebatur vna, & præcipue in ea Rhætiae parte, quæ ab Alpium radicibus Veronem, Comūque pertingunt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.

Rhagæ, arum, ciuitas Medorum, ab auulsiōne terræmorus, vnde Rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicatore. Olim Europus vocabatur, deinde Arface, ab Arface rege Persarum.

Rhāmītha, Vide L A O D I C E A.

Rhamnes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes sequutus, noctu dormiens à Nilo est interemptus. Virgil. 9. Aeneid.

Rhamnus, urbis, Atticæ regionis vicus in tribu Aetide, Amphiarai templo, & Nemesis Phidiacæ simulachro insignis: quæ ab hoc vico Rhamnusiacta est. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præsentibus bonis se indignos præbuisent. Ouidius 5. Trist.

Rhampsinus, rex Aegypti post Protea, *qui tantā pecuniarū copiam habuit, quantam nemo regum posterorum adæquauit. Herod. lib. 2.

Rhaphaneæ, oppidulum Syriae: Ciuis, Rhaphaneotes. Stephano.

Rhāphia, Vide R A P H I A.

Rhāpsij, Vide R A P T A E.

Rhaptra, portus quidam: item metropolis Barbaria, Stephano.

Rhaptus fluius quidam. Steph.

Rhariūm, campus in Eleusine, vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.

Rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretae. Gentile, Rhaucus. Steph.

Rhax, insula Lyciæ, vnde Rhagius. Steph. Vide A R S A E I A.

Rhea, Coeli & terræ filia, aliis nominibus Cybele, Ops, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco *ῥέω* fluo, eò quod nullo non bonorum genere affluat, Vide O P S & C Y B E L E.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata, quam cum Amulius patruus eius Vestæ virginem legisset, à Marte compressa, Romulum & Remum peperit: vt latius docuimus supra in dictione I L I A.

Rhebas, vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonauticis, fluius ad fauces Bosphori, Plinio capite 1. lib. 6. Stephano scribit fluium esse in tra-

Pontum: item regionem. Gentile, Rhebaei.
 Rhecharédus, Hispaniæ rex, anno salutis 615.
 Rhédones, Galliæ populi in ducatu Britannicæ. Cæsar in Commentariis. * *Renis en Bretagne.*
 Rhégium, siue Rhegion, Stephano, extremum agri Brucij oppidum, inde nomen habens, quod ibi Sicilia ab Italia credatur esse auulsa. *ἐρηγίω* enim Græcis rumpere est. Ciues, Rhegyni. Steph. cum à Regio Galliæ Cisalpinæ oppido dicantur Regientes.
 Rhégma, ciuitas quædam. Item sinus iuxta Persicum sinum: Gentile, Rhegmatites. Steph.
 Rhemi, Galliæ Belgicæ populi, Mediomaticibus & Leucis finitimi, magna à Cæsare strage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi, sagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præstitisse.
 Rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi, populi dicti, * fratres & consanguinei proximique Suefionibus finitimi veromanduis. Ciuitas est metropolis nomen hoc retinens: in qua Rex francorum vngitur & consecratur, in regno francorum sita. * Rhemnius palæmon Grammaticus qui gloriabatur secum natas esse literas, ac secum demum morituras. Idem M. Varronem Porcum appellare non est veritus.
 Rhene, insula vna ex Cycladibus in Algeo, deferta olim, in quam defunctos suos Delij inferebant: cum in Delo, vt Thucydides lib. 4. scribit, nec parere, nec sepelire fas esset, sicut nec canem alere. Hermolaus, vnde Rhenius, Rhenæus.
 Rhenus, fluuius insignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Bataurum fines in tria cornua diuiditur, totidemque ostiis partim in Mosam fluuium, partim in Oceanum se exonerat. Tria Rheni cornua, teste Glareano in Cæsarem, à Germanis hodie nominantur, Lecca, Vuallis, & Isella: quorum postremum olim non erat: sed à Druso aduersus Germanos bellum gerente, ducta fossa à Rhe no ad mare effectum est, vt munimentum esset aduersus incursum Barbarorum. Quare mirum non est, si tertium hoc ostium Virgilio fuerit ignotum, qui Rhenum vocat bicornem, quasi duo ostia habentem. Horatius de Arte poet. Rhenum protulit neutro genere.
 Rhenus, Italiæ fluuius apud Bononiam. Plinius capite 16. lib. 3.
 Rhétala, vrbs Vmbrorum: Gentile, Rhefaleus. Stephanus.
 Rhéna, vrbs circa Aborum fluuium: vnde Rhefnates, vel Rhefnæus. Steph.
 Rhesus, filii Strimonis & Euterpes Musæ, rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, sed prodente Dolone speculatore Troiano, à Diomede & Vlysse, qui & ipsi speculatum venerant, prima nocte occisus, antequam eius equi Xanthum bibissent, cum vespere tum primum aduenisset, & clausis iam portis in litore retendisset: fuerat enim responsum illi oraculo,

si ipse & equi ipsius Xanthum bibissent, Troianæque pabula gustassent, inuictam fore Troiam: sed illi rege occiso, statim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troia: a.
 Rhético, conis, mons in Rhetiis. Pomponius lib. 3. Vulgo *Pratigen.*
 Rhetinum, Vide *ΡΗΤΥΜΝΑ.*
 Rherus, gigas, quem Dionysius in leonem conuersus occidit, vel Centaurus quidam, Ixionis filius.
 Rhexénor, Nausthoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinoi, fratre Apollinis sagittis interfecto, vxorem duxit. Homer. circa initium 7. Odiss. Hic ab Apolline percussus obiit.
 Rhinocurâra, vrbs Aegypti, sic ab antiquis incolis dicta, quorum nasi erant mutilati. Gentile Rhinocuræus & Rhinocurorites. Steph.
 Rhion, Aetoliæ promontorium. Plin. lib. 4. cap. 2. Promontorium (inquit) Antirrhium, vbi ostium Corinthiaci sinus, minus mille passuum latitudinis influentis, Aetolofque dirimentis à Peloponneso: Promontorium quod contra procedit, appellatur Rhion.
 Rhipe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhipæus. Steph.
 Rhiphæi, montes Septentrionales Scithiæ, Plin. libro 4. capite 12. Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirant, quod *ῥήπιος*, hoc est, à flammis vi deductum putent: quod ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aspiratam: ad differentiam Rhipeorum montium, teste Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Rhiphæus, a, um, id est, Scythicus, & Aquilonaris: vt Riphæus populus, & Riphæa nix.
 Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ovid. duodecimo Metamorph.
 Rhipheus Troianus, iustitiæ nomine Troianis omnibus prælati. Virgilius secundo Aeneid.
 Rhitymna, Ptol. lib. 3. cap. 17. vrbs Cretæ. hodie Rhetinum: vulgo Aretina. Steph. *ῥιθύμνια*, inde Rhythymniates & Rhithymoius.
 Rhizénia, vrbs Cretæ. Ciuis, Rhizeniates. Steph.
 Rhizis, promontorium magnum quod Troglodytæ habitant, Rhizij inde, & Rhizitæ, & Rhiziani dicti. Steph.
 Rhizon, vrbs & fluuius in Illyria (Stephanus in *Βοθρ.*, & Rizonicus infra) Ciuis, Rhizonites, Stephanus.
 Rhizus, vrbs Theffaliæ: Gentile, Rhizuntius. Stephanus.
 Rhodæ, vide *ΡΩΔΙΑΕ.*
 Rhódanus, fluuius Galliæ rapidissimus, à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Plin. lib. 3. cap. 4. Nascitur in Alpibus Rhæticiis, non ita longe à Rheni fontibus: ferturque per Lemannum lacum: deinde versus occidentem per Galliam fluens, Ararim apud Lugdunum suscipit. Inde ad Meridiem conuersus, Isaram Druentiámque admittit: tandemque apud Heracleam vno ostio, & paulò

& paulò vterius duobus, aliis in mare Mæsilio-ticum euoluitur.
 Rhodanúfia (melius quàm Rhadanusia, vt supra, licet vtrumque apud Stephanum diuersis locis reperitur) vrbs Mæsilii. Ciuis, Rhodanusius.
 Rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.
 * Rhodericus rex Gothorum, in bello quod gessit contra Sarracenos perdidit Dec millia hominum, Rhode, Nomen puellæ. act. 12.
 Rhódia, Nympha Oceani & Tethyos filia, Hesiode in Theogonia. Stephano vrbs est Lyciæ: Gentile, Rhodiæus, Rhodicus, & fœmininum rhodiás.
 Rhódo, vrbs Indicæ: Gentile, rhodætes. Steph.
 Rhodogúne, filia Darij, quæ post mortem viri, nutricem, quæ illi secundas nuptias suadebat, occidit.
 Rhódope, mons Thraciæ, à rhodope Thracum regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuersa, vel (vt alii placet) ibi sepulta. Vel à rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Vnde Rhodopeus Orpheus cognominatus est.
 Rhódope, siue rhodopis, Suidæ, meretrix nobilissima ex Thracia, AEsopi fabulatoris aliquandiu conferua, & postea à Charaxo Sapphus poetriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redempta. Hæc, teste Plinio lib. 36. cap. 12. tantas opes meretricio quæstu corrasit, vt pyramidè insignem suis sumptibus extructam reliquerit.
 Rhódope, Stephano (Gentile, rhodopeos) Ionix ciuitas.
 Rhodóphone, Syria dicta, ea parte, qua transit Taurum montem.
 Rhodúntia, regio prope OEtam: Gentile, Rhoduntius. Steph.
 Rhodus, insula nobilissima in mari Carpathio, Carix adiacens, ambitu *c x x m. pass.* Hæc insula inter Asiaticas insulas tertia numeratur. Nam Lesbos & Cyprus maiores habentur. Solinus author est, nullum toto anno diem tam nubili esse, quo in hac insula Sol non cernatur: in ea autem tres fuerunt vrbes Rhodus, Lyndus & Chamyrus.
 Rhodus vel rhodos, vrbs in Carpathio mari in insula eiusdem nominis: olim admodum celebris: dicta à rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus lib. 6. siue ab eo quod capulo rosæ illic inuento sit ædificata. Gymnasium habuit Asiatica eloquentia, & mathematicis studiis clarissimum. Ideo Aristippus philosophus Socraticus clarissimus, cum naufragio eiectus in rhodienstem litus animaduertisset Geometrica schemata descripta, exclamasse ad comites, ita dicitur: Bene speremus, hominum vestigia video. Vitruuius lib. 7. In ea fuit admirandæ magnitudinis colossus, 70. cubitis altus, soli dicatus, à quo postea Rhodij appellati sunt Colossenses, ad quos Apostolus epistolam scripsit. In ea etiam vrbs opulentissima Lyndus, ex qua Cares statuarius qui colossum extruxit * apud hos olim sacrificiū quoddam fiebat, vbi res iurgis & verbis male omina-

tis peragebatur. Quum Dianæ Lyridiæ sacrificabant, dies aliquot apud aram deæ conuiuia peragebant, atque inibi perpetuo manebant.
 Rhodússa, vrbs Argiæ terræ. Vnde rhodussius & rhodussæus. Steph.
 Rhœbus, equus Mezentij. Virgilius 10. Aeneid.
 Rhœsus, vide *ΡΗΕΒΑΣ.*
 Rhœtæum, siue Rhetus, promontorium Troiæ, in quo sepultus fuit Aiax Telamonius. Inde rhœteus & rhœteius, a, um.
 Rhodus, Cycladum insularum nobilissima, quæ distat à portu Asiæ nonaginta millibus passuum, act. 21. Est etiam ciuitas Troadis. Ciuis rhœteus: fœminina, rhœteás, rhœtis.
 Rhœtia, vrbs Bæctorum: Gentile, rhœtianus vel rhœtienus. Stephanus.
 Rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Casperiam superduxit nouercam: hanc priuignus stuprauit. Quo cognito, cum eum pater persequeretur, & ad poenam vocaret, fugiens ille se ad Turnum contulit. Seruius.
 Rhœtus, gigas, qui cum Iovem de cæli possessione deicere conaretur, à Dionysio in leonem transmutato interemptus est. Horat. 2. Carm. Vide *ΡΗΕΤΥΣ.*
 Rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta ostia Sati fluuij: Gentile, Rhœxius aut rhœxites. Steph.
 Rhon, vrbs Scythiæ Gandaricæ: Gentile, rhonius, vel rhonites. Steph.
 Rhógane, vrbs Indiæ. Stephanus.
 Rhoge, insula iuxta Lyciam: Gentile, rhogæus. Stephanus.
 Rhogmi, nauale Ciliciæ: Gentile, rhogmites. Steph.
 Rhondra, gens Thraciæ, vide *ΓΟΝΔΡΑΕ.*
 Rhondæi, Steph. populi Thraciæ.
 Rhopes, populi quidam. Steph.
 Rhôs, vide *ΛΑΟΔΙΣΑ.*
 Rhofus, nominatur à Stephano, nec explicatur, cuius gentile est rhofius vel rhofeus: possessiuum rhoficus, vt scopulus rhoficus. Strabo li. 14. Rhofum scribit ciuitatem esse in Iffico sinu.
 Rhótinus, Britonum rex, anno salutis 469. Steph. vrbs est Messenes, vel Achaicæ, & alia Aetoliæ que Moliction etiam vocabatur.
 * Rhoxane amafia Alexandri, Sarrapis Barbari filia, quam Alexander totius pene orientis victor & Imperator, ob solam eius pulchritudinem matrimonio sibi iunxit. vide Curtium lib. 5.
 Rhóxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ suam esse dicunt.
 Rhoxoláni, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam rhutenos esse putant.
 Rhoxonocæa, ciuitas quædam. Steph.
 Rhuténi, populi Galliæ Aquitanicæ (vt inquit Plinius) contermini Narbonensi prouinciæ. Vide *ΡΗΟΧΟΛΑΝΙ.*
 Rhybdus, castellum Siciliæ: Gentile, Rhybdus. Stephanus.
 Rhymnus, fluuius, à quo populi & montes Rhymanici dicti sunt. Hermolaus in Plinium.

Rhynchæ, parua regio Eubææ: Gentile, Rhyncæus. Steph.
 Rhindacus, fluuius, qui in Pontum euoluitur. Hinc Rhindaciûs, a, um. Iuxta hunc oppidulû est, quod Artæi murus vocatur.
 Rhindacus, fluuius, Sira. lib. 12. ex Aranitide ortum habens, qui assumptis ex Abrettana Mysia cum aliis, cum etiam Mecesto, ab anchora Abasitica in Propontidem iuxta Bœbicum insulam emittit. Metrodorus verò, vt ait Plinius li. 3. cap. 14. scribit circa Rhindacum amnem in Ponto serpentes in tantam magnitudinem adolecere, vt superuolantes, quanuis altè pernitérque, alites haustu captas absorbeant.
 Rhindacus, Stephanus, vrbs inter Phrygiam & Hellespontum. Vnde Rhindacenus, Rhindacites, & femininum Rhindacis.
 Rhynitæus, vir Thracius, cuius exemplo (ait Plutarchus in vita Romuli) Cæsar sæpe dicere consueuerat, amare quidem se prodicionem, sed proditores magnopere abhorreere.
 Rhynthon, Tarentinus nugator vilissimus, in agendis præcipuè fabulis: à quo Rhynthonicæ fabulæ dictæ sunt. Varro & Columellæ, modo Mytho, modò Rynthon dicitur.
 Rhypæ, vrbs Achaica. Vnde Rhyps, Rhypæus: & possessiuum Rhypicus. Steph.
 Rhyia, vide H Y S I A.
 Rhytius, Cretæ ciuitas, Homero 2. Iliad. *ῥυτιον* Stephanus: Ciuis, Rhuticus: à Rhytiasso, Rhytiasseus.

R

I

Richomærus, c o s. cum Clearcho, anno vrbs 1137. Riciarius, Sueuorum rex, cum Hispanias inuassisset, victus, in fuga occisus est, anno salutis 457.
 Ricina, vna ex insulis quæ Hybernæ adiacent, Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Plin. Ricnea dicitur.
 Ricnea, lege R I C I N A.
 Rigiacum, auth. Ptol. lib. 3. cap. 9. Atrebatum ciuitas. Vide A L E X I A.
 *Rigodulum locus est inter Belgas supra Mosellâ fluuium, nò longe à finibus Treuorum editus, vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuorum & Germanorum magis casu quam prouidentia fudit, proximum Meteorium finibus, motibus & Mosella fluuii septus. Tacitus.
 Rinna, Filius Simeonis. 1. para. 4.
 Ripaâlta, Britannæ locus Ptolemæo lib. 2. cap. 3. vulgò *Roxemburg*.
 Ripæ, siue Ripci, sine h, montes Arcadiæ, quam addimus, quoties Riphæos mōtes Scythiæ significam.
 Ripæa, vide R I P H A E I.
 Riphæi, vide R H I P H A E I.
 Riphath, Filius Gomer. gene. 10. Ab hoc Riphæi dicuntur, qui Paphlagones cognomentum sortiti sunt.
 Ripheus, vide R H I P H E V S.
 Rissium, Liburniæ vrbs Ptolemæo lib. 2. cap. 17. hodie Rhisium.
 Riustana, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Gengen*.
 Rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.
 Rizonicus, sinus Liburniæ, Ptol. hodie Catharum.

R

O

Roaga, Filius Somer filij Heber. 1. para. 7.
 Robertus Bauarus, imperator Roman. anno salutis 1401.
 Robertus, Constantinop. imperator, anno salutis 1220.
 Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibusque disciplinis: præsertim sacris, Burgundiam regno suo adiecit, ex Henrici regis testamento.
 Robertus, rex Neapolitanus, anno salutis 1308.
 Robertus Brusæus, Scotorû rex, vir bellicosissimus Anglos, perpetuos hostes, innumeris cladibus affecit: vixit autem sub annum salutis 1314.
 Robertus, Saxonæ dux, imperator electus, sapius cum Henrico Cæsare varia fortuna congressus, ad postremum victus & interfectus est.
 Robertus Guiscardus, Normanus, Apuliæ rex, bellocarissimus, in omnibus bellis victoria potitus, Calabriam, magnamque Siciliæ partem cepit: Grecos, Venetos, & Alexium Constantinopolitanum imperatorem pluribus præliis fudit: vixit autem sub annum salutis 1080.
 Robertus, Stenartus, Scotiæ rex, anno salutis 1366.
 Robertus, Aquitaniæ dux, apud Suefiones, à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno salutis 922.
 Robigo, ginis, siue Rubigo, dea Romanorum, quæ ideo colebatur, vt vitium segetum, quod robiginè siue rubiginè appellam, auerteret. Varro. 1. de re rust. cap. 1. Robigum deum facit, eamque Floræ coniungit: cui etiam Robigalia festa publicè instituta asserit, quemadmodum Floræ Floralia. Author est Plinius lib. 18. cap. 29. Robigalia, siue Rubigalia à Numa Pompilio fuisse instituta anno regni sui vndecimo, eaque ad septimum Cal. Maij celebrari solita: quo tempore segetes rubiginè maximè sunt obnoxia. * Tales sunt nostro tempore Supplicationes Ambaruiæ & Ambaruales, quæ sunt vt fructus terræ agricolarum voto respondeant.
 Roboam, filius Salomonis, cuius cum avaritiam & crudelitatem Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo possent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ scilicet & Bèiamim, quæ regni diuisio in posteris etiam regibus durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Israel dicerentur. 3. reg. 11. 1. paralip. 3.
 Rodericus, Hispaniæ rex, anno salutis 707.
 Rodericus Cidus, nobilis Hispanus, Valentiam vrbs, pulsus Saracenis, recuperauit, anno salutis 1030.
 Rodoaldus, Longobardorum rex, anno salutis 657. is in adulterio deprehensus, à marito adulteræ interfectus est.
 Rodolphus, Rom. imperator, anno salutis 1273.
 Rodolphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus, anno salutis 927.
 Rodolphus, Bohemiæ rex, anno salutis 1306.
 *Rodolphus quidam Gondaga cognominatus, quò vxorem adulterij compertam haberet, eam vna cum adultero in concubitu deprehensam occidit.
 *Rogatianus senator Romanus, qui semel tantum in die cibo dabat operam. Volat.
 Rogel, Fons prope Ierusalem in tribu Iuda ad septentrionem. ioh. 15. 18. 3. regum 1.
 Rogelim, Oppidum Galaad, videtur esse in vicinia Mahanaim. 2. regum 17.
 Rogérius, Roberti Guiscardi filius, Apuliæ rex.
 Rogérius, Siciliæ comes, per quadraginta sex amplius annos varia fortuna regnauit, Apuliam & Calabriam subegit: quare elatus, Italiæ regem se appellari vult, vnde à Lotario Cæsare pulsus, iterum eam recepit, in Africam classe delatus: Sacenos multis cladibus eò compulsi, vt tributum sibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthum, Thebas, Eubœam quæ cepit, Constantinopolim obsedit: vnde cum soluisset, in Siciliam rediturus, à Venetorum classe spoliatus est.
 Rogon-melech, Princeps Darij regis. zacha. 7.
 Rohob, Ciuitas Leuitarû in tribu Aser, ioh. 13. 19. 1. paral. 6. Rex Soba, 2. paral. 8.
 Rohobis, filius Eliezer filij Moyfi. 1. paral. 23.
 Rohoboth, Ciuitas Idumææ prope flumen, patria Saulis Idumæorum regis. gene. 36.
 Rollo Danus, nouas cædes quærens, cum magna iuuentutis manu in eam Galliarum regionem cum venisset, quæ Rothomago vicina est, eamque occu-

patam Normaniam à sui populi nomine dixisset fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiuque filiam vxorem duxit, assumpta Christianorum religione: ab eo deinde Normanorû principes profecti sunt.
 Roma regina vrbum, & totius propemodum orbis olim caput, à iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alij multis ante Romulum seculis nonditam volunt, primùmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpisse post Euandri & AEnæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiusdem significationis translata, *ῥώμην* appellarunt. Sunt qui existiment AEnæ neptem & Ascanij filiam, nomine *ῥώμην*, huic nomen indidisse. Nec defunt, qui Troia capta Achiuos quosdam ea in loca venisse asserant: cumque in Palatino monte oppidum condidissent, à nobilis captiuæ nomine *ῥώμην* appellasse. Plura apud Festum Pompeium li. 16. Id certè constat, à tenuissimis ortam esse principiis, primùmque in Palatino monte conditam fuisse: sæpiusque deinde pomeria eius fuisse prolata. Scribit enim Plinius lib. 3. cap. 5. Vespasiani temporibus ambitum vrbs fuisse x i i i. m. c. c. pass. Vopiscus autem tradit, Aurelium Imperatorem ambitum eius ad x x. m. passuum ampliasse. Sepricollis dicta est, quòd septem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium siue Capitolinum.
 Roma, cōcubina Nachor fratris Abraham. gene. 22.
 Roma, Itali filia, quæ Romam primùm in Palatino monte, vt quidam volūt, constituit, anno à Diluuiò 681.
 Romandus, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. populi sub Rothomago, quos Normanos esse Volaterranus scribit. Hodie Veromandi. *Vermandois*. Alijs Romandui, vt Volaterranus habet.
 Romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.
 Romanellus, Romæ filius, primus Montanorum Aboriginum rex, anno à Diluuiò 727.
 Romanula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ædem Volupia.
 Romanus, papa, anno salutis 898.
 Romanus, Italiæ exarchus, anno salutis 596.
 Romanus Diogenes, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1071.
 Romanus, clasis præfectus, sub Constantinopolitanis imperatoribus, vir astutissimus, & rerum gerendarum scientissimus, cum animaduertisset Constantinum v i i. Cæsarem, literis, picturæ & philosophiæ deditum, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quasi vicarius) gerere cœpit: deinde, cum res magnas gessisset, non solum se imperatorem, sed & filios suos, Stephanum & Constantinum, appellare ausus est: & imperauit etiam annos trigintanovem, coniuente Constantino vero imperatore, donec à filiis potestate omni exutus, monasterio inclusus est.

*Romanus Iunior, nepos Romani Leucapeni senioris ex filia, vir fuit omnium ignauissimus, vino tantum, ocio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Iosepho Bringæ præfecto imperij cura, ob cæsaris ignauiâ tradita est. Eius incredibilis in mortē ingratitudo, eâ ad mortem adiecit. Volat. lib. 23.

Romelia, Pater Phæce regis Israel. 4. regum 15. 16.

Romēthi- ezer, Nomen viri. 1. paral. 25.

Romoaldus, Crimoaldi filius, dux Beneuentanus. Romula arbor dicebatur, ficus secundum aliquos, sub qua Remus & Romulus pueri inuenti sunt. Romuleo, vrbs in Italia, à P. Decio R O C O S. de Samnitibus capta, anno vrbs 457.

Romulus, Martis ex Ilia filius, Nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio: qui non contentus fratri natu. maiori imperium præripuisse, vt posteritati quoque suæ tyrannidem constabiliret, Laufum prolem illius masculam interemit. Iliam quoque, vt spem omnem nepotū fratri eriperet, sub specie honoris virginem Vestalem legit, eoque modo perpetua virginitate damnauit. Ea tamen postea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehensa, gemellos peperit: quos Amulius in Tiberim abiici iussit, matrem autem vivam in ripa fluminis defodi. Verum cum id temporis Tiberis extra ripas restagnasset, nec adiri vsquam ad iusti annis cursum posset, qui mergendorum puerorum negotium susceperat, in proxima eos alluuit, vbi postea Ruminalis ficus fuit, expositos reliquit. Quo in loco à Faustulo regij pecoris magistro inuenti sunt, & Laurentiæ vxori educandi traditi, quæ quod vulgato corpore quæstum faceret, ideoque Lupa inter pastores vocaretur: factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea cum adoleuissent, de genere suo à Faustulo edocti, Amulium trucidant: auumque Numitorem in regnum restitunt. Nec ita multo post collecta magna pastorum manu, urbem novam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere posset, orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit remanum iudicio permitti. Cùmque Remo in Auentino vultures sex priores, Romulo autem in palatino duodecim, sed posteriores apparuissent: illo tempore, hoc numero se potiorē esse asserente, exorta inter pastores primū altercatio est, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus in turba iectus cecidit. Vulgatiores fama est, ludibrio fratris Remum nouos muros transfuisse: inde à Romulo, siue à Celere quodam militum Tribuno, Romuli iussu fuisse interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus, vt urbem incolis frequentiorē redderet, Asylum ape-

ruit. Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conscripsit. Vicinis connubia negantibus virgines, quæ ad Consulium spectaculum conuenerant, rapuit. Ceninenses bellum inferentes prælio vicit, regēque obruncato, Ioui Feretrio opima spolia obtulit. Aternates deinde, & Sabinos prælio superatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes insequutus, urbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque post aduersam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, cum ad Capræ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempestate, repente nusquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus disceptus. Ab huius nomine Romani dicti sunt Romulidæ.

Romulus, c o s. cum Placido, anno vrbs 1095.

Romus, Vlyssis & Circes filius. Steph.

Romus, rex Galliarum, anno serè ante Romam conditam 700.

Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam serè 700.

Romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romyliates. Stephanus.

Ros, filius Beniamin. genef. 46.

Rolsca, Fello, campus in agro Reatino, quia in coarua rore semper humida feruntur. Aliàs Rolsca sine c.

Rolscius, histiro insignis, in arte sua vsque ad eum absolutus, vt si quem significare velimus, ceteris sui generis hominibus præcellere, Rolscium κατ' ἄξιν appellemus. Hic quum obliquos haberet oculos, turpique esset aspectu, primus persona in scena vsus est: populus tamen eum sine persona intueri malebat, ob pronuntiandi dulcedinem. Cicero de oratore. Scripsit & librum in quohistrionicam eloquentiæ comparauit.

Rolscius Amerinus in causa parricidij defensus à Cicerone.

Rolscius Otho, in Tribunatu suo legem tulit, quæ equestrem ordinem à plebe distinxit, Equitibus x i i i. gradus seorsim assignans, in quos nemo reciperetur, nisi qui quadringentorum sestertiorum censum expleret. Hæc lex à latore Rolscia appellata est.

Rolsca, vide R O S C A.

*Rolsmunda filia Cunimundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Albionum regem Longobardorum: cui quum aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinasset, irata Rolsmunda non prius minitari destitit, quam eum curauerit necandum. Vno mortuo alium maritū Heluringem nomine sibi copulauit, quæ postea veneno copulauit.

Rostra, templum Romæ in foro ante curiam Hostiliam, in quo erat suggestus à rostris nauium Anianum, ex quo concionabantur. Lucan. lib. 1.

Rosus, ciuitas in Iuxta sinu. Strabo lib. 14.

Roth, Ciuitas tribui Gad data in possessionem. nu-

meri 32. Heb. Atroth.

Rotoris, Longobardorum rex, Arrianæ hæresi adiectus, præcepit vt singulæ ciuitates episcopos duos haberent: alterum Arrianum, alterum Catholicum. Blond.

*Rotho quidam, reſte Saxone Grammatico, pyrata quidam. Ea tempeſtate (inquit) Rotho ruthenorum Pyrata patriam noſtram rapinæ & crudelitatis iniuriis proſtigabat.

Rothomagus, Ptolemæo lib. 2. cap. 8. Galliarum ciuitas ad Sequanam. Rouan.

Roxana, Dari filia, Alexandri concubina, quæ quæ prægnans eſſet, à ſore ſe Satyra in puteū demerſa eſt, quod eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. Plutarchus in Alexandro.

Roxicum, Corficæ inſulæ ciuitas, Ptolemæo lib. 3. cap. 2. vulgo Rogela.

Rubē, Filius Iacob, ex Lia, gene. 28. natu maximus. Rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia, siue à rubore dictum. Inde Rubens, a, um: vt, Vimen Rubecum, Virgæ Rubæ, quæ Rubis afferbantur, fiscellis texendis vtilis.

Rubicon, onis, fluius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte nascens, & inter Ariminum & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus.

Rubigo, Vide R O B I G O.

Rubicatus, Prol. libr. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarracensis fluius: vulgo Lubregat.

Rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercussu existimabant talem reddi colorem. Alij ab arena, terraque. Quod Latini rubrum mare nuncupant, Græci Erythraū vocant: erythros enim rubrum Latine dicitur. Curtius ab Erythro rege inditum esse nomen existimat.

Rudia, arum, Ptolemæo (ῥοδία Stephano) siue Rhodiæ, Plinio, oppidum pediculorum, siue Salentinorum, non procul à brundisio, à Græcis conditum, patria Ennij poetæ: quem idcirco Rudium hominem vocat Cicero pro Archia Poeta.

Rufæ, oppidum Campaniæ, quod Tarno auxilia misit aduersus Aencam. Virgi. 7. Aeneid.

Rufinus, consularis à Fabritio Cenfore damnatus, quod decem pondo argenti apud eum inuenta essent.

Rufinus alter, vnâ cum Stilicone & Gildone, relictus à Theodosio seniore imperij administrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilicon in Occidente, Rufinus verò in Oriente: omnes sanè cupiditate regni incensi, in suos principes arma conuerterunt, ex quo diuersis modis oppressi perièrunt. Volaterranus.

Rufinus, c o s. cum Eusebio, anno vrbs 1100.

Rufinus, c o s. cum Laterano, anno vrbs 949.

Rufus Volusianus, c o s. anno vrbs 1066.

Rufus Albinus, c o s. cum Constantio Cæsare, anno vrbs 1087.

Rufus Posthumianus, c o s. cum Zenone, anno vrbs 1201.

Ruffimacæ, oppidum Campaniæ. Cato cap. 22.

Rufus, c o s. anno vrbs 934.

Rufus, c o s. cum Constantio, anno vrbs 1210.

Rufus Purpureo, legatus Roma. in concilio Actorum. Liius libro 32. Rufus, Centurio sub Cipione Africano, cuius res gestas, & quæ in bello præparantur, scripsit. Appianus. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus, poeta Bononiensis, cuius meminit Martialis. Rufus medicus, sub Traiano principe multa conscripsit, quorum nihil ad nos peruenit, sepe tamen ab alijs testis citatur. Rufus Corinthius, sophista, quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philostratus.

Rullus, Plin. lib. 8. cap. 51. solidum aprum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis consulari legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, resistentem Cicerone.

Ruma, Ciuitas in tribu Iuda, iudicum 9. 4. regū 23. quæ aliàs Remphis, item & Arimathæa, Eusebio vocatur. Legitur iosue 15. Ruma, iuxta 1. x. x. vbi ex Hebræo legendum Duma.

Rumia, dea, quæ rumis, id est mammis, hoc est pueris lactentibus præsidebat. Augustinus 4. Ciuit. Varro 2. de re rustica, cap. 11. Non negarim, inquam, ideo apud diuæ rumiæ sacellum à Pastoribus satam ficum. Ibi enim solent sacrificare lacte pro vino; & pro lactentibus, * alio nomine dicitur rumilia.

Ruminalis ficus, sub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuisse, quæ & Romula vocitata est. Siue quod sub ea pecudes ætatis tempore frigora capientes, herbas ruminare consueuerant.

*Ruminus Iuppiter dictus est, quod Rumam, id est mammam animalibus cunctis præberet.

Rumoridis, c o s. cum Theodosio Augusto, anno vrbs 1156.

Ruscada, solùm à Io. Hontero in Africa recesserat. Rúsia, regio Sarmatiæ Europææ.

Rusticius, c o s. cum Olibrio, anno vrbs 1217.

Rústicus Bolanus, c o s. cum Calphurnio Pisone, anno vrbs 863.

Rústicus, c o s. cum Vitali, anno vrbs 1275.

Ruth, Vxor Maholon filij Elimelech Beth-Ichemitar. ruth. 1.

Rutheni, populi Galliarum Narbonensis non longè ab Auerna & Santonibus. Alij sunt Rutheni in Sarmatia Europæa, vltra Liuoniam: hodie Russi dicuntur, & eorum regio russia, vide R H Y T E N I. *Le pays à l'entour de Rhodes.

*Rutilia Romana mulier quæ constans vsque adeo fuit, vt post amissum filium Cottam (quem in exilium fuerat fecuta) lachrymas nullas emisserit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero

in Bruto, Rutilius in quodam tristi & seверо didicendi genere versatus, est magnū munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes icionæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panætij auditor, propè perfectus in Stoicis. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante se imperatoris exemplum secutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorū accersitis, vitandi atque inferendi ictus subtiliorem rationem legibus ingeneravit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Seneca in sexto De beneficiis ponitur, Malo ut patria mei exilij erubescat, quàm reditu mereat. Valerius & Seneca lib. 6. De beneficiis.

M. Rutilius Censorinus, teste Valerio, de moderatione, iterum Censor creatus, in concione populū corripuit, quòd eam potestatem bis sibi detulissent, cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum iudicassent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rútuba, fluvius Liguriæ ex Apennino fluens. Plinius lib. 3. cap. 5.

Rútuli, antiquissimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danæ Acrisij filia condita. Hi Turno duce bellum adversus Aeneam gesserunt. Virg. 6. Aeneid.

Rutúpiæ, Ptolemæo, Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniarum: à quo viciniam promotorium Rutupinum, lictorūque adiacentia Rutupinæ appellantur.

R Y

Ryfa, fluvius Helætorum, in Rhænum influens.

S A

Saaph, Filius Iahaddai, 1. para. 2.

Saal, Nomen viri, 1. efd. 1.

Saanauim, Ciuitas, limes tribus Nephthalim, iof. 19.

Saaráim, Ciuitas in tribu Iuda, in qua posteri Simeonis habitauerunt, iof. 15. 1. para. 4.

Saba, Filius Regina, gene. 10. à quo ciuitas regalis Aethiopiæ nomen accepit, 3. regum 10. isaia 60. Hanc Iosephus li. 2. à Cambise rege Meroen ex sororis vocabulo cognominatam scribit. Hanc Nilus circumdans inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan, gene. 10. Postremo, sic nominabatur filius Iectan, gene. 25.

Saba, gene. 10. 1. para. psal. 71. isaia 43. Filius Chus. Inde Sabæi populi qui Fœlicem Arabiam incolunt dicti.

Saba, Arabum metropolis in monte sita, appellata, quod est reuereri, seu venerari: quia thus mittit, quo in sacrificiis utimur, ut notat Seruius, & ideo thuriferam vocat Ptolemæus. Vel *ἁβῆ* ἁβῆ, quod est sacrificare. Vide S A B A E A &

S A B A E T.

Sabaetani, Nomen viri. mat. 27.

Sábacus, Aethiopus rex, qui Anisim Aegypti regem fugavit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herodotus lib. 2.

Sábacus, Aethiops quidam Vulcani sacerdos.

Sabæa, regio Arabiæ Fœlicis, in qua sola thus nascitur.

Sabæi, populi Fœlicis Arabiæ, ditissimi thure, & sylvarum fertilitate odorifera: * corpora mortuorum non pluris faciunt quam stercore. Quinetiam reges ipsos inter Sterquilinia reiciunt. Horum metropolis est Saba, quam Strabo libro 16. Mertabam vocat. Vide Strabonem libro 6.

Sabama, Ciuitas quam ædificauerunt filij Ruben. nume. 32. iofue 13. Locus hic vitifer in vicinia lazari. isaia 16.

Sabania, Nomen viri, 2. efd. 9.

Sabánuus, Bulgarorum rex, Constantino Iconomacho quòd consentiret, regno à suis exutus, Constantinopolim se recepit.

*Sabacæ populi Indiæ, qui populi non regum imperio regebantur. Auctor Curtius.

Sabarim, Locus trans Iordanem in terra Amorrhæorum, qui à frangendo hoc nominis inuenit: siquidem ibi Iisraelitarum acies fracta est. iofue 7.

Sabarim, ezech. quadagesimo septimo, Nomen loci, qui est inter terminum Damasci, & confinium Emath.

*Sebastianus vir sanctissimus, cuius Mediolanensis, qui pro fide Christiana sagittis confossus est sub Diocletiano Imperatore. Volater.

Sabat, Mensis quandoque Februario nostro respondens, zach. 2.

Sábata, Ptolemæo. lib. 3. cap. 1. Sabatium Plinio libro tertio, cap. 4. Sabatia Pomponio libro 2. maritima ciuitas Liguriæ: vulgo *Sauna*.

Sábate, locus vnde sit Sabatinus, na, num.

Sabath, nomen proprium, à quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Hastabari, ut Iosephus inquit.

Sabatha, filius Chus. gene. 10.

Sabathacha, filius Chus. gene. 10.

Sabáthra, Ptolemæo libro 4. capite tertio, vrbs parua Syrtis. Plinius. Sabatra dicta vulgo *Raxamabes*.

Sabbathái, nomen viri, 2. efd. 11.

Sabbátia, vicus Celticus. Gentile, Sabbatianus, vel Sabbatius. Steph.

Sabbatína, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

*Sabazius Bacchus dictus est à Sabafmis id est tripudiis & furiosis saltationibus, cuiusmodi fiebant in huius dei sacris.

Sabee, ciuitas in tribu Simeon. iof. 19.

Sabelli, populi Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marfos incolentes: alio olim nomine Samnites dicti, Stephano lib. 3. cap. 12. Hinc Sa-

bellus, a, um.

*Sabellius historicus, qui historiam vniuersalem ab exordio mundi vsque ad sua tempora scripsit, eamque per Eneades digessit.

Sabélius, hæreticus, Christum filium Dei esse negabat: vixit autem sub annum salutis 257.

Saber, filius Caleb ex Maacha concubina. 1. paralip. 2.

Sabi, populi Phrygiæ: Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos. Steph.

Sabídus, vir Romanus, gulæ deditus, plus vorabat quàm posset concoquere: quocirca ita fœtebat eius anima, ut nemo posset cum eo loqui, quem Martialis epigrammate insectatur.

*Sabina Imperatrix Adriani Imperatoris Romani vxor, quæ seruilibus iniuriis ab eo affecta, adiit mortem voluntariam, quod tam immane ingenium humanæ generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit) matrimonio sibi coniunxisset. Auctor Sextus Aurelius.

Sabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, à religione, & cultu deorum cognominati: quasi Sebini, *ἁβῆ* ἁβῆ. Silius verò, à Sabo anthore gentis, Sabinos dici putat, lib. 8. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque scribit. Strabo Sabinos ait angustum incolere agrum, in longitudinem protensum à Tibere vsque Nomentū oppidum stadiis mille vsque ad Vestinos.

Sabiniánuus, cos. cum Málio Theodoro, anno vrbs 1258. Vide Samnites.

Sabiniánuus, papa, anno salutis 608.

Sabiníllus, cos. cum Gallieno Augusto, anno vrbs 1018.

Sabinus, declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio.

Sabinus, Vespasiani frater, interfectus à Vitellio, qui Vespasiano res contra Iudæos gerente, post Orthonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

Sabinus sophista, sub Adriano principe, scripsit Ilogogem ad materias & hypotheses, declamationum libros quatuor, præterea in Thucididē enarrationem, Suidas.

Sabinus Masurius Iurisconsultus, scripsit Factorum & memorabilium rerum libros.

Sabinus Syrus memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hierosolymæ muros ascēdit. Iosephus lib. 7. cap. 1.

Sabinus Tyro, scripsit *ἁβῆ* ἁβῆ, id est de hortensibus. Plin. lib. 19. cap. 10.

Sabinus, cos. cū Messala, anno vrbs 966. iterum cū Anulino biennio pōst.

*Sabis fluvius est inter Belgas, qui Neruios irrigat, & in Mosem fluvium penes Condruos seu Namurcium oppidū Leodienstem iassuit. Hodie Sābram vulgus nominat.

Sabus, primus Aboriginum rex, à quo Sabini dicti. Sábilius, Gelæ vrbs Siciliæ tyrannus post à seipso interfectum Cleandrum. Herod. lib. 6.

Saca, apud Steph. & Sacis fœmininum, Scythiæ populi, quos Herod. tradit vocari à Persis omnes Scythas: item Plin. libro 6. cap. 17. Vltra (inquit) sunt Scytharum populi. Persæ illos Sacas vniuersos appellauerunt à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipsi Persas, Chorsaros. Strabo lib. 11. Vide Sacarum.

Sacamáca, Ptol. li. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ. Vulgò *Zedicho*.

Sacarum, Asiæ regio, Ptolemæo libro 6. cap. 13. vltra mare Caspium, Sogdianis contermina: in qua nec vrbes, nec vicus esse testatur, cuius incolæ nemora & specus habitant, sagittandi arte peritissimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauerunt, & optimam Armeniæ regionem (Strabo lib. 2.) atque vsque ad Cappadocas processerunt. Sed quum ex spoliis festa celebrarent, Persarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuerunt. Vide S A C A E. Hos quidam Sacastianos vocant.

Saccastani, Vide Sacarum.

Sacchéni, populi Arabiæ. Steph.

Sacer mons, locus ad tertium miliarium supra Anienem, quem plebs Romana post reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cice. in Bruto: & ibi creati sunt tribunus plebis.

Sacer sinus, Vide Hieros Colpos.

Sacerani, appellati fuerunt Reate orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerunt, dicti quòd iure sacro nati essent, Vide Sacrani.

Sachacha, Ciuitas in tribu Iuda. Iof. 15.

Sachalita, populi Indiæ: vnde Sachalites sinus, in quo Pelagiæ septem insulae iacent. Steph.

Sachar, nomen viri, 1. par. 11. qui 2. reg. 23. dicitur Sarar, 1. par. 26.

Sacon, Vide Potamofacon.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone sic dictus, quòd incolæ scutum, *ἁκός* Græcis dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius. Steph.

Sacrani, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, Magnæ matris sacerdotem ea loca tenente, initium duxerunt: à sacrificando dicti. Corybantium enim erat, Matri deum sacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver sacrum, quòd apud eos immolationis genus erat, quo grauius periculis adducti, vocabant se diis sacrificaturos, quæcuque proximo vere apud se animalia nata essent. Seruius in 7. Aeneid.

Sacra via, in vrbe Romana vocitata est, quòd in eadem fœdus sit inter Romulū & Tacitum. Hæc triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vsque ad arcem. Hanc Horat. Sacrum cliuum nuncupauit.

Sacrum promotorium, Lusitaniæ locus, Ptol. lib. 3. cap. 2. Caput sancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

Sadalis, vrbs Aegypti. Gentile, Sadalites. Steph.

*Sadagefilus, Dagoberti regis Fraciæ præceptor.

cui tam fauit fortuna, vt ex ludimagistro dux Aquitanix factus fuerit. Volar.

Saducæi, dicti inter Iudæos qui Saducæum quandam magistrum legis sequentes, neque resurrectionem credebant, neque angelos, neque spiritus.

Sadoc, filius Achitob, 2. regum 8. 1. par. 6. Est & nomen sacerdotis, 2. reg. 16. Filius item Meraioth, 1. par. 9.

Sadyætes, Ardyos filij Gygis filius, qui Herodoto libro historiarum 1. post patrem regnavit in Lydia.

Sædène, mōs Cumæ: Gentile, Sædenus, & regio Sædene. Steph.

Sætabis, fluuius, Ptolem. libr. 2. cap. 6. Augusta Valeria alio nomine dicta, Sæctanis olim, nunc Xatua.

*Sæta Indix populi, quos argento abundare docet Plin. lib. 6. fertilissimi (inquit) sunt auri Dardæ, Sætae argenti. Sed omnium in India prope non modo in hoc tractu potentia claritatemque vincunt Præsi, amplissima vrbe, ditissimaque Palibora.

Sagæ, iidem qui Sæta antea dicti. Mela libro tertio.

Sagalaffus, vrbs Pifidix. Vocatur etiam Selgefus. Gentile, Sagalaffus & Sagalaffenus. Stephanus.

Sågana, meretrix quædam.

*Sågana nomen veneficæ mulieris, quæ varum puerum prætextatum suis veneficiis fascinavit. De qua sic Horat. At expedita Sågana per totam domum spargens auernales aquas, horret capillis.

Sågatis, Ptolemæo & Straboni fluuius Asiæ, qui ex Dindymo Galatiæ monte nascens, & per Phrygiâ Bithyniamque flexuoso cursu delatus, tandem influit in Pontum Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Sågarta, Cherronesus iuxta mare Caspium. Gentile, Sagartij.

Sage, nomen viri. 1. par. 11.

Sagitta, signum cæleste. Plin. li. 18. ca. 26.

Sagittarius, signum cæleste, quem alij Centaurum Chironem arbitrantur, alij Erotum filium Euphenis nutritis Musarum, & habitasse in Parnaso cum Musis, & venationi incubuisse, vnde & vsum sagittis, & equo insedis, post mortem precibus Musarum à Ioue inter astra relatū, & varia forma conscriptū. Idibus Februarij vespere occidit, ac vehementer hycmar. Colum.

Sagra, fluuius in ora magnæ Græciæ in Italia. Plin. cap. 10. de Locris & Italiæ fronte lib. 3. & Cic. lib. 2. de Natura deorum.

Saguntia, Ptolemæo libro secundo, cap. 4. & Plin. libro quinto, capite 3. Hispaniæ vrbs. Vide S A G V N T V S.

Saguntus, vel Saguntum, Stephano, Hispaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita, quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici secundi suscitauit in-

pendium. Fuit item populi Romani fidelissima focia, quam cum Annibal contra ius fœderis obfidione premeret, maluerunt Saguntini se suaque omnia igni consumere, quam aut fœderati populi amicitiam deserere, aut viui in hostis potestate peruenire. Liuius belli Punici libro primo.

Sahar, filius Ashur ex Hala vxore. 1. par. 4.

Sahar, filius Simeon filij Iacob. genef. 46. Hebr. Sohar.

Saharaim, nomen viri. 1. par. 8.

Sais, vrbs Aegypti iuxta vnum ex Nili fluminis orbiis, quod ab ipsa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Aegypto: huius loci incolæ Mineruam colunt. Cic. 3. de Nat. deorū. Ciuis Saites, & præfectura Saitis: dicitur etiam Saitinus: & possessiuū Saius, vel Saiticus. Steph.

Saisæ, populi iuxta Istrum. Steph.

Sala, fluuius Hispaniæ, qui & Bilbilis dicitur, quo temperatur ferrum, atque acrius redditur.

Sala, nomen sex vrbum, & fluuij in Germania. Strabo lib. 7. Inter quem & Rhenum, cum Drusus Germanicus belligeraret, domitis hostibus victor oppetiit.

Sala, oppidum & fluuius Mauritanix. Plinius lib. 5. cap. 1.

Sala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ superioris atque Armeniæ, Ptolemæo libro quarto, cap. 1.

Salaboni, nomen loci. 2. reg. 23.

Salacia, quam quidam Salicam vocant, aquæ dea, à salo ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorē aquam maris esse dicunt, quod in salū redeat. Vnde à poetis pro aqua sumitur.

Salacon, vir qui, quum pauper esset, se diuitē simulabat. Suid. Huius meminit. Cic. 7. Epist. *Ab hoc verbum Prouerb. Salacones.

Saladinus, Turcarum rex bellicosissimus, circa annum salutis 1180. cum Christianis per triginta amplius annos varia fortuna bellum gessit, sæpius tamen victus, quam victor, donec Balduino Hierosolymorum rege mortuo multis partibus superior Hierosolymam cepit, eiusque regno finem imposuit. Aegyptum Syriamque imperio suo adiecit.

Salii, mater Azuba. 3. reg. 22.

Salambria, quæ & Sarabræa, ciuitas Cappadociæ, Ptol. lib. 5. ca. 6.

Salamiel, filius Surisaddai, princeps suæ tribus Simeon. nu. 1.

Salamij, populi Arabiæ, sic dicti, quod fœdus cum Nabatais pepigerint. Salama enim pacem significat. Steph.

Salamin, siue Salamis, Stephano, & Salamina, insula in Euboico mari contra Athenas sita, in qua vrbs est eiusdem nominis, vbi Telamon Aiæis & Teuctri pater regnavit. Tacitus libro 3. Horat. in Odis.

Salanga, mōs altissimus, mari imminens, inter Britanniam & Hiberniam, à Salanga, Barculani primi habi-

mi habitatoris Hiberniæ filio dictus. Mons Domini alio nomine vocatur hodie, vbi est monasterium à S. Dominico constructum.

Salangus, gens Italiæ. Est etiam alia Indiæ. Steph.

Salapia, vrbs Apuliæ. Plin. lib. 1. cap. 11.

Salaputius, à sale & putius compositum nomen. Putius enim, siue putus & putio, apud Latinos dicitur Puer. Quo nomine dictus est Caluus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob staturam puerilem, plenus salis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria via, Romæ dicta, quod per eam Sabini sal à mari deferebant. Siptinus.

Salars, insula Libyæ: Gentile, Salarisus. Steph.

Salasi, vide S A L I S I.

Salasi, Ptol. li. 3. cap. 1. populi Insubiæ: hodie Marchia Salutarium. Strabo lib. 4.

Salathi, Nomen principis militum. 1. paralip. duodecimo.

Salathiel, Pater Zorobabel ducis Iuda, agg. 1. 1. esd. 3. Filius Iechoniæ filij Ioachim, 1. para. 3.

*Salanacha celebris & forma exuperanti meretrix apud Arithoph.

Saldæ colonia, Mauritanix Cæsariensis vrbs, Ptolem. lib. 4. cap. 2. hodie Alger: Barbarossæ regnum.

Sale, filius Arphaxad, gene. 10. Inc. 30. dicitur filius Chanaan filij Arphaxad,

Salebim, Nomen loci iudic. 1. 3. reg. 4.

Salecha, Ciuitas in Basan. iof. 12. Dicitur & Selcha.

Saled, filius Nadab filij Semel, filij Onam. 1. paralip. 2.

*Salenis Bassus lyricus poeta, cui propter ingenium singularémque eruditionem auri quinquaginta sestertia Vespasianus imperator est largitus. Cor. Tac. in Dialogo de Claris oratoribus.

Salem, Nomen vrbs in Sichimis, quæ est in terra Samariæ, ciuitas Iacob, sita in finibus Ephraim. Vide tur quoque dicta Sichem. Hæc nō est Ierusalem. gen. 33. Alia fuit Salem. Vide I E R V S A L E M.

Salemoth, Nomen viri. 1. para. 2. 4.

Salentini, populi in finibus Italiæ, proximum Apuliæ peninsulam incolentes, quæ est inter Tarentinum sinum & fauces Adriatici protensa, circa Brundisium & Rudias in Isthmum contracta, latum stadia circiter trecenta. Dicti à Salentino promontorio, in extremis eius peninsulæ finibus sito: quod & ἑσπερινὴ ἀκρόπολις appellant. Festus tamen à salo dictos mauult, fortassis ob id, quo penè circumquaque mari ambiuntur, tenui tantum Isthmo continenti annexi. Ortos autem putat à Cretenfisibus & Illýricis, qui societate cum Locrenfisibus inita, iis in locis confederunt. Hinc Salentinus, a. um. Virg. 3. Aeneid.

Salentinus, locus Salentinorum, iuxta Anduriam oppidum. Hic ad margines vsque plenus, neque exhaustis minuitur, neque superfluis augetur aquis.

Saleph, filius Iechan. gene. 10.

*Salernus vir quidam apud Martial. qui fingebat se mortem vxoris agere ferre, cum tamen lataretur plurimum vt solus potiretur bonis.

Salernum, Picentinorum oppidum in Italia.

Salésij, pars Pæronum, Steph. Fortè qui hodie Silesij, vel Slesij vulgò.

Salgæus, vrbs Bœotiæ, Euripo contigua, post Chalcedem sita. Inde Salganus vel Salganeites, & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius, & vrbs Salga, in Mauritania: Gentile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

Sália, fluuius Hispaniæ ad oram Britannici maris, à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap. 6. nominasse existimat Hermolaus.

Sálica, insula nunc vocatur, quæ olim Taprobane. Steph.

Sálij, sacerdotes Martis, numero duodecim, à Numæ Pompilio primùm instituti, tunicisque pictis, æneoque pectoris tegmine exornati. Salij dicti, quod salientes ancilia per urbem circumferrent. Vocantur etiam Salifubuli à Catullo Epigram. 17. ad Coloniã. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuisse dicit lib. 8. nisi hæc poetica licentia dixerit, ad sua tempora respiciens.

Salim, Nomen loci, 1. regum 9. ioban. 3. Filius Roboam, 1. para. 11.

Salinæ, vrbs Siciliæ, iuxta Lilybaeum, palmis abundans, quod iuxta eam salinæ fuerint, id est, fossæ in quibus fit sal.

Salicòanus, portus Gallix, vrbs Ptolemæo lib. 2. cap. 8: vulgò S. Paulus.

Salisa, regio est. 1. reg. 9.

Salisi, populi Alpini, Boiis Heluetiisque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis esse arbitrat. Salafos rectius appellauerit hodie, die Ougstaler. Meminit eorum Strabo lib. 1.

Sallec, filius Nephthali, gen. 46: qui Sallum, 1. para. 7. dicitur.

*Sallustius insignis orator & historicus Romanus, qui mutuas gessit inimicitias cū Cicerone: Quorum odium vide in duabus inuestiuis vtriusque.

Salma, filius Nahaffon filij Aminadab, 1. paral. 2: qui Salmon & Salma in fine quarti cap. Ruth dicitur. Filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina, 1. para. 2.

Salmacis, fons Cariæ limpidissimus, iuxta Halicarnassum, eo nomine olim male audiens, quod lavantium in eo, aut ex eo bibetium corpora efformaret. Cuius rei rationem poetæ ad huiusmodi referunt fabulam, Salmacidem Nympham fuisse, fonti huic præsentem, quæ Hermaphroditi Mercurij & Veneris filij, pueri formosissimi, amore capta, cum nullis eum blanditiis ad concubitum posset adducere, simulato discessu sese post vespere occultauit: cumque vidisset illum, qui solum se esse existimabat, positus vestibus fontem ingressum esse, subito accurrens, abiectis indumentis, arctissimè eum complexa est. Verum cum ne sic quidem obstinatum iuuenis animum posset inflectere, à superis dicitur petiisse, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt.

ita tamen, vt sexus vterque integer remaneret. Quam corporis sui mutationem cernens Herma phroditus, parentes suos dicitur inuocasse, & ab his summi muneris loco petiisse, vt ea fonti natu ra maneret, vt qui vir eum ingrederetur, ἀφροδι- τῶνος, hoc est, vtrumque sexum habēs, inde exiret. Ouid. 4. Metamor.

Salma, Nomen regis cuiusdam, de quo osce, 10.
Salmana, rex Madian. iud. 8. psal. 82.
Salmanasar, rex Assyriorum. 4. reg. 17.
Salmantica, Ptolemæo li. 2. cap. 5. alio nomine Sal- manca, Lusitanæ vrbs. Vide an sit Elmantica Ste- phani & Salmyca.
Salmeni, gens solitaria. Steph.
Salmias, Nomen viri. 1. esd. 10.
Salmon, Filius Nahasson filij Aminadab, ruth. 4: qui & ibidem, & 1. para. 2. dicitur Salma.
Salmon, Ciuitas maritima Cretæ insulæ. act. 27.
Salmon, Hellenicus vocauit ciuitatem Bœotiz, quæ proptiè ἄλμων vocatur. Stephanus in Almon. Et a- libi, ἄλμος (inquit) vrbs est Bœotiz, cuius ciues Salmonij.
Salmona, Locus in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de monte Hor. nume. 33.
Salmone, vrbs Pisatidis, & fons eiusdem nominis, à Salmoneo rege. Ciuis Salmoneus, vel Salmoni- tes. Steph.
Salmoneus, AEoli filius, non regis ventorum, in- quit Seruius, sed cuiusdam apud Elidem, vbi re- gnauit: qui cum regia maiestate contentus non esset, conatus est se deum suis ostendere, & fabri- cato æneo ponte sublimi, adeo vt Elidis partem desuper tegeter, super eo agitabat currus, ad imi- tanda tonitrua: & quem iaculatus esset facem, eū iubebar occidi. Ob quam superbiam Iupiter ira- rus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit.
Salmonis, idos, filia Salmone, id est Tyro.
Salmos, Vide S A L M O N.
Salmoxis, (aut potius Zamolxis) Herodoto lib. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.
Salmica, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Sal- micenus. Steph. vide S A L M A N T I C A.
Salmydæffus, sinus Ponti: Gentile, Salmydæffius & Salmydæffenus. Steph.
Salo, Straboni lib. 7. littus Dalmatiæ, & emporium. Vide S A L A & S A L O N A E.
Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, nō procul à Bil- bili oppido, ferri temperatura nobilis.
Salo, Filius Mosollam. 1. para. 9.
Sâlome, Filia Antipatri, Herodis filij.
Sâlome, Mulieris nomen. marc. 15.
Sâlomi, Pater Ahiud principis filiorum Afer. nu- mc. 34.
Salomith, Filia Zorobabel filij Phadaia, 1. para. 3. & 23. Filius Roboam, 2. para. 11.
Salomon vel Selomon, Filius Dauidis, rex Iudæe o- mnes suæ ætatis homines doctrina antecellens, is Hierosolymis templum ornatisimum extru- xit, quod de eius nomine vocatum est.
Salomon, Vngariæ rex, Hunnos ingenti multitudine

ne Pannoniam ingressos fudit, cum Græcis Bul- garisque congressus eos ingenti clade superauit: tandem à Geisa quodam bello ciuili superatus, & regno exutus est, sub anno salutis 1075.
Salon, Straboni lib. 12. regio Bithyniæ, pascendis bo- bus idonea. Vnde & Salonenfis caseus, Stephano, vrbs Bithyniz: qui inhabitat, Salonites vel Salo- næus. Steph.
Salonæ, arum, Stephano, vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Asinio Pollione: à qua & filium suum Saloni- num appellauit.
Salonia, Vide S A L O N.
Salonius, Asinij Pollionis Germanici exercitus du- ctoris filius, qui cum post captas Salonas Dalma- tiæ ciuitatem, primò lauream, post etiam consula- tum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium, quem à capta ciuitate, Salonium vocauit, quem constat natum statim risisse: quod parentibus o- mē infelicitatis fuit: vixit enim per parū. Sesuius- Salphaad, Filius Hephher filij Galaad filij Machir filij Manasse. num. 26. 1. par. 7. Heb. Salphahad.
Sâlpia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Io- nio pelago: Salapia Flinio.
Salpina, palus in Apulia, iuxta Salpian ciuitatem meretricio amore Annibalis inclutam.
Salsûs, fons Narbonensis Galliæ iuxta Ruscinonē, salioribus, quàm marinæ sint, aquis defluens. Pō- ponius lib. 2. vbi est arx munitissima regum His- pania: dittonis.
Sâltia, populi iuxta pontum Euxinum, à veteribus sic dicti, aliter φῶξοφῶξοι vocantur.
Saltus, Pater Adeodati. 2. reg. 21. 1. par. 20.
Salu, Pater Zamri illius qui cum Madianitide occi- sus est. nume. 25.
Sâluus Iulianus, Iurisperitus nobilissimus, tempo- ribus Commodi Cæsaris.
Salus, dea credita, vnde Salutaris porta Romæ appel- lata, ab huius deæ æde, quæ ei proxima fuit.
Salusa, Filius Sapha filij Helem. 1. para. 7.
Sâlyes, populi occidentales, qui contra Romanos bellum gesserunt. Steph.
Sama, Ciuitas in tribu Iuda, iof. 15. Nomen item vi- ri, 1. para. 8.
Sama, Filius Iechoniz filij Ioachim. 1. par. 3.
Samaa, Frater Dauid, 2. reg. 21. 1. para. 6. Filius Mesa- ri. 1. par. 6. 12.
Samaa, Filius Macelloth filij Abigabaon. 1. par. 8: qui 9. dicitur Samaam.
Samachias, Nomen viri 12. par. 26.
Samad, Filius Elphaal filij Mehusim. 1. par. 8.
Samaia, siue Samaias, Pater Semri. parris Idaie. 1. par. 4. Filius Ioel. 1. paralipo. 5. Vir Gabanonites. 1. pa- ra. 12.
Samanéi, Vide B R A C H M A N E S.
Samaoth, nomen viri. 1. par. 27.
Sâmara, promontorium in oceano orientali, vbi de- ficit Caucasus.
Samaraim, Ciuitas in tribu Benjamin. iof. 18.
Samarath, filius Semci. 1. par. 8.
Samaræus, filius Chanâa. ge. 10. Hic Edeffâ incoluit.

Samaria, mons. 3. reg. 16.
Samaria, vrbs Syria inter Iudæam & Galilæam me- dia. Iosephus lib. 3. cap. 2. ab Amri Israelitici po- puli rege condita, qui Simeron vel Sameron mō- tem à quodam Semer emit: ciuitatemque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomi- ne Simeron, siue (vt transtulit noster interpres, 3. reg. 16.) Samariam appellauit. Qua deinde reges Israelitarum pro regia vsi sunt. Alias, vt Eusebius testatur, Ethenias est dicta. Mox post Hircani Iu- dæorum pontificis expugnationem, ab Herode rege iterum ædificata, atque in honorē Augusti, Græco vocabulo ἰσβαῖ nominata est. Stephano quoque Neapolis, iofue 11. 4. regum, 6. isaia 7. decimo.
Samaris, siue Samarias. 1. paralipo. 12. 1. esd. 10. No- men viri.
Samarobrini, populi in Gallia inter Belgas: quorū præcipua vrbs est Samarobrinum, vulgò S. Quin- tin dicta, quam Samara fluuius præterfluit: in qua etiam Cæsar Gallorum consilium indixit.
Sâmatio, Vide M A G N A.
*Sambicus Iatro insignis qui templum Dianæ expi- lauit in Elide. Quod flagitium quum fateri nol- let, annum integrum grauisimis cruciatibus ve- xatus est. Hinc Prouerb. Sambico grauiora pati.
Sambos, vrbs Arabum: Ciues, Sambi, vel Sambitzæ. Stephanus.
Same, es, insula in mari Ionio, ante Acarnaniâ, alio nomine Cephallenia dicta, urbem habes eiusdē nominis, vulgò Cæcephalonis. Vide S A M O S.
Saméni, populi Nomadum. Steph.
Samgar, filius Anath, iudex in Israel. iudic. 3.
Sâmicum, vrbs Triphylliz. Gentile, Samiceus. Ste- phanus.
Samir, ciuitas in tribu Iuda, in montanis Ephraim, iof. 15. iud. 10. Nomen viri. 1. paralipo. vigesimo- quarto.
Samma, filius Ifai patris Dauid, 1. reg. 16. qui 1. para- lip. 2. dicitur Simma. Filius Rahuel filij Esau, ge- nes. 36. 1. paralip. 1. Filius Supha filij Helem, 1. pa- ralip. 7.
Samma, 1. paral. 2. 8. Filius Hebron. Filius item Azaz 1. par. 5. 11.
Sammai, filius Recem filij Samma, 1. par. 2. Filius Ez- ra, 1. par. 4.
Sammua, filius Zechur, num. 13. Filius Dauid, 1. pa- ralip. 3.
Samnites, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quæ regio est Italiæ inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Idem & Sabelli dicun- tur, nomine per diminutionem à Sabinis dedu- cto. Strabo lib. 5. Ferunt enim Sabinos, cum ad- uersus Umbros bellum gererent, Marti votum fe- cisse, si victoria potirentur, se illi consecratos quicquid eo anno apud ipsos nasceretur. Quare cum se bene gesta in patriam rediissent, cum re- liquo anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos Marti consecrassent. Quos deinde, cum adoleuissent, duce Tauro in Campaniam ad

sedes novas quærendas emiserunt: vbi nullo pro- pmodum negotio ciectis Opicis, sedes suas col- locarunt: originisque suæ memores, Sabellos fe- se, quasi Sabinorum sobolem appellarunt. Hi gra- uissima olim bella cum Romanis vario euentu gesserunt. Sp. Posthumium Consulē, cum col- lega, totoque exercitu ad Furcas Caudinas loco- rum angustia circunuetos, ex fœdere sub iugum miserunt: quam tamen ignominiam Romani nō ita multò post magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus vicissim sub iugum missis. Postea cum sæpius rebellassent, tandem à L. Sylla Dicta- tore multis præliis fracti, cum ne sic quidem iu- gum ferre possent, funditus sunt deleti.
Samnites, rex Aegypti, Vide S A M M E T I C V S.
Sâmnium, vrbs Britanniz. Gentile, Samnius, Sam- nites: & possessium, Samniticus. Steph.
Samogitia, Samatiæ regio ad Oceanum.
Samonium, Cretæ insulæ promontorium, Rhodo aduersum. Mela lib. 2.
Samórna, Ephesus olim dicta ab vna Amazonum. Vide supra in Epheso ex Stephano. Gentile, Sa- mornæus & Sarmenius.
Samos, nomen duarum insularum: quarum altera Ioniz adiacet è regione Ephesi, ambitu 1. x x x- v i i i. m. pass. ideo Iunoni consecrata, quod in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Scribit Var- ro, Samon prius Partheniam nominatam, ibique antiquissimum fuisse Iunonis templum, & simu- lachrum in habitum nubentis figuratum: vbi & sacra eius anniuersaria nuptiarum, ritu celebra- bantur. Altera quæ & Same dicta è regione Epiri non procul à sinu Ambracio, Cephallenia etiam dicitur, breuissimo maris spatio ab Actio direm- pta.
Samos, siue Same, oppidi nomen in eadem insula, à Romanis diruti. Strabo lib. 10. De Cephalle- nia verò, quæ est tetrapolis, id est, ciuitates habet quaternas, neque huius temporis nomine dixit, neque vlla de ciuitate, vna tantum excepta, siue Sa- me, siue Same: quod oppidum hodie delerum prorsus est. Plinius libro quarto capite duodecimo Cephallenia quondam Melæna dicta, x i. m. pass. abest: circuitu patet x i i i i. Same diruta à Romanis, adhuc tamen oppida tria habet. Ex his satis constat, vanam esse eorum differentiam, qui insulam Samon, urbem verò Samen dicendam contendunt.
Samos, Ioniz insula, præstantissimis fistilibus o- lim fuit celebrata, quæ ab ea Vasa Samia dice- bantur.
Samôtes, primus Gallorum rex & legumlator, anno à Diluuiō 252.
Samoth, nomen viri. 1. paral. 11.
Samothrace, siue Samothracia, Stephano insula ma- ris Aegæi, Thraciz adiacens ea in parte, qua He- brus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dar- dano Troiano, qui Palladium secum ferens, eò traditur confugisse. Aristoteles de Republica Samothraciz scribens, ait eam olim Leucosiam

dictam, deinde Samum (m litera interposita) à Sao Mercurij & Rhenes filio: postremo Samothraciā alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax vel Samothracius.

Samónion, promontorium Cretæ.

Samóſata, vrbs Asiæ ad Euphratem, Strabo libro 14. Luciano alumno nobilis. Steph. vrbs Comagenæ ad Euphratem: Cuius, Samofateus.

Samphæ, vrbs Phœnicia. Gentile, Samphæus, Samphitine. In Steph. legendum Sapphirine.

Sampſa, vicus Arabiæ. Gentile, Sampſenus. Significat autem Sampſa Arabicè Solem. Stephanus.

Sámpſira, vrbs Aegypti. Gentile, Sampſireotes & Sampſirites. Steph.

Samri, nomen viri, 2. paralip. 29. Pater Iedihel, 1. paral. 11.

Samſái, nomen viri. 1. efd. 4.

Samſame, nomen loci. 1. mach. 15.

Samſarij, filius Ieroſam. 1. par. 8.

Samſon, vir Hebræus, miro corporis robore præditus, sed eo fato, vt tandiu robur firmitatemque corporis retineret, quandiu caſariem, in qua omnis eius vis ſita erat. Itaque cum Philistiini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam, cuius amore tenebatur, perfuadent, vt ei capillus abraderetur, facile ab eis comprehensus & excæcatus est: eam ramen ille iniuriam postea sua & hostium clade vindicauit: nam cum capillo renascente vires redeuntes diſſimulans, à principibus eorum in amplissimo quodam triclinio conuiuium agitantibus, ludibrii causa introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eamque summis viribus concutens, simul cum ædificio euertit, qua ruina & ipse & inimici eius omnes obruti sunt. iudicium 14.

Samuel, propheta, Iudæis quadraginta annos præfuit, eisque tandem petentibus Saulem regē dedit. 1. reg. 1. 1. par. 6.

Samua, filius Dauid, 2. reg. 5. 1. para. 14. qui Sammua 1. par. 3. dicitur, iisdem consonantibus & punctis apud Hebræos.

Samydace, vrbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus. Steph.

Samylia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenæ & Paridem hospitio suscepit. Gentile, Samylianus Steph.

Sanabállath, Samariæ præfectus, Alexandro Macedoni cum vii. millibus suorum se dedit, & ab eo impetrauit, vt sibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit.

Sanan, Ciuitas in tribu Iuda. Iof. 15.

Sánates, dicti qui infra supraque Romam habitauerunt: quod nomen iis fuit, qui cum defecissent à Roma, breui post rediere in amicitiam, quasi post sanata mente. Itaque xi. tabulis cautum est, vt idem iuris esset. Sanatibus, quod fortibus, id

est bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano.

Sánctius, Craſſus Hispaniæ rex, portentosa obestitate, pace facta cū Abderamo, Saracenorū rege, medicinæ perito, vt ab eo curaretur, Cordubam profectus est, ac postea rediens, regnū suum, ab Ordonio cognomine Malo occupatū, Saracenorū auxilio recuperauit. Vixit autē sub annum salutis 921.

Sánctius Desideratus, Hispaniæ rex, anno salutis 1157.

Sánctius, 1171. Hispaniæ rex, anno salutis 1284.

Sánctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

Sánctius Maicr, v. Nauarræ rex, filiis suis tribus tria regna diuisit, Castellæ, Nauarræ & Aragonum.

Sánctorinum, Vide Therasia.

Sandálion, parua regio Pindia: Incola, Sandaliens. Steph.

Sandaliótis, Sardinia insula denominata, ab effigie Sádali, hoc est soleæ, quam nonnulli ichnusam vocant, à similitudine vestigij, quod Græcè *ixvos* dicitur.

Sandánis, vir quidam Lydus, qui Cræſo suadere conatus est, ne Persis bellum inferret. Herodotus lib. 2.

Sandon, vrbs Italiæ. Gentile, Sandonius. Stephanus.

Sánca, vrbs Indiæ. Gentile, Saneus. Steph.

Sanc, vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenen. Gentile, Sani & Sanæ. Steph.

Sanga, Plin. lib. 4. cap. 20, fluuius Cantabrorum in Hispania citeriori. Est etiā serui nomen apud Terentium in Eunuchō.

Sangárius, Ptolemæo & Straboni, fluuius Asiæ, alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte nascens, & per Phrygiam Bithyniāque in Pontum illabens. Ouid. quarto, de Ponto Sagarim appellat.

Sangibánus, Alanorum rex, anno salutis 453.

Sánina, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir, Mōs qui & Hermon & Sarion dicitur. deut. 3. ezech. 27. 1. par. 5. Vocatur & Sion, deut. 4. Vide Hermon.

Sannâus, lacus de quo Plin. lib. 2. cap. 102, Lacus, inquit, Sannaus in Asia circunnascente absinthio inficitur. A Ptolemæo Sannis appellatur. Apud Græcos per simplex n scribitur.

Sanni, populi, antè Macrones dicti. Strab. lib. 10. Vide Macris.

Sannígæ, populi Scythiæ, Abasigis vicini. Stephanus.

Sannites, vide Samnites.

Santis, vrbs Celtica: Gentile, Santites. Steph.

Sántones, siue Sántoni, populi Galliæ Aquitanicæ, non longè à Tolosatiū finibus. Hinc adiectiuū Santonicus.

Sántonum portus, Ptolem. lib. 2. cap. 7, Galliæ vrbs, Gallicè *La Rochelle*.

Sáorus, vrbs dicta à Saora Nympha. Vide *ELLYV-THERAZ*.

Saos, insula Saiorum, Steph. Dicitur autem Saij, qui Sain Aegypti urbem habitant.

Sapæ, populi Thraciæ, aliàs Sapæi dicti & Sipij (Sinties forte legendum, vide infra) possessiuum Sapæicus. Steph.

Sapæi, Vide Sinties & Sapæ.

Saph, Nomen gigantis. 2. reg. 21.

Saphái, Nomen proprium gigantis. 1. par. 20: qui 2. reg. 21. dicitur Saph.

Sapham, Filius Gad. 1. par. 5.

Saphan, scriba quidam filius Asalia. 4. reg. 22.

Sapharéní, equi apud Vegetium.

Saphar, Filius Huri, nu. 13. Pater Elifei, 3. regum 19. Filius femeciæ filij secheniæ, 1. para. 3. Filius Gad, 1. par. 5.

Saphátia, siue saphatias, Filius Dauid ex Abital, 2. reg. 3. 1. par. 3. Filius Rahuel, 1. par. 9. Vir Aruphites 1. par. 12. Vide Ierem. cap. 38. 2. efd. 7.

Saphon, nomen loci. Iof. 13.

Sápiri, appellantur (teste Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Stephano, populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc sabires dicti.

Sapis, Flaminia fluuius, subter senogalliam urbem Ifauro se coniungens.

Sapóres, Persarum rex, notissimus cladibus ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis, maximè tamè insignis victoria de Valeriano imperatore parata, quem bello captum tam miserè habuit, vt quoties currum cõscenderet, eius humeris pedibus inbiteretur.

Sapphira, Vxor Ananiæ illius qui deo mentitus, ad verbum Petri mortuus est. act. 5.

Sapphirine, insula in Arabico sinu: è qua sapphirus gemma, Stephano: licet corruptè legatur samphirine.

Sappho, insignis Poëtria, carminis inuentrix, quod ab ea Saphicum appellatur. Ferunt nonnulli fuisse duas hoc nomine, quarum vna Eresia fuit, eodémque tempore floruit, quo Tarquinius Priscus Romæ regnauit: qua tempestate Alcæus e-riam & Terpſichorus claruerunt. Ea plectrum prima inuenit, maritum habuit Cercylam ditissimum virum ex Andro, ex quo filiam suscepit Clio nomine. Scripsit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrammata, Elegias, Iambos & Monodias, carmini sapphico, cuius inuentrix fuit, dedit nomen. Sunt qui aliam dicunt fuisse Lesbiam, siue, vt alij tradunt, Mitilenæan. Poëtriam quoque longè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripsit & alia multa apud Græcos, vt meritò nona inter Lyricos poëtas anumeretur. De huius morte memoriarum proditum est, quod cum à Phaone, quem miserè deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leucade sese in mare præcipitauerit. Vtracunque fuerit, vnam tantum commendant Latini poëtræ. Extat Epistola sapphus ad Phaonē inter

Ouidianas.

Sara, Vxor Abraham. ge. 17.

Sara, gene. 46. nume. 26. 1. paral. 7. Filia Aser filij Iacob.

Sara, siue saraa. Iofue 19. Iudic. 13. 16. 2. efd. 11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & sarca Iofue 15. dicitur.

Sara, 1. par. 7. Filia Ephraim.

Sarabia, siue sarabias, Nomen viri. 1. efd. 8.

Sáraca, Ptolem. lib. 6. cap. 2. oppidum in Mediterraneis Mediæ. Est & eidem libr. 5. cap. 10, sarace ciuitas in Colchide. Stephano regio est Arabiæ post Nabathæos: Incolæ, saraceni. Vide *SARRACENI*.

Saraceni, Vide sarraceni & saraca.

Sarái, Vxor Abraham. gen. 11. filia Aran fratris mariti sui, quæ & Ieschaibidem dicitur: dicta est & sara.

Saraiā, siue saraias, Filius Cenez, 1. paral. 4. 6. 2. reg. 8. Filius Ezriel, Ieremia 36. 4. reg. 25. 1. paral. 6. 1. efd. 2.

Sárapis, insula in sinu Indico: Gentile, sarapites. Steph.

Sarápta, Vide sarepta.

Sarar, Pater Ahiam. 2. reg. 23: qui 1. par. 11. dicitur sarchar.

Sarasar, Filius sennacherib, 4. reg. 19. Isa. 37. Principis cuiusdam nomen, zach. 7.

Sarates, populi, vide *SARNVL*: sed melius *SARRASTES*.

Sarath-asar, Ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphogor. Iof. 13. Heb. sarath-asahar.

Sarathi, Nomen viri. 1. par. 4.

Sardanápulus, vltimus Assyriorum rex, trigessimus à Nino, omni libidinis, mollitiæque genere effœminatissimus: aded vt non erubuerit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciuia anteire. Quamobrem indignum rati Assyrij tali fœminæ parere, duce Arbace desciscentes, bellū sardanapalo intulerūt: Qui victus, in regiā se recepit, & extructa pyra, rebúsque omnibus charissimis eò congestis, se ipsum vnā cum regia combussit.

Sardanis, Vide sandanis.

Sardemíſos, Tauri montis promontoriū, quod intra Lyciā & Pamphyliam in nostrum pelagus imminet. Plin. ca. 27. lib. 5.

Sardénus, à sardo vrbe Illyriæ.

Sardéſſus, vrbs Lyciæ prope Lyrnessum, vbi sardesius Iupiter colitur. Steph.

Sardínia, insula in mari Ligustico, à Corsicæ extremis nouem tantum millium passuum freto dirempta, ab Austro Libyco mari abluta: ita dicta à sardo Herculis filio (sicut Strabo & solinus scribunt) qui è Libya veniens, cum multitudine colonorum, insulam occupauit, mutatoque nomine sardiniam appellauit, cum antea Sandaliotis appellaretur, ab effigie soleæ, quam Græci *συνδάλιον* vocant: & Ichnusā, à similitudine vestigij, quod Græcè dicitur *ixvos*. Hu-

ius latitudo est millium passuum nonaginta octo, longitudo ducentorum viginti: quam alij Itadia multa adiiciunt. Habet hæc insula à Septentrione montes editissimos, qui prohibent quo minus à Borea possit perferri: quò sit vtræque pestilentia maximè sit obnoxia. Quo nomine olim tam malè auduit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cum optimè valeret, meminisse eam debere, in Sardinia se esse: & alibi Tigellium quendam Sardum hominem esse ait patria sua pestilentiore, Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam saluberrimo loco pestilentissimum opponit: Nullo (ait) fata loco possis excludere: cum mors.

Venerit, in medio Tybure Sardinia est.

Mirum, in ea insula neque lupum gigni, neque serpentem reperiri. Habet ciuitates multas: sed omnium præclarissima Calaris est, Austru spectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piscatio est. In qua diu Augustini ossa tandiu conquisuere, quoad ab Heliprando rege Papiam translata sunt. Hæc ciuitas Iole à prisca appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditissimè amauit. Insulam Pœni occupauerunt, sed à Romanis expulsi, tandem primo bello Punico amiserunt. A Sardinia Sardus, Sardous & Sardiensis, adiectiua fiunt. Multa in ea insula insignia sunt, at nihil magis quam quæ adagio locu præbuit herba Sardo, cuius ex varia opinione scriptorum meminit Erasmus in Chiliad. Mela angustius spectare eam in ortum, quam occasum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuersum autem vbiq; spatioiorem esse, quam Corsica sit, etiã tractu quo latissima est. Fertilissima est frumenti. Huius insula incolæ ob insignem vilitatem nequitiamque in procerbum abierunt. *Sardo lex in otiosos constituta est, quæ pœnas ignauia & socordie infligebat & vnumquemque laboru, victus totiusque vitæ ratione reddere cogebat. Autor Sex. Aelianus de varia historia.

Sardis, ium, vrbs Lydiæ insignis, ad Tmoli montis latus sita, Crœsi olim regia. In ea ecclesia fuit vna ex septem Asia, quaru Ioannes meminit. Ciuis, sardianus: possessiuum, sardianicus.]

Sardo, quæ Latinis Sardinia.

Sardónici, montes Lyburniæ, Ptolemæus libro secundo, capite 17: vulgò *Maranaï*. Vide *SARDONA*.

Sardous, a, um, possessiuum à Sardinia, vide supra Sardinia.

Sardus, Hercules filius, à quo Sardiniam volunt nominatam.

Sardus, vrbs Illyriæ: Ciuis, sardenus. Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Stephan. in Cabbasso.

Sarea, vrbs tribus Iudæ siue Dan. Iosu. 15. Eadè quæ & Sara siue Saraa dicitur.

Sares, Filius Thanchumeth. iere. 40.

Sarebias, Nomen viri. 1. esd. 9.

Sared, Filius Zabulon. ge. 46.

Sareda, Patria regis Ieroboam. 3. reg. 11.

Saredârtha, Nomen loci. 2. par. 4.

Sareptha, Plin. libro quinto, capite 19. vrbs Sydoniorum, vbi diuinus vates Helias esurientem viduali miraculo pauisse creditur. Hinc Sareptanus, a, um.

Sares, Frater Phares filij Machir. primo, paralip. scptimo.

Sargaca, populi Põponio, iuxta Mœotidem, quorū oppida Murmetion, Ponticapæum, Theodosia, Hermitium.

Sargantha, vrbs Iberiæ: Gentile, sarganthenus. Stephanus.

Sargantis, vrbs & arx in Aegypto. Ciuis, sargantites, Steph.

Sargapise, Tamyris filius, à Cyro rege Persarum captus, cum manicis & brachiorum vincula extimi sibi impetrasset, seipsum interfecit. Herodotus.

Sargõ, Nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. Isaia 20.

Saria, Filius Afel. 1. par. 3. 9. Heb. Saaria.

Saria, vide Sarea.

Sarias, Idem quod Sareas.

Saricha, vrbs Cappadociæ: Gentile, sarichenus, aut saricheus.

Sarid, Terminus Zabulonæ tribus. Ios. 19.

Sarinensium portu descripsit Claudianus: idè fortè Saronicus infra dicitur.

Sarion, Mons à Sidoniis sic vocatus, quem Amor rhæi sanir vocant. deuter. 3. Vide Sanir & Hermon.

Sarmantus, Rom. eques scurrilitate notissimus sub Augusto Cæsare. Aliàs Sarmantus.

Sarmatia, regio latissima, ab ipsi Germaniæ finibus, & Vistula amne in Hircaniam vsque extendit: cuius incolæ Sarmatæ, siue Græco nomine Sarmatæ, dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuii diuisæ: quarum quæ Occasum spectat, Europæa: quæ Ortum, Asiatica cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à septentrione, Oceani partem, quem Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occasu Germaniæ partem & Vistulam amnem: à Meridie Iazygas Metanastas: ab ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiam Asiaticam & Tanain fluuium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Asiatica ab ortu Hyrcania terminatur, à septentrione terra incognita: ab Occasu Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuii: à Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autem vtraque populos efferatissimos, partim montes & saltus incolentes, partim claustris pro domibus vtentes, qui inde Hamaxobj dicuntur: partim rapto viucentes, sanguinéque equino cum lacte commisto in ediam tolerantur pascuntur lacte equino, vnde quidam eos *ιστομαγοις*, hoc est, equarum mulso-

res: alij *γαλακτοφαγοις*, hoc est, lacte vescentes. Sunt etiam quidam interius habitantes, qui sanguinem equinum lacte mistum potant, quos vocat Gelonos Virgilius 3. Georg. Item Sarmatæ alij sunt, qui cruda farina equino sanguine mista, è cruris venis aluntur. Alij etiam qui pro vicinis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos est cruore eius, quem primum interemerint, ex ipsius vulneribus bibere: & vt quisque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina vescuntur, alij qui humanæ carnis alimentu vitam ducunt, propter quod vocantur Anthropophagi, *ἀνθρωποφαγοι*, hoc est, ab hominibus edendis. Hi, vt author est Mela lib. 2. auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob sæua hyemis admodum assidua demersis in humum fedibus, specus aut suffossa habitant. Totum brachati corpus, & nisi qua vident etiam ora vestiri. Plinius lib. 4. cap. 12. & Strabo libro 11. Dicti Sarmatæ ab oculis lacertarum. *σαρκαρο* enim lacerta est, *ὀφθαλμο* oculus. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus.

Sarnus fluuius Campaniæ, in Sarno monte nascens, inter Pompeianum agrum & Salernum, iuxta oppidum in Sarni montis radicibus positum, primo magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas definit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt, deinde coactis rupibus, Vescuum montem radit, & inde paruo contentus cursu, in Tyrrenum mare influit.

Sarnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Sarnusius. Stephanus.

*Saro nauta quidam, qui moribus suis inelegantibus & inurbanis prouerbio locum fecit, Saronæ magis nauticus.

Sarohen, Ciuitas in tribu Simeon. Iosue 19.

Saron, siue Sorona, regio, teste Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis, Cæsarea vsque ad Ioppen se extendens. Hæc pinguis & fertilissima est, 1. paralip. 27. isa. 33. act. 9. Est & vrbs nomen in qua filij Gad habitauerunt, 1. paral. 5.

Saron, locus Trœzenis: vnde Saronius & Saronicus. Steph.

Sarónia, olim vocabatur Trœzen; Peloponnesi vrbs.

Sarónicus, portus in Achaia, ad Isthmum Corinthiacum. Ptolemæus sinum facit Saronicum. Plinius quoque lib. 4. cap. 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercu. Multi à Sarone deo marino. Nam Saronem fuisse regem, qui illic Atlepiæ mariniæ regioni imperavit, in Corinthiacis scribit Pausanias. Vide *SARIENSIS & SARON*.

Saronites, nomen viri. 1. paral. 27.

Sarpédon, Iouis filius ex Laodamia Bellerophonis filia, vt est author Homerus 16. Iliad. aut, vt

Herodotus tradit in Polymneia, eiusdem Iouis filius ex Europa, frater Minois. Hic cum Lyciæ rex esset, & in armis strenuus, Priamo suppetias tulit aduersus Græcos: vbi cum multa edidisset virtutis suæ documenta, tandem à Patroclo est interfectus. Corpus autem eius Iouis iussu ab Apolline à medio pugnantium sublatum est, & flumine ablutum, ambrosioque respersum liquore, ac regia indutum veste, ad sepulturam suis restitutum.

Sarpédon, Ciliciæ promontorium, finis aliquando regni Sarpédonis, quod Ciliciam à Pamphylia distinguit. Pomponius lib. 1. in descriptione Ciliciæ. Stephano vrbs est Thraciæ. Gentile, Sarpédonius.

Sarpédonia petra, Vide *MELAS PONTVS*.

Sarra, vrbs in Phœnicia deinde Tyrus dicta, à pisce quodam qui illic abundat, quem Sar appellant, ex cuius sanguine sericum in purpuram tingebatur. Inde Sarranæ vestes, Tyriæ dictæ sunt quæ & ostrinæ & purpureæ.

Sarraca, nomen duarum vrbiu, quarum vna in Media, altera in felici Arabia, Vide *SARRACA* per simplex r.

Sarraceni, populi post Nabatheos, à Sarraca (vt Stephanus inquit) quæ est pars Arabiæ. Vide *SARRACA*. * horum mores sic describit Aelianus. Omnes inquit pari sorte sunt bellatores feminudi, coloratis sagulis pubetenus amicti, equorum adiumento perniciosum, graciliumque camelorum per diuersa reptantes in tranquillibus vel turbidibus. Nec eorum quisquam Stium apprehendit vel arborem colit, aut arua subigendo victu quæritat: sed errant semper sine lare, sine sedibus fixis aut legibus. Vita est illis semper in fuga vxoresque mercenariæ, conductæ ad tempus ex pacto. Atque vt sit species matrimonij, dotis nomine futura coniux hastam & tabernaculum offert marito. Vide reliqua.

Sarrastes, populi circa Sarnum fluuium.

Sarsachim, vnus ex principibus regis Babylonis. ierem. 39.

Sarsina, vetus ciuitas in Aemilia, vberimis pascuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poëtæ patriam faciunt, indeque Sarsinatem dictu volunt. Quamquam non defunt ex eruditioribus, qui Sarsinatem dicere malint.

Sarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, Sartæus. Steph.

Sarthan, vel Sarthana locus non procul à Iezrahele. 3. reg. 47.

Sarug, Filius Reu. genef. 11. luc. 3.

Sarua, mater Abisai, filia Isai patris David. 1. reg. 26. 1. paral. 2.

Sarus, fluuius. Vide *RHODXS* supra.

Sasabasar, Princeps in tribu Iudæ. 1. esd. 1. & annumerat ea Sasabasar principi Iudæ, &c.

Sasagazi, Eunuchus regis Assueri. esth. 2. Hebr. Saasagaz.

Sason, insula inter Epirum & Brudunsum, quin-

que ab utroque millia passuum distans. Strabo libro 6. Est & fluuius in mare Adriaticum influens.

Salsina, Vide S A R S I N A.

Satagitæ, populi in Asia Scythica, vt lib. 4. testatur Herodotus: aliâs cum y in penult.

Sátala, vrbs Armenia. Gentile, Satalæus. Steph.

Satárchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta Mæotidem: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argenti vsu, se à publica auaritia abdicarunt. Hi bellicosissimi sunt: de quibus Valerius Flaccus li. 6. Taxamata, Torinique, & flauo crine Satarchæ.

Satáspes, Persa Theaspis filius, à Xerxe rege cruci adfixus est, quod Zopyri filij Megabyzi filiam virginem vitasset, quodque etiam totam Africam non peragrasset, quod se fecisse ad diluendum stuprum dixerat. Herodotus lib. 4.

Saticuli, populi Campaniæ, moribus asperi, * de quibus verg. lib. 7. Paritérque saticulus Asper.

Satniû mons, apud Lycophronem. *Οὐ Σάβηον οὐκ ἄρα οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὄρος.* Steph.

Satorchæi, inquit Stephanus, inhabitasse dicuntur Taphras regionem, iuxta Mæotin paludem.

Satra, vrbs Crete, Eleutherina deinde dicta. Ciuis, Sattræus. Steph. Vide E L E V T E R I N A.

Satræ, populi Græcorum in litoribus Thraciæ. Herodotus lib. 7.

Sátria, vrbs Italiæ. Gentile, Satrianus.

Satrocéntæ, populi Thraciæ. Steph.

Satricula, oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbs 439.

Satricum, oppidum in Italia, à Camillo c o s. captum, anno vrbs 370.

Satron, rex Galliæ, anno à Diluio 350. is primus publica literarum studia instituit.

Saturæ palus, quæ & Pótina, iuxta Circeios, x x i i i. olim vrbium locus, vt ex Mutiani sententia tradit Plinius lib. 3. cap. 5. Hæc ad viam vsque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traiciebatur, inter Appij Forum & Tarracinam.

Satúrium, siue Satureium, Stephano, vrbs Calabria, non procul à Tarento. Hinc Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum scribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum est, Satyram vocari affirmant.

Saturnália, festi septem, seu quinque dierum, mense Decembri Saturno dicata, quibus Romani synthefin vestem sumebant, seruisque discumbentibus inferuiebant: manerâque vltro citroque mitti, remittique solebant. Hinc Saturnalius, a, um.

Satúrnia, oppidum Latij, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, nauis in Italiam fuisse aduectum, Ianumque, qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuisse: cuiusque beneficii memorem Ianum in partem regni eum suscepisse: duosque ab iis oppida condita fuisse, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Editiora etiam loca (vt Diodorus scribit)

Saturnia dici consueuerunt. *σατῆρνα*, inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri est.

Saturniâna colonia, Tuscorum vrbs Ptolemæo li. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturniâni, hæretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum solos angelos septem, præter conscientiam Dei patri fecisse dicebant.

Saturninus, mons quondam dicebatur, qui postea Tarpeius. Est & Gentile Saturnia. Stephanus.

Saturninus, Syriæ præfectus, anno vrbs 749.

L. Saturninus, homo seditiosus, cum Trib. pleb. legem Agrariam per vim ferre vellet, itaque cum suæ factionis hominibus Capitolium occupasset, iussu Senatus est interfectus.

Saturninus Antiochenus hæreticus, veram Christi humanitatem pernegabat: vixit autem sub annu salutis 134.

Satúrnus, Cæli & Vestæ filius, qui Opim sororem suam matrimonio sibi coniunxit, & patri Cælo virilia execut: ex quibus in mare abiectis, spumâque agitatis, nata est Venus, quæ inde dicta est Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cum parenti, vti par erat, succedere deberet, animaduertens tamen matrem sororâque in Saturnum proniores esse, iure suo illi celsit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem masculam tolleret, sed regnum ad suam stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos suos masculos, vbi primùm nati essent, deuorabat. Verùm cum Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidisset, Iunonem quidem Saturno ostendit, Iouem verò clam nutriendum ablegauit adhibitis interim Corybantibus, qui cymbalorum, tympanorumque pulsu obstrepabant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cum ille puerum deposceret, vt & ipsum deuoraret, Ops lapidem ostendit pannis inuolutum, eumque partu illo à se editum simulabat: quem ille acceptum sine mora deuorauit. Post hæc, cum & Neptunum illa peperisset, cum quoque clam Saturno educandum curauit. Tertio deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rursus Saturno ostendit, Plutonem autem abscondit. Verùm detecta tandem fraude, cum Titan rescuisset, fratri prolem masculam esse, suosque ea ratione regni successione pulsos esse, vnâ cum filiis, qui Titanes à patre cognominabantur, bellum aduersus Saturnum suscepit: cuius exitus is fuit, vt victoria potitus Titan, Saturnum, Opemque vtriusque sororem, in potestatem suam redactos, muro incluserit, donec Iupiter adultus, deuictis Titanibus eos liberauit. Post hæc Saturnus cum ex oraculo didicisset, fore, vt à filiis regno pelleretur, cum ob hoc Ioui insidias intrueret, ab eo regno pulsus, in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiæ Latium dictum est. Hoc regnante ætatem auream fuisse fabulantur, terramque sua sponte expertem vomeris

& aratri

& aratri peperisse fruges, communisque id temporis, & nullis distinctis limitibus agrorum possessiones fuisse. Philoſophi interpretantur Saturnum Cronon, veluti à fatietate intellectus, eo quod Græcè fatietas *κρονος*: intellectus verò siue mens, vñ dicitur, vt sit nomen compositum Saturnus, ex prima parte Latina, & posteriore Græca, ipsa fatietas mentis. Sunt qui Saturnum à fatu deducant, quoniam peritiam ruris & satorum omnium primus edocuisse fertur. Quidam à verbo quod Græci dicunt *σατῆρ*, quo virilia significantur, quod patris pudenda abscidisse, atque in mare proiecisse dicitur: Hinc Saturnus, a, um, vt Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni. Versus quoque, quos olim Fauni varisque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Sátýri, syluaru numina habita sunt, Syluanis & Faunis simillima, humano capite, sed cornuto, pedibus caprinis, toto corpore villosa, sylvarum latebris gaudentia, lasciuia in primis, & in venerem procliuia: vnde & Satýri dicti putantur, à membro virili, quod *σατῆρ* prius Græci appellabant.

Satýrôrum insulæ, sunt tres contra Indiam, extra Gangem sitæ, Ptolemæo lib. 7. cap. 2, quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales satýris pinguntur.

Satýrus, fluuij nomen in Aquitania. Lucanus libro primo.

*Satýrus apud Græcos histrio qui Demosthenis lingua præpediti, ac propterea ingrati populo, sic formauit vocem, vt non prior Demosthenes sed alter videretur. Autor Plutarch.

*Satýrus vir quidam sanctissimus qui quum nullis tormentis nullisque cruciatibus ab orthodoxæ fidei cultu auocari posset, leonibus deuorandus traditus est, Valeriani & Galeni temporibus sub præside Taurtio. Volater.

Saua, vicus Arabiæ felicitis: incolæ, Sauteni.

Sauca, Ciuitas siue vallis, gene. 14: quæ & Vallis regis ibidem dicitur.

Saul, Sextus rex in Edom, qui fuit ex Rohoboth, gene. 36. Filius item Simeonis filij Iacob, gene. 46. 1. para. 4. 6. Filius postremò Cis, rex primus Israëlitarum, 1. reg. 9.

Saulus, dicebatur Paulus apostolus ante conuersionem. act. 7.

Saunis, vrbs Arabiæ. Steph.

Saunite, vide S A M N I T E S.

Sauo, fluuius in finibus Campaniæ. Plinius libro 3. cap. 5.

Sáuona, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Sabbatiû Plinio, Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notissima: hodie Genuensium ditiois: vulgò *saunone*.

Saura, vrbs Samnitum: Gentile, Sauramis.

Saurómata, populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alij Asiatici sunt, alij Europæi, Tanai fluuiio discreti. vide S A R M A T A.

Saurus, nobilis statuarius, cuius opera commemorat Plinius lib. 6. cap. 5.

Saus, vide S A O S.

*Saxo Grammaticus rerum Danicarum scriptor notissimus.

Saxoforatum, Volaterrano. Vide S A X V M F E R R A T V M.

Sáxones, illustres Alemaniarum populi qui Angeli reginæ auspicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non longè à Cimbris in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuis constituit, lib. 3. cap. 11. Steph. collocat eos in Cimbrica Cheroneso.

Saxum ferratum, oppidum in Piceni atque Vmbrijs finibus situm, ita appellatum à ferro, propter ferdinas ferrarias, quas eo loco multas fuisse earum reliquiarum ostendunt. Sentinum à veteribus dicebatur, à Sentino amne iuxta mœnia labente, quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum est duorum virorum ortu, Bartholi scilicet & Alexandri. Quorum prior Cæsarearum legum interpretatione clarissimus, alter in sacris literis eminentissimus, qui cum in omni doctrinæ genere, vitæque sanctimonia summus haberetur, Augustinianæ religioni magno omnium consensu præfectus est, nec multò post res præclaras gestas cardineis insignibus, à Pio pontifice maximo decoratus: alio nomine Saxoforatum. Vide S E N T I N V M.

S C

Scábala, regio Eretrienſium. Gentile, Scábalæus. Stephanus.

Scadórna, insula in mari Adriatico, adiacens Illyrico, (vt Ptolemæus lib. 2. refert) In ea sunt duæ vrbes, Colentum & Arba.

Scæa, vrbs Troianæ porta, fatali Laomedontis sepulchro nobilitata: ita dicta (vt Grammaticis placet) quod ad sinistram, hoc est, Occidentalem vrbs latus sita esset. In Augurum enim disciplina, quæ Ortum spectant, dextra: quæ Occasum, sinistra dicuntur. Strabo tamen lib. 13. videtur sentire Scææ portæ nomē, à Scæis Thraciæ populis sumptum fuisse, cum quibus Troianos multa nomina communia habuisse ostendit Virgilius 3. Aeneid. -Et arentem Xanthi cognomine riuum

Agnosco, Scææque amplector limina portæ.

Scæi, sunt Thracæ populi. Scæus amnis, & Scæus murus. Stephano, populi inter Troadem & Thraciâ.

*Scænophegia erant Tabernaculorum festa in quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad similitudinem eorum in quibus habitabant, quum peruagarentur Aegyptum.

Scæua, miles Cæsaris fortissimus, qui apud Dyrrhachium, magna Pompeianorum vi oppugnatus, multisque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, vt castelli sibi commissi custodiam deferret. Lucanus lib. 5.

Scæuola, Q. Mutij cognomen inde tractum, quod ex quo in Porfenæ castris dextram exussisset, eius loco sinistra fuerit vsus. *σκαιὸν* enim Græci sinistram vocant. Vnde Scæuæ, & per diminutionem Scæuola dicti sunt, qui sinistra dextra loco vterentur. Vide M V T I V S.

Scalauiscus, Ptolemæo libro 2. cap. 5. Lusitanæ ciui-
 ras, antea Iulium præsidium, siue turris Iulia: ho-
 die Trofilium: vulgò *Trugillio*.
 Scalde, fluuius Galliarum Belgicæ ex Cæsaris commen-
 tariis notissimus. De quo Plinius libro quarto ca-
 pite 17.
 Scamander, fluuius Troiæ, ex Ida monte defluens,
 quem Hesiodus *θειον σκαμανδρον*, id est, diuinum
 Scamandrum appellat. Antea Xanthus dicebatur:
 quod & Homerus innuit, cum eum ab homini-
 bus quidem Scamandrum, à diis verò Xanthum
 vocari ait, suo more vetustiore appellacionem
 diis, recentiorè hominibus assignans. In hoc flu-
 uio sponsæ iam nupturæ sese abluabant, Scaman-
 drum nominatim his verbis inuocantes, *καθι μου
 σκαμανδρος την παρθενίαν*. Qua occasione vsus Cimò
 quidam Atheniensis, cum Callirrhœs generosæ
 puellæ amore teneretur, quæ iam viro desponsa-
 ta erat, in Scamandri virgultis sese occultauit, ca-
 pûtque arundine coronauit: cumque illa ex more
 lauaretur, carmenque solenne caneret, Scaman-
 drum, vt virginitatem suam acciperet, inuocans:
 Cimón è virgultis profiliens, Ego verò (inquit)
 accipio lubens: virginemque in ripam sustulit, v-
 bi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re
 plura in Epistolis AEschines.
 Scamander, Filius Hectoris & Andromaches, quem
 tamen Troiani Astyanacta, hoc est, ciuitatis prin-
 cipem vocare maluerunt, Hectori id honoris tri-
 buentes, cuius virtute Ilium nouem perpetuos
 annos fortissimè fuerat defensum. Hom. Iliad.
 quinto.
 Scamandria, Plinio lib. 4. ca. 30. vrbs Troadis parua,
 à portu Ilij parum remota.
 Scamandrus, Vide *SCAMANDER*.
 Scambónidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.
 Scandia, nauale in Cytheris. Steph. ex Pauli libro
 tertio.
 Scandinauia, insula Oceani septentrionalis, sed Pl-
 nius lib. 4. cap. 13. insulam Ponti, incompertè ma-
 gnitudo esse scribit. Eam gens habitans alterũ
 orbem terrarum appellat.
 Scapténfula, locus in Macedonia, Festo dictus à *σκαπ-
 τήν*, id est, effodiò. Nam argentum illic fodi sole-
 bat. Steph.
 Scaptélyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione
 Thasi: Gentile, Scaptelylitæ.
 Scáptia, Plinio libro 3. cap. 5. oppidũ in Latio, à quo
 Scaptia tribus vocitata est.
 Scardamylites, Vide *CARDAMYLIA*.
 Scárdona, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Liburniæ vrbs ho-
 die *Scardo*. Vide *SARDONICI*.
 Scari, vrbs Lyciæ, gentile similiter. Est etiam fons
 quidam sacer, &c. Steph.
 Scarphe, vrbs Eubœæ, Eteoneus prius dicta. Ste-
 phanus.
 Scárphea, vrbs Locridis prope Thermopylas, à Scar-
 phea nominata. Gentilia, Scarpheus, Scarpheius,
 Scarphæus, Scarphius.
 Scatínia lex, à Scatinio latore nomen accepit: qua-

præposteræ Veneris vsus coërebat. Iuuenal,
 Saryra 2.
 Scaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua AE-
 milius Scaurus nobilis & pauper, sed eloquentia
 sua gloriam peperit. Cõsul Ligures & Cantiscos
 domuit, atque triumphauit. Cenfor viam AEmi-
 liam strauit, pontem AEmilium fecit, ac carbona-
 riam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium
 suum, quòd in saltu Tridentino hosti loco cesserat,
 in conspectum suum venire vetuit: adolestès
 verecundiè ignominia pressus, mortem sibi con-
 sciuit. Plinius rursus de eo, Scaurus (inquit) à va-
 rio Tribuno plebis repetundarum accusatus &
 absolutus. Sallustius in Iugurthino, Scaurus ho-
 mo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed vitia
 sua callidè occultans, cum esset vir consularis, &
 in Senatu princeps, ob eo mittitur ad Iugurtham
 orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & à sedi-
 tione Adherbalis amoueret. Scaurus alter, supe-
 rioris filius, de cuius ædilitate Plinius libro 34.
 cap. 7.
 Scaurus Aurelius legatus, à Cimbris fuso exercitu
 captus est: & cum ad consilium ab his euocatus,
 eos deterreret, ne Alpes transirent, Italiam peri-
 turi, eò quòd diceret Romanos vinci minimè pos-
 se, à Bolo rege, feroci iuuenè occisus est. Liu. lib.
 1. x. v. i. i.
 *Seedafus vir inter Bœotios ditissimus, cuius filias
 Hipponem & Miletiam quum impudici adole-
 scentes per vim constuprassent, ac demum occul-
 tandi sceleris causa in puteum demersissent: Sce-
 dasus pater impatiens mœroris, ad earum tumu-
 los seipsum confecit.
 Scempfa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempfaus. Steph.
 Scenæ, vrbs Persicæ insignis: Ciues, Scenitæ. Ex Stra-
 bonis lib. 3. Vide *SCENITAE*.
 *Scenici ludj dicti à scena, in qua celebrabantur, à
 Theatricis actoribus instituti sunt ob pestilentiam
 accitis ex Hetruria histrionibus ad tibicinis
 modos saltantibus: ludi scenici fiebant in Thea-
 tris: venationes & gladiatorij in Amphitheatris.
 Scenitæ, populi Arabiæ felicis, Plinio lib. 6. cap. 28.
 vagi, & à tabernaculis cognominati, cilicis me-
 tantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Sce-
 nitæ causam nominis inde ducunt, quòd tentori-
 is succedunt, nec aliàs domos habent. Ipsa autem
 tentoria cilicia sunt. Ita nuncupantur velamen-
 ta, è caprarum pilis texta. Præterea carnibus suil-
 lis abstinent. Sanè hoc animalis genus, si inuectũ
 illò fuerit, moritur illico. Vide *SCENAE*.
 Scépsij Daunotichitæ nominantur apud Steph.
 Sceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Aeneæ regi-
 am tradunt. Hinc Scepsius, a, um. Ex hac fuerunt
 Metrodorus, qui artem memoriæ consummauit:
 & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extru-
 ctionem exposuit. Stephano vrbs Troica, Xeno-
 phonti rerum Græcarum lib. 3. sic dicta, quòd il-
 lic Rhea finxit se lapidem pro filio peperisse.
 Gentile, Scepsus. Steph. Est & Plinio lib. 5. cap.
 30. vrbs AEolidis.

Scerdilétus, Illyrij rex, anno salutis 334.
 Sceua, vir Iudæus. act. 19.
 Schangar, v i filius AEmath, stimulo bouis p c. Phi-
 listinorum percussit, liberauitque Israelem, re-
 gnavit annum vnum, anno mundi 2658. Ioseph.
 lib. 5. cap. 3.
 Schéria, vocata est olim Phæacia, eò quòd Ceres me-
 tuens, ne fluuij ex continente influentes continē-
 ti eam adiungerent, Neptunum rogauerit vt am-
 nes auerteret: quo facto non amplius Drepane,
 sed Scheria vocata est. Gentile, Schericus: Incole,
 Scherij vel Phæaces. Steph.
 Schinis, aliàs Scinis, latro insignis, à Theseo dilania-
 tus. De quo Pausanias in Corinthiacis. In Isthmi i-
 nitio locus est, vbi Schinis latro apprehensus pi-
 ceas in terram flectebat, & quos pugna vicisset,
 hos alligatos sinebar in aërem efferri: quocirca
 cum vtraque arbor alligatum ad se traheret, vin-
 culique nodus in neutram laxaretur partem, sed
 vtrinque pariter conuelleret, eueniebat, vt qui al-
 ligatus esset, laceraretur. Eodè pacto ipsum quo-
 que Schinin Theseus dilaniauit, viamque, quæ ex
 Træzene Athenas ducit, latronibus infestam tu-
 tam reddidit. Haëtenu Pausanias.
 Schinúsa, Plin. lib. 4. capite 12, in insula vna ex Spora-
 didibus.
 Schmeben, Vide *SCVRGV M*.
 Schinussa, in insula Phocidis. Gentile, Schinuscius, &
 Schinusæus. Steph.
 Schitæ, populi, Palaëstinam vsque penetrarunt, Asi-
 am occuparunt, Aegyptum molestarunt, Asianis
 annis x x x i. imperarunt. Herodotus libro
 primo.
 Schœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantæ, vxoris Hip-
 pomenis quæ inde patronymico nomine Schœ-
 neis à Poëtis appellatur.
 Schœnos, vrbs Bœotiarum, à Scœno Atalante patre sic
 appellata.
 Schœnus, untris, flumen Athenis proximum (inquit
 Strabo) à iuncis dictum. Proindeque iuncarios
 in Hispania campos Schœnuntas vocat. Sed & in
 Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem
 Schœnium appellat. Schœnus Steph. parua regio
 est Arcadiæ, à iucis dicta: locus enim est palustris:
 vel à Schœneo Atalante patre. Ciuis, Scœneus,
 quod & conditoris nomen est, & fluuij à Schœ-
 neo Atamantis filio. Est & Plinio lib. 4. cap. 7, por-
 tus & oppidum Atticæ regionis.
 Scia, oppidulum Eubœæ. Steph.
 Sciapodes, Stephano, populi Aethiopiæ quasi vm-
 bripedes: aliàs Sciopedes. Plinius lib. 7. cap. 2. Ho-
 minum genus qui Monosceli vocarentur singu-
 lis cruribus, mirè pernicitatis ad saltum, eodè-
 que Sciapodas vocari, quod in maiori æstu humi
 iacentes resupini, vmbra pedum se protegant:
 non eos à Troglodytis abesse. Rursusque ab his
 Occidentem versus quosdam sine ceruice, oculos
 in humeris habentes.
 Scias, regio Arcadiæ. Gentile, Sciates. Steph.
 Sciathos, insula in Aegæo: Steph. Eubœæ insula.

Gentile, Sciathius. Vide *SCYATHOS*.
 Scidros, vrbs Italiæ: Gentile, Scidranus. Steph-
 anus.
 Scillus, vrbs Triphyliæ. Hinc Scillusus, Scilluntius
 & Scilluntis. Steph.
 Scilúrus, Vide *SCYLVRVS*: quanquam melius
 per iota.
 *Scinis latro crudelissimus Corinthius, qui arbo-
 res complicabat, hisque alligabat hominum bra-
 chia vt sublime redeuntes lacera mēbra discerper-
 rent. Proper. lib. 3.
 Arboreaæque cruces scinis & non hospita Graiis
 Saxa, & curuatas in sua fata trabes.
 Scione, Plinio lib. 4. cap. 10, oppidum Macedoniæ
 in sinu Thermaico Stephano, vrbs Thraciæ, vbi
 fertur Troianas captiuas, ne abducerentur à Græ-
 cis pro ancillis, incendisse naues: quibus illos de-
 stitutos necessario māsisse, & vrbs Scionem ha-
 bitasse. Ciuis, Scionæus & Scioneus.
 Sciópodes, Vide *SCIAPODES*.
 Scipiáda, patronymicum, pro Scipionibus. Virgil.
 1. Georg.
 Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patricia i-
 nitium habuit, teste Macrobio, patrem lumini-
 bus carentem probaculo regebat, quem Scipio-
 nem grammatici appellant. P. Cornelius Scipio,
 cum quo primùm imperatore Annibal signa in
 Italia contulit. Is cum multas esset in Hispania vi-
 ctorias consecutus, resque gessisset memoratu di-
 gnas, demum in quodam prælio aduersus hostes
 inito, dum se offert, vbi plurimum periculi erat,
 subito occiditur. Liuius.
 Scípio Africanus, huius filius, cuius vitam ac res ge-
 stas C. Oppius & L. Reginus literis mandauere,
 puer certis diei horis secretum templi petere so-
 lebat, putabaturque apud vulgus cum Ioue lo-
 qui: annum agens decimum septimum, à patre in
 castra ductus est principio belli Punici secundi.
 Constátque iam tunc in congressu Annibalis pri-
 mò circumuentum ab hostibus, ac saucium pat-
 trem liberasse, vt sunt authores Liuius & Plutar-
 chus. Deinde in Hispania cum Carthaginenses vi-
 cisset, nouámque Carthaginem cepisset, in Afri-
 cam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem ve-
 stigalem reddidit.
 Scípio AEmilianus qui & Africanus minor, ab Afri-
 cani maioris filio adoptatus (filius enim erat L.
 AEmilij Pauli) Carthaginem & Numantiam, du-
 as vrbes populo Romano inimicissimas euertit,
 tandem immatura ætate domi suæ dormiens in-
 terfectus est, nõ sine suspicione dolo id Graccho-
 rum factum.
 Scípio Nafica, Scipionis, qui vnà cum fratre in His-
 pania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudica-
 tus, matrem deũ tunc primùm aduectam, apud-
 que virum optimum ex oraculo diuertentem
 hospitio excepit. Cum aduersus hospitia consu-
 lem se à Graccho nominatum comperisset, ma-
 gistratu se abdicauit. Cenfor statuas, quas sibi cõ-
 sulquisque in foro per ambitionem ponebat,
 A A ij

sustulit. Consul Delminium Dalmatiae urbem, superavit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recusavit. Eloquentia primus, iuris consultissimus, ingenio sapientissimus fuit: unde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Livius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter similitudinem suarum cognominabatur. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignusque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impensa. Asses ergo contulit populus, ac funus elo-cauit: quaque præferebatur, flores è prospectu omni sparsit. Hactenus Plinius lib. 21. cap. 3. Scipio, Africanus filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degeneraverunt: inter eruditos tamen à Cicrone in Bruto his verbis describitur, Scipio Africanus, filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui si corpore valuisset, in primis esset habitus disertus. Indicant tum orationum, tum historia quædam Græca scripta de Cæsina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil sane de eo se comperit habere dicit, nisi eum præturam gessisse, & in ea consequenda, à Circeo patris scriba adiutum fuisse.

Scipio, Pompeij magni socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refouentes in Africam se recepit cum exercitu & Catone, luba etiam rege adscito. Qui primò feliciter adversus Cæsarianos pugnavit, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem, è Corneliorum familia, alioqui virum spectatissimum, inter præliadum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quòd cognosceret adversarios vetusto quodam confidere variacionis, ut semper in Africa vincere fatale Scipionum generi foret. Plutarch. in Cæs.

*Scira erant festa Atheniensibus peculiaria in quibus umbracula & Scenæ fiebant: de quibus Gyraldus copiose in libro de annis & mensibus.

Scitaphion, locus ubi conveniebant, qui tesseres ludebant, ut videtur Steph.

Sciri populi Galatiæ, Gentile, Scirius, vel Scireus. Steph.

Sciritis, doceapolis Cariae: qui habitant, Sciritæ. Steph. A Sciro & Arcadiæ vico Sciritæ dicuntur. Scirionides petrae apud Sunium. Strabo ab initio ferè lib. 9. Post Cromionem igitur Scironides Atticis finibus imminet petrae, iuxta mare transitum non relinquentes. Et paulò post, Hoc in loco Scironis res in monte gesta, latronumque & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memoratur, quas Theseus obrucavit. Ab hisce locis extremis flantem, procellaque cientem sævum Caurum produnt, Athenienses Scironem appellant. Vide SCIRON.

Sciron, latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere sæviebat, Hunc tandem

Theseus dicitur occidisse, & ossa eius in mare sparsisse, quæ poetæ fabulantur in saxa quædam coaluisse, quæ à nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia saxa in Attica regione, simul oppido eiusdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita sita, ut transitum non nisi angustissimum relinquunt. Hinc Athenienses ventum procellosum, ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam spirat à faxis, quæ Sciron latro incolat. Hic paulò ab Argeste deflexus esse dicitur, & à quibusdam Olympius vocatur, ab aliis Hellepontius.

Sciros, locus habitatus in Arcadia, prope Menecos & Parrhasios. Incolæ Sciritæ (quòd etiam à Sciritis Cariae vrbe fit) sceminiun Sciritis. Est & aliud Sciron, locus Atticus (ubi *οκίρδιδίς* petrae sunt à Scirone dictæ: aut ille potius à loco, locus autem à Sciro heroe) eo in loco meretrices agebant. Fortè & Sciraphium locus aleatorum, & *οκίρδιδίς*, quod libidinosum & aleatorem significat, nomina acceperunt ab illis qui habitant in Sciro. Vocatur autem Scira (fortè Sciros) vel quòd Scyro (*κίρδιδίς*) Athenis immolatur: vel à sacris Cereris & Proserpinæ, quæ Episcira vocant: profertur etiam *πρόκίρδιδίς*, Steph.

Scirphtha, vrbs Phocica. Gentile, Scirphius & Scirphæus. Steph.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ. Gentile, Scirtonium. Steph. ex Pausaniæ lib. 8.

*Soirus vates fuit Eleusinus, à cuius nomine Minerva Sciras dicta est.

Scithæ, vrbs Thraciæ prope Potidæam. Gentile, Sciathius (quod etià à Sciatho fieri iam diximus.) Steph.

Sciti, populi Pæoniæ. Steph.

Sciuini, populi, ab Herculis apud Histrum superati sunt ac cæsi, anno sal. 548. A vestari, Vincen-tiæ comite fugati, anno salutis 770. A Vvilzofubiugati, ab vrbe condita 1540.

Scaluonia, vrbs ab Imperatore Othone Italiã petente, conscripto exercitu, capta, anno salutis 980. quæ Huldencus Corinthiorum princeps Orthocaro vendidit. Aeneas Sylv. cap. 27.

Scodra, Ptol. lib. 2. cap. 17. vrbs Liburniæ: hodie Scutaram vocant, sub Venerorum dominio.

Scolis, vrbs Achaïæ. Cuius *οκώλιδίς*, Steph.

Scolus, Straboni libro 9. pagus in ora Afopia, sub Cytherone sedes iniucunda atque aspera: indè que natum est proverbium, Ad Scolon neque ipse vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum mentheum, discerptum fuisse, memoratæ proditur. Est & vicus in Heraclia, quem præterfluit Afopus amnis. Stephanus in scemini-no genere urbem Bœotice esse tradit: in masculino autem, vicum quandam. Cuius, Scolius & Scolicus.

Scopa, nomen villæ in Libya,

Scopas, insignis marmoris scalpenti artifex, vnus ex iis, qui Mausoleum cælauerunt.

Scopas, Aetolorum Prætor, Acarnanjs arma in-

tulit. anno mundi 3754.

*Scopelianus Clazome, Herodis Attici præceptor.

Scopelus, insula quædam in mediterraneo mari.

Scordana, insula Dalmatiæ adiacens. Ptol. libro 8. cap. 17. vulgò *Μαλκοσεγλι*.

Scordisci, populi Pæoniæ. Steph.

Scorpiáni, populi. Steph. ex Herodoti lib. 7.

Scorpius, siue Scôpio, vnum ex XII. zodaci signis, quod à Sole lubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Astronomicum poeticum conscripserunt, hunc eum voluit fuisse Scorpionem, qui Orionem interemit, cum ille iuuenili robore ferrox nullam esse feram iactasset, quam ipse conficere non posset. Quam hominis iactantiam ægerimè ferens Tellus in perniciem eius scorpionum protulit, qui infixio aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpionem à Ioue ideo inter astra relatum voluit, ut mortalibus documento esset, ne suis plus equo viribus fiderent. Hygin. lib. 2. de Signis caelestibus.

Scoti, Britannia populi, quondam Anthropophagi, ut est author Hieronymus contra Iovinianum lib. 2. Quid (inquit) loquar de cæteris nationibus, cum ipse adolescentibus in Gallia viderim Scotos, gentem Britannicam humanis vesci carnibus, & cum per sylvas, porcorum greges & armentorum, pecudumque reperiant, pastorum nates, & sceminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chrysofostomus in sermone Pentecostes, studio pietatis subscribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis vescabantur carnibus? Nunc ieiunijs reficiunt animam, Lingua omnibus sibi. Ideo Strabo libro 4. Britannos balbutientes vocat, quos ipse Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verum inde nomen non habet, sed à Iouæ, qui nomine Scotinæ illic honoratur. Stephanus ex Pausaniæ lib. 10.

Scotissa, Strabo lib. 7. vrbs est & regio Thessaliæ Pelasgiæ: Gentile, Scotiffæus. Steph.

Scotuffæ, loca in Macedonia & Thessalia, quarum alterum insigne est victoria Romanorum contra Philippum regem, Flamio duce.

Scribonius Aphrodisius, Orbili feruus atque discipulus mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Augusti vxor fuerat, redemptus & manumissus. Tranquillus.

*Scriptonini populi, qui perpetuis fere niuibus rigent, ferarumque carnibus vescuntur, quarum pellibus sibi indumenta conficiunt. Autor Paul. Diæconus.

Scrophæ Tremellius, Varroni De re rustica lib. 2. cap. 4. primùm appellatus est Scrophæ: quòd questor cum esset, Licinio Nerua prætor in Macedonia provincia relictus, qui præfesset exercitui dum prætor rediret, hostes arbitrati occasionem

se habere victoriæ, impressionem facere cæperunt in castra. Tremellius quum hortaretur milites ut caperent arma, ac exirent contra: dixit celeriter se illos, ut Scrophæ porcos, disiecturam: idque fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit ac fugavit, ut eo Nerua prætor imperator sit appellatus, & ipse cognomen inuenerit.

*Sculponeæ sunt Calcei ex lana confecti. Plautus, Qui quæso potius quam Sculponeis, quibus baturatur tibi os. Caro scribit Sculponeas bonas alternis annis dari oportere familiae rusticanae.

Scurgum, Germaniæ vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 11.

Scutara, vide SCODRA.

Scyathos, insula cum oppido in Aegæo mari prope Thraciam. Mela libro 2. Melius cum iota, ut supra.

*Scybis Cretensis sculptor qui Sicyone in excalpèdo marmore floruit.

Scyros, parua regio Macedonia: Gentile, Scyrius. Steph.

Scydra, vrbs Macedonia. Gentile, Scydrens. Steph.

Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hæcatæus. Pöponius lib. 1. Placia & Scylace parua Pelagorum colonia. Cuius, Scylacenus & Scylacius. Steph.

Scylacem, Vide SCYLACEM, & SCYLLETIVM.

Scylatium, Brutiorum ciuitas, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Scyletium hodie, vulgò *Scilazo*. Vide SCYLACEM, & SCYLLETIVM.

Scylax Cariandens (Cariando autem, Cariae ciuitas est) Mathematicus & musicus, scripsit circuitum mensuramque maris extra columnas Herculis, telluris item, præterea Antigaphen ad historiã Polybij. Suidas.

Scylla, filia nisi, regis Megarensium, quæ Minois paterni hostis amore capta, ut illum sibi beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo situm erat regni totius fatum, spoliavit, eoque hosti obrulit, tanquam futuri coniugij dotem. Verum cum se ab illo sperni videret, doloris impatientia in Cirium auem commutata est: Nisus autem in aliam auem sui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis poenas à filia repetès, etiam nunc eam ubique insectatur. Ouid. 8. Metamorph. vide NISVS.

Scylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur indignata Circe, quæ Glaucum miserè deperibat, Scyllam sibi ab illo præferri, fontem in quo illa lauari solebat, noxiis herbis veneficis que infecit. Cuius rei illa ignara, cum lauandi gratia fontem ingressa esset, videt inferiorè corporis partem in caninos rictus esse commutatam: quam deformitatem tantopere exhorruit, ut sese statim in vicinum præcipitauerit fretum: ubi & in saxum mutata flagitur, Charybdi ex aduerso obiectum, præternauigantibus vehementer periculofum. Ouid. 14. Metamorph.

Scyllacem, oppidum in finibus Calabriae: Strabo lib. 6. Virgilius 3. Aeneid. abiecto altero l. primam

syllabam corripuit, cum ait,
Caulonisque arces, & naufragium Scyllaceum.
Scyllæum, (vel Scylleum sine diphthongo) promontorium in Peloponneso, ut Plinius, Straboneque lib. 6. testantur, sed sine Argolico iuxta Hermonem, quo Scylla Nisi filia, fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus. Steph. Est & oppidum Brutiorum in Italia. Mela libro 2. Vide SCYLLATIUM.
Scyllætium, Straboni lib. 6. Atheniensium colonia eorum qui Mnestei comites fuere, hoc tempore Scyllatium vocatur. Vide Scyllaceum. Stephano, vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: possessium, Scyleticus. item mons Crætae, cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic deposuisse feruntur. Steph.
Scyllias, Herodoto lib. 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempestate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Persis seruauit, multa & sibi lucratus est: hunc Pausanias Scyllia vocat, de quo inquit, Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia classis Persicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando vrinandoque præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magnesiæ: idque signum in Apollinis templo positum ab Amphistyoniis, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam translatum.
Scyllis & Dipænis Cretenes marmore sculpendo laudatissimi, Olymp. 50. fuerunt. Plinius lib. 36. cap. 4.
Scyllius, Iupiter, vide SCYLLATIUM.
Scyllus, unctis, oppidum Achaiæ (ut Strabo scribit) quo Xenophon donatus est à Lacedæmoniiis.
Scyllurus, vir, qui (ut Plutarchus author est) cum relictis maribus filiis octoginta, diem esset obiturus, hastilium fascem cuique obtendens, ut illum confringeret, iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse singulatim euecta hastilia omnia facile confregit: ita docens illos, vbi vnâ esse perseverarent, firmos ac potentes fore, imbecilles autem, si separarentur ac disiderent. Græci tamen per iota scribunt.
Scymniadæ, populi cum Getis habitantes. Steph.
Scymus, proprium nomen viri.
Scyphia, oppidulum Clazomeniorum. Steph.
Scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicum. Cuius, Scymij. Steph.
Scyritæ, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantum habent. Plin. lib. 7.
*Scyron larro insignis prope Athenas, qui hospites è saxo præcipites dabat in mare. Hunc interfecit Theseus & in mare deiecit, vbi eiusdem ossa mutata sunt in saxa, quæ propterea vocantur Scyronia.
Scyros, insula contra Magnesiæ, in mari Aegæo, vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deida-

miam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum suscepit, quæ ab hac insula & ipsa Scyrias est appellata. Hinc Scyrius, a, um.
Scytheni, populi prope Macrones. Stephanus citâs Xenophontis anabases lib. 4.
Scythes, Herodoto lib. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putant. Plin. lib. 7. cap. 56. Iouis filius, qui primus arcus, sagittarumque usum reperisse dicitur.
*Scythes rex Scytharum qui Opæam nouercam duxit in uxorem. Autor Herod.
Scythes, thæ, qui ex Scythia est: vt Anacharsis Scythes, apud Cicero in Tuscul.
Scythia, regio Septentrionalis. latissima, in duas diuisa partes, Europæam & Asiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Maoridis & Pôri Euxini litora, vsque ad Istri ostia expanditur. Asiatica à limitibus oppositorum litorum in orientem procurrat, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriusque variæ ac propè innumeræ sunt gentes, ad bella magis, quam ad vllum humanitatis studium appositæ. Vicinis inter se fines nulli: neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Vxoribus, liberisque secum in plaustris vehunt, quibus imbrii, hyemisque causa corio tectis, pro domibus videntur. Iustitia gentis ingeniis culta, non legibus. Nullum scelus apud eos furto grauius. Quippe sine tecto & munimento pecora & armenta habentibus quid saluum esset, si furari liceret? Aurum & argentum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle vescuntur. Lanæ iis vsus ac vestium ignotus. Dicta est autem Scythia (vt est author Herodorus libro 4.) à Scythe quodam Herculis ex muliere semiuipera filio, fratre Geloni & Agathyrsi, qui primus arcus sagittarumque usum creditur inuenisse: quibus Scythæ semper plurimum valuerunt. Scythius, aliud nomen possessium. Virgil. 3. Georg.
At non qua Scythiæ gentes. Mæoticæque vnda.
Scythias, olim dicta est Delus insula. Steph.
Scythion, onis, viri nescio cuius nomen, quæ Poëtæ fabulantur pro suo arbitrio modò in sceminam sese commutasse, modò rursus in virilem formam rediisse. Ouid. 4. Metamorph.
Scythoræuci, populi Scythiæ, Tauricæ regionis iuga incolentes, qui (vt Solinus refert) pro hostiis aduenas cadere consueverunt. Meminit horum & Plinius lib. 4. cap. 12.
Scytópolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scytopolites. Steph.
Alia est Scythopolis cum aspiratione, vrbs in Decapolitana Syria, vt scribit Plinius lib. 5. cap. 18. Strabo lib. 16. Galilææ proximam esse scribit. Stephanus, vrbs Palestinæ, vel Nyssa (si rectè legitur) in Cælesyria Scytharum ciuitas, illorum qui Bèsi prius à Barbaris dicebantur. Gentile, Scythopolites.

Seba, siue Sebe, nomen viri, 1. paral. 5. Filius Bo-

chri, 2. reg. 20.
*Sebadius Bacchus dictus est, quod idem putaretur, cum sole, quæ tu dicas piæ & religiosum. nihil enim veteres putauerunt sole venerabili. Paleph. lib. 3.
Sebaste, vrbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes Bastam appellauit. Strabo lib. 16. Plin. lib. 5. capite 13. Est etiam Sebaste, insula Ciliciæ, Vide Eleussa. Item vrbs Armeniæ quæ nunc Sebastia vocatur: & oppidulum in samaritide: & Cheronefus iuxta Corycem. Gentile, sebastenus. Stephanus.
Sebastia, ciuitas Augusti nomini dedicata. Vide Sebaste.
Sebastianus Zianus, Venetorum dux, anno salutis 1167.
Sebastópolis, Ponti Cappadocij vrbs Ptolemæo libro quinto, cap. 6. Vulgò S. Gregorius. Vide Dioscorus.
Sébeda, portus Lyciæ. Gentile, sebedeus, Stephanus.
Sebenia, sacerdos quidam, 1. paral. 15. nomen viri, 2. efd. 9. 10.
Sebennytum, Stephano, vrbs in Aegypto, vbi & palus & amnis sunt cognomines. Vnde præfectura quoque sebennytica, & Sebennyticum Nili ostium vocati constat, quod, teste Herodoto, libro 2. in duo alia diuiditur, scilicet in Saiticum & Mendesium. De Nili ostiis pulchrè Plinius libro quinto, cap. 10. & Strabo lib. 17. Hinc ciuis sebennytes & sebennytis præfectura. Stephanus.
Sébeo, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Esau, de filiabus Chanæan. ge. 36.
Sebéthos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, annis ferè vsus Neapolitanis præstitit.
Sebétus, fluuius sæpe à Ioniniano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur.
Sébia, mater Ioas, filij Ochoziæ filij Ioram filij Achab. 4. reg. 12. Filius item sasaraim ex Hodis vxore. 1. par. 8.
Sebichus, Aegyptiorum rex, anno mundi 3239.
Sebînus, lacus Istriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud sarnicum, vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus lacum Isei appellat. Plin. lib. tertio, cap. 19.
Sébna, nomen viri. 2. efd. 9.
Séboim, nomen vrbis. ge. 10.
Sebrítæ, populi qui aliquando sembrítæ, ab insula Meroë vicina.
Sebthái, nomen viri. 1. efd. 8.
*Sebusiani populi inter Celtas extra Galliam prouinciam Romanorum trans Rhenum fluuium primi, Allobrogibus sequanisque ac heduis, quorum erant clientes finitimi, inter Lausanensem & Lugdunensem diocesi sita. Ciuitas est episcopalis in prouincia Vesontina, duci Sabaudia subdita: Alio nomine Segusiani appellantur. Cæsar in Com. Gallicè Le pays de Bresse.

Sécela, vrbs Palestinæ. Gentile, Seceli. Steph. ex Iosepho.
Sechem, filius Galaad filij Machir filij Manasse. nume. 26. 1. paral. 7. Ab hoc, metropolis Samariæ in tribu Manasse, quæ sichem dicitur. Vide Sichem.
Sechenias, filius Obdiæ filij Auan filij Raphaia. 1. par. 3. 2. 4. 2. par. 31.
Sechia, filius sasaraim ex Hodis vxore sua. 1. paral. 8.
Sechrona, Ciuitas in tribu Dan. Ios. 15.
Secóanus, fluuius Malsiliensium, vnde gentile, *secianus*, Stephan. De sequana fluuius potius, & Sequanis populis accipiendum videtur, Vide sequana.
Secundinus, Consul, anno ab vrbe condita 1265.
*Seculares ludi in honorem Apollinis & Dianæ instituti, fiebant centesimo quoque anno præcone per compita clamante: venite ad ludos quos nemo mortaliū vidit, neque visurus est. hos instituit valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Imp. anno post vrbem conditam millesimo. In quibus fuerunt elephanti xxx. Alces x Tygres x Leones mansueti x Leopardi mansueti xxx Hyenæ x, Gladiatorum fiscalium duo millia Hippotami quoque, Rhinoceroses Arcoleontes, Camelopardi, Onagri & equi ferri.
Secundus, nomen viri, de quo act. 20.
Secundus, sophista Atheniensis, quem aliqui Epithyrum vocat, quod architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocri eloquentiæ, æqualis æmulisque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Hesiodi elegantimutatione in eum cauillatus est, Figulus æqualem exagitat, tum tectona tecton. Qui nihilominus senè postea morientem, & epicedio & lachrymis honorauit. Ex Philostrato.
Secundus alter, Tridentinus, vir sanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorum historiam. Author Paulus Forouliensis.
Sedecias, filius Iosia regis, sic nominatus à Nabuchodonosor, cum prius Mathanias diceretur. 4. reg. 24. 1. par. 3. Filius item Hananiæ, iere. 36. Hoc nomen vocabatur propheta ille blasphemus, 3. reg. 22. filius Chanaana. Fuit & filius Ioachim filij Iosia, 1. par. 3.
Sedeur, pater Elisur principis tribus. Rub. nu. 1.
Sedigitus, Volcatus illustis poeta, Sedigitus à sex digitis dictus est. Plin. lib. 11. cap. 43.
*Sedusij vel seduni populi Germaniæ, si pro sedunum vrbem incolentibus capiantur, Heluetiis & Celtis finitimi, quos fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam veragris inter montes quibus nunc Briga & sancti Bernardi nomen est, non longè ab Antuaribus & Allobrogibus Germanica lingua magna ex parte vrentes. Ciuitas est episcopalis Tarantasiæ nomē retinens: in cuius finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis versus Curissem & Tridantinā diocesi Rhenus exoritur. Cæsar in:

Com. Gallicè *Le pays a l'entour de Syon en Vallois*.
 *Segalauni populi Valerianiani. Callicè *Le pays a l'en-
 tour de Valence en Dauphine*.
 Segésta, oppidum Siciliae, ab Aenea conditum. Ci-
 cero sexto, in Verrem: alio nomine Aesta, Vi-
 de supra. Vide etiam **E G E S T A**, & **E P I D A M -
 N V S**.
 Segétia dea, quam prisci colebant, vt lætas faceret
 legetes.
 *Segoi inter Belgas populi ex gente & numero
 Germanorum, Còdrusis finitimi, qui ambo sunt
 populi inter Eburones & Treuiros, Comitatu
 Namurcenti, Arduennæ sylvæ & Ducatus Lucē-
 burgensi, Mosæque fluuii proximi.
 Segóbrida, oppidum Celtiberiæ, vbi fertorius &
 Metellus prælium commiserunt. Strabo lib. 3. Ste-
 phano, vrbs Celtiberorum. Gentile, segidæus.
 Strabo libro iam citato segidam non Celtibero-
 rum, vt segóbridam, sed Aruactorum oppidum
 facit.
 *Segontiaci populi in Anglia mari proximi, alio
 nomine Eboracenses dicti.
 Segor, oppidulum sodomorum. ge. 19. isa. 15. quod
 ge. 14. dicitur Bala.
 Segub, filius Hiel reedificatoris Iericho. 3. reg. 16.
 Filius Esró filij Phares, ex filia Machir patris Ga-
 laad. 1. par. 2.
 Segúsum, Ptole. libr. 3. cap. 1. segusianorum vrbs in
 Græcis Alpibus: vulgò *Sion*.
 Sefesema, Ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.
 Schon rex Amorrhæorum. nu. 21. Ios. 3.
 *Seia dea dicta à ferendo, alio nomine segesta à
 segetibus. Simulachrum eius Romæ extabat æta-
 te Plinij.
 Seir, mōs Idumææ, inter Asphaltitem & Aegyptū,
 qui ab Esau huius mōtis accola, eò quòd esset hir-
 futus, nomen accepit. 1. par. 4. isa. 21. est & nomē
 viri cuiusdam Horraei. ge. 36.
 Seira, Ciuitas Idumææ. 4. reg. 8.
 Seirath, nomen loci. Iud. 3.
 Seius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo
 Gellius libro tertio, cap. 9. & Erasmus in Chilia-
 dibus.
 Sela, filius Iudæ ex sua vxore. genesis 38. 1. para-
 lip. 4.
 Sela, Ciuitas in tribu Benjamin. Ios. 18.
 Selahi, Mater matris Iosaphat regis Iudæ. 2. para-
 ralip. 20.
 Selaitæ, nomen familiæ. nu. 26.
 Selátia, vrbs, ab Lacedæmonii occupata, anno mū-
 di 3580.
 Selcha, Ciuitas regis Og in Basan. deut. 3. 1. par. 5. fa-
 lecha eadem appellatur.
 Selchim, scyōniorum rex 1111, regnavit annis x x.
 anno mundi 1969.
 Selebin, Ciuitas in tribu Dan. Ios. 19.
 Selec, nomen viri. 2. reg. 23. 1. par. 11.
 Selemiau, nomen viri. 1. esd. 10.
 Selemias, Idem. Pater Iuchal, ierem. 38. Pater etiam
 Ieriaz, ierem. 37. Filius Hananiae, ibidem. Filius

Abdecl, iere. 36.
 elemith, nomen viri. 1. par. 26.
 Seline, vrbs Tyrheniæ. Gentile, selenopolites. Et
 alia magna, vna ex centum insulis. Incola, seleni-
 tes vel selenæus, Steph.
 *Selenitides mulieres, quas ait Herod. oua parere
 indéque nascentes homines quinquennes decies
 esse nobis ampliores.
 Selénus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarū in
 cuius ostio portus est, Vide selinus.
 Seleph, nomen viri. 2. esd. 3.
 Selethai, filius semei. 1. par. 8.
 Seleúcia, Ciuitas in promontorio syriæ Antioche-
 næ sita, à Seleuco Nicanore condita, Iosepho 18.
 antiq. Iud. capite decimo sexto, & Egesippo li-
 bro quarto, cap. 1. quam Paulus peragravit, act. 13.
 1. mach. 11.
 Seleúcia, vrbs Ciliciæ Tracheæ, quā seleucus Nica-
 nor, ita nominavit. Prius autē Olbia dicebatur &
 Hyria. Ciuis, Hyricus, Olbianus, seleucus, seleu-
 cenus, & regio seleucis. Est etiam seleucis, gen-
 t. poculi à seleuco.
 Seleucóbelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, seleu-
 cobelites, vel Seleuceus iuxta Belum. Stephe-
 nus.
 Seleúcus, qui & Philopater, vii. Syriæ rex, regnavit
 annis xii, anno mundi 3777.
 Seleúcus, vrbs iuxta Apameam in syria (sic enim
 legendum videtur apud Stephanum.) Ciuis,
 σελουκιστης.
 Seleúcus, cos. ab vrbe condita 973.
 Seleúcus, vnus ex principibus Alexandri, qui post
 Alexandri mortem primus in syria regnavit an-
 nos quadraginta. De quo Appianus clarissimus
 historicus Græcus in syrico.
 Seleúcus, Gryphi filius, cum patruo Cyziceno
 de Syriaco imperio dimicavit, atque acie vi-
 ctum interfecit. Ipse à patruo regno pulsus,
 & à ciuibus in Palatio concrematus est, Olym-
 piados. 53.
 Seleúcus Ceraunus, v. syriæ rex, regnavit annis 117.
 anno mundi 3738.
 Seleúcus Callinicus, 1111. rex syriæ, regnavit anno 2.
 anno mundi 3718.
 Seleúcus Nicanor, syriam occupavit, & regnavit
 in ea annis xxxi. Olymp. 22. Is transtulit Iudæos
 in eas vrbes, quas extruxerat, ius eis & municipa-
 lem ordinem cum Græcis æqualem tribuit, Olym-
 piados. 25.
 Selge, vrbs Pisidiæ, Lacedæmoniorū colonia. Ciues
 σελγεις. Possessuum, selgicus.
 Selgessus, Vide Sagalassus.
 Selm, Ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.
 Selinis, vrbs nomen, à felino, id est apio, quòd ibi
 plurimum nascatur.
 Selinis vrbs siciliæ iuxta Lilybæū, palmis abundās.
 Virg. 3. Aeneid.
 Téque datis linquo ventis palmosa felinis.
 Selinúnta, Ciliciæ vrbs, quæ Traianapolis post dicta
 ab vrbe cond. 869.

Selinus,

Selínus, unti, duorum fluuiorum nomen in Asia,
 qui in mare influentes, Dianæ Ephesiæ templum
 vtrinque complectuntur. Vide Plinium lib. 5. cap.
 29. Est & Selinus alius in Aegiorum agro, qui est
 in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rur-
 sus alius in Sicilia, iuxta Megara & Hyblam mon-
 tem: quorum omnium meminit Strabo lib. 8.
 Selínus, unti, filius Nepuni, filiam habuit Helicen
 quæ nupsit Ioui. Steph. in Helice.
 Selínus x i. Turcarum Imp. Solimani pater eius qui
 nunc regnum obtinet, patrem regno exiit, impe-
 ravit annis v i i. Duos Sultanos post diuersa bel-
 la vicit & occidit. Aegiptum Arabiamque suo ad-
 iccit imperio, anno mundi 5473.
 Sella, Vxor Lamech. gene. 4.
 Sellæ, oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicun-
 tur. Vide **S E L L I**.
 Sellai, Nomen viri. 2. esd. 11.
 Sellásia, vrbs Laconicæ: Gentile, Sellaseus, Stephe-
 no: apud eundem rursus *σελασια*: Ciuis, Sellaseus.
 Sellem, Filius Nephthali, num. 26: qui gen. 46. Sal-
 lem: & 1. par. 7. Sallum dicitur.
 Selles, Filius Helem. 1. par. 7.
 Selli, aliàs Elli, iidem qui Dodonæi, Steph. Eidem
 videntur Sellani, de quibus in **S E L L A E**.
 Sells, Nomen viri. 2. esd. 11. & 12.
 Sellum, Filius Iabes, 4. reg. 15. Filius Sifamai filij E-
 lasa, 1. par. 2. 4. Filius Iosia, 1. par. 3. iere. 22. Filius
 Nephthali, 1. par. 7: qui gen. 46. dicitur Sallum:
 & num. 26. Sellem. Filius Sadoc, 1. par. 6. Pater E-
 zechiæ principis. 2. par. 28.
 Sellun, Filius Chol-hoza. 2. esd. 3.
 *Sellus vir quidam Atheniēsis, qui quum esset pau-
 per, volebat tamen videri diues.
 Selmai, Pater Hagaba. 2. esd. 7.
 Selmon Mons in Ephraim vmbrosus & caligino-
 sus, cuius meminit Iudicum liber 9. Est & nomen
 viri, 2. reg. 13. psal. 67.
 Selomith, Nomen viri. 1. esd. 8.
 Selymbria, Ciuitas in Propontide, propinqua Byzā-
 tio, Herodoto libro 6. Bria ciuitatem apud Thra-
 ces significat. Salambria, supra dicta est. Stephano
 vrbs Thraciæ, à Selye quodam vocata. Ciuis, Se-
 lymbrianus.
 Sem, Filius Noë. gene. 5. luc. 3.
 Semaath, Mulier. 2. par. 24.
 Semachide, vicus Atticæ in Antiochide vel Epactria
 tribu: Semacho, cuius filia Bacchum hospitio sus-
 ceperunt, & deinde sacerdotes Bacchi ex earum
 familia electæ sunt. Incola, Semachides. Steph.
 Samaia, Filius Secheniæ. 1. paralipomenon tertio,
 2. esd. 6.
 Semarith, Nomen mulieris. 2. paralipomenon
 quarto.
 Semarhei, Filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb
 ex Ephrara concubina. 1. par. 2.
 Seméber, Rex Seboim. gene. 14.
 Semegar, Vnus ex principibus regis Babyloniorū.
 iere. 39.
 Semei, Filius Gerson filij Levi, exod. 6. Filius Gera,

2. reg. 16. Filius Phadaia filij Iechoniae, 1. paralip. 3.
 Filius Ioel, 1. par. 5. Filius Masma, 1. par. 4. Filius
 Ieth filij Gerson, 1. par. 6. Frater Choneniæ, 2. par.
 29. 31.
 Semei, 1. par. 2. Filius Onan filij Irameel ex Atara
 vxore.
 Semeia, siue Semeias, Pater Vriæ prophete, 3. regum
 12. Filius Hassub, 1. par. 9. iere. 26. 2. esd. 12. 2. paral.
 29. 31. 35.
 Semeias, 1. par. 25. 27. Filius Elisaphá. Semeiticus, Idē.
 Semele, Cadmi Thebarū regis filia, ex qua Iupiter
 Bacchum genuit: hinc Semeleius.
 Semei, Nomen viri. 3. reg. 16.
 Semeia, Nomen viri. 1. esd. 10.
 Semeron, 2. par. 13. Nomen montis.
 Semeron, ioseph 19. Ciuitas in tribu Zabulon.
 Semida, Filius Galaad filij Machia filij Manasse. nu-
 mc. 26. 1. par. 7.
 Semiramis, Assyriorum regina, Nini regis vxor, quæ
 post viri obitum, quòd intelligeret Assyrios gra-
 uatè mulieris imperium passuros, dissimulato il-
 lius obitu, personam eius assumpsit, donec Ninus
 filius adoleceret, regnoque administrando ido-
 neus fieret. Hæc & Babylonē muro lateritio cin-
 xisse dicitur, & subactis vicinis regni sui termi-
 nos latissimè propagasse. Valerius lib. 9. cap. 3. cū
 aliquando circa corporis cultum occupatæ Semi-
 ramidi defectio Babylonis nuntiata esset, soluta
 adhuc altera capillorum parte, protinus ad eam
 expugnandam accurrisse ait, nec prius comam in
 ordinem redegisset, quàm vrbe recepisset.
 Semiramoth, sacerdos quidam. 1. par. 15.
 Semla, Quintus rex in Edom. gene. 36.
 Semlai, Nomen viri. 1. esd. 2.
 Semma, Filius Age. 2. reg. 23.
 Semmaa, Pater Ionadab, frater David. 2. reg. 13.
 *Semones dii dicebatur qui ob meritorum exigui-
 tatem non omnino censerentur cælo digni: cu-
 iusmodi sunt Priapus & vertumnus. Quidam Se-
 mones dici putant eos, qui quicquid ab aère vs-
 que ad terrā interualli, est incolabant: quiq; vota
 mortaliū ad superos deferebant, vt scilicet iidem
 essent cum Medioximis. Diuus Augustinus, Ia-
 nū vocari credit Semonem quod seminio præsit
 dum concipitur infans. Paleph. lib. 1.
 Semphe, vrbs Arabiæ iuxta Euphraten: Gentile, Sē-
 phæus & Semphenus. Steph.
 Semprónius Atratinus 11. Consul. ab vrbe cond. 331.
 Semprónius, Aegypti præfes, anno mundi 3939.
 Semran, Filius Issachar filij Iacob. nume. 26.
 Semri, Filius Samaia. 1. par. 4. & 26.
 Sen, Nomen loci procul à lapide adiutorij versus.
 austrum, quantum lapis distat à Masphath. 1. re-
 gum 7.
 Sena, vrbs Hetruriæ, octingentis stadiis à Roma di-
 stans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt
 senes valetudinarios & armenta in ea colloca-
 ret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ.
 Senarum. Plinius cap. 5. libri tertij. Vide **S E N E -
 O A L L I A**.

B B

Sena insula in Britannico mari, aduersa littoribus Gallia. Pomponius lib. 3. Stephano, vrbs Celtica est.

Sena, Ciuitas. i. esd. 2.

Senaab, Rex Adamæ. gene. 14.

Sene, Rupes opposita rupi Bofes. i. reg. 14.

Séneca, x. Hierusalem episcopus, anno mudi 4076.

Séneca, Hispanus patria Cordubensis, Academicus Philosophus, Neronis præceptor: à quo diuitiis ingentibus auctus, cum in Pilonianæ coniurationis suspicionem venisset, eiusdem iussu incisis venis mortem obiit.

Séneca, Tragicus poëta, cuius fabulæ decem ad nos perueniunt.

Seneia, Nomen viri. 2. esd. 11.

Sennaar, Campus Babylonis in quo regnavit Neros, gene. 10: quæ Babylonia siue Chaldea interdum dicitur, isa. 11.

Sennacherib, i. i. rex Babyloniorum, Iudæam deuastauit, Hierusalem obsedit, 4. reg. 18. isa. 36.

Sennecer, Filius Iechonæ filij Iochin. i. para. 3.

Senogalia, Ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin. lib. 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam cōdiderunt: vnde & Senam Gallicam nonnulli appellauerunt.

Senogallia, Italia vrbs quam quidam in Vmbria constituuunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum versus statuunt. Mela verò sitam esse ait ad Aterini fluminis ostia. Senones Gallia Celticae populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruerunt, Romanosque ad Alliam fluuium sibi occurrentes, ingenti clade proffigarunt, urbem defensoribus vacuum incendunt: Capitolium quò sese inuentus, veluti in arcem, receperat, obsederunt: eoque angustie obfessos redegerunt, vt suam vrbsque salutem auro redimere sint coacti. Verùm cum in pendendo auro se immoderatus gererent, Brennusque pōderi etiam gladij capulum adiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cecidit.

* **Senones** populi Gallia finitimi Belgis, qui olim Brenno duce urbem Romam incenderunt, & Capitolium obsederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit: dicti Senones quasi *καίσιμος*, id est, noui quia noui venerunt ex Gallia Transalpina: Auctor Verrius.

Sénscoris, Aegyptiorum rex, Dynasta x. regnavit annis x. i. anno mundi 3090.

Sensenna, Ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Senta Fauna, filia Pici regis, coniunx Fauni fratris sui, teste Lactantio. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitia fuisse, vt nemo illam, dum vixit, præter suum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi sacrificabant & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

Séntica, Hispania vrbs, Ptolemæo libro secundo capite 6.

Séntina, vide x. v. l. i. n. a. e.

Sentinus, Vmbriae oppidum, quod nunc Saxum fer-

ratur appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sentinus dicitur. Vide *SAXOFORATVM*, & *SAXVMFERRATVM*.

Sentinus Saturninus, Consul, anno mundi 3966.

* **Sentius** Augur Poëta Romæ natus, scripsit Epigramata in quibus secutus est Val. Catullum & Licinium Caluum.

Senus, vrbs Aegypti: Ciuis, Senicus. Stephanus eiusdem meminit in Polis.

Seon, Ciuitas in tribu Issachar. iof. 19.

Seor, Pater Ephron. gene. 23.

Seorim, Nomen sacerdotis. i. para. 24.

Seph, Filius Hir. i. para. 7.

Sephama, Terminus Iudæ ad solis ortum nume. 34.

Sephemoth, Ciuitas, quam David suorum spoliis participem fecit. i. reg. 30.

Sephar, Mons Indiae. gene. 10.

Sepharuaim, Ciuitas Assyriorum. 4. reg. 18.

Sephath, Ciuitas in qua filij Iudæ Chananæos ad vnum interfecerunt, eamque Harma nominauerunt, iudic. 1. in tribu tam Iudæ quam Simeonis, nume. 21.

Sephatha, Nomen vallis. 4. para. 14.

Sephei, Pater Ziza principis. i. para. 4.

Sepher, Mons in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Ceelatha. nume. 33.

Sephi, i. para. 1. Filius Eliphaz filij Esau: qui gene. 36. dicitur Sephua, siue Sepho iuxta Hebræum.

Sephi, i. par. 1. Filius Sabal filij Seir Horraei: qui gene. 36. dicitur Sepho.

Sephia, Nomen viri. i. para. 26.

Sepho, Filius Eliphaz. gene. 36.

Sepho, Filius Sobal filij Seir Horrei, gene. 36: qui i. para. 1. dicitur Sephi.

Sephon, Filius Gad. gene. 46.

Sephor, Pater Balac. nume. 22.

Sephora, Nomen obstetricis cuiusdam Hebræorum exod. 1.

Sephora, exod. 2. 4. & 18, Filia Raguel siue Ietro sacerdotis Madian, vxor Moïsi.

Sephorim, vrbs ab Herode, & Autocratorida dicta, anno mundi 3977.

Sephan Pater Camuel principis tribus Ephraim. nume. 34.

Sephuphan, Nomen viri, i. para. 8. Filius Bela, filij Bëiamin.

Sepia, scopulus, Herodoto diuersis in locis, iuxta littora Atheniensium.

Sepinium à Papyrio vi captum, ab vrbe cond. 460.

Sépius, ciuitas, quæ nunc Sipontum dicitur, à septiarum multitudine fluctibus eiectarum.

Seplasia, forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur. Hinc Seplatiarius, pro vnguentario & effeminato.

Septentriones, à bobus coniunctis appellata septem stellæ, ex quibus quasi iuncti Triones (hoc est, boues arandæ terræ idonei, quasi teriones inquit Varro) figurantur, vel quòd hæ stellæ sic quidem sitæ sunt, vt ternæ quæque stellæ proximæ inter se, trigona, id est, triquetram figuram consti-

tuant. Ex septem siquidem stellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ quinque plaustrum figuram designant. Itaque & proximum huius sydus Bubulcus, id est, Bootes appellatur, qui more bubulci curram sequitur. Hoc sydus à figura, quia simile plastro videtur, antiqui Græcorum *ἑπτάροσ*, id est, plastrum dixerunt. Ab his stellis ventus spirat, Austro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius. Græcis, quòd ab Arcto flet, *Ἀρκτικός* dicitur. Cicero ad Atticum lib. 9. Ex ea die fuerit Septentriones venti.

Septimius Bassus, Consul, ab vrbe cond. 1069.

Septimius Acyndius, Consul, ab vrbe condita. 1091.

* **Septimontium** festum Romanorum fuit institutum cum septimus collis vrbi esset additus, in cuius celebritate in locis septem sacrum factum fuisse testis est Varro. Palatio, Suburra Velia, Fagutali, Cælio, oppio, & Cespio, quo die per urbem vehiculis vehi erat piaculum. Plut. in causis Rom.

Sepulveda, vide Setubia.

Séquana, fluuius Gallia, Lutetiam Parisiorum mediam interfecans, vnaque cū Matrona Belgas à Celtis diuidens.

Séquani, Stephano, populi Gallia, Heduis, Lingonibus & Heluetis finitimi: à Sequana fluuius, qui apud eos oritur, nomen fortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones.

Ser, Ciuitas in tribu Nephthali. iofue 19. Vide *CRESER*.

Sera, Insula in mari Britannico, &c. Legendum *Serua*, vt supra.

Sera, nomen vrbs in Asia Scythica.

Seranus, cognomen cuiusdam Romani nobilissimi: sumptum à sero, pro semino seu planto, quòd agrum cum sereret, absens dictator dictus est.

Seraphin, vox Hebræa, chorus angelorum.

Serapion, Aelianus dicitur, orator Alexandrinus multa scripsit. Vide Suidam.

Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Serapion, præsul Antiochenus sub Commodoprincede. Hieronymus.

* **Serapion** quidam, pater fuit Decem millium monachorum quos omnes tempore messis precio conducebat, vt sua opera iuuarent pauperum laborem: viuebat ipse pane & aqua vnica veste contentus.

Serapion, qui ob elegantiam ingenij, scholasticus meruit cognominari: scripsit contra Manichæos, laudatus ob fidei constantiam sub Constantino principe. Hieronymus.

Serapion, sub Decio, martyrio apud Alexandria coronatus, anno salutis 251.

Serapion, Alemannorum rex, anno salutis 359.

Serapis, deus Aegyptiorum, sub bouis figura colitus, qui & Apis dicitur, & Osiris.

Serapis, deus, qui apud Græcos Pluto. Huius memi-

nit Cicero libro 3. de natura deorum, & multis. Cælius Rhodiginus cap. 34. lib. 1. antiquarum lectionum.

Serbônis, palus iuxta quam est mons Cæsius. Herodotus lib. 2. Vide *SIBRONIS*.

Serebia, nomen viri. 2. esd. 9.

Seres, populi Scythiae Asiatice inter Tabim & Taurum montem, à Sera vrbe sic dicti, apud quos arbores sunt, lanam in frondibus ferentes tenuissimam, ex qua vestimenta conficiunt, quæ Serica nuncupantur. Virgil. 2. Georg. Velleræque vt folijs depectant tenuia Seres. * Iustissimi sunt & ducentessimam vitæ annum excedunt. Rutilus habet comas, oculos cæruleos, frugalissimi sunt & vitæ pacatoris cultores, vitantes hominum cæcus. Aduenis illuc euntibus, nulla sermonum vice, rerum precia solis proponunt oculis: nihil ipsi comparant aduectitium.

Seréser, vnus ex principibus regis Babyloniorum. ierem. 39.

Sereth, filius Ashur ex Halaa. i. paral. 4.

Sergestus, Aeneæ nauta. Virgil. 4. AEnecid.

Sergiânus, Consul, anno ab vrbe condita 887.

Sérgium, suburbanum in faucibus Ponti ad finitram, Daphne aliàs vocatum. Steph.

Sérgius, nomen proconsulis, cognomento Pauli. act. 13.

Sérgius i. x. x. i. i. pontifex Romanus, anno salutis 685.

Sérgius i. i. Rom. Episcopus, anno salutis 843.

Sérgius i. i. i. Rom. Episcopus, anno sal. 905.

Sérgius i. i. i. i. pontifex, anno sal. 1007.

Sérgius Seruianus, consul, anno ab vrbe condita 886.

Séria, Hispania vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Plinio, Fama Iulia dicta. Aliàs vrbs Tuditanorum in Hispania.

Sériphus, insula exigua in mari Aegæo, vna Cycladum, viginti non amplius passuum millia distans à Delo, vt refert Plinius lib. 4. cap. 12. In hac insula ranæ profus mutæ esse traduntur: vnde proverbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi canendique profus imperitos. Plinius lib. 8. cap. 58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron.

Sérius, fluuius Cisalpinæ Gallia, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo vallis Serania in eodem agro populosa artificiosaque nominata est.

Sérmyla, ciuitas in Sithonia Macedonia. Herodotus lib. 7. Stephano, vrbs iuxta Arbon. Gétile, Sermylius, Sermyliæus, Sermylicus.

Seron, Princeps exercitus Syriae. i. machabæorum tertio.

Serópta, ciuitas Phœnicia, apud quam nascebatur vinum laudatissimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide *SAREPTA*.

Seror, filius Bechorath. i. paral. 9.

Sérreum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samothraciæ: Cécilia, Serreie, Serreotes, Serreates.

rheates. Est & Sertheus murus. Gentile, Sertheotichites. Serthei quoque montes, vnde Sertheius.

Sertorius à Nursia oriundus, partium Marianarum fuit vna cum Cinna: moderatius tamē se gessit, quā alij. Sylla redeunte è bello mithridatico, urbēque potio, ipse quoque in Hispaniam aufugit: vbi breui tempore ob virtutem, sibi gratiam earum gentium conciliavit, traditurque per eum Hispanos, disciplinam rei militaris romanā didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Nam præter artem rei militaris abstinentissimus etiam volu ptatum, tam religioſus est habitus, quod ceruam quandam secum in expeditionibus haberet sequentem, quam Dianæ numen dicebat esse, ex cāque responsa accipere, rēſque gerendas auspicari. Quare dux Lusitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes subegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra se missos variis eladibus adfixit. Primū Cottam nauali prælio superauit, Phidiam, Hispaniæ prætorem cum duobus milibus ciuium Romanorum interfecit, Domitiū proconsulem contriuit. Postremō Toranium à Metello missum cum toto exercitu deleuit. Denique à Pompeio victus, à Perpenno socio belli & eiusdem factionis per prodicionem in cœna interfectus est. Plur.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. regum. 11.

Seruāndus, consul, exilio damnatus, anno ab vrbe condita 1221.

Seruiam, urbem, à Venetis occupatam, Papa armata manu obtinuit, anno sal. 1509.

Seruiānus Marcellus 11. consul, anno sal. 105.

*Seruilia mater M. Bruti Iulij Cæsaris Adultera, cui sexages festeriorum gemmam mercatus est.

Seruilius Asta, consul, ab vrbe cond. 866.

Seruilius Hala, mag. equitum Labicanos, Equōſque dictator vicit, ab vrbe condita 338. Spuriū Melium ob regni affectati suspiciōē interemit.

Seruius Cornelius Dolabella, consul, ab vrbe condita 838.

Seruius Cornelius Maluginensis, consul, ab vrbe condita 269.

Seruius Cornelius Maluginensis Trib. mil. ab vrbe condita 370.

Seruius Cornelius Merenda, consul, ab vrbe condita 479.

Seruius Cornelius Orphitus, consul, ab vrbe condita 803.

Seruius Cornelius Rufus, consul, ab vrbe condita

Seruius Fuluius nobilior, consul, ab vrbe condita 498.

Seruius Galba, consul, à Lucanis comprehensus, opera vnius mulieris liberatus. Flor. lib. 72. Orof. lib. 5. cap. 18.

Seruius Sulpitius Camerinus, consul, ab vrbe condita 254.

Seruius Sulpiti⁹ Galba Prætor, malè aduersus Lusitanos pugnavit, ab vrbe cond. 604.

Seruius Sulpitius Galba, consul, ab vrbe condita 785.

Seruius Sulpitius Rufus, consul, ab vrbe condita 365.

Seruius Tullius, vi. Romanorū rex, annis regnavit XLIIII.

Sesa, pater Ahie 3. reg. 4.

Sesac, rex Aegypti. 3. reg. 11.

Sesac. 1. par. 8. Filius Baria.

Sesach, rex Babylonis. iere. 25. & 51. secundū cōmentatorem Hebræorum super Iere. secundum Lyranum verò, rex Aegypti.

Sesai, filius Enac. iof. 15. iud. 1.

Sesamus, Stepha. vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit. Didymus insulam esse scribit. Gentile, sesamenus vel sesamites.

Sesan, filius Iesi filij Apphaim. 1. par. 2.

Sesarethus, vrbs Taulantiōrum. Gentile, sesarethius. Steph.

Sesindium, vrbs Indiæ. Gentile, sesindius. Stephanus.

Sesōstris, Aegyptiorum rex, Mœridis suecessor, qui subactis maris rubri accolis, alucū nauigabilem conatus est ducere ex Nilo in mare rubrum. Idē & Colchos & Geras creditur subegisse, regionē que omnes à se subactis trophæis insigniuisse, quorū aliquot se vidisse testatur Herod. muliebri pudendo insculpta.

Seslitz aquæ, oppidū in Narbonensi prouincia, hodie prouinciæ caput summo iudicū ordine insignis. Vulgò *Aix*. Plin. lib. 31. cap. 2. sextiē potius scribendum videtur.

Sestium, vrbs in mediterraneis Oenotrorū. Gentile sestius. Steph.

Sestius, ciuis Ramanus, à quo sestie aquæ cognomī nata. Fuit & scriptoris nomē, item medici, quorū meminit Plin. Sextius fortè magis apte scriberetur.

Sestos, vrbs in littore Thracio, ab Abydo Asiæ vrbe, Helleſponti angustii dirempta, Leandri & Erūs amoribus nobilitata. Hinc Erò, ipsa sestias appellatur.

*Sestuij populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Curiosolis, Rhedonibus & venetis. Hos quidam putat esse Exisinos, quæ ciuitas est episcopalis prouinciæ Turonensis in regno Francorum sita. Cæs. in Com.

Seta, Rheſi soror, ex Marte Bithyn filiiū suscepit, à quo Bithyniæ populi Thraciæ. Steph.

Sétabis, oppidū Hispaniæ, quod agrum habet nomine spartarium, à sparto lini genere. inde fit setabus, a, um.

Sétabis, amnis Hispaniæ. Inde sudaria setaba Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quanquam res indicat, fluuium esse setabio) Strabo, Plinius, Ptolemæus, & Pöponius testantur in descriptione Hispaniæ.

Setæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi setæa vna ex captiuis Græcorum naues incēdissime fertur, ideōque illic crucifixa esse. Gentile, setæus, quod etiā à setis Bithyniæ deriuatur. Steph.

Seth, filius Adam. ge. 4. nu. 2. 4. luc. 3.

Sethar, nomen ducis. esth. 1.

Sethon, sacerdos Vulcani, Aegypti rex. Olymp. 10.

Sethri, filius Oziel filij Caath filij Leui. exod. 6.

Sethron, vrbs Aegypti: Ciuis, sethroites. Steph.

Sétia, vrbs Campaniæ, non procul à Tarracina, vino generoso nobilitata, quod ab eo Setinū appellatur. Mart. lib. 13.

Setim, locus in campeſtribus Moab, non procul à Iordane & Phogor monte, vnde Iosue misit exploratores ad inuestigandam Ierichontis terrā. numeri 25. Vide sitim.

Setráti, nomen viri. 1. par. 27.

Setúbia, Prol. lib. 2. cap. 6, vrbs Hispaniæ, alio nomine Sepulueda.

Seuerinus, pontifex Romanus, anno sal. 638.

Seuerinus Boëtius, vir Cōsularis, orator & philosophus non ignobilis, factis ex scriptis suis notus, vixit circa annum, ab vrbe condita 1275.

Seuerus, proprium multorum virorum nomen, vt Seueri Cæsaris, Seueri Attilij, ad quē Laetantius scripsit duo epistolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Est & Seuerus, proprium montis in Italia, cuius meminit Virgilius, auctore Seruio.

Seuerus Lucanus, v. Ro. imp. 1. regnavit annis 1111. anno salutis 464.

Seutes, Maritiorum princeps. anno mundi 3568.

Seus apud Thyſcones regnavit. an. mundi 2219.

Sextilius Lateranus, consul, anno mundi 4116.

Séxtius Caballus, scurra maximus, à calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide tetrivus.

Sextus, philosophus Chyronensis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.

Sex. Aelius Catulus, consul, anno mundi 3966.

Sex. Aelius Patus, consul, ab vrbe cond. 556.

Sex. Apuleius, consul, ab vrbe cond. 766.

Sex. Attilius Seranus, vide seranus.

Sex. Aurelius Victor, consul, ab vrbe cond. 1122.

Sex. ecclesiasticus, vir nobilis, anno sal. 2500.

Sex. Cornelius Cethegus, consul, ab vrbe condita 776.

Sex. Domitius Caluinus, consul, ab vrbe cond. 630.

Sex. Furius Medullinus, 1111. Tribunus militū. ab vrbe cond. 356.

Sex. Iulius Cæsar, consul, ab vrbe cond. 663.

Sex. Iulius Tullus, Tribunus militū, ab vrbe condita 332.

Sex. Nonius Quintilianus, consul, ab vrbe condita 760.

Sex. Papinius Gallienus, consul, ab vrbe condita 788.

Sex. Pompeius, consul, ab vrbe cond. 766.

Sex. Quintilius Varus, consul, ab vrbe cond. 301.

Sex. Sulpitius Galba, Cæs. v. 11. regnavit mens. v. 11.

anno mundi 2374.

Sfortia, vir exiguo loco natus ob rei militaris scientiam, cum in primis Italiæ clarus euasisset, in transitu Piscariæ fluminis submersus est, anno salutis 1425.

Siaa, Nomen viri. 1. esd. 2.

Siagathurgi, populi, quorū meminit Marcianus in descriptione farmatiæ. Steph.

Siaha, Nomen loci. 2. esd. 11.

Siba, seruus saul, 2. reg. 9. Puer item Miphiboseih, 2. reg. 16.

Sibæ, Indiæ populi, qui cum Ceriade cōtra Dionysium pugnaverunt. Steph.

Sibda, vrbs Cariæ: Ciues, Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites. Steph.

Siberéne, vrbs Oenotrorum: Gentile, Siberenus.

Sibrus, fluuius Lyciæ. Steph. in Tremile.

*Sibuzares sunt populi in Aquitania, proximi Garumanis & Hispaniæ citeriori, in Francorum regno siti.

Sibyllæ, fatidicæ mulieres omnes dictæ, quasi *Sibylæ*, hoc est, diuinorum consiliorum conscie. De cem fuisse scribit Varro: Persica, Libyca, Delphica, Cumæa, Erythræa, Samia, Helleſpontiaca, Tyburtina, quæ & Albunea & Cumana, nomine Amalthea, quæ postrema Sibyllinorum librorum auctor fuisse creditur: de quorum origine Gell. libro 1. cap. 19. Hos autem Stilico, cum aduersus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, exulsit.

Sibinicum, Vngariæ regis ciuitatem vi cœpit Pifaneus, Venetæ classis dux, anno mundi 3683.

Sibyrtus, vrbs Cretæ: Gentile, sibyrtius. Stephan. ex Polybij lib. 13.

Sicāmbri, populi Germaniæ, Menapiis finitimi, vræque Rheni ripam incolentes, fluuos natura habentes capillos, quos in humeros vsque olim promittebant, & artificio quodā intorquebant. Eruditi eos esse iudicant, quos hodie Geldrenses vocamus: quanquam videntur olim latiores fuisse Sicambrorū, quā hodie sicut Geldrensiū termini. Gallicè *Gheldroyts*.

Sicāne, vrbs Iberiæ: Gentile, Sicanus.

Sicāni, populi Hispaniæ, Sicoris fluuij olim accola, qui relictis sedibus suis, Sicanō duce, in Italiam se contulerunt, pulsiſque Aboriginibus Latium occuparunt: ipsique postea ab ipsis pulsi, quos antè pepulerant, insulam vicinam Italiæ occupauerunt, & eam Sicaniam à suo nomine nūcupauerunt. Seruius in illud Virgil. septimo Aeneidos, Auruncæque manus, Rutuli, veteresque sicani.

Sicānia, dicta est insulæ Siciliæ quædam pars in finibus Agrigentinis, & amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & insula quandoque tota Sicania dicta est, à Briarei Cyclopiſ filio Sicano, vel à Sicanō BB iij

nis populis, qui primi eam insulam incoluisse feruntur. Vide Dera.

Sicānus, filius Malottæ, Getis Ianigenis imperavit, à quo Sicania Veruloniæ regio cognominata fuit, annis ante cond. urbem 345.

Sicaris, fluvius in Hispania, à quo Sicani populi dicti sunt. Vide SICANI, & SYCORIS, & DERA.

Siceleg, Ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis. iof. 15. & 19. 1. reg. 27. 1. par. 4.

Siceleus apud Celtiberos regnavit, anno mundi 2409.

Sicēmus, vrbs Arabiæ: inde sicemi, sicemij, sicemitz. Steph.

Sicēnus, insula iuxta Cretam, quæ prius Oenoë vocabatur: Incola, sicenites. Steph. ex Strabonis lib. 10. vbi sicenus similiter legitur, non sicynius, vt infra.

Sichæus, filius Plifthenis Phœnicis, sacerdos Hercules, maritus Didus, Phœnicum omnium locupletissimus, quæ eius thesauris inhians Pygmalion, vxoris eius frater, sacrificiis intentū, interfecit. Virg. 1. Aeneid.

Sichem, Metropolis Samariæ in limitibus Manasse, gen. 12. iof. 20. act. 7: quam ædificauit Ieroboam, 3. reg. 12. Hanc postea dictā Neapolin Hieronymus in traditionibus Heb. refert. Dicitur & sicar corrupte. Filius Emor, ge. 33.

Sichima, Idem: eadēque metropolis, iudicum 21. psal. 107.

Sichimi, Idem. ge. 33.

Sicilia, Tyrreni maris insula, à Thucydide sicania dicta, frumenti adeo ferax, vt non immerito olim Romani imperij horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæsisse, posteaque impetu maris auulsa fuisse: inde nomen traxisse, quasi Sicilica, id est, resecta. Virgilius 3. Aeneidos. Eadem & Triquetra à quibusdam appellatur, à figura triangulari. Item Trinacria, à tribus promontoriis, quorum quod in Meridiem vergit, Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis passibus distat: tertium Lilybeum Carthaginem maximè spectans, & ab Africæ littoribus cxx. millibus passuum distans. Hæc ab Oriente, & Occidente, septentrionēque Tyrreni mari, à Meridie Africæ alluuntur. Pater in longitudinem à Peloro vsque ad Pachynum, millibus passuum centum octoginta septem, in latitudine centum octoginta nouem: in circuitu autem DCXV. vt ex Agrippæ sententia tradit Plin.

Sicinius Dentatus, strenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus, pugnae dicitur centum & viginti præliis. Cicatricem auersam nullam, aduersas quadraginta quinque tulisse. Coronis aureis octo donatus est. Triumphauit cum imperatoribus suis triumphos nouem. Gel. lib. 2. cap. 11. Plin. lib. 7. cap. 38. Item lib. 22. cap. 5.

Sicoris, Hispaniæ Tarraconensis fluvius, non lōgè ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæsar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, siti ad dditionem compulsi.

Sicorus, rex Celtiberorum, ante urbē conditam annis 540.

Siculus apud Celtiberos Hispanos regnavit annis ferme LX. anno mundi 2485.

Siculum mare, angustū atque anceps alterno cursu, modò in Tuscum, modò in Ioniu pelagus in fluit verticosum, & scyllæ ac Charybdis sæuitia inclutum. Bocatio, ambit siciliā, à qua ita denominatur. Ab Occasu sardum habet, ab Aquilone Tuscum, ab Oriēte Ioniu, à Meridie Africu. Hoc mare teste Strabone libro primo, eadē cū Oceani æstuatibus pari dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxū alternat, sicuti & Oceanus bis inuadat, totiesque recedit.

Sicynus, insula quam Plin. lib. 4. cap. 12. inter sporas numerat, vt etiam adnotauit Vadianus. Vide Sicenus.

Sicyon, vrbs Achaïæ propriè dicta, non procul ab Isthmo Peloponnesiaco, metallicis olim officinis & copioso olearum prouentu in primis nobilitata.

Sicyonis, insula in mari Aegæo, ex opposito ad Epidaurum, alta quidem & eminent, vt refert Plinius. *ab hac insula Minerua sicyonia dicta est, quod ibi templum haberet, quod Epopeus ab partem contra Bæotios victoriam solēnter extruxit.

Sida, Beli filia, vt in sidon dicitur.

Sida, Pamphylia vrbs Pomp. libr. 1. in descriptione Pamphylia. Vide Side.

Sidace, vrbs Lyciæ, à sidace, Amisodori filia: Gētile, sidacenus vel sidaceus. Steph.

Sidarum, vrbs & portus: Gentile, sidaruntius. Steph.

Side, vrbs Pamphylia, dicta à side filia Mentauri, vxore Moli, à quo insula nominata est. Ciuis, sidetes. Steph.

Sidèle, vrbs Ionia: Ciuis, sidelenus. Steph.

Siden, Nomen loci. 1. mach. 15.

Sidène, vrbs Lyciæ: Gentile, sidenus. Steph.

Sidia, regio quedam, si rectè legitur apud Steph. cui Tiōs ciuitas est sidia.

Sidicinum, Plin. oppidum Campania.

Sidon, vrbs insignis Phœnicæ, ad mare sita, ab iis, qui mediterranea incolebāt, condita: qui cū perpetuis vexaretur terramotibus, relicti suis sedibus, nouā urbē ad mare posuerunt, quā à piscium vbertate sua lingua sidona vocauerunt.

Sidōnij, populi sidonis vrbs. Sidones verò populi Thracū prope Hebrum, quos Plin. sidonos appellat. Sunt & alij sidones in scythia. Hi ab Ascoloniorum rege expugnati, Tyrum cōdiderunt. Iustinus lib. 18.

Sidonia, vrbs Troadis: Gentile, sidonius. Steph.

*Sidonius Apollinaris poëta.

Sidrach, Nomen viri, qui & Ananias dicebatur. Danic. 1.

Sidrōna, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ vrbs: alij Stridona. vulgò *Sdrigna*, S. Hieronymi patria.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Siduntius. Est etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphylia: Gentile, Sidusius. Steph.

Sidussa, vrbs Ionia. Steph.

Sidyra, vrbs Lyciæ à Sidymo quondam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.

Siga, Ciuitas, Colonia Mauritanæ Cæsariensis, Ptolemæo lib. 4. cap. 2. Siphacis & Bochi regia: hodie vulgò *Zersen*.

Sigalion, Simulacrū apud Aegyptios in sacris Isidis & Serapidis, quod, digito labiis impresso, silentium imperare videbatur: vnde & nomē accepit *ἀνά τῆς σιγῆς*, quod est filere. Alio nomine Harpocratem appellabāt. Vide HARPOCRATES.

Sigatha, vrbs Libyæ: Ciuis, Sigatheus. Stephanus ex Strabonis lib. 17.

Sige, vrbs Troadis: Gentile, Sigites, Stephano, qui & Sigeum, Troadis urbem esse scripsit.

Sigeum, promontorium & oppidum Troadis, Aiacis sepulchro nobilitatū. Dictum *σιγῆς*, vt quidam volunt, *ἀνά τῆς σιγῆς*, hoc est, à silencio, eò quod Hercules præmio suo à Laomedonte fraudatus, dissimulato discessu, ibi se occultarit, indeque silentio magno reuersus, urbem repente adortus ceperit. Alij per antiphrasin Sigeum dictum putant, quod nullum ibi vnquam sit silentium, aquis se perpetuò magno cum murmure faxis illidētibus. Hinc Sigēus, a, um, & Sigeius. Virgil. 2. Aeneid.

Sigillaria, vicus Romæ, vbi sigilla vendebantur. Gelius lib. 5. Apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus poëta confederamus.

Sigisbértus, Metensium rex, anno salutis 567.

Sigisbértus, Dagoberti, filius maior natus, Austrasianorum, Transrhenanorumque rex, Galliam Clodoueo minori natus concessit. Paulus Aemil. lib. 1.

Sigismundus Imp. fratri Vincensio in regno Bohemico successit, anno salutis 1419. Qui in Turcas bellum mouit, obsessa arce Calabocz, accepta elade, desideratis multis domum rediit. Riti. anno salutis 1412.

Sigismundus, rex Bohemiæ, anno salutis 1420.

Sigismundus, Vngariæ rex, Romanorum imperator xxxi. regnavit annis xxv. anno salutis 1411.

Sigismundus March. rex Hung. regnavit annis 11. Bosnam & Croatiam subegit, Modaniā domuit, anno sal. 1387.

Sigisúltus, Consul. anno ab vrbe condita 1190.

Signia, Latij oppidum, in cuius agro vinum nascitur mirè austerum, ideòque ventris profluuioscedando vtile: à loco Signinum appellatum. Martialis lib. 13.

Signia, Plinio lib. 5. cap. 29. mons est, cuius radibus sita est Apamia.

Sigtis portus, quem Nisope insula Lesbi efficit.

Steph. Et alibi Sigiim, Lesbi portum esse scribit, vnde Sigricus vel Sigrius.

Sigynnus, vrbs Aegyptiorum. Ciues, Sigynni. Steph. *apud hos sunt equi toto corpore hirsuti, pusilli tamen & gestandis viris inualidi, sed qui iuncti curru pernicissimi sunt.

Siha, nomen viri. 1. esd. 2.

Sisor, Nilus, Aegypti flumen. iof. 19. & 1. paral. 13.

*Silanus Claudij Principis gener, qui erepra sibi Octauia, datq; Neroni præ dolore gladio proprio se suffocauit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam. Auto. Corn. Tacitus lib. 12.

*Silanus filius T. Manlij pontificis qui à patre repudiatus quod pecuniam accepisset à Macedonibus, dolore animi se suspendit nocte sequenti: cuius exequiis neque pater interfuit, neque suadetibus vt adesset auscultauit. Antor. Val. Maximus de Seueritate.

Silānius mons Hybernæ insulæ altissimus, à Silanio rege in vertice eius sepulto dictus.

Silas, nomen viri. act. 15. & 18.

Silo, Ciuitas in tribu Ephraim. iof. 21. 22. irem. 7. iudic. 21.

Silarus, Italiae fluvius Picentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur esse natura, vt virgulta & folia in ipsum decidentia lapidescant. Plinius lib. 2. cap. 103.

Silēnus, Bacchi nutritus & pædagogus, semper asino vehi solitus: quem Aratus in gratiam alūni inter sidera translatum dicit. Virg. 2. Eclog.

Siler, Vide SILLARVS.

Silēij, Vide SALESII.

Silia, fluvius de quo Strabo lib. 14. in regione montana Siliam flumen esse, in quo nihil innatet, quanquam id Democritus non credat qui multam Asiæ partem peragravit: sed necid Aristoteles concedit: est aëres quidam sicut adeo tenues, vt nulla in eis volatilia inueniantur. Vide SILLA.

Silimnus, Vide SIMNII.

Silindium, oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditæ & Silindiotæ. Steph.

Silis, amnis Venetiæ primus in stagnum cadens vbi nunc habentur suburbanæ Venetiarum insulæ, Murianum, Torcellumque.

Silis, Plinio libr. 3. cap. 18. fluvius Venetiæ ex montibus Taurisanis fluens. Silis verò cum y Græco, nomen est, quod, vt idem testatur, Scythæ Tannaim fluum appellat, lib. 6. cap. 7.

Silius Italicus poëta consul. anno ab vrbe condita 820.

Silius Nerua, consul. anno ab vrbe condita 817.

*Sillius Italicus poëta præstantissimus ex Hispania oriundus, natus est Romæ & educatus, gratissimus Domitiano, cuius fauore ad Tertium consulatum perductus est. Virgilij natalem quontannis celebrabat. Septuagenarius seipsum interfecit dolore cuiusdam clauis insanabilis. Pet. Crinitus.

Sillo, Hispaniæ rex, regnavit annis v. i. pulso Vexemundo: habuit Egimandam, Aurelij sororem uxorem, anno salutis 770.

Sillura, insula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines numos refutant. Dant res, & accipiunt mutationibus.

Sillyos, vrbs Ioniæ iuxta Smyrnæ: Gentile, Sillyeis. Stephanus.

Silon, insulam Indiæ docet esse Augustinus de ciuitate Dei, libro 12. Quæ ex eo cæteris terris præfertur, quod omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

Siloni, nomen viri. 1. paral. 9.

Silonites, Idem. 2. paral. 9.

Silphij, populi Libyci ab insula Plateæ vsque ad os Syrium protensi, Herodoto libro historiæ 4.

Siluânus, nomen viri. 2. corinth. 1. siue per y, siue per i scribas, non refert.

Siluérius l. v. l. Pontifex Romanus, regnavit annu 1. mens. v. dies. x. anno sal. 536.

Siluêster x. x. Rom. episcopus, regnavit annis x. x. anno salutis 314.

Siluêster i. i. Pontifex cxi. magnis artibus imbutus regnavit. 1. i. i. mens. 1. anno salutis 997.

Simarthis, nympa, ex qua Faunus Acin suscepit. Ovidius.

Acis erat Fauno, nymphæque Simarthis cretus. Simarthus, Siciliæ fluuius non procul à Catanensi vrbe, sed pro fluuiio melius cum ypsilon scribitur, vt infra.

Simana, vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile, Simanæus & Simaneus. Steph.

Simena, vrbs Lyciæ: Gentile, Simanæus. Steph.

Simeon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris, Græcos incurfionibus vehementer affixit. Quem Romanus, filij sui Christofori filia, filio illius Petro, vxore data, ab incepto furore compescuit, fœdere sociavit. Vnde & puella murato nomine, ut supra dicta est. Luth. lib. 3. cap. 9.

Simeon, secundus filius Iacob ex Lia, genef. 29. 1. paralip. 4. Fuit & nomen cuiusdam, qui CHRISTVM nostrum suscepit in vlnas, cum inferretur in templum, luc. 2.

Simeron, filius Issachar, genef. 46. 1. paral. 7.

Simichida, pastor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quæ enarratores ipsius Theocriti patrem dicunt fuisse.

* Similarum amasia Croci. Plin. lib. 16. cap. 36.

Simmaa, filius David, 1. paralip. 3. qui 2. reg. 1. dicitur Samua, Tertius filius Isai, 1. paral. 2. qui 1. reg. 16. 17. dicitur Samma.

Simmas, philosophus Thebanus, scripsit dialogos 23. qui ordine à Diogene Laërtio commemorantur.

Simoësius, vir Troianus, quod ad ripas Simoentis fluuij sit natus. Is ætate florens, necdum uxorem fortitus, ab Aiace Telamonio interfectus est. Homerus Iliados 4.

Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoësius, & mari appropinquans, commiscetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Hellepontum iuxta Sigeum promontorium.

Simon, filius Mathathiæ filij Iohannis. 1. mach. 2.

Simon Magus, impostor, qui à Petro, spiritus sancti gratiam mercari volebat, vnde Simonis nomen inditum, act. 8. Nomen apostoli, matth. 10. Fuit & alius sic nominatus, qui post CHRISTVM crucem coactus baiulavit. matth. 27.

Simon, Herodis seruus, seditionis author, anno mundi 3969.

Simon, Oniæ filius, summus Iudæorum sacerdos, anno mundi 3779.

Simon, summus sacerdos constitutus ab Herode, deposito Iesu, anno mundi 3940.

Simon Asmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnavit annis v. i. i. Cum Romanis fœdus renouavit, eisque aureum clypeum millenarum misit. Olymp. 159.

Simon Iustus, pontifex Maximus Iudæorum, annis 28. Olympiade 134.

Simon Priscus, Pontifex Maximus Iudæorum, annis 13. Olympiade 119.

Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus, quare Iudæi variis suppliciis necati, debitam lucrum pœnam, anno mundi 3789.

Simon Atheniensis, philosophus, Socratis discipulus, scripsit dialogos 34. Alius fuit qui scripsit de arte Rhetorica. Alius medicus. Alius sculptor: quorum omnium author Diogenes Laërtius.

Simon Magnæus, musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more corrupto Simoniæm introduxit, quemadmodum etiam & Lysis Lysiodiam. Strabo lib. 14.

Simon Constantinopolitanus, ludimagister, annos abhinc circiter ducentos composuit Græcæ Metaphrastæ, id est, sanctorum vitæ, quæ habentur in bibliotheca Vaticana.

Simónides Ceus, poëta Melicus primus artem memorandi inuenisse fertur. Cuius enim cœnaret in Thessalia apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinissetque id carmen, quod in eam scripsisset, in quo multa ornandi causa, poëtarum more, in Castorea & Pollucem scripta fuissent, nimis illum sordidè Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum: reliquum à suis Tyndaridis, quos æquè laudasset, peteret, si ei videretur. Paulò pòst esse fertur nuntiarum Simonidi vt prodiret, iuuenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magnopere euocarent: surrexisset illum ipsum, prodisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclave illud, vbi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interuisse: quos cum humare vellent sui, neq; possent obritos internoscere vllò modo Simonides

do, Simonides dicitur ex eo, quod meminisset, quo eorum loco quisque cubuisset, demonstrator vniuscuiusque sepeliendi fuisse. Hac tum re admonitus inuenisse fertur, ordinem esse maximè, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. Iambicum poëtam Strabo fuisse dicit: Suidas verò Carystium siue Erythreum, qui scripsit Græcorum apud Aulidem conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos, alios duos ponit: vnum filium sororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponnesiacum fuit, scripsitque genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnætem, poëtam Antiochi Magni tempore, cuius res gestas scripsit, ac bellum aduersus Galatas. Suidas. Primus ille literas inuenit longas, & præterea lyræ tertium sonum. Plinius octauam chordam addidisse scribit.

Simónides, poëta Iambicus ex Amorgo insula, traditur primus fuisse apud Græcos lyricus, ad mouendas lachrymas aptissimus: flebile carmen inuenit.

Simplexius x. l. v. Romanorū episcopus, annis x. v. mens. 1. dieb. v. i. anno sal. 469.

Simplexius, Vide OMBRIUM.

Simplexius xv. i. filius Manue, de tribu Dan, regnavit an. x. liberavit filios Israel à Philistinorum seruitute, quibus annis x. l. tributa soluerat. Vir fortissimus, leonem manu suffocauit. Maxilla asini mille Philistinorum interfecit, cæteris in fugam versis. Demum fraude Dalilæ deceptus, captus ab hoste, excaecatus, ludens coram Palæstinotū principibus, apprehensus columnis, quibus domus nitetur, ædificium subuertit, perierunt 111. M. Philistinorum. iudic. 13. Ioseph. lib. 5. cap. 10.

Simundi, insula, quæ postea Taprobane, vt infra dicitur.

Simyrus, vrbs Syriorum: Gentile, Simyrius vel Symyreus. Steph.

Sin, Eremus inter Elim & Sinai, in qua octaua Israelitarum mansio fuit, ex od. 16. nume. 33. Latinus Ezechielis interpres pro hoc transtulit Pelusium, ezech. 30.

Sin, nume. 13. 26. 27. 33. 34. deut. 32. iof. 15. Desertum in terra Edom, quod aliàs Cades vel desertum Pharan dicitur, Vide CADDES.

Sina, vrbs Mesopotamiæ, quo nomine etiam dictus est mons Petræ & Arabiæ. Apostolus, Sina, mons est in Arabia, qui coniunctus est ei, qui nunc est Hierusalem. Vide SINARVM.

Sinada, Ciuitas Asiatica ad Cariæ fines, non magna, ante quam planities iacet oleis constita, sexaginta ferè stadiorum. Dicitur & Sinna, adis, vt apud Sidonium. Sunt qui per ypsilon in prima scribāt, & rectius, & per duplex n, vide infra.

Sinæus, filius Chanaan, genef. 10. 1. paral. 1.

* Sinalus fuit medicus quidam de quo Syllius Italicus lib. 5. Ipse olim antiquo primum Garamanticus Amnon, &c.

Sinapodes, populi in desertis Africæ, qui, vt Pomponius refert, inflexi lentis cruribus serpere magis,

quàm ingredi traduntur.

Sinarum regio, Ptolemæo lib. 7. cap. 3. terminatur à Septentrione parte Serum exposita, ab ortu Solis atque meridie terra incognita, ab occasu India extra Gangem. Vide SINÆ. Stephano metropolis est Sinarum.

Sinda, vrbs iuxta magnum sinum Indiæ, vnde, populi. * apud hos hic mos erat sepeliendi, vt tot pisces in sepulchra mortuorum mitterent, quot hostes interfecissent. Steph.

Sindarus, arx in Cyro oppido Syriæ. Steph.

Sindefsus, vrbs Cariæ: Gentile, Sindefsius vel Sindefseus. Steph.

Sindi, populi ad Meridiem Mæotidis. Alij Sindicam gentem à Mæotis descendisse scribunt. Steph.

Sindia, vrbs Lyciæ: Gentile, Sindij. Steph.

Sindoniæ populi Thraciæ. Steph.

Sindones, populi Asiæ iuxta Mæotidem. Ioannes Hæterus.

Sinera, vrbs Phœnicæ: Gentile, Sinereus. Steph.

Singara, vrbs Arabiæ iuxta Edeffam. Ciuis, Singareus. Steph.

Singya, vrbs Pamphiliæ: Gentile, Singyates. Steph.

Singus, vrbs iuxta Athon. Hinc Singius, Singeus, Singicus. Steph.

Sinnear, regio plana, omnis generis deliciis abundans, anno mundi 1765.

Sinoë, vrbs Siciliæ hinc Sinoëffaus. Steph. Vide SINÆSSA.

Sinon, filius Sisyphi, nepos Autolyçi furis, qui cum Ulyssæ ad bellum Troianum profectus, cum Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi posse, ad dolum proditiōemque confugerent, omnium maximè idoneus visus est, cui ob ingenij astutiam fallendorum Troianorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Virgil. 2. Aeneid. Plinius ait huius inuentum fuisse significationem speculariam.

Sinonia, Plinio lib. 3. cap. 6. insula Corsicæ vltra Tyberina ostia in Antiano.

Sinope, nomen regis Numidarum.

Sinope, Asopi filia, quam Apollo raptam in Pötum traduxit, & ex ea genuit Syrum, vnde Syri postea appellati sunt. tamen alij Martis & Aeginæ, alij Pernasses & Martis filium fuisse tradunt: quidam autem non ab Apolline vitiatam, sed ab eo & Ioue perpetuam virginitatem sortitam, cum illi spe concubitus, quicquid postulasset, ei duros se promississent.

Sinope, vrbs Ponti, in colle peninsulæ cuiusdam sita, ex vtraque Isthmi parte portus & stationes habens, olim etiam frequenti gymnasio, & rubricæ genere, quam Sinopicam vocant, clarissima. Sinopem (inquit Strabo libro 12.) vrbum, quæ in Pötoto sunt, clarissimam, Milesij condidere: quæ classe comparata, mari, quod intra Cyaneas est, imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cum Græcis: & cum libera fuisset, tandem amissa libertate, Pharnaci obtemperauit, (fuit enim obsidione capta posteaque successoribus

eius usque ad Eupatorem & Romanos, qui illum sustulerunt. Hinc deducitur gentile Sinopeus.

Sintie, vrbs Macedonia iuxta Thraciam. Incolæ Sintij, ubi fluvius quidam est Pötus dictus, in quo reperiuntur lapides quos aqua insperfa accendit, flatus extinguit, graui odore, bituminis ferè, dum vruntur, & serpentibus omnibus infesto. Steph. ex Aristot. mirabilib. Dicuntur etiam Sintij.

Sinties & Sapæi, dicebantur Thracæ qui Lemnum olim incoluerunt. Steph. Vide S A P A E.

Sintæum, Castellum Armeniæ à Galatis conditum: Gentile, Sintæus. Steph.

Sinuessa oppidum Plinio libro 3. cap. 5. noui Latij extremum, non procul à Liri fluuio, olim Sinope appellatum. Liu. lib. 10. ab vrbe, Cuius ager Sinuessanus dictus est, copiosum apricis in saxis vinum gignens.

Sinus magnus Ptolemæo, in India is est, quem mare de Sur hodie vocant, ad quem Hispani versus occidentem nauigando perueniunt, terrestri itinere aliquot dierum interiecto.

Sion, Mons Ierosolymæ (qui aliàs Mons domini, item & Mons sanctus dicitur) in cuius vertice erat arx constructa, quæ à Dauide, ciuitas Davidis est vocata. 2. regum 4.

Sion, deut. 4. Nomen montis Amorrhæorum, qui & Hermon dicitur.

Sionia, vrbs Pontica: Gentile, Sionites. Steph.

Sior, Ciuitas in tribu Iuda. iof. 15.

Siphe vel **Siphæ**, nauale Thespiacæ: Gentile, Siphæus vel Siphæus. Steph.

Siphnus, vna ex Cycladibus in Aegæo. Plinius, Strabo & Mela libro 2. Locupletissima erat, teste Herodoto lib. 3. vt in qua auraria & argentaria metalla essent, vnde tantum pecuniæ fiebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos thesaurus locupletissimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, distribuentibus. Hæc autè Merope & Acis appellata est. Vide B Y B L I S. Stephano insula est circa Cretam.

Sipij, Vide S A P A E.

Sipontum, vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipus, & à Græcis (ob multitudinem sepiarum, quæ ibi capiuntur) Sepius, vntis, dicitur. Pomponius lib. 3. cap. 1. Vulgò **Siponto**. Strabo lib. 6. Lucanus lib. 4.

Sipylus, vrbs Phrygiæ, quæ regnante Tantalo, tetremotu concidit. Ouid. 6. Metamor. Tum cum Mæoniam virgo, Sipylumq; colebat.

Siraces, populi meridiem versus, usque ad Caucasios montes descendunt. Strabo lib. 11.

Sirbônis palus in palæstina, Stephano stagnum est prope Casium montem. Possessiuum, Sirbonius. Vide S E R B O N I S.

Sirènes, monstra marina, Poëtarum fabulis celebrata, superiore sui parte virginis effigiem referentia, inferiore verò in piscis caudam desinentia. Hæc tres fuisse finguntur, Acheloi fluij, & Calliopes Nymphæ filia, Parthenope, Ligia, & Leucosia, quæ cum littus Siculum incoherant, nautas præ-

ternauigantes suauitate cantus in naufragium pelliciebant. Vlysses autem, cum illac ipsi iter esset, sociorum aures cæca obturauit, seipsum verò malo nauis iussit alligari: còque modo periculum tutus euasit. Sirenes itaque cùm se contemni viderent, impatientia doloris se precipitauerunt in mare. Homer. 12. Odiss. Ouidius 5. Metamorph. fabulatur, has fuisse comites Proterpinæ, eamque raptam diu quæsisse, eaque non inuenta, doloris impatientia in monstra marina esse conuersas, superiore corporis parte virginæ formam, inferiore pisces referentia: voce autem, cithara & tibiis tam blandè canentia, vt præternauigantes sopirent, sopitos demergerent, demersos etiam deuorarent. Virgil. 5. AEneid.

Sirenusæ, Insulæ in Italia iuxta fretum Siculum in ipso promontorio loci aulsi sitæ, qui locus intra sinus suos continet Cymen & Posidoniam, ubi etiam templum Sireneum est in magna ueneratione. Gentile, Sirenusius & Sirenusius. Steph. Strabo lib. 5.

Sires, populi Thraciæ supra Byzantium. Steph.

Siriopæones, vide S I R I S.

Siris, fluuius Libyæ, ppe insulas Phaselussas. Steph.

Siris, ab Aethiopibus dicitur Nilus, antequam rotas confuar. Nam, vt inquit Plinius, nec antè Nilus dicitur, quam se rotam aquis concordibus iuxit. Dicitur Sirin autumnat Stephanus & Eustathius à Sirio, quoniam sub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur, vt Hermolaus scribit.

Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius, Polieum quoque post appellata, à Minerua Poliade in Ilio. Inde Sirenus (vel potius Sirinus) Sirites & Siritis fem. gene. Est etiã Siris in Præonia, de qua gentile à gignendi casu factum Siriopæones. Steph. Meminit etiam in Polieo, & alibi Metapontum quoque olim Sirin dictam.

Sirius, stella in ore Canis, quæ à Latinis Canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de Signis cælestibus, Sirium diuersum facit à Canicula, neque in ore Canis, sed in capite eius collocat. Hæc in cæli centro cum Sole coniuncta, æstum eius duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dicitur Sirius, vt quidam volunt *αὐτὸ τὸ ἀστέριον*, hoc est, à siccando, propterea quòd & fluuios & fontes nimio calore exiccat: vt alij, *αὐτὸ τὸ ἀσπέρν*, hoc est, ab euacuando, quòd corpora nostra sudoribus euacuet. Seruius enarrat illud Virgilij 10. AEneid. Non secus ac liquida si quando nocte cometæ sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardet.

Sirius, inquit, stella est in ore Canis, quæ quantum in ipsa est, pestifera est, sed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vitur viribus. Hinc est, quòd cùm tempore certo oriatur, non semper est noxia. Quin & Solem ipsum quidam Sirium, & astra omnia Siria appellarunt, vt annotauit Suidas.

Sirmion, Ptolemæo libro 2. cap. 1. vrbs est Panoniæ

inferioris, non procul à Danubio fluuio: Gentile Sirmicus.

Sirra, vrbs Thraciæ: Gentile, Sirræus.

Sis, Cliuus, de quo legitur 2. para. 20.

Sisai, Filius Enach. nume. 33.

***Sisamnes** Iudex qui licet Cambysi regi charissimus, tamen ob iniquam sententiam quam pecunia corruptus, tulerat, iussu Cambysis excoriatus est, cuiusque pellis ante tribunal Iudicum exposita, vt ea conspecta alij iudices aliena fruerentur iniuria, sibi que cauerent.

Sisamoi, Filius Elasa filij Helles. 1. para. 2.

Sisamus, vrbs Paphlagoniæ, Homero Iliad. 2.

***Sisapho** Corinthius frater Mamertis, qui ubi intellexisset filios suos à Mamerte fratre regnandi libidine interfectos, cū membratim discerpserit. Ouidius in Ibin.

Sisapo, Plinio libro 3. cap. 1. oppidum Hispaniæ, vnde & Sisapontensis regio in Bærica, ubi optimum minium nascebatur, eodem Plinio lib. 33. cap. 7.

Sisara, Dux exercitus Iabin regis Chanaan, iudic. 4. Magister militiæ Asor. 1. reg. 12. psal. 82.

Sisauranum, oppidum, à Belisario per deditioem captum, anno sal. 545.

Siscia, Pannoniæ superioris vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 15. hodie Lablathum, Lublana.

Siscandus, Hispanorum rex, Suintillæ filius, excluso Germano fratre, regnum adeptus est: regnavit annis v i r, anno sal. 627.

Sisanius, Assyriæ & Sarrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Sisenna Statilius Taurus, cons. anno sal. 12.

Sisenna, antiquus scriptor historiæ Romanæ.

Sisidius, consul. anno ab vrbe condita. 1241.

Sisigabis, vxor Darij vltimi Persarum regis, quæ nulli suæ ætatis fœminæ pulchritudine celsit, teste Curtio. Quam tamen victo Darij Alexander non solum non violauit, sed & summam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.

Sisigylis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Sisigylites. Steph.

Sisimus, I x x v. Pontifex Rom. regnavit diebus x x. anno sal. 6.

Sisibuta, Hispanorum rex, regnavit annis 1 x. mensibus. v i l. Christianam religionem mirificè amplexus, ampliauit. Classe in Aphricam traiecit, plures in ea gênes in suam redegit potestatem. Riri.

Sisualdus, Brentorum rex, fœdus cum Narsete percussit. Hinc ad Francos defecit, anno sal. 557.

Sisyde, vrbs, condita in Sicilia, anno à Roma condita 151.

Sisyphus, AEoli filius, qui cùm Atticam latrocinii infestaret, à Theseo occisus est. Hunc poëta fabulantur eo supplicij genere apud inferos plecti, vt saxum iugens in montis cuiusdam verticem cogatur prouoluere: quòd cùm ad summum penè extulerit, repentè deorsum relabitur. Ouid. 3. Metamorh.

Sisyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis

filia nupsit. Ouid. 4. Fastorum.

Sisyrra, pars Ephesi, à Sisyrrbe Amazone dicta. Gentile, Sisyrrites. Steph.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdicam exercitum duxit, Macedoniam vastauit, quibusdam castellis captis, anno mundi 3334.

Sithacus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus est. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon, filiam habuit Pallenem, quæ Clito nupsit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Sithon, mons Thraciæ, ab eo Thracia dicta est Sithonia.

Sithonia, pars Thraciæ, Plinio lib. 4. cap. 11. quæ ab Hæmo monte auersa, vergit in Pontum Euximū. Herodotus verò lib. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedonia collocat, ad sinum Thermeum: cuiusque vrbes facit Toronam, Sermyllam, Mecybernam, & Olynthum. Poëta autem Sithoniam pro ipsa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus, p altissimis Thraciæ niuib. Virgil. 10. Ecloga, Sithoniæque niues hyemis subeamus, aquosæ.

Sitim, nomen torrentis. ioe. 3. ubi legitur, Ixigabit torrentem spinarum. Vide S E T I M.

Siton, Vide I T O N.

Sitta, Orientis dux, anno salutis 534.

Siua, scriba regis David. 2. reg. 20.

Siuan, nomen mensis. esth. 8. ubi corruptè legitur Siban.

Sixus, vrbs Mastianorum. Steph.

Siza, pater Adina. 1. paral. 11.

Sizara, Syria vrbs, aliàs Larissa dicta. Steph.

***Sxioldus** Lotheri Danorum regis filius, qui quum ab adolescentia venandi studio flagrarer, immannem belluam, quam nemo aggredi audebat subegit, quæ futuram in eo fortitudinè ominata est. Idem postea repertum miræ magnitudinis apruna cingulo deripuit fociisque dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

Smaragdus alter Exargus, Classense oppidum cepit, Longobardos vicit, Beroaldum, ducem cum militibus cepit, atque occidit. Blond.

Smendis, Aegyptiorum rex, regnavit annis x x v i. anno mundi 2960.

Smerdis, Cambyse Persarum regis frater, quæ cùm Cambyse per somnium vidisset regio throno infidentem, metuens ne regnum occuparet, occidit iussit. Fuit & alter Smerdis, vt scriptissimus in dictione P A T I Z I T E S.

Smeredus magus 1 1 1. Persarum rex, regnavit mensibus. v i 1. anno mundi 3440.

Smila, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smilaus. 3.

Smilax, puella formosissima, quæ Croci pueri amore capta, cùm ab eo sperneretur, mutata est in fruticem sui nominis, hederæ non dissimilem, aut

certè in eius flores, candore odorèque lilium referentes. Ouid. 4. Metamorph.

Sminthe, vrbs Troiæ. Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per *s* & *m* diphthongum Stephano.

Smintheus, Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpret. Primam hanc fuisse in Chryse oppido Misiæ Crinim sacerdotem Apollinis, cui deus iratus immisit in agros illius mures, qui fructus illius vastabant. A quo exoratus deus, cum rursus placatus pestem hanc tollere veller, ad Ordem pastorem illius venit, à quo hospiti o acceptus, pollicitusque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit, eoque facto iussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se diuertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis templum deo construxit, vocavitque Apollinis-Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures *σμίθη* vocantur. Altera talis est: Quam Cretenfes aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, vt ibi urbem eonderent, vbi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellepontum, noctu mures clypeorum lora arrosferunt, itaque mane cum id factum viderent, memores oraculi, urbem posterunt, quam Sminthiam appellauerunt,

Sminthion, locus quidam, Strabo libro 13. Incola, Sminthius, vel Smintheus, & regio Sminthia.

Smyrna, vrbs Ioniæ Miletæ amne irrigata, Homeri (vr plurimi credunt) patria: qui inde à Poëtis passim Smyrnæus cognominatur, Smyrna, inquit Stephanus, nominata est à Smyrna Amazone, quæ Ephesum occupauit: cum antea Naulochon diceretur, cõdita primam & habitata à Tatalo. Hinc Smyrnæus, & sinus Smyrnaicus.

S O

Soam, nomen viri. 1. paral. 2. 4.

Soana, fluuius Asiæ.

Soana, Ptolemæo lib. 7. cap. 4. fluuij ostia in Taprobana insula.

Sóanes, Stephano; populi strenui Asiæ, Caucafi extrema obtinentes, sicut Strabo refert lib. 11. qui ducenta hominum millia cogunt in exercitum. Vide P H T H I R O P H A G I.

Soba, nomẽ loci, 1. reg. 14. 2. reg. 8. 1. paral. 18. psal. 59. iudic. 13.

Sobab, filius Dauid. 2. reg. 5. 1. paral. 3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1. paral. 2. 14.

Sobach, magister militiæ Adarezer regis. 2. reg. 10.

Sobal, filius Seir Horræi, genef. 36. Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina, 1. paral. 2. Filius Iudæ, 1. paralip. 4. qui genef. 46. dicitur Sela.

Sóbala, vrbs Cariæ. Gentile, Sobaleus. Steph.

Sobec, nomen viri. 2. esd. 10.

Sobi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon, 2. reg. 17.

Sobna, nomen scribæ. 4. reg. 8. isa. 22.

Soboba, filius Cos. 1. paral. 4.

Sobochai, nomen viri. 2. reg. 21. 1. paral. 20.

Socho, duæ sunt in tribu Iuda, huius nominis ciuitates, iofue 15. vbi leges Socoth deprauatæ, 1. reg. 17. 19. 2. paral. 28. Vrbs constructa à Roboam, 2. paral. 11.

Sócion, philosophus Peripateticus, genere Hispanus, scripsit *κίρας ἀμυθάλως*, id est Cornu copiarum, librum multæ varietate doctrinæ. Gel.

Socoth, Tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicinia Penuel in via fugæ Madiam munitionissima, inquit Iosephus & optima, iof. 15. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen imposuit, genef. 33. Est & regio à Græcis *Σωκοθ* dicta, quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant num. 33. Prima mansio filiorum Israel, postquam reliquerunt primas sedes Rameffes.

Socoth-benoth, Idólum Babyloniorum. 4. reg. 17.

Sócrates, philosophus Atheniensis, Sophronici statuarij, & Phanaretæ obstetricis filius. Vxorcs eodem tempore duas habuit, Myro, Aristidis Iustitiam, & Xanthippem mulierem molestissimam, quæ (ipso cum discipulis disserente) mensam nõ raro subuertit. Naturalem Philosophiam omnium primus in moralem transtulit, identidem inculcans. Quæ supra nos sunt, nihil ad nos pertinere. Accusatus tandem ab Anyto quodam diuite, & Melito Poëta, & Lycone Oratore, quod de diis malè sentiret: cum à iudicibus de more interrogaretur, quanam potissimum pœna se dignum censeret, Vt, inquit, in Prytæneo alar ex publico. Qua eius voce irritati iudices, capitis eum damnauerunt, & ad bibendam cicutam compulerunt: qua ille intrepidè accepta, supremum vitæ dicm clausit.

Sócrates, pictor, inter cuius opera piger, qui appellatur *ἄκρος*, spartum torquens quod asellus arrodit. Plinius lib. 35. cap. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Sócrates Constantinopolitanus, historiam ecclesiasticam, à tempore Apostolorum vsque ad Chrysoctomum scripsit, quo tempore fuisse patet, vnum ex his qui in Tripartita connectitur historia.

*Socratio Cinædus quidam quem ob stuprum commissum Pifo prætor postposuit duobus aliis adulescentulis Veraniolo & Fabullo.

Socus, vir Troianus Hippasii filius, generosus animo & corporis dignitate. Hic, teste Homero, magno animo Vlyssæm vulnerauit, sed ab eo deinde ipse interfecus est.

Sodi, pater Geddiel. num. 13.

Sódoma, mæ, & Sodomum, & Sodoma, orum, oppidum Iudæ, de quo legitur in Genef. *σόδομα* (inquit Stephanus) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Asphaltitide lacu submersa sunt. Ciuis, Sodomites.

Sogdiána, provincia Asiæ, quæ, vt libro 6. capite 12. ait Ptolemæus, à Septentrione parua Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à meridie & occasu Bactriana. In ea sunt vrbes, Oxiana, Maru-

ca & Alexandria, quam (vt Solinus ait) Alexander tertiam condidit, ad contestandos itineris sui terminos. Incolæ, Sogdij & Sogdi. Stephanus.

Sogdiánus VII I. rex Persarum, regnavit mensis VII I. anno mundi 3538.

Soha, nomen viri. 2. esd. 7.

Sohar, filius Simeon filij Iacob. gen. 46. exod. 6.

Sohoria, filius Ieroam, 1. paral. 8.

Solci, vrbs in Sardinia. Steph.

Solénus Orphitus, consul. anno sal. 111.

Soleymánus XII I. Turcarum imperator, anno salutis 1519. diademata accepit.

Solimna, vrbs Indiæ. Gentile, Solimnæus. Steph.

*Solinus historicus, qui de miraculis mundi scripsit.

Solis fons. Vide FONS SOLIS.

Solis insula, est in mari Indico, semper rubens, & (vt Solinus refert) omni animantium generi inaccessa, quoniam eò ingresses vi circumfusi aëris confestim exanimant.

Solis mensa, Aethiopiæ locus, apparatus epulis semper refertus: & quia, vt libet (inquit Pomponius) vesci volentibus licet, Solis mensam appellant, & quæ passim adposita sunt, adfirmant nasci subinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, cum Alexandriam venisset, rei fama per-motus, profectus est. Author Spartianus. Cælius lib. 16. Antiquarum lectionum scribit, Solis mensam, adagio dici diuitum opulentorumque hominum domos, omni rerum copia vbertim adfluentes, expositasque inopum necessitatibus & alimentis.

Solis ostia, Pomponio in descriptione Indiæ, loca sunt, ob æstum intolerabilem, & aquarum longo tractu penuriam, sic dicta propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum. Diodorus lib. 17.

Sóllium, Corinthi oppidulum: Gentile, Solicus. Stephanus ex Thucydidis libro 2.

Solæ, Ciuitas insignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, postea Pompeiopoli appellata à Pompeio, qui piratas in eam transtulit, quos dignos existimauit, vt seruarentur. Vide P O M P E I O P O L I S. Stephanus à Solone conditã scribit, & à Pompeio restauratam. Dionys. in Bassaricis *σολαί* vocat. Ab hac Solenses. Aratus, Chrysipus Stoicus, & Philemon poëta comicus. Strabo lib. 14. Plinius ex Polycteri autoritate tradit iuxta Solos fontem fuisse, cuius aquæ olei vicem præstiterint ventibus. Curtius Heliopolin, seu Solis ciuitatem nominat. Vide S O L I N. Eustathius, Dionysij interpret, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuisse scribit: eam verò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinauerunt, Solæcissimi dicti sunt, & inde Solæcismi.

Sologorgus, vide HERAEA.

Solomon III I. Israelitarum rex, regnavit annis XI. anno mundi 2931. Pharaonis regis Aegypti filiam duxit vxorem anno mundi 2932. Aerate vl-

tima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos, quare decem tribuum regnum à posteritate eius ablatum 3. reg. 11. Vide SALOMON.

Solon, vnus ex septem sapientibus Græciæ patriæ Salaminus, Athenis claruit, Tarquinio Prisco Romæ regnante. Gellius libro 17. cap. 21. Atheniensibus leges dedit, tanto temperamento compositas, vt parem gratiam à Senatu & plebe inierit. qui duo Reipubl. ordines irreconciliabili propemodum odio dissidebant. Draconis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidis pœnas stituebant) quod iusto atrociores videretur, omnes abrogauit. Tyrannum fugiens, primùm in Aegyptum secessit: deinde in Cyprum. postremò ad Cræsum regem: qui cum opes suas ei ostendat, rogarètque, num quem sese feliciorẽ iudicaret: respondit, Tellum quandam, pauperem admodum, alioqui iustum, Athenis agentem: qui in suo prædiali consenerat, eius limites nunquam egressus erat. Fieri tamen posse, vt & Cræsus ipse olim inter felicissimos numeretur. Cæterum ante supremum vitæ diem, neminem beatum esse iudicandum. Qua sententia nihil verius est, Cræsus postea re ipsa est expertus. Nam cum Cyro, Persarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, viuis in hostis potestatem peruenit. Quo tempore pyræ impositus, vt viuis exureretur, salubre Solonis consilium dicitur agnouisse, eiusque nomen in supremo illo vitæ discrimine læpissime inclamasse. Quo audito, Cyrus ex suis misit, qui cognoscerent, quisnam esset deorum hominumue, quem ille summo in periculo solum inuocaret: remque totam edoctus, memor & ipse humanæ vicissitudinis, Cræsum ab incendio liberatum, summumque, quo ad vixit, in honore penes se habuit. Decepsit in Cypro insula, annos natus LXXX. mandauitque ossa Salaminem transferri, ibique per regionem proici ac dissipari, ne Athenas inferrentur: quoniam discedens iureiurando ciues adegerat, non antiquatos leges suas, donec rediret. Reliquit etiam cõciones & epistolas quaedam. Epigramma sepulchro eius inscriptum. Cicero in hanc sententiã commemorat Tusc. Quæst. lib. 1.

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis

Mœrorem, vt celebrent funera cū lachrymis. Ex Plutarcho & Diogene Laërtio.

Sólona, à Gothis recepta. anno salutis 538.

Solophytus, iuuenis regius, qui cum lino regio simpliciter, per optimam factionem, domo regia pulsus, ingentem iuuentutem secum contraxit, & in Cappadociæ ora consedit.

Solus, vrbs Ciliciæ, sic dicta à Solone prauo hospite, quem Hercules interfecit: Gentilia, Solutius, Soluntinus: & scemina Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis, quod postremum à Solis quoque diuerso Ciliciæ oppido sit. Steph.

Solygea, vicus Corynthis, vnde Collis Solygeus.

Steph.
 Solyma, x: vel Solyma, orum, vrbs clarissima Iudææ, quæ postea addito tempore Hierosolyma dicta est. Inde Solymus, a, um. Iuuen. Sat. 6. Interpres legum Solymarum.
 Solymi, orum, populi Asiæ, Lyciis & Pisidis proximi, à Bellerophonte subacti, postea Milyæ appellati. Strabo lib. 1. & 14. Plinius eosdem facit cum Pisidis, lib. 5. cap. 27. Alij Solymos eosdem fuisse cum Lyciis asserunt: quorum tamen sententia cum Homero non satis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege missum ait ad subiugandos Solymos.
 Somer, Filius Moholi filij Musi. 1. para. 6. Filius Heber filij Barizæ filij Afer filij Iacob, 1. paral. 7.
 Sommoriam, Filius Roboam ex Abihail. 2. paralip. 17.
 *Sontiatæ populi inter Aquitanos, Tolosæ ac Narbonæ ciuitatibus Galliæ provincie Romanorum & Hispaniæ citeriori, habentes oppidum natura loci ac manu munitum, in regno francorum situm.
 Sôpater, dux Philippi, ann. o mundi 3763.
 *Sopater sophista lambltoi Discipulus Constanti magni consiliarius.
 Sophach, Princeps militiæ regis Adarezer. 1. paralip. 19.
 Sôphaci, appellati sunt Afri à Sophono, qui in Africa regnauit.
 Sophai, Filius Elcana. 1. paral. 6.
 Sophan, Ciuitas possessa à filiis Gad. nume. 32.
 Sophar, Nomen viri. iob 11.
 Sophène, regio Asiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Mañum montes. Huius regionis incolæ Sopheni à Plinio, ab alijs Sophenæ appellantur.
 Sopher, Princeps exercitus regis Sedecia. 4. reg. 25.
 Sophéret, Nomen viri. 1. esd. 2.
 *Sophi in agendis aruentis puer victum quæritauit, postea vero rex fuit Turcarum.
 *Sophia mulier quædam Romana quæ tres filias Imperante Adriano iugulari vidit cum gaudio.
 Sophilus, Sicyonius, vel Thebanus comicus mediæ comædiæ: ipsius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.
 Sophim, Mons in tribu Ephraim. 1. reg. 1.
 Sôphocles, Poëta Tragicus, patria Atheniensis, tanta orationis suavitate, vt vulgò *μυσητα*, hoc est, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Pœtæ, cuius etiam quandoque collega fuit in prætura. Natus fuit Olympiade 1 x x i i. ante Socratem annis x v i i. Primus tribus ætoribus vñs est, adiecto eo qui vocatur Tritagonista, hoc est, tertiarum & vltimarum partium histrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cum antea duodecim tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compositiones instituit. Scripsit insuper Elegiam & Pæanas, atque orationem prolam, cum de Choro aduersus Thepim & Chærylum cõtenderet. Obiit autem sexto anno post Euripi-

dis mortem: cui styli magnitudine præfertur, licet eius sententiæ inferior. Filios habuit Ionphontem, Leothemem, Aristonem, Stephanum, Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alij dicant multò plures. Victorias autem viginti tres reportauit: quarum postrema cum præter spem illi contigisset, repentino gaudio dicitur expirasse, vt est author Valerius lib. 5. Hinc Sophocleus, a, um.

Sôphocles, dux Lacedæmoniorum, anno mundi 3193.

*Sophocles grammaticus interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, Sacerdos filius Maasiz, iere. 21. & 37. Nomen item prophetæ filij Chusi filij Godoliz. sôph. 1.

Sophron, Poëta Syracusanus, cuius scriptis Platonem vsque adeo delectatum ferunt, vt etiam moriens capiti ea habuerit subiecta. Scripsit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, sed adeo implicita, vt à paucis intelligerentur.

Sôphrônia, matrona Romana altera Lucretia, Christiana, cum vim Decij principis videret se passuram, consentiente viro, arrepto gladio se ipsam transfixit, ac inter sanctas mulieres est relata. Eusebius.

Sôphrônium, Nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoris prolatum.

Sora, æ, oppidum Campaniæ, à Romanis captum. Plin. lib. 3. cap. 5. Stephanus Soram alteram collocat in Phœnice.

Soracte, ctis, vel Soractis, ctis, mons Faliscorum, Apollini sacer, circa quem fiebat sacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiaris super ambustam lignorum struem ambulantes, non adurebantur, vt refert Plin. lib. 7. cap. 2. & lib. 31. cap. 2. Varro ad Soractem scripsit esse fontem, cuius sit latitudo quatuor pedum, sole oriente cum exundare feruenti similem, auelque, quæ gustauerint, iuxta mortuas iacere.

Sorânus, Ditis seu Plutonis cognomen: à voce Græca *σῶπις*, quæ tumultum sepulchralem significat: vel à Sora oppido, ad Soractem montem sito. Tradit enim Plinius lib. 2. cap. 92. eo in tractu pestiferos spiritus exhalari, vt auibus sint lethales. Vnde videri potest Pluto dictus esse Soranus, non dissimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poëtæ acceperunt.

Sorânus, Ephesus medicus, Alexandriæ vixit. Dein de Romam venit, vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus. Suidas.

Sôrares, x x i i i. Assyriorum rex, regnauit annis x x. anno mundi 2617.

*Sarbotæ populi Aethiopiæ, apud quos homines creduntur esse Octonum cubitorum.

Sordolibyæ, populi quidam à Græcis nominantur. Sorec, Torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philistinorum prope Esthaol, iuxta quem Samson adamauit Dalila. iud. 16.

Sori, Nomen viri. 1. par. 25.

Soritzæ, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab Indis disternat, nullum alium cibum noscetes quam piscium, quos vnguibus dissecos torret sole, panemque ex eis conficiunt.

Sornus, Medorū rex, superatus à Tauuasi, anno mundi 2734.

Sofandra, insula iuxta Cretam sic dicta, quod cum Lysij aliquando noctu urbem inuaderent, eos qui intras erant, cõseruarit. Insularis, sofandrius. Sreph.

Sofarmon, 111. rex Medorum, regnauit annis x x x. anno mundi 3217.

Sofarmus, 111. Medorum rex, regnauit annis x x x. Euseb.

Sofarmus, xxvi. Assyriorū rex, regnauit annis x i x. anno mundi 2712.

Sôfia, nomen viri proprium apud Comicos.

*Sofibianus vir quidam de quo sic Marr.

Et seruo scis te genitum blandè que fateris, Quis dicis dominum sofibiane patrem.

*Sofigenes Astrologus fuit, quem Cæsar dictator annos vitio Pontificum per intercollandi licentiã tarbaros, ad solis cursum redigens, adiutorẽ sibi adhibuit Plin. lib. 18. cap. 25.

Sofibius, grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

Sofipater, nomen ducis, 2. mach. 12. Filius item Pyrrhi, rom. 16.

Sofipatra, fœmina vates doctissima à Libya, vxor Aedesijsophistæ. Author Eunapius.

Sofitheus Syracusanus, vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur apud Ptol. æmulus Homeri tragici. Suidas.

Sôsius, Syriæ præfectus, anno mundi 3926.

Sôsius finetio 11. Consul, ab vrbe cõdita v. & 1111. Consul, ab vrbe cõdita 10.

Sosthènes, xxiii. rex Macedonum, regnauit annis 11. Gallos vicit. Iustinus lib. 24.

Sosthènes, princeps synagogæ Iudeorum. act. 17. 1. corinth. 1.

Sôstrates Gnidius Pharū in Alexandria construxit. Euseb. Vide Sofstratus.

Sôstratus, vir Aegineta, Laodomantis filius.

Sôstratus, architectus qui turrim excitauit in insula Pharo, iussu Ptolemei Philadelphi ad ostendendos nocturnos ignes nautarū cursibus, etque nomen suum inscripsit. Fuit autem inscriptio huiusmodi, sostratus Gnidius, Dexiphanis filius, diis seruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuosa & humilis esset, & cautes & breuia haberet, signum aliquod necessarium fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingressum dirigerentur. Hæc Strabo 17. sostratus sculptor qui ex ære signa faciebat. Plinius lib. 36. cap. 12. sostratus, Cereris sacerdos, apud Tacitum, sostratus, vates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacchis Nauseus & sostratus, Atheniensibus Xerxis aduentu prædixerunt, vt est author Herod. Sofstratus item

Sicyonius cognomento Acrocherites, vt scribit Suidas.

Sôtades, Maronites, poëta turpissimus, scripsit Iamborum libros, quos appellauit Cingdos lingua Ionica, vbi libidinum lasciuia species & descriptio inerat. Fuere & alij duo Athenienses: alter comicus mediæ comædiæ, alter philosophus qui scripsit de mysteriis librum vnum. Suidas.

Sotai, nomen viri. 1. esd. 2.

Soter, xi. Romanæ ecclesiæ episcopus, regnauit annis v 111. anno sal. 169.

*Soterichus faber fuit quispiam, cuius quia opera prisca & rudem simplicitatem præ se ferebant, factus est Prouerbio locus, soterichi lecti.

Sotericus, Aites poëta, sub Diocletiano, scripsit encomiū Diocletiani, Dionysiaca, vitam Apollonij Tyanci, & alia. Suid.

Sotéridas, Epidaurius, scripsit musicæ libros tres, vt ait Dionysius.

*Sotiani Gallorum populi, apud quos rex sexcentos habebat apud se ex prudentioribus, qui regi ipsi conuiebant, & commoriebantur ad eum cupidi, vt nullus eorum periculū subterfugeret.

Soticæna, Iuno dicta est ab antiquis, quasi salutaris & sospitatrix.

Sôtira, vrbs Arienorum, ab Antiocho seleuci filio condita. Gentile, Sotireus. Steph.

*Sozomenus historicus Presbyter Pistoriensis, qui historiæ vniuersalis amplissimū volumẽ scripsit.

Sozûzæ, tres vrbes, Phœnicæ, Pisidiæ & Aethiopiæ. Stephanus.

S P

Spaco, nutrix Cyri regis, quæ dictio quoniã Medorum lingua canẽ significat, factum est vt Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herod.

Spada, vicus Persicus, in quo primùm eunuchi facti sunt, qui inde spadi aut spadones nominantur. Gentile, spadoncus. Steph.

Spálatum, oppidū à Venetis captum, anno sal. 1122.

Spammus, rex Aegypti, regnauit annis x. Euseb.

Sparétus, xvii. Assyriorum rex, regnauit annis xl. anno mundi 2406. Phœnicæ & syros subegit, anno mundi 2438.

Spargapises, Herod. li. 1. fili⁹ Tomyridis Massagerarū reginæ, qui captus à Gyro seipsum interfecit.

*Sparus fuit quispiã quẽ seneca scribit inter scholasticos insanū: inter insanos fuisse scholasticum. vide Cælium.

Sparta, Peloponnesi ciuitas nobilissima fuit, Lycurgi legibus optimè olim instituta, ita dicta à sparto, Phoronei filio, aut (vt alij malunt) à sparta, Eurotæ filia, cū antea Lacedæmō diceretur. Hinc spartanus, a, um, Lacedæmonius. Virg. 1. Aeneid.

Spártacus, gladiator Thracius, qui vnã cum Chyso & Enomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupit Capua, manūque seruorum quasi iusto exercitu comparato, Ceruesium montem in Campania occupauit, vbi cum à Clodio Glabro obsidere-

tur, eius castra diripuit, & Campaniam populatus, rapis Pratorum fascibus appellatus est Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino dissipauit: apud Muinam Cassij castra deleuit. Tandem cum de vrbe inuadenda deliberaret, à M. Crasso pulsus, fugatusque, cum Brutium angulum occupasset, nec in siciliam præ nauis penuria traicere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans, occisus est.

Spártacus, vrbs Thraciæ. Gétile, idem, vel Sparticus. Steph.

Spártacus, Bosphori rex, anno mundi 3609.

Spártacus, Ponti rex, anno mundi 3614.

Spartha, lacus in Atropacia, in quo sales nascuntur & congelascunt.

Spártolus, vrbs Macedoniæ. Gentile, spartolius. Stephan. ex Thucyd. lib. 2.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Stephan. in Mycenæ. Est & mons sparton. Steph.

***Spatalē** meretrix de qua Mart. Nouit loturos Darius numerare, poposcit Mammofam spatalē pro tribus, illa dedit.

Spelæita, Hercules Mercurius & Apollo nominantur, quod eorum simulachra alicubi in speluncis colantur. Steph.

Sperchius, fluuius Thessaliæ, teste Strabone lib. 8. qui Pelio monte effusus, velocissimo cursu defluit in sinum Maliacum.

Speusippus, philosophus Atheniensis, Platonis ex sorore nepos, qui vii. annos Platonice scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortē consciauisse merore impulsus. Plurarchus verò scribit, illū pediculis effluenscentibus interisse. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia. Composuit dialogos à Diogene commemoratos.

Sphaçtéria, confinium Eleorum, versus Messenem, sic dictum, quod illic Heraclidæ, maçtariis hostiis, amicitia & concordia pacta iniuerint. Est etiam insula quædam, cuius meminit Pausanias libro tertio, alias sphagia dicta. Gentilia, sphacteries, sphacteriotes, sphagieus. Steph. Vide Prote.

Sphagitis, promontorium scythiæ. Steph.

Sphæcea, Cyprus olim dicebatur. Steph. Est itē Eubææ ciuitas. Lycophron.

Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide, vnde Sphendaleus. Steph.

Spherus, xv. Assyriorum rex, regnavit annis xx. Eusebius.

Sphétrus, vicus in Acamãtide tribu, à sphetto Troezenis filio, inde sphetrius. Steph.

Sphinx, monstrum ex Typhone & Echidna, natum, vt tradit Hyginus Fabularum poet. ca. 151. caput & faciem habens puellæ, alas verò auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuisse dicitur in sphintio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solita. Qua de re cum Apollo confuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quā si quis sphin-

gis ænigma dissoluisset. Id autem erat huiusmodi, Quodnam id esset animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset. Quod cum plurimi id frustra conari dissoluere, à sphinge essent interempti: Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edito per Græciam vniuersam promulgato, locastam sororem suam, Laij viduam, vxorem se ei daturū pollicitus est, qui sphingis ænigma dissoluisset. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma est interpretatus, vt hominem esse diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens verius, quàm incedens, quadrupes esset. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quàm pedum adminiculo nitens, meritò, vt est, bipes dici posset. Ingruescente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, vt protinus sese de saxo præcipitans, fregerit ceruices. Sed hæc fabulosa esse constat. Reuera enim sphinges, teste Diodoro libro quarto, ex simiarum genere sunt, comis villosis, mammis prominentibus, forma aut dissimili ab ea, qua pinguntur, sed paulò pinguiores: natura autem mansueta, pluribus exercitiis, disciplinisque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi historia natam putat: qui cum vxorem haberet nomine sphingem ex Amasonum genere, vnà cum ea Thebas peruenit: vbi occiso Dracone rege, Thebarum regnum inuasit: Harmoniamque insuper Draconis sororem matrimonio sibi coniunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tulisse ferunt, vt relicto viro, cum plerisque eorum, quos secum à patria adduxerat, sphincium montem occuparit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus, regis promissis excitus, montem noctu occupauit, sphingemque nihil tale suspicantem de medio sustulit.

***Sphinx** Cadmea, fera fuit quæ corpus canis habes, caput & faciem puellæ, alas verò auium atque hominis voces habebat. In sphincio autem monte sedens hæc, ænigma quoddam vnicuique ex ciuibus proponebat, & quencunque illud solvere nescientem, interimebat. Quod cum solvere Oedipus propositum ænigma sciuisset, sese ipsam (vt quæ grauare ferebat) ex monte deiiciens interfecit. Paleph. de fabulis.

Spica, signum in cælo oriens in Virginis parte x.

***Spiculus** gladiator Romanus, cui Romani statuam subiectam statuæ Neronis posuerunt.

***Spinther** histrio Romanus, à cuius nomine vocatus est lentulus spinter, quod eius similitudinem maximè referret.

***Spicigneus** Rex Bohemorum qui Dominandi libidine bellum gessit cum fratre vratislao: Volaterranus.

Spina, vrbs Italiæ. Gentile, spinates. est etiã fluuius spinus. Steph.

Spinaces, Aegyptiorum rex, annis 15. Euseb.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum

templum edificauit. Pausanias.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: sic dicta à speluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur: vrbs enim, speluncam sonat.

Spiræum, promontorium in Peloponneso.

Spledon, eadè que Aspledon. Steph. Vide suprã. 1

***Splædius** fuit quidam Italus, Capua oriundus qui captiuos in bello bestiis laniandos obiciebat. auctor Polybius.

Splendùstaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4937.

***Spodius** Apollo à Thebanis nuncupatus ab hostiarum multitudine.

***Spitamenes** barbarus quidam quem somno & vino sepultum vxor in Castris Alexandri necauit. Curtius lib. 7.

Spolétium, ciuitas in Vmbria, quæ nunc ducatus Spoletinus dicitur, non Spoletanus, sicut ab Arcetio Arcetinus.

Spolèrum, oppidum in Italia, captum à Longobardis, anno ab vrbe condita 1490.

Spórades, insulæ quædã circa Cretam, in mari Carpathio, sicut Strabo libro 10. scribit. Dictæ, quod in mari sparæ sint, non in orbem coarctatæ, quæ admodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocusa, Phæcasia, Schinusa, Pholegandros, Thera, Anaphe, Astypalæa, Lagusa, & Ios, in qua Homerus fertur esse sepultus.

Spörgilus, vicus Atticæ, vnde Sporgilius. Steph.

Spurina, dux regis Parthorum, qui Crassum interemit. Item Mathematicus ac vates qui Cæsari prædixit, vt Martias caveret Idus, cuius Tranquillus in Cæsare & Valerius meminere. Tertius huius nominis adolescens egregia forma, qui cum sceminas viris que ad libidinem aspectu decoro inuitaret, oris pulchritudinem vulneribus sponte dehonestauit. Valerius de verecundia.

Spúrius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur Sp. quasi sine patre.

Sp. Caruilius Maximus, consul anno ab vrbe condita 460. 1. consul, anno ab vrbe cond. 481.

Sp. Cassius Vicellinus, ob regni Romæ affectari suspensionem interemptus.

Sp. Furius Medullinus à plebe consul electus. Dionysius lib. 9.

Sp. Furius Medulinus Tribunus militum, anno ab vrbe condita 378.

Sp. Herminius Continifanus, consul, anno ab vrbe condita 307.

Sp. Largius Rufus, consul, anno ab vrbe cond. 248.

Sp. Lucretius Cinna, cons. anno ab vrbe cond. 25.

Sp. Melius, cum regnū Romæ affectare crederetur, à Seruilio Ahala, magistro equitum, approbante L. Quintio Cincinnato Dictatore interfectus.

Sp. Nautius Rutilius, consul, anno ab vrbe cond. 266. Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 332. 1. 1. consul, anno ab vrbe cond. 340.

Sp. Papyrius Tribunus mil. anno ab vrbe condita 374.

Sp. Posthumius Albinus Tribunus militū, anno ab vrbe cond. 361.

Sp. Posthumius Decemuir, anno ab vrbe cond. 303.

Sp. Posthumius Albus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 324.

Sp. Posthumius Launius Regillensis, consul, anno ab vrbe condita 288.

Sp. Posthumius magnus, consul, anno ab vrbe condita 606.

Sp. Posthumius Paulus, consul, anno ab vrbe condita 180.

Sp. Oppius Decemuir, anno ab vrbe cond. 304.

Sp. Rutilius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 339.

Sp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64.

Sp. Seruilius Priscus, consul, anno ab vrbe cond. 278.

Sp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.

Sp. Tarpeius Capitolinus, consul, anno ab vrbe condita 300.

Sp. Virginius Cælimontanus, consul, anno ab vrbe condita 298.

S Q

Squinicij, Italiæ populi, quos Sabellos & Samitas vocat Plinius libro 3.

S T

Stachyn, Pauli amicus. roma. 16.

Stáclia olim dicta est Rhodos.

Stágira, vrbs Asiæ, Aristotelis patria. Steph.

***Stamatus** homo Cretensis, qui Sancti Marci Thesaurum Venetiis expilauit. Auctor. Volater.

Stámene, vrbs Chalybum: Gentile, Stamenæus & Stameneus. Steph.

Stáphilus, Sicheni, vel, vt alij, Sicheni filius, Plinio lib. 7. cap. 56, primus vinum aqua misceri docuit.

Starcatérus, rex Danorum, qui cum Lenum quendam per nefas occidisset, penitentia ductus, eius filio Hathero se præbuit occidendum. Saxon. lib. 8.

***Starcatherus** Athleta fuit, qui nulli mortaliū suo tempore viribus celsit. De cuius præclaris fasciis noribus lege Saxonem Grammaticum.

Stáscas Neapolitanus, philosophus Platonicus, vt scribit Cicero de finibus bonorum & malorum.

***Stasicles** fuit artifex Alexandrinus Macedoni gratissimus qui dicebat Thraciæ montem Athon in hominis statuam formati exculpique posse.

Stasis, vrbs Persica, sita in magna petra, quam Antiochus, Seleuci filius, habuit: Gétile, Stasites vel Stasiscus.

***Staterius** ciuis Romanus ætate Ciceronis, qui ob conuiciofa verba & sermones mordaculos rei capitalis iure damnatus est.

Statillinus & **Statanus**, dii præsides, quasi nobis assistantes.

Státina insula, de qua Papinius in Syluis.

Státius, nomen poetæ comici qui Cæcilius dictus est. Státius autem appellatus fuit, quoniam seruus fuit. Státius enim nomen seruale est. Fuit & alius poeta hoc nomine, qui heroico carmine multa conscripsit.

Stator Iupiter Romæ templum habuit à Romulo cõditum, quod cum eius milites in fugam à Samnitibus versi essent, repente eo invocato ad pugnam redierint.

Staryelli, Plinio lib. 3. cap. 5. populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Staryellæ. Strabo. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam, aquæ Staryellæ habentur.

*Stama oppidum est vulgo *Estanyer au pays de vaud*. Stauratius I. Const. Imperator, regnavit anno I. anno salutis 812.

Stele, vrbs Cretæ prope Paræsum & Rhythimnem: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.

Stelenus, rex Argiuorum, quem Danaus regno pepulit, & ipsum regnum ad se pertraxit.

Stella Aruntius, Poëta Patauinus lepidissimus, familia Consulari ortus, Violantillam amavit, puellam Neopolitanam, quam tandem duxit uxorem. Hæc in deliciis habuit columbam, auem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defleuit carmine, opusque ipsum columbam inscripsit.

Stennio, Bocatio lib. 10. vna est Gorgonum, sed Stheno scribendum, vt infra. filia Phorci, ex mōstro marino suscepta. Vide *ERGONES*.

Stenobœa, vide *STHENOVŌEA*.

Stentor, Græcorum omnium vocalissimus, qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat, vt placet Homero s. Iliad. Vnde puerbium, Stentore clamorior.

Stenyclæus, vrbs Mefenes: Gentile, Stenyclæus.

Stéphane, vrbs Phocidis: Gentile, Stephanæus. Stephanus.

Stéphanis, vrbs Mariandynorum: Gentile, Stephanites. Steph.

Stephanópolis, quid significet, declarat his verbis Plinius lib. 35. cap. 11. Amavit in iuventa Glycerium municipem suam, iuenticem coronarum, certadoque imitatione eius, ad numerosissimam florum varietatem perduxit artem illam. Postremo pinxit illam sedentem cum corona, quæ nobilissima tabula appellata est stephanoplocos, ab aliis stephanopolis: quoniam Glyceria coronas venditando sustinuerat paupertatem.

Stéphanus Vuaiuoda ultimo supplicio affectus. Riti. anno salutis 1402.

Stéphanus, nomen Diaconi. act. 6.

Stéphanus, Vngarorum rex primus, regnavit annis xxxix. anno salutis 1000.

Stéphanus xxxix. Rom. episcopus, regnavit annis 11. anno salutis 254.

Stéphanus I, Syrus, pontifex lxxv. Blondus.

Stéphanus I I, Siculus, pontifex xc. regnavit annis 111. menses 11. anno sal. 768.

Stéphanus I I I, Roma. episcopus. xc. regnavit menses 1. anno salutis 816.

Stéphanus v, episcopus Rom. c. v. regnavit annis v. die. x.

Stéphanus v I, pontifex c. x. regnavit anno 1. men-

ses 111. Hic Formosi decreta omnia obrogavit, è tumulo traxit, corpusque mortuum, abscissis digitis, priuato tumulo recondidit, anno salutis 897. Luith.

Stéphanus v I I, pōtifex cxxxi. regnavit annis 11. mense 1. die. x. anno sal. 930.

Stéphanus v I I I, pontifex cxxv. regnavit annis 111. anno salutis 940.

Stéphanus I x, pontifex c. l. regnavit menses v. die. v. anno salutis 1058.

Stéphanus I, Francus, Henrici ex sorore Adela nepos, Stephani Blefensis comitis filius Angl. regnavit an. x. mense. x. Polyd. lib. 12.

Stéphanus I I, Vngarorum rex, regnavit annis xv. anno salutis 1115.

Stéphanus I I I, Geisæ filius, Vngarorum rex, regnavit annis x. anno salutis 1163.

Stephanus, Vngarorum rex, Othocorum Germanorum auxilio ad flumen Rapscham fudit, fugauitque Bulgaros, Buda expugnata, imperata facere coëgit, anno salutis 1274.

Stéphanus Cursus Rom. ciuis potentissimus, anno salutis 1106.

Stephânatis, Aegyptiorum rex, regnavit an. v. I.

Stercutius, dictus est Saturnus, quod primus stercoreandi agri rationem inuenerit. * ex qua re fortassis regni eius tempora felicissima fuisse feruntur.

Sterenontium, Ptolemæo lib. 2. cap. 12. Germaniæ vrbs, hodie Cafilium, vulgò *Cassel*.

Stéria, vide *STIRIA*.

Stérope, Atlantis filia, vna Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit. Hygin. Fabul. poet. cap. 159.

Stéropes, vnus ex Vulcani ministris, à fulmine nomen habens. Virg. 8. Aeneid.

Stesibrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus est, quod contra mandatum patris cum hostibus Lacedæmoniis manum conseruisset, quanuis parva victoria Plutarchus. Scribitur alias Stesimbrotus.

Stesichorus, Poëta Lyricus, ex Himera Sicilia vrbe à qua & Himeræus est cognominat. Stesichorus autem dictus est ab eo, quod primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tisias dicebatur. Hic cum aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, esset inuectus, à Castore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alióque rursus carmine cantata patinodia visum recepisse.

Stesilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius spectabilis forma causa fuit litium inter Aristidem & Themistoclem, qui eam valde amabant. Plutarchus in Themistocle.

Stesimbrotus, Tarsensis historicus, scripsit res gestas Cimonis ducis Atheniensium. Plutarchus in eius vita.

Stharbazanai, Nomen viri. I. c. s. d.

Sthenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt.

Hunc Virgilius 2. Aeneid. inter eos annumerat, qui lignei equi alio fuerunt inclusi.

Sthenelus, Persei filius ex Andromeda. Hom. 2. Iliad.

Sthenobœa, Præti Corinthiorum, aut, vt alij malūt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophonis amore capta, cum repulsam tulisset, apud virum eum deulit, tanquam vim sibi afferre voluisset. Vide *BELLEROPHONTES*.

Stheno, vna ex filiabus Phorci, & bellæ marinæ, Medusæ soror, & Euryales, de quibus supra in diæione Gorgones.

Stur, Filius Michael, princeps tribus Afer. nume. 13.

Stilbe, nympa, Lapitham filium ex Apollinæ peperit, à quo Lapithæ populi dicti.

Stilbon, ontis, Mercurij stella dicitur, id est, radians, quod eius orbis splendeat, ea anno ferè vertente signiferum lustrat orbem, neque à sole longius vnquam vnus signi interuallum discedit, tum antequerrens, tum subsequens.

Stilpæ, vrbs Sicilia: Gentile, Stilpæus. Steph.

Stilpo, philosophus qui capta patria, amissis liberis & vxore, cum ex incendio solus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab exitio vrbiū Poliorceres fuit) nunquid perdidisset? Nihil (inquit) perdidit: omnia mecum sunt, videlicet virtutes, quas nulla vis hostilis eripere quinit.

Stilpo, Megaræus philosophus, tempore primi Ptolemæi discipulus Pasclis Thebani, præfuit scholæ Megarænsi, scripsit dialogos non minus xx. author Suid. De hoc, Cic. lib. de Fato, Stilponem Megareum philosophum acutum sanè hominè, & probatum temporibus illis accepimus. Huc scribunt ipsius familiares & ebriosum & mulierosum fuisse. Neque hæc scribunt vituperantes, sed potius ad laudem vitiosam enim naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, à Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Piriethoi nuptiis commissa est inter Lapithas & Centauros.

Stiria, vicus Atticus in tribu Pandionide, vnde Stiriæ, Stiriæ. Steph.

Stœæ, vrbs Libyæ. Gentile, Stœetes.

Stœchades, insulæ numero tres, Mafsilienfium littori vicinæ: sic dictæ propter ordinè quo sitæ sunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Has nominant singulis vocabulis, Protæ & Mefen, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypeæ.

Stoici, philosophi appellati, ab *stoa*, quod significat porticum, quod conuenire ac differere solebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim *στοικίαν*, varium dicunt. In hac porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Vnde & secta Stoica, & philosophi Stoici nuncupati sunt, qui antea Zenonij dicebantur, à Zenone doctore. Hæc est illa porticus

Stoicorum memoratissima, quam Chryssippus dictus est fulcire, quæ pinxit Polygnorus gratuito.

Stolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenses ex Edonis in suas ciuitates transtulerunt. Gentile, Stoliæ. Steph.

Strabo, Cretensis philosophus, Geographus insignis, temporibus Augusti, quem sæpe citamus in hoc libro.

Strágon, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Poffenan*.

Strambæ, vrbs Thraciæ. Gentile, Strambæus.

Strápila, Gepidarum rex, qui Arderico successerat, anno salutis 489.

Strátia, vrbs Arcadica, à Phanei filia sic nominata. Gentile. Stratiæus & Stratiates. Steph.

Strátium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Mystratio & in Stratilo.) Gentile, Stratiotes & Stratius. Vide *STRATOS*.

Strátius, vnus ex filiis Nestoris.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus scribit) manu propria se volens confodere, ne imminetibus Peris ludibrio foret, quorum fœdas Aegyptij regis societate neglexerat, retraheretur formidine, & gladium quem arripuerat, circumspiciens, hostium pauidus exprobat aduentum. Quem iamiamque capiendum vxor intelligens, extorsit acinacem de manu, & latus eius transtulerat, compositoque ex more cadaueri se moriens superiecit, ne post virginalia fœdera, alterius coitum sustineret. Aelianus quoque in varia historia, Stratonem Sidonium quendam scribit in conuiujs valde delicatum, ac lautitia victus, amicitissimum Neoclis Cyprij regis pari luxuria certantis.

Straton, Suidæ, Lásfacenus philosophus, Theophrasti familiaris & successor, qui vocatus est phisic, propter speculationem Physicæ. Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, scripsit multos libros.

Straton, Berœæ tyrannus, anno mundi 3864.

Stratónes octo fuerunt. Primus Ifo cratis auditor. Secundus Lásfacenus, Theophrasti discipulus. Tertius medicus qui Erasistratum audiuit. Quartus historicus: Quintus poëta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Aristoteles. Septim. Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laërt. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vna cum eo in bello Philippensi fuit, solusque adhibitus, dum ille sibi mortem conscuit. Conciliatus postea Augusto per M. Messalam, cui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymans enim Messala, Hic est (inquit Augusto) qui meo Bruto gratias extremas subministravit.

Stratonice, vrbs Macedoniæ prope Cartam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis, Stratoniceus. Condita est autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Est & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

*Stratonice fuit Citharædus, q habuit in ludo nouè musarum imagunculas & apollinis vnâ, discipulos

duos propterea interroganti cuidam quot haberet discipulos. Cum diis, inquit Duodecim, idē ridere solebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios sua ætate citharistas Propin Rhodiū & quendam qui Bos vocabatur, quod imperiti essent & rudes in arte.

Stratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, stratus. Vide STRATIUM.

Strenus, vrbs Cretica. Gentile, strenius. Stephan. ex Herodoti lib. 7.

Strepſa, vrbs Macedonia. Gentile, strepsæus & strepsianus. Steph.

Stridō, oppidum in agro Iustinopolitano, à quo diuus Hieron. ortum habuit. Quod à Gothis euerſum, Dalmatiæ quondā Pannoniæ que confiniū fuit. Vide Sidrona.

Striges, à veteribus creditæ sunt aues esse funestæ, infantium labris vbera sua immulgentes, eisdemque ex cunis rapientes, sanguinemque omnem iis exigentes: ita dictæ à stridore, quem noctu lugubrem edunt, & horrendum. Ouid. 6. Fast.

Strobos, vrbs Macedonia, Romanorū colonia. Gentile, strobæus.

Stroë, vrbs Libyæ. Gentile, stroæus vel stroites. Stephanus.

Stræbus, Byzantis frater, Vide Stepħa. in Gynæcopolis.

Strôgola, vrbs Lydiæ. Gentile, strôgoleus. Stephanus.

Strôngyle, insula maris Thyrrheni, non procul à Sicilia, vna AEolidum, cuius incolæ triduo antè ex fumo prædicere solebant quinam flaturi essent venti: vnde factus est locus fabulæ, vt AEolus, qui in hac insula regnabat, ventorum rex crederetur. Dicta est autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotundum, στρογγυλον appellant. A filio Italico libro 14. Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, AEgæi maris insula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto, capite 12.

Strôphades, duæ insulæ in mari Ionio, ad occidentale latus Peloponnesi, quæ antea Plotæ dicebantur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc est, à conuersione Calais & Zethæ, qui ad has vsque insulas Harpyias persecuti, inde retrorsum se conuerterunt.

Strôphius, rex Phocidis, pater Pyladis, cuius beneficio Orestes matris suæ crudelitati est ereptus, & vnâ cum Pylade eius filio liberalissimè educatus. Vide Orestes & Pylades.

Strúthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, struthæus. Steph.

Strybia, insula sporadum. Gentile, strybiæus. Stephanus.

Stryme, vrbs Thraciæ. Hinc strymenus, strymenius, strymizus: & possessiuum, strymaicus. Stephanus.

Strymon, fluuius Macedonia à Thracia diui-

dens, vt Plinio placet. Nā Ptolemæus Nessō fluuius eas determinat. Oritur in Hæmo mōte, septemque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim infuit in maris Aegæi sinum, qui ab ipso strymonicus appellatur. Inde strymonius, nia, nium: vt Græci strymoniæ.

Strymōnium, vrbs. Vide Mieza.

Stúdius, consul, anno ab vrbe condita 1206.

Stuſius, vrbs Ligurum: Ciuis, stuſini. Steph.

Stura, insula in mari vltra Tyberina ostia in Antrano. Vide Astura.

Stura, Plin. lib. 4. cap. 15, insula in Gallico Oceano, inter Heleum ac Fleuum.

Styella, castellum Megaridis in Sicilia. Gentile, styellenus. Steph.

Styllágium, vrbs Triphylia. Gentile, styllagiū & styllagicus. Steph.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta stymphalidē lacum, ex quo Eraſinus fluuius erumpit. In hoc lacu stymphalides aues appellatæ sunt, quæ tantæ magnitudinis fuisse dicuntur, vt solis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam deustaret, donec ab Hercule ænci strepitaculi sonitu pellerentur. *ab hoc oppido Minerua stymphalia dicta est quod in ea templum haberet.

Stymphelus olim vocabatur vrbs Eubœæ, Chalcis postea dicta.

Styra, vrbs Eubœæ prope Carystū. Gentile, styreus. Steph.

Styráciū, mons Cretæ: hinc styracites Apollo. Steph.

Styx, stygis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è saxis profluens, exitiosus omnibus animalibus, tamque frigidus, vt potus statim enecet, ferrumque ac æs erodat, solaque mulæ vngula possit contineri, cætera vasa frigoris vehementia statim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro sublatum putant, non sine Aristotelis consilio. Poëtæ fabulantur stygem paludem esse apud inferos, à superis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent, quidquam eorum, quæ styge teste iurassent, quouis modo violare. Si quis contrâ fecisset, totos centum annos diuinitate spoliatus, à nectare arcebat. Hinc Stygius, a, um: vt Iupiter Stygius: pro Plutone, apud Virgilium quarto Aeneid. Item Stygius canis, id est, Cerberus, inferorum custos.

Sua, vxor Iudæ filij Iacob. gen. 38.

Sua, 4. reg. 17, rex Aegypti.

Sua, 1. par. 4, frater Caleb.

Sua, filius Heber filij Baræ. 1. par. 7.

Suadocopus rex Moritaniæ & Bohemiæ, qui ab Arnulpho imperatore superatus mutata veste conuenit in solitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

Suaëla, vrbs Cariz, vbi sepulchrum erat Caris, Vo-

cant autem Cares suam, sepulchrum: Gelan verò, regem. Ciuis, suageleus. Steph.

Suadela & suada, persuasivonis dea, quæ à Græcis σωδελὰ appellatur. * hæc comes venetis fingitur, quod qui amantur gratia & oratione capiantur. Sual, filius supha filij Helem, 1. par. 7. Est & nomen regionis, 1. reg. 13.

*Suauis sunt populi, apud quos tanta est auri copia, vt regium ipsum velleribus aureis trabibusque & columanis aureis & argenteis vbique scarcat.

*Suauitda regina Dania, quæ tantæ fuisse pulchritudinis fertur, vt quum vincula loris exposita esset equinis calcibus obterenda, ipsis quoque iumentis horrore fuerit, artus eximio decore præditos fordidis lacerare vestigiis. Saxo Grammat. lib. 1.

Suar, pater Nathanael principis tribus suæ Issachar. num. 1.

Subsolanus, ventus spirans ab ortu æquinoctiali, aduersus Fauoniu: ita dictus, quod sub sole nasci videatur: vnde & Græci Apelloten appellantur. Plin. lib. 2. cap. 47.

Subuel, filius Gerson filij Moyſi. 1. par. 23.

Subueterib, loci nomē in vrbe Roma, sicut & subnouis, Plaur. in Curc. fuer. in Aug. Var. subnouis dicta pars in foro ædificiorum, quod vocabulū eius peruetustum.

Subur, Hispaniæ oppidum ad flumen Rubricatum. Plin. lib. 1. cap. 3. Vulgò Cubellus.

Suburra, vicus Romæ. Varro. 4. de ling. Lat. sic dictus ab eo, quod situs sit sub loco, quem Terentium murum appellant. vel potius à pago succusano dicta Succusa: inde mutatis literis suburra. Cuius rei indicium est, quod antiquitus per c, literam, non per b, scribebatur. Festus verò Terentium sequutus, à succurrendo dictam existimat, quod in ea stationem soleat habere præsidium stariuum, vt Exquiliis succurreret, Gabinis eam partem infestantibus. Vnde & suo seculo succurranam tribum asserit per c, literam scribi solere, non suburranam per b. Hinc vicina regio dicta est suburrana, in qua meretricum diuerforia erant, quæ ob id suburrancæ dicuntur à poëtis.

Súcula stellæ, quæ alio nomine hyades vocantur, à pluvia. Nam & orientes & occidentes, tempestates & pluias cient. Exoriuntur 12. Galen. Iunij Plin. lib. 14.

Sue, filius Abrahæ ex Cetura. ge. 25. 1. par. 1.

Sue, 1. par. 2, filius Iahaddai.

Sue, 1. par. 7, filius supha filij sue.

Suëno, Dacorum rex, Angliam inuasit, instructa classe, insulam Jiripuit. Northumbros primùm hinc Merrius subegit, obsedit Londinum, anno salutis 1012.

Suerópilus, Dalmatiæ rex, cum Bulgaris, primùm ad fidem Christi sunt conuersi, anno sal. 868.

Suëssa, Campaniæ oppidum. Pli. lib. 3. cap. 5.

*Sueſij populi sunt Germaniæ sedunensi agro finissimi. Cæsar in Com.

Sueſiões, Galliæ Belgicæ populi. Pli. li. 4. cap. in provincia Remensi.

*Suctonius Tranquillus vitas duodecim Cæsarum scripsit.

Suëui, Bellicosissimi Germaniæ populi, olim Albi, hodie Danubij accolæ, flauis insignes capillis, quos & ferro olim crispabant, & nodo substringebant. Lucanus lib. 1. * Ita dicti à iuueno mōte, qui ab ortu solis Germaniæ initium faciens, ad Cimbrorum vsque promontorium magno aditu protenditur forè dicti.

*Suffenus fuit ineptissimus poëta, qui in suis operibus mirabatur se plurimum, sibi que blaudiebatur & aridebat. Catullus, quem non in aliqua re videre suffenum possis.

*Sugilas architectus nobilis qui Mausoleū Artemisæ extruxit.

Suham, filius Dan filij Iacob. nu. 26.

Suhamitæ, Idem, nu. 26.

Suintilla, Hispanorū rex, Recharedi 1. filius, regnavit annis x. anno sal. 617.

Suintilla, 11. Hispanorū rex, regnavit an. 1111. anno sal. 634.

Suirgêrus, Bombergensis episcopus, qui Clemens 1. dictus est, pontificem in synodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanosque à pontificum electione prohibuit. Blond. libro tertio decad. 2.

*Sulla mathematicus fuit qui caligulæ Consulenti de genitura sua certissimam necē appropinquare affirmavit.

*Sulpitius Gallus Astrologus, qui in exercitu P. AEmilij contra Persecum, deprehensam noctu eclipsim Lunæ mirantibus militibus enarrauit. Plin. cap. 12. lib. 2. & Cic. 1. offic.

Sulmo, oppidum Pelignorū, in quarta regione Italiæ, nonagesimo ab vrbe distans lapide, Ouidij Poëtæ patria, vt ipse testatur 4. Trist. Dictus sulmo; à solymo Aenææ comite, conditore eius vrbis, vt testatur idem 4. Fast.

Summānus, Pluto, deus inferorū, ita dictus, quasi summus deorum Manium: vt in Nup. Philologia docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina assignabant, quemadmodum diurna Ioui. Plinius libro 2, capite 51. Ouidius sexto, Fa-

storum.

Summœnium, locus lupanaris Romæ.

Sunam, Ciuitas. 4. reg. 4.

Sund, vide SVNITIVM.

Sunem, Ciuitas in tribu Issachar. iof. 19. 1. reg. 28.

Suni, filius Cad filij Iacob. ge. 46.

Súnici pepuli prope Coloniam urbē, olim Agrippinam dicta & Rheni fluminis ripis citerioribus adiacentes à tacito proditi.

Súnium, vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extrema acie Helladis est, supra Athenas & Maratonem. Steph. vicus est in Leontide tribu. Hom. promontorium vocat hoc versu,

Αἴλιον ἔστι σούμιον ἕκαστον.

Hinc Sunicus, & fœmininum, Sunias. Steph.

Suoll, vide NAVALIA.

Suph, Filius Thau patris Eliu, 1. reg. 1. Filius Elcana filij Ioel, 1. par. 6. Nomen loci, 1. reg. 9.

Supha, Filius Helem. 1. par. 7.

Supham, Filius Benjamin. nu. 26.

Sur, Pater Cozbi Madianitidis illius, quæ cū Zābri interfecta est in genitalibus: qui quidē Sur princeps erat Madianitarū, nu. 12. 31. iof. 13. Fuit & nomen filij Abigabaon, 1. par. 8. & 9.

Sur, 4. reg. 11, Nomen portæ in templo Salomonis.

Sura, Locus Lyciæ ubi oracula dabantur.

Surānus 11, consul, anno ab vrbe cond. 856.

Suriel, Filius Abihaiel, princeps Moholitarum. nume. 3.

Surrētum, Campaniæ oppidum à Græcis conditum, quod alio nomine dicitur Petra Sirenum. Plin. lib. 3. cap. 5. & Strabo lib. 5. Hinc Surrentina vina dicta sunt, & Surrentini colles. Columel. lib. 5. cap. 2.

Susa, Scriba quidam, de quo 1. par. 18.

Susa, orum, vrbs nobilissima, inter Persidem & Babyloniam sita, Persarum olim regia, à Dario Hytaspis, (si Plinio credimus) aut, (vt Straboni placet,) à Tithono Memnonis patre condita, trans Choasphem fluuium: à cuius vrbs nomine circumiecta regio dicta est Susiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è cādido variōque marmore, columnis aureis, magnāque gemmarum copia exornata, cæli in lacunaribus habens simulachrū, stellis micantibus insignitum. Dicta autem putantur Susa, à liliorum copia, quæ illorum lingua Susa dicuntur.

Susanna, Vxor Ioachim, Daniel. 13. Est & nomen alterius mulieris quæ c. h. r. i. s. t. v. m. sequebatur, lucæ 8.

*Sufarion græcus poëta, qui tanta libertate hominum flagitia insectabatur scribendo, vt opus fuerit lege quæ maledicam illam & effranem mordendi licentiam cohiberet & comprimeret.

Susi, Pater Gaddi. nu. 13.

Susia, regio in Perside.

Susia insula, vide Taxiana.

Susiana, prouincia Asiæ (vt lib. 6. cap. 3. refert Ptol.) qua septentrione terminatur Assyria, ab occasu Babyloniam adiacet, ab oriente habet Persidem, à meridie partem Persici sinus. Cuius ciuitates insignes, Traiana & Susa, in qua templum Dianæ Susiæ, Steph.

Suthala, Filius Ephraim, nu. 26. Filius item Zabab filij Tahath. 1. par. 7.

Suthalaitæ, Idem. nu. 26.

Sutrium, vrbs prius Tyrrhenorū, deinde Romanorum: Gentile, Surrenus. Steph.

Sutrus, nomen imposititium, quod Carthago in elephāto, qui in Punica acie fortissimè fuerat præliatus, imposuit.

Syagra, regio Ciliciæ, prope Adū & Laërtem: Gentile, Syagreus. Steph.

Syalis, vrbs Maftianorū: Gentile, Syalites, vel Sya-

leus. Steph.

Syāffus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt Cimerios inuenisse in dolis reconditam ingentem copiā tritici, vnde longo tempore nutriti sunt: Gentile, Syasseus. Steph.

*Sulpitia Patriculi filia quæ semel matronarum sententia pudicissima iudicata est. Autor Plin. lib. 4. val. vlt. cap. 8. lib. eius formam commēdat Tibul. lib. 4.

Illius ex oculis quum vult exurere diuos

Accendit geminas lampadas acer amor.

Sybaris, Stephano, Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes, ab Achiuis conditū, qui post Troiæ excidium vi tempestatis cō fuerunt appulsi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quaternas proximas rexerit gentes, & viginti-quinque vrbes suo subdidit imperio, & contra Crotoniatis trecenta hominum millia armavit. Strabo lib. 6.

Sybaris, fluuij nomen iuxta urbem eiusdem nominis, à cuius potu incolæ submouent greges, siue quod pecora sternutamentis exagitet, vt visum est Straboni: siue quod vellera nigrore inficiat, cum Crathis vicinis amnis cādorem his inducat, vt tradit Plin. lib. 31. cap. 2. Est item Sybaris, adolescentis nomen, apud Horat. 1. Carminum, Ode 8.

Sybaritæ, Sybaris vrbs incola, omni deliciarū genere effeminati: vnde Sybaritica mensa. Conuiuas in proximū annum inuitabant, ne spatiū interim deesset, aut cōiutori cōquistis terra marique deliciis epulas instruendi, aut conuiuiis ipsi corpus auro, gemmisque exornandi. Hi postremò aduersus Crotoniatis bello suscepto cū trecenta hominum millia in aciem eduxissent, turpissimè tamen victi, vnāque cum vrbe sua sunt delicti. Hinc Sybaritis, idis. Ouid. 2. Trist. ad Augustum:

Nec qui composuit nuper Sybaritida, fugit!

Quo in loco Sybaritida vocat Ouid. opus Hemi theonis cuiusdā cinædi de generibus voluptatū & obscenarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Aegypto. Stephanus.

Syberos, vrbs Illyriæ: Gentile, Syberius, Sybercus, Syberites. Steph.

Sybôtæ, populi habitantes secundum flumen Astapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephano, insula & portus: Insularis, Sybotius.

*Sybotés fuit suarius, qui Vlyssē profugū & iam scius ignotum in patriam deduxit.

Sybra, Phrygiæ castellum: Gentile, Sybrianus.

Sybrida, vicus in Erechtheide tribu.

Sycæ, vrbs è regione nouæ Romæ, quam nostro tempore Iustinianas vocant. Ciuis, Sycaites, vel Sycæus.

Sycaminon, vrbs Phœnicum, vnde Sycaminites. Stephanus.

Syceus, vnus Titanum, quem fugientē Tellus mater suscepit, & inde ficum protulit. Steph.

*Sychæus Didonis fuit maritus, agri ditissimus inter Phœnicas. Quæ opulencia fuit ei exitio impulsitque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri atque argenti habuerit hinc licet suspicari, quod eius thesauris profuga Dido æmulam Romani imperij Carthaginem ædificauit.

Sycion, x 1 x. rex Sycioniorum, à quo Sycionij nūcupati, qui primò Aegialæi vocabantur, regnauit annis x 1 v. anno mundi 2612.

*Sycites Bacchus dictus est à τὴν σὺκκῶν à ficis, quod is non solum vini sed etiam ficorum & fructuū propè omnium fuerit inuentor.

Sycoris, Plinio lib. 3. cap. 3. fluuius Hispaniæ, iuxta Ilerdenses Sardaonum gentis. Lucanus, Hesperos inter Sycoris non vltimus amnes. Vide SICARIS.

Syderis, Plinio libr. 6. cap. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

Sydo & Italicus, Sueuorum reges, anno sal. 70.

*Sydon Corinthius fuit adeo hospitalitate insignis vt eius fores omnibus essent peruiæ. Hinc Proverbia. Semper aliquis in Sydonis Domino.

Sydera, vrbs Isauriæ: Ciuis, Syedreus. Steph.

Syène, vrbs in confinibus Aethiopiæ atque Aegypti, non procul, à Nilo, supra Alexandriam versus meridiem quinque millibus stadiorum, sub tropico Cancræ directè locata: vnde Sole existente in Cancro, medio solstitij die, supra verticem ciuitas, nullam profus ibi corpora vmbra iaciunt, vt est auctor Plinius lib. 2. cap. 73.

Syëssa, tugatium quoddam in Lycia, à vetula quadam Syëssa, quæ Latonam excepit. Gentile, Syëssæus & Syësseus. Est etiam Syëssa, vrbs Tyrrenorum Gentile, Syëssenus. Steph. Vide SINESA.

Syia, vrbs parua Cretæ, nauale Elyri. Ciuis, Syiates & Syieus. Steph.

Syis, vrbs Aegypti, vnde præfectura Syitis. Steph.

Syla, mons Lucaniæ, sylvam habens eiusdem nominis, Iatrocinis crebris infamem. Vnde & nomen accepisse videtur à τὴν σὺλαν, quod est prædari.

Sylci, vrbs Sardinia, à Carthagenensibus condita. Steph.

Syleon, vrbs Phrygiæ, secundum alios Pamphylia: Gentile, Syleieus. Steph.

Syliōnes populi Chaoniæ. Steph.

Sylla, per duplex II. Vide s y l a.

Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia, adolescentiæ omnibus flagitiis inquinatus. Quæsturā sub Mario adeptus est, in qua vitā omnem penitus commutauit. Literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, pecunia maximus largitor, animo grandis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Sallustius) fortiorne, an felicitior esset. Misus à Mario ad Bochum regem legatus, Iugurtham vinculum retulit. Mithridatem Asiam crudelissimè vastantem compefcuit: localis belli lucus repræsit: Cinnæ dominationem fregit: &

Marium, qui olim se Quæstorem fastidierat, ipsam illam prouinciam proscripsum & exulē petere coëgit. Dictator deinde effectus, ita Rempub. oppressit, vt, teste Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. postremò Repub. constituta, Dictaturam deposuit, & priuatus Puteolos concessit: quo in loco pediculari morbo periit.

Syllānion, statuarius nullo doctore nobilis.

Syloson, vir egregius, aliquando exilio multatus est: sed quia diuitiis & corporis præstantia affluēbat, chlamydem sumptuosam semper gestabat. Quam cum Dario (qui postea Persarum rex effectus est) dono dedisset, is postea regnum adeptus beneficij memor. Sylofontem solo natalitio restituit. Vnde tractum est proverbium de chlamyde Sylofontis, quod dicitur de his, qui iactant se magnificentiā vestimentorum. Fuit autem Polycrotis Samiorum tyranni frater: à Dario verò accepta tyrannide, urbem assiduis cædibus exinanivit. Vnde dictum est proverbium, ἐκ τῆς Συλο-σῶντος ἰσχυρωρία. Id est, Sylofontis opera locus amplius est. Strabo lib. Georg. 14.

Syluānus, sylvuarum Deus, Cyparissum puerum, quem in deliciis habuit, in arborem sui nominis transformauit. Quidam eundem esse putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georg. manifestè eos distinguit. Nam cum dixisset, Pan ouis custos, &c. interiecta deinde Mineræ & Triptolemi mentione, subdit tandem, Et teneram ab radice ferens Syluane capressum.

Syluānus, consul, anno ab vrbe condita 835.

Syluānus in Galliis à militibus Cæsar est appellatus, Agrippinæ ab Vrcisino est occisus, imperauit paulò plus 11. mens. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 1109.

Syluēster 1 1 1. pontifex Romanus electus, anno salutis 1044.

Syluia, nomen quo Ilia Romulij mater vocata est. Virg. 7. Aeneid.

Syluius, Aenæ filius, à quo postea omnes Albanireges Syluij dicti sunt.

Syluius Posthumus 1 1 1. Latinorum rex, regnauit annis x x 1 x. Syluius dictus, quia in rure educatus: Posthumus, quia post patris mortem natus fuit. Eutrop.

Syluius Athis, Eutropio, qui & Aegyptus, Albæ filius, v 1 1. Latinorū rex, regnauit annis x x 1 1 1.

Syma, vrbs in Asia. Quin & pro monte iuxta Pontum posuit Orpheus in Argonautis. Vide s y m e.

*Symachia vna fuit ex Sibyllis, Teste Martiano Capella, hippotentis filia.

Symacha, vrbs Theffalix: Ciuis, Symachus. Steph.

Symachus, fluuius Siciliæ, non longè ab Aetna, qui, vt ait Strabo lib. 6. agrum Catanæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum Symachus.

Syme, Plinio lib. 5. cap. 38. insula inter Rhodum & Gnidum, sic dicta à Syma, Ialyfi filia, cum prius Metapontis, deinde Aegle vocaretur. Author

Hermolaus. Meminit. Strabo li. 16. Vide s y m a. Steph. Syme, insula est Caria, teste Strabone libro 14. & vrbs eiusdem nominis. Gentile, Symeus, vel Symeus.

*Symmachia venus dicta est à Mantinensibus, quod in Aetia prælio Romanis opem tulisset.

Symmachus, Romanus orator, missus à Senatu Constantinopolin, ad Theodosij liberos, rogatum ut Vestales à Christianis destrui minime paterentur. Cuius rei gratia putabant se aduersa multa à diis esse passos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambrosius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, sacrorum librorum interpres, doctrinæ parum synceræ & Christianæ, cuius meminit Eusebius.

Symmachus, x l r x. Roman. episcopus, regnavit an. x v. mens. v. dieb. x x v i i. anno salutis 499.

Symmachus, consul, ab vrbe condita 1275.

*Symmachus vnus ex interpretibus Bibliorū, qui putauit Christum ex concubitu Ioseph & Mariæ natum. Quam insaniam probare voluit ex euangelio Matthæi.

Symon, Cleophæ filius, Hierosolymorum episcopus. Euseb. lib. 3. cap. 11. Crucii affixus est. Idem lib. 3. cap. 35.

Symon, summus sacerdos Iudeorum, filius Oniæ, Iustus appellatus, anno mundi 3660.

*Symphorosa Getulij martyris vxor quæ mortem septem filiorum pro religione Christiana occubentium tulit patientissime, imo vero eos ad supplicium animauit.

Simplégades, quæ & Cyaneæ, insulæ duæ, siue potius scopuli, trans Bosphorum Thracium, in ipso Ponti Euxini ostio, mille quingentis passibus ab Europa distantes: tam modico autem inter se discretae intervallo, ut ex aduerso quidam intrantibus geminæ cernantur, paulùm verò deflexa acie, coeuentium speciem præbeant. Quæ res occasione præbuit Poëtarum fabulis, qui eas olim inter se concurrissè tradunt. Vnde & nomen acceperunt ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας, hoc est, à concurrente, seu confluctando.

Synada, Vide s i n a d a.

Synangus, vrbs Phœnicum. Gentile, Synangius. Stephanus.

Syndicus, vrbs contigua Scythiæ, cum portu. Alii qui Gorgipen vocant. Steph.

Synésius, à Pentapoli Africae philosophus Christianus, præsul Ptolemaidis factus, scripsit libros in Grammatica, Philosophia, Panegyricos, epistolas, & alia. Suidas.

Synnada, vrbs Phrygiæ (indigenæ Docimiten & Docymæam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cum post bellum Troianum aberrasset, in Phrygiam venisse, & illic, dum obsessio regionis principi suppetias ferret agrum quandam accepisse, ibique vrbem condidisse: quæ primum Synnæa dicta sit, quod multi ex Græcis Macedones per Asiam collecti in ea habitarent, deinde, à fili-

nitimis corrupto vocabulo Synnada Ciuis, Synnadeus. Steph.

Syntichen, mulieris nomen. philip. 4.

Syópij, populi Liburnis vicini. Steph.

Sypalættus, vicus in Cecropide tribu, vnde Sypalættus. Steph.

Syphax, Numidiæ rex, qui cum Scipioni per Lælium fuisset conciliatus, bellique societatem cum eo inisset, postea violata fide Annibali adhæsit. Tandem victus à Masinissa, viuis in Scipionis manus perductus est, à quo in triumpho circumductus, & in carcerem inclusus, inedia vitam finit, regno Masinissæ concessio.

Syra, locus qui secundum Iosephum viginti stadiis ad Hebrone distat. 2. reg. 3.

Syracusæ, ciuitas Siciliæ amplissima, sub Pachyno monte sita, vbi fons Arethusa ab Alpheo (ut creditur) Elidis fluuio per subterraneos cuniculos means, magna aquarum vberitate erumpit. Cic. 6. in Verr. scribit, Syracusas vrbem esse maximam Græcarum vrbiū, pulcherrimamque, quæ ex quatuor quasi vrribus maximis constare videatur: quarum vna insula nominatur, altera Acradina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo, in ea extructo: quarta Neapolis. Hinc Syracusanus, a, um. sed Græco more dicitur: nam Latine Syracusanus, a, um. * Hi populi quia ditissimi, voluptatibusque ac deliciis dediti erant, factus est Proverbio locus: Syracusanæ mensæ & Syracusanæ Diuitiæ.

Syrbanæ, insula in Euphrate. Gentile, Syrbanus. Steph.

*Syrènes filia fuerunt Acheloi & Calliopes musæ. de quibus vide supra Sirenes.

Syria, regio Asiae, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente nostro mari & Aegypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à meridie Arabiam: cuius insignes ciuitates (vt lib. 5. refert Ptolemæus) sunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Botrys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cæsarea, & Damascus: Montes clari, Carmelus, Casius, Libanus: Fluuij, Euphrates, Chrysothoas, Singas: Regiones, Phœnice, Palestina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripartitâ faciunt diuisionem in Syros, Assyrios, Leucosyros, & Cœlosyros. Plinius lib. 5. cap. 12. Mesopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiusque Syriæ partem facit Assyriam. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Assyrios à Barbaris dici scribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio, insignes grammatici, apud Horatium, eam, quæ nunc Syria dicitur, detracta syllaba, olim Assyriam dictam scribunt. Huius regionis incolæ Syri dicti sunt, qui olim astutiæ nomine malè audierunt, quemadmodum & Phœnices. Hinc factus est locus proverbio, Syri aduersus Phœnices: quo vtimur, quoties significare volumus,

lucus, duos egregiè astutos hoc agere, vt dolis se mutuo circumueniant. * Idem vtique adeo gulosi sunt vt maximam diem in conuiuio absumat. Masculi à x i i i. anno: fœminæ à x i i. vsque ad x x v. tributo obligantur. Fortunam colunt. Proxi sunt in Cachiunos & scommata. Diuino cultui satis dedit. Vnde Stat. libr. 1. Syl. Quod ramis pia germinat Damascus. Operosissimi sunt in hortis. Huic Proverb. Multa Syrorum olera.

Syria soba, in titulo psal. 60, ea est quæ Palæstina dicitur.

Syriânus, Alexandrinus, philosophus Platonicus, docuit Athenis, scripsitque in totum Homerum commentarios, libros septem in Platonis Rempublicâ, & alia. Huius discipulus & successor fuit Proclus. Suidas.

Syriscæ, vt ex Megasthene notat Plinius lib. 7. cap. 2. gentes inter Nomadas Indos, narium loco foramina tantum habentes, anguū modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthius. Steph.

Syrinx, gis, Nympha Arcadica, vna Naiadum, quæ cum viam Panos aliò qui effugere non posset, inuocato fororū numine, in calamos palustres est mutata. Ouid. 1. Metamorph.

Syriscæ, à Syrus sit, sicut Cilicæ à Cilix.

Syritha, filia Danorum regis Sylualdi tantæ pudicitia, vt cum ob elegantiam formæ magna procorum frequentia pateretur, neminem tamen probauerit. Saxo lib. 7.

Syrmaum, campus inter Nomades & Nabates. Gentile, Syrmaus. Steph.

Syrmatæ, iidem qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatis ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syria, vrbs Caria à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium, cum aberrasset, delatum in Cariam, à Caprario quodam seruatum esse, & ductum ad Caria regem Damæthum, cuius filiam à tecto delapsam, detracto ab amobus brachiis sanguine, ille curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxisse fertur, & Cheronesum donasse: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram, vxoris nomine, Syriâ: alteram verò, pastoris nomine, à quo seruatus fuerat, condiderit. Gentile, Syrius, & Syrius fœminum. Steph.

Syroë Persis imperauit, anno 1. anno sal. 627.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syrigabis, Darij mater, quæ audita morte Alexandri, sese perpetuæ nocti dedit.

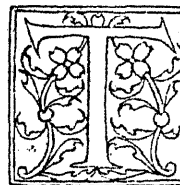
*Sisimichritas Persarum Satrapas fuit, qui duos ex matre liberos suscepit. Nam autore Curtio, apud Persas parentibus Stupro coire cum liberis fas est.

Syrtis, tium, duo sinus periculosissimi in mari Libyco, qua Africam propriè dictam alluit: quorum alter, qui Carthagini propinquior est (minorem Syrtim vocant) c c c. m. passuum ambitum habet. Alter, qui in Cyrenaicam vergit, maior Syrtis dicitur: habetque circuitum d c x x v. m.

passuum. Vtraque Syrtis nauigantibus est periculosissima, quod mare ibi vadofum sit, arenæ velens cumulos, qui loci faciem vicissim immutant, dorâque & breuia in alia atque alia loca trāferunt. Sunt & in terra Syrtis in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiente. Vnde Solinus auctor est, iis in locis, quantum terra iter facientes, cursum sideribus regere. Nam arenarum cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari, nunc aggere sublimia faciunt, quæ prius desidebant, nunc vallibus profunda, quæ prius excellēbant.

Syrus, Mesopotamiae rex, anno mundi 2909.

Syrus, insula Ionica, Asiae apposta, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrus ortum habuit, non à Syria regione. Strabo libro duodecimo. Stephanus Ionæ vel Acarniæ insulam esse scribit. Gentile, Syrius. Scyrus verò Thraciæ ascripta est, vt Strabo & Plinius testantur, longè à Rhodo.

Tabæ, Tabarum, vrbs Caria. Plinius lib. 5. cap. 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculum Pifidis datum.

ἄσπ τὰ δὲ ἀνὴρ ἐρικυδέος ἰαβὸς ἑρπον. οἰκιστὴς ἦν. Dicta à Tabo heroe. Alii aiunt Cibyrum vrbem condidisse sui nominis: Marfyam

verò fratrem eius, Tabas super rupe: Taban enim petram significare. Vel à Tabeno Argiuo, Ciuis, Tabenus. Sunt etiam Tabæ vrbs Caria, & tertia Perzæ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tábathra, vide τ α β ρ α c a.

Tabbaoth, Nomen viri. 1. esd. 2.

Tabee, Filius Nachor ex Roma concubina. gen. 22.

Tabeel, nomen viri. 1. esd. 4. isa. 7.

Tabelias, Nomen viri. 1. para. 26.

Tabeni, populi iuxta desertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Tabereni, populi iuxta Chalybes, Pomponio lib. 1, quos Strabo Tabarnos nominat. Rectius Tabereni, vel Tibarani dicendi, teste Hermolao. Iustissimi sunt, nec prius prælio congregiuntur, quam diem, locum & horam, ex fide hosti denuntiant. Cum mulier partu liberatur, vir in lectulum tanquam pueri auctor decumbit, cumque vt puerperam effœta vxor curat, vt ex Nympho Cælius annotauit.

Tabernæ, locus iuxta Romam. act. 28.

Tábij, vrbs Italiae, in qua Remus institutus est. Stephanus.

Tabis, vrbs Arabia: Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor, mons in medio Galileæ, rotundus ac sublimis.

Tábraca, oppidum Africae minoris, Silius Sabatran

nominat libro tertio. Aliis rabatra, quod minime mirum est. Barbara enim vocabula inepta sunt, nec semper eodem sono vtraque lingua effertur confueuerunt, vt Hermolao scribit. *rabatra*, Steph. vrbs Libyæ: Gentile rabathrenus.

Tabremon, Pater Benadad regis Syriæ. 3. reg. 15.

Tabúrnu, mons Campaniæ, oliuetis abundans. Virgil. 2. Georg.

Tácapa, Ptolemæo lib. 4. cap. 3, vrbs Syrtis paruæ: Plinio *racape*: vulgò *Capi*.

Tacasin, ciuitas in tribu Zabulon. iof. 19.

Tacarina, Numidarum rex, victus ab Decio ad Pagydam. Tacit. lib. 3.

Tachélotis, Aegyptiorum rex, regnavit annis x i i i. anno mundi 3126.

Tachémpso, Herodoto lib. 2. Histor. quædam Nili insula. Vide *TACOMPSOS*. Steph. insula Aethiopiæ iuxta Libyam: Gentile, Tachempsites.

*Tacitus Imperator Romanus, qui apud tarsum fere correptus obiit. Autor Sex. Aurelius.

Tácitus Cornelius, sub Adriano principe orator clarissimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Gallicæ rationes procuravit, ad Vespasianos usque peruenit, ab istis honoribus euectus, historiam principum conscripsit, ab Augusto usque ad Adrianum. Vide *CORNELIUS*.

Tácola, Indiæ emporium extra Gangem, Ptolemæo lib. 7. cap. 2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalesibus vi capta: quod testatur epistola Emanuëlis regis ad Leonem. x.

Tacómpfos, vicus in finibus Aegyptiorum & Aethiopum iuxta Philiam insulam: Gentile, *Tacompsites*. Stephanus. Vide *TACHEMPSSO*.

Tadláus, Nomen viri.

Tánarus, ri, siue *TANARA*, orum, promontorium Laconicæ regionis, circa medium meridionalis lateris Peloponnesi, quam longissimè in mare procurrentis, oppidum habens eiusdem nominis Suidas ait *TANARUM*, promontorium esse Laconicæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præsidis templum: illic supplicantes in sacello Neptuni Helores, nihil veriti Lacedæmonij interfecerunt. Circa *TANARUM*, antrum ostendebatur, per quod Herculem ab inferis rediisse Poëtæ fabulari sunt, Cerberumque vincum ad superos traxisse: vulgòque creditum est, eas inferorum esse fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebant, coloris viridis, quod & à loco *TANARUM* cognominatur.

Tánon, Hermolao in lib. 9. Plinij cap. 37, fuit vrbs Laconicæ, à qua mulier Poëtria nomine Herina ortum habuit.

Taga, regio dicta à rago, rege Assyriorum.

Tagáta, (aliàs *regetta*) Plinio lib. 5. cap. 4, ciuitas Africæ, à qua *tagastensis*. Vnde qui Aurelij Augustini vitam scripsere, *tagastensem* eum fuisse memorant.

Tages, is, filius Genij, teste Festo, & nepos Iouis, qui adhuc puer x i i. Hetruriam populos haruspianam traditur docuisse. De hoc Cicero lib. 2. De

diuin. scribit ad hunc modum: Tages quidam dicitur in agro tarquiniensti, cum terra araretur, & sulcus altius esset impressus, extitisse repente, & cum affatus esset, qui arabat. Is autem tages, vt in libris est Hetruscorum, puerili specie dicitur visus, sed senili fuisse prudentia. Eius aspectu cum obstupuisse bubulcus, clamoremque maiorem cum admiratione edidisset, concursum esse factum, totamque breui tempore in eum locum Hetruriam conuenisse, tum illum plura locutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literisque mandauerint: omnem autem orationem fuisse eam, qua haruspiciam disciplina contineretur: eam postea creuisse rebus nouis cognoscendis, & ad eadem illa principia referendis.

Tágira, vide *TAVCHIRA*.

Tagrus, mons in Lusitania, apud quem quædam eque dicuntur à vento concipere.

Tagus, cognomento Orma, regnavit apud Celtiberos, anno mundi 2114.

Tagus, Lusitaniæ fluius, aureas voluens arenas, vt Plinius ait: Circa hunc fluium (si eidem credimus) eque in Fauonium obuersæ concipiunt, equosque ita gignunt perniciosissimos, sed tertium ætatis annum non excedentes.

Tahath, filius Afr filij Abiasaph, i. para. 6. Filius Barreth filij Suthalæ, i. para. 7.

Táinni, populi à Saracenis ad meridiem vergentes. Steph.

Talátrica, vide *TIBORRA*.

Taléméncus, viri proprium, qui troianis auxiliavit.

*Talanta spartana mulier, quam audiuiisset filium suum Pedaretum iniure apud Chios sese in regni administratione gerere: his alicuius verbis scripsit: Aut te melius in Chij administratione gerito aut isthic maneto. Nam si spartam redieris non est quod ultra speres victurum.

Tálaç, filius Iasij, apud Argos regnavit, vt notat Boccarius lib. 2. cap. 38.

Talária, vrbs Syracusiorum: Gentile, *talarinus*. Stephanus.

Tálafo, virginittatis deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cum enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret, ne ei auferretur ab aliis, talafonis eam ducis nobilis esse simulavit: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius.

Talca, vide *TALGA*.

Talga, Pomponio lib. 3. insula in Caspio mari sine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: sed vicini populi, quæ gignuntur, attingere nefas, & pro sacrilegio habet, diis parata existimantes, diisque seruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo libro sexto cap. nono, talca dicitur. Plinius libro 6. cap. 17. in Caspio mari vulgatam insulam *razatam* esse scribit. Variat igitur nomen in sexcentis aliis, *Vistula*, *Istula*, *tabireni*, *tabarni*, *tribereni*, &c.

Talhybius, præco in Græcorum exercitu ad tro-

iam, Homero i. Iliad. qui vnà cum Eurybate ab Agamemnone missus est ad Achillis castra, vt Bri seidem ab eo abduceret.

Támara, vide *TAMARIS*.

Támare, insulæ Britannicæ vrbs, Ptolemæo li. 2. cap. 3. vulgò *Tanersloc*.

Támari, Hispaniæ fluius, à quo Samari populi dicti Pomponio libro 3. Apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. non *tamaris*, sed *tamara* legitur.

Tamarit, populi Asiatici, non longè à Caspio mari.

Támarus, fluius Britannicæ insulæ, Ptolemæo libro 2. cap. 3. vulgò *Tone*.

Tamberlánis Scythia, infinita multitudine turcarum terras inuasit, Eiazetem turcarum dominum acie victum & captum in cauca clauum per totam Asiam circumduxit, anno salutis 1398. hic vero primum fuit Bubulcus: Demum adeo fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum confunderet.

Tambraç, vrbs Parthorum: Gentile, *tambraçius* vel *tambraçenus*. Steph.

*Tamefis fluius in Anglia fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter passuum millia octoginta. Id vno omnino loco pedibus atque ægrè transiri potest, & in mediterraneis illius locis insulæ oriens nauigabilisq; Oceanum influit. *tamisia* vulgò.

Tamátis, vrbs Aegypti. Steph.

Tamna, vrbs Arabiæ. Ciuis, *tamnites*. Steph.

Tamos, promontorium quod raurus attollit. Vide Pomponium in descriptione Indiæ.

Támyna, Straboni, vrbs Eretriæ: Gentile, *tamyneus*: scemininum, *tamyneis*. Ibidem Iupiter *tamyneus* colitur, Pausanias lib. 11. Steph.

Tamyraç, vrbs Sarmatiæ Europæ: Gentile, *tamyraçenus*.

*Tamyras thrax poëta fuit, qui scripsit versus in rheologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine & amore puerorum deflagrauit: hic ausus est cum musis in certamen descendere, Vnde ab his oçceçatus est.

Tanac, Nomen vrbs in tribu Aser. iud. 1.

Tánagra, Ptolemæo libro 3. cap. 15, Bœotiæ mediterraneæ oppidum, nobile, Plinio libro 10. cap. 21. Hanc Homerus (inquit Stephanus) Græcan vocat propter vicinitatem: prius autem Pœmandria dicebatur. Aristoteles verò Oropum dicta scribit. Est autem locus vrbs Oropiorum iuxta mare. Hinc *tanagraus*, *tanagris*, *tanagricus*. Stephanus.

Tanagræi, vide *GEPHYRA*.

Tánagrus, siue *TANAGER*, fluius Lucaniæ, quæ est regio Italia inter Picentinos & Brutios.

Tánais, fluius Scythiæ, Asiam diuidens ab Europa, à Septentrione in Meridiem fluens, Nilo aduersus. Strabo libro 11. paulò tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Stephanus, vrbs eiusdem nominis cum fluuio. Strabo li. septimo, Ciuis, *tanaites*, scemininum *tanaitis*. A-

liqui eundem fluuium *Accinen* & *Iaxarten* esse volunt Steph.

Tánaquil, tarquinij Prisci Roman. regis vxor.

Tanas, oppidum non longè à Tanai, Veneris parens. Vnde & nobilissimæ pelles feruntur & mæcipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant *Carcalos*.

Tánalis, rex Gothorum, & dux Scytharum, anno mundi 271.

*Tanaus primus rex Scytharum.

Tanes, vir Persa è ducibus Darij.

Tanis, metropolis Aegypti, à qua *Tanicum*, siue *Taniticum* Nili ostium dictum. Eadem & *Taphnis* & *Taphium* dicitur. Hic fuit, vt annotat Vilonouanus in Ptolemæum, prima Istraclitarum captiuitas, à qua per mare Rubrum duce Mose, sunt erepti. Sita erat in terra Hicflen, sed nunc destructa est.

Tanos, vrbs Cretæ: Gentile, *Tanius*. Steph.

Tántalus, Iouis ex Ploce nympha filius, Agamemnonis & Menelai auus, qui ab eo *Tantalidæ* dicti sunt. Hic cum deos cõuiuio exceperet, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filium membratim discerptum, costumque is apposuit comedendum. Illi verò à nephandis epulis abstinue re omnes, vnà Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi Dij eburneum restituerunt, reuocataque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt. Patrem verò ranti sceleris auctorem ad inferos detruferunt, vbi perpetua fame & siti torquetur, Eridani fluuij aquis, quibus mento tenus dicitur immergi, & pomis, quæ capiti eius imminet, captationem eius fugientibus. Hinc *Tantalides*, & *Tantalus*, *idus*.

Tántalus, rex Atheniensium, rexit Phrygas, qui prius *Mæones* vocabantur, anno mundi 2602.

Tántalus, mons Lesbia *Tantalo* dictus. Gentile *Tántalius*. Steph.

Táoçhi, populi intra pótum, & regio similiter. Hoc aliqui *Toas* vocant. Steph.

Taphet, Salomonis filia. 3. reg. 4.

Táphia, insulæ, quas prope Echinadas Strabo libro decimo ponit, quarum caput *Taphus*. Iis *Taphij* & *Teleboæ* imperauerunt: de quibus huiusmodi repetit originem enarrator Apollinij poëtæ. Perseo ex Andromeda, vt narrat Herodorus, quatuor fuere filij, *Alarus*, *Stelencus*, *Mestor* & *Electrion*, qui simul regnauerunt. Ex *Hippothoë* *Mestoris* filia, & Neptuno *Prerelas* genitus, ex *Pterela* *Telebos* & *Taphus*, à quo *Taphus* insula, in qua *Teleboæ* ac *Taphij* communi nomine & imperio fuere. Igitur ij *Hippothoës* eorum auic pecuniam ab *Electrione* eorum necessario, qui pro ea spondit, repetebant: qua negata ad arma venere, armenta abegerunt, ipsum denique & filios sustulere. *Alcmena*, *Electrionis* filia, patrem vitura, *Amphitryone* Thebanum hominem potentissimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos confecto, ab eodem *Amphitryone*

deleti sunt, eorumque regnum Cephalo profugo Atheniensis, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Vlysses successione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis insulis imperasse. Vide ΤΑΡΗΙ & ΤΑΡΗΙΥΣΣΑ.

Taphias, insula quæ triginta stadiis à Taphiussa Cephalenæ vrbe distat. Steph.

Taphij dicti sunt populi, à Tapho Neptuni filio, qui Echinadibus insulis imperauit. Hunc Neptunus (vt est in fabulis) iuuictum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum haberet, incolumen, tandiu foret insuperabilis.

Taphium, Vide CΕΡΗΑΛΕΝΕ.

Taphiussa, Plinio 36. cap. 21. locus iuxta Leucadem, in quo Taphiusus lapis nascitur.

Taphiussa, vrbs Cephalenæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphij, vel Taphiussæi.

Taphnes, vxor Pharaonis regis Aegypti. 3. reg. 17.

Taphnis, ciuitas in Aegypto, à qua Taphnæi dicti sunt viri in ea habitantes. Vide ΤΑΝΙΣ.

Taphos, Vide ΤΑΡΗΙΥΣΣΑ.

Taphosiris, Vide ΤΑΡΟΣΙΡΙΣ.

Taphræ, oppidum in Tauricia Chersoneso, Traiani principis auspiciis aliquando captum, vt auctor est Florus, qui sub Traiano vixit.

Taphræ vel Taphre, regio iuxta Mæotin paludem, quam fossis & vallo munierunt serui domino vxoribus congressi, cum domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Istrum abessent. Hanc regionem inhabitasse dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satharchæ supra nominantur.

Taphsar, nomen regionis. Ierem. 51.

Taphuo, villa, terminus Palæstinæ ad Aegyptum, procul ΧΙΙΙΙΙ. M. à Rapham: Est & altera Taphua terræ Manassæ, iof. 12. & 15. data filiabus Salthaad, iof. 17. Filius Hebron, 1. paral. 2.

Taporta, Vide ΤΑΡΥΡΙ.

Tapofiris, ciuitas in Aegypto prope Alexandriam: Stephanus τὰ ποσειδωνίαν appellat, quia sit sepultus in ea Osiris. Strabo lib. 17. duas facit Tapofires: vnâ mara propiore, alteram remotiorem. Ciuis, Tapofiritis.

Taprobane, insula omnium, quæ veteribus cognita fuerunt, maxima, à Colaico indiæ promontorio in Austrum quatruidi nauigatione recedens, in qua Septentriones negant conspici posse. Lucet ibi Canopus, sidus clarum & amplissimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci visu, terrifico sono vocis. Viuunt vltra annos centum. Nascuntur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolemæus lib. 7. refert. Plin. 6. cap. 21. *Vide infra Taprobane.

Tapsagum, Cyrenicæ regionis oppidum, Plin. li. 5. cap. 5. in descriptione Cyrenicæ regionis.

Tapfus, insula decem stadiis à Sicilia distans versus Syracusas. Virgil. lib. 3.

-Tapsumq; iacentem. Græcè scribitur Tapfus per th. Vide infra.

Tapyri, populi in Parthia (vt lib. 12. refert Strabo) quibus mos est, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cum duos aut tres filios ex eis susceperint. Stephano, gens non procul à mari Hyrcano. Quadratus Taporra vocat. Gentile, Tapurrhæi.

Tarachus Aethiops, Aegyptiorum rex, regnavit annis xx. anno mundi 3253.

Taracina (aliàs Tarracina vel Teracina) oppidum Volscorum in Campania, non procul à Caieta & Amyclis, vt auctor est Seruius apud Virg. 10. Aene. ante Trachyna, id est aspera, à loci asprede, & lingua Volscorum Anxur dicebantur prius. Liu. lib. 4. Anxur fuit quæ nunc Taracina sunt; ciuitas prona in paludes, Aeditum occupat collem. Vide ANXVR & ΤΡΑΧΙΝΑ.

Taracón, vel potius Tarraco, per duplex r, insignis Hispaniæ ciuitas, Scipionum opus, à qua prouincia ipsa Taraconia & Taraconenis vocatur, quæ (vt Pomponius scribit lib. 2.) altero capite Gallias, altero Baticam, Lusitaniamque contingens, mari latera obicit nostro, qua meridiem, qua Septentrionem spectat, Oceano. Hinc Taraconenfis vina, optima.

Taranis, dicebatur Iupiter à Callis, cui humano sanguine litabant.

Tarandrus, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrus. Steph.

Tarantus, vrbs Bithyniæ, vbi Taranteus Iupiter colitur. Steph.

Taras, Nepruni filius, quem Tarentum ædificasse nonnulli autumant. Vide Tarentum, quod Græcis Tarras vocatur.

*Taratalla loci nomen apud Mart.

Si tibi Mystillus coquus Aemilianæ vocetur, Dicitur quare non Taratalla mihi.

*Taraxippus fuit quidam in Isthmo ab equis interceptus, de quo Cæl. lib. 11.

Tarbéli, Ptol. lib. 2. ca. 7. Galliarum vrbs *in Aquitania. Vulgò Tarbe.

Tarbiaci populi in finibus Agrippinensium. Tacit.

Tarchetius, impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in vita Romuli: Quidam (inquit) etiam sunt, qui de Romuli ortu fabulosa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Tarchetio, Albanorum regi scelestissimo & crudelissimo homini, diuinitus monstrum domi visum pene ex sacrario se attollens, ad multos dies mansisse, & cætera, quæ se idem auctor à Prothetione quodam, qui Italicam scripsit historiam, memoria prodita accepisse dicit.

Tarchia, vrbs Siciliæ. Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

Tarchon, siue Tarcho, Hetruriæ dux & aruspex insignis, qui Aeneæ suppetias tulit aduersus Turnum & Rutulos. Virgil. Aeneid. 8.

Tarchonium, vrbs Tyrreniæ, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tharchoninus vel Tarchonicus. Steph.

Tarantum, Magnæ Græciæ vrbs clarissima, in intimo recessu sinus, qui ab ea dicitur Tarentinus.

Hæc à Tarante, Neptuni filio, primum condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc aduentantes, expulsis incolis (vt Iustinus lib. 3. scribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquandiu bellum gesserunt: quibus cum pares non essent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio sibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarante Neptuni filio, sed à Sabina voce Tarentum deducant, quæ illis mole significat: propterea quædam in agro Tarentino & nuces & lanæ mollissimæ proueniunt. Tarenti item purpura tingebatur, à loco Tarentina cognominata.

Tarichea, vel, æ, in vtroque numero, vrbs Iudææ, teste Iosepho. Gentile, Taricheates. Sunt & aliæ Taricheæ Dendesiæ, Senicæ, Canobicæ: Ciues, Taricheatæ, id est falsamentarij. nam τὰρικήν, est sale condire. Steph. Fortè legendum Mendesiæ & Tanicæ, ab ostiis Nili, vt & Canobicæ. Strabo lib. 17. Melite insula (inquit) distat à Corcyra stadiis 500. deinde Adruma ciuitas est, postea insulæ multæ & crebræ nomine Tarchiæ. Idem lib. 16. in Iudæa, Apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, est lacus, qui optimas piscium condicuras præbet: ginit arbores fructiferas malis similes.

*Tarius ruffus ciuis Romanus ex infima plebe ortus, cõsularum tamen militari gloria adeptus est.

Tarna, vrbs fertilissima Homero Iiad. 5. quam in aratores vocatam postea Sardis dixerunt. τὰρην Stephano, vrbs Achaïæ: Ciuis, Tarnius.

*Tarnutius vir fuit tum Mathematicæ tum Philosophiæ studiosus, qui quæ in Astrologia putaretur excellere, huic imposuit Varro, vt Romuli conceptionem in horam & diem deduceret, inspectis quæ eius vitæ institutis ac rebus gestis, ex illis consequentia colligeret, veluti geometricarum propositiõnum resolutiones præcipiunt. Auctor Plut. in Romulo.

Tarpeia, virgo Vestalis, teste Varrone, quæ arcem Capitolinam, patris sui Tarpeij custodiæ commissam, Sabinis prodidit: à quibus cum proditiõnis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in sinistris brachijs gestarent, armillas intelligens, quas illi aureas gemmarumque læuo in brachio ferebant) scutis illorum obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui prius Saturnius dicebatur. Virgil. * à quo etiam monte Iuppiter Tarpeius dictus est, quod ibi coleretur.

*Tarpeius fuit Citharæodæ Vespasiani tẽpore. Auctor Tranquillus.

Tarphara, vrbs felicitis Arabiæ. Steph.

Tarphes, Steph. vrbs Locrorum Epicnemiostru, iuxta Pharygas. Homerus in Catalogo,

τὰρφησι τε, θρόνον τε, βοάριον ἀμφὶ εἰσόδῳ.

Nomen habet à Tarphe propinquo fonte siue ab arborum densitate. τὰρφησιν enim Græci densum appellant.

Tarquinius Priscus, Demarathi Corinthij filius,

Tarquinius vrbe Tuscorum natus, primum Lucumo dictus, qui vbi se in patria nullo in honore esse vidit, quod peregrino patre esset prognatus, suafu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam sese contulit: vbi breui propter opes ingenique dexteritatem in Anci regis amicitiam insinuatus, ab eo relictus est liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus posthabuit, breuique perfecit, vt magno plebis consensu rex crearetur. Quare vt regnum parum iuste partum stabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti sunt, suæ eos factionis fururos ratus, cuius beneficio in Senatum venissent. Bellum primum cum Latinis gessit, oppidumque Appiolas vi cepit. Circo maximo primum locum designauit, locaque patribus equitibusque diuisit, vbi sibi quisque spectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agroque Collatino multauit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Crustumium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, Priscorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditiõnem accepit. Tandem cum annos duodequadraginta regnasset, doctus liberorum Anci, in curia est obruncatus. Liu. 1. ab vrbe.

Tarquinius Superbus, septimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomen adeptus, Tullam Seruij tullij filiam vxorem duxerat, præfero ci ingenio mulierem, cuius consilio focerum interfecit, regnumque scelestè occupauit. Bello tamen strenuus fuit: Latinos Sabinosque domuit: Suesan Hetruscis eripuit. Gabios per Sextum filium simulato perfugio in ditione redegit. Fetias Latinas primum instituit. Capitolium struxit, caput humanum in fundamentis inuenit. Quare Aruspices consulti responderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cum Sextus eius filius Lucretiæ per vim stuprum inuulseret, cum vniuersa familia in exilium actus, ad Porfenam Hetruriæ regem se contulit: qui procius restitutione nequicquam Romanis bellum intulit.

Tarquinius Collatinus, Aegerij, ex Tarquinij Superbi sorore filius, gener Sp. Lucretij, qui Romæ præfectura vrbs fungebatur. Hic cum in Ardeæ obsidione cum regis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cum suam quisque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus esse, paucis id quidem horis sciri posse, quantum cæteris præster sua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiisque nurus in conuiujs luxique cum æqualibus deprehendant. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte fera Ianæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inueniunt. Quare muliebri certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adueniens vir, Tarquinique benignè accepti, viator maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum tarquinium mala libido stuprandæ per-

vim Lucretiæ capit: tum forma, tum spectata castitas incitat. Dissimulata tamen in præfens cupiditate, tum quidem vnâ cum cæteris in castra redit: sed paucis post interiectis diebus Collatiâ reuersus, & à muliere propinqua hospitio exceptus, nocte intempesta cõceptum animo facinus vi missique exequitur. Quam rem mulier castissima tam agrè tulit, vt postridie viro patrèque per literas accersito, cum rem, vt gesta erat, exposuisset, necem sibi cõsciuerit. Pulsis deinde ob facinus tam tetrum Tarquinis, Collatinus Eruto in Consulatu datus est collega: quo tamen non multò post coactus est se abdicare, non aliam ob causam, nisi quòd Tarquiniorum propinquus esset, eodèmq; quo illi, nòmine diceretur. Liu. lib. 1. & 2. ab Vrbe condita.

Tarquinienfes, Italiæ populi CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu. lib. 7. Orof. libro 3. cap. 6.

Tarracina, vide TARRACINA, per simplex R.

Tarraco, siue Tarracon, Vide TARRACO.

Tarrha, vrbs Lydia, & alia Cretæ, patria Lucij Cræmarici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucasum, colonia Cretensium. Hinc Tarrha, de regione & de muliere. Steph.

Tarsa, populosus vicus iuxta Euphratem, infra Samotracia stadiis forte CL. Steph.

Tartæ regnum, Asiæ regio quæ olim Gedrosia,

Tartea, vrbs Bithyniæ, aliàs Tarsus dicta. Steph.

Tarsium, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb. libro 3. Gentile, Tarsenus. deberet autem dici Tarsites vel Tarsiotas.

Tarsus, vrbs Ciliciæ clarissima, Strabo libro 15. & regionis rotius caput, in campis sita, & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuisse Perseum Danaes filium. Alij tamen vrbs huius originem ad Sardanalum referunt, postremum Assyriorum regem: cuius etiam monumento incisum erat, quod Tarsus & Anchialon die vno condidisset. Vide SARDANA PALVS.

*Tarrari Pannoniam ingressi Varidano oppido ca pro, scæminas templis inclusas cremauerunt & Belam, quartum eius populi regem, sic terruerunt vt ad præsidium salutaris latebras quaeserit.

Tartarus, ri, siue Tartara, orum, locus profundissimus inferorum, in quo fontes plectuntur. A verbo Græco τάρταρος, cohturbo, quòd illic omnia plena sint perturbationis: vel, quod verisimilius est, ἀπὸ τοῦ τάρταρος, id est, à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tartessus, Hispaniæ Bæticæ oppidum, in littore Oceani situm, ea in parte, qua primùm ex angustiis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem esse creditur cum ea, quam nostri Carteiam appellant. Plin. libro 3. cap. 1. Quod & confirmat Strabo lib. 3. Silius tamen lib. 3. Tartessum omnino aliam facit à Carteia: quàm rectè, ipse viderit. Liuius certè lib. 8. Decad. 3. situm Carteiæ detri-

bens, omnino eadem fuisse ostendit. Taruedum, quod & Orcas, promontorium dicitur, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. finis Scotiæ est.

Taruenna, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Galliarum vrbs Morinorum, vulgò *Taruene*.

Taruntius, vir tum philosophiæ, cum Mathematicarum in primis studiosus: huic imposuit Varro, vt Romuli conceptionem in diem & horam deduceret: inspectisque eius vitæ institutis ac rebus gestis, ex illis consequentiam colligeret, veluti Geometricarum propositionum resolutiones præcipiunt. Plutarchus in Romulo.

*Tarusates populi Aquitaniarum proximi Vocõtiis & Hispaniæ citeriori, vulgò *Le pays à l'entour de Tarise*.

Taruscum, Ptolemæo lib. 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Taruscon*.

*Tasandrum oppidum in Leodiensi diocesi cui Diuo Trudoni nomen factum est.

Tasmènes, vnus ex Nestoris filijs.

Tásilus, Bavarorum rex, creatus à Childeberto, anno salutis 604.

Tatiânus, nomen viri.

Tatienses, tertia pars populi Ro. à T. Tatius dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Romæ hostis, qui prodicione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex superiore loco aduersus Romanos in aciem descendit: vbi cum aliquandiu acerrimè, sed variâ victoria pugnatum esset, tandem di rempto interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in urbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cum postea Tatij propinqui Laurentium legatos pullassent, eamque iniuriam Tatius inultum reliquisset, illorum penam in se conuertit. Nam cum Lauinium ad solenne sacrificium venisset, concursu oppidanorum factò, est interfectus. Liu. 1. ab vrbe. Virg. 8. Acneid.

Taua, vrbs Aegypti: Ciuis, Tautes. Steph.

Tauaca, vrbs Siciliæ: Gentile, Tauacinus. Steph.

*Tauriaci (aliàs Rauciaci) populi Germaniæ proximi Heluetijs à quibus Sylua Hercinia oritur.

Tauchira, Herodoto lib. 4. ciuitas Baræorum. Stephano, Libyæ ciuitas, Arsinoë postea dicta: tanquam Tagira, à Tagira Astrandri filia. Ciuis, Taurcheirus, Taucherites, & Arsinoëtes ex Aegypto.

Taulantij, Illyrici populi, Plin. li. 3. ca. 22. qui postea mutatis sedibus, in eam Macedoniæ partem se contulerunt, quæ mariatico incumbit, non procul à Dyrrhachio, vbi Arnissam oppidum incoluerunt, Ptolemæo lib. 3. cap. 13.

Taurinas, (si rectè scribitur apud Stephanum) secundum aliquos eadem est, quæ Taurica.

Taurinases, Assyriorum rex, Sornum medorum regem vestigale fecit, anno mundi 2734.

Taurania, vrbs Italiæ: Gentile, Tauranin⁹, vel Tauraniaus, Steph. Fortè eadè quæ taurianum apud Mel.

Taurarij, populi in Taurica regione.

Taurica, Iubellius Campanus, memoranda vir fortitudine, cum in castris Annibalis Claudium A-

fellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocasset, post inania verba & garrulitatem, eius congressum minimè sustinens refugiebat. Claudius insequens, cum illo vrbs portam ingressus, rurus, stupentibus hostibus, per alteram cursu contendens euasit. Hic postea, capta à Fulvio Capua, manu propria, coniuge, liberisque interfectis, se postremo ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liu. de bel. Pun. 2.

Tauricus, Neptuni epitheton, quoniã ei tauros immolabant, vel quia sit Deus maris, quòd sonum emittit similem voci taurinæ.

Tauri, orum, Sarmatiæ Europææ populi, ad Bosphorum Cimmericum, peninsulam inhabitantes, eodem Bosphoro, Byce palude, & Carcinire sinu circumfusam, tenui taurinam Isthmo continenti adherentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerunt motibus immanissimis, vt qui hospites omnes Dianæ soliti sint immolare: cuius sacrificij primus author Thoas fuisse perhibetur: vnde & Diana ipsa Thoantea dicitur à Silio lib. quarto. Herodot. tamen lib. 4. author est, non Dianam esse, sed Iphigeniam, Agamemnonis filiam, cui Tauri humanas victimas solent immolare, naufragos præfertim, & Græcos, quouis casu illuc delatos: quorū post preces peractas caput claua feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hostibus autem in bello captis, aut in prælio occisis, capita prædicebant, & perticæ suffixa quàm maximè sublimia supra fumariū stantebant, existimantes hoc ad totius domus tutelam custodiãque pertinere.

Taurianum, Brutiorū oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela lib. 2. Vide Taurania.

Taurica Chersonesus, peninsula provinciarum est Europæ, vt docet Ptolemæus libro tertio: cui⁹ fines sunt Isthmus, Palus Mæotis, Pontus, & Cimmericus Bosphorus, ciuitates Eupatoria & Theodosia, nunc Capha. Eius ambitus septuaginta millia passuum complectitur, & à Mæotidis populis, qui margines ipsius habitant, nomen assumpsit. Iuuenalis. Ferunt Ostrin illic bobus iunctis terram arasse, inde nomen inditum à iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aliqui eandem Taunaim, Alopeciam, & Mæotin vocat. Steph.

*Taurica seu Taurophagia dicta est Diana, quod in Tauris loco Scythiæ illi sanguine humano sacrificaretur. Paleph.

Taurini, Plin. lib. 3. cap. 7. populi Italiæ Transpadanæ, in Alpium radicibus, qui & Taurisci dicti. Eratosthenes Teriscos vocat. Dicebantur etiam Troi. Steph. Vide TAURVS.

Tauris, vrbs Celtica, Massiliensium colonia. Ciues, Taurentij. Apollodorus scribit conditores huius vrbs vechos esse nauis, cuius insigne erat taurus, qui à Phocensium classe reiecti, ad terram appellentes, urbem inde nominauerunt.

Stephan. Taurominium, Ptolemæo & Stephano Siciliæ oppidum, à Zancleis conditum, non procul à Drepano promontorio, testibus Plinio libro tertio, capite 8, & Strabone libro sexto. Hinc Taurominitanus.

Tauropõlion, Dianæ templum in Samo. Strab. libr. quarto. *Item sacrificium quoddam in quo Marti & Dianæ non humano sanguine sed Taurino sacrificabatur.

*Taurophagia Diana dicta est, quod illi Taurino sanguine sacrificaretur: cuius moris sacrificandi hæc fuit origo: Iphigenia ad arã stans Taurus per medium cucurrit ignem, Quo conspecto vates respondit: Taurino sanguine, non humano, vt solitum erat, sacrificium Dianæ petendum esse: cuius sacrificij memor Orestes in Attica Dianæ Taurophagiæ templum iussu palladis construxit. Potest & Diana dicta esse ταυροπίλις quod gregibus præsit: vel quod luna, quæ eadem est cum Diana Tauris vehatur: Scribit Suidas dictam ταυροπόλην quod immisum aduersus hyppolitum à Neptuno taurum cæstro perculerit eamque passim errantem arcu sauciauerit, vnde & ταυροβλοφῆ nuncupatam. Paleph. lib. 2.

Tauroscythæ, Procl. lib. 3. cap. 5. populi Sarmatiæ, qui Taurum montem habitant penes Achilleū cursum Taururum, Ptolemæo libro 2. cap. 16: Taurunum Plin. lib. 3. cap. 25. alio nomine Alba Græca: Belgradum hodie, à turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

Taurus, mons Asiæ totius longè maximus, qui ab Iadico mari exurgens, vastè sitis atollitur: dein dextro latere ad Septentrionem, sinistro Meridicem versus flectitur, in occidentem rectus & perpetuo iugo, multarumque gètiū, qua dorsum agit, terminus: sed pro gentium ac linguarum varietate diuersa habet nomina. Prima sui parte Imaus dicitur, mox Egidis, Paropamisus, Circius, Chambades, Pharphariades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus: atque vbi se quoque exuperat, Caucasus: vbi brachia emittit, subinde tentanti maria similis, Sarpedon Coracesus, Cragus, iterumque Taurus: aliaque aliis in locis assumit nomina: in vniuersum tamen à Græcis Ceraunius appellatur. Plin. libro 5. cap. 27. quo in loco montis huius descriptionem latissimè exequitur.

*Taurus seu Taurophag⁹ Bacchus dictus est, quod Tauro assimiletur, ex ebriorum violentia: aut quod natus sit tauri speciem: aut quod primus tauros iugo subiecerit & arare docuerit: aut quod poetis hymnos in Bacchi honorè canentibus, taurus pro premio daretur. Paleph. lib. 3.

Taurus, secundum zodiaci signum, stellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quòd à Sole subitur tertio Idus Apriles. Huc Poetæ fabulantur taurum eum fuisse, qui Europam à Phœnice transuexit: in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter sidera illum collocaret.

Taurus Berytius, philosophus Platonius sub Antonino principe, scripsit de differentia seclarum Platonis & Aristotelis, de corporeis & incorporeis, & alia, ut est author Suidas. Huius sæpe meminuit Gell.

Tauranius, xxviii. Assyriorum rex, regnavit annis xxxii. anno mundi 2755.

Taxiana, insula circa Peloden sinu. Gentile, Taxianus vel Taxianenus. Steph.

Taxila, vrbs Indiæ maximæ in qua, ut scribit Philostratus, Apollonius inuenit Elephantem, quem vitis & myrtis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines esse dicebatur, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnaverant, quæ quia in pugna promptissimè pugnasse ferebatur, Alexander Soli dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intravit, à Berengario accepta pecunia x. modios numerum, rediit in Hungariam. Luitp. libro 7. cap. 15.

Taygete, es, vel Taygeta, tæ, Atlantis & Pleiones filia, teste Hygino, vna Pleiadum, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbs sibi cognominis conditorem.

Taygetus, ti, seu Taygeta, torum, mons Laconia, teste Strabone, non ille quidem admodum magnus, sed tamen excelsus & erectus, Sparta & Amyclis imminens, quem Libero patri sacrum fuisse tradit Seruius. Huius montis bona pars cum terræ motu corruisset, Spartanorum urbem oppressit. Cicero lib. primo, de Diuinat. & Plin. lib. 1. cap. 79.

Tazata, Vide T A L O A.

Teannum, Steph. duarum ciuitatum nomē in Italia Est enim Teanum Sidicinum in Appia via & Teanum Apulum in finibus Apuliae, distans à Larina xviii. m. passuum. Huius meminit aliquoties Cicero in Orat. pro Cluent. Horatius 1. Epistolarum.

Tearus, Thracia stuius, ad cuius ripas (aliàs caput) quum Darius ad Scythas proficiscens peruenisset, castra diebus tribus continuit, cuius dulcissima & lymphidissima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inscriptione, aliàs Græcis literis inscriptam posuit. author Herodotus libro 4.

Teatæa, Marucinorum vrbs in Italia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Theate hodie, vulgò *Tieti*.

Tebaoth, nomen viri. 2. efd. 7.

Tebath, nomen vrbs. 1. par. 18.

Tebbath, nomen loci. iud. 7.

Tebeth, nomen mensis. esth. 2.

Tecmon, vrbs Thepotorum. Ciuis, Tecmonius. Steph.

Tectofages, fortissimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemenis: adeo olim potentes

opibus & virium præstantia, ut per Græciam tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti in Asia supra Phrygiam, Cappadociamque se des posuerint, incolumes ab omni finitimorum incurfu, Tectofages & Tholistobogi dicti Floro, Plinioque. *Vulgò *Lepays de Languedoc*.

Teder, oppidum Mediterraneum Umbriae. Plinius.

Tegesta, Vide Tagasta.

Tegea, Arcadiae oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus est regeus Vrbs huius incolæ regeates dicuntur: vnde rursum sit aliud adiectiuum Tegeaticus, a, um: quo cognomine Mercurius à Statio insignitur libro primo, Syluar. Olim Lacedæmonij bellum intulere Tegeatis, ferentes secum compedes, tanquam essent redacturi illos in captiuitatem, sed congressi prælio ac fugati, quicumque viui capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant compedibus compediti, campum Tegeatem meriti fune coluerunt. Tegeam & Mantineam (inquit Pausanias libro 8.) condiderunt Mantineus, Tegeotes, & Mænalus. Est etiam Tegea in Creta à Talthybio condita. Steph.

Tegessus, vrbs Cypri. Cætile, Tergesius & Tegelicus.

Tegestra, vrbs Illyriae iuxta Aquileiam, Artemidorus Tergestrum vocat, & vicum esse scribit, à quo ad Adriam stadia sint quingenta viginti nouem: Ciuis, Tegestrus. Stephanus. Vide Tergeste.

Teglarphulassar, Assyriorum rex, totam Galaaditæ regionem vastauit, cepit & abduxit. Ioseph. lib. 9. cap. 12. 4. reg. 15.

Tegira, vrbs Bæotia in qua Apollinem aiunt natum esse, qui inde Tegyreus dicitur.

*Tegmeffa ancilla Aiæ Telamonij de qua Horatius.

Tehinna, filius Esthon. 1. par. 4.

Teias, Gothorum dux, anno sal. 556.

Teium, vrbs in Paphlagonia (ut Sallustius scribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teius possessiuum trium syllabarum. In hac fuit templum Apollinis, vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philætarus natus est. author generis regum Attaliorum.

Telamon, rex Salaminis insulæ, Aëaci filius, vnus ex Argonautis, sociusque Herculis in expugnatione Troia, qui quod omnium primus murum cōscēdit, virtutis ergo donatus est Hesione Laomedontis filia, ex qua Teucrum suscepit, cum iam Aiæcem ex alia vxore genuisset, qui à patris sui nomine passim Telamonius à Poëtis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius appellatur à nostris signa quæ sustinent, quæ Græci *τελαωνας* vocat. Vide in dictione Atlas.

Telandrus, aliis Telandrū, vel Telandria, vrbs Caria, vbi & Telandriū promontorium est. Stephanus. Teland,

Telæne, vrbs antiquissima Phrygiae, quam Ninus in habitabat ante Ninum conditam. Gentile, Telæneus vel Telæneus. Steph.

Telchines, filij Minervæ & Solis, vel, ut alij malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam insula ea dicta est Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuisse prodiderunt, alpe etiam solo omnia effasciantes. Ouidius 7. Metam. Alij eosdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, summisque artifices fuisse tradunt: veneficiorum autem infamiam ab illorum emulis fuisse dispersam. Strabo lib. 10. 1. peruicax prælium aduersus Phoroneum regem Argiuorum & Parhasios ancipiti spe sine fructu victoriae gesserunt. Idemque post paululum bello victi, patria profugi, Rhodum insulam, quæ Ophiussa antea vocabatur, quasi tuta possessione ceperunt. Oros.

Telchinia, Peloponnesi vrbs, Sicyon postea dicta Steph.

*Telchinus Apollo dictus est apud lydios à telchinibus hominibus maleficis & fascinatoribus, qui Rhodum incolabant, quod quemadmodum illi animalia & stirpes aqua stygia inspersa fascinant, sic Apollo quoties irritaretur, immissa peste homines & pecora perderet. Paleph. lib. 1.

Telchis, vrbs Aethiopiae in Libya. Gentile, telchites vel telchinus. Creta etiam telchinia dicebatur, & Cretenses telchines. Sicyon quoque telchinia vocabatur. Gentile, telchinus.

Telchius, alter ex Castoris & Pollucis aurigis, qui vnà cum Amphito Dioscuriadem urbem apud Colchos traditur condidisse. Plinius libro sexto cap. 5.

Telæboe, Aetoliae populi, atrocino infamati, qui postea relicta patria, telone duce, in Italiam venerunt, Capreaeque tenuerunt, exiguum mediteranei maris insulam: quod & Seruius annotauit in 7. Aeneid.

Telæboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid. 12. Metamor.

Telæcrus, nomen proprium regis Laconia.

Telægonus, filius Vlyssis ex Circe, qui cum iam adleuisset, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cumque à ministris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquor ex iis occidit. Ad quem ultimum excitus Vlysses, cum & ipse iam senior suis opem ferret, à filio suo est occisus offe pifcis cuiusdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit telægonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tusculum condidit. Ouid. 3. Fastorum.

Telem, Ciuitas in tribu Iuda, ioc. 15. Nomen viri, 1. efd. 10.

Telémachus, Vlyssis ex Penelope filius, quem ad troiam proficiscens apud matrem reliquit: vbi multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuerso, in illis vlciscendis se præbuit adiutorem.

Telemisæ, Vide T E L M E S V S.

Télemus, Eurymi filius inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit, quæcunque po-

tea ab Vlysse passus est. Ouidius decimotertio. Metamorph.

*Telenicus vir adeo notæ paupertatis, ut Scriphij verbum inde finxerint, dicantque *τελενικῶν* pro euacuare: Vnde natum Prouerb. telenico pauperior.

*Telenis quidam pessimus ac indoctus tibicen ex quo natum est Prouerb. Tellenicia Echo & Telenis cantilenas cano.

Teléphaë, vxor Cadmi, quam duxit ante Hermoniam. Stephanus in Dardano.

Téléphanes ad regnum Lydorum Cumis ex oraculo accersitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demosthenes in oratione contra Midiam.

Téléphe, Europæ mater, in Thasso insula obiit. Stephanus.

Téléphus, Myforum rex, Hercules filius, ex Auge nymphea: qui cum aui iussu in syluis expositus esset, à cerua aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, ut mox à Myssæ rege adoptatus sit, & regni hæres institutus. Factus itaq; Myforum rex, cum Græcos ad Troianam expeditionem proficiscentes prohibere conaretur, ne per Mysiam iter facerent, ab Achille vulneratus est. Cuius plagæ cum nullum satis efficax inueniretur remedium, oraculo responsum est, fore, ut eadem hasta, qua vulneratus erat, sanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit, ut ex hasta, qua ictuserat, rubigine malagma conficeret, & vulnere suo imponeret: quo facto, statim sanitatus est cōsecutus.

Téléphus, Pergamenus grammaticus, scripsit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Suidas. Téléphus quidam mendicus, peram gestas, apud Aristophanem.

Telephi fons in Lycia est, sic dictus, quod Téléphus in eo vulnus abluerit, turbidus est, & stadiis septem à Pataris distat.

*Telepissa vel Telpissa fontis nomen, cuius aqua Tyresiam extinctum fuisse fabulantur poëta.

Telestilla, mulier poëtria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templū statua posita est, ut scribit Pausanias.

Telésporus v. i. i. episcoporum Romanorum, annis v. 11. anno salutis 133.

Telésto, Nymphea, Oceani & Tethyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.

Telestor, pater Euripidis poëta.

Telethron, mons Oëcalia in Eubœa. Strabo li. 10. Incola, Telethriis. Steph.

Teleutias, Macedonum rex, in portu Atheniensi, Atheniensium & naues & homines plures cepit. Xenoph. lib. 5.

Tellen, tibicen, & poëta ineptissimus, cuius meminit Diarchus Messenius, ex quo prouerbia, Cane Tellenis cantilenas: quod quidam dici putant de dicacibus seu mordacibus. Quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant, hunc iocos quosdam verbis lepidissimis descripsisse, nō s.

ne multo sale scommarum. Erasmus in Chiliad.
Téllias, Herodoto libro 8, vates Helæus, qui Phocentibus cum Theſſalis bellum gerentibus, rem huiusmodi cōmentus est: sexcentos viros è Phocentibus præstantissimos gypſo, tam ipsos quàm arma illinit, eosque sub noctem in Tessalos dimisit, dato præcepto, vt quencunq; albicantem non cernerent, eum obruncarent. Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium esse arbitrari, deinde ipsi exercitus adeo exhorruerunt, vt tribus millibus cæſorum atq; scutorum Phocenses potiti sint.
Tellus, Iuris, terræ Dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam non rarò pro ipsa accipitur terra.
 *Tellus fuit nescio quis pauper, cuius inopiam Solon Cræſi diuitiis foeliciorum esse predicauit.
Télmera, vrb. Caria: Gentile, Telmercus. Eadem videtur Termile, quod & Stephanus testatur, de qua paulò pòst.
Telmétus, oppidum Lyciæ, seu (vt alij malunt) Caria: haruſpicum disciplina in primis clarum. Plinius lib. 5. cap. 27.
Telmon, Nomen viri. r. para. 9. 2. c. f. d. 11.
Telos, insula, à qua Telina vnguenta. Plin. lib. 13. cap. 1. Stephano, vna Cycladum à Telo conditore, aliàs Agathusa dicta: Gentile, Telius. Steph. Vide **AGATHUSA**.
Telphóssa, fons, cuius aquæ frigus Tiresias vates cum senex potisset, & ferrè non potuisset, extinctus est. Stephano fons & mons Bœotia: à Telphusa. Vide **TELPHOSA**.
Telphússa, Lycophroni vrbis in Arcadia, à Telphussa nymp̄ha Ladonis filia id nomen habens.
Telys, Sybaritarum tyrannus Hero. d. lib. 5.
Témabrium, vrbis Phrygia: Charax Tymbrium vocat: Gentile, Tembricus.
Témbrius, fluuius iuxta Pontum, teste Orpheo in Argonauti.
Tembros, vrbis Cypri, in qua Hylates Apollo colitur: Gentile, Tembricus.
Témenos, locus Sicilia: infra Epipolas, iuxta Syracusas. Incola, Temenites. Est & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum. Steph.
Teménion, locus Messenes, vbi Temenus sepultus est. Steph.
Teménia, vrbis Phrygia: iuxta Licaoniam: Gentile, Temeneus.
Témessa, agri Brutij oppidum, græcis fodinis olim nobilitatum, quod postea literæ vnus mutatione Tempſam appellarunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Ouid. 15. Metamor.
 *Temescus fœnerator fuit quispiam quæ Eurymus Locrensis athleta coegit reddere, quicquid vsurario quæſtu sibi parauerat.
Temenes, Sidoniorum rex, ciuitatis proditorem inferfici curauit. Diod. Orof. lib. 3. cap. 7.
Tempe, Theſſalia: loca, quinque millia passuum longitudine, & ferme sex latitudine, Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœnissimiq;

vestiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumessia dicitur, à Teumesso monte Bœotia: ab Ouidio Cygæia dicta. Sunt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria. Denique quælibet Ioca amœna, nemora præsertim, atque aquas habentia, *καταχρηστικῶς* Tempe vocamus
 *Templum veneris oppidum quoddam, vulgo **Cap de Cyrenæ**.
 *Templarij fuerunt hæretici in Solymiorum ciuitate anno 1030 post interitum Augusti, qui frequentes & assidui in templis versabantur. vnde tractu nomen. Simulachrum habebant factum summo artificio cui hominis cutem superinduxerant & binos præfulgentes carbunculos sub ipsa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem simulachro sacra faciebant Mortuorum corpora in cineres redacta, cæteris potum dabat, qua potione firmiores & constantiores se futuros putabant. Eos vero qui ex Templarij virginisq; coniugio fuissent nati, subiecto igne torrebant, simulque ex humore deliquati suum perungebant simulachrum quo maiorem probarent religionem. Damna sunt tandem in concilio Viennensi sententia Clementis Pontificis maximi qui benedictio successit.
Tempia, vide **TEMESIA**.
Tempſis, Plin. lib. 7. cap. 48, cacumen Tmoli montis, in quo, vt ipse ex Mutiano refert, c. l. annis viuunt incolæ.
Téncteri, populi à Liuiio Druso victi, an. m. 3941.
 *Teuchtheri populi Germania: Transithenani, qui cum vsipetibus & hominum magna multitudine à sueuis diu agitati & triennio vagantes, Rhenum fluuium transierunt nõ longe ab ostio quo Rhenus ipse mari influit, Menapiorumq; agros vtranque fluuij ripam incolentium occuparunt. Hac gens postea Rheno discreta, sollicitauit vbios (nunc Agrippinenses) vt à Romanis deficerent initio imperij Vespasiani. Tacitus.
Teadesilius apud Hispalim, seditione orta propter illatam vim matronis illustribus, obruncatus. Ritijs.
Ténébria, vicus Iberia: vnde Tenebrianus. Steph.
Ténébrion, promontorium quoddam. Steph.
Ténea, vicus Corinthi à Téno Cycni filio, inter Corinthum & Mycenen sita: Gentile, Teneates. Regio quoque Tenca vocatur. Steph.
Ténédos, insula inter Lesbum & Hellespontum, contra Troiam, à Sigeo litore xlii. m. pass. distans, à Lesbo l. v. l. m. Hæc prius Leucophrys appellabatur, à nonnullis etiam Phœnice & Lyrnessos. Plin. lib. 5. cap. 31. In hanc ex Troade nauigauit cū nouis colonis Tenes Cycni filius, conditæque vt be de nomine suo, Tenedon eam vocauit, à qua & insula denominata est. Insula hæc ante bellum Troianum florentissima fuit: in qua Græci supremis illas, quibus Troia perit, insidias struentes, sese occultarunt. Virgil. 2. Aeneid.
Tenes, Teneri vrbis conditor, à Tenediis eam ob causam deus habitus. * hic legem tulit, atque in-

duxit morem vt à tergo iudicis adstaret quispiam securum tenens, videlicet in hoc paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixisset, opinor mēdaciū, aut falsū testimonium, eum protinus securi feriret: Vide Proverbia Tenedi securis, Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eras.
Ténion, vrbis Achaia: vnde Tenieus. Steph.
Ténitæ, credebantur esse sortium deæ, quod tenendi potestatem haberent.
Tennes, Cycni filius, à quo Tenca, vicus Corinthi, Steph. Fortè idem qui Tences iam dictus.
Tennum, oppidum, vnde Tennites Ciceroni pro Flacco.
Tenos, insula in Aegæo mari vna ex Cycladibus, in qua est vrbis eiusdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydriam appellatam dicit, alioqui Ophiussam. Plin. lib. 12. c. 4. Stephanus à Teno conditor dictam scribit. Aristoteles in mirabilibus, & Athenæus 2. Depnoto. fontem in ea esse scribunt, cuius aqua vino nõ permisceatur. Est etiam vrbis Laconica, vna ex centum. Ciuis, Tenius vel Teneus. Steph.
Téntryr, orom, siue Ténytris, idis, vrbis Aegypti in eiusdem nominis insula, quam Nilus efficit. Huic incolæ Tenryritæ dicuntur, qui tanto crudelitis terrori esse dicuntur, vt sola voce eorum audita in fugam vertantur. Plinius lib. 8. cap. 25. & Strabo lib. 17.
Teos, Stephanus, Ionia: ciuitas, Anacreontis Poëtæ patria, qui ab ea Teius est cognominatus. Vide **TEIVM**.
Teos alia in Dirbis Scythia: ad quam palus est piscibus referta, è quibus per ferenum, oleum manat in summa aqua, tanta copia, vt colligi in vasa possit, vrbis aptum. Steph.
Terácia, vide **TARACINA**.
Terápne, vide in dictione **THERAPNE**.
Terápse, insula non magna, iuxta Carthaginem. Ceteritè Terapsæus. Steph.
Terátius, vide **TARCHETIVS**.
Terbéria, vrbis Sicilia: Ciues, Terbetini. Steph.
Térebri, fluuius Hispania: Tarraconensis, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Tuder Plinio lib. 3. cap. 14.
Téredon, vrbis ad mare rubrū Gentile, Teredonius.
Teréntia, Ciceronis vxor, ex ipsius epistolis notissima. Hæc, Plinio lib. 7. cap. 48, centum decem & septem vixit annos.
Teréntius, poëta comicus Carthagine natus, Terentij Lucani libertus, qui cum esset egregia indole à patre non eruditus, venit in amicitia nobiliū, maxime Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in scribendo fertur ob elegantiam sermonis, teste Cicerone: cui adſtipulatur etiã Varro: vide cetera in cōmentarijs Donati in Terentij comædijs.
Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthagineſibus, redemptus ab Africano maiore, ac curum eius cum pileo capiti imposito secutus. Liu. 10. de bello Punico. Hinc natus error apud indoctos, Terentium comicum putantes.
Teréntius Scaurus, grammaticus, quem Gellius di-

cit floruisse Aduiani temporibus, ac librū de Cæſellij Vindicis grammatici erroribus scripsisse.
Terentius Varro, collega AEmilij Pauli post eladem Cannensem cum reliquijs exercitus, Canusum se recepit: Cui Romam redeunti gratulatus est populus Romanus, quod de Republica non desperasset.
Teréntus, locus in campo Martio, ita dictus, quèd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur: quæ tantum secularibus effusa terra ostendebatur: iisque peractis rursus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine seculares vocantur, qui centesimo quoque anno tribus diebus continujs, tribusque noctibus celebrabantur, tametsi postea ambitione principum minore interiecto spatio aliquoties fuerint celebrati.
Tereus, rex Thracum, Martis ex Bistonide nymp̄ha filius: qui cum Progenem, Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxisset, eius etiam sororcm Philomelam per speciem visendæ fororis à patre abductam vitiauit, vitiatæque linguam præcidit, arctissimèque eam custodiã incluserat. Quod facinus cum illa indicare alioqui non posset, acu in tela depictum forori suæ transmisi. Qua re cognita, Progenem vltionem in Orgiorū tempus differret: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ baccantium ritu thyrsos & cornua gestabat, sororem carceri eripit, bæcantisq; habitu indutam, in aulam perducit, vbi cum illa communicato consilio, Itym filium arreptum dilacerat, patri que comedendū apponit. Quod cum ille ex pueri capite, sub cœnæ finem in conuiuium allato cognouisset, iamque stricto gladio ad vltionem properaret, Progenem mutata est in hiruandinem, Philomela in auem sui nominis, Itys in phasianum, Tereus autem in vrpupam, etiam hodie cristam, tanquam militaris viri insignia quædam retinent. Seruius. Ouid. 6. Metam. Vide **PHILOMELA** & **PROGENE**.
 *Tergemina Diana dicta est, solet enim Luna in triplicem speciem sese conuertere: aut quod ipsa tres facies seu tres vias hoc est tria numina, in diuersis locis habeat: nempe in cælo, vbi luna dicitur: apud inferos vbi Hecate siue Proserpina nominatur: in terra seu syluis vbi Dianavocatur. Horat. Montiumque custos, nemorumque virgo, Quæ laborantes vtero puellas Ter vocata audis, audimisque letho Diua triformis. Et quidam incertus autor, Terrer, iustrat Proserpina, luna, Diana: Ima, superna, feras scepro fulgore sagitta: Paterph. lib. 2.
Tergeste, oppidum, ab Aquileia stadia centum octoginta distans, vt inquit Strabo. hodie Tricestum vocatur. Plin. libro tertio cap. 18. coloniam Venetorum vocat quæ distet viginti tribus millibus passuum ab Aquileia. Ptolemæus Tergestum Istriæ coloniam vocat, libro 3. cap. 1. Vide **TEGESTRA**.
Tergis, vrbis Libya: iuxta Aethiopiã: Gentile, Tergites. Steph.

Térias, fluuius.

Térrillus, Himeræ tyrannus, anno mundi 3477.

Térina, vrbs Italiæ, à Crotoniatis cõdita, & fluuius eiusdem nominis. Sũt qui velint insulam esse, in quã Ligæa Siren maris æstu reiecta sit. Ciuis, Terincus. Steph.

Terisci, vide taurisci.

Terméleis, vel térmera, vrbs Lyciæ, à Termero dicta. Ciuis, termereus. Herod. ciuis termilas vocat, oraculũ verò eis datũ termeleas. Steph. Vide telmera.

Térmile, mons, qui nunc Chimæra dicitur in Lycia. Strabo lib. 13, capite 14. Vide telmera & termera.

Térnilæ, populi, Strabo lib. 12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit, cum prius Minyæ vocarentur, vt Herodotus refert. Ac prius etiam Solymi, postea Lycon Pandionis filius, eosdem à se Lycios appellauit. Vide MILIAS & TREMILE.

Terminália, festa Varro appellata esse existimar, quod is dies anni extremus erat constitutus. Ego potius à Termino deo nomen sumpsisse existimo.

*Terminialis Apollo dictus est, ab adiudicatis finibus, quod Hermionenses de terræ finibus contententes victores fecerit: Paleph. lib. 1.

Términus, dei loco habitus est, quòd post Saturnum exactum cædes ac lites rusticorum de diuisendis agris sustulisset. Sacrificabant ei mense Februario in æde, qua super eum foramen in recto parebat, quòd nefas esse putarent Terminum intra tecta consistere. De hoc extat lepidũ ænigma apud Gellium libr. 12. cap. 6, quòd Ioui solus omnium deorum cedere noluerit. Ouid. 2. Fastorum.

Termissus, vrbs Pifidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gentile, termissus. Steph.

Terpãnder siue terpandrus Arineus, siue Lesbius, poëta Lyricus, primus in Lyra Heptachordum & lyrici carminis canonem scripsit, Philemoni quidam adscribunt. Suidas. Strabo autem libro 13. Methymneum facit, quòd oppidum est Lesbi: dicitque de tetrachordo, Heptachordum reperisse, vt eius indicant carmina. Huius famæ ac nominis maximi indicium, quòd Lacedæmonij in seditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitterent, qui lyra & poëseos dulcedine animos vulgi ac tumultus sedaret: ex quo postea his prouerbiũ mansit, si quando dulcem audiant musices concentũ, Secundam Lesbium cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalæi, populi. l. c. d. 4.

Terpnus, Citharædus, cuius cantu oblectatũ Nerone scribit Tranquillus * his verbis statim vt impetium adeptus est terpnus. Citharædum virginem tunc præter alios accersit, diebusque cõ-

tinuis post cœnã canenti in multam noctem assidens, paulatim & ipse meditari exercitarique cœpit, nec eorum quicquam emittere, quæ generis eius artifices vel cõseruandæ vocis causã, vel augendæ facerent.

Terpsicore, vna nouem Musarum, sic dicta, quòd choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Tertius, nomen viri. rom. 16.

Tertullus, nomen oratoris cuiusdam, accusatoris Pauli. act. 24.

Tertullus, consul, anno sal. 412.

Tertullianus, theologus primus Christianorũ qui Latine scripserũt. Cuius multa leguntur opuscula eloquentissimè scripta. Hic, sicut scripta eius indicant, animã dicit immortalẽ quidem, sed eam effigiatum corpus esse contendit, neque hæc tantum, sed ipsum etiam Deũ corporeum esse dicit, licet non effigiatum, nec tamen hinc hæreticus creditur esse factus.

Tésiphon, tyrãnus, deiectus fuit in thessalia à Philippo Melopa, anno diluuij 3606.

Tisipheus x. Atheniẽsium rex, regnauit annis xxvii. anno mundi 3140.

Tesqua, loca edita, aspera & inculta, ipso situ atque silentio religionem quandã & horrorem incutientia. Horat. Varro lib. 6. de lingua Latina resca scribit per c. literam: putatque resca dicta, quasi rufesca, à tuendis sacris: locaque quædam agrestia interpretatur, Deo cuiuspiam consecrata: Accij testimonio id ipsum confirmandum, ex Tragœdia, cui Philostetæ nomen est, in hunc modum citato: Quis tu es mortalis, qui in deserta & tesca reapportes loca: Quid autem rescorũ nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idẽ Accius, paulò post subiungens, Celsa Cabyrũ delabra tene, mysteriaque pristina castis concepta sacris. Hæc Varro.

Testa Libyus tritõ apud Celtiberos regnũ tenuit, anno mundi 2550.

Terhiopóbata, Herod. populi sunt in Libya.

Tethys, yos, Cæli & Vettæ filia, soror Saturni, coniux Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater, vt est author Hesiodus in Theogonia. Ouidius tamen libr. quinto. Fastorũ videtur sentire illam fuisse Titani filiam, qui fuit Saturni frater natu maior.

Tetrachonitæ, populi qui aliàs Bessi & tetracomii. Strabo lib. 7.

Tetrápolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo libro 6.) in qua sunt quatuor insignia oppida. Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicis & ciuitates quatuor haberet, OEnoën, Probalinthũ, Tricorython (aliàs tricorynthon) & Marathonem. Prius autem Hyttenia vocabatur. Stephanus.

Tétricus (inquit Seruius) mons in Sabinis asperissimus, vnde tristes homines tetricos dicimus.

*Tetrinius teste Suetonio fuit latro, qui quum postularetur tetrinius esse, ait Caligula Imperator hoc est ipsos accusatores latrones esse, & talis qualis dicebatur tetrinius.

Tétrius Caballus, Vide Sextius.

Teuca, regina Illyricorum, Romanos sæpe fregit. Hæc, vt author est Plin. libro trigésimo quarto, capite sexto. P. Iunium & T. Cotucanum, legatos Romanorum summa iniuria interemit, Vide Teutha.

Teucer, Scamãdri Cretensis filius, qui in troade vnã cum Dardano genero regnauit: vnde Ilienium regũ fluxit origo. Ab huius nomine troia, reueria dicta est, & troiani ipsi teucii.

Teucer, Telamonis ex Hestione filius, sagittandi petitiuissimus, quem Homerus 8. Iliad. inducit sub Aiæ fratri sui clypeo latetrem, multoque Troianorum occultè ex insidiis vulnerantem. Hic cum eversa troia in patriam rediisset, indignatus Telamon, quòd necem Aiæ fratri sui, Vlyssis insidiis circumuenti, vltus non esset, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibique urbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem appellauit.

Teucra, gens apud Virg. Vnde reucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis, Dardania post dicta.

Teudámedus, Homero Iliados secundo, pater Pelasgi.

Teudelina, Garibaldi Bauarorum regis filia, anno salutis 594.

Teudériũ, Prol. lib. 2. cap. 11, vrbs Germaniæ. Hodie Paderbura, vulgò Paderborn.

Teumessus, Bœotia exiguus mons, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumessum occidit, eique pellè detraxit, qua semper postea pro pallio vsus est. Leo autem à Ioue in cælum translatus dicitur, vt gloriæ Herculis consulere, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi sacris erant dedicati.

Téuochis, vrbs Aegypti, & lacus eiusdem nominis: Ciuis, reuochites. Steph.

Teutánium, Vide titania.

Teutátes, lingua Gallica dictus est Mercurius, qui ab illis, humano sanguine placabatur * nam pro victimis homines immolabant, ministrisque vtũtur ad ea sacrificia Dryuidibus, alij immani magnitudine simulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuus hominibus cõplent: quibus succens circumuenti homines flamma exanimabantur, quosdam sagittis configebant & intra sacras ædes patibulo suffigebant. Strabo. Lucanus lib. 1. Et quibus immitis placatus sanguine duro Tétatos, horrèsq; feris altaribus Hæsus. Teuteus, xxix. Assyriorum rex, regnauit annis 21. anno mundi 2790.

Teutha, regina Illyriorum, Vide Teuca.

Teuthádamas, nomen patris Pelasgi. Homerus 2.

Iliados.

Teuthis, vir princeps qui ad expeditionem Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegisset, indignatus Palladem vulnerauit hasta. Stephano vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

Teuthránia, Plin. lib. 5. cap. 3, regio supra Aelida & partè troadis, in Mediterraneo, quam Myfi antiquitus tenuere. Steph. Myfiã ciuitas est à teuthrá dicta.

Téuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Myfiæ rex, qui Augen Alei filiam, ab Hercule compressam, ideoque patris iussu vnã cum Telepho filio arcæ inclusam, & ad ostium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiumque eius telephum pro suo educavit: vt ex Euripidis sententia refert Strabo libro 13. Sunt qui teuthrantem hunc quinquaginta filias habuisse tradant, quas Hercules omnes nocte vna compressit, grauidasque reliquit. Ouidius in Epistol. Deianiræ ad Herculem.

Teutússa, insula Ioniæ, Thucyd. Gentile, Teutulsa, Steph.

Teutomálius, Saluatorum rex, anno mundi 3842.

Téutonēs, siue réutoni, Germaniæ populi, Ingeonibus à Plin. annumerati: ita dicti à teuto ipso- rum deo (tacitus ruisconẽ appellat) quæra indigenam, & terra ortum existimabant. Hinc teuto- nicus.

Teútranus, Hom. Iliad. 6. Axili pater.

Thaas, filius Nachor ex Roma concubina. ge. 22.

Thabis, Scythiæ mons in Asia. Mela lib. 3.

Thabor, mons est in medio Galiliæ cãpo, mira sublimis rotunditate. Nã eius altitudo (vt lib. 4. Ege- sippus ait) 30 est stadiorũ: vertex autem ipse camp- pestrus, xxiiii. stadiis iacet. iere. 46. psalm. 88. Ciui- tas in tribu Zabulõ Leuitis data, 1. par. 6. iud. 4. 1. reg. 10. Vide Tabor.

Thadal, rex gentium. genef. 14.

Thaddæus, vnus ex apostolis, math. 10. qui ibidem iuxta lectionem Græcam dicitur Lebbaeus.

*Thadæus Florentinus medicus, qui tanta fuit ce- lebritate nominis, vt ad curam agrorum extra urbem vocatus, non vilius quam quinquaginta aureorum mercede in singulos annos peregrinaretur, vocatũque ab honorio quarto cœntum sibi statui voluit, à quo curato decem millia reportauit. Volater.

Thaban, filius thale. 1. par. 7.

Tháhath, nomen viri. 1. par. 6. 7.

Thais, meretrix nobilis, patria Alexandrina, quæ cum Athenas quæstus gratia sese contulisset, Atticæ inuentutis florem in sui amorem pellexit. Hanc carminibus suis celebrauit Menander Comicus Poëta: vnde & Menandræ epitheto à Poëtis insignitur. Fuit & Thais altera: à diuo Pannutio admonita, quæ relicto quæstu

meretricio, sancta mulier euasit. Nam igno-
tus ad eam ingressus, secretum petebat magis
ac magis: illa vero dicente neminem nisi Deum
posse conspiciere: ille sumpta hac occasione, ad
Dei meritum ac religionem eam est exhortatus, qui
posset etiam occulta conspiciari. Volaterranus li-
bro 20.

Thalamæ, vrbs Messaniæ. Steph.

Thalamânæi, populi Persis subditi. Steph.

Thalamégos, nauis genus. Athenæus, AEdificauit
Ptolemæus Philopater nauem etiam fluuialem,
quæ thalamégos vocabatur. Longitudo eius se-
mitadium, latitudo quæ esset amplissima, tri-
ginta cubitis, altitudo cum suggestu tabernacu-
li, paulò minor quadraginta cubitis. Figura
eius neque longis nauibus, neque rotundis af-
similis. Hæc nauis aliis nominibus dicitur nauis
thalamus, nauis cubiculata, & bucætaurus, & tha-
lamiphora.

Thalâmia, vrbs thessaliæ, quæ & thameia. Gentile,
thamieus. Steph.

Thalass, Ciuitas littoralis Cretæ, haud procul à lo-
co qui Boni portus dicitur. act. 27.

Thalassar, regio Syriæ, Is. 37. Appellatur & thelas-
sar, 4. reg. 19.

*Thalassius deus nuptiarum, de quo vide Livium
libro primo, Decados 1. & Plutarchum in Ro-
mulo.

Thale, nomen viri. 1. par. 7.

Thálecus, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis x. 1.
anno mundi 3110.

Thales, vnus ex septem Græciæ sapientibus, obiit
Olympiade 58. cum certamen spectaret, æstu ac
siti fatigatus. Geometriæ apud Græcos primus
reperitor, & naturæ seu rerum certissimus explo-
rator, & æstorum peritissimus contemplator,
qui reperisse fertur temporum ambitus, ventorum
flatus, stellarum motus, tonitruum sonora miracu-
la, syderum obliqua curricula, Solis annua reuer-
tacula.

Thales, poëta Lyricus. Cretensis, quem è Creta So-
lon Spartam misit, cuius odis ac poësi Spartani
delintri, animarum feritatem nimsiam ex Lycur-
gi legibus imbutam castigabant. Plutarch. in So-
lone.

Thaléstria, vel thalēstris, regina Amazonum, quam
alij Minithem vocant. Hæc cum trecētis mulie-
ribus occurrit, triginta quinque dierum inter con-
fertissimas gētes itinere facto, Alexandro in Hyr-
cania res gērenti, vt liberis ex rege susciperet:
& vt visa est, vterum implexisse discēssit. Strabo li-
bro 11. Clitarchus thalēstriā scribit à Caspijs por-
tis & thermōdonte profectam, ad Alexandriam
venisse, &c.

Thalía, vna ex nouem Musis: ἄνθ' ἡ θάλλω, quòd
inter cetera significat virere seu florere, pro-
pterea quòd Poëtarum fama nullo tēpore mar-
cescat.

Thalia, insula quædam tyrrheniæ. Aristot. in Mira-
bilibus.

Thalpusa, vrbs Orchomeni in Arcadia, Steph. Gen-
tile, thalpusius.

Thalus, vir eximia velocitatis, quæ Iupiter æreis
pedibus finxisse dicitur. De quo vide annotatio-
nes Baptistæ Pij.

Thamanæi, populi Persis tributarij. Herodotus li-
bro 3.

Thamar, Vxor Her primogeniti Iudæ. ge. 38. Est &
vrbs Syriæ nobilis, quæ nunc Palmyra dicitur,
olim à Salomone constructa, ezech. 48. Hæc ab
Hadriano principe, Hadrianopolis. Filia itē Da-
uid, 2. reg. 13. 1. par. 3. Sic vocabatur & filia Absalō
2. reg. 14.

Thameia, vide thalamia.

Thamna, vrbs Palestinæ. Stephanus: Gentile, tha-
mitæ.

Thāna, Concubina Eliphaz filij Esau, ge. 36. Ciuitas
in tribu Iuda, Ios. 15.

Thamnas, Idem. ge. 38.

Thamnata, Idem. Iud. 14.

Thamnath-sāra, siue Thamnath-sāre, Ciuitas in
montanis Ephraim, ab Israelitis Iosue duci, tan-
quam hæreditas attributa, Iosue 19. & 24: eadem
quæ & thamnath-hares, per literarum transposi-
tionem.

Thāmuda, locus prope Nabathæos Arabes. Stephe-
nus.

Thāmyras, siue thāmyris, Suidæ, poëtræ nomen
ex thracia, qui cum omnes pulchritudine præ-
celleret, ab initio mares dilexit: deinde mutata
consuetudine, Musas amauit, cum quibus de
cantu certauit hisce conditionibus, vt si vince-
ret, earum complexu potiretur: sin succumbe-
ret, ab illis pareretur, quicquid eis videretur.
Itaque superatus, & oculis & lyra priuatus est.
Hinc manauit proverbium in eos qui præter in-
genium proprium aliquid agunt, Thamyras in-
lanit.

Thanach, Ciuitas, 3. reg. 4. 1. par. 7, data dimidia tri-
bui Manasse, Ios. 21. Iudic. 1. & 5. Vocatur & the-
nach, Ios. 17.

Thanath-selo, Nomen loci. Ios. 16.

Thánatos, insula in Oceano Gallico, Eritanniæ (vt
Solinus refert) proxima, frumētariis cāpis fœlix.
In ea nullus anguis vivere potest: quia sporta-
ta aliquò terra anguis illico perimit. Dicta tha-
natos, à morte serpentium.

*Thaneum metropolis fuit Aegypti, in qua moles
multa signa fecit. Vide tanis.

Thanehumeth, Pater Saraiz. 4. reg. 25. Iere. 40.

Thaphnes, siue thaphnis, Ciuitas Aegypti. Ier. 2. 43.
44. & 46, ezech. 30.

Thāpacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile,
thapacenus. Steph.

Thapipolis, prope Chalcedonem est. Steph.

Thapsus, insula decem stadiis à Sicilia distans, non
procul à Syracusis, plana, & quā minimū è mari
eminent, adeò vt vndis mersa videatur. Vnde &
Thapsus dicta est, ἡ ἀπὸ τῆς ἰσθμίου, quòd in mari
quodammodo sepulta videatur. Virg. 3. Aeneid.

Thara, Filius Micha filij Meribbaal. 1. paral. 8.

Tharaxa, rex Aethiopiæ. 4. reg. 19. Is. 37.

Tharana, Filius Caleb ex Maacha concubina. 1. pa-
ralip. 2.

Thare, Filius Nachor. gene. 11.

Tharela, Ciuitas in tribu Benjamin. iof. 18.

Thares, Eunucho nomen. esther 2.

*Thargelia nobilis foemina philosophiæ sectatrix.
Plut. in Pericle.

*Thargelia festus dies apud Athenienses fuit Apol-
lini & Dianæ sacer, à quo mensis Aprilis denomi-
natus est. vide Gyraldum, in libro de annis &
mensibus.

Tháriba, vicus quidam, cuius meminit Stephanus
in Candara.

Tharsis, filius Iauan, gene. 10. Est & nomen re-
gionis, Cilicia olim dictæ, à Tharsis filio Iauan.
3. reg. 10. psal. 71. isa. 2. ezech. 10. Vide T A R S V S.
Quidam volunt Tharsin nonnunquam mare me-
diterraneum significare, quod Ionam propheta,
& psal. 71.

Tharthac, Idololum Heuæorum. 4. reg. 17.

Tharthon, Nomen principis. isa. 20.

Tharsi, Filius Mathathie filij Iohannis. 1. mach. 2.

Tharus, insula maris Aegæi, Thraciæ adiacens, cō-
tra Nelsi fluminis ostia: oppidum, habens eius-
dem nominis, à Phœnicibus, qui Europam terra
marisque inuestigantes, eò peruenerunt, condi-
tum. Herodotus lib. 2. Huius incolæ Tharsij di-
cuntur, generosis vitibus, & insigni marmoris ge-
nere nobilitati.

Thathanai, Nomen viri. 1. esd. 5.

*Thaumacia vrbs Magnesiæ, à Thaumaco Patris
patre dicta: Est & alia ciuitas in M. Iaso sinu, in-
colæ Thaumaci. Memoratur & Thaumacia Dia-
næ templum. Steph.

*Thaumas pater fuit Iridis, quæ ab illo Thaumant-
rias & Thaumantæa virgo dicitur.

Thaumāntias, Thaumantis & Electræ filia, Iuno-
nis nuntia *nūcia deorum in rebus malis vt mer-
curius in bonis: proprio nomine Iris dicta: Thau-
mantias autem à patre cognominata.

Thaumāsium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus la-
pidem deuorauit. Incolæ, Thaumasi, Steph.

*Thaurea Iubellius Campanus, vir fuit memoran-
da fortitudine, qui in castris Annibalis Claudium
Afcilium Romanum ingenti hominem robore
ad duellum prouocauit. Idem capta à fuluio Ca-
pua, vxorem, liberos ac se postremò ante pedes
Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filias. Hesiodus
in Theogonia. Stephano 9ta, vrbs est Laconia.

Theacnes, Atheniensis imp. anno mundi 3495.

Theágenes, tres Athenis diuersis temporibus Sui-
das fuisse recenset. Vnum, qui de Homero scrip-
sit. Aliū, qui Caprus est appellatus, quòd multa
promittens, nihil præst. ret: pauper enim erat, ac
diues videri volebat. Tertius, vir potens ac diues
Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publicè
ac priuatim multa laude digna gessit. Quartum

addit Pausanias, Athletam, patria Thasiū, qui
cx l. coronas è certaminibus retulit.

*Theagenes vir qui am vsque adeo superstitiosus,
vt domi haberet Hecates simulachrum, nec vsquā
pedem moueret nisi illo consulto. vnde natum
Prouerb. Theagenis Hecateum.

Theángela, vrbs Cariz. Steph.

Théano, Antenoris vxor, sacerdos Palladis. Ho-
mer. 6. Iliad.

Théano, Metaponti Icariz regis vxor, quam cum
ob sterilitatem maritus repudiare vellent, illa pa-
stores subornat, vt puerum vnura aut alterum
inuenirent, quem pro suis supponeret. Oppor-
tunè id temporis Menalippe Desmontis filia
(quam Neptunus compresserat) gemellos pe-
pererat. Quod tam agrè tulit Desmontes, vt &
filiam excaecatam carceri incluserit, infantes au-
tem feris obijci iusserit. In hos itaque cum pasto-
res incidissent, diuinitus sibi eos oblatos rari, ad
Théanò deferunt, quæ eos pro regis pueris edu-
cauit. Verum cum postea ex Metapontō conce-
pisset, gemellosque peperisset, virumque suum
animaduertent maiore suppositiorū, quàm le-
gitimorum amore tenet: vt cunq; potuit, ad
tempus dolorem dissimulauit. Verum cum iata
ad legitimam ætatem liberi peruissent, indi-
catis, duos maiores natu, quos fratres suos es-
se rebantur, suppositios esse: hortaturque vt in-
venationem perductos interficerent. Quod cum
illi conarentur, Neptunus filiis suis suppetias tu-
lit, cuius opera adiuti illi, Théanū filios inter-
fecerūt. Quorum corpora cum in regiam essent
allata, Théano venabulo incumbens, se interfe-
cit. Hygin. Fab. Poë. cap. 186.

Thébas, insignis Statij opus, totis duodecim annis
summa cura ab eo elaboratum. Nomen autē ha-
bet ab argumento, eò quòd bellum cōtineat in-
ter Eteoclem & Polynicem ad Thebas gestum,
in quo duo fratres mutuis vulneribus perierūt.
Papinius libro vltimo.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, barū, nomina
multarum vrbiū, quarum vna fuit in Aegy-
pto, à Busiride rege cōdita, ambitu centum qua-
dringenta stadiorum, vt refert Herodotus: cen-
tum portis, vnde & Hæcatompylos cognomi-
natur, aliisque publicis priuatique edificijs in-
signis, totaque pensilis, adeò vt reges, vel maxi-
mos exercitus soliti sint educere, nullo oppida-
norum id sentiente. Huius incolæ Thebæi di-
cuntur, & vicina regio Thebais, in Aethiopiā
vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cad-
mo primū conditæ, deinde ab Amphione splē-
didius instauratæ: quanquam Varro rei Rust.
lib. 3. vrbs huius originem ad Ogygem referre
mauit. Cuius sententiæ subscribit & author
Aetnæ, cum Thebas Ogygias appellat. Hanc vr-
bem Poëta à numero septem portarum pecu-
liari epitheto Heptapylon cognominant. Hinc
certum traxerunt. Hercules & Liber pater, & Pin-
darus vates, & præter hos Pelopidas & Epami-

nundas præstantissimi ætatis suæ duces. Eadem dicta fuit & Dirca, à Dirce propinquo fonte: vnde & ager Thebanus à poëtis pæssim Dircaus appellatur. Fuerunt & Thebæ aliæ in Cilicia, Eëtiõnis regia, patria Andromaches, quam Ouid. idcirco Thebaidem cognominat. de arte.

Thebes, Vrbs terræ Chananae. iudic. 9. 2. reg. 17.

Thebæstis, vide T H E B E.

Thebæta, castellum Mesopotamiæ. Steph.

Thebni, Filius Ginech. 3. reg. 16.

Tecia, Nomen proprium mulieris sanctissimæ.

Thécua, Ciuitas in Iudæa, sex millibus à Bethlehè distans, à Roboam constructa. 2. reg. 14. 23. 2. paral. 17. 20. iere. 6. Filius Ashur, 1. para. 4.

Thécua, Pater Sellum mariti Holdæ prophetidis. 2. paral. 34.

Thégilis, epistheton Mineræ. Steph. in Pamphylia.

Thégonium, vrbs Theßaliæ. Steph.

Thehen, Filius Ephraim. nume. 26.

Thelamûsa, castellum Arabiæ iuxta Euphratem.

Steph.

Theláson, v. Sicyoniorum rex, regnavit annis 117.

anno mand. 2015.

Thelástar, regio Syriæ. 4. reg. 19.

Thelbécana, Babylonis vrbs iuxta Euphratis fluvij partem, Ptolémæo lib. 5. ca. 20. hodie Maraga.

Thelchoæ, vide T H L E B O A E.

Thélechus, v. I. I. Lacedæmoniorum rex, regnavit annis 2. anno mundi 3117.

*Telephanes auriga quidem primum, deinde rex lydorum factus.

*Thelegonus filius Vlyssis qui Vlystem patrem redeuntem Troia vrigorum occidit. Horat. lib. 3. Carm.

*Thelesinus vir quidam, quem turpi quæstu divitem factum ridet Martialis. lib. 6. Quum coleret pueros pauper Thelesinus amicos. Errabat gelida sordidus in togula Obscenos postquam cepit curare cinedos, Argentum mensas prædia solus emit.

Thélesis, Argiva mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obsessum, vna cum cæteris mulieribus, cum decissent viri, tuta est.

Thelésius, Bulgarorum rex, Thraciam populatus est, qui ab imperatore victus, cum in patriam fuga rediisset, ob rem malè gestam à suis est interfectus. Blondus.

Thelharfa, Nomen loci. 1. esd. 2. 2. esd. 7.

Thélmela, Nomen loci. 1. esd. 2. 2. esd. 7.

*Thelmisseus Dicitur Apollo à filio Thelmisso, quem ex Themistone filia Zabij Hyperboreorum regis sustulerat. Paleph. lib. 1.

Thelon, vide T H E L F O A E.

Thelphússa, vrbs prope Orchomenum Arcadiæ, à Telphussa Ladonis filia nomen habens. Vide TELPHUSSA, sine aspiratione, quod melius est.

Thelphússium, siue Tilphosium, oppidum in Bœotia, ubi laudatus Baccus est à Pindaro.

Thema, Filius Ismahelis. gene. 25.

Thema, 1. esd. 2. 2. esd. 72. Nomen viri.

Thema, iob. 6. iere. 25. Nomen loci.

Thémaçi, vicus in tribu Erechttheide. Steph.

Theman, Ciuitas principum Idumæorum, quæ à

Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit. gene. 36. iere. 49. Filius Eliphaz filij Elâu ex Ada, gen. 36.

Thémani, Filius Ashur ex Naara vxore 1. paral. 14.

Themanites, Idem. iob. 4.

Thembinácia, regio, quæ & Nemea dicitur.

Thembríenus, vrbs Cariæ à Thembrino quodam Gentile, Thembrineus. Steph.

Themes, antiquum oppidum Cypri in quo reperitur primum æs, ab eo sumptis cognomen.

Thémilas, Themilæ, (inquit Scruvius) vt Aeneas Aeneæ, proprium viri.

Themis, Themis vel Themidis, vel etiam Themistos, Cæli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compressa fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, vt ait festus. (nam *Θέμις* Græcè, fas dicitur) habitusque vetustissimum oraculū in Bœotia, ad Cephissum amnem. Ouidius 1. Metamorph.

Themiscyra, vel Themiscyron, Cappadociæ vrbs, Plin. lib. 2. cap. 3. Mela lib. 1. Vide Thermodoon, & Chadisia. *Θεμισκυρα* Stephano, vrbs è regione (si rectè *Θεμισκυρα* legitur) Thermodoontis. Dicitur & *Θεμισκυρα*, & incolæ regionis Themiscyrii.

*Themison Cyprius Hercules sibi dici volebat, eoque nomine rem diuinam sibi fieri patiebatur.

Thémison, medicus apud Herodorum & Corneliū

Celsum, *magni nominis Asclepiadis discipulus, quem multis in locis citat Plinius. Iuuenal.

Quot Themison ægros autumnum occiderit vno.

Themisones, siue Themisonij, populi, à Thémisone Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themisónia, regiuncula Phrygiæ. Steph.

Themissus, vrbs Cariæ, quam condidit Dadas à Themisso filio, quem lupi dilaniare. Steph.

Themistius, philosophus sub Iuliano imperatore apostata, cuius præfectus prætorij fuit Constantinopoli: scripsit Paraphrasin in Aristotelis Phisicam libris octo, in Analytica posteriora. Præterea edidit sua, videlicet, De intentione & inscriptione prædicamentorum: disputationes etiam quasdam. Hiç Valentem imperatorem quotidie sævientem in Orthodoxos autoritate sua & epistolis reddidit mitiorem. Suidas.

*Themisto filia Zabij Hyperboreorum regis.

Themistocles, Atheniensis clarissimus, qui cum adoleſcentiam in omni luxus lasciuiaque genere peregisset, tandem cum in virum euassisset, iuuentutis suæ maculas præclarissimis gestis deleuit. Nā & primus Piræum munivit, & prælio nauali Persas apud Salaminem vicit. Post hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, à quo dux exercitus aduersus Athenienses magno cū honore creatus, cum videret patriæ suæ ingentis cladis periculum imminere, hausto tauri sanguine seip-

ne seipsum interemit, ne aut regi de se bene merito infidelis esset, non pugnando viriliter, aut patriæ suæ hostis atque oppugnator videretur. Patrem habuit nomine Neoclæ, à quo & ipse Neoclitres à Poëtis appellatur.

*Themistoclea soror fuit Pythagore, cuius placitis & opinionibus plærisque in locis vsus est Pythagoras.

Themistógenes, Syracusanus historicus Cyri expeditionem & bella, quæ in historia Xenophontis continentur, composuit. Suidas.

Themna, Ciuitas maxima in tribu Dan, sita in monte Ephraim contra septentrionalem plagam Lidæ, interque AEliam & Diospolim. Inde sub imperio Romano dicta est præfectura themnitica. iof. 19.

Thenach, Ciuitas in tribu Manasse. iofue 17: Eadem quæ thanach appellatur.

Thennæ, vrbs Cretæ vel Arcadiæ, alij montem esse dicunt. Steph. idem alibi Omphalium urbem esse scribit prope Thennas in Creta.

Theo, v. 1. 1. Aegyptiorum rex, regnavit annis 11. anno mundi 3594.

Theobáldus, Metensium rex, anno sal. 544.

Theobáldus Campanus, Nauarræ rex. an. sal. 1237.

Theoclymenus, Homero lib. Odyssæ 17. vates, qui Penelope prædidit Vlyssis in Græciam reditum.

Theocrínes, viri proprium, qui primum tragœdiarum auctor fuit, deinde calumniator & sycophanta. Vnde & Demosthenes in oratione pro Cresiphôte, AEschinem tragicum theocrinem vocat. Erasmus in Chiliad.

*Theocritus auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Theócritus, poëta Syracusanus, Praxagoræ, siue (vt alij malunt) Symmachi & Philinae filius, qui sub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alij Coum fuisse volunt, sed admodum iuuenem Syracusas commigrasse. Scripsit Idyllia in genere bucolico, quæ Virgilius sibi imitanda proposuit.

Theóatus, nepos ex Narbonensi præfectura reuocatus, præfectus Etruriæ constitutus ab Theoderico, anno ab vrbe cond. 1274.

Theodebértus, Metensium rex, Burgúditiones in Liguriam & AEmiliam, Alemanno in Venetiam misit, quos Theodatus vicit, atque Italia expulit. Blond. lib. 3. decad. 1. Paul. AEmil. lib. 1.

Theodécetes, orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isoeratis & Aristotelis, qui ei suos de Rhetorica libros dedicauit, conuersus: deinde ad tragœdias scripsit f. bulas 1. Deceſsit Athenis natus annos 117. Scripsit & versibus artem Rhetoricam, laudauit & virum Artemisii Mauſolum, vna cum claris eo tempore oratoribus. Theodécetes orator, superioris filius, scripsit encomium Alexandri regis Epitotarum, commétarios historicæ, artem Rhetoricam libris 11. aliisque complura. Author vtriusque Suidas.

Theodéricus, thorismundi germanus Visegothorū rex, anno sal. 457.

Theodéricus, rheodemiri filius, Ostrogothorum rex, à Lenone dilectus, Patriarum dignitati ac cõsulari insignitur. Blond. lib. 3. Italiam obtinuit, regnavitque an. x x 117. an. sal. 493.

Theodericus, Gallorum rex, ignauia deditus, adeu di salutandique sui, copiâ nulli nisi Calend. Maij faciebat, per Ebroinum, regnum administrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferètes, theodericum & Ebroinum monasteriis incluse-

runt, aduocato in regé Childerico, anno sal. 673. Blond. Paul. AEmil.

Theodericus, Dagoberti filius, Francorum rex regnavit annis x v. anno sal. 727.

Theodericus, qui Arriana hæresi cõmaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannem Episcopum, Agapitum & Patritium c o s s. theodorum & Importunum legatione ad Iustinum misit, vt expulſos episcopos reuocaret, aut se Italiam deuaſtaturum: cui à Iustino episcoporum restitutio fuit negata. Verùm à Ioanne & Rom. Senatoribus coronari imperator voluit. Blond. lib. 3.

Theodericus, Alfaciæ comes, duxit exercitū in Guilhelmum Roberti Norhmanniæ ducis filium: fusus fugatusque ab Alusti incolis fuscipitur. Guilhelmus victor theodericū obsidet, telo percussus interiit: obsidione soluta, theodericus Flandriæ comitarum recepit. Polydorus lib. 11.

Theodóra, Imperator Constantinopolitanus, anno salutis 1043.

Theodórus, Byzantius sophista, qui à Platone vocatus est *Λογολιδάκος*, scripsit contra thraſybulum & Andocidem, & alia quædam. Suidas.

Theodórus & reladeus, fratres Samnij, sculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pytij Apollinis signum incepit. Alter Ephesi eodem tempore ex alio saxo absoluit: quibus simul compositis ita cõuenit, vt vnum corpus, ab vno artifice, & ex vno lapide sculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes testatur, quòd non solum sculptor, sed etiam architectus fuerit, vnusque consulit subiiciendos esse carbones fundamentis Ephesij tēpli. Nam quum humidus esset locus, omiſſa ligni natura, soliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, statuamque ferream fecit. Pausanias.

Theodórus Gadareus, nobilis orator. Gadara autē, Syriæ ciuitas est non longè ab Aſcalone: verùm ipse dici maluit Rhodius, teste Strabone, cuius tempore fuit. Eius discipuli Theodori sunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica scripsit. ryberius quoque princeps, cum secessisset Rhodum, eum studiose audiuit, vt Quintilianus lib. 6. tradit. Theodorus *ῥητορας*, de quo Laërtius & Suidas.

*Theodorus Gorhus historiographus, qui suorum temporum historiam scripsit.

*Theodorus Constantinopolitanus historicus, qui scripsit historiam ecclesiasticam à tempore Constantini vsque ad Iustinianum.

Theodorus I X X I. pontifex Romanus, patre episcopo Græco natus, regnavit annis V I. mens. v. dieb. x v I I I. anno salutis 640.

Theodorus I I C X I I. pōtifex, regnavit dieb. x x. anno salutis 899.

Theodorus Gregorius, Originis discipulus, anno salutis 229.

Theodorus, Rauennatis ecclesie Archiepiscopus, Rauennatem ecclesiam, quæ hæctenus Romanæ par fuerat, subiecit. Blond. lib. 9.

Theodorus Calliopa, I X. Italiæ Exarchus, anno salutis 643.

Theodorus, Romanæ ecclesie primicerius, anno salutis 823.

Theodorus Athenæus claruit anno mundi 3644.

*Theodorus qui *ἀθεος* cognominatus est, dicebat nugas esse qui de diis sermones habentur, nec eos esse, quare omnes ad furta, periuria & rapinas habitatur.

*Theodora virgo Antiochena sub Diocetiano profide christiana morte extincta est. hæc cum in carcere detineretur, militis cuiusdam ad eam stuprãdam missi libidinem & furorẽ adeo verbis emolliuit, vt non solum à flagitio hominem deterruerit, verum etiam mutatis vestimentis cum eo, exitum à carcere (quo per Diocletianum fuerat inclusa) & impunitatem meruerit.

Theodōsia, Tauricæ Cherfonei vrbs, Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 6. hodie Capha, quæ fuit ditionis Genuesium.

Theodōsius, nomen proprium duorum Romanorũ principum.

Theodōsius, vir memorabilis in Bithynia, teste Strabone libro 12. cum inquit, In Bithynia fuere viri in disciplinis memorabiles, Xenocrates philosophus, & Dionysius dialecticus, & Hipparchus, & Theodosius, & filij eius mathematici.

Theodotius, nomen viri. 2. mach. 14.

Theodotus Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in consilio regis, an profugus Pompeius esset recipiendus, solus consuluit interfici debere: quod sanè factum est. Hunc postea Brutus iam Augusto inimicus in Asia compertum, & ad se adductum interfici iussit. Plutarchus in vita Pompeij. Theodotum alium memorat Philostratus in Sophistis, qui tempore Herodis Attici præfuit Atheniensium scholæ.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem se appellari iussit. Iustin. lib. 41.

Theodotus Ptolemaida & Tyrum Antiocho prodidit, anno mundi 3745.

*Theonia sacra quædam quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Hesychius.

Theógnis, poëta Græcus, cuius opus incipit, *Θέων, Ἀντιόχης ἢ ἢ, φίλος ἴκεος, ὄνειδος ὄνειδος*
Ἄπορμος ἀρχαῖος, ὄνειδος ἀπορμῶντος.

Id est, O rex, Latonæ & Iouis filii, nunquam tui obliuiscar exordiens neque finiens.

Theomnētus Cous, Straboni lib. 14, vir Athenis clausus, administratione Reipublicæ & Nicieæ emul.

Theon, nomen pictoris Samij. Quintil. lib. 12. Alter mathematicus, qui scripsit de spiritibus ad Ptolemæum astrologum. Alter etiam interpret Apollonij Rhodij.

Theonas, Alexand. ecclesie episcopus, anno salutis 284.

Theones apud Suidam plures: sed notior cunctis philosophus Alexandrinus, eisdem patria, tempore & disciplinis, quibus Pappus, sub Theodosio seniore. Scripsit de Astrologia, commentariolus que in Ptolemæum & Astrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore superior, siquidem sub Augusto post Arrium philosophum emicuit: scripsit in Physicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, scripsit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, sophista, cognomine Aelius, scripsit in arte rhetorica. Theon Sidonius, sophista, præcepit in patria, Constantini I I. tempore. Plin. lib. 35. cap. 11. His Theonem sculptorẽ addit, inter quinq; qui Mausoleũ celauerunt.

Theóphanes, Mitylenæus historicus, qui Pompeij Magni res gestas scripsit, quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus est. Cic. pro Archia.

*Theophania sacra erant quæ fiebãt Delphis, quorum Herodot. lib. 1. meminit.

Theophania, soror Ioannis imperatoris Constantinopolitani, anno salutis 971.

*Theophila vxor Eustathij aulici imperatoris trani, qui dũ ceruum in venatione sectaretur, viso inter eius cornua simulachro, auditãq; hac voce, cur me persequeris? statim ad fidem Christianam se recepit, vnã cum vxore Theophila. Quod vbi postea rescivit tranius, ambos in tauro a neocomburi iussit. Traiater.

Theophilactus, Italiæ Exarchus X I I I. anno salutis 700.

Theophilus, Vir ad quem scribit D. Lucas euangelium. luc. 1.

Theophilus, Cæsareæ Palestinæ præsul, Seuero imperante, librum in Marcionem ædidit: tũ alia quæ à Hieronymo commemorantur. Alius item eiusdem nominis præsul Antiochenus, ad quẽ Lucas scribit acta Apostolorũ. Alius quoq; præsul Alexandrinus, qui scripsit aduersus Origenẽ. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comædiæ: eius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Theophilus, martyr, anno salutis 251.

Theophrastus, philosophus ex Ereffo Lesbi oppido, prius Euphrastus, deinde Theophrastus vocatus ob vocis & eloquentie suauitatem, quasi diuinam, quæ antea tyrannus appellaretur. Peripateticorum eloquentissimus doctissimũque fuit, Aristotelis discipulus, & in schola successor. Dicere solebat, doctum hominem ex omnibus solum neque alienis locis peregrinum esse, neque inopem amicorum. Habuit discipulos ad duo milia. Opera eius à Diogene commemorantur, in-

ter quæ sunt libri sex epitomes in Aristotelem de animalibus. Extant hodie tantum de plantis conuersi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuscula. Excessit admodum senex. Diogen. Strabon. Theophrastus alter fuit Ephesus. Aelianus de varia historia.

*Theopolemus & hiero fratres fuerunt, qui vnã Apollinis sanum expilarunt, quo facto pœnam iudicij reformidantes, domo profugerunt. Autor Cic. 5. Verrina.

Theópolis, maxima ciuitas orientis, sic à Iustiniano nominata post terræ motum, mutato Antiochiæ nomine. Steph. Vide ANTIOCHIA.

Theopompus Gnidius, & orator & historicus post Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in historia minor, ita oratori magis similis, vt qui antequam esset ad hoc tempus sollicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem sic ait: Theopompus (inquit) Chius & Ephorus historici discipuli Socratis, alter frater, alter calcariibus indigebat. Fuit item alius antiquæ comædiæ poëta, vt idem Suidas author est. Theopompus Gnidius Cæsaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæsarem ipsum plurimum poterat. Strabo 14. Theopompus rex Spartanorum, quem primus instituisse, vt Ephori Lacedæmonie crearentur, ita futuri regie potestati oppositi, quemadmodum Romæ consulari imperio trib. pleb. sunt obiecti, atque illi vxor dixisset, id egisse illum, vt filio minorem potestatem relinqueret. Relinquam (inquit) sed diuturniorem. Valerius lib. 4. cap. 1. Quintilianus tamen libro 2. hanc modestiam parum valuisse demonstrat, captum de mum fuisse ostendens, Theopompus (inquit) Lacedæmonius, permutato cum vxore habitu, è custodia enasit vt mulier.

Theopompus philosophus apud Cheroniam. Eutrop. lib. 10.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cum eorum manus effugere non posset, se precipitem dedit in mare. Liuius lib. 40.

*Theoxenus Apollo dictus est à Pellensibus, à quibus in Apollinis honorem Theoxeni certamina instituta fuerant.

*Theoxenia apud græcos erat sacrificium quod omnibus simul diis exhibebatur, vt testis est Polux & Hesycenis.

Thera, insula vna Sporadum à Memaliaro Cadmi scio condita. In ea septem aut octo annorum pueros defunctos non lugebant. Est & Rhodi ciuitas humilis, & alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola, Theræus. Steph.

Thera, insula est in mari Aegæo, vna Cycladũ, Callimachi Poëte patria, ex qua profecti sunt, qui Cyrenem in Africa condiderunt. Hæc alio nomine Calliste dicta fuit: quod & ipsum testatur Callimachus hoc disticho:
Καλλίστην ποταμοῖσι, ἢ δ' ἕτερον αὐτῶμα Θέρον
Μητὴρ δὴν ἄπο πατρῴδος ἤμειψεν. Hoc est, Nominè Calliste primum, sed postmodo Thera

Dicta fuit tellus, vrbs origo meæ.

Therámenes, Atheniensis philosophus. Cicero 1. rufc. quæst. qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum venenum vt siticis obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resoneret. Quo sonitu reddito arri dicens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat terribimus. Græci enim in conuiujs solent nominare, cui poculum tradituri sunt.

Therámmum, vrbs thessaliæ: Theramnæ Stephano, vrbs Laco niæ, quæ aliqui Spartam dicunt.

Therápne, arũ, vicus est Laco niæ, teste Mela, in quo Leda Castorem & Pollucem, Helenam & Clytemnestram peperit. Dictæ autem putantur therapnæ, *ἀνὰ τὸ θεράπειον*, quod ibi Dioscuri religiosissimi colerentur. Hinc adiectiuum therapnæus.

Therásia, insula iuxta Eubœam, Ptolemæo lib. 3. cap. 4. in qua ciuitas est hodie Sanctorinum dicta. Stephano est inter Cretam & Cyrenæam.

Théricles, figulus Corinthius, à cuius nomine fidiãlia quædam vasa thericlea dicta sunt. Plinius lib. 16. cap. 40. * De hoc vide Prouerb. thericliãmicus.

Therimachus, nomen pictoris insignis, Plin. lib. 15. cap. 10. claruit olympiade 107. Vide ΤΗΡΑΜΑΧΟΣ.

Therma, parua regio Sicilia.

Therma, thermarum, Sicilia oppidum, Pomponio lib. 2. Inde thermitani. Cicero in Verrem.

Therme, ciuitas Thraciæ, vnde thermaicus sinus.

Thermódon, ontis, vel thermódon, ontis, Suidæ, fluuius themiscyræ (quæ est regiuncula Capadociæ contermina) Amazonum sedibus nobilitatus. Virgil. 11. Aeneid. Hinc adiectiuum thermódonteus.

Thermon, X X X I I I. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 301.

Thermópyla, mons Græciæ longissimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Aegæum vsque mare protenditur, mediãque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus. Dictæ thermópyla ab angustis faucibus, aquis calidis scatentibus. Montium enim angustias, vt Latini portas, ita Græci *πόλεις* appellant. thermas autem aquas calidas esse, nemo est qui ignoret. Montem autem hunc maximè illustrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna, & Leonidæ Regis interitus. Hero. lib. 7.

Thermus, oppidulum Aegoliæ: Gentile, thermius: possessiuum, thermicus. Steph.

Thermydra, portus ciuitatis vnus in Rhodo. Stephanus.

Therne, vrbs Thraciæ. Steph.

Thero, viri proprium (inquit Seruius) in Pindaro tantum lectum. Virg. 10. Aeneid. Occiso Therone, virum qui maximus vltro Aeneam petiit.

*Therodamas fuit nescio quis carnifex qui leones pascebat humano sanguine. Ouid. in Ibin. therodantæos vt qui sentire leones.

Theromachus, statuarium egregium. Vide THEROMACHVS.

Theron, Hispaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinarum tyrannus, an. mudi 3472.

Therisa, Ciuitas in alto sita monte, qua Israelitarum reges ante conditam Samariam pro regia vsi sunt, 3. reg. 14. 4. reg. 15. Fuit & Salphaad filia eiusdem nominis, nume. 26.

Thersander, sive Thersandros, Polynicis filius ex Argia, teste Statio, qui vna cum ceteris Græcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hunc Virgilius 2. Aene. inter eos enumerat, qui tempore excidij Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Thersilochus, Antenoris filius, in bello Troiano occisus: quem Virg. 6. Aeneid. inter viros fortes enumerat, qui etiam apud inferos arma tractent.

Thersippus, IIII. Atheniensium princeps, regnavit annis XI. anno mundi 2971.

Thersitæ, gens Iberica. Steph.

Thersites, Græcorum omnium foedissimus, idemque ignauissimus, quem Achilles sibi procaciter conuiciantem pugni ictu interfecit. Huius insignis deformitas ab Homero lib. 2. Iliad. graphicè expressa, effecit, ut cum hominem vehementer foedum significare velimus, Thersitæ faciem eum habere dicamus.

Thesais, idis, poema Codsi, Thesai gesta completens. Iuuenal. Saryra 1.

Théséus, Aegæi regis Athenarum filius, ex Aethra Pithei filia, qui adhuc adolescens, opera Medæ nouercæ penè veneno periit. Sed post mortem patris ad regnum euectus, tam multa memora tu digna gessit, ut inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas, earumque reginam Hippolyten secum abduxit, ex qua & Hippolytum genuit. Creontem regem Thebanorum cadauera Argiuorum, qui Thebano in bello ceciderant, sepeliri prohibentem interfecit. Oppressit & terribilem taurum in Attica. Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædræque Minois filias clam secum abduxit: sed relicta Ariadna in Chio insula, Phædræ sibi coniugio copulauit. Scironem, Procrustem, & Schinin latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros: Thebas domuit. Pirithoum præcipua coluit amicitia, quocum descendit ad inferos ad rapiendam Proserpinam: sed occiso Pirithoo, ipse aliquandiu in vinculis Plutonius fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum summa prosequeretur beneuolentia, liberaretur. Postremò iam senior, tot tantisque rebus gestis, patria regnoque pulsus, in Scyrum insulam nauigauit: vbi & periit, à rege Lycomede (vt quidam tradunt) interfecit, aut (vt alij malunt) cum à cœna deambulet, ex loco edito delapsus.

*Thesiphone furiarum vna.

Thesimophoria, Cereris sacra, quæ & Cerealia à Latinis, & Initia dicuntur. Græci enim Cererem

Θεσμοφρον appellat, quasi legiferam: quo etiam epitheto nostri eam insigniuerunt. Virgilius 4. Aeneid.

- mactant lectas de more bidentes.

Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dedisse putatur, propterea quod ex agrorum diuisione primam nata credantur iura. Ouid. 5. Metamor.

Théspiæ, oppidum Bœotiar, Heliconi proximum, sed eo magis Australe, Crissæo imminens sinui. Strab. lib. 9. Numerantur autè Thespiæ inter ea loca, quæ Musis consecrata credidit antiquitas: vnde & Musæ ipsæ Thespiades cognominantur.

Théspiæ, populi Græciæ.

Thespis, Poëta Atheniensis, qui primus Tragediam dicitur inuenisse, & vicatim palustris circumuexisse, actorumque faciem, quod nondum repertus esset personarum vsus, facibus obleuisse. Horat. in Arte.

Thesprotia, Epiri regio, Chaoniæ proxima, Plinio in proœmio. lib. 4. cuius incolæ dicuntur Thesproti.

Thessalia, regio Græciæ, ex vna parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum æmum & Thermopylas extensa: prius Aemonia dicta ab Aemone rege, & Pelasgicon Argos, & Hellas, & Dryopis, vt est author Plinius lib. 4. cap. 7. & 8. Olim etiam Pyrrha dicta est, teste Strabone lib. 10. à Pyrrha Deucalionis vxore. In Thessalia sunt montes viginti quatuor, quorum nobilissimi Olympus, Pierus, patria domusque Musarum, Pelium, & ossa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys, Lapitharum sedes. Flamina insigniora sunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamisus, Peneus & Phœnix.

Thessalonica, vrbs metropolis Macedoniæ. Hæc fuit patria Theodori Gazæ. Stephano, Halia prius dicta à Cassandro condita. Sic dicta, quod Philippus Amyntæ filius, Thessalos illic deuicerit, vel (vt author est Lucius Tarrhæus, qui de Thessalonico librum edidit) quod Philippus cum ex Iasonis nepri illic sobolem suscepisset, eaque vicesimo puerperij die exincta esset, Nicæ nutricia nutriendum infantem dederit, & inde nomen vrbi imposuerit. Nam & mater infantis Nicasipolis dicebatur. Steph. Vide THESTIBIVM.

*Thessalus Medicus fuit Neronis temporibus, qui triduanū ieiunium ægris quibuslibet imperabat, Totiusque Medicinæ perfectæ cognitionem intra sex menses pollicebatur, contra cuius placita multis in locis disputat Galenus.

Thersander, Vide THERSANDER.

Thespiades, filia Thespij, (qui Erichthei, aut, vt alij volunt, Teuthrantis filius fuit) numero quinquaginta, ex diuersis mulieribus nata: quas Hercules adhuc adolescens, sed iam tum corporis robore præstans omnes vitauit, totidemque liberos masculos ex iis sustulit, qui & ipsi ab anâ

nomine Thestiadæ dicti sunt. Hi post mortem patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diodorus lib. 5.

Thesfidium, vrbs Thessalonica, Hellenicus Thesticum vocat à Theride. Est & stagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nyfa. Steph.

Thesitis, vrbs Arabum, & alia Libyæ. Gentile, Thestites. Steph.

Théstius, Parthaonis filius, pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri: à quo illi quidem Thestiadæ: hæc autem Thestias appellatur. Ouidius 8. Metamorphoseos.

Thestor, Idmonis & Laothoës filius, pater Calchætis, peritissimi Græcorum Auguris, qui à nomine patris Thestorides à poetis appellatur.

Théstorus, vrbs Thraciæ. Steph.

Thestronicia, Vide HYLARIMA.

Théstylis, mulieris rusticæ nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Ecloga.

Theris, idis, Nerei & Doridis filia, quam cum Iupiter, pulchritudine eius captus adamaret, vxoremque ducere decreuisset, monitus est à Prometheo, ita esse in fati, vt quicumque ex ea nasceretur, patre maior esset futurus. Quare audita, Iupiter à nuptiis eius abstinuit, veritus, ne quem admodum Saturnum patrem suum regno pepulerat, ita ipse vicissim à filio cæli possessione deiceretur. Thetidem autem postea Peleus vxorem duxit, Aeci filius, qui Achillem ex ea suscepit. Ouid. 11. Metamorph. Vide supra in nominibus Peleus & Achilles.

Theudas, nomen viri. act. 5.

Theudis, Visigothorum rex in Hispaniis.

Theudisia, Vide THEBODOSIA.

*Teuthoni populi Germaniæ, qui & Teuthones & Teuthonici dicuntur Lucan. lib. 6. Cantaber exiguis & lógis Teuthonus armis. Hi vt Pöp. scribit loca incolunt prope Aëtiacum mare. Vide Teutoni.

Thibrus, nomen vrbs apud Lycophronem. Steph.

Thichon, nomen pagi. czech. 47.

Thilon, filius Simon. 1. paral. 4.

Thimbron Lacedæmonius quædam Asiæ ciuitates in fidem accepit. Xenoph. lib. 3.

Thineus, xxx. Assyriorum rex, regnavit annis xxx. anno mundi 2830.

Thingæ, vrbs Libyæ. Steph.

Thinissa, Africa minoris, id est Zeugitanæ prouinciæ vrbs, Ptolemæo lib. 4. cap. 3. hodie Tunis.

Thiodamas, antris, pater Hylæ, adolescentis formosissimi, quem Hercules, amore eius captus, Colchicæ expeditionis comitem assumpsit, eundemque in Myliæ syluis postea amisit. Vide HYLAS. Hinc Thiodamantès.

Thiodamas alius fuit, Melampodis filius, Statio 4. Thebaidos.

Thiras, filius Iapheth. gene. 10. A quo Thirenses, quos Cæci Thiraces vocant.

Thiria, filius Ielaleel. 1. paral. 4.

Thiriomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Mega-

ra Creontis regis thebani filia.

This, vrbs Aegypti prope Abydum: Ciuis, rhinithes. Steph.

Thisbe, es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adolescentis amore capta: miserabilem exitum. vide supra in dictione PYRAMVS.

Thisoa, vrbs Arcadiæ. Gentile, thisoates. Steph.

Thmuus, vrbs Aegypti: inde thmuites. Steph.

Thoa, æ, sive Thoe, es, Nympha marina, tethios & Oceani filia, à natandi celeritate dicta. Hesiodus in theogonia.

Thoana, Vide TYANA.

Thoas, antris, Tauricæ regionis rex, ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Diane tauricæ sacris præfecta. Hunc postea occidit Orestes, à sorore adiutus, cum illum quoque thoas Dianæ aræ destinasset.

Thoas Lemni insulæ rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filia, pater Hypsipiles, solus filia pietate seruatus, cum ceteræ omnes Lemniæ mulieres, viros suos & parentes trucidarent. Ouidius 7. Metamorph.

Thochen, Ciuitas. 1. paral. 4.

Thocnia, vrbs Arcadiæ, à Thocno quodam. Steph.

Thoe. Vide THOLA.

Thogorma, Filius Somer. genef. 10.

Thohu, Filius Eliu patris Ieroham. 1. reg. 1. Filius Saph filij Elcanæ. 1. paral. 6.

Thola, Filius Isachar. genef. 46. 1. paral. 7. Filius ite Phua dux in Israel. iudic. 10.

Tholal, Ciuitas Simeonis. 1. paral. 4.

Tholistobogi, Vide THICROSAGES & Tolistobij Straboni Telistobogi.

Thomai, Filius Enac. iof. 15. iudic. 1. nume. 13. Rex Gessur. 2. reg. 3. 1. paral. 3.

Thomas, vnus ex CHRISTO apostolis, math. 10. iohan. 11.

Thomas Cantuariensis Archiepiscopus exilio primum à rege Angliæ damnatus, post etiam capitali supplicio affectus circa ænum sal. 1164.

Thomas Maurocenus Constantinopolitanus patriarcha, anno sal. 1201.

*Thomyris Scytharum regina, quæ irata quod Cyrus Rex Persarum Sargapsem filium bello captum ad mortem impulisset: non prius finem fecit furori, quam mortuum vltà sit. Contractis itaque copiis ita conflixit, vt maximam inimicorum partem, cum ipso etiam rege occiderit. Nec tamen hoc euentu propterea emollita est animi rabies. Mortui enim caput in vræ humano cruore plenum demisit, his verbis insultans: filij mei sanguinem hauisti & meum sicuti Cyre. At ego te cruore saturabo. Autor Herod. lib. 2.

Thon, primus apud Aegyptios medicinam in artem redegit. Homerus 4. Odyssæ. Alter, teste Hellenico, fuit rex Canopi, ad quem quum Menelaus troia cum Helena discedens, tempestare maris deduceretur, fuit primum ab illo, antequam Helenam conspiceret, gratè susceptus. Sed vt illam conspexit, vim Menelao inferre conatus, ab

illo interfectus est. Vide THONIS.
 Thonia, vrbs & caput Gabanitarum, distatque à Gaza nostri litoris Indæ oppido, mille quingenta triginta septem passuum.
 Thonis, Straboni lib. 17. vrbs prope Zephyrium. Est & eidem rex, qui Menelaum & Helenam hospitio suscepit: vnde de medicamentis Helenæ sic poeta inquit,
 Quæ Polydamna dedit, Thonis clarissima com-
 panx. Steph. vrbs ad ostium Canopicum sita. Gen-
 le, Thonites. Vide THON.
 Thónius, vnus ex Cætauris, Ixionis & Nubis filius.
 Thoon, vir Troianus ab Vlysse intemptus. Home-
 rus Iliad. 12.
 Thósa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphemum suscepit. Homerus 1. Odyssæ.
 Thótes, vnus ex præconibus Græcorum. Home-
 rus Iliados 12.
 Thophel, locus in deserto trans Iordanem è regio-
 ne Jericho, vbi Moses quintū librū edidit. deut. 1.
 Trópheth, locus in valle filij Ennon, qui cernitur
 in Ierofolymæ suburbanis, vbi quondam paren-
 tes filios igni exustos deuocabant, & immola-
 bant dæmonio Moloch. isa. 30. ierem. 2. 19.
 Thopo, nomen loci. i. macha. 9. Scribe Topo.
 *Thor magi nomen apud Saxonem Grammaticū,
 qui ludificatis idiotarum mentibus, diuinitatis fa-
 stigium sibi arrogabat.
 Thoræ, vicus in tribus Antiochide. Steph.
 Thorax, Straboni lib. 14. mons iuxta urbem Ma-
 gnesiæ, in quo dicunt crucifixum fuisse Daphitā
 grammaticum, propterea quod reges versibus
 inceserent. Ex quo illud tractum est, Caue à Tho-
 race. Stephano, vrbs est Aetoliæ, & alia Magne-
 siæ. Gentile, Thoracites.
 Thóricus, vicus prope Canopum iuxta Alexan-
 driam. Steph.
 Thóricus, vicus in tribus Acamantide. Hecateus vr-
 bem esse tradit. Vide THYRICVS.
 Thorismundus, Gothorum rex, anno ab vrbe con-
 dita 1204.
 Thornax, mons Laconia. Steph.
 Thou, rex Emathenorum, fœdus cum Dauide icit,
 anno mundi 2909.
 Thous, Homere, vnus ex Troianorū principibus.
 Thrácia, latissima Europæ regio, Macedonia ad
 Occasum proxima, Nelloq; flumine (vt Ptole-
 mæo placet) aut (vt Plinius maualt) Strymone
 amne ab eadem dirempta: à Septentrione Istrum
 habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Aegæam
 mare. Thracia dicta à Thrace Martis filio, aut cer-
 tē à regionis asperitate, quam *τρῶα* Græci ap-
 pellant. Est enim hæc regio, teste Pomponio, in
 primis aspera, nec cælo, nec solo tractabilis, & ni-
 si quā mari propior est, frigida prorsus & infœ-
 cunda. Eadem & Thraca dicitur, & Græci nominis
 in a conuerso. Huius incolæ Thracæ dicuntur.
 Fœminæ autem Threissæ. Hinc deducuntur de-
 nominata Thracius & Threicius.
 *Thracia fuit nympa saga & fascinatric quæ pro-

pter peritiam herbarum & veneficiorum habita-
 est loco numinis apud Thraces, quorum etiam
 regioni dedit nomen.
 Thræceas, ventus, qui & Thraiceas & Thraicias di-
 citur. Aristot. Post Argestem ventum stat inter
 Septentrionem & Occalum solstitialem.
 Thracon, vicus prope Antiochiam. Inde Thracō-
 cometes, qui ex eo vico natus est. Steph.
 Thrampus, promontorium Macedonia. Steph.
 Thræseas, Auguris nomen, qui in summa siccitate
 Busirim Aegypti tyrannum adiens, ostendit à su-
 peris posse exorari pluuiam, si Ioui hospites im-
 molaret. Quærentē deinde tyranno, quisnam &
 cuius esset, cum se peregrinum profiteretur. Tu
 igitur primus, inquit Busiris, Aegypto aquam
 dabis. Iraque primus immolatus est. Hunc tamen
 nonnulli Thrasium potius, quàm Thraeam ma-
 lūt appellare. Thraiceas Pærus Philosophus Stoi-
 cus sub Nerone: à quo cum iussus esset mori,
 stertum suorum magna constantia compefcuit:
 porrectisque alacriter ad incisionem brachii, hu-
 mūque cruore aspergens, Hunc, inquit, san-
 guinem libemus Ioui liberatori. Tacitus lib. 16.
 Meminit huius Martialis lib. 1.
 *Thrasimachus Carthaginensis sophista discipulus
 Isocratis.
 *Thrasius siue Thrasillus vir fuit, qui cum ad exo-
 randas à Ioue pluuias Busirim docuisset hospite-
 tes immolare, omnium primus maceratus est. Vi-
 de Thrasylus.
 Tharso, nomen militis apud Terentium. Est & pi-
 ctor apud Strabonem. lib. 14.
 Thrasuménus, lacus in agro Perusino, Annibalis
 victoria, & Flaminij Consulis clade nobilitatus.
 Dicitur à Thrasumeno puero, quem ad hunc lacum
 Aegila nympa dicitur rapuisse.
 Thrasylbulus, Atheniensis exul, cōparato exercitu,
 triginta tyrannorū dominationem Athenis su-
 stulit, iuuante Lyfandro Lacedæmoniorum du-
 ce, exulēque reduxit. Insuper plebiscitum tulit,
 quod *ἀμυσίον* vocant, quod iniuriarum memoria
 deleteretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero
 Philipp. 1. & Valerius de modestia: ipse tandem
 noctu interfectus est. Thrasylbulus, dux Milesio-
 rum, qui vt portū Sicyoniorū occuparet, ex ad-
 uersa parte oppidanos tentauit: dumq; sic detine-
 retur, cū insperata classe portū cepit. Frōtin^o li. 2.
 Thrasimachus, Carthaginensis sophista, peridon
 & colon, id est membrum, primus monstrauit, ac
 modum qui nunc est rhetorices, induxit. Fuit di-
 scipulus Isocratis, vt scribit Suidas.
 Thrasymédes, Filius Nestoris. Homer. 9. Iliad.
 Thrasyménus, vide THRASVMENVS.
 *Thraus populi Thraciæ apud quos edito puero
 propinquū assistentes lugent, miserias huius vite
 recēfentes, quas sit infans ille passurus. Hominē
 fato functum per lusum & latitiam terræ man-
 dant, inferentes quot malis ille sit liberatus. mul-
 tas habent vxores, quæ si non cōtingat maritus
 mori, certatim contendunt eorū mortem sequi.

Thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiam thryo:
 inde Thriassus & Thrieus. Erant autem *θρία*,
 calculi diuinatorij, vnde prouerbiū, Multi
 Thrioboli, pauci vates. Stephanus. Vide
 Thrius.
 Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Steph.
 Thrius, vrbs olim Achaia, nunc verò Eleæ, Home-
 ro Patræ, à thriute Atheniensi, quem theseus cū
 exercitu misit auxiliatorem Herculi. Hinc thriū-
 tius & Thriassus, quod etiam à thria fit. Vide
 Thryius.
 Thrónium, vrbs Locrorum. Steph.
 Thryanda, vrbs Lyciæ. Steph.
 Thryon, Messeniæ oppidum, non ita procul ab Al-
 pheo fluuio. Homerus in Catal. nauium, & Stra-
 bo libro 8.
 Thryius, untis, vrbs in Helide: vel inter Elidem &
 Pylum, vt inquit interpres Homeri lib. 11. Iliad.
 aliās *θρύον* vocat apud Homerum in catalogo, &
θρύον, non thryius: quemadmodum & Strabo
 meminit libro 8. Sunt qui à thryiunte Athe-
 niensi conditore dictam velint. Est & fluuius E-
 lidis, qui in Alpheū decurrit. Hom. 2. Iliad. Vide
 thrius.
 Thubal, Filius Iapheth, gen. 10. A quo Iberes (licet
 quidam Italos suspicentur) originem traxerunt,
 ezech. 27.
 Thucydides, Atheniensis historicus, patre Oloro,
 genus à ducibus Melciade & Cimone, qui & ip-
 si ab Aeaco, Iouis filio originem habuere, duxit,
 vt Didymus in historia testatur. Vxorem duxit
 è Thracia oriundam, alioquin diuitem, cuius o-
 pes affecutus, non in voluptates, sed partim in
 orium literarum erogauit. Nambellum Pello-
 ponnesiacum scribere aggressus, quo illud ge-
 rebatur, Atheniensibus pariter ac hostibus Lace-
 dæmoniis militibus, qui bello interessent, mer-
 cedem præbebat, vt res quotidie veras ei renun-
 tiarent, quas fidelius accipere sperabat, si non so-
 lum ab amicis, sed etiam ab inimicis edoceret,
 ne partes quisque suas falso tueretur. Præcepto-
 res habuit in philosophiā, Anaxagorā, & in rhe-
 torica, Antiphontem, cuius & ipse in 8. historia
 meminit, dicens, eum causam fuisse perdendæ
 Reipub. ac constituendæ tyrannidis trecentorū.
 Ex Marcellino Græco scriptore. Eius cum Hero-
 doro collationem vide apud Quintilianum lib.
 10. c. 1. Dionysius Halicarnassens scribit Demo-
 sthenem aded thucydidis stylum probasse, vt e-
 ius librum octies scripserit, totūque ferè edi-
 dicerit.
 Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Mile-
 sium Athenis inter principes viros ac duces, ar-
 mulum Periclis: Alium Pharsalicum Memno-
 nis filium, cuius meminit Polemon in his quæ
 de Acropoli scripsit. Quarum poetam natione
 Achedrysum, cuius meminit Androtion in
 Attide, dicens eum filium esse Aristonis qui fuit
 teropore Platonis comici & Agathonis tragicij,
 ac Nicæati versificatoris.

Thule, es, insula in ditione Scotorum, in Septen-
 trionem vergens, vltra Orcadas, latitudinem ha-
 bens graduum LXXII. Quo fit, vt circa æstiuum
 solstitium quàm breuissimæ ibi sint tenebræ, So-
 le ab illorum horizonte quàm minimum recedente:
 quemadmodum contra circa solstitiū hy-
 bernum nihil ferè, aut quàm minimum habent
 dici, Sole tropicum Capricorni ab illis disjunctis-
 simum perambulante. Hæc extrema fuit earū,
 quæ in Septentrionali Oceano Romanis fue-
 runt cognitæ: vnde etiam à Virgil. vltima thule
 appellatur.
 Thúnia, vide thurini.
 Thuóris, vltimus Lartes Aegyptiorū, regnauit an-
 nis VII. anno mundi 2776.
 Thúria, Straboni lib. 8. Messeniorū vrbs, alio nomi-
 ne *θρία*, id est celsa, quod in colle excelso sita sit,
 à quibusdam thyre appellatur, vt infra. Item Ita-
 lia vrbs, aliās thurij. Est & fontis nomē, vt mox
 dicemus.
 Thúrij, Vide THYRICVM. Aliqui Thuniam vo-
 cant, vnde thuriates. Pausanias *θηρία* appel-
 lauit.
 Thurimachus, VII. Sicyoniorū, regnauit annis XLV.
 anno mundi 2100.
 Thurini, vide thurium.
 Thurinum, oppidum inter duos amnes, Crathin &
 Sybarim, vbi Herodot. condidit historiam. Vide
 thurium.
 Thúrium, vrbs Magnæ Græciæ, olim nobilissima,
 ad sinum rarentinum sita inter Crathin & Sy-
 barim amnes, à thuria vicino fonte nomen ha-
 bens. Huius incolæ thurij dicti sunt, & thuri-
 ni, qui cum aliquandiu floruisent, à Lucanis in-
 feruitutem tracti sunt, teste Strabone libro 6, &
 à rarentinis infestati, tandem in Romanorum
 tutelam sese dedere sunt coacti, qui ed deducta
 colonia, urbem eorum pro thurio Copias ap-
 pellarunt.
 Thurrhénus, in Italia, regnauit annis LI. anno mun-
 di 2496.
 Thurrus, Hispanorum regulus, anno ab vrbe cōdi-
 ta 575.
 Thúscia, fecundissima Italiae regio, à Latio tiberi,
 à Liguribus Macra fluuio direpta, alio nomine
 Hetruria appellata. Dicta antè thuscia (vt quidā
 existimant) *θυσία*, quod est sacrificare, pro-
 pterea quod tyrrheni semper habitū fuerint re-
 ligiosi, deorumque cultui & sacrificiis ad super-
 stitionem vsque dediti. Hinc thufci dicti sunt
 regionis huius incolæ, qui & thyrreni dicuntur.
 Vide thuscia.
 Thufcus, Herculis filius, Italiae rex.
 Thufcus Iunior Italiae præfuit an. XXVII.
 Thussagétæ, siue thysagétæ, populi Scythici, supra
 Mæotidem paludem, raptō & venatū victitan-
 tes, Herodoto libro quarto. Pomponius thyr-
 sagetas appellat, si modò emendata sit lectio.
 Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur
 libro sexto.

Non ego sanguinacis gestantem tymparabellis rhyrfageten, &c.

Thuthénosis, Aegyptiorum rex, regnavit an. ix. anno mundi 2339.

Thyamis, amvis vel fluvius (vt Thucydides libro primo, ait) qui thesprotiam, Cestrinamque discriminat. Plin. libro quarto, cap. primo Stephano, vicus est à Semiramide conditus, iuxta Archosiam.

Thyamon, mons in Thraciæ regione.

Thyafus, saltatio, siue chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur, à verbo θυάω, quod est Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

Thyatira, vrbs in Mysia ad sinistram Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex septem ecclesiis, ad quas Ioannes apostolus scripsit Apocalypsin. Strabo lib. 13. Stephanus urbem Lydiæ esse scribit, quæ prius Pelopea & Semiramis dicta fuit. Deinde cum Seleucus Nicanoris bellum adversus Lyfimachum gereret, & filiam sibi natam audivisset, urbem θυάκεια vocavit. In neutro genere profertur, non in foeminino, vt debebat. Vocabatur etiam Myforum vltima. Nam Myfis civitatem condituris, respondit deus, vbi cum que ceruus ictus & currens appareret, ibi condendam esse: quo inuento, urbem denominasse θία & θάω ἔστι τῶν ἀρχαίων τῶν ἱεροφάντων. Gentile, Thyatirenus. Steph.

Thybris, viri proprium AENEÆ comitis, Virgil. 10. Aeneid.

Thyella, vrbs Oenotriæ, quam pars Phocenſi inhabitavit. Steph.

Thyellus, vrbs Lydiæ à thycſſo caupone. Alia est Pifidiaz. Steph.

Thyestes, filius Pelopis ex Hippodamia, trāali nepos, qui cum Atreo fratri, cui pessimè cupiebat, aliter nocere non posset, vxorē eius per adulteriū polluit: Atreus verò ei filium Epulandū apposuit. Ob quæ flagitia Sol, ne pollueretur, retrorsum cursum suum fertur conuertisse. Vide Atreus. Hinc thyeſteus.

Thyia, Deucalionis filia, ex Iove peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit. Steph.

Thyia, vide Thyiades.

Thyiades, Bacchi sacrificulæ, quæ & Bacchæ & Mænares & Bassarides dicuntur. Rationem autem huius nominis quidā referūt ad thyiam quandā Cephyſi filiam, quæ prima omnium Dionysio initiata, Orgia eius celebravit, Bacchicòque furore correptis nomen reliquit, vt ab ea Thyiades dicerentur, teste Herod. lib. 7. quanquā alij hanc non Cephyſi, sed Castalij cuiusdam indigenæ filiam fuisse volunt.

Thyle, vide Rhule.

Thymathadæ, vicus in Hippothoontide tribu. Stephanus.

Thymbræus, Apollinis cognomen, siue à thymbra, troadis campo, siue ab eiusdem nominis vrbe, in qua colebatur, impositum. Campo autem thymbræ nomen factum putatur à Thym-

bræ herbæ copia, quam Latini cunilam vocant, cuius hoc in campo maximus est proventus, vt annotavit Seruius in illud Virg. tercio. lib. AENEIDOS.

Da propriam thymbræ domum. Apollinis thymbræi templum Strabo ea in parte troadis fuisse tradit, qua thymbræus fluvius in Scamandru influit, quo in templo ferūt Achille à Paride fuisse interemptū. Vnde factus est locus fabulæ, Achillem Apollinis sagittis fuisse cõfixum.

Thymbrara, Civitatis nomē (à qua tymbræenses, & tymbræi) ad Paſtolum sita.

Thymbris, Sicilia fluvius, & secundum Dialectū, mare aliàs thymbris scribitur. Scholiastes theocriti.

Thymbrius, Stephano, fluvius apud Thymbræm fluens.

Thymele, saltatricula notissima, Domitiani temporibus, cuius gestulatione Domitianus impensè fertur delectatus. * à qua & Thymelicæ cantilenæ quibus olim plurimū colebatur Bacchus.

Thymiatéria, vrbs Libyæ. Steph.

Thymætes, filius Priami ex Arifbe, aut (vt alij malunt) Arifbes maritus, cuius vxor cum filium peperisset eodem die, quo Hecuba Paridem, asserētibus hariolis, eo die natum esse puerum, cuius causa Ilium euerteretur, iussit Priamus vtrunque interfici. Et Paris quidem matris a ſtu clam traditus est educandus: thymætes autem puer est interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, thymætes cum equi lignei dolum sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus auctor fuit, vt in urbem reciperetur. Seruius enarrans locum illū Virgilij,

-primisq; thymætes

Duci intra muros hortatur, & arce locari, siue dolo, seu iam troiæ sic fata ferebant.

Thyne, vrbs Libyæ, inde thynæus. Steph.

Thynia, regio thynorū. Steph. Strab. lib. 12. insula in fronte Bithyniæ.

Thynias, insula iuxta fauces Ponti: & promontorium. Gentile, thyniadus. Dicitur etiam thyne, thynis, thyncis. Steph.

Thynos. Plinius libro quinto, capite 27, oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri propriū, de quo Orpheus meminit, & gentile à thynia.

*Thyodamas filius Melampodis diuinandi peritus. Statius libro octavo, Inſignem fama, sanctoque Melapode cretum Thyodamata volūt, qui cum ipse arcana deorum Partiti & visas vni lociare solebat Amphiarus aues, tantæ que haud invidus arti Gaudebat dici similem iuxtaque fecundum.

Thyóneus, vnū ex Bacchi cognomentis, ἀνδρῶν ἑνῶν, hoc est, à sacrificiō impositum, propterea quod illi adhuc inter homines versantē sacrificaretur.

Quanquam

Quanquam non desunt, qui id cognominis à Se-mele matre sua cum velint accepisse, quæ alio nomine dicta est Thyone.

Thyræum, vrbs Arcadiæ, ab Hypſunte filio Lycæonis condita. Steph.

Thyre, ciuitas Messeniorū. Sed diuus Augustus Lacedæmonis adscripsit, quod Messenij cum Antonio sensisse viderentur. Hinc Thyreaticæ Spartanorum corollæ quædam appellatæ. Sciendum est, Thyre numero plurali, genere neutro per synæresin effertur θυρία ἢ θυρα, etiam si numero singulari Thyrea quoque dici potest. Strabo lib. 8, Thuriam appellat. Vide supra.

Thyrea, insula Peloponnesi, Herodoto lib. 4. ab Atheniensibus capta, anno mundi 3538.

Thyrion, Acarnaniæ oppidum.

Thyros, vrbs in regno Nestoris, teste Homero.

Thyrſis, pastor. Virg. in Bucolicis Eclog. 7.

Thylbe, puella Babylonia. Vide P Y R A M W S. Melius tamen per iota scribitur.

Thyſſigætæ, Vide T H Y S S A G E T A E.

Thystrus, vrbs Libyæ. Herodianus lib. 6.

Tibarania, Vide T I B A R E N I.

Tibareni, Herodoto lib. 3. populi Scythici in Asia, de quibus Hieronymus, Tibareni, inquit, quos dilexerunt senes, suspendunt in patibulis. Vide T A B R E N I: licet melius per iota scribatur in prima syllaba, τιβάρων Stephano, regio est iuxta Pontum, prope Chalybes & Mosynæcos & Leucosyros. Gentile, Tibaranij, Tibareni, & foemininum Tibarenis. Ephorus lib. 8. scribit Tibarenis singulare studium esse ludendi ridendique, & in iis præcipuam foelicitatem collocare. Steph.

Tibeon, mons Phrygiæ à Tibeo quodam: ab hoc & seruos Tibeos vocant. Steph.

Tiberias, vrbs Galiliæ, ab Herode condita, & sic appellata in honorem Tiberij Cæsaris. Ptolemæo lib. 5. cap. 16. dicitur Tiberias lacus.

Tiberis, qui & Thybris, celeberrimus Italiæ fluvius, à media ferè longitudine Apennini, Arretinorum sinibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Ianiculamque ipsum ab vrbe Roma ditimit, tandemque decimo quinto ab vrbe lapide duobus ostiis modico intervallo diremptis in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius Ostiam extruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum existimat, in traiectu eius submerso, cum antea Albulā diceretur. In qua sententia Ouidius quoque fuit 2. Pastorū. Seruius, Tiberis nomen, ipsa etiam Alba, vetustius esse contendit: idcoque nominis eius originē ad Thybrin potius, Hetruscorum regem, referendum existimat, qui Latium crebris atrociniis infestans, tandem circa hunc fluvium est occisus. Quod & Virgilius asserit AENEID. 8. Alij nō tam à regis huius nomine, quam ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuium quenque circa hunc fluvium grassabatur, appellationem hanc tractam existimant: vnde Thybrim scribendum contem-

dunt, quasi τῆς ὕβρις, vt dictionem constatam intelligamus ex articulo foeminino, & nomine ὕβρις: quam scripturam etiam apud Dionysium Afrum obseruauimus. Nos Thybridis nomen antiquius esse putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (vt solet) temporis lapsu immutatis. Quo fit, vt illud Poëris, hoc Oratoribus sit vſitatus.

Tiberinus fluvius, Capeti filius, Albanorum rex, qui in vicino fluminæ submersus, effecit, vt pro Albulā Tiberis diceretur. Liu. 1. ab Vrbe Tiberinus item à superstitiosa antiquitate creditus est deus esse, Tiberis fluij præses, cuius monitu Aeneas Euiadri sibi auxilia adſciuit. Virg. AENEID. Quin & fluvius ipse in sacris dictus est Tiberinus, teste Seruio, quemadmodum τῆ κοινῆς Τιβέρις, & in poëſi Thybris.

Tibérius, inter Cæsares notissimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis scripsit libros tres, aliq; complura. Suidas. Meminit & huius Strabo lib. 7. Alij Tyberius. Vide infra.

Tib. Gracchus legem de diuidendis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occisus est. Vide GRACCHVS.

Tibérius Claudius, patre Druso natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, regnumque Noricum & Thraciam & Macedoniam, interque Danubium flumen, & sinum maris Adriatici patet, triennio perdomuit. Suet.

Tibérius Claudius, Cæsar Britannicus, v. Rom. imperator, regnavit annos x i i. mens. i x. dies 28. anno salutis 43.

Tibérius Constantinus, l v i i. Romanorum imperator, regnavit annis v i i. anno sal. 579.

Tibiscus, Daciæ fluvius. Ptolemæus lib. 3. cap. 7. Barbaris Tissa appellatur.

Tibisis, fluvius in Scythia. Herod. lib. 4.

*Tibullus poëta elegiographus, cuius hoc erat votū Me mea paupertas vitæ traducat inertidum meus assiduo luceat igne focus.

Tibur, Stephano, ciuitas in Sabinis, decimo sexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & singulari aëris temperie commendata. Ouidius 4. Pastorū. Est autem hoc oppidum origine Græcum, à Tiburto, Catyllo, & Corace, Amphiarai liberis, post prodigiosum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburri nomine, qui ex tribus natu maximus erat, Tibur appellatum. Auctores Cato in Orig. Solinus, & Sextus scriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis, gentile.

Tibyris, Vide T Y B Y R.

*Tricarinia vrbs in Euxino Ponto. Paleph.

Tichois, castellum prope Trachinam. Gentile, Tichieus. Steph.

Tichos, castellum Achaia. Incola, Tichites. Steph.

*Ticida poëta quidam qui epigrammata scripsit tēpore valerij Carulli: amavit Metellam quam mutato nomine Perillam nominavit.

Ticinum, nobile Inſubrium oppidum, quod nunc Pavia vulgò dicitur.

Ticinus, fluvius Inſubriæ, in Padum influens, à quo

vicinum oppidum ricinum est appellatum.

*Triclarina Diana dicta est, cui sanguine humano quondam litari solitum erat, quod in ipsius delubro Melanippus & Comætho amore victi turpiter colissent. Pausanias addit, ob hanc templi profanationem secutam magnam agrorum fertilitatem, consultumque Apollinæ respondisse, ut Melanippum & Comæthum, & præterea singulis annis virginem pulcherrimam sacrificarent: tandemque Eurypylum illius sacrificij crudelitatem sustulisse: Paleph. lib. 2.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliae. Steph.

Ticon, Vide T I O S.

Tifernus fluuius Italiae. tifernum oppidum quod intercedit. Inde tifernates populi, iuxta reanum & Lucrinum sexta regione Italiae. Plinius lib. 3. cap. 14.

Tigilinus Ophónius, vir Romanus vitæ corruptissimæ, qui Neroni intimarum libidinum conscientia cum esset familiaris, plurimis summis viris per calumniam exitium machinatus est. Postea rerum potito Othone, ad aquas Sueslanas, supremæ necessitatis nuntio accepto, inter concubinarum oscula fauces sibi præcidit. Tacitus lib. 17.

*Tigillus Iuppiter dictus est quod tanquam regnum mundum sustentaret.

Tiglatphulassar, rex Assyriorum, Vide T E G L A T P H V L A S S A R.

Tigrana, Ptolemæo lib. 6. cap. 2. oppidum Mediæ in Mediterraneis. *τιγρηνικη*, *τη* (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniam, quasi rigrani ciuitas. Nam Parthis, Certa, ciuitas est. Inhabitauit enim eam rigranes, Armeniæ rex. Gentile, rigranocerta. Steph.

Tigranes, nis, rex maioris Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus est primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno in deditioem acceptus, & in regnum restitutus, perfoluit sex talentorum millibus. Strabo lib. 11. Lucan. lib. 2.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, insignis Asiae fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & conspicuo nascens, per Arethusam lacum ita transit, ut ne que aquæ, neque pisces commiscantur. Occurrente deinde tauro in specum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per resbitem lacum transiit, rursus in cuniculos mergitur, & post *x x v. m.* pass. luci redditur. Post hæc Mesopotamiam ab ortu alluit, tandemque in duo diuisus cornua, in Euphratē insuit: à quo in Persicum sinum defertur. Dicitur rigris à cursu celeritate, propterea quod sagittæ (quam rigrum lingua Medii appellant) velocitatem adæquare videntur.

Tigulia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vrbs Liguriæ, aliis dicta Segesta, vulgò *Sigestro*, *Sestri*.

Tigurum vrbs ad Limagum fluuium inter Helueticos, inde Tigurini & Tigurinus pagus. hodie inter Helueticos principem locum tenent. * de his Cæs. lib. 1. de bello gall. Strat. o lib. 7. Florus lib. 3. Orosius lib. 5. cap. 16. & Plur. in Mario.

Tilatæi, populi Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

Tilium, Sardinia insula vrbs litoralis à litore occidentali, Ptol. lib. 3. cap. 3. Hodie S. Reparata.

Tilos, insula est Plinio lib. 6, cum oppido eiusdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimum margaritis ipsa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam folijs spoliatur. Mons Caucasus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem insula habet lanigeras arbores (ut scribit Plinius lib. 12.) quæ cotonci mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretiosæ fiunt. Plin. lib. 6. cap. 27.

Tilphosa Pindaro, fons sub tilphosium montem laebs, apud quem trefæ vatis sepulchrum conditum est. Huius enim, ut ait Aristophanes, aquæ frigus cum senex potasset, & ferre non potuisset, extinguitur. Est & ibidem, ut lib. 9. testatur Strabo, templum Apollinis Tilphosij. Vide T A L P H O S S A.

Tilphosium, regiuncula Thessaliæ. Gentile, Tilphosius. Steph.

Timari, Siciliae populi. Steph. in Eucarpia.

Timæus, Siculus historicus, qui res Græcas conscripsit etiam vsque ad arrogans, ait Plutarchus in Nicia, ut Thucydidem & Philistum in historia se facile superaturum iactet. Ipse verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda, minimèque ad historiam grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus, de quo Cicero 2. de Oratore, Minimus nam horum omnium Timæus: quantum autem iudicare possum, longè eruditissimus, & rerum copia & sententiarum varietate abundantissimus, & ipsa compositione verborum non impositus, magnam eloquentiam ad scribendum attulit, sed nullum usum forensium. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nihilum operæ in aliis redarguendis impendisse, contra Ephorum præsertim, nimis res etià minimas persecutum, liberòque fuisse pendere in res singulas partitum. Timæus Philosophus, cuius nomine Plato librum inscripsit de natura, patria Locris, philosophus Pythagoreus, scripsit & vitæ naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, ut scribit Suidas.

*Timagenes Milesius historicus, qui scripsit de Heraclea ponti, & viris in ea claris libros tres.

*Timagenes Grammaticus Alexandrinus sub Pompeio magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio est emptus. Docuit Romæ vsque ad Augusti tempora.

Timagoras, Atheniensis, capitali supplicio affectus, quod Datium, ad quem legatus missus fuerat, more Persarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timætes, pictor egregius Zeufis tempore. Huius est Iphigenia oratorum laudibus celebrata, quæ stante ad aras peritura, quum mactos pinxisset omnes, & trinitæ omnem imaginem consumpsisset, patris vultum velauit, quem dignè non pote-

rat ostendere. Pinxit & Cycloperum parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros, thyrso pollicem eius metiètes: itaq; ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Plinius lib. 35. cap. 9.

Timarchides, sculptor nobilissimus. Plinius lib. 36. cap. 5. Fuit & pictor celeberrimus, eodem Plinio auctore lib. 34. cap. 8.

Timarchus statuarius nobilis. Plinio libro 34. cap. 8. Fuit & Timarchus, in quem extat AEschines accusatio, Demosthenis oratoris amicus.

Timasæteus, Liparentium imperator, anno mundi 3571.

Timæus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens terra absorbetur, occultisque meatibus fertur stadiis trecentis & triginta, iterumque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus insuit ostiis, quæ ac colæ sinus Tergestini fonticulos appellant. Virg. 1. Aeneid.

Timocles, comicus Atheniensis, fabulas scripsit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timoclia, mulier Thebana, stuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim passa, iniuriam hoc modo vltra est. Odio enim dissimulato dixit stupratori se scire locum ubi plurimum esset auri, perductusque est ab ea ad altissimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quod quum Thrax venisset, & iam pronus immineret puteo, à Timoclia (quæ à tergo stabat) deiectus est in præceps, & saxi obrutus. Sabellicus in exemplis.

*Timocreon Rhodius quidam qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epithaphium:

Multi bibens, tū multa voras, male deniq; dicēs
Multi, hic iacco Timocreon Rhodius.

Timocres, x v. Atheniensium rex, regnauit annis 8. anno ab vrbe cond. 1034.

Timolaus Larissæus, è Larissa Macedonia, discipulus Anaximenis Lampfaceni, scripsit poemata de bello Troiano, Homeri singulis versibus singulos addens atque subdens. Author Suidas.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus, viribus fortissimus, vitæque abstinentissimus, missus cum triremibus ad liberandas à Dionysij tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquagesimo postquam Syracusas appulisset die, vrbe potitus, ac Dionysios clam sese atque arcem Timoleonti dedente, ab eo qui cum paucis in exilium Corinthum missus est: ille verò arcem solo æquauit. Syracusanis libertatem restituit: deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In summa æqualis fuit Timotheo, Agesilao, Pelopidæ, Epaminonda. I utarch.

Timolus, vide T M O L V S & T Y M O L V S.

Timomachus Byzantius, pictor nobilis, Cæsaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiaceum, quos ipse Cæsar *x x x.* talentis emit, in temploque Veneris dicauit. Plin. lib. 5. cap. 11.

Timon, Apolloniates, seu Nicenus philosophus,

qui apud Chalcedonem philosophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripsit tragædias & comædias & satyras. Dicitur amarulentus, & mordax: Sillorum, id est, dicacitatem scripor.

Timon Atheniensis, temporibus Peloponnesiaci belli, inhumanus, ac vitans honorem congressus, præter vnus Alcibiadls adolefcentis. Interrogatus quæ cum illo causa esset amicitia, Quod sciam (inquit) illum quandoque multorum malorum Atheniensibus causam futurum. His de causis ab Atheniensibus *μισανθρωπος* est appellatus, quasi genus hominum in sensum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, ut sepulchrum eius, quod erat in litore, mare quasi perosum, exundatione ab se absteruerit, longèque expulerit. In cuius sepulchro hoc erat epitaphium, quod ipse sibi fecit. Hic sum post vitam miseramque, inopemque sepultus.

Nomen non quæras, dii, lector, te malè perdant. Timonium, castellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites. Steph.

*Timosthenes præfectus classis Ptolemæi philadelphii, scripsit de portibus libros decem.

*Timoniachus fuit pictor Bizantius Cæsaris dictatoris ætate, qui Aiace cæsari pinxit.

Timotheus, Cononis Atheniensis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim disertus, impiger, laboriosus, rei militaris peritus, & (quod super omnia est) fortunatus: ei statua publicitus in foro Athenis posita est, ob victoriam, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Atheniensium auxit, & muros Athenarum extruxit. Post huius obitum non fuit quisquam ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores assentionis gratia fecerunt, iuxtaque fortunam rebus ciuitates ei inclusas deferentem, illum autem ipsas expugnantem, quam obrem indignatum eum ferunt pictori fuisse, quod felicitati potius eius res gestas, quam virtuti videretur ascribere. Haud multò post hoc factum fortuna quasi ægrè ferente rebus excidit. Suidas. Huius ut docti hominis meminit Cicero libro primo de Officiis. Quod idè fecit (inquit) Timotheus, Cononis filius, qui cum belli laude non inferior fuisset quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Atheniensis comicus mediæ comædiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus Milesius, musicus, qui decimam & vndecimam chordam lyrae addidit, & antiquam musicam in molliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius instituisse, mercedes exigere solitum fuisse, quàm si rudes traderentur. Geminatum opus sic dicebat: de docendi prius, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis cuius filius Alexander sono excitabatur, & ad res bellicas alacrius instruebatur. Decessit anno ætatis 53. Scripsit de musica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas

Timotheus, sculptor nobilissimus, cui⁹ in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mausoleum cælauere. Plin. lib. 34. cap. 8. timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anastasij principis, qui scripsit versibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. timotheus, Pauli apostoli epistolis, tum martyrio clarus, præsul Ephesus, patria Licaonius, viduæ mulieris filius. Volat. lib. 2.

Timoxenes, Achæorum dux, anno mundi 3745.

Timyra, vrbs iuxta Isauriâ, fluuius Indiæ: Gentile, timyræus. Steph.

Tina, Ptolem. lib. 2. cap. 3, Britannia fluuius: vulgò *Time*.

Tinde, Chalcidica vrbs thraciæ: Gentile, tindæus. Steph.

Tindiu, vrbs Libyæ: Ciuis, tindanus, quasi à tinda, vel tindicus. Steph.

Tioge, promontoriû Aphricæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampelusia.

Tingi, Pomponio libr. 1. & Plin. libr. 5. cap. 1, Mauritanie peruetus oppidum, ab Anteo (vt ferunt) conditum, postea à Claudio Cæsare, cum coloniam faceret, appellatum traducta Iulia. Vide rhinge.

Tingitana, pars Mauritanie, Steph. vrbs, Ciuis, tingites: Gentile, tingitanus.

Tios, vrbs Paphlagonie Ponti, à trio sacerdote Milesio: vel à Patro conditore, qui occupata Paphlagonia urbem appellauit rium, Strabo lib. 12, *σιφον* nominauit. Gentile, rianus vel riancus. Stephanus.

Tipanissa, populi iuxta Caucasum. Steph.

Tipasa, Prol. lib. 4. cap. 2, vrbs Mauritanie Cæsariensis: hodie *Tenefe*.

Tiphernû, Ciuitas Vmbriæ, quæ nûc ciuitas Castellî dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis, Latinisque literis apprime docto, sicut eius opera eloquenter elucebrata manifestè docent.

***Typhæus** Gygis de quo Ouid. lib. 3. Metam. Nec quo Centimanum deiecerat igne typhæa, Nunc armatur eo: Lucanus: Vndat apex Campana fremens, cui saxa vaporat Cõditus Inarimes æterna mole typhæus.

Tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta est gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione socius.

Tiræsius, vates thebanus, Eueo patre genitus, qui cum aliquando in Cithærone vidisset duos dracones coeuntes, obseruata fœmina ex iis, occidit illam: quo factò in fœminam & ipse mutatus est. Deinde cum rursus post septem annos eodem pacto & marem draconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Quo factum est, vt exorto postea iocoso inter Ioue & Iunonem certamine, virine, an fœminæ maiorem ex Venere voluptatem caperent, ille potissimum iudex sit adhibitus, vt qui vtrunque fuisset experius. Tiræsius autem pro Ioue sententiam tulit, asserens multò plus ex coitu voluptatis perci-

pere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus est. Alij verò propterea excæcatus dicunt, quòd Palladem nudam in fonte conspexisset. Iupiter autem in solatium visus amissi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlysses apud Homerum libro 10. Odyss. multaque ab ea futura edocetur. Autho est Strabo libro nono. tirese monumentum fuisse sub tilphosso monte Bœotie, iuxta fontem eiusdem nominis, vbi profugus diem suum obiit, cum iam senex gelidissimâ Tilphossæ aquam hausisset, ibidemque thebanos sepulto diuinos honores tribuisse.

Tiria, vrbs Leucosyrorum: Gentile, tiricus. Stephanus.

Tiridates, Magus, de quo apud Suetonium in Nerone, & Plin. lib. 37. Erat & Romæ in septima regione via, quæ lata dicebatur, locus, ab equo tiri datus regis Armeniorum nomen habes, vt Publius Victor scribit.

Tiriscum, Ptolemæo libro tertio, capite primo, quod iam taros dicitur, Daciæ vrbs: hodie Crofsehana.

Tirizibani, vel Tiriza, vrbs Paphlagonie: Gentile, Tirizi, & apud Ctesiam Tirizibani. Stephanus.

Tirisa, vrbs Mygdonie in Macedonia, à Tirse vna ex vxoribus filij Mygdonis: Gentile, tirisæus. Stephanus.

Tiryus, tis, gene. masc. fluuius Argiuis. At tiryus, generis fœmini, nomen patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argis, à Plinio Tiryntha vocatur. Vnde & Hercules Tirynthius appellatus est, quannus Thebanus quoque dicitur.

Tiryus, vrbs, Steph. dicta est à tirynthe filia Halonæ amphitryonis soror erat. Vocabatur autem prius Halicis, eò quòd multi Hermonei illic piscantes habitarent. Hom. *Οἷο' ἄρηθ' ἢ Ἰχθῶν, τῖρωθ' ἄτι τὰ χιθῶνα*
Gentile, tiryntius, fœ. *τιρωθῖς* & tiryntis. Stephanus.

***Tisamenus** filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.

Tisandrus, Vide Theffander.

Tisara, portus & oppidum Datinorum. Stephan. in Artifara.

Tisarantus, fluuius Scythie, secundus post Ordesum. Herod. lib. 4.

Tisfa, vrbs Italia: Gentile, tyfiates. Steph.

Tisias, Stefichorus poëta ante dictus, sed à chorea id nominis sortitus est.

Tisiphone, vlticè cædis significat, Est enim vna ex furiis, à cædibus plectædis dicta, cui curæ sit mortis vltio.

Tisis, vrbs Aegypti, quam condidit tisis: Ciuis, tises. Steph.

Tisobis, fluuius Britannie, teste Ptolemæo libro 2. capite 3.

Tissa, Ptolemæo libro tertio, cap. 4, Sicilia vrbs:

hodie Tisse. Steph. parua regio Sicilia. Gentile, Tiffæus.

Tissamæus, filius Orestis, Mycenis regnauit.

Tissaphernes, rex Persarum, Agesilao bellum indixit, anno mundi 3562.

Titacida, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioscuris prodidit: inde Titacides. Steph.

Titan, anis, siue Titanus, ni, Cæli & Vestæ filius, frater Saturni, natu maior, ad quem quauis paternæ hæreditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & forem in Saturnum propensiores esse sentiebat, suo illi iure ea cæsis lege, ne quam sobolem masculam educaret, sed cæli imperium ad liberos suos rediret. Verum cum postea Opis dolo factum intelligeret, vt primum Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clam essent educati, eaque via liberos suos auita successione deiectos videret, vnâ cum filiis suis (qui & ipsi Titanes dicebantur) bellum aduersus fratrem suscepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnâ cum matre & fore in hostium manus peruenerit, arctissimæque custodiæ fuerit inclusus, donec aduultus Iuppiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis: quò factum est, vt Poëtæ Titanem non rarò pro ipso accipiant Sole. Hinc Titanius, adiectiuum.

Titana, norum, regiuncula Sicyonia. dicitur etiam singulariter. Gentile, Titapius. Nunc autè, inquit Steph. Teutanium vocatur.

Titanus, Plin. lib. 5. cap. 30, fluuius Acolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

Titaræus, fluuius Theffalie, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus est) ortum habens, decurrensque versus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit: ob aquarum tamen crassitudinem illi non admiscetur, sed in modum olei superfluit. Plinius Euroton vocat libro 4. cap. 8. Lucanus Titaresum appellat per quatuor syllabas lib. 6.

Titaron, vrbs Theffalie. Gentile, Titaronius. Stephanus.

Tithonus, Laomedontis Troianorum regis filius, qui cum ob formæ præstantiam ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus est, & curru eius in Aethiopia auctus, vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poëtæ, hunc summi muneris loco longissimam vitam ab Aurora petiisse: eaque impetrata, cum ætates plurimas vixisset, decrecente quotidie ex senio corpore, tandem in cicadam versum fuisse.

Tithoræa, vrbs Bœotie, à tithoræa nympa (Pausanias lib. nono) vbi Zethus & Amphion sepulti sunt in cacumine Parnasi. Ciuis, Tithoræus. Stephanus.

Tithras, vicus in tribu AEgeide: inde Tithrasius. Steph.

Tithronium, vrbs Phocidis. Gentile, Tithroncus.

Stephanus.

Titii Liuij duo fuerunt. Alter tragicædiarum scriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuijo Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus est. Alter Parauianus, qui floruit sub Augusto, laudatur in historia, cū sit in narrando miræ iucunditatis, clarissimæque candoris. scripsit vniuersam historiam Romanam.

Titia curia, & Titienfis tribus, dicta à Tito Tatio. Festus.

Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis, scripsit libros provinciarum pulcherrimos: appellabatur Simia sui temporis, quòd omnia probè imitaretur. Capitol.

Titij, sacerdotes Apollinis, à Titij auibus, quas in auguriis certis obseruare solebant, sic appellati, vt ait Varro 4. de ling. Lat.

Titius, Syriæ præfectus, anno mundi 3956.

Titoneus, nomen montis apud Dionysium libr. 1. Gigantialis: incola similiter Titoneus. Stephanus.

Titornus, bubulcus fortitudinis monstroæ, cū Milone Crotoniata de robore certauit, vicitque, cū pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedè, ipsis per vim conantibus rescilire, traheret. Aelianus. Vide Tritanus.

Titus, clarissimus Romanorū princeps, Vespasiani filius, frater Domitiani. Tranquillus.

Titus, nomen viri, cognomento Iusti. act. 18.

Titus AEmilius Mamercus, consul. anno ab vrbe condita 3494.

T. Annius Fufius, consul. anno mundi 3811.

T. Annius Rufus, consul. ab vrbe cond. 626.

T. Antonius, Decemuir. ab vrbe cond. 304.

T. Apronius, consul. ab vrbe cond. 869.

T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius, xvii. Romanorum imperator, regnauit annis x x i. mens. iij. anno salutis 140.

T. Cæcilius Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe condita 311.

T. Claudius Nero, consul. ab vrbe cond. 552.

T. Coruncanus, consul. ab vrbe cond. 473.

T. Didius Viuius, consul. ab vrbe cond. 656.

T. Ebutius Helua, consul. ab vrbe cond. 255.

T. Furnius, consul. ab vrbe cond. 737.

T. Geganius Macerinus, consul. ab vrbe condita 322.

T. Genucius, Decemuir. ab vrbe cond. 303.

T. Herminius Aquilinus, consul. ab vrbe condita 248.

T. Iunius, consul. ab vrbe cond. 821.

T. Largius Flauus, consul. ab vrbe cond. 253.

T. Lucretius, consul. ab vrbe cond. 246.

T. Manlius Torquatus, Dictator. ab vrbe condita 404. 407.

T. Meneuius Lanatus, consul. ab vrbe condita 277.

T. Minutius Augurinus, consul. ab vrbe condita 449.

- T. Numitius Priscus, consul. ab vrbe cond. 285.
 T. Pinarius, magister equitum. ab vrbe condita 363.
 T. Quintius Barbatu Interrex, ab vrbe condita 311.
 T. Quintius Barbatu v. consul. ab vrbe condita 312.
 T. Quintius Capitolinus, Trib. milit. ab vrbe condita 351.
 T. Quintius Cincinnatus Pœnus, consul. ab vrbe condita 328.
 T. Quintius Cincinnatus Pœnus, Trib. mil. ab vrbe condita 330.
 T. Quintius Crispinus, consul. ab vrbe condita 546.
 T. Quintius Flaminius, consul. ab vrbe condita 556.
 T. Quintius Flaminius Appellu, cōsul. ab vrbe condita 631.
 T. Romuleius Decemuir. ab vrbe cond. 303.
 T. Saturninus, consul. ab vrbe cond. 950.
 T. Sempronius Gracchus, consul. ab vrbe condita 577.
 T. Sempronius Longus, consul. ab vrbe condita 536.
 T. Seruius Fidenas, tribunus militū. ab vrbe condita 332.
 T. Statilius Taurus, consul. ab vrbe cond. 728.
 T. Valerius, consul. ab vrbe cond. 424.
 T. Virginii tricostrus, consul. ab vrbe condita 258.
 T. Virginii Cælimontanus tricostrus. ab vrbe 307.
 T. Veturii Caluini, consul. ab vrbe cond. 433.
 T. Veturii, Decemuir. ab vrbe cond. 303.
 T. Vetusius Geminius, consul. ab vrbe 260.
 T. Vinidius Quadratus, Syriæ præf. anno salutis 52.
 Tityrus, nomen pastoris apud Virg. & theocritum in bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretæ, vt scribit Zacharias Scholiastes Theocriti.
 Tityus, Iouis filius ex Elara, Orchomeni filia, quæ cum Iupiter compressisset, grauidamque reddidisset, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viscera eam occultauit. Instante verò legitimo partu tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa est, qui quod dehiscente terra luci redditus esset, Terræ filius creditus est. Hic cum postea adultus, Iunonis instinctu Latonam de stupro interpellasset, vimque illi inferre conatus esset, Iouis fulmine ictus, aut, vt alij malūt Apollinis telis confixus est, & ad inferos detrusus, vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, iecurque perpetuò cum Luna renascens, vulturi, aut (vt Hygino placet) serpenti excedendum præbere. Ouidius quarto, Metamorph.
 Tityus item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax sanè & satis acutus, sed tamen solutus & mollis in gestu, vt saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset.

- Tlepólemus, Herculis & Astioches filius, quanti ex Ephyra vrbe Peloponnesi rapuerat, vt est author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporisque proceritate insignis. Hic cum adoleuisset, Licymnium auunculum suum Marte progenitum, & patri suo charissimum iam senem interfecit. Propter quod fabricatus nauibus, contractaque iuuenum manu, patriam reliquit, Rhodumque tenuit, in qua trium vrbiū regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium classe Græcis suppetias tulit: quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.
 Tletes, populi Iberici, iuxta Tartessios. Steph.
 Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices nymphæ filio. Gentile idem, vel Tlocus, vel Tloites, vel Troius. Est & alia Tlos, vrbs Sidæ: possessuum, Tloicus. Stephan. Prioris meminit Strabo libro 14.

T M

- Tmares & Tmarus, Vide Tomarus.
 Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profuit, aureas trahens arenas. Ouid. 6. Metamorphos. Antiquis Tmolus dicebatur per tres syllabas. Plin. lib. quinto, cap. 29.
 Tmouus, filius Tremyli & Praxidices, in Lycia nat' Tnyffus, vrbs Cariæ: Gentile, Tnyffus. Steph.

T O

- Toárdus, rex Anglis celsit, anno salutis 925.
 Tob, Nomen terræ, ad quã fugit Iephth. Iud. 11. Verisimile est esse in tribu Gad: fugere enim noluit ad alienigenas.
 Tob-adonias, Nomen viri, 2. par. 17.
 Tobia, sive Tobias, Nomen viri. 1. esd. 2. zach. 6.
 Tóbias, v. episcoporū Hierusalé, Zachariæ successor, anno sal. 104.
 Tóbius, Ptolem. lib. 2. cap. 3, Britannia insulæ Fluius, ad cuius ostia est oppidum quod Tenue vulgò dicitur.
 Togata Gallia Gallicè *La Gaule de dela les Monts* Vide supra, Gallia.
 *Toluntius est auguris nomen qui pro turno belauit in Aeneam: Verg. lib. 12. Expediuntque manus primusque Toluntius Augur.
 Toléntum, Italia oppidum in Piceno: à quo Tolentinenses, populi dicti Plin. cap. 13. lib. decimotertio.
 Tolérium, vrbs Italia: Gentile, Tolerinus. Stephanus.
 Tolétum, Ptolemæo libro secundo, capite 6, alio nomine Serezola dicta, Hispania vrbs: vulgò *Toledo*.
 Tolistóbij, populi Galatiæ occidentalis, qui ex Cælogallia in Bithyniam migrare. Eratosthenes

- τὰς τὸ Βαυλὸς* nominat. Steph. Vide THOLISTOBOCI.
 Tólophon, vrbs Locrorum Ozolorum: Gentile, Tolophonius. Stephanus ex Thucydidi lib. 3.
 Tolósa, Tectolagum, Narbonensis Gallia vrbs nobilissima, à qua Tolosoni, Tectolagi Plin. lib. 3. cap. 4. dicti. Notum est adagium, Aurum habet Tolosanum. De cuius raptu quæssionem aliquando habitam Romæ scribit Marcus Cic. lib. de Natura deorum 3. Gell. lib. 1. & Iustin. 12.
 Tolúmnus, Veientium rex, Romanorum legatos interfici iussit, ab vrbe cond. 317.
 Tómarus, Straboni & Stephano mons Thesprotiorum, Dodonæ oraculo imminens, centum fontibus inclutus, qui & Tmarus dicitur per concisionem. Strabo lib. 7.
 Tómeus, vrbs iuxta Odeffum, Strabo lib. 7. Ciuis, Tomites. Steph. Vide TOMOS.
 Tomæus mons, iuxta Coryphasium Pyli, similis *quibus*, id est, cultro furorio. Steph.
 Tomissa, regiuncula distinguens Cappadociam à Tauro. Gentile, Tomisenus & Tomiseus. Steph.
 Tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidij exilio nota: ab eo dicta: quod illic Medea Absyrti fratris membra frustulatum conciderit, vt patrem insequentem remoraretur. Ouidius 3. Tristium. Conditam apparet à Milefis: quod & ipsum testatur idem Ouidius Trist. 1.
 Tómyris, Massagetarum regina in Scythia, quæ potentissimo Persarū regi Cyro bello congressa est, ipsumque & vitæ & castris spoliavit ad vlciscendam filij mortem, quem ille prius à matre obuam missum cum suis per insidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in virem humano cruore plenum demisit, his verbis insultans: Filij mei sanguinem hausisti, & meum sitisti Cyre: at ego cruore te saturabo. Herod. Vide Suidam & Iustinum lib. 3.
 *Tonemphoz populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur.
 Tongri, Gallia populi, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. vulgò *Brabantini*.
 *Tonius nomen Tibicinis apud Mantuanū. In Bucolicis. His verbis.
 Et cum multifori Tonius cui tibia buxo Tandem post epulas & pocula multi colorent Ventrículum sumpsit, buccalque inflare ruberes Incipiens oculos aperit, ciliisque leuatis Multotiesque altis flatu à Pulmonibus hausto Virem implet, cubito vocem dicit tibia presso Nunc hac nunc illuc digito saliente vocauit Pinguibus à mensis iuuenes ad compta cantu Saltidico, dulcique diem certamine clausit.
 Tonos Concoleros, xxxviii. Assyriorum rex, Vide SARDANAPALVS.
 Tópazos, Plinio lib. 6. cap. 29. insula in mari rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, splendoréque aureo refulgens, vt interdum videri non possit. Stephano insula Indica, in qua

- cuiusdem nominis gemma, colore recentis olei reperitur. Gentile, Topazius.
 Toránus, mango quidam: qui, vt author est Plinius lib. 7. cap. 12. Antonio iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Asia genitum, alterum trans Alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Postquam deinde sermone pueros detecta fraude, à furente increpitus Antonio est, inter alia magnitudinē pretij coquerente (nam ducentis mercatus erat sestertii) respondit versutus, ob id ipsum se tanti vendidisse, quoniã non esset mira similitudo in illis eodem viro editis: diuersarum quidem gentium natales tam concordia figura reperiri, super omnē esse taxationem: adeoq; tempestiuam admirationē intulit, vt ille proscriptor animus, modò cōsumelia furens, nō aliud in censu magis ex fortuna sua duceret.
 Torétæ, populi pontici. Steph.
 Tórnacum, Ciuitas Gallia Belgica.
 Toro, vide OCTODVRVM.
 Toróne, Plinio lib. 4. cap. 10. Macedonia oppidū. Stephano vrbs est Thracia, à Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Est & alia Torone post Troiam condita. Ciuis, Toronæns: (al. per duplex rr.) Est item Torrhonna Sicilia. Vocatur & sinus Toronæus, qui est à Canastræo ad Derthin vsque. Steph.
 Torquatus, cognomen Titi Manlij, à torque impostum, quem occiso ad Anienem Gallo detraxit. Hic est ille Torquatus Mālius, cuius iussu cum filius aduersus hostem, à quo prouocatus fuerat, pugnasset eoque occiso equestria spolia victor ad patrem tulisset, subito eum, quod aduersus edictum suum, & rei militaris disciplinam fecisset, virgis cæsum securi iussit percuti.
 Torquatus Asprenas, consul anno ab vrbe condita 880.
 orrhébus, vrbs Lydiæ, à Torrhebo Atys filio: Gentile, Torrhebius, samininum Torrhebis. In Torrhede regione mons est Carius cum Templo Carij, qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacū quendam obambulans, Torrhebiã ab eo dictū, voce nympharum audita (quas Lydi Mufas vocant) Musicam edoctus est, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Steph.
 Torróna, Vide TORONE.
 Tortómion, vrbs inter Syriam & Armeniam: Gentile, Tortomias. Steph.
 Tortósa hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœnicia ciuitati opposita. Vide in ARADA.
 Tótilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, ceciditque, & omnia imperialia oppida cepit, anno ab vrbe cond. 1297.
 Tóxi & Toxiani populi Taurici, Stephano ex Herodiani lib. 7.
 Toxon Hunnus, Hetruriam populatus. Volater Ricius lib. 2.
 T R
 Trábala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabeus. Steph.

Trábea, nomen poëtae, cui inter Comicos octauus locus assignatur. Huius meminit Cicero lib. 4. Tuscul. & de Finib.

Tráchalus, orator, Domitiani temporibus sobrius, & satis apertus, & quem velle optima crederes, auditus tamen maior. Nam & vocis felicitas & pronuntiatio, vel scenicis suffectura, & decora, omnia denique ei quæ sunt extra, superfluerunt. Quintilianus lib. 10. cap. 1. qui sonum Trachali appellat.

Tráchea, vocatus tota Isauria: item Ciliciæ extra taurum pars vna Trachea, id est aspera, alia campestris vocatur. Strab. lib. 14. Hinc Tracheotes. Incipit à Coraceo.

Trachin, inis, Straboni, oppidum in finibus Phiotidis, ad Oetam montem & Thermopylarum angustias, à loci asperitate nomen habens, cum alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicitur. Plin. libro 4. cap. 8. In hac vrbe Ceyx regnavit, Alcyones maritus, quem Poëtae idcirco Trachinium cognominant.

Tracōnis, pars Iudææ, quam ferunt inter mōtem Libani & lacū Tyberiadis sitam esse. Cuius Tetrarches fuit Philippus, iuxta euangelium lucæ. Est & (vt Hieronymus inquit) trans Bosdrā Arabiæ ciuitatem in deserto, contra Australem plagam, quasi ad Damasum respiciens. Hanc gentem instituit Cis filius Aram. Iosephus. 7. Antiquitatum. Plin. lib. 5. cap. 18. qui eam Syriæ Palestinae regionem scribit.

Tragea, insula iuxta Cyclades. Est etiam vrbs in Naxo, vbi Tragus Apollo colitur. Eupolis per scribit, & pluraliter, τράγισσι. Cuius, Trageates. Steph. Strab. lib. 14.

Tragáta, regio Epiri, à Tragafo quodam, in cuius gratiam Neptunus salis desationem fecit. Vnde sal Tragafatus. Hinc & campus Alsus (forte Halis) dictus est à sale. Steph.

Trágilos, vrbs Thraciæ iuxta Chersonesum Macedonicam. Cuius, Trágileus. Steph.

Trágus Apollo, vide TRAGAEA.

Tragúrium, insula in mari Adriatico, adiacens Dalmatiæ, in qua est ciuitas eiusdem nominis. Ptol. lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 21. quo loco marmor insulae commendatur.

Traiána, Picenorum vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Potentia.

Traianópolis, vide POMPEIOPOLIS.

Traianus inter Cæsares optimus. Traianus Patricius, sub Iustiniano principe floruit. Scripsit temporum epitomen nobilem. Author Suidas.

Traianus, portus Tuscorum Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Trállia, pars Illyriæ. Dicuntur & Tralli & Tralles Nominatur item Troalida & Tralla. Steph.

Trállion, in Bithynia pertingit vsque ad Estaceni finem: Gentile, Trallij. Steph.

Trallis, ium, Asia vrbs inter Mæandrum & Caystru fluios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniz, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis

nominibus Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata.

Trallis oppidum Cariæ regionis in Asia minor. Plin. lib. 5. cap. 19.

Trampe, vrbs Ioniz: Gentile, Trampæus.

Trámpia, vrbs Epiri prope Bunimos. Cuius, Trampyeus & Trampyetes. Steph.

Transamúndus, Vandalorum rex, in Africa cxxx. Episcopos in Sardiniam exilio relegauit, quibus Symmachus quotidiana subsidia ministrare non cessauit. Diac. in Anastas.

Transalpina Gallia, eadem quæ Comata, diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunensem.

Transyluánia, vide DACIA.

Trápeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Steph.

Trápezus, vrbs iuxta Euxinum Pontum, Sinopensium colonia. Vocatur & Oezenis. Alia est in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope sinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Steph.

Traphe, vrbs iuxta Pontum, inde Trapheus. Stephanus.

*Traprobane insula est, cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurum & argentum & marmor simile testudinis: præterea Margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. apud eos, annona nunquam augetur, neque sunt fora neque lites. Herculem colunt. Populus regem eligit senecta clementiæque venerandum & liberos non habentem. Et si postea gignat, abdicant, ne regnum fiat hæreditarium. Rectores ei dant xxx. nec nisi multorum sententia quisquæ damnatur capite. Appellatio est ad populum. Rex si delinquit morte mulatur, nullo interueniente, sed auersantibus cunctis, & commercia etiam sermonis negantibus. Agros diligenter colunt. Pomis abundant: voluptas est in piscatu testudinum maximè, quarum superficie domos tegunt. Vita hominum centum annis modica. Vide supra Taprobane.

Tráfillo, Bauarorum rex, sese commendatum Pipino subdidit, anno sal. 756.

Trasimenus lacus, Plin. lib. 2. cap. 84. Vide TRASIMENVS.

Trochénij, populi iuxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

Trausi, populi quos Græci Agathyrfos nominant. Steph.

Trebátius, iurifconsultus, Cicëronis familiaris, vt perspicere licet ex familiaribus epistolis.

Trebéllius, Bulgarorum rex, anno sal. 702.

Trébia, Gallia Cisalpinæ fluius, non procul à Placentia, ex Apennino defluens, iuxta quem Annibal L. Semproniu Consulē maxima clade profigauit. Lucanum libro 2.

Trébia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars est Hispaniæ. Vnde Trebellicum vinum dicimus.

Trebónius, cum Bruto & Cassio tertius coniurauit contra Cæsarem: in Asia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissimè fuit. Cicero in Philippicis.

Trebonius

*Trebonius pudicæ sanctitatis miles, qui Lusium Marij ex sorore nepotem, castitati suæ stuprum & insidias molientem dedit morti: Plut. in Apoph.

Trébula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti sunt Trebulani, quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præstantissimi fiebant casei, qui à loco dicti sunt Trebulani. Martialis lib. 14. Prope Trebulanos sunt & alij populi, nomine Trebiani. Plin. lib. 3. cap. 5.

Trebiáni, Vide TREBELLIA.

Trecæ, arum, vrbs nobilis, & potens in Campania Callicana.

Trechus, Homero Iliad. 5, vir Aetolus, bellator egregius, à Marte in bello interemptus.

Tremiles, Vide PRAXIDICE & TREMILE.

Tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis, à Tremilo, qui ex Praxidice nymphe filios suscepit, Tmoun, Xanthum, Pinnaxum & Gragum Hos Tremileas Bellerophōtes Lycios nominauit, Hecataeus Tremilas vocat. Steph.

Tremilus, Vide TREMILE.

Tremithus, vicus in Cypri incolæ, Tremithusij, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum, vel quod tremuerit, cum Venus in eo apparuisset: vel à terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant. Stephanus.

Treus, regiuncula Thraciæ, & Treus, Thraciæ populi: Callimachus τρέτας dixit, Theopompus Treus. Steph.

Treuir, Ptolemæo, populi Galliz inter Belgas, ad Mosellam fluium, Leucis & Mediomatricibus finitimi, vetusti sanè, nomēque retinentes, nec pristinae cedentes famæ: apud quos insignis olim fuit cognoscendarum causarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiscus.

Tribállii, Epiri populi, Dardanis oppositi & Mœsiæ gentibus. Plin. lib. 4. cap. 1. Stephano, populi Illyriæ. Aristophanes in Auibus Barbaros deos quosdam per iocum Marathanotriballos vocat.

*Tribotes seu Triboci sunt populi Germaniæ in finibus Cætarum & Belgarum, finitimi Tullensibus: Basiliensibus, Lingonibus & Rheno: fere omnes germanica lingua vrentes. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Maguntinæ: nunc Argentineses latine dicti: quibus vulgaris sermonis cum veteri satis alludit vocabulum. Hi sunt in regione Alsacia (olim vt quibusdam placet) Heluetia, vulgò Le pays à l'entour de Strasbourg.

Trica, aut poti⁹ Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Thessaliæ, id nominis sortita à Tricca, Pæsi filia. Plinius verò lib. 3. cap. 10, Triccam & Apinam, opida quondam fuisse Apuliæ scribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbij ludibrium transierit. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam ostendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide APINA. Gentile, Triccaus.

Tricalon, vrbs Siccorum. Gentile, Tricalinus. Stephanus.

Tricata, castellum Phlasiæ. Gentile, Tricaneus & Tricoloneus, ambo de eadem regione. Steph.

Tricca, Vide TRICA.

Trichia, Ephesus olim dicta, Vide supra ex Stephano.

Trichónion, vrbs Aetoliæ, vnde Trichonicus, Trichonius, Trichonires. Steph.

*Triclana Diana vide supra statim post dictionem TICINVS.

Tricolóni, vrbs Arcadiæ, à Tricolono filio Lycaonis. Gentile, Tricoloneus. Stephanus. Vide TRICARRA.

Tricóngius, cognomen Nouelli Mediolanensis, qui gestis honoribus à prætura ad consulatum vsque peruenerat. Hic enim, tribus congiis epotis, spectante miraculi gratia Tybetio principe, præclarum cognomen sibi vindicauit.

Tricorynthon, vicus in Aëantide tribu: inde Tricorythius, Stephanus. apud eundem in Tetrapoli Tricorynthon legitur, sine n posty.

Tridéntum, vrbs ad Athesin sita, vulgò Trienta.

Trieres, vrbs Syriæ: Cuius, Trierites. Steph. Item gēs quædam dicta à Tricero, Ombriarai & Thracæ filio.

Trietérica, Bacchi facta: quæ quia tertio quoque anno sumptuosiora quotidianis Orgiis agitabatur, Trietérica dicta sunt Ouidio 9. Metam.

Trigáriu, locus iuxta campum Martium. Plin. lib. ultimo, cap. 13.

Trigémina porta Romæ dicebantur, per quam Trigemini fratres Horatiij exierunt.

Trinácia, Sicilia, à triangulari figura dicta est Triquetra. Trinacria autè à tribus promontoriis, Pachyno scilicet, Lilybeo & Peloro. Græci enim τρεῖ ἰουγα vocant, vel promōtoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid 2. Fastorum. Item Trinacrius, a, um: id est, Siculus.

Trinémis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trine-mia. Steph.

Trinésa, locus Phrygiæ. Gentile, Trineffæus. Stephanus.

Trinoántes, Britanniæ insulæ populi Orientales penes Iam esam æstuarium. Ptol. lib. 2. cap. 3. Trinobates Cæsar appellat.

Triocla, Siciliæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 4. hodie vocatur Triechala.

Trioditis Hecate, quod in triuis colatur. Steph.

Triópas, Thessalorum rex. Steph.

*Triphonius Mercurius dictus est quasi τριφώνος ἀνδρὶς τῶν τραπεζῶν, quod mercatores sese ad mores quarum cunque nationum accommodare norint. Cic. 3. de natura deorum.

Triópiōn, vrbs Cariæ, à Triopa vel Triope patre Erylichthonis. Dicitur etiam Triopia. Hinc Triopius & Triopicus, Triopitis. Steph.

*Triopius Apollo dict⁹ est à tripodibus græcis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopij, quos tamen è sacro victores auferre non poterant, sed ipsi deo relinquere cogebantur vel Apollo dictus est Triopius quasi τριόπιος ἀμωσ ab ἰα-

signi prudentia: vel à Triopa solis filio rege Thes-
salorum.

Triozénus, Thrax vnus ex his qui venerunt in auxi-
lium Troianorum. Homer. Iliad. 2.

Triphylia, eadem quæ Elis. Dicuntur autem Triphy-
li, quod & tribus numero tribubus collecti sunt,
vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytij.

Incola, Triphylus: fœ. n. Triphylis. Steph.
*Triphylus Iuppiter dictus est, à Triphylis popu-
lis vbi col. batur, habebatque templum in loco
campes tri positum, quod tum vetustate, tum ædi-
ficij magnificencia, tum natura loci habebatur mi-
rabile. Paleph. lib. 1.

Tripodiscus, vel Tripodisci, vel Tripodisce, vicus
aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidum trigeminum, quoniam Tirij, Si-
donij, & Aradij illud obtinere. Hinc Tripolitana
regio dicta est. Sunt autem duæ hoc nomine,
Africana scilicet, & Syriaca in Phœnicia. Oppida
Tripolis, Africana sunt, Abrotonum, Tophia &
Leptis magna. Pompon. Locus ex numero Tri-
polis dicitur. Vide Plinium & Strabonem & Me-
lam lib. 1. in descriptione Phœnicia. Tripolis in
Phœnicia, inquit Stephanus, dicta est, quod colo-
nias trium urbium, Aradi, Tyri, & Sydonis conti-
neat. Sunt & alia, Macedonia, Perhibia, Mese-
nia, Arcadia, Epiri, Ponti, & Ceria, quæ nunc Nea-
polis. Steph.

Tripolisi, vel Tripolissi, populi Thesprotici. Ste-
phanus.

Tripontium, Umbria oppidum, sic dictum, quod
treis habeat pontes.

Triptolemus, Eleusij (vt Hygino placet) aut (vt Pau-
sanias maualt) Celei Eleusinis regis filius, qui
primus in Græcia agriculturæ rationem creditur
inuenisse. Eleusina (inquit Seruius) ciuitas est At-
tica: prouincia, non longè ab Athenis, in qua
cum regnaret Celeus, & Cererem filiam quaren-
tem liberalissimè hospitio suscepisset, illa pro re-
muneratione ostendit ei omne genus agricultura-
ræ. Filium quoque eius Triptolemum recens na-
tum, per noctem igne fouit, per diem diuino la-
cte nutrit: & eum curru impositum, qui alatis
serpentibus trahebatur, per totum orbem misit,
ad istum frumentorum hominibus indicandum.
Vide CERE.

Tritemis, Vide TRITRES.

Tritemegistus, qui etiam Mercurius, nepos maioris
Mercurij, quem fabulantur fuisse filium Nili.
Hunc tamen secundum asserunt occidisse Argum,
Aegyptiisque præfuisse, & leges literasque tradi-
diffe: sed literarum characteres, animalium, arbo-
rumque figuræ habuisse. Hic condidit urbem,
quam à se Hermopolim nominauit. Dicitur est
autem Tritemegistus, quod & philosophus maxi-
mus, & sacerdos maximus, & maximus denique
rex fuerit. Consueuerunt enim Aegyptij ex om-
ni philosophorum numero sacerdotes, ac rursus
ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem vt phi-
losophos sapientia, ita religione sacerdotes ex-

celluit, ac mox in imperio administrando iustitia
superiores omnes reges superauit. Hic primus à
physicis ad diuinorum speculationem crexit. Pri-
mus de maiestate Dei, de dæmonum ordine, ani-
marumque mutationibus sapientissimè disputa-
uit. Scripsit multa volumina, quibus arcana myste-
ria & oracula panduntur. non enim vt Philoso-
phus solum, sed vt propheta futura sepe prædicit.
Diod. Sicul.

Tritæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaia: Ciuis, Tritæus. Steph.

Tritanus, vt author est Varro in relatione prodigio-
sa fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio
Samnitium rectis & transuersis neruis non mo-
dò crate pectoris, sed & manibus cancellatis, &
brachijs omnes aduersarios leui tactu, ac penè se-
curis congressionibus vicit. Hic habuit filium
Cnei Pompeij militem pari fortitudine natum,
qui hostem se prouocantem ita spreuit, vt inermi
dextra eum superauerit, & caprum digito vno in
castra imperatoris sui reportauerit. Plin. li. 7. cap.
20. Vide TITORNVS.

Tritánico, Vide TRITONICE, quod magis pla-
cet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, vrbs Troica, ab Arisbaeis condita: Ciuis, Tri-
tæus. Est & alia inter Phocidem & Locras Ozo-
les. Triteas verò per duplex t, in Achaia est. Steph.
Vide TRITEES.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto lib. 1. Vide
TRITEA.

Triton metallum, Hispaniæ vrbs, Ptolemao lib. 2.
cap. 6. hodie Tafalla.

*Tritogenia pallas dicta est, quod scientiarum sit
inuentrix: Tritogenias enim nomine significatur pru-
dentia: potest & videri sic dicta quod *τριτόμων* id
est, tertio mense nata sit, qui postea sacer fuit Athe-
niensibus: vel quod è Iouis capite profiliuit: Tri-
to enim Pæoti caput vocant: vel quod eadè
cum luna credatur, quæ tertio post coitum die ap-
parere incipit: vel autore Suida, quod *τριτη μήνη*
ερέμει, *ημέρα άπασιώνά τριτωνήν* quod tertio loco post
Dianam & Apollinem nata sit. Paleph. libro se-
cundo.

Triton, deus marinus, Neptuni & Salaciae marinae
nymphæ filius, quem poëtae fingunt Neptuni tu-
bicinem esse.

Triton, Africae fluius, ex Tritonide palude eru-
pens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia
est appellata, quod circa hunc fluium vel lacum,
primum apparuerit. Virgil. 2. AEneid.

Tritonia, dicta est Minerva, quod temporibus Ogy-
gij regis ad lacum Tritonis virginali primum ha-
bitu apparuerit. * vel Tritonia per syncopen pro
Tritogenia quasi prudentissima, vnde Democri-
tus dicebat eam Tritoniam vocatam quod tria hæc
mortalibus largiretur, *βελιότηρ καλῶς, κρινετη έρῶς,*
ημέρα τριτῆς δμῶς: Paleph. lib. 2.

Tritónice, ponti vrbs, eadem Tomos appellata, de
qua antè diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Trito-
nius. Steph.

Tritæa, Vide TRITEA.

Triuia, Dianæ cognomen, ab eo impositum, quod
triuijs præflet, vnde & tres facies habere fingebatur.
Ouid. 3. de Pont. Eleg. 2.

Protinus immitem Triuia ducuntur ad aram,
Euincti geminis ad sua terga manus.
Virgil. 6. AEneid.

Arque vnâ Phœbi, Triuiaque sacerdos.
Triumphalis porta, Romæ dicta est, quod per eam
triumphi agerentur, hoc est, triumphantes victo-
res in urbem deducerentur.

Trizi, populi iuxta Istrum meridiem versus. Steph.

Troalida, Vide TRALIDA.

Troas, Troadis, regio est Asiae minoris, quam Ptole-
maus minorem Phrygiam appellat, Hellepon-
to adiacens. Hanc Homerus ab AEsopo fluuio vs-
que ad Caici fluminis ostia produxit. Plinius au-
tem, ceterique recentiores Lecto promontorio
eam ab AEolide diuidunt. In ea fuit Ilium, mille
quingentis passibus à portu distans, Homeri &
Virgilij carminibus nobilissimum.

Troemi, vel Trocmeni, populi Galatiæ.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui, vt testatur Ho-
merus libro Odyssei 4, aptus ad decipiendum, multa
hominibus mala infixit: atque Vlyssi persuasit, vt
in Phœniciam, vbi ipsius domus & substantia erat,
proficisceretur.

Troezen, ènis, oppidum fuit Peloponnesu, ad sinum
Argolicum, Pirthei olim regia, & Theci patria,
qui inde à Poëti Troezenius appellatur. Ouid. 5.
Metamor.

Hic Ixionides, illic Troezenius heros.

Troezenij, populi, sive societatis Atticæ illustres, in-
quit Pomponius Mela in Chersonneso siti, ad
quos recto cursu ex Piræo commodissima nauigatio
est. Eo igitur tempore, quo Xerxes cum tan-
tis copiis in Græcia traiecit, cum Themistoclis o-
raculum interpretantis sententia valuisset, vt ter-
ra relicta, mari se conderent, iuuentutem om-
nem Athenienses in triremes imposuerunt, plu-
rimi verò parentes & vxores in Troezenem, Troe-
zenius eos humanissimè suscipientibus. Dece-
runt enim, vt hi publicè alerentur, duobus obo-
lis in singulos distributis: puerisque facta pote-
stas, vt vndeunque liberet, poma acciperent, &
pro his erudiendis, magistrum merces persoluta est.
Eius decreti author Nicagoras fuisse traditur. Ha-
ctenus in Themistoclis vita. Plutarchus.

Troezenus, vide TROIZENVS.

Trogilos, vrbs in Sicilia, & regio Macedonia: Gen-
tile, Trogilius. Est item Trogilia Mycales, quæ
Trogilon quoque vocatur. Steph.

Troglodytae, populi Aethiopiae caernas incolen-
tes. De quibus Plinius & Hieronymus contra Io-
uinianum, Nomades, & Troglodytae, & Scythæ,
& Hunnorum noua veritas, semicrudis vescun-
tur carnibus: & nullarum opum domini, (inquit
Mela libro 1.) strident magis quàm loquantur.

Specus subeunt, alunturque serpentibus. Hactenus
Pomponius Mela. Vide REMEMBI,

Troi, vide TAVRISCI.

Troia, regio minoris Asiae, teste Seruio, cuius caput
fuit Ilium, Homeri Virgiliique carminibus no-
tissimum: ita dicta à Troë rege, Erichthonij filio,
cum antea à Teucro Teucra, & à Dardano Dar-
dania diceretur. Non rarò tamen Troia à Poëtis
pro ipso accipitur Ilio. Ouidius in Epistola Pene-
lopes ad Vlysses:

Troia iacet certè, Danais innisa puellis.

Virgil. 3. AEneid.

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Troius.

Troicus mons, & Troites, fluuius, in Aegypto sunt,
Stephano, nimirum iuxta Troiam, Aegypti ciui-
tatem.

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili auda-
cia ferox, cum Achille congredi non dubitauit: à
quo nullo negotio interemptus, temeritatis suæ
pœnas dedit. Virgilius 1. AEneid.

Parte alia fugiens amissis Troilus armis,
Infœlix puer, atque impar congressus Achilli,
Fertur equis, curruque hæret resupinus inani.

Troites, vide TROICVS.

Troizénus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in
auxilium Troianorum.

Trophimus, Vir Ephesus. act. 20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex
quinque lapidibus struxerunt. Steph.

*Trophonius vates fuit quispiam, speluncam habi-
tans, in quam qui descendebat perpetuo agela-
stus, & irrisibilis erat. Vnde proverbiū, i anthro
Trophonij vaticinatus es.

*Trophonius Iuppiter dictus est, quod redderet o-
racula in specu trophonio de quo sic Strabo: leba-
dia quidem est vbi Trophonij Iouis constructū
est oraculum, hiatus subterranei descensum ha-
bens, eò autem descendit suscepturus vaticinium.
Paleph. lib. 1.

Tropis, insula quædam. Steph.

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonij filius, &
pater Ili, Assaraci & Ganymedis, à quo Phrygia
minor Troas appellata est. Virg. 3. Georg.

Assaraci proles, demissæque ab Ioue gentis
Nomina, Tróque parens, & Troiæ Cynthius
author.

Quin & Troiani ab huius nomine Troës dicti
sunt. Virgilius 1. AEneid.

Egressi oprata potiuntur Troës arena.

Trossulum, oppidum Tusciae, circa Volscinios pas-
su nouè m. à quo Trossuli dicti sunt eius incolæ.
Trossuli etiã dicebatur equites, q̄ Trossulū, oppi-
dum, vt ait Plinius lib. 33. cap. 2, sine vlllo adiuu-
to peditū cepissent: quod nomen durauit vltra C.
Gracchum, cum antea celeres, à Celere Remi in-
trectore, postea Flexumines, à flectendis animis,
quoniam iudices erant: suæ à flectedis equis. Iu-
nius, Quod ad equestrum ordinem pertinet, an-
tea trossulos vocabant, nunc equites vocant.

Tróyphas, v r r. Arginorum rex, regnavit annis x l v l. ante urbem cond. 616.
Truētus, fluvius Picenorum, qui vulgò nunc *Fronte* vocatur. De quo Ptolemæus lib. 3. cap. 1.
Trutonia, vide **L O C O R I T V M**.
Trychæ, vrbs Eubœæ: Gentile, Trychæus. Apollonius Trychantem vocat, unde Trychantius deriuari potest. Steph.
Tryphæna, mulier. roma. 16.
Tryphiodorus, Aegyptius poeta, scripsit Marathoniaca. Excidium Ilij Odyssæam, id est, poema de erroribus & laboribus Vlysis. Paraphrases comparationum ab Homero positarum. Author Suidas.
Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Augusti tempore, scripsit de copia orationis, de orthographia, & alia à Suida commemorata. Triphon, Origenis auditor, ad quem nonnullæ eius extant epistolæ, in sacris literis eruditissimus fuit, ut eius multa ostendunt monumenta. De hoc scribit Hieronymus.
Tryphôsa, mulier. roma. 16.
Tubal-cain, Filius Lamech ex Sella vxore sua. geneſ. 4.
 * **Tubantes** Germaniæ populi, qui Phrysiæ partem mari Oceano, Rheno fluuio ac lacubus proximâ saltibus & paludibus abundantem incoluerunt, quam antea Manni populi habitabant: Tacitus.
Tubianci, Arabes, iidem Nabathæi. 2. mach. 12.
Tuæsis, æstuarium maris Britannici apud Ptolemæum lib. 2. ca. 3. vulgò *Tuæde*, iuxta quod Beruicia, munitissimum oppidum regis Anglorum in finibus Scotiæ: vulgò *Berunycl*.
Tübero, Romanus, is notissimus est ex Ciceronis oratione pro Ligario. Est item tubero, fluvius apud Indos, Pomponio Melæ lib. 3. Plinius cap. 23. lib. 6. Tuberum appellat.
Tuberôbis, fluvius Britannicæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 2. vulgò *Abedeny*.
Tüberum, Plinio libro 6. cap. 23. flumen nauigabile, quod circa Pariræ.
 * **Tubilustria** festa quæ & Lustria festa dicta sunt, festa erant apud Romanos. quibus tubæ sacrorum in atrio Saturio expiabantur die 23. Martij: Varro & Festus.
Tucca, L. Varus & Plocius, viri doctissimi, amici Virgilij, hæredesque ex parte testamenti relicti, iussu Augusti carmina Aeneidos emendauerunt, hac lege, ut nihil adderent, ut Seruius tradit.
Tucris, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs: vulgò *Trudela*.
Tudæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. vrbs Hispaniæ: hodie *Tyde* in Gallicia.
Tudertum, ti, & Tunders, dertis, Stephano, vrbs Tyrreniæ, oppidum in ducatu Spoletano. Silius libro 4.
 Et grandiuicolum celsæ de colæ Tudertem. Gentile, tudertinus. Vide **T V R D E**.
Tuditânus, nomen propriû viri, quod caput mal-

leo simile haberet.
Tugini, populi in Heluetis, quorum meminit Strabo libro 4. & 7. vbi de Cimbris. Eorum oppidum Tugium est, quod vulgò *Zug* vocant, in primis amœno situ, à Septentrione planitie pratorum ampla, ab Occidente piscoso lacu, à Meridie supra laci longitudinem alpium prospectum, ab Oriente verò partim pascuo, partim syluoso colle conspicuum. Hi se Tigurinis, Lacernatibus, Vriensibus, Suicensibus & Subsyluanis perpetuo fœdere iunxerunt anno ab vrbe redempto 1312: & in ciuitate Heluetiorum septimum locum tenent.
Tulcis, modicus amnis Hispaniæ ad tarraconem, ut scribit Pomponius lib. 2.
Tulga, Gothorum rex, regnavit annis x r. anno salutis 638.
Tulphárdum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Gottingen*.
Tulifürgium, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ: hodie Brunsviga, vulgò *Brunsvig*.
Tüllia, filia Seruij, sexti Romanorum regis, tarquinio Superbo nupsit, quia postea, ut regno potiretur solus, fœcerum suum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum æstuasse, ad eum ut cum intellexisset patrem interfecit, vehiculo se properè ferre iusserit, quo interfectori gratularetur. Quam autem inter eundem comperto cadauere, equi & auriga constitissent, erubescerentque mortuum cõculcare, mulier nefaria curram super faciem mortui patris duci iussit. Vnde Ovid. in Ibin, Infamemque locum scelceris quæ nomine fecit, Prescit, & inductis membra paterna rotis.
 * **Tullingi** erant populi finitimi heluetiis inter Cæltas non longe ab Allobrogibus: & ut quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ turegi oppidi, nunc inter Heluetios siti (quod forsam tunc ex illorû pagorum numero nõ erant in Constantiensis diocesis) habitantes, sed ab Allobrogibus fatremoti. Quidam autem interpretantur turegum quasi Duregum id est Duorum regum: & tulingos credunt tunc Lotaringos esse dictos, nomine composito ex Lotario eorum rege Carolomani Stirpe. Vulgò *le pays à l'entour de Toul en Lorraine*.
Tüllius, nomen oratoris Latinorum omnium principis, qui M. Tullius Cicero Arpinas est.
Tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Vulgò *Tulle, Toll*.
Tullus Hostilius, tertius Romanorum rex, ne ipso quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, pacisque artibus sub Numæ afluatum, ad belli studia reuocauit. Virgil. 6. Aeneid.
 - cui deinde subibit
 Otia qui rumpet patriæ, residensque mouebit.
 Tullus in arma viros, & iam defueta triumphis Agmina, &c.
Tunnés, Saracenorum rex, anno sal. 1144.

Tunetum, siue tunitium, tumulus erat editior, unde Scipio spectauit Carchedonios ad Romanam classem exurendam proficiscentes. Nostra tempestate regis Libyci ciuitas Metropolis est, in qua veluti ampliore & magnificentiore loco cõsuevit habitare, & Tunisæus rex appellatur. Hæc Eutropius lib. 4. continuis sedecim diebus arsisse perhibet, ac L. Cæcilio Metello & rito Flaminio consulibus, in Aphrica iussu Senatus reparatam, quæ nunc manet, annis viginti duobus euolutis, postquam à Scipione fuerat euerſa. Abeſt Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè passuû. A Tuneco Tunetæi dicti sunt, quos Sidonius Tunisæos appellat.
 * **Tungri** Belgarum populi, qui cis Rhenum & Mosam inter Eburones numerantur. Oppidum est nomen retinens, olim ciuitas episcopalis. Huius sedes postea fuit ad Leodiensem urbem translata, usque ad cuius mœnia, ut plerique volunt, Oceanus protendebatur, cuius rei quædam illic vetusta adhuc monumenta videntur.
Turârius, vicus Romæ. Asconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario est, sub Basilica seſtentibus.
Turbo, onis, proprium nomẽ gladiatoris. Horatius libro 2. Serm.
 Corpore maiorem rides Turbonis in armis.
Turcæ, teste Pomponio libro 2. populi sunt Scythici iuxta Thyſſageras & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate nostra latissimè imperitant: Turci vulgò dicti, ignauia quidem nostra magni, sed post Macedonas & Romanos sine dubio potentissimi Hermolao. Vide in dictione **T H V S S A G E T A R**.
Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Tudea, Silio: Tudertum hodie, Vide supra.
Turditania, regio Iberiæ circa Bætin fluuium, quæ etiam Bætica: Incolæ, Turditani & Turduli. Artemidorus turrytaniam vocat, & incolas turros & turrytanos. Steph.
Turduli, Stephano, & Bastuli, populi in Hispania Bætica præcipui, ut & Bætica Turdetania dicta sit Strabo. lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 1. Abana autem (inquit) Atlantico Oceano obuersa Hispania, Bastulorum, turdulorumque est. Strab. lib. 3. Turdetanos cum Ptolemæo lib. 2. cap. 44. nominat. Vide **T V R D I T A N I A**.
Turiasso, nomen proprium fluij, secundum aliquos: generis masculini, secundum Priscianum: & Augustinum, generis neutri. Vide in dictione **D V R I A & T V R V L I S**.
Turiasso, Ptolemæo libro 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs: vulgò *Turiassona*.
Turmæda, ciuitas Siritæ, quæ aliàs Amphipolis. Steph.
Turnus, nomen ducis, qui ab Aenea occisus est, ut videre licet in 12. Virgilij Aeneid.
Turones, Lugdunensis Galliæ populi ad fluuium Ligerim, authore Plinio lib. 4. cap. 18. *Tourengeois*.

Túrpio Ambiuus, actor comœdiarum Terentij temporibus.
Turris Bissonis, ciuitas Sardinæ, Ptolemæo lib. 3. Sardos hodie: Tarris Libysonis Plinio.
Turti. Vide **T V R D I T A N I A**.
Turtytania. Vide **T V R D I T A N I A**.
Turúlis, fluvius Hispaniæ Tarracensis Ptolemæo lib. 2. cap. 6. *Turia* vulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide **T V R I A & D V R I A S**.
Turruptiana, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarracensis vrbs, Tuitana hodie, *Tuy* vulgò.
Tuscânia, oppidum Tusciæ prope tarquinios: à quo tuscanenses.
Túscia, Italiæ regio celebris, vulgò Tuscana dicta, atque olim à sacrificiis appellata. Græci enim *θυσια* sacrificare dicunt. Vel à ture, quo maximè in sacrificiis vtuntur. Vel à tusculo, Herculis filio, quod veteres Grammatici probant. Tyrrenia dicta à Tyrrene Atys filio, qui è Mœonia descendens, in Italiam venit, & eam partem occupauit, quæ ad mare inferum sita est, quod & tyrrenum dicitur. à Liguribus Romanisque finibus contingitur, iugis inaccessis & difficilibus referata. Eius fines Macra & tyberis amnes, centum & septuaginta quatuor millia inter se distantes. In ea scientia faciendorum sacrorum ita floruit, ut Romani qui non seruandæ tantum, sed etiã amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios senatusconsulto singulis tusciæ populis percipiendæ sacrorum disciplinæ gratia traderent. Longior est ea prouincia, quam latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam si ab Aquilonari in Austrialem perambulemus, arctis finibus contenta est. Ab Occidente, quæ Liguriæ proxima est, habet Pisas, Senas, & Lucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet urbem veterem: In meridionali versò litore, Pisaurum, Arretium & Assisium. Et tyber Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vagus Italarum hodie tuscanam vocat. Vide **T H V S C I A** cum aspiratione, & **T H Y R R E N I**.
Túsculum, Straboni, Latij oppidum, x r r. ab vrbe lapide arduo in colle situm, opus telegoni, Vlysis & Circes filij. Hinc tusculus, a, um. Silius libro septimo,
 Quod peperere decus Circeo Tuscula dorſo.
 Mœnia, Laërte quondam regnata nepoti.
 Tusculum, vulgò *Frascati*.
Tuscaláni, Frederici, Aenobarbi imperatoris quondam coniuncti copiis, Romanos insigni clade affecere, ut postea respiscere non esset. Romani itaque iniuriæ memores, post aliquot annos tantam eos ira perciti sunt, ut vix vrbs fundamenta relinquerent. Volaterranus lib. 6.
Túsculus, Vide **T V S C I A**.
Tuscus, vicus Romæ, in quo habitauerunt Tusci, qui Porſenna ab obsidione recedente reman-

Ponto, Eleg. 10.
 Partheniūque rapax, & voluens saxa Cynapes
 Labitur, & nullo tardior amne tyras.
 Tyracina, vrbs Sicilia parua, Alexander tyracino
 vocauit. Gentile, tyracinaus.
 Tyrtambæ, Sarmatiae in Asia vrbs, authore Ptolem.
 lib. 6. cap. 9. hodie trapano.
 Tyrannion Amifenus, discipulus Estizi Amisei
 nobilis grammaticus, tempore magni Pompeij
 docebat Romæ. Ductus est à Lucullo captiuus
 in bello Mithridatico, prius dicebatur rheo-
 phrastus: mutauit autem nomen, quod inter
 æquales superbis versaretur moribus. Clarus &
 diues ob doctrinam factus adeo est, vt supra
 tria millia librorum possideret. Decepsit senex
 morbo podagra. Tyrannion iunior è Phœnia
 discipulus prioris, à quo nomen sibi vsur-
 pavit, quum prius Diocles vocaretur. Captiuus
 & ipse Roman ductus, à quodam Diamante
 Cæsaris liberto emptus, deinde dono datus re-
 tentiæ Cicéronis, ab eaque liber factus, ludum
 Romæ aperuit, scripsit lib. LXVII. Vtriusque au-
 thor Suidas.
 Tyrannus, sophista fuit, qui scripsit de diuisione o-
 rationis lib. 10. Author Suidas.
 *Tyras est fluius Sarmatiae in Europa. Ptolem.
 libro tertio. Stephan. vrbs & fluius in Euzio
 Ponto.
 Tyrodiza, aliàs tyrodiza, vrbs thraciae post Serrium:
 Gentile, tyrodizenus, cum potius tyrodizæus di-
 cendum esset.
 Tyres, fluius est Scythiae, post Istrū secundus, teste
 Herod. lib. 4.
 Tyrésia, Alphonfi soror, anno sal. 964.
 Tyridates, rex Armeniae, magus temporibus Ne-
 ronis, vt est author Plinius libro 33. Vide TIRI-
 DATES.
 Tyrimas, III. Macedonū rex, regnavit annis xxxviii.
 anno mundi 258.
 Tyrintia, Ciuitas Argis vicina, in qua nutritus est
 Hercules, qui inde tyrinthius dictus est. Virgil.
 lib. 7. Aeneid. vt notat Seruius,
 -postquam Laurentia victor,
 Geryone extincto, tyrinthius attingit arua,
 tyrrhenoque boues in flumine lauit lberas.
 Tyritacite, vrbs Ponti: Gentile, tyritacitæus, vel tyri-
 racenus. Steph.
 Tyrménij, populi Scythici, periculis nauigandi.
 Significat autem hoc vocabulum, fugitiui. Ste-
 phanus.
 Tyrmide, vicus in tribu Oeneide. tribulis, tyrmies.
 Steph.
 Tyro (vt inquit Iustinus libro 18.) fuit nomen pro-
 prium patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus
 est.
 Tyro, virgūcula fuit rheffala, Salmonei filia, ex qua
 Neptunus Neleum & Peliam suscepit. Propertius
 libro 7.
 Vobiscum est Ioppe, vobiscum cādida tyro, &c.
 Tyros quondam insula, & olim Sarra nuncupa-

ta, vt ait Cellius, Vnde Sarranum ostrum dicitur,
 & ostrum tyrium, & purpuram tyriam dicitur.
 Phœnices accola fuerunt maris rubri,
 dicti à palma, cuius regio plena erat. palma enim
 phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulsā, in
 maritimam Syriæ se contulere, condita vrbe Si-
 donem à pisce appellauerunt, eam Syrii vocabant
 Sarram. Lingua Syra, pisces sear dicitur. Postea
 condidere tyrum in ipso mari, propter merces.
 Plinius libro quinto, cap. 19, sic scribit: tyrus (in-
 quit) quondam insula præalto mari septingen-
 tis passibus diuisa, nunc verò Alexandri oppu-
 gnantis operibus continens. Olim partu clara
 vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani im-
 perij æmula, terrarum orbis auida, Carthagine,
 etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc om-
 nis eius nobilitas conchylio atque purpura cō-
 stat. Hactenus Plinius. De obsidione eius, vtque
 continenti adiuncta est, nemo vberius Diodoro
 lib. 17. scribit. Lege Curtium lib. 4. tyros, Steph.
 insula Phœniciae, à tyro Phœnicis filio. Est & La-
 conia tyros, & insula iuxta mare rubrum, quam
 Artemidorus tylo vocat per l. Est item vrbs In-
 diae & Pisidiae. Arrianus Anatha (Auartha potius
 per v, vt supra) Gentile, tyrius. Possessiuum tyria-
 cus. Vocabatur etiam Palætyrus, vnde Palæty-
 rius. Steph.
 Tyrius, a, um, quod est è tyro insula. Virg.
 Vrbs antiqua fuit, tyrij tenuere coloni.
 Et ponitur pro purpureo. tibullus,
 Quid tyrio recubare toro?
 Tyria vestes, purpura tyria infectæ. Quid.
 -Tyrios laudabis amictus.
 Et est vrbs mœnibus insignis in Peloponneso, vt
 author est Homerus.
 Tyrrhēni, populi sunt Italiae, inter Macram & tybe-
 rim fluios incolentes, quos Latini Hetruscos
 appellant, & thuscus. Tyrrhenos autē Græci no-
 minauerunt à tyrrheno Atyos filio, qui è Lydia co-
 lonos in hanc regionem deduxit. Atyos enim ex
 posteritate Herculis & Omphales vnus, quum
 sterilitate ac fame populum suum emittere co-
 geretur, è duobus filiis, sorte iacta, Lydum qui-
 dem regni successorem tenuit, tyrrhenum autē
 cum bona populi parte ad quærendas nouas se-
 des emisit: qui cum post longos errores in infe-
 ri maris ora sedes fixisset, totum eum tractū de-
 se tyrrheniam, & mare ipsum tyrrhenū appella-
 uit. Virg. lib. 7,
 Primus inquit bellum tyrrhenis asper ab oris,
 Contemptor diuū Mezentius, &c.
 Tyrrhēnum mare, Stephan. idem est cum mari in-
 fero: ita dictum, quod tyrrheniam, hoc est, tusciā
 alluat: vnde & tuscum dicitur. Vel à tyrrhenis
 nautis, qui se in hoc mare præcipitauerunt. Nan-
 que hoc habet fabula: Dormientem in litore Li-
 berum patrem adhuc puerum nautas abstulisse
 tyrrhenos: qui quum esset experrectus in nauī
 quod duceretur, interrogauit. Responderent illi,
 Quò vellet. Liber ait, Ad Naxum insulam sibi sa-
 cratam.

cratam. Sed cum aliò vela defecissent, iratum nu-
 mē tigris sibi sacratas oculus eorum obiecit: quo
 terrore se illi in fluctus dedere præcipites, statim
 que in delphines sunt transformati, vt fabulatur
 Ouidius. 3. Metamorph. & post eum Seruius in il-
 lud Virgilij 1. Aeneidos:
 Genis inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor.
 Tyrrheus, Latini regis armentarius, cuius ceruus
 mansuetus ab Ascanij comitibus occisus, primam
 belli causam præbuit inter Troianos & Latinos.
 Hinc Tyrrhides patronymicum, masc. Virgilius
 7. Aeneidos,
 Ceruus erat forma præstanti & cornibus ingens,
 Tyrrhidæ pueri, quem matris ab vberibus raptum
 Nutribant, tyrrhæusque pater, cū regia parent
 Armenta, & late custodia credita campi.
 Tyrtæus, poëta Græcus, cuius sæpe meminit Plato
 in libris legum: O diuine poëta Tyrræe (inquit)
 sapiens, certè ac bonus nobis esse videris, quia ex-
 cellentibus eos extulisti laudibus, qui in bello
 excelluerunt.
 Tyrus, vrbs totius Phœnices olim celeberrima, vna
 ex iis, quæ tripolim efficiunt, olim insula, sed A-
 lexandri operibus continenti coniuncta. Tyrus
 (inquit Plinius lib. 5. cap. 19.) quondam insula,
 præalto mari septingentis passibus diuisa: nunc
 verò Alexandri eam oppugnantis operibus con-
 tinens. Olim partu clara, vrbibus genitis Lepti,
 Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum or-
 bis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbē
 conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio
 & purpura constat. Olim Sarra fuit nuncupata, vt
 ait Gellius lib. 14. cap. 6. vnde Sarranum ostrum
 pro purpura Tyria dicimus.
 Tytrygias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res
 alienas, quas furto abstulerat, venditabat, eoque
 quæstu diues factus est. Zenodorus apud Erasmi
 in Chiliadibus.

Acca, fluius est Lusitanie in
 Hispania, vt scribit Plin. lib. 4.
 cap. 21.
 Vaccæi, Hispaniae citerioris po-
 puli. Plin. lib. 4. cap. 20.
 Vacōriū, vrbs Norici apud Pro-
 lemaum lib. 2. cap. 14. hodie
 Vilacum.
 *Vacchoris rex Aegypti fuit, qui relictis omnibus
 regni opibus parcè ac duriter impostorum vo-
 luit viuere. Volater.
 Vacōsus, dux Artaxerxis, templum Hierosolymita-
 num violauit, vlciscens mortem Iesu, quem Ioan-
 nes frater interemerat. Iosephus lib. 11. cap. 7.
 Vacūna, rusticorum dea, quæ præesse vacantibus &
 otiosis putabatur: cui cum agricolæ à laboribus
 ruris vacarent, vt post perceptos fructus requie-
 scerent, per hyemem vota soluebant & sacrificaba-
 nt. Ouid. lib. 6. Fastorum,

Nam quoque cum sunt antiquæ sacra Vacunæ,
 Ante Vacunales stantque sedentque focos.
 Hæc in agro Reatino insignia habebat nemo
 quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 12.
 *Vada locus inter Coloniensem & Traiectensem
 vrbes, vltra Nouesium Rheno fluuiō & cis eura
 adiacentem in Ducatu Cluuenti situs: Tacitus
 *Vadimon Iani cognomen apud Hetruscos.
 Vademartius, Alemannorum rex, fines Gallorum va-
 stauit. Ammian. lib. 14.
 Vadimonis, lacus est in quo fluctuant insule, de quo
 Plinius multa commemorat. Cæcilius quadam e-
 pistola sic scribit, Exegerat focer meus, vt Ameri-
 na sua prædia inspicerem. hæc perambulanti mi-
 hi ostenditur subiacens lacus nomine Vadimo-
 nis. Vadimonis lacū intelligunt, qui in agro Vi-
 terbiensi feruet, scaturitque sulphureis aquis.
 Vagao, nomen viri. iudith. 14.
 Vagēni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin.
 lib. 3. cap. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Cen-
 tronens, & Cotianæ ciuitates, Caturiges, & Catu-
 rigibus orti, Vageni, Ligures. Silius,
 Tum pernix Ligur, & sparsi per saxa Vageni.
 Vagitanus deus, Vide VATICANVS.
 Vaira, liber Leuitici, sic vocatus ab Hebraeis, quia
 sic incipit.
 Vaiédabber, liber Numerorum, quia sic incipit.
 Valasca, Bohemorum regina fuit quæ, facta cum cæ-
 teris mulieribus coniuratione, de excutiendo vi-
 rorum principatu, copiarum ductrix bellum mo-
 uit, interfectisque viris, foeminas omnes asseruit
 in libertatem, ita vt instar Amazonum multos an-
 nos imperarint sine viris. Volaterranus in Geo-
 graphia.
 *Valdo vir quidam pius, qui vniuersum patrimoni-
 um pauperibus erogauit, dictitans inter Christia-
 nos omnia communia esse debere: Ab hoc paupe-
 res quidam Lugdunenses Valdenses sunt appellati.
 Valentia, Hispaniae citerioris vrbs, tribus millibus
 passuum à mari remota, vt author est Plinius lib.
 3. cap. 3. & Ptolemæus lib. 2. cap. 10. & Mela lib. 2.
 Est & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Al-
 lobrogum ciuitas, vt docet Plinius lib. 3. cap. 4.
 Hodie Valence. De Annibualentia, quasi Anniba-
 lis Valentia, vide in Hipponio.
 Valentiniānus, x l i i i. Rom. imperator, regnavit
 an. v i i. anno sal. 388.
 Valentiniānus cum Theodosio, x l v i i. Roma-
 norum imperator, regnavit annis x x. anno sa-
 lutis 426.
 Valentinus, x c v i i. Rom. Episcopus, Di. x l. an-
 no salutis 827.
 Valentinus, hæreticus, Christum in substantia cor-
 poris nostri non fuisse asseruit. anno salutis 142.
 Valeria, nomen proprium Messalorum sororis,
 quæ amisso Seruio viro, cum rogaretur, cur alteri
 non nuberet: ait, Sibi semper maritum Seruium
 viuere.
 Valeria, Ptol. lib. 3. cap. 3. oppidum Hispaniae, à qua
 Valerenses populi. Plin. lib. 3. cap. 7.

Valéria, regio in vltima Germania versus orientem quæ hodie Stiria vocatur, vt placet AENEË Syluio.

Valerij, prius Valesij, teste Quintiliano appellati, sicut Fusij, deinde Furij.

Valerius, L. Valesij filius, qui primam de Veientibus, deinde de Sabinis, postremò de vtrisque triumphauit. Hic quæ in locum Tricipitini college consulem non subrogauerat, & domum in Velia tutissimo loco habebat, in suspicionem regni adfectati venit: quo cognito apud populum questus est, quòd tale aliquid timuissent. Quapropter remisit qui domum suam diruerent: secures etiam fascibus dempsit, easque in populi concione summisit: legem de prouocatione à magistratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obuisset, publicè sepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Author Cæcilius de viris illustribus. Hic quadriga primus in triumpho vectus est sine vlla inuidia, præterea collegæ Bruto honores funusque curauit, funebrémque orationem de ipsius laudibus habuit, quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo consuetudo manarit, vt qui strenuè pugnando occubissent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarchus.

Valerius, M. Publicolæ frater, consul vnà cū Posthūmio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem fœliciter fratris auspiciis & administratione gessit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extrâ honoris gratia aperiebantur, cum cæteræ intus procederent. Valerius Coruinus, Tribunus militum, sub duce Camillo reliquias Senonum persequente, aduersus Gallum prouocatore[m] solus processit. Coruus ab ortu solis galeæ eius insedit, & interpugnandum ora, oculosque Galli reuerberauit, & hoste victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuam occupare tentasset, & ducem sibi Quintium necessitate magna compulsum fecisset, sublato ære alieno seditionem compressit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit de Samnitibus eum triumphasse, sexies consulem fuisse, hostes T. Manlij morte exultantes compressisse. Vixit præterea, teste Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium lib. 7. Decad. 1. Valerius Potitus, post Decemviralem inuidiam, plebem in patres incitatum legibus & conditionibus suis mitigauit, vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque consul, post Decemuiros, cum Volscos AEquosque ad Algidum magna laude debellasset, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Trib. pleb. primus sine authoritate Senatus triumphauit cum collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus est, quòd nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo concessum est, vt scribit Plutarchus. Valerius Leuinus, consul, cum Pyrrho prælio congregiens, in Lucania infœliciter pugnavit. Iterum postea consul contra Agrigætum missus, ac superato Hannone duce Carthaginensium, oppidum in potestatem

recepit, Senatum securi percussit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum gessit, teste Liuiio lib. 7. Decad. 2. belli Punici. Valerius Flaccus, M. Catonis familiarissimus, eundem ex agro Tusculano ad Remp. adduxit, pariter & instruxit, vt ait Plutarchus. Cœsul cum eodem Catone circa Mediolanum vt Liuius testatur, cum Gallis & Insubribus & Boiis collatis signis pugnavit, vbi decem millia hostium sunt cæsa. Causam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam suam Catonem obtinuit, quorum vide apud Liuium elegantem vtriusque orationem lib. 4. de bello Macedonico. Valerius Soranus, poëta, quem Cicero in libris de Orat. doctissimum togatorum appellat: Plutarchus verò virum philosophum & eruditum dicit, ac in terfectum à Cn. Pompeio fuisse. Valerius Antias scriptor historiarum sæpe ab authoribus testis citatur, vt à Liuiio. Valerius Procillus militauit sub Cæsare, in Galliam missus legatus ad Ariouistū, vt est in Commentariis Cæsaris. Valerius Maximus historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tyberium Cæsarem. Militauit sub Sex. Pompeio, vt ipse de se testatur, vbi de institutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus, poëta, scripsit Argonautica. Quintilianus eum sua ætate fuisse testatur, his verbis: Multū (inquit) in Valerio Flacco nuper amissus. Valerius Martialis, epigrammatum scriptor.

Valerius Aurelianus, x x x i i. Romanorum imperator, regnavit annis v. mens. v. anno salutis 172.

Valerius Maximus Basilius, conf. ab vrbe cond. 19.

Valerius Turpilianus Trachala, consul. ab vrbe condita 820.

Valerius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & postea versus inualuit, vt in familiæ cognomen transferit: quo cognomine regia Francorum celsitudo nunc insignitur.

Vallonia, putabatur Dea, quæ vallibus præerat.

Vándali, siue, vt Plinio lib. 4. cap. 14. & Straboni lib. 7. placet, Vindelici, populi sunt Germania, qui, vt ait Volaterranus, paucis antè annis, quàm Gothi Romam caperent, Gallias inuasere. Inde in Hispaniam, traiecto Pyreneo, penetrantes loca circa Bæticam, quæ Vándali postea dicta est, occupauerunt.

Vándalis, regio Europæ septentrionalis, à Vandalo fluuio, qui regionem interfuit. A qua populi Vándali immanes & ferocissimi.

Vándalus, Argiuorum rex, apud Tuyscones regnavit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtritur, denominata est, die Vuenden. è quibus nunc multæ, maximæque gentes diuisæ sunt: Poloni, Bohemi, Sclauonij, Croati, Vándali ad Marchiam Germaniæ, Vándali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequentes vtruntur.

Vangiones, populi sunt Galliarum Belgicarum, Colonia Agrippinensium finitimi: hodie Vormacienses. Lucan. lib. 1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata brachis

Vangiones.

Memiait horum Cornel. Tacitus lib. 20. & Plin. lib. 4. cap. 17.

Vánia, Nomen viri. i. cfd. 10.

Vánaius, Sueuorum rex, à Iubillio Hermundorū rege pellitur, ab vrbe condita 9.

Vaphres, Aegyptiorum rex, regnavit annis x x x. anno mundi 3360.

Vapfi, Pater Nahabi principis tribus Nephthi, nunc. 13.

Varanes, Persarum rex, regnavit annis 11. anno salutis 389.

Varius, Poëta Tragicus fuit, Virgilij & Horatij familiaris, vnus ex iis, quibus Augustus AEnicidem commisit emendandam. Horat. 1. Serm. Sat. 5, Plotius & Varius Sinuæ, Virgiliusque Occurrunt, &c.

Varmándus, Hierosolymitanus patriarcha, anno salutis 1122.

Varro, Poëta Romanus, quem Fabius Quintilianus inter peritissimos Satyræ scriptores enumerat. Eius verba libro decimo cap. 1. hæc sunt, Alterum illud est & prius Satyræ genus, quod non sola carminum varietate mistum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditissimus. Plurimos hic libros & doctissimos composuit, peritissimum linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum nostrarumque, plus tamen scientiæ collatarum, quam eloquentiæ. A diuo Augustino etiam literatorum doctissimus appellatur. Est & alter Varro, cuius meminimus in dictione TERENTIVS.

Varus, Syriæ præfes, anno sal. 3.

***Varus** Pergæus fuit quispiam qui verbis assentatorum corruptus, persuasit sibi se omnium esse formosissimum, arte quoque & robore in Palæstræ omnes excellere, imò ne musas quidam canere suauis.

Varus, Straboni, fluuius est Galliam Narbonensem à Liguria dirimens. Varus Quintilius, Galliarum Cisalpinæ præfectus fuit sub Augusto, cuius auxilio Virgilius amissos recuperavit agros, cuius beneficij memor Poëta, sexta illi Ecloga miris laudibus in cælum extollit. Hic postea Germanicæno exercitui præfectus, dū fœderibus nuper initis plus satis cõfidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum se conuertit, repenti ab Arminio circumuentus, cum tribus legionibus obruncatur. Mortem eius desct Horatius lib. 1. Carm.

Vascones, populi citerioris Hispaniæ, quæ in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum positi. Hi à Metello Romanorum duce oblecti, in tantam famem compulsi sunt, vt humana carne vescerentur. Iuuenalis Satyra 15, Vascones (fama est) alimentis talibus vsi, Produxere animas.

Vasio, Narbonensis Galliarum Vocontiorum oppidum, vt scribit Põponius Mela, lib. 2. descriptione Galliarum Narbonensis.

Vasseni, Primogenitus filiorum Samuelis. i. paralipom. 6.

Vasthi, vxor Assueri regis. esth. 1.

***Vastica** insula in fluuio Rheno finitimi Batavis & Phrysiis, quæ est Diæcesis Traiectensis: Tacitus. **Varicanus**, collis est, non procul à Tiberi, supra molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem satis copiosum gignens, sed parum laudatū. Martianus lib. 6,

Quid te Tucca iuuent misero miscere Falerno
In Vaticanis condita musta cadis?

Dictus Vaticanus siue à Vaticano deo, motis huius præfide, penes quem esse putabantur humanæ vocis initia. Gellius libro 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum (inquit) & eiusdem agri Deum præfidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque instinctu eius Dei, in eo agro fieri solita essent. Sed præter hanc causam Marcus Varro in libris rerum diuinarum, aliam esse tradit istius nominis rationem. Nam sicut Aius, inquit, Deus appellatur, araq; ei statuta est, quæ est in infima noua via, quòd eo in loco diuinitus vox edita erat: ita Vaticanus Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia: quoniam pueri, simulatque parti sunt, eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano syllaba est. Idcirco vagire dicitur, exprimente verbo sonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatinus, quum esset dignitatis Ciceronis semper aduersus, ita postea præualuere amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo defensus. Author Valerius. Hic quum esset impudentissimus, eleganter à Seneca describitur: Vatinus (inquit) assiduo conuiuium depudere didicerat.

***Vatucca** seu Ratuca inter Belgas Castellū quasi in medijs Eburonum finibus, non longè à Colle vno, syluis & Tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Aurunculeius Romani hyemantes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti sunt. Id castellum proximum fuisse Limburgensibus, nec longè ab Aquisgranum vrbe verisimile est, forsan ab eo loco vbi nunc est Castellum cui valcatus mons nomen est: Cæsar in commen.

Váunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua, Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 1. vulgò *Louino*.

V B

Vbij, inter Galliarum Belgicarum populi ad Rhenum Colonia Agrippinensium finitimi, ponuntur. Plinius lib. 4. cap. 17.

Vbil, Nomen viri. i. paral. 27.

V C

Vcálegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus esset, prælio abstinuit, vt refert Homerus 13. Iliad. Virgilius 2. AEneid. iam proximus ardet

Vcálegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipso sedibus posuit.

Vicia, Ptolemæo libro secundo, capite 4. Plinio libro tertio, capite primo. Vria, Hispaniæ ciuitas. Vide Vrium.

Viduo, vide Istus.

Vebrich, Gothorum rex, anno sal. 347.

Véctaris, Vincentiæ comes, Sclauos, qui Histriam & Dalmatiam incolabant, volentes Arnefridum filium, Lupi, in paternum restituere ducatum, multis incommodis affectos, signauit. Blond.

Vectis, insula Britannici maris, vt scribit Ptol. lib. 2. cap. 3. vel, vt alij, in oceano septentrionali versus Thylen. *Fuyth* incolæ vocant, in qua sunt oppida *Calborel* & *Newport*.

Véctius Melsius, Volscorum rex, anno mundi 3535.

Vectōnes, populi Hispaniæ citerioris, ab Asturibus Durio amne discreti, teste Plin. lib. 4. cap. 20. Lucanus lib. 4.

Vectonésque Ieues.

Vedra, fluuius Britannici insulæ Ptol. libro 2. cap. 3. *Kure* vulgò.

Végeti, Asiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela lib. 7.

Vegécus, Flauius Renatus, comes Constantinopolitanus, scripsit ad Valentinianum principem libros quinque. Epiomen videlicet institutionum rei militaris, de commentariis Catonis, Augusti Traiani & Hadriani principum, ac Frontiani. In primo, electionem docet iuniorum, ex quibus locis vel quales milites probandi sunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuedi. Secundus, veteris militiæ continet morem ad quem pedestris institui possit exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terrestri praelio sunt necessaria, exponit. Quartus, vniuersas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualisque belli præcepta subnectit. Ex Raphaëlis Volaterrani libro 22.

Veibénus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniæ, Thauscis imperauit ante urbem cond. 825.

Veientes, populi, bellum contra Romanos susceperunt, victi pacem in c. annos impetrarunt, anno vrbis 34.

Véij, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus post decennalem obsidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbs huius claritas, tanta situs opportunitas, vt Romani exusta deformataque à Gallis vrbe, Veios potissimum delegerint, quo Romani imperij sedem transferrent: à quo incepto grauisissimis Camilli concionibus agrè sunt reuocati. Huius incolæ dicti sunt Veietes, Fabiorum clade notissimi. Hinc Veietanus, a, um, possessiuum: vt, Vinum Veientanum. Horat. 2. Serm. Sat. tertia.

Qui Veientanum festis potare diebus

Campana solitus trulla, vappamque profestis.

Véiouis, apud Romanos inter sinistra seu noxia numina habebatur, quem non auxiliij alicuius spe venerabantur, sed idè tantum, ne quid ipsi noxæ inferret. Huius simulachrum effingebatur spicula manu tenens, eaque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline esse putarunt, qui spiculis, hoc est, radiis suis multa verborum genera immittit. Cicero 3. de Natura deorum. Quid Veioi facies? quid Vulcanos?

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obtensus, sub quibus oleum & similia vendebantur. Plautus in Captiuis, Quasi in Velabro olearij. Horatius primo Serm. Satyra tertia.

Cum scurris factor, cum Velabro omne macellum Manè domum veniant. Hinc Velabrensis, & hoc, ense. Martialis libro 11. Epigrammatum, Vel Velabrensi massa recocta foco. Inde Velabrensis caseus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Mart. lib. 13.

Non quencunque focum, nec fumum caseus omnem, Sed Velabrensem qui bibit, ille sapit.

Velatini, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20.

Vélia, Stephano, Lucaniæ oppidum, in sinu Paestano conditum à Phocæsis, antea Elea dicta, & incolæ ipsi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum Velinus, a, um. Virg. 6. Aeneid.

Portusque require Velinos.

Veliates, populi Liguriæ Casalpini, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Velina, regio in vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriae, deorumque penatium ædes erant. dicta Velina, quòd ibi pastores Palatini vellere lanam sint soliti. vnde Velinus lacus Plinio, lib. 53. cap. 2. Alij duplici l. scribunt.

Velitra, Ciuitas Volscorum insignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliterum ademerunt, vt scribit Liuius libro septimo. Inde etiam Veliterni populi, Velitarum incolæ dicti, quos commemorat Plinius libro tertio, cap. 5. Ex ea vrbe gètem Octaniam fuisse testatur Suetonius in Augusto. Ed. coloni ab vrbe missi sunt, vt inquit Liuius libro secundo. Refert Dionysius libro 7. pestilentiam adè Velitras esse depopulatam, vt ex decem partibus Veliterorum vix vna superfuerit.

*Vellaunij populi inter Celtas, proximi Heleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis, quorum sub imperio esse consueuerant. Ciuitas est episcopalis in prouincia Bituricèsi nomen retinens: à multis tamen Sancti Flori ciuitas dicitur.

*Vellaudunum oppidum in lotharingia, vulgò *Ville neuue*.

*Vellaunodunum oppidum Senonum, inter Celtas, propinquum Agendico senonum oppido, ac Go-

nabo oppidi Carnutum: nec longe ab Auarico & Noui oduno oppidis Biturigum.

Vellina, vide Velina.

Vellocaffes, Galliæ Lugdunensis populi, Plinio libro quarto, capite 18. Lugdunensis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocaffes, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Oflimios, flumen clarum Ligerim.

Velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venafrum, Ciuitas Capaniæ, abundans oleis. Mart. lib. 13.

Hoc tibi Campani sudabit bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode 6,

~viridique certat Bacca Venafro.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranus: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur absolute. Iuuen. Satyra 5. Ipse Venafrano piscem perfundit.

Venantius Iunior, consul. ab vrbe cond. 19.

Venária, insula est in mari Tusco, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 6.

Vencélaus, Bohemorum rex vt. anno sal. 1280.

Vencélaus, Vencélaus filius, VII. Bohemorum rex, apud Olomutium interemptus. anno sal. 1305.

Vencélaus, qui ab Hugaris Ladislauis, Vencélaus Bohemiarum regis filius, accepto diademate, in Bohemiam se recepit, regnauit an. III. anno sal. 1302.

Venária, vide Nabriassa.

Veneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria oppidum. Author Pöponius. Mela lib. 2. Strabone Aphrodisium nominat, Veneris templum Ptolemæus.

Venétia, ciuitas insignis in mari Adriatico, quæ anno à natali Christiano quinquagesimo quarto supra quadringentesimum condita fuit, quo anno Attyla rex Hunnorum Aquileiam euerit. Est & Venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempe in ea parte, quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæsar in suis commentariis multa: est autem maritima Gallicè *L'annes, en Bretagne*. Vide Veneti.

Veneti, populi sunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui, Troia euerita, cum magna manu Henetum, duce Antenor. in intimum maris Adriatici sinum peruenierunt, pulsisque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolabant, eas occuparunt terras: & vbi primè egredi sunt, oppidum condiderunt, quod de nomine relicta patriæ appellauerunt Troiam. Gens autè tota, aspiratione in u consonantè commutata, vno nomine Veneti appellati sunt. Lucanus lib. 4.

Sic Veneti stagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima, & à Padi fluminis ostiis post Istriam vsque protensa. Insignes vrbes habet, Veronam, Vicentiam, Patauium, & Venetias, regionis totius caput, anno à partu virginis 454. in insula condita, quo tempore Attyla, Hunnorum rex, Aquile-

iam euerit.

Vénila, dicta est vnda, quæ fingitur, quòd sit vxor Neptuni: ex eo quòd ad litus veniat. Sicut Salacia, quòd in salum redeat. author August. lib. 7. de Ciuitate.

Venilia Nympha fuit, vxor Fauni, & soror Amatae Latini regis coniugis, mater autem Turni. Virgil. lib. 10,

Indignum est Italos Troiam circūdare flammis Nascentem, & patria Turnum consistere terra, Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

Veniliam item antiqui, Neptuni coniugem appellauerunt, à veniendo, inquit Varro libro 4. de ling. Lat. quam eandem & Salaciam appellauerunt, ad naturam nimirum maris respicietes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in salum abeunt.

Venónius historicus, cuius meminit Cicero lib. 1. de Legibus, Nam (inquit) post Annales pontificum maximorum, quibus nihil potest esse nudius, si aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi semper in ore est Catonem, aut ad Pisonem, aut Fanonem, aut ad Venonium venias: quanquam ex his alius alio plus habet virium, tamen quid tam exile, quam isti omnes? Hæc tenus Cicero. Huius historiam se non habere dolet idem Cicero ad Atticum.

Vénulus, vnus fuit ex Latinorum proceribus, qui in Magnam Græciam legatus missus, vt Diomedem in belli societate ascisceret, re infecta rediit. Venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatumque omnium habita est dea: ita dicta à veniendo, quòd ad omnes res veniat, vt author est Cicero 2. de Natura deorum. Hanc Poëta ex spuma maris, & Cæli testiculis natam fabulantur, à Saturno excisis, & in mare proiectis: vnde & *πορὰ τὸν ἠφροῦν*, hoc est, à maris spuma Aphroditem appellauerunt. Ausonius,

Orta salo, suscepta solo, patre edita Cælo,

Aeneadum genitrix hic habito alma Venus.

Est item Venus, vna errantium stellarum, inter Solis & Mercurij sphaeras sita, quæ *φωσφόρος* Græcè, Lucifer Latinè dicitur, cum antegraditur Soli: cum autem subsequitur, Hesperus, Vesper, & Vesperugo. Vencrum quatuor meminit Cicero libro 3. de Natura deorum, cuius verba sunt: Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrum videmus. Altera spuma procreata, ex qua & Mercurio: Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diona, quæ nupsit Vulcano, sed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria, Cyroque concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse prodicunt. Hæc ille.

Venútia, æ, Ptol. oppidum Appulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatij Poëtae, qui ab eo dictus est Venutinus, Meminit huius oppidi Plin. lib. 3. cap. 1.

*Veragri populi extra Celtas Belgas & Aquitanos

inter Sedunos, Antuates & Allobrogas montef- que sancti Bernardi & Brigam: quos veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput gentis est vicus, vbi abbarui qui Sactus Mauricius dicitur, Diocesis Sedunenſis: Per hos ad montes illos quos Cæſar ſummus Alpes nominat ex Gallia in Italiã venientibus eſt aditus. Vulgò *Le pays à l'entour ſancti Maurice*.

Veramundus, Hiſpanorũ rex, regnavit an. 11. anno ſalutis 779.

Verbãnus, locus eſt Ciſalpinae Gallia, Ticinum ex Alpiſus deſluentem accipiens, & eundem in Padum tranſmittens. Hodie lacum maiorem ap- pellant.

*Verbigenius pagus Heluetiorũ inter Celtas. Cæ- ſar in Com. vulgò *Orbe au pays de Vand.*

Vercellæ, Hieronymo, Ligurum ciuitas, haud pro- cul à radicibus Alpiũ ſita, olim potens, nunc ra- rø eſt habitatore ſemiruta.

Vercellæ, vrbs Italiae Transpadanae, in regione vn- decima, Taurinis vicina, vt ſcribit Plinius libr. 3. cap. 17.

Veremundus, Ordonij filius, regnavit annis VII. an- no ſal. 957.

Vergilia, ſeptem ſunt ſtellæ, in ortu Tauri & A- rictis caudam ſitæ, teſte Hygino libro ſecundo, de Signis cæleſtibus: ita dictæ, quòd circa æqui- noctium vernum matutino orientur. Propertius libro primo,

Et ſit iners tardis nauita Vergiliis.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latius docuimus ſuo loco.

Vergilius Maro, Latinorũ poetarum præſtantissi- mus, cuius vitã non minus doctè quàm copioſè ſcribit Petrus Crinitus libr. 3. de poetis Latinis. Alias Virg. Vide infra.

Verginius Rufus, conſul. ab vrbe cond. § 49.

Vero, fluuius Celtiberia, à quo populi Verones di- cti ſunt, circa eum habitantes.

*Verocaffes populi ſunt inter Belgas Morinis Ner- uiffique finitimi, proximi Ambianis & Atrèbatè ſibus. Hi hodie Caſſetèſes dicti, in comitatu Flã- driæ & francorum regno, Morinenſique Dioc- eſi ſiti, inſtar pagi ſunt.

Veromãndui, Gallia Belgicae populi, quorum me- minit Plinius libro quarto, capite 17. Vulgò *Ver mandois*.

Verona, ciuitas Venetia, à Gallis cõdita, duce Bren- no: à quo Brenona primò, deinde *mutatis* literis Verona dicta eſt, vt Inſt. libr. 20. refert. **Hi enim**, quum nouas ſedes quærere ob interſinas diſcor- dias, & aſſiduas diſſenſiones cogere, in Ita- liam venire: expulſi que inde cultoribus, Me- diolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridè- tum, Vicentiam & Veronam condiderunt, ad A- thifiũ fluuium amœniſſimum, qui ex Tridenti- nis Alpiſus ortus, non longè à foſſa Clodia Pa- do miſcetur. Ex hac vrbe ortus eſt Carullus Poe- ta, & (vt quidam exiſtimant) Plin. Naturalis hiſto- ria ſcriptor. Ouid.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo. Verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne agrippæ naſcerentur.

Verres, is, & Verri, nomen proprium viri Romani, contra quem Cicero orationes habuit, quæ Ver- rinae appellantur.

C. Verres perfunctus quaſtura & prætura vrba- na, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nuptia, luceſcit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinòſè, auarè que verſatus, decedens, tãdè ſuccedente Metello, reperundarũ reus à Siculis poſtulat eſt. Qui M. Tullium ad accuſandum deſcendere cõpulerunt, iam pridem ipſis neceſſi- tate copulatum, quũ Quaſtor in Sicilia fuiſſet. Author Aſconius Pærdianus.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno ſalutis 449.

Vertòbrigæ, oppidũ eſt Hiſpaniae Bæticae, vt ſcribit Plin. libr. 3. cap. 1.

*Vertodunum oppidum in Lotharingia vicinum Metenſibus Gallicè *Verdun en Lorraine*.

Vertumnus, deus habitus eſt in Latio, in omnes ſe- ſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminſcuntur Græci. Hic cum Pomona Nympham adamaret, in anum ſe cõuertit, hor- rorũque eius ingreſſus, multis ei rationibus per- ſuadere conatus eſt, vt ſibi coniugio iungeretur. Verũ cum ea via nihil præſiceret, poſita anus perſona, in iuuenilem rediit formam, cuius pul- chritudinem admirata Nympha, vim iam inferè- ti Deo non admodum ſe præbuit moleſtã. Qua de re vide Ouid. libr. 14. Metam. Acron in illud Horat. libr. 2. Serm. ſatyra 7,

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctè Athenis

Viuere, Vertumnis, quotquot ſunt, natus ini- quis.

Vertumnus ait eſſe deum, humanarum cogi- tationum præſidem, ideò que multiformem ſin- gi, & inconstantem, quemadmodum & illæ va- riaz ſunt & mutabiles. In quo autem Vertumno natos eſſe interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tiberius Donatus Vertu- num dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum, quem idcirco coli arbitrat, vt res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt ſinem, perdu- cantur. Sæpe enim malè cedit, quòd vel optimè eſt inſtitutum: quemadmodum gladius ille, qui reginae dono datus fuit ab Aenea, necis ipſi cõ- ſciſcendæ fuit instrumentum. Nec deſunt, qui inde Vertumnus dictum putant, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinio- nem tangit & Ouidius libro 6. Faſtorum. Huius feſta dicta ſunt Vertumnalia, quæ menſe Octo- bri celebrabantur.

Vertunãlia, Vertuni feſta, quæ fiebant menſe Octo- bri.

Verulani, populi ſunt Italiae Tuſculanis & Veliter- ranis vicini, vt ſcribit Plinius libro 3. cap. 5. Vide Vrolanium.

Verus Pollio, conſul. ab vrbe cond. 833.

Vefcis, Ptolemæo auctore libr. 3. cap. 4. Hiſpaniae ciuitas: alio nomine Vefci & Flaudentia, Pinio dicta libr. 3. cap. 1.

Vesæus, qui & Veſuius, mons eſt Campania, No- læ vicinus, agros habens miræ fertilitatis, præ- terquam in ſolo cacumine, vbi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem: ter- ræ cinerulentæ facie, rupibusque exeis, non in- dubitata veteris incendiũ indicia oſtendente. Cõ- ſtat enim ſæpius arſiſſe: nunquam tamen vehem- entius, quàm imperante Tito, quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latif- ſimè popularis eſt, & Plinium, Naturalis Hiſto- ria ſcriptorem, qui cognoscendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo, flammisque enecat: qua de re vide epistolam Plinij Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali Hiſtoriae hodie eſt præ- fixa. Montis huius meminit Virgilius 2. Georg. Talem diues arat Capua, & vicina Veſeuo Ora iugo.

Item Martialis libro quarto, *Hic eſt pampineis viridis Veſuii vmbriſ.*

*Veſontio oppidum maximum Sequanorum na- tura loci munitum inter Celtas, nunc Comita- tu Burgundia circumſeptum. Ciuitas eſt Imper- rialis ac Metropolitana nomen retinens mutata li- ttera v. in b. vt Romanis & vaſonibus pronuntian- di mos eſt. Sicut habet qualem Cæſar in Com- mentariis deſcripſit, præterquam quòd nunc eã idem fluuius ex magna parte inter ſecat. In illa ſunt loca vetuſta qualia Romæ, quæ Pantheon Campus Martius, Campũque Mineræ vulgò ſemper latinae dicta ſunt. Multaque alia priſca vetuſtatis monimenta cõſiſtunt. Gallicè *Beſancon*. Veſores, rex Aegyptiorum, Scythis bellum indi- xit, anno mundi 2731.

Vefpaſianus, Imperator Romanus: De quo abun- de Suetonius Tranquillus.

Vefper, ſyduſ, alio nomine Venus dicitur & Luci- fer. Plinius libr. 2. cap. 8. Præueniens quippe (in- quit) & ante matutinum exoriens. Lucifer no- men accipit, vt ſol alter, diem maturans, contra ab occaſu refulgens, nuncupatur Veſper, vt pro- rogans lucem, vicemque Lunæ reddens. Hacten- us Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Veſpero
Surgente decedunt amores.

Vide V E N Y S.

Vefperies, Hiſpaniae citerioris oppidum, vt ſcri- bit Plinius libr. 4. cap. 20.

Veſta, Saturni filia ex Ope: quanquam à Poëtis nõ raro pro terra ſumitur, ſiue quòd omnibus re- bus terra veſtiatur, ſiue quòd vi ſua fiet. Ouidius libr. 6. Faſt.

Stat vi terra ſuo: vi ſtando veſta vocatur. Nec deſunt, qui *æπὸ τῆς ἑσπέρης* nomen hoc dedu- cū velint, aſpiratione in v conſonantem mutata: vt, Venerus, pro Henerus: Velia, pro Helia. Cui ſen- tentia ſubſcribit & Cicero libr. 1. de Nat. Deor. Veſtæ (inquit) nomen ſumprum eſt à Græcis. Ea

eſt enim, quæ ab illis *ἑσπέρη* dicitur, viſque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne. Ouidius.

Nec tu aliud Veſtam, quàm viam intellige flammam:

Natæque de flamma corpora nulla vides. Iure igitur virgo eſt, quæ ſemina nulla remittit. Veteres autem duas eſſe Veſtas affirmabant. V- nam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouidius loco iam citato,

Ex Ope Iunonem memorant, Cereremque creatas
Semine Saturni: tertia Veſta fuit.

Confundunt tamen has poëtæ, alteram pro alte- ra ponentes. Id tamen obſeruandum eſt, quum Veſtam pro Terra accipiunt, de matre Saturni id eſſe intelligendum: Quando verò virginem nominant, de filia eius eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Hanc vnã ex diis pena- tibus eſſe volunt, quos Aeneas in Italiam adue- xit. Virgilius libr. 2. Aeneidos,

Sic ait, & manibus vitas, Veſtamque potentem,
Aeternumque adytis efferret penetrabilis ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè aſtipulatur & Lilius, cum Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numa autem Pompilio pri- mum Romæ inſtituta, multiſque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille ſacerdo- tes ei ſacrauit, ſtipendiòque publico donauit, perpetuæque virginitate, aliſque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potiſſima cura e- rat, vt ignem perpetuum conſeruarent: qui ſi fortè per negligentiam fuiſſet extinctus, nequa- quam alio ex igni reparare fas erat, ſed accenſa per fomites ex ſole flamma, purus & cæleſtia ignis eliciebatur. Porro virgo Veſtalis legeba- tur intra annum ſextum ſuæ ætatis, & decimum:

& triginta annos oportebat eam manere virgi- nem: poſtea nubere licebat. Quòd ſi interim fortè ſtuprum commiſſiſſet, viua deſodiebatur.

Veſtia Oppia, mulier Atellana, Capuæ habitans, quæ quondam quaſtum corpore faciebat, vt eſt apud Liuium libr. 6. ſecundi belli Punici.

Veſtini, populi Italiae inter Mauricinos Sabinòſque, Veſtini, populi Italiae, Sabinis & Picentibus vicini vt ſcribit Plinius libro 3. cap. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Martialis libr. 13.

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi;
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa veniet.

Alij inter Mauricinos Sabinòſque, ali j iuxta Mar- ſos & Sabinos, hos populos eſſe dicunt.

Veſtralpus, Alemannorum rex, anno ſal. 358.

Veſulus, mons Liguriae iuxta Alpes, inter cæteros clariffimus, ex cuius radicibus Padus erumpit, teſte Plinio libro 3. cap. 19. Virgil. 10. Aeneidos,

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quos pinifer annos
Defendit.

Veſuius, qui & Veſeuus, mons eſt Campania, nõ procul à Nola, crebris incendiis, & Plinij mor- te nobilitatus. Martialis libr. 4.

Hic est pampineis vitibus Vesuvius umbris
Valerius Flaccus lib. 3. Argonaut. Vesbium vo-
cat, aut certe Vesuvium, per tres syllabas:
-magis ut mugitor anhelet Vesuvius.
Vide de hoc plura in dictione VESUVIUS.

*Vetere Castra hybernorum Romanorum: locus
est citra & prope Rhenum fluviū amplum habēs
vallum, cuius pars in collem leniter exurgens,
pars equo aditur, vbi oppidū & obliqua in Rhe-
num moles, cuius obiectu volutus amnis, & la-
titudine camporum inter ciuitates Traiectensem
& Colonensem, Cæsar in Comm.

Vetulonium, seu Vetulonia, locus in Hetruria.

Silius,

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.
Vetulonium, Tuscorum vrbs, Ptolemæo lib. 3. ca. 1.
hodie *Viterbo*.

V F

Vfens, fluuius est iuxta Terracinam per paludes
Pontinas fluens, teste Plinio lib. 3. cap. 5. Virgil. 7.
Aeneidos.

-gelidūque per imas.

Quærit iter valles, atque in mare voluitur
Vfens.

Vfens præterea Aequicolarum dux fuit, qui cum
Turno aduersus Aeneam suppetias ferret, à Gya
Troiano est interfectus: de quo Virgilius lib. 7.
& 12. Aeneidos.

Via, Hispaniæ fluuius, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Cu-
ius meminit & Pomponius lib. 3.

Viadrus, fluuius.

Viāna, vide VIENNA.

*Vibisci populi sunt vulgò *le pays à l'entour de Bor-*
deaux.

Vibius Virius, Capuæ deditionem elegantissima
oratione dissuadet apud Liuium Decad. 3. lib. 6.
Fuerat enim author Campaniæ defectionis ab
Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi conscii-
uit ante deditionem, & multis ciuibus Senato-
ribus, vt idem quoque facerēt, persuasit. Vibium
Virium, inquit Liuius, septem & viginti ferme
Senatores domum secuti sunt, epulatiq; cum
eo: & quantum facere potuerant, alienatis men-
tibus vino, ab imminente sensu mali, venenum
omnes sumperunt. Inde misso conuiuio, dex-
tris inter se datis, vltimòque complexu, colla-
chrymantes suum patriæque casum, alij vt eodē
rogo cremarentur, manserunt, alij domos dig-
ressi sunt. Impletæ cibus vinòque venæ minus
efficacem in matura morte vim veneni fece-
runt. Itaque noctem totam plerique eorum, &
diei infrequentis partem, cum animam egissent,
omnes tamen prius quam aperirentur hostibus
portæ, expirarunt. Hastenus Liuius, apud quem
Vibij orationem legito lib. 6. Decad. 3.

Vibo, seu Vibon, oppidum in Brutis, prius à Lo-
cris ædificatum & Hipponi vocatum, vt scribit
Mela lib. 2.

Vicentia, Venetiæ oppidum Plinio li. 2. ca. 19. Vide
VINCENTIA.

Victericus, Hispaniæ rex, regnavit annis v i i. &
ipse insidiis suorum periit. Riti.

Victor, x i i i. Romanorum episcopus, regnavit
annis x. Eusebius libro 5. cap. vltimo, anno sa-
lutis 190.

Victoria, vrbs Hispaniæ, Ptolemæo Camarica.

Victorinus, propter stupra & adulteria interfe-
ctus est Agrippinæ, quo occiso Marcus impe-
rium occupavit, triduo imperavit, ab vrbe con-
dita 1019.

Vienensis diaconus, martyr, anno sal. 169.

Vienna, Austriæ, metropolis vrbs inclita, & om-
nium vrbiū, quas Danubius sustinet, & ædium
magnificentia, & rerum facili copia clarissima,
quam Vianam Plinius nominasse videtur ca. 2. 4.
lib. 3. vt placet Hermolao. Est & Vienna, Allo-
brogum illustris ciuitas in Gallia Narbonensi, cu-
ius meminit Mela lib. 2. in descriptione Galliarum
Narbonensis.

Vigilius, l v i i. Romanorum episcopus, regnavit
an. x v i i i. mens. v i. anno sal. 537.

Vigilonus, lacus est in agro Patauino.

Viminalis collis, dictus est Romæ, quòd ibi vimi-
num sylua fuit, vel à Ioue vimineo, quòd ibi ci-
uius aræ sint.

Viminalis via, quæ ad viminalem collem ducebat,
eadem Numentia, à Numentano agro.

Vincèntia, vrbs Venetiæ, patria Rhennij Palæmo-
nis Grammatici, à Gallis condita. Mantuanus,
Et Verona ferax frugum, Vincentia bello
Strenua, &c. aliàs Vicentia.

Vincèntius, consul ab vrbe cond. 1154.

Vincistlaus, Romanorum imperator x x x i i. re-
gnavit an. x x i i. anno sal. 1379.

Vincistlaus, Bohemorum rex x i i. à patre designa-
tur, anno salutis 1366.

Vincómalus, consul ab vrbe cond. 1206.

Vindelici, populi Rhætiæ vicini, inter Alpinas gen-
tes Plinio commemorantur libro 3. cap. 20. Vi-
de supra in dictione VANDALI.

Vindelicia, regio Germaniæ, Rhetiam habens ab
Occasu, Noricum ab Ortū: ab illa Lyco, ab hoc
Aeno fluuiò dirempta: à Septentrione Danubio
terminata: à Meridie Alpibus supra Italiam ex-
tensis. Huius regionis incolæ dicuntur Vinde-
lici. Horatius.

Videre Rhæti bella sub Alpibus
Drusum gerentem, & Vindelici.

Vindemiator, sydus quod tertio Nonas Martij ap-
paret. Plinius lib. 28. cap. 31. Cæsari & Assyriæ stel-
la, quæ Vindemiator appellatur.

Vindius, Edulius, Egdweda, Ortospeda, Hispaniæ
Tarracoenensis insignes montes sunt apud Pro-
lemæum libro 2. capite 6. vulgò *montes Oca de*
Asturias.

*Vindonissa locus prope Maguntia urbem Cisthe-
nanam: Tacitus.

Vintium, Nerussorum in Alpibus litoreis vrbs
Ptolemæo lib. 3. ca. 1. vulgò *mons Viso, Vesulo mōte*.
Vide VESULVS.

Vion Valentia, Apulorū vrbs, Ptolemæo lib. 1. cap.
1. hodie *Buona*. Hipponi Plinio.

Virbius, idem qui Hippolytus, Thesei & Hippoly-
tæ Amazonis filius, qui cum à Phædra nouerca
per calumniam apud patrem delatus esset, quòd
ipsum stuprum inferre voluisset, patris iram veritus
conscenso curru fugam arripuit: cumque iuxta
maris litus peruenisset, incusso à Neptuno pau-
ore, equi consternati, implicatum habenis Hippo-
lytum dilacerarunt. Cuius vicem miserata Diana,
Æsculapij opera ad vitam eum reuocavit, & in
Aricino nemore collocatū, pro Hippolyto Vir-
bium appellauit, quasi bis virum. Ouidius 15. Me-
tamor.

Tum mihi, ne præsens auferem muneris huius
Inuidiam, densas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus, possēque impunè videri,
Addidit gratem, nec cognoscenda reliquit
Ora mihi: Cretæque diu debitaui habendam
Traderet, an Delon: Delo, Cretæque relictis,
Hic posuit: nomēq; simul, quòd possit equorū
Admonuisse, iubet deponere: quique fuisti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius esto.

Virgi, Hispaniæ oppidum in sinu, quem Virgitanū
vocat situm. Author Pomponius lib. 2.

Virgilius, Mantuanus poëta celeberrimus, Marone,
Maiaque natus, qui primum apud Latinos inter
poëtas obtinuit locum. Sed sunt ex recentioribus,
qui Vergilium, non Virgilium scribi debere au-
tument. Hinc Vergilianus, adiectiuum, vt Vergi-
liana virtus, apud Plinium in Præfatione noni. Vi-
de V E R G I L I V S.

Virginus propriam filiam occidit, vt liberam serua-
ret, ab vrbe cond. 61.

Viriātus Lusitanus, primum in Hispania, è pastore
venator, è venatore latro, mox iusti exercitū dux
factus, vniuersam Lusitaniam occupavit. M. Ven-
tidium prætorem suo eius exercitū cepit. Post
Cn. Plancius prætor nihilo felicius rem cum eo
gessit: tantumque terrorem hostis his intulit, vt
aduersus eum consulari opus esset duce & exer-
citu. Denique à proditoribus consilio Cepionis
interemptus est, & ab exercitu multum implora-
tus; tumulatūque nobilissimè. Author Liuius &
Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum est.

Viridomarus, Gallorum rex. ab vrbe cond. 288.

Virritium, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs:
vulgò *Griesnagen*.

Virus Gallus Aug. 11. consul. ab vrbe cond. 1004.

*Virodunum oppidum Sequanorum, vulgò *Verdun*
sur Saone.

Virūsta, Prol. lib. 2. cap. 6. (In antiquo codice Virdu-
besca) Hispaniæ vrbs, vulgò *Bruisca*.

Visigothi, populi, sub Halarico à Francis victi, anno
salutis 511.

Visontium, Hispaniæ vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6.
vulgò *Viseum, Viseo*.

Vistula, vide V I S V L A.

Vistula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Ptolemæo li. 3. Vi-
stula itē dicitur Iustilla & Istula, vt notat Vadian.

Visurgis, Germaniæ fluuius est, vt scribit Pompe-
nius Mela. li. 3. Vulgò *die Vueser*. Vide B I S V R G I S.
Vitalianus, l x x i i i. pontifex, regnavit anno. 14.
mens. v i. anno salutis 661.

Vitalis, Antiochiæ episcopus, anno sal. 332.

Vitalis Michaël, Venerorum dux, Vlricum Aquile-
tæ Patriarcham in bello, & d c c. ex Foro iuliana
Vngariæque nobilitate cepit, Foro iulienfes tribu-
tarios fecit. Blond. anno sal. 1156.

Vitella, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus, gentile.
Steph.

Vitembérge, vrbs Germaniæ, vulgò dicta, Ptolemæo
Calegia.

Vitigis, Rom. imperator, Romam obsedit, obsidio-
nem soluit, factis induciis 111. mensium, regna-
uit an. v. anno salutis 539.

Vitiza, Hispanorum rex, Egipsæ filius, regnavit an.
11. anno salutis 692.

Vitrubius Vaccus, Fundanorum dux. ab vrbe condita
425.

Vitūnus, antiquis deus erat, qui credebatur vitam
largiri, vt Sentinus sensum.

Vitiānus, consul ab vrbe condita 1216.

V L

Vlai, nomen fontis, vnde flumen Vbal oritur iuxta
Danielem 8.

Vlam, filius Sares filij Machir, 1. paral. 7. Primogeni-
tus Esæc, 1. paral. 8.

Vladislāus, Bohemorum rex secundus à Friderico
designatur, qui cum in Mediolani oppugnatione
egregiam nauasset operam, rubei leonis bifurca-
ta cauda, insigni regio donatur, anno salutis 1161.
Vladislāus, Caizmiri, Polloniæ regis filius, Vngariæ
& Bohemiæ rex, regnavit an. x x i i. fœdus cum
Maximiliano imperatore icit, anno salutis 1496.

Vlius, Apollo dicebatur, quòd salubritatis esset au-
thor.

Vlpiā, Traiana. Vide Z A R M I Z E G E T H V S A.

Vlpiānus, iuriconsultus, Adriani Imperatoris scri-
niorum magister, Tyrius fuit. Is vitur authoritate
Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum
Galliam regeret populari tumultu excitato, inter-
fectus est, vt notat Raphael Volater.

Valūbræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras,
nulla alia re, quàm quòd in ipso educatus fuerit
Augustus, memorabilis, vt annotauit Porphyrio
in illud Horatij lib. 1. Epistolarum, quod petis,
-hic est,

Est Vlbris, animus si te non deficit æquus.

Vlysses, rex Ithacæ & Dulichij, insularum, filius La-
ertæ & Anticleæ: quanquam non desunt, qui ex
Sisypho conceptum velint, qui Anticleæ, cum ad
Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtulisse.
Vnde Ajax apud Ouidium 13. Metamorphoseos
illi obiecit, quòd Sisyphio sanguine esset genitus.
Fingitur ab Homero vir multa præditus facun-
dia, nec minore experientia, vaser consilio, egre-
gius bello, laborum patientissimus. Vxorem ha-
buit Penelopea Icarij filiam, ex qua Telemachū
filium suscepit: càmque tantopere adamauit, vt
L L

reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiscens, ipse insaniam simulauerit, futurum sperans, ut tanquam bello inuictis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuersi generis animalibus, litus, profcindebat & frugum loco salem serebat. Palamedem tamen virum prudentissimum latere non potuit: qui ut technam illius detegeret, aranti illi Telemachus filium in sulco obiecit: quod Vlysses conspicatus, ne filium læderet, aratrum subleuauit. Quo argumento facile deprehensum est, non veram illam, sed simulatam esse insaniam. Pertractus itaque ad Troiam, strenuam vilissimamque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & sagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui super Scæa porta Ilij seruabatur, clam sustulit, Palladiumque vnâ cum Diomedæ ex Troia, cæcis custodibus, rapuit. Missus deinde explorator cum eodem Diomedæ, Rhesium Thraciæ regem occidit, equosque eius abduxit, priusquam Xanthi aquam degustassent. Erant autem hæc omnia in Troianorum fati, sine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede, frumentationis causa, grauissimas inimicitias exercuit: eumque tandem per calumniam circumuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiso Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatum est. Capta autem Troia, Orsilochem Idomeinei Cretensis regis filium, obstantem ne legi prima pars prædæ sibi decideretur, exorta rixa interemit. Denique Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Astyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cum nauim conscendisset, tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempestate, primum in Ciconum litus appulsus est. Atque inde rursus soluens, simili tempestate eiectus in Aphricam, ad Lotophagorum gentem peruenit. Vbi cum socij lotum gustassent, agrè inde potuerunt reueli. Inde rursus vela faciens, in Siciliam delatus est: vbi Polyphemi antrum cum duodecim sociis intrauit, ex quibus cum Cyclops sex deuorasset, oculum ei eruit, præusto stipite, pellibusque arietum inuolutus, cum superstitibus antrum euasit. Hinc in AEoliam nauigans, ab AEolo ventos in virem coactos obtinuit. Verum cum iam Ithacæ proximus esset, socij thesaurum esse credentes, virem soluerunt: quo facto, restantibus ventis de nudò in AEoliam repulsus est: sed ab AEolo abactus, deuenit ad Læstrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circeam peruenit: quæ cum exploratoris eius in beluas mutasset, ipse sumpto à Mercurio pharmaco accessit in pauidus, & stricto gladio eam coëgit, ut socios suos pristinae formæ restitueret, quod cum fecisset eius postea consuetudine vsus per totum annum, suscepit ex ea Telegonum filium: Hesiòdus vero Agrium & Latium ex Circe genuisse dicit. AEgrè deinde ab ea dimissus, ad Oceanum peruenit, vbi peractis sa-

eris ad inferos descendit, ibique ex Anticlea matre, Elpenore, & Tiresia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circeam: & Elpenorem socium, qui nuper inebriatus de scalis deciderat, honorifica profecit sepultura. Post hæc ad insulam Sirenium delatus est, quarum cantus ne audirent, sociis aures cera obturauit: se autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum insidias tutus euasit. Inde Scyllam transiens & Charibdim, non sine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaethusa Solis filia cum duabus sororibus greges patris pascebat, à quibus vim omnem abstinere iussit. Sed ipso dormiente, socij fame coacti, suadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod scelus postea naufragio luerunt, adeò ut ex omnibus solus sit seruatus Vlysses, qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam insulam appulsus, à Calypso nympha susceptus est: septemque annis eius consuetudine vsus, Nausthoum & Nausthoum filios, ut Hesiodo placet, ex ea genuit. Post hæc miserus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiam misso, imperat deo, ut Vlysses missum faciat: confecta itaque rate, Vlysses rursus mari se committit. Verum cum iam Phæacia in conspectu esset, subito immissa à Neptuno tempestate, nauim fregit: actumque de eo omnino fuisse, nisi eius misera Leucothoë, tabulam ei suppeditauisset, cui ille innitens, incolumis in Phæacensium portum adnauit: ibidemque, quod à nudus esset, inter frondes sese occultauit. Verum nõ multò post à Nauficaa filia Alcinoi repertus, vestes accepit. Deinde Paladis opera ad Aretem, eiusdem Alcinoi coniugem deductus, dona, nauem, & socios accepit, qui cum in Ithacam rediret: vbi cum dormientem cum donis deposuissent, tandem excitatus à Pallade, ipsius monitu habitum mendici accepit, & hoc modo ad suos subulcos peruenit, apud quos Telemachus quoque vidit. Demum ab Eumeo porcario incognitus domum ducitur, vbi post multas iniurias sibi à proci illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex composito cum filio & duobus subulcis, quibus se indicarat, aduersus procos sumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque sic Penelopen recepit. Porro cum ex oraculo didicisset, se à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe susceptus, patrem suum videre cupiens, Ithacam profectus est, vbi cum incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum spina venenosa trigonis piscis transfixit.

Vlyssona, Ciuitas in Hispania ab Vlyssæ condita. Sunt tamen qui præcipiant & Vlycem, & Vlyxbonam scribi per x, sed tales Græcas literas ignorant. Aliàs Vlyssipona, Lusitaniæ metropolis, quam hodie *Lisbonam* vocant, regum Portugalliæ hodie regio est. Tradit vetustas ab Vlyssæ conditam esse. Strabo Vlyssæam appellari scri-

bit lib. 3. Vide OLYSSIPPO.

Vmbria, Italiæ populi, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie ducatus Spoletanus.

Vmbria, regio Italiæ inter Apenninum & mare Adriaticum sita: ita dicta à *umbra*, hoc est, ab imbre, propterea quod Vmbria, omnium Italiæ populorum antiquissimi, inundationi terrarum, imbribusque superfuisse credantur, ut refert Plinius libro 3. cap. 14. Aut certe Vmbria dicta est ab *umbra*, quod ea regio propter altitudinem montium, & vicinitatem Apennini, vmbrosa sit. Olim trecenta oppida habuisse fertur, quæ postea Hertrufci deleuerunt. Hodie sunt reliqua, Sentinum, Fanum Fortunæ, Nursia, Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Assisina, Tudertum, Narnia, & Spoletum, à quo nunc ea regio ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucanus lib. 2.

Iusque sui pulso iâ perdidit Vmbria Thermo.

Vmbria, in quadam spelunca 1. mil. armatorum fumo ignique consumpti sunt.

Vmbro, Stephano, nomen fluij Insubriæ nauigabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

*Vnelli populi sunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus proximi Andibus. Venetis Orlsinis, Lexobis inter ciuitates Armericas numerati. vulgò *Le pays du Perche*.

Vni, populi qui mari Cronico vicini, Caspium accollunt, quos quidam Turbas vocari existimant, sunt Hungari. Quidam primam syllabam aspirant Hunni.

Voberca, villa est iuxta Bilbilim amnem, cursu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate scaturientium fontium amœnissima.

Vobiscus Iulius Tullus, consul, ab vrbe cond. 281.

*Vocates populi inter Aquitanos, proximi Hispaniæ citeriori: ab his forte Vascones dicti. Ciuitas est episcopalis in prouincia Auscitana, quos Vasaenses dicimus.

Vocetius mons in Heluetiis. Tacitus.

Vocontij, Galliæ Narbonensis populi, ut scribit Me-la lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vogesus, mons est Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomaticibus, Araris, & Mosæ fontibus insignis. Lucan. lib. 1.

Castræque, quæ Vogesi curiam super ardua ripam Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Vogifolus, sive Vogifolus, lacus in Patauino agro.

Volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno salutis. 455.

Volaterra seu Volaterrana vada, Hetruricæ oppidum ad Cæcinnam fluium, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Volcæ: populi Galliæ Narbonensis. Volcarum nomen trans Rhodanum in occasum celeberrimum fuit, sicut citra Saliorum sive Salium, Ptolemæo teste lib. 2. cap. 10.

Volcarius, Consul, impediit ne Catilina ob accusa-

tionem repetendarum peteret consulatum. Pædianus. Volcarius Gallicanus quintum cõsul scripsit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantum extat nunc Auidij Calsij vita. Volcarius Terentianus historiam sui temporis, id est Gordianorum scripsit, ac dicit Gordianum seniore, vultum Caesaris Augusti valde reuulisse. Author Capitolinus. Volcarius Epidius grammaticus, scripsit res gestas Pompeij Magni & eius patris: primus Libertinorum qui historiam scripserit, quæ ab optimo quoque scribi solita sit, ut scribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuitque inter ceteros, M. Antonium & Augustum. Ex Tranquillo. Volcarius Sedigitus in libro de poetis, quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, aliquot versibus monstrat.

Voldumiãnus, consul, ab vrbe cond. 1024.

*Volgæ seu Volcæ sunt populi prouinciales, non longe ab Arrecomicis, qui nunc Auracenses sunt Tolosatis & Auenionensibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, posthac Ligusticum mare influit. Ciuitas est Episcopalis in qua Rom. Pontifices sedem magno totius Italiæ incommodo, maiore vrbs Romæ tenere 70, & amplius annos, donec Italiæ restituti ad hanc diem manserunt.

Vologéses, Parthorum imperator, anno sal. 50.

Volones, dicti sunt serui, qui bello Punico, cum deessent qui sciberentur, pro dominis pugnatos se polliciti, in ciuitatem recepti sunt: & Volones appellati, quia hoc sponte voluerunt. Festus. Liuus, Volones liberi esse iussi.

Volsci, populi in Latio vltra Circeios, teste Plinio lib. 3. cap. 5. Virg. 2. Georg.

Afluertumque malo Ligurum, Volscofque verutos.

Ex Volsce orta fuit Camilla, quæ Turno aduersus Aeneam suppeticas tulit. Idem 7. Aeneid.

Hos super aduenit Volca de gente Camilla.

Volsinium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Tuscorum vrbs, hodie *Bolsena*. Vide V L S I N I I & V V L S I N V S.

Voluptia, voluptatis Dea habita est.

Volusia, x x x. Romanorum imperator, regnavit annis 11. anno salutis 253.

Volusius, Poëta quidam ineptus fuit, patria Patauinus, qui Ennium secutus, rerum gestarum populi Romani Annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna Cinnæ.

At Volusi Annales Paduam morientur ad ipsam, Et laxas scombriis sæpe dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Volusi cacata charta.

Volusius Saturninus 11. consul, ab vrbe cond. 844.

Vonones Parthus, obses à patre Phrate Romanis datus, in regnū repõscitur: mox spretus à suis, ab Artabano regno exiuit. Corn. Tacit. lib. 2. Iusti. 42.

Vopiscus dictus est historicus quidam, qui de imperatoribus scripsit.

Voranus, Qu. Lucetij furacissimus libertus, quem nummularius nummos de mensa subtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius libro 10. capite 49.

Vpis Diana apud Lacedæmonios dicta est. Pa-
leph. lib. 2.

V R

- Vr, Vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abrahā,
gene. 11. Pater Eliphā, 1. paral. 17.
Vragus, Plutonis cognomen est, ab vrgendo (vt
quibusdam videtur) impositum, quod omnium
duorum maximè nos vrgeat. Nos Græcam vo-
cem esse malumus. Apud illos enim *βραγυς* dici-
tur, qui in acie extremam agminis partem ducit.
Vnde non inueniunt ad Ditem transfertur, qui
postremum humanæ fabulæ actum excipit.
Vrania, siue Vrania, vna musarum, Iouis & Mne-
mosynæ filia, cui Astrologiæ inuentio tribui-
tur. Vnde & Vraniam dictam putant, quasi *ἄρα*
ἡρώδου, hoc est, sublimia speculantem. Qui-
dius libro 5. Fastrorum,
Excipit Vranie: fecere silentia cuncta.
Vranus, pater Saturni, quem Latini Cælum vel Cæ-
lium appellant. Huic Saturnus filius virilia di-
citur excidisse, quæ in mare proiecta, & flucti-
bus agitata, spumas ediderunt, ex qua Venerem
natam voluit, quæ idcirco Græco nomine dici-
tur Aphrodite.
Vraranes, Persarum rex, regnavit annis 112. anno
salutis 274.
Vraranes Seganessa, Persarum rex, regnavit men-
ses 1111. anno sal. 292.
Vratisslaus, Moguntia ab imperatore Bohemorum
rex primus designatur, anno sal. 1087.
Vrbānus x v i. Romanorum episcopus, regnavit
annis 1211. anno salutis 225.
Vrbānus 11. Pontifex c l x. regnavit annis x 11.
mens. 1111. die. x 1 x. anno sal. 1088.
Vrbānus 111. Pontifex c l x x 111. regnavit. an.
11. anno sal. 1165.
Vrbānus 1111. Pontifex c l x x x 111. regnavit
annis 111. mens. 1. die. 1111. an. sal. 1261.
Vrbānus v. Pontifex c c. regnavit annis v 111.
mens. 1111. anno sal. 1362.
Vrbānus v 1. Pontifex c c 11. regnavit annis x 1.
mens. v 111. anno salutis 1378.
Vrbīnia vestalis, virgo, amissa castitatis ergo, viua
defossa est, ab vrbe cond. 282.
Vrbīnum, Italiae oppidum in Umbria, à quo Vrbī-
nates Plinio lib. 3. cap. 14.
Vrce, vrbs Tarraconensis Hispaniæ, Ptolemæo li-
bro 2. cap. 6. hodie *Aquile*.
Vrchoa, vide *ORCHAE*.
Vri, Filius Hur filij Caleb ex Ephratha vxore, 1. pa-
ra. 2. Pater Gaber, 3. reg. 4.
Vria, siue Vrias, Sacerdos quidam, isa. 8. 4. reg. 16.
Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim, iere. 26.
Maritus Beth-sabee, 2. regum 11. 1. paral. 11. Vide
VCIA.
Vriell, Pater Maacha siue Michai matris Abiam reg-
is Iuda, 2. paral. 13. qui 3. reg. 15. dicitur Abeffa-
lom. Filius Thahath, 1. paral. 1.
Vrij, Iouis templum, Steph.
Vrinarius Largus Quintianus, consul, ab vrbe

- condita 987.
Vrium, Hispaniæ vrbs, vt scribit Ptolemæus lib. 2.
cap. 4. Auriensis alio nomine dicta.
Vrius, Alemannorum rex, Ammi. Marcel. lib. 16.
Vrolanium, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. aliis Verulanū.
Britanniæ insulæ ciuitas, vulgò s. *Albon*.
Vrta, sidus caeleste, figuram habens similem plau-
stri, vnde antiqui Græcorum *ἄρτα*, hoc est, plau-
strum dixerunt. Nostri quoque à bobus iunctis,
Septentriones appellarunt, id est, à septem stel-
lis, ex quibus quasi iuncti triones figurantur.
Sunt autem duæ vrtae, maior & minor, quas Græ-
ci *ἄρτα* vocant, de quibus alibi.
Vrta Balua, Picenorum vrbs Ptolemæo lib. 3. ca. 1.
hodie *Vrta*.
Vrscianus, Alemannorū rex, Ammi. Marcel. lib. 19.
Vrstinus x x v i. Romanorum episcopus, anno
salutis 386.
Vrthus, consula' vrbe cond. 1090.
V V S
Vspetes, populi, * Germaniæ Transihenani, qui
cū Teuchtheris & magna multitudine hominum
à Sueuis diu agitati & triennio vagantes Rhenū
fluvium transeerunt, non longe ab ostio vbi in ma-
re inluit & Menapiorum agros vtranque flumi-
nis ripam incolentes, occuparunt. Hos diuicit
Liuius Drusus an. sal. 525.
V V T
Vtica, Ptolemæo, *Ἰτρίκη* Stephano, vrbs Africæ
propriè dicta, ad Bagradam fluvium sita, proximi-
mam Carthagini olim obtinens dignitatem, eā-
que excisa, Africa totius caput: in qua Cato V-
ticensis, victo iam Scipione, necem sibi consci-
uit. Lucan. lib. 6. *prò tristia fata,*
Non Vticae Libycæ clades, &c.
Vtinum, Italiae oppidum iuxta Aquileiam, vbi
principum Austriae opus insigne admodum, &
arce in media vrbe edito celliculo conspicuum,
vt scribit Vadianus.
V V V
Vuallia, Gothorum rex, Regerico in regno succes-
sit. Iornand. anno sal. 417.
Vuallia princeps, natu maior inter Anglos dicitur,
anno salutis 356.
*Vualis seu vacalis est pars fluvij Rheni, quæ Mosæ
fluvius recipit antequam in Patauos & mare O-
ceanū fluat: & est diocesis traictensis pro Nouio
magum oppidum & Traictensem urbem, no-
men retinens.
Vuandalus, rex Assyriorum, apud Thuyfcones re-
gnavit, anno mundi 2265.
Vuandali & Alani cum Alarico rege, Italiam in-
gressi, ab Honorio sedem cum expeterent, Gal-
lias precario obtinuerunt. Pomponius in Theod.
Blond. lib. 1. Decad. 1.
Vuelff, Bauarorum dux, an. sal. 1071.
Vuidius Quadratus 11. c. o. anno sal. 106.
Vuido, Tuscæ Marchio, Ioannem cepit, & in vin-
culis suffocavit, anno sal. 928.
Vuilhélmus, Hollandiæ comes, Romanorum rex

- electus, anno salutis 1249.
Vuilhélmus, Nordmannorum comes cum Francis
Angliam intravit, regem eorum Araldum vicit,
Anglos occidit, superavit, sibi subiecit, quibus
an. x x v i. imperavit. Paul. Aemil. lib. 3.
Vuilhélmus, Thuringorum Marchio, fame expu-
gnatus, sese dedit, anno salutis 1059.
Vuilhélmus, Achaia princeps, regno spoliatus à
Michael Palæologo, an. sal. 1260.
Vuitichindus à Chunrado exorsus est historiam re-
rum Maxonarum, priorum tamen rerum pari-
ter mentionem facit anno sal. 913.
Vulcanus, Deus ignis præses, filius Iouis & Iuno-
nis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alij
alias causas afferant) cælo deiectus est in Lemnū
insulam, vbi ab Eurymone Oceani filia, & The-
tide nutritus est: vel, vt alij vident, à simiis. Ea
autem ruina, qua decidit de cælo, claudus factus
est. Officinam habere fertur in Lemno vna cum
Cyclopius suis ministris: fingitur faber deorū,
Iouique fulmina, & diis arma aduersus gigantes
dicitur fabricasse: ad mensam tamen deorum nō
est admittus, quineciam cum Mineræ nuptias
expetiisset, repulsam passus est. Vnde Virgilius
Ecloga 4.
Nec deus hūc mensa, dea nec dignata cubili est.
Tandem vxorem duxit Venerem: quam cū post-
ea cum Marte in adulterio deprehendisset, am-
bos adamantinis catenis colligauit, nudosque,
vri erant, diis deridendo exhibuit. Artis fabriliis
præstantia omnes creditur superasse: quod fit, vt
quicquid artificiosè ex metallo vnquam fuit fa-
bricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo
in genere sunt, monile Harmonies, corona A-
riadnes, currus Solis, Achillis & Aeneæ arma, &
id genus alia non pauca.
Vulcanalia, orum, pluralis numeri, generis neutri,
festa Vulcano dedicata. Colum. lib. 11. ca. 3. Cæte-
rum Augusto circa Vulcanalia, tertia satio est.
Vulsinij, Tusciæ oppidum opulentissimum, to-
rum fulmine concrematum. Plinius libro 2.
cap. 52. Huius meminit & Strabo libro 5. Vide
VOLSINIUM.
Vulſinus, lacus in Hetruria à Vulsiniis oppido, cui
adiacet, nominatus, piscium fertilis. Vulsinij e-
nim, oppidum fuit opulentissimum, à quo Vul-
sinienses dicti sunt. Et Vulsiniensis lacus, apud
Colamellam lib. 8. cap. 16.
Vultur, mons est in Apulia.
Vulturſus, ventus ab ortu hyberno spirans, quem
Græci Eurum vocant teste Plinio lib. 2. cap. 47.
Est item Vulturſus, fluvius Campaniæ, qui per
Capuam fluens, circa Cumas in mare illabatur.
Virgil. 7. Aeneidos.
amnisque vadosi
Accola Vulturſi.
Vulturſus, seu Vulturſum, Campaniæ oppidum,
cum fluvio eiusdem nominis, vt scribit Plinius
lib. 3. cap. 5. Pomponius Mela libr. 2. Vulturſus
amnis: Vulturſum oppidum. Silius lib. 8.

-fluctusque sonorum Vulturum.

Est & Vulturſum, Hetrascorum oppidum, teste
Liuiio libro 4. ab vrbe.

V X

- Vxama, oppidum Hispaniæ citerioris, vt scribit
Plinius lib. 3. cap. 3.
Vxella, insulæ, Britannia vrbs, vt scribit Ptole-
mæus lib. 2. cap. 3.
*Vxellodunum oppidum in finibus Cadurcorum
inter Celtas, non longe à Gallia prouincia Ro-
manorum Cæsar. lib. 8. vulgò *Cadenac en Quercy*.
V Z
Vzal, filius Iectan. geneſ. 10.
Vzia, rex, Amaziæ filius, initio regni iustus, Phi-
listæos, Arabes, Ammonitas subiecit, tributarios
fecit, ciuitatem Hierusalem restaurauit. Demum
ex opulencia in superbiam lapsus, sacrificare vo-
lens in aureo altari, lepra percussus est, à sacer-
dotibus à sacrorum pulsus. Terræmorus factus,
mons in loco qui Eroge dicitur, scissus fuit. Io-
seph. lib. 9. cap. 11. 2. paral. 26.

X

Xantho, es, Nympha marina, Occa-
ni & Tethyos filia: à rufo, siue
flauo colore dicta. Hesioidus in
Theogonia.
*Ἰππεὺς τ' Ἰάνθετ' Ἀκασίου, ἔδωκεν
τι*

- Hæc à Virgilio Xantho appellatur 4. Georg.
Drimoq; Xanthoq; Lygeaque, Phyllodocæque
Olim vocabatur Troas, regio Ilij. Steph.
Xanthi, populi sunt in Asia, qui cum eorum vrbs
ab Harpago, Cyri regis præfecto obideretur, vx-
ores suas ac seruos vna cum supellectili in arce
posuerunt, eamque igni succenderunt: deinde
omnes pariter contra Harpagum irruentes, in-
terfecti sunt, vt scribit Herodorus li. 1. *ἔσθ' οὖν* Ste-
phano, populi sunt Thraciæ.
Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accersitus à
Carthaginensibus, contra Luctatium consulem
pugnauit. Volaterran.
Xanthippe, vxor Socratis philosophi. De qua Gel-
lius, Xanthippe, Socratis philosophi vxor, moro-
sa admodum fuisse fertur & iurgiosa: irarūque
& molestiarum muliebriū per diem, perque no-
ctem scatebat, & reliqua. Legito ipsius Gellij li-
bri 1. caput. 17.
Xanthus, filius Tremyli & Praxidices in Licia na-
tus. Stephanus in Tremile.
Xanthus, fluvius Troadis, idem cum Scamandro:
ita dictus, teste Aristotele de Historia animal.
libro 3. quod ouium vellera rufo inficiat colore
ἔσθ' οὖν enim Græci dicunt, quod nos rufum aut
flauum. Virgil. 1. Aeneid.
Ardentēque auertit equos in castra, prius quàm
Pabula gustassent Troiæ, Xanthūque bibissent.
Idem 4. Aeneidos,
Qualis vbi hybernæ Lyciam, Xanthique fluenta
LL ij

Deferit, ac Delum maternam inuicit Apollo.
Est item Xanthus, Lyciæ fluvius, duobus fontibus à Cadmo monte nascens, & non procul à nominis sui vrbe in Lycium mare se exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hecctoris, cuius meminit Homerus lib. 23. Iliad.
Xaurus, locus Macedoniæ, à Xauro quodam. Incolæ, Xaurij. Steph.

X E

Xenarchus, comicus poëta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primū, deinde Romæ. Arii philosophi, deinde Cæsaris Augusti vsus amicitia, vsque in senectutem in honore habitus. Denique paulò ante mortem visu orbatus diem obiit. Strabo lib. 14.

Xenêphitis, vicus Libyæ, prope Alexandriam. Gentile, Xenêphyrtes. Steph.

Xénus, Iouis cognomentum apud Græcos, teste Dionysio, quem Latini, verbo ex verbo expresso, hospitalem vocant. De hoc intelligendum est illud Virgilij 1. Aeneid.

Iuppiter, hospitiibus nam te dare iura loquūtur.

Xenocrates, nomen philosophi Calcedonij auditoris Platonis, qui in Academia Speusippo successit, & viginti quinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeo, vt cum illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere dicebat. Hic philosophorum seuerissimus extitit. Ferunt, cum Phryne, nobile scortum, dedita opera, à quibusdã intra eius cellam missa esset, atque ab eo orans lectuli partem accepisset, demumque imperfecto opere discessisset, dixit se non à viro, sed à statua venisse. Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt quum iniurati nullius testimonium admitteretur, huic soli iniurato crederetur. Hunc Athenienses aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu fortè in sartagine offendisset. Fuere & alij hoc nomine.

Xenocrates philosophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cum princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrare posse speraret, reliquis sociis humaniter acceptis, in conspectu vix quidem admittus est, quod suspectus haberetur. Tunc versus ad socios Xenocrates beneficium accipere dixit, quod se vnū Antipater suæ in Athenienses ingrati tudinis & perfidiæ testem vereretur, & dicere incipientem, nunc obstrependo, nunc obsecrando tacere Antipater coëgit: cui in orando Phocion legationis comes successit. Ad hunc misit Alexander dono triginta talenta auri: ille statim remittens, ait regibus, non philosophis, opus esse pecunia. Author Suidas. Xenocrates alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit domesticum auspiciū. Quando videlicet aut mustela, aut serpens, aut his similia in domo apparent,

quid portendere soleant. Suidas.
Xenodochus, Cardianus quidam, ad quæ Alexander conuersus verba facit apud Plutarchum in Alexandro.

Xenodorus, statuarius, scientia fingendi cælandique nulli veterum postponendus. Cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 7.

Xenodorus, fuit historicus patria Træzoniensis.

Xenophanes, philosophus Colophonius, Archelai auditor, scripsit elegias & iambos contra Hesiodum & Homerū, quæ de diis dixere improbanda. Author Laërtius. Huius meminit etiam Strabo lib. 14. de Colophone scribens. Xenophanes alter poëta, item lãbicus, patria Lesbios. Suidas.

Xenophilus, musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor, quàm Gorgias, qui c. VII. vixit annis, sed felicitate non inferior. siquidè, vt Aristoxenus musicus ait, omnis incommodi humani expertus in summo perfectissimæ doctrinæ splendore extinctus est. Author Valerius. Felicitatis huius Xenophili meminit Plinius lib. 7. cap. 50.

Xenophilus, consul, ab vrbe cond. 1085.

Xenophon, nomen philosophi, & ducis insignis Atheniensis, Socratis discipulus, & Platonis emulus fuit, speciosus, moratus, & omnibus gratus. Hic primus omnium philosophorum scripsit historiam, exercitum quoque, & vltimis Babylonis finibus per aspera & difficillima itinera incolumen in patriam reduxit. Fuere & alij Xenophontes.

Xenophon, Grylli filius, Atheniensis Socratis discipulus, ob eloquentiam musa Attica vocatus, equorum, venationis, & rei familiaris in primis studiosus, vt ex eius literis deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius *anabasis* scripsit, non tam historiam seruiens veritati, quàm vt perfectum institueret duces, vt Cicero in 2. de Orat. testatur: quem librum se frequenter lectitasse, & manibus trinitate alibi in epistola quadam dicit. Scripsit præterea Symposium & Oeconomicū, paruum admodum libellum, à Cicero in Latinâ orationem conuersum, si credimus Columellæ. Edidit & historiam Peloponnesiaci belli, ac eorum quæ Athenienses post Thucydidem gesserunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucunditatem in affectum dixit, quam nulla affectatio consequi possit. Cum Platone similitates gessit, vt scribit Gellius lib. 14. cap. 3. Pluribus persequitur huius vitam Laërtius. Xenophontes, præter hunc, alij tres fuere: vnus Antiochenus qui scripsit Babylonica, opus scilicet de amore: alter Ephesius historicus: tertius Cyrenus, Myrthæ, & Adonidis. Author Suidas.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus Steph.

Xerolibya, Libya, sicca, hoc est, pars Libyæ interior, propter aquarū inopiam deserta: quam Vir-

gilius libro quarto Aeneid. vocat regionem siti desertam.

Xérxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyse Cãbylene) regio iuxta minorem Armeniam, vel pars eius. Steph. & Strabo lib. 11.

Xerxes, Persarum rex fuit, filius Darij, & Cyri ex Atosa filia nepos, qui c. lxx. hominum myriadibus, hoc est, decies septies centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore specula aspexisset, teneriter ferretur lachrymasse, quod post centum annos ex tanto hominum numero nemo esset superfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatus, vt totum Hellepontum operiret, & Asiam Europæ ponte cõiungeret. Athon præterea motem, teste Plinio libro quarto, cap. 10, à continente abscedit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominū millibus, nauale quoque certamen cum Themistocle tentauit: à quo similiter apud Salaminem superatus, cum antea tota maria classe sternebat, vix paruula cymba effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse re in Bœotia infelicitè gesta, cum paucissimis in Perfidem se recepit. Demum cum se otio, solcordiæque, relicta militia, tradidisset, præmum genus luxuriæ nouum inuenientibus propoluisset, vt scribit Valerius. Quamobrem à suis spreus, paucis post annis ab Artabano præfecto suo in regia interficitur, cum regnasset annis octo.

X I

Xilia, vrbs Libyæ: Gentile, Xiliates.

Xiphene, regio Palæstinæ. Steph. ex Iosepho: Gentile Xiphenzus.

Xiphonia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xiphoniates. Stephanus.

X O

Xoes, vrbs in insula Aegyptia, in mediterraneo, supra Sebeniticum & Phatnicum ostium. Stephanus & Strabo libro 17, vbi Xois legitur in translatione.

X V

Xuches, vrbs Libyæ: Gentile, Xuchites. Steph.

Xuthia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xuthiates. Steph.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ, vnde Xylius vel xyleus. Stephanus.

Xyline, Prol. lib. 3. cap. 6. Ponti Cappadocij: vulgò *Sensina*.

Xynia, vrbs Thessaliæ: Gentile, xynicus. Steph.

Xynias palus, vel ab vrbe vicina sic dicta, vel quod *ξυνία*, id est communis esset Thessaliæ & Bœoticiæ. Hanc Steph. aliàs Bœotidem vocari scribit.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, xypeteon. Steph.

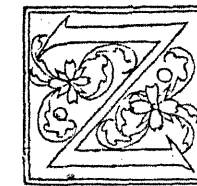
Xypete, vicus Atticæ, Troia prius dictus. Steph.

Xyrtis, vrbs Cariæ, à qua Xystiani dicti sunt populi, liberi in Apamia, vt scribit Plinius libro quinto, capite 29.

Xyrtus, v. 1. Romanorum episcopus, Alexandro in sacerdotio successit. Eusebius lib. 4. cap. 4. regnavit annis x. anno sal. 111.

Xyrtus, xxiii. Romanorum antistes, regnavit annis x. anno salutis 257.

Z A

Abad, filius Thahath. 1. par. 7. Filius Ooli. 1. par. 11.

Zabad, filius Nathã filij Hethazi filij Sefan. 1. par. 2. 11. 2. par. 24. 1. cfd. 10.

Zabadias, filius Beriæ. 1. paralip. 8. 27.

Zabbai, nomen viri 1. cfd. 10.

Zabdi, pater Charati patris Acham. 1. cfd. 7. Filius Semci. 1. par. 8.

Zabdius, nomen viri. 1. par. 27.

Zabdiel, nomen viri. 1. par. 27. 1. mach. 11.

Zabida, vicus in mediterraneis Arabiæ fœlicis. Stephanus.

Zãbij, populi Indici, qui cum Deriade contra Dionysium pugnavere. Steph.

Zabina, nomen viri. 1. cfd. 10.

*Zabius rex hyperboræorum.

Zabulon, decimus filius Iacob ex Lia uxore sua. genes. 30.

Zacheus, nomen viri. 2. mach. 10. luc. 19.

Zachai, nomen viri. 1. cfd. 2.

Zachantéi, aliàs zachãthzi, teste Polybio, zacynthiorū coloni, in medio Pyrenæi montis siti, & iuxta fluvium Iberum habitantes. Steph. vrbs est Iberiæ, ab Annibale capta.

Zachãrias, nomen principis filij Mosollamiæ. 1. par. 5. 9. Filius Barachiæ, Ithiæ 8. Filius itè Ieroboam filij Ioas regis Israel; 4. reg. 14.

Zachãrias, 1111. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 101.

Zachãrias, lxxxviii. Romanorū episcopus, regnavit an. x. mens. 111. anno sal. 741.

Zacher, filius Abigabaon. 1. par. 8. qui 9, dicitur zacharias.

Zachur, filius Masma. 1. par. 4. 24.

Zacynthos, insula Ionij maris parua, occidentali Peloponnesi lateri adiacens, vrbemque habens eiusdem nominis: à Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperavit, dicta. Plinius libro 4. capite 12. Inter Cephalleniam & Achaïam cum oppido magnifica, tum fertilitate præcipua zacynthus, aliquando appellata Hyrie. De hac Virg. lib. 3. Aeneidos,

Iam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos.

Zadrãme, regio Cinædecopitarū, qui fœlicis Arabiæ populi sunt. Steph.

Zæa, vrbs Bœotici antiquissima. Steph.

Zagrus, Strab. lib. 11, mons est quo Media à Babylone diuiditur.

Zagyrtis, regio parua Libyæ. Steph.

Zaleucus, legislator Locrensis, vinum agris prohibuit iniussu medici, poena capitis indita. Author Aelianus. Apud Valerium Seleucus male scribitur, de quo ab eodem narratur, quod cum eius filius adulterij crimine damnatus, secundum ius ab ipso constitutum utroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipse sibi non pepercit: sed suo prius, deinde filij oculo cruto, vsum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio libro sexto, cap. 5.

Zama, filius Semei filij Ieth. 1. par. 6.

Zambases, Persarum rex, anno sal. 491.

Zambri, Regionis nome, iere. 29. Filius Salu, nu. 29. Filius Ela filij Baasa, 3. regu. 16. Filius item Ioada filij Abas, 1. par. 8.

*Zame fons est in Africa cuius aqua canoras voces reddere scribit Varro.

Zameis Ninias, v. Assyriorum rex, Nini & Semiramidis filius, regnavit an. xxxviii. egregij & memoria digni in regno suo nihil fecit, in deliciis vitam transegit. Diod. lib. 3. Ornauit tamen templa deorum & Chaldeos ampliauit. Bero. lib. 5. Casiod. Euseb.

Zamira, filius Bechor filij Benjamin filij Iacob. 1. par. 7.

Zamua, filius Iahath filij Lobni. 1. par. 6.

Zalmólsis, aut potius zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ discipulus ac seruus, ad Aegyptios vna cum eo penetravit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à suisque putantibus illum Saturnum esse, post mortem habitus deus, vt scribit Herod. lib. 4.

Zamran, filius Abrahæ ex Cetura. ge. 25.

Zamri, filius Zaræ filij Iuda ex Thamar. 1. paralipom. 21.

Zanam, filius Eser filij Seir Horraei. ge. 36.

Zancle, Siciliae vrbs, in penitissimo Pelori sinu, postea à Messeniis instauratoribus *Μεσσηνία*, hoc est, Messana appellata. Zancle autem prius à situs obliquitate dicebatur, quod falcis in modum curuata esset. Vide Strabonem lib. 6. Ipsa etiam Sicilia Zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam Poëtae fabulantur in Siciliam decidisse. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quod ea insula in primis frugum fertilis sit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vsum inuenisse. Ouid. 15. Metam.

-Zancle quoque iuncta fuisse Italiae legitur, donec confinia pontus abstulit, & media tellurem reppulit vnda.

Zancleus, a, um: vt, Zanclea arena, apud Ouidium 13. Metamor. Charybdis Zanclea, apud eundem 4. Fast.

Zanoe, Ciuitas in tribu Iuda. Iosue 15. 1. paralip. 4. 2. esd. 11.

Zara, filius Rahuel filij Esau, ge. 36. Filius Iudæ ex Thamar nuru sua, ge. 38. Filius Simeonis filij Iacob, 1. par. 4. qui gen. 46. Iachin dicitur. Rex Aethiopia, 2. par. 14. Filius Gerson filij Leui, 1. para.

6. Pater Ioab regis Edem, ge. 36. Pater item Zabdi patris Charmi, iof. 7.

Zarahias, filius Ozi filij Bocci. 1. par. 6.

Zarbon aliqui pro Agazarba scribunt, nescio an recte.

Zared, Torrens in deserto Moab, numerorum. 21. Deut. 2.

Zarehe, Nomen viri. 1. esd. 8.

Zares, Vxor Aman filij Amathi. esth. 5.

Zaréta, fons supra Chalcedonium mare, paruos nutricus crocodilos, qui Zaretij vocantur. Stephanus.

Zarex, vrbs Laconiae maritima, & heros Atheniensis, & Hippothontis herodum, vnde etiam tribum denominant. Steph.

Zariáspa, vrbs Baetiana, quæ & Baetra dicebatur. Steph. ex Strabone.

Zarnizegetúsa, regia Daciae vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 8. Vlpia Traiana deinde dicta: vulgò *Corona*, Germanicè *Cron*.

Zares ab imperatore Lazorú rex designatur, anno salutis 560.

Zatham, Nomen viri. 1. par. 26.

Zauces, populi Libya. Steph.

Zeb, Nomen viri Madianitis ab Ephraim interfecti. Iud. 7. psal. 82.

Zebece, vrbs Galilee. Steph.

Zebedæus, nomen viri, 2. esd. 11. Pater Iacobi & Iohannis apostolorum, matth. 10.

Zebedia, nomen viri. 1. esd. 8.

Zebee, rex Madianitarum. Iud. 8. psal. 82.

Zebénia, Odeati vxor, cum filiis Herenniano & Timolao regnum obtinuit, anno salutis 167.

Zebénus, Antiochia episcopus, an. sal. 234.

Zebida, Mater Ioachim siue Eliacin. 4. reg. 23.

Zebul, Seruus Abimelech filij Gedeonis, iud. 2.

Zebyttis, vrbs Libya. Steph.

Zechri, filius Isaar filij Caath filij Leui. exod. 6. 1. paral. 8. 9. 2. par. 28.

Zechur, pater Sammua. nu. 13.

Zedáchia, summus sacerdos. an. mundi. 3109.

Zédicho, vide Sacamaza.

Zela, vrbs Armeniae, aliàs Artemidifacea dicta.

Zela vel zele, vrbs Troadis, à zeleo heroe. Est etiã zelea, castellum Cyzici. Steph.

Zelias, Nicomedis filius, Creffam Paphlagoniae vrbs occupauit. Steph.

Zelores, cognomen Simonis Apostoli. luc. 6.

Zelpha, Ancilla Liae vxoris Iacob. ge. 29.

Zelus, vrbs Aethiopiae occidentalis. Stephanus.

Zemma, Nomen viri. 2. par. 29.

Zena, legisperitus quidam, tit. 3.

Zeno, philosophus ex Cypro Graeca ciuitate, Stoicorum sectae conditor, tanto in honore apud Athenienses habitus, vt apud eum clauis vrbs deponerent,

ponerent, ornarentque ipsum aurea corona & imagine aerea. Hic adulescenti cuidam incepta multa loquenti ait, Ideo duas habebis aures, os autem vnum: vt scilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Decessit 29. ætatis suæ anno, sine morbo. Nam (vt ferunt) cum abiret ex schola, lapidem offendens, digitum perfregit, manu verò terram feriens, illud ait, ex Niobe, Venio. Quid me vocas? Et continuo se strangulans, interijt.

Zeno Citizus, Stoicæ sectæ princeps, de quo Cicero in Oratore, zeno quidem ille, inquit, à quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat quid inter has artes interesset. nam quò compreserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse: cum autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmae illius similem eloquentiam esse dicebat. Haec tenus Cicero. Fuit & alius zeno philosophus Epicureus, Ciceronis synchronos, id est contemporaneus, de quo idem Cicero libro primo, de Finibus meminit, & eum cum Arico frequenter audijisse Epicuri sententias explicantem. Fuere & alij zenes.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor, simul cum Perdicca & in philosophia, & in administranda Republica clarissimus, teste Suida. Hunc inuentorem dialectices fuisse, sicut Empedocle rhetorices, Aristoteles est author. Huius celebratissima fuit in praferendis cruciatibus patientia, qui cum adulescentes nobilissimos cupiditate liberandæ patriæ inflammasset contra Nearchum tyrannum, facto indicio comprehensus, traditusque est tortoribus torquendus. qui cum laceraretur, vt conscius coniurationis nominaret, nemine illorù nominauit, sed amicos, intimosque tyranni participes coniurationis esse dixit. deinde cum quippiam se in aurem tyranni loqui vellet significasset, eam mordicus correptam non ante dimisit, quam rapta aure populatum caput reliquisset. Sed cum complices coniurationis proferre cogeretur, concisam dentibus linguam in os tyranni conspuit, quo facto ciues tyrannum lapidauerunt.

Zeno Ifauricus, consul. anno sal. 471.

Zenobia, mulier quæ à Prolemæis origine ducens, Graecis ac Latinis literis ornatissima, nec non & rebus bellicis celeberrima, in Palmyra Syriae vrbs regnavit. Hæc cum Saporem Persarum regem superasset, tandem ab Aureliano Augusto victa, Romam in triumphum ducta fuit, quæ in vrbe summo in honore consenuit, à qua zenobia familia nuncupata est.

Zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyreorum, post Odenati viri mortem, in Syria Romanum rexit imperium: poniturque inter xxx. tyrannos, qui tempore Galeni orbem vsurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementia Tyburte possessio conce-

sa, vbi honestè ageretur. hæc ea castitate dicitur fuisse, vt ne cum viro suo nisi prolis gratia congregaretur. Regali alioquin pompa Persarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galcata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus seueris. Graeci Aegyptiique sermonis peritissima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinamque historiam epitomauit. Herennianum & Timolaium filios literis erudit. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenodotium, vrbs Ostroenæ prope Nicephorium. Steph.

Zenodorus grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudit, ac praefuit Alexandriae bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Zenodorus alter Sophista, sub Adriano principe docuit Romæ, scripsitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Graecum sermonem historiam Sallustij, praeterea Genethliacon in Adrianum, & alia. Suidas.

*Zenodorus sculptor nobilis, qui Mercurij statuam fecit in Ciuitate Galliae Aruernis. Item mandato Neronis Colossum ex pedum longitudine Soli dicatum.

Zenon, martyr, anno sal. 252.

Zenon III. imperator, regnavit an. xvii. anno salutis 476.

Zenon, rex Aegyptiorum, Philadelphiae tyrannus, anno mundi 414.

*Zenophantus fuit quispiam stultus, qui quo magis risum cohibere nitebatur, hoc eo ridebat profusus.

Zephania, propheta, anno mundi 3317.

Zephróna, Terminus est Iudæ. nu. 34.

Zéphyra, insula est maris mediterranei iuxta Cretam. Author Plinius libro 4. cap. 12. & Pomponius lib. 1.

Zephyria, Vide Byblis & Melos.

Zephyrium, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in eximio eius agri iugo siti, iuxta Heracliam & Crononem, Plinius libro 3. cap. 5. Strabo libro 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habet, venientibus ab occasu ventis commodum, qua ex causa & nomen adsequitur. Deinceps Locri Epizephyrij vrbs insignis. Hæc ille. Steph.

Zephyriú, Halicarnassus est Cariae, & vrbs Ciliciae. Gentile, Zephyriota. Est & Scythiae regiuncula, & Italiae Zephyrium, vnde Locri *ἐπιζήφυροι*. Item promontorium Aegypti, à quo Venus & Arsinoë Zephyritis.

Zephyrius, xiiii. Rom. episcopus, regnavit an. xx. anno salutis 200.

Zéphyrus, ventus flans ab Occasu æquinoctiali aduersus Subsolanum, quem Latini Favonium appellant. dictus Zephyrus, quasi *Ζεωπέρος* hoc est,

vitā ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gel. lib. 2. cap. 22.

Zēpidæ, populi, partim in Longobardorum nomen sunt confusi, partim Auaribus subiecti, in superiori Pannoniæ parte securi permanserunt. Blond. lib. quarto, deca. 1. Procop. lib. 3. de bel. Goth.

Zerānij, populi Thraciæ: & regio Zerania. Stephanus.

Zerbis, Mesopotamiæ fluuius in Tigrim cadens, ut scribit Pli. lib. 6. cap. 26.

Zēretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Erasmus fluuius à lacu Stryphalo erumpit in Argiuam terram.

Zerynthus, vrbs & antrum Hecates in Thracia. Stephanus.

Zēteum, Vide Zœteum per œ.

Zethan, nomen viri. 1. par. 23.

Zethan, filius Balan filij Iadihel filij Benjamin. 1. par. 7.

Zethar, nomen Eunuchi. esth. 1.

Zethes, fuit filius Boreæ ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt: & quoniā alati fuerunt, ad pellendas Harpyias missi sunt, quas vsque ad Strophades insulas sunt infecuti, ut est author Apollonius in Argonaut.

Zethu, nomen viri. 2. esd. 10.

Zethua, nomen viri. 1. esd. 2.

Zethus & **Cælus**, Boreæ Thraciæ regis filij & Orithyia, alati iuuenes, cum Argonautis profecti, à quibus ad pellendas Harpyias missi sunt, ut ait Seruius.

Zetus, filius fuit Iouis ex Antiopæ, & frater Amphionis. Nam cum Lycus, Thebanorum rex, Antiopen vxorem duxisset, illamque ab Epapho, aut (ut alij vocant) Epopeo Thebanorum rege constupratam cognouisset, sine mora eam repudiavit, secundasque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cum iam vidua esset, eam compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dirce, suspicata est, virum suum clam cum Antiopæ rem habere: eamque ob causam ministris imperavit, ut carceri eam includerent. Verum instante partus tempore, Iouis miseratione soluta est, & in Cithæronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cum idoneum pariendi locum quærit, in ipso biuio gemellos edit: quos pastores ibidem inuentos pro suis educarunt, & alterum quidem Zetum appellarunt, ἀπὸ τῆς ζήτησιν τῶνον; alterum autem Amphionem, ἔτι ἐν δίδυμοις, ἢ ἐτι ἀμφὶ δίδυμοις ἄνθρωποις ἔτι κεν. Hi cum postea adoleuissent, cognitis iniuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per aspera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius misertus Bacchus in fontem eiusdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus, Musicæ peritissimus: vnde vnâ cum fratre Am-

phione saxa fingitur ad Thebanæ vrbs structuram citharæ suauitate traxisse. Cuius commentationem hanc reddit Palæphatus de Fabulosis narrationibus. Amphionem & Zetum Musicam primos in quæstu habere coepisse, eaque lege admisisse auditores, ut illi vicissim ipsis ad muri constructionem operam suam præberent. Fratrum horum meminit Horatius lib. 1. Epist. 17.

Gratia sic fratrum geminorū Amphionis, atque Zeti dissiluit.

Zegitana prouincia, eadem quæ Africa minor.

Zegma, Daciæ vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 9. vulgò *Clasburg*.

Zegma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander ponte catenis iuncto cum exercitu transiuit. Gētile, Zeugmatites & Zeugmateus. Stephanus.

Zeusippus, xxvi. Sicyoniorum rex, regnavit annis xxxi. an. mundi 2803.

Zeusis, Lydiæ præfectus, anno mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes pictor sua ætate maximus. Hic, teste Plinio lib. 35. cap. 9, opes tantas acquisiuit, ut in ostentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum tesseriis intextum nomen suum ostentari. Postea donare opera sua instituit, quod ea nullo satis digno pretio permutari posse diceret. Aequales eius & amuli fuere Timanthes, Androcydes, Epompos, & Parrhasius, cum quo descendisse in certamen traditur, ut in Parrhasio supra vidimus. Idem eodem teste cap. 10. supradicti libri, fertur pinxisse puerum vuas ferentem, ad quas cum aduolarent aues, eadem ingenuitate processit inuolatus operi: & dixit, vuas melius pinxi quàm puerum. nam si & hunc consummassem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ simulachrum. Ex Plinij libro 35. cap. 10. Perottus pueri non meminit, sed tantum vuarum, ad quas aues in scenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Ζεὺς ἰστέ, καλυπτήτι, ἰδὲ δὲ τι, Παιδὶ δὲ τε.

Z I

Zidkia xxxiii. Iudæorum rex, regnavit annis x. à Nabuchodonosor rex tributarius constituitur, anno mundi 3336.

Zie, nomen viri. 1. par. 5.

Ziela, vrbs Cappadociæ, quam cōdidit Nicomedis filius. Ziela, trisyllabum, Steph.

Zigari, appellati insignes fures, & sine tecto viuentes.

Zigarū, ea terra fertur, ex qua populi exierunt, qui nostra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

Zina, Nomen viri. 1. par. 23.

Zio, Nomen secundi mensis, qui Aprilis apud nos dicitur. 2. reg. 6.

Ziph, Dux sunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates: ex quibus altera nomen magnæ dedit solitudini, iof. 15. 1. reg. 23. quam ædificauit Roboam, 1. par. 2. 2. par. 11.

Zipha, Filius Ialeleel. 1. par. 4.

Zipœtium, vrbs Bithyniæ à Zipœto rege. Steph.

Zirinia, vrbs Thraciæ. Steph.

Ziza, Filius Ionathan filij Iuda filij Onam. 1. par. 2. Est & nomen principis. 1. par. 4.

Z O

Zoara, vrbs Persidis. Ciues Zoari vel Zoaratz. Est etiam Ζοαρά, vicus magnus siue castellum Palestiniæ ad mare Asphaltite (Hebraice paruum significat, quò Loth confugit à Sodomis. Ciues Zoareni vel Zoaratz. Steph.

Zobidæ, populi prope Carmaniam. Steph.

Zoë, imperatrix, Constantino Moemacho nupsit, anno salutis 1043.

***Zoë** vxor Nicoftrati Martyris septem annis mura fuit ex morbo. Demū à Beato Sebastiano curata, Zœteum, vrbs Arcadiæ à Zœteo quodam. Steph.

Zohelth, Rupes est iuxta fontem Rogel nomine. 3. reg. 1.

Zoheth, Filius Iesi. 1. par. 4.

Zóilus, Sophista fuit Amphipolites, Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quòd Homerum poetarum omnium principem libris aduersus eum scriptis ausus sit reprehendere: vnde & ἄμνηστος cognomen accepit. Quæ scripta Ptolemæo obtulit, ingens videlicet præmium ab eo sperans. Verum cum nihil daretur, penuria coactus, submitit qui peteret. Ibi Ptolemæus tot hominum millia pasceret, Zoilum egere, Homero multò doctiorem. De mortis eius genere diuersi diuersa sentiunt. Alij parricidij conuictum iussu regis cruci suffixum volunt: alij, cū in Græciâ rediisset, de Scironis saxis fuisse præcipitarum. Ab huius autem moribus sumptum est, ut homines liuidi, & ex alieni ingenij obtreccatione laudem aucupantes, Zoilis dicantur. Ouid. lib. 2. de Remedio amoris, Ingenio magni liuor detrectat Homeri.

Quisquis es, ex illo Zoile nomen habes.

Zombis, vrbs Mediæ. Steph.

Zomzommim, Populi sunt qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nuncupantur. deut. 2.

Zoom, Filius Roboam ex Abihail. 2. par. 11.

Zonæ, quantum ad nostrum attinet institutum, sunt ciculi quidam laci, cælum, terramque veluti cingula quædam, ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos est, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ verò extremæ sub Arctico & Antartico circulis sitæ, nimio frigore horrent: vnde & ipsæ habitationis parum sunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, ut quæ medium inter torridam & gelidam situm obtinent, temperate sunt, & humanæ vitæ accommodatissimæ. Virgilius 1. Georg.

Quinque tenent cælum Zonæ: quarum vna coruscio.

Semper Sole rubens, & torrida semper ab igni. Quam circum extremæ dextra læuâque; trahuntur Cœrulea glaciæ concretæ, atque imbribus atris. Has inter, mediâque, duæ mortalibus ægris Munere concessæ diuûm, & via secunda per ambas: Obliquus quæ se signorum verteret ordo. Ouidius 1. Metamorph.

Vtque duæ dextra cælum, totidémque sinistra Parte secant zonæ, quinta est ardentior illis: Sic onus inclusum numero distinxit eodem Cura dei: totidémque plagæ tellure premuntur. Quarum quæ media est, nō est habitabilis æstu: Nix tegit alta duas: totidē inter vtrâque locauit: Temperiemque dedit mista cum frigore flâma.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Iustin. lib. 11.

Zópyrus, Herodoto circa finem lib. 4. nobilis Persa, qui, quum Darius rex Persarum Babyloniam diu & frustra oppugnaret, ipse sibi nasum, aures & labia amputauit, & ita ad Babylonios quasi transfuga se contulit, conquerens de crudelitate sui regis. Receptus igitur à Babylonis, & dux belli constitutus, urbem Dario tradidit. Vnde postea Darius solebat dicere se zopyrum malle integrum, quàm viginti capere Babylonas, Zópyrus, physionomista dictus est, quòd profiteretur hominum mores, naturasque ex corpore, vultu, oculis, fronte se posse pernoscere. Qui cū turpia quædam, & à Virtute aliena de Socrate dixisset, & à multis idcirco derideretur, Non errat (Socrates respondit) zopyrus. Huiusmodi enim natura essem, nisi naturam philosophia superassem. Est & alter zopyrus, qui, ut author est Plinius lib. 34. cap. 12. sculpsit Arcopagitas, & iudicium Orestis in duobus scyphis pondo duodecim æstimatis.

Zoroánda, lacus quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

Zoroástes, primus Bactrianorum rex, qui primus, ut author est Plinius lib. 30. cap. 1. artes magicas in Perside inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bella gessit. Fuit ante bellum Troianum annis c c c. absumptus est igne cœlesti: prædixitque Assyris, ut si eius cineres seruarent, regnum eorum non defuturum, alij à Nino Assyriorum rege in prælio occisum scribunt. Feruntur eius de natura libri 11 & 1. De lapidibus item pretiosis vnus. Præterea Astronomica, & alia. Author Suidas. Plinius quoque libro 7. cap. 16. vnum eodem die, quo genitum est, risisse testatur, cum omnes homines risum differant vsque ad diem sexagesimum secundum. Eidémque cerebrum ita palpitasse, ut impositam repelleret manum, futuræ præfagio scientiæ.

Zorobabel, Dux in Iuda, agg. 1. Filius Phadaia filij Iechoniz, 1. par. 3. 1. esd. 2.

Zósimus, x x x i x. Romanorum episcopus, regnavit an. 1. mēl. 1 x. diebus v i i 1. anno salutis 418.

Z Y

Zoster, Isthmus Atticæ, vbi Latonam aiunt zonam solutam in stagno lauiffe. Hic piscatores Latonæ sacrificant, & Dianæ, & Apollini Zosterio. Zosterius, natus ex illo loco. Colitur etiam Minerva Zosteria in Locris Epicnemidis. Stephanus. Apollinem alij in Zostere loco iam dicto, alij in Delo, alij in Tegyra natum scribunt. Steph.

Z Y

Zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtin. Steph.
Zulémon, Saracénorum, qui Asiam incolebant, dux, ingentibus copiis Thraciâ inuasit, pars Constantinopolim obsedit, pars in Bulgaros prædatum abierunt, cum quibus Bulgari acie decernentes, ceciderunt Saracénorum ~~xx~~ i. mil. Blond. Diacon.
Zuuentebaldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum ducatum concesserat, imperatori rebellis: quem cum propriis viribus superare nequibat, implorato Hungarorum auxilio, vicir atque perdomuit. Luithp. lib. i. cap. 5.

Z Y

Zygantes, populi sunt Pœnis vicini, vbi, vt author

Z Y

est Herodotus lib. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, sed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac firmis vestuntur: quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Libya ~~Zygantis~~, populi ~~Zygantes~~. Steph.

Zygi, populi iuxta Bosphorû Asiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trapezûtem: Gentile, zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomentum est apud Pindarum, eò quòd nuptiis præsidere putabatur: vnde & ~~Ζυγία~~ vocant Græci, Latini etiam Pronubam. Virgilius 4. Aeneidos,

-prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant signum.

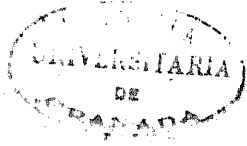
Zygina, insula in mari rubro: Gentile, zygenites: Possessiuum, zygenicus. Steph.

Zymbræus, Apollo. Vide THYMBRA.

Zypherlandia, vide DACIA.

Zythogalli, populi.

FINIS.

Handwritten notes and signatures, including numbers like 249 and 250, and some illegible scribbles.